

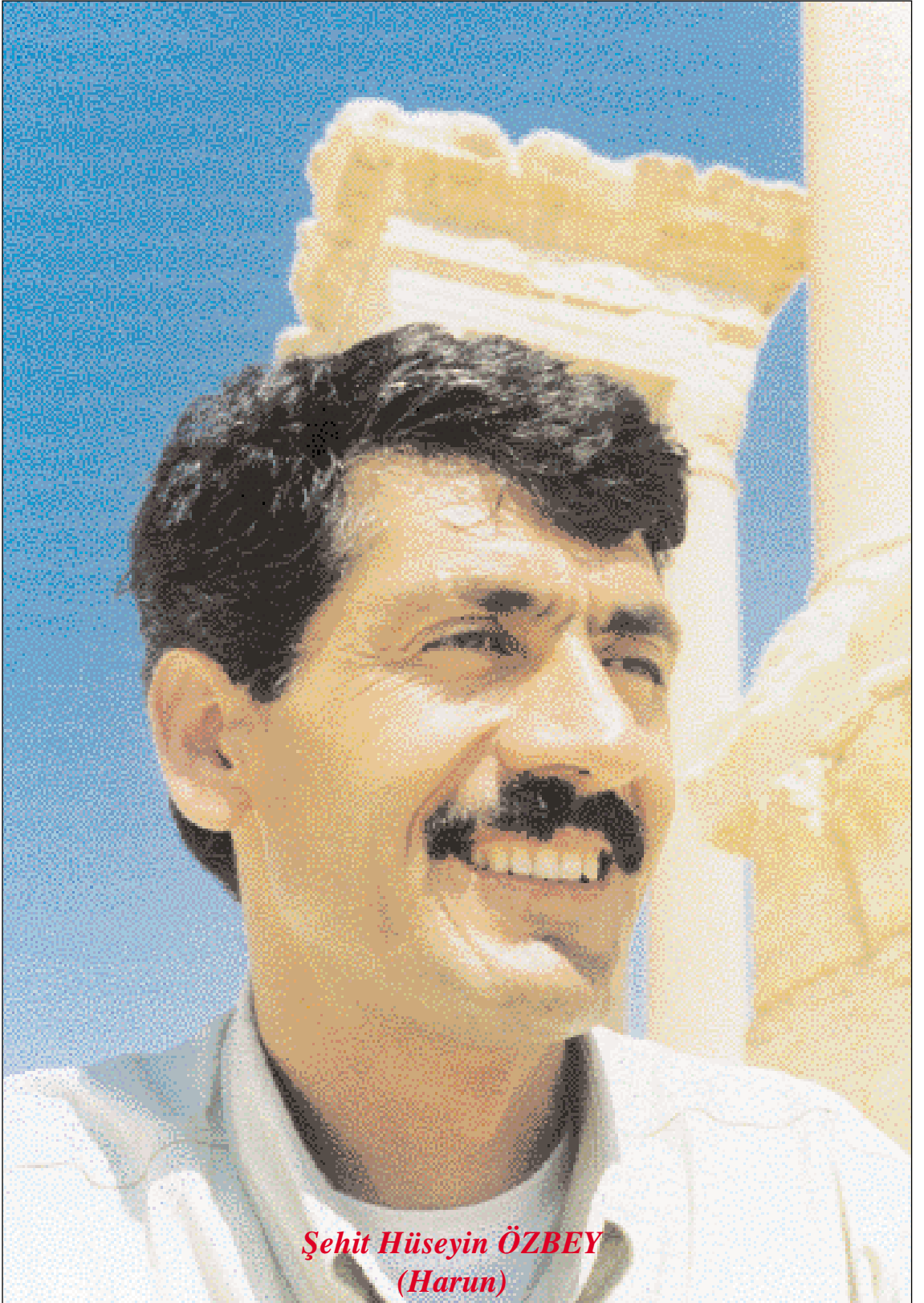
SERXWEBÛN

JÎ SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

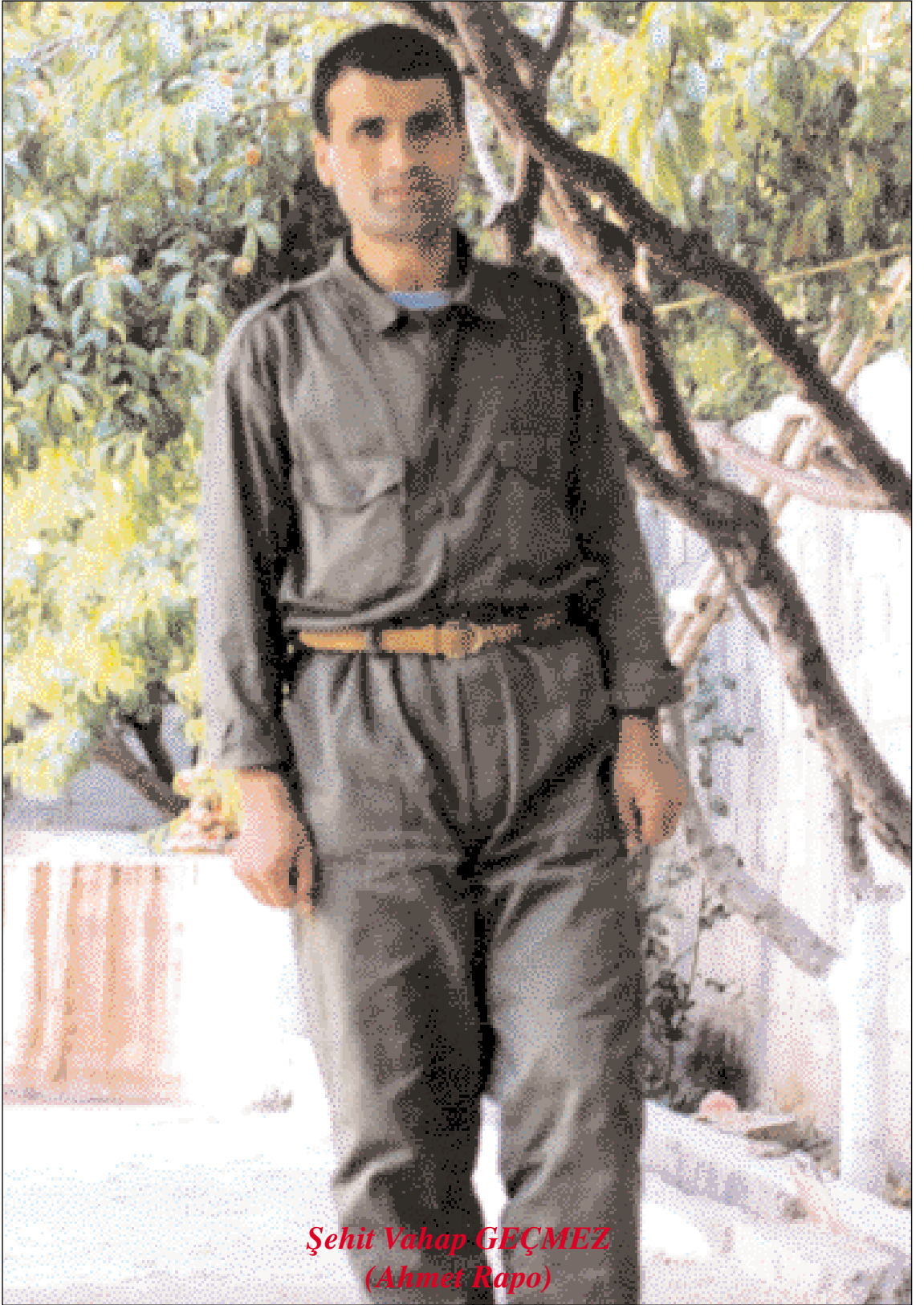
1995-97 Şehitler Albümü / Özel Sayı: 25 / 15,- DM

*Her şehidimiz bir
direniş abidesidir*

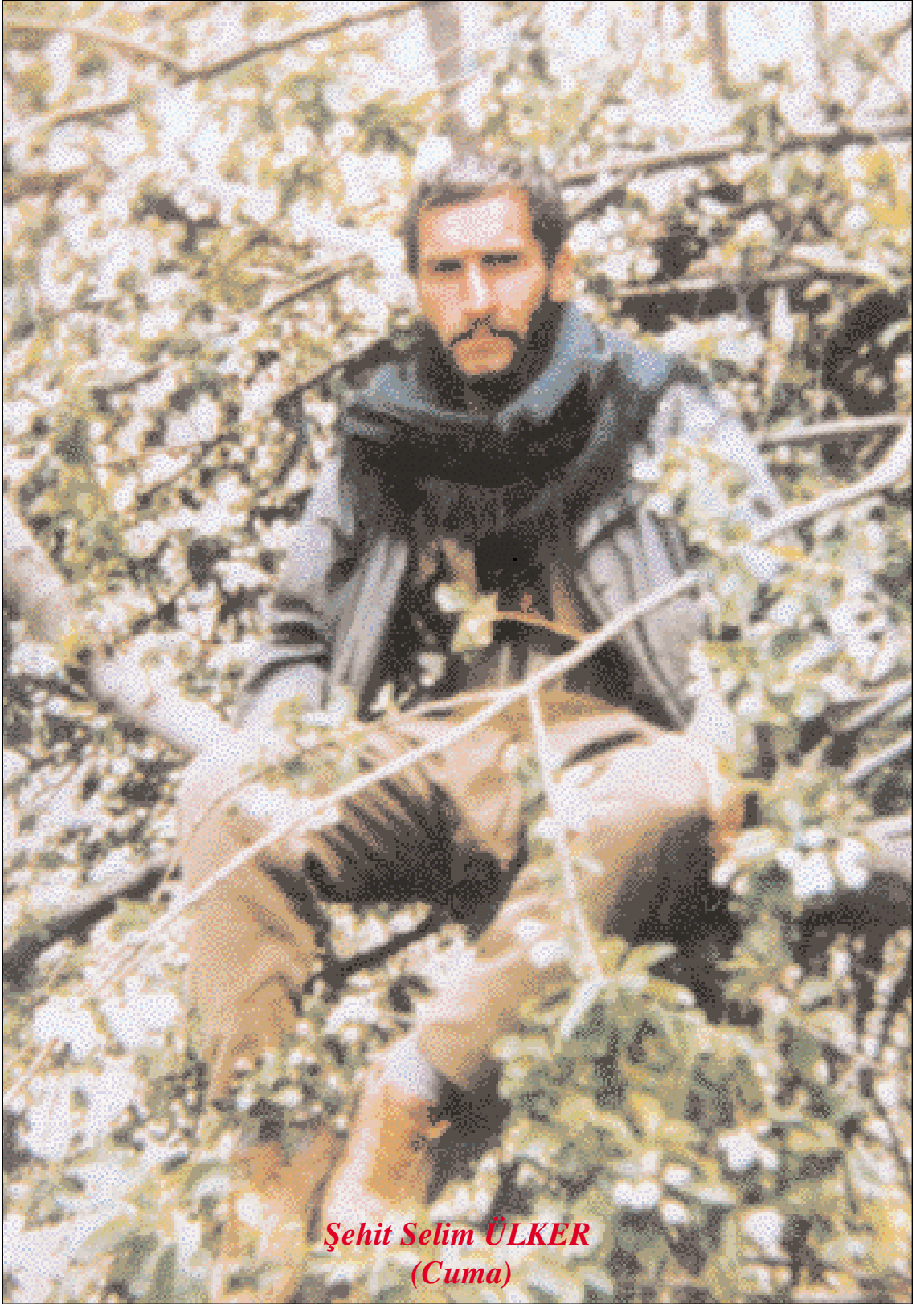

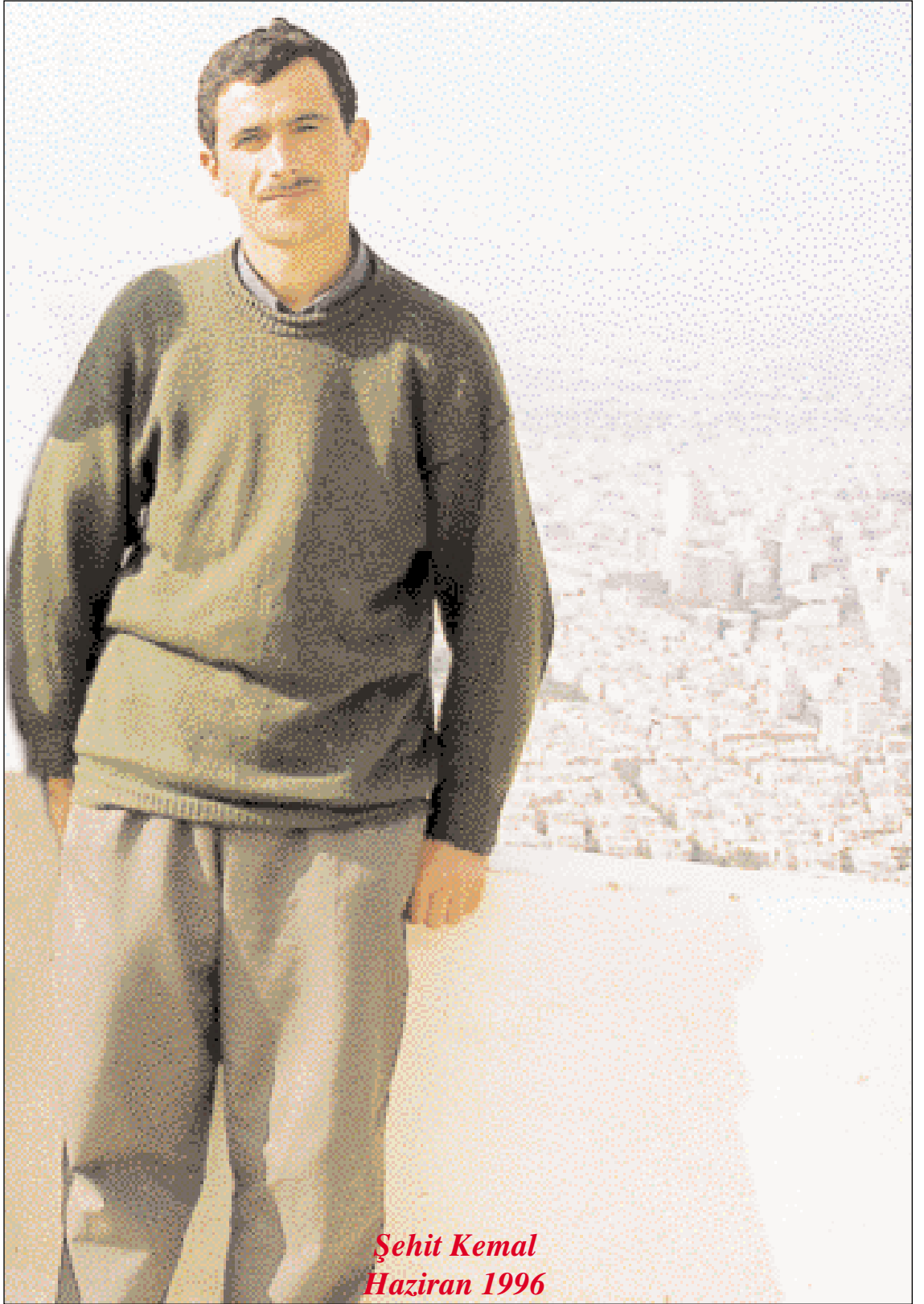
*Şehit Hüseyin ÖZBEY
(Harun)*

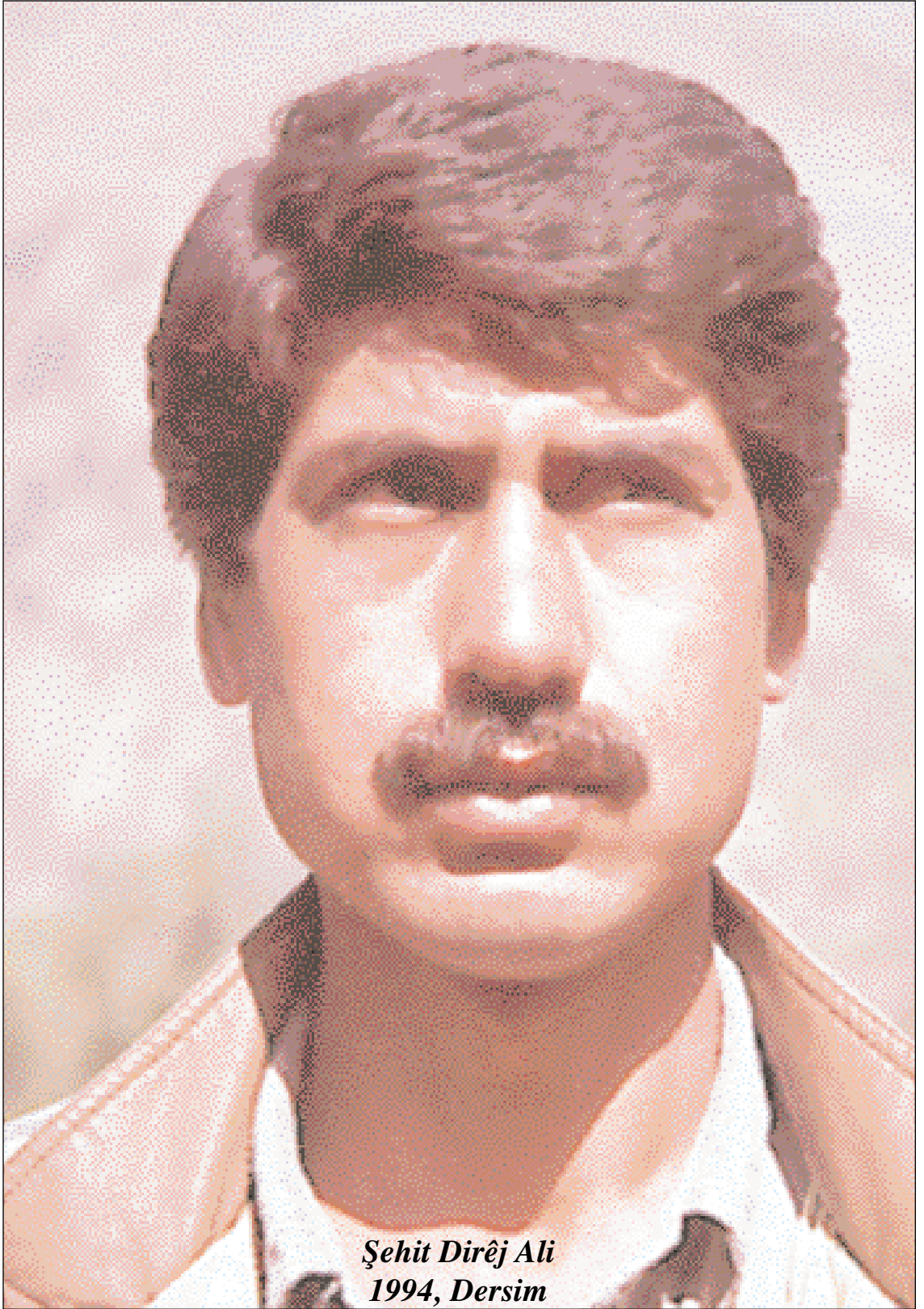
*Şehit Vahap GEÇMEZ
(Ahmet Rapo)*

Şehit Selim ÜLKER
(Cuma)

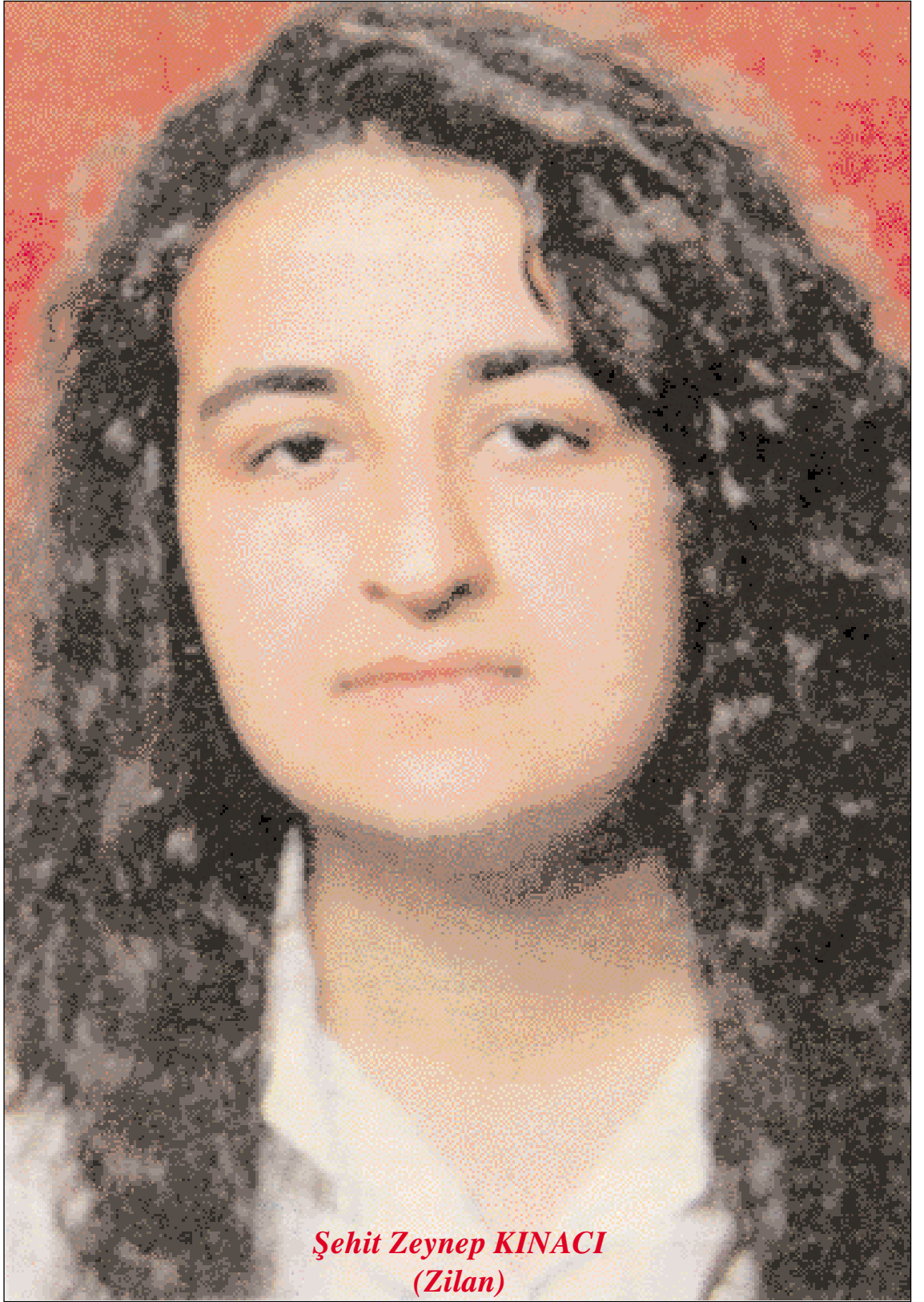
*Şehit Kemal
Haziran 1996*

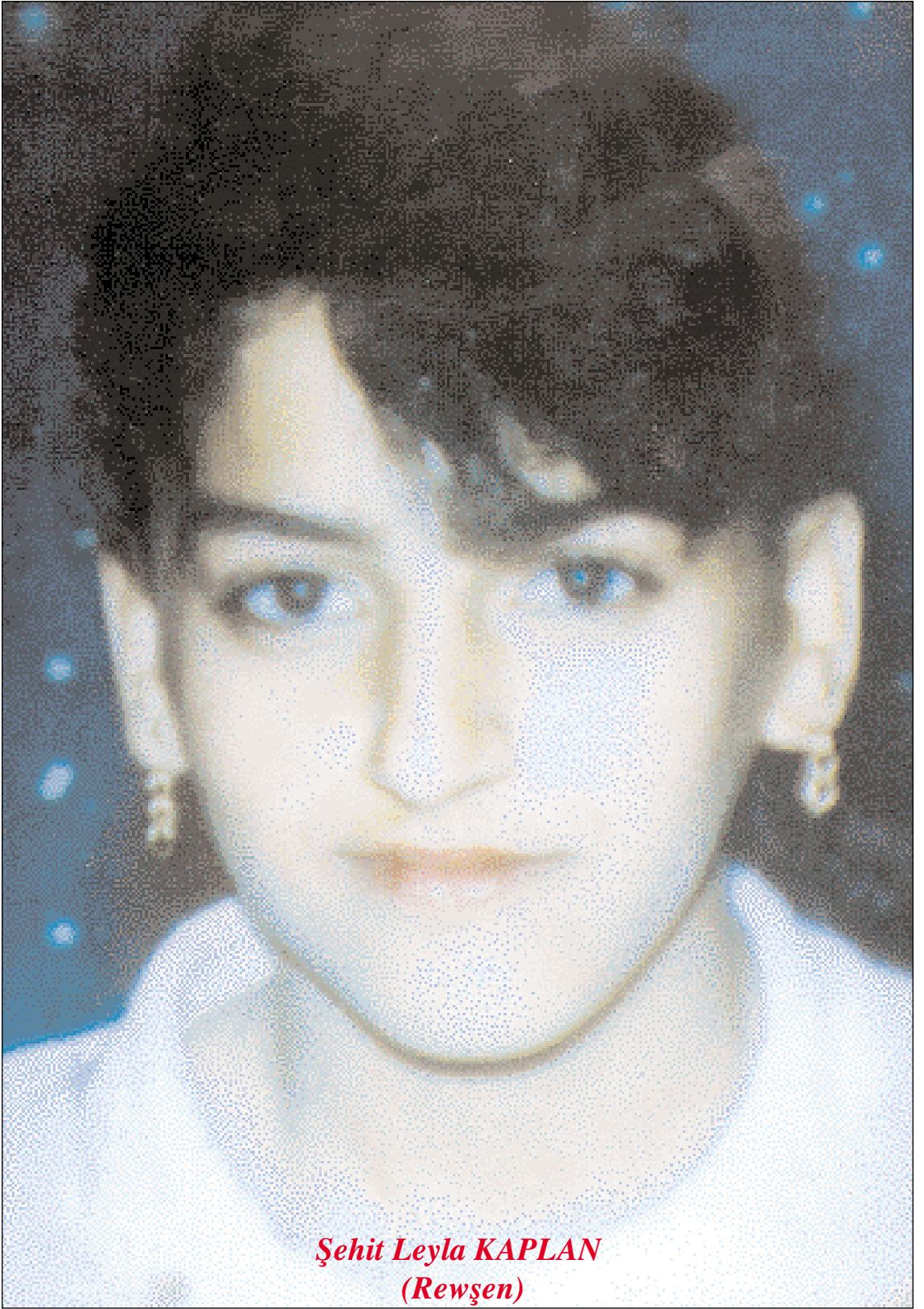
Şehit Dirêj Ali
1994, Dersim

*Şehit Haşim Seid DERWEŞ
(Haşim)*

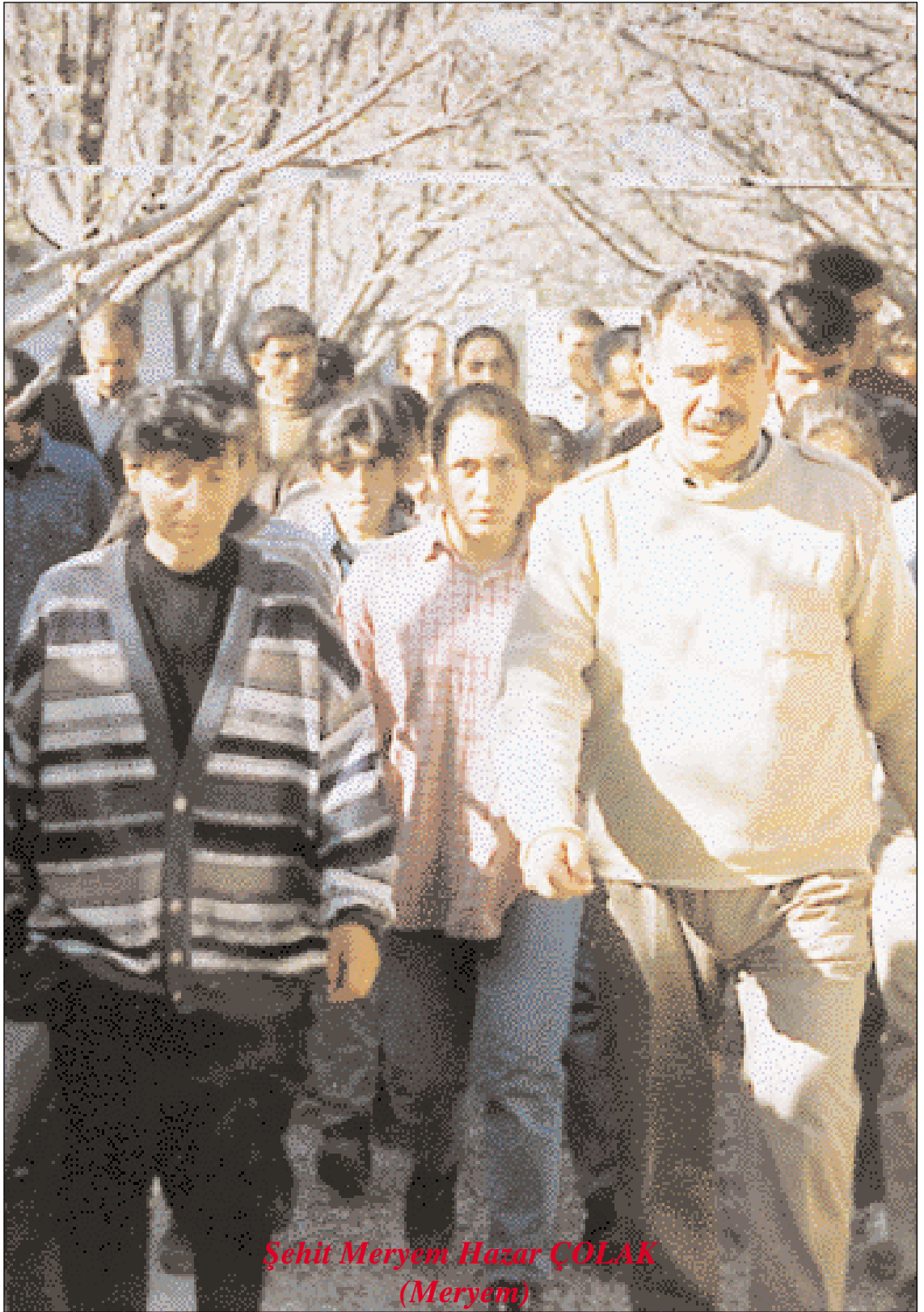
*Şehit Zeynep KINACI
(Zilan)*

*Şehit Leyla KAPLAN
(Ruşen)*

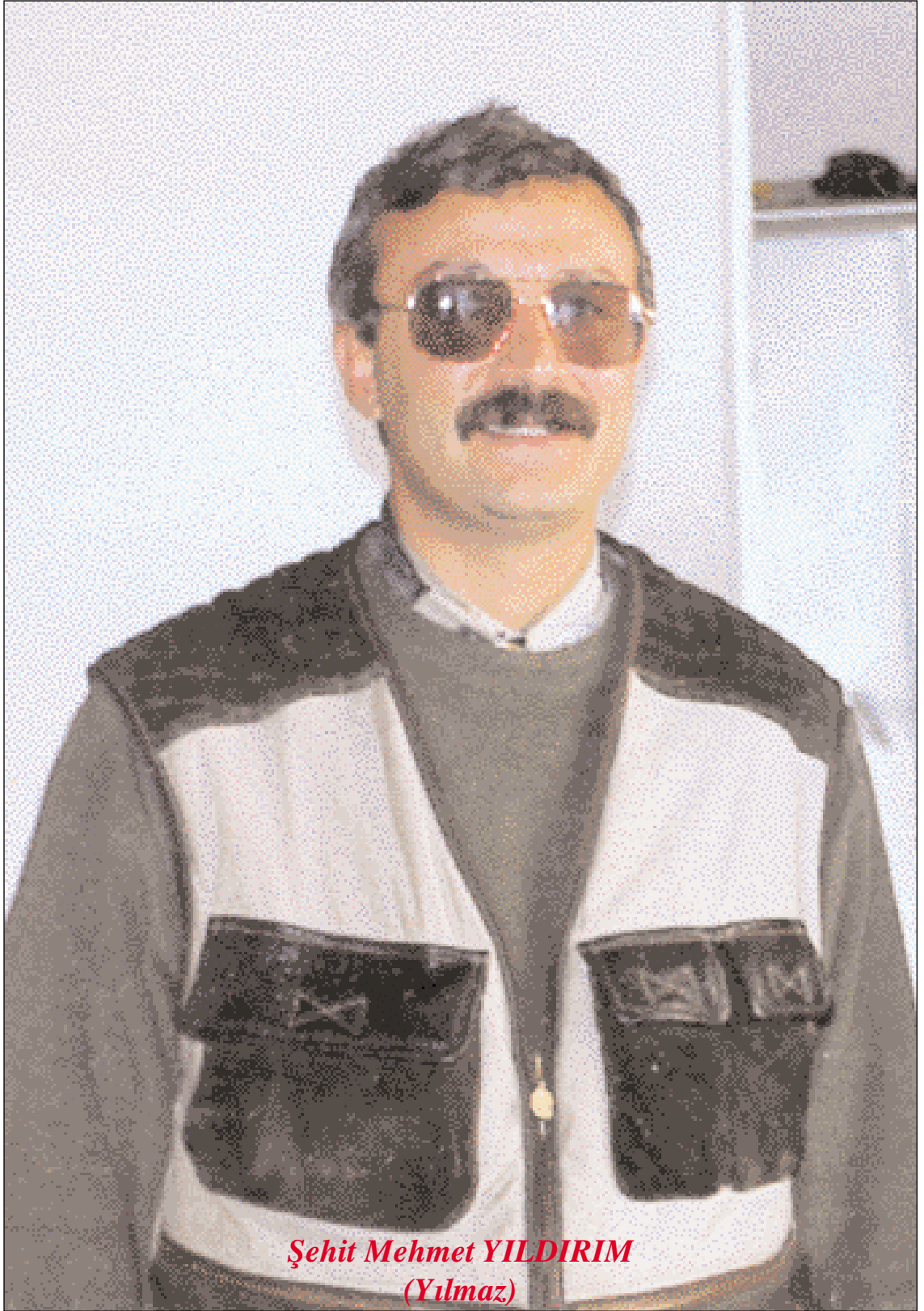
Şehit Güler OTAÇ
(Bermal)

*Şehit Meryem Hazar ÇOLAK
(Meryem)*

*Şehit Yıldız DURMUŞ
(Jiyan)*

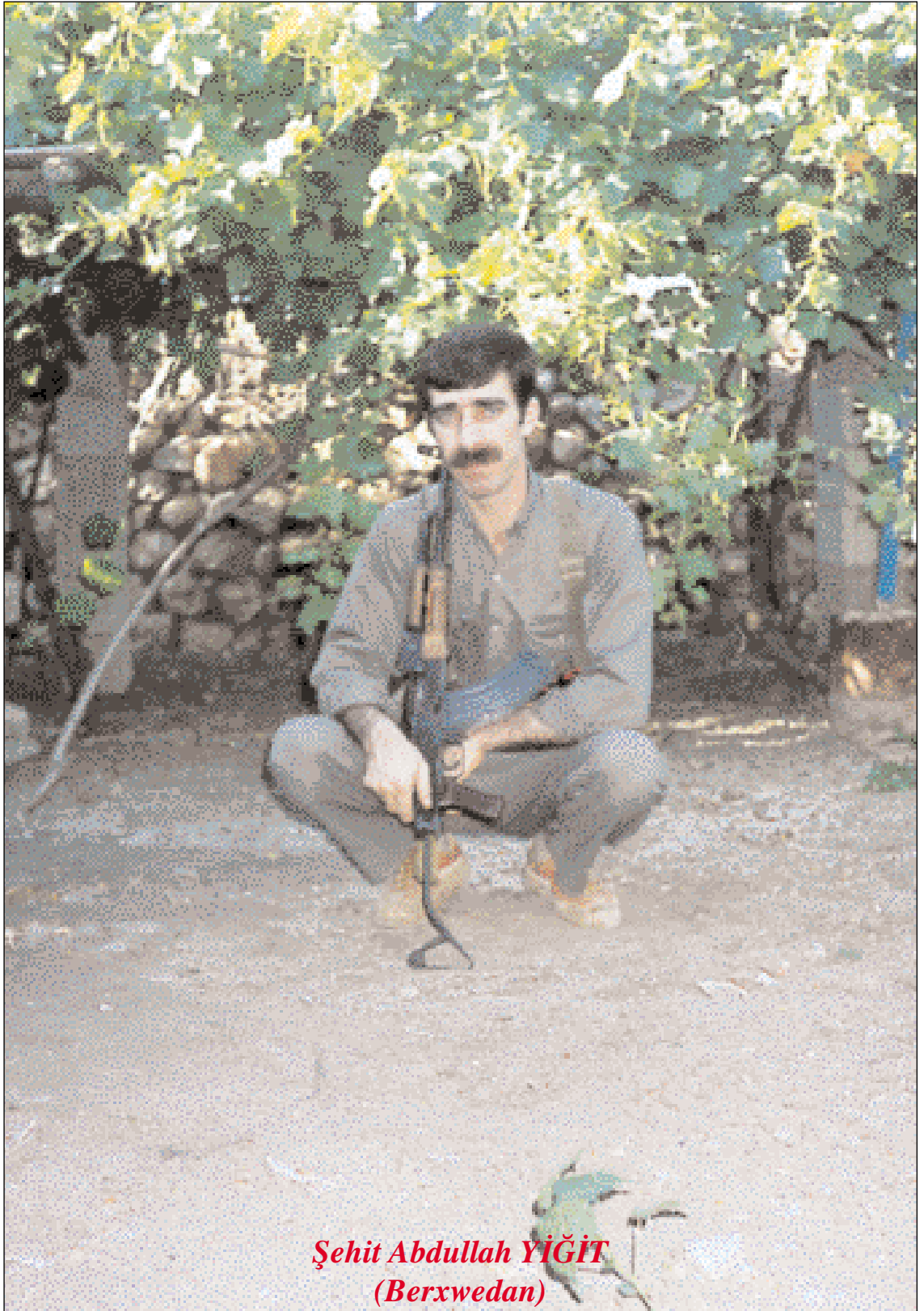

Şehit Mehmet YILDIRIM
(Yılmaz)

Zehra Okçu (Azime)

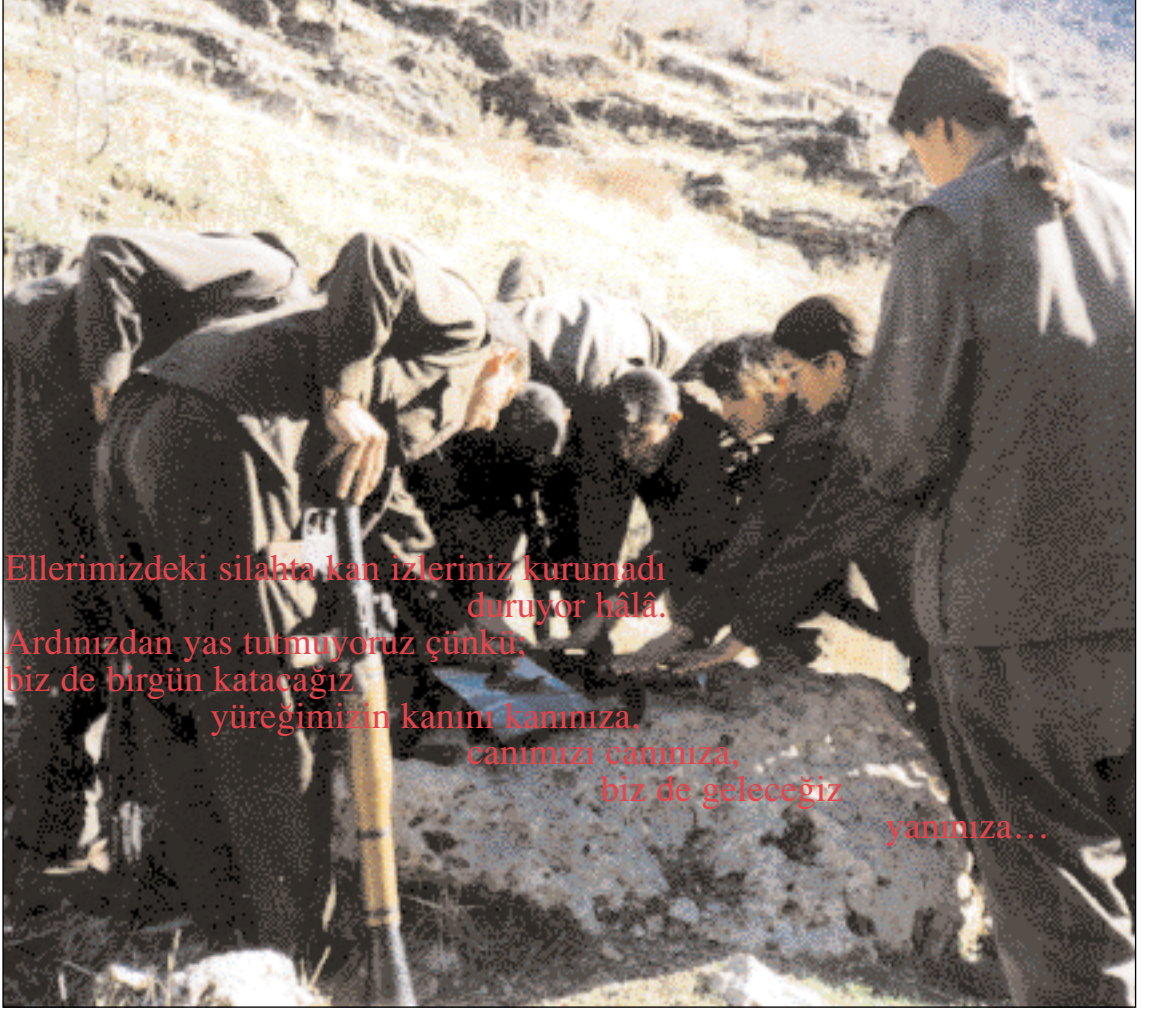
Selma DOĞAN (Zinarin)

***“HER ŞEHİDİMİZ
BİR DİRENİŞ ABİDESİDİR”***

Şehitler Albümü

***Weşanên Serxwebûn
Özel Sayı 25***

Ellerimizdeki silahta kan izleriniz kurumadı
duruyor hâlâ.
Ardınızdan yas tutmuyoruz çünkü,
biz de birgün katacağız
yüreğimizin kanını kanınıza,
canımızı canınıza,
biz de geleceğiz
yanınıza...

İÇİNDEKİLER

Açıklama.....	17	Garzan Eyaleti şehitleri.....	581
Başkan APO'nun değerlendirmesi.....	19	Dersim Eyaleti şehitleri.....	639
Zeynep Kınacı (Zilan).....	25	Mardin Eyaleti şehitleri.....	733
Leyla Kaplan (Rewşen).....	39	Amanos Eyaleti şehitleri.....	817
Güler Otaç (Bermal).....	50	Erzurum (Orta) Eyaleti şehitleri.....	843
Botan Eyaleti şehitleri.....	63	Türkiye şehitleri.....	885
Zagros Eyaleti şehitleri.....	313	Kürdistan dışında şehit düşenler ve	
Güney Eyaleti şehitleri.....	429	Şehadet yeri belli olmayan	
Amed Eyaleti şehitleri.....	477	şehitler.....	945

açıklama

Şehitlerimiz, insanlığa dayatılan ilk ve son ölüme karşı direnen en kutsal yaşam değerlerimizdir. Kürdistan devriminin en temel özelliği; Başkan Apo şahsında, insanlığa dayatılan sahte yaşam şekillerinin tersyüz edilerek insana yaraşır yaşamın ortaya çıkarılmasıdır. Bu, yaşama saygı ve Başkan Apo'nun deyimiyle "yaşam hakkının doğru kullanılması"dır. Yaşamak, şiddetli ve sürekli bir eylemler zinciridir. Gerçek yaşama dönüşün şiddeti ve gerektirdiği bedellerin ağırlığı, öz yaşam zemini ve ilkelerinden uzaklaşmanın derecesine göredir. Uzaklık ne kadar fazlaysa, dönüş de o derece uzun ve zorlu olur. Topraksız ve vatansız yaşanamayacağı bir gerçekse, dönüş için mücadele yaşamın kendisidir.

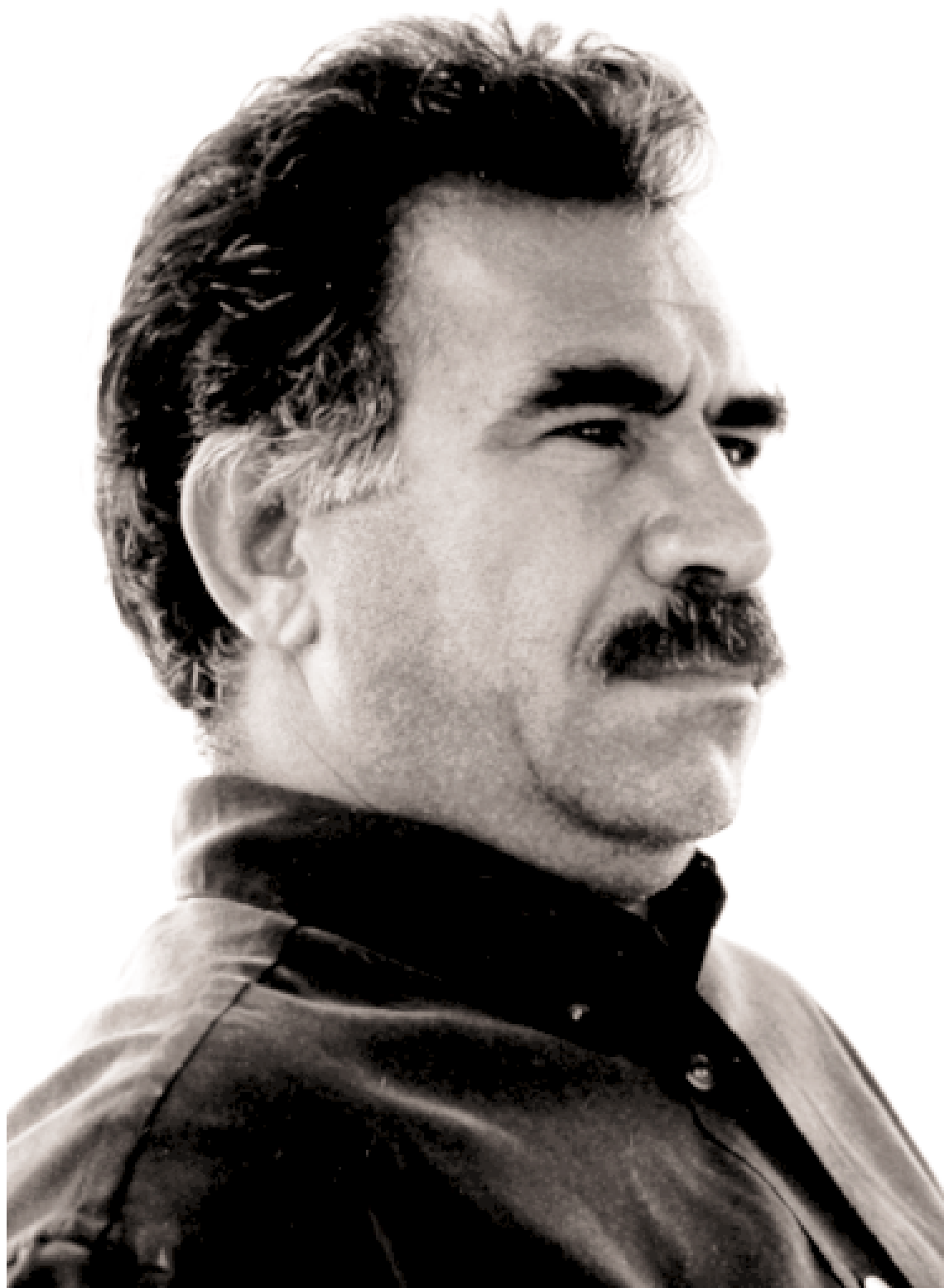
Şehitlerimiz öze dönmeyi çağırırlar. Bu nedenle şehitlerimiz sürekli yaşayan değerlerimizdir. Öze dönüş için gerekli olan her şeyi, her savaşımı tavizsiz ve ertelemeyen yerine getirme talimatıdır. Çünkü Onlar, başta en yakınındakiler olmak üzere, hepimizin eksikliklerinin, örgütsüzlüklerinin şehitleridir. Şehide bağlılık, şehidi yaşamsallaştırmak, yapmadıklarını tamamlamaktır. Bu da O'nu anlamaktan geçer. Coğrafyamız ve vatanımız Kürdistan'da yürütülen savaşın kapsamı ve derinliği her geçen gün artmaktadır. Kendisini halklarımızdan, insanlıktan ve zaferden sorumlu gören yiğit insanlar bu nedenle her gün özgürlük ve köleliğin yaşam olmaktan çıkarılması için şehit

düşmekteler. Şehadetlerin sayısı, savaşın kapsamına ve dengesizliğine-eşitsizliğine rağmen tarihimizde hiç bu kadar az olmamıştı. Çünkü unutmamak gerekir ki, Onlar bütün dünya sömürgeci güçlerine karşı olduğu gibi, kendine ihanet eden içi gericiliğe ve düşürülmüşlüğü karşı savaşımın adıdır.

Bu "Şehitler Albümü" çalışmamızda '95'ten '97 sonlarına dek şehit düşen yoldaşlarımızı biraraya getirmeye çalıştık. Çalışmanın uzun bir süreyi kapsamı, albümün giderek kalınlaşmasına neden olduğu gibi, halklarımıza ve kamuoyuna ulaştırılması da geciktirildi. Çalışmalarda yazı, künye ve resimlerin karışmaması için gösterdiğimiz titizliğe rağmen çıkan eksiklikler olacaktır. Halkımızın da ileride şehitlerimizin yayınlanmayan yazı ve fotoğraflarını bize mutlaka ulaştırmasıyla birlikte, önümüzdeki süreçte daha seri ve daha doyurucu çalışmaları bu temelde yürüteceğimiz kesindir. Yine bu temelde Serhat Eyaleti şehitlerimizi kapsayan bir diğer albümü de en kısa zamanda yayımlayacağız.

Savaşlar halkların bayramı, sömürgeci ve gericilerin korkusudur. Bağımsızlık halayında direniş geleneğini en ön safalarda çarpışarak sürdüren, şehadetleriyle ebedileşen, tarih yaratan tüm yoldaşlarımız önünde saygıyla eğiliyor, amaçlarına layık bir yaşamı ve çalışmayı kendine görev bilenleri ve isimli kahramanları selamlıyoruz.

Weşanên Serxwebûn

Şehitlerin anısı, ölümle yaşam arasındaki köprüdür

18 Mayıs'ı şehitler günü olarak anıyoruz. İlk büyük şehidimiz Haki Karer ve ardından Dörtler ve daha sonra yüzlercesinin bugüne yakıştırdıkları kahramanca direniş, parti tarihimizde anlamlı bir gün olarak yerini almıştır.

Şehitlik günü, kavranması ve gereklerinin yerine getirilmesi en zor olan bir kavramdır. Şehidi anlamak, şehide hakkını vermek, şehidin vasiyetine göre yaşamak bir devrimcinin en temel ve başta ele alması gereken görev ve sorumluluğu olduğu gibi, bunu egemen kılmak, onun savaşımını kesin vermek, bağlılığın en vazgeçilmez bir gereğidir. Halen hatırımdadır, "Haki Karer anısına nasıl karşılık verebiliriz?" dediğimde, bazı arkadaşlar "bir polise saldırılım, intikamını öyle alırız" demişti. Hiç gözüm tutmamıştı. Tamam o katili birgün yakalar, provokatörün cezasını veririz, bu olur. Fakat bunun da anıyı kurtaramayacağını çok iyi gördük ve uzun süre düşündükten sonra aynı yıl bugünkü parti program tasarısını şehit düştüğü mahallede kaleme aldık ve kendimize göre "anıya bir karşılık vermenin en uygun biçimi budur" dedik. O, bizi basit bir gençlik grubundan partileşmeye karar veren bir grup durumuna taşırdı.

Demek ki partileşmede şehidi ve ilk şehidi anlamak ve gereğini yapmak çok önemli bir rol sahibidir ve tarih bu partileşme çabamız da denilebilir ki, bir yılbaşı gibi anlam kazandırdı. Ulusal tarihin en temel bir kilometre taşı olarak yerini buldu.

Şehidin anısında ısrar, gereğini yapmak, daha sonraki bütün şehitleri bağladığı gibi yaşayanlara da kesin yaşam çizgisi hali-

ne getirildi ve bu eşittir savaş çizgisi. Halk savaşı çizgisine kadar da taşırıldı. Şehitlere böyle bağlanmasını bilmeyenler, kesinlikle saygısız oldukları gibi, asla saygıdeğer kişilikler haline gelemezler.

Şehide, şehidine hakkını vermeyenler, onların anısını esas alıp yaşamını düzenlemeyenler, parti gerçeğimizin de sağlıklı bir militanı haline gelemezler. Bizim bir şehit için yaptığımızla, sizlerin yanbaşıda hatta sorumluluğunuz altında binlercesinin yaşandığını düşünürseniz ve anılarına tek tek sağlam bir karşılık vermediğinizi gözönüne getirirseniz, kendi kişiliksizliğinizi ve partileşmeyen kişiliğinizin bir önemli nedenini daha bilince çıkarmış olursunuz. Şehide hakkını verseydiniz eminim ki şu andaki değerlendirmeleri yapmazdınız. Oldukça parti kişiliğine uymayan, saygısını esas almayan bu yaklaşımları sürdürmezsiniz. Bu kadar şehidi yüreğine sığdıranlar, kesinlikle bu kadar yeterlilikleri sergileyemezler.

PKK şehitleri belki de insanlığın en köklü şehitleri olarak da düşünülmeye değerdir. En temel bir hatanız, şehidin anlamını PKK gerçeğinde hakkıyla bilince çıkarmama, gururunuzda sindirememenizdir. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da kendinize göre bir tarz seçmişsiniz. Eğer doğru sonuç alacaksak; ciddi olarak kendimizi parti gerçeğinde adeta bıçağa yatırır gibi yatırmak ve sağlığa kavuşturmakla yükümlüyüz. Savaş çizgisinde bütün bu yetmezliklere neşter vurup, son vermek... Ancak böylelikle şehitlere bağlı olmak mümkündür ve bu da kişinin kazanım gücüdür.

Şehitlerine saygıyı böyle anılamayanlar, ağzıyla kuş

da yakalasalar bu davada fazla anlam, değer ifade etmezler. Sayılarını hatırlamada güçlük çekiyorum. Ve hatta öyle değerli şehitler var ki, çoğunun adını bile bilmiyoruz. Ve belki de bazılarını bilemeyeceğiz. En önemlisi, her birisi neredeyse hafızalardan silinip gidecek. Buna bir çare bulmak gerekir. Bu çarenin de en başta geleni, yenilmez bir parti ve onun savaş çizgisi olduğu kadar, onun sağlam militan güvencesini kişiliğimizde gerçekleştirmektir.

Şehitlerin huzurunda başka tür eğilimin, huşu getirmenin ifadesi olamaz. Mutlak şehitleri doğru anlayıp bilmemiz gerekir. Benim en büyük endişem bu yaşadığınız yüzeysellik, yine saygıdan uzak, oldukça hafif yaşam-mücadele yaklaşımlarınızdır. Ve bu şehidin anısına en büyük kötülüktür. PKK'nin şehitler bilançosuna baktığımızda, hele onların çok yüce olan niteliklerini gözönüne getirdiğimizde; mevcut kişiliklerle anlaşılmamız, bu temelde layık bir şehit vasiyetçisi olarak değerlendirmek çok zordur. En temel bir sorumuz, bu kadar kapsam kazanan şehitlerimize layık olmayı güvence altına almaktır. Hatta ben kendi eylemimi geliştirirken, en temel birincil amacımın şehit vasiyetini güvenceye almak olduğunu çok iyi biliyorum. Hareketimizin en önemli özelliği, şehidin anlamının, vasiyetinin boşa gitmesi için, örgüt sürekliliğini, savaş çizgisinin gelişimini, yenilmeyen partisini gerçekleştirmektir. Niçin? Çünkü şehit anısı dayatıcıdır ve gereklerinin mutlak yerine getirilmesini emreder. Bu şuurlu bende birincildir. Bütün şuuruların önündedir. Hareketimi yönlendiren salt etken diyorum. Bunu temel hareket ettiren etken

olarak düşünemeyenlerin diğer değerlere saygıyla yaklaşacağını, sağlıklı ve gerçekçi anlam vereceğini fazla olasılıklı görmüyorum. Çünkü şehitler en temel değerdir. Acaba bu gücünüz var mı? Şehitler için yaşamak, şehit için çalışmak, şehit için başarmak... Buna gücünüz var mı? Şehit için ucuz ölmek kesinlikle doğru olmadığı gibi belki de en büyük saygısızlıktır. Şehidin anısında ölmek değil, yaşamaktan, savaşmaktan ve mutlak başarmaktan bahsetmek daha doğru olur. Her şehidin içinde bir eksiklik vardır. Anıya bağlı olan, şehidin vasiyetini esas alan, aslında birincil planda o eksikliği gidermeyle görevlidir.

Benzer bütün şehitlere baktığımızda, şehide böyle bağlılığın daha sonraki kahramanca yürüyüşlerin ve zaferlerin bu nedene dayandığını görebiliyorum. PKK'nin şehitleri bu anlamda hem sayısal hem de özelliksel olarak o kadar kapsamlıdır ki, belki de yaşam militanlarından daha fazladır, güçlüdürler, komutandırlar ve hatta kalanlar belki de onların silik bir gölgesi durumundadırlar. O halde silik bir gölge olmaktan çıkılmak isteniyorsa, şehadete götüren eksiklik neydi, bunu görmeli. Ben Haki Karer'in şehadetinde eksikliği hemen şöyle tespit ettim: -ki bu Haki'nin az çalışmasından, amaç-bağlılığından, O'nun eksikliğinden ileri gelmiyordu. O koşullarda bile amaca ve çabaya hepimizden daha fazla bağlı ve katılan birisiydi-Objektif olarak eksiklik örgütün olmayışıydı. Eksiklik örgütün sürekliliği idi. Demek ki benim bu şehadete yapabileceğim en büyük iyilik, hem örgütü yaratmak ve hem de onun sürekliliğini sağlamaktı. Haki eylem yapmıştı. İlk dönem-

lerde bazı faşist yönelimlerini ve düşman hedeflerini bombalamayı aklına koymuştu ve bu da örgütün taktiklerini sağlama almayı beraberinde getiriyordu. Dönem için bu yerine getirilmesi gereken görevleri biz esas aldık. Şehidin anısına biz karşılık verdik. Sonuç: Çok önemli tarihi bir gelişme oldu.

Agit için hatırlıyorum, şehadetindeki temel eksiklik, o şehadette olası gerçekleşebilecek noksanlık neydi? Gerillalaşma tehlikesiydi. Benim anı değerlendirmesinde yaptığım tespit, en az ellişer kişilik gruplar halinde gerillayı Kürdistan dağlarında gezdirebilirsek bu şehidin anısına en uygun karşılığı veririz dedik. Ve bir yıl geçmeden bu civarda gerillayı Kürdistan'da harekete geçirdik. Dikkat edin '86 baharındaki şehadete '87 baharında bu kapsamda bir yürüyüşle karşılık verildi. Bunu kendim için en büyük bir vicdan borcu olarak bellemiştim. Gerçekleştirdiğimde de en önemli bir aşamayı sağladığımıza inanmıştım.

Ondan sonraki gerilla gelişmelerinin kesinlikle Agit'in anısına amansız bağlılığın bir gereği olarak geliştiğini düşünmelisiniz. O çok önemli bir görevdi, çünkü gerilla erimek üzereydi. Varolan gruplar her an dağılmakla karşı karşıyaydılar. Tüm gücümüzü ortaya koymasaydık Agit'in anısı da hızla hafızalardan silinebilirdi. Ama yüklendik, yıl yıl yüklendik, sonuç işte gerillanın bugünkü düzeye gelmesidir. Şehidin anısına böyle sağlam bir karşılık vermenin ne kadar tarihi bir adıma yol açtığını bir kez daha gördük. Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin de anısına, işte bugün yine andığımız Ferhat Kurtay'ların anısına vereceğimiz

karşılık, hareketimizin yine ülkeden kopukluğunun önüne geçmek, hareketi Kürdistan'la birleştirmekti. Ve yurtdışı çalışmalarını bu anlamda olağanüstü bir çabayla ele aldık, yoğunlaştırdık ve aynı yıl '82'nin sonlarından itibaren partiyi taşırdık ve şunu söylemiştim: "Bu şehitlerin anısı, ölümle yaşam arasındaki köprüdür. Üzerinden geçiyoruz, yaşama yöneliyoruz" dedik ve nitekim bunun da ne kadar tarihi bir dönüş olduğuna ve çok kalıcı bir iz bıraktığına herkes şahittir.

Dikkat edilirse önderlik gerçeğinde şehitlerin çok önemli bir yeri olduğu gibi, başarıyı belirleyen en temel bir neden de, bu konuda anıya bağlılığın gerekleri olarak yapılan çalışmalardır.

Sizler bu temelde kendinize yönelirseniz en temel bir eksikliğinizi gidermiş olursunuz. Mutlak sorumlu tutulmanız gereken şehitlere karşı üzerinize düşen somut görevleri yeterince idrak edememeyi ve gereklerini yerine getirememeyi esas aldınız. "Başarı olmaz" tarzındaki dayatmalar düşmanındır. Ardıllarına düşen zaferin nasıl gerçekleşmeyeceğini kanıtlamak değil, şehitler köprüsünden nasıl layıkıyla geçileceğidir. En büyük yenilgi şehide karşılık vermemektir. En önemlisi onların kutsal bir amacı var. Ne yapılması gerektiğini sorun yapmıyorsunuz kendinize. Sonuç, savaş içinde değerlerin muazzam aşınması. Amaçtan uzaklaşma, çok çirkin kişiliklerin saflarımızda boy vermesi... En önemli neden demek ki, şehadet çizgisine hakkıyla bağlı olmamaktan kaynaklanıyor.

Bilmeniz gerekir ki şehitlere bu temelde tüm yönleriyle anlam vermeden ve en önemlisi de gereken anı çalışması ve savaşımını vermeden siz kurtulamazsınız,

asla vicdan muhasebesini yapmazsanız vicdanınızı aklayamazsınız. Tabii değerli bir parti militanı da olamayacağınız için etkili bir başarınız da olmayacaktır. O halde bir kez daha sizleri çok kabarık bir liste kadar, çok insani, ulusal, sınıfsal özellikleri olan bu şehitleri iliklerimize kadar tanımaya, anlamaya ve gereklerini, çalışma gereklerini, savaş gereklerini, başarı gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. Bu şehitler gününde bir kez daha mücadelecilerinizin yaşamlarında şehitlere mutlaka hakkını verme sözünü yerine getirebileceğinize dair, gerektiğinde kendini yeniden yaşama ve savaşa katarak sözlerinizin gereklerini pratikleştirmeye çağırıyorum.

Şehitlerin ölümle yaşamın arasındaki farkı silen çizgisinde aslında yaşıyor muyuz, ölüyor muyuz, hiç belli olmadan gidiyoruz. Yani kısaca bizde şehitlik çizgisinde yaşamla ölüm birleşmiştir veya ayrımı silinmiştir. Önderlik çalışma tarzı ölümle yaşam arasındaki farkı kaldıran bir çalışma tarzıdır.

PKK şehitliği kesinlikle bunu dayatır: Ölümden çok uzak bir yaşam olmadığı gibi, ölümden de yaşamın tükendiğini, yaşamın bittiğini düşünmeyen bir özelliği vardır. Bu çok önemlidir. Siyasette, askerlikte, örgütte, kısaca her tür çalışmada ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak; hiç ölmeyecekmiş gibi yaşadın mı ve her an ölümle burun burunaymış gibi yaşamayı esas aldın mı şehadet çizgisinde yaşıyorsun demektir. Bu çalışmalar böyle yürüyor. Başka türlü komutanlık çizgisinde seyretmek mümkün olmuyor. Burada halen PKK'nin bazı vazgeçilmez yaşam biçimleri vardır. Onda seyretmedikçe iflah olunmaz. Dü-

zenden aldığınız kişilik nedir? Düzendeki aldığınız yaşam nedir? Bir hiçtir. Dolayısıyla kendinizde bir sıçratma yapmak istiyorsanız PKK olayındaki yaşam-ölüm çizgisinin böyle birleştirilmesi ve aslında bir yerde ölümü mahkum eden bir yaşam çizgisine sahip olunmasıdır. Bunun bazı gerekleri vardır. Eski geri, uyduruk yaşam dürtülerini aşmak kadar, öyle basit korkularını da esas almamayı, bunları da yıkmayı emreder.

Bu da doğru cesaret ve onun yaşam ve savaşa yansımaya yol açar ki, en büyük kuvvet de bundan çıkar. Bu tabii dediğim gibi ölümle burun buruna her an yaşamayı da gerektirdiği için son derece dikkati, duyarlılığı da beraberinde getirir. Sizin gösterdiğiniz kör bir cesaretle ölüme yaklaşmayı asla kabul etmez. Aslında her an ölümle burun burunadır, ama ölüm belki de herkese değmiştir şu ana kadar. Burun buruna olmamıza rağmen burnumdan bir damla kanı bile akıtmamıştır. Neden? Dikkat gücü, tedbir gücü çok yüksek olduğu için. Bu dünyanın en tehlikeli yaşayan kişisiyim. Fakat tehlikeler varsa, tehlikenin yakalayamadığı kişisiyim de. İşte bunun da PKK'nin başarı tarzıyla çok sıkı sıkıya bağlılığı vardır. Şimdi bu çok basit küçücük yaşam veya ölüm korku güdülerinizle bizim böyle gerçekleştirdiğimiz yaşam tarzını karıştırmayın ve kötüye de kullanmayın. Mümkünse mutlaka anlayın diyorum bunu, şehitler günü bunun için çok büyük bir fırsat. İçtiğiniz sudan, teneffüs ettiğiniz havadan daha fazla böyle bir yaşam çizgisine ihtiyacınız vardır.

Umarım anlarsınız. Anlarsanız bu bile sizin için çok sağlam bir yürüyüş, yaşam, savaş, başarı perspektifidir ve zaferi kesindir.

Kızıldere şehitlerine bağlılığımızı Türkiye devrimine yeniden sarılarak gösterelim

PKK önderlik gerçeğinin de fiilen başlamasının 25. yılına girerken bunun Kızıldere şehitlerinin anısıyla bağlantılarını söylerken, aynı zamanda dönemin güçlü Türkiye devrimciliğinin bu şehadetle büyük kaybını değerlendiriyor ve en önemlisi de günümüzde nasıl ileri bir atılımla cevap vermemiz gerektiğini, devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak, tarihe karşı görevlerimizi gözler önüne getirerek cevap verme gereğini duyuyoruz.

Türkiye devrimciliği günümüzde çok cılız, zavalıca durumdadır. Halbuki fiilen başladığımızda bu devrimcilik, öldürücü bir darbe yemesine rağmen güçlüydü ve sıcaklığı biz de bu etki altındaydık. Hiç şüphesiz bir darbeye bir devrimcilik eğer bu kadar öldürücü bir etkiye maruz kalıyorsa, bunun temelinde, o devrimin ve o devrimin önderlerinin bazı zayıflıkları, hataları aranmalıdır. Türkiye devrimciliği '70'lerde teorik olduğu kadar, pratikte de birçok yanlışlığı ve en önemlisi de eksikliği, hazırlıksızlığı içeriyordu. Ama devrime inanç, kararlılık da bazı kişiliklerde ve hatta örgütlenmelerde kahramanca düzeydeydi. Öyle ki bu bizi oldukça etkilemişti.

Bugün yürüttüğümüz Kürdistan ulusal demokratik ve sosyalist devrimi, büyük bir aşama katetmiştir ve Ortadoğu'da büyük bir etkiye ulaşmıştır. Ama Türkiye devrimciliğini dalga geçmek için burjuvazi ağzına almaktadır. Eski devrimciler şimdi nasıl basit bir iş karşılığında kendilerine hizmet ediyorlar? Ancak anılarını şenlendirmek için, eylendirmek için kullanılıyorlar. Kendini bu duruma düşüren devrimcilik, gerçekten hem öfkelenmesi gereken, hem de gülünmesi gerekende devrimciliktir. O direnmeler, o şehadetler, bu işkenceler böylesine karşılıksız kalmamalıydı. O, kızılkanlar üzerinde sözümona bir "aşk ve devrim" partisi kuruyor ki, ne kadar aşk ve devrim partisi olduğu büyük kuşkularla yüküdür. O da adeta dalga

geçercesine, "bir darbe de bizden" dercesine yaklaşım içindedir.

Bir çeyrek asrın yakıcı derslerini gözönüne getirmek hayli önemlidir. Türkiye'de bugün devrimci hareketler vardır. Ama o kadar cılız, ideolojik içerikten ve devrimci atılımdan yoksun ki veya en azından bunlara yol göstermekle yükümlü olan sözümona tecrübeli kişilikler o kadar düzene boyun eğmiş ki, o '70'lerin şahlanışını beklemek hayaldir. '70'ler devrimciliği gerçekten bütün kusurlarına ve yanlışlıklarına rağmen kahramancaydı, inançlıydılar, oldukça düzene de kafa tutuyorlardı ve çok iyi de öğrenmek istiyorlardı. Ama zaman bulamadılar ve en önemlisi de kişiliklerinin oluşturduğu zemin onları her türlü hata yapmaya adeta teşvik ediyordu. O zemin üzerinde savaş yükseltelebilirdi, ama başarıya götürecek bir savaş değildi. Bu anlamda o kahramanları da kesinlikle suçlamıyoruz. O zemine rağmen bu büyük başkaldırı soyludur ve halkların belleğinden asla silinemez. Mücadelemizin tarihinde de her zaman saygıyla, minnetle anılacak bir başkaldırıdır. Ama buna rağmen bu kadar kısa sürede tasfiyeleri, adlarının tarihin karanlıklarında anılmaz oluşları üzerinde burjuvazinin çok çeşitli partilerinin en faşistinden en sağda müslümanına kadar hesap sormaları, bu mirası yemeleri hayli üzücüdür. Ve en önemlisi de devrimciliği bir gayriciddiyet, bir alay konusu olmak olarak belleyenlerin bu miras üzerinde hâlâ oynamaları da o denli öfkeliendiricidir. O halde yapılması gereken, bu kahramanca başkaldırının dayandığı zemini ve eğer ille ders çıkarılacaksa, onun başarısının nelere bağlı olduğunu gösterebilmektir.

PKK devriminin çözümlenmesinde de ortaya çıkan, düzene ne kadar isyanla başkaldırılırsa kaldırılsın, düzenden etkilenen kişilikler, düzenin tuzaklarını yenemezler. Militan savaşımı düzenin tüm etkilerine karşı amansız veremeyenler, er-geç bu dü-

zenin dolaylı veya direkt tuzaklarına düşüp amaçlarına, inançlarına ters düşmeye veya en azından miraslarının çarçur edilmesine uğramaktan kurtulamazlar. Bunun için şunu çok açıkça görüyoruz: PKK deneyimi başına da, yüzlerce böylesine olumsuz gelişme kendisini dayatabilirdi, ama bizim hem çözümleme, hem de inatçı pratiğimiz, zemini öz zeminimiz haline getirme savaşı, kişilikleri tamamen devrimle bütünleşmiş kişilikler haline getirme savaşımız, bu zaaf-lara da, onun zeminine de -özellikle Türkiye somutunda- en büyük cevap olmuştur. Başarısının da temelinde bu cevap yatıyor.

Tekrar Türkiye devrimciliği bu gücü gösterebilecek mi? Öyle anlaşıyor ki, bu çok zor olacak ve hayat bulması öyle kolay kolay gerçekleşmeyecektir. Düzen bir Kürt-Kürdistan kişiliğinden daha etkili bir biçimde kendi kişiliğini yaratmış, günde bin defa kendi yaşamını "amentü" gibi belletmiş, adeta onsuz yaşam olamaz, alternatif yaşam tipi olamaz biçiminde bir egemenliği ruhlara, beyinlere sonuna kadar egemen kılmış ve alternatif adına, söz adına söylenen her şeyi havada kalmaya mahkum bırakmıştır. Devrimcilik Türkiye koşullarında bir lafazanlık örneği olarak incelenir. Yaşamda yeri olan, yeni yaşamın iddialı bir kimliği, kişiliği olarak asla değerlendirilemez. İşte bu gerçeklik en iddialı başkaldırı kişiliklerini bile kısa bir süre sonra karikatürize olmak durumunda bırakmıştır. Bu çok acı bir gerçektir. Buna rağmen devrime inananlar eğer samimilerse, bu talihsizlik zincirini kırmak zorundadırlar. Bu yiğitliği göstere-meyenler eylemde, örgütlenmede sürekli başarı sağlamayacaklarını da başından bilmek durumundadırlar. Her koşul altında ideolojik-siyasi gerçekliği başarıyla tüm koşullarında uyarlanacak kadar sürekli geliştire-meyenler devrimde alternatif olamazlar. Arada sırada devrimci lafazanlıklarla genelde olduğu gibi Türkiye

devrimciliğinde de milim kadar adım atılamayacağı peşinen bilinmek zorundadır. Devrimcilik -bir kişilik düzeyinde de olsa- kendini en kudretli bir biçimde düzene alternatif kılmaktan geçer. PKK önderliğinin bu konuda en bariz yönü kendi içinde düzene teslim olmama, düzen zeminine yaklaşıp, tek de kalsa kendi zeminini esas alma ve bu zemini başarısı için olağanüstü bir duyarlılıkla kitleye ulaşma, örgüte ulaşma eylemi yaratma olarak da tarif edilebilir. Hiçbir şey yapamıyorsan kendi kişilik zemininde sağlam kal, düzene teslim olma, etkisi altında kalma. Yapabilirsen düşüncenle başkaldır. Daha da güçlü isen eylemini, örgütünü geliştir, savaşını geliştir. Yoksa ağır düzen etkile-riyle, ikide bir düzenin şu veya bu etkisi, ailenin-toplumsal şöyle gerici etkileri demekle hiç kimse kendini aldatmamalıdır. Artık bu tip sözleri bırakmak, kendini aldatmamak gerekir. Devrimci militan kişilik, kendini büyük hesabın sahibi yapmak zorundadır. O günleri hatırlıyorum, 31 Mart'ta biz bir boykotla karşılık vermiştik. Ve o gün bu gündür bu fiili önderlik sorumluluğu bizim omuzumuza yıkıldı. Biz o anılara ters düşmek istemedik. Devrimciliğin sorumluluk anlayışıyla biz elimizden geldiğince bir şeyler yapalım dedik. İşte bu gün o boykotun 25. yılındayız. En kapsamlı bir savaşı, yenilgi anlayışına karşı direnerek, bugün yenilmez bir savaşım düzeyini ortaya çıkardık. PKK önderlik gerçeğinin en belirgin yönü budur. Türkiye tarihinde de, Kürt tarihinde de yenilmiş eylem ve başkaldırı anlayışını aşmaya büyük bir tepkiyle karşılık verdik.

Kızıldere'den çıkarılması gereken önemli bir ders de, intihar pratiğini mahkum etmektir. Bunu anlamamız gerekiyor. Şehadetlerden bir ders çıkarılacaksa, bunun yolunu anlayışla, saygı ve minnetle anarak bulmak zorundasınız. Yoksa kendi kaprisli, çoktan yenilmiş-bitmiş kişiliğini ölüm çizgisinde tutarak hiç kimse ne şeha-

detlere layık olabilir, hatta ne de o şehadetlerin karikatürü olabilir.

O ilk şehadetlerin anlamı büyüktür. Biz onun ürünüyüz. Onların anısına doğru karşılık vermeyenler kesinlikle er-geç ihanete, yenilgiye gider. Sorumlu olmak zorundayız. Bu şehadetleri kesinlikle küçük göremeyiz. PKK önderliği özellikle sorumluluk önderliğidir, şehadetlerin anısına bağlı ve her şeyi buna göre ayarlayan tarihi bir yürüyüş önderliğidir. Bunu anlamamak küstahlıktır. Gereklerini yerine getirmemek sorumsuzluktur, hafifliktir. PKK'nin önderlik gerçeği zincir gibi bu 25. yılında bağlanmış, halka halka birbirine eklenmiş, sökülmez bir gerçekliğin de ifadesidir.

Yapılması gereken doğru anlamak, mümkünse bu zincire bir halka olup eklenmek. Biz de bu büyük şehadetlere büyük değer biçtik, büyük üzüldük, ama bağlılığı da büyük bir adımla başlattık ve günümüze kadar getirdik. Ben adım gibi biliyorum ki, o şehadetler büyüktü. Ve hepsi 20-25'inde büyük bir tutkuyla, cesaretle sonuna kadar direndiler, teslim olmadılar. Çoğunuz farkında olmak istemiyorsunuz. Bu gaflettir ve bellekler böyle yitirilirse bu kişilikler asla tarihe bir cevap olamazlar. Büyük kişilikler, şehadetlerin kıvılcığına ortaya çıkarlar. Onu kendi gelişim kaynağı haline getirenler, bu büyüklüğü-dürüstlüğü gösterenler asla yenilmezler.

Demek ki, çıkarılması gereken en temel ders de bu şehadetlerdir. Biz bağlılığımızı gösterdik. Bunu büyütükçe anılarına yaraşırçasına yaptık ve büyük gururla bunu söylüyoruz ki, PKK önderliği şehadetler önderliği olarak da değerlidir. Yalnız Kürdistan'ın değil, Türkiye devriminin de en etkili ismidir. Neden? Çünkü şehadetlerin anısına lafla değil, amansız bir savaşla bağlı kalınmıştır. Bunun için sadece kaba bir direniş gösterilmemiştir, tarihi didik didik etmiştir. Onları yanılığa götüren kemalizmi incelemiştir. Türkiye kapita-

lizminin bütün esaslarını halk savaşı adına incelemiştir. Türkiye kişiliğini ve bunun içinde en başta da kendi kişiliğini masaya yatırmış ve sonuçta alternatif kişiliği ortaya çıkararak, bu büyüklüğe en sağlam yolu döşemiştir. Neden anlaşılmasın? Ciddi olanlar, “ben de bu işte varım” diyenler, neden aynı kendi savaşımı yaşamlarında göstermesinler? Bana göre halen şahadetleri esas almak gerekir. Anlam ve önemine an be an bağlı kalınarak büyüklüğü göstermek gerekir.

Bugün Türkiye ağır bunalımlar içerisinde. Halkı ’70’lerden bir kat daha kötü koşullarda yaşıyor. Hele onun sahibi, sözcüsü olması gereken devrimcilerin durumu çok zavalıcadır. En temel hakları elinden alınıyor, ses bile çıkaramıyorlar. Her bakımdan yaşam düzeyleri düşmüş, sendikalar çoktan işlevini yitirmişler. Sermaye baskı ve sömürü gerçekleştirirken; soldan en ufak bir korkusu yoktur. Türkiye emperyalizme peşkeş çekilirken tek bir onurlu, bağımsızlık savaşçısının olmadığını bilerek satmaktadır. Türkiye başbakanı bu Amerikan vatandaşdır. Bu kadar düşürülmüşlük vardır. Peşkeş çekilmeyen hiçbir değer kalmadı. Bu piyasanın en geçerli dilidir. Emek bütünüyle ihanete uğramış, gözden düşürülmüş, sahipleri ona bir anlam, bir tepkiyle karşılık vermeyi ne düşünebilmekte, ne de cesaret edebilmektedir. Neden bu böyle oldu? İşte şahadetlerin anlamı yitirilirse ve üzerine de kötü bir mirasyedilik gibi oturulursa bunun böyle olması kaçınılmazdır. Devrimlerin mantığında ya zafer vardır, ya karşı-devrimcilik’in zaferi vardır. Orta yolu yoktur. Muğlaklık karşı-devrimin mükemmel bir zaferidir. Sonuç: Halkın içinde bulunduğu bu acıklı, sefalet durumudur.

Bugün Kürdistan halkı yükselen bir halktır. O da bu gerçekliklerle bağlantılıdır. Onu iyi ortaya koyuyoruz. O halde bunlar gün gibi açıkken, yapılması gereken varsa, Türkiye ortamı için de somut bir devrimci planı

olanlar ve ‘ben de devrimi esas alacağım’ diye ısrar edenler, bunu kendi kişiliğinden, kimliğinden başlatmak zorundadırlar. Yıllarca da sürse tek başına bir savaşımı da nasıl anlamlı göstermek gerektiğini PKK deneyiminden mükemmel dersler çıkararak yine mükemmel bir uygulamayla, adım adım ilerleyerek, yenerek göstereyim. Kaldı ki bu senin, tüm ihanetlere rağmen biraz üzeri eşinirse canlıdır, ak kor gibi kıvgındır. Sınıfsal ilişkileri çok ileri düzeydedir. Yine demokratik istemler çok güçlüdür. Her an alevlendirilebilir. Kürdistan çoktan sönmüş bir volkana benzer, tekrar onu patlatmak çok zordur. Ama Türkiye böyle değildir. Dolayısıyla durum ne kadar olumsuz da olsa Türkiye’de devrimci gelişme ve örgütlemeler yaratılabilir. Yeter ki doğru bir önderlik anlayışıyla karşılık vermeyi bilelim. PKK tarihi incelemek bir kez daha Türkiye sol pratiğinin bu temelde gözden geçirilmesi sağlanarak da doğrular çarpıcı bir biçimde yakalanıp temsil edilebilir. Ve bu hiç şüphesiz yeniden yüzlerce kayıplar vermektense sağlıklı bir incelemeyle en kestirme yoldan hızla gelişen bir devrimci pratiğe, onun örgütlenmesine ve savaşımına götürülebilir. Görev budur. Günlük savaşımı zaten Kürdistan’da özel savaş birliklerini yendiği oranda, Türkiye’deki demokratik savaşımın da zafer yolunu ardına kadar açmaktadır. Kürdistan devrimi her zamankinden daha fazla Türkiye devrimidir. Yapılması gereken Türkiye kolunu daha fazla çalıştırmaktır. Oldukça hazır bir zemin ve Kürdistan devriminin günlük etkilerini doğru bir anlayışla, özellikle örgüt ve çalışma tarzıyla hayata geçirmektir. Görülecektir ki, burada vurulacak etkili birkaç darbe devrimi daha da yakınlaştıracaktır. O çokça söylenen ortaklaşa devrimi, omuz omuza devrimi, halkların kardeşliğini, özgürlüğünü birlikte sağlayacaktır. Kızıldere şehitlerinin anısından çıkarılması gereken en temel bir gö-

rev de budur. Çünkü burada çok iyi bildiğiniz gibi halkları temsil eden militanlar da vardı. Ve bizzat halkların kardeşliğini dile getiren ve bunu kendi örgütlerine taşıran kişiliklerin şahadeti idi. Halkların adeta mozaiği idi o grup. Çeşitli etnik topluluklardan geliyorlardı. Türkiye halkının, yine özgür Kürdistan halkının bir şafağı durumundaydılar. Onu da ben iyi hatırlıyorum. Ve inandığım için de bu eylemi düzenlemeyi amansız görev belledim zaten. eminim ki, bu görevleri böyle gerçekleştirmekle onların ruhu şimdi şadırt ve rahattır. O dökülen kanlar boşa gitmemiştir. Ama isterdik ki bu bizim yalnız PKK’nin direniş gerçeğinde ifade edilmesin, öz örgütiyle Türkiye halkının da bünyesinde anlam bulsun.

Yıllardır biz de Türkiye devrimi üzerinde duruyoruz. Şimdi daha kararl bazı adımları atıyoruz.

Umuyoruz ki, gerilla da dahil olmak üzere ideolojik-siyasi atılımlar peşpeşe bu önümüzdeki 25. yılda anlamlı bir biçimde başarıyla yer bulacaktır. Zaten kıpırdama, öğrenci hareketleri, memur ve işçi-köylü tepkileri de hızla kendini dışa vurmaktadır. Bu sağlam devrimci mirasın da yeniden işlenmesiyle ve doğru bir teorik ifade kadar, sağlam siyasi esaslara bağlanarak ve yine sağlam örgüt anlayışı kişiliğine kavuşturularak ve en önemlisi de doğru eylem biçimleri, taktikleri kullanılarak devrimin bu kolu da hızlı çalıştırılacaktır. Ve halkların ortak zaferine her zamankinden daha fazla yakınlaşacaktır.

Biz bu temelde şehitleri anıyor ve o günden beri bağlılığımızı bir eylemle başlatarak göstermemizi, bugün en kapsamlı bir savaşa yansıtarak göstermeye devam ediyoruz ve bu zafer kadar da böyle gidecektir.

Ve bu anlamda diyoruz ki, Türkiye devrim şehitleri ölümsüzdür ve bu temelde devrimin 25. yılındaki tüm şehitleri de PKK devriminde, onun zaferle yürüyüşünde ölümsüzdür.

Parti Önderliği'ne

1972 Malatya merkez doğumluyum. Adım Zeynep Kınacı'dır. Aslen Malatya merkeze bağlı Elmalı köyündenim. Çevrede Mamureki aşireti olarak tanınırsınız. Malatya İnönü Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bölümü'nden mezun oldum. Saflara katılmadan önce Malatya Devlet Hastanesi'nde röntgen teknisyeni olarak çalışıyordum. Evliyim, eşim Amed'in Eğil ilçesine bağlı Xliya köyündendir, kendisi de üniversiteden aynı bölümden mezundur. 1995 kışında Adana'da cephe faaliyetleri yürütürken düşmana esir düştü. Ailemin geçim durumu orta hallidir. Ailemin sosyal yapısı bir yanıyla feodal etkileri taşıırken, bir yanıyla da küçük-burjuva kemalist anlayışı hakimdir. Belli ölçülerde serbest yetiştirildim. Akraba çevrem ve köyümüz yurtsever değildir. Ancak gençlik kesimi içerisinde sempatı vardır. Kardeşlerimin mücadeleye sempatipleri vardır. Eşimin ailesi ise ekonomik olarak zengindir, feodal bir aile yapıları vardır, yurtsever değildirler. Lisede okurken sol düşüncelere ve Kürtlüğe ilgim gelişti. Yaşamı irdelemem bu yıllarda başladı.. Ancak herhangi bir çizgiye yakınlık duymadım. Üniversite yıllarında sol düşünceler arasında bir netleşme ve özellikle PKK'ye bir sempatiim gelişti. Kürtlüğe ilgim, ailemin geri bir temelde de olsa önce ulusal özelliklerini belli ölçülerde taşımasından kaynaklanıyordu. Yurtsever arkadaş ortamı örgütlü değildi. Öncülük yoktu. Yine ailemin ekonomik sorunları gibi nedenler uzun bir dönem netleşmemi engelledi. Süreç içerisinde düşüncede belli bir netleşme ve olgunlaşma sonucu saflara katıldım.

1994'de Adana'da cephe faaliyetleri yürütmeye başladım. Bir yıl kadar bu faaliyetlerde kaldım. Ciddi bir eğitim sürecinden geçmedim. Ardından yönetim düzeyinde yakalanmaların olmasından dolayı yeterli bir desteğin sağlanmaması bireyi sivilileştiren etkisi gibi nedenler, yine kişilik dönüşümü yapamamam gibi nedenlerle aslında çok istekli olmama rağmen, fazla bir gelişme ve başarının sahibi olamadım.

1995'te Dersim'de ordu saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak, belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebilirim.

Partimiz PKK öncülüğünde gelerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz bir bütünen ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşğine getirilen bir halkı tarihten ilk defa yücelterek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, öz kimliğini düşmana kaptıran bir halkı yeniden diriltmenin ağır görev, sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından yokedilen, gerçek aydınlarını ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan, yitık bir ülke ve halk gerçekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi tersyüz ederek, sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun için savaşan ve giderek hay-

Adı, soyadı: **Zeynep KINACI**
Kod adı: **Zilan**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Adana**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Haziran 1996, Cumhuriyet meydanı/ Dersim**

vanlaşmanın eşiğine getirilen ve emperyalizmin de hizmetine sunulan Kürt halkını ölüm uykusundan uyandıran, diriltlen, kendi özgürlüğü için savaşıran, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük Kürt şairi Ahmede Xani “Eğer bizim de dürüst namuslu önderimiz olsaydı, Arapların, Acemlerin ve Türklerin kölesi olmazdık” diyor. Kendi bireysel, ailesel aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal gerçeklikten kopuk Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı bu lanetli gerçeğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

Her halkın tarihine bakıldığında, özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren, başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih, öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin gerçek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş için pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

Hayati gerçekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömürülen bir halk gerçekliği karşısında PKK önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği birçok yönüyle daha özgün, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşatan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına adayan bir durumdur. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkla-

rın devrimin gerçekleşme olanağını yaratan tarihi, sosyal, sınıfsal kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki kadar çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Dini olgular bizdeki kadar kesinlikle kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konumlarına tepkileri vardır. Özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan devriminde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorununa, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus devriminin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadın ordulaşması; gerçekleşen kadın konferansı ve kadın kongresi, dünya devrim tarihinde ilk kez bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliği’nin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahlil edip sonuç çıkarmış ve Kürdistan devriminin özgünlüğünü ortaya çıkarmıştır. Taklitçi, kalıpcı, dogmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliği’nin şahsında ifadesini bulmuştur.

Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağı, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipini-profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini kanıtlamıştır. Kürdistan ulusal kurtu-

luş mücadelesinin bugünkü düzeyi “Partileşelim, ordulaşalım, cepheleşelim, zaferi kazanalım” şiarına denk düşen, bütün tali sorunları bir kenara bırakarak bütün Kürt halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Geline nokta hemen bütün Kürt halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla saran, ulusal kurtuluş devrimine ve sosyalizmin hizmetine sokmuş, faşist TC’yi askeri, siyasal, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakmıştır.

Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimizin yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekilde yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük-burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak, çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi bir özeleştirinin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekün üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi hissettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının anlamakta zorlandığı büyük kahramanlık, direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK’nin temel karakteri olmuştur.

Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkmamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Süreç, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak, hem de bizim açımızdan büyük moral etkileri olan bir eylemlilik olacaktır. Düşmanın önderliğimize suikast girişiminde bulunarak sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır.

Bu tür bir eylemlilik moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, bulunduğu her alanda çepeçevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdan ise başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret ve direnişi güçlendirmek, dost düşman herkese davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler geliştirmesinin öncülüğünü yapmak, savaşın her yerinde ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

Başkanım!

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olseydi. Siz, yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatı-sınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çekiciliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda, sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyor ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendimi gerçekleştirmenin yolunun savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gereğine inanıyorum. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Bêritan, Bêrivan ve Ronahi yoldaşların direnişlerine sahip

çıkmaq ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren poli-

kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

tikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hincımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen ulusal

Bu temelde Başkan APO'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimize, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımızı bir kez daha ifade ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağımıza dair söz veriyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eyle-

min sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.

-Yaşasın Başkan APO!

-Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!

-Kahrolsun faşist Türk devleti!

Yurtsever Kürdistan Halkına ve Devrimci Kamuoyuna

Her halkın tarihinde, o halkın kaderini değiştiren önemli olaylar vardır. Bir Fransız Burjuva devrimi, Rus Bolşevik devrimi, İslam devrimi gibi, bu halkın tarihinde, büyük etkileri olduğu gibi bütün insanlık tarihine de yön veren, etkileyen

büyük olaylardandır. Yine her halkın tarihinde, tarihe damgasını vuran önderler çıkmıştır. Büyük İskender, Lenin, Muhammed bunlardan biridir. Bunlar pratikleri ile hem kendi halklarının, hem de bütün insanlık tarihinde önemli süreçleri yaşatmanın da önderleri olmuşlardır.

Kürdistan tarihine baktığımızda tarih Kürt için hep ters yazılmıştır. Kürdün tarihi başaşağı gidişin tarihidir. İlkel-komünal toplumlar ve köleci dönemde tarih sahnesinde önemli bir konumda bulunan ve halklar arasında oldukça etkin olan Kürdistan insanı Perslerin egemenli-

ğine girdikten sonra, özgürlüğünü kaybetmiş ve bir daha iradesini egemenlerin elinden kurtaramamıştır. Kürt halkı binlerce yıl farklı ulusların egemenliği altında yaşamış ve Kürdistan ülkesi her zaman farklı ulusların birbirleriyle mücadele ettikleri savaş meydanı olmuştur. Halklar az çok kendi konumlarına göre bir tarihsel gelişmeyi yaşarken Kürt halkı tarihi çok geriden izlemiş, toplumsal gelişmesi çok ilkel

İhanet ve direniş hep içiçe yaşanmış, iç ihanetler hep direnişi gölgelemeye çalışmış ve çoğu zaman da sonuç almıştır.

Bu tarihi başaşağı gidiş 27 Kasım 1978'de PKK'nin resmi ilanı ile durdurulmuştur. Kürdistan insansızlaştırılmış, binlerce insanımız topluca katledilmiş, yine faili meçhul denilen kontra saldırılarıyla insanlarımız bir taraftan yok edilmeye çalışılırken, sağ kalan insanlarımıza da

her an ölümün solğu hissettirilmeye çalışılmıştır. İnsanlarımız işkence tezgahlarından geçirilmiş bir çoğunun sağ gittiği sorgulardan cesedi çıkartılmış ve çok büyük bedeller ödemiştir.

Savaşın en kızgın olduğu bu günlerde partimiz PKK, düşmanın topyekün saldırıları karşısında her geçen gün kendi içinde geliş-

me, güçlenme ve büyümeyi yaratmakta ve daha etkili azimli, vurarak zaferi yakınlaştırmaktadır. Ordulaşan gerilla güçlerimiz düşmana kan kustururken, cephemiz ERNK dünyanın dört-bir tarafına dağılmış halkımızı kendi bünyesinde örgütlemekte ve düşmanın yürüttüğü bütün özel savaş politikalarını boşa çıkararak tek vücut, tek yumruk olan Kürdistan insanı her geçen gün daha fazla kendisini katarak savaşta kendi yerini almaktadır. İlan edilen Kürdistan Sürgün Parlamentosu ve kurulan ulusal ittifaklarla halk iktidarına adım adım yürümektedir. Çok ağır bedeller ödüyoruz. Çünkü karşımız-

boyutlarda kalmıştır. Kendi ülkesinin özgürlüğü için defalarca ayağa kalkmış ancak gerek bunu başaracak yeterlilikte bir önderliğe kavuşmaması, gerekse de iç ihanetler ve örgütsüzlük bu ayaklanmaları boşa çıkarmıştır. Yakın tarihimizde de Şeyh Sait ve Dersim isyanlarının boşa çıkarılması bunun en iyi örneklerindendir. Halkımız sadece vatanını değil, bütün ulusal duygularını, dilini, yüreğini, beynini düşmana kaptırmıştır. Egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikası çok iğrenç bir tarzda özel savaşla bütünleştirilerek halkımıza uygulanmış "beyaz ölüm" denilen ulusal yok oluşa zorlamıştır.

da azgın TC güçleri ve onun destekleyicisi emperyalist güçler var. Ama halk olarak tarihte ilk kez bu kadar güçlendik, bu kadar yurtseverleştik, uluslaştık, özgürlüğe yaklaştık. İlk kez bu kadar onurlandık, başımız önümüzde değil artık. Tüm insanlığın yüzüne kıvançla bakabiliyoruz. Çünkü artık özgürlüğümüz için savaşıyoruz. Tarihe mal olmuş efsanevi güzellikte direnişlerin sahibi olan ve savaşımızın bu başarılı gelişiminde, her biri bir dönüm noktası olan büyük direnişçilerimiz, Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat, Zekiye, Berivan, Beritan, Ronahi yoldaşların başlatmış oldukları direniş geleneğine sahip çıkmak gerekiyor.

Bu temelde partimiz PKK'ye, Başkan APO'ya, büyük direniş şehitlerimize, zindan direnişçilerimize, dağlarda özgürlük savaşı veren yoldaşlarımıza, ülkeme, halkıma bağlılığın bir gereği olarak "intihar" eylemini gerçekleştireceğim. Bu eylemle halkımdan aldığım moral ve

zanmamızın da başka yolu yoktur. Bu savaşın suçlusu emperyalist güçler ve onun uşağı TC'dir. Susmak en büyük suçu işlemektir. Eğer gözlerinizin önünde akan bu kanı görüyor ve sessiz kalıyorsanız en büyük suçlu sizlersiniz.

Bütün insanlığa sesleniyorum!

Eğer bu insanlık suçunu işlemek

halk savaşının gereklerini yerine getirelim. Özgürlük ağacı kanla sulanır diye bir deyim vardır. Özgürlüğünüzü ucuz terk etmemelisiniz. Şunu çok iyi bilince çıkarmak gerekiyor ki; ülkemiz çok değerli. Bunun için düşman bu kadar ısrarlı. Biz neden ısrarlı olmayalım ki? Canımızdan başka kaybedecek neyimiz var? Onurluca ölmeyi, onursuzca yaşamaya tercih edelim. Özgürlüğe çok yakınlaştığımız

bu süreçte, halkımızın şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da PKK'nin başlattığı direniş mirasına sahip çıkacağına, ödediği bunca bedelden sonra bir o kadar da ödeyeceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratarak dünya toplumları içerisinde şereflice yerini alacağına olan inancımla selamliyorum.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!

– Yaşasın ordulaşan halk gerçeğimiz!

– Yaşasın Başkan APO!

Kürdistan Kadın Özgürlük Savaşçılarına

güçle, düşmanın üzerine yürüyeceğim, halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmaya çalışacağım.

Tüm dünyaya haykırıyorum!

Duyun artık! Açın gözlerinizi, biz vatani elinden alınmış, dünyanın dört bir tarafına muhacir gibi dağılan bir halkın evlatlarıyız. Bizler artık vatanımızda özgürce yaşama, insanca yaşama olanaklarına kavuşmak istiyoruz. Kan, gözyaşı ve zulüm halkımın kaderi olmamalı artık. Barışa, kardeşliğe, sevgiye, insana, doğaya ve yaşama en çok sevgi dolu olan biziz. Bu sevgidir, bizi savaşa zorlayan. Ölmek ve öldürmek istemiyoruz. Ama özgürlüğümüzü ka-

istemiyorsanız, Kürdistan halkına omuz verin, destek olun. Emperyalizmin dumura uğrattığı beyninizin ve yüreğinizin pasını silin ve bir halkın özgürlük çılgınlıklarına kulak verin. Bu seste kardeşlik var, insanlık erdemleri var, dostluk var.

Yurtsever halkım!

Bu eylemle yüreklerinizin dili olmaya çalışacağım. Bizler dağlarda savaşan binlerce evladınız, sizlerin özgür yarınları için bir kez değil, binlerce kez canımızı feda etmeye hazırız. Savaşımızın bu en kızgın günlerinde sizler de saflarımızı netleştirmelisiniz artık. Savaşımızın adı halk savaşıdır. Öyleyse

Başkan APO ve PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan toplumunun geriliğini görerek sorunları köklü çözmeye çabasıdır. Kadının yitirilmişliği, sınıflı toplumların ortaya çıkışı ile birlikte başlamıştır. İlkel komünal dönemde üretim etkinliğinden kaynaklanan kadının yaşam içindeki etkin rolü, ilkel sermaye birikiminin oluşması ve bu birikimin erkek cinsinin elinde toplanmasıyla birlikte sınıflı toplumlar oluşmuş, kadın özgürlüğünün yitirilişi süreci de bununla birlikte başlamıştır. Köleciler toplumdan feodal toplum düzenine, kapitalist ve emperyalist toplum düzenine

geçilmiş, kadın cinsinin sömürülmesi her sınıflı toplumda biçim değiştirerek ve daha ince bir tarzda devam etmiştir.

İnsanlığı her alanda özgürleştiren, sınıflar arasındaki çelişkileri ortadan kaldırarak eşit, özgür yaşam olanaklarının oluşturulması anlamında olan bilimsel sosyalist teori, kadının insanca yaşam olanaklarına kavuşturulması gerektiğini savunmaktadır. Ancak gerçekleşen sosyalizm, her ne kadar kadını bu yönlü biçimlendirmeye çalışmışsa da sosyalizmin bilimsel esaslarından sapma, kadın özgürlüğünün özgür bir temelde ele alınmayıp, bütün insanlık sorunlarıyla birlikte ele alınması gibi nedenlerle kadını özgürleştirme çabaları sınırlı kalmıştır.

Kürdistan özgülüne baktığımızda kadının yitirilişi, hem cins olarak sömürülüşü, hem de diğer her yönden sömürülüşü Kürdistan'da kadın sorununun daha derinden yaşanmasına neden olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelemiz başlamadan önce Kürdistan'da kadının varlığından, iradesinden bahsetmek mümkün değildi. Kadın bir hiçti. Türk şairi Nazım Hikmet'in belirttiği gibi, "sofradaki yeri ökülden sonra gelmektedir." Bu kadar kötü pozisyon- da olan Kürt kadınının özgürleştirilmesi çabası da sorunun büyüklüğüne denk bir çabayı ve yaklaşımı gerektirmektedir. Kürt halkının nüfusunun neredeyse yarısından fazlasını oluşturan kadın sorunu çözülmeden, Kürt kadınının özgürleştirilmesinden söz edilemez.

Parti Önderliği bütün sorunlara yaklaşımda olduğu gibi, kadın sorunu konusunda da çok derin çözümlemeler ve bu sorunun çözümlenmesi yönünde asıl öncülüğü yapmıştır. Bugün geline düzey kadının gelişimi ve özgürlüğü noktasında çok ileri bir düzeyi ifade etmektedir. Ancak kadının yitirilişi o

kadar kötü ve ciddi ki neredeyse insanlık tarihiyle birlikte başlıyor. Bu noktada kadının özgürleşmesi ve kendi ayakları üzerinde durması öyle bir çırpıda gerçekleştirilecek bir olgu değildir. Uzun bir sürece ihtiyaç vardır. Partimiz PKK'nin bu konuda attığı adımlar, bu süreci yakınlaştırma temelindedir. Kadını özgürleştirme çabaları çok kutsaldır, çok öğreticidir. Bu açıdan Parti Önderliği'ne en çok bağlı olması gereken, çok savaşması, can vermesi, emek harcaması gereken kadının kendisi cevabı vermiş, akın akın saflara koşarak özgürleşmenin adımlarını atmaya başlamıştır. Ancak kadın olarak korkunç geriliğimiz, Parti Önderliği'nin bu yönlü çabalarına denk düşen bir gelişmeyi sağlamaktan uzak kalmamıza neden olmuştur. Mevcut durumumuzla savaşımızın genel seyrine denk, dönemsel görevlerimizi yerine getirmekten uzağız. Özgürleşmenin yolu savaşmaktan geçmektedir. İyi savaşabilmek için iyi örgütlenmek gerekiyor. Güçlü bir örgütlenmeyi gerçekleştirebilirsek, güçlü bir iradede de bahsedebiliriz. Kadın özgürlüğünün savaştan geçtiği bugün kanıtlanan bir gerçektir. Öyleyse hedeflerimiz bellidir. Kürt kadınına özgün olan yurtseverlik, bağlılık, kararlılık, cesaret gibi olumlu özelliklerimizi devrim lehine kullanarak korkunç bir çabanın sahibi olmamız gerekiyor.

Özgürlük için emek harcayan, gelişim sağlayan ve bu uğurda kanını döken binlerce bayan şehidimiz var. Bêrivan, Rahime, Besê, Ronahi, Zekiye, Mızgin ve Rahşan yoldaşlar, bu şehitlerimizin içerisinde zirveleşen yaşamları ve şahadetleriyle hem ulusal kurtuluş mücadelemiz içerisinde, hem de kadın özgürlüğü konusunda önemli süreçlerin yaşanmasının öncülüğünü yapmışlardır. Bu yoldaşlarımız savaşan bütün kadın özgürlük

savaşçılarına, özelde bireysel olarak bize büyük moral ve cesaret vermektedirler. Kürdistan toplumunun geri bırakılmışlığına, özelde ise kadın köleliğine olan o büyük öfkemizi düşünceyle, ideolojiyle ve politikayla birleştirerek dönemsel görevlerimizi yerine getirmeli, ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki rolümüzü oynamalı, hem de özgürleşmenin pratik adımlarını atmalıyız.

Bu temelde bireysel olarak aldığımız "İntihar gerillası " olma kararını sadece kendi şahsım adına değil, başta Başkan APO ve partimiz PKK'nin çabalarına layık olmak, genelde sömürülen bütün insanlığa, özelde Kürdistan halkının özgürlüğü ve Kürt kadınının özgürlük istemlerine cevap olmak ve onların temsili olmak amacıyla aldığım bu karar, bana büyük bir moral ve cesaret veriyor. Tarifî imkansız güzel duyguların sahibi olmama neden oluyor. Kadının özgürlük şehitlerimiz ve büyük direnişçilerimizin izinde yürümek, onların mirasına doğru bir şekilde sahip çıkmak çok şerefli bir duygudur. Bu şerefli görevin sahibi olacağım için kendimi şanslı görüyorum. Binbir türlü sıkıntıya ve zorluğa katlanarak fedakarlık gösteren, emek ve çabanın sahibi olan, Kürdistan dağlarında özgürlük mücadelesi veren bütün kadın savaşçılarımızı partimiz PKK'ye ve başta Başkan APO'nun çabalarına bu temelde daha fazla örgütlenerek, güçlenerek, söz ve iradenin sahibi olarak, bunun zeminini yaratmak için de ordulaşarak cevap vereceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratacaklarına olan inancımınla selamlıyorum.

– Yaşasın Başkan APO öncülüğündeki özgürlük savaşımız!

– Yaşasın PKK öncülüğünde savaşıp özgürleşen büyük Kürt kadını!

– Kahrolsun faşist Türk devleti!

Zilan (Zeynep Kınacı)

Zilan hevalin yaşamı, devrimci militanlaşmada perspektiftir

Haziran'ı Temmuz'a bağlayan gece, Dersim'de halkımızın devrimci öfkesini şahsında bir bombaya dönüştüren Zilan hevalin haykırışı, yüzyılların dünyaya hüküm havasındaki TC'nin yüreğine ne yapacağını bilmeyen bir korku yerleştirerek bütün hücrelerini titretmiştir.

Malatya'nın Mamurek (Elmalı) köyü, devletin yıllardır "benimdir, sindirdim, asimileyi tamamla"dım dediği, Kürdistan'da adeta gözlerden uzak bir gizli şehir durumundaydı. Oysa ki, bu şehirde bütün sindirilmişliğine rağmen, sömürgecinin koynunda patlayan bombaların tohumu, sessiz ve derinden ekilmiş büyüyordu. İşte Zilan heval, en fazla sindirilen, en çok katliama uğramış şehrimizde Nuri Dersimi'lerin intikam çağrısına cevap olmuştur.

Zilan heval; ailesi 1970 yılında Beydağı'nın 10 kilometre yakınlarındaki Mamurek (Elmalı) köyünde sessiz sedasız şehir merkezine gelmiştir. 1972 yılında dünyaya geliyor. Aynı yıllarda tamamı aynı aşiretten olan bütün köy halkı, nüfusun artması ve kapitalizmin gelişmesiyle birlikte birçoğu göç etmek zorunda kalıyor. Kürt-Alevi köyü olan Mamurek köyü, geçimlerini bağ, bahçe ve hayvancılıkla sağlıyorladı.

Zilan hevalin ailesi üç erkek, dört kız olmak üzere yedi kardeştirler. Babası Mehmet KINACI gerek köy yerinde, gerekse şehir yerinde çevresinin sevgisini kazanmış, saygın, dürüst, yardımsever ve mertliği ile tanınan, yaşıtlarının ve döneminin oldukça ilerisinde olan bir kişilik konumundadır. Şehirdeki geçim kaynakları ticarettir. Bir süre sonra heaptan olmayan bir hastalık, aileyi derinden sarsar. Mehmet KINACI kan-

sere yakalanır, iki yıl sonra bütün çaba ve uğraşlara rağmen, yaşama veda eder. Bu yıllarda Zilan heval meslek lisesi son sınıf öğrencisidir. Zilan heval ailenin en küçüğüdür. Bu durumu ile sevilen, değer verilen bir konumdadır. O, bu ilgiye karşı şımarmamış, aldığı bu ilgi ile sevgiyi olduğu gibi insanlara aktaran bir kişiliğe sahip olmuştur. Büyük abisi uzun süreden beri İstanbul'a yerleşmiştir. Çevresinin de etkisiyle Türk solunun içine girmiş, 12 Eylül öncesinin hızlı devrimcilerindendir. Bu yönüyle Kürt gerçeğinden oldukça uzak, ulusal mücadeleyi küçümseyen, bir Alevi şovenistidir. Türk solundayken de düzene olan muhalefeti, mezhepsel muhalefeti aşmamış, hiçbir zaman ulusal ya da sınıfsal bir muhalefet anlayışına sahip olmamıştir.

Ortanca abisi öğrencilik yıllarında Türk soluna sempati duymuş, öğreten olduktan sonra düzene yakınlaşmış, sınıfsal ve ulusal mücadeleye mesafeli durmaya çalışmış tipik bir köy öğretmeni gibi yaşamını sürdürmüştür. Küçük abisi en son olarak Ankara Hacettepe Üniversitesi Fizik-Rehabilitasyon Bölümü'nde okumaktadır. Kürt gerçeğliğinin farkında olup, mücadeleye sıcak bakmaktadır. Ancak sömürge kişiliğidir. Korkak, silik, kendine güveni olmayan, son derece hesapçı bir tiptir. Kısaca güzel konuşan, korkak yaşayan bir tiptir. Ablalarının üçü de evliydi. Fadime, Mamurek köyünde kalmaktadır. Hanım ablası, Romanya'da oturur. Zade ablası Zilan hevalle aynı mahallede oturmaktadır. Ablalarından ikisi ilkokul mezunu olup, abilerine göre gerek kadın ezilmişliğinden olsun, gerekse Zilan hevalin çabalarından olsun, ulusal mücadeleye oldukça sıcak bakıyorlardı. Kendi aralarında tartı-

şıp mücadeleye nasıl bir katkı yapabilecekleri arayışı içindedirler.

Annesi Hanım ana ise tipik bir Kürt kadını temsil etmektedir. Uzun bir süreden beri şehirde yaşamasına rağmen, giyim kuşam, konuşma, insanlara yaklaşımına kadar, her yönüyle Kürt-Alevi kültürünü korur. Ulusal mücadeleye olumlu bakmaktadır, ancak çocuklarına korumacı bir yaklaşım içindedir. Onlara zarar gelmesin diye, ulusal mücadeleye yakın düşüncesinin örgütsel bağlara dönüşmesini istemez. Bunun için çocuklarını hep mücadelenin dışında tutmaya çalışır. Zilan hevalin aile ortamında ulusal kurtuluş mücadelesinden söz etmesi annesini rahatsız etmektedir. Bu rahatsızlıklar, Zeynep'i kaybetme içgüdüleriyle birleşince, sonunda annesinde bir saplantı haline dönüştü.

Zilan heval ilk ve orta öğremini Malatya'da tamamladı. Ortaokul yıllarında derslerinde gösterdiği başarısından dolayı, tüm öğretmenlerin beğenisini kazanır. Özellikle matematik dersinde aktif çözümleyici ve üstün kavrama yeteneğine sahip olmasından dolayı matematik öğretmeninin taktirini ve sevgisini kazanır. Matematik öğretmeni duygusunu şöyle sözlerle aktarır: "Kızım sakın okumamazlık edeyim deme, eğer okumazsan kendine, zekana yazık etmiş olursun" der.

Zilan heval, ortaokuldan sonra, matematik öğretmeninin yardımlarıyla, Sağlık Meslek Lisesi'nin sınavlarına girer. Çok rahatlıkla sınavı kazanır. 1986 yılında İstanbul Haydarpaşa Kız Sağlık Meslek Lisesi'ne kaydını yapar. 1990 yılında çok az sayıda mezun olan öğrenciler arasında Zilan heval de vardır. Zilan heval artık röntgen teknisyeni olarak TC memurudur.

Zilan heval İstanbul'da geçen dört yıllık öğrenim sürecinde çeşitli zorluklarla karşılaşır. Zorlandığı en temel konu, İstanbul'daki yaşam ve kültürel farklılıklardır. Bunların yanında ekonomik sorunlar da oldukça zorlamaktadır. Zilan heval bu sorunlar karşısında ezilmeyeceğini, kendi kişiliğinden ve yaşam biçiminden taviz vermeyeceğini, ayakta duracağını, kendi içinde kararlaştırır. Çünkü Kürdistan'ın toplumsal ilişki tarzıyla yoğrulmuş bir genç kızın yozlaşmış ve çürümüş burjuva egemen anlayışının hakim olduğu bir ortamda asimileye uğramadan okuması gerektirdi. Bu çirkef yaşama uyum göstermesi, Zilan hevalin karakterinin kabul edeceği mümkün olmayan zor bir olaydır. Zilan heval, öz yaşamını koruyabilmek için oldukça güçlü bir kişilik gerektiğinin bilincindedir. Aksi durumda eriyip yokolmaktan kendini kurtaramayacaktı. Yeni gelen birçok arkadaşı bu sorunlar içerisinde kısa sürede çeşitli düşkünlük ve zaafalar göstermişlerdi. Böylelikle Zilan heval, bunların yaşadığı yaşamın, insanı nasıl kendine yabancılaştırdığını, öz benliğinden kopardığını, tarihi köklerinden ve halk gerçekliğinden uzaklaştırdıklarını görmüş ve bu ibret verici yaşamı reddetmekle kalmamış, kendi değerlerini koruma ve savunma çabası içine girmiştir.

Zilan hevalin yetiştiği aile ortamında, yarı feodal ilişki anlayışı hakim ise de, Alevi kültüründen kaynaklanan demokratik ilişki tarzda egemendir. Yine abilerinin kemalizmin etkisindeki Türk sol ideolojisinin etkisinde olmaları, aile ortamına doğrunun bu olmadığını yansıtmıştır. Hele Zilan heval hiç etkilenmemiştir. Gizli ya da açık doğrunun bu olmadığını görür ve başka bir arayış içerisinde olur. Zilan hevalin gelişiminde Aleviliğin fazla katı olmayan sosyal yaşam tarzının da etkisi olmuştur. Ancak Zilan heval her zaman ulusallığı yaşamında mezhepçiliğin önünde tutmuştur.

Zilan heval İstanbul'da zorluklarla dolu yaşamının ilk yıllarında yurtdışında da belirtildiği gibi çeşitli alanlarda zorlanır. Ama ilişki kurmada, çevre edinmede fazla zorlanmaz. Zorlandığı yön, kuracağı ilişkilerin yapıcı, samimi olup olmaması yönündedir. Okulun ilk yıllarında karşılaştığı bu zorluk ve çelişkilerden dolayı derslerini aksatır, fazla ilgilenmez. Daha sonra İstanbul'a okumak için geldiğini, kendinden beklenilenin başarmak olduğunu bilince çıkarır. Şöyle der: "Önce derslerim biraz kötüydü, ailemin ve öğretmenin söylediklerini düşündüm. Onların beklentilerini boşa çıkartmamalıyım dedim." Bundan sonra, daha yüksek bir sorumluluk anlayışıyla derslerine yönelir. Okulun en başarılı öğrencileri arasına girer.

Derslerdeki bu başarı, kafasındaki çelişkileri ve ruhundaki rahatsızlıkları gideremez. "İçimde bir boşluk vardı, adeta bir yönüm eksikmiş gibi geliyordu bana. Bunun ne olduğunu da bilmiyordum" der. "Okul arkadaşlarım düzenin akıntısına kendini kapırmış, onların bu amaçsız ve hedefsiz günü akşam edercesine, adına gezi ve eğlence dedikleri, yoz duyguları tatmin eden yaşamları beni öfkelen-diriyor, daha güzel bir yaşamın mutlaka varolduğuna inanarak, onlardan iğrençlik duyuyordum" diyordu. Zilan heval; çıkış yapması için kendisini güçlendiren sosyal-siyasal ve kültürel yetkinliğe ulaşması gerektiğini kavrmaya başlar. Bu dönemde Rus edebiyatının klasiklerinden (Durgun Don, Ve Çelik Böyle Sertleşti, Ne Yapmalı?), Ahmed Arif'in şiirlerinden ve yine protest müziği dinleyerek varolandan farklı bir tarz yakalamaya çalışır. Hafta sonlarını abisinin evinde geçirir. Ancak abisi olmasına rağmen, onun mezhepçiliği ve eskiye bağlılığı burada da rahat etmesine olanak vermez. Zaman zaman yakınlık hissettiği Kürt kökenli beş-altı kişilik bir grupla siyasi tartışmalar geliştirir. Bu grupla samimi ilişkiler,

sosyal yaşam, Malatya ve İstanbul arasındaki sosyal, siyasal ve ekonomik olarak çarpık gelişmeler üzerinde tartışarak, fikir alış-verişinde bulunurlar. Bu arkadaşlardan, büyük eylemini gerçekleştirmeden Dersim'de misafir olarak birinin evine gidecektir. Okuldaki bu grupla kurduğu ilişkiler ve gelişen tartışmalar, sonucu içindeki boşluğun kaynağını ve sıkıntısının nedenlerini bulmuştu ve ne yönlü gelişme ile açacağına aşağı yukarı bilincindeydi. Bu noktadan sonra tüm enerjisini ve gücünü bu noktalar üzerine yoğunlaştırır. En fazla ilgisini çeken, Kürdistan'daki yaşam ile İstanbul'daki yaşamın neden bu kadar farklı, neden bu kadar dengesiz, Kürdistan'daki bu geriliğin neden kaynaklandığı konuları olur. Okuldaki imkansızlıklardan dolayı Kürt ve Kürdistan ile ilgili kafasında şekillenen bazı sorular olsa da fazla bir araştırma ve inceleme imkanı bulamaz. İmkansızlıklar O'nun araştırma ve incelemedeki istekle arzularını kıramaz. Okulun son sınıflarında ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığını duymaktadır. 1990 yılında başarılı bir şekilde okuldan mezun olur. "Bir taraftan maaşımı alıp ailemi geçindirme sevinci var, öbür taraftan ulusal mücadeleyi, Kürdistan gerçekliğini daha yakından tanıma olanına sahip olma beni mutlu etmişti" der.

1990 yılında İstanbul'da son sınıftayken ÖSYM sınavlarına girer. Hiçbir hazırlığı olmadığı halde kolayca Malatya İnönü Üniversitesi Rehberlik ve Danışmanlık Bölümü'nü kazanır. Sağlık Meslek Lisesi'nde mezun olduktan iki ay sonra göreve başlar. Bu görev sırasında kısa sürede yurtsever-demokrat bir çevre ile tanışır ve ilişki geliştirir. Buradaki görevi bir buçuk ay geçmeden üniversiteden dolayı Malatya'ya tayinini ister. Malatya Devlet Hastanesi acil servisinde göreve başlarken, üniversiteye kaydını da yapar. Ben de bu ara 1989 yılında girdiğim ÖSYM sınavıyla ODTÜ

Psikoloji Bölümü'nü kazandım. Aynı yıl okulda yapılan yürüyüşlerden dolayı üç ay uzaklaştırma cezası aldım. 1990 yılında ÖSYM sınavına girerek Malatya İ. Ü. Reh. ve Danışmanlık Bölümü'nü kazandım. Zilan hevalle kaydımızı onbeşer günlük aralıklarla yaptık. Önce ben, sonra da Zilan heval yaptı.

Okulda hemen hemen tüm arkadaşlarla tanışıyoruz. Arkadaş edinirken benim için öncelik tanıştığım kişinin demokrat-ileri ve Kürt olmasıydı. Bizim sınıfın büyük kesimi dinci. Kürt olarak yurtsever olan bir ben var-

lan hevalle ilk karşılaşmamız ve tanışmamız böyle oldu. Ertesi gün kitabı alıp getirdiğinde, ben hem sevindim, hem de mahcup oldum. Ancak bu davranışla bu insanın büyük değerlerin sahibi, saygın bir insan olduğu kanısına vardım. Doğrusu hiç tanımadığım bir bayanın bana yardım etmesi, beni biraz şaşırtmıştı. Sınıftaki diğer arkadaşlarla tanıştırmak isteyerek, o yönlü bir yardım yapmak istedim. "Ben sınıfın çoğunluğuyla tanıştım" dedi.

Sınıfımızda belli gruplaşmalar oluyordu. Aynı ayrı görüşü paylaşan,

odak noktası ve çekim merkezi durumundaydı.

İlk başlarda içinden geldiğim çevrenin sosyal darlığından kaynaklanan bir sıkılganlığım vardı. Rahat konuşamama, ilişkileri anlamlı hale getirememeden kaynaklı bazı duygular grupla kaynaşmamı engelliyordu. Bu durum beni diğer bölümlerdeki arkadaşlarla ilişki geliştirmeye itti. Bunun sonucunda okuldaki yurtsever çevre ile oldukça gelişkin ilişkiler kurdum. Zamanla buradan aldığım güç ve gelişkinlikle grupla da ısınıp kaynaşıyordum. Zilan heval mücadeleyi tanı-

dım. İki bayan ve bir erkek arkadaşın da sınıftan farklı olarak daha demokrat ve ilerici yönleri vardı.

Derslerin başladığı ilk günlerde ders hocası bir kitap istemişti. Malatya'da arayıp bulamayınca ertesi gün hocanın yanına gidip kitabı bulamadığımı ve nerede bulacağımı sordum. Zilan heval de sınıfa yeni gelmişti. Bir sorunundan dolayı hocanın yanındaydı. Benim sorduğum kitabı o da sordu. Hoca bir kitabevinin adını vererek, orada bulacağımızı belirtti. Ben adresi sordum, Zilan heval araya girerek: "Ben yerini biliyorum, eğer varsa size de bir tane alırım" dedi. Zi-

aynı kültürden gelen, çeşitli ortak noktalarda birleşen gruplar şeklinde kümelenmeler oluyordu. Bu anlamda sınıfta dinciler, lümpenler ve yurtsever grupları vardı. Bizim grubumuz altı kişiden oluşan yurtsever sempati-zanlardı. Grubun öncüsü ve mimarı durumunda olan Zilan hevaldi. O'nun grup arkadaşları ile ilişkileri benden daha fazlaydı. Sosyal yönü ve konuşma kabiliyeti gelişkindi. İnsanlarla konuşulacak konuları rahatlıkla bulabiliyordu. Her sohbeti ne ile başlarsa başlasın mücadele ile gelişir ve biterdi. Seviye itibarıyla en gelişkin olan Zilan heval olduğu için, grubumuzun

dıkça, geçmiş yaşamında bir şeyler yapamamanın vicdani sıkıntısını yaşıyordu.

Grupça okulda bazı akademik sorunlardan kaynaklı yapılan eylemlere katılıyorduk. Bu eylemlerden sonra Zilan hevalle eylemin gerekliliğini ve önemini tartışıyorduk. Kendisi memur olduğundan ve izin alamadığından dolayı eylemlere rahat gelemiyordu. İçi içini yiyordu. Katılamayışını bize manevi destek vererek gidermeye çalışıyordu.

1990'lı yılların son aylarında Kürdistan'da gerilla eylemleri günden güne artıyor, serhıldanlar geliyordu.

Gündüzleri okulda karşılaştığımızda Kürdistan'daki gelişmeleri konuşuyor, duyduklarımızı büyük bir sevinçle birbirimize aktarıyorduk. Bu dönemde bu tür tartışmaları ikimiz yalnızken yapıyorduk. Bu arada Kürtçe'ye büyük bir önem vererek, zayıf olan Kürtçe'sini geliştirmek istiyordu. "Kürtçe konuşmak istiyorum. Bana Kürtçe'yi öğretecek misin?" diyordu.

Ailede annesi dışında herkes Türkçe konuştukları için, Zilan heval Kürtçe'yi öğrenememişti. Ama Kürt müziğine, Kürt kültürüne büyük bir hayranlık duyuyordu. Gerilla eylemlerinden büyük bir sevinç duyardı. Özene özene büyük bir coşkuyla eylemleri anlatırken sanki eylemi yapan kendisiymiş gibi gözleriyle TC'ye "görsün bizleri, eski korkan, ürken Kürt değiliz" der gibiydi. Belki de 30 Haziran'ın mesajını o gün vermeye çalışıyordu.

Okul kantininde grup halinde oturdurduk. Grup olarak birbirimizle kaynaşmış, samimi ilişkilerimiz oldukça gelişmişti. Grupta ikimizin samimi ilişkisi gözle görülür düzeydeydi. Öyle ki grupla oturduğumuzda bile benimle sohbet ederdi. Daha sonra benim tanıyıp da kendisinin tanımadığı yurtsever arkadaşlarla tanışmak istediğini söyledi. Birinci dönem so-

nu araya sınavlar girmişti. Tüm grubun dersi iyiydi, ama en iyi notu alan yine kendisiydi. Zilan heval öğrenirken, gece de işe giderdi. Haftada iki gece sabaha kadar nöbet tutardı. Uykusuzluk ve yorgunluktan şikayet etmez, tek bir gün okula geç gelmezlik yapmazdı. Bazen dersten kaçmak istediğimizde bize engel olurdu ve şöyle derdi: "Amaç öğrenmekse derslere girmeliyiz."

Ailedeki ekonomik sorunlar karşısında hiçbir zaman yakınmaz ve şikayet etmezdi. Tüm sorumluluğunu yerine getirmenin çabası içindeydi. Bütün yoğunluğuna rağmen ulusal mücadeleyi, Kürt halkını unutmaz, bu konuyu mutlaka tartışmak için fırsat ve zaman yaratırdı. Mücadeleyi anlatan kitaplar alır, okurdu. Sınıfta siyasal konularla ilgili tartışmalar fazla olmazdı, olduğunda da ilk konuşan Zilan heval olurdu. Derste de öyleydi. Son derece kendinden emin bir anlatımı, oldukça kendine hakim bir üslubu vardı. Bu yüzden tüm ders hocaları O'nu tanıyordu.

Babasının ölümünden sonra aile, öğretmen olan Hasan abisinin maaşı ile geçiniyordu. Bu zamana kadar büyük sıkıntı ve zorluklar yaşayan aile, Zilan'ın aldığı maaşla rahat bir nefes almıştı. Zilan tam bir aile reisinin sorumluluğu ile ailenin tüm ihtiyaçları-

na cevap veriyordu. Mecbur kalmadıkça hiçbir harcama yapmazdı. Bu konuda oldukça tutumluydu.

Birinci dönemin sonunda Diyarbakır'a gidecektim, bazı derslerin sınav sonuçlarını öğrenmek için ve tekrar dönmek için bir ara "Bir arkadaş sonuçları bana bildirseydi gelmekten kurtulurdum" dedim. Zilan heval hemen araya girdi: "Al telefonumu, bir ara ararsın, sonuçlar açıklanmışsa sana iletirim" dedi. Esasında beklemediğim bir teklifti. Yine de biraz direktim. Kendi isteğiyle olursa daha iyi olur diye düşündüm. Bu davranış özel bir durum değildi. Genelde yapısında bulunan herkese karşılıksız yardım etme duygusundan kaynaklanıyordu. Birine yardım ederken asla karşılık beklemezdi ve oldukça mutlu olurdu. Aramızda aynı sınıfta olmaktan kaynaklanan samimi bir ilişki vardıysa da, siyasal ilişkilerimiz, bizim siyasal düzeyimize denk çocuksu ve yüzeyseldi. Siyasetteki yakınlığımızın temel nedeni sadece Kürtçülüktü. Buna rağmen tereddütsüz telefonunu vermesi, O'nun insanları ne kadar sevdiği, ilişkilerine ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Çok temiz ve saf duyguların sahibi bir insandı. Bu candan ve iyi niyetli yaklaşımı beni müthiş etkilemişti. O'nun bu öğretici yaklaşımlarının her ne ka-

dar O'nun insani özelliklerinden kaynaklandığını bilsem de, yine de git- tikçe benim için özel bir insan duru- muna geliyordu. İki-üç aylık arkadaş- lığımız sürecinde böyle sıcak davran- ması, giderek beni O'na daha çok ya- kınlaştırıyordu. Okulda zaman zaman verilen çay partilerine, grup olarak bu tür şeylere alışık olmadığımız için, bu tür etkinlikler dışında kalmak istiyorduk. Zilan ise ancak oraya gitmekle bu sıkılgan durumu aşabileceğimizi, oraya gitmekle o yaşamı kabullen- mek zorunda olmadığımızı söylerdi. Böyle yerler bize sosyete bir ortam gibi görünüyordu, nasıl davranacağımızı bilemiyorduk. Oysa ki Zilan'ın her yerdeki rahat davranışı burada da vardı.

Birinci sınıfın ikinci döneminde, tatil dönüşünde anılarımızı konu- şuyorduk. "Diyarbakır Kürtçe'siyle, Diyarbakır'ı anlatmanız müthiş hoş- ma gidiyor" derdi.

Okulda diğer bölümlerden yurtse- ver arkadaşlarla tanıştım. Arkadaş- ların çeşitli tutumlarını eleştiriyordu. Arkadaşların teorideki gelişkinliği pratiğe yansımıyordu. Yaşamlarında kendiliğindencilik ve düzensizlik vardı. Bu tavırlarını tutarsızlık ve il- kesizlik olarak ortaya koyuyordu.

1991'in Nisan başlarında O'na karşı sürekli birlikte olmamdan kay- naklanan bazı duygularımın geli- şmekte olduğunu farkettim. Bir gün İstanbul'daki öğrenim yıllarını anlatırken bana "Biliyor musun İstanbul'- da okurken, oradaki ilişkiler bana çok basit ve yüzeysel geliyordu. Samimi olduğum kız arkadaşlarım olduğu halde, bana yabancı geliyorlardı. Ama bakıyorum senin yarım yamalak anlattığın konular benden bir parçay- mış gibi geliyor. Herhalde ikimizin de aynı kültürü paylaşmamızdan kay- naklanıyor" derdi. Çünkü anlattıklarımız tamamen Kürtlük ve Kürdistan içerikli sohbetlerdi.

O'nun bu samimi ve cana yakın yaklaşımları, bende oluşan duyguları O'na açmamda da cesaretlendirici-

di. Çoğu zaman O'nunla konuşmak, biraz daha yanında kalmak için fırsat kolluyordum. Bir şeyler bulup ortaya atarak sohbeti derinleştiriyordum. Öğrenci yurduna döndüğümde arka- daşlığımızı derinden sorguluyordum. Kendi kendime bana karşı duyguları ve bu sıcak yaklaşımlarında duygu- sallık var mıdır, duygularımı kendisi- ne açarsam "dostça yaklaşımlarımı istismar ediyorsun" der miydi? "Me- ğer senin yaklaşım temelinde duygu- sallık varmış, yurtseverliğin sahtey- miş" derse, ben ne yapardım? Bir da- ha yüzüne nasıl bakarım diye ken- dimden utanıyordum. Müthiş bir iki- lem içerisindeydim.

Üniversite ortamında yurtsever öğ- rencilerin duygusal ilişkiler geliştir- meleri hoş karşılanmaz ve kabul edil- mezdi. Böyle bir ilişkiye kesinlikle yer yoktu. Böyle bir ilişkinin gelişmesi durumunda, o geliştirenler teşhir ve tecrit durumuyla karşı karşıya kalırlar- dı. Bu konuda müthiş bir bastırılmışlık vardı. Ortamımızda böyle bir ilişkiyi bilinçli bir temelde kurup geliştirmek, devrimci ölçülere oturtmak oldukça zor bir olaydı. Bundan dolayı çoğu in- san tecrit ve teşhir ile karşılaşmamak için bu tür ilişkilerini gizliyorlardı. Or- tamımızın gerçekliği buydu. Böyle bir ilişki kurarsam ne kadar doğru olurdu? Bu kararsız ve çatışmalı ruh halimle yirmi gün geçmişti. Nisan ayının son haftasıydı. Duygularımı açmaya karar verdim. Ortami uygun bulmuyordum. O hafta okulda ülkücülerle aramızda kavga çıktı. Benle beraber 10'a yakın öğrenciyi gözaltına aldılar. Bir gece emniyette kaldık, sabah bıraktılar. Zi- lan'ı görmek için hemen okula ko- ştum, olayı anlattım. Müthiş sevinmiş- ti. O gün hiç ayrılmadık. Bir aile çay bahçesine gittik. Bir ön sohbet yaptık. Sanki içimi okuyormuş gibi söylemek istediklerimi adeta hissediyordu. Söy-lemek istediğimi söyleyemediğimi an- lamış gibiydi. Kendisi ortamı yumuşa- tıp rahat konuşmamı sağlamak için be- ni cesaretlendiriyordu. Ne söyleyece- ğimi şaşırdım. Bütün gücümü ve yete-

neğimi kullanarak büyük adam eda- sıyla söylemek istediğimi şu sözlerle anlatmaya çalıştım: "Bir gün dağa çı- karsam benimle gelir misin?" dedim. Ve bunları dememle büyük bir yük al- tından kalkmış gibi rahatladım. Oysa ki O, söylemek istediğimin tümünün bu olmadığını biliyordu. Burada da açık tavrı ortaya koyan yine O oldu: "Seninle ölüme dahi gelirim" dedi. Ve bana karşı duygularını açık ve net ola- rak çok rahat bir şekilde ortaya koydu.

Bunun üzerine ben de cesaretlen- miştim. Ve bir saniye daha konuşma- saydı, aynı şeyleri benim kendisine anlatacağımı söyledim. Zilan heval, o gün benim kendisinden ayrılmamam, çay bahçesine davet etmemin nedeni- ni biliyordu. Duygularımı açmak iste- diğimi, açamadığımı da anlamıştı. O yüzden ilk adımı o attı.

Birbirimize açılmadan iki gün ön- ce "Sana bir konuyu danışmak istiyor- um. İki-üç aydan beri tanıdığım bir mühendis var, dostluk temelinde bir tanışmışlığımız var. Dün bana arka- daşlık teklifinde bulundu. Şiddetle reddettim" dedi. Daha sonra bununla tepkimi ölçmek istediğini, bu şekilde duygularını ortaya çıkarmak istedi- ğini söyledi.

Eğer Zilan heval böyle açık ve gü- ven verici bir tarzda, bana yaklaşma- mış olsaydı, psikolojik durumum kö- tüleşebilirdi. O sıralarda yurtsever çevre ile ilişkilerimiz örgütlü olma- yan düzensiz ilişkilerdi. Zamanımızı daha çok birbirimizle ve grupla geçi- riyorduk. Duygusal bağlarımız gittik- çe güçleniyordu, okul dışında görüş- me imkanımız yoktu. Ancak okulda görüşebiliyorduk. Bu görüşmelerim- izde, başkalarının yanında duygula- rımızı dışa vurmuyorduk. Okul çıkı- şında ayrılmak bana zor geliyordu. Aynı durum, O'nda da vardı. Ama O, daha çok beni tanımaya, kişiliğimi çözmeye çalıştığı için daha olgun davranıyordu.

Okulun dördüncü sınıfında öncü durumunda olan, kişiliği netleşmiş, parti yaşam tarzını şahsında somut-

laştırmış R. isminde bir arkadaş vardı. Bu arkadaşla mutlaka tanışmak istediğini bana söylemek istemişti. Sene sonu yurtsever arkadaşlar bir gezi düzenlediler. Bizi de çağırdılar. Ben de bu geziyi fırsat bilerek Zilan'ı R. arkadaşla tanıştırmaya karar verdim. Arkadaşların yanında Zilan arkadaşına biçimsel anlamda resmi davranışlar gösteriyordum. İlişkimizin varlığının kötü anlaşılmasını istemiyordum. Çevremizde bizden başka duygusal ilişki kuran yoktu. En azından biz böyle biliyorduk. Gezide Zilan arkadaşını tüm arkadaşlarla tanıştırdım. R. arkadaşla da tanıştırdım. R. arkadaşına "Zeynep sizinle tanışmayı çok istiyor" dedim. Zilan heval, R. arkadaşla oturup sohbet ederken öbür taraftan büyük bir hayranlıkla gözleminin içine bakıyordu. O bakışlarda, adeta bir gün ben de sizin gibi olacağım imajını veriyordu çevresine. Gezide yapılan toplantıda, arkadaşlara şunu söyledi: "Ben devlet hastanesinde çalışıyorum. Memurluk sıfatım var. Bu yüzden okuldaki eylemlere deşifre olmamak için giremiyorum. Arkadaşlar beni bu yönlü bilsinler, konumuma uygun bana düşen her türlü fedakarlığı seve seve yaparım" dedi. Bu gezide sevinç duyuyordu. Ancak ben arkadaşların tutumundan çekindiğim için okuldaki gibi özel bir ilgi göstermedim. Bu durum Zilan hevalin canını oldukça sıkıyordu. Belki de gezideki sevincini yaralayan tek durum buydu. Geziden sonra yanıma gelerek, bir şekilde hesap sormaya başladı: "Arkadaşların yanında soğuk davranışlarının nedeni neydi, benden niye kaçıyordun? Senin bu tür yaklaşımlarını kabul edemem. Eğer yanlış bir şey yapıyorsak oturup konuşalım" dedi. Ben de daha yeni yeni tanıdığım yurtsever çevrenin duygusal ilişkilere bakış açılarını anlattım. Bu konuşmamdan sonra ikna oldu. Ancak bu ilişkinin yanlış olmadığını, mücadelenin önüne geçemeyeceği konusunda arkadaşları ikna etmemiz gerektiğini de söyledi.

Biçimsel yaklaşımlardan nefret ederdi. Kendisine doğru gelmeyen hiçbir duygu ve davranışı gizlemeyi kesinlikle sevmezdi. Her ortamda olduğu gibi doğal davranmayı, duygu ve düşüncelerini açık ve net ortaya koymayı severdi. Ama duygularını kontrol etmesini de çok iyi bilirdi. "Çevre herhalde ilişkimizi yadsıyor, ama ben doğru buluyorum" diyerek, "Bu ilişki bile en azından duygusallığı yaşayarak duygusallığın ne demek olduğunu daha iyi anlatmış olur. Eğer iyi bir ölçüyü tutturursak, çevredeki için de örnek oluruz. O yüzden ilişkimizi gizlemekte, çevreden etkilenenin hiçbir anlamı yoktur. Çevre hiçbir zaman senin doğrularını yapıp yapmayacağından alıkoymamalıdır. Evet bazı noktalarda etkileyici olabilir, ama hiçbir zaman belirleyici olmamalıdır" derdi.

Bu konuşmalarımızdan sonra yurtsever arkadaşların yanında daha rahat davranışlarımız olduysa da, yine de rahat davranmayı beceremiyordum. Birinci sınıfın sonuna kadar yurtsever çevreyle fazla bir diyalog ve kaynaşmamız yoktu. Varolan ilişkiler de, duygusal arkadaşlıktan dolayı kaybetme noktasına gelmişti. Çevredeki benden dolayı Zilan hevale de tepki liydiler. Bu yüzden O'na karşı soğuk davranıyorlardı. Yer yer Zilan hevalle karşılaştıklarında küçümseyici bir tarzla beni sorarlardı. Zilan hevalin adını dahi kullanmıyorlardı. "Ali'nin kız arkadaşı" diye hitap ediyorlardı. Bu tutumlar Zilan hevalin canını oldukça sıkıyordu. "Neden beni kendi adımla tanımıyorlar da senin adınla tanıyorlar?" derdi. Zilan heval hiçbir zaman başkasının çabasıyla tanınmak istemezdi. Başkasının etkinliğiyle kabul edilmek istenmezdi. Arkadaşlar içerisinde R. arkadaşın kişiliğini oldukça beğeniyordu. Sürekli R. arkadaştan söz ediyordu.

Sene sonu sınavlardan sonra, arkadaş grubu içerisinde en yüksek notu alan Zilan'dı. Ders notlarının yüksekliği, O'nu adeta ilgilendirmiyor-

du. Bir kereye mahsus olsun diye not rakamlarını tartışmıyordu. Böyle bir şeyi başarı saymıyor, kendine pay çıkarma durumuna girmiyordu.

Yıl sonu tatiline girmeden önce bazı konular üzerinde konuştuk. Rahatsız ve tedirgindi. "İçimde bir huzursuzluk-tedirginlik var. Bana karşı olan sevgi, bağlılığın geçici bir hevesmiş gibi geliyor. Bu tatilde memleketine gideceksin, ayrı kalacağımız bu süreç içerisinde bana olan sevgi ve bağlılığının bitmesinden korkuyorum" dedi. O zaman ben kendisine inandırıcı ve ikna edici bir açıklama yaptım. Böyle bir şeyi kesinlikle kafasında mahkum etmesini isteyerek, "Böyle bir şeyi aklına getirmen dahi bana hakarettir" dedim. Bunun üzerine rahatlayarak çok mutlu olduğunu söyledi. Zilan heval öngörülü ve ilerisini görebilen, olay ve olgulardan yola çıkarak geleceği yorumlayabilen bir insandı. Tatilde Diyarbakır'a gittim. Bu arada telefonla görüşmelerimiz, mektuplaşmalarımız oluyordu. Bunu büyük bir ciddiyetle yapıyordu. Ben ise adeta "yerini bulsun" diye yapıyordum. Tatilin ortasında bir ara Malatya'ya kendisini görmeye gittim. Bu gidişimden anlatılmayacak kadar müthiş bir sevinç duyuyordu. "Tatilde seni görme hakkı benden çok anenin-babanın hakkıdır. Onların sana ihtiyacı var. Şimdi onların yanına gitmelisin" demişti. Oysa ben, O'na karşı olan sevgimden dolayı değil, daha çok biçimsel bağlılığımı kanıtlamak için Malatya'ya gitmiştim. Zilan bunu hemen anlamıştı ve bu tavsiyeyi bana yapmıştı.

Okullar açıldı, ikinci sınıfa geçtik. Dönem başında bir Diyarbakırlı arkadaşla birlikte bir ev kiraladık. Zilan'ın arkadaşı olduğumuz için ablası bize hem ev bulmuş, hem de kefil olmuştu. Yurttan eve taşındım. Bu taşınma işlerinden dolayı okula bir hafta gecikmeyle gidebildim. Zilan'ı gördüğümde, O'na biraz soğuk davrandım. Birkaç gün sonra da yanına giderek kendisiyle konuştum. Bazı

konuların bizim beraber olmamıza imkan vermediğini, bu ilişkiyi bitirmemiz gerektiği, ikimiz açısından da bunun uygun olacağını belirttim. Zeynep bana dönerek “Seni müthiş bir özlemle bekliyordum, ben bu durumu da tahmin ediyordum. Sanırım senin ayrılma nedenin bazı konulardan çok, bana olan sevginin ve bağlılığının bitişidir. Bunun için bahane aramana gerek yoktur” dedi. Çok haklıydı. Açık söylemeye cesaretim yoktu. Bunun için çeşitli bahaneler ileri sürüyordum. Sınıfta bir araya gelebiliyorduk. Yalnızken yanına gidiyordum. Beni tersliyor, bu davranışımı sevmediğini söylüyordu. “Sen kendince bana acıdığın için yanıma geliyorsun. Ben kendimi o duruma sokacak kadar zavallı-zayıf değilim” diyerek tepkisini gösteriyordu. Ders ve okulla ilgili yanıma gittiğimde, son derece olgun ve ciddi davranarak en iyi bir şekilde bana yardımcı olmaya çalışırdı.

Zilan heval bu süreçte kendini hep gözden geçiriyor, kendinden kaynaklanan hata ve eksikliklerini arıyor, bu ilişkinin bitiş sebebini, yürütememenin sorumluluğunu kendinde görerek eziklik duyuyor, adeta gururu incinmiş gibi bir türlü kabullenemiyordu. Zilan heval kurduğu ilişki ve dostluklara büyük değer veriyordu. Bu ilişki ve dostluklarda kandırılmaya ve küçük düşürülmeye hiç tahammül edemezdi. Hele benimle olan ilişkisi yaşam boyu verdiği en önemli kararlardan biriydi. Bu yönlü bir iç muhasebe yapıyor, kendisini gözden geçiriyordu. Sonuçta dört ay önce ileri sürdüğü fikirleri doğru çıkmıştı. Benim O’na olan bağlılığım sadece geçici bir hevesmiş. Kendini gözden geçirmesi

gereken biri varsa o da bendim. Bütün eksik ve zaafı benden kaynaklanıyordu. Sevgi ve aşkın ne demek olduğunu bilmezken, Zilan heval çok öncelerden bu teşhisini ortaya koymuştu.

Yaklaşık bir aylık ayrılık sürecinden sonra Zeynep’siz yapamayacağımı anladım. Bu ayrılık olayından sonra Zeynep’teki olgunluk, insan ilişkilerine verdiği değer, O’na olan sevgimi daha büyük bir bağlılıkla ge-

Zilan heval ve ailesi, Malatya

lişmeye götürdü. Bir gün ders çıkışında kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Şaşırdı, “Seninle konuşacak ne var?” dedi. Çok ısrar ettim, ciddi olduğumu anlayınca kabul etti. Bu geçen süreçte yoğunlaştığımı, aramızdaki ilişkinin çok temiz bir ilişki olduğunu, bitirilmemesi gerektiğini ve bana bir şans daha vermesi gerektiğini söyledim. “Senin bana döneceğini biliyordum, ama bu kadar erken değil” dedi. “Şu an hazır değilim, benim duygularıyla oynuyorsun. Yeni

bir sürece hazırlanmıştım. Neden geri geldin? Bir daha terk etmeyeceğini nereden bileyim?” dedi. Ağlamamak ve bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. Hiçbir zaman mevcut ilişkileri kolay kolay bitiremezdi. İlişkiyi ilk O başlatırdı, ama bitiren O olmazdı.

O gün kendimi kabul ettirdim. Eskiye göre, daha ölçülü ve olgun bir yaklaşım içindeydik. Ancak benim yaklaşımım aşırı bir bağlanmışlık, adeta duygularıyla hareket eden biri olmuştu. O ise; duygularına hakimdi, daha seviyeli bir şekilde davranıyordu. Kendimi sürekli O’na karşı suçlu görüyor, eziklik hissediyordum. Suçluluk psikolojisi gelişmişti. Zilan bu durumdan dolayı rahatsız oluyordu. Zaman zaman büyük bir anlayış ve olgunluk içinde benimle konuşuyordu; “Sevgi sürekli birlikte olmak değildir. Duygular insanı esir ve kör yapmamalı. Birbirini engellememelidir” derdi. İkinci sınıfın birinci dönemine kadar ilişki tarzımızı tartışıyor, çevreden kendimizi soyutlamadan, nasıl bir ilişki gerekiyor diyorlardık.

İkinci dönemin sonlarına doğru yurtsever arkadaşlar evimize gelip kalıyorlardı. İlişkimizden dolayı bizi kabullenmiyorlardı. R. arkadaşın tutumları onlardan farklıydı. Eve gelmelerinin sebebi Diyarbakırlı ev arkadaşlarımdan dolayındı. Zaman zaman Zilan heval de bize geliyordu. Evimizin bulunduğu yer onlara yakın bir mahalledeydi. Tanıdıkları ve akrabaları o mahallede çokça vardı. Yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için R. arkadaş ya da değişik arkadaşlar olduğunda Zilan heval bize gelirdi. Toplumun örf ve adetlerine değer verirdi. Onlara ters düşecek tutum ve davranışlardan kaçınırdı. Evleri çok yakın olduğu halde, evlerine fazla gidemezdim. Anne-

si sürekli misafirlerinin olmasını isterdi. Hele hele bir de Zilan'ın okul arkadaşı ise her zaman gelmesini isterdi. O kadar saf ve iyi niyetliydi ki, bizim Zilan'la olan ilişkimizden haberi yoktu. Sonradan biz kendimiz söyledik. Söylerken de Zilan hevalin "Ben aileme karşı dürüst olmak zorundayım. Bu yüzden ilişkileri açıklamam gerekir" demişti. Zilan heval evde abileri olmadığı zaman onlara gitmemi istemezdi. Mahalleleri gecekodu mahallesiydi. Bir köy gibi olduğu için herkes birbirini tanırdı.

İkinci sınıfın yarıyıl tatilinde Diyarbakır'a gitmedim. Bana kızarak gitmemi söyledi. Amaçsız ve bir çalışmaya yönelik olmayan buluşma isteklerime karşı çıkar ve kızardı. Bu şekilde "Beni zor durumda bırakma, hep kendini düşünüp duygularının esiri olma. Sevgi bu değildir. Sevgi birbirini anlamak demektir" diyordu. Zilan hevalin tahammül edemediği yönlerden biri de, bireyci-bencil davranışlardı. Duyguda, düşüncede, maddiyatta olsun, hemen hemen her konuda paylaşımcı olmayı severdi. Sınıftaki arkadaş grubundan D. arkadaş isminde bir bayan arkadaş vardı.

İlk başlarda ikinci sınıfın ikinci döneminin başlarına kadar grupta en çok onunla samimiyet kurmuştu. D. arkadaş zeki ve sosyal yönü gelişkin, demokrat biriydi. Ben bir gün Zilan'a "D. arkadaş kendini çok beğenmiş, bizimle zaman geçirmekten başka bir amacı yoktur" dedim. Kızarak, insanların arkasından konuşmanın doğru olmadığını söyledi. "Bana diyeceğine, git onunla konuş. Daha iyi olur" dedi. Zilan D. ile yiyecek alırken, he-sabı hep Zilan ödüyordu. Bir gün Zilan D.'den gerekli ders notları ister. D. vermemek için bir sürü bahane ile-ri sürer. Gün boyu Zilan'ı kendi işleri için uğraştırır. Zilan bu yaklaşımına çok sinirlenir, sert bir şekilde, "Sen beni kullanıyorsun, tüm ilişkilerin çıkara dayalıdır, kişisel zevklerin için insanları uğraştırıyorsun. Sen iki yüzlü sahtekarın tekisin" der. O günden sonra onunla ilişkilerini sınırlandırdı.

Esasında oldukça sabırlı ve tahammülkardı. Bir insanı tanımak için kimsenin sözüne bakmaz, daha çok pratiğine bakıp değerlendirirdi. Açık sözlü olması, çok rahat eleştiri yapması, en büyük özelliklerinden biriy-

di. İkinci sınıfın ikinci döneminin başlarında dersler başladığında ufak tefek kavgalarımız olurdu. Daha sonra yan yana gelerek kavganın değerlendirilmesini yapardık. "Değerlendirmede çıkan sonucunda,, birbirimize çok zaman ayırıyoruz, bu hiç doğru değildir, gelişmemizi ve mücadeleyle bütünleşmemizi engeller" diyerek onaylardık.

Bu ilişkimizden dolayı, yurtsever çevre içinde büyük baskı altındaydık. İki-üç arkadaş dışında kimse bizimle konuşmuyordu. En sert eleştirilere ben hedef oluyordum. Varolan ilişkinin bitirilerek bütünüyle mücadeleye katılmam isteniyordu. Bunu göze alacak bilgi, cesaretim yoktu. Gerek sınıf kökenimden kaynaklanan ve gerekse kişiliğimden kaynaklanan eksik ve yetmez yanlarımla eski ile olan bağlarımı koparmamam benim netleşmemi engelliyordu. O dönemde Zilan'la beraber anladık ki, mücadeleyle ilgili tartışıklarımız, kendi duygularımızı konuşturmaktan ve kendimizi rahatlatmaktan başka bir şey değildi.

Cezaevinden bir arkadaşı

Parti Önderliği'ne

Adım Leyla Kaplan, aslen Mardinli olup 1979 Adana doğumluyum. Ailem yurtseverdir, metropollere göçertilmişse bile, Kürt olduğunu unutmamıştır. Adana'ya gelmemizin nedeni ekonomik sorunlardandır. Çocukluğum yoksulluk ve sıkıntılar içinde geçti. Toplumsal ve ekonomik nedenlerden dolayı, ancak ilkokulu bitirebildim. Fazla okumadığımdan her zaman kendimi yetiştirmeyi esas aldım.

Düzen içinde sıradan biri olarak yaşamayı ve ailemin istediği biçimde bir ev kızı olarak kalmayı hiçbir zaman kabul etmedim. Sınırlı da olsa elimden geldiğince dışa açılmak ve insanları tanımak istiyordum. Sadece aile ortamının beni geliştirebileceğine inanmıyordum. Hem ailemin yurtsever olması, hem de benim dışarıya açılma isteğimle birlikte, Kürdistan'daki gelişmeleri ve savaşın geliştiğini görüyordum. Bu savaşın etkileri Adana'da da görülüyordu. Burada yaşanan serhıldanlara, yürüyüş ve gösterilere ben de katılıyordum. Hepimiz bir şeyler yapmak istiyorduk.

Kürdistan'da olup bu tür gelişmeler karşısında duyarsız olan biri, ya gerçekten akıldan yoksundur, ya da tamamen ruhu, bilinci köretilmiş, insanlığı elinden alınmış, işbirlikçi ajan konumuma getirilmiş biridir. Biraz insanlığını kaybetmeyen dürüst biri mutlaka bunları görüp ve elinden geleni yapar.

Benim bulunduğum çevrede de aslında herkes partiden yanadır ve faşist TC'ye karşı öfkeli, onu kabul etmez. Ama bilinç ve iradeleri gelişmediği için herkes tepkilerini, duygularını başka yaşam çıkarlarıyla izah eder ya da bastırılmışlığın,

korkunun etkisi altında kalıp ortama ayak uydururlar.

Benim ailem de fazla bilinçli ve örgütlü değildir. Ben okul yaşamımdan sonra, mevsimlik işçi olarak tarla ve bahçelerde; Adana ve çevre illerde çalıştım. Düzenin bozukluğunu, haksızlığını, eşitsizliğini, ezilmişliğini ve horlandığımızı daha iyi görüyordum. Hele bir kız olarak bütün bunları, yakıcı bir biçimde hissedebiliyordum. Bir taraftan feodal çevrenin baskısı, diğer taraftan Kürt olmamızdan dolayı TC'nin bizi Apocu olarak görmesi, vicdani zorlanmam beni derinden etkiliyordu. Bir türlü ne aileye, ne de düzene ayak uyduramıyordum. Kendimi boşlukta hissediyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. Mücadelemizin Adana'ya taşırılması, halka malolması ve serhıldanlara dönüşmesi ile kendimi içinde buldum. Az sayıda çalışan arkadaşların anlatımı ile mücadeleyi tanıdım ve bununla birlikte içinde bulunduğum ruh hali giderek gelişti ve bende belli bir sempati ve canlanmayı geliştirdi. Daha sonra mücadele için fazla iş yapmak, faydalı olmak ve kendimi katmak istiyordum. Onun için gerillaya katılmak istedim. Ancak yaşıma küçük olduğu için ilk başta alınmadım. Fakat mücadele için çalışıyor, hizmet ediyordum. Bu dönemde bana Apocu biri olarak bakılması, eskiden daha farklı bir etkilenmeyi ve bir bağlılığı geliştirdi. Apocu olmaktan artık gurur duyuyordum. Hele bir de Apoculuk lakabına verilen değer beni daha çok partiye bağlıyordu ve bu süreçte yakalanmalar (...) Ve gerillaya katılma istemim kesinleşti, gelişmeleri görüyordum ve tekrardan bağlantımı 1995 yılında kurabildim. Bir ilişki ile gerilla-

Adı, soyadı: **Leyla KAPLAN**
Kod adı: **Rewşen**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ekim 1996, Adana merkez**

ya katıldım. Bir devre kış eğitimini gördüm. Bu eğitimle birçok şeyi daha iyi öğrendim. Kendi kişiliğimdeki birçok yetersizliği farkettim. Onlarla da savaşmayı ve onları gidermeyi esas aldım.

1995-96 yılında yaşanan zorluklar, düşmanın yoğun yönelimleri bende çok büyük bir öfkeyi yarattı. Bu kadar zor koşullarda savaşarak zorlukları aşmamıza düşmanın tahammülü yoktu. Düşman, bir kaşık

“Düşmana olan kin ve öfkemizi, partiye olan sevdamızı Zekiye, Berivan, Ronahi ve Zilan yoldaşların soylu eylemleri ile gösterdik ve göstereceğiz. Hiçbir güç bizi bu ruhtan, inançtan ve haklılıktan alıkoyamaz. Çünkü Apocu ruh kanımızdadır, beynimizdedir.”

suda boğacakmış gibi her türlü saldırıyı yapıyordu. Gerillanın da bu kadar yaratıcı ve direnişçi olduğunu saflarda gördüm. Yine beni olumsuz yönden etkileyen, gerillaya gelip de kararsızlaşanlar oluyordu. Bu, ben de onlara karşı bir kin oluşturunuyordu. Hep kendime şunu söylüyordum: Neye malolursa olsun geri adım atmayacağım.

Fiziki olarak belli zorlanmayı yaşıyordum. Bu, rahatsızlığa yol açıyordu, arkadaşların gönderme talepleri oluyordu, ama ben çile çeki-

yordum. Çünkü gücüm oranında bir şeyler yapmak beni mutlu ediyordu. Bazı eylemlere katılmak istiyordum, ama arkadaşlar beni geri tutuyorlardı. Partiye karşı tek iş yaptığımı biliyor ve bunun ezikliğini yaşıyordum. Eyaletimizde bu eylemi yapan Zeynep Kınacı yoldaşı tanıyordum. Yaptığı bu eylem benim üzerimde çok derin bir etki yarattı. Benim de böyle bir eylem için karar almamda büyük rolü oldu. Zeynep arkadaşın yolu çok şerefli, partiye karşı layık olan bir yoldu.

Ben de partiye karşı borcumu en büyüklük ile ödeyeceğim kararına ulaştım. Savaşarak ölmekten başka bir seçeneği hiçbir zaman kabul etmedim. Boş ölmeyi de hiçbir zaman kendime yedirmedim. Düşmana olan kin ve öfkemizi, partiye olan sevdamızı Zekiye, Bêrivan, Ronahî ve Zilan yoldaşların soylu eylemleri ile gösterdik ve göstereceğiz. Hiçbir güç bizi bu ruhtan, inançtan ve haklılıktan alıkoyamaz. Çünkü Apocu ruh kanımızdadır, beynimizdedir. Ben hiçbir zaman ölmekten çekinmedim ve korkmuyorum. Ama az iş yaparak ölmeyi kabul etmiyorum. Partimizin bu eylem tarzı bir şanstır ve inanıyorum ki bu eylem tarzı ile düşman felç oluyor. Bizim ölümlerimiz onu korkutuyor. Bunun için bu süreçte, bu tarzı kendimize uygulamayı uygun görüyorum.

Başkanımızın kadına verdiği değer, yaratmak istediği özgür kadın çalışmaları bir bayan olarak beni oldukça gururlandırıyor. Bütün Kürt kadınlarına olduğu kadar, bütün dünya kadınlarına da özgürlük yolunu açan Başkanımıza olan borcumuzu, bu çalışmalara en iyi bir biçimde layık olarak gösterebiliriz.

Ben bu intihar eylemini yaparak, başta Başkan Apo'ya, O'nun şahsında şehitlere ve halkımıza layık olmak istiyorum ve inanıyorum ki, genel mücadelemiz kadar kadın or-

dulaşması da giderek büyüyecek ve önü alınamaz bir duruma gelecektir. Yeter ki biz görevlerimizi yapalım. Başkanımızın emir ve talimatlarına uyalım. Kürdistan halkına hiçbir zaman böylesi bir önder nasip olmadı ve hiçbir zaman bu kadar gereksinim duymadık. Bu, bizim halk olarak son şansımızdır. Kürtler her zaman direnmiş ve imha olmuşlardır; ama bu sefer böyle olmayacaktır. Birliğimiz ve her şeyden değerli Başkanımız var. Zaferin sağlanması artık zor değildir. Çünkü mücadelemiz karşısında düşman çok çaresiz. Ve ne mutlu bize ki, böylesi bir parti ve böylesi bir Başkanımız var.

Değerli Başkanım!

Ben partiye, Başkan Apo'ya ölüme bağlıyım. Temel isteğim Başkan Apo'yu bir sefer bile olsa görmektir, ama bu nasip olmadı. Ben partinin her türlü kararına tam ruhumla katıldım ve canımı da yolunuza katmak istiyorum. Siz varoldukça Kürdistan halkı kazanacaktır.

Başkanım!

Ben sizi her şeyden çok seviyorum. Eylemimle taçlandıracağım güzel yaşamı şimdiden görebiliyorum. Partiden temel isteğim Başkanımızın güvenliğidir. (...) Kendimizi gördükçe, size olan bağlılığımız artıyor, çünkü bizi yaratan ve yaşatan sizin varlığınızdır. Bir Kürt kızı olarak bütün samimiyetle ve içtenliğimle siz Başkanımızı selamlıyor, size bağlılığımı ifade etmek istiyorum. Ben bu eylemimle başta Başkan'ımıza, halka, tüm devrim şehitlerine, dağda ve zindanda direnen yoldaşlara söz veriyorum.

-Yaşasın Başkan Apo!

-Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

-Yaşasın Özgür Kadın Hareketimiz YAJK!

-Kahrolsun Faşist TC!

Rewşen (Leyla KAPLAN)

Yaşam ciddiyetine ve büyüklüğüne çağırın bir militan: Leyla

Leyla Kaplan!
Neden eylemiyle bana trajik gibi geldi? Anlaşıldığı kadarıyla daha yeni yetişmiş. Zaten 17 yaşında ve düzenin çok ağır etkileri altında, bir tutam yaşam arıyor.

Bir ilişki arıyor!

PKK'yi arıyor!

Dersim'e kadar gidiyor ve yüreğine göre bir özgürlük arıyor, ama yanıltıyor. Belki de zorlanıyor, geri dönüyor. Belki de bocalama geçiriyor. Fakat genel PKK etkisiyle bile olsa eylemi inisiyatifıyla gerçekleştiriyor. Düşman gücü, içişleri bakanı, şu-bu yetkilisi mutlak, "cesaret hapi içmiştir. Bu tarz bir eylem düzenlenemez" diyor. Bunların mantığına göre kesin böyle olmak durumunda. Ve inanılmaz buluyor böyle bir eylemin bu biçimde gerçekleşmesini. Aslında biz yorumunu doğru yapıyoruz.

PKK'nin müthiş bir cesaretlendirici yönü var. Leyla bunu esas aldı ve amaca kesin bağlılığı var. Fakat bunlara her koşulda dayanan bir militanlığa dönüştürmeye sıra gelince zorlanıyor. Şimdi zorlananların bir kısmı işte sizler gibi oynuyor. Sözde PKK içindedir, ama varlığı yokluk gibidir, faydası zararına göre çok azdır.

Ne kadar düzen etkisi altında kalırsa kalsın o kahraman kız, son gücünü

toparlayarak ve inancına ihanet etmeyerek (çünkü bazı tereddütler geçiriyor, bunları da yenerek), bu kahramanlık eylemini gerçekleştiriyor. Yorumu daha da geliştirebiliriz.

Çaresiz de olsa, bu kahraman eylem tanrısallaşma yolundaki bir eylemdir. Çok yönlü esasları, gözlerimizin, yüreğimizin içine sokuyor. Ne kadar zayıf da olursa amaçtan korkmayacaksınız! Ne kadar tereddütlü olursa bile gerektiğinde en kahramanca adımı atacaksınız! Bu eylemler, bu kişilikler çok gör-

kemlidir ve en zayıf bir kişilikte gerçekleştirebiliyorsa bu çok daha önemli.

Önderlik tarzına bağlılık!

Nitekim Zeynep Kınacılar olayında dile gelmişti, kendi kendisine mü-kemmel anlatımını vermişti. Burada da çarpıcı, hiç de sizler kadar eğitim görmüş değil. Deney-tecrübeden de geçmiş değil, ama hassasiyeti olduğu için, düşmanı düşman bildiği için, yüreğini de yürek bildiği için, bu ikiyüzlülüğü yapmıyor. Tereddüt geçiriyor. Hatta "dönsem mi?" diye içinden geçirdiği sanırsam doğrudur. Bir mektupta bu sözleri söylüyor; "yapamam" diyor. Ama değerlere sıradan bir bağlılığı bile O'nu dürüst olmaya zorladığında ise o kahramanca eylemi gerçekleştirmeye götü-rüyor. Bu çok iyi bir PKK gerçeğidir. Çok sıradan birisi de bu gerçeklikle bağlantısı halinde, neler yapabileceğini gösteriyor.

Saygılı olmalıyız!

Mutlaka bu saygıyı kendi yüreğinizde göstermeniz lazım. Elbette ki, bu lafla olmaz. Gerektiğinde o kahraman adının sahibi olabilecek kadar dürüstlüğü takırsanız, ki bu saygıdır. Yoksa "zayıflıklarım var, zorluklarım var" deyip, böyle utanmazca yaşamaya çalışırsanız, bu bir ihanettir, en aşağılık bir durumdur. Çünkü bu yoldaşımız hepinizden daha zayıftı, hepinizden daha fazla zorlukları vardı. Ama bu ikiyüzlülüğe yaşama fırsatı vermedi. Kendinde yaşatmak da istemedi.

Kutsal değerlerdir!

Bağlı olmayı bilmek gerekir. Leyla gibi yüzlerce kahramanlık değerlerimiz vardır. Ben bile kendimi onları anlamamanın bir pratikçisi, hizmetçisi olarak değerlendiriyorum. Kendime yakıştırdığım görev bu. Onların eyleminin büyüklüğü karşısında ben bile zorlanıyorum.

Ve tanrısal yolda olanlar, büyük ilkelere göre, çarpıcı bir olayla karşılık verenler ancak böyle olabilir. Tabii benim durumum daha farklı, ben onları kalıcılaştırmak, süreklileştirmek, büyütmek ve zafere götürmek durumundayım. Hizmetçilik ancak böyle anlam bulabilir, bunun dışında mümkün değil.

Yükeleriniz hassas değil!

Kendinizi kesin gözden geçirmelisiniz. Bu, sıradan bir sempatizan düzeyinde olanın gerçekleştirdikleri ile sizin gibi komutanlar, militanlar ne yapmalı?

Erkek olduğunuzu iddia ediyorsunuz.

Erkeklikten dem vuruyorsunuz.

17 yaşındaki, çok zayıf, metropol koşullarında zor bela büyümüş, gırtlığına kadar metropolün pislikleri ruhuna, bilincine sızdırılmak istenmiş biri böyle yapmak isterse peki sizler nasıl yapmazsınız? Bu soruyu yakıcı

bir biçimde kendinize soracaksınız. Kaçış mümkün mü? Kaçarsanız kendinizi kime yutturabilirsiniz ki! Benim yapabileceğim en önemli iş, bu duyarlılığı temsil etmektir. Neden sizlere boyun eğeyim ki? Sen ne yapıyorsun diye sorabilirsiniz. İşte yaptıklarım ortada. Bunların bazı amaçları vardı. Yoldaşlar için bir şey yaptılar. Benim de bir anlam yükleyeceğim, sürdüreceğim, çıkaracağım sonuçlar vardır.

Böyle yaşanılmaz! Bu lafazanlıkla, bu duyarsızlıklarla yaşamak mümkün değil. Bütün bu kahramanlık olaylarını biraz yüreğinize sığdırın ve birleştirin. Dönüşememek, gelişememek diye bir kelimeden bahsedemezsiniz.

Böyle kahramanlık olayını yapanlar PKK'de birer abide gibi ortadayken veya yüzlerceyken-binlerceyken, hâlâ sıradan bir görevi bile başarıyla üstlenmemek ne demek! Yanlışlıklar diz boyu. Hangi bağlılıklar dille ifade edilebilir. Demek ki, yük kaldırmalar öyle sıradan geçirilemez. PKK içindeki duyarlılıklar öyle sıradan gösterilemez.

Sıradan yaşanılmaz!

Önderlik eşittir, sıradan yaşamamak.

İşte büyük kahramanlık eylemi, bir önderlik tarzın göstergesidir.

PKK'de böyle olur! Büyük yaşama alışkanlığına ulaşacaksınız.

Doğru düşünün, büyük düşünün!

Büyük başlayın, büyük konuşun, büyük emredin, büyük sonuçlandırın. Sizler böyle misiniz? Yanlışlıklar mertek gibi göze giriyor, "uzlaştık!" deniliyor. Her şey kural dışı, "fazla üzerine gitmek istemedik!" Tehlike kapıda "oralı olmadık." Mutlak yerine getirilmesi gereken günlük görevler var, "umursamadık" diyorsunuz. İşte bütün bunları bırakacak ve büyük bir azimle, moralle başlamak gerekiyor.

Önderlik gerçeğine böyle katılım olabilir mi? Vicdanınız bunu kabul ediyor mu?

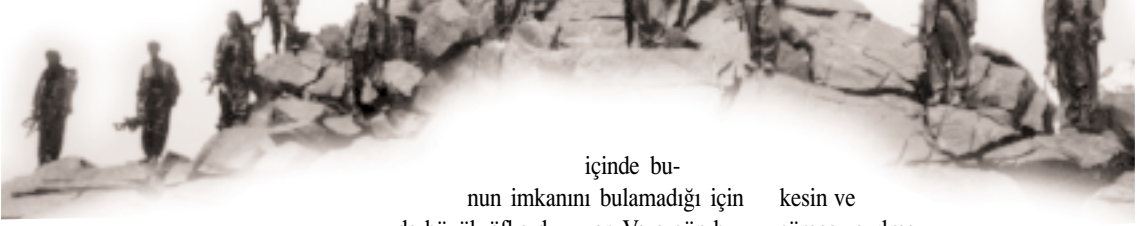
Evet, münafıklar ayıklanacaktır. Diğer bir deyişle; oportünistler, ilkesizler, çirkin pratik sahipleri ayrıştırılacaktır. Ve böyle yaşayacaklarını sanıyorlarsa aldanyorlar. Biz bu çerçevede ayırım yapmadan, "nereden geliyor, hangi aileden, hangi cinsten, hangi milliyetten" bu ayrımlara hiç başvurmadan genel ölçülerimizi veriyoruz. Sonuna kadar anlaşılır kılarak, sözle başlatıyoruz, sözü kesinleştiriyoruz.

Tekrar söyleyeyim, PKK babamın ocağını geliştirenlerin değil, emekçilerin, yaşamaya hakkı olanların ocağıdır. PKK'ye böyle katılacaksınız. Bundan çekilecek hiçbir yerin, hiçbir izahı, tarzı olamaz. Bir halkın en insani hakkı olanı temsil ediyoruz. Bu çok net. Neden katılımda tereddüt geçireceksiniz ki? Yarım yamalak, kör topal, oldukça yenilgili tarzları artık aşın. Aslında sizin temel hatanız; bu konularda ki iddia yetersizliği kadar, tarzın tutarsızlığından ileri gelmektedir. Çoğunlukla da düzen tarzları, düzenin kişiliklerinizde yarattığı geriye çekme, bu sonucu doğuruyor. İhtilalcilik bunu anında kesmektir. Yoksa hep böyle geriye çeki-

lirsiniz. Geriye bu kadar çekilen de ilerleyemez. Artık anlamak zor değil!

Halkın çocuklarısınız, halk adına bazı değerlere kesin sahip çıkmaya açkırsınız. Niyet itibarıyla böylesiniz. Ama düzenin beyninize, yüreğinize verdiği çözücü ve iddiasız, geri çekici, tereddüte, muğlaklığa düştürücü, zehir mi desem, afyon mu, o muğlaklaştırma

nedenleri sizleri bu duruma sokmuştur ve bu da bütün başarı imkanlarının ortadan kalkmasıdır.

Hayretler içindeyim!

Bir günümü bile inceleyseydiniz, çoğunuz destanlar yazardınız. Düzen-den, baba ocağından kalma hikayeleri, gelenekleri dinleye dinleye, kendinizi de, bizi de zor duruma soktunuz.

Bütün bunlara rağmen, "ille gelin benimle yürüyün" diye rica etmiyorum. Dayanmayan rahatlıkla geri çekilebilir. Benim isyan ettiğim, bir yandan "kara sevdalıyız, bağlıyız" deyip, bir defa da değil, ihaneti sürekli bir tarz diye bize dayatmanızdır.

Yüceliğe davet ediyorum!

Tarz bende yakıcıdır. Buna geleceksiniz. Evet, sizleri yüceltmek istiyoruz. Sizleri bu işin büyüyen bir savaşçısı, militanı, komutanı kılmak istiyoruz. Başka türlü 17 yaşındaki Leyla gibi de olamazsınız. O bir trajik kahraman. Sizler ise rezil, bir komik olup çıkarsınız. Çünkü bu işler ciddi. Leyla yoldaş rezil olmamak için bunu yaptı. Çok komik olacağına trajik olmayı esas aldı. Elbette ki, kahramancadır.

Sizleri nasıl erkek yerine koyabilirim ki! Bu durumlar ortaya çıktıktan sonra, erkekleğiniz bitmiştir. Yenilenmezseniz, erkekleğinize beş metelik de-

ğer vermem. Bir yoldaşımız bir türlü PKK'ye, önderliğe gelememesinin tarihi olarak, erkekleğini sürdürmek, zürriyetini geliştirmek istemiş. Ama PKK

çinde bunun imkanını bulamadığı için de büyük öfke duyuyor. Ve o gün bugündür neden zırnık kadar doğru bir pratiğe yaklaşmadığını izah etmek istiyor. Belki ileride bunu büyük bir edebi yapıta dönüştürürüz. Maalesef bu erkekleği size yaptırmayacağım.

Bazı gerçeklere artık saygılı olmayı bilelim. Gittikçe netleşen ilke ve uygulama esaslarında yoğunlaşacaksınız. Bunu da zorlama biçiminde değil, canı gönülden, yüzyılların hasreti biçiminde, beyninize, yüreğinize yedirerek yapın. Özümseme işini sonuna kadar, düşmanı yerle bir edecek ve özlenen yaşamı gerçekleştirecek, her türlü savaşımı başaracak kadar yoğunlaşma işini kendinize yedireceksiniz.

Önderlik, yoğunlaşma işinde sınır tanımamaktır. Her el atışında mutlak başarı değil midir? Bu anın yoğunlaşma düzeyiyle bağlantılıdır. Bizde temsil edilen önderlik nereye giderse gitsin, yeter ki nefes alıp versin, mutlak başarır. En inanılmaz koşullarda bile biz başardık. Şimdi biz de insanız, gökten taş da düşer, fiziki olarak imha oluruz. Ama yaşıyorsak fiziki olarak da başarırız. Anlam olarak da yüzyıllarda yaşarız.

PKK'de büyük ve çirkin bir oyun oynanıyor. Düşmanın bile artık çokça diline doladığı ve umut bağladığı bir oyundur bu. Biz çeşitli önderliklerin

yaptığı gibi zoraki yöntemlerle değil, yoldaşça, iknayla sizlere yükleniyoruz. Bunun artık bu partiden tasfiye edilmesini, bunun için gerekli yoğunlaşma düzeyini yakalamanızı ve her şeyden önce, bütün yaşamın esası olarak, tek yaşam gerekçeniz olarak,

kesin ve sürece yayılma-biçiminde, emirden anlıyorsanız emirle, ricadan anlıyorsanız ricayla, gereklerinin yerine getirilmesini istiyoruz. Çünkü yaşam tehdit altında, her şey zor kazanılmış ve düşman anı anına yok edip elimizden almak istiyor. Düşmanı durduracak olan ancak bu yoğunlaşma düzeyidir, yani önderlik gerçekliğidir.

Canlar gidiyor, sizler gidiyorsunuz.

Sizde hiç ana kadar bir yürek var mı? Yani en değerli varlıklar her gün bu kadar giderken insan duyarlı olmaz mı? Bunlar en değerli varlıklardır. Partimiz içindeki yoldaşlar, değerler, bir halkın tek umut kaynaklarıdır. Eğer bu düzeyi yakalayamazsanız ve onların şahsında bir halk adına umut edilebilecek en son ne varsa, tümüyle bir daha dirilmemesine elden gidiyor.

Eskiden çilehanelere kapanırlardı, zikir ederlerdi. Sırf ilkelere göre yaşamak için. Biz o kadar "zikir edin, çilehanelere çekilin, dergahlara kapanın" da demiyoruz. Bizim savaş tarzımız açık ve çok amansızdır. Bu dergahlarda şiddet yoktur, sadece ve sadece ruhsal yoğunlaşma vardır. İdeolojik, siyasi, askeri, örgütsel ve bir de anı anına yoğunlaşmak. Düşünün, bu yoldaşlar ne kadar görev yüklüyorlar.

İlk defa yükselişi kesintisiz ve başarılı bir biçimde sürdürüyoruz. Bundan daha güzel ne olabilir ki! Bir halk ve bazı insani değerlere bağlı, hatta birey olarak da kendine saygılı olanlar için bundan daha kutsal ne olabilir ki! Tarzı da, temposu da bunun içindir, sizler içindir, halk içindir. Yoksa bizim kadar yoldaşa, kendi insanına değer biçen tarihte görülmemiştir.

Zorluklar sadece layık olunan yaşamı gerçekleştirmek içindir.

Kanıtlanmıştır: En sıradan sempati-zanımız bile, büyük bir kahramanlık eyleminin sahibidir. İşte en son örnek; Leyla KAPLAN ve bunun karşısında hiçbir düşman dayanamaz, çözülür. Bundan başka ne seçeneğimiz, ne de bizi affettirecek, sığınacağımız bir ilahımız var.

PKK önderlik gerçeğinin, onun her sahaya anlam ve uygulama itibarıyla temsil edilmesinin, günümüzde yakıcılığı daha da amansızlaşmıştır. Hem anlaşılabilme, özümseme imkanı artmıştır, hem de içinde oyun oynama durumunda bir gelişkinlik vardır. Biz olumlu temelde yükleneceğiz ve bu olumsuz temelde oynamaları da kesinlikle sürece yaymak-sızın kesip atacaktır, karar bu temeldedir. Önderlik gerçekliğinde uygulamalar yoğunlaşmış bir biçimde böyle yürüyor. Yani olumluluğu, eskiden yıllarca sağlanamayacak bir düzeyi, birkaç ay içinde vermek durumunda. Çok kapsamlı olan olumsuzlukların da, çok kapsamlı aşılmasını birlikte götürüyor.

İçinizde kendine güvenen, yiğit olan, böyle anlam vermeli ve katılmalı. Bunun için yanlışlarla asla uzlaşmamak kadar, doğruların üzerinde amansız yürümenin olanakları vardır. Yiğitliğin kahramanlaşması, ancak bu tarzla olur ve bu mutlaka kazandırır. Katılım tarzınızı artık bu muğlaklıktan kurtarın. İddia ve uygulamadaki tarz ve tempo yetersizliğini aşın. Her zamankinden daha fazla keskinlik zaferi yakınlaştırır. Belki de tarihte ilk

defa bu kadar amacı gerçekleştirme imkan dahiline girmiştir. Eskiden bile sığınabileceğiniz gerekçelerle asla bugünü böyle götüremezsiniz. Bunlar da taktik önderlik gerçeklerinin en çarpıcı yönleridir.

Stratejik önderlik, hep böyle yüce kalmak istedi ve taktiği de böyle amansız götürdü. Bu aşamada hepiniz stratejik esaslar kadar, onu uygulama taktik esaslarına da rahatlıkla ulaşabilir, bütünleşebilirsiniz ve kesin başarı tarzını da yakalayabilirsiniz.

PKK'de yaşama götürecekt tek tarz; kanıtlanmış başarı tarzıdır.

Bunu hiç kimse, hiçbir gerekçeyle, ne önleme yeteneğindedir, ne de buna hiçbir PKK militanı ve hatta sempati-zanı fırsat verecek durumdadır. Kanıtlanmış bu büyüklüklere sahiplik etmek ve kimden nereden (bu ben de olsam), bir yetmezlik-olumsuzluk geliyorsa anında durdurmalısınız. Çünkü hiçbir parti PKK kadar bir halkın malını almaya layık değildir ve gerekli de değildir. Yani hem çok layık, hem çok gereklidir ki, bir halka kişilerin çok üstesinde, benden bile daha öteye katılım gerekiyor ki, tarihsel rol oynanabilsin. Benim bile bu kadar yoğunca katılmamın bu gerçeklikle bağlantısı var.

Zorlukları ne kadar olursa olsun, engeller ne kadar köklü olursa olsun irade keskinliğine sonuna kadar ulaşarak, kendinizde her türlü engeli, düşmanı kesecek kadar keskinleştirin. Bunun için gerekli bilinci edinin, uygulama gücünü kendinizde biriktirin. Böylece önderlik gerçeğimize musallat olmuş, hem içinde, hem dışında, ne varsa silip süpürmekten, büyük bir tutkuyla gerek sözle, gerek eylemle hesap sorun! Ve böylece kendinizi hem hakkı olan, hem görevi olan ve ancak onunla başarabilecek olan, önderlik katılımınızı mutlaka gerçekleştirin.

*“Kutsal değerlerdir!
Bağlı olmayı bilmek gerekir.
Leyla gibi yüzlerce
kahramanlık değerlerimiz
vardır. Ben bile kendimi
onları anlamanın bir
pratikçisi, hizmetçisi olarak
değerlendiriyorum. Kendime
yakıştırdığım görev bu.
Onların eyleminin
büyüklüğü karşısında
ben bile zorlanıyorum.”*

28 Ekim 1996
Parti Önderliği

Gulê ana, kapının önünde elinde tuttuğu çamaşır leğenini kızı Dîlan'a verdi. Çamaşır yıkayacaktı Gulê ana. Gulê ananın yüzünde bin yılların ezilmişliğinin verdiği yorgunluk okunuyordu. Yaşı kırkı aşırıyordu, ama en az altmış yaşında gösteriyordu. Kafasındaki eşarbin yanı sıra, beyaz bir bezle de kafasını iyice sarmıştı. Üst üste giydiği fistanlardan en üsttekinin etek ucunu kemerine iyice tutuşturmuştu. Büyük, kara bir kazanda su ısıtıyordu. Sağdan soldan topladığı ağaç, tahta ve biraz da kış için hazırladığı odunlarla kazanın altını tutuşturmuştu. Dîlan leğeni kazanın yanına getirdi. Dîlan okula gidiyordu, ama annesinin işi olduğu günlerde, okula gitmektense annesine yardım etmeyi yeğliyordu. Annesi kafasını bir bez parçasıyla bağladığı gün, Dîlan hata yapmaktan çok korkardı. Çünkü, annesinin huyunu çok iyi biliyordu. Yine baş ağrısı tutmuştu ve böyle günlerde en ufak hatası karşısında Gulê ananın sinirlerine hakim olamayacağını biliyordu. Onun için hiç gitmezdi annesinin üzerine ve her denileni yapmaya çalışırdı.

Gulê ana, bağırarak Agît'i getirmesini istedi Dîlan'dan. Agît, Dîlan'ın küçük kardeşiydi. Yedi yaşında huysuz bir çocuktı. Agît, annesinin büyük kazanı kaydattığını görünce, gizlenmekte bulmuştu çareyi. Biliyor ki annesi onu alacak, leğenin içine atacak ve kafasını kaşıya kaşıya yıkayacaktı. Agît için bu acı dayanılmazdı. Durur muydu böylesi anlarda. Agît, annesinin ve Dîlan'ın tüm hareketlerini, oturma odasının dip kısmında bulunan kanepenin altına gizlenmiş gözlüyor ve büyük bir keyif alıyordu. Her hafta Dîlan ve Gulê anayı böyle uğraştırmak neredeyse Agît'in en

önemli hobisi haline gelmişti. Dîlan telaşla Agît'i aramaya koyulmuştu. Nerede olabilirdi acaba? Dîlan biraz geç kalsa, bir de su soğuduktan sonra getirse Agît'i, annesi sopayı kafasında kıracaktı. Aradan bir süre geçtikten sonra Dîlan'ın Agît'i ellerinden tutup zorla sürüklediğini gören Gulê ana, öfkesini alabildiğine bağırarak patlattı. "Lawo, kurê kerê" demesiyle Agît teslim olmuştu. Annesi Agît'in elbiselerini öylesine öfkeli öfkeli çıkarıyordu ki, Agît bir o yana bir bu yana yalpalanıyordu. Çırılçıplak kalan Agît, leğenin içinde oturdu. Ağlama seslerine Gulê ananın sesleri karışıyordu ve sıcak su Agît'in başından aşağıya inmeye başlıyordu.

Akşama kadar Gulê ana temizlik işleriyle uğraştı. Çamaşırları birtirmişti. Akşam yemeğini hazırlıyacaktı. Yüzünden düşen bin parçaydı. Akşam yemeği için bir şey yoktu. Kocası Apê Ali de bir işte çalışmıyordu. Bugünlerde bir inşaatta bir iş bulmuştu, ama oradan aldığı para ekmeğe yetmiyordu. İki gün çalışıyor, bir gün istirahat ediyordu. Dün gitmişti, yarın akşam eve dönecekti. Gulê ana mutfaka girdi. Mercimek küpünü açtı. Küpün dibi gözüne çarptı. Yüzü daha da gerginleşip kıvrıttı. Bulgur torbasını açtı ve içinden bir tabak bulgur çıkardı. Dîlan'ı çağırıp bulgur pilavı yapmasını söyledi. Dîlan yemekle uğraşırken, Gulê ana odanın içini topluyordu. Tabanı alçak olan odanın içini sineklerin oldukça fazla kirlettiği bir ampul aydınlatıyordu. Ev iki odalıydı, bir de küçük salonu vardı. Bu salon, aynı zamanda mutfak olarak da kullanılıyordu. Evin duvarları hem iç kısımdan, hem de dışarıdan yarıklarla doluydu. Şehrin hemen dışına düşen bu eve ayda beş milyon kira veriliyor-

du. Gulê ana kendi kendine söyleyip duruyordu. Baş ağrısı hâlâ geçmemişti. Daha odayı temizlememişti ki kapı çalındı. Gulê ana odadan çıkarak kapıya doğru yöneldi.

"Tu kiyî?" diye seslendi.

Dışarıdan gelen sesi duyunca hemen kapıyı açtı. Gulê ana içeri gelen kızı görünce yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. Yüzündeki kırışıklıklar öfke ve kızgınlığı değil, sevgi ve şefkati yansıtıyordu. Gulê ana hemen genç kızı tutup iki yanağından öptü ve kucakladı. O'na karşı çok derin bir sevgi beslediği hareketlerinden belli oluyordu. Kolundan tutup odaya götürdü. Dîlan da geldi. Ailenin tüm sevgisini üzerine topladığı belli oluyordu. Agît O'nun sesini duyunca, koşma koşma gelip, yanına sokuldu. Genç kız Agît'i görünce kucağına alıp öptü. Agît'i her gördüğünde "Sen de Agît gibi olmalısın" diyordu.

Evde bu kadar sempati toplayan genç kız Leyla'ydı. Leyla daha onyedinde genç bir kızdı. Sırtına kadar inen siyah saçları, esmer yüzü, tatlı konuşmasıyla gittiği her ortamın ilgisini üzerine çekiyordu. Uzun yıllar önce ailesi ile birlikte taşınmıştı metropollere. Leyla'yı Gulê ana doğduğu günden beri tanıyordu. Mardin'in Kızıltepe ilçesinden geldikleri günden beri ailece tanıyorlardı. Evleri birbirine yakın olduğu için içiçe yaşamışlardı. Çocukluktan beri mahallede Leyla, sevilen çocuklar arasında yer alıyordu. Ardından Leyla, ansızın ortadan kaybolup gerilla saflarına katılınca, Leyla'ya yönelik sevgi daha da artmış ve bir saygıya dönüşmüştü. Mahallenin tüm büyükleri artık O'na bir büyük gibi saygı gösteriyorlardı. Özgürlük savaşına katıldıktan beş-altı ay sonra ansızın çıkıp gelmişti Çukurova'ya. Birkaç kez gelmişti Gulê ananın evine.

Gerilla dönüşü, Leyla'yla karşılaşmaları çok hüznlendirmişti Gulê anayı. Çok değer verdiği bir parçasını kaybetmiş ve tekrardan bulmuştu sanki Gulê ana. Bu Leyla'yı da hüznlendirmiş, Gulê ananın bakışları O'nu ağlatmış, ama tüm duygusallığına rağmen kendine hakimiyetini yitirmemişti. Sulu gözlü olarak tanınmak istemiyor ve daha çok savaşın gerçekliğini yüreğinde hissederek bunu bulunduğu her alanda yansıtıyordu. O'nun saygınlığını arttıran en önemli yön de buydu. Artık, Gulê anayı sık sık ziyaret ediyor, hem onu dinliyor hem de anlatıyordu. Leyla artık tüm mahallenin arkadaşı, bir güç kaynağı olmuştu. O'na alışmışlardı iyiden iyiye. O'nsuz günlerini geçiremiyorlardı. Gulê ana, Leyla'yı ailenin bir parçası olarak görüyordu. Gulê ana O'nu birkaç gün görmese, O'nu merak ediyor, gözleri yolda kalıyordu. Gördüğünde ise dünyalar onun oluyordu, baş ağrısı hemen geçiyor, umut doğuyordu içinden.

Gulê ana hemen mutfağa döndü, Dılan'ı çağırdı. Leyla'ya ne yemek vereceğini düşündü. Bulgur hazırdı, ama yalnızca bulgur veremezdi Leyla'ya. Evde ne var ne yok diye yine bir göz geçirdi. Hiçbir şey yoktu. Komşulardan bir şeyler istemeyi düşündü. Ama sonra komşular kuşkulandır diye vazgeçti. Gulê anayı yine baş ağrısı tutmuştu. Leyla, Gulê ananın tavırlarından durumu sezince hemen ayağa kalkarak mutfağa geldi.

"Gulê ana ne pişiriyorsun?" diye sordu ve hiç cevabını beklemeden tencerenin kapağını açtı. Durumu hemen sezdi. Yüzüne bir tebessüm geldi. "Gulê ana en çok sevdiğim yemeği yapmışsın, doldurup yiyelim" dedi. Yemeği tabaklara doldurmaya yardım etti. Ufak bir

bez parçası sofraya diye yere serildikten sonra tabaklar sofraya konuldu. Dılan yağı tavada kızartıp tabaklara doldurulan bulgurun üzerine döktü. Bulgurdan yükselen buhar, yağın kokusuyla birleşince odanın havası birden değişti.

Yemeği yedikten sonra, sohbet etmeye devam ettiler. Leyla fazla konuşmayı sevmeyişi halde, Dılan ve Gulê anaya bir şeyler öğretmek için çabalıyor, konuşuyor, tartışıyordu. Ağt, bir ara Leyla'nın getirdiği çantaya uzandı. Çanta büyük bir bayan çantasıydı. Ağt fermuarı açmaya çalışırken, Leyla Ağt'e engel oldu ve çantayı aldı yanına. Gulê ana Leyla'nın yorgun olabileceğini düşündüğü için diğer odayı hazırladı.

Leyla, kendi evi aynı mahallede olmasına rağmen pek gitmiyordu. Gulê ana ve diğer komşulara da gizlenerek geliyordu. Mümkün oldukça fazla kimseye görünmemeye özen gösteriyordu. Bu yüzden de gittiği yerde gece kalıyor ve sabah erkenden daha mahalleli uyanmadan çıkıp gidiyordu. Gulê ana büyük bir döneği yere serdikten sonra, kalın bir yorganı da döneğin üzerine koydu. Pencereleri iyice kontrol ettikten sonra Leylayı, hazırladığı odaya götürdü.

Gulê ana odadan çıkmak üzereyken Leyla'ya dönüp, "bir şey istersen hemen haber ver" dedi. Leyla gülümseyerek "tamam, sağol" anlamında kafasını salladı.

Leyla tek başına odadaydı. Önce bir-iki tur attı. Pencereden dışarı baktı. Düşünceliydi. Sağa sola bakıyordu. Bakan yalnızca gözle-riydi aslında. Çok derinlere dalmıştı. Sonra geri dönüp yer yatağının yanı başındaki çantasına uzandı. Çantayı açtı ve içinden bir kalemler kağıt çıkardı. Kağıdı bir şeyin üzerine bırakıp yazmak iste-

di. Bulamadı. Ayağa kalkıp sağ solu kontrol etti. Dılan'ın okul kitaplarını buldu. Bir kitabı eline alıp kağıdı üzerine koydu. Çok derin düşüncelere dalarak yazısını yazmaya başladı. Bir yazıp bir duruyordu. Bir-iki cümle bitirdikten sonra yine duruyor, gözlerini kısıyor, bazen yüzünü bir tebessüm tutuyordu.

Saat gecenin yarısını geçiyordu. Leyla bitirdiği yazısını katlayıp cebine koydu. Bir fistan çıkardı çantasından. Yatağın üzerine attı. Ayağa kalkıp pencereye yanaştı. Alnını cama yapıştırıp gökyüzüne bakmak istedi. Yıldızları göremedi. Hava yumuşaktı, ama bulutluydu. Saatler ilerliyordu. Sanki saatlerin daha çabuk geçmesini istiyordu. Diğer odada Gulê ana ve çocukları ise, derin bir uykuya dalmışlardı.

Leyla hazırladığı bombaları çantasından çıkardı. Birbirine sıkıca bağlanmış TNT kalıplarını eline alarak, önce tartar gibi yaptı. Ardından yere bıraktı. Kuşağa benzer bir beyaz bez de çıkardı. Çok sakın hareket ediyordu. Ayağa kalktı, elbisesini değiştirdi. TNT kalıplarını beyaz kuşağın üzerine koyup karnının üzerine bağladı. Bağladığı kuşağın üzerinden pimi dışarıda bırakarak birkaç kez bezi doladı. Uzun fistanı üzerine giydi. Kalın çoraplarını ayağına geçirdikten sonra başına koyu renkte bir eşarp doladı. Önce kendisine baktı. Fistan altında doladığı kuşağın izleri belirliyordu. Kuşağı biraz daha düzeltti, "evet" dedi kendi kendine. Yeşil hırkasını fistanın üzerine geçirip dolap aynasının önüne geçti. Kendini bu halde görünce gülümsedi. İyice baktı.

Yavaş yavaş gözleri kısılıyordu. Tek bir noktaya bakıyordu. Bir an aynada Zılan'ı görür gibi oldu. Zılan'ın tıpkı altı ay önceki hali ayna-

da belirdi. Yüzü hiç değişmemişti. Zilan ile birlikte Dersim’de epey kalmışlardı. Nisan ayında Leyla ayrılmış ve Adana’ya gelmişti. Adana’dayken Zilan’ın 30 Haziran’daki eylemini duymuştu. Ama eylem sonrası Zilan’ın durumunu görmesi daha bir çarpıcı olmuştu. O an savaşın bütün derinliğini bütün iliklerinde hissetmiş, iradesini çelikleştirmişti. Zilan, şimdi ayna-

laşık kırk kişiydi. Zilan misafirlige gidiyormuş gibi oldukça sakın bir edayla yanaştı. Mesafe beş metre kalmıştı ki, “Bijî Serok Apo!” sloganını haykırmasıyla askerlerin içine dalması bir oldu. Ardından... Evet ardından... Başkan Apo’yu hissetti.

Başkan Apo, Zilan hevali anlatıyordu. Sözcükler Leyla’nın beynine kazınıyordu. Anlamak istiyordu.

yüklüğünüzü kanıtlayın. Ki, kimlerle yürüdüğümüzü bilelim.”

“Kimlerle yürüdüğümüzü bilelim” sözünü kendi kendine birkaç kez tekrarladı. Ardından...

“Leyla, qîza min tu şiyare?” diyen Gulê ananın seslenişini duydu. Leyla bir an kendine geldi. Hâlâ aynanın karşısındaydı. Kendini hemen toparlayarak, “erê, ez şiyarim” diye cevap verdi. Leyla, gece bo-

dan güleç yüzüyle kendisine bakıyor ve O’na cesaret veriyordu. O’nu da çağırıyordu sanki. Zilan, hamile bir kadın kılığında, kafasında kahverengi bir eşarpla, tıpkı otuz yaşlarında bir kadını anımsatıyordu. Yavaş adımlarla kaldırımda yürüyordu. Sağına soluna bakmıyor, çok sakın görünüyordu. Bir mağazanın önünde durdu, vitrindeki elbiselere baktı. Ardından yavaş adımlarla çok yorulmuş gibi yaparak kaldırımı değiştirdi. O’nun elli metre ötesinde bayrak töreni vardı. Bayrak töreni yapan askerler yak-

Evet Zilan tarzını ve Başkan Apo’nun Zilan hevali tahlilini anlamak istiyordu. Ve önce kelimeler, sonra cümleler biçiminde Başkan’ın sözleri Leyla’nın beyninde yankılanıyordu. “Komutan Zilan yoldaştır, emir erleri de bizleriz... Zilan genel bir devrimci değil, büyük bir Kürdistan devrimcisidir... Bu bir emir, bu bir sembol, bu bir tarzdır ve bu bir ilk ve son eylemdir. Çağrılar, mektupları birer manifestodur, gereklerini yerine getireceğiz, büyük değerlere bağlı militanlar olarak yaşayıp, eylemin sahibi olarak bü-

yunca uyumamıştı. Hep düşünmüş ve yarınki eylemi üzerinde yoğunlaşmıştı. En ufak bir hata olmamalıydı. Zilan’a layık olmak için her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Sabaha kadar bir hamile bayanın nasıl yürüyeceğinin provasını yapmıştı. Gulê ana yemeğin hazır olduğunu söyledi. Leyla yazdığı mektubu aradı, sonra çıkardığı pantolonunun cebine koyduğunu anımsadı. Mektubu çıkardı, çantasını kontrol etti. Hiçbir delil kalmaması için çantanın içine baktı. Ardından diğer odaya geçti.

Gulê ana, Leyla'yı o haliyle görünce gülme krizi tuttu. Gulê ana hem gülüyor, hem de şaşırıyordu. "Çiye ev halê te?" diye sordu Gulê ana. Leyla "İki-üç gündür takip ediliyorum, görüntümü değiştirmem gerekiyor" diye cevap verdi. Gulê ana "sen daha iyi bilirsin" anlamında iki elini yana açarak dudaklarını büktü. Ama hâlâ gülmesi geçemmişti. Yemeğe oturdular. Sabah kahvaltısını yaparken Leyla, Gulê anaya televizyonu açmasını söyledi. Gulê ana televizyonun üzerindeki bezi kaldırdı, fişi takıp televizyonu açtı. Sabah haberleriydi. Spiker haberleri sıralıyordu.

"DYP Manisa Milletvekili Aysel Göksoy partisinden istifa etti... BM'nin girişine rağmen Afganistan'da ateşkes sağlanamadı... Chirac'ın Ortadoğu turu sürüyor... Kuzey Irak'ta ateşkes sağlandı... İstanbul'da iki intihar timi son anda polisin başarılı operasyonu ile geçirildi..."

Bu haber evde bulunan herkesin dikkatlerini çekmişti. Gulê ana önce televizyona baktı, sonra Leyla'ya. Yine yemeğe devam etti. Leyla ise hiçbir şey olmamış gibi çorbasını kaşıkiyordu. Ama düşünceliydi.

"Bu haberin hepsi yalan, yalanlar yalnızca haberlerle kalmıyor, TC'nin kendisi yalan", Gulê ana kafasını sallayarak Leyla'yı onaylarken, "bir de sen bana sor" der gibiydi.

Gulê ana yemekten sonra yine akşama kadar sürecek olan ev işlerine başladı. Leyla yine odaya geçti. Kapıyı arkadan kapatıp uzandı. Dılan sabah erken okula gitti. Ağt de kapının önünde tek başına top oynuyordu. O gün Gulê ana yine bağırıp çağırıyordu Ağt'e. Daha dün başını yıkamıştı Ağt'in, ama Ağt sanki bir yıldır yıkanmamış

gibi kir-pas içinde görünüyordu. Dılan öğlen eve gelmiş, tekrar okula gitmişti. Leyla odasında evden çıkacağı saati bekliyordu. Her şeyiyle hazır. Pencereden Gulê anaya bakıyordu. Onun hareketlerini, davranışlarını sempatiyle izliyordu. Derin ve yüklü bir duygu yoğunluğunu yaşıyordu. Sabırsızlıkla beklediği saat gelip çatmıştı. Saat öğleden sonra üç sıralıydı.

Leyla, Gulê anayı çağırdı, Gulê ana işini bırakıp hemen Leyla'nın yanına gitti. Leyla cebinden çıkardığı mektubu Gulê ananın eline tutuşturduktan sonra, "ben gidiyorum, bu mektup sende kalsın, arkadaşlar gelince onlara verirsin" dedi. Gulê ana, Leyla'nın karanlığı bekleyeceğini sanmıştı. Hemen gitmek istemesine şaşır, fakat O'na engel olamayacağını düşündü.

Gulê ana aklına gelen ilk soruyu sordu: "Tekrar ne zaman gelecek sin? Eskisi gibi olmasın" dedi. "Yok gelmeye çalışırım, ama gelmesem de kızma. Hoşçakal" dedikten sonra, öpüşüp kucaklaştılar. Kucaklaşma, daha öncekilere benzemiyordu. Leyla, Gulê anayı kucaklarken derin bir sıcaklık hissetmişti. Gulê bir anaydı, analar Kürdistan'dı. Leyla son bir kez Gulê ana şahsında Kürdistan'ı kucakladı. Bu hissettiği sıcaklık, ülkesine bağlılığın ve sevgisinin sıcaklığıydı. Onunla nihai bütünleşmenin heyecanı içerisindeydi. Gulê ana kapıya çıktı, sağ-solu kontrol ettikten sonra Leyla'ya işaret verdi. Leyla evden çıkıp hemen caddeye indi. Caddeden sonra bir kez eve ve kapının önünde duran Gulê anaya baktı. O an, Gulê ana Leyla'nın bakışlarında bir şeyler sezdi. İçinde bir şeyler kıpırdadı. Anlam veremedi.

Leyla yavaş adımlarla ilerliyordu. Bir süre yürüdükten sonra Kış

Taksi durağına geldi. Bir taksiye bindi. Şoför "abla nereye gidiyoruz?" diye sorunca, "son durağa" diyerek camdan dışarıyı gözlemeye başladı. "Baş üstüne" diyen şoför, gaza bastı. Hürriyet mahallesine doğru yola koyuldu. Ana cadde insanlarla doluydu. İki şeritli yolda arabalar gidip geliyordu. Belli bir süre sonra Hürriyet mahallesi de geride kalmıştı. Taksi gidip son durakta durdu. Leyla taksiden yavaşça indikten sonra taksiye ücretini verdi. Son durağın tam karşısında valilik binası vardı. Son durağı da geçip ilerlediğinde Kız Meslek Lisesi'nden öğrencilerin çıktığını farketti. Leyla bir anda onların içinde buldu kendini. Karşı kaldırıma geçmek istedi. Arabalar hızla gelip geçiyordu. Birinci şeridi zorla geçmiş, şimdi ikinci şeridi geçmek için fırsat kolluyordu. Belli bir süre bekledikten sonra karşı kaldırıma geçmek isteyen öğrencilerle birlikte karşıya geçti.

Kaldırımdaki insanlardan uzak durup kenardan yürümeyi tercih etti. Kaldırımlarda ağzının bir kenarına yerleştirdiği sigaralarla erkekler, kocasının arkasından yürüyen şalvarlı kadınların yanı sıra, koşuşan çocuklar da vardı. Leyla hiç oralı bile olmadan ana caddeden ayrılıp büyük saat caddesine girdi. Arabalar oradan da gelip gidiyordu. Çevik kuvvete doğru ilerledi. Çevik kuvvetin tam karşısında jandarma komutanlığı vardı. Çevik kuvvet caddenin solunda, nizamiyeden elli metre kadar içerideydi. Büyük bir bina olan çevik kuvvet şubesi yüzlerce insanı işkencelerden geçirmiş, hatta infaz etmiştir. Polis otobüsü, polisleri nizamiye kapısından içeriye götürmüştü. Leyla nizamiye kapısına ulaştı. Hırkasının altında bombanın pimini kontrol etti. Pimin olduğu sağ ta-

rafındaki cebine elini sokarak pimi parmağına taktı. O esnada, iki polis Leyla'nın nizamiye kapısına yanaştığını görünce önünü kesip "ne istiyorsun?" diye sordu.

Leyla "Sezai beyle görüşeceğim" dedi soğukkanlılıkla. Polisler birbirinin yüzüne bakarak tekrar Leyla'ya dönüp "hangi Sezai?" diye sordu. O esnada yüzünde derin hatlar olan psikopat tipli bir polis de yanaştı. Polis Leyla'dan kimlik sordu. Leyla polisin gözlerinin içine baktı. Sol eliyle pimi kontrol etti. Polislerin elli metre ötesinde bir sürü polis duruyordu. Nöbet değişiminde olan polislerin hepsi avluda servis otobüslerinin önüne dolmuşlardı. Leyla bir avludaki polislere, bir nizamiyedeki polislere baktı. Kapıdaki polis kararlı bir şekilde hâlâ soruyordu. "Hangi Sezai?", "hangi Sezai, hangi..." Ama duymuyordu Leyla. Leyla, Zilan'a, Başkan Apo'ya, ülkesi Kürdistan'a kenetlenmişti artık.

Beyaz bir gelinlikte üzerindeki. Bir güzel giyinip kuşanmıştı. Üç bin yıllık töresini düşünürken sevinmiş, üzülmüş, ağlamış ve hatta isyan etmişti. Öfkesini sarmıştı bedenine. Pimi takmıştı parmağına nişan yüzüğü diye. Güneş ışınlarından daha hızlı ulaşmıştı hedefine. Polislerin gözlerinin içine bakarken, süngü ucunda sallanan bebekleri düşünmüştü. Kesilmiş başlarla yoldaşlarını, param-parça edilmiş vücutları ve daha dün, evet dün Dîlan ve Bêrîvanı canice kurşuna dizilen çocukları anımsamıştı. Kulağında Dîlan ve Bêrîvan'ın çığlığı, yüreğinde Zilan'ın talimatı ve iki noluda koridor duvarlarına sıçrayan kan lekelerini hissederek pimi çekti. Aldı öfkesinden nişan yüzüğünü. Bir volkan olup serpildi dört bir yana. Patlayan öfkesi, cellatları kızıl kanda boğdu. Yüzlerce metre

fırlayan öfke parçaları yeni bir yaşamın tohumları oldu. Polisler sağa sola koşuyor, neye uğradıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Yerde yatan polisler, bağırان, sızlayan, inleyen seslerle korkularını yenmeye çalışıyorlardı. Gözlerinde derin bir sinmişlik ve korkuyla yolun karşısında bekleyen kalabalığa bakıyorlardı.

Apê Ali eve gelmişti. İki gündür evden ayrı kalmıştı. Ağt, babasının sesini duyunca koşarak babasının bacağına sarıldı. Apê Ali'nin elinde bir siyah poşet dolusu eşya vardı. Apê Ali eve gelir gelmez evin çatısını, bahçesini, duvarlarını kontrol eder, karanlık çökünceye kadar uğraşırdı. O gün yine öyle oldu. Gulê ana ile araları hiç iyi değildi. Her gün kavga ederlerdi. Apê Ali, Gulê ananın üzerine fazla gitmez, Leyla'dan ve diğer gerillalardan çekinirdi.

Akşam olduğunda bütün aile televizyon odasına oturmuştu. Apê Ali televizyonu açtı. Haberlere daha birkaç dakika vardı. Gulê ana da oturdu. Haberlerin jeneriği yayınlandığı esnada kimse oralı olmamıştı. Ardından yine yüzünden kin ve öfke kusan spikerin "iyi günler sayın seyirciler, bugün 25 Ekim 1996 Cuma" sesi duyuldu. Ardından "son aldığımız habere göre, Adana çevik kuvvetlerine yönelik bir intihar saldırısı gerçekleştirildi. Bu hain saldırıda üç polis, iki vatandaş ölüirken, yaklaşık onbeş polis ve beş vatandaş da yaralandı. Uyuşturucu kullandığı sanılan teröristin Leyla KAPLAN olduğu anlaşıldı." Spiker konuşmaya devam ediyordu. Leyla KAPLAN ismi duyulunca, Gulê ana büyük bir acı duydu. Gözleri parladı. Leyla'nın evden ayrılışını anımsadı. Güleç, ama yüklü bakışlarını gözlerinin önünden geçirdi. Dolmuştu ve ağ-

layamıyordu. Anlam veremediği duygular içerisinde kafasındaki onlarca soru işaretiyle fırtınalı bir boğuşma içerisine girmişti. Sanki bir parçasını keskin bir bıçakla kesip koparmışlardı. Duygulandı. Gözlerinde biriken yaşlar bir türlü dışarı akımıyordu, boğazı düğümleniyordu. Kafasını iki avucu içine alarak, "Leyla, Leyla" diye yavaştan mırıldandı. Bir yandan da gurur duyuyordu. İçten içe "O ölmemeliydi, ne kadar da çok yaşamayı hak etmişti" diye düşünüyordu. Yanında Ağt'i gören Gulê ana, Leyla'nın Ağt'i kucakladığı gibi sarıldı Ağt'e. Ağt de durumu tam anlamasa da herkesin ağladığını görünce, bir de annesinin "Leyla, Leyla" sözlerini duyunca önce o küçük dudakları titredi, ardından burun delikleri açılıp kapandı. Ve o da göz yaşlarını tutamadı. Dîlan kafasını annesinin omuzuna dayayarak ağlıyordu. Apê Ali de dayanamamıştı. Bin yılların acısını yansıtan yarıklı yaşlı yüzü gözyaşlarına boğulmuştu. Gözyaşları tütünden sararmış bıyıklarına dökülüyor Apê Ali bir çocuk gibi ağlıyordu. Gulê ananın aklına son sözleri geldi Leyla'nın.

"Gelmezsem kızma" sözleri, Gulê ananın yüreğini kasıp kavurdu. Hemen kendisini toparladı. Leyla ayrılırken kucaklaşma anındaki sıcaklığı duydu içinde. Leyla onun ağlamasını değil, ardından tıllililerle uğurlanmayı isterdi. Çünkü O, bin yılların öfkesini sarmıştı bedenine. Bu öfkesini içinde değil, düşmanın yüreğinde patlatmıştı. O, Başkan APO'nun seferberlik çağrısına, bedenine sardığı bombalarla cevap olmuştu.

O Şehit Düşmüştü...

O, Özgür Kürdistan Olmuştu...

*Mücadele arkadaşları adına
Edip Yalçınkaya*

Parti Önderliği'ne

Değerli Başkanım, raporumun başında kendimi tanıtmak ve özgeçmişimi biraz açmak istiyorum. 1967 yılında Batman'ın Yolağzı köyünde doğdum. Asıl adım Güler OTAÇ'tır. Ailemin maddi durumu orta halli olup, çevrede eskiden beri yurtsever ve demokrat olan bir ailedir. Bu yüzden ilk yurtseverlik bilincimi aile çevremden erkenden kısa bir dönemde aldım.

1987 ve 1988 sürecinde parti faaliyetlerinde yer aldım. 1989'da Amed'de tutuklandım. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bıraktım. Bu süreçten sonra kontrgerillanın tehditleri altında faaliyet yürüttüm. Ekonomik zorluklardan dolayı 1989'da bir tek fabrikasında çalışmaya başladım. Yaklaşık 4 yıl çalıştıktan sonra durumum farkedildi ve bölgeden uzaklaştırıldım. Bu dönemde abim Faik OTAÇ ve yeğenim Çetin ABAYAY kontrgerilla tarafından katledildi. Ben de aynı tehdit altındaydım. Ben kararımı verip 1993 Nisan ayında Garzan Eyaleti'nde gerilla saflarına katıldım ve ben buradan belli fiziki rahatsızlıklardan dolayı hem tedavi, hem de kitle faaliyetleri için Adana'ya gönderildim. 1995 Ağustos ayında Dersim'de tekrar gerilla saflarına katıldım. Düşmanın her alanda halkımıza barbarca yönelimini görünce, ona olan kinim kat be kat artıyordu. Düşmanın halkımız üzerindeki imhacı politikasına yanıt olma ve halkımızın bin yıllık öfkelerini bir eylemle ona haykırarak haklı olan mücadelemizi dünya kamuoyuna duyurmak için, böylesi bir eylemi gerçekleştirmek gerekiyordu.

Halkıma, partime ve Parti Önderliğimize bağlılığı, en iyi bir şekilde ancak böyle ifade edebildim.

Değerli Başkanım!

Bin yıllardan beri başkalarının egemenliği altında, baskı ve zulüm gören halkım, geç de olsa sizin gibi bir önderliğe kavuştuğu için çok şanslıdır. Bu yüzden sizlerin mevcut tarihi, bu düşmanı bin kez kahretmiştir. Sosyalist ideolojiyi en iyi temsil eden ve doğruluğunun sonuna kadar ileri savunucusu siz oldunuz. Bu savaşım tüm çirkinlik ve haksızlıklara karşı olan amansız bir savaştır. Sizin büyüklüğünüz de ondan ileri geliyor. Değerinizi hiç kimse Kürdistan halkı gibi göremez ve anlayamaz. Çünkü sizin doğuşunuz Kürdistan halkının yeniden varoluş savaşıdır. Bugüne kadar hem feodal düşünce çerçevesinde, hem de düşmanın sömürge düzeninde hep horlanan, ezilen Kürt kadını, sizin başlattığınız mücadele sayesinde özgürlüğe kavuşmuştur. Bugün Kürdistan kadını farklı bir şekilde sömürge düzene ve bütün mevcut geriliklere karşı korkunç bir mücadele başlatabiliyorsa, bunun da çerçevesini sizin gibi bir önderden aldığı içindir. İnsanca yaşamak, onuru korumak isteyen her kadın gıdasını sizden almalıdır.

Değerli Başkanım!

Bütün varlığımla kendimi halkıma adasam bile, sizin emek ve çabalarınız karşısında bir hiçtir. Bu kutsal mücadeleye keşke canımdan da başka verebileceğim bir şey olsaydı. Sizi görmek, konuşmak ve kutsal eğitiminizden yararlanmak, benim en büyük arzumdur. Bunun imkanı olmadı. Fakat talimatlarınızla, çözümlemelerinizle sizi sürekli yakından hissettim. Ne mutlu size ki, binlerce insanın, uğruna her an gözünü kırpmadan feda edebilecek bir mücadelenin önderisiniz. Öyledir ki, bizler dünyanın en büyük

Adı, soyadı: **Güler OTAÇ**

Kod adı: **Bermal**

Doğum yeri ve tarihi: **Yolağzı köyü/ Batman, 1967**

Mücadeleye katılım tarihi:

1988, Batman

Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ekim**

1996, Sivas merkez

düşmanlarına karşı amansız bir savaşımı başlatmaktan korkmayan, çirkinliklere ve haksızlıklara karşı savaşan bir öndere sahibiz.

Yurtsever ve Devrimci, Demokrat Tüm İnsanlara

Değerli halkım!

Sizin içinizden çıkmış, acılarınızı yaşamış bir Kürt kızı olarak, bu haklı ve onurlu mücadelede yerimi aldım. Bugüne kadar ezilen, horlanan, kimliği bile kabul edilmeyen, varlığı yok edilmeye çalışılan bir halkın evladı olarak, halkıma bağlılığın ifadesi, gereği olarak, üzerime aldığım son görevi layıkıyla yerine getirmek için kendimi hazır hissediyorum. Tarih boyunca Kürt halkının en ufak insanca yaşam talebine karşı, daima baskı, işkence ve soykırımla karşılık verildi. Bizim ağabeyimizle konuşmamıza dahi tahammül edemeyen faşist TC devleti, uyguladığı baskı politikasını bugün de sürdürmektedir ve kadın, çocuk demeden katliamlardan geçiren düşman, bugün ülkenin her köşesinde, insanlarımızı işkencelerden geçirmekte ve açık infazlarla imha etmeye çalışmaktadır. Yıllardır Kürt halkının üzerine serpilmiş ölüm toprağı, tarihi bu şekilde kabul etmeyen PKK ve onun öncüsü Başkan Apo tarafından sarsıntıya uğratılmıştır. Dağda, ovada, şehirde, okullarda mücadelenin tohumları boy boy filizlenmiştir ve Kürdistan halkı tarihte ilk kez kendine güvenini yakalamıştır. İşte düşmanın tedirginliği de bundandır. Onun için bu savaş ulusal varlığımızı dün-

bir önderimiz olduktan sonra O'ndan rahatlıkla alabiliriz.

Değerli, mazlum halkım!

Tarih boyunca her dönem, egemen sınıfların boyunduruğu altında yaşadık. Tüm insani haklarımız ellerimizden alındı. Ardından gözyaşı geldi, zincirlerden başka hiçbir şey reva görülmedi. Binlerce evladınızı bu mücadele uğruna şehit verdiniz. Böylesi bir dönemde halkımın bir evladı olarak, kinini, öfkelerini ve intikamını, kendi vücudumda bir bombaya dönüştürerek düşmana kismaya karar verdim. Halkıma karşı bu son görevimi de böyle yerine getirebilirim. Bu kutsal mücadeleye katabileceğimiz hiçbir şeyimiz olmasa dahi kendi vücudumuzu, saldırı ruhumuzu bir bombaya dönüştürerek düşmana yöneltebilecek bir inancımız var. Bu inanç halka

bağlılığın inancıdır, bu inanç partimiz PKK ve onun kutsal önderi Başkan Apo'nun inancıdır. Bu inanca sahip olduktan sonra, mücadelemizin zaferi için hiçbir engel kalmayacaktır. Savaştan çekinmek bugüne kadar bize hiçbir şey kazandırmadı, bundan sonra da kazandırmayacaktır. İrademizle, onurumuzla, inancımızla kanımızın son damlasına kadar direneceğiz ve kazanacağız.

Bugünü kazanmak, başarmak,

zafere ulaşmak hepimizin ortak isteğiye, o zaman herkes kendi çapında üzerine düşen görevi yapmak zorundadır. Bu görev kutsaldır, bu görev tarihidir. Bizden önce bu mertebeye ulaşmış, gözünü kırpmadan bu mücadeleye kanlarıyla katkılarını, canlarıyla

kendilerini ortaya koyanlar var. Biz de onlara bağlılığın ifadesi olarak, böyle bir eylemle karşılık vermeye karar aldık.

Dün Başkan Apo'nun öncülüğünde sıfırdan başlayan kurtuluş mücadelemiz, partimizin ideolojik-politik üstünlüğü sayesinde, bugün milyonlarca kitleye ulaşmıştır. Kazanmanın arefesinde kaybetmek istemiyorsak düşüncemizle, kanımızla, bağlılığımızla her şeyimizle bu savaşa yüklenmemiz gerekiyor. Ancak böyle zaferi yakalayabiliriz.

-Yaşasın Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi!

-Yaşasın partimiz PKK ve onun ulusal önderi Başkan Apo!

-Kahrolsun faşist TC devleti ve onun uşakları!

Bermal (Güler OTAÇ)

*“Gerektiği
yerde
ölmesini de
bileceksin,
hem de
PİR’ce!”*

atarlarken; omuz silker, “düşmandır, elden ne gelir” deyip, namussuzluk girdabında gezinirken... Ve biz ki; Kürtlüğü onursuzluk, kuyruklu “kıro” bilip, şu güzelim ülke topraklarını cehennem zebanilerinin lanetli diyarları sayıp, Zerdüş’tün toprağından, güneşinden, suyundan ve havasından kaçarken, bunu en şerefli iş, tek kurtuluş yolu bilirdik... Ve yine biz ki; Kawa’yı Tarkan’a, Newroz’u Ergenekon’a, Ehmedê Xanî’yi Ziya Gökalp’a, Şeyh Said-Seyid Rızo’ları Mustafa Kemal’lere tercih ederken, bunu Allahın yedi kat makamına yükselme sayardık..!

O zaman kim bilebilirdi ki; zindan hücrelerinin Ninovalaşacağını... İskender’in bile aşamadığı Zağrosların özgürlük uğrunda, bizlere kucak açıp, Süleyman peygamberin kuş tüyü sıcaklığında bir direniş kalesi olacağını...

Şeyh Said’in boynunda darağacı ipiyle gömüldüğü mezarın üzerinde içki fabrikaları yapılırken, Amed boynu bükük. Ana rahminden hançerle çıkartılan ve daha

gözlerini aydınlığa açmadan karanlığa gömülen körpe bedenler, beşli mavzerlerin süngülerinde göbek bağlarıyla sallanırken; kim bilebilirdi ki, Devrimci Kawa’ların zindanlarda çağdaşlaşacağını... Her tarafı bin yılların kanı kokan mecalsiz dağların Agitleşeceğini... Dipsiz uçurumlarda Bêrîtanlaşacağını...

Evet, kim bilebilirdi ki! Amed burçlarında ateşten gömlek Zekiye!.. Ruhunda APO-CU yüceliğiyle Kadifekale’de Rahşan!..

“Kalbimi vatanıma gömün” diyen Kızılderililerin, “Ülke mi kendi ellerimle teslim etmektense ölürüm daha güzel” diyen Ömer Muhtar’ların ve “Bizde ölüm yaşamdır” diyen Vietnamlıların ülke zenginliği üzerinde kurulan koca dev, Avrupa metropollerinde, Ronahi ve Bêrîvanların ölüme inat ateşle dans edeceklerini kim bilebilirdi ki hevalerim...

İnsan onuruna temel teşkil eden; özgürlük ve toprak kavramı! Bizde ölmüşken o zamanlar; kim bilebilirdi ki, Dersim’de, Sivas’ta, alevi direniş diyarlarında “Başkanım keşke canımızdan başka bir şeyimiz daha

olsaydı” deyip, bedenlerini bomba-
laştırıp, ölüme yaşamı yaratan
APOCU gülüşlü Zılanların; Kemal
Pirlerin “Yaşamı uğrunda ölecek ka-
dar seviyorum” sözüne bağlı kalan
Bermallerin olacağını kim bilebilirdi
ki hevalerim...

İşte hevalerim! Biz böyle uçu-
rumda çiçek açıp, ölüm dehlizlerin-
de yelken açarken karanlığa, nereye
gittiğimizi bilmeden, tek hedefimiz
bedensel ölümden kurtulmakken;
“bu toprak, güneş, su ve hava uğrun-
da ölmek de lazım”, “gerektiği yerde
ölmeyi de bileceksin” diyen özgür-
lük güneşlerinin olacağını kimse bi-
lemezdi ki hevalerim...

Onlar birer efsane olan şahadet bi-
çimleriyle, ölüm ile yaşam arasındaki
ateşten köprüyü basamak basamak
kurmadan hevalim; biz bu beçare hal-
deydik... Bütün umutlar tükenmişti.
Mitolojik Hera’nın Pandora kutusu
içinde hapsolup kalmıştı... Ve bütün
kötülükler, birer karabasan gibi, şu
güzelim ülkemin semalarında fır dön-
meye başlamıştı can yoldaşlarım...

Tarihte anlatılır; “Kahramanlar
Çağı” diye bir kesit vardır insanlık
gelişiminde, ne zaman olduğu kesin
bilinmez... Sadece mitolojik efsane-
ler düzeyinde dile getirilir. Evet, biz
ki, ateşin ve güneşin çocuklarıydık
hevalerim; ateşle banyomuzu ya-
par, güneşle durulanırdık. Kahra-
manlar çağının efsanelerinin diyarı,
uygarlık beşiğinin sahipleriydik;
ama kendimizden korkar, karanlık-
larda gezer, ışıktan kaçır olmuştuk
hevalerim...

İşte bu ateşten köprüyü kuranlar-
dır, geçmiş kahramanlar çağını gü-
nümüzde çağdaştıran. Şahadet
çizgisidir, günümüz ile tarih, tarih ile
günümüz arasında kahramanlar köp-
rüsünü kuran...

Ölümsüzlük zordur... Herkesin
bulmak istediği, fakat kimsenin ula-
şamadığı, erişemediği bir makam-
dır... Mitolojilerde iksiri bulunmuş-
tur hevalerim; uğrunda büyük sa-

vaşlar verilmiştir, milyonlarca insan-
lar ölmüştür...

Ölümsüzleşmek daha da zordur
hevallerim!.. İnsanlık varoldukça
yeryüzünde bilinmek, hatırlanmak,
anılmak demektir... Eylemleri ateş
kadar sıcak, güneş kadar parlak, ay
kadar duru olan insanlar ölümsüzle-
şir... Onları ölümsüzleştiren fani
dünyanın maddi güzellikleri değildir.
Zenginlik, zevk-sefa hiç değildir...

Onları ölümsüzleştiren şey, bağlı
oldukları davaya sonsuz inançtır, ka-
rarlılıktır..! Bu uğurda ruhlarını be-
denlerinden ayırmadır... Zılanlar gi-
bi, Rewşenler gibi ve Bermaller gibi
ruhlarını güneşten, bedenlerini ateş-
ten bomba yapıp ölümsüzleşenler
hevallerim..!

Evet Bermal heval; bunları bize
anlatmaya çalışırken hayatının baha-
rında, daha gencecik bir fidandın...
Ruhun coşkun çağlayanlar kadar asi,
ufkun evren sonsuzluğu kadar geniş-
ti.. Okyanusların dahi alevlerini sön-
düremediği o sonsuz kininle bunları
bize anlatırken heval; o köz siyahı,
narin gözlerinden süzülen yaşlara
pek anlam veremiyorduk...

Kimilerimiz erkeklik taslamaya
başlardı o zaman. Hiçbir şeye anlam
vermeyerek; “yine kadınlığı tuttu,
ağlamaya başladı” deyip, bin yılların
feodallığını konuştururken.. Ama
kimse yüzüne karşı dillendiremezdi
bu kölelik kokan kelimeleri... Buna
ne cesaret..! İnsanda mangel gibi bir
yürek lazımdı can yoldaşım... Kimi-
lerimiz de sadece duygulanırdık, ağ-
lamaya başlardık; gafletin, cehaletin
bataklığında geziniyorduk o zaman
hevalim...

O zaman bilemezdik ki senin de
Agitleşen diyarlarda ölümsüzleşen
bir kahraman olacağını... Evet heva-
lim, bilemezdik senin de kızgın ku-
cağında bin yılların direnişini maya-
layan, asi Garzan dağlarından kanat
çırpıp Seyid Rıza’nın, Ali Şêr’in
Koçgirisine Apocu serinliğinde öz-
gürlük yelini estireceğini...

Evet Bermal heval, şimdi biliyo-
ruz, gözlerdeki kem kalkmış, gözle-
rimize fer olduğundan beri...

*Şimdi çok iyi biliyoruz;
Bir halk ki, ölmesini bilse eğer
Sevda sevda olur
Yaşam tomurcukları
Kızları bomba bomba yeşerir
Zılan gibi Rewşen gibi
Ve sen, evet sen gibi
Oğlanlar açar dolu-dizgin
Çiçek çiçek olur çimenleri*

*Göğü bulutsuz
Dağları sesli sesli olur
Umut yelesinde özgürlük KAHRA-
MANLARININ...*

Bermal heval, orta halli bir aile-
nin son çocuğu olarak, Batman’ın
Yolağzı köyünde dünyaya gözlerini
açar. Bermal heval daha bir yaşı-
dayken, ailesi Batman merkeze göç
eder. Ailesi yurtseverdir. Özellikle
geçmişten beri TC sömürgeciliğine
karşı, 1960’lı yıllara kadar sürekli
bir direniş halinde olan ve günümüz-
de dahi düşmanla işbirliğine hiç ya-
naşmayan; aşiretçilik temelinde de
olsa, sürekli bir direniş ve isyan içe-
risinde olan Yolağzı ve çevre köyle-
rinde genel olarak isyancı ve kavgacı
bir kişilik şekillenmesi oluşmuş, böl-
ge halkı böylesi isyancı bir karakter
edinmiştir.

İşte, böylesi bir ortamdan gelen
Bermal hevalin ailesi, ülke ve halk
topraklarına ölümüne bağlıdırlar.
Demokrat ve yurtsever özellikleri
önde olan Bermal hevalin ailesi,
sosyal bakımdan gelişmiş ve şehirde
yaşamanın da vermiş olduğu kültür-
le daha 1970’lerin başında feodal-
aşiretçi bağlardan sıyrılmış bir aile-
dir.

Böyle bir yapıyla 1977 yılında
partiyile tanışan Bermal hevalin aile-
si ve akraba çevresi; kısa zamanda
kavgacı ve isyancı özelliklerini parti
kültürü ve bilinç süzgecinden geçir-
meye çalışırlar. Bu durum aile yapı-

sını büyük bir değişime sürükler ve sosyal olarak geliştirir.

Bermal hevalin içinde büyüdüğü bu aile ortamı, kişilik şekillenmesinin köklü ve sağlam temellerini oluşturur. Ailesinin vermiş olduğu kültür ve ahlak yapısıyla bağımsız bir kişilik olarak büyüyen Bermal heval, daha küçük yaşlarda ve kız çocuğu olmasına rağmen atik, atılgan, yerinde hiç durmayan, kavgacı ve yaşlıları olan erkek çocuklara bile dayak atan bir yapıda ve karakterde gelişir, büyür. Kürdistan'da büyüyen geleneksel bir kız çocuğundan ziyade, aile ortamında bir erkek çocuğu gibi büyümesi, Bermal hevali sürekli dışa açılmaya iter. İlkokulu bitirdikten sonra Bermal hevali okul sarmaz ve okulu terkeder. Evde her türlü işe koşuşturan Bermal heval, ailesinin yurtsever oluşu ve evlerine sık sık gelip giden partili arkadaşların yoğun etkisiyle erken yaşlarda olgunlaşır. Özellikle onüç-ondört yaşlarına gelince, ailesinden ve partili arkadaşlardan edinmiş olduğu bilinç ve kültür neticesinde, daha genç yaşlarda olmasına rağmen kültürel ve toplumsal çelişkilerle karşı karşıya gelir. Sosyal çelişkilerin farkına varan Bermal heval, bundan sonra yönünü tümüyle partiye çevirir. Kurtuluşun partide olduğunun bilinci ve ayırdına varan Bermal heval, sürekli arayış ve dışa açılma peşindedir. Kendi olanaklarıyla kendisini eğitmeye çalışır. Emekçi anlayışı ve çalışkanlığıyla civa gibi yerinde durmayan, cesur ve sert yapısıyla beraber; aynı zamanda cana yakın, seven, fedakar ve duygusal karakteriyle ailesi ve çevresi üzerinde büyük bir etki yaratır. Yaşamında sürekli özlü bir yaklaşımın anlamlı bir ifadesi olan Bermal heval, bu kişilik meziyetleriyle bulunduğu ortamda kendisini kanıtlar ve kabul ettirmeye başlar.

Artık yüreği ülke ve özgürlük sevgisiyle dolu olan Bermal heval,

1985'lerde Batman'da faaliyet yürüten Numan BAĞCI arkadaşla tanışır. Partiye aktif olarak katılmak isteyen Bermal heval, bundan sonra geleneksel aile, kadın-erkek ilişkilerini reddeder. Ve aile-akraba bağlarından kendisini koparmaya çalışır. Bağımsız bir yapıda, kendi ayakları üzerinde yürüyen ve toplumsal geriliklerden tamamıyla kopmak düşüncesiyle faaliyetlere katılma girişimlerinde bulunur.

Ancak, her ne kadar ailesi ve çevresinde sevilmesine rağmen, bir bayan olarak böyle hareket etmesi, bulunduğu ortamda tepkilere neden olur. Bu tepkilerin önüne geçmek isteyen Bermal hevalin ailesi, O'nu evlendirme kararı alır. Fakat ölümüne partiye sevdalanan Bermal heval, yüreğinde başka sevgiye yer olmadığını ailesine açıklar ve durumu bölgede faaliyet yürüten Numan BAĞCI hevale bildirir. Bu yıllar 1988'li yıllardır. Ve Bermal heval partiye katılır. Ancak saflara gitmez, cephe faaliyetlerine katılan Bermal heval, arkadaşların istemi sonucu evden ayrılmaz. Ancak aile, ev Bermal heval için sadece bir yatma ve barınma yeri haline gelir.

Sağa sola, hiçbir duvara yaslanmadan, kendi öz iradesiyle yaşama savaşına katılmak isteyen Bermal heval, asi ruhludur. Karar kıldığı şeyden vazgeçmeyen, büyük bir mücadeleci öze sahiptir. Emek olgusuyla yoğurduğu bağımsız kişiliğini, büyük ihtilalci ve örgütçü özelliğiyle herkese kabul ettirir ve ailesiyle ilişkilerini istediği bir düzene sokar.

Oturuş-kalkışıyla çevresine olgunluk ve kararlılık aşılayan Bermal heval, kendisine yeni hayat rotası çizer. Asi ve coşkuludur. Ölümüne özgürlük dağlarına ve gerillaya bağlıdır. Bu istek ve öze faaliyetlere aktif olarak katılmaya başlar. Çok şey başaracağına dair inanca, hırsa, cesarete ve yüce tasarımlara sahiptir. Ülke dağlarının doruklarında bir kartal gi-

bi uçup şahin gibi düşmanın mevzilerine süzülüp yok etmek isteğiyle dolu doludur korkusuz yüreği.

Bu yüce istek duygusuyla sonsuz bir çalışma temposu ve coşkusuyla faaliyetlere yüklenir. Karar kılınmış ve tercih seçilmiştir. Yaşam yolu tektir, bu da bitip-tükenmeyen devrimciliktir. Yeniyi yaratma, güzeli oluşturma ve yaşama hakim kılma savaşımıdır. Savaşmanın azmi ise, taşınan büyük umut düzeyidir.

Yaşam karşısındaki umut düzeyiyle içi içine sığmayan Bermal heval, kitle çalışmalarına katılır, örgütlenme faaliyetlerine başlar. Yaşam içerisinde attığı her adımı kendisi için bir hayat deneyimi olarak ele alır. Bu bilinç, Bermal hevali sürekli güzelin ve başarının takipçisi kılar. Hayat felsefesinin özlü bir ifadesi olan Bermal heval, en gerçekçi eğitimini halk içerisindeki kitle faaliyetlerinden alır. Bermal hevalin bu çalışma anlayışı, değer yaratma ve başarı sağlamanın yol göstericisi olur. Kısa zamanda büyük işler başarır ve arkadaş yapısı içerisinde saygın bir yer alırken, halk içerisinde de sevilen-sayılan ve sürekli aranan bir partili olur.

Batman'da faaliyet yürüten Bermal heval, zaman zaman Amed'e de gidip gelmektedir. 1988 yılında faaliyetler için gittiği Amed'de yakalanır. Yaklaşık dört-beş ay cezaevinde kalır ve tahliye olur. Bermal heval zindanda kaldığı bu kısa sürede partiyi, Parti Önderliği'ni, şehitleri ve zindan direnişçiliğini anlamaya, kavramaya çalışır. Özellikle zindan direnişçiliği, Bermal hevali derinden sarsar. Zindanda bedenlerini açlığa yatırıp, dirhem dirhem eriterek şehadete ulaşan devrim önderlerinin kahramanlığı, Bermal hevalin daha da partiye sarılmasına vesile olur. Kürdistan'da yaşama giden tek yolun, partiye, önderliğe ve şehitlere ölümüne bağlılık olduğunu, onları her koşul altında savunmaktan geçtiğini

bilince çıkartır. Bu kısa yakalanış Bermal hevalin kişiliğinde birçok şeyin değişmesine, partiyi daha iyi tanıyarak yaşam mücadelesinde daha da olgunlaşmasına ve faaliyetlere dört elle sarılmasına neden olur. Parti güneşinin direniş sembolleriyile zindanda tanışan Bermal heval, dışarıya çıktıktan sonra çalışmalarında Kemal, Hayri ve Mazlum yoldaşları örnek alır. Bu ruh ve direniş özüne erişmek isteğiyle partiye, önderliğe ve şehitlere hiçbir zaman ihanet etmeyeceğine and içer.

Bu bilinç, ruh ve coşkuyla cezaevinden çıkan Bermal heval, 14 Temmuz Ölüm Orucu'nu anlatan Hayri Durmuş yoldaşın ağzından anlatan bir teyip kasetini sürekli yanında taşır. Gittiği her yerde fırsat bulduğunda, çevresine de bu kaseti dinlettirir. Beynindeki kini ve öfkesi, gözbebeklerinden süzülen yaşlara dönüşen Bermal heval, bunun üzerine saatlerce şehitleri ve mücadeleyi anlatmaya, kavratmaya çalışır. Hele Bermal hevalin çakmak çakmak olmuş gözleriyle karşısındakileri bir anda taraması, sonra duygu yüklü konuşmasıyla, dolu gözlerle zindan direnişleri ve şehitlerini anlatması, dinleyenleri derinden etkiler, gözyaşına boğar. Mazlum, Kemal, Hayri isimlerini telaffuz ettiğinde yüreğinin bir volkan gibi taşındığını görmemek için kör olmak gerekir. Kendisini ilk kez dinleyenler böyle bir içten bağlılık karşısında Bermal hevalden müthiş etkilenir, kendisine saygı ve sevgi selini gösterir ve büyük değer verirlerdi.

Bermal heval 1989 yılında gerek Batman'da ve gerekse Amed ve benzeri birçok yerde yapılan bütün legal eylemlere katılır, öncülük yapar. Özellikle cezaevlerini desteklemek için yapılan açlık grevlerini bizzat örgütleyen Bermal heval, yaşamda ve mücadelede politikleşir, bilinç düzeyini yükseltir. Sık sık gerek ülke ve gerekse Türk metropollerindeki

cezaevlerine gidip gelmesi, arkadaşlarla buluşup onlarla ilişki geliştirmesi Bermal heval için devrimci teori ve bilinç edinmenin bir başka yolu olur.

Dağda yürütülen özgürlük mücadelesinin dallanıp budaklandığı, ova ve şehirlere serpildiği, kentlerde büyük serhıldanlara dönüştüğü dönemin başlangıç sürecidir 1989 yılının sonları. Ve Bermal heval bu sürecin bilincinde olarak çalışır. Ancak daha önce Bermal hevalin yakalanmış olması, kitle faaliyetlerinde çok göze çarpması yüzünden düşman tarafından sürekli göz takibinde tutulmasına neden olur. Bu süreçte evine birçok sefer baskın yapılır, tehdit edilir. Ama Bermal heval bu baskılara ve tehditlere boyun eğmez ve faaliyetlerine devam eder. Fakat bu baskılar yoğunlaşınca ve ekonomik zorluklar da buna eklenince, Bermal heval arkadaşların onayını alarak Batman Tekel Fabrikasında çalışmaya başlar. Bu işte çalışması, faaliyetleri için de kamufle aracı olur.

Tekel fabrikasında çalışmaya başlayan Bermal heval boş durmaz. Kısa sürede örgütlenme içerisine giren Bermal heval çevresinde bir örgütlülük oluşturur. Gerilla ve zindandaki arkadaşlar için, tek elde çalışan bayanlar arasında elbise diktirme ve planlı aidat alma örgütlenmesini sağlar. Çalışan bayanları etrafında toplar.

Halk psikolojisinden iyi anlayan, halkçı ve örgütçü yanı güçlü olan Bermal heval, kitleye nasıl yavaşcağını çok iyi bilir. Gittiği her yerde çocukluk ismi olan Şükran adıyla tanınan Bermal hevalin halkla ilişkilerinde sarfettiği çaba, gösterdiği emek, ilgi, sıcaklık ve duyarlılık nedeniyle, insanlar kendisine karşı büyük bir sevgi ve saygıyla dolar. Özellikle faaliyetlerinde halkın sorunlarına ortak olması, maddi-manevi yardım ve destekte bulunması sonucu çekim merkezi duruşu, herke-

sin gönlünde Şükran abla olarak yer edinmesini ve değer görmesini sağlar.

Özellikle 1990 yılının Newroz'unda ilk serhıldan fitilinin ateşlendiği günde, büyük bir cesaret örneği göstererek kitleye yönelen polislerle ilk taşı atıp halka güç ve cesaret veren Bermal hevalin adı Serhıldan Kızı olur. Artık her sokak, her mahalle tanır Bermal hevali. Bundan sonrası her yaşta insanın candan yoldaşı, Şükran ablası olur. Büyük halklaşmış duruşuyla gittiği evde, ortamda Bermal hevalin ikinci gelişi dört gözle, hasretle beklenir. Üslubu, hitabı ve gösterdiği sıcaklığıyla kısa sürede o yerin, ailenin, ortamın bir üyesi, bir parçasıymış gibi hareket etmesi, herkesi derinden etkiler. Kendisini kabul ettirir ve bundan sonrası o ortamı yönlendirmeye başlar.

Güçlü bir iradeye ve çalışma temposuna sahip olan, yorulmak nedir bilmeyen yapısıyla büyük başarılar elde eden Bermal heval, önderliğe olağanüstü bağlıdır. Hayatında tek isteğinin önderliği görmek olduğunu söyleyen Bermal heval, "önderliğe ulaşma imkanım olmasa da, pratiğimle sürekli önderliğe ulaşmaya çalışacağım ve bundan hiç şaşmayacağım" diyerek önderlik çizgisinin takipçisi ve uygulayıcısı olmaya çalışır. Önderliğe böylesi bir bağlılığı ruhunda taşıyan Bermal heval, ihanete müthiş tepkili ve kinlidir. Özellikle Şener tasfiyecisi ve ailesine karşı sürekli tepkisini dile getiren Bermal heval, daha Şener provokatörü çıkmadan, 1989 yıllarının sonlarında Şener'in annesini Batman sokaklarında taşlarla kovalayacak kadar kararlı ve net tavırlıdır. Herkesin gözünde, yüreğinde, "Saliha ana" olarak yer edinin, halkı kandıran Kör Saliha'yı ve ailesinin çirkefliliğini daha o dönemde gören Bermal heval, "bunlar partinin sırtında birer parazit gibi geçinmek is-

tiyorlar. Bu aile tarihten beri ihanetçi bir ailedir ve halen de önderliğe, halka ihanet ediyorlar. Fakat kimse bunu görmüyor” diyerek büyük öngörülü özelliğini ortaya koyarken, ihanete karşı da büyük öfkelerini dile getirir.

Emeğiyle zeki, tavrıyla net ve sert olan Bermal heval, çocukla çocuk, gençle genç, ihtiyarla ihtiyar olmasını bilen, candan ve adı gibi gülerylüzlü bir yoldaştır. Her gün ayrı bir mahallede, değişik bir işle uğraşır. Gittiği yerde çevresine kızlı-erkekli gençleri toplar, partiyi, mücadeleyi ve savaşı anlatır. Kendisine bu hareketliliği ve böyle yorulmadığı sorulduğunda; “düşmanımız bizi yoketmek için harıl harıl çalışırken, yorulunur mu hiç? Normal süreçleri yaşamıyoruz, devrim sürecinde yaşıyoruz. Bu süreçlerde zamanın çok büyük önemi var. Bir dakikanın bile. Normal yaşamda önemi olmayan şeylerin devrim süreçlerinde önemi büyük olur. Zaman gibi. Onun için böyle bir süreçte, ilişkiye geçtiğin insanı üç-dört seferde kazanırsan, buna rağmen, zamanını onunla geçirirsen bu yenilgidir. Bu süreç halkın ayağa kalkması gereken bir süreçtir. Zamanı boş geçirmekle, kazanılmış ilişkiye gitmekle geçirecek vaktimiz yok. İşin bittiği insanla buluşmak için harcanan zaman, boş yere harcanan zamandır. İşim olursa görürüm, ama boş yere de zaman harcama hakkını kendimde göremiyorum” deyip devrime sonsuz bağlılığını her zaman dile getiren Bermal heval, zorunluluğun bilincine varmış, dopdolu bir çalışma tarzına sahiptir.

Örgütlemadaki sonuç alıcı ve yetkin duruşuyla tuttuğunu koparan Bermal heval, yaşamında boşluğa, rehavete yer vermeyen, her zaman yaşamının bütün anlarını dolu dolu şeylerle geçirmesini çok iyi bilen ve bunu şevkle, istekle yapan, yaptığı oranda da amaç, umut ve irade düze-

yini çelikleştiren bir pratiğe sahiptir.

Emek olgusuna çok değer veren, sosyalizme inanmış, bu çerçevede yaşama bakan, yaklaşan Bermal heval, büyük ve halka hizmet eden bir karakterin yıkılmaz temsilcisidir. “Toplum içinde söz hakkı sahibi olmak istiyorsan, bencil-bireyci gurunundan soyunup, her türlü hizmete koşacaksın” diyen Bermal heval, “ancak bu şekilde toplumda saygı-sevgi sahibi olursun. Yoksa başka türlü davranırsan emek hırsızlığı yapmış olursun. Ve kimseden de değeri, saygı göremezsin” deyip yöneticiliğin hizmetten geçtiğine inanan, duruşuyla bunu herkese anlatan, sonsuz hizmet ve fedakarlığın pratik uygulayıcılığını yapar. Bu yüce hizmetçi özelliğini sürekli az bulan Bermal heval, “Hayriler, ‘mezar taşına borçlu gitti diye yazın’ dedikten sonra bizler ne kadar çalışırsak o yüceliğe erişemeyiz” deyip, şehitlere bağlılık ölçütünün sonsuz değeri yaratma, kazandırma savaşımı olduğunu ruhunun derinliklerinde hissederek.

Şehitlere bağlılığın gereği olarak pratiğinde değerlerin korkusuz savunucusu olan Bermal heval, hata ve yanlışlıklara karşı tahammülsüz bir karaktere sahiptir. Yaşamında ilkeldir. Bu ilkeli duruşuyla görev ve sorumluluktan taviz vermez yapısıyla sert ve tavizsiz olan Bermal heval, eleştirideki kavraticı, iknacı yanıyla yoldaşlık ilişkilerinde yüce bir duruşun temsilciliğini sergiler. Bu anlayışla ilişkilere yaklaşan Bermal heval, beraber faaliyet yürüttüğü yoldaşlara da bu anlayışı aşılamaaya çalışır. Bu parti tarzıyla yoldaşların gönülünde yer edinen Bermal heval, yoldaşlarla ilişkilerinde her zaman sarsılmaz, yüce bir bağlılığı esas alır. Bağımsız ve etki altına girmeyen kişiliği sonucu -ister kadın olsun, ister erkek- beraber olduğu veya çalıştığı kişiden güven aldıktan sonra, kendisini her yönüyle karşısındakine açık

hale getirir. Sergilediği bu feragat, ilişkilerinde sürekli kazandıran, dönüştüren ve yücelten bir tarzı hakim kılar.

Bu kişilik ve faaliyet tarzıyla partiye her gün değer kazandıran Bermal heval, 1989’dan 1993 yılına kadar faaliyet yürüttüğü cephe çalışmalarında Batman’daki kitle örgütlenmesinde büyük emeğin sahibi olur. Yüzlerce gerilla adayını saflara kazandıran Bermal heval, gelişen bütün halk eylemliliklerine katılır. Sürekli en önde yerini alır. Bütün yaşamını parti ve şehitlere adayan Bermal heval, kendisine verilen her türlü görevi, küçük ve büyüklüğüne bakmaksızın büyük bir coşku ve istekle yerine getirir.

Özellikle bir bayan olarak Bermal hevalin düşman karşısında sergilemiş olduğu cesaret ve korkusuzluğu halka sarsılmaz, yıkılmaz bir güç verir. Bunun en büyük örneği Bermal hevalin Sabe köyünde sergilemiş olduğu tavrıdır. 1992 yılının başlarında üç gerilla arkadaşı Sabe köyünde çembere alan düşman, arkadaşları içinde bulundukları evle beraber yakar. Gerillaları vahşice katleder. Bunun üzerine olay gecesi Batman’da dört yüz-beş yüz araçlık bir konvoyun oluşumunu örgütleyen Bermal heval, binlerce kişiyle Sabe köyüne gider. Arkadaşların cesetleri yanmıştır ve kemikten ibarettir. Köyde bulunan düşman, şehitleri halk serhildana kalker korkusuyla kitleye vermek istemez. Halkı tehdit etmeye başlar. Düşman komutanının bu tehditleri karşısında öfkesi ve kinini isyana kalkan Bermal heval, öne atılarak düşman komutanını her iki yakasından yakalar. Bütün kinini düşman komutanının yüzüne kuskamak isteyen Bermal heval, “ya bizi de o gerillalar gibi yaparsın, ya da önümüzden çekilip şehitlerimizi bize, halka teslim edersin” der. Bunun üzerine şaşırıp korkuya kapılan düşman, şehitleri kitleye vermek zorun-

da kalır. O gece cenazeler Batman'a getirilir ve büyük serhıldan eşliğinde Batman'daki şehitliğe defnedilir.

İşte yaşam karşısındaki bu duruşuyla düşmanın yüreğine korku salan Bermal heval, 1990'dan 1993 yılına kadar dört-beş sefer yakalanıp gözaltına alınır. Her seferinde büyük işkenceler görmesine rağmen parti direniş çizgisinden ödün vermeyen Bermal hevalin evine de sık sık baskınlar yapılır.

Batman'da gelişen halk eylemliliklerinin önünü alamayan düşman, kontr-gerilla eylemlerini yoğun olarak faaliyete soktuğu 1992 yılı sürecinde birçok yurtsever ve ilişkide olan arkadaş şehit düşer. Bu şehadetlerden etkilenen ve bunların önüne geçemeyen Bermal heval, her gün ölümün soğuk yüzleriyle karşı kaşırya kalır. Düşmana karşı duyduğu büyük kin ve nefret Bermal hevali isyan duygularına sürüklerken, ağzından dökülen şu sözcüklerde ifadesini bulur; "ölmek var, ölmek var" Ve bin yılların sürekli köz halinde olan kini-ni haykırmak ister. Hiçbir şey yapmadan insanların böyle kolay ölmesi, Bermal hevalin çok zoruna gider. "Ben hiçbir zaman basit ölmeyeceğim, düşman bu eylemleriyle halkı sindirmek istiyor ve bêche kalışımız düşmanın ekmeğine de yağ sürüyor" deyip sürekli ölümden yaşamı yaratma hayaliyle yanıp tutuşur Bermal heval. Bu yüce hayallerinden dolayı 1992 Newroz'unda kendisini yakma kararı alan Bermal heval, arkadaşlarının son anda farkedip engel olmalarıyla bu soylu amacını gerçekleştiremez. Bu ereğine ulaşamamanın üzüntüsü ve ezikliğini yüreğinde yaşayan Bermal heval, bundan sonraki yaşamında ölümden yaşamı yaratacağına and içer. Bu ruh, istek ve kararlılıkla faaliyetlere yüklenir ve daha da aktifleşir.

Bermal hevalin bu eyleme kalkışmasının tek nedeni ölümüne parti ve Parti Önderliği'ne bağlı olmasından

ileri gelir. "Ölümüm olursa eğer, bu uğurda olacak, yoksa başka çeşit ölümü kabul etmiyorum" deyip, partiye, halka ve ülkeye olan bağlılığının sonsuzluğunu dile getirir yaşam karşısındaki duruşuyla.

1993 yılının başlarına gelince kendisi ve ailesi üzerinde düşmanın baskıları daha da yoğunlaşır. Bu baskıların son ürünü olarak büyük abisi Faik ve candan sevdiği, beraber çalıştığı yeğeni Çetin ABAYAY katledilir. Çetin sorgu direnişlerinde felç olmuş, fakat o felçli halinden bile korkan düşman, kendisini katletmişti. Özellikle Çetin'in şehadeti Bermal hevali büyük bir duygusallığa sürükler. Düşman kontrgerilla eylemleriyle ve fiili baskılarıyla kendisini ve ailesini sindirmek ister. Ama bir türlü Bermal hevali korkutamaz ve faaliyetlerinden alıkoyamaz. Düşmanın bu alçakça tehdit ve tavırlarına rağmen Bermal heval, "ölmek kolay değil, insanda derin yaralar açıyor, fakat parti bana bir görev ve sorumluluk vermiş, hiç kimsenin ölümü beni bu kutsal davadan uzaklaştıramaz. Ve buna sebep de olamaz" deyip parti görevinin kutsallığını ve bağlılığını ruhunun derinliklerinde yaşayarak hareket eder.

Bunu gören düşman, baskılarını daha da yoğunlaştırır. Diğer yandan Bermal hevalin çalıştığı Tekel fabrikasında da kendisi hakkında özel dosya tutulmaktadır ve gittikçe de kabarmaktadır. Attığı her adım, yaptığı her hareket, soluk alışı bile kontrol altındadır. Bu durumdan dolayı hareket edemez duruma gelir. Böyle giderse hiçbir şey yapamayacağını anlayan Bermal heval, kırsala çıkmak, özgürlük dağlarıyla buluşmak ister. Ama çeşitli durumlardan dolayı bu istek gerçekleşmez ve bir süre daha şehirde kalması gerekir. Bütün çabalarına rağmen Bermal hevali zaptedemeyen düşman, tek çareyi Bermal hevali yakalayıp gözaltına almakta bulur. Düşman sonunda

Bermal hevali gözaltına alır düşman. Bu beşinci gözaltı ve işkence tezgahlarından geçişidir. Hem bu sefer üzerine ifade veren de vardır.

Filistin askısındanyken Bermal heval, geçmiş sorgu pratiklerini düşünür ilk başta. Susmak, susmak ve ölünceye kadar, kan emici vampirleri dize getirip boyun eğdirinceye kadar susmak! İnsanı insan kılan dili kesip atmak gelir Bermal hevalin aklına. "Yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyorum" diyen Kemaller böyle yapmamışlar mıydı insan mezbahalarında... "Küçük balıkları yutun, sıra büyüklerde" diyen canavarlar sarayının baş komutanı Esat Oktayları dize getirmemişler miydi Amed'in kuytu karanlıklarında...

Ve Bermal heval, sorgu hücresinde başını göğze kaldırır, içinde kopan coşkun çağlayanlara ses verir... Ey anasının kucağından alınan bebe..! Ey çehrelerindeki özgürlük mecaliyle şehadete ulaşan başı dik gerilla..! Ey ölüme inat bedenlerini açlığa yatanlar..! Ey Azrail' i dahi tir tir titretenler..! Ey zifiri karanlıklara güneş olan ölümsüz kahramanlar..! İçimden sesleniyorum sizlere bütün bağlılığım... Küçük balık olmaya-
cağım, Esat zebanisinin irin kokan midesinde... Duyun beni bütün evrenin kötülük temsilcileri..! And içmişim güneşe giden yolda. Dilim dilim kesilse de bedenimin parçaları, vücudumdan etten cepler açılıp tozla doldurulsa da, ben Kemaller yolundan vazgeçmeyeceğim Şener alçakları gibi... Sizlere sesleniyorum yüreğimin derinliklerinden! Amacı güçlü olanlar kolay ölmez! Ey insanların cehennem kilidi..! Başlardaki o ölüm tacını, ben düşüreceğim dipsiz kuyulara.

Ve Bermal heval Pirce susar sorgu hücrelerinde. Zebaniler çılgına döner. İrin akan gözler ne yapacaklarını şaşırır bu duruş karşısında. Aciz düşen işkenceciler durmadan vücuduna elektrik verirler. Yönü kestiril-

meyen tekme-tokat ve joplarla saldırırlar Bermal hevalin üzerine. Ama nafile, tek kelime alamazlar, koparmazlar Bermal hevalin ağzından.

Bütün vahşi yöntemlere rağmen konuşmayan Bermal hevalin karşısına cehennem tayfalarından biri dikiir ağzından akan salyalarıyla, “sen yaşamayı sevmiyor musun? Ölmek mi istiyorsun?” deyince, Bermal heval, “yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyorum” sözlerini aklından geçirir, ama sorgucuların eline koz vermemek için Pirce isyanını yüreğinde taşır kendisiyle birlikte.

Kırk gün Bermal hevali işkence tezgahlarından birer birer geçiren düşman, hiçbir şey elde edemeyince, bu kutsal direniş karşısında boyun eğip Bermal hevali bırakmak zorunda kalır. Bermal heval, sağ kolu ve kaburgaları kırık ve sağ yanı ise baştan aşağı felç olarak sorgudan çıkar. Bir deri, bir kemik kalmıştır Bermal heval. Vücudu yara bere içindedir.

Onbeş-yirmi gün yataktan çıkamayan Bermal heval, sorguda gördüğü fiziki ve psikolojik işkencelerden dolayı büyük bir psikolojik baskı altına girer ve kısa bir bunalım devresi yaşar. İçine girdiği psikolojik ruh hali ve manevi çözümsüzlük Bermal hevalin belli bir süre tanrı olgusuna sarılmasına neden olur. Bu inanış, Batman’daki halkımızın temiz duygularını Hizbullah gibi düzene hizmet eden örgütlenmelere peşkeş çekme şekiline de bir cevaptır aynı zamanda. Bermal hevalin inanışı maneviyatını güçlendirmek ve düşmana kullanabileceği açıklık bırakmamak içindir. Bir-iki ay bu haliyle devam eden Bermal heval, parti ideolojisinden ve Parti Önderliği’nin çözümlemelerinden aldığı güçle tekrar eski konumuna gelir. Bunalımını aşarak, maneviyatını daha da güçlendirir ve tekrar eski coşku ve kuvvetine ulaşır.

Gördüğü işkencelerden dolayı fiziken hastalanmaktadır. Bir süre

sonra tekrar tekelde çalıştığı işine devam eder. Ancak tekel fabrikasında kendisi hakkında tutulan dosya kabarılaştığından, gerçek durumu ortaya çıkar. Bu yüzden tekelden uzaklaştırılmak istenir. Tayini Malatya’ya çıkartılır. Malatya’ya gidip onbeş gün kaldıktan sonra Batman’a geri dönen Bermal heval, tekrar kontr-gerilla baskılarına maruz kalır ve tehditler pervasızca devam eder.

Helen kültüründeki site şehirleri gibi tümüyle ayrı iki dünyayı içinde barındıran Batman, bir yüzünde manevi yozluğun ifadesi olan ve “maddi dünyanın nimetleri” diye tabir edilen bütün kirletilmişliklere sahne olurken, diğer yüzünde de savaş çıgıllıklarının yükseldiği bir dünya vardır. Kan vardır... Evet kan... Açlık, gözyaşı, baskı ve ihanet... Her yanı feryatı figan... Köşe başlarında ölümün soğuk izleri. Yürekları kar gibi yanan, elleri nasırlı cefakar anaların gözyaşları... Ve her sokak başında kazılmış kuyular... İnsan çehresine bürünmüş cehennem tayfaları... Gözbebeklerine kurulmuş domdom kapanları... Yüreklarda yeşeren karabataklıklar... Her tarafta cirit atan it sürüsü... Hainlik cambazlık yapar olmuş, tek kurşunla enselerinden vurulan bedenler üzerinde. Şehrin ruhu, etrafı kurt kaplanlarıyla sarılarak kuşatılmak istenmiştir... Serhıldan Kızı’na artık dar gelmeye başlamıştır şehir... Soluk alışı bile an an tehdit edilmektedir aç çakallar ininde... Onun çıkışı, daha anlamlı bir sahiplenme ve buluşma içindir.

Ve Serhıldan Kızı Bermal, dağlara gelin olmak ister. Şehirde yaşamının mecali kalmamıştır artık. Fiziki rahatsızlığı da belli oranda iyileşmiştir bu sürede.

Tarih 1993 Nisan ayı, bir bahar günü. Doğanın rengarenk çiçeklere, yeşilliklere büründüğü, tabiatın canlandığı, yaşamın yeniden filize durduğu dönemdir. Serhıldan Kızı Bermal, dağlara gelin olmaya gider. Par-

tiyi tanıdığı günden beri bu ateşle yanıp tutuşan Bermal heval, kucağında umudu mayalayan, oyuklarında asırların sitemini demleyen dağlara ulaşır.

Duy beni Garzan’ın asi yol vermez dağları...! Benim adım Bermal... Direniş mecalin olmaya geliyorum bütün kinimle... Geliyorum sana... Ne yolunu kaybetmiş derviş, ne de yavrusunu arayan anaç tavuğu ve ne de seni satan, ihanet eden İdris-i Bitlisi ve Şenerler gibi gelmiyorum özlem dolu kucaklarına... Agitler gibi! Kemaller gibi! Ve Hayriler gibi! Asi mi asi... Coşkun mu coşkun... Güneş kadar sıcak ve saflığımla, sana, evet sana geliyorum... Duy beni o sınımsız kucagında...! Bermal’in olacağı, kusursuz işleyen sol yanımla... Sen Ferhat, ben Şirin... Sen Mecnun, ben Leyla... Ve sen Mem, ben Zin olacağız. İşte budur sana olan sonsuz bağlılığım... Ondandır sana dolu dolu yürekten gelirim. Aç kollarını, özüne sarılsın cevahirim...

Ve Bermal heval Garzan Eyaleti’nde saflara katılır. Kısa sürede askeri ve siyasi eğitimini görür. Partiyi pratikte uygulayarak bilinçlenen, “politikayı pratikte uygulamak en büyük teoriye, bilince ulaşmanın yoludur” diyerek yaşam karşısındaki duruşuyla kendisini parti teorisiyle yoğurmaya çalışır.

Doğanın bütün güzelliklerini kucagında barındıran, güneşin ışınlarını şafak vakti ilk selamlayan ve her türlü bitki örtüsüyle asi Garzan dağları Bermal hevalin yıkılmaz, zaptedilmez kalesi olan sol yanımla çelikleşir. Kısa zamanda ortama ayak uydurmayı sağlar. Bermal heval, yaşam karşısındaki bitmez-tükenmez enerjisiyle yoldaşlar topluluğu içinde de kendisini kanıtlar. Hele yoldaşlara bağlılığı ve ilişki tarzı bir başkadır bahar gülüşlü Bermal hevalin. Sadece bağrında umudu mayalayan asi dağların değil, ülkesine güneş getiren gerilla yoldaşlarının da Bermal’-

i olmaya çalışır. Öyle bir umutla doludur ki Bermal heval, vücudunun sağ yanına yapışmış işkence ağrılarını aldırış etmez. “Sol yanım yıkılmaz kaledir” deyip günler, aylar, yıllar boyu dolaşır soylu dağlarda. Tek günbatımı değil, gündüz gözüyle de birçok çatışmaya katılır. Kapkaranlık havalarda yıldırım gibi savaşı bütün öfkeyle düşman mevzilerine karşı.

Ama sağ yanına sorgu direnişlerinde düşen inme, tam iyileşmemiştir. Zamanla Bermal hevalin hareket serbestisini kısıtlar. Belli bir süre bu durumu kimseye hissettirmez Bermal heval. Gerillayı duyduğu ilk günden bağlanmıştı bu dağlara ve güneş yüzlü bekçileri Bermallere. “Varsın sağ yanım çürüsün, bana engel değil. Sol yanım yıkılmaz kaledir” deyip yaşama daha da yüklenir.

Fakat ağrıları, sancıları gün git-tikçe artar Bermal hevalin. Fiziki tedavi görmesi şart hale gelir. Bunun üzerine bölge yönetimince Adana’ya gönderilmesi kararlaştırılır. Adana’da hem fiziki tedavi görecektir ve hem de kitle faaliyetlerini yürütmesi doğultusundadır bu karar.

1990 Newroz’unda polislerle attığı ilk taşla serhıldan geleneğini başlatan, malta direnişlerinde özgürlük ağıtları yakan, açlık grevlerinde bedenini açlığa yatan, serhıldan şenlikli düğünlerin halaylarında elinde yeşil, sarı, kırmızı renklerle coşup çağılayan ve kuytu karanlık sorgu mahzenlerinde ölüme inat, Pirce isyan şahına kalkan Bermal heval, hep gerillayla beraberdi hayallerinde. Bundan dolayı bu ayrılık zor gelir. Fakat yoldaşlarına da yük olmak istemez. Parti karar ve talimatları karşısında boynu kıldan in-

cedir Bermal hevalin.

Ve 1994 yılının sonlarında Adana metropolüne hem tedavi olmaya ve hem de kitle faaliyetlerine çalışmaya gider. Geldiği Adana metropolünde Dağlıoğlu mahallesi ve çevresinde kısa zamanda faaliyetlerine başlar. Şehir çalışmalarını iyi bilmektedir. Geçmiş Batman şehir pratiği, Bermal hevali epeyce tecrübeli kılmıştır. Hem Bermal heval, pratik politik bilinciyle hiçbir zaman çözümsüz kalmayan bir özelliğe de sahiptir. Sürekli “çözümsüz insanlar kafalarını çalıştırmayan akılsız insanlardır” diyen Bermal heval, kısa zamanda hem tedavi imkanı bulur ve hem de ilişki çevresini geliştirerek örgütlenme faaliyetlerine başlar.

Yedi-sekiz ay Adana kitle faaliyetlerinde kalan Bermal heval, belli bir tedavi gördükten ve bölgede birçok arkadaşın yakalanıp ilişkilerin deşifre olmasından sonra 1995 Ağustos ayında, Dersim’de tekrar gerilla saflarına katılır.

Bir yıla yakın gerilladan uzak olan Bermal heval bu dönüş, nasırlanmış yaralarına ilaç, derman olur. 1938’lerin ruhu, Seyid Rıza’nın öf-

kesi, Ali Şêr’in isyanı vardır Bermal hevalin iç dünyasında. Ve Nuri Dersim’in “intikam”ı vardır damarlarında sürekli dolaşan hayat suyunda. Bu ruh, öfke ve isyanla pratiğe katılan Bermal heval Kürdistan tarihinin bu alevi-direniş diyarında intikam andı eşliğinde birçok eyleme katılır. Eyleme gidiş coşkusu, azmi ve kararlılığıyla yoldaşlarına örnek olan Bermal heval, özgürlük kuşu gibi Dersim’de birçok alanı dolaşır.

Atalarından desturu almış, özgürlük tayına binmiştir. Bahar yüzlü sıcağıyla çevresine yaşam getiren Bermal heval, parti karar ve talimatlarını yerine getirmede hep en önde olmak ister. Her uyguladığı parti talimatının sonucunda önderliğe ve partiye daha da yakınlaştığını içinden duyumsar. Bu istek ve duygu, Bermal hevali yaşam içerisinde süreklileştirilmiş bir coşku ve canlılık sahibi kılar.

Bu arada IV. Ulusal Konferans gerçekleştirilir. Konferansta alınan kararlardan biri de intihar eylemlerini gerçekleştirilmesi yönündedir.

Düşman da, bütün Kürdistan’da olduğu gibi, Dersim ve yöresinde

halk üzerindeki canavarca politikalarını vahşice sürdürmektedir. Karar ve talimatları ilk önce kendisine uygulayarak ortama hakim kılınacağı'nın ve başarı sağlanacağı'nın bilincinde olan Bermal heval, düşmanın, Kürdistan'ın her alanında halkımıza karşı barbarca yönelimlerine ve katliamcı politikalarına yanıt olmak için IV. Ulusal Konferans'ın intihar eylemlerini gerçekleştirme kararını kendisinde uygulama yüceliğine ulaşır. Hem bu kararı yaşamsallaştırmak ile dönemi, partiyi yakalayacağını çok iyi bilen Bermal heval, ölümden yaşamı yaratmakla önderliğe, şehitlere, partiye ve halka sonsuz bağlılığının en büyük cevabı olacağını bilincindedir.

Bermal heval; ister umheriye gömülsün.. ister yılan deliğinde olsun.. soluğunu tutmuştu ölümün... "Ölüm de var" demişti, enselerinden vurulan insanların gününde, karanlığa gömülünce... Ve ateş kızı Zekiye'den tam iki yıl sonra, Kadifekale Rahşan gününde... Bir bedeni tatsın istemişti ateşi Newroz gününde... ölümü boğazlayan ellerini tutmuştu arkadaşları, Bermal hevali alıkoymuşlardı bu soylu ereğinden... Ama, Bermal heval and içmişti o ateş gününde, hem de haykırarak...

"Başka çeşit ölümü kabul etmiyorum!"

Ve Bermal yeryüzünün derinliklerinde patlayan volkanlar gibi canlanır, coşar bu soylu isteği karşısında. Bu arada 30 Haziran 1996'da ilk fedai devrimci eylem gerçekleştirilir Dersim'de. Zilan Manifestosu'nun görkemli temelleri atılır. Zilan heval, gerçekleştirdiği eylemiyle Bermal hevalin yaşam pusulası olur. Zilan pusulasını eline alan Bermal heval, yönetime önerisini yapar. Önerisi kabul edilen Bermal heval, elinde pusulasıyla güneşi olacak karanlıklar ülkesini aramaya başlar. Yön bulunur kısa zamanda. Rota Hınzır Paşa diyarlarıdır, Sivas! Bermal heval, Pir

Sultanları Bermal eden Hınzır Paşaların Bermali olmaya gider Sivas'a.

Bermal heval, Sivas'ta ölümü sokak sokak arayıp, kapanını ilmik ilmik dokurken, tarih 25 Ekim 1996'dır. Adana'da özgür kadın tacını giyen Rewşen heval, ölümsüzlük mertebesine ulaşır Zilan eylem tarzıyla.

İnanç feryadının tükenmez barudunu yüreğinde taşıyan Bermal heval, üstüne kara çarşaf giyer. Bahar gülüşlü esmer yüzünü örter. Çünkü yüzünün parıltılı heybetini gören ölümün korkup kaçacağını çok iyi bilir. İmhanın ve inkarın şoven bayrağında, bedeninde ölümü tutsak almak için kahramanca yola koyulur.

Ve tarih 29 Ekim 1996 günüdür. İmhanın ve inkarın şoven "cumhuriyet bayramı"dır Sivas sokaklarında. Bermal heval, kutsal bedenine yaşam bombalarını sarar. Bütün hazırlıklarını tamamlar ve bir kurye arkadaş ile beraber yola çıkar. Bermal hevalin amacı "cumhuriyet bayramı" etkinliklerinin yapıldığı alanda eylemi gerçekleştirmektir. Bu arada ilk iki eylemden ürken düşman, diğer illerde olduğu gibi Sivas'ta da büyük güvenlik ve kontrol tedbirleri alır can korkusundan.

Ve bahar serinliğinde eser Bermal heval Sivas'ın sokaklarında. Alana doğru giden Bermal heval, düşmanın bu kontrollerine takılır. Kendisinden şüphelenen polisler, beraberindeki arkadaşla gözaltına alırlar Bermal hevali. Ama Pirce sabırlıdır Bermal heval. Büyük cesaret örneği gösteren Bermal heval soğukkanlılığını elden bırakmaz, üzerinde kara çarşaf olduğu için arama edilmeyen Bermal hevalin teçhizatını görmeyen polisler, kendisini ve beraberindeki Kendal arkadaşı karakola götürürler. Karakol önünde polis arabasında bulunan Bermal heval, sorgulanmak için terörle mücadele şubesine götürülerek istenir.

Ve polis arabası çalışırken, daha yol almadan Bermal heval, ölümü

boğazından bêche yakalar. Ölüm tir tir titrer Bermal hevalin amaca bağlılığı karşısında. Bermal heval bedenindeki bombaları patlatır o zaman. Hayatın yapılandığı zaman dokusu durur o anda. Zamanın adı Bermal olur Şah'a giden yolda.

Bu eylemiyle Bermal heval, ölümden yaşamı yaratarak "yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyorum" diyen şehitler kervanına katılır Zilan Manifestosu çizgisinde.

Bermal hevalin bu yüce eylemi; özgür kadın hareketinin düşmana ve düşürülmüşlüğü karşı büyük öfkесinin sembollerinden biri olurken, seçilen yer ve zaman itibarıyla bir o kadar tarihi ve güncel öneme sahiptir. Bu önem; Sivas Kongresi ile temelleri atılan, Kürtleri "kardeş" edebiyatıyla kandıran Mustafa Kemal cumhuriyetini, kuruluş günü olan 29 Ekim'de sarsması ve "cumhuriyet bayramı"nın rejime zehir edilmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu eylem, aynı zamanda kadının özgürlük çığlığının PKK adıyla cumhuriyetten tarihi hesap sorması anlamına da gelmektedir.

Bir insanlık tanrıçası, bir güzellik abidesi, kahraman kişilikli olan Bermal hevalin gerçekleştirdiği bu soylu eylem, barbarlık cumhuriyetinin en zayıf, en hassas ve en önemli yerinden ölümcül bir darbe oldu.

Evet Bermal heval; iyi ve kötü yönleriyle bizi bize anlatırken o yağmurlu kış gününde, bilmezdik, pek anlam vermezlik ağzından dökülen o kutsal sözcüklere. Tarih demiştin, evet tarih... Kahramanlar çağını bize anlatırken ve ölümsüzleşmek demiştin... Her biri engin okyanuslar kadar anlam yüklü sözcüklerine, "gerektiği yerde ölmesini de bileceksin, hem de Pirce" dediğinde... Senin de, bu toprak, güneş, su ve hava uğrunda "Başkanım bu kutsal mücadeleye keşke canımdan da başka verebileceğim bir şey olsaydı" diyeceğini nereden bilebilirdik ki heval...

*Ve bir de kurtuluş var ki;
İmgesi Leyla
Simgesi Bermal
Ne şiirin imgesi
Ne türkünün ritmidir bu
Vezin' i Zilan stilinden gelir
Coşa coşa-zılgıt zılgıt
Güneşe doğru koşan
Kahramanlar çoğalacak
Bir Zilan'dı
Adım Manifesto ile yazan
İki Rewşen'di
Manifesto'da arifleşen
Ve üç sendin-Serhıldan Kızı
Asi ruhlu Bermal
Elinde Zilan pusulası
Pirce isyana duran
Hem imgesi-hem simgesi
Oldun dirilişin
Ölümde yaşamı yarattı
O coşkun ölüm dalışın
Bermal heval...*

Evet Bermal heval; sırtlarında güneşi, bağırılarında özgürlüğü taşıyan Apocu gülüşlü Zilanlar oldukça bu diyarlarda, karabulutlu semalara rengarenk çiçek yüklü fırtınalar eken, "öfkem gövdemde yaşam bombası olacak" diyen Rewşenler Zerdüş'tün kutsal toprağında çoğaldıkça gonca gonca ve vücutlarındaki kanı zılgıt zılgıt, damla damla bombalara dönüştüren sen gibi, Pir isyanlı ölüm dalışına seve seve, coşa coşa gidenler her gün filizlendikçe Kürdistan coğrafyasında, her an bir direniş, her direniş soylu bir tarih ve her tarih ölümsüzleşen kahramanların şanlı isimleriyle dolacak. Ve sen gibi asi yürekli, Serhıldan Kızı Bermaller, eylemleriyle tanık olacak; tarihi yaratan, o ana damgasını vuran kahramanlar hep yaşamın adı olacak Mezopotamya topraklarında. Özgürlüğü muştulayacak bu kahramanlar, şehadet çizgisinde şahin bakışlı net duruşlarıyla! Ve ölümsüzleşecekler... Mitolojik değil, insanlık varoldukça anılacak, hatırlanacak altın harflerle isimlerini yazdıkları

kutsal tarih kitaplarında... Şehadet çizgisinde yaşam tomurcuklaşacak... Gelişecek ve güzelleşecek... Yeni doğan nesiller bu çizgide insanlığı bulacak... Tarihle kucaklaşacak... Ve gerçek hayatla karşılaşacak... kıpkızıl-soylu kanla yaratılan değerler deryasında...

Yeryüzünde yaşam varolup, canlılar soluk aldıkça bu evrende; şehadet çizgisi ateşten köprü yoluyla, yıkılmaz yol olacak... Şehitler ateş kadar sıcak.. güneş kadar parlak.. ay kadar duru eylemlerin sahipleri... mitolojik kahramanlar çağın ölüm

ile yaşam arasındaki ince noktada çağdaşlaştırdıkları sürece Kürdistan'da varolmanın adı şehitlere bağlılık olacak...! Şehitlere bağlılık olacak...! İnanç olacak, kararlılık olacak yaşam varoldukça bu topraklarda...

Şehadetiniz önünde saygıyla eğiliyor, yürümüş olduğunuz yolun takipçisi ve savaşçısı olacağımıza, "şehadet çizgisine" olan bütün bağlılığımızla yarattığınız manifesto uğrunda yaşayacağımıza söz veriyoruz...

Mücadele arkadaşları

Botan Eyaleti

İçindekiler

Selim ÜLKER	65	Eyüp BAYAR,	120
Yılmaz UZUN	73	İsmail BERKELE,	
Vahap GEÇMEZ	85	Hasan Ahmet REMO,	
Piling,	88	Şakir YAVI,	
Serxwebûn,		Şükrü YAVUZ,	
Azime,		Hayriye SÜRER,	
Fırat,		Celal Muhammed HACİ,	
Şemdin,		Murat ŞİMŞEK	
Haki yoldaşlar üzerine şiirler		Kader ÖMÜR,	136
BEYTÜŞŞEBAP ŞEHİTLERİ		Şepal EMİN	
Adnan DİNDAR	89	İsa A. AZİZ	140
Nalin HESEN	91	Zeki YILMAZ	142
Bilal KONAY	92	Cemal SARAN,	144
İsmet KEKLİK	93	Hurşit AKAY	
Muhammed ABDO	94	Hikmet CANAGAL	147
Halime ASLAN	95	Mehmet YÖNGEN	149
Arif MUHAMMED	96	Ali MISTO	151
Habip KILIÇ	97	.../ Sadık	153
Kemal ELBAAS	98	Hamit ABDULLAH,	154
Habib KARABAĞ	99	Gurbet BOZAT,	
Kıyas SOYAL	101	Zeki KOÇ	
Bahattin ÖNCÜ,		Şeyhmus MUSA,	157
Nadir ÖZDEMİR.....	102	M. Şirin POLAT,	
Lokman MEHMET	104	Bedran İBRAHİM,	
Akidar ARKO.....	105	M. Hayri KARTMİN,	
GARISAN ŞEHİTLERİ		Cemal HAMDUŞ	
İrade, kararlılık, özveri,		Fethi Hacı HÜSEYİN	164
95 şehadetlerininözü	107	Özlem TURAN,	166
Botan coğrafyası	109	Nezahat TOROĞLU,	
Reşit ABDULLAH,	111	Ruken ERDEMÇİ,	
Hatice ÖZTÜRK		Medine YUSUF,	
Halide	114	Suphiye GÜLSEVEN	
Bedirhan ACAR	117	Newroz AYDAR	170
		Haşim Seid DERWEŞ	172
		Erdal BENLER	175

Mehmet Mela ALİ	177	.../ Aryen	235
Hüsnü KILIÇ	178	Ömer MAHMUT	237
Hikmet	180	Hacı Keleş KELEŞKER	238
Yusuf ERAN	181	Emine YOLLAR	240
M. Emin OĞUZ	182	.../ Hüseyin	241
Halime ÖZHAN	183	.../ Kahraman	242
Vehcettin AYTEKİN	185	.../ Rojin	243
.../ Ömer	186	Necati	244
Selim OKAN	191	Müafık AKDEMİR	245
Hamit İLBAŞ	193	.../ Agit	247
Hacı KARATAŞ	194	İbrahim ...,	249
Özgür ŞEŞEOĞULLARI	196	Mirzeydin	
Reşo SARIGÜL	197	Nusret ERGİN,	255
Selamet ÇATAK	198	Tajdin MENDİL,	
Xanima HÜSEYİN	200	Ahmet SALA,	
Kamil BAYAM	201	Hacı KAYASIZ	
Hamit METİN	205	İhsan,	258
Ahmet BAYRAM	207	.../ Welat,	
Nurullah ÖZER	209	.../ Agit	
Ali SÜLEYMAN	212	.../ Rêzan	262
Kamuran ÇELİK	213	Sultan UÇAR,	266
Süleyman ÖZBAY	215	Huriye TER	
Yunus COŞKUN	218	Ondört yıldız	269
Zeynettın ÇİFTÇİ	220	Diyadin BAYVAL hevalın	
Hannan MEHMET	224	yazdığı mektuplar	277
Cengiz ŞAHİN	225	.../ Zıban	282
Hüsnü İZER	227	Hacı TORÈ	283
Abdullah KUBE	228	.../ Aydın	284
Kasım Hasan KELİT	232	Botan Eyaleti Şehit Künyeleri	285
Hasan TAYŞUN	234		

“Hiç kimse PKK’nin şehitlerini sahipsiz göremez. Onlara yalan-yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olamaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık. Belki iyi türküler söyleyemedik, iyi şiirler yazamadık, hatta cenazelerinin nerede olduğunu bile tespit edemedik. Ama en iyi karşılık olarak PKK’de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımıza inanıyoruz.”

Başkan APO

Operasyonun iki büyük kolu dağın sağından ve solundan karıncalar gibi ilerliyordu. Şırnak komando tugayından, iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık bir güç, Cudi'nin gün doğusunu önüne almış, dağ taş demeden dağın eteklerine doğru tırmanıyordu. Sabahın serin ve uzun dağ gölgesinde ise Silopi'den hareket eden jandarma ve komando kuvvetleri hızla yol alıyorlardı. Panzer ve asker dolu cemselerse Cizre'den çok erken saatlerde çıkmışlar, dağdan ovaya inen tüm patikaları, geçiş yollarını tutmuşlar, adımbaşı pusuya yatmışlardı.

Gün ağır ağır başını kaldırıyor, yeri aydınlatıyordu. Uçsuz bucaksız ovanın ortasından göğe bakan Cudi'nin doruklarına, günün ilk ışığı çoktan vurmuş...

Cudi'de yüksek kayalık derin vadili tepeler üst üste binmişler, yan yana dizilmişlerdi. Tepeleri ne kadar yüksekse vadileri de o kadar derindir. Çok uzaktan Cudi'ye bakanlar düzde bir dağı değil de sanki yerin kamburunu görürler. En yüksekteki tepelerinde bile soğuk çaygaralara, kayalıkların dibinden akan ak köpüklü çeşmelere rastlanır. Eteği yeşile gömülmüş köylerle doludur. Uzun, dik kavak ağaçlar ve kokulu meşeler yan yana yetişirler. Koyunla keçinin yanyana otlağı yeryüzünün nadir yerlerinden biridir.

Mevzilerini sımsıkı tutan gerillalar, yeşil bir örtü gibi dağın üç tarafından ilerleyen askerler, gökte kara hain helikopterler, akan çaygaralar, hışırdayan kavak dalları, yükselen gün, hepsi Kürt toprağındaki bir anlık cevelleşmedir sadece.

Son günlerde Cudi'ye Türk askeri birlikleri operasyon üstüne operasyon düzenliyorlardı. Önce dağı havadan ağır bir bombardmana tutuyor, yerden göğe bomba bulutları yükseltiyorlar, ardından da kalabalık asker gücüyle dağda canlı

avına çıkıyorlardı. Dağın eteklerinde insanların yaşayacağı bir tek köy bırakmamışlardı. Yeşile gömülü köyler insansız ve hayvansızdılar.

Yükselen gün gölgeleri kısaltıyor, yeri alabildiğine ısıtıyor ovada kıvrılarak akan Hezil suyunu renk renk işığa boğuyordu.

Bu operasyon da öteki birçok operasyonlar gibi ARGK gerillalarının ve komutanlarının imhasını amaçlıyordu. komutan Agit onlara Gabar'da nasıl büyük bir korku salmışsa, **Cuma** heval de Cudi'de düşmana öylesine bir korku salmıştı. Türk egemenlerinin barbar tarihi onlara şaşmaz bir tecrübe kazandırmıştır; "Bir halkı, toprak parçasını eline geçirmek, halkı köleleştirmek istiyorsan yılanın başını ez, yeter." Bu felsefeyi hortlatıyorlardı Cudi'de. Bu iki komutandan birini bile düşürseler Cudi Dağı avuçlarının içinde olacaktı.

Cemal heval onların bildiğinin aksine Cudi'de değil, erişilmez Botan dağlarından birindeydi, ama kimbilir hangisinde. Fakat 1992'deki Güney savaşından sonra onlara Cudi'de rahat yüzü göstermeyen biri daha vardı. O da kendilerinin de bildiği Bilikalı Cuma hevaldi.

TC operasyon birlikleri, iki gün önce Cuma hevalin komutasındaki gerillalarca, kurulan büyük bir pusuda çok sayıda ölü vermişlerdi. Operasyonu TC generalleri düzenliyor, ama yine pusuya onların askerleri düşüyordu. Noktaya saldırmak istiyorlar kuşatıyorlardı, köyleri yıkıp halkı aç bırakmaya uğraşıyorlar, erzak dolu cemselerini yitiriyorlardı. İşte tüm bunları düşmanın başına sadece bir gerilla taburu getiriyor, üstelik bu tabur koskoca bir dağ ve geniş bir coğrafyayı da inisiyatifi ve denetimi altında tutuyordu. Taburun başındaysa ilkokula bile gidememiş Cuma heval vardı. 1993'ün başından beri mehmetçiklerin bu köylü komutandan çekme-

Adı, soyadı: **Selim ÜLKER**

Kod adı: **Cuma**

Doğum yeri ve tarihi: **Bilika/
Silopi, 1961**

Mücadeleye katılış tarihi: **1988**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan
1994, Kaniyê Agê/ Cûdî**

diği kalmamıştı. Cudi'ye sık sık operasyona çıkan mehmetçiklerden bazıları not defterlerine şöyle yazmışlardı; *"Burada Apocular ve onların okuma yazma bile bilmeyen komutanları Bilikalı Cuma var. Bunların şarabı kan, mezesi yılan. Burada operasyona çıkmak İstanbul'da gezmeye benzemiyor. Mevzide Apocu beklemek İstanbul'da Çarşı Başı pastanesinde kız beklemeye ise hiç benzemiyor..."* diye, yakınıyorlardı.

Cuma hevalin bölüğüne bir bölüklük kadar güç daha eklenmişti dün akşam. Sayıları 130'u geçiyordu. Daha şafak sökmeden komutan Cuma, yoldaşlarını araziye gruplar halinde dağıttı. Gün ağardığında, bütün gerilla güçleri ilerleyen askerlerin operasyon kollarına göre araziye yayılmışlar ve mevzilerini tutmuşlardı.

İlk atış, Bepin korucu köyünün arkasından ilerleyen, önde korucu arkada komando olan operasyon koluna yapıldı.

Cuma hevalin M-16'sından çıkan tek kurşun, öncü korucunun tam alnını buldu. Düşen korucu avazı çıktığıncaya bağırarak. Sonra da BKC'nin ve kleşlerin namlularından fıskıran kurşunlar bağırmanın sesini bastırdılar. Cuma ilk atışı yaptıktan sonra mevziden mevziye gidiyor yoldaşlarını kontrol ediyor, iri kemikli sarı kıllı elini kaldırıp uzakdaki yoldaşlarına işaretler veriyor, durmadan "Hücum! Hücum!" diye sesleniyordu. Gür sesi yoldaşlarına sonsuz güven veriyordu. Her şey bir yana komutan Cuma'nın bu gibi çatışmalarda, baskın, pusu ve eylemde avazı çıktığıncaya söylediği "Hücum" sözü tüm yoldaşları için bir başka güç kaynağıydı. İlk taramayla karşılaşan askerler neye uğradıklarına anlam veremedi. Oldukları yerde kendilerini yere atıp dört bir taraftan üzerlerine gelen kurşunlardan kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

Patlama sesi duyan helikopterler yükseldikçe yükseldiler. Gökte küçücük bir nokta oluncaya kadar yükseldiler, kayboldular. Yoksa çok geçmeden eski beşli tüfeklerden birinin isabetli atışına hedef olabilirlerdi. Karşılarındaki düşman gücünün başında Cuma komutan vardı, belli olmazdı onun işi. Aynı eylemde hem beşli kullanıyor, hem doğka, hem kleş, hem de roket.

Dağın üç tarafından göğe du-manlar yükseliyordu. Doğa susmuş, silahlar konuşuyordu. Askerlerin megafonla "Teslim olun, etrafınız sarıldı" çağrılarına Cuma'nın durmadan "Hücum, hücum!" diyen gür sesi karşılık veriyordu.

Cudi'nin dalgalı vadilerindeki dişe diş çatışma, gün dağların ardına çekilinceye kadar sürdü. Bir taş atışı kadar birbirlerine yaklaşmış olan gerilla ve asker güçleri iç içe geçeceklerdi ki, telsizlerin tiz sesinden talimat alan askerler küme küme aşağıya doğru çekilmeye başladılar. Gün tam çekilip henüz bir haftalık ömürlü ay burnunu gösterince askerler uzaklaşmış, yitip gitmişlerdi bile.

"Hevalno bes!" sesini duyan tüm gerillalar mevzilerindeki yerlerinde dinlenmeye başladılar. Birden ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. İnleyen asker sesleri kesilmiyordu. TC askerlerinin çok kayıp verdikleri beliydi. Düzde farları yanan cemseler durmadan gidip geliyorlardı.

Cuma hevalin komutasındaki gerilla güçleri her üç operasyon koluna da aynı anda vurmuşlardı. Sesinin ulaşabildiği mevzilere o tok, dopdolu sesiyle seslendi, uzaktakilereyse telsizle talimat verdi. Üç yoldaşları yaralanmıştı. Yaralılarını alıp güvenli yerlere çekildiler. Yamaçlardan aşağılara adımlarını ölçüp biçerek attılar, çok dikkat ederek indiler, yerde yatan ölü askerlerin üzerlerindeki silahları, ceplerindeki notlarını, künyelerini teker te-

ker aldılar. Düşman sadece inleyen yaralılarını çekebilmişti. Ölülerin çoğu silahlarıyla birlikte ayışığının altında kalmışlardı. Çok sayıda silah ve mühimmat aldılar ölmüş askerlerin üzerinden. Sadece orada düşmanın verdiği kayıp 13'tü. Bir askerin üzerinden çıkan ilginç bir notu yoldaşlar Cuma komutana okudular. Asker şöyle yazmıştı: *"Sınır Kartalı. Benim mezarım her an altımda kazılıdır, çünkü Apocular ne zaman, nereden ve nasıl saldırırlar kimse bilemez..."*

Bu nottaki dize mehmetçiğin psikolojisini en iyi bir şekilde ortaya koyuyordu.

Cuma hevalin olduğu yerde gece mümkünü yok ateş yakılmazdı. Yaz olsun kış olsun kendisine prensip etmişti, gece ateş yakmaz ve yaktırmazdı. O akşam çay pişirerek bir zaffer kutlaması yapmak için bile ateş yakılmasına izin vermedi. Geceleri birçok dağ ateş ışıyla aydınlanırken kimse Cuma heval ve yoldaşlarının hangi dağda olduğunu bilemiyordu. Bölgedeki askeri güçlerin bir dezavantajı da buydu. Cuma heval geceleri dağda ateş yakmadığı için, yerini öğrenemiyorlar, kuduruyorlardı. Çünkü görünen düşman değil, görünmeyen düşman tehlikelidir.

İşildayan gök mavisi gözleri, altında alt dudağını bile örten kızıl sarısı kalın bıyıkları hemen dikkati çekiyordu. Elmacık kemikleri iriydi. Kalın çenesi geniş yüzüne bir hoş yakışıyordu. Gülmünce yüzü aydınlanıyor, alındaki çizgiler kayboluyordu. Dinleyenleri rahatlatıyor ve onlara sıcacık bir güven hissi yayıyordu.

Bundan tam altı yıl önce Silopi'nin Bilika köyünde bu dağdaki gerilla birliğine katılmadan önce çobanlık yaparken, dağda birçok kere silahlı insanlar görmüştü. Kadınla erkekli bu genç silahlı insanlara ilk gördüğü günden beri gıptayla bakmıştı. Onlar onun gibi daha küçük

yaşıa çoluk çocuğa karışmamışlar, dünyanın bitip tükenmek bilmeyen ev işleri sorunlarına kendilerini vermemişlerdi.

Cudi'yi küçüklüğünden beri karış karış tanıyordu. Hangi tepede hangi çalı var, soğuk su hangi aygaradadır, serin gölgeli kaya duldaları nerelerdedir, hangi köyün insanı iyidir-değildir hepsini bir bir tanıyor ve Cudi'nin eteğindeki köylerin tamamını biliyordu.

Botan'ın insanı doğayla iç içe büyür. Yoluuluğunu yük hayvanıyla yapar, buluta bakar gökteki, müsibeti anlar, karıncanın yuvası ne tarafa bakıyorsa orayı kible bilir, geceleri yaptıkları tadına doyum olmaz kirpi avına ise yaz aylarının sonunda, dolunay vaktinde çıkar.

Cuma hevalin savaşıılığı köktendir. Doğup büyüdüğü dağlarda doğayla iç içe oluşu onun yaşamının savaşıa yakın olmasında büyük rol oynamıştır. Doğadaki hayvanların ister uysal ister vahşı olsun, nasıl hareket ettiklerini, nasıl avlandıklarını, nerelerde barınıp kendilerini yaşatabildiklerini, taktiklerini, pusularını, avlanma yöntemlerini iyi takip eder tüm bunlardan sonuçlar çıkartırdı. Katırına binip o köy senin, bu dağ benim dolaşması geçmişinde her şeye bedeldi onun için.

Okul vardı köyde, ama babası onu okula göndermedi. Kendi gitmediğim yere oğlum Selim'i niye göndereyim diye düşünmüştü herhalde. Ülker ailesi diyorlardı onlara. Devlet, bilmedikleri bir dilden soyadı takmıştı aileye.

Selim babasının biricik ve büyük oğluydu. Şefkatle, umutla büyüttüler Selim'i. Küçücük elleri çok erkenden nasırlar tuttu. Erkenden ağır yük kaldırmasaydı, boyu bir kavak gibi uzardı belki. Köydeki karakolda dillerinden anlamadığı çok sayıda asker vardı. Köylü döven, gece gündüz kuzu eti yiyen, köye inip

köydeki genç kızlara şehvetle bakan bu askerleri oldu olası sevmeyi, kin duymuştu hep.

Kendi hayvanlarıyla birlikte köylünün birçok hayvanına da o bakardı. Herekol'u, Piro'yu ve Cudi'yi karış karış dolaştı. Hayvan otlatı, iz sürdü, avlandı, odun topladı ve kartalın yuvasından yavru kartallar çıkardı.

Botan'ın bu erişilmez yüksek dağlarının şu efsanelerini çok erkenden öğrendi: Nuh peygamber tu-

fana kapılır, gemisine aldığı her cinsten hayvan, ot, ağaç, taş ve renk renk insanı diyar diyar dolaştırır. Gemisi yüksek bir dağın doruğunda karaya oturur. Nuh elini gözüne siper eder, yana öne bakar, dudak бүker ve şöyle der: "Herekol", yani 'git sen çok çıplaksın', der. Burası böylece Herekol adını alır. Gemisinin burnunu suya verir, gemi gene bir dağ zirvesinde oturur. Ortalıkta çıt çıkmaz. Dağ, taş ve kayasıyla derin, dipsiz bir sessizliktedir. Nuh'tur bu, beğenmez burayı da, çok beklemeden dağın ulusuna şöyle seslenir. "Tu gellek difikiri, tu piri" yani "sen çok düşünüyorsun, pirsin" der. Burası da Piro Dağı olur. Az sonra gemisi daha yüksek, her yere zirveden bakan bir yerde oturur. Nuh gemiden inip, "Tamam Cih di" der. "Tamam yerini buldu" der ve bütün ahalisini, taşı-toprağı hayvanı gemiden çıkarır salar. Böylece burası Cudi olur, Nuh'un gemisinin oturduğu yere Cuma heval çok ke-reler hayvanlarını getirmiş otlatmıştır.

oban Selim yılan düşmanıydı. Yılanların izlerini sürüyor, deliklerinin ağzına kadar gidiyor, ince uzun bir sopasıyla deliği bir iyice darbeliyor, azını iyi açıyor, ardından da omzuna kadar kolunu deliğin dibine daldırıp yılan yavrularını çıkarıp öfkeyle öldürüyordu. Köy duldalarında, dağda, alıda, koyakta kim yılanla karşılaşısa hemen, "Selim, Selim" diye bağıırır, onu çağırırdı. Yılan derilerinden çok güzel kayışlar, akmak kılıfları, bıçak kınları ve bozuk para keseleri yapıyordu.

Babası onu çok küçük yaşta evlendirdi. Çocuk yaşta çocuk sahibi oldu. Bir çocuğu oldu. Ne biliyor, ne duyuyordusa çocuğuna bir bir anlatırdı. Dünyayı, insanları, dağda dolaşan delikanlı ve genç kızların efsanesini, Mem û Zin'i, dağların efsanelerini, dillerini bilmedikleri yabancı askerlerin öyküsünü anlatırdı çocuğuna. Eşi de kendisi gibi okuma-yazma bilmiyordu. Emekle yatıyor, emekle kalkıyorlardı.

Onu zorla askere götürmeselerdi ömründe düşman bildiği devletin ne dilini öğrenecekti ne de vantuz gibi insan eriten şehirlerin yüzünü görebilecekti. Askerdeyken cellat misali komutanları bu silah ustası, sinek uçurtmayan esrarengiz Kürt köylüsünü pek sevmemişler, kuşkuyla bakmışlardı. Askerdeyken birçok silah tanıdı, bilmediği görmediği silahları kullandı, elledi, nişan aldı, kullandı, açtı kapattı. Askerden dönünce silahlara olan tutkusu daha bir arttı. Evdeki beşliyi indirdi, yerine bir kleş astı.

1984 ve sonrası yıllarda tüm bahar atılımları Botan'da başlardı. Bu bir gelenek haline gelmişti. Bahar olunca bölgedeki gerilla güçleri daha bir artıyor, kalabalık gerilla grupları yöredeki bütün dağları taşları tutuyorlar, köy köy, mezra mezra, dağ dağ dolaşıp insanları mücadeleye çağırıyorlardı. Bilika köyü Cudi sayesinde şanslıydı. Birçok ova köyünün tersine Bilikalılar gerillanın yüzüne hasret kalmadılar. Sofralarında yer, aşlarından aş verdiler. Bahar mevsiminde Cuma hevali köyde bulamaz oldumuşlardı köylüler. Bazen ortalıktan kayboluyor günlerce görünmüyor, bazen de köyün dar sokaklarında, duvar gölgelerinde elinde bir çubukla yeri kazıdığını görüyorlar, ardından gene izini kaybediyorlardı. Köylüler kime, niçin gittiğini biliyorlardı, ama nereye gitmiş onu bilmiyorlardı. Köyü Agit adında bir Apocu ko-

mutanın ismini her gün duyuyordu Cuma hevalden.

Cuma hevalin yüreğindeki ateş gitgide alevleniyordu. Kanı bir delikanlınıninki gibi sıcaktı ve damarlarında hızlı hızlı akıyordu. Sırtından indirmedeği kleşle bölgeye yeni gelen gerilla gruplarına öncülük yapıyordu. Askerlikten döndüğü 1983 yılında ilk silahlı propaganda birlikleriyle karşılaşmış, içine gerillacılığın kıvılcımları sıçramıştı. Emeğe olan yakınlığı, sömürgecilikten bir nebze bile olsun etkilenmemişti. Özü onu çok çabuk mücadele kasırgasına veriyordu. Cuma hevalin bildiği şeyler yaptıklarıydı, gördükleriydi. Emeği kendisinin bütün kişiliğinin temeliydi. Sırtındaki silahını kutsal bir emanetmiş gibi sımsıkı tutuyor, dağda gerillalarla kaldığı uzun zamanlar eline verilen bir lokma kuru ekmeğin kıymetini çok derinlerden görüyor, kuru ekmeğin yere dökülen parçalarını sert nasırlı elleriyle özenle topluyor, kaya deliklerine koyuyordu. Meşe palamutlarından beslenmeyi de gerillalara o öğretti. Doğadan beslenmenin bütün yollarını henüz milisken yoldaşlarına harfiyen kavratmış. Çok derin bir dağ kültürüyle, doğa ve insan kriterleriyle yoğruluydu. Aylarca dağda kalsa bile aç kalmamayı, kendisini bütün tehlikelerden korumayı biliyordu.

1985 yılında Cudi, Herekol, Piro ve Cizre dar geldi Cuma hevale. Kamplardan eğitim alarak ülkenin kuzeyindeki değişik alanlara gidecek yeni gerilla gruplarına kılavuzluk ediyor, Eruh'a, Gabar'a, Kato'ya, Tehta Reşe, oradan ta Geliye Azadi vadisine, Zağroslara kadar gidiyor, kimisinde çatışmalara giriyor, eğitimlere, toplantılara katılıyor, içtimalara giriyor, dağlardan dağlara yürüyordu. Bir keresinde, 1985'in sonbaharında Agit komutanla Botan'ın bütün dağına, taşını, yükseğini, vadisini dolaştı. Agit'ten

bir şey öğrenmişti ki, aklından hiç bir zaman çıkarmadı ve kendisine askeri ilke edindi. Agit heval bütün eylemleri titizlikle planlayıp en önde de vuruyordu. Hem yaptırıyor ve hem de yapıyordu. Hem siyasi konuşuyor ve hem de askerice vuruyordu. Savaşıyor savaştırıyordu, savaşçıyla savaşçı, köylüyle köylü, partiliyle partiliydi. Hepsinde de değişmeyen bir özü vardı; Apocuydu.

Agit komutanın beklenmeyen ani şehadeti Cuma hevali derinden sarsmıştı. İnanmadı ilkin, o büyük komutan ölemezdi, gözünde, yüreğinde onu ölümsüz, ebedi bilmişti. Kahramanların kahramanlığı gün geçtikçe daha bir artıyordu. Agit komutanın kahramanlığı Cudi'de, Botan'da, Gabar'da gün geçtikçe daha da arttı, efsaneleşti, dağa, taşla, yoldaşların yüreğine yazıldı.

1986 ve 1987 yıllarını da aktif milislikle geçirdi. Çocuğu da büyümüş, ele avuca sığmaz olmuştu. Çocuğunu köye gelirken görüyordu sadece. Elinden tutup kat kat yükselen Cudi'nin vadilerine, koyaklarına götürüp gerillacılık oynuyordu onunla. Eşine yaklaşımı bilinen klasik Kürt köylü yaklaşımının çok ötesinde, bir çeşit yoldaşıktı. Gerillada gördüğü bayan gerillaların giyimini, oturuş kalkışlarını, erkek yoldaşlarıyla olan ilişkilerini bir bir eşine anlatıyor, eşiyse ilgiyle, merakla Cuma hevali dinliyor, söylediklerini kavramaya çalışıyordu. 1987 baharından itibaren eşi de zaman zaman köyde görünmez oldu. Köye karanlık çöker çökmez karanlığa karışıp gidiyorlar, birkaç gün sonra ya beraber dönüyorlardı, ya da yalnız eşi aydınlık yüzüyle köye geliyordu.

1988'de Bilika köyü Cudi'den gelen silah sesleriyle yatıp kalkmaya çoktan alışmıştı. Türk devleti yöredeki birçok köyü zorla koruculaştırmıştı. Cuma hevalin köyü ise

devletin silahını ellerinin tersiyle itmişlerdi. Cuma hevalin varlığı köylüye güven veriyordu. Köyün milisleri çoğalmıştı, birkaç genç de gerillaya katılmıştı. Gerillaya gitmek, aktif olarak savaşmak gençlerin ve bekarların işiydi. Kimse kalkıp da bir evli barklıya sen neden gerillaya gitmiyorsun demiyordu. Yanlış bir düşünceydi ve Cuma heval bunu çok erkenden farketmişti. Kendi kendine düşündüğünde ise “söyleyerek değil, önce kendin yaparak öncülük edebilirsin insanlara” diyordu.

Bir gün yoldaşını-eşini karşısına oturttu. Bir an odaya derin bir sessizlik çöktü. Bağdaş kurup oturmuşlar, ağızlarından bir tek kelime çıkmıyordu. “Halise” dedi Selim. Sesi sakın ve güvenle doluydu. “Ben artık gidiyorum Halise” dedi. Eşi yüreğinin sesini dinledi bir an. Selim’in bir gün nasıl olsa vatan aşkıyla dağların yolunu tutacağını bildiği için, kendisini ona göre hazırlamıştı zaten. Halise kederli ve hüznü sesile, “yolun açık olsun. Allah sana ve yoldaşlarına yardımcı olsun” dedi.

Çocuğunu öptü, sımsıkı kucakladı, saçlarını okşayıp, “ben gidiyorum büyüyünce annenle birlikte sen de yanıma gelirsın, oldu mu” dedi. Elllerinde tahtalardan silahlarla çocuğu babasının elini öpüp, ardından gidişini izledi imrenerek.

Düşman kudurmuştu son günlerde. Zaten 1994 yılı düşmanın geniş çaplı operasyonlarıyla başladı. Hele Nisan’ın ilk haftasından beridir tırmandırarak sürdürdüğü bu hareketler tam anlamıyla Orta Asya bozkırlarından Anadolu’ya gelirlerken aç kurt sürüleri gibi sağa sola saldırımlarına benziyordu. Ama yapmak zorundaydı bu operasyonları, çünkü Cuma hevalin birliğinden darbe üstüne darbe almışlar, uzun zaman araziye çıkamaz duruma gelmişlerdi.

Cuma heval 25 yaşındayken, 1988 baharında partiye katılmıştı. Daha katılmamışken adını Cuma koymuştu. 1990 yılına kadar Botan’ın çeşitli alanlarında kaldı. Nerede ağır yük olsa hemen koşar sırtlardı. O’na bıraksalar bütün ağır işleri kendisi yapacak, yoldaşlarının elini hiçbir şeye dokundurtmayacaktı. Ama gün geçtikçe özündeki Kürt dürüstlüğüne askeri estetikle, politik yaşamla bütünleştirdi. Safflarda köylülüğün dar, inatçı, muhafazakar yönlerinin bir gün olsun temsilciliğini yapmadı. İlk zamanlardaki pratik önerili, vurdulu-kırdılı söylemi yerine zaman geçtikçe daha ölçüp biçen, devrim, ideoloji, savaş ve gerillacılık konularını da ele alan bir öze dönüştü.

Kürt köylüsü politikleşirse muazzam bir güç kaynağıdır, devrimin öznesi ve nesnesidir. Zaman geçmeden, ilk başlarda hemen manga komutanlığına yükseldi. 1990 Aralık ayında PKK 4. Kongresi yapıldığında Cuma heval takım komutanıydı ve hâlâ Botan’daydı.

Askeri yaşamında daima Agit komutanı uygulamak, anılarını yaşatmak istemişti. Hevale Agit gibi yaptığında hep başarılar kazanıyordu. Mangasının, takımının başında eylemde, yürüyüşte, dinlenmedeydi. Onlarla konuşuyor, tartışıyor, fikirlerini soruyor, yaşama katmaya çalışıyordu. Cuma hevalin bulunaçağı bir toplantıda konuşup fikir üretmemek, moral almamak, güvenle dolmamak imkansız şeylerdi. Çok kısa zamanda gerillada Türkçe’yi öğrendi, düşman telsizlerini dinleyip karşı ataklara defalarca geçti. Okuma ve yazmaya kendini pek vermiyordu, o da zaman bulamadığıındandı.

Yoldaşları; “heval her şeyi öğrendin de şu okuma yazma kaldı, ona da bir çare bulsaydık” diye sorduklarında, sarı bıyıkları altındaki kalın dudaklarıyla gülerkek:

“Heval sizler varsınız ya, bana okursunuz, hem ben anlarım, hem de siz” diyordu. 1991 yılının ortalarında Önderlik Sahası’na gitti. Her kelimesinin başında, hatta çoğu za-

man uykusunda bile adını sayıkladığı başkomutanı APO'yu pür dikkatle, gözlerini bir an olsun kırpmadan, ayırmadan dinlerdi. İlahi bir kuvvet karşısındaymış gibi bedenini devrimci esintiler sarar, müthiş dercede yoğunlaşırdı. Bazı konuşmalarında Parti Önderliği Cuma arkadaşta Agitleşebilecek özellikler olduğunu belirtiyor, bir takım askeri terimleri Cuma'nın pratiğini atfederek anlatıyordu.

Akademi sahasından ayrılır ayrılmaz ihanetin başını gösterdiği 1992 Güney Savaşı başladı. Cuma heval Haftanın alanında savaşa girdi. 45 gün gibi uzun bir süre geçen ihanet savaşının belkemiği Haftanın cephesiydi.

Bu savaşta Cuma heval Bilika köyündeki eşini de parti saflarına kattı. Köydeki kardeşleriyle yengelerini de aktif milislik faaliyetlerine aldırıldı.

Güney savaşında gösterdiği üstün başarılarından dolayı parti tarafından Haftanın koordinatörlüğüne atandı. Cuma komutanın Haftanın sahasında sıkça işlettiği taktik, "Kuşatma, ezme, imha ve alan tutma" taktiğiydi. Güçlerini ve lojistiğini buna göre ayarlardı ve birçok Türk generalini savaştan bıktırarak, kaçtıracak eylemlerin başında olmuş-

tu. Güney Savaşı'nda Cuma hevalin sergilediği kahramanlık ve büyük komutanlık özellikleri tam bir PKK'li olduğunu bir kez daha herkese kanıtlıyordu. Bundan dolayı Cuma heval Güney Savaşı'nın büyük komutanı ve kahramanıdır. Partimizin Güney Savaşı'nda başarılı çıkmasında Cuma hevalin büyük payı vardır.

Bu sırada diğer bazı tabur güçlerinin de katılımıyla Cuma heval ve kendi komutasındaki güçle Şırnak'ın üzerine koordineli bir şekilde baskın düzenledi. Bir gecede Şırnak'taki düşman tabur, tugay ve karakolları önemli derecelerde vurulup, bazıları imha edilirken, bazılarına ise tacz ateşi açıldı. Bu kapsamlı saldırının Güney Savaşı'nın hemen sonrasında yapılması büyük bir taktik ustalığı ve psikolojiyi üstün tutmanın vazgeçilmez bir koşuluydu. Oysa Türk gazete ve televizyonları hâlâ sürekli yaptıkları yalan politikasıyla "PKK'nin belinin büküldüğünü, dağldığını" yazıyorlardı.

Cuma hevalin askeri başarıları, Haftanın gibi çok zayıf gerilla güçlerinin elinde bulunan bir alanın bile güçten düşmeyeceği ve hatta bir alan için oldukça fazla olduğunu açıklıyordu. Haftanın'e değil, daha gerekli ve parti taktiğine, çizgisine

daha çok ihtiyaç duyulan bir alanda olması kaçınılmaz olarak kendini dayatıyordu. Partinin talimatıyla 1993 yılının başlarında Cuma heval, yanında bazı orta kademe komutanlarıyla müdahale güç olarak Cudi'ye alındılar. Cudi'deki mevcut yetmezlikleri aşip parti taktiğini egemen kılmak amacıyla müdahale güç olarak gelmişlerdi.

İşte bir yılı aşkın bir zamandır düşmanın rahat yüzü görememesinin nedeni buydu. Doğup büyüdüğü toprağa gerilla komutanı olarak geliyordu. Avucunun içi gibi bildiği bu araziye kısa zamanda çapulcu sürülerine ve ihanetin kara yüzüne haram etti. Cudi'ye girişi bulmak için "şanlı Türk ordusu" bir-iki gün öncesinden yoğun hava bombardımanı yapıyor, kobra helikopterleri desteğiyle de araziye binlerce güçle ancak çıkabiliyordu. Onlar ilerleyince Cuma hevalin komutasındaki güç geriliyor, onlar konaklayınca Cuma hevalin gerilla kuvvetleri bastırıyor, onlar çekilince de gerilla kuvvetleri kovalıyorlardı. Gerilla zorluk çekmeden kısa zamanda Cudi'de konumlanabildi. Önce lojistik savaşa göre ayarlanarak araziye dağıtıldı. Ardından taburluk gerilla gücü, bölükler halinde Cudi'ye konumlandı. Cuma heval her üç bölüğün de başındaydı. Bir gün içerisinde üç bölüğü de ziyaret ettiği oluyordu. Hangi bölükteyse o bölüğün morali ve neşesi en üstün olanıydı.

Bütün savaşçılar kendilerinden bile beklemedikleri başarıları gösterirler, üstün fedakarlıklarda bulunurlardı. Savaş anlarında savaşçıya en büyük moral, komutanın varlığı ve sesidir. Varsın komutan savaşmasın. Ama Cuma komutan hem savaşıyor, hem savaştırıyor ve hem de durmadan, "Hücum, Hücum!" diye bağıırıyordu. Nisan ayı, tüm Kürdistan coğrafyası yemyeşil olmuştu. Kuşlar dört bir yandan cıvıldaşıyor, daldan dala konuyorlardı. En yük-

sek tepelerinde parça parça kar vardı, ama eteklere doğru inildikçe di-ze kadar yükselen çayırklar, çimler, çiçekler vardı. Badem ağaçları pembe çiçeklerini açmışlar ortalığa güzel kokularını yayıyorlardı.

Dünkü saldırıyı püskürtmüşler, ama rahatlamamış, tekrar yoğun hazırlıklara başlamışlardı. Çünkü al-dıkları istihbarata göre ha bugün ha yarın düşman gene saldıracaktı. Bir diğ-er iş daha vardı. Botan Eyalet Koordinatörü Cemal arkadaş bugün nerdeyse Cudi bölge faaliyetlerini yerinde denetlemeye gelecekti. Hazırlıkların büyük bir bölümü de bu-nun içindi. Vakit ilerledi. Yoğun ge-çen bir günün ardından kayaların duman tütmez kuytularında yakılan ateşlerde çaylar kaynatıldı. Büyük kazanlarda pişirdikleri mirtoxalarını çayla birlikte yediler, karınlarını do-yurdular. Akşam olduğunda, Cuma komutan gür sesiyle köz olmuş ate-şin etrafına bağdaş kurup oturmuş, yoldaşlarına Ağıt'ın anılarını anlatı-yordu.

Nöbetçiler eyalet komutanının geldiğine dair haber verdiler. Tabur-luk güç bir alanda toplanarak içtima düzenini aldı. Haftanın'den gelen komutanlarıyla beraber yönetim böl-ümüne gittiler. O gece sabaha ka-dar faaliyetlerin değerlendirmesini yaptılar.

Şafak sökerken komutan Cemal bütün gerilla birliklerine son geli-şmeleri, Cudi üzerinde yoğunlaşan operasyonları değerlendirdi. Yeni dönem için dönemin taktiği, düşma-nın durumu üzerinde genel açıkla-malarda bulundu. Tabur gücünü bir hayli moralli bulduğunu ve eyalet olarak Cudi bölge savaşçılarını kut-ladıklarını belirtti.

Keşif uçakları, helikopterler o gün durmadan Cudi'nin beyaz bu-lutlu göğünde uçuştular. Bunlar hayra alamet değillerdi. Leş karga-ları gibi durmadan Cudi'nin yük-seklerinde dolanıp durdular.

Akşam oldu karanlık çöktü. Gün boyunca gökte uçuşan uçaklarla he-likopterler görülmez oldular. Cemal komutanın kısa bir konuşmasından sonra öteki iki bölük noktadan ayrıldılar. Sımsıkı tokalaşarak ayrılan yoldaşlar grubunun her biri bir ta-raftan karanlığa karışıp gittiler.

Noktada kalan yoldaşlar üç takı-ma bölündüler. Komutanların geçip oturdukları yer derin vadinin hemen burnuydu. Önlerindeki çok derin iki tepe arası vadi, bir taş atımı kadar uzaktı.

Takımlar ayrı ayrı çaylarını içti-ler. Çay kaynatan ateşlerine odun, çalı çırpı atmaya kestiler, ateşin köz olmasını beklediler. Yanlarında Cu-ma komutanın güvenlikçisi Ozan'la birlikte iki komutan yanyana otur-muş konuşuyorlardı. Bölüğün tepe-cileriyle nöbetçileri görevlerinin ba-şındaydılar. Akşamları zaten düş-manın saldırma olasılığı zayıftı.

Cuma heval gür bıyıklarını çeki-yor, dişlerinin arasına sıkıştırıyor-du. Eyalet komutanı Cemal heval ise Başkan APO'nun son Botan operasyonları ile ilgili gönderdiği talimatın bazı bölümlerini okuyor, Cuma komutanın fikrini alıyor, ka-rarlar veriyorlardı. Tüfeklerini bir adım arkalarındaki kayaya yasla-mışlardı.

Ortalık göz gözü görmez karan-lıktı. Cırcır böceklerinin sesi aşağı-lardan gelen kurbağa seslerini bastı-ıyordu. Yoldaşlar közlenmiş ateşin etrafında oturmuşlar kürklerine sa-rınmışlardı.

Önce belli bellirsiz bir pervane sesi duyuldu. Ardından ortalığı gün-düz gibi aydınlatan bir ışık saldırı üzerlerine. Cuma heval kalkıp tüfe-ğini alamadan helikopterin fırlattığı roketi gördü. Büyük bir ateş kütlesi vınlayarak üzerlerine doğru geldi. Kendini Cemal komutanın üzerine atarak kayaya doğru atıldılar iki ko-mutan. Roket bir anda oturdukları yeri darmadağın etti.

“Herkes mevzisine, herkes mev-ziye” diye bağırıldı Cuma komutan. Öne atılmıştı, kollarını açıyor, yol-daşlarına talimatlar veriyor, eğili-yor, kalkıyor ve kayanın önündeki komutanı Cemal'i yokluyordu. İkinci roket bu sefer Cemal komu-tanın sırtını verdiği kayayı ikiye böldü. Komutanı tanımışlar, yerini öğrenmişlerdi.

Birden ortalığa atıldı Cuma ko-mutan. Elindeki M-16'sıyla üzerle-rine durmadan kurşun yağdıran kobraya tarayarak ateş açtı. Yana doğru gittikçe ateş etti. Mevzilerine yatmış yoldaşları Cuma komutanın gür sesinden “hücum, hücum” dedi-ğini duyular.

Kobra aniden yönünü değiştirdi, Cuma komutana yöneldi. Nasıl ol-duysa arkasında komutanı Cemal'i gördü. Elindeki pimi çekilmiş bombayı kobranın dibinde patlat-madan korkunç bir patlama duyul-du ve iki komutanın üzerine demir-den bir ateş geldi. Cuma, arkasın-daki komutanını yana doğru itekle-meseydi roket Cemal komutana isabet edecekti. Kendini roketin önüne atan Cuma hevalin bedeni paramparça oldu. O an Cuma ko-mutan çoktan ölümsüzlüğe açılan kapıdan ölümsüzler kervanına ka-tılmıştı. Bedenini komutanının önüne siper ederek ölümsüzleşti PKK'nin büyük, kahraman komu-tanı Cuma heval. İşte o an komu-tanlarının intikamıyla çoşan yol-daşları ölüm kusan yağlı kurşunla-rını yağdırdılar o gece düşman ca-navarının üzerine.

Partimizin 5. Kongresi'nde Cu-ma hevalin büyük kahramanlığı, fe-dakarlığı ve partiye olan büyük bağlılığından dolayı kendisine Par-timizin 5. Kongresi'nde PKK Mer-kez Komite Onur Üyeliği verildi.

Cuma hevalin anısı mücadelemi-ze önderdir!

Mücadele arkadaşları

tanıt kendini

*Seni ve vatanını
kavganı tanısın tüm dünya
Cehennemi karanlıklardan
umutlu aydınlıklara
ulaşma çabanı
Kulak ver duyarsın
gecenin kabusunda bile
özgürlük savaşçıların
sesini
zincirler şakırdıyor
bileklerde
kan damlıyor saçaklardan
hücreler ve toprağın
kanınla sulandı senin
Artık dağ başlarında açan
bahar çiçekleri*

*nazlı yarin
gül yanağı*

*atılan bir sarhoş narası bile
Seni anlatmalı
ve kavganı tüm dünyaya
Nedir ki sen
yine acı ve keder dolusun
umut ve sevdanın
hemen yanıbaşında
ellerin ve yüreğini
duaya açmışsın
Ama boşunadır
bu keder bu gözyaşları
Çünkü sen
umut ve sevdaya
yüreğin kadar yakınsın*

*Dağların sesine
kulak ver ta yüreğinin
derinliklerine işleyen
vatan şarkılarını duyarsın
Hücrelerden
ve dağlardan ve barikatlardan
özgürlük için savaşanların
zincir tanımaz
özgürlükleridir duydukların
ve darağaçlarında
donup kalmış tebessüm
Onlardır yaşatan seni ve ülkeni
Onlar ki ağır ağır...
götürürlerken ölümün kucağına
gözleri ve elleri bağlı her zaman*

*bir dağ gibi ulu
ve bir çağlayanı gibi coşkundular*

*Kulak ver
Fırat' ı Dicle' nin sesine
Ağrı' nın rüzgarına
aç göğsünü
Orada bulursun
Onların özgürlük tutkusunu
yüreğini koy artık
sen de bu kavgaya
erisin kızgın savaşın potasında
ellerin yalnız tetiği kavrasın
ve bir de
kırmızı bahar çiçeklerini
tanısın tüm dünya
Seni
ve
Kavganı*

Gecenin zifiri karanlığında en önde Rênas, ortada Serqefle, bir grup kaçakçı Güney Kürdistan'dan hızla Türkiye sınırına yaklaşıyordu. Nalalanmış toynaklar kayalıklara çarparak yankılanıyor, gecenin serin sessizliğini parçalıyordu.

Sınırda da az kalmıştı. Rênas'ın işaretleriyle atlardan indiler. Herkes ne yapacağını iyi biliyordu, atlar da öyle. Onlar daha aşağı inmeden, alışkın atlar dizlerini bükerek toynaklarını yerden kesmişlerdi bile. Nakışlı heybelerden çıkarılan "sımık"lar toynaklara geçirilerek yola devam edildi. Sert kayalıklarda yürümelerine rağmen, toynak sesleri kesilmmişti artık.

Vadinin dibine vardıklarında atlardan inerek tepeyi tırmanmaya başladılar. Kuledeki nöbetçinin düdüğü işitildi: Bir uzun iki kısa çaldı. Bir başka nöbetçi uzaktan aynı şekilde, bir uzun iki kısa ile yanıt verdi. Tetikteydiler. Bir elleri gemleri sıkıca kavramışken, diğer elleri emniyete alınmış silahlarında idi. Çıkacak en ufak bir gürültünün ya da kazayla patlayacak bir tek kurşunun tüm nöbetçilerin uyanmasına, kum torbalarıyla çevrili karakolların ve gerillaya karşı konuşlandırılan özel timlerin ve bir o kadar da köy korucusunun harekete geçmesine; puma, kobra ve skorskylerin gökten mermi ve bomba yağdırmasına, böylece ortalığın bir anda cehenneme dönmesine neden olacağını çok iyi biliyorlardı. Bu hassasiyetle gemlere ve silahlarına sıkıca sarılmışlardı. Normal zamanlarda dikkatlerini bile çekmeyen ufak bir gürültü, şimdi onlara top sesi gibi geliyordu. Atların nefes alması, burun deliklerinin açılıp kapanması bile gürültülü geliyordu şimdi. Orta sırada yürüyen atlardan biri huysuzlanıp kişneyecek olunca sahibi hemen boynuna sarılarak eliyle burnunu okşadı, sakinleş-tirdi.

Nöbetçi kuleleri geride kaldı. Düdükler ötmüyordu artık. Atlar durdu. Atlar ve kaçakçılar ter içinde kalmışlardı.

Serqefle:

- *Tamam artık, "sımık"ları çıkarın. Atların teri soğumadan yürüyelim*, dedi ve "xalitik"ine bakındı. Sonra kendileri ile birlikte gelen gence dönerek:

- *Evet genç, birlikteliğimiz buraya kadar, artık ayrılacağız*, dedi ve eliyle yamaçları göstererek:

- *Bu yolu bırakma; doğru git. Dördüncü kıvrımı da geçince yukarı doğru tırman. Tepeye vardığında köyle karşılaşsın. Belki de köye varmadan "zomlar"da birini bulursun. Onlar sana yolu gösterirler.*

Genç minnetle:

- *Çok teşekkür ederim, sağolun. Siz olmasaydınız, tek başıma sınırı geçemezdim...*

- *Önemli değil, bakarsın bir gün de sen bize yardım edersin, böylece ödeşiriz. Şimdi atların teri soğumadan gitmeliyiz*, dedi ve yanıt beklemeden terden yağza dönen doru atına atladı. At öne fırlamak için arka ayaklarını yay gibi gerdi... Serqefle gemi zor zapt ediyordu. Gence "*bi xatirê te*" deyip gemi gevşetince, doru at ok gibi ileri fırladı. Diğerleri de peşinden giderek hızla uzaklaştılar.

At toynaklarının sesi yitip gidinceye kadar genç yerinde bekledi. Kendini çok yalnız hissetti. Bu görkemli dağlar, bu geniş vadiler arasında bir nokta gibi kalmıştı. Tarif edilen yöne baktı, dağlar tüm heybetiyle önünde duruyordu. Hızla yürümeye başladı. Hayatında ilk kez bir atı olsun istiyordu.

Genç, kıvrımları birer birer arkada bırakırken, hava da iyice serinlemiş ve gece çoktan yarılanmıştı. Dördüncü kıvrımı da geçince tarif edildiği gibi, yukarı doğru tırmandı. Tepeyi aşındıca kadar ter içinde kaldı. Büyükçe bir taşın üstünde otu-

Adı, soyadı: **Yılmaz UZUN**
Kod adı: **Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1980**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Silopi**

rup çevreyi kontrol etti. Ferik köyü yakınındaki zomlara yaklaştığını anladı. İçi ferahladı. Tanıdık birini görmüş gibi sevindi. Dizlerine yeniden takat gelmişti. Doğrudu ve bir türkü mırıldanarak uçarcasına bayır aşağı indi. Önüne gelen bir çukuru dolanıp geçeceği sırada aniden silahlı beş kişiyle burun buruna geldi. Ürperdi. Geriye dönüp kaçmak mümkün değildi artık. Kalbi, avuca alınan bir serçenin kalbi gibi atıyordu. Nefesi daraldı. Boğazı kurudu. Ne diyeceğini, ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Öylece yerinde durdu kaldı. Kafasından binbir düşünce geçiyordu. Bu sessiz sedasız yaylalarda; kana hiçbir değer verilmediği, insan yaşamının ise sadece bir kurşun fiyatına olduğu bu topraklarda, tepeden tırnağa silahlı olan bu beş kişi kimdi? Korucu mu, özel tim mi, gerilla mı? Kim? Böyle pusuda beklediklerine göre, düşmansa eğer, bu; en basitinden ölüm demekti. İçinden, dost olmaları için bildiği tüm duaları okudu. Sonra kendine kızdı. Nasıl olmuştu da onları görmemişti...

Gencin donup kaldığını gören gruptan biri:

- *Gel, korkma. Sana bir kötülüğümüz olmaz*, dedi.

Genç çekine çekine yanlarına gitti.

- *Gel şöyle otur, çekinme. Biz PKK'liyiz*, dedi aynı kişi sakın bir sesle.

Genç biraz rahatladı. Sonra 'belki de özel timdir bunlar. Bana oyun yapıyorlar...' diye düşünerek tekrar kaygılandı.

Gösterilen yere oturmadı.

- *Otur, öyle ayakta bekleme, birileri görür. Bizden emin olabilirsiniz, sana bir zararımız olmaz...*

Genç, istemeyerek de olsa gösterilen yere geçip oturdu. Kılık kıyafetlerine baktı. Evet, gerilla elbiseleri giymişlerdi. Ama bu o kadar zor bir şey değildi. Herkes aynı elbiseyi elde edebilir, giyebilirdi.

- *Cudi'de operasyon var*, dedi komutan olduğu anlaşılan gerilla, *her taraf asker kaynıyor. Seni buralarda görseler yaşatmazlar; sorgusuz, sualsiz kurşuna dizerler...*

Genç, konuşanın yüzüne baktı. İri siyah gözleri, traşlı temiz yüzü, biçimli ağzı ve kendine güven dolu yumuşak sesi insana güven veriyordu. Otuziki-otuzüç yaşlarında olan bu gerilla komutanı hiç de kötülük yapacak birine benzemiyordu.

Rahatladı...

Bunu farkedene gerilla komutanı:

- *Nereden geliyorsun*, dedi aynı ses tonuyla.

Genç yanıt verip vermemekte ikircikliğe düştü. Nasıl bir yanıt vermesi gerektiğine karar veremiyordu.

- *Evet seni dinliyoruz*, dedi gerilla komutanı tekrar.

- *Güney'den geliyorum...*

- *Ama Güneyli değilsin...*

- *Doğru; Batmanlıyım...*

- *Çekinmene gerek yok, doğru söyle. PKK'li olduğumuzu söyledik. Batmanlı olan çok sayıda arkadaşımız var. Açık konuşursan, belki sana yardımcı olabiliriz...*

Genç bir kez daha gerilla komutanına baktı. Yüzünde en ufak bir aldatma, en ufak bir hile belirtisi yoktu. İnandı. Doğruyu söylemeye karar verdi. Derin bir iç geçirerek:

- *Ben, aslen Batman'ın İks ilçesindenim. Kontra ve devlet güçlerinin baskıları sonucu ailemin bir kısmı ile birlikte Güney'e kaçtım. Ailemin geri kalan kısmını da getirmek için, kaçakçılarla birlikte bu gece sınırı geçtim. Yolu tam bilemiyordum. Bana bu yönü gösterdiler. Zomlara doğru gelirken dalmışım. Birden sizinle karşılaştım. Doğrusu önce çok korktum. Özel tim olabileceğinizi düşünmüştüm...*

- *Artık korkmana gerek yok, bizimlesin. Yalnız yollar uygun değil, her taraf kapalı. Ortalık asker kaynıyor. Operasyon üstüne operasyon düzenliyorlar. Dağ-taş bombalanı-*

yor. Böylesi bir ortamda seni yakarlarsa başına gelecekleri biliyorsun, bunun yabancısı değilsin...

- *Peki ne yapabilirim? Ailemin yarısı orada. Her an başlarına bir şey gelebilir. Onları getirmem lazım. Benim yüzümden başlarına bir şey gelsin istemiyorum...*

- *Dediğim gibi, onlara ulaşman mümkün değil. Tekrar geriye gitmen için sana yardımcı olacağız. Yolların açık olduğu bir sırada döner, ailenin kalan kısmını da götürürsün. Şimdilik yapılacak fazla bir şey yok. Silahsızsın. Bizimle kal. Senin için daha güvenli olur...*

- *Tamam, sizinle kalıyorum. Zaten yöreyi de pek bilmiyorum. Böyle daha iyi olur*, dedi gülümseyerek.

Gerillalar da gülümsedi.

Artık altı kişiydiler.

Gerilla komutanı, gerillalardan birini Ferik köyüne gönderdi. Kısa bir süre sonra köye giden gerilla, bir köylü ile birlikte geri döndü. Gerilla komutanı gelen köylü ile bir süre konuştuktan sonra, köylü yanlarından ayrılarak gitti. Anlaşılan komutan ondan bir şey yapmasını istemişti.

Bir saat kadar sonra aynı köylü bir taksi ile geri geldi. Bunun üzerine gruptakiler, komutanlarının silahlarını birer birer taksinin bagajına koyarak sivil elbiseler giydiler. Elbiseleri köye giden köylü getirmişti. Yola çıkmak için vakit henüz erken di. Biraz oyalandılar. Akşam üzeri, saat beş sularında yola çıktılar.

Taksiye tam yedi kişi binmişti: Şoför, beş gerilla ve ailesini Güney'e götürmek için onlarla birlikte kalan genç. Taksinin kızığı neredeyse yere değecekti. Lastiklerden fırlayan çakıllar, kızağa çarpıyor, mavzer kurşunu gibi sesler çıkarıyordu.

Genç heyecanla;

- *Komutan heval, nereye gidiyoruz*, dedi biraz çekinerek...

- *Seni, Hêzil çayı yakınında, güvenli bir yere bırakacağız. Biz daha ötelere gideceğiz. Köylüler geçmen*

için sana yardımcı olurlar...

Genç “siz nereye gideceksiniz?” diyecekti, ancak bunun doğru olmayacağını düşünerek söylemekten vazgeçti.

Taksi hızla yol alıyordu. Fakat daha kısa bir yol almışlardı ki, üstlerinden iki helikopter geçti. Gerillalar bakıştı: “Bu da nereden çıktı?” der gibiydiler. Ama hiçbir konuşmadı. Genç, bir tehlike olduğunu sezdi. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya, boğazı yine kurumaya başladı. Yutkundu. Gerillalara baktı. Yüzlerinde en ufak bir korku izi yoktu. Savaşta tehlikelerin verdiği alışkanlık, onları tunçtan birer heykel haline getirmişti. Bakışı şoföre yöneldi. Yüzü, bakışları insana hiç güven vermiyordu. Küçük gözleri, sivri bir biberi andıran burnu insanı ürkütüyordu. Hayret etti. Nasıl da şimdiye kadar bu sivri burun dikkatini çekmemişti. Taksi hızla yol alırken, gencin aklı bu sivri buruna takılıp kalmıştı.

Bir panzer, korna çalarak şoföre selam verip yanlarından geçti.

Gerilla komutanı şoföre dönerek: - *İsmet, bu nedir? Niye sana selam veriyor?* dedi.

Gerilla komutanı kuşkulandı. Bir panzerin bu bölgede bir sivil araca korna çalıp selam vermesi alışılmışın dışında bir şeydi.

Şoför sakın bir sesle:

- *Buradaki polislerin çoğu beni tanır. Onun için selam veriyorlar. Endişelenmenize gerek yok, dedi yapmacık bir gülümsemeyle.*

Yanıtı biraz inandırıcıydı. Gerçekten bölgede İsmet'i tanımayan yoktu. Askerinden politikasına; şehirlisinden köylüsüne kadar herkes kendisini tanırdı. Ama yine de gerilla komutanının içine derin bir kuşku düşmüştü. Ancak bu aşamadan sonra yapabilecekleri fazla bir şeyin olmadığını da çok iyi biliyordu. Geriye dönüp gitmeleri ya da bu dümdüz yerde inmeleri tartışmasız olarak ölüm demekti. Zira, askerle-

rin en yoğun olduğu bölgenin tam ortasındaydılar. Susmayı yeğledi. Kafasında binbir düşünce ve ihtimal vardı; biri diğeriyle çarpışıyor, biri diğerini çürütüyordu. Bir yanlışlık vardı, bir hata vardı; ama nerede ve neydi? Başkan'ın sesi yankılandı kulaklarında: “*Parti kendini olanca gücüyle sürece vermiş, kendini köprü yapmıştır. Hiç olmazsa üzerinde doğru yürünmeli...*” saçları diken diken oldu. “*Üzerinde doğru yürünmeli...*”

Doğru yürüyor muydu?

Kuşkuluymdu!

Ter içinde kalmıştı. Kumral saçları dipten ıslanmış, kor ateş kırmızımsı dudakları kurumuştur.

“Hacılar Taburu”nun önüne gelmişlerdi. Özel tim ve askerler tarafından durduruldular.

Şoför:

- *Abi, hani sizlere sözünü ettiğim Kuzey Iraklı kaçakçılar vardı ya... Ben onları Habur sınır kapısına bırakıp payımıza düşen emanetlerinizi de kendi ellerimle getireceğim, dedi göz kırparak.*

- *Sana inanıyoruz İsmet, dedi özel tim, ama yine de iş olsun diye arabayı arayalım...*

İçerdekiler daha taksiden inmeden elliden fazla asker ve özel tim çevrelerini sardı. Tüm namlular gerillalara doğrulmuştu. Zağarlar gibi, sinsice yaklaşıyorlardı. Sarı cılız ışıklı gözleri aynı noktada sabitleşmişti. Giderek çemberi daralttılar adım adım. Otlar hışırtısız, rüzgar sessizdi.

Gerillalar yine bakıştı. Bu kez bakışları, helikopterlerin geçerlerkenki bakışlarından çok daha farklıydı. Tuzağa düşürüldüklerini anlamışlardı. Ne ki, artık çok geçti. Öylesine ki, çatışıp ölmek bile mümkün değildi. Çünkü, silahlar bagajdaydı. Çaresiz araçtan inmek için hareketlendiler. Ancak daha inmeden özel tim ve askerlerce yere yatırılarak elleri, ayakları bağlandı. Peşinden gözleri de

bağlanarak bir araca atıldılar. Başkan APO canlandı gözlerinde. Gür, siyah kaşlarını çatmış, konuşuyordu: “*Denilebilir ki, kayıplarımızın yüzde doksanı dikkatsizlik ve duyarsızlıktan kaynaklanmaktadır. Elbette ki bu disipline uymamanın bir sonucudur. Dikkatsiz ve duyarsız kişilerin birçok şeyi de beraberlerinde heba ettikleri açıktır. Onlar yalnızca kendilerine zarar vermekle kalmaz. Örgütlenmeye ve arkadaşlarına da zarar verirler.*

Bir kadro bu özellikte olamaz. O, dikkat ve duyarlılıktan uzak bir uydu durumuna düşemez...”

“Ben düştüm Başkanım” dedi içinden komutan, “tedbiri elden bıraktım” kafası oğul tutmuş arı kovana gibi uğulduyordu. “Haklı arzunun yanıtı söz değil, edim olmalıdır.” Bu sözü nerede okumuştur, hatırlayamadı. Ama birkaç kez üst üste tekrarladı ve derin bir iç geçirerek sustu.

Araç virajı alıp ilerledi. Gerillalar ne yöne ve nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Dayaklar daha da sıklaşıp şiddetlenmişti. O sırada gencin göz bandajı düştü. Pencereden İsmet'in özel timlerle birlikte gittiğini gördü. İlk gözlerine inanamadı. Dayagı göze alarak tekrar baktı: Evet, aralarındaki şoför İsmet'ti. Üstelik elleri bağlı değildi. “Alçak adam” dedi içinden, “bizi sen ele verdin...”

Araç durduğunda getirildikleri yerin, alındıkları yerin hemen yakınında bulunan “Hacılar Taburu” olduğunu anladı. Gerilla komutanı kan-ter içinde kalmıştı. Gencin pencereden baktığını farkedene özel tim, vurduğu sert bir tekme ile genci yere düşürdü.

Araba stop etti. Derin bir sessizlik oluştu. Yaprak kırpıdası duyuldu. Derken uzaktan ayak sesleri geldi ve giderek araca yaklaştı. Kapının açılmasıyla gerillaları kollarından, ayaklarından tutup yere fırlatmaları bir oldu. Yerde sürükleyerek büyük

sarı binaya doğru götürdüler. Toprak zeminden beton zemine geçtiklerinde, kendilerini derinden gelen insan çığlıkları karşıladı. Gözaltına getirildiklerini anladılar. Bu konuda en tecrübeli olanı, gerilla komutanıydı. Daha önce defalarca soruşturmayaya alınmış ve tam oniki yıl Diyarbakır Zindanı'nda yatmıştı. Bu süre içinde işkence, ölüm orucu ve vahşi uygulamalar sonucu birçok arkadaşı sakatlanmış, tam kırkyedi yoldaşı da bu zindanda yaşamını yitirmişti. Ayrıca, dünya bazında üçüncü; ülke ve Türkiye bazında ise ilk olan ölüm orucunda da önder arkadaşlarıyla birlikte yer almıştı. O zaman bu eylemleri kırküç gün sürmüş; yurtiçinde ve yurtdışında büyük yankılar uyandırmıştı. Dolayısıyla gerilla komutanı, işkenceye, açlığa, baskıya, tehdit ve şantajlara yabancı değildi. Nereye götürüldüğünü, kimlerle ve nelerle karşılaşabileceğini gayet iyi biliyordu. Fakat artık yapabileceği fazla bir şey yoktu. Tek şey vardı ki, o da; partinin direniş ilkesine sahip çıkmak; halka, partiye zarar vermek ve tutsak düşen yoldaşlarına iyi örnek olmaktı. Çiçek Ali'nin sözünü hatırladı: *"Benim görevim direnmek; sizin göreviniz ise çözmektir..."*

Bunda kararlıydı.

Birkaç kapıyı geçtiler. Genişçe bir yere geldiklerinde özel tim, polis ve askerler saldırıya geçti. Kafa-kol, yüz-göz demeden sopa, cop ve kalslarla dövmeye başladılar. Çıgılları öteki çıgıllarla birleşerek ortaklık bir anda ana-baba gününe döndü. Her taraftan insan çıgılları ve iniltileri yükseliyordu.

Meydan dayacağına ara verildiğinde beş gerilla ve beraberlerindeki genç, yarı baygın bir şekilde yerde yatıyorlardı. El ve ayaklarındaki ip-ler çözülerek, bu kez birbirlerine zincirlerle bağlandılar. Ortalık kan, ter ve sidik kokuyordu. Zemin ve duvarlar pıhtılaşmış, kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Bazı yerlerde

kan taa tavana kadar sıçramıştı. Derin iniltiler, iğrenç küfürler, acı çığlıklar, öfkeli haykırışlar, yüksek ve kısıp bağırılmalar birbirine karışıyor, ortalık Hitler'in Temerküz Kampları'nı andırıyordu. Bu cehennem ortamında, ileride biri direniyor, sorulan her soruya "bilmiyorum" yanıtını veriyordu. Gerilla komutanı göz bandajının altından o tarafa baktı. Direnenin, ak sakallı bir ihtiyar olduğunu gördü. Kendisinden PKK'nin silah ve cephanesinin neredede olduğu soruluyordu. Ak sakallı ihtiyarın yanıtı hep aynıydı: *"Bilmiyorum, haberim yok."* Sol kaşı yarılmış, elmacık kemikleri soyulmuştu. Alnındaki yeşilimsi ekimoz, onun uzun süreden beri gözaltında olduğunu gösteriyordu. Göğsü demirci körüğü gibi inip kalkıyor, ak sakalı arasından akan kan, kıpkızıl bir ırnak gibi göğsünden beline doğru iniyordu. Yine de en ufak bir yakınma, en ufak bir yalvarma tenezzülünde bulunmuyordu. İhtiyarın bu direniş karşısında çılgına dönen özel tim, diğer işkencecilere seslenerek:

- *Şu moruğun torununu getirin, etini pişirip ona yedirmesem namussuzum*, dedi öfkeyle.

Torunu sürükleyerek yanına getirdiler. Dokuz yaşlarında vardı yoktu. Simsiyah, kıvrıkcık saçları ter ve kir içinde kalmıştı. İncecik boynu bir filiz gibiydi, fiske vursan kırılacak kadar nazik ve güzel...

Özel tim sesini incelterek:

- *Moruk, Allah'tan hiç medet umma. Allah Ankara'da lojmanlarda mışıl mışıl uyuyor. Uyanmaya da hiç niyeti yok... Peygamber ise izne gitmiş, Marmaris'te bir villa kiralamış, sabah mayosunu giyer, denize gidip yüzer, kumla oynar; akşama balkonda oturur, rakısını yudumlar. Şu anda onların yerine biz bakıyoruz. Söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Aha, çok sevdiğin tek torunun. Şimdi duvara çarpar, beynini dağıtır ve eti-*

ni de pişirerek sana yediririm. Bu yapmadığım bir şey değildir. Biliyorum; yürek ve karaciğerin tadı bir başka olur. Hele yanında bir de 'aslan sütü' oldu mu diyecek kalmaz...

Ak sakallı ihtiyar, *"bu alçakların yapmayacağı şey yoktur"* diye düşünüyordu, ama kararından vazgeçemedi:

- *Bilmiyorum. Bana iftira ediyorlar*, dedi.

Çıkardığı kararlı sese kendisi de inanmadı. Nasıl olmuştu da bu kadar kararlı ve gur çıkılmıştı sesi...

Çocuk, tir tir titriyordu. Kemer diye kırmızı iple bağladığı gri pantolonu düşü, düşecekti. İncecik pembe gömleği rüzgara tutulmuş gibi titriyor, yırtık ve sökükleri bir açılıp bir kapanıyordu. Lastik ayakkabısının teki yoktu. Bir dedesine, bir de ayakkabısız ayağındaki delinmiş kırmızı çorabına bakıyordu. Özel tim ensesine şiddetli bir tokat vurdu. Çocuk tiz bir çığlık atarak duvara çarptı. Göz pınarlarından akan yaşlar, pembe yanaklarından süzülerek incecik dudakları arasından ağzına girdi. Burununu çekip gözyaşlarını diliyle emerken, özel tim bir de tekmeledi. Çocuk bir çığlık daha atarak:

- *Ay bavo*, dedi.

Kendini tutamayan ak sakallı ihtiyar, bağırdı:

- *Ha bavo qurban, ha*, dedi.

Özel tim bu kez çocuğun sol kulağını kökünden koparıncasına bükü. Çocuk tekrar bağırdı.

- *Bavo, van ez kuştım bavo, aax*, dedi.

İhtiyarın gözleri bulutlandı, şimşekler çaktı çakacak... Gözü gibi sevdiği, yemeyip yedirdiği, içmeyip içirdiği ve kör ocağının mirasçısı olarak gördüğü biricik torununu göz göre göre kaybedecekti. Bir ara karsarsızlığa düştü. "Söylesem mi?" diye düşündü. Sonra köydeki ihanetçileri, korucuları, itirafçıları hatırladı... Hemen bu düşüncesinden sıyrıldı. Tam o sırada torunu yine bağırdı:

- Ay baviko, milê min şikiya; van ez kuştim bavo, dedi.

İhtiyar boşaldı:

- Wey bavo qurbana milê te... Way ez bi qurbana dest û nigê te. Wey ez heyrana çavê te. Metirse oxil, metirse; suçê me tune ye, dedi ve göğsünü yumruklayarak ağlamaklı bir sesle bağırdı: "Hawar! Hawar! Va dinya çima vuqas bê bext û bê ujdane..."

Özel tim torununu yere fırlatarak, yine ihtiyarı dövmeye başladı. İhtiyarın yaşlı göğsünden çıkan çığlıklar, torununun ince çığlıklarıyla birleşerek kalın, nemli duvarlarda yankılandı ve ciğerleri parçalayarak karanlık gecede yıldızlara doğru eridi gitti.

İçeri giren işkenceci fısıltıyla:

- Teröristler getirildi. Altı kişi. Biri komutanları, deyince özel timler, askerler işkenceyi bırakarak hızla yeni getirilenlerin bulunduğu bölüme gittiler.

Gerillalar zincire vurulmuş, öylece yerde yatıyorlardı. Bunların, az önce sivil elbiselerle yeni getirilenler olduğunu anladılar. İçeri girer girmez vurmaya başladılar. Dayak atmaktan zor nefes alan özel tim, dış bileyerek:

- Hey sen! PeKaKa'nın komutanı

Yılmaz UZUN! İşte elimize geçtin. Konuşma bakalım, şimdi görürsün sen. Kimler burada çözülmedi ki? Ya çözülecek, her şeyi anlatacaksın, ya da diğer Kürtlerin yanına gideceksin. Başka hiçbir alternatifin yok. Bu kez baban da seni kurtaramaz. Bir kez Diyarbakır'dan kurtuldun, kefeni yırttın. Ama artık seni oraya göndermeyeceğiz. Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncüsünde yakalanır. Yakalanınca da bacıklarını kırarlar, Yılmaz UZUN...

Kuşkuları kalmamıştı gerillaların. Komplo sonucu yakalanmışlardı. Çünkü isimlerini söyleme bir yana, hiçbiri gerilla olduğunu bile kabul etmemişti. Yine işbirlikçi ve kirli ihanetle karşı karşıya kalmışlardı.

Özel time yanıt vermediler.

Şeflerinin işaretiyle, kaşla-göz arasında Yılmaz'ı çırılçıplak soyarak kollarını, ayaklarını yerde sabitleştirip, tren rayları gibi iki kalasa kemerlerle sıkıca bağladılar. İki elektrik kablosundan birini cinsel organına, diğerini de işaret parmağına bağlayarak manyetonun kolunu çevirmeye başladılar. Yılmaz gerildi. Kaskatı kesildi bedeni. Özellikle karnın kasları zorlanıyor, bağırsakları bacakları arasından fırlayacakmış

gibi oluyordu. Manyeto kolu her çevrildiğinde tüm vücudu geriliyor, bedeninde korkunç acılar hissediyordu. Bu acılar kalbinden beynine, oradan ta ayak parmaklarına kadar iniyordu. İsteddiği tek şey bağırıyordu. Ama dişlerini sıkarak bağırıyordu. Tim, manyetonun kolunu daha hızlı çevirmeye, Yılmaz'ın direncini ölçmeye çalıştı. Buna rağmen Yılmaz'ın tavrında herhangi bir değişiklik olmadı. Bağırıyordu. Özel tim kolu daha hızlı çevirmeye, dereceleri daha da yükseltmeye başladı. Çevirdi, yükseltti; çevirdi, yükseltti, çevirdi... Artık dozaj ölüm sınırına getirilmişti. Yılmaz'da yine çıt yoktu. Dişlerini sıkıyor, nefesini tutuyor, her şeye karşı bağırırmamakta direniyordu. Bunu, Diyarbakır Zindanı'nda özel harpçi Esat Oktay zamanından kalan tecrübesiyle yapıyordu.

Özel tim çaresiz kalmıştı. Umduğunu bulamamış, Yılmaz'ı konuşturmak şöyle dursun, bağırıtmamıştı bile. Yenilgisini belli etmemeye çalışarak:

- Acelemiz yok. Her saat başı burada olacaksın. Bakalım, "karakutu" mu yaman, Yılmaz komutan mı? Göreceğiz... Diğerini getirin, dedi ve bir-iki adım geri çekildi.

Yılmaz: "Sana o zevki tattırma-

yacağım; faşist köpek!” dedi içinden. Yılmaz’ın kol ve bacaklarından tutup sürükleyerek diğer gerillaların yanına attılar. Çırılçıplaktı. Bir işkenceci O’nu tekrar zincirlerken, diğer işkenceciler de başka bir gerillayı alıp götürdü.

Böylece tüm gerillaları sırayla işkenceden geçirdiler.

Gerillalar hiçbir şey kabul etmedi. Beraberlerindeki genç ise, sadece kendi olayını olduğu gibi anlattı. Başka bir şey bilmediğini söyledi. Doğru olanı da buydu. Ama inanmadılar. Hatta çözülme noktasına geldiğini varsayarak işkenceyi daha da yoğunlaştırdılar. Yine de genç aynı şeyleri tekrarlayıp durdu: “*Ailemi götürmeye gidiyordum...*”

Aradan bir saat geçmişti ki, Yılmaz’ın ayaklarını zincirden çıkardılar. Kendisine laf attılar. İşkenceye götürüleceğini anlayan Yılmaz, o gür sesiyle;

- *Bijî PKK! Bijî PKK!* diye haykırdı.

Peşinden tüm gerillalar komutanlarını tekrarladılar:

- *Bijî PKK! Bijî PKK!..*

İşkencehane yankılanıyordu. Gözaltındaki direnişçiler hayretler içindeydi. Kimdi bu cehennemde, bu soylu sloganları haykıranlar?... Kimdi ölümüne direnen bu kahramanlar?..

Yılmaz, sevinçliydi. Askersiz komutan değildi. Arkasından gelenler vardı. Sesi daha gür çıkmaya başladı:

- *Bijî Serok APO!*

Gerillalar yine bir ağızdan haykırdı:

- *Bijî Serok APO!*

Yılmaz slogan değiştirdi:

- *Bijî Kurdistan!*

Gerillalar yine tekrarladı:

- *Bijî Kurdistan!*

- *Bijî ARGK!*

- *Bijî ARGK!*

- *Bijî PKK!*

- *Bijî PKK!*

Özel timler meydan dayacağına başladı. Cop, kalas ve sopalar yağmur gibi indi genç bedenlere. Fakat çığlıklar yoktu. Yine slogandı karşılıkları. Yılmaz’ı sürükleyerek götürdüler. Tekrar haykırdı:

- *Bijî ERNK!*

Gerillalar kendisini yine yalnız bırakmadı:

- *Bijî ERNK!*

Özel timler çıldırmış gibiydi. Şef hırlayarak:

- *Bijî Arneka! ha! Peki, görürsün şimdi Arnekayı...*

Yılmaz’ı bu kez Filistin askısına gerdiler. Kolları omuzlarından kopacak gibi oldu. Çenesi göğsünü sıkıştırarak nefes almasını zorlaştırıyordu. Bedenini yukarı çekerek derin bir nefes aldı. Başkan yine canlandı gözlerinde. Öfke dolu konuşuyordu: “*Böyle üç-beş kişi omuzuna silahını almış, sözde gerillacılık yapanlara yönelik yapılacak ilk iş, gidip omuzlarından silahını almak ve kendisini ölüme atmak istiyorsa silahsız atılmasını, bu anlayışı kabul etmediğimizi, bu anlayışın imhaya götürdüğünü söylemek olmalıdır...*”

Bagaja koydukları silahları hatırladı. Dişleri kenetlendi öfkeden...

Kolları uyuştu. Boynu kopacak gibi oldu. Kendini yine aşağı bıraktı. Vücudundaki bütün ağrılar omurilik soğanında toplandı. Boynu ha koptu ha kopacaktı. Yine nefesi daraldı. Bir kez daha kendini yukarı çekti ve derken kendinden geçip bayıldı.

Yere indirdiler.

Yılmaz’ın bayıldığını farkedен işkenceciler, kefiyeyi gözbandajı üzerine çember yapıp sıkıca bağladılar. Bu kez elektriği şakaklarından vereceklerdi. Kabloların ucuna bağlı, düzeltilmiş iki tatlı kaşığını andıran demirleri şakaklarına gelecek şekilde kefiyenin altına yerleştirdiler. Elleri-ayakları yerde sabitleştirilmiş, kalaslara bağlanmıştı. Verilen işaretle özel tim manyetonun kolunu aniden hızla çevirdi. Mavi bir şim-

şek çaktı Yılmaz’ın gözlerinde. Alevler halka halka... Patlayan flaş-tan daha keskin ve kaynak makinesinde eriyen elektrot ışığından daha parlak... Beyni zonkladı, gözleri patladı patlayacaktı. Ağzında, dişlerinde tuhaf bir tat ve koku aldı. Özel tim iğrenç bir kahkaha attı:

- *Konuşacak mısın, konuşmaya-cak mısın?*

- *Ben PKK’liyim. Görüşlerimi her yerde ve her koşul altında söylemeye ve tartışmaya varım. Siz düşüncelerimizden korkuyorsunuz...*

- *Böyle söyleyenleri çok gördük. Sonra bülbül kesildiler; tıptış tıptış yer gösterdiler.*

- *Partimiz muazzam bir şekilde geliyor, değişik sınıf ve katmanlardan insanları kucaklıyor. Tüm ulusal ve sınıfsal mücadelelerde olduğu gibi bizim mücadelemiz içinden de zayıf unsurların çıkması sürpriz değildir.*

- *Sen şimdi güçlü müsün yani, dedi ve hırsla kolu çevirdi. Tekrar mavi şimşek çaktı gözlerinde. Arkasından aynı zonklama ve gözlerinde aynı acı... Dişlerinde, ağzında aynı tat vardı. Özel tim çok önemsiz bir iş yapmış gibi bir sesle: “Bırak bu hikayeleri, bunları çok dinledik. Söylecek misin, söylemeyecek misin? Nereye ve ne için gidiyordunuz; kiminle görüşecektiniz?”*

- *Söylemiyorum.*

Tekrar kolu çevirdi özel tim.

- *Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?*

- *Söylemiyorum.*

- *Söyleyecek misin?..*

- *Söylemiyorum.*

- *Söyle!*

- *Söylemiyorum!..*

Böylece sabaha kadar Yılmaz’ı hiç uyutmadan elektrikten Filistin askısına, Filistin askısından elektriğe götürüp getirdiler. Ama umduklarını bulamadılar. Sonunda sürükleyerek diğer gerillaların yanına bırakıp tekrar zincirlediler.

Şef, gerillaları uyutmamaları için nöbetçilere talimat verip uyumaya giderken, Yılmaz'ın sesi kulaklarında çınılıyordu: *"Bizler birer savaşçıyız; esir düştük. Biz PKK'li olarak sizin esirlerinize yaptığınız muameleyi görmek istiyoruz... Sizler birer cani ve katilsiniz..."* Yılmaz'ın bu sözlerinden çok, direnişini hazmedemiyordu: *"Savaş esiri ha! Ben size gösteririm savaş esirliğinin nasıl olması gerektiğini"* dedi kendi kendine ve yürüdü gitti.

Aradan tam dört gün geçmişti. Bilinen ve bilinmeyen tüm işkence metodları, tüm hile ve oyunları gerillaların üstünde denemiş, ancak hiçbir sonuç alamamışlardı. Bu yöntemlerle binlerce kişiyi konuşturan, yüzlercesini itirafçı yapan ve onlarcasını işbirlikçi-ajan durumuna getiren özel timler, şimdi bu beş gerilla karşısında çaresizdi. Ağızlarından bir tek kelime alamıyorlardı. Söyledikleri tek şey: *"Biz savaş esiriyiz..."*

Savaş esirliği muamelesini istiyoruz"du. Üstüne üstlük sloganlar atıyor, işkencehanedekileri de direnişe davet ediyorlardı.

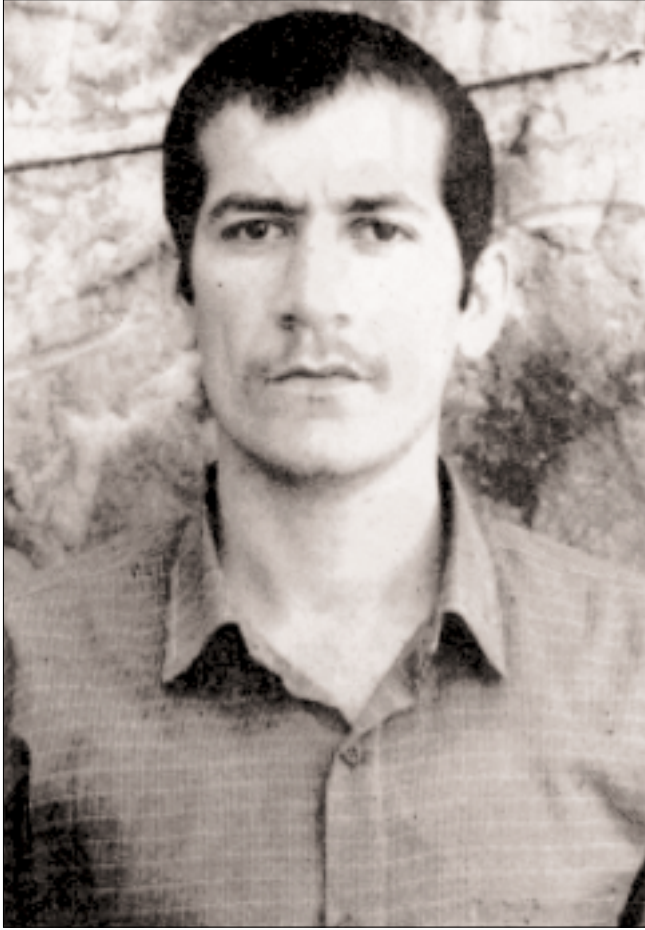
Bu kadarı da fazlaydı.

Telsizler ötmeye, madeni sesler duyusuzca konuşmaya başladı. Biri daha bitirmeden diğeri konuşuyordu. Konuşmaların içeriği hep aynıydı:

"Gerillalar çözülmüyor!..."

Dördüncü günün akşamı tüm işkence metodlarını bir kez daha ve en şiddetli şekilde birer birer tekrarlamaya karar verdiler. Ya öleceklerdi,

ya çözüleceklerdi. Başka hiçbir seçenekleri yoktu. Bu karar üzerine, ölümlerini de göze alarak vahşi işkencelere başladılar. Gerillaların her tarafı parçalanmış, kan-revan içinde kalmışlardı. Buna rağmen tek bir sır vermediler. Sonunda, beşinci günün

gecesi yenilgiyi resmen kabul etmek zorunda kaldılar.

Telsizle rapor veren şef, yenilgili bir sesle:

- Hiçbir şey kabul etmiyorlar komutanım; konuşmuyorlar. Tüm aletleri denedik olmadı... Esir muamelesi istiyorlarmış... Biri konuşuyor gibi yapıyor, ancak doğruyu söylemiyor... Bizi yanıltarak kurtulmaya çalışıyor. Ailesinden falan söz ediyor..."

Karşıdaki, söylenenlere daha fazla tahammül etmeyerek, bağırdı:

- Panzerle götürün, dedi.

"Panzerle götürün" ... Bu bir şifreydi; ölüme yolculuk demektir...

Özel tim şefi ellerini oğuşturarak hızla içeri girdi. Önüne gelenlere gülmüyerek, gerillaların bulunduğu bölüme gitti.

Gerillalar zincire bağlı olarak yerde uzanıyorlardı. Elleri, yüzleri parçalanmış; kan ve terden elbiselerinin rengi kaybolmuştu. Yılmaz'a nefretle baktı... Çenesi, kaşı yanılmış, dudakları patlamıştı. Yılmaz gözlerinde büyüdükçe, kendisi küçüldü. Küçüldükçe aşağılandı, aşağılandıkça küçüldü; küçüldü küçüldü. Kara bir nokta olup kaybolacaktı ki, bağırdı:

- Panzere bindirin!

Diğerini de alın, dedi içki ve esrardan çatallaşmış sesiyle.

Askerler bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. *"Diğeri"* dediği ise, Silopi'de gözaltına alınan *"İlhan"* adında biriydi. Böylece sayıları yediye çıkmış oluyordu. **Yılmaz, Selim, Büyük Gabar, Küçük Gabar ve Behdinan** adlı gerillalar ile

ailesini almaya gelen genç ile **Silopili İlhan...**

Panzere bindirildikten sonra kafa, kol, yüz-göz, ağız-burun demeden rastgele ve korkunç şiddetle vuruyorlardı. Her biri kuduz bir köpekten farksızdı. Saldırdıkça kuduruyor, kudurdukça tekrar saldırıyorlardı. Ağızları köpürmüş, iğrenç üniformaları, botları gerillaların kanıyla kızıla boyanmıştı. İçlerinden biri, çatışmalarda öldürülen askerlerin adını anarak bağırdı:

- Söyleyin bakayım, A.'yı kim öl-

dürdü? S.'yi kim öldürdü? M.'nin teskeresine bir ay kalmıştı, kim öldürdü? dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Özel tim ofkeyle tekrarladı:

- Söyleyin lan, kim öldürdü?

Yılmaz, gayet sakin bir sesle:

- Bu bir savaştır. Savaşta her iki taraftan da insanlar ölür, öldürülür... Bunu biz istemiyoruz... Ülkemizde ne arıyorsunuz? Buradaki insanları görüyorsunuz, giyim-kuşamlarıyla, dilleriyle size hiç benziyorlar mı? Bunu kendinize sormalısınız. Ne işiniz var buralarda?... Düğünlerimiz ayrı, yaslarımız ayrı, kültürümüz ayrı... Biz Kürdüz. Burası bizim ülkemizdir. Bunu tüm dünya alem biliyor. Kürdistan...

- Burada şanlı Türk bayrağı ilelebet dalgalanacak. Krolara yedirmeyeceğiz buraları. Hepinizi kıştır kıştır doğrayacağız. Ananızdan doğduğunuza bin pişman edeceğiz... Geçmişte de bu devlete isyan ettiniz. Hem de tam yirmisekiz defa. Ama hep siz yenildiniz; biz kazandık. Mağaralara doldurup ağızınızı kapattık. Numaraladık. Yine kapatacağız...

- Geçmiş ayrı, bugün ayrıdır... Şimdiki halk, şimdiki önderlik başkadır. Hareketin dayandığı sınıfsal temel başkadır... Bugünkü özgürlük hareketini, geçmişteki isyanlarla kıyaslamak, öylece bir değerlendirmeye gitmek kelimenin tam anlamıyla politik körlüktür....

- Kör olan sizsiniz. Uşaksınız. Geçmişte ne yapmışsak, yine öyle yapacağız...

- O günler artık geride kaldı. Ulusal ve sınıfsal bilinç gelişti. Ülkemiz bağımsızlığına, halkımız özgürlüğüne er veya geç ulaşacaktır. Bunu hiçbir güç engelleyemez. Engellemeye kalkışanlar, tarihin ileriye dönen çarkları arasında ezilip yok olacaklardır. Ulusal bilinç, öyle yakıcı bir ateştir ki, karşısında taşlar, tahtlar dayanmaz yanar, yıkılır, yok olup gider... ABD Vietnam'da ka-

zandı mı? Fransa Cezayir'de kazandı mı? Hayır; kaybetti. Üstelik hâlâ sancılarını çekmektedirler: TC de Kürdistan'da kazanamayacak, kesinlikle kaybedecektir!..

- Beyinleriniz yıkanmış... Kandırılmış uşaklarınsınız. Rus uşağı, Moskof uşağısınız. Saddam'ın uşağısınız. Katliniz vaciptir sizin. Kadın, çocuk öldürüyorsunuz. Erkeklikte kadın-çocuk vurmak var mı lan?

- Otuz milyonluk bir halkız; bu kadar insan kandırılıp beyni yıkamaz. Kendinizi kandırmayın. Biz hiç kimsenin uşağı değiliz. Tam tersine halkımızı uşaklıktan, kölelikten kurtarmak; özgürleştirmek istiyoruz. Tarihimizi biliyoruz. Ülkemizi, halkımızı tanıyoruz. Şunun uşağı, bunun uşağı ucuz karalamalardır. Tarihi okumalısınız... Kadın-çocuk vurmuyoruz.

- Ya bu kadar kadın-çocuğu kim öldürdü lan? Erkeklikte var mı kadın-çocuk vurmak?... Canisiniz.

- Çocuklarımızı bizden fazla sevemezsiniz. Bu doğanıza aykırıdır. Halkımızı da, ülkemizi de sevemezsiniz... Oysa biz uğruna ölecek kadar seviyoruz. Biz isteyerek, hedefleyerek, çocukları, kadınları vurmuyoruz. Korucular, askerler evlerin içinde, avlularda pusu atıyorlar. Damlarda mevzi kuruyorlar. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Karşılıklı çatışmalar oluyor. Her türden silah kullanılıyor. Roket, bomba, makineli vs... Her iki taraftan da insanlar ölüyor... Bu arada kadın ve çocuklar da vuruluyor. Buna en fazla biz üzülüyoruz. Ama savaştır. Oluyor. Bunun sorumlusu biz değil, sizsiniz. Ülkemizde ne arıyorsunuz? Biz sadece ülkemizi savunuyoruz. Sömürgeci güçleri kovmaya çalışıyoruz.

- Korucular da Kürt değil mi lan? Kürtleri de öldürüyorsunuz? Ermeni uşağısınız!..

- Korucular haindir! Kendi varlık nedenlerini inkar ediyorlar. Kendilerine yabancılaştırmışlar ve ait olduk-

ları toplumun değer yargılarına ters düşmüşler. Kendi içindeki hainleri cezalandırmak, her halkın hakkıdır. Biz de bu meşru hakkımızı kullanıyoruz.

- Sen hain değil misin? Ülkeyi bölüyorsun, Ermeni uşağı!..

- Hayır! Hain değilim. Halkımızın özgürlüğü ve ülkemizin kurtuluşu için savaşıyorum. Hainin en temel özelliği; korku karşısındaki tavrıdır. Hainin tanrısı korkudur. Ben ne sizden, ne sömürgecilerden ve ne de emperyalistlerden korkuyorum. Devrim cesaret işidir... Bugün tutsağız... Bu doğru. Ama bu, sizin başarılı olduğunuzdan değil, bizim gafletimizdendir; önderliğin talimat ve perspektiflerini bilince çıkaramadığımızdandır. Politik uyanıklığı ve tedbirli davranmayı ihmal ettiğimizdendir. Kirli ihanet tarihiyle bir kez daha karşı karşıya kalmamızdandır. Ölebiliriz...

- Bundan hiç kuşkun olmasın, hem de ne ölüm!..

- Öldürebilirsiniz, ama partimiz ve Önderimiz Başkan APO önderliğinde, biz bu ihanet tarihini alaşağı edeceğiz. Ölüm kâr etmez; önemli olan mücadele için yaşamayı bilmektir. İşte biz bunu beceremedik.

- Gelsin seni kurtarsın bakalım, o Ermeni uşağı APO! Onu bir ele geçirirsem oyarım bee, Başkan neymiş gösteririm ona ben...

Yılmaz tebessüm etti, "zavallı" manasına...

- Gülüyorsun haa... Bana gülüyorsun, dedi ve bıçağını çıkararak kendisine en yakın olan gerillanın sol kulağını kökünden kesip yere fırlattı. Yanındakine gitti. Onun da sol kulağını aynı şekilde kesip panzerin kaportasına çarptı. Tam bir kasap gibiydi. İğrenççe bağırıyor, vahşi sesler çıkararak saldırıyordu:

- 'Sol' diye bir şey kalmayacak lan... Sol kol, sol bacak, sol kulak, sol hiçbir şey kalmayacak... Her şey sağ olacak, her şey... diyordu. Kudurmuş bir yabani hayvandan fark-

sızdı. Yılmaz'a seslenerek:

- *Hey sen Yılmaz UZUN. PeKa-Ka'nın komutanı! Komutan haa? Şimdi görürsün sen komutanın ne demek olduğunu*, diyerek O'na doğru gitti. Yılmaz, bir şey yapamamanın öfkesiyle bileğindeki zinciri zorluyordu. Diyarbakır'ı hatırladı. Kariyerle mahkemeye gidiş gelişlerini, kölelerin pazara götürülmesi gibi zincirlerle birbirine bağlanarak katarlar şeklinde mahkeme salonlarında saatlerce bekletilişlerini, Esat Oktay'ın o iğrenç kahkahalarını, gardiyanların jop, kalas, sopa ve zincirlerle, vahşice saldırılarını, tutsakların canhıraş bağırışlarını; Hayri'yi, Kemal'i ve kariyerle mahkemeye götürülen ilk ölüm orucu direnişçilerini bir bir hatırladı. Ondört kişiydiler. Ali EREK yaşamını yitirmişti eylemde. Şimdi kendisine bağırın özel tim şefinin sesi, Ali'yi ve onlarca devrimci tutsağı katleden MHP'li Mevlut Çavuş'un sesine ne kadar da benziyordu. Özel timin aniden sol kulağını kavradığını farketti. Peşinden bir acı duydu, kulağının derinliğinde. Ilık kan aktı çenesinden boynuna, boynundan sol memesine ve O'ndan bir damla yağın bulunmadığı yay gibi beline. Kulağı timin elindeydi. "*Komutan kulağı*" diyerek iğrenç bir kahkaha attı.

- *Bi-jî Pe-Ke-Ke!..* şıarı, yumruk gibi patladı yüzüne.

Bir yumruk daha:

- *Bi-jî AR-Ge-Ke!*

Yılmaz yalnız değildi. Gerillalar da eşlik ediyordu O'na:

- *Bi-jî Pe-Ke-Ke!..*

- *Bi-jî AR-Ge-Ke!..*

Panzerin içi bir anda miting alanına dönüştü; timler panikledi. Yere yatıp siper almak istediler. Sonra panzerin içinde olduklarını farkettiller. Üstelik haykırıanların el ve ayakları zincirliydi. Bu kez korktuklarına öfkelenerek saldırdılar. Bu sırada özel tim, sert bir darbeye Yılmaz'ın diğer kulağını da kesip ağzına attı; çiğnedi!..

Yılmaz, kolundaki zinciri parçalamak, bunlarla kıyasıya bir kavgaya tutuşmak istiyordu. Ancak insan gücü, zinciri kırmaya henüz yetmiyordu. O'nun zinciri zorladığını gören özel tim hırlayarak:

- *Kolunu mu zincirden kurtarmak istiyorsun Komutan Yılmaz?* dedi alaylı bir sesle. *Yılmaz Uzun.. Yılmaz haa! Şimdi göreceğiz; yılar mısın yılmaz mısın?.. Hele önce şu kolunu zincirden bir kurtarayım da ne yapacağımı görelim*, dedi ve arkasında duran time baktı. O da kafasıyla onaylayınca, Yılmaz'ın arkasına geçti. Sol kolunu bükerek yukarı kaldırdı. Kol, omuzdan sıkışıp bir yay gibi gerilince özel tim, komando bıçağını çıkardı. Bıçak parlıyordu. Keskin tarafını bileğinin üzerinde gezdirdi. Sonra vahşi bir çığlık atarak, ani bir darbeyle bıçağı Yılmaz'ın koltuk altından yukarı doğru tüm gücüyle çekti. İkinci darbeyle koyun boğazlar gibi kolunu koparıp aldı. Kan, borusu patlamış tayzıklı su gibi etrafa fışkırdı. Özel timler, askerler ve yanındaki gerillalar kan yağmuruna tutulmuş gibi kollarıyla kendilerini korumaya çalıştılar. Tavana fışkıran kan, şimdi yağmur gibi aşağı damlıyordu. Yılmaz'ın iki kulağı ve sol kolu kesilmiş, beyninin komutası dışında, panzerin çelik zemini üzerinde, aynı vücudun parçaları değilmiş gibi ayrı ayrı duruyorlardı. Yılmaz dönüp omuzuna baktı. Kendi omuzu kendisine yabancı gibiydi. Göğsüne müt-hiş bir acı indi; insanı bayıltan cinsten... Tüm gücünü toparlayarak: "*Bi-jî Pe-Ke-Ke!..*" diye haykırdı. Ama hayret, tekrarlayan olmadı. Bir kez daha haykırdı... Fakat yine hiç kim-seden ses çıkmadı. Çünkü sadece dudakları kıpırdıyordu. Ve kimse O'nu duymuyordu...

Dalıp gitti. Diyarbakır Zindanı'ndaydı yine... Kemal Yamak, Esat Oktay, Abdullah Kahraman gibi özel savaş kurmayları ile itirafçılar, hainler ve bilcümle iblisler canlandı göz-

lerinde. Sonra Mazlum'u gördü... Dörtler'i, Hayri'yi, Pir Kemal'i ve İngiliz Ali'yi ve Akif'i ve diğer direnişçileri... Mazlum'un sesi yankılandı, dibinden kesilmiş sol kulağının derinliğinde: "*Biz, askersiz komutanlar değiliz!..*" Sonra, Pir Kemal'i gördü direniş mevsisinde. Kumral saçları zamansız kesilmiş zebanilerce. Ama o direnişte: "*Oh be, direnmek ne güzel!*" dedi gülümseyerek. Az ötede Hayri duruyordu. Yine sakin, yine kararlı... En büyük emek sahibi olduğu halde "*Mezar taşıma 'bu adam borçludur' yazın*" diyordu.

Ali Çiçek, Ali ve Dörtler halaya durmuştu. Direnişin zılgıtları yükseliyordu ağızlarından, düşmana inat.

Elini cebine attı Yılmaz. Sevgilisinin nakışladığı yeşil, sarı, kırmızı mendili çıkararak halaya yürüdü, emin adımlarla yavaş yavaş...

Özel tim, kan gölünden yeni çıkmış, gözleri tepesinde olan iğrenç bir canavar gibiydi. Yüzü-gözü, elleri-kolları, elbiseleri baştan aşağı kan içindeydi. Çenesinden aşağı sarkan kirli sarı bıyıklarından kan damlıyordu, kulağından kanını içmişti Yılmaz'ın. Ağzını silerek:

- *Komutan Yılmaz... Diğer kolunu da zincirden kurtarayım, daha serbest hareket et*, diyerek tekrar hamle yaptı. Yılmaz artık yarı baygındı. Sağ kolunun kavrandığını hissetti. Sonra omuzunda derin bir acı duydu... Ve yine ılık kan aktı, narin bedeninden aşağı doğru, usul usul, fışkırmadan...

Sloganlar yükseliyordu: "*Bi-jî Se-rok A-PO! Bi-jî Kur-dis-tan!*"

Yılmaz'ın bedeni, antika hırsızları tarafından iki kolu kesilmiş kıpkızıl bir heykel gibi bükülüp kalmıştı. Panzerin her sarsıntısıyla kıpırdıyor, özel timi ürkütüyordu. "Bu nasıl insan" diyordu içinden. Tüyleri diken dikendi. Etrafına bakındı, arkadaşlarıyla gözgöze geldi. Korktuğunu farketmişler miydi acaba?

Korkmadığını ispat etmek için, yine hayvanca bir çılgılık atarak Yılmaz'a saldırdı. Az önce her iki kulağını ve her iki kolunu omuzdan zalimce kesip alan bıçak, bu kez gırtlığının altındaki boşluğa dayandı. Özel tim yine tısladı: "Komutan Yılmaz..." dedi ve bıçağı bastırdı. Kan süzülür göğsüne doğru. Sonra bıçağı tüm hızıyla soldan sağa, boynuna vurdu. Yarılandı boynu zamansız kesilen bir fidan gibi. Peşinde bir hırıltı çıktı boğazından; tilkinin tuzağına düşmüş aslan kükreyişini andıran.

- Hayat, dedi bir gerilla.

Diğeri yanıtladı:

- Hayat ki ne hayat, dedi, bu ülkenin en seçkin evlatlarının burunları-kulakları, kolları kesiliyor. Hayvani çılgınlıkla insanlar, kurbanlık koyunlar gibi boğazlanarak ilahlara kurban ediliyor. İnsanlar, güpe gündüz, herkesin gözleri önünde kurşuna diziliyor. Köyler, mezralar, şehirler topa tutuluyor; yakılıp yıkılıyor... Kürdistan cehenneme çevrilmiş.

Gökten ölüm yağıyor.

Dağlara

Ovalara

Şehirlere

Köylere

Ve en ücra mezralara kadar...

Bombalar ton ton.

Bombalar çeşit çeşit:

Kazan,

Salkım,

Misket,

Hardal,

Napalm...

Kürdistan Vietnam!...

Kürdistan Nagazaki!...

Kürdistan Hiroşima!...

Kürdistan Halepçe!...

Ülkem Kürdistan!...

Alevler yükseliyor bakır rengi,

Bulutları eritecek.

Genç-ihthiyar, kadın-çocuk ölümlerde.

Bebekler ak kuzularla kömürleşmiş kucak kucağa.

Bir daha Kürt doğmasını istiyor-

lar...

Ot yeşermesini istiyorlar...

Güneş doğmasını,

Kış baharı doğurmasını

Kürt köle,

Kürdistan bin yıl daha sömürge kalsın istiyorlar!...

Ama dünya sağır,

Ama dünya kör,

Ama dünya sessiz...

"Hawar!" demeyeceğiz

Özgüçtedir kurtuluş

Dayanacağız!

Panzer aynı alanın içinde belki de beşinci turunu atıyordu. Sonra boş bir alana girip durdu. Gerillaları indirdiler. Genizlerine ceset kokusu doldu, mideleri bulandı. Ağız ve burunlarını kapatmak istediler. Olmadı, kolları zincirliydi. İnfaz mezarlığı burası olmalıydı; yıllardır "ölü ele geçirdik" dedikleri yüzlerce insanın mezarlığı... Ak sakallı ihtiyar ile kıvrıkcık saçlı torunu da belki burada katledilmişlerdi...

Aceleyle zincirlerini çözdüler.

Şef:

- Onu baştakine atın, dedi.

Timler leş kargaları gibi, Yılmaz'ın parçalanmış vücudunu yerde sürükleyerek en baştaki çukura attılar. Peşinden bir başkası omuzdan kesilmiş kollarını çukura attı.

Çiğnenmiş kulakları panzerde kaldı...

Dört gerillayı, genci ve Silopili olanı daha önceden hazırlanan çukurlara tek tek bırakarak otomatik silahlarla taramaya başladılar. İlk taramanın şiddetiyle ortadaki çukurun yarısı çıktı. Gencin bedeni kayboldu birden... Toz duman yükseldi, göz gözü görmüyordu. Ağır ceset kokusuna şimdi taze kan, barut ve toprak kokusu da eklenmişti...

Silahlar sustu. Toz-duman dağıldı. Komutan aceleyle:

- Gidin bakın bakalım, bu Ermeniler öldü mü? deyince askerler tek tek çukurları kontrol ettiler. Ceset-

lerden akan kan, su sesine benzeyen bir hışırtıyla toprağa karışıyordu. Askerler ürperdi. Geri koşarak:

- Tamam komutanım, hepsinin işi tamam! dedi tümü birden. Yine de komutanın içi rahat etmedi. Askerlerle seslenerek:

- Arkamdan gelin, öldüklerin emin olmalıyım, dedi.

Bir kez daha tek tek tüm çukurları kontrol ettiler. Cesetler parçalanmış, kimi kısmen, kimisi ise tümünden toprağın altında kalmıştı. İçini tuhaf bir korku sardı komutanın:

- Çabuk uzaklaşalım, Ermeniler dirilmeden, dedi ve hızla panzere yöneldi.

Askerler ona yetişmek için koşuyorlardı. Son askerın bir ayağı daha dışarıdayken, panzer süratlendi. Arkadaşlarının da yardımıyla asker ayağını içeri çekince kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Ve panzer gece karanlığında hızla uzaklaşarak kayboldu. Etrafa derin bir sessizlik çöktü. Ne gelen vardı, ne de giden... Gece karlara bürünmüştü, bilcümle canlılar ise yasa... Ne bir ses vardı, ne de bir nefes. Yalnızca parlak yıldızlar tanıklık bu karanlık tarihe...

Uzaktan nöbetçilerin düdüğü sesleri geliyordu: Bir uzun, iki kısa...

Orta çukurdaki toprak cezbe tutulmuş gibi sarsıldı. Doğum sancılarını çekiyordu toprak, derken karnı yarıldı. Ve önce bir baş, sonra gövde ve en sonunda tüm bir beden göründü... "Doğan" yüzünü sildi. Doğruldu. Evet bu O, ailesini götürmeye gelen genç. Projektörler gözlerini kamaştırdı, geri yerine oturdu. Tekrar yattı ölüm çukurunda, ölüm oyununa... Toprak barındırmadı: "Kalk!" dedi, "kalk ve yürü; bu vahşete tanıklık yapmalısın. Az sonra zebaniler tekrar gelecek ve üstüne ölü toprağı serpecek. Haydi kalk!..."

Genç ürperdi. Her şeyi hatırladı. Yerinden fırlayarak aceleyle diğer çukurları tek tek kontrol etti. Yol arkadaşlarının tümü öldürülmüştü.

Akan kanları, toprağı sulamış, çamur haline getirmişti.

Gözlerini kamaştıran ışıklara baktı. Üçyüz metre kadar ileride bulunan "Kiriya Reş Taburu"nun ışıklarıydı. Tabur, tepenin başında kurulmuştu. Hemen karşısında ise Hêzil çayı akıyordu. Sağ tarafına döndü, birkaç kilometre ilerideki "Gite Taburu"nun ışıkları görünüyordu. Eli kulağına gitti, yerinde yoktu. Ilık cıvık bir şey yapıştı eline. Ürpertiyle elini elbisesine sildi ve Hêzil çayına doğru çılginca koşmaya başladı.

Hezil çayını geçti. Ne yöne ve nereye gittiğini bilmeden çılginca koşusuna devam etti.

Yeni bir şafak sökerken bir çobanla karşılaştı. Çoban şoke olmuştu. Hiçbir şey soramıyor ve hiçbir şey tarif edemiyordu. Yalnızca durumu kavradığından üst üste "az önce askerler çayın öbür tarafında dönüp dönüp duruyorlardı" diyor, parmağıyla aşağıda akan Hêzil çayını gösteriyordu.

Sorularına yanıt alamayan genç, ne yöne ve nereye gittiğini öğrenmeden koşusunu sürdürdü.

Vadileri, tepeleri peşpeşe aşiyor, durmadan koşuyor, koşuyordu. Genişçe bir tepeyi aştığında, nihayet ileride bir köy göründü. Gün çoktan aydınlanmıştı. Köye girmeden, köyün dışındaki bir bahçede gizlenerek, etrafı kontrol etmeye başladı. Tam beş gün ve altı geceydi ki, hiç uyumamıştı. Uykusuzluk, yorgunluk ve kan kaybından bitip tükenmişti. Çok geçmeden yerinde yığılıp kaldı.

Genç, derin bir uykudaydı. Bahçe sahibi kendisini dürterek uyandırdı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Tekrar yakalandığına hükmederek, çılginca koşmayı, arkadan sıkılan bir kurşunla ölmeyi düşünüyor ve buna hazırlanıyordu ki, bahçenin sahibi yılların tecrübesiyle:

- Sakin ol oğlum, korkma, emin yerdesin... Zaxo'nun bir köyündesin, dedi.

- Zaxo mu?

- Evet, Zaxo...

Genç, adamın kucağına yıkılıp kaldı.

Bayılmıştı.

Gözlerini açtığıında "Zaxo Şabanıye Hastanesi"nde olduğunu öğrendi. Tüm doktorlar, hemşireler kendisi ile özenle ilgileniyorlardı. Tedavisi bir hafta sürdü. Sekizinci günün akşamında ARGK Eyalet Koordinatörü Cemal'in huzurundaydı. Olayı, baştan sona dek, en ince ayrıntısına kadar bir bir anlattı. Sığınakta onbeş yakın gerilla vardı. Not alan gerilla dışında kimse kıpırdamıyor, konuşulanların tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu.

Genç, sözlerini bitirince bir şey hatırlamış gibi, komutan Cemal'e dönerek:

- Heval komutan; Yılmaz Komutan sayıklarken Mazlum, Hayri, Kemal, Ali diyordu... Diyarbakır, diyor-du. Bu arkadaşlar kim? deyince komutan Cemal bir süre daldı. Sonra kafasını anlamlı anlamlı sallayarak:

- Komutan Yılmaz, onların yanından gitti. Birgün onları sana anlatacağım, diyerek sığınaktan çıkıp gitti.

Üç kişilik "araştırma ve inceleme grubu" Ferik köyüne doğru yol alırken, genç, derin bir uykudaydı; efsaneler diyarı Mezra Botan'da...

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, uğruna can verdikleri bu kutsal davanın yılmaz takipçileri olacağımıza söz veriyoruz!

Şehitlerimiz ölümsüzdür!

**Mücadele arkadaşları adına
Celalettin Delibaş**

olayın tek tanığı olan arkadaş

Yasaksa adını anmak
her yanını güllerle donatmak

Yasaksa kırlarında koşuşmak
çocukluğumdaki gibi korkusuzca

Yasaksa dağlarında
nergiz toplamak memleketim
hafif bir meltem gibi esmek
doruktan ovaya

Yasaksa dizlerimin üstüne çökerek
yudum yudum içmek pınarlarından

Yasaksa
Mayıs yağmurları altında
tepeden tırnağa ıslanarak
doyumuna varmak yeşil yaylaların

Yasaksa şu gök kubbenin altında
ağıtlar döktürmek dilimce

Yasaksa Ararat'tan Mahabat'a
Duhok'tan Kobani'ye geçmek
korkusuz ve mayınsız

Yasaksa sevdanla alev alev küllenmek
direnen ülkem

Yasaksa benim olan her şey bana
bu yasak bana göre değil
bize göre değil

Biz yasaksız yaşamalıyız
yetmelidir tüm insanlığa umudumuz...

Bir günde dört mevsim
yaşanan ülkemiz
Umudumuz, sevdamız...
seni ateşten yaratacağız
bir cennet misali
Seni kandan yaratacağız
Güneş'in kızılığında olmalı rengin

Ağrın sardıkça bedenlerimizi
dağlara vurduk öfkemizi
Seni yeniden kanan
ve ateşten yaratmak için...

Seni yeniden
kandan ve ateşten
yaratmak için
bir volkan gibi patladık
sıcak bir Ağustos günü

Seni yeniden
kandan ve ateşten
yaratmak için
kızgın kordan erittik bedenlerimizi

Seni yeniden
kandan ve ateşten
yaratmak için
gözlerimizdeki zafer parıltısıyla
özgürlüğe yürüyoruz bugün
ordulaşan halkımızla...

Eskiden dağ aslanları yaşırdı Kürdistan'da. Sonra her yönden gelen barbarlarca tüketildiler. Onların dağların öfkesine benzeyen kükreyişlerinin zaman içindeki yankıları, eşkıya ağıtlarının içlerinde saklı kaldı. Geceler süren destanlarda, çocukların bakışlarını doruklara çeviren bir ses oldular. Devran döndü, o dağ aslanlarının çılgınlıkları Kürdistan vadilerinde, dokunulmamış bir mavzer gibi ruhlarla yetişen yiğitlerin isyan çağrılarında belirdiler. Birbiri ardına, **Botan, Piran, Agirî, Koçgiri** ve **Dersim**'de başkaldırdılar ve yeneden gökyüzlerine en yakın doruklara çıktılar. Gerçekte, bu gökyüzüne daha yakın olma, alçaklardan kurtularak kaya kartallarının gururlarına ulaşma tutkusu, Kürdistan'dan hiç bir zaman eksik olmadı. Demirden ve ateşten araçlarıyla, kanlı ağızlarında insanlığın o günlere kadar bu topraklarda tanımadığı pis sözleriyle yabancılar geldiler her zaman. Karakollar inşa ettiler, tel örgülerle çevirdiler evlerini ve kapılarına köpek-leştirdikleri kölelerini diktiler. Telefon tellerini gerdiler direktan direğe, yollar kazdılar dağ eteklerinde; bu teller ve bu yollarla öldürdükleri her kardeşimizden geriye kalan zenginlikleri taşıdılar. Bu teller ve bu yollarla ve demirden ve ateşten araçlarıyla, ve kanlı pis ağızlarıyla; katliamlarından artakalan ellerine geçirdikleri ve taşınabilir her şeyi daha Batıya, kendi şehirlerine taşıdılar. Katliamdan artakalan bedenleri, katliamdan artakalan ruhları daha Batıya taşıdılar. Taşıyamadıkları toprakları zehirlediler, zehirleyemediklerini, büyük bentler kurarak derin sulara gömdüler. İnsanlarımızın kelimelerini, ruhlarını ve düşlerini de kendi ülkelerine taşıdıkları zaman, artık bu iş bitti sandılar. Geride bir mezarın bile kalmadığına inanıyorlardı. Oysa unutuyorlardı, geride taşıyamadıkları ve asla taşıyamayacakları

dağlar vardı. Binlerce yıl önce bu topraklara bütün kavimlerden derledikleri ordularıyla gelenler gibi onlar da, dağlara erişemediler. Dağlar ve onların doruklarında, eteklerinde ki derin vadilerde, zozanlarda; o eski dağ aslanlarının öfkesi her zaman yankılandı. Onlar, bu cennet ülkenin yeryüzünde bir küfür gibi duran karakollarında asla rahat edemediler, hiçbir zaman korkudan uzak kalamadılar. Bütün büyük öldürücü silahlarına, yüzbinlerce çapulcu ordularına rağmen, bu topraklarda öldüremedikleri bir şey daha kalmıştı. Anlayamıyorlar, ama hissediyor ve korkuyorlardı.

Korkularının gerçek sebeplerini, Başkan APO'nun tarih sahnesinde görülmesiyle, 1970'lerin sonlarında anlamaya başladılar.

Yıl 1994 olduğunda, o dağ aslanları soyunun hâlâ yaşadığını ve asla ölmemiş olduğunu acıyla öğrendiler. Dağlar ayaklanmış, üstlerine üstlerine geliyordu. İlk kez Eruh ve Şemdinli'de bu gerçeği apaçık gördüklerinde, tel örgülerinin ardında utanç ve korkunun arkasına gizlendiler. Duydukları binyıllarca birikmiş öfke, Agit'in kükremesinde dile geliyordu. Agit, o kadim dağ aslanları soyunun, gökyüzüne en yakın doruklardan inen oğluydu. Bir yandan toprağın öfkesini gerçekleştirirken, diğer yandan yeni dağ aslanları yetiştiriyordu.

Adını işte o Agit'in verdiği bir dağ vardır Kürdistan'da. Bütün Kürdistan dağları gibi o da, sonradan düşman kurşunlarıyla, şarapnel parçalarıyla baştan başa, kan içinde ve yaşayan bir gerçeğe dönüştü.

Mahsum Korkmaz, Agit, 1983 yılında gerilla dizilerine katılan bu Şırnak'lı aşiret oğluna, **Ahmet Rapo** adını verdiği zaman, Kürdistan'da hâlâ bir umutsuzluk hakimdi. Ahmet Rapo, Arnavutluk'un kurtuluş savaşında yer almış kahraman bir komutanın adıydı. O kah-

Adı, soyadı: **Vahap GEÇMEZ**
Kod adı: **Ahmet Rapo**
Doğum yeri ve tarihi:
Onyanus/ Pervari, 1965
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997,**
Girê Helinga/ Bestler

ramanın da, bu genç gerilla gibi okuma yazması yoktu, ama ulusunun en büyük komutanlarından biriydi. İşte Agit, o zamanlar yeni yetiştirmeye başladığı bu dağ aslanına, Ahmet Rapo adını verdi. Ondan sonra bu genç gerilla, eski adını bir daha kimseye demedi. Yüzlerce yıl kölelikten sonra, bu yeni kahramanlık tarihi için, bu yeni dağ aslanının verdiği adı benimsedi. O adı hak etmek için, Agit'in gösterdiği yönde, her zaman göklere en yakın doruklarda, alıcı bir kartal gibi yükseldi.

Ahmet Rapo, Kürdistan'ı ortasından biçen kılıçlar gelmeden önce, onlar Zaxo ovasıyla Van arasında yükselen dağlara dağılmış büyük bir aileydiler. *Deşta Heyatê* üzerinden geçen baharla çoğalan ve dört yöne dağılan aşiretler, Türk zulmüne uğramamak için hep yüksekleri seçerlerdi. Yükseklerle tuttundular. Bu onur tutkunu insanların en son temsilcilerinden olan Ahmet, 1983'ün karanlık günlerine geldiğinde, Şırnak'tan Cudi'ye esen bir rüzgardır.

O zaman, Kürdistan'da silah henüz sözler biçimindeydi. Gerillaların diliyle silahlı propaganda dönmeydi. Sömürgecilere veya başkalarına ait hiçbir okul görmemiş olan Ahmet için silah, sözün de, eylemin de en etkili ve kusursuz biçimiydi. Onun okulu dağlar, öğretmeni de Mahsum Korkmaz'dı.

Kürdistan'ın dört parçasının birleştiği yerlerde, bir Güney'e iner, Kürdü ve Kürdistan'ı arkadan hançerleyen kara yüzlüleri kolaçan ederdi. Bir Kuzey'e döner, savaşın kızıl atı üzerinde amansız kavgaya girerdi. *Toros, Cudi, Gabar ve Zagros, Urmiye* ile Van arasında dolaşan bir meşaleydi.

14 yıl durmaksızın savaştı. Her çatışmaya girdi, her çatışmada en öndeydi ve neredeyse hepsinde de mutlaka bir yara aldı. Ahmet Rapo,

Kürdistan'da halk ve gerilla bütünleşmesi sürecini, en zayıf olduğu zamanlarından en güçlü olduğu zamanlarına kadar yaşadı. Kürt insanının dönüşmesinin, dirilmesinin kendi topraklarına sahip çıkmasının canlı tanığı oldu. O bir Kürt soyuydu. Tarihi temsilen yaşıyordu. Kürdistan ülkesini temsilen yaşıyordu.

1983-84 yılları arasında yine Botan dağlarında silahı ve sözüyle dolaşıyordu.

15 Ağustos Atılım süreci ve sonrasında etkin savaşımlarından biriydi.

1984 yılından sonra da, her büyük savaşta onun baştan başa Kürdistan olan varlığı yer alıyordu.

1991 yılında Bekaa'ya, Başkan APO'nun yanına gitti. Bu dönemden sonra artık iyice ustalaşmış bir savaşçı olarak gerilla tarihindeki saygın yerini almıştı.

Kürdistan gerilla savaşı tarihinde kaç çatışma varsa, Ahmet yoldaşın bedeninde o kadar yara izi vardır. Ama hiçbirini onu durdurmaya yetmemiştir; o hareket halinde bir savaştır, bir Kürdistan rüzgarıdır.

En ağır yaralarını, çatışma içinde vurulan arkadaşlarını düşman ateşi altından çıkararak taşıırken aldı.

“İki kez ağır olarak yaralandım. 1984 yılında katıldığım ilk eylemde, Şırnak'a bağlı *Gundikê Melê* karakoluna yaptığımız baskında yaralandım. Bu baskında, askerlerden sağ kurtulan çok azdı. Aslında biz tüm askerleri imha ettik ama birkaç nöbetçi kalmıştı. Yaralanmam ise şöyle oldu; ben şehit düşen bir arkadaşımın cenazesini almak isterken, bu yaralanma olayı gerçekleşti. Ben aslında bu arkadaşın cenazesini, birinci seferde alamamıştım çünkü yaşımın küçüklüğünden dolayı, arkadaşın cesedini kaldıramadım. İkinci kez almak için yöneldiğimde, birçok yerimden yaralandım. Birçok yerde yaralanmama rağmen ağır olarak 4 kez yaralandım. Vücudumun bir çok yerlerinde şarapnel parçaları mevcuttur.”

Dağlara benzeyen, onlarla özdeşleşen Ahmed, her şeyden önce tam bir savaşçıydı. Söz bir kez çıkardı ağzından. Maskesizdi, bir tek yüzü vardı, o da açıksözlü bir yoldaşlıktı. Gerillada herkese sevgi ve saygı esastır, ama herhalde onun kazanmış olduğu saygınlık derecesine ulaşacak çok az insan bulunur.

1996 yılı sonlarında yeniden Ortadoğu'ya önderlik sahasına gelir. Burada dönemin siyasal gereklerine göre yeniden eğitim görür. Bu, Kürdistan'da gerilla savaşının canlı tarihi olan Ahmet için yeni bir dönüm noktasıdır. O okuma yazma bilmeden saflara girmişken, 14 yıllık savaş tarihinden sonra, artık giderek bir ordu kurmayı durumuna gelmiştir. 1983-84 yıllarından söz ederken şunları söylüyor:

“O zaman gücümüz çok azdı ve birimlerimiz küçük gruplardan oluşuyorlardı. Yalnız, partinin gerçek disiplini ve yoldaşlık ilişkileri daha köklü, özveriliydi. Öyle fazla maddi imkanlarımız da yoktu. Ama tüm bu olumsuzlukların yanında, heval Agit gibi değerli ve bilinçli komutanlarımız vardı. Bu anlamda çok şanslıydık. Yani o zamanın komutanlıkları ve yoldaşlık ilişkileri daha güçlüydü. Bizler o zaman bu kadar gelişip büyüyeceğimizi tahmin etmiyorduk.

Ben inanmıyordum ki, böylesine kısa bir dönemde parti bu kadar büyüyebsin, güçlensin ve tüm bunların yanında ordumuz olsun, bu kadar halkımız ve dünya bizleri tanısin, düşmanlarımız bizden korksun ve elimizde bu kadar olanak ve teknik- araç gereç olsun... Tabii ben çok kısa bir sürede bunları gördüm. Devrim, bir yerde halka bağlıdır. Halkımız bizlere gerekli desteği veriyor. Ülkemizin dört parçasında halkımız fedakarlığını yapmaktadır. Ben, özellikle dolaştığım yerlerde Kürt halkının fedakarlığını gördüm. Artık bundan sonra,

devrimin yükü bizim omuzlarımızdadır.”

Ahmet, bir halka adanmıştı, bir toprağa, onun kurtuluş umutlarına adanmıştı. Hiçbir zaman bireysel kaygılara düşmezdi. Yoldaşları ve halkı için vardı, yoldaşlarına ve halkına, ülkesine, toprağına dönüşmüştü.

“Bizim için artık bireysel yaşam söz konusu değil; savaşıımızın amacı halkımızın kurtuluşu ve dünya insanlık ailesi içinde onurlu bir yerinin olması içindir. Bana gelince, ben savaşçı bir insanım, kendimi de partinin bir savaşçısı olarak görüyorum. Bir savaşçının görevi, ülkenin neresinde ona ihtiyaç varsa oraya gitmektir. Parti bana nereyi uygun görürse ben oraya gitmeye hazırım. İster Diyarbakır olur, ister Serhat olur veya Güneybatı olur, yani ülkenin hangi sahası olursa olabilir, yeter ki görev verilsin.”

Kimi zaman derinden öğretici, kimi zaman düşündürücü, kimi zaman güldüren; ama her zaman bir cesaret abidesi olduğunu dile getiren savaş anıları vardı. 1992 Güney Savaşı’nda Ahmet Rapo, yine şiddetli bir çatışmanın sonlarına gelmişti. Tek başınadır ve karşı tarafta da tek bir asker kalmıştır. Bu arada yaralanmıştır ve son mermisini de harcamıştır. Ahmet Rapo, ne yaparsa yapar, askerin dikkatini ilk bulunduğu yere çiviler. Sonra görünmeden arkadan dolanır ve boş silahıyla askeri teslim alır. Elinden silahını aldıktan sonra, kendi silahını askere verir. Düşman askerinin taşımak zorunda olduğu sadece Ahmet Rapo’nun silahı değil, aynı zamanda yaralanmış olan Ahmet Rapo’nun Kürt sorunu kadar ağır gövdesidir. Kendisini karargaha kadar boş silahla teslim aldığı ve düşman silahını beynine dayadığı düşman askerine taşır.

Başkan APO’ya derin bağlılığı

ile tanınan Ahmet Rapo, 1996’da ikinci kez önderlik sahasına gelir. Burada şarapnel parçaları ve herbiri ayrı bir çatışmanın anısı olan kurşun izleriyle kaplı vücudunu doktora göstermek için yoldaşları tarafından doktora gösterilir. Doktor, Ahmet Rapo’yu eşsiz bir örnek gibi uzun uzun inceler, muayene eder. Ancak tedaviye yanaşmaz. Doktor, sapa-sağlam bir anıt gibi ayakta duran, yepyeni bir gerilla kadar hareketli ve atik Ahmet Rapo’ya, onu ve yoldaşlarını güldüren şu sözleri söyler: “Vücüdündeki bütün şarapnel parçalarını, kurşunları çıkarırsak geriye bir şey kalmaz. Bu vücudu tamir etmeye kalkarsak, tamamen bozarız. Onun için, en iyisi hiç dokunmayalım.”

Önderlik sahasından siyasal olarak kendisini yeniden donatarak ülkeye yönelen büyük savaşçı Ahmet Rapo, burada kendisiyle son olarak görüşen bir gazeteciye şunları söyler: “Bizim halkımız için vermek istediğimiz bir canımız var, onu vermeye hazır olduğumuz gibi, halkımızın partiyeye, yani kendi onurlarına sahip çıkmasını bekliyoruz. ‘PKK halktır, halk da PKK’dır’ söylemine sahiplik etmelerini bekliyoruz. Biz de halkımıza layık olabilmek için elde silah mücadele etmeye devam edeceğiz. Tüm halkımıza ve dünya insanlık ailesine bu konuda söz verebiliriz.”

Ahmet Rapo yoldaş, 1997 yılı baharında bütün Kürdistan’da şehit düştü. Ancak Agit’le dağlardan bir halk öfkesi biçiminde inerek Ahmet Rapo ile savaşı bugüne kadar getiren dağ aslanları soyu, kendini ulusal kurtuluş savaşıyla çoğaltarak sürüyor.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Dört komutanın anısına

Pıling, Serxwebûn, Şemdin ve Haki

Savaşıkça yaşadılar
Ölümünden hiç korkmadılar
Sevdalarla büyüdüler
Sonunda hep geçerdiler
Üç Temmuz sabahıydı
Dağlar suskun ve perçindi
Birden ölüm haberleri geldi
Onlar Serxwebun ve
Pıling'dı
Kanınız toprağa karıştı
Yolunuz zaferle buluştu
Mayın Saddam'ın mayını
İkinizin canını aldı.
Şehadetiniz üzdü bizi
Yolumuza ışık saçtı
Güneşin doğuşuyla
Aydınlığa ulaştı
Sizin yolunuzda yürüyeceğiz
Sonuna dek savaşıcağız
Başarıyı elde edeceğiz
Zaferi kesinleştireceğiz
Sizi arayıp bulup yaşatana dek....

**Pıling ve Serxwebun hevaller
Gerdilerde Saddam'ın bir
mayınına basarak şehit düştüler. 3
Temmuz 1996'da...*

Yaşamı Yeniden Yaratınlar

Yaşamımızdan kopmadınız
Başımızı eşmediniz
Dimdik düşmanın üzerine
yürüdünüz
Bakışlarınızla ürküttünüz
Sizdiniz bize ruh veren
Sizdiniz düşmanı yenen
Sömürgeciliği ve faşizmi ezen
Bayrağımızı dalgalandıran
Nihat ve Azime yoldaş
Sizdiniz içimizde en iyi arkadaş
Düşmanı vurdunuz canla baş
Siz ölmediniz yaşıyorsunuz yoldaş
Kovdunuz düşmanı
toprağımızdan
Siz o saldırı ruhunuzla

Aldınız şehitlerimizin
intikamını
Teker teker düşmanı vura
vura
Yaşamayı çok sevdiniz
Onun uğruna öldünüz
Toprağı kanınızla suladınız
Yaşamı yeniden yarattınız

**Azime ve Nihat hevaller 7 Ağustos
1996'da Gerdilerde çıkan düşman
operasyonuna karşı koyarak şehit
düştüler.*

KAHRAMAN

Yüreklişin biliyoruz
Sevdalısn ülkeni anlıyoruz
Düşmanımızı tanıyoruz
Savaşmadan yaşanılmaz
Sen sevdanla birlikte
Güneş ülkesinin çocuğu
Sen sömürge ülkesinde
baş kaldıran Agitsin
PKK ile bütünleşen
kahraman
Vatanı için ölümü göze alan
Dağlarda yoldaşı ile birlikte
olan
Hiçbir zaman korkuyu göz
önüne almayan
Sen Kürdistan'da
kahramansın
Biz seni arayıp bulacağız
İlkelere bağlı olacağız
Şemdinleşip yürüyeceğiz
İlkelerimizden taviz vermeyeceğiz
Senin kahramanlığın
unutulmayacak
Sloganların sözlerin gerçekleşecek
Seni sonuna dek anacağız
Şemdinleşip Şemdin'i
bulana dek

**Şemdin heval, 13 Kasım 1995'te
Kurêjahro dağında şehit düştü...*

Ey Samura!..

Hiç utanmadan yoldaşımızı
bağrına bastın
Vicdansız bir şekilde şehadete
ulaştırdın
Oysa bizler seni tanıyor
sana güveniyorduk
Sen göz yaşı dökmeyen
kendi topraklarında bütünleştirdin
Bunlar Hakiler, Çekdarlar ve orada
kabul ettiğin şehitlerdi
Sen yiğit Kürdistan'ın yiğit evladı
Haki yoldaş
sen kahramanların kahramanı
Sen Kürdistan'ın kızıl bayrağı
Analarımızın ağtı,
dedelerimizin nasırlı elleriydin
Baş koymuştun bu yola
Avrupa'dan Kürdistan'a
Ölüme değil yaşamı getirdiğin
yoldaşlarla
Şehadete ulaştın Kürdistan'ın
dört bir yanında
Sendin namlularımızın ucunda
Omuzlarımızdaki silahlarda
Sendin yaşamla göğüs göğüse
Kaniyla kızılaştırdığın topraklarla
birlikte
Mazlumlarla, Kemallerle, Agitlerle
beraberlikte
Sen Samura'nın zirvesinde
savaşan kızıl yıldızdın
Dillerde destan, manilerde türkü
olacaksın
Sen her zaman bağırımızda
yaşayacak
Ulusal kurtuluş mücadelemizde
büyüyeceksin...

**Haki heval, 27 Temmuz 1995'te
Samura'nın zirvesinde bir TC ope-
rasyonuna karşı koyarken şehit
düştü.*

Mücadele arkadaşları

22 Şubat 1995 günü şehitler tarihidir Kürdistan'ın kanla yazılı defterinde. Şehitlerin kanlarıyla yazılmış tarih sayfaları, bir kez daha aralandı. Bir şehidi daha kucaklamak için bağrını Cudi'de gururla açtı acılı tarih. Tarihi bir gündü faşizme karşı, işbirlikçilerine karşı direniş günüydü. İnsanlığı kirli hücreleriyle yok etmek isteyenlere karşıydı. Parti tarihinde buna benzer birçok günler vardır. Sason'daki, Katoyê Jirke'deki, Çiya Reşkê'deki, Girê Şera'daki direnişler gibi bir gündür bugün. Yeni manalar vermektedir yaşama. Budur PKK'nin yazdığı gerçek tarih. Düşmanın faşist planlarına karşı baraj gibi siper durarak direndiler, Cudi dağlarında köprüsü oldular ülkeye taşırılan 5. Zafer Kongre'mizin. Bu günler gibi, her geçen gün, izlerini bırakır Kürdistan dağlarında, su kenarlarında, mevzilerde, ağaç diplerinde, inlerler, yakınırılar kirli faşist ellerin altında. Yeşiller siyaha bürünmüş, ırmaklar, nehirler sessiz. Yaşam damarları tıkanmış, işte budur şovenizmin vicdanı, budur bembeyaz sayfaları siyaha çeviren. Ey yoldaşlar bu sayfaları temizleyecekler biziz, bu damarları tekrar yaşatacak olan bizleriz! Devrimdir bu, yiğitlerin sanatıdır. Bu sanatta ustalaşmak, başarıya ulaştırmak ancak ve ancak şehitlerin yolunu izlemekle olacak. Şehitlerin inanç ve iradeleriyle yürümek, insanı gerçek amaca götürecektir ve vicdan rahatlayacaktır. Şehitlerin tarihi, bizlere barbarlığa karşı nasıl duracağımızı öğretir. Böylece özüne kavuşacak insanlığın, adaletin, gerçekliğin kapılarını açmış oluruz.

Burada şehit düşen yoldaşlardan biri de **Adnan** hevaldir.

Adnan heval 1989'da askeri kanunla parti saflarına alınmıştır. Küçük yaşta saflara katılmış, pratiği genelde Botan Eyaleti'nin çeşitli bölgelerinde geçmiştir. Kendini yaşam faaliyetlerine istekle katan, kendini çözümleyebilen, yaşamda gelişmeye aday özellikleri olan bir arkadaştır. Devrimin gelişmesine birçok hizmette bulunmuş, halkına layık olmuştur. Pratik sahada belli bir süre kalmış, kadro olmaya aday görüldüğünden parti, kendisine akademik eğitim şansını vermiştir. Sürekli hayalinde önderlik sahasına giderek partiye layık militan devrimci özelliklere sahip olmak ve mücadeleye daha çok katkıda bulunmak istemi vardır ve bu hayali gerçekleştirir. Bu sıcaklığıyla akademide gider ve parti eğitimi görür. Daha önce ülke sahasında almış olduğu tecrübelerle, gördüğü eğitimi bütünleştirerek çıkardığı güçlü sonuçlarla özgür kişiliğe ulaşma çabası içerisinde. Kendisine yönelerek adım adım gerçek militanlaşmaya doğru yol alır. Böylece yenilediği kişiliğiyle büyük bir azim ve kararlılıkla pratik sahaya yönelir. Pratik sahada komutanlığa aday görülür. Önce manga komutan yardımcısı, manga komutanı, takım komutanı ve daha sonra bölük komutan yardımcılığına atanır. Bunu kısa sürede gerçekleştirerek daha büyük adımlar atma kararlılığı içerisinde girer.

Cesaretin, cesaret verişin zirvesiydi Adnan heval. Sözü edilemeyecek kadar bilinçli, önünü görebilen bir cesarete sahipti. Tüm parti hizmetlerine, yoldaşlarının hizmetine açık ve alçakgönüllüydü. Yoldaşlarının yolunu aydınlatmada güneş ışını gibiydi. Düşmanın göğsünde hemen patlayacak bomba kapsülü gibiydi. Ör-

Adı, soyadı: **Adnan DİNDAR**
Kod adı: **Adnan**
Doğum yeri ve tarihi:
Uludere/ Şırnak, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri : **22 Şubat 1995, Bilika**

Sağdan 2. Şehit Şervan, sağdan 4. Şehit Menaf

gütlemekten, bilinçlendirmekten kendini alıkoymuyor, yoldaşlarına yardımcı olmayı çok seviyordu. Eylem ve çatışmalarda usta, kabiliyetliydi, gerilla taktiğinde kıvraktı. Düşman güçlerine karşı çok rahat savaşırdı ve soğukkanlıydı. Savaşkanlığıyla inatçı, çetin biriydi, zaferle doluydu yüreği. Birçok eylem ve çatışmalarda daima başarı elde ederdi. Böyle bir kişilikle tanınan Adnan heval, her zaman sevilen ve en yüksek saygınlığa ulaşan biriydi.

Böyle süregelen parti saflarındaki direniş tarihi, Adnan hevali 5. Zafer Kongre sürecine getirmişti. Bu ısrar ve inançla yürüyen Adnan heval, kongre sürecinde daha çok militanlaşmaya gitme sıcaklığı içerisindeydi. Düşman sürekli olarak, Zafer Kongre'mizin gerçekleştirilmemesi için Cudi dağındaki Bilika alanında üslenen güçlerimize karşı sızma, kuşatma operasyonları

düzenleme istemi içerisindeydi. Zaten kongrenin bu alanda yapıldığına dair aldığı bilgilerle buradaki güçlerimize yüklenmekteydi. İşte düşman bu isteğini, kirli planlarını gerçekleştirmişti. Şubat ayının güneşli bir günüydü. Seher vaktinin temiz havasıyla, bülbüllerin cıvıltısıyla uyanmıştı herkes, baharın gelişini müjdeliyordu bugün. Yeni, yepyeni bir gün doğmuştu geleceğe, umuda doğru. Ama, birdenbire bütün güzellikleri boğan bir ses... Kirlenmişti yine gerilla yuvasını potinleriyle faşist düşman. Helikopter, toplar, silahlar çalışmıştı, bozmuştu sevincini bu sesleriyle doğanın. Susmuştu tabiat tüm güzellikleriyle. Artık birileri ışık saçacaktı, aydınlatacaktı yolumuzu. Hemen koşmuştu silahına Adnan heval dört elle sarılarak. Bir takımhlık neferiyle düşmanı karşılamaya gitmişti. Ülkeye kongre ruhuyla geçmek isteyen

kadrolar da yanımızdaydı. Zafer ruhunu korumak için karşılaşmıştı kahpe düşmanı Adnan heval. Düşman her yeri kuşatmıştı. Güçlerimizin tehlikeye girdiğini görünce siper yapmıştı kendini, önder olmuştu diğer şehit düşen yoldaşlarına. Ağır yaralar almıştı, ama yine direniyordu. "Direnmek yaşamaktır" diyerek ve yaşama kök salarak ebediyen ayrılmıştı dünyadan Adnan heval. Umuda devam etmişti, yolumuza renk katarak. Yurtseverliğini gerçekleştiren, insanlığa doğru gidenin yollarını açan şehitler kervanına katılan Adnan heval, düşmana ve işbirlikçilerine karşı savaşmada gücümüze güç katmıştır. Yolumuza sizden aldığımız güvenle devam edeceğiz.

Yaşasın insanlığa doğru yürüyen yol!

*Beytüşşebap'tan
silah arkadaşları*

Kızıl güle ulaşma çabasının en sonuna kadar bütün kıskançlığını seferber eden, yürekten ulaşmayı isteyen, umuda kavuşmak isteyen, özgürlüğe koşan binlercesi olmuştur. Bu arayış, yaşama yüksek mana vermektedir. Ama tarihte bu isteğe ters düşen olgular da vardır. Bu güle ulaşmak, yaşama mana vermek için tarihteki dikenlere de katlanmak gerekir. Umuda ulaşmak için bütün engellere, güldeki dikenlere rağmen yine elini güle uzatmak, umudun savaşçısı. Tüm bu rahatsızlıklara karşı özgür yaşama ulaşmanın temsili **Karker** hevalin kişiliğinde bulur. Karker heval Güney Kürdistan'da fakir, yurtsever bir ailenin kızı olarak dünyaya gözlerini açmıştır.

Ailesinin maddi yoksulluğu nedeniyle yaşamın zorluklarıyla karşılaşmış, bunlardan etkilenmiştir. Lise mezunu olan Karker heval, o zorlu koşullarda üniversiteye başlamış, ama bitirmeden terk etmiştir. Okul okurken partiyle tanışır, şehitlerden etkilenecek bu temelde okul hayatına son verir.

Bu dönemde partiye katılmak ister ve Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Partiyi daha çok tanımak için akademideki eğitimden yararlanarak kişiliğine yönelir. Eğitim devresini bitirdikten sonra cephe faaliyetlerinde bütün hizmetini halkına sunar. Daha sonra ülkeye geçmek ister ve bu isteği gerçekleştirerek 1993 yılının Mayıs ayında Botan Eyaleti'nin Cudi bölgesine gönderilir. Burada askeri eğitimini de görür.

Kürdistan'ın özgür kadın tipini temsil eden Karker heval, bu

olumlu kişiliğiyle de yoldaşlarına destek olur. Cudi'de askeri eğitim gördükten sonra Beytüşşebap bölgesine gönderilir. Sadece bu özellikleriyle sınırlı kalmaz, düşmana olan kin ve nefretini büyütür. Saldırı ruhu kişiliğinde yer edinen, onunla dolup taşan Karker heval bir çok eyleme de katılır. Ve yoldaşlarına güven verir. Partinin önüne koyduğu her görevi yetkince yerine getirmek için yorulmayı bilmeyen, fedakarlığıyla sonuna kadar çalışan bir militandır. Daha çok sağlık göreviyle uğraşan Karker heval, daha sonra manga komutanlığına atanır.

Kürdistan kadınının nişangahı gibiydi Karker heval. Karanlıkta doğan bir yıldız gibi yoldaşlarını aydınlatıyordu. İnsanlığa yapılan haksızlığa karşı direnişiyle, insana insanca davranışıyla tanınıyordu. Saygı-sevgi doluydu, yoldaşlarına yardım için tüm imkanlarını seferber ederdi. Yaşam O'nun için en büyük eğitim okuluydu, bu yönüyle gelişmeye açıktı.

Bütün imkan ve olanaklarını özgür bir kişiliğe ulaşmak için ortaya koyan genç bir kadın militandı. Bir ışıdı güneşten kopan, yıldızıydı semalardan düşen kızılığın ve bu kızılığını fırlatılan bir tank topunun parçasıyla ebediyete kadar Kürdistan semalarında sürdürücektir.

Heval Karkerê, senin şahsında tüm devrim şehitlerini anıyor, yoluna baş koyduğunuz bu kutsal mücadelenin takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

Anıları yolumuzda her zaman önder olacaktır.

*Beytüşşebap'tan silah
arkadaşları*

Adı, soyadı: **Nalin HESEN**
Kod adı: **Karkerê**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri : **22 Şubat 1995, Bilika**

Mücadelemizin aktif sahalarından olan Botan Eyaleti'mize bağlı Kerboran'da doğup-büyüyen **Şoreş** heval, mücadelemizin kiteselleştiği alanda yaşayan yurtsever bir aileden gelmektedir. Kürdistan'ı dalga dalga etkisine alan halk serhıldanlarının yaşadığı bir yer de Kerboran'dır. Şoreş heval, Kerboran'da gelişen direnişe katılarak, en ön cephelerde faşizme ve sömürgeciliğe karşı yılların öfkesini kusar. Kitle serhıldanlarında öfkesini bileyen Şoreş heval, serhıldanlardan da etkilenecek parti saflarına katılır.

O, yüreğini bütün bir güneş ülkesinin içine alacak kadar büyük kılmıştır. Yüreğini ayaklandıran, düşmanın Kürdistan ülkesini binlerce yıldan beri çalıp çırpması, atalarından gelen vatan özlemidir, özgür vatan aşkı ve gerçeğin dağı taşı çatlatacak derecedeki çekiciliğidir O'nu PKK ile bütünleştirip insanlık düşmanlarıyla savaştıran. Mücadele içerisinde kendi kişiliğinde gerçekleştirdiği ulusal kurtuluşçu özellikleri ile kısa bir zamanda parti kendisine manga komutan yardımcısı, daha sonra manga komutanı olarak görev verir. O, yaşı küçük olmasına rağmen yaşam içerisinde duyarlılığıyla, sorumluluk duygusuyla, her soruna karşı çözüm gücü olabilme özelliğiyle yoldaşları tarafından kendisine verilen güvenle parti yetkisini üstlendi.

Yaşının küçük, amacının büyük olduğu göze çarpıyordu. Yoldaşların

ca beğeni kazanan, sürekli çok sevilen-sayılan bir yoldaş sıfatını taşıdı. Aynı zamanda kararlıydı. Kendisini ve yoldaşlarını geliştirmek isteyen biriydi. Savaşta soğukkanlı, inisiyatifli, fedakar ve cesaretlidir. Görevlerini yerine getirmedeki atikliği, girişkenliği, titizliğiyle bir şahin gibiydi.

En son yer aldığı Beytüşşebap bölge gücüyle Cudi alanına gitmişti. 1995 başlarında düşman güçleri, güçlerimize yönelik sürekli operasyon düzenlerler. Düşman aldığı istihbaratlarla güçlerimizin Bilika'da üstlendiğini öğrenir. Düşman, güçlerimizi imha etmek için 22 Şubat 1995 tarihinde bir operasyon gerçekleştirebilir.

Güneşin ışınları yüksek tepelerin başına değmişti henüz, sabahın erken saatleriydi. Tabiat tüm güzellikleriyle yeni güne 'merhaba' diyordu. Düşman o anda varolan gücüyle yüklendi. Toplar, silahlar patlıyordu ve her tarafı toz-duman kaplamıştı.

Daha ömrünün baharında olan Şoreş heval bir şahin hışımıyla düşmanın üzerine atıldı. Bin yılların intikam hırsıyla, büyük fedakarlık ve cesaret örnekleri sergiliyordu. Şoreş heval yoldaşlığı, kahramanlığı ve militanlaşmadaki kararlılığı ile yoldaşların gönlünde taht kurarak, aldığı kurşun yarası ile ebedileşti.

Söz onurdur!

Sözünüz sözümüzdür!

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Bilal KONAY**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi: **Dargeçit, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri : **22 Şubat 1995, Bilika**

Kendine yaşam kapılarını açar... Her şey alt-üst olur, yalan ve doğru arasında.

Çünkü tarih, kaybediş ve çalınmanın pazar çarşısıdır. Tarih, zıtların birbirleri karşısına gelmesinin bir sahasıdır. Tarihin gürültüsü içinde birileri, ölüm hükmü giymişçesine haykırarak ölümün eşliğinde kesik kesik çılgınlık atmaktadır. Bu da derin bir zorun sonucudur. Bin yıllardır süregelen bu ölüm çılgınlıklarını biz de duymaktayız. Bu çılgınlık şimşek ateşi gibi çarpar ve bir çokları buna karşı esas duruşa geçer. Büyük bir yürek uyanışıyla bunları dinlerler ve kesik gelen ses artık susar. Dünyaya veda eder. Sonra bedenler titreşir, gözler yaşla dolar. Kan yenilenir, çağırır, "tarihin pisliklerine intikam!" der. Bu çağrının içindeki kin ve nefretin sesi, tüccarların, müşterilerin hareketlerini durdurur. Terazinin hesabında yanlışlıklar ortaya çıkar. Herkes kendi güçlerini toparlar ve emin bir yere yerleşmek ister. Ama bu çağrının şiddeti, derinliği, cesaretinin mantığı ve isteği kaçmaya, kurtulmaya fırsat tanımaz. Artık herkes kendini mahkeme etmesine yol açar. Ve insanın kaderini belirlemesi açısından soru ve cevap arasında bırakır. İşte bu çağrı kendini hakim kılar ve o insanı iyilik yoluna çevirir. Öyle yapar ki o insanı, tarihin cücelerinin karşısına çıkmak ister, o çılgık kıyametin kopmasına neden olur. İnsanı zulüm ve ihanet kapılarına yönlendirir, intikamını almak için. O çağrı şehidindir... O çağrıya vicdanlar ağrır. Kayıp ülkesinin ismini yazmak için, tarih yeni sayfalarını açar. Büyük ismini tarih sayfalarına intikam çılgılığıyla yazmak ister. Kendi çılgınlığını dinleyen, yerine getiren, halkının istek ve umutlarını yerine getirir.

Fırat heval 1972 yılında Malazgirt'te yurtsever bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. Küçük yaşlarda okul okumaya başlar. Lise çağlarında gençlik öğrenci kesiminde parti fikriyle tanışır, partiye sempati duyar. Parti-

yi daha çok tanımak amacı ile yurtsever kesimden parti gerçekliğini daha çok kavramak ister. Bu gerçekliğin "neden, nasıl, niçin?" sorularını sorarak birçok yönlü araştırmalara girer. Artık bir Kürt olduğunun, emperyalizm uşakları tarafından sömürülerek, halkının asimile edildiğinin bilincine varır. Bu temelde PKK'nın çıkışını, bütün bu olumsuzluklara cevap verme hareketi olarak kavradıktan sonra, PKK saflarına katılmaya karar verir ve 1993 yılında saflara katılır. Parti saflarında aldığı eğitim, parti yaşamı ve yoldaşların yardımı ile düşmanın O'nda şekillendirdiği kişiliği bertaraf edip, parti militan kişiliğine ulaşma çabası içerisine girer. Fırat heval kararlılığı, özveri ve günlük sınıf savaşımı ile kemalizmin etkilerinden kendini kurtarır. Mücadele saflarında gösterdiği fedakarlık, cesaret ve kısa süredeki değişimiyle yoldaşları arasında saygınlık kazanır.

Botan Eyaleti'nin Beytüşşebap bölgesinde basın-yayın biriminde yer alır. Bir süre bu görevi layıkıyla yerine getiren Fırat heval, daha sonra gönüllü olarak ağır silah alır. Bununla kinini düşmana kasma niyetindedir. 22 Şubat 1995 günü düşmanın Bilika alanında düzenlediği operasyonda büyük kahramanlık örnekleri sergiler. Çatışma sürecinde katıldığı birçok küçük çaplı pusu baskınlarında silahıyla düşmana kan kusturmuştu. Geri çekilme sırasında yanına düşen top güllesi ile ağır yaralanır. Ve... "Yaşasın Başkan APO! Yaşasın PKK, ARGK, ERNK!" diyerek yoldaşlarının kalbinde taht kurar. Fırat heval, diğer şehitlerle birlikte 5. Zafer Kogremiz'in ülkeye taşırılmasında kendilerini köprü yaparak ulaşmalarını sağlamışlardır. Burada şehit düşen heval-lerimizi tarih; "Kürt halkını özgürlüğe ve insanlığa götüren yolu koruyarak büyük bir direniş gerçekleştirdiler" diye yazacaktır.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **İsmet KEKLİK**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi : **Malazgirt/ Muş, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Şubat 1995, Bilika**

Mahir heval, Güney Kürdistan'ın Care köyünde doğan yurtsever bir Kürt ailesinin çocuğudur. Daha sonra Halep'e taşınarak Şêx Faris'ta yaşamına devam eder. Burada büyüyen Mahir heval saygınlığı ile ailesi ve çevresi tarafından sevilen biridir. Mücadelemizin Küçük Güney Kürdistan'da kitleselleştiği bir dönemde, her Kürt ailesi gibi, Mahir hevalin de ailesi yurtseverleşir. Çevrenin ve ailesinin yurtseverliğinden etkilenen Mahir heval, partiye sempati duymaya başlar. Belli bir süre cephe çalışmalarında kalan Mahir heval, savaşın gelişmesi ile birlikte parti saflarına katılmaya karar verir ve bu kararını yerine getirerek Haftanın alanına gelir.

Haftanın'de bir ay askeri eğitim gördükten sonra Beytüşşebap bölgesine tayin edilir. Beytüşşebap'ta kaldığı süreç içerisinde alçakgönüllülüğüyle, sabırlılığıyla, gönüllü fedakarlığıyla, her göreve koşmasıyla yoldaşları tarafından sevilen-sayılan bir yoldaş olur. Burada kendisine bölük lojistik görevi verilir. Her görevi titizlikle yerine getirdiği gibi, bu görevi de titizlikle yerine getirir.

Mahir heval, savaş pratiğinde henüz yoğrulmamış olmasına rağmen, kişiliğindeki gelişkin özellikleri, görevlere yaklaşımı, olayları ele alış biçimiyle komutan olmaya aday yoldaşlardan bir tanesiydi. Düşmana duyduğu kin, savaştaki kararlılığı,

askerleşmedeki yetkinliği ve birçok olumlu özelliği ile militanlaşmaya aday birisiydi. O, ülkesinin özgür dağlarında halkına layık olan özgürlük savaşçısıydı.

Beytüşşebap'a sonbahar gelmişti. Alanda pratik dönem kapanmış, yenilenme, yeni döneme hazırlanma, eskiyi muhasebe etme dönemi başlamak üzereydi. Bu süreçte Beytüşşebap gücüyle Cudi alanına geçen Mahir heval, burada yoldaşları ile birlikte eğitim görür. Geçmiş yılların yargılanması temelinde gelişen eğitim devresinde kendini tümüyle eğitime katan Mahir heval, kendini yeni döneme çok güçlü bir temelde hazırlar. Bütün yetmez kişilik özelliklerini, eğitim devresinde, pratiğinde mahkum ederek özgür kişiliği yakalamada büyük bir çaba sahibi olur ve yeni döneme birçok görevi başarma hırsıyla giriş yapar.

Düşmanın Bilika alanında geliştirdiği operasyonda, düşman kuşatmasını yarmak için harekete geçen bir takım içerisinde bulunan Mahir heval, hedefin üzerine büyük bir kin ve hırsla giderken aldığı kurşunla, halkının özgürlük savaşında elinde özgürlük meşalesi ile en ön saflarda, savaşın manevi komutanları arasında onurlu yerini aldı.

Yaşasın 5. Zafer Kongremiz!

Yaşasın Başkan APO önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşımız!

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Muhammed ABDO**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Care köyü-Afrin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Şubat 1995, Bilika**

Têkoşîn heval, maddi durumu normal, yurtsever bir aileden gelir. Ailesi yurtsever olduğundan, aile üzerinde geliştirilen baskı ve işkencelerden dolayı, düşmanı daha küçük yaşlardan tanır ve düşmana büyük bir kin duyar. Aile çevresi, partiyle ilişki kurar ve bu ilişkiler sonucu aile fertlerinden çoğu parti saflarına katılır.

Çevresinden ve ailesinden etkilenen Têkoşîn heval, parti saflarına katılmaya karar verir. Bu kararını parti-cephe çalışanlarına iletir ve önerisi kabul edilmez. Bu durum Têkoşîn hevalin partiye katılma kararlılığını daha da güçlendirir.

Mücadeleci kişiliğe sahip olan Têkoşîn heval, partiye katılma kararını hayata geçirmek için mücadelesini sürdürür.

En son ağabeyinin parti saflarına katılmasından sonra, partiye katılmak için cephe çalışanlarına dayatmalarda bulunur ve yakın bir akrabası ile birlikte soluğu parti saflarında alır.

Parti saflarına katılmasından ailesinden hatırlar ister ve ailesinin “*serkeftin*” dilekleriyle gerillaya uğurlanır.

Gabar alanına gelen Têkoşîn heval, burada bir süre kaldıktan sonra temel eğitim için Besta alanına gönderilir. Mücadeleci kişiliği, canlılığı ve gelişmelere açık olması nedeniyle eğitim sürecinde manga komutanlığı ile görevlendirilir. Bu görevini büyük

bir tutku ve özveri ile yerine getiren Têkoşîn heval, daha sonra yapılan düzenlemede VI. bölgeye gönderilir.

Yaşamdaki morali, yoldaşlığa verdiği büyük önem, fedakarlığı ve cesaretiyle dikkati çeker ve arkadaşları içerisinde O’na büyük değer ve saygı gösterilir. Partileşmeye büyük önem veren Têkoşîn heval bunu pratiğinde sergilemekten geri kalmaz. Alanda, düşmana duyduğu kin ve nefretini birçok eyleme katılarak düşmana kusar. Gösterdiği cesaret ve kahramanlığı dillere destan olan Têkoşîn heval, katıldığı bir eylemde gösterdiği başarıdan dolayı ödüllendirilir. Bu durum O’na büyük bir güç ve moral verir. Alanda gerçekleştirilen bir eylemde yakın bir akrabasının şehadeti O’nu düşmana karşı daha da kinlendirir.

Têkoşîn heval sıcak savaş ortamında çelikten bir kişiliğe ulaşır. En son Bilika çatışmasında düşmana karşı yoldaşları ile birlikte çatışmaya devam eden Têkoşîn heval, geri çekilme sırasında yoldaşlarının kolları arasında “*Bijî Serok Apo*” diyerek vatan toprağına kök salar.

Têkoşîn hevalin anısı mücadeleimizde ışık olacaktır!

Özgürlük bayrağını; şehitlerimizden aldığımız inanç ve güçle, büyük bir azimle taşıyacağız.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Halime ASLAN**
Kod adı: **Têkoşîn Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kovex köyü-İdil/ Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Şubat 1995, Bilika**

Yaşama nasıl bakıyoruz? Herkesin bu konuda bir düşüncesi, değerlendirmesi vardır.

Bazıları cehennem diyor, bazıları ise son nefesine kadar yaşamı yeniden yeşertmek için büyük direniş gösteriyor. Bazıları dünyanın güzelliğini yaşamda görüyor. Biz yaşamı nasıl tanıyacagız? Yaşam bir çiçektir. Bazıları gidip onu kopartıyor, kurutuyor, tannmaz hale getiriyor. Bazıları ise; özenle, büyük çaba ve emek harcayarak yeniden yeşertip insanlığa sunuyor. Yaşam böyle yürüyor. Herkes çaba harcıyor, yoruluyor ve yarattığını arkasından gelene teslim ediyor. Bazıları kurutulsa da, bazıları kalıyor. İşte insanlık bu kalandan yararlanıyor. Yaşamın büyük ağırlığı var ve herkes kaldıramıyor. Kürdistan denilen ülkede yaşam, tarihin sayfaları arasında bin yıllar önce unutulmuş ve bu ülkenin insanlarını yok olmakla yüzyüze bırakılmıştı. Büyük ikiye bölünmeler ve yalanlarla çarpıtılan tarihin giderek ağırlaştırdığı yaşam yükünü kimse omuzlama cesaretini gösteremedi, çiçeği sulayamadı... Başkan APO önderliğinde geliştirilen ve PKK'de somutlaşan mücadele, bir cevap oldu buna. Yaşam yeniden diriltildi, halkının ve insanlığın en cesur, en fedakar evlatları olan Haki, Mazlum, Kemal ve Hayri'nin büyük direnişiyle. Bedenlerini meşale yapıp, kanlarıyla suladılar yaşam çiçeğini...

Şervan heval orta halli, yurtsever bir aileden gelmektedir. Ziraatla uğraşan ailesine yardım etmekle geçerek çocukluğu. Yaşı küçük olmasına rağmen aktif ve yaptığı işte titiz olmasından ötürü çevresi ve ailesi tarafından çok sevilir. Toplumsal çelişkileri çok iyi gören Şervan heval, ortaokulu bitirdikten sonra ulusal çelişkilerin farkına varır. Özgür Kürdistan topraklarında bütün halklarla beraber, özgür bir insan olarak yaşamak ister. Mıntıkada bulunan reformist örgütlerle tanışır. Bir süre bu örgütlerle hareket eden Şervan heval, bu örgütlerin gerçeğini daha iyi görür, çelişkile-

ri derinleşir.

Daha sonra askere gider. Askerlik yaparken parti ideolojisi ile tanışır ve araştırır. Aradığı soruların cevabını bulan Şervan heval, partiye sempati duymaya başlar. Netleşmesiyle birlikte partide faaliyet yürütmeye başlar. Sömürgecilğe karşı geliştirilen savaşım içinde yer almak ister. Bu kararını sıcak savaşım sahasına gelerek yerine getirir. Disiplinli, askeri kişiliği ile tanınan Şervan heval, yaşamda yüksek moralli, hiçbir şeyi kendisiyle sınırlamayan, bilincine vardığı yaşam doğrularını yoldaşları ile paylaşan, sahip olduğu ahlâk ve fedakarlığı ile güçlü bir komutan olur. Alçakgönüllü, cesaretli, mazluma karşı bağlı ve duygusal, düşmana karşı da çok kinli ve öfkeli bir yapıya sahiptir.

Beştüşşebap'ta kaldığı süre boyunca, kişiliği ile arkadaşlar içinde örnek bir yere sahipti. "Faşizm insanlığı tanımıyor" diyordu. Bu yüzden inancı, iradesi çok güçlüydü ve düşmana hiç fırsat vermiyordu. Devrimci bir kişiliğe sahipti ve sürekli yenilenmeyi esas alırdı.

1994 yılının sonu, 1995 yılının başlarında 5. Zafer Kongre sürecine yetkin yaklaşımı, O'nun siyasi komiserlikle onurlandırılmasını beraberinde getirir. Besta alanında gerçekleştirilen Bişe Reş eyleminde kutsal yaşam çiçeğini kazanıyla sulayarak şehitler kervanına katılır. Şehitlerin yolu, yolu-muzdur!

*Beytüşşebap'tan
silah
arkadaşları*

Adı, soyadı: **Arif MUHAMMED**
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bişe Reş eylemi**

Şoreş heval, Kürdistan'ın yüreği olan Amed'de doğup büyüyen, fakir bir Kürt ailesinin çocuğudur. Ailesi yoksul olduğu için henüz küçük yaşlardayken emekle tanışır çocuk elleri. Ne de olsa sömürgeleştirilen Med topraklarının gözleri çakmak çakmak çocuğudur. Salıverilmiştir vahşi dünyaya. "Ne, neden, niçin, nasıl?" hiçbir soru sormadan tanışmıştır sömürüyle... Çelişkilerle dolu iç dünyası ve yaşantısından dolayı sömürüyü farketmesi fazla sürmedi. Sürekli çalışıp çabalaması, çocuk alnından damlayan terleri ekmek yapmak için didinmesi, aşağılık koşullara boyun eğmek zorunda kalması, ama hep yoksul-hep yoksul kalması ve yine de kendisinin ve çevresinin insan yerine koyulmadığını görmesi O'nda bilinçlenmenin ilk filizlenmelerini ve bununla gelen büyük intikamcılığı, arayışları doğuruyordu. "Neden bazı insanlar gece gündüz çalışmasına rağmen yaşamını sürdürüyor, insan muamelesi görmüyor, maddi ve manevi olarak sömürülüyor da, bazıları nasıl oluyor da böyle rahat yaşayıp yaşamını yine de sürdürüyor?" diyordu. O'nun için giderek yaşamın tek anlamı bu sorulara cevap bulmak ve gereklerine göre yaşamaktı. Cevabını kendi çevresinde öğrenmek istedi. Bunun tek doğru cevabını PKK'nin yaratmış olduğu mücadeleden etkilenen yurtsever kesimden alabildi.

Günahının Kürt olmak olduğunu görür. Kendini insanlık mücadelesi veren bir topluma taşımak ister, ama kendisini nasıl kurtaracaktır? Kendi çevresini de kurtaracak mıydı, halkı ne olacaktı? Vicdan azabı çeker. Sadece kendini kurtarmakla bu çözümlenemeyecektir. Çok insancıl düşünür ve bu-

nun çözümünü, ulusal kurtuluş mücadelesi veren PKK saflarında yer almakta görür. Bu temelde saf-lara katılır.

Sömürgecilğe karşı kin ve nefretle dolup taşan Şoreş heval, bunun öcünü almak için önüne koyulan görevleri layıkıyla yerine getirir. Daima güler yüzlü, anlayışlıdır, arkadaşlarını incitmez. Partiye, görevlere karşı sadık bir asker, yoldaşlarına inanç veren bir halk militanıdır. Bu üslubuyla yoldaşları O'nunla kıvanç duyarlar. Bu olumlu özellikleriyle parti saflarındaki üç yıllık pratiği içerisinde düşmana karşı düzenlenen birçok eylem ve çatışmalara girer. Bu eylemlerde de görevlerini yerine getirir. En son 5. Kongre sürecinde Beytüşşebap gücü Cudi alanında görev alır. Düşmanın birçok engelleme çabaları boşa çıkarılmış ve kongre, partimizin büyük zaferi ile sonuçlanmıştır. Engelleme çabaları boşa çıkan düşman, kongre sonuçlarının ülkeye taşırılmasını engellemek için aldığı istihbarat bilgilerini değerlendirerek Cudi bölgesi, Bilika alanında kapsamlı bir operasyon düzenler.

Alanda bulunan ve kongre sonuçlarının ülkeye taşırılması göreviyle karşı karşıya bulunan parti kadrolarımız ve alan güçleri ile düşmanın operasyon güçleri arasında içiçe çatışmalar başlar. Bu çatışmada kongre sürecinin verdiği ruhla düşman mevzilerine bir şahin gibi saldırıya geçen Şoreş heval, aldığı mermilerle ülke topraklarına sonsuza dek kök salmadan önce, "Bijî Serok APO! Yaşasın 5. Kongre Ruhû! Bijî Kurd û Kurdistan" sloganları atarak yoldaşlarının ve kahraman halkının kalbine gömülmüştür.

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Habib KILIÇ**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi:

Diyarbakır, 1978

Mücadeleyle katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Şubat**

1995, Bilika

Serdan heval Güney Kürdistan'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğup büyür. Lise öğrenimini sürdürürken mücadelelerimizle tanışan Şerdan heval, bir yandan kitle içerisinde faaliyet yürütürken diğer yandan ailesine maddi katkıda bulunmak için çalışmaya başlar, belli bir süre çalıştıktan sonra iş hayatına son vererek kendini kitle faaliyetlerine verir. Ailesinin ve tüm Kürdistan ailelerinin çıkarını PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinde bulur. Belli bir süre kitle faaliyetlerinde bulunduktan sonra, gerilla saflarına katılmaya karar verir. Güney Kürdistan'daki Haftanın Kampı'na gelir. Haftanın'de kadro eğitimini gördükten sonra Botan Eyaleti Beytüşşebap bölgesine tayin edilir. Parti saflarındaki mücadele tarihinde daima yaşam içerisinde kendini tüm yoldaşlarına bağlılığı gereklerini yerine getirmede ve özgür kişiliğe ulaşmada çaba gösteren, görevlere verdiği önemi, küçük-büyük demeden, görev kutsallığı anlayışıyla titizlikle yerine getiren ve olgunluğu ile saygınlık kazanan Şerdan heval, örnek kişiliği ile tanınır. Gelişmeye açık olduğundan kendisine yetki verilir. Bu yetkiyi partiye, halkına yaraşır bir şekilde layıkıyla işleten Şerdan heval, kendisine verilen yetkiyi eksiksiz yürütebilmesinin, iyi bir komutan olabilmesinin, ancak bilinçlenmiş yetkin bir asker olmakla mümkün olacağını görerek, askerleşmeye öncelikle daha çok ağırlık verir. Kendisini daha çok geliştirir ve bu gelişmeyle yoldaşlarına da destek olur. Beytüşşebap bölgesinde birçok eylem ve çatışmalara girer. Yaşamın her yönünden tecrübe alır. Özellikle son yıllarda düşmanın ağır yönelimlerinin Botan Eyaleti'nde boşa çıkarılmasında tüm güçlerimizin payının olduğu gibi, Beytüşşebap bölgesinde düşmanın darbelenmesi, püskürtülmesinde,

Adı, soyadı: **Kemal ELBAAS**
Kod adı: **Şerdan**
Doğum yeri ve tarihi: **1974,**
Dırbasiyê-Güney Kürdistan
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Şubat**
1995, Bilika

Şerdan hevalin kendi düzeyinde büyük payı vardır. Düşman operasyonlarına karşı yönelen ve yönelimlerde başarılı olan gruplarımızın hemen hemen hepsinde Şerdan heval de vardı. Geniş ve olgun düşüncesi ile parti eğitim ve toplantılarında yönetici ve yapıya yardımcı oluyordu. Böyle olgun bir kişilikle yoldaşlarını canlandırıyordu. Düşmanın eyaletimiz üzerinde uyguladığı ekonomik ambargo nedeniyle içeride kalma imkanı olmadığından Cudi bölgesine giden Beytüşşebap güçlerimiz, Bilika alanına yerleşirler. Süreç zafer sürecidir. 5. Kongre'mizin gerçekleştirilme sürecidir. Bu tarihi süreci engellemek için tüm yolları deneyen faşist düşman, güçlerimizin yerleştiği bu alana peş peşe sızma, hava saldırıları ve nokta operasyonları düzenlemektedir. En son 22 Şubat 1995 tarihinde Bilika alanına yönelen düşman ve hain işbirlikçileri, yoğun bir şekilde güçlerimizin üzerine barbarca yüklenmektedirler. Güçlerimiz buna karşı direniş geçmiştir. Kongre gücünün ülkeye taşırılması için canlarını feda eden yoldaşlardan biri de Şerdan hevaldır.

Botan Eyaleti'nin Beytüşşebap yaylalarının zirvelerinde uçan, pınar başlarında soğuk sular içen O'dur. Baharlarda yayla çimenlerinin sade rengiyle yeşeren, yaylaların havasına temiz nefesini veren, havasını aldıkça yaylaların iç çektiği, pınar başlarına oturdukça, hayalini yaşadığı Cudi dağlarını, kaniyle kızıl-laştırdığı çiçekleri kokladıkça andığımız O'dur, andıkça yollarını izlediğim şehittir.

Şerdan heval, işte tarihin devam etmesini sağlayan, yeni sayfalara tarihlerini yazan şehitlerimizin anılarını senin şahsında sonsuza dek yaşatacağız.

Şehitler ölümsüzdür...

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Her şey değişiyor. Bu değişim ülkemiz Kürdistan'da daha hızlı, daha coşkulu oluyor. Artık küçük çocuklar önce "*Biji Serok APO*" demeyi öğreniyor, direniş ruhuyla büyüyorlar. Onlar artık göz yaşları ile değil, kin ve öfke ile büyüyorlar. Ve bunlar yeni yaşamın habercileridirler. Güneşin sarı saçlı çocukları daha sıcak ve umutla bekliyor Med ülkesini. Doğanın renkleri yeşil, kıvı ve sarısıyla ve bunların binbir tonuyla müjdeliyor zafere uzanan elleri.

Ülkemizin dört bir yanını saran nehirler ve dereler maviyle yetinmeyip kıvıllaşıyor, Fırat'la, Dicle'yle ve Hêzil'le... Yeni bir umuda, yeni bir geleceğe, yeni bir yaşama ve bir özgür ülkeye gebe kalıyor bereketli topraklar...

Bereketli toprakların ortasında gökyüzüne inat eder gibi dikilen dağların, gerillaya üslenme olmuş tüm parçalarında, özgür kır çiçekleri selamlıyor güzelliği, bağımsızlığı ve barış için yapılan savaşları. Kara bulutların artık terkettiği ülkemizin gökyüzünde, engin maviликler daha da sonsuzlaşıyor, Ortadoğu'ya nefer verir gibi...

Ülkemizin dağlarında özgürlük meltemleri esiyor, ovalar selama durmuş. Bülbüller özgürlüğe aşk ilan ediyor ve bağımsızlığı müjdeliyor güzel sesleriyle...

Artık ülkemizin bağımsızlığı sevdalı genç insanları ordu kuruyor, binlerce yıldır adını söylemeyi unuttuğu esir halkımız için. Bu insanlar sevdalandıkları Kürdistan topraklarını özgürleştirmek için bedel ödüyor,

bedelini ödeyenler sahipleniyor bu ülkeyi, o bedel de candır. Kleşlerden fıskıran mermiler, yeni bir yaşamı müjdeliyor. Bunlar ülkemizin yıldızlarıdır ve bunlar kanla gürleşiyor. Her şehadet zafere yakınlaşıyor ülkemizi...

Salih, Rêber ve Piling hevaler 7 Nisan 1995'te bir grup arkadaşla birlikte Beytüşşebap bölgesi X. alanına doğru harekete geçtiler. Amaçları alanda keşif faaliyetleri yürütme ve bahar atılımının hazırlıklarını yapmaydı. Alanda bulunan Sedkar köyüne ulaşan arkadaşlar, ihanetin dikenlerinin yeşerdiğinden habersizdi. Yine konuşturmıştu alçak yüzünü işbirlikçilik. Özgürlük savaşçılarını yok etmek istiyordu.

Köye yakın üslenen yoldaşlarımız, bir sabah etraflarının düşman ve çeteler tarafından çevrildiğini gördüler. İhanet ihanetin maskesi düşüyordu Sedkar'ı çevreleyen dağların gür ormanlarında.

İşbirlikçilik kendini yine satıyordu, namussuzca beş paraya. İhanet teslim almak istiyordu özge canları. Ancak ihanete inat, bir abide gibi dikilen Salihler, Rêberler ve Pilinglar vardı karşılarında. Yüzüne tükürüyorlardı ihanetin ve teslimiyetin.

"*Berxwedan Jiyane*" diyerek otuziki parçalık bombalarını sarıldılar.

Mermileri bitmişti.

Dörtlerin direniş akıllarına gelmişti.

Gökyüzüne baktılar son kez.

Zerdüş'ün ülkesini aydınlatan güneş, bu bahar sabahında daha da kıvıllaşmıştı.

Adı, soyadı: **Habib KARABAĞ**
Kod adı: **Salih**
Doğum yeri ve tarihi:
Nusaybin, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan 1995, Sedkar**

O an gözleri daha da ışıldadı.

Zafere uzanan eller bir çırpıda çektiler bombaların pimlerini, haykırdılar patlayan bombaların görkemli gümbürtüsüyle.

“Biji Serok APO”...

İsimleri tarih oldu yeni gelen her savaşçıya.

Gülüşleri ninni oldu her yeni doğan bebeye.

Yolları yolumuzdur, and içtik, türkü söylüyoruz geleceğe!

Salih heval 1975 yılında Mardin’in Nusaybin ilçesinde yurtsever bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. İlkokulu bitiren Salih heval, ailesine madde katkıda bulunmak amacıyla

çeşitli işlerde çalışırken, gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisiyle düşmanı daha yakından tanır.

TC faşizmine boyun eğmek ve özgürlük savaşının bir neferi olmak için 1992’de ARGK saflarına katılır. İlk eğitimini Haftanın alanında gören yoldaşımız, daha sonra Beytüşşebap bölgesine gelir. Son derece ısrarlı ve kararlı yaklaşımlarıyla görevlerin üzerine giden Salih heval, kısa sürede manga komutan yardımcısı olur. Savaş içerisinde mayınlama faaliyetlerini büyük bir ustalıkla yürütür, bu çalışmalarında daima sonuç alırdı. Başarılı pratiğinden do-

layı manga komutanlığına atanan Salih heval, yaşamda fedakar ve cesaretli yapısı ile her zaman için arkadaşlar içerisinde olumlu izler bırakırdı.

En zor anlarda dahi kendini kaybetmeyen, sürekli soğukkanlı ve moralli olan Salih heval, en son göreve gittiği Sedkar köyünde ihanete teslim olmamak için canını feda ederken, geleceğin kurtarıldığını müjdeliyordu. Kahramanlığını son nefesinde dahi gösteren Salih heval, aydınlatan mücadelemizi aydınlatan bir meşaledir!

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Temmuz 1995, Kanispi Dağı

Ayaktakiler: Sağdan 1. **şehit Xurşit**, 3. **şehit Davut**, 4. **şehit Nezir**

Oturanlar: Sağdan 1. **şehit Xeyri**

Adı, soyadı: Kıyas SOYAL
Kod adı: **Rêber**
Doğum yeri ve tarihi: **Erbane köyü-İdil/ Mardin 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan 1995, Sedkar**

Şehit Kadir KANDİL,
Gürpınar-Özalp çatışmasında 12 Haziran'da manga komutanlığı yaparken şehit düştü.

Rêber heval Mardin, İdil'e bağlı Erbane köyünden yurtsever bir ailenin çocuğudur. Gelişen serhıldanların etkisiyle 1992 yılında Gabar alanında ARGK saflarına katılır.

Heval Rêber daha sonra yapılan düzenlemede Beytüşşebap bölgesine gelir. Kitle ile ilişkilerinde güçlü olan Rêber heval, bu özelliğinden dolayı kitle içerisine gelip-gider. Yaşamda olgun ve anlayışlı olan Rêber heval, arkadaşlar tarafından çok sevilirdi. En son gittik-

leri görevde ihanetin çemberi ile karşılaşır. Teslimiyet yerine, direnişi seçer.

10 Nisan 1995 tarihinde nazlı vatan toprakları yiğit evladı Rêber'i bağrına basarken, direnişiyle göğsü kabarmıştı. Med çocukları kabuk bağlayan yarasını temizliyordu tarihin.

Rêber hevalin direnişi, direnişimiz olacaktır! Rêber hevalin taşıdığı özgürlük bayrağını sahiplenecek ve onu zafere dek taşıyacağız!

Mücadele arkadaşları

Mıks; uzun süredir uzak kalınmış, birçok nedenden ötürü girilememiş olan bir alan.

1989 yılında arkadaşların parti dışı yaklaşımları sonucu yöre halkı düşman silahını almış ve bugüne kadar da bırakmamış. Bu yıllarda faaliyet yürütmüş bir arkadaşın komutasında, dokuz arkadaş alanın ve halkın durumunu öğrenmek için keşif grubu olarak Kato Xalila'dan hazırlanarak yola koyuldular. Bu alana girmek demek hem bölgenin hareket alanını genişletmek, hem de Botan Eyaleti'ne nefes boruları açmak demektir. Keşif grubu bir gün yürüdükten sonra, Botan suyunu geçerek alana girdi. Alanda Memi Şivano tepesinde kalındı. Bu arada arkadaşlar, bulundukları yere gelen çobanlardan ve köylülerden yöre hakkında bilgiler alıyorlardı. Bu köylülerin büyük bir kısmı çeteydi. Bu çeteler bir gerilla grubunun alana girdiğini düşmana ulaştırmışlardı. Keşif grubu sürekli yerini değiştirerek, düşmanın herhangi bir yöneliminden kendilerini korumaya çalışıyorlardı. Daha sonra yerlerini değiştirerek arkadaşlar tarafından uzun yıllar önce kullanılan bir yere yerleştiler. Henüz sabah olmadan arazinin uygun bir yerine üç arkadaştan oluşan bir keşif grubu gönderildi. Güneşin doğmasıyla etraflarını keşfe başlayan keşif grubu, etraflarının tarlalarda çalışan köylülerle dolu olduğunu gördüler. Bir süre sonra yaşları genç olan üç köylü, grubun bulunduğu yere doğru geldi. İlk başta gördükleri gerillaların köylü olduğunu sanan gençler, gelip arkadaşların yanına oturdular. Katırlarını kaybettiklerini ve aradıklarını belirttiler. Gençler, grubun köylü değil de gerillalar olduğunu anlayınca çok korkmuşlardı. Genç köylüler yakında bulunan bir köydendiler ve köy halkının hepsi çeteydi, ayrıca köylerinde karakol da vardı. Gerilla grubu gençleri bırakmalarının doğru olmayacağını biliyordu. Gençler habire bırakılmaları yönünde dayatmalar da bulunuyorlardı. Gecenin çökmesi ile birlikte gençleri bırakmaları gerektiği görüşünde birleştiler. Bırakmadan önce de bir gün sonrası buluşmak için randevu vererek ayrıldılar. Bırakma ve randevu vermelerindeki amaç düşmanla bağlantılarının olup

Adı, soyadı: **Bahattin ÖNCÜ**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1995, Katot**

Adı, soyadı: **Nadir ÖZDEMİR**
Kod adı: **Rojhilat**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1995, Katot**

olmadığını anlamaktı. Grup gençler alandan ayrıldıktan sonra, konaklama noktasını dört-beş saat ileride bulunan başka bir yere kaydirdılar. Sabah olduğunda daha önce ayrıldıkları yerde çete ve askerlerin olduğunu gördüler. Bulundukları yeri terk ederek K.'ye doğru harekete geçtiler. İki günü erzaksız geçiren gerillalar, düşmanın kendilerini izlediklerinin farkında değillerdi. Kaldıkları noktanın yakınına gelen dört çobanla gidip konuştular. Bunların yanında bulunan erzağı aldılar.

olduğunu gördüler ve bulundukları yerde mevzilenerek beklemeye başladılar. Akşama kadar bulundukları yerde mevzilenen arkadaşlar, gece ile birlikte alanı hızla terk ederek K.'ye doğru harekete geçtiler. K.'ye ulaşan arkadaşlar, burada bir süre dinlendikten sonra daha önce verdikleri randevu noktasına gittiler. Randevu yerinde köylülerle karşılaşan arkadaşlar, köylülerin istediklerini yerine getirmediklerini görmüşlerdi. Köylülerle bir süre konuşan arkadaşlar, köylülerin yanında bulunan erzağı da alarak uzaklaştılar. K.'nin daha alt kesimlerinde bulunan or-

BKC'nin sesi geliyordu. Yukarı çıkan arkadaş, durumu arkadaşlara bildirdi. Çatışma, olan hızıyla devam ediyordu. Yarım saat sonra Agit hevalin dağlara çarparak yankılanan sesi işitildi. Agit heval gür sesiyle "Bijî Serok APO", diye haykırıyordu. Ve artık Agit hevalin sesi de, BKC'sinin sesi de işitilmez olmuştu. Agit heval ülke topraklarının uğruna canını feda edip şehitler kervanına katılmıştı. Agit ve Rojhilat hevaler gösterdikleri direniş ve fedakarlıklarıyla yoldaşlarına örnek olmuşlardı. Canlarını feda ederek yoldaşlarına bir zarar gelmemesini sağlamışlardı. **Agit** heval Amed'de doğup büyümüş, burada İmam Hatip Lisesi'ni bitirmişti.

Ve bir gün sonrası için buluşmak amacıyla randevulaşarak ayrıldılar. Alana işkisiz gelen gerilla birimi, gördükleri köylülere, çete olmalarına rağmen randevu vermek zorunda kalıyorlardı. Aldıkları tek tedbir kısa süreli yer değiştirmeydi. Köylülere verdikleri randevu yerine giden gerilla birimi, her tarafın asker ve çetelerle dolu olduğunu gördüler. Bulundukları yerde gizlenerek, olabilecekleri beklemeye başladılar. Yakınlarına kadar gelen askerler, arkadaşları görmeyip geri döndüler. Karanlığın çökmesi ile bulundukları yeri hızla terkeden gerillalar, Miks kazasına doğru manevra yaptılar. Kazaya bir saatlik mesafede konaklayan birim, rastladıkları bir çobanı ve yanında bulunan bir çocuğu yanlarında tuttular. Çoban bir boşluktan yararlanıp kaçınca, birim, çocuğu bırakıp alandan hızla uzaklaşıp yakınlardaki bir köyün üstünde bulunan kayalıkların arasında kendini gizledi. Sabahın olmasına çok az bir süre kalmıştı. Sabah olmasıyla birlikte etraflarının asker ve çetelerle dolu

manlık kesimde konakladılar. Arkadaşlar hep aç halde manevra yaptıklarından dolayı çok yorgun düşmüş ve yıpranmışlardı. Farklı köylülerle ilişki kurmak için gönderilen üç arkadaş, noktaya geç döndükleri için planladıkları nokta değişimini gerçekleştirememişlerdi. Sabah olduğu zaman, düşman ve çetelerin her tarafı tuttuklarını gördüler. Bulundukları alanın üzerindeki bulunan tepede askerler vardı. Öğleye doğru bu askerler tepeden aşağıya inmeye başladılar. Önlerinde çeteler vardı. Çeteler etrafı kontrol ettikten sonra, arkadaşların bulundukları yerin az ilerisinde oturdular. Bu esnada çeteler arkadaşları görmüş ve çatışma başlamıştı. Arkadaşların üstünde bir kaya vardı. Agit heval BKC'yi kaptığı gibi kayaya çıkmaya başladı, Rojhilat heval ardından gitti. Sonra başka bir arkadaş yukarı çıktı ve Rojhilat hevalin kayanın üstünde boyu boyunca uzandığını gördü. Rojhilat heval aldığı kurşunla şehit düşmüştü. Agit heval ise daha yukarılara çıkmıştı. Kullandığı

Ülkesine ve halkına çok derin bağlarla bağlı olan Agit heval, 1993 yılında parti saflarına katıldı. Kadro eğitimi gördükten sonra Botan Eyaleti Beytüşşebap bölgesinde görev aldı. Dürüstlüğüyle bütün arkadaşları tarafından sevilirdi. Birçok eyleme katılan Agit heval, bu eylemlerin içinde çelikten bir kişiliğe bürünmüştü. Yoldaşlarından hiçbir şeyini esirgemeyen Agit heval, çatışmada canını yoldaşlarına siper yaparak şehadete ulaşmıştı.

1993 yılında mücadelemize katılan **Rojhilat** heval, Jirkê aşiretindendi. Yaşamda sessiz ve ağırdu. Eylemlerde de günlük yaşamdaki sessizliğin tersine, yerinde duramayan bir kişiliğe sahipti. Rojhilat hevalin gösterdiği cesaret, fedakarlık ve özveri, mücadelemize ışık olacaktı.

Agit ve Rojhilat hevaleri mücadelemizde yaşatacağız!

Anıları yolumuza ışıktır!

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Lokman MEHMET**
Kod adı: **Piling**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1964**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan 1995, Sedkar**

Piling heval, Kürdistan'ın Küçük Güney parçasında bulunan Qamişlo şehrinde dünyaya gelir. Ülkemizin dörde parçalanmış sahte ve suni sınırlarına aldırma-yıp bağımsız ve birleşik Kürdistan davasına kendini adayan Piling hevalin iki kardeşi de gerilla saflarındadır. Kardeşlerin tam tersine aile büyükleri yurtsever değildir. Piling heval alçakgönüllü ve şehitlere son derece bağlı kişiliğiyle, molla olan babasının tam tersine dine en doğru yaklaşımın PKK'de olduğunu görür ve bunu da ARGK'ye katılarak ispatlar. Saflarda cesaretiyle, fedakarlığıyla ve savaşta olmuş çelikten kişiliğiyle arkadaşlar

tarafından çok sevilirdi. Ulaştığı kararlılık düzeyini, zafere olan yüksek inancını son nefesinde dahi dile getiren Piling heval, elinde bulunan bombasının pimini çekerken zaferi yakalamanın verdiği coşku ile gülümsüyordu. Salih, Rêber ve Piling hevaler, gösterdikleri özveri, kahramanlık ve cesaretleriyle yoldaşlarının kalbinde yaşamaya devam ediyorlar. Yaşasın ölümü utandıran, evrene malolan ve cehennemde cenneti yaratanlar! Onların uğruna şehadete ulaştıkları vatan toprakları, özgürlüğe ulaşana kadar mücadelemiz sürecektir!

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Savaşımızda şehadetlerin nereden ve nasıl geleceği her zaman bilinmiyor. Bazen düşmana yönelik hazırlanmış eylemde, bazen çıkan bir çatışmada veya bir yara, bir hastalık, bazen güçlü akan bir su, bazen ise nöbette yıldırım çarpması ile...

1973 yılında Van'da yurtsever bir ailenin kızı olarak dünyaya gelen **Leyla** heval, ülkesinin gerçekliğini ve düşmanını daha küçük yaşta tanımaya, anlamaya başlar. Gerillanın yaygınlaşan vuruşlarıyla, her sıkılan kurşunda adım adım özgürleşmeyi görür. 1989 yılında gönüllü olarak saflara katılır. İliklerine kadar köleleştirilmiş toplumumuzda büyük bir silinmişliği ve düşürülmüşlüğü yaşayan ve bunu kader kabul eden kadının kaderine de isyandır bu katılış...

Yoldaşlığını emeğiyle bütünleştiren Leyla heval, oldukça geri yaşam koşullarından çıkarak saflara katılan bayan gerillaları özgürleşebilmesinde, askeri kişiliğin önemini anlar. Bunun için de ordu kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalırken, etrafındakileri de böyle yürütür. Katıldığı 5. Zafer Kongre'sinde mücadelenin, partileşmeden kesinlikle yürüyemeyeceğini, 1. Özgür Kadın Kongre'sinde ise özgür Kürdistan toplumunun özgür kadınla kurulacağını ve bunda da "Kadın Ordulaşması"nın önemini görür. Kendisini tüm yönleriyle kongre sürecine katan Leyla heval, tabur komutanlığı göreviyle onurlandırılır.

Savaşımız sadece düşmana karşı verilmiyor, aynı zamanda doğaya karşı da veriliyor. Leyla heval Beytüşşebap'a geldikten kısa bir süre sonra, arkadaşların büyük bir çoğunluğunun görevde olduğu bir sırada, gökten gelen şimşek arkadaşımızı ebedileştirerek, sevdalandığı toprağı ile bütünleştirir.

Yaşasın Tüm Özgürlük Şehitleri!

Beytüşşebap'tan silah arkadaşları

Nerede vatan
dağ bile küskünken yığide
ötmezken tek kuş
gülüstanımızda
viran olmuşken bağımız
yapayalnızken
kuşatılmışken ocağımız
kör
sağır
dilsizken toprağımız
namus paramparçayken
ve kapanan her kapıda
titreyen
ortalık yosması misali
Sodom sokaklarında
sabahlayan
bir soysuzken ölüm
O-la-maz-ki va-tan

Adı, soyadı: **Akidar ARKO**
Kod adı: **Leyla**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: ..., **Derye Kaçê**

Soldan 5. şehit Xunda, 7. şehit Şernas

Sağdan 1. şehit Dijwar, 2. şehit Şilan, 3. şehit Agit

Botan Eyaleti Garisan bölgesinde ilk Eruh baskınını gerçekleştirerek Kürdistan halkının tarihinde yeni, onurlu bir dönemi başlatan ARGK'nin kurucusu ve başkomutanı.

Mahsum KORKMAZ-Agıt

Şehitlerin ölüm-süzlüğü gerçeği, Kürdistan sözkonusu olduğunda binlerce kez daha yakıcı bir gerçeklik olmaktadır. Sömürgeci düzenin, kemalist asimilasyon vantuzunun her gün, her an hiçleştirdiği, koflaştırdığı, tükettiği insandan; düşünen, konuşan, savaşan, çabalayan insana ulaşmak, bu ülke koşullarında ancak kan ve emekle mümkün olmaktadır. Kendi gerçekliğinde insan olmak, insanca bir yaşamı özgürce kucaklayabilmek ve bağımsız irade sahibi olabilmek için sömürgeciliğin Kürt insanına bıraktığı tek seçenek buydu ve Kürt insanı bu seçeneği PKK ile yakalayarak bin yılların intikamını düşmandan alacak güce ve olanağa kavuştu.

İnsanlık tarihi özgürlük ve bağımsızlık gaspına karşı, özgürleşme ve bağımsızlaşma savaşımının tarihi olarak şekillenirken, bunun bedeli hep kan ve can oldu. Bir insanın insan olabilmesi için kan ve canından daha değerli olan özgürlük ve bağımsızlığı kazanması, bunun için de savaşımını vermesi kaçınılmazdı.

Bir insan için girişebileceği en korkunç eylem; savaş olmalıydı. Ama bundan bin kat daha korkunç olanı hiç şüphesiz o insana kölece bir yaşamın dayatılmasıydı ve böylece

<rade, kararlılık, özveri; 1995 flehadetlerinin özü

Kürdistan şehadetlerle dirildi, yaşama gözlerini açtı, kavgayla yoğunuldu, savaşla ayakları üzerine dikildi, özgürlüğe, bağımsızlığa adım attı, bilinçle ilerledi, ilerliyor, ilerleyecek...

köleleştirilmesiydi. Buna karşı verilen savaşım ise korkunç olmaktan çıkıp muhteşem olmakta ve estetik bir nitelik kazanmaktaydı. Yaşama özgürce devam etmenin tek aracı olmaktaydı; burada sorun ölmek, ya da kalmak değil, onurlanmak, özgürleşmek, insanlaşmaktır. Ve insanlık bu temeldeki savaşımı verdikçe, kazandıkça insanlaştı, yüceldi, gelişti, güzelleşti...

“Savaştan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir...”

İnsan teninde kanın devinmesi, canlılığın belirtisidir. Bu gerçek, bir halk sözkonusu olduğunda sel gibi akmayı gerektirir. Eğer bir ulus sömürgeci cendereye alınmış, iliklerine kadar sömürülmüş, yaşam hakkı dahil, tüm insani değerleri yok sayılmışsa ve bu ulusun ülkesi, kimliği inkar edilmişse; orada takınılacak en doğru-devrimci tutum; bir PKK yaratmak ve bunun çizgisinde kararlılıkla yürümek, zafere dek her türlü özveride bulunarak irade gücü gösterebilmektir.

PKK Kürt insanına insanca yaşamının yolunu kavgayla, emekle gösterirken, bu yolda bir tek damla kanın boşa akıtılmaması kadar, gerektiğinde oluk oluk kan akıtılmasından kaçınmaması gerçeğini kavratarak ve pratik işlerliğe kavuşturarak ulusal kurtuluş savaşımını başlattı ve günümüze dek yükseltti, nihai zafere kadar taşıracak gelişmeleri de bağrında getirdi.

Bir dönemlerin kaçılan, terk edilen, horlanan ülkesi Kürdistan, PKK ile insanlığa yeniden dönüşün zemini oldu. İnsanlığın beşiği topraklar, bin yılların ardından bir kez daha insanlık adına yitirilmiş her şeyin kazanıldığı bir yer oldu ve de olmaya devam ediyor...

Unutulmuş, dışlanmış ülke Kürdistan, PKK ile yeniden anımsandı, dile getirilmeye başlandı.

Hiç şüphesiz PKK'yi PKK ya-

pan bir gerçeklik; onun eşsiz önderliği ve bu önderliğin ifadesini bulduğu şehadet gerçekliğidir. Kürdistan'ı diriltten APOCU ruh, her şehadette yaşamı kazanmanın, yeniden yaşama gözlerini açmanın anahtarı oldu. Kürdistan'da şehadet asla yaşamın sona ermesi olmadı; tam aksine ebediyen yaşamda kalması gerçeğini doğurdu.

Bugün Kürt insanı bunun kavgasını verirken, sevilir-sayılır olma savaşımında da kan-can vermektedir.

İnsan tenini düşünün... hassasiyetini, zerafetini gözler önüne getirin. Bir bıçak teni kestiğinde, bir kurşun bedeni deştiğinde duyulan acıyı hissedin... Bir yürek kanadığında, bir ayak koptuğunda, kemik parçalandığında duyulan sızıyı yaşayın... Bir göz çıktığında, bir kol koptuğunda, bir ten yakıldığında hissedilen, çekilen ızdırabı duyun...

Eğer bunları yürekten duyuyor, hissediyor, yaşıyorsanız, o zaman şehadet gerçekliğinin ne denli yakıcı ve kaçınılmaz bir eylem olduğunu ancak anlarsınız. Bir insan bütün bunları coşkuyla yaşıyorsa, bunda şehadetin büyük anlamlılığını görün, şehadetin kutsallığını, yüceliğini bilince çıkarın.

Bir insan, tek varlığı olan canını namluların ucuna seriyorsa, bu insanı mutlaka anlamaya çalışın. O mutlaka bir şeyler anlatmak istemektedir. Kendini ancak bu yolla dile getirebilmekte, insan olma hakkına ancak böyle kavuşabilmekte ve yaşamın Kürdistan'da böyle kazanıldığını ifade etmeye çabalamaktadır. Bu insana; insanlığa, insanın özgürlüğüne saygı duymaktır. Kürdistan'da şehadet zor, bu denli zorunlu ve bu denli anlam yüklüdür. Her şehadet yeni bir yaşamın başlangıcı, bin yıllık acı ve ızdırapların sonu olurken, özgür ve bağımsız yarınlara temel

taşı olmakta ve salt kendisini değil, bir ulusu özgürleştirmekte, bir bütün insanlığa ivme kazandırmaktadır.

Kürdistan'da şehadet, özveriden de öte bir insanlık görevi olmuştur. Emperyalizmin yedeğindeki Türk sömürgeciliğinin tarihi vahşet ve barbarlığı karşısında kimlik sahibi olmanın tek yolu, onurlanmanın yegane yöntemidir.

“Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür” şiarıyla tenlerini şehadete yatıran militanların yakıcı anısı, direnmenin en özlü yaşamak olduğunu, Kürdistan'da bunun bedelinin de kan ve can verme olduğunu ve insanlık onuru, şerefi söz konusu olduğunda; bunu vermektan asla kaçınılmayacağını göstermiş ve insanlığın beşiği bu toprakların her karışında bunu binlerce kez yaşatarak bir yaşam biçimi haline getirmiştir. Belki çoğu savaşlar ölmek, öldürmek içindir, ama Kürdistan'da savaş yaşamak içindir ve bunun için ölmek aslında yaşama kavuşmaktır. Kürt insanını yaşayan ölümler olmaktan, ancak ve ancak PKK şehadet gerçeği kurtarmış ve kurtarmaktadır.

Bunun için şehitlere *“öldü, gitti”* demek değil, ardından ölmek, yas tutmak hiç değil, tam aksine *“Yeniden yaşam buldu, onurlandı, özgürleşti, ne mutlu O'na”* diyerek anısına sarılmak, özgürlük meşalesini ondan devralarak zafere tırmandırmak; Kürt ve Kürdistanlı olmanın da ötesinde, günümüzde bir insanlık görevi ve borcudur. Bu bilinçle Kürdistan devrim şehitlerini anıyor, anılarına saygıyla bağlılığın gereği olarak izlerinde devrimci kurtuluş mücadelesini sürdürme kararlılığını ve zaferle taçlandırma inancını paylaşıyor, PKK çizgisinde kanımızın son damlasına kadar insanlık kavgasını sürdüreceğimize söz veriyoruz.

Botan Coğrafyası

Botan Kürdistan'ın yüreğidir; yaşam burada başlar, en büyük tutkular, en büyük sevdalar burada gelişir, hasretlikler burada noktlanır, savaşımalar burada boy verir, alevlenir, yayılır dört bir yana...

Botan Kürdün sevdasıdır, umududur, aşkıdır; her yitirişte kendini yeniden bulduğu, yeniden yarattığı vatan parçasıdır.

Savaşın en sıcak Botana'da verilir. En soylu kahramanlıklar burada sergilenir. Direnişlerin en görkemlisi burada destanlaşır. Özveriler, çabalar, emekler burada yaşam bulur, canla işlenir, kanla yoğrulur ve biçimlenir özgürlük alevleriyle...

En soğuk pınarlar oluk oluk akar, körpecik otlar boy boy yeşerir, rengarenk çiçekler donatır uçtan uca, gür ormanlarında şakır bülbüller gün boyu, bitmez, tükenmez keklik ötüşleri ve bir ince esinti hep serinletir yürekleri Botana'da.

Sarp zirvelerinde şahinler yuva yapar, öbek öbek uçuşur kartallar ve güneş bir başka doğar Botana'da, bir başka yansır kızıl kayalıklarında.

Bahar hiç bitmez, otlar hiç kurumaz, sular asla dinmez Botana'da. Dağlar görkemlidir, ovalar engindir, ağaçlar dipdirdir baştan başa...

Geceleri ıslık ıslık Botan; yıldızların en irisi burada ışıldar ve ay ışığında uzun uzun yürür gerillalar.

Botan gerillanın ana kucağı, sevdası, aşkı, tutkusudur. Botan'sız düşünemez gerilla; yaşama burada gözlerini açmıştır, ilk adımlarını burada emeklemiştir, ilk havayı burada solumuş, burada koşmuş, coşmuş, selleşmiştir.

Botan, Herekol'la doruklanır. Herekol, dört mevsimi bir günde yaşatır gerillaya. Yıl boyu eritir, tüketemez karları, yeşertir bitiremez otları, çiçekleri...

Herekol, barınağıdır gerillanın,

gerilla orda bulur özgürlüğü, orda dirilir yeniden yeniden. Esintileri hep serin, güneşi hep yakıcı, başı hep dumanlıdır Herekol'un. Yemyeşil eteklerinde berrak sular çağıldar, akar Bestler'e, Çaçê'ye, Pervari'ye...

Bestler; yüce dağların arasında özge bir yer açmıştır kendine, ta Hêzil'e uzatır gür ormanlarını. Sırtını dayamıştır Herekol'a. Piro bir yanibaşında, Kela Memê öte yanındadır. Çêlê Mêjê ve Çiyayê Filehan ile adeta ayırır kendini ovoidan, yakınlaştıran dağların özgürleştirici esintisine.

Çaçê; Herekol'un yemiş bahçesidir, serilmiştir ayaklarının dibine, sunar, sunar... Balık akar ay ışığında pınarlarından. Üzümleri kar altında gülümser tatlı tatlı. Girê Niskê bir piramit gibi dikilir yanibaşında ve volkanikleşerek açılır. Kalendar'a'ya, Dihê'ye, Beşa ormanlarına, ordan ta Botan çayına...

Pervari; ardına gizlenmiştir, Herekol'un çıplaklığını kimseye göstermek istemezcesine siper edinir, Garisan, Şirvan dağlarını. Özlem duyar hep Herekol'un serinliğine, Bestlerin ormanlarına, Çaçê'nin bereketine. Hep yalnız hisseder kendini, zayıf hisseder ve hasrettir gerillaya, hasrettir özgürlüğe...

Gerilla yer edinmiştir Herekol'da, Bestler'de, Çaçê'de "Garisan" der buraya. Garisan'da geliştirir yaşamı, savaşını...

Garisan, Botan eyaletinin dördüncü bölgesidir. Botana'nın küçük bir toprak parçası olan Garisan, ismini bir alana verebilmiştir. ARGK'nin askeri haritasında Botana çayından, Hêzil çayına, Siirt'ten Şirnak'a, Kela Memê'den Çirav dağlarına kadar uzanan geniş bir alanı kapsar. Botana'nın önemli tepeleri burada bulunur; bunlar gerilla savaşımı için önemli, stratejik noktalar olmaktadır. Girê Sêvo, Serkê Diryan, Serkê Mihemedê

Oso, K r Kandil, Gir  Xanî, Gir  Nisk , Gir  Me  , Gir  Ga, M rg mar... bunlardan sadece bazılarıdır. Derin vadileri, engebeli coğrafyasıyla gerillanın en çok gelişim gösterebileceği bir alan  zellikindedir.

Türk sömürgeci güçleri, K r-istan'da ulusal kurtuluş güçlerine

teğinde çeteler dahil tüm özel savaş güçlerini ve devletin tüm imkanlarını bu yılın kendi lehlerinde kazanılmasına seferber ettiler. Gerillayı Botan'dan s kebilmenin çabasıyla dört bir yandan saldırıya geçen TC güçleri, tarihinin en vahşi, saldırgan ve barbar pratiklerini bu yıl da sergilediler. Oldukça b -

tutkusu kıvılcım kıvılcım yalımlandı, gerilla namlularında.

Garisan görkemli  ehadetlere tanık oldu. Acılara, zorlu anlara, açlığa, susuzluğa, soğuğa, sıcağa göğüs gerildi, direnç gösterildi ve terkedilmedi. Onbinlerce düşman askeri bir yıl boyu uğra tı, didindi, bir avuç gerillayı s kemedi ne

karşı 1995 yılında *“Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz”* naralarıyla bir faşist imha hamlesi geliştirdiler. Tüm  zel savaş güçlerini, en son modern teknik eşliğinde harekete geçirdiler. Botan'ı etten ve teknikten örme bir duvarla çepeçevre ku atarak halktan tecrit etmeye çalıştılar ve ambargo altına aldılar. Eyaletin tüm giriş-çıkışlarını tutma ve sızma ağırlıklı kapsamlı operasyonlarla gerillayı darbelemeyi hedeflediler. Stratejik tüm noktalara yoğun g   ve teknik koyarak gerillanın hareket kabiliyetini kesmeyi amaçladılar. F-16 savaş u akları, modern kobra helikopterler, ob s dahil çeşitli havan topları, termal kameralar, dikenli tel örgüler des-

y k g   ve donanım dengesizliğine rağmen, gerillalarla düşman güçleri arasında kıyasıya sava ımlar yaşandı. Her  atı ma bir destan olup tarihe kanla yazıldı. Ve yıl sona erdiğinde kazanan zulmün, vah etin g   değil, masum halkların kurtuluş savaşçıları oldu. Tarih haklıdan yana pak sayfalarını çevirdi. Düşman daha da yenilginin e iğine itildi, ölüm d  eğine yatırıldı.

Bestler'de, Herekol'da,  a  de, Pervari'de, Kalendera'da, bir bütün Garisan'da pe pe e sava ımlar, direni ler günler boyu yaşandı. Oluk oluk kan, barut kokusuna karışarak doğaya yayıldı, direniş me alesi daha da doruklandı,  zg rl k

Garisan'dan, ne Botan'dan. Gerilla daha bir güçlendi, beslendi, g rle ti, yayıldı vatan topraklarına.

Garisan 1995  ehitleri en zorlu bir d nemnin kıyasıya sava ımında partiye, halka, devrime ve yoldaşlarına bağlılığın, parti  nderliğine duyulan sonsuz güven ve inancın birer  rneği olarak, her koşul altında düşmana karşı özgürlük sava ımını destanla tırmanın kahramanlığını gösterdiler. Kutsal vatan topraklarına kan, can vererek yaşamda ebedile meyi ve onurlanmayı bildiler. Şehitler kervanına coşkuyla katılarak kahramanlara layık bir yaşamın kopmaz sahibi oldular. Ne mutlu onlara!

Bahar gözlerini yeşil yeşil açıveriyordu doğaya. Güneş tüm yakıcılığıyla yüklenmişti Kela Memê'nin, Herekol'un, Piro'nun doruklarındaki apak kümelere. Kar kristalciklerinde ıslıl ıslıl yansiyordu yıldızların parlak şavkı. Şenlendiriyordu ormanları rengarenk bülbüller ve serin esiyordu Newroz'u karşılayan bahar yeli.

Rengarenk çiçekler fışkırıveriyordu kar akıntıları arasından. Binbir çeşit otun mestedici kokusu serinletiyordu yürekleri. Kelebekler, arılar çeşit çeşit uçuveriyordu, çiçekten çiçeğe. Ve karların henüz terkettiği yamaçlarda bitiveriyordu heliz filizleri...

Sular coşmuş, sığmaz olmuştu yataklarına.

Yeni şelaleler eklenivermişti Botan sularına ve dökülüveriyordu kızıl kayalıkların doruklarından, engin vadilere. Öbek öbek uçuşuyordu kartallar, şahinler... öbek öbek kümeleniveriyordu bir halkın umudu bedenler...

Gerillalar üslerinden henüz ayrılmışlardı. Baharın hareketlendirici şenlenişiyile diziliveriyorlardı ıslak patikalara. Yılın ilk terini dökecek tırmaniveriyorlardı doruklara ve coşarak süzülüveriyorlardı ovalara. Bir coşku, bir sevinç dalgası saçılıyordu adım atışlarından. Dağ doruklarından kopageliyordu bir serin esinti ve hafiften nemlendiriyordu göz kıyılıklarını. Güneş, alınlarından karşılıyordu onları, parıldatarak namlu uçlarını.

Newroz'a doğru yürüyordu gerillalar öbek öbek. Newroz, tüm sıcaklığıyla kucaklayıveriyordu onları bir bir. Doğa bir dilana durmuş, rakediyordu gerilla türkülerini eşliğinde ve kol kol akıyordu gerillalar düşman kalelerine. Her biri Kawa'nın çekici, her biri Mazlum'un direnci inip inip patlayıveriyordu düşmanın beyninde. Heybetle sey-

KURÊ KOYÛ-RECO/AFRIN KURÊKAR MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ BAKIRÊ	
	WÊNE
NO:	Berivan
NÎV ÎRANÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	
RÊŞ TEBURÊ	Gorîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Gorîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê

Adı, soyadı: **Hatice ÖZTÜRK**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe/ Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Mart 1995, Bişê Reş Taburu baskını**

KURÊ KOYÛ-RECO/AFRIN KURÊKAR MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ BAKIRÊ	
	WÊNE
NO:	Ciwan
NÎV ÎRANÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	1992
RÊŞ TEBURÊ	Gorîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Gorîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê
MÎJANÊN RÊŞ TEBURÊ	Reşîrê Reşîrê

Adı, soyadı: **Reşit ABDULLAH**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurê köyü-Reco/ Afrin, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Mart 1995, Bişê Reş Taburu baskını**

rediyordu Herekol. Kızıl kızıl gü-lümsüyordu Piro, gelinlikler içinde seviniyordu Kêlê.

Bir gerilla birliği baharın ilk ey-lem coşkusuyla ilerleyiveriyordu, düşmanın Bişê Reş garnizonuna. Newroz kutlanacaktı bin yılların intikam hırsıyla. Yürekləri dolup do-lup taşıyordu gerillaların. Yürekləri dolup dolup taşıyordu Newroz gül-leri Berivan ve Ciwan hevallerin...

Berivan ve Ciwan hevaller Kürdistan'ın iki Newroz gülüydü-ler. Daha önce birbirlerini hiç mi hiç tanımıyorlardı. Bir gün Kürdis-tan dağlarında birlikte yaşayacakla-rını, aynı acılara üzüldürken, aynı sevinçleri paylaşacaklarını hiç mi hiç düşünmedikleri gibi, birlikte ebedi yolculuğa çıkarak sonsuza dek yaşam bulacaklarını da hiç dü-şünmemişlerdi. İlk tanışmaları ge-rilla saflarında olmuştu. İlk karşı-laştıklarında o soylu kelimeyle el sıkışmışlar, "heval" diyerek yoldaş olmuş ve sevinmişlerdi, aynı tutku-lara, aynı amaçlara. Birlikte yürü-müşlerdi Bestler'i uçtan uca. Bir-likte ter dökmüşlerdi tırmanırken doruklara. Aynı pınardan su içmiş, aynı kazanda aş pişirmiş, aynı top-rağa baş koymuş ve birlikte ört-müşlerdi yıldızların ışıklarını be-denlerine...

Aşkları vatan, sevgileri parti, yürekleri eylem coşkusuyla doluy-du. Düşmanı gördüklerinde birer şahin hışımıyla atılırırlerdi mev-zilerin üzerine. Gözleri kıvılcım kı-vılcımdı ve apak alınlarına hafiften dökülürirdi saçları...

Özveriliydi, coşkuluydu, moral yüklüydü Newroz gülleri. Özgür-lük özlemiyle yanar, kavrulur, vol-kan olup püskürürlerdi düşman üzerine. En sevdikleri şey yoldaş olmaktı, halkça, ulusça. Partileş-mek tek tutkuları, ordulaşmak tek çabaları, gelişmek tek istemleriydi.

Berivan ve Ciwan hevaller kutsal yoldaşlık bağıyla bütünleştiler şeha-

dette. Yoldaşının cenazesini düşman elinde bırakmamak için yeniden sal-dırdı mevsisinin üzerine ve uzanı-verdi yanbaşına yoldaşının, sessiz-ce, ince bir tebessümle... Ve bütün-leşiverdi doğa, bütünleşiverdi Kür-distan Güney'den Kuzey'e...

Ciwan heval Güney-Batı Kür-distan'dan gelmiş, ARGK safların-da yerini almıştı. Berivan heval Kuzey Kürdistanlı'ydı. Serhildan-ların boyvermesiyle koşagelmışti gerilla saflarına. İkisi de hiç gör-memişti Botan'ı, hiç tırmanmamış-lardı dağlara, esintisini hiç kucak-lamamışlardı zozanların ve tetikle-re hiç basmamıştı parmakları. Ama dolu doluydular vatan özlemiyle, alev alevdiler özgürlük ateşiyle.

Ciwan heval 1966 yılında Af-rin'in Raco nahiyesine bağlı Kurê köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Berivan heval Kızıltepe'de dünyaya gelmiş, orta halli bir aile çocuğuydu. Geril-laya hemen hemen aynı yaşlarda katıldılar.

Ciwan heval daha erken yaşlarda ailesinin geçimini sağlamak için ça-lışmaya koyulur. Annesinin o yıllar-da yaşamını yitirmesi, ailenin daha da yoksullaşmasını getirir. Yine de okula gitme tutkusu körelmeyen Ci-wan heval, bir yandan çeşitli işlerde çalışma, bir yandan okuma ve bir yandan düzenin, yaşamın zorlukla-rıyla boğuşma temelinde çileli bir yaşam sürdürür. Toplumda yer edi-nebilmek için devlet çarkında yer edinmek ister. Bu amaçla girdiği po-lis koleji sınavlarını kazanır ve okul-dan sonra polis olarak çalışır. Bu dö-neme kadar fazla ulusal bilinci olma-yan Ciwan heval, polislik dönemin-de Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi çalışanlarıyla karşılaşır ve bu bir ta-nışmaya, ulusal kurtuluş siyaseti hakkında, yine savaşımlı hakkında bilgi sahibi olmasına ve giderek bu temelde bilinçlenmesine yol açar.

Kürdistan ulusal kurtuluş bilin-

ciyle aydınlanan Ciwan heval, dü-zende görev alarak yer edinme ça-balarının yanlışlığını ve çare olma-dığını, gerçek yer edinmenin ancak kutsal vatan topraklarında ve halkı-nın hizmetinde olduğunu bilince çı-karmakta fazla gecikmez.

Bu bilinçle ulusal kurtuluş sava-şımının yegane öncüsü PKK'nin saflarına katılma kararı verir. Bu kararını bulunduğu alandaki ERNK çalışanlarına bildirir. Katıl-ma önerisi birkaç kez geri çevirilir-se de, kararında diretir ve bunun sonucu 1992 yılında saflara kabul edilir. Eğitim görmek amacıyla Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilir. Orada PKK ideolojisi ve ulusal kurtuluş savaşımlı temelinde eğitim gördükten sonra yılın sonla-rına doğru sıcak savaşım alanı olan Kuzey Kürdistan'a geçer ve Bo-tan'da gerilla olarak yer alır.

Berivan heval 1992 yılında ge-rilla saflarına katılma kararı alır. 1990 ve 1991 yılında halkın düş-man vahşetine karşı geliştirdiği ser-hildanların etkisiyle ulusal bilinç edinmiş ve gerilla şehadetlerinden etkilenecek yerlerini doldurmayı, silahlarını omuzlamayı, intikamlar-ını almayı kararlaştırır. 1992 yılın-da bu kararını kesinleştirerek alan-da tanıdığı cephe çalışanlarına bil-dirir. Cephe çalışanları aracılığıyla savaşımlı aday olarak gerilla safları-na katılır ve eğitim görmek için Güney Kürdistan'ın Haftanın alanı-na gönderilir. Burada parti ideoloji-si ve ulusal kurtuluş savaşı temelinde bir devre eğitim görür. Bu esna-da işbirlikçi ilkel milliyetçiliğin Türk sömürgeciliğiyle birlikte par-tiye saldırıları başlar. Bu saldırılara gerillaların karşılığı büyük direniş-ler olur ve Berivan heval, bu dire-nişlerde yerini alarak işbirlikçi ilkel milliyetçilik ve TC sömürgeciliği-ne karşı coşkuyla savaşır.

Savaşımın sonunda Zelê alanına geçen Berivan heval, daha sonra sı-

cak savaşım alanına geçme önerisinde bulunur ve bunun sonucu 1993 yılında Botan alanına gelerek, gerilla olarak yerini alır. Botan'da Herekol dağının eteklerinden ırav dağlarına kadar uzanan geniş arazide ülke havasını özgürce solumanın coşkusuyula kendini savaşıma verir. Garisan birlikleri içinde birçok eyleme katılır. Bu eylemlerde en ön sırada yerini almaktan ekinmediğı gibi, yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde, partiye ve devrim şehitlerine bağıllıkta da önde gelen çabaların sahibi olur. Düşmana karşı duyduğı derin kin ve öfkeyi eylemlerde saldırı gruplarında yer alarak boşaltmaya çalışır. Ve bin yılların intikamını alacak zgr kadın kişiliğıne ulaşma azim ve kararlılığını sergiler. Geleşimdeki ısrarlı çabaları ve emekleri komutanlarınca hemen farkedilen Berivan heval, savaşta n açılarak manga komutan yardımcılığı görevine getirilir. Bu görevini büyük istek ve bağıllıkla yerine getirmesi üzerine manga komutanlığı görevine verilir. Berivan heval bu görevinde de kendini daha gelişen, savaşan bir düzeye getirmesini bilir ve bunun sonucunda halkına daha yüce hizmetler sunabilmesi, var olan olumlu özelliklerini parti eğitimiyle pekiştirerek daha da açığa çıkarması ve gelişmesini tırmandırması amacıyla PKK'nin 5. Zafer kongresi sürecinde katıldığı kadro eğitiminde oldukça güçlenen, partiyi ve savaşım gerçekliğini daha iyi tanıyan Berivan heval, daha sonra tekrar Garisan alanına gelerek savaşım cephesinde yerini alır. İlkbaharla birlikte düşmana karşı geliştirilen Biş Reş eyleminde saldırı grubunun takviye biriminde yer alır.

1993 yılında Cudi alanında gerillacılığı ğrenen Ciwan heval da-

ha önce mayınlar hakkında edinmiş olduğı deneyimi savaşın hizmetinde kullanır ve deneyimini geliştirerek Cudi alanında birçok mayınlama eylemiyle düşmana büyük zararlar vermede pay sahibi olur. Yoldaşlığa bağıllığı, savaşma tutkusu kısa sürede arkadaşları arasında yer edinmesini getirir. 1995 yılına kadar savaşçılık görevini başarıyla yürüten Ciwan heval, 1995 yılı Ba-

Şehit Maruf DEMİRKAYA
(Doğan)

har düzenlemesinde Beytşebap alanına gönderilir ve manga komutan yardımcılığı görevine getirilerek gelişiminde n açılır. Bu süreçte Biş Reş eyleminde pusu grubunda yer alarak diğer alanların güçleriyle birlikte harekete geçer.

1995 Mart'ının Newroz bayramına  gün kala bayramın kutlanması, şehitlerin anısına karşılık verilmesi ve Bahar atılımının başlatılması amacıyla Beytşebap, Garisan alanları ile hareketli tabur gler ortak bir eylem planlarlar. Hedef düşman taburu Biş Reş'tir. Daha eylem yerine yaklaşılırken, tank drbnlerince farkedilirler. Tankların top atışına başlaması sonucu,

gerilla grupları geri çekilmek ve mevzilenmek durumunda kalırlar. Ancak, açılan ilk ateşle Ciwan heval yaralanmış ve yerde kalmıştır. Berivan heval düşmanın atış menziline çıktığı halde, Ciwan hevalin seslenmesi üzerine yoldaşının yaralı düştüğünü ve düşman menziline kaldığını anlar. Yoldaşlığa verdiğı büyük değer O'n yeniden tank atışları altında ilerlemeye yöneltir.

Berivan heval düşmanın kurşun seli ve tank atışları arasında Ciwan hevali kurtarma için geri dönerken, yoldaşının yanbaşında tank atışlarıyla vatan topraklarını kucaklar ve her iki yoldaş şehadetle onurlanarak, kutsal vatan topraklarının bağrında ebediyen özgürleşerek, sonsuz bir yaşamda bütünleşirler.

Her iki yoldaşın şehadeti üzerine, mevzilenen gerillalardan bir birim daha harekete geçerek düşman ateşini etkisizleştirirler. Cenazelere ulaşarak beraberinde getirir ve daha sonra yapılan törenle Bestler-Besta Hinc'de kutsal vatan topraklarına teslim edilirler.

Partiye, Parti nderliğı'ne, devrim şehitlerine, halka, zafere ve yoldaşlığa büyük bağıllık gösteren, düşmana karşı intikam ve saldırı ruhuyla donanan bu iki yoldaşın sergilediğı çaba, savaşım ve özveri asla unutulmayacak, özlemleri olan bağımsız, birleşik ve sosyalist Kürdistan kuruluncaya deknamluları susmayacaktır. Her iki yoldaşın şehadette bütünleşmesiyle bir kez daha gerçek sevginin, bağıllığın, ancak gerçek bir yoldaşlıkla ve savaşım içinde sergilenebileceğı gereğı ortaya çıkmıştır. Anıları mücadelemizde ebediyen yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

Gün henüz doğuyordu
Kela Memê'nin doruğuna. Çok
geçmeden ilk ısıltıları gülümse-
yiverdi Piro'nun doruğunda.
Ardından sürüklendi bir bulut
kümesi Cûdi'den, sürüklendi

Tam üç yıl önce katılmıştı gerilla saflarına. Köyünde yok-sul bir yaşam sürdürüyordu her Kürt çocuğu gibi ve okuma imkanı da bulamamıştı. Bazen Dicle kenarına inerdi. Bakardı, durgun akan sulara, sonra dalar-dı düşüncelere. Nereye giderdi, bu kadar su? Su boyunca koş-mak, döküldüğü yere ulaşmayı isterdi hep. Eğilir bir çakıltaşı

114

alırdı, sonra atardı suya ve hayran hayran bakardı, küçükten büyüğe yayılan dalgalara. Haruna'lıydı, köyü Banê'nin çimenliklerinde koşmaya bayılırdı. Koşardı, ter basıncaya kadar vücudunu. Sonra yürürdü apak akan pınarın başına. Serin suyundan avuç avuç çırpardı körpecik yüzüne. Ve güneş ışınlarını çekerken Mava'nın gerilerine ince bir tebessümle koyulurdu köy yoluna.

Yolda eşlik ederdi sürüler kendisine. Taklit etmeyi severdi kuzu meleyişlerini. Gülümser, karıştırdı çoban çocukların arasına ve koşarak atılırdı, kendisini eşikte bekleyen annesinin kollarına...

O gün ürpererek ayrılmıştı Dicle'nin kıyısından. Tuhaf sesler geliyordu kulaklarına, sanki yıkılıveriyordu dağlar, bulanıveriyordu sular, burkuluveriyordu yüreği. Sevinemiyor, gülemiyordu bir türlü. Gidip soracaktı bilge amcasına. O bilirdi bu sesleri, anlattırdı mutlaka Nisan çiçeğine.

Bu kez kırlarda değil, köy yolunda koştu uzun uzun. Nefes nefese kalmıştı, ter içindeydi. Yolda ne sürüler karşıladı onu, ne de çoban çocukları köy girişinde. Annesi de yoktu eşikte. Durup soluklandı önce, sonra bakındı yöresine. Birden irkildi, durdu yerinde.

İri iri adamlar duruyordu her tarafta. Ellerinde tüfekler vardı ona çevrili. Anımsadı hemen amcasının dediklerini. 'Demek buydu düşman ve bunlar da silahları', diye düşündü kendi kendine.

Ayakta soldan 1. şehit Doğan, Cizre ovasında şehit Oturan sağdan 1. şehit Sümer, Gabar'da şehit

"Tez arayın, bulup getirin" diyen korkunç bir gürültüyle yeniden irkildi, geriledi adımları, durdu duvar dibinde. Hemen hareketlendi düşman askerleri. Girip girip çıkıyorlardı evlerden. Bağırtilar kopageliyordu kulaklarına, çığlıklar yükseliyordu göklere. "Neden?" diye soruyordu kendi kendine.

Birden inanamadı gözlerine. Evet, amcasıydı sürüklenerek getirilen ve kandi şakağından süzülen. Duramadı yerinde, koştu kırlarda olduğu gibi ve sarıldı bedenine bilge amcasının. Avuçladı kızıla kesilmiş şakağını...

Aniden buluverdi kendini toz, toprağın arasında. Bir dipçik darbesiyle koparmışlardı amcasından. Doğrulup yeniden atılmak istedi üzerine, ancak doğrultamadı incecik belini ve seyretti gözyaşları içinde sürüklenerek götürülüşünü bilge am-

casının. Bağırtiları kulaklarını tırmalıyordu, düşman yüzbaşısının:

"Apoculara yataklık edersin ha!" ve indiriveriyordu dipçikleri, potinleri peş peşe. Dayanamadı Nisan çiçeği, gömdü yüzünü toprağa ve ıslattı uzun uzun gözyaşlarıyla.

Günler geçmek bilmiyordu artık. Soruyordu amcasını gördüğü her kurda, kuşa, akan suya, çoban çocuklara. Özlemişti amcasını; artık kim anlatacaktı ona Agit'in, Berivan'ın öyküsünü?

Artık fazla çıkmıyordu evden, inmek istemiyordu Dicle'nin kıyısına, oturup pencerenin kenarına, bekliyordu kırpmadan gözlerini. Birden iri iri açıldı gözleri. Bir koşuşturmadır başladı köy meydanında. Annesi çoktan koşmuştu avluya. Hemen çıktı dışarı, karıştı kalabalığa. Yürüdü, yürüdü, yürüdüler

birlikte. Kadın, çocuk, yaşlı, genç yürüdüler Dicle'nin kıyısına.

Amcası uzanıvermişti kumların üzerine, derin bir uykudaymışçasına. Varıp durdu yanbaşımda. Oturdu, avuçladı şakaklarını. Dokundu kurumuş kan pıhtılarına. Öpmek istedi eğilerek. Bırakmadı anası. Tutup elinden çekti kucağına...

Köylüler omuzladılar amcasını, dizildiler peş peşe, bağırırlar haykırırlarla:

“Şehid namirin!”

Bu, ikinci amcasıydı, omuzlarda taşınan. Bu kez ağlamadı, Nisan çiçeği. Bilge kesilmişti amcası gibi ve yürüdü ardından... “İntikam” diye bir türkü şekillenerek dökülüyordu dudaklarından ve bir daha kimse görmedi Nisan çiçeğini köyde ve gururlandılar yürüyüşüyle.

Çiçek heval, iki amcasının sömürgeci Türk faşist güçlerince katledilmesiyle ve bu yıllarda yükselen halk serhildanlarıyla ulusal bilinç edinerek düşmana karşı kin, nefret ve intikam duydu. Çocuk yaşta olmasına rağmen katılma kararını vererek, ARGK milisleri aracılığıyla Haruna mıntıkasında bulunan gerillalara ulaşır. Yaşının küçük olması nedeniyle saflara alınmak istenmezse de, ısrarı ve kararlılığı karşısında kabul edilerek 1992 yılında Haftanın alanına eğitim kamplarına gönderilir. Henüz ondört yaşındadır. Güney savaşına kadar eğitim kamplarında kalır ve savaş sürecinde tüm ısrarına rağmen ön cepheye alınmayarak cephe gerisinde tutulur. Çiçek heval burada yaralı gerillalarla ilgilenir, yoldaşlığa hizmetin büyük örneğini sergile-

yerek kendini savaş zamanlarına hazırlar. İçindeki savaşıma arzusunun yoğunluğu karşısında daha fazla önü alınamaz ve Güney savaşı sonrasında sıcak savaşım sahalarımızdan Botan'a gönderilir.

Cudi alanına ulaştıktan sonra, yapılan düzenlemeyle eyaletin hareketli birliğine verilir. Burada Botan'ın Gabar, Beytüşşebap, Garisan, Bestler gibi alanlarını gezme, görme olanağına kavuşur. Gittikçe ülkesinin güzellikleri karşısında yurtseverlik duyguları ve devrimcileşme çabaları yoğunluk kazanır. Derin yurtseverliği bu savaşıma tutkusunu, intikam hırsını daha da geliştirir.

Henüz onbeş yaşında olmasına rağmen eylemlere katılmak için kendini dayatır. Yoğun ısrarı sonucu bazı eylemlerde savunma birimlerine büyük coşku ve moralle gider. Çiçek hevalin yaşamdaki sakinliğinin aksine, eylem coşkusuyla dolup taşıdığı hemen farkedilir. Askeri yeteneklerinin gelişmesi amacıyla daha ön saflarda adım adım kendisine yer verilir.

1995 baharında henüz onaltı yaşındayken oldukça askeri yetenek kazanmış ve bazı eylemlerde saldırı birimlerinde de yer alarak olgunlaşmış, savaşla çelikleşmiş bir kişilik edinen Çiçek heval, 5. Zafer Kongresi'nden sonra geliştirilen bahar hamlesinde Bestler birliğinde yer alarak, planlanan Haruna Tepesi eylemine katılır. Bu eylemden sonra bu tepeye kendisinin isminin verileceğini bilmeden büyük ısrarla eylemde yer almasını kesinleştirir ve intikam hırsıyla taşarak, coşkuyla düşmanın üzerine yürür.

Eylem yağmurlu bir günün akşamında gerçekleşir. Gerillalar düşmanın gündüzleri tuttuğu Haruna Tepesine sızarak mevzilerde otururlar ve sabah düşman askerleri geldiğinde yakın mesafeden yayılım ateşine tutarlar. Birçok asker ölür, yaralanırken, sağ kurtulanlar da kaçar. Gerillalar düşman askerlerinin cenazelerinin üzerine giderek çok miktarda silah ve teçhizat kaldırarak gelirler. Bu esnada düşman takviye güç gönderir ve gerillalarla çatışmaya başlarlar. Çiçek heval düşman cenazelerine yeni cenazeler eklemek hırsıyla kendisini mevzide tutamaz ve arkadaşlarının ısrarına rağmen kalkarak ayakta savaşıma koyulur. Yüreğindeki intikam ateşi mevzisinde oturarak çatışmasına el vermez. Kendisini eylemin başarısına kaptırmış düşmana kurşun üzerine kurşun yağdırmaktayken, düşmanın kurşunlarına hedef olur. Aldığı darbeye yere düşen Çiçek heval kısa sürede vatan topraklarıyla kucaklaşır.

Şehadete gülümseyerek giden Çiçek heval düşmandan bin yılların intikamını almış olmanın mutluluğuyla son nefesinde “Bijî Serok APO!” haykırışıyla ebediyen özgürleşir.

Çiçek hevalin intikam hırsı, savaşıma arzusu ve kutsal vatan topraklarının kurtuluşu yolunda sergilediği özveri, çaba ve gösterdiği olgunluk, yüksek moral ve coşkusunu mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, davalarının takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Bimre dijmin!" diye haykırdı bir ses, ardından "bimre dijmin" diye haykırdı binlerce ses... Kadın, çocuk, yaşlı, genç döküldüler sokağa. Rengarenkti giysileri; kızıl, sarı, yeşil. Omuz omuza, coşku yüklüydü yürekler. Köşe başında tanklar çevirdi önlerini. Zırlara bürünmüştü polisler ve namlularını doğrulttu onlara mavi bereli düşman askerleri.

"Durun" diye bağırdı düşman subayı. "Dönün evlerinize."

Kararlıydılar; ne titredi dizleri, ne de kesildi solukları: "Bimre Kedxwari!" oldu yanıtları ve yürüdüler tankların üzerine.

"Tarayın" diye bağırdı düşman subayı, sığınarak askerlerin ardına. Köpükler saçılıyordu paslı dişlerinin arasından. Doğruldu namlular, çekildi mekanizmalar, sürüldü mermiler ve düşman dokundu tetiklere.

Düştü bedenler peş peşe, kızıla kesildi toprak. Durdu sel dalgası, çalkandı, devindi, haykırdı yeniden:

"Berxwedan Jiyane!" Anımsamıştı Mazlumlari, Kemalleri, Agitleri, eğilip omuzladı kanayan bedenleri ve yeniden dizildi sokağa. Daha bir yaklaştılar düşman tankına.

"Vurun, hepsini vurun!" diye yeniden gürlledi düşman subayı, koşarak tankın içine. Bir sigara çıkardı paketinden, götürdü titrek dudaklarına. Uğraştı uzun uzun dengelemek için çakmağın ateşiyle sigaranın ucunu. Ancak yoktu fazla zamanı. Vurdurdukça artıyordu halkın öfkesi.

"Çekilin!" diye bağırdı düşman subayı. Ağlamaklıydı sesi. Hemen yitiverdi gözden düşman ve doldurdu sokakları coşkusu zaferin. Haykırdı binlerce avaz birden, haykırdı hep birlikte:

"Şehid namırım!"

"Bijî Serok APO!"

"PKK gele, gel em in!"

"Bisekinin" diye atıldı öne bir genç. Henüz yeni terlemişti bıyıkla-

rı. Durdu, yüzünü çevirdi halk seline. Gerdi göğsünü, haykırdı yeniden:

"Emê şehidên xwe rakin, bimeşin!"

Ve koyuldu öne, omuzladı, omuzladılar hep birlikte kanı henüz kurumamış bedenleri. Yürüdüler sel sel, gürllediler volkan volkan... Yüründü sokak sokak. Açıldı pencerele, açıldı kapılar. Atıldı cenge her yaştan insanlar. Aktılar dalga dalga, omuzlarda taşıyarak şehitleri. Doldular bir cami avlusuna. Kazanlar hazırlanmıştı çoktan, ılımıştı bile sular. Dizildi kızıla kesmiş bedenler yan yana. Yeniden öne atıldı bir genç. Açtı bağrını hızla, çıkardı özgülük meşalesini ve serdi cenazelerin üzerine kızıl, sarı, yeşil gök kuşağını...

Doruğunu yaşıyordu delikanlılığının. Coşku doluydu yüreği, ışıldı gözbebekleri. Konuştu yükselterek sesini:

"Ji bo bîranîna şehîdan..."

Dirildi bedenler, doğruldu alınlar. Çöktü bir sessizlik Bagok'tan Mava'ya. Yürekler birleşti, soluklar derinleşti, bakışlar keskinleşti özgülük meşalesi gökkuşağında.

"Bîranîna wan, rêberê tekoşîna me ye!"

Yeniden devindi, yaşlı, genç, çocuk, kadın binlerce beden. Yeniden omuzlandı gök kuşağına sarılı bedenler. Kol kol dizildiler yan yana, ard arda. Çoktan açmıştı kutsal topraklar bağrını. Yan yana verdiler şefkatli kollarına. Aldı, bastı bağrına bir çırpıda...

"İntikam!" diye yeniden öne atıldı delikanlı. "İntikam!" diye bağırdı binlerce avaz ve yeniden devindi, çığlaşarak yüründü düşman üstüne.

O gece uyumadı kendisi. Bir bir dolaştı sokakları. Tıklattı gizlice kapıları, fısıldadı yavaşıca kulaklara ve ertesi sabah dururken tüm şehirde yaşam, kendisi yoluna koyuldu, yeni bir yaşamın. Hızla geçti ovaları. Ba-

Adı, soyadı: **Bedirhan ACAR**
Kod adı: **Rêvekîr**
Doğum yeri ve tarihi: **Sitê köyü-Midyat/ Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Mayıs 1995, Eski Erüh Tepesi**

yırlardan indi aşağılara. Bir çırpıda geçti Dicle'nin geniş akan sularını ve tırmandı Cudi eteklerine. Tırmandı özgür geleceğe...

Birçok halk serhildanında daha genç yaşta yer alıp öncülük eden **Rêvekîr** heval, şehitlerin intikam azmiyle mücadelesini daha da tırmandırma kararı vererek soluğu daha önce ilişkide olduğu gerillaların yanında alır ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine artık silahlı savaşım alanlarında devam etme isteğini belirtir. Kararındaki keskinlik ve derin samimiyeti gören gerillalar **Rêvekîr** hevali kabul ederek bir grup savaşçı adayıyla birlikte Haftanın alanındaki eğitim kamplarına gönderirler.

Midyat'ın Sîte köyünde yoksul bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelen **Rêvekîr** heval, burada bir devre eğitim gördükten sonra başlayan Güney savaşında yerini alır ve hem işbirlikçi-ihanetçi güçlere, hem de sömürgeci güçlere karşı kararla ve intikam hırsıyla savaşır.

Saflara katıldığı 1992 yılının sonlarına doğru Güney savaşının sona ermesiyle Zelê kampına geçen **Rêvekîr** heval, henüz 18 yaşında olmasına rağmen olgun, saygı ve sevgi dolu kişiliğiyle arkadaşları arasın-

da saygın bir yer edinir. Burada bir süre daha eğitimine devam ettikten, sonra 1993 baharında yapılan güç düzenlemesiyle Botan alanına geçer ve Bestler'deki savaş birlikleri içinde yerini alır.

Güney Savaşı sırasında kullandığı B-7 roketatar silahıyla birçok düşman mevzisini imha ederek düşmana ağır kayıplar verdiren **Rêvekîr** heval, Bestler'de bir süre faaliyet yürüttükten sonra Garisan alanına gönderilir. 1994 yılında Türk sömürgeci güçlerinin Garisan halkına yönelik oldukça kapsamlı barbar politikaları sonucu kitlelerde ağır tahribatlar yaşanır. Birçok köy göçertilir, yurtseverler tutuklanarak işkencede katledilir, yaygın operasyonlarla kitleler üzerinde terör estirilir.

Garisan'daki gerilla birlikleri düşmanın bu azgın gidişatını durdurmak ve halkı yeniden diriltmek amacıyla 1995 baharıyla birlikte seri bir eylemlilik hamlesi geliştirirler. Bu eylemlerden biri olan Eski Erüh tepe baskınında **Rêvekîr** heval de yerini alır.

İpiri ışın yumağı birden Herekol'un doruğuna tırmanı verdi. Sıcak kollarıyla kar kümelerini sarmaladı, gevşetti çözmeye koyuldu. Sonra biraz daha yükseldi ve ısınlı-

rını alabildiğine uzattı. Önce Girê Nîskê'nin doruğu buna eşlik etti ve çok geçmeden **Çaçê**'nin zirvesi rengarenk aydınladı. Öte yakasındaki volkanik kayalıklar arasından bir bir gerillalar uyanarak silahlarına sarıldılar. Az sonra kayalıkların arasındaki düzlükte sıra sıra dizildiler. Birlik komutanı hızla gelerek önde durdu, yüzünü yoldaşlarına çevirdi. Silahın namlusundan tutarak dipçliğini toprağa indirdi, sağ ayağına yaşıttı:

"Roj baş hevalno!"

"Roj baş!" diye hep bir ağızdan cevapladı, gerillalar. Ardından komutlar peş peşe geldi. Ayaklar açıldı, namlular öne itildi. Yenden esas duruşa geçildi, alınlar dikleşti, bakışlar şahinleşti:

"An serkeftin, an serkeftin!"

"An serkeftin, an serkeftin!" diye yeniden haykırdı gerillalar. Ve ardından konuşmaya başladı birlik komutanı. İnce bir tebessüm yayıldı gerilla simalarına ve yürekleri sıcacıklaştı intikam ateşiyle.

Sonra eylem düzenlemesi okundu. Kimse duramıyordu yerinde, coşku sarmıştı bütün bedenleri. Coşku sarmıştı **Rêvekîr** hevalin bedenini.

Hemen yürüdü mangasına, arkadaşlarının arasına. Sırtını dayadı bir kaya parçasına. Güneş henüz yükseliyordu **Çaçê**'nin doruğuna ve ilk ışınlarını uzatıveriyordu, dokunmak için **Rêvekîr** hevalın kısıcık saçlarına.

Hemen sırt çantasına uzandı. Çıkardı harbiyesini, çıkardı küçük yağ şişesini ve şutuk parçası bezleri. Bir çırpıda yatırdı kucağına kleşini. Jarjörünü çıkardı hemen. İndirdi emniyetini, çekti, bıraktı mekanizmayı. Doğrulttu namlusunu göğe, dokundu tetiğe. Sonra iteledi kapağın ardındaki yay uzantısını. Kapağı özenle bıraktı kaya parçasının üzerine. Ardından çıkardı yayı, sonra mekanizmayı, gaz borusunu ve diğer aksamı...

Becerikliydi Rêvekır hevalin eleri, daha milislik günlerinde tanışmıştı silahla ve o günden beri hep aynı özenle temizler, yağlardı silahını.

O gün daha özenle temizledi, daha çok yağladı silahını. Daha fazla haribiyeledi namlusunu. Yağladığı her aksamı bıraktı kaya parçasının üzerine, demirler yağı emsin doyarsıya diye.

Sonra tek tek kuruladı her aksamı. Son söktüğü aksamı en başta taktı bu kez. Kapağı yerine oturtuktan sonra çekti bıraktı mekanizmayı ve yine dokundu tetiğe. Severdi tetiğe dokunmayı. Uzandı jarjörüne, baktı uzun uzun, pırl pırlı kurşunlar. Oturtu haznesine ve yerleştirdi silahına. Artık hazırdı inmeye, düşmanın tepesine...

Bulgur çorbası pişirmişti o sabah gerillalar, yanında taze *tuzik* getirmişlerdi çeşme başından ve keşifçiler mantar getirmişlerdi beraberlerinde hemen kızartmışlardı yağda. Balık tadındaydı Çaçê'nin mantarları. İştahla yediler sac ekmeğiyle. Sonra yudumlandı sıcacık çaylar. Keklik ötüşleri doldurmuştu Çaçê'nin eteğini ve kavurmaya başladı tenleri M ayıs güneşi.

Gerillalar gölgeye çekilerek dinlenmeye koyulurken silahını kapıp nöbete durdu Rêvekır heval. Akşam yürüyeceği uzun yola baktı, uzandı dürbününe. Tabakasından bir sigara yaprağı çıkardı. Özenle temizledi camlarını ve yakınlaştırdı gözlerine, uzattı eski Eruh tepesine. Gezindirdi dorukta, sonra uzattı gökyüzüne. Masmavi bir denizi seyrediyordu sanki, durgun ve sessiz. Birdenbire hareketlenme belirdi dürbünün menzlinde. Baktı dikkatlice. Hareketlilik tırmanıyordu habire göğe. Tırmandı, tırmandı ve durdu gökyüzünde. Sonra süzülürdü birden, indi, indi eski Eruh tepesine ve tam çarpa-

cakken kayalıklara, yeniden yükseldi maviliğin kucağına ve daha bir büyümüşü hareketlilik. Avı çırpınıyordu pençelerinde... Rêvekır heval şahinin yerinde olmayı arzuladı. Dürbünü aldı gözlerinden omuzladı silahını ve devretti nöbetini ardından gelen yoldaşlarına... Akşam erkenden yola dizildi gerillalar. Güneş henüz çekmişti ışınlarını Çırav dağlarının gerisine. Kol kol aktılar Şukal vadisinden aşağı ve

tırmandılar eski Eruh tepesine mest edici bahar esintisinde. Varıp düşman mevzilerine oturdu-

lar, şafak sökmeden. Doğrulttular namlularını halk adına, halkın umutları...

Gün ağartısında çıktı düşman ininden ve yöneldi her sabah girdiği mevzilere. Ancak ulaşamadı bu kez ve devrildiler peş peşe kayalıklardan.

“İntikam!” haykırılarıyla doku-nuvermişti tetiğe gerillalar. Alev alevdi klêşinin namlusu Rêvekır hevalin ve gözlerinde canlanıyordu göğün maviliğinde yükselen şahin. Hemen atıldı mevzisinden. Koştı, süzülerek indi düşman cesetleri üzerine ve kucakladı silahları, omuzladı, yürüdü, yükseldi yeniden mevzi-sine...

Düşmanına karşı büyük kin ve intikam hırsıyla dolu olan, yüksek savaşçı özelliklere sahip ve arkadaşları arasında ağırbaşlılığın simgesi, coşku ve moral kaynağı olan özellikleriyle yer edinen Rêvekır heval, 1995 Mayıs'ının 23'ünde düşman ölümlerinin üzerinden silah kaldırırken aldığı kurşun darbesiyle yaralanır. Yoldaşlarına yaralı halde ulaşan Rêvekır heval yoldaşları tarafından eylem yerinden yoldaşlarınca uzaklaştırılır, ancak daha sonra kan kaybından şehadete ulaşarak Kürdistan devrim şehitleri kervanına katılma onuruna erişir. Rêvekır hevalin savaşma tutkusu, şehitlere ve Parti Önderliği'ne sonsuz bağlılığı, yaşam coşkusu, düşmana karşı duyduğu büyük kin, yoldaşlarına ve halka gösterdiği engin saygı, sevgi ve devrime olan sarsılmaz inancı zafere yürümede yolumuzu aydınlatan meşale olacak, anısı özgürlük ve bağımsızlık mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Şehitler PKK'nin İntikam Gücüdür

Dağlar tutkundur gerillaya, özlem yüklüdür, sever, kucaklar, bağrına basar, şenlenir gerillayla. Gerillasız yalnız hisseder kendini, zayıf görür, çekinir, derin bir üzüntüde mutsuz hisseder kendini.

Bilir gerillasız yaşanılmayacağını. Bilir düşmanın adım adım çiğneyeceğini, ağaçsız, ormansız kurt-suz, kuşsuz bırakacağını. Her gün tank-top atışlarıyla toprağını delik-deşik edeceğini, kayalıklarını parçalayacağını ve en çok da napalmırla, kazan bombalarıyla derinden sarsılacağını bilir. Terkeder onu bülbüller, keklikler, kanaryalar ve ölürlü çoğu daha tüylenmemişken, yalnızlaşır dağ, sessizleşir dağ. Yanar, kavrulur gece-gündüz, çıplaklaşır giderek ve üşür uzun uzun. Bundandır dağların kini, nefreti, öfkesi düşmana. Bundandır dağlar gizlemez düşmanı, korumaz, kaçır ondan ve uzanır gerillaya...

Bundandır gerillaya olan tutkusu. Bundandır özgürlüğe olan sevdası ve dağ bilir gerillayla özgürleştiğini. Gerilla korur kurdunu-kuşunu, ormanını. Dokunmaz ne bir tek karıncasına, ne bir tek böceğine. Çiğnemez bir tek çiçeğini, kesmez bir tek yeşil otunu. Sever gerilla dağı ve dağ sevdalanır gerillaya.

Çaçê daha bir sevdalıdır gerillaya. Zira Agit'le tanışmıştır gerillayı, Agit'le tanışmıştır özgürlüğü, O'nunla duymuştur özgürlük kurşunlarının sesini. O almıştır düşmandan intikamını. Sonra dizi dizi dolmuştur Çaçê'ye Agitler ve o gün bugündür Çaçê'nin tutkusu olmuştur gerilla. Gerilla ile tanık olmuştur destansı direnişlere. Gerilla ile sevdalanmıştır özgürlük türkülerine.

Mayıs'ın Haziran'a el verdiği günlerdeydi. Çaçê yeşil giysilerini

MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI	
	
NO: <i>R.F.N. Bul. Numan</i>	
ADI SOYADI	<i>Eyüp Bayar</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1989</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>6/1/1991</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1989</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1989</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1989</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1989</i>

Adı, soyadı: **Eyüp BAYAR**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkent köyü-Pervari/ Siirt, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü civarı**

MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI KURŞUNLARI	
	
NO: <i>Rıza</i>	
ADI SOYADI	<i>İsmail Berkele</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>
MÜCADELE KURŞUNLARI KURŞUNLARI	<i>1990</i>

Adı, soyadı: **İsmail BERKELE**
Kod adı: **Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Güney-Batı Kürdistan**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos Köprüsü civarı**

İlerleyen saatlerde keşif çalışmalarının olumlu sonuçlanması üzerine, pusu birimleri hazırlanarak noktadan ayrıldılar. Bunlar düşmanın yol güzergahına, inebileceği noktalara ve köy yakınına mevzilenecek, düşman gücünün müdahalesi durumunda erzak biriminin sağlam kurtulmasını

Adı, soyadı: **Hasan Ahmet**
REMO
 Kod adı: **Sabri**
 Doğum yeri ve tarihi: **Tılhasıl**
Köyü-Halep, 1964
 Mücadeleye katılış tarihi: **1922**
 Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs**
1995, Şavira civarı

Adı, soyadı: **Şakir YAVİ**
Kod adı: **Behrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Şukal köyü-Eruh/ Siirt, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü civarı**

O gün de böyle oldu. Pusu birimlerinin ayrılmasından sonra harekete geçen savaşçılar, kısa sürede katırları

Adı, soyadı: **Şükrü YAVUZ**
Kod adı: **Firaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkent köyü-Pervari/ Siirt, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri:
2 Haziran 1995, Çaçê

Adı, soyadı: **Hayriye SÜRER**
Kod adı: **Selcan**
Doğum yeri ve tarihi: **Avina köyü-Savur/ Mardin, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü civarı**

aylardan getirerek hazırladıktan sonra, gün daha tam batmadan Ş. ziyaretinin sık ağaçlıkları arasına ulaşıverdiler. Oradan ötesi, artık düşman gözetlemelerinden gözüktüğü için havanın daha da kararmasını beklediler ve görüş menziline daralmasıyla ziyaretten ayrılarak Çaçê dağına geri-lerde bıraktılar.

Epey bir yol aldıktan sonra, keşiften dönen arkadaşlarıyla karşılaştılar. Birbirlerine seslenerek tanıdıktan sonra yoldan ayrılıp bir kuytuluktaki oturdular. Tütün tabakalarını çıkarıp birer sigara sararken düşmanın durumu ve keşfin sonuçları üzerine konuştular.

"Dijmin îroj bê deng bû," diye belirtti, keşif komutanı. Düşmanın sessiz oluşu, içine bir tedirginlik düşürmüştü. Hiçbir hareketliliğini görmemişlerdi. Düşmanın operasyon hazırlığı içinde olduğuna dair daha önce bilgi edinmişlerdi. Bugünkü durgunluk bunun için tedirgin etmişti onu.

"Li derdorê tiştek nîne, lê dîsa jî hişyar bin" diye arkadaşlarını dikkatli olmaları yönünde uyardı. Bu arada sigara içimlerini tamamlayan gerillalar, izmaritleri toprağın altına bastırdıktan sonra vedalaşarak birbirlerinden ayrıldılar. Keşif birimi noktaya yönelirken, erzak birimi de katırlarını yeniden yola dizip yönünü gidecekleri köye çevirdi...

Epeydir operasyon hazırlıklarını yürüten düşman, ayın şavkının güçleşmesini, gecelerin aydınlanmasını beklemiş ve Mayıs sonunda harekete geçmek için daha derin bir sessizliğe ve hareketsizliğe gömülmüştü. Düşman akşam olduğunda garnizonlarından çıkacak ve yolları, geçitleri, tepeleri tutarak Çaçê dağına yönelecekti...

Köye yürüyen gerilla birimi yolda telsizle pusu birimleriyle bağlantı kurarak son durum hakkında bilgilendi. Bu sırada Girê Nîskê'nin doruğuna tırmanan ayın şavkı doğaya hafif bir aydınlık katmış ve görüş

HERKESİN BİLMEK İÇİN KURBAN VERİLMİŞ BİR KİŞİ	
	
NO: 2000/1000	
ADI SOYADI	Celal Muhammed Hacı
MÜCADELEYE KATILMA TARİHİ	1994
ŞEHADET TARİHİ	31 Mayıs 1995
MÜCADELEYE KATILMA YERİ	Avanos köprüsü civarı
ŞEHADET YERİ	Avanos köprüsü civarı

Adı, soyadı: **Celal Muhammed Hacı**

Kod adı: **Sabri**

Doğum yeri ve tarihi: **Kanikirkê-Derik/ Güney-Batı Kürdistan, 1968**

Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü civarı**

HERKESİN BİLMEK İÇİN KURBAN VERİLMİŞ BİR KİŞİ	
	
NO: 2000/1000	
ADI SOYADI	Murat Şimşek
MÜCADELEYE KATILMA TARİHİ	1994
ŞEHADET TARİHİ	31 Mayıs 1995
MÜCADELEYE KATILMA YERİ	Avanos köprüsü civarı
ŞEHADET YERİ	Avanos köprüsü civarı

Adı, soyadı: **Murat ŞİMŞEK**

Kod adı: **Dijwar**

Doğum yeri ve tarihi: **İyi Komşu Köyü-Malazgirt/ Muş, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 1995, Avanos köprüsü civarı**

menziline daha da uzatmıştı.

Gerillalar çok geçmeden köy ya-
kınındaki randevu noktasına ulaştı-
lar. Daha noktaya girmeden durup
mevzilenmiş ve içlerinden ikisini ön-
den göndermişlerdi. Randevu nokta-
sına giden öncüler, milislerin hazır
beklediklerini görünce geri dönüp
arkadaşlarını çağırmışlardı. Ardın-
dan yeniden milislerin yanına döne-
rek otururlarken, görevli savaşçılar
da milislerin getirdiği erzakı katırla-
ra yüklemeye ve yüklerini bağlama-
ya koyulmuşlardı...

Milisler birlikte bir öğünlük yiye-
cek de getirmişlerdi; taze peynir, so-
ğan ve tandır ekmeğiydi. Oturup bir-
likte yerlerken köylülerin durumu ve
düşmanın hazırlıkları üzerine sohbet
koyuldular.

*“Heval wê dijmin van rojan der-
keve, haziriyan ji mêj ve dike”* diyen
milisler düşmanın son durumunu di-
le getirdiler.

Yemek yendikten, sigaralar içil-
dikten sonra getirilen erzakın hesabı
yapıldı, yeni erzak için liste verildi
ve köylüler vedalaşarak evlerinin
yoluna koyulurken, gerillalar da
yükli katırları önlerine katarak Çaçê
dağına doğru dönmeye koyuldular.
Erzak birimi komutanı, arkadaşları-
na; *“Hevalno lezkin û hişyar bin”*
diye uyarıda bulundu. Aldığı bilgi-
lerden sonra belli bir tedirginliği ya-
şamasına rağmen, yolda arkadaşları-
nın pusuda beklemelerinin verdiği iç
rahatlığı bu tedirginliğini dindiriyor-
du...

Aydın şawkı Girê Nîskê'nin arka-
sından gözden yiterken, Eruh toprak-
larına yeniden bir karanlık çöküver-
di. Düşman, garnizonlarından ayrıl-
mış, köy korucularını önlerine kata-
rak beş koldan gerilla mevzilerine
doğru harekete koyulmuşlardı. Düş-
manın harekete geçen kollarından bi-
risi Eruh'tan, biri eski Eruh'tan, Biri
Tîrya'dan, biri Memira'dan ve biri
de Milê Kêrê'den yola koyulmuş ve
destek amaçlı olarak da Xerxol tabu-

runa güç yığdırılmıştı.

Milê Kêrê'den gelen düşman gü-
cü Girê Nîskê'ye, Memira'dan gelen
güç Girê Mêşê'ye, Tîrya'dan gelen
güç Girê Dermana'ya ve Eruh ile es-
ki Eruh'tan gelen güçler ise Çaçê'ye
yönelecek, böylece Çaçê'yi bir çem-
bere alarak iki güçle gerillanın üzeri-
ne gidip ezecek ve geri çekilme du-
rumundaysa Xerxol'a yığılan güçle
gerillanın önu kesilerek tümünden im-
ha edilecekti!

Bu planla binlerce askerini ve
yüzlerce köy korucusunu harekete
geçiren düşman, alanda sadece bir
bölüklük gerilla biriminin olduğunu
bildiğinden, kendinden oldukça
emin ilerlemekteydi...

Kuzeydoğu'dan Güneydoğu'ya
tek bir sırt halinde uzanan Çaçê, vol-
kanik bir dağdır. Herekol'un Batı
etekleri boyunca ona paralel uzanır.
Dorukları sık ağaçlıklar ve sarp ka-
yalıklarla kaplıyken, Batı etekleri
yaylalıktır. Birer piramidi andıran
Girê Mêşê ve ardından Girê Nîskê
Kuzeybatı yönünde uzanırlar. Gü-
neydoğusu geniş bir vadiyle Pîro da-
ğına uzanır. Doğusunda bağdaş kur-
muş bir insanı andıran Girê Derma-
na'ya oturur. Kuzeydoğu yamaçları
dar bir vadiyle eski Eruh tepesine
bağlanırken, Kuzeybatı'sında Eruh
arazisi açılır. Çaçê'nin doğusunda
yükselen Herekol dağının Çaçê'ye
bakan eteklerinde düşmanın Xerxol
ve Tîrya taburları bulunur.

Çaçê gerillanın barınağıdır. Ge-
rilla burada üslenir, hazırlanır, düş-
man üzerine yürür. Buraya ilk Agit
heval ayak basmıştır. Bunun için ge-
rilla Çaçê'yi bir başka sever. 15
Ağustos Atılımı'nın hazırlıkları
Çaçê çevresinde yürütülmüş ve Agit
heval komutasında Eruh baskınıyla
gerilla savaşının ilanı bu topraklarda
gelişmiştir. Onun için bu topraklar
sevinçlidir ve gerilla bu topraklarla
gururludur. Ve düşman bu topraklara
kinlidir. Burada mezarının kazıldı-
ğını iyi bilir. Bunun için buralara tır-

manırken dizi titrer, ancak tüm gü-
cünü toplayarak yönelme takatını
bulur. Agitlerin direniş, savaş ruhu-
nun doruklarda yaşadığını bilir, çe-
kinir, ürker...

Yükli katırlarıyla Çaçê dağındaki
üslenme noktasına ilerleyen gerilla
biriminin önünde yürüyen **Numan**
heval, kısa boylu, esmer tenliydi.
1989 yılında askeri kanunla saflara
katılmış, Herekol doruğundan Çaçê
eteklerine kadar açılan Erkent vadi-
sinin ağzındaki aynı isimli köyden
yoksul bir ailenin çocuğuydu. Geril-
laların köylerine gelişlerini, toplantı
yaptıklarını ve sonra askeri kanunla
saflara alınışını, katıldığı eğitim dev-
relerinden sonra kendisinin de geril-
lacılığa başlayışını dün gibi anımsı-
yor ve hep *“İyi ki beni askeri kanun-
la aldılar”* diye sevincini belirtiyordu.
“Neden?” diye soran aradaşlarına,
*“Gönüllü gelmemi bekleselerdi
geç gelirdim”* diye cevap vererek,
birgün mutlaka gerilla saflarına katı-
lacağını vurgulamak istiyordu. Bu-
nunla saflara gönüllü katılan arka-
daşlarına *“Ben de katılımda gönül-
lüydüm”* imajını vererek askeri ka-
nunla saflara gelmiş olmanın buruk-
luğunu atmak isterdi.

Önde yürüyen Numan heval, sila-
hını omuzundan indirip sol eline ala-
rak adımlarını hızlandırdı. Köylüler-
den ve daha önce de keşifçilerden
aldığı bilgileri bütünleştirerek, düş-
manın operasyona başlama hazırlık-
larını sona erdirdiği kanaatine var-
mıştı. Yükli katırlarla küçük bir bi-
rim olarak düşmanla karşılaşmasının
uygun olmayacağını bilincindeydi.
Bir an önce üslenme noktasına ulaş-
mak, hem arkadaşlarını haberdar et-
mek, hem de tedbir alarak savaşa ha-
zırlanmak düşüncesiyle adımlarını
daha da açtı.

“Heval li paş mane” diye ardın-
daki arkadaşı seslenince durdu. Ar-
kaşlarının ulaşmasını bekledi.
Ulaştıklarında acele etmelerini söy-
leyerek yeniden yola koyuldu. Geril-

lalar katırları hızlandırarak adımlarını daha da açtılar. Çok geçmeden Pira Avanus denen yol üzerindeki köprüye ulaştıklarında:

“Kiye?” diye bağırın sese, “Emin, hevalin” diye karşılık vererek güvenliklerini sağlayan pusu birimleriyle buluştular. Pusudaki gerillaların bir kısmı öne, bir kısmı arkaya dizilip arkadaşlarına katılarak birlikte Çaçê’nin yoluna koyulurken, Numan heval: “Hevalno, mesafê ve-kin û lezkin” diye arkadaşlarını uyardı.

Pusu biriminin başında bulunan

siyle tartışmaya koyuldu. Derin düşüncelere daldığından adımları bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Bazen grubun önüne geçiyor, bazen arkadaşları gelip onu geçiyor ve gerilerde bırakıyordu. Sonra yeniden ulaşıp arkadaşlarını geçiyor, etrafı dinleyerek yürümeye devam ediyordu.

Arkadaşları bu durumunu bildikleri için fazla şaşırmadılar ve için için sevindiler. Çünkü her düşüncelere daldığında mutlaka eylem planları geliştirdiğini bilirlerdi. Gerillalar eylem sevinciyle katırlarını daha da hızlandırarak, adımlarını açtılar.

kadro eğitim devresi ardından Botan Eyaleti’nde savaşıma devam etmek üzere Garisan alanına verilmişti. Burada önce siyasi komiserlik görevini yürüttü, sonra takım komutanlığına atandı.

Önlerinde bir pusu grubu daha bulunduğu için güvenlik içinde yürüyordu. Tüm isteği gün ışımadan üst noktasına ulaşmak, erzağı depolamak ve düşmanı karşılama düzenine göre arkadaşlarını hazırlayacak fırsatı bulabilmektir. Bu düşünceyle önünde görünen Çaçê dağına baktı ve gülümseyerek yoluna devam etti.

takım komutanı **Rıza** heval, arkadaşlarından köylülerin durumu, getirdikleri erzak ve düşmanın durumu hakkında bilgi edindi. Grubun komutası kendisindeydi, bunun için güvenliğine büyük önem veriyordu. Bilgileri **Numan** hevalden aldıktan sonra uzun uzun düşündü ve düşmanın araziye çıkması durumunda karşı koyma taktiklerini nasıl geliştirecekleri üzerinde zihninde kendi kendi-

Rıza heval uzun boylu, gür bııklı ve keskin bakışlıydı. Güney-Batı Kürdistan parçasında doğup büyümüş ve saflara katıldıktan sonra Mahsum Korkmaz Akademisi’nde eğitim görmüş, ardından sıcak savaşım sahası olan Kuzey Kürdistan’a geçmiş, yapılan düzenlemeyle 1994 yılına kadar Zagros Eyaleti’nde yer almış, birçok savaşıma katılmıştı. 1994 yılı sonlarında gönderildiği

Artık düşüncelerden sıyrılmış ve düzenli adımlarla önde ilerliyordu. Az ötede Ş. köyünün harabe evleri belirdi. Adımlarını yavaşlattı ve köyün bitimindeki gür ağaçlıklı ziyarete yürüyerek, daha yukarıdaki pusu birimiyle bağlantı kurdu ve yanlarına çağırdıktan sonra bir ağacın dibine sırt vererek oturdu. Çok geçmeden pusu grubu ve diğer birimler ziyarette biraraya gelmişlerdi. Rıza heval

birkaç savaşçıyı görevlendirerek getirilen erzakın depolanmasını belirttikten sonra, manga komutanlarını topladı ve düşmanın durumu hakkında daha da bilgilenecek için son gelen pusu birimi komutanı küçük **Sabri** yoldaşa görüşünü ve izlenimlerini sordu. Bu arada iki savaşçı, geldikleri yol üzerinde nöbete durmuşlardı.

Güney-Batı Kürdistan'ın Afrin-Tilhas köyünden olan küçük Sabri yoldaş, 1992 Botan alanına geçerek sıcak savaşım içinde yer almıştı. Burada eyaletin hareketli birliğinde yer aldığı için hem araziye tanıma, hem savaşçılık yeteneklerini geliştirme fırsatı bulmuş, birçok eyleme katılarak tecrübe edinmişti. 1995 yılı düzenlemesiyle Garisan alanında lojistik birliğine verilerek önemli ve oldukça zorlu bir görevle onurlandırılmıştı. Komutanının sorusuna biraz düşündükten sonra ağır ağır konuşarak cevap verdi: *"Dibe ku dijmin bi quwetek mezin bê. Em destpêkê xwe veşêrin û li zeyîfîyên wî bigerin, dawîyê baş lêxin."*

Sonra diğer manga komutanları da görüşlerini belirttiler. Rıza heval hepsini dinledikten sonra, içlerinde **Behrem** heval Çaçê dağı eteğindeki Şukal köyünde doğmuş ve burada büyümüş olduğundan araziye oldukça iyi tanıyordu. Küçüklüğü Çaçê dağının eteklerindeki üzüm bağları ve fıstık ağaçlarının arasında geçmiş, daha sonra Çaçê yaylalarına, oradan ta doruğuna dek sürülerini otlatmaya götürmüş, adım adım Çaçê'yi gezmişti. Mevzilenme, gizlenme ve savaşma için nerelerin uygun olabileceğini gerillacılıkta edindiği askeri tecrübelerin ışığında komutanına belirtti. Birlikte tartışıp değerlendirdiler. Ve şafağın sökmesine az kala Çaçê doruklarına tırmanmak üzere biraraya toplanıp manga düzeninde sıralandılar. Artık kaybedecek zamanları yoktu.

Birlik, yönünü Çaçê dağının doruklarına vererek harekete geçerken,

Rıza heval keşif için birimi önden göndermişti. Giden keşif grubu, havanın hafiften aydınlanmasıyla birlikte yöreyi, uzakları dürbünle taradı. Çaçê'yi çevreleyen tepelere henüz çıkmış düşman askerlerini gördüler. Dürbünle bir süre hareketlerini izledikten sonra, keşif yerinden ayrılıp birliğe döndüler.

"Operasyon li ser me ye heval" diye komutanına tekmilini verdi **Firaz** heval. Yöreyi iyi tanıdığı için keşif biriminin başında kendisi gitmişti. İki yıl öncesinde saflara daha onaltı yaşındayken katılmıştı. 1993 yılında düşman askerleri gelip hepsini zorla evden çıkartmış ve evlerini ateşe vererek onları yurtlarından sürmüştü. Düşmanın bu vahşetini gözleriyle gören Firaz heval, hemen ailesiyle vedalaşmış ve gerilla saflarına koşmuştu, yüreği intikam ateşiyle alev alevdi. Ailesi O'na hiç engel olmamış, annesi uğurlarken:

"Kurêmin ku tu tola me ji dijmin nestîne, şîrê min li te heram be!" demişti. Firaz heval alandaki birlikler içinde eğitimini görmüş, 1994 yılında düşmanın alana yönelttiği kapsamlı operasyonlara karşı sıcak savaşım içinde yer alarak birçok çatışma ve eyleme katılmış, bir yandan intikam özlemini giderirken, bir yandan savaşım içinde çelikleşmişti. Bunun üzerine 1995 yılında düşmanın halka ve gerillaya koyduğu erzak ambargosunu etkisizleştirmek için oluşturulan lojistik birimine verilmişti. Araziyi iyi tanıdığı için tüm keşiflere kendisi gider ve yaşadığı savaş deneyiminden sonra da düşmanı görünce ne yönde hareket edeceğini anlardı.

"Tu bawer e ku li ser me ye?" diye komutanı kesinleştirmek istedi.

"Rastel!" diye yanıtladı Firaz heval ve açıkladı: *"Dijmin Girê Dermana girtiye, li serê Girê Nîskê û Girê Mêşê jî xuya dike û li milê Tirya jî herкета wî heye!"*

Rıza heval kısa bir süre düşündü. Gelen bilgileri değerlendirdi. Ope-

rasyonun Çaçê dağına yönelik olduğu görüşüne varmakta gecikmedi. Hemen ayaküstü yardımcılarını çağırdı, düşüncesini onlara aktardı. Herkes aynı düşüncede idi. Hemen birliğin önüne geçti. Silahını omuzundan indirip usulca yanına bıraktı, bakışlarını Çaçê doruklarına dikti ve konuşmaya başladı:

"Heval dizanin, dijmin derketiye araziye û ber bî me ve tê. Ji çar-pênc milan ve tê. Ji ber vê divê em cîhê xwe bigrin. Ku bi ser meda neyê, em lê nadin. Dema bi ser me de hat jî, emê ji nêzikve lêdin û fermana wî rakin. Îroj roja Egîdan e, bila herkes xwe ji şer re hazir ke. Kes tiştêkî dibêje?"

Gerillalar hafif bir tebessümle yanıtlamayı yeterli buldular. Rıza heval savaşçıların bu tutumuna sevindi. Sesini daha da yükselterek konuştu:

"Baş e. Ji hevalan tevan re serkeftin be!"

Gerillalar hep bir ağızdan: *"Sağ be!"* diye gürlüyerek yanıtladılar. Sesleri henüz sökmekte olan şafağın ıssızlığında dalga dalga yayılarak Çaçê kayalıklarında uzun uzun yankılandı gür sesleri...

Yeniden harekete geçmeyle birlikte manga komutanı büyük **Sabri** heval, yanında ağır silah bulunan **Selcan** adlı bayan hevali de alarak mangasındaki savaşçılarla birlikte önden yürüdü. Büyük Sabri heval Güney-Batı Kürdistan'ın Derik Kanîkîrê köyünde dünyaya geldi. 1990 yılında ERNK çalışanlarıyla ilişkiye geçerek cephe faaliyetlerinde bulundu. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek burada askeri ve siyasi eğitim görmüş ve ardından Kuzey Kürdistan'a geçerek sıcak savaşım cephesinde yerini alarak 1995 yılında yapılan ilk düzenlemeyle Garisan alanındaki lojistik birliğinde görevlendirilmişti.

Selcan heval ise Savur'un Avina köyünde dünyaya gelmişti. 1990'lı yıllarda halk serhildanlarının boy

vermesiyle ulusal kurtuluş bilincine ulaşmış ve gerillalarla ilişki arama çabalarına girmişti. Bu durumunu gören ailesi kendisini nişanlayarak bundan alıkoymak istemiş, ancak Selcan heval hem aileye, hem eski toplumsal geleneklere başkaldırarak soluğu gerillada almıştı. Dağların özgür havasını soluyarak kendini yeniden yaratırcasına partiye ve savaşıma vermişti. Botan alanında birlikler içinde eğitim gördükten sonra savaşım içinde gelişmişti. Taşıdığı BKC silahını sürekli temiz tutması ve isabetli kullanmasıyla arkadaşları arasında tanınır, sevilirdi.

Aynı mangada yer alan **Dijwar** heval ise henüz bir yıldır saflardaydı. Malazgirt'te gelişen serhildanlarla birlikte çalışmaların içinde yer almış ve çok geçmeden gerillacılığa adım atmıştı. Derin yurtseverlik duyguları ve düşmana karşı sonsuz savaşım isteği O'nu doğduğu yer olan Malazgirt'ten sıcak savaşım sahası olan Botan'a getirmişti. Burada gördüğü eğitim devresinin ardından savaşım içinde yer alarak kısa sürede önemli tecrübeler edinmiş ve Garisan alanında lojistik birliğine verilerek gelişmesinin önü açılmıştır.

Hemen öne atlayan her üç yoldaş, sık ağaçlıklı kayalıkların arasından tırmanarak arkalarından gelen yoldaşlarının güvenliğini sağlamak için daha önce hazırlanmış oldukları mevzilere yürüdüler.

Artık bir savaş coşkusu tüm gerillaları sarmıştı. Silahları elde, hızlı adımlarla tırmanıyorlardı. Getirdikleri erzakı gömmeye giden savaşçılar da işlerini tamamlamış, katırları bir kuytulukta salıvermiş ve soluk soluğa yoldaşlarına ulaşmışlardı. Birlik komutanı Rıza heval bu arkadaşlarının da gelmesiyle rahatlamışçasına coşkuyla en önde tırmanıyordu. İncecik çakıl taşları ayaklarının altından ezilerek kayıveriyor ve sıcak ter damlacıkları giderek bedenlerinden süzülüyordu. Çok geçmeden Çaçê-

nin doruğuna ulaştıklarında derin bir iç rahatlığıyla oturup soluklandılar.

Rıza heval hemen görev bölümü yaptı. Birliğin yarısını yanına alırken, yarısını da Numan hevalin komutasına verdi. Mevzilenecek yerleri belirttikten sonra, düşmanı nasıl karşılayacakları, geri çekilme durumunda gidecekleri yönü ve daha birçok hususta soluk soluğa konuştu. Ardından yeniden yoldaşlarına başarılar diledi ve her iki birim vedalaşarak birbirlerine *"Serkeftin"* dileyip mevzilerine doğru yürüdüler. Ayrılırken Rıza heval bir daha hatırlatmayı unutmadı:

"Ji bîr nekin, dijmin bi haziriyek mezin tê ser me, û em bi hejmarî zaxf hindikin. Lê bawerîya me pir xurt e ku emê darbêke mezin li dijmin xin. Ji ber vê, heta ku dijmin nekeve devê tifînga we bila kes xwe nîşanî dijmin nede û agir neke. Dîsa serkeftin be."

"Serkeftin be!" diye coşkuyla cevaplayarak yürüyüşlerine hızlı adımlarla devam eden gerillalar, mevzilerine kısa sürede varıp yerleştiklerinde, Herekol dağının doruğu koyu bir kızzılıkta güneşi kucaklamayı bekliyordu.

Herekol'un Bestler'e uzanan doruğunda güneş altınımsı ışınlarını kol kol uzattı. Pîro'nun doruğundaki sarp kayalıklar, kızıl kızıl aydınlandı. Tam o anda Girê Nîskê'nin oldukça pürüzsüz sivriltili ışıldayarak belirginleşti. Ardından Girê Mêşê'nin doruğu gözücüverdi. Bir kol ısıltı Çiyayê Filleha'yı Bestler'e bakan yamaçlarından yalayıp Çêlê Mêjê'nin namaza durmuş kayalıklarında yansıdı. Kela Memê Bestler'i gölgelendirirken, Serxwebûn dağının doruğu hafiften ışıldamaya başladı. Ardından Gabar, Çirav dağları beliriverdi ve güneş giderek ışınlarını doruklardan yamaçlara kaydırmaya başladı.

Erken uyanmış bir bülbül kısacık öttü, ardından bir kez daha öttü. Karşılık bulamayınca kısa bir uçuşla ye-

rini değiştirdi, etrafına bakındı, sonra çalıların arasında gözden yitiverdi.

Çaçê'nin Şukal köyüne bakan kayalıklarının dibinde birden bir küme keklik bağırtıyla havalandı. Biraz yükseldikten sonra yana, Hud köyü yönünde uçup gözden kayboluverdiler. Ortalığı koyu bir sessizlik kapladı...

Gerilla komutanı hemen silahına davrandı, her iki eliyle sımsıkı kavrayarak, namlusunu mevzi taşlarının üzerine oturttu. Ardından yavaşça emniyetini açtı. Bakışlarıyla arkadaşlarına işaret etti. Mevzilenmiş gerillalar sessizce silahlarının emniyetlerini aşağıya indirdiler. Rıza heval silahının kabzasını tuttuğu elinin işaret parmağını tetiğe paralel uzattı ve öylece bekledi.

Rıza heval Çaçê alanına henüz yeni gelmişti. PKK'nin 5. Zafer Kongresi sürecinde açılan kadro eğitimi devresine katılmış, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde gelişen aşamada partileşme ve ordulaşma sorunları, önündeki engeller hususunda oldukça aydınlanmış ve çözümlenmiş olarak pratik sahaya dönmüştü. Kongre çizgisini uygulamada oldukça kendini iddialı ve ısrarlı görüyor ve attığı her pratik adımda, savaşçılarıyla yaptığı her konuşmada kongre ruhunu taşırmaya büyük özen gösteriyordu. Daha önceki pratik süreçte edindiği askeri deneyimlere bu siyasi yenilenme süreci de eklenince, oldukça güçlenmiş, kişiliği daha da pekişmişti. Kısa sürede alanı tanıma ve alanın özelliklerini, düşmanın durumunu bilince çıkarma çabasına girmiş ve zorlu bir görevi üslenmişti. Şimdiyse komutası altındaki bir takım gücü binlerce düşman askeri ni karşılamaya hazırlanıyordu.

Keklik kümesinin aniden uçuşundan, düşmanın kendilerine doğru geldiğini sezmıştiler. Aynı mevzide bulunan arkadaşı küçük Sabri'ye eğilerek fısıldadı. Küçük Sabri komutanının emrini baş işaretiyle

onayladı. Elindeki silahı mevzi taşlarının üzerinden, kayalıkların arasından yükselegelen keçi yolunda sabitleştirdi. Nişangahını sıfırladı. İşaret parmağını tetiğin üzerine götürüp beklemeye başladı.

Küçük Sabri heval, daha önce kattığı birçok eylemde edindiği askeri deneyimleri hemen pratiğe geçirebilen özelliklere sahipti. Düşmanın çatışmalarda birçok gerillayı suikastle vurması karşısında, karnas silahını taşımayı önermişti ve epey süredir bu silahı kullanmaktaydı. Karnası suikastlerde başarılı bir şekilde nasıl kullanacağını çabucak kavramıştı. Hedefine giren düşman askerini tek kurşun atımıyla yere deviriyor ve bununla yoldaşlarının intikamını almış olmanın mutluluğunu hissediyordu.

Silahın dipçliğini sağ şakağına henüz dayamıştı ki, birden az ilerisindeki kayalıkların arasından bir baş beliriverdi. Giderek gövde ve bacaklar kayalıkların üzerine tırmandı. Elinde M-16 silahı taşıyordu. Kayalığın üzerine çıkınca durdu, yere diz çöktü. Çevresini dinledi. Tedirgin bakışlarla etrafını gözetledi. Bu esnada bir gövde daha, ardından biri daha kayalıkların üzerine tırmandı. İlk gelen gibi diğerleri de yere diz çökerek etrafı gözetlemeye koyulurken, ilk gelen ayağa kalktı, silahını elinde çapraz tuttu ve Çaçê'nin doruğuna doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım ilerledikten sonra diğerleri onu izledi ve bu esnada yeni yeni gövdeler kayalıkları tırmanmaya başladılar.

Küçük Sabri heval göz ucuyla komutanına baktı. Komutanı başını hafiften öne eğerek komut verdi. Küçük Sabri heval gözünü nişangaha oturttu. Ön grupta ilerleyen düşman subayının alnına arpacığı oturttu. Soluğunu derin alıp tuttu. İşaret parmağını yavaştan gererek tetik boşluğunu aldı ve birden dokunuverdi. Düşman subayında bir böğürtü yükselirken, diğer gerillalar tetiklere çoktan dokunuvermişlerdi bile.

Her şey kaşla göz arasında olup bitivermişti. Kayalığın üzerine çıkan askerlerden kimse ayakta kalmamıştı. M-16 taşıyan düşman subayı böğürdükten sonra sessiz yere yıkılmış, hareketsiz kalmıştı. Ardından gelen askerler, kendilerini BKC ve kleş kurşunlarının seli içinde bulmuş, çığlıklar atarak yana yıkılmışlardı. Kimisi sessiz kayalığa kapaklanıp kalırken, yaralı kalanlardan derin intiltirler, kaba böğürtüler yükseliyordu. Sadece kayalıkları henüz tırmanan birkaç asker, kurşunların patlamasıyla kendilerini geri atabilmiş ve arkalarından gelenlerin üzerine yıkılarak yamaçta kalmışlardı...

Böylece Mayıs ayının bu son gününde Çaçê, yeniden gerilla namlularından yükselen özgürlük türküsüyle şenleniyor, yeni bir direnişin sergilenmesiyle ıslık ıslık aydınlanıyor, renkleniyordu...

Birbirinden fazla uzakta olmayan bir mesafede, dağ sırtına, nispeten yüksek iki ayrı kayalıkta birer mangal gücü mevzi-

lenmiş olan gerillaların, düşman askerlerini darbelemesiyle, aynı zamanda mevzilenmiş oldukları alan da düşman tarafından öğrenilmiş oluyordu.

Kayalıkların altına, yamaca devrilen askerler, hemen buldukları ilk kaya parçasının ardına çekilerek mevzilenmişler. Bu esnada başka bir düşman subayı telsiz cihazının mandalına basarak üstünü bilgilendiriyordu:

"Dağın tepesini tutmuşlar komutanım. Sayıları muhtemelen yüz civarında, belki de daha fazla olabilir. Takviye güç istiyoruz..."

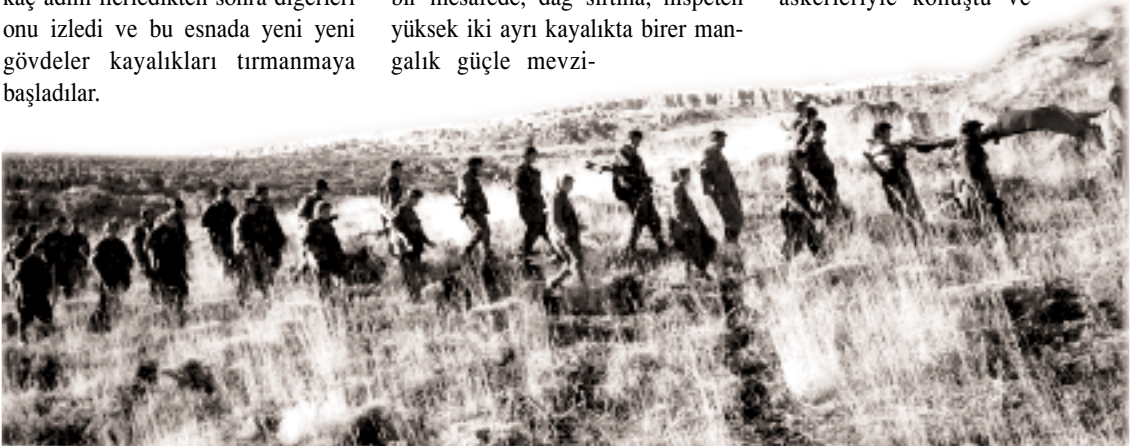
Karşıdaki düşman sesi oldukça net iştiliyordu:

"Durum nedir? Şaban, yahyalarınız var mı?"

Düşman subayı hem uzun, hem kısa mandal yaparak üstünün sorusunu yanıtladı. Üstü yeniden konuştu:

"Tamam güç gönderiyoruz. Siz, yerlerini belirlemeye çalışın. Mümkünse oraya sızın. Oradan bir yere kurtulamazlar. Her tarafları sarılı. Korkmayın, siz yerlerini tespit edin, gerisini biz hallederiz..."

Düşman subayı: *"Başüstüne komutanım"* dedikten sonra gerisinde mevzilenmiş askerleri, sağına-soluna mevzilenmiş çeteleri hemen toparlayarak harekete geçirdi. Çete başını yanına çağırdı. Bir müddet konuştu. Araziye baktı. Ardından askerleriyle konuştu ve

man hevalin mevzisine geldi. Çatışmanın seyri hakkında görüşünü aldıktan sonra, O'nu savaşıclardan ayırarak bir kenara çekti, kulağına yavaşça fısıldadı:

“Me darbeyeke xweş li dijmîn da, em hêdî hêdî ji bo paşde kîşan dinê dikarin xwe hazir kin.”

Numan heval komutanına aynı görüşte olduğunu belirtti ve ekledi:

“Dijmîn niha her der girtiye, divê em li gorvê paşde vekşin.”

“Rast e.” diyerek onayladı Rıza heval ve arkadaşına *“serkeftin”* diyerek hızla mevzisine yürüdü. Bu esnada Xerxol taburu tarafından bir havan güllésinin tok ateşlenme sesi işitildi. Rıza heval hemen kendini kayalıkların arasına, yere uzattı. Kısa bir müddet sonra yukarıda bir fıstıltı sesi işitildi. Havan gülləsi pervanesi Çaçê'yi enlemesine aştı ve uzakta vadide bir gümlenmeyle son buldu. Rıza heval hemen yerinden doğruldu ve mevzisine doğru koşmaya başladı. Tam bu esnada yeniden ateşlenen bir güllenin sesi geldi aşağılardan.

Sabah güneşi oldukça yükselmiş, Herekol'u aşarak Pîro'ya doğru ilerlemekteydi. Bestler'in gür ormanları gün ışığında rengarenk kesilmişti. Ormanların yukarısına ince bir buğu yükseliyordu. Tedirgin edilmiş kuşlar ormandan havalanmış, oldukça yukarılarda halkalar çizerek uçuşuyorlardı. Bir şahin bu esnada Pîro'nun doruğundan süzüldü. Bestler'i baştan aşağı geçti. Sonra hafif bir yay çizdi. Önce Mêrgûmar'ı sonra Girê Xanê'yi geçti. Yeniden küçük bir yay çizdi. Dola Sa'nın doruğuna dek süzüldü. Oradan keskin bir yay çizdi, yönünü Güney'e çevirdi. Besta Hincê'yi enlemesine geçti. Tam Girê Berazan'ın doruğunda yeniden keskin bir kavis çizdi ve Pîro ile Çêlê Mêjê arasından Deryê Sêvo'ya yükselerek aştı ve yönünü Serxwebûn dağına verip yükseldi, yükseldi... gözden yitip gökle bir oldu sanki.

Çaçê'yi kaplayan kan ve barut kokusu, günün daha da ısınmasıyla birlikte bunaltıcı bir hal almıştı. Işınları dik yansıyan güneş, daha da bunaltıyor ve gittikçe susatıyordu. Şafakta alelacele doruğa tırmanan gerillalar, fazladan su götürmeye zaman bulmamış, beraberlerindeki suyla yetinmek durumunda kalmışlardı. Çatışmanın başlaması ardından duyulan ilk heyecanla gerillaların damakları kurumuş, yanlarına aldıkları suyun büyük kısmını içmişlerdi. Geriye iki küçük matara kalmıştı. Gerillalar kalan suyu yudum yudum paylaşırken, içinde dünyanın bir başka yerinde bulunmayan bir ilaç içer gibi dikkatli ve özenli davranıyorlardı. Tepelerine direk vuran yakıcı güneş ise sussuzluğu bir o kadar artırıyordu. Damaklar, su yutulur yutulmaz, hiç su yüzü görmemiş gibi tekrar kuruyordu.

Girê Ga ve yanındaki tepelere konumlanmış düşman askerleri, uzun menzilli dürbünleriyle Çaçê'nin doruklarını tarıyor ve telsizle Xerxol, Tirya, eski Eruh ve Eruh taburlarına koordinatlar vererek havanların gerilla mevzilerinin üzerine yağdırılmasını sağlıyorlardı.

Havan atış koordinatlarının belirlenmesiyle asker ve çeteler Şukal yönünden ve takviye amaçlı Tirya yönünden Çaçê'ye yeniden tırmanmaya başladılar.

Bir süre sonra havan atışları durdu. Ortalığı yeniden bir koyu sessizlik kapladı. Rıza heval sindiği kayalıktan çıkıp telsizden mandalına dokundu. Az sonra Numan heval karşılık verdi. Rıza heval şifre ile konuştu:

“Tîştê ku min ji te re dawiyê got, ji bo em pêk bînin xwe hazir kin!”

“Em hazir in”, diye yanıtladı Numan heval ve tam o sırada Pîro dağının yukarısında helikopter pervanelerinin patırtısı geldi. Rıza heval hemen bağırarak savaşıcları uyardı:

“Herkes ji bo qobrayan bila ted-

birên xwe bistîne.” Ve aynı komutu telsizle diğer manga komutanına ilet-ti. Kendisi bir yandan, Numan heval bir yandan savaşıclarını yeniden mevzilendirmeye koyulurken, düşmanın kobra helikopterleri Girê Mêşê'nin doruğunu aşarak Eruh'a doğru yöneldiler. Daha oraya varmadan bir kavis çizip yükselerek Çaçê dağına dolanmaya başladılar. Bu arada düşmanın telsiz cihazlarında hareketlenme arttı. Bir yandan helikopterler yönlendirilirken, diğer yandan Çaçê'yi tırmanmakta olan askerlere kobra atışı desteğinde ilerleme emri veriliyordu...

Düşmanın kobra helikopterleri, Çaçê dağına dolandıktan sonra, geniş bir manevra çizip Eruh yönüne geçtiler. Burada arkalarını Eruh taburuna vererek, biri daha yüksekte savunmada dururken, diğeri peş peşe roketlerini ateşledi. Havada kavisli bir duman bırakan roketler, Çaçê kayalıklarına çarparak patlarken, gerillalar mevzilendikleri kayalıkların gerisinden kobraları görmeye ve atış yönüne göre yer değiştirmeye çalışıyorlardı.

Kobra, roketlerini ateşledikten sonra yeniden hareketlenerek Çaçê'ye yöneldi. Çaçê'nin doruğunu yüksekte geçerken, koordinatları verilen kayalıkları birkaç kez üst üste taradı. Ve yeniden geniş bir manevrayla Eruh yönüne geçti. Bu arada yüksekte onu izleyen diğer helikopter, gelip daha aşağısında konumlanırken, ilki yüksekte savunmaya geçti. İkinci helikopter de aynı şekilde roketlerini ateşledikten sonra Çaçê'ye doğru hareketlenip gerilla mevzilerini üstten taradı ve Xerxol taburu tarafına geçerek Eski Eruh'un üzerinden geniş bir manevra çizdi. Diğer helikopter yüksekte onu izledi.

Helikopterlerin bu şekilde birbirlerini savunarak roket ve kurşunlarını boşaltmaları yarım saat kadar sürdü. Daha sonra yönlerini Şırnak'a vererek Pîro ve Çêlê Mêjê'nin yu-

karısından ilerleyip çatışma alanından çekildiler...

Gerillalar, kobra helikopterlerinin çatışma alanı dışına çekilmesiyle kayalıkların arasından ayrılarak yeniden mevzilenmeye koyuldular. Ki tam o esnada kendilerini düşman askerleri ve köy korucularıyla içiçe buldular. Hemen tetiklere bastılar ve karşılıklı silahlar patlamaya başladı. Silahlarla birlikte el bombaları karşılıklı patlatıldı ve bu arada karşılıklı mevzilenildi ve çatışma bir müddet daha sürdü.

Selcan heval daha ilk kurşunların patlamasıyla BKC'sinin namlusunu düşman kümesinin ortasına çevirmiş ve tetiğe uzun uzun dokunmuştu...

BKC'ye oldukça hakim olduğundan, nişan alma gereği duymamıştı, zaten buna zamanı da yoktu. Düşman gücü kobraların ateş desteğinde ilerlemiş ve oldukça yakınlara dek sızmışlardı. Yörelerinde o kadar çok düşman askeri vardı ki, neredeyse sıkıldığı her kurşun boşa gitmiyordu. Ayakta kalan askerler geri çekilerek siper almaya çalışırken, BKC'sini mevziye yerleştirdi. Çatışmanın artık uzayacağını anlamıştı. Artık tetiğe kısık kısık basarak kurşunlarını idareli harcamaya başladı. O'nun bu tutumluluğu sadece silah kullanmakta değil, yaşamda da vardı ve bu yönüyle arkadaşları arasında oldukça sevilir-sayılırdı. Parti Önderliği'ne duyduğu derin bağlılık, O'nda yaşamaya bağlılığı geliştirmiş ve bu da arkadaşları arasında saygın bir yer edinmesini sağlamıştı.

Düşman geri çekilerek kendini sağlam mevzilere yerleştirip uzaktan çatışmayı sürdürürken, oldukça deşifre olmuş gerilla mevzilerine dört bir yandan kurşun yağdırmaya koyuldular. Bu esnada karşı tepelerde konumlanan askerler de uzun namlulu silahlarını gerilla mevzilerine yöneltirerek destek atışında bulunurken, aynı amaçla Xerxol taburu yeniden top atışına başladı.

Kısa bir müddet sonra top atışları kesildi ve yeniden kobra helikopterlerinin pervane patırtıları işitilmeye başladı. Bu kez geniş manevra çizmeden Çaçê'yi boydan boya geçerek taramaya ve roket atışına tutmaya başladılar.

Gerillalar hem yörelerinde mevzilenmiş asker ve çetelerin ateşinden, hem karşı tepelerdeki düşman askerlerinin atışlarından, hem de kobraların roket ve kurşun atışlarından kendilerini korumakla karşı karşıyaydılar. Artık mevzilerini terkedemezlerdi. Kobra atışları desteğinde ilerlemeye çalışan düşman güçlerine bir yandan karşılık verirken, diğer yandan mevzinin duvarlarını siper edinerek roket atışlarına hedef olmamaya çalıştılar. Ancak dört bir yandan ve yukarıdan yağın kurşun selinin kayalıklardaki yankısı kulakları sağır edici yoğunlukta idi. Kayalıklara çarpan her roket, binlerce taş, taş parçacığını birer kurşun kılıp gerillaların üzerine yağıyor ve çatışma koşullarını daha da zorlaştırıyordu. Bu esnada Şukal köyünün gerisinde Çaçê dağına paralel uzanan sırta yerleşmiş düşmanın nişancı timleri, uzun menzilli, dürbünlü silahlarıyla gerilla mevzilerini tanyor ve görüntü yakalamaya çalışıyorlardı...

Güneş Piro dağının yamacını yalayıp geçip Katnos vadisinin doruğuna gelerek durdu. Vadi daha bir aydınlandı. Çaçê'nin yamaçlarından vadiye akan sular altınimsı ışıltılarla kıvılcımlandı. İyice gerilmiş mantarlar, hafiften büzülerek kendilerini yumuşak yapraklı helizlerin gölgesine çekmeye çabaladılar. Daha ileride yamaca sırt vermiş üzüm omacaları, daha çok gün ışığını emmenin arzusuyla yapraklarını iri iri açmaya koyuldular. Daha aşağıda yan yana dizili fıstık ağaçları tanelerini olgunlaştırmanın çabasıyla gün ışınlarını kucaklarken, ağaçların dibine birikmiş düşman güçleri hareketlenerek takviye amaçlı Çaçê dağına tırmamaya başladılar.

Doğa, potinleriyle yaşamı kirleten bu işgalci güce karşı yaşama enerjisi topluyordu sanki. Dorukta kobraların atışı altında ilerlemeye çalışan askerleri gören Firaz ve Behrem hevaller bu arada işaretleşerek anlaşmış ve mevzilerinden sıçrayarak kayalıkların arasına atlamış, arkadaşlarının mevzilerinin ilerisine geçmişlerdi. Bunu o kadar seri yapmışlardı ki, ne arkadaşları, ne düşman farketmemişti. Her iki savaşçı, yaklaşan düşman gücünün arasına birden el bombalarını atıverdiler ve daha yere atlamalarına fırsat vermeden silahlarının tetiklerine dokunuverdiler. Düşman askerlerinin bulunduğu kayalıklar birden kıvılcık kesildi. Sağlam kalan askerler ölü ve yaralıları yerde bırakarak kendilerini daha gerilere zor attılar.

Gerilla komutanı, her iki savaşçısının iki ateş arasında kaldığını görünce savaşçılarına ateşi durdurma talimatı verdi ve hemen seslenerek her iki yoldaşını geriye çağırdı. Her biri Çaçê dağının bir yamacındaki köylerden olan Firaz ve Behrem hevaller çocukluklarından beri karış karış gezdikleri, en körpe otları sürülerine yedirebilmek için en ücra köşelerini dolaştıkları Çaçê dağına oldukça tanımanın avantajıyla birer yılın çevikliğiyle kayalıkların arasından süzülerek mevzilerine geri dönerken, kobralar yeniden çatışma menzilinin dışına çıkarak gözlerden kayboldular.

Gerilla komutanı Rıza heval, savaşçılarına kendi başlarına hareket etmemeleri talimatını verdikten sonra, namlusunu asker mevzilerine doğrultup tek tek tetiğe dokunmaya başladı. Bir yandan çatışıyor, bir yandan düşünüyordu. Dengesizliği bu kadar büyük bu koşulda daha ne kadar çatışabileceklerini düşündü. Savaşçıların gece boyunca gözlerine tek damla uyku girmediklerini, saatlerce yol yürüyerek yorgun-argın düştüklerini ve şafakta ayaküstü atıştırdıkları birer

parça ekmek ve peynir dışında bir şey yememiş olduklarını anımsadı. Yoğun çatışma bir sigara içmelerine dahi fırsat tanımamıştı. Bir türlü geri çekilme fırsatı da bulamamışlardı, ama artık geri çekilmenin zorunlu olduğunu düşündü. Numan hevalın kulağına fısıldarken bu görüşünü belirtmiş ve o da aynı görüşte olduğunu söylemişti. Artık bunu gerçekleştirmenin zamanı mıydı? Acaba hangi yönde düşman çemberini kırıp aşabileceklerdi?

Derin düşüncelere dalıp giderken, birden irkilerek sıyrıldı. Selcan adlı bayan hevali O'na sesleniyordu. Başını çevirip baktı. Bayan gerillanın mevzisine peş peşe kurşunlar yağıyor ve yöresine habire havan gülleleri düşüyordu. Gerilla komutanı sesini yükselterek bayan yoldaşına seslendi:

"Mewziye te hatiye naskirin, zû cihê xwe biguhere!"

Selcan heval mevzisinin deşifre olduğunu çoktan anlamış, komutanının kimse kendi başına hareket etmesin talimatını anımsadığı için O'na seslenmiş ve mevzi değiştirme izni istiyordu. Komutanının bu yönlü talimatını alınca hemen BKC'sini eline aldı, mevzinin dışına koydu, hafiften doğrularak mevzinin dışına sıçramaya kalktı. Silahının yanına düşerken bedeninde hafif bir sıcaklık hissetti. Elini karnına götürdü. Sıcak ıslaklık kızıl kızıl eline yapıştı. Eliyle karnını bastırdı, diğer eliyle silahına tutundu ve doğrulmaya çalıştı, yeniden yere yığıldı, öylece kalıverdi...

Kaşla göz arasında bu olup bitenleri izleyen gerilla komutanı, bayan arkadaşının mevzisinin hemen dışında yığılkaldığını görünce, bir solukta kendini mevzinin dışına attı. Silahını kaparak yoldaşına doğru koşmaya başladı. Tam ulaşacaktı ki birden yere yıkıldı. Ayakları bedenini taşımaz olmuştu. Elini bacağına uzattı. Sıcacık

ıslaklık parmaklarını kızıla kesti.

Ayağını peşinden sürükleyerek yoldaşına yanaştı. Derin derin soluklanıp dirseğine yüklenerek bedenini uzattı. Hareketsiz düşmüş yoldaşının göğsüne kulağını dayadı, dinledi. Bir tebessümle yüzü aydınlandı. Bedeninde yeniden kan devindi. Kendini zorlayarak yarım doğruldu. Yoldaşını kollarından çekip iki kayalığın arasına sürükledi. Silahını alarak sırtını kaya parçasına verdi. Telsiz cihazını eline aldı ve mandalına dokundu. Yanıt veren yoldaşı Numan'a son komutunu verdi:

"Tîştê min gotibû pêk bînin. Hevalan komke û xelaske," ve ardından gülümser bir ses tonuyla ekledi: *"Li hêviya min nesekekin!"*

Numan heval komutanın talimatını alınca hemen harekete geçti. Önce yanındaki yoldaşlarıyla konuştu. Geri çekileceklerini, düşmanın havan atışlarına ve suikastçılarına karşı oldukça temkinli ve çevik hareket etmeleri gerektiğini belirttikten sonra, kayalıkları siper edinerek çevik hareketlerle Rıza hevalin komutasında mevzilenen savaşçıların yanına kendini ulaştırdı. Aynı açıklamaları ve tembihleri bu yoldaşlarına da ilettili.

Yoldaşlarına serkeftin dilerken ekledi:

"Hevalno ku em şehîd ketin li hêviya me nesekekin, çeperên dijmin biqetînin. Hevalê Dawut wana wê li Kaniya Maran li hêviya me bin. Hevalên fitîlîn dikarin li wir hevdu bibînin..."

Konuşmasını tamamlayarak bir kez daha yoldaşlarına başarılar diledi ve çevik hareketlerle kayalıkların arasından süzülerek yerine dönmeye koyuldu. Tam arkadaşlarına ulaşmışken birden silahı elinden düşüverdi. Elini silahı almaya uzattı, ancak parmakları silahı kavrayamadı. Koluna baktı. Kızılca bir sıvı hafiften aşağı akıveriyordu. Silahını diğer eliyle kavrayıp alarak bir çırpıda yoldaşlarının yanına ulaştı. Hemen boyundan kefiyesini çıkardı. Bir yoldaşı elinden kefiyeyi kapıp yanına diz çöktü ve sıkıca yarasını bağladı. Tam bu sırada yeniden helikopter patırtıları Şırnak yönünden işitilmeye başladı...

"Bijî Serok APO!" diye bir haykırış yükseldi. Ve bayan gerillanın başı yoldaşının kucağına düşüverdi. Gerilla komutanı yoldaşı Selcan'ın başını avuçladı, kucağına alıp yavaşça yere, Agitlerin kutsadığı topraklara teslim etti. Toprak yarıldı, bağrını açtı ve özgürlük çiçeğini yüreğine gömdü.

Rıza heval, ter içinde kalmış alnını elinin tersiyle sildi. Topraklanmış kasaturasını şalvarıyla sildikten sonra kınına yerleştirdi. Yeniden sırtını kaya parçasına dayadı. Kanayan bacağına uzun uzun baktı. Dudaklarında hafif bir tebessüm beliriverdi.

Yoldaşı Selcan gözlerinin önünden ayrılmıyordu. O'nun çevikliğini, canlılığını, yaşamdaki coşkunluğunu gözleri önüne getirdi. Mangadan mangaya koşuşturmasını, yoldaşlarıyla ilgilenmesini, her koşuldaki gülümserliğini anımsadı. Hafiften karmış kızıl toprağa uzun uzun baktı. Gözlerinin kıyıcıkları yavaştan su-

landı...

Elini yeleğinin iç ceplerine uzattı. Çıkardığı kağıtları önüne bıraktı. Çakmağını çıkararak tutuşturdu. Diğer cebinden radyosunu çıkardı, önündeki kaya parçasının üzerine bıraktı, telsiz cihazını sol üst cebinden alıp yanına bıraktı. Uzanarak iri bir taş parçasını eline aldı ve her iki cihazı döverek ezdi. Sonra yoldaşının silahına uzandı. Haznesinden şeridi çıkardı, yana bıraktı. Üst kapağını açıp mekanizmasını çıkardı. İğnesini alıp vargücüsüyle yana fırlattı. İğne kayalıklara çarpıp kayboldu. Sonra diğer parçaların her birini bir yöne fırlattı. Kalan demir kütleyi taşla iyice dövdü, dövdü...

Bedeni ter içinde silahına uzandı. Dudaklarının çatlarcasına kuruduğunu hissetti. Matarasına uzanıp aldı. Hafiften salladı, sonra kapağını açıp başaşağı çevirdi. İçinde tek damla su kalmamıştı... Matarayı yere bıraktı. Kasaturasını çıkarıp birkaç kez deldi, sonra yeniden kasaturayı kımına yerleştirdi. Silahını alıp bedenini sürükleyerek kayalığın arasından çıktı ve dirseklerine yüklenerek yönünü düşman mevzilerine çevirerek ilerlemeye başladı...

Düşmanın kobra helikopterleri bir kez daha Çaçê dağına roket ve kurşun yağmuruna tutarak çekilirken, yeniden havan topları gerilme mevzilerini dövmeye başladı. Numan heval iki savaşçısını kobraların ayrılmasıyla mevziden çıkarıp yoldaşları Rıza ve Selcan'ı bulmaya gönderdi. Her iki savaşçı yoldaşlarının mevzilerini arayarak seslendiler. Her seslenişle durup dinlediler. Ancak bir türlü yanıt alamadılar. Yeniden, yeniden seslendiler...

Rıza heval, savaşçıların seslendiği kayalığın hemen dibindeydi. Düşmanla arasında fazla bir menzil kalmamıştı. Saf tutmuş yüzlerce asker önlerini tarayarak onlara doğru ilerli-

yordu. Kayalığa sinip yoldaşlarının ayrılmasını bekledi.

Her iki savaşçı birkaç kez seslenip yanıt alamadıkdan sonra geri döndüler. Numan heval teknilini verirken gözleri hafiften buğulanıverdi. Savaşta oldukça deneyim kazanmış olan Numan heval arkadaşlarını topladı, derin bir soluk aldıktan sonra şöyle konuştu:

"Hevalno, hevala Selcan şehîd ketiye. Lê hevalê Rıza sax e. Ez dizanim, birîndar bû. Bi minre dema axft, min fêhm kir. Ez bawerim ji bo em pê mijûl nebin, bikaribin bi saxlemî ji

Şehit Zebeyr ÖSE (Nezir)

çeperên dijmin derkevin xwe ji me veşart û ji bo hevaltiyê feda kir. Gerrek tî caran em hevaltiye wî ji bîr nekin û bîranîna wî jiyan kin!"

Güneş Katnos vadisinden ayrılarak Çırav dağlarına doğru yol alırken, Rıza heval siper edindiği kayalığın üzerine silahının namlusunu dayadı. Emniyetini taramaya indirdi ve namluyu ilerleyen askerlerin arasına çevirdi, askerlerin daha da yaklaşmasını bekledi. Neredeyse bir kulaç kadar yakınlaştıklarında aniden parmağını tetiğe götürdü. Peş peşe çıkan kurşunlar askerleri biçerken, boşalan jarjörünü bir çırpıda değiştirdi. Nam-

luyu sağa sola çevirerek yeniden tetiğe dokundu. Düşman askerlerinin bağırtıları kayalıklarda yankılanıyor ve kan, barut kokusuna karışarak ortalığa yayılıyordu. Boşalan jarjörünü çıkardı. Elini raxtına attı. Bir jarjörü daha çekti. Şarjörün boş olduğunu görünce yana fırlattı. Silahını alıp namlusundan kavradı. Avuçlarında koyu bir sıcaklık hissetti. Var gücünü topladı, silahını kayalıklardan aşağı fırlattı. Yeniden raxtına uzandı. Kılıfında kalmış tek bombasını eline aldı. Pimini çekti, elinde tuttu. Gözleri yalım yalım kıvılcımlandı. Bakışları keskinleşti. Kanı sıcacık devindi. Ayakları üzerine doğruldu. Dudakları hızla aralandı:

"Bijî Serok APO, Bijî Kurdistan!" diye haykırarak mevziden atıldı...

Birden yüzlerce namlu ateşlendi ve patlayan bombanın tok sesi kayalıklarda yankılandı uzun uzun...

Numan heval patlayan bombanın sesiyle irkilip durdu. Yüreğinde aniden bir burkuluş hissetti. Başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Yoldaşı, komutanı Rıza gözleri önünde canlanıverdi. Kayalıklardan bir şahin gibi süzülüşünü gözleri önüne getirdi. Gözleri yeniden buğulandı. İçtimaya dizilirken içten verdiği

çoşkulu komutlar kulaklarında çınladı. Eğitim kürsüsünde iknacı ve zengin anlatımlarını, akıcı üslubunu anımsadı. Yanıbaşında duran yoldaş Dijwar'a baktı. Dijwar heval komutanının bakışından olagelenleri anlamıştı.

"Şehit ket!" diye komutanının bakışlarını yanıtladı. Numan heval, olduğu yerde doğruldu, sanki birden on yaş daha olgunlaşmış gibiydi:

"Na!" diye konuştu. Sesi tok ve coşkuluydu. Konuşmasını daha akıcı sürdürdü: *"Ew nû jiyan bû! Ew gi-hîştî milîtanîya partiyê!"*

"Rast e" diye onayladı Dijwar

heval, ayağa doğrularak ekledi, “*Rêka wî, rêka me ye!*”

Her iki yoldaş silahlarına davran-dılar ve tam yürüyecekken birden bir havan topunun tok sesi işitildi. Her iki yoldaş bu kez çökmedi, dudakla-rında ince bir türkü yürüyüşlerini sürdürdüler. Yanlarından, önlerinden geçen kurşun selleri onları durdura-madı. Türkü dudakları arasından ar-tan bir ses tonuyla yükseliyor ve Çaçê'nin kayalıklarında yankılanar-kaç dört bir yana yayılıyordu:

“*PKK partiya me, Apo'ye Serokê me...*”

Havan roketi, pervanesinin sesi işitilmeye başladı. Ardından sert ka-yalıklarda bir gümlenmeyle son bul-du... İki yoldaş bedenleri kızıla kesi-lerek kucaklaştılar... Artık adımları daha güçlü ve sesleri daha gürdü. Önlerinde uzanan yeni yaşam yolun-da yürüdüler, yürüdüler. Ve yürüye-cekler sonsuza dek...

Bu esnada Çaçê dağının yamaçla-rında çatışma devam ediyordu. Kü-çük ve Büyük Sabri hevallerin içinde bulunduğu gerilla birimi havan atış-ları altında Çaçê'den çekilmeye çalış-ıyordu. Her havan sesi işitildiğinde kendilerini yere uzatıyor ve roket patladıktan sonra doğrularak yolları-na devam ediyorlardı. Gittikleri yön-de hâlâ düşman çemberine rastlama-dıklarından kontrollü ilerliyor, kaya-lıkları siper edinip önlerini gözetle-dikten sonra yürümeye devam edi-yor, birkaç adım yürüdükten sonra yeniden durup önlerini kontrol edi-yorlardı.

Öyle yol almaya çalışıyorlardı.

Bir havan fışılması daha işitildi, ar-dından biri daha işitildi. Havandan çıkan roketler gelip gerillaların yu-karısında daha yere düşmeden pat-ladı. Onlarca demir parçası havada vınlayarak yana öne saçıldı. Gerilla-lar kendilerini yere atmış, kaya par-çalarını siper edinmişlerdi. Parçalar dağılıp yere düştükten sonra, yeni-den doğrularak devam ettiler. Çok

geçmeden kayalıkların yamaçla bir-leştiği yere düştükten sonra yeniden doğrularak devam ettiler.

“*Dengê dijmin tê!*” diye arkadaş-larına fısıldadı küçük Sabri heval. Sonra yoldaşlarına döndü: “*Hûn bi-çîn, xwe sernîsûvî berdîn, dûr xîn. Ezê we biparêzim.*”

Yoldaşları bu öneriyi kabullen-medi. İçlerinden biri çabucak konu-ştu:

“*An emê bi hevre bimînîn, an emê bi hevre biçîn!*”

Bir başka gerilla onayladı:

“*Em bimînîn bi hevre, şehîd bin bi hevre!*” Büyük Sabri heval, yol-daşlarını dinledikten sonra, Küçük Sabri ile göz göze geldi. Her iki yol-daş bakışlarıyla konuşmalarına ka-tıldı:

“*Rast e, em bi hevre ne, lê divê em hevdû biparêzin. Ez û hevalê Sebrî, emê di parastîna we de bin. Ku we xwe gîhande jêrê, me biparê-zin, êdî emê dakevin. Wekî din wê dijmin me tevan teng bike!*”

Bu fikir diğer savaşçıların aklına yattı. Birbirlerine serkeftin dileyen gerillalar, yamaçtan aşağı kendilerini bırakırlarken, her iki Sabri yoldaşlar ise düşman askerlerinin seslerinin geldiği yöne birkaç adım ilerleyip mevziye oturdular.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Parti Önderliği'nin katıldığı eği-tim devrelerinde yetişen bu her iki yoldaş, derin bir ulusal kurtuluş bi-linci ve yüksek parti bilinci edinmiş, Kürdistan'ın kalbi Botan'da kendile-rini yeniden yaratarak, şehitlerin ta-kipçisi kılmışlardı. Yoldaşlarına eği-tici ve moral yüklü yaklaşımlarıyla hemen ön plana çıkmış ve bulunduk-ları her birlik içinde saygın bir yer edinmişlerdi. Her göreve önde koşar, büyük özveri, kararlılık ve üstün ça-bayla mutlaka yerine getirir, sonuç almadan işin peşini bırakmazlardı. İkisinin bu özelliğini bilen arkadaş-ları savunmada kalmalarına fazla iti-raz edememişlerdi.

Düşman askerleri bağırıp çağıra-rak ve önlerini tarayarak kayalıkların bitimine doğru yaklaşıyorlardı. Kü-çük Sabri gülümseyerek yoldaşına fısıldadı:

“*Ji tirsare qîr didin û pêşîya xwe direşînin. Xwe amade ke, em bi hev-re lêdîn, bila bizanibin ku roj, roja me ye.*”

“*Rast e,*” diye gülümseyişle yol-daşını yanıtladı büyük Sabri ve ekle-di. “*Ez hevalê te me, herdem amade me. Ji serokatîyêre soza me heye; he-ta ku yek dijmin li ser vê xakê hebe, tîfînga me nasekine!*”

Birden düşman askerleri kayalık-larda gözücüverdi. Her iki yoldaş bir kez daha bakışlarıyla konuşarak te-tiklere dokundular, sonra bir daha, bir daha dokundular...

Kayalıklar yeniden kızıla kesildi ve tam o anda yan taraftan yanan bir başka düşman kolunun açtığı ateş selinde buluverdi kendini her iki yol-daş...

“*Silavê min li Serokatîyê ke, ez la-yiqê keda wî nebûm...*” diyerek yol-daşının kucağına düşüverdi Küçük Sabri heval. Yoldaşı O'nu başından kucakladı, yavaştan yana bırakıverdi. Silahına sarıldı ve namluyu, kurşun-ların geldiği yöne doğrulttu, tetiğe dokundu, dokundu, dokundu... Sila-hını yana bıraktı, yoldaşının silahını aldı, yeniden düşmana doğrulttu, bir kez daha tetiğe dokundu...

Büyük Sabri heval silahları su-suncaya dek elini tetikten çekmedi. Sonra her iki silahı namlularından kavrayıp gerisindeki kayalıklardan aşağı fırlattı. Ayakları üzerine doğ-ruldu. Yönünü düşmana çevirdi. Göz bebekleri iri iriydi, ıslıl ıslıl kıvılcım-lanıyordu.

“*Bijê Kurdistan!*” diye haykırdı. Adımlarını açtı ve düşmanın üzerine hızla yürüdü. Adımları daha da hız-landı, artık koşuyordu, sonsuz bir öz-gürlük maratonunda...

Yüzlerce namlu birden ateşlendi ve büyük Sabri heval, göğüsledi finiş

ipini, "Bijî Serok Apo!" diye sonsuz bir tebessümle haykırarak...

Behrem ve Firaz hevaler, bir savaşçı yoldaşı daha yanlarına alarak düşman çemberini çatıyarak aşmış, yönlerini Herekol dağına vererek Çaçê'nin doruğundan aşağıya henüz inmişlerdi ki, düşmanın kobra helikopterleri yeniden gözükmeye başladılar. Her üç heval kayalıkların arasına çekilip beklediler. Çaçê'nin Herekol'a bakan yamacı çoktan gölgelenmiş ve Çaçê'nin gölgesi ta Erkent köyünün yıkıntılarına kadar uzanmıştı. Behrem heval mevzilendiği yerden köyün yıkıntılarına daha sonrada çocukluk arkadaşına, mücadele yoldaşına baktı. Her iki yoldaş göz göze geldi. Birlikte köyün yıkıntılarına baktılar. Firaz heval düşmanın köye gelişini, köylüleri zorla evlerinden çıkartışını ve eşyalarını bile toplamaya fırsat vermeden köyden sürüşünü, sonra annesiyle vedaşlaşmasını, ailesinden ayrılışını, gerillalarla buluşmasını, kendisine ilk silah verilmesini, gerilla giysilerini giyişini, ilk eyleme katılışını, ilk kurşun sıkışını, düşman mevzisine ilk saldırıya geçişini, düşman kanını ilk döküşünü bir bir anımsadı... Yeniden yoldaşına baktı, dudakları hafiften aralandı:

"Dijmin gundê me jî, yê we jî şewitand, ku namûs di difna me de hebe, em vêna jê re nahêlin," dedi.

Behrem heval, arkadaşlarının söylediklerini gülümseyerek yanıtladı:

"Tu çi dibêje hevalê min; dijmin welat tev şewitandiye, ma du gund çine" diye derin bir soluk aldı. Bakışlarını Herekol'un buğulanan doruğuna dikti, gözleri yavaştan buğulandı ve ekledi:

"Heta ku Kurdistan rizgar ne be soz ez vê çekê danaynim û sekinandin nadim." Elini silahına götürdü, henüz tam soğumamış demirini okşadı. Her üç yoldaş gülümseyerek yerlerinden doğruldular. Düşman helikopterlerinin atışlarının yerini artık yeniden havan

atışları almıştı. Behrem heval silahını omuzlarken yeniden konuştu:

"Tu dizane, di vê dunyê de xwestekê min tenê heye."

"Ez dizanim," diye yanıtladı yoldaşı Firaz.

Behrem heval heyecanla sordu:

"Çî ye? Ka bêje!"

"Xwesteka te, xwesteka min e jî"

Behrem heval daha bir heyecanladı. Gülümseyerek üsteledi:

"Tu bi navê xwedê bi ke tê bêje."

"Tu dixwaze serokatîyê bibîne!"

"Rast e," diye atıldı Behrem heval, "Di dunyê de yek xwesteka min heye, ew jî dîtina serokatîyê ye, bila ez serokatîyê bibînim û di cih de şehîd bikevim..."

Parti Önderliği gözlerinin önünde canlanıverdi. Birden yanbaşında hissetti. Elini uzattı. Evet evet, onunla konuşuyordu...

Yeniden tok bir gülle sesi işitildi, ardından roket pervanesinin fırtısı yayıldı. Behrem heval önderliğe yürüyordu, uzanan eli sıkmaya koşuyordu, yüreği coşuyor, kabarıyor, bedenine sığmaz oluyordu...

Roket sesi az ötede kesiliverdi, tok bir gümleyişle son buldu. Her iki yoldaş yan yana uzanıverdiler, çocukluk günlerindeki gibi, manga yaşımlarındaki gibi...

Firaz heval kalkmaya yeltendi. Başını yavaşça kaldırdı, yana baktı. Yoldaşı yüzükoyun Çaçê topraklarını kucaklamıştı. Elini uzattı. Yoldaşının başını çevirdi. Kızıla kesilmiş alnını kucakladı, bağrına bastı, bastı, bastı...

Beraberlerindeki savaşçı hemen yerden doğrularak yoldaşlarının yanına koştu. Gelip yanlarına diz çöktü. Gözleri ıslanmış, yoldaşının kucağından Behrem hevali çekti. Kucaklayarak taşların arasına sürükledi, sık bir çalılığın dibine yatırdı. Dönüp silahını aldı, omuzuna attı, elini yoldaşına uzattı

"Rabe em biçin, derenge. Mirov pey şehîdan ve nade girî, divê em

xurt bin ku em tola wan jî dijmin bistînin!"

Firaz heval elinin tersiyle gözlerini ovaladı. Yoldaşının uzattığı eli tuttu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak olduğu yerde yığılıkaldı ve ancak o zaman bedenine baktı. Kucağındaki kan yoldaşının değil, kendi bedeninden akmıştı...

Savaşçı, yoldaşının yaralı olduğunu farkedince yumuşadı. Eğilip Firaz hevalin silahını da omuzladı ve boşta kalan eliyle koltuğunun altına girerek ayağa kaldırdı. Her iki yoldaş az ötede Firaz hevalin tarif ettiği mağaraya ulaştıklarında Çaçê'nin gölgesi Herekol'un doruğuna tırmanmıştı.

Firaz heval bulundukları mağarada savaşçı yoldaşıyla birlikte iki gece ve iki gündüz kaldı. Mağaranın ağzından her şafağın söküşiyle köyünü seyretti. Çocukluk günlerini anımsadı. Gerillaların köye ilk gelişleri gözlerinin önünde canladı. Behrem hevalle Çaçê'nin doruklarında tanışmalarını, sonra biricik sırlarını binbir yeminle birbirlerine açışlarını, duydukları gerilla isimleriyle birbirlerini çağırışlarını, birgün büyüdükllerinde saflara katılma sözü verişlerini tekrar tekrar anımsadı...

İkinci gündüzün akşama el vermesiyle, yoldaşının omuzundan başını alıp doğruldu. Gözlerini doğrulmakta olan ayın şawkına dikti:

"Kurdistan xweş e" diye yoldaşıyla konuştu. Ardından uzun uzun gülümseyerek ekledi:

"Mirov di oxira wê de dikare şehîd bikeve!"

Başını yeniden yoldaşının omuzuna dayadı, gözlerini hafiften kapadı, dudakları yeniden aralandı:

"Xwezî min serok bidîtal!"

Gözlerini kapadı. Birden ellerini yana açtı, öne uzattı. Yüzü sıcacık bir tebessümle aydınlandı. Başı hafiften yoldaşının omuzundan aşağı kayıverdi...

Mücadele arkadaşları

min kî der girtiye em nizanin. Ji bo vê divê em lez bikin û bi dizî bimeşin. Tû axaftinên we hene?”

Bakışlarıyla yeniden yoldaşlarını süzdü. Yanıt almayınca konuşmasını sürdürdü:

“Baş e. Parola me; Şer jiyan e, bila tû heval ji bîr neke û ji hev û din qut nebin. Ji tevahiye hevalan re serkeftin be!”

“SERKEFTİN BE!” diye yoldaşları hep bir ağızdan yanıtladılar. Öncüler bir çırpıda birliğin önüne geçerek yola koyulurken, iki savaşçı da artçı olarak birliği birkaç adım geriden izledi ve ayın kızarmaya yüz tutan şavkıyla birlikte Çaçe’nin Güney yamacından Hut köyü yönüne akmaya başladılar...

Davut heval Qamişlo’da dünyaya gelmişti. Ailesi oldukça yoksul olduğundan çocukluğu çok zor koşullar altında geçmiş, bu nedenle daha küçük yaşlarda emeğiyle yaşamayı öğrenmişti. Akşam yorgun argın eve döndüğünde annesi O’nu karşılar, terden tozu çamura kesilmiş kısıcak sarı saçlarını eliyle yıkar, yüzünü sabunlar, sonra bulup buluşturduğu sofranın başına otururdu. Birlikte karınca kararınca yemeklerini yer, sonra hemen yorgun gözlerini derin bir uyku kaplardı. İş bulamadığı günlerse erkenden eve gelir ve akşam erken yatmaz, annesinin tatlı sesinden vatan öyküleri dinlerdi. O zamana kadar duymadığı, bilmediği birçok şeyi öğrenir ve gündüzleri arkadaşlarına anlatırdı. Ve övünerek eklemeyi unutmazdı, *“Xuşk û birayên min niha li welêt şer dikan. Ez mezin bibim, ezê jî biçim li hember dijmin şer bikim!”*

Elinde silah Çaçe yamacından inerken birden çocukluk günlerini anımsaması O’na tuhaf gelmişti. Annesi gözlerinin önünde canlanıverdi. Kısıcak sarı saçlarını okşarken, *“Romî kafirin lawê min...”* di-

ye anlatımını sürdürüyordu, *“Berê em ne li vira bûn. Em li Bakûr bûn. Bakûr parçeyê mezin yê Kürdistanê ye. Xaka wê pir bi xêr û bêr e. Her der kanî, mêrg û çîmen e. Tiji kew û bilbil û nêrgiz û beybûn e. Li wir xanî û erdê me hebû. Em xwedî rez û bistan bûn. Wê çaxê birayê te jî mezin hîn nû çêbûbû. Bavê te li ser xwe bû. Em ne muhtacî kesekî bûn. Lê rojekê leşkerên Romî hatin gund û zilam, pîrek tev girtin, birin derxanê. Destên zilaman li paş wana girêdan, lingên wana avêtin feleqê û gotin “hûnê mehkûmên xwe teslim bikin.” Me got “mehkum li serê çiyê ne, ku hûn wisa xurt in, biçin bigirin.” Lê ew jî ser ya xwe daneketin û me jî serî jê re dananî. Pir li zilaman dan û pişt re li pîrekan jî dan. Ji wê rojê şûnde rehetî nedan me. Êdî mana gund li me heram bibû. Bavê te got, emê biçin Binxetê. Wê demê serxet û binxet yeker bû. Dijmin pişt re têl û mayin kir û leşkerên xwe li ber danî...”*

Davut heval bir baykuşun kısık ötüşüyle hayallerinden sirkildi. Yöresine bakındı. Sağ tarafında epey ötede Hut köyünün harabeleri ayışığında belli belirsiz gözüküyordu. Köyü hemen anımsadı. Garzan alanına geçişlerinde burada konaklamış, köylülerin köy çeşmesinin önüne koydukları sitillerden bol kaymaklı yoğurdu, yumuşacık tandır ekmeğiyle iştahla yemişlerdi.

Ülkeye ilk gelişleriydi ve oldukça heyecanlanıyordu. Dağların güzelliği, suların berraklığı, ormanların canlılığı, O’nu daha da heyecanlandırıyordu.

Yanda durup yoldaşlarının geçmesini bekledi. Ardından köyün yıkılmış evlerine baktı. Köye girişlerinde onları coşkuyla karşılayan çocukların çığlıkları, bağırışları, gülümseyişleri kulaklarında çınlandı...

“Em bimeşin hevalê Davut” diye yanından geçen arkadaşının sesiyle irkildi. Yoldaşı yanında durmuş, yürümelerini bekliyordu. Dönüp yoldaşına baktı. Ayın şavkında gölgeleyen çocuksu gözleriyle karşılaştı.

“Em bimeşin hevala Rojda” diyerek birliğin peşinden yürümeye koyuldu. Ardından ekledi: *“Min li gundê Hut dinêrî. Dijmin pêrar vala kir û tev şewitand. Berê carekê ez di virre derbas bûbûm, gundekî pir şên bû.”*

“Rast e,” diye yanıtladı yoldaşı ve ekledi: *“Dijmin gund tev şewitandin, gundî tev koçber kirin...”*

Her iki yoldaş adımlarını hızlandırarak birliğe ulaşmak için tabana kuvvet yürüdüler. Davut heval Rojda hevali düşündü. Daha onaltı yaşında saflara katıldığını biliyordu. Gerilla saflarına katılmadan önce halk serhildanlarında yer almış, çocuk yaşta düşmana karşı direnmeyi öğrenmiş, kitle içinde mücadelenin propagandasını yaparak bir cephe üyesi gibi faaliyet yürütmüş, sonra tanıştığı gerillalara kuryelik etmiş, düşmanın çalışmalarını farketmesi üzerine kendini ele vermeyerek evden ayrılmış, Batman’a gelerek yine cephe çalışmalarını sürdürmüş ve onaltı yaşına bastığında soluğu 1994 Mayıs’ında gerilla saflarında almıştı. Daha önce ilişkide bulunduğu Garisan alanındaki gerilla birliklerine katılarak, burada siyasi ve askeri eğitimini pratik içerisinde görmüş ve kısa zamanda olgunlaşarak savaş gerçeğine ve gerilla yaşamına uyum sağlamış ve katıldığı eylemlerde edindiği deneyimle gelişmeye oldukça açık hale gelmişti.

Birlik komutanı Davut heval, henüz saflara katılmış olmasına rağmen, yoldaşı Rojda’da gelişme istidadı görüyor ve sürekli gelişmesini izliyordu. Yapılacak son bahar düzenlenmesinde görevlendirilerek, ge-

lişmesi için önünün açılması gerektiğini düşündü. Tam o esnada Hut boğazına ulaşmış olduklarını farkedererek hemen düşüncelerinden sıyrıldı ve adımlarını hızlandırarak önde ilerleyen savaşçıların arasına karıştı.

Rojda heval, komutanının ardından baktı. O da kendisi gibi alana yeni gelmişti, ama hem parti saflarında, hem de gerilla sahasında O'ndan oldukça eskiydi. Sürekli yoldaşlarıyla ilgilenmesi O'nun dikkatini çekmişti. Sorunlar karşısında hiç öfkelenmez, hep konuşarak yoldaşlarını ikna etmeyi esas alırdı. Bir gün nöbetteyken yanına gelmiş ve uzun uzun konuşmuşlardı. O'na Parti Önderliği'ni, Mahsum Korkmaz Akademisi'ni, Güney- Batı Kürdistan'ı, Garzan'ı ve Garzan'da Mervan, Xayri, Kendal ve Fırat (Zeynel AKYAR) hevalerin anılarını anlatmıştı. En çok Fırat hevalin anısı O'nu etkilemişti. Avrupa'da büyümüş, Kürtlüğünü bile unutmışken partiyle tanışmış, Önderlik Sahasına geçerek uzun süre eğitim görmüş, Parti Önderliği'nin yakın denetimi altında gelişmiş, büyümüş ve ülkesinin dağ doruklarına dönmüş, girdiği ilk çatışmada vurduğu düşman subayının üzerinden silahını almaya giderken bir düşman kurşunuyla şehadete ulaşmıştı. Daha sonra yoldaşları, Fırat hevalin üzerinde buldukları kanlı fotoğrafı Parti Önderliği'ne göndermişti. Bu mektup, Fırat hevalin resmiyle birlikte basılmıştı. Ayrıca "ülkeye dön" çağrısı olması nedeniyle gençlik sembolü seçilmişti...

Rojda heval Mahsum Korkmaz Akademisi'ni ve en çok da Parti Önderliği'ni görmeyi arzuluyordu. Bekaa vadisindeki kampın 1992 yılında kapatıldığını işitince derinden üzülmüş ve saflara daha erken katılmadığı için kendi kendine oldukça kızmıştı.

Yanından hızla ayrılarak birliğe karışan komutanını izlemiş ve hemen peşinden kendisi de hareketlenerek yoldaşlarına ulaşmış, yerini almıştı. Hut boğazına ulaşan gerilla birliği yavaşlamış ve mesafelerini daha da açmış olarak yürüyordu.

Gerillalar önce Er kent'e uzanan yolu, ardından Hut köyünden gelen dere yatağını geçerek, düzlükte hızla ilerlediler. Gırê Dermana tam karışlarına geldiğinde, yönlerini Güney'e verip şose yolda bir müddet ilerledikten sonra, yeniden önlerine çıkan Piro dağının eteklerinden akagelen suyu atlayarak geçtiler ve Gırê Dermana'nın yükselen kayalıklarına paralel olarak yürüyüşlerini sürdürdüler...

Daha 1987 yılında Güney-Batı Kürdistan'ın Qamişlo alanında cephe faaliyetleri içinde yerini alarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katılan Davut heval, bu faaliyetlerini bir süre devam ettirdikten sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne alınarak eğitim devresine katılmış ve Parti Önderliği'nin bizzat verdiği derslerle derin bir ulusal ve tarih bilinci edinmişti. Partinin yaşam ilkelerini ve militan kişiliğini kendinde yaratmada karar kılmış ve bu kararla 1990'lı yılların başlarında Kuzey Kürdistan'a geçerek Garzan alanında sıcak savaşıma katılmıştı. Savaş sahasında yeni savaşçıların eğitimiyle ilgilenmiş ve 1994 yılı düzenlemeleriyle Botan alanında Garisan lojistik birliği sorumlusu olarak görevlendirilmişti. Düşmanın tüm lojistik kanallarına ambargo koyduğu 1995 yılında üstlendiği bu görevi, yüksek bir sorumluluk duygusu ve özveriyle yapıyordu. Düşmanın tüm engellerini aşarak savaş birliklerinin lojistik ihtiyaçlarını temin ederken, bunca yoğun çalışma içinde eğitimlerini ve ilgilenmeyi ihmal etmiyordu. En sı-

radan savaşçısına bile yüksek ilgi ve saygıyla yaklaşım görmesine, kısa sürede bu alanda da yoldaşlarınca benimsenmesine ve saygı-sevgi gösterilmesine yol açmıştı. En zorlu anlarda dahi metanetini koruyarak savaşçılarına güç ve moral vermesi, yoldaşlarınca hep takdir edilirdi.

Düşmanın Hut boğazını tutmuş olabileceğini düşünerek öne atılmıştı Davut heval. Savaşçıları uyararak sağlam geçmelerini sağlamış ve yeniden birliğinin arasında yerini almıştı. Tam o esnada Gırê Dermana'nın doruğundaki yüksek kayalıkların arasında kurşun ve roketler yağmaya başladı gerillaların üzerine. Gerillalar hemen yere yatarak düşman atışından korunmaya çalıştılar. Dik kayalıkların üzerine konumlanmış olan düşman gücü, elindeki tüm silahları gerillaların üzerine doğru boşaltıyordu. Davut heval geride kalmış yoldaşlarını yükselen kayalığın dibine çağırarak kurşunlardan korumaya çalışırken, birden bir roket gelip yanbaşında toprağa çakıldı. Vadi büyük bir gürültüye boğuldu. Birkaç arkadaş yere düştü.

Birkaç savaşçı önden koşarak geldi, roketin düştüğü yerde durdu. Yere düşen gerillalar tekrardan doğrulmaya çalıştılar. Koşup gelen savaşçılar, yoldaşlarına yardım ederek onları taşıdılar. Davut ve Rojda hevaler yanyana uzanmış, özlemleri vatan topraklarını kucaklayarak kızıl sıcaklıklarıyla, bağrındaki özgürlük tohumlarını yeşertmeye durmuşlardı. Her iki yoldaş sonsuz bir yürüyüşte özgür yaşama adım atarlarken, gerillalar yaralı yoldaşlarını omuzlayarak, düşman pususunu aşıp Kaniya Mara kayalıklarına doğru yeniden yola koyuldular...

Mücadele Arkadaşları

*Dağları anlatmak isterdim
sana
Bilmem becerebilecek miyim
Bilirsin kimi zaman
güzellikleri-çirkinlikleri
anlatmaya
yetmez sözcükler
sözcükler küçük kalır
sözcükler dar kalır
bazen de
anlamsız kalır*

*Bizim buralarda yaşam
Dağlarda başlar
Onun bağrında doğarsın
Ana rahminde doğan çocuk gibi
yazılmamış beyaz bir kağıdı
andırırsın
-dürütsen eğer-*

*İlk çığlıkların yükselir göğe
kısık gözlerle bakarsın dünyaya
Ve sonra seni
büyük kaya için büyütür dağlar*

*Ve ölüm
Dağlarda biter buralarda
Yaşama yeni başlamak gibi
anamlıdır*

*Hele bağrında yumdun mu
gözlerini
yıldızlara bakarak
Ve ay da parlıyorsa mavi gökte
Uzanırsın toprağa
Ve elinde silahın soğuk kabzası
Ve yüreğinin de son atışları*

*coşku doluysa
Ve kanın toprağı suluyorsa
İşte o zaman senin için
Yeniden başlar yaşam*

*Buralar böyle
Dağlar ana gibi
büyüktür, bakar, sever, okşar
ve kollar
Sevdalı gibi paylaşır
içten, sıcak, dürüst
Dosttur, yoldaştır
arkadan vurmaz, hançerlemez
yeter ki biraz anla onu*

*İnsanlığı öğretir sana
insan olmanın gereklerini
Ama!..
Yapmadın mı
işte o zaman
ihanetten önce, düşmandan önce
o vurur seni, acımasızdır
Çıplak kayalarına dokundurtmaz
parçalar
Yol vermez
bitirir
Doyurmaz
öldürür
Böyledir dağlar.*

*Eğer yüreğinde sevgi
Gözlerinde inanç
Ellerinde nasır
Ve en önemlisi kavgayla
insan olmak istiyorsan
Dağlarla yaşamasını öğrenmelisin
Sana dağlar büyüklüğünde sevgiler*

Şehit Rojda yoldaşın anısına Şehit Jiyan'ın (Zeynep ERDEM) yazdığı şiir

Xebat heval, Qamişlo'da liseyi okuduğu yıllarda Kürdistan ulusal kurtuluş

cephesi çalışanlarıyla tanıştı. Onlarla uzun uzun konuştu, anlattıklarını dinledi. Neler neler anlatıyordu ERNK çalışanları...

"Kürdistan Medya diye bilinirdi tarih öncesinde, Kürtlere de Med derlerdi o zaman. Mezopotamya'yı yurt edinmişlerdi kendilerine. Burada üç yüz yıl savaşmış, halklaşmışlardı. Özgürleştikleri günün adını Newroz koydular. O gün dağlara çıkıp ateşler yakılar, şenlikler düzenlediler. Her yıl Mart'ın 21'inde özgürlüğü kutlayarak tarihte yürüdüler. Sonra ihanete uğradı Medler. Persler egemen oldu. Ardından Araplar, Osmanlılar egemen oldular Kürdistan'a. Osmanlılar Acemlerle savaşa tutuştu. İdris-i Bitlisi Kürt beyiydi. Osmanlı'dan yana durup halkına ihanet etti ve Kürdistan'ı arkadan hançerledi Kasr-ı Şirin'de. Kürdistan ikiye yarıldı... Sonra Türkler egemen oldu Kürdistan'a. Dünya ilk büyük savaşa tutulmuştu. Herkes paylaşmak istiyordu bu tarihin beşiği toprakları. Ve dörde ayrıldı bu kez Med toprakları. Dört parçaya bölündü Kürdistan. Kara bulutlar kümelendi gökyüzüne. İsyan çılgınlıkları yükseldi, arşa ve oluk oluk kan akar oldu dereler, nehirler. Kabbullenmedi Kürt, teslimiyeti. Gencecik kızlar sarp kayalıklardan uçurdular engin vadilere bedenlerini. Küme küme doldurulup yakıldı genç, çocuk, yaşlı, kadın, mağaralarda. Ve karanlık daha bir koyulaştı Kürdistan semalarında... Kürt unuttu Kürtlüğünü, sürüldü vatanından. Kaçırıldı kutsal topraklardan. Ve bir gün bir tohum çarpiverdi sarp kayalıklara. Deşti, yardı granitleri. Bir filiz uzattı gün ışığına, kök saldı en sert kayalıklarda...

"Kürdistan sömürgeci" diye kucaklaştı gün ışığıyla. Çalkalandı

Kürdistan, dağılır oldu kara bulutlar. Çalkalandı dünya, sarsıldı, sarsıldı..."

Can kulağıyla dinledi liseli genç ve sordu, yeniden, yeniden...

"Çok mücadeleler gelişti, çok kanlar döküldü, çok bedenler düştü vatan topraklarına. Vatan kutsandı karış karış şehit kanıyla... Antep'te ihanelle vurdular Haki KARER'i, işbirlikçi feodallere karşı savaşında şehit düştü Halil ÇAVGUN. Mazlum, Kemal, Hayri can vererek kırdılar esaret zincirlerini Diyarbakır zindanlarında. Ferhatlar alev alev yanarak özgürleştirdi orada... İlk kurşunu Agit heval sıktı düşmanın beyine Eruh'ta. 15 Ağustos bir atılım oldu Kürdün yüreğinde... Gerillalar kol kol gezer şimdi dağ doruklarında ve yeni bir yaşam boyveriyor Kürdistan dağlarında..."

Yeniden sordu, heyecanla liseli genç, dirilişin tilsimini.

"Yoktur, bunun tilsimi. Bu bir yaşam tarzıdır, bir kararlılık düzeyidir, bir bilinçlenme, bir inanç işidir. Temelini Parti Önderliği atmıştır bunun. Abdullah Öcalan'dır ismi. Kısaca Apo derler O'na. Ve Apoculuk derler dirilişi sergileyen ruhuna..."

Artık öğrenmişti liseli genç öğreneceklerini. Kalktı, kucakladı cephe çalışanlarını ve öptü dile getirerek o kutsal kelimeyi:

- "Heval, ez ji bi we re me. Soz, ji îroj pê de ezê ji ji bo welatê xwe kar bikim..." ve yeniden konuştular uzun uzun.

Sonra okudu liseli genç. Artık ismi Xebat'tı. Giderek daha az uğrar oldu okula. Komşularıyla başladı halkını tanımaya. Ve öfkeleni kendine, neden çok daha öncesinden kendini tanımadı diye. Sonra açıldı halk deryasına ve tümünden gitmez oldu okula. Daha çok öğreniyor, bilinçleniyordu, her yaştan insanların arasında.

NETEĞA RÊDARÊ KASRÊ ŞÎRÎNÊ DARÊ R HAKKARÎYÊ PERHÊZGARÊ TÛRÊKÊNÊ	
	WÊNE
NO:	XEBAT
NEWROZ	15.8.1995
MEDYA TÛRÊKÊNÊ	1995
MEDIA LÊKÊRÊ	1995
MEDIA DAWÊKÊ	1995
MEDIA KUTANÊ	1995
MEDIA KUTANÊ	1995
MEDIA KUTANÊ	1995
MEDIA KUTANÊ	1995

Adı, soyadı: **İsa A. AZİZ**

Kod adı: **Xebat**

Doğum yeri ve tarihi: **Xerbiye-Qamişlo**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri:

31 Haziran 1995, Sano köyü

Bir gün bir haber geldi, çarçabuk toparlansın diye. O gün ayakları inmedi yere. Kanatlanmış, uçuyordu gerçekleşen hayallerinin gücüyle. Ve çok geçmeden gerçekleşti yılların hayalleri, özlemleri. Tarih 1990'ı gösteriyordu ve ayağa kalkmıştı bir bütün Kürdistan halkı serhildan haykırışlarıyla...

Xebat heval büyük bir coşku ve sevinç içinde, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçti. Orada yüzlerce Kürdistanlı gençle tanıştı. Parti Önderliği'ni görme, dinleme onuruna erişti. Katıldığı eğitim devresinde vatan ve özgürlük özlemiyle tüm yoldaşları gibi hararetle tartışmalar geliştirdi. Parti Önderliği'nin çözümlemelerini defalarca okuyarak kişiliğine indirdi, militanlaşmaya adım attı. Eğitim devresinin sonuna doğru geliştirilen askeri derslere büyük bir disiplinle katılım gösterdi. İlk hatanın son hata olduğunu patlayıcılar dersinde öğrenirken, kendi kendine bunu yaşamında ilke edinme sözü verdi. Devre sonunda Parti Önderliği'nin elinden şahin amblemli diplomasını alırken, yüreği bedenine sığmıyor, göz bebekleri kıvılcım saçıyordu.

Çok geçmeden sıcak savaşım sahasına gidecek gruplar içinde yerini aldı. Planlama ve son hazırlık çalışmalarına büyük bir yoğunluğu yaşayarak katıldı. 1991 baharı çabucak geldi. Bekaa'da karlar hemen eridi, sular tez çekildi, toprak çabucak kurudu, otlar kısa sürede yeşerdi. Bül-büller kayalıklarda yeniden uzun uzun ötmeye koyuldu... Artık veda-laşma anı gelip çatmıştı, daha yüce birlikteliklerde buluşmak ereğiyle. Akademinin geniş sahasında tören düzenlendi. Ülkeye yönelecek grup, kalan yoldaşlarıyla bir bir tokalaştı, birbirlerine "*serkeftin*" dilediler. Sonra hep birlikte üzerinde Agit yoldaşın ve akademi ambleminin resminin çizili olduğu duvarın dibi-

ne dizildiler. Parti Önderliği ortalarında durdu. Birlikte topluca objektifte belgelendiler... Namlulardan kucak kucak kıvılcımlar göğe yükselirken, yoldaşlarının alkışları eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Hep bir ağızdan, "Bijî Serok Apo!" şiarıyla kendilerini yeniden diriltiren insanın yüceliğine sonsuz bağlılıklarını dile getirdiler.

Bir grup yoldaşıyla birlikte Güney Kürdistan'a geçen Xebat heval, bir süre Haftanın alanında gerilla kamplarında kaldı. Burada ülkesinin doğal güzellikleri karşısında vatana bağlılığı daha da artarken, düşmana kini, öfkesi kabardı. Daha sonra yapılan düzenlemeyle Hêzil vadisini aşarak Cudi alanına geldi. Burada gerilla birlikleri içinde yerini alarak düşmana karşı ilk kurşunlarını sıkmanın gururunu yaşadı.

1993 yılında düşmanın halk kitlerine yönelmesi ve faili meçhul cinayetler adı altında ileri gelen yurtseverleri katletmeye başlamasıyla, halkın yeniden bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi, güçlendirilmesi göreviyle Cizre çevresine, kitle faaliyetlerine gönderildi. Kitleye gösterdiği eğitici, öğretici ve örgütleyici yaklaşımı sonucu kısa sürede kitlenin sempatisini kazandı. Milis güçleri yeniden düzenleyip harekete geçirecek, geliştirdiği birçok eylemle düşmanın işbirlikçi ve ajan şebekelerine önemli darbeler indirdi. Bir müddet sonra yeniden gerilla tutkusu alevlenen Xebat heval dağa çekildi ve birliklerle hareket ederek, cephesel görevini bir süre öyle sürdürdü. Daha sonra savaş birlikleri içinde kalıcı yerini aldı. Burada birçok eyleme katıldığı gibi, düşmanın geliştirdiği operasyonlarda muhabere görevini üstlenerek, düşman taktiklerinin deşifre edilmesinde önemli rol oynadı.

1995 yılı baharında PKK'nin 5. Zafer Kongresi'nin gerçekleşmesinin hemen ardından yapılan güç dü-

zenlemesi sonucu Botan Eyaleti dördüncü bölgesinde savaş faaliyetlerinin geliştirilmesiyle sorumlu kılınarak, oluşturulan hareketli birlik içinde yerini aldı ve Pervari alanına geçti.

Adımı direniş türkülerinde duyduğu Herekol dağına burada tırmanan Xebat heval, başı dumanlı doruğunda nöbet tuttu, yoldaşlarıyla eğitime katıldı, eylem planları tartıştı, hazırlanıp kuşanarak yoldaşlarıyla düşman üzerine yürüdü...

Alçak gönüllülüğü ve uyumulu-luğuyla yoldaşları arasında kısa zamanda yer edinen Xebat heval, en önde yürümeyi, düşmanı ilk karşılamayı, üzerine ilk yürümeyi bir yaşam ilkesi edinerek, büyük coşku ve kararlılıkla özgürlük yürüyüşünü, temposunu artırarak sürdürdü.

Haziran ayının ilk haftasında içinde bulunduğu hareketli birlik ve alanın yerel güçleri, Herekol dağının henüz karları erimemiş doruğunda hazırladıkları eylem planını pratiğe geçirmek üzere Pervari ovasına doğru inişe geçtiler.

Uzun ve yorucu bir inişin ardından dağın ovayla birleştiği yere vardıklarında, düşman pususuyla karşılaştılar. Gerillalar hemen kayalıkları siper edinerek çatışmaya koyuldu ve yoğun bir çatışmanın ardından düşman güçlerini pusularından sökerek güçlerini toparlamaya koyuldular. Ancak Herekol'dan iniş esnasında önde yürüten Xebat heval, düşmanın açtığı ilk ateşle özgürlük yürüyüşünde sonsuzluğa kanat germişti...

Xebat hevalin suskun, ama çağlayan bedeni, yoldaşlarının omuzlarında yürüyüşüne devam etti ve Herekol'un sarp kayalıklarında Med topraklarına emanet bırakıldı...

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Caçê şehitlerinin anısı henüz taze duruyordu. Bestlerin sık ormanlarında bir araya gelen gerilla birlikleri toplanıya oturmuş, keşif sonucu elde ettikleri bilgileri değerlendiriyorlardı. Ağaç diplerinde gür ve taze çimenlerin üzerine oturmuş savaşılar, silahlarını, jarjörlerini temizliyor, yağıyor ve eksikliklerini tamamlamaya uğraşıyorlardı. Sıcacık bir güneş eşliğinde serin bir esinti, ağaçların en uç dallarını yalayarak esiyordu. Ağaç gövdelerine karınca- lar yol yol dizilmiş, inip çıkarken, her renkten böcekler öbek öbek uçuşuyordu. Kızıl, siyah, yeşil renklere bürünmüş sincaplar, titreklemeyle daldan dala uçuşuyordu... Su kaynağının başından yükselen bir arı, peşpeşe iki halka çizerek yönünü gün doğumuna verdi ve sık dalların arasında gözlerden yitti. Bunu bir başkası izledi. Piro dağının uç kayalıklarından iki küçük karartı vadiye süzüldü, ardından daha büyük bir karartı onu süzülerek izledi. Bestleri geçip Kandil dağına, oradan Akêr kalesinin doruğuna kondu. Bir süre sonra yeniden gelip Piro'nun kayalıklarına yerleştiler...

- "Divê em tola hevalan hilînin!"

diye konuştu, gerilla komutanı ve ardından ekledi: "Ji bo vê divê eylema me serkeftî be. Çi bibe bila bibe, ve- ger nîne!"

Bu esnada kasaturasının ucuyla kazıdığı yumuşak toprağa şekil vermeye çalışan Xebat heval, Deryê Sêvo sırtını biçimlendirdi. Aldığı odun parçalarını yerleştirerek düşman mevzilerini oturttu. İnce, uzun bir dal parçası alıp yerleştirerek gidecekleri yolu işaretledi ve keşifte edindiği izlenimleri yoldaşlarına anlatmaya başladı:

- "Bizanibin kû li vir mewziyên dijmin zaxfin. Lê hemû ne tijîne. Ji bo şaşkirinê car caran hineka digrin, hineka vala dihêlin. Ji bo vê divê mirov

bi dizî biçe, xwe nêzîk bike û berya fi- şeng biteqin, yek bi yek kontrol bike..."

Xebat heval iyi izleyebilen ve izlediklerini zengin aktarabilen, kural- lara sıkı sıkıya bağlı bir ARGK sa- vaşçısıydı. Halk serhildanları içeri- sinde bizzat yer almış, Nusaybin so- kaklarında halkın üzerine yürüyen düşman panzerlerini taşıyarak, dire- niş ruhu edinmiş ve kitle içinde bi- linçlenerek, ulusal kurtuluş yolunda daha aktif görev üstlenme sorumlulu- ğunu hissederek 1992 yılında gerilla saflarına katılmıştı. Savaşçı adayı olarak gönderildiği Haftanın alanın- da, Geliyê Pisaxa'da bulunan eğitim kamplarında siyasi ve askeri eğitime tabi tutularak gelişim kaydetmişti. Eğitim devresi sonlarına doğru TC ordu birlikleri ve işbirlikçi Güneyli güçlerin ortaklaşa giriştikleri ihanet savaşına karşı savaşında yerini al- mış, çok sıcak ve yoğun geçen sürekl- li çatışmalarda kısa sürede çelikleş- miş ve büyük savaş deneyimi edin- mişti.

Bu savaşımın ardından Zelê alanı- na geçen Xebat heval, burada siyasi eğitimini tamamlayarak parti bilinci- le donanmış ve 1993 yılında PKK'nin geliştirdiği ateşkes sürecinin ardından Botan eyaletine geçerek, Garisan ala- nında lojistik birliğinde yer almıştı. Lojistik faaliyetlerinin yanı sıra, çeşitli eylemlere de katılan bu birlik içinde uzun süre çalışmış, özverili yaklaşımı ve çalışmalarını hep coşkuyla yapma- sı, sevilip sayılmasını beraberinde ge- tirmiş ve manga komutan yardımcılı- ğı görevine getirilerek gelişmesinin önü açılmıştı.

Bu görevinde çalışmalarını artan bir coşkuyla sürdüren Xebat heval, Çaçê şehitlerinin anısına geliştirilen Deryê Sêvo eyleminde saldırı birim- lerinde yer almayı önermiş ve bu önerisi kabul edilerek, keşif çalışma- larında yerini almıştı...

Akşama doğru tüm hazırlıklar ta- mamlanmıştı. Saldırı ve savunma

Adı, soyadı: **Zeki YILMAZ**

Kod adı: **Xebat**

Doğum yeri ve tarihi: **Girberaz**

köyü-Nusaybin/ Mardin, 1970

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Haziran**

1995, Deryê Sêvo

birlikleri, taciz birimleri ayrılmış, buna göre silah ve teçhizat dağılımı yapılmıştı. Gerilla birliği gece ortasına doğru harekete geçecek, eylem yerine daha da yakınlaşacak, gündüzü gizlenerek geçirecek ve akşam erkenden Deryê Sêvo'ya tırmanarak burada konumlanan düşman gücüne yönelecekti. Gidilecek noktaya önden bir grup keşifçi gönderildi ve gerillalar dinlenmeye çekildiler...

Haziran ayının 19'unu 20'sine bağlayan gece karanlığında gerillalar düşman mevzilerine doğru tırmanışa geçtiler. Gece yarısında hilalin parıltamasıyla birlikte mevzilerin önünde durdular.

Ön grupta bulunan Zinar, Çekdar ve Xebat hevaler birbirlerini savunarak ilk mevziyi kontrol ettiler. Yanılmamışlardı; düşman ilk mevzileri terk etmiş, daha gerideki mevzilere kayarak kendini savunmaya çekmişti.

Her üç yoldaş el bombalarını çıkartıp pimlerini çekerek ellerine aldılar. Çömeldikleri yerde kayalıkları siper edinerek bir sonraki mevzilere doğru kaymaya başladılar. Önde gi-

den Xebat heval birden durdu. İlerideki mevziye daha dikkatlice baktı. Mevzinin aralıklı taşların ay ışığında açık gözükmesi gerekirken, kapalı olduğunu farketmişti. Eğilip yoldaşlarının kulağına düşündüklerini fısıldadı. Birlikte dikkatlice baktılar. Haklıydı, mevzi duvarının gerisinde duran biri ay ışığının geçmesini engelliyordu...

Her üç yoldaş işaretledi. Xebat heval bombayı tuttuğu elini havaya kaldırdı, sağ dirseğini yere dayayarak yüklendi ve haykırarak bombayı fırlattı:

- "Bijî Serok Apo!"

Önce bir fûnye sesi işitildi. Ardından çıkan büyük bir gümbürtüyle gece daha bir aydınlanırken mevzinin gerisinden çığlıklar yükseldi ve birden onlarca silah eşlik etti...

İlk mevzinin ele geçtiğini gören düşman askerleri, namlularını o yöne çevirerek ateşlemeye koyulurken, gerilla saldırı birimleri mevzilere birer şahin hışımıyla dalmaya ve bombalarla iç içe çatışmaya koyuldular. Yüreklerindeki intikam ateşi gürleşmiş, peş peşe düşman mevzilerini sö-

kerek ilerliyorlardı.

Çok geçmeden düşman gücü mevzilerini terkederek kayalıklara dağıldı. Gerillalar elde ettikleri mevzilerde düşman cesetleri üzerinden silah ve teçhizatları toplarken, yerde tanıdık bir bedene rastladılar. Zinar heval bedeni sırtüstü çevirdi. Xebat hevalin gencecik yüzü ayışığında kıpkızıl parıldadı. Çekdar heval hemen yere diz çöktü. Yoldaşının başını avuçladı, eliyle yüzündeki kızılığını silmeye çalıştı...

Yüreği intikam ateşiyle alev alev kavrulan Xebat heval, imha ettiği düşman mevzisine atılırken isabet eden bomba parçalarıyla ağır yaralanmış ve aldığı intikamın iç rahatlığıyla sonsuzluğa kanat gererek, Çaçê şehitlerine ulaşma arzusuyla ebediyen özgürleşmişti...

Düşman üzerinden alınan silah ve teçhizatların yanısıra, omuzlarda taşınarak Çêlê Mêjê dağının uzantısı Deryê Sêvo'dan indirilen Xebat heval, Bestler'de Girê Sor eteklerinde kutsal vatan topraklarına emanet edildi...

Mücadele arkadaşları

Herekol'un iki zirve tepesi vardır. Toprağı kızıl olan Deşta Sor, sarp kayalıklı olan Kela Lawîna'dan Bestler'e upuzun uzanan Dola Sa ile açılırken, aynı uzunluktaki Erkent vadisiyle Çaçê'ye açılır. Deryê Egîd bir dağ keçisinin bile zor tırmanabileceği sarıplıktaki Bestler'e inen kapılarıdır. Deşta Sorê'den Çemê Karê'ye doğru sadece iki kapıdan inilir. Bunlar Deryê Keperê ve Deryê Bêrme Reşê'dir. Pervari yönüne doğru yüründükçe kapılar artar. Deryê Kumreş, ê Kuştıyan, ê Kela Lawîna, yê Mixês, ê Nava Bera, yê Gezingê, yê şehit Hozan, ê Osman Axe başlıcalarıdır. Çaçê yönüne dönlüğündeysé gür ormanlarla birlikte kapılar daha da artar. Deryê Kaniya Reş, ê Çepera Şemso, yê Xirxirok, ê Xezinê, yê Kewartê, yê Garisan, ê Kelka, yê Bêrma Çêleka, yê Kera, yê sêvsêvka, yê şehidan ve yê şahînan sırayla dizilir...

Gola Reşê, ya Deşta Sorê, ya Warê Kunê, ya Bêrma Çêleka, ya Berê Gir, a Bêrme Zerê, Golên Xwarka Taliyan Herekol zirvesinde yer alan gölcüklerden başlıcalarıdır. Gola Deşta Sorê’de yaz aylarında yaban ördekleri beslenir...

[illegible][illegible]

Adı, soyadı: **Hurşit AKAY**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tirya
Köyü-Pervari, 1975**
Mücadeleye katılış tairhi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Temmuz
1995, Herekol Dervê Xirxirok**

Herekol'un en güzel otu *soryazdır*, ardından *guhreşik* gelir. Yapraklarında siyah siyah benekler olmasından bu adı almıştır. Soryaz yağda kızartılır ve damakta kalıcı bir tad bırakır. *Heliz* diplerinde apak gülümseyen mantarların tadı ise bir başka güzeldir. *Heliz* adeta karları kovalayarak topraktan fıskırır. Filizi önce beyaz zarla kaplı yumru gibidir, ardından zar çatlayarak açılırken koyu yeşil sürgüleri gün ışığına kavuşur. Daha filizi yumruyken köylüler koparır, doğrar, kurutur ve yemeğini yaparlar. Büyüyen *helizler* ise kurutulup saman haline getirilerek kış boyu sürülerin en sevdikleri gıdaları olur. *Tırşok* ekşimsi tattadır, salatanın yanından eksik edilmez. Zahter ve adaçayının, kaynatılıp suyu içilir, birçok hastalığa ilaçtır. Keçükur, Belaleyzik ve çiğdem çiçekleri yamaçlarından doruğa kadar dizilir ve bir tarafında bittiğinde, diğer tarafında yeni yeni yeşerir. *Bihok* ve *belalûk* ağaçlıkları kayalıklarına yapışarak yeşerir. Yaz sonunda *belalûk* yemişleri kızarır, tatlı tatlı sulanır...

Qaç, çam cinsinden yaprakları sürekli yeşil duran bir ağaçtır. *Gunî* aynı familyadan, yere yayılarak büyür. Yeşerdikten sonra beyaz küçük çiçekler verir. *Gunî fişik* daha küçük olup bir kir-

piği andırırken, *gunî beraz* ise iri, sert dikenlidir. *Er-bist*, *qaç* cinsinden olup kozaları dikenle kaplıdır. *Rêvaz* bir yıl yenir, bir yıl yenmez. Tazeyken emildiğinde limon tadı verir. Çoban çocuklar *kulilkên mêşa* otunun çiçeklerini emer, ağızları tadlanır ve gülümseyerek sürülerini otlatırlar...

Garzan dağlarına bakan yamaçlarının ovayla birleştiği yerde başlayan Beşa ormanları, artan gürültüde uzanır. Daha ileride Botan çayı doludizgin akar. Pervari ovası, Herekol ile Botan çayı arasında sıkışıp kalmıştır. Botan çayı, Beytüşşebap yaylarından akagelen Masiro'yu ve Garzan'dan süzülerek gelen Miks suyunu bağrına katarak Dicle'ye ulaşır.

Dört mevsimi bir günde yaşatan Herekol güzeldir, ama Herekol, gerilla ile bir başka güzeldir. Gerilla ile yeşermiş, gerilla ile onurlanmış, gerilla ile özgürlüğe kale, direnişlere tanık olmuştur.

Hozan'ı, Akif'i, Çekdar ve Zınar'ı Berivanları bağrına basmış, başı dik bulutlara yükselmiştir.

Gerilla Tal köyünün yukarılarında Banê Helizê'de düşmana pusu kurmuş, devirdikleri askerlerin silahlarını alarak noktaya gelmiş, yedekteki gerilla birliği takviye gelen düşman askerleriyle çatışmaya girmişlerdi. O gün çatışma akşama dek sürdü. Darbe yiye düşman, gece boyunca takviye güçler getirerek Herekol'un yamaçlarına dizdi ve ertesi sabah yamaçlardan tırmarmaya çalıştı.

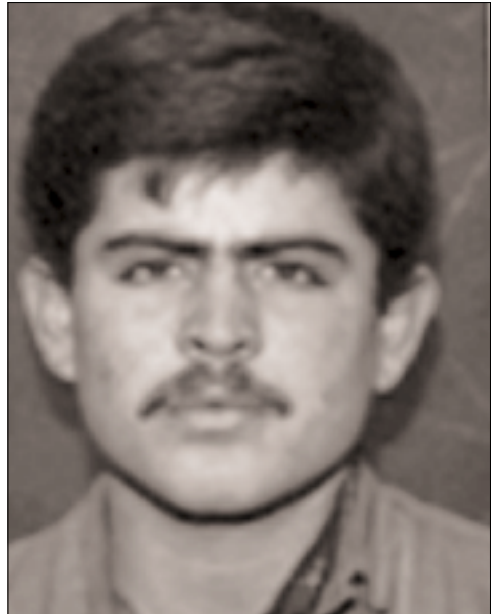
Kela Lawînê'de mevzi- lenmiş gerillalar, aşağıya

küçük birimler sarkıtarak kapılarda düşmanı karşıyor, darbeliyor ve tırmamalarını engelliyorlardı. Pusu ve çatışmalar yine gün boyu sürdü...

Akşam, Deryê Xirxirok yakınında ki tepelere yerleşmiş düşman gücüne karşı, gerillalar baskın hazırlığına giriştiler. Baskında Çekdar ve Zınar hevaler ısrarla yer almayı önerdiler. Baskın ve saldırılarda oldukça deneyimli olan bu iki yoldaş, daha önce Deryê Sêvo eyleminde de şehit düşen Xebat hevalle birlikte düşmana saldırmış ve mevzileri tek tek ele geçirmişlerdi...

Zınar heval Pervari'ye bağlı Ers köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocukluğu çobanlıkla geçer. İlerleyen yıllarda metropollere giderek çeşitli işlerde çalışır. 1990'lı yıllarda halk serhildanlarının boyvermesinden oldukça etkilenecek bir grup arkadaşıyla birlikte köyüne döner ve yerel gerilla güçlerine katılım gösterir. Haftanın alanındaki eğitim kamplarına gönderilir. Burada 1992 Güney Savaşı'nda birçok çatışmaya katılarak askeri deneyim edinir ve 1993 yılında Garisan alanına geçerek gerilla savaş birliklerinde yer alır.

Çekdar heval Herekol'un Batı yamaçlarına sırt vermiş Tırya köyünden-

dir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin alanda gelişmesiyle birlikte köy korucusu olan aile çevresi ve köylüleri gerilla baskınları ailece metropole göç etmiş ve yaşamlarına orada devam etmişlerdir. Ancak halk serhildanlarının boy vermesi ve Adana'daki Kürt kitlelerini de kucaklamasıyla ulusal bilinci gelişen Çekdar heval, aynı köyden gençlik arkadaşlarından bir grup ile birlikte Garisan alanına gelerek gerilla saflarına katılmıştı. Alandaki gerilla birlikleri içerisinde siyasi eğitimini görürken, katıldığı eylemlerle askeri yeteneklerini açığa çıkartmış ve geliştirmiştir.

Deryê Xirxirok, Deryê Newala Sorhinînê ile Erkent vadisine açılır. Tam karşısında Kaniye Newalê vardır. Düşmanın Çêlê Sa ve Banê Hirça yakınlarındaki tepelerde konumlanan güçlerine karşı baskın eylemine geçen gerilla birliğinin en önünde Çekdar ve Zinar hevaler ilerlemekteydi. Soğukkanlı, özverili, coşkulu ve savaşkan özellikleriyle ön plana çıkan Zinar heval manga komutanlığı görevini, yoldaşlığa, görevlere ve mücadeleye derin bağlılığıyla öne çıkan Çekdar heval ise, manga komutan yardımcılığı görevini üstlenmiş ve her iki gerilla da büyük bağlılıkla gereklerini eksiksiz yapma çabasında olmuşlardır. Alanda gelişen hemen her eyleme katıldıkları ve ön saflarda yer aldıkları gibi, gerilla hareketliliğinde öncülük yapar, mevzilenecek, konaklanacak yerleri bulur, eylem keşiflerini gerçekleştirir, en uzun, en yorucu yürüyüşlere coşkuyla katılır, yorulmak nedir bilmezler... Düşmana gözüpek yönelir ve mutlaka sonuç alır, önlerine koydukları hedefi söker, koparır ve kesin almadan dönmez, çekilmezler...

Düşmanın konumlandığı tepeye sessizce sızan gerillalar mevzilenirler. Roketatar, BKC ve kleşlerini mevzilere çevirerek tetiklere basarlar. Çığlıklar, bağırışlar yükselir...

Gerilla silahları kısa bir süre daha mevzileri döver, ardından aniden susar.

O zamana dek karşılık verme fırsatı

bulamayan düşman gücü, mevzilerin gerisinden namlularını uzatarak ateşlemeye başlar. Ancak Zinar ve Çekdar hevaler çoktan öne atılır, düşman mevzilerine yanaşır ve el bombalarının pimlerini çekerler. Önce iki füyne sesi, ardından iki büyük gürültüyle birlikte düşman mevzisinde silahlar susar, yüksek birkaç bağırışıyla mevzi tümden suskunluğa gömülürken, her iki yoldaş dirsekleri üzerinde sürünerek bir başka mevziye yanaşırlar. Çok geçmeden o mevzi de suskunluğa gömülür. Ardından bir başka mevzi ve sonra bir diğeri peş peşe suskunluğa gömülürler.

Neye uğradıklarını öğrenmeye fırsat bulamadan, peş peşe mevzileri düşen düşman gücünün geriye kalanları (çoğu silahlarını da bırakarak), tepeyi bırakıp canlarını kurtarmak için kaçmaya başlarlar. Bu esnada tepenin gerillaların eline geçtiğini anlayan, diğer tepelerde konumlanmış düşman askerleri, namlularını gerillaların ele geçirdikleri tepeye çevirerek ateşlemeye koyulurlar.

Düşmanın yoğun ateşi altında tek tek mevzileri dolaşan Zinar ve Çekdar hevaler, taşıyabildikleri kadar silah ve teçhizatı alarak savunmadaki yoldaşlarına doğru yürürken birden Çekdar heval durur, önde giden yoldaşı Zinar'a seslenir:

"Hevalê Zinar, min çenteyê fişengên M-27'ê ne aniye. Tu dizane fişengên wê li cem me kêmin. Tu bisekin, ezê biçim, bînim û vegerim."

Zinar heval:

"Baş e, ezê te biparêzim, lê zû were" diyerek omuzuna üst üste astığı silahları yavaşça alıp yere bırakır ve arkadaşını savunmak üzere yere diz çöker. Namlusu düşmanın konumlandığı tepeden kopagelen kıvılcımlara yönelir ve tetiğe basar... Gecenin karanlığında peşpeşe yaylımlar düşman askerlerinin üzerine yağmaya başlarken, Çekdar heval en ilerideki mevzide unuttuğu mermi dolu M-27 çantasını almaya yürür. Hem jarjörölü, hem şeritli olan bu

silahı görünce çok sevinir, öldürdüğü düşman askerlerinin üzerinden alırken bu sevinçle çantasını almayı unuttur. Çantanın bulunduğu mevziye yanaşırken, *"heval"* diye yankılanan bir sesle duraklar. Sesin geldiği yöne döner. Orada yoldaşı Zinar savunmasında bekliyor olmalıydı diye düşünür. Acaba o mu seslenir, yoksa başka arkadaşları mı tepeye girmiştir? Bu düşüncelerle dolu çarçabuk çantayı aramaya koyulur. Çanta ilk gördüğü yerdedir. Uzanıp alır. Omuzuna asar. Geri dönüp tam yürüyeceken aynı çağrılışı bir daha duyar. Durup yöresini dinler...

Zinar heval, mermi çantasını almaya giden Çekdar hevalini savunmaya çalışırken, silahının namlusundan fırlayan kurşunların geceyi kızıştıran yaylımlar yerini deşifre etmiş ve düşmanın onlarca namlusu üzerine çevrilmiştir. Yere mevzilenmeden diz çöker. Birden gelen kurşun seli içinde yüreğinde derin bir acı hisseder ve *"heval!"* diye can yoldaşını çağırarak Herkol kayalıklarına uzanır...

Çekdar heval kısa bir müddet etrafını dinler, kulaklarına kurşun sesleri dışında bir ses gelmeyince, birden içi burkulur ve aceleyle öne atılır. Yoldaşı Zinar'ın bulunduğu yöne koşmaya başlar. Koşarken *"hevalê Zinar, hevalê Zinar"* şeklinde içten haykırışları Herkol kayalıklarında yankılanarak yükselir, gerginleşen bedenini yoğun bir ter basar ve soluk soluğa kalır...

Birden durur. Yoldaşı bir kayalığın üzerine uzanmış duruyordur. Yeniden *"heval"* diye haykırır. Sesi yenden kayalıklarda yankılanır, yankılanır... Aniden sırtında duyduğu bir acıyla yere, yoldaşının yanına diz çöker. Eğilip uzanmak ister, yüzüne dokunup konuşmayı arzular. Tüm gücünü toplar. Dudakları aralanır ve o kutsal sözcükler Herkol kayalıklarında yankılandı, yayıldı, her esintiyile Kürdistan'a...

"Heval!..."

Mücadele arkadaşları

Cudi heval Serhatlıydı. Doğubeyazıt'ta, Çiftlik köyünde dünyaya gözlerini açar. Yaylalarda çobanlıkla geçirir çocukluğunu. Bir yandan okumayı, öğrenmeyi, bilmeyi ister. Direniş öyküleriyle çocukluğunu paylaştığı Cemşit'in ve Mahir'ir destanlarıyla büyür Cudi heval...

Daha ondördünde serhildanların içinde buluverir kendini. Sokaklarda haykırır, "An welatek azad, an mirin!" diye. Kovalar günlerce düşman panzerlerini, tanklarını. Karışır, halkının arasına, konuşur bilgece... ve ondördünde sevdaları gerillaya, tutulur dağların özgür esintisine...

Evde, gerillalar akşam sofrasına otururken, önerir düşüncesini. Gülümser gerilla komutanı, "Ma tu mezin büye?" diyerek.

"Belê!" diye öfkelenir hemen ve ekler ardından, bilgece: "Bav û kalên me mezin in, ka çi kirin?"

Gülümserler karşılıklı. Yemekler yenilir, çaylar yudumlanır. Hecanla bekler gerilla komutanının yanıtını. Bir yandan köylülerle konuşmalarını dinler gerillaların. Derken ayağa kalkarlar. Artık gitme zamanıdır. Geçip durur gerilla komutanının önünde. Göz göze gelirler. Kıvılcım kıvılcım aydınlanır iri gözbebekleri. Omuzlarına dolar elini gerilla komutanı ve gülümseyerek konuşur nihayet:

"Baş e, hevalê Cudi, ka em biçin!"

Uçuverir neredeyse. Atlar gerilla komutanının boynuna, sarılır, öper uzun uzun. Sonra vedalaşır, annesiyle, babasıyla, kardeşleriyle. Gülümserler hep birlikte ve ayrılır eşikten, yürür karanlığı yara yara...

Henüz ondört yaşındayken 1992 yılında gerilla saflarına katılan Cudi heval oldukça sıcakkanlı, sevecen ve coşkuludur. Yetiştığı yurtse-

ver aile ortamında gerillalarla iç içe büyür, ulusal kurtuluş mücadelesine, partiye derin bağlılık duyar. Gerillaların her anlatımını can kulağıyla dinlemiş ve kendini bilindirmeye özen göstermiş, öğrendiklerini çocukluk arkadaşlarına aktararak militanlaşmaya başlamıştır.

Saflara katıldığı yılın son aylarında dek pratik savaş birlikleri içinde kalan Cudi heval, doğup büyüdüğü toprakları gerilla gözüyle görme ve yeniden tanımanın coşkusuyla yurtseverlik duygularını oldukça geliştirmişti. Yaşının küçük olması nedeniyle eylemlere sokulmaması, görevlere gönderilmemesi hep öfkelenildiği tutumlar oldu ve büyüme çabasıyla kendine yüklenerek, olgun, kararlı, direngen bir kişilik edindi. Mevsim koşullarının ağırlaşmasıyla birlikte önce Güney Kürdistan sahasına ve oradan da Zelê alanındaki gerilla eğitim kampına gönderildi.

Burada eğitim devrelerine katılan Cudi heval, daha köklü parti ve mücadele bilinci edindi. 1993 yılı sonlarına doğru savaşma arzusu ve gerillalaşma tutkusu daha fazla beklemesine izin vermedi. Komutanlarına sıcak savaşım sahasına gitmeyi önerdi ve önerisini savundu. Büyük kararlılık ve istemi karşısında önerisi kabul edilerek Botan Eyaleti'nin Garisan alanına gönderildi.

1993-94 kışını pratik savaşım sahasındaki gerilla birlikleriyle eğitim görerek geçiren Cudi heval, bahar ile birlikte düşmanın başlattığı kapsamlı operasyonlara karşı yoldaşlarıyla omuz omuza düşmana ilk kurşunlarını sıkmaya başladı. Yoğun ve pepeşe gelişen çarpışmalarda cesaret ve kararlılıkla yerini alarak büyük savaş deneyimi edinip çelikleşti. Artık içi rahattı. Kendisine çocuk gözüyle bakılma-

YERLİK BİRİMİNİN ADI: ÇİFTLİK KÖYÜ-DOĞUBEYAZIT NO: 123456789	
	Adı: Hikmet Canagal
Doğum yeri ve tarihi: Çiftlik köyü-Doğubeyazıt/ Ağrı, 1978	Doğum yeri ve tarihi: Çiftlik köyü-Doğubeyazıt/ Ağrı, 1978
Mücadeleye katılış tarihi: 1992	Mücadeleye katılış tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Temmuz 1995, Terhem	Şehadet tarihi ve yeri: 17 Temmuz 1995, Terhem

Adı, soyadı: **Hikmet CANAGAL**

Kod adı: **Cudi**

Doğum yeri ve tarihi: **Çiftlik köyü-Doğubeyazıt/ Ağrı, 1978**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Temmuz 1995, Terhem**

*“Mutluluk dediğin
ne ki?
Boylu boyunca uzanmış
Kanlar içinde;
Her tarafı güller yarası
Yoldaşın...
Son nefesiyle kulağına
fısıldar:
“Yaşasın Başkan APO”
“Yaşasın PKK”
“Şehîd Namirin!”
“Tüm yoldaşlara
selamlarımı söyleyin”
“Bizi unutmayın!
Bizi unutmayın!”
haykırışlarını
Duramazsın o an işte,
duramazsın
Bütün heybetiyle bir
yıldırım gibi
Yürürsün o an düşmanın
üstüne üstüne!
Kin ve öfken
napalmlaşır
Alev alev saçılırsın
suratına
Kalles düşmanın!”*

dığı gibi, büyük sevgi ve saygı gösterilmekte ve görevlere gönderilmekte, büyük güven duyulmaktaydı.

Atıklığı, canlılığı, güleryüzlülüğüyle yaşamda yoldaşlarıyla tez kaynaşabilen Cudi heval, 1995 baharıyla birlikte aynı alanda bulunan lojistik birliğine verildi. Ağır ve yorucu bir görev olmasına rağmen, öneminin bilincinde olarak büyük fedakarlık ve çabayla gereklerini yerine getirmekteydi. Gençliğin

ve ardından gelen yoldaşlarına işaret vererek mevzilenmelerini sağladılar. Bu esnada düşman güçleri ve çeteler gerillaları farkederek silahlarını ateşlemeye başladılar. Cudi heval yere uzanarak karşılık verir ve yoldaşlarının ısrarlı çağırımlarına rağmen, “Hûn xwe û hêstiran xelaskin, ezê we biparêzim!” diye karşılık vererek ayrılmaz ve çatışmaya koyulur. Attığı seri ve isabetli kurşunlarla çetebaşını ve iki çeteyi cezalandırırken bazı çeteler ve

verdiği yoğun enerjisiyle parti ve mücadele bilincini birleştirerek üstün bir moralle en yorucu görevlere koşar ve yoldaşlarına da moral kaynağı olurdu.

Ağustos'un ilk haftasında bir grup yoldaşıyla birlikte yanlarında katırlarla lojistik temini için Qalendera yönüne giderlerken, düşman güçlerinin yanısıra ihanetçi çetelerin attığı pusuyla Pira Avanos yakınında karşılaşırlar. Cudi heval pusuyu ilk farkederek yere diz çöker

askerler de yaralanır. Ancak mevzilendiği yerin uygun olmaması çatışmayı daha fazla sürdürmesine el vermez ve dört bir yandan gelen kurşunlar körpecek bedenine isabet eder.

“Bijî Kurdistan!” diye haykırarak göreve gittiği özgürlük vaadeden yol üzerinde kutsal vatan topraklarını kızıştırtarak ebediyen aydınlığa yürümeye devam eder.

Silah arkadaşları

Ova hep zindan olmuştur Kürde, en ölümcül esareti orada yaşamıştır. Orada uzaklaştırılmıştır Kürtlüğünden, orada eritilmiştir sömürgeciliğin cenderesinde. İhanet orada boy vermiş, özgürlük orada katledilmiş, namus-onur orada yitirilmiştir.

Pervari ovası, daha bir bulaştırılmıştır ihanete. Düşman kol kol germiştir ağlarını. Tutunur orada çetecilikle.

Ürkek olur ova insanı, güçsüz görür hep kendini. Kader algılar tutsaklığı ve eğer başını düşman önünde. Düşmanlaşır giderek kendine, düşmanlaşır vatanına.

Gürzo bu ovada bir çete köyüdür. Kültürüyle büyümüştür düşmanın, erimiş, yitirmiştir gerçekliğini. Halk serhıldanlarda haykırırken özgürlük türkülerini, düşmana el pençe divan durur Gürzo köylüleri.

Gerillalar bir gün uğrar bu köye. Köy düğün derneğe durmuştur, kendini tümünden yitirmiştir. Bilmez gerillalar ihanetin kol gezindiğini. Bilmez ihanete uğrayacağını **Hayri** heval...

Saftır, tertemizdir yüreği Hayri hevalin. Varır yanaşır köylülere, seslenir gülümseyerek, çağırır dostluğa, onurlu yaşama...

Silopi'nin Şivêsor köyünde dünyaya gelmiştir Hayri heval. Gözlerini Kürdistan yaylalarında açmıştır dünyaya. Sürülerini otlattır Cudi eteklerinde, burada seyretmiştir güneşin en güzel doğuşunu, burada tanımıştır dostluğun en yücesini.

Daha küçük yaşlarda tanışmıştır gerillayla. Süt, yoğurt ikram etmiştir özgürlük savaşçılarına ve ulaşma özlemiyle büyümüştür, Cudi'nin serin esintisinde...

Ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanmasıyla düşman dağlarda

operasyonlarını geliştirir ve özel savaş tedbirlerini arttırarak köyülerin yaylalara çıkmasını engeller. Onları köylerine, köylerde de evlerine hapseder, gerilla ile bağlarını kesmeye çalışır. Hayri heval, ailesiyle birlikte gerillaya bağlanmıştır. Gizlice onlarla buluşur, ekmeğini, peynirini paylaşır, direniş öyküleri dinler, daha zorlu günlere hazırlanırlar...

Düşman evlerinde de köylüleri rahat bırakmaz, tutuklar, işkencelerden geçirir ve tehdit ederek ya ajanlaşma, ya da çeteleşmeyi dayatır. Şivêsor köylüleri direnir, başkaldırırlar dayatılan ihanete. Ama düşman zalim, düşman zorludur ve Şivêsorlular sürülür topraklarından, yıkılır evleri, yakılır köyleri...

Soluğu gerillada alır Hayri heval gençlik arkadaşlarıyla. Yüreği alev alev intikam ateşiyle doludur. El verir Cudi'ye, silahlanınr, kuşanır ve karışır özgürlük savaşçılarına.

Henüz ondört yaşındadır. Cudi doruklarındaki gerilla kampında eğitime alınır. Parti ve mücadele bilinciyle donanır. Sakin, sessiz ve olgun kişiliğiyle yoldaşlarının sempatisini tez kazanır. Yüreği kötülük nedir bilmez, gözleri denizimsi sevecenlikte hep iyiyi, güzeli arar...

Eğitim devresinden sonra Cudi alanında hareketli gerilla birliği içinde yer alır. Botan'ı adım adım gezmeye başlar. Çocukluğunda uzaktan seyrettiği topraklarda yürür, çimenlerinde oturur, ağaç gölgelerinde dinlenir, kayalıklarında mevzi tutar, namlusunu yöneltir düşmana ve ateşler intikam kurşunlarını...

Gün ışığında altınimsı parlardı yumuşacık saçları. İri iri açılırdı gözbebekleri, yürürken düşmanın

Adı, soyadı: **Mehmet YÖNGEN**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ağustos 1995, Gürzo çete köyü**

üstüne ve sonsuz bir şefkatle yürürdü inerken halkının arasına.

Onaltısında pıştı, çelikleşti, savaşın sıcaklığında ve gelip durdu Herekol'un doruğunda, yürüdü Kela Lawîna'da, Deşta Sor'da...

Mücadeleye tez zamanda uyum sağladı, manga komutanlığı görevine getirildi Hayri heval. Savaşçıları korur, geliştirir, coşkulandırır gece-gündüz. Dinmez bir gülümseyişle katılır her eyleme. Sakınmadan yürür en önde...

Ağustos sonlarına doğru bir grup yoldaşıyla iner Herekol'un doruklarından, yönelir Pervari ovasına varır, durur Gürzo köyünde.

"Bê tedbîr neçel!" diye uyarır yoldaşları, ancak, karartı düşmemiştir Hayri hevalin yüreğine.

"Tîşte nabe," der ve ekler gülümseyerek, "Ez ji bo dostaniyê diçim, ne ji bo şer!"

Ve dalar evlerin arasına, yanaşır düğüne durmuş köylülere, indirmez silahını omuzundan, mevzi-lenmez seyrederek öylece...

Sonra seslenir çetelere usulca, uzatır dostluk elini, yineler çağrısını ard arda...

Ancak ihanete batmıştır Gürzölular, kaçırlar birden dört bir yana, suçluluğun tedirginliğiyle ve titrek parmakları gider hızla tetiklere...

Hâlâ gülümsemektedir Hayri heval ve çağırılmaktadır dostluğa, onurlu yaşam yoluna...

"...Birkaç gün sonra, bir Eylöl gecesinde yeniden yönelir gerillalar Gürzo'ya, yanlarında Hayri heval yoktur, ancak yürekleri Hayri hevalin sevecenliğiyle dopdoludur. Çevirirler namlularını ihanet odağına ve dokunurlar tetiklere Hayri hevalin intikam tutkusuyla, özlemleriyle."

Silah arkadaşları

Şehit Meryem Abdullah REŞİT (Warşin),
Rehanik köyü-Derik/ Mardin, 1972 doğumlu,
Beytüşşebap'ta şehit düştü.

Düşman, ihanet ağını örme-yi sürdürüyordu. Kürt insanını suça bulaştırarak gizlemeye çalışıyordu kendini ve büyük suçlarını...

Kalendera alanında Bareşa köyünden Kemal adlı bir milisi yakaladı, düşürdü ve halkına yöneltti. Daha önce gerillalarla ilişkideydi, düşmanın sahte vaatlerine, ölümcül tehditlerine boyun eğdi, unuttu gerçeğini ve bulaştı suça. Bununla yetinmedi, ailesini de bulaştırdı ihanet batağına.

Gerillalar güvenirdi ona, ailesine. Gidip gönül rahatlığıyla otururlardı evinde, yer-içer, sohbet ederlerdi saatlerce. Akıllarına gelmezdi hiç ihanete uğrayacakları.

Bir gece vakti Bareşa köyüne uğradı üç gerilla. Varıp oturdular evinde. “Zilamê min ne li male” dedi, suça bulaştırılmışın eşi ve kurdu ihanet sofrasını.

Her zamanki gibi iştahla yemeye koyuldu gerillalar. Birden sarsıldı yer yerinden, döndü dünya beyinlerinde, karardı gözleri, görmez oldu dört bir yanı, takatsiz düştü bedenleri.

“Em rabin” diye iteledi sofrayı gerillalardan biri ve ekledi, zor açılarak dudakları, “vane em jehrî kirin, xiyane li me kirin!”

Kalkmaya yeltendi gerillalar. Yeniden çalkalanıverdi dünya. Duvarlar yıkılıverdi üzerlerine. Uzandılar silahlarına. Kavramaktan yoksun düşmüştü parmakları...

Birden dışarıda buluverdiler kendilerini. Serin esinti ferahlattı biraz. Yükseliyordu habire toprak ve iniyordu durmadan gökyüzü.

Pusuya yatmıştı, suça bulaştırılmış milis. Cemal’ı kod adı, gerçek ismiyse Kemal! Kararmıştı yüreği, donmuştu gözleri, egemen olmuştu dokularına ihanet ve dokundu tetiğe, suçluluğun ürkekliğiyle. Daha fazla tutamadı silahı saraya tutulmuş bedeni. Biliyordu ihanetin be-

delini, biliyordu karşılıksız bırakılmayacağını arkadan hançerlemenin. Kapıp silahını kaçtı oradan, sonra kaçtı evden, kaçtı köyünden, kaçtı vatanından. Gitti sığındı düşmanın kollarına. Ancak atamıyordu üzerinden ihanetin verdiği korkuyu. Biliyordu, bir gece gerillaların karşısına dikileceğini, biliyordu özgürlük silahlarının beynine dayanacağını, biliyordu ihanetin bedelini ödeyeceğini...

Afrin’de yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan Zınar heval, daha küçük yaşlardan itibaren çeşitli işlerde çalışarak hem kendi, hem ailesinin yaşamına katkıda bulunmakla karşı karşıya bulur kendini. Afrin’i çevreleyen zeytin bahçelerinde uzun uzun çalışır, emeğiyle büyümesini daha küçük yaşlarda öğrenir. Yoğun çalışma ortamında sessiz, kendi halinde, ağır başlı bir kişilik edinen Zınar heval, birçok Kürt köylüsü gibi ergenlik çağına ulaştığında evlenerek daha ağır bir yükümlülüğün altına girer. İki aileyi besleyebilmenin sorumluluğuyla daha fazla çalışma gereğini duyar. Kalıcı iş bulamadığından birçok farklı işte çalışmaya koyulur. Bu arada yazları Lübnan’a geçerek meyve bahçelerinde çapalama işlerinden, hallerde taşıyıcılığa kadar birçok işte çalışır.

Bu süreçte ERNK çalışanlarıyla karşılaşan Zınar hevalin yaşamında artık yeni bir dönem açılır. O güne kadar bilincinde olmadığı birçok gerçekliği öğrenir ve çok emek harcadığı, kan-ter içinde gece-gündüz çalıştığı halde iki yakasını bir araya getirememenin kader olmadığını, sömürünün emekle bağlantısını, ülkesinin bir sömürge olduğunu, kendisinin de bu sömürge ülkenin insanı olduğunu hayretler içerisinde öğrenir.

O günden sonra hep ERNK çalışanlarını arar. İşten zaman bulduğu saatlerde onlarla birlikte olur, konu-

Adı, soyadı: **Ali MISTO**

Kod adı: **Zınar**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1965**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **2 Eylül**

1995, Bareşa köyü

şur ve söylediklerini can kulağıyla dinleyerek ulusal ve sınıfsal bilinç edinmeye çalışır.

Bir müddet sonra Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, gerilla savaşı, halk serhildanları, devrim, şehadet gerçekliği, parti, Parti Önderliği kavramlarıyla yoğrulmuş Zınar hevalin yüreğini özgürlük ve savaşımlar alevleri sarmaya başlar.

Yavaş yavaş işinden koparak zamanını daha çok ERNK çalışanlarına ayırır. Beraberlerinde halkın arasına iner. Halk gerçekliğini ilk kez çarpıcı ve derinden görür. Bu arada kısa süreli bir eğitim devresine katılarak, yeni yaşam yoluna girer.

Eğitim devresinden sonra Güney-Batı Kürdistan'da halk kitleleri içinde cephe çalışmalarında bulunur. Kısa sürede halkla bütünleşir, kaynaşır ve halkın yoğun sempatisini kazanır. Ancak bunu kendisine yeterli görmez, daha çok bilinçlenme ve halkına daha çok verme arzusu gün geçtikçe yüreğini daha bir coşturur.

Bu kez köklü bir eğitim devresine katılan Zınar heval, partiye, Parti Önderliği'ne ve şehitlere büyük bağlanır ve bu bağlılıkla sıcak savaşım sahasına geçme kararını kesinleştirir.

1993 yılında bir grup yoldaşıyla birlikte Güney Kürdistan'ı aşarak Cudi alanına gelir ve gerilla saflarında yerini alır. Yaşamında ilk kez kendini bu denli mutlu ve özgür hissettiğini yoldaşlarına:

"Ez gîhiştîm Cudi wek ku nû hatim dunyê!" diyerek ifade eder.

Cudi alanında hareketli gerilla taburu içinde yer alan Zınar heval, sıcak savaşım içinde düşmana sıkıştığı her kurşunla daha bir yurtseverleşir, ulusal bilinci daha bir pekişir. Emeğiyle yaşamı kazanma özelliğini parti ve mücadele bilinciyle birleştirerek, yoldaşları arasında saygın bir yer edinir ve çalışkanlığı, fedakarlığı, olgun, katılımcı kişiliğiyle ön plana çıkar. Kısa sürede gelişmesinin önü açılarak manga komutan yardımcılığı görevine getirilen Zınar heval, 1994 yılı sonlarında Garı-

san alanına geçer ve buradaki lojistik birliğinde yer alır.

Bu zorlu görevi büyük coşku, üstün moral ve yoğun katılımı yapan Zınar heval, sürekli çalışmasıyla ve her çalışmaya emeğini en üstün bir şekilde katmasıyla arkadaşları arasında *"hevalê fedekar"* diye onurlanılır.

Düşmanın onca engelleme çabalarına, ambargo uygulamalarına ve yol boylarına pusu atmasına rağmen, büyük bir dikkat ve duyarlılıkla görevini sürdüren Zınar heval, lojistik temin etme görevini her seferinde başarıyla sürdürür, düşmanın engellemelerini boşa çıkartırken, girdiği birçok eylem ve çatışmada cesaret ve kahramanlığın eşsiz örneklerini sergiler...

1995 Eylül'ünün ilk günlerinde iki yoldaşıyla birlikte sürekli ilişkide bulundukları bir milisin evine giden Zınar heval, ihanete uğrayacağını hiç düşünmez bile. Her zaman uğradıkları bu eve yine güvenle girer, otururlar. Ancak düşmanın düşürek ajanlaştırdığı ve ihanet suçuna bulaştırdığı bu ailenin eliyle yemeklerine zehir katılır. Zehirlendiklerini farkedenden her üç arkadaş, silahlarına dayanmak isteseler de takatsız düştüklerinden dolayı güç getiremezler. Ancak kendilerini zor dışarı atarlar. Bu esnada ihanete batmış olan milisin açtığı ateşle Zınar heval şehadete ulaşır.

Zınar hevalin şehadeti ve mücadelesi Kürdün tarihsel gerçekliğinin kendisidir. Anısı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde sonsuza dek yaşatılacak ve Kürdistan'dan ihanet sökülüp atılınca dek bu mücadele sürecektir, özgürlük silahları durmadan nihai zafere dek ateşlenecektir.

Mücadele arkadaşları

Eylül güneşi Pervari ovasını kavururken, serin esintili Herekol'un doruklarından bir gerilla birliği hareket için son hazırlıklarını yapıyordu. Akşamdan sabaha dek hep inişle sürececek uzun bir yürüyüşe hazırlanırken, daha aşağılarda, Beşa ormanlarının ilerisinde gizlenen bir gerilla birimi son keşif çalışmalarını sürdürüyordu.

Sık meşe ormanlarının Botan çayına doğru bittiği düzlükte bulunan Şuz çete köyü, yıllardır düşmanın ihanete bulaştırdığı, kendi halkına karşı silahlandığı ve kan döktüren suça ortak ettiği ova köylerinden birisiydi. Daha aşağısındaki Şuxa çete köyünde bulunan bir taburluk güçle bu iki köyün ve çevre köylerin savunmasını yapan düşman, ovada konumlanmış olmanın verdiği rahatlıkla özel savaş politikalarını ova köylüleri üzerinde pervasızca yürütebiliyordu.

Planlama toplantısını yapan gerilla birliği son keşif bilgilerini de değerlendirmiş ve sabah erkenden araziye çıkan çetelere yönelik pusu, Şuxa taburuna da taciz eylemi düzenlemeyi ve gün boyu araziye çekilecek düşman güçlerinin darbe lenmesi amacıyla arazinin genişliğine tutulmasını kararlaştırdılar. Bu planın yaşama geçirilebilmesi için gereken güç yoğunluğu, alan güçleri ve bölgenin hareketli birliğinin katılımıyla sağlanır. Her iki birlik son hazırlıklarını tamamladıktan sonra, akşamın erken saatlerinde Herekol'un Deryê Osman Axe kapısından kendilerini meşe ormanlarına doğru akıtmaya başlar...

Şuz çete köyü yoluna atılan pusu grubu içinde bulunan **Volkan** ve **Şinda** hevallar, aynı zamanda en öndeki saldırı birimi içinde de yer alırlar. Volkan heval Güney-Batı Kürdistan'ın Derik'e bağlı Andiver köyünde orta halli bir aile içinde büyür, üniversiteye dek tahsil görür, ulusal

Adı, soyadı: **Hamit ABDULLAH**
Kod adı: **Volkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Andiver köyü-Derik/ Güney-Batı Kürdistan, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1995, Şuz çete köyü**

Adı, soyadı: **Gurbet BOZAT**
Kod adı: **Şinda**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1995, Şuz çete köyü**

Sağda oturan Şehit Volkan

kurtuluş savaşımından ve yöredeki şehadetlerden etkilenerek mücadeleye sempati duyar ve 1987’de sempatan olarak cephe çalışmalarında yerini alır. Askerlikten sonra daha aktif bir biçimde saflarda yerini almaya başlayarak halk içinde kültürel faaliyetlerde bulunur ve ilerleyen yıllarda kararında kesinleşerek Mahsum Korkmaz Akademisi’nde eğitim görerek parti ideolojisi, siyaseti ve mücadele gerçekliği, halk, ulus gerçekliği hususlarında kendini donatarak 1991 yılında sıcak savaşım sahalarımızdan Botan alanına geçiş yaparak Cudi alanına gider.

Sıcak savaşım içerisinde Cudi, Gabar ve Garısan alanlarında mücadele yürüten Volkan heval, kısa sürede askeri yetenekleriyle ön plana çıkarak manga komutanlığı görevine getirilir. Yaşama yoğun katılımı, coşkulu, kararlı ve atik yapısı, yoldaşlarına oldukça bağlı olması, sevgi ve saygıyı sürekli göstermesi ile yoldaşları arasında saygın bir yer edinir. Ülkesinin güzelliklerini zaman zaman şiirleriyle yazıya dökmeyi de ihmal etmeyen Volkan heval, katıldığı birçok eylemde ön sırada yer alarak, büyük saldırı ruhuyla düşman üzerine gider. Koparıp almayı esas alan askeri özellikleri ve eğitici, öğretici, özverili çabalarıyla sürekli gelişen ve dönüşüme açık olan, gerillacılıkta umut vaad eden,

olumlu özellikleri pratiğinde sergileyen bir yoldaşı.

Şırnak’ta yurtsever bir ailenin çocuğu olan Şinda heval, babasının düşman eliyle katledilerek şehadete ermesinin ardından gerilla saflarına gelerek, Cudi bölgesinde bir eğitim devresinden geçtikten sonra, 1993 yılında sıcak savaşım içinde yerini alır. Cudi alanında hareketli birlik içinde, daha sonra Beytüşşebap alanında ve sonrasında Pervari alanında mücadele yürüten Şinda heval, PKK’nin Kürdistan kadınınu ordulaştırma çabalarına yüksek katılımıyla inanç getirir. Pratikte özverili, yaşamda katılımcı, yoldaşlığa büyük değer veren, bağlılık gösteren ve değerleri korumayı ön planda tutan, sürekli canlılığıyla, her göreve coşkulu katılımıyla önde yer alan yoldaşlardandır.

Katıldığı eylemlerde sürekli düşman üzerine atılması ve intikam ruhuyla donanmış yüreğinin sürekli özgürlük özlemiyle dolup taşması, O’nda güçlü askeri yetenek ve özelliklerin ön plana çıkmasını doğurmuştu. Katıldığı her eylemde düşmandan koparıp almayı esas aldığı gibi düşmana kaptırmamayı da bir ilke edinen Şinda heval, yaralı veya şehit yoldaşlarının düşman elinde kalmaması için canını verecek kadar yoldaşlığa ve değerlere bağlı, düşmana kinlidir...

JURTİŞİR KÜRDİSTANIN KUDİSİ FİDİSİ KUDİSİ A. T. O. K. KURUMSAL YERİ: SAĞLAMLIKLI YERİ	
NO:	Jehat
YERİ: FİDİSİ	Zeki Koc
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	FİDİSİ
YERİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri
MİLLETİNİN KUDİSİ: FİDİSİ	Özellikli Yeri

Adı, soyadı: **Zeki KOÇ**

Kod adı: **Jêhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Tilal köyü-Suruç/ Urfa, 1974**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül**

1995, Şuxa düşman taburu civarında

Sabah gün doğumuyla birlikte gerillalar mevzilerini tutmuş hazır beklemekteydiler. Herkol etkelerinden Beşa ormanlarının Pervari düzlüklerine uzanan uçlarına dek arazi, gerilla birimlerince tutulmuş ve eller tetikte ilk kurşunla sessizliğin bozulmasını beklemekteydiler...

Volkan ve Şinda hevalerin içinde bulunduğu birim Şuz köyü yolunun üzerinde düzlükte mevzilenir, sabahla birlikte avını bekleyen birer şahin gibi sipere dururlar.

Güneş ilk ışıklarını Pervari ovasına uzatırken, önde traktör, arkada da yolu kontrol eden yürüyen çeteler, ormana doğru yol alırlar.

Önlerindeki pusudan habersiz bir şekilde ilerleyen çeteler, gerillaların oldukça yakınına vardıklarında, birim komutanı Volkan heval elini silahın tetiğinden çekerek mevzide doğrulur ve çetelere “*teslim olun*” çağrısında bulunur. Oysa düşmanın ihanete bulaştırdığı çeteler, çağrıya dostane cevap vermeyecek kadar ihanete batmışlardır. Yapılan çağrıyla hemen kendilerini yere atarak mevzilenirler ve ilk kurşunlar patlar. Pusu böylece çatışmaya dönüşür. Gerillalar tetiğe dokunurlar, ancak Volkan heval ihanetçilerin ilk ateşiyle yaralanır. Yoldaşlarına geri çekilmeleri emrini verir, yakın mevzide bulunan Şinda heval çete mevzilerini yoğun ateş altında tutarak mevzisinden ayrılır ve Volkan hevalin yanına gelir. Onu kaldırıarak beraberinde götürmek ister. Volkan heval ise gitmelerini, kendisinin kalıp savunmalarını yapacağı konusunda ısrar eder. Bu boşluktan yararlanan çeteler, gerilla mevzisine yoğun ateş açarlar ve açılan bu ateşle her iki heval birer yıldız acıklığında özgürlüğe yan yana uzanırarak kutsal vatan topraklarıyla ebediyen kucaklaşırlar.

Silahların patlamasıyla bozulan sessizliğin ardından diğer gerilla mevzilerinde gergin bir bekleyiş başlar. Volkan ve Şinda hevalerin

içinde olduğu birimle tesliz bağlantısı kesilmiş, ne olup bittiği öğrenilememiştir. Bu bekleyiş içinde düşmanın Şuxa taburunda hareketlenme başlar ve düşman askerleri taburdan ayrılarak araziye çıkarlar. Bu esnada düşman güçleri alanın hareketli gerilla birliği tarafından atılmış pusuya düşer ve kayıp vererek geri çekilip mevzilenmeye çalışırlar. Ancak gerillaların yoğun ateşi altında mevzilenemeyerek daha aşağılara kaçar, toparlandıktan ve güç tazeledikten sonra yeniden harekete geçerler...

Bu hareketli birlik içerisinde yerini almakta olan **Jêhat** heval, Suruç’un Tilal köyünden olup daha okul yıllarında hem gerilla saflarında bulunan amcasının etkisiyle, hem de yurtsever çevresinden etkilenecek mücadeleye sempati duymaya ve ilerleyen yıllarda daha aktif katılım göstermeye başlar. Bir yandan tahsil görürken, bir yandan da parti yayınlarını okuyarak ulusal bilinç edinme, edindiği bilinci gençlik komitesi çalışmalarında yer alarak pratiğiyle yaşama geçirmeye çalışır. Birçok kitle eylemselliği içinde ön planda yerini alır ve bir yıl üniversite tahsili ardından halkına daha yoğun hizmet verebilme isteği ağır basar ve okuldan ayrılarak 1993 yılında GAP Eyaleti’ne gelerek gerilla saflarına katılır. Bir süre bu alandaki gerilla birimleri içinde kaldıktan sonra, gelişmeye açık özelliklerinin yoldaşlarınca görülmesi ve değerlendirilmesi sonucu Parti Önderliği sahasına eğitime gönderilir.

Parti Önderliği sahasında PKK’nin merkez kadro eğitimi okulunda eğitim gören Jêhat heval, ulusal kurtuluş bilincinde derinlik sağlar, parti ideolojisi ve siyasetini oldukça kavrar ve kişiliğinde önemli bir dönüşüm sağlayarak kendini daha kapsamlı görevlere hazır hale getirir.

1995 yılında bir grup yoldaşıyla

birlikte sıcak savaşım sahasına geçen Jêhat heval, Botan Eyaleti’ne gelerek Pervari alanında hareketli gerilla birliği içinde yerini alır. Burada katıldığı eylemlerde askeri yetenekleri açığa çıkar ve yaşama aktif katılımı, yoldaşlığa bağlılığıyla ön plana çıkarak kısa zamanda manga komutan yardımcılığına getirilir. Gelişmeye oldukça açık, gözüpek, atik ve yüksek katılım gücü gösteren olumlu özellikleriyle arkadaşları arasında sevip-sayılan Jêhat heval, Şuxa düşman taburu yöresinde gün boyu süren çatışmalarda aktif rol oynar. Düşmanın saldırılarını püskürtmede, düşmanı darbelemekte güçlü askeri yeteneklerini gösterdi.

Volkan ve Şinda hevalerin şehadetinin ardından başlayan çatışmalarda büyük bir canlılıkla savaşan Jêhat heval, çatışmaların ilerleyen saatlerinde yoldaşlarının geri çekilmelerinde savunma görevini yürütürken, düşmanın kurşunlarına hedef olur ve 12 Eylül akşamında faşizmden o günün intikamını doyasıya almış olmanın büyük iç rahatlığıyla ıpışıl aydınlanan bir yıldız parlaklığında karanlığı yara yara özgürlüğe, sonsuzluğun bağrına kayarak Volkan ve Şinda hevaleriyle şehadette buluşur...

Volkan, Şinda ve Jêhat hevalerin şehadeti; 12 Eylül gününde Kürdistan’ı karanlığa boğmayı amaçlayan 12 Eylül faşizminin yerle bir edilmesinin ve koyu karanlığının, ulusal kurtuluş mücadelesinin direniş meselelerinin aydınlığıyla kovularak, özgürlük güneşinin Kürdistan doruklarında yükseltilmesinin bir kez daha ifadesi olmuştur.

Anıları ulusal kurtuluş mücadelemizde ebediyen yaşatılacaktır. Sonsuzlukta sürekli akan birer yıldız gibi ihanete ve faşizme karşı savaşımında hep onurla anılacaktır, özlemleri olan özgür Kürdistan’a mutlaka ulaşılacaktır.

Mücadele arkadaşları

Kürdistan'da düşman her şeyi çirkinleştirmiş, Kürdistan'ı cehenneme, Kürt insanını köleye, Kürdistan doğasını harabeye çevirmiştir. Nesi var, nesi yoksa talan etmiş, yağmalamış, yıkmış, yakmış, kasıp kavurmuştur. Kürt insanını küceleştirmiş, alıklaştırmış, özünden boşaltmıştır. Kürdistan'ı yok sayarak tükettikçe tüketmiştir.

Kürdistan'da PKK'nin yükseltil-
gi ulusal kurtuluş savaşı, düşmanın
bu azgın gidişine bir başkaldırı, düş-
manın tükettiği her şeyi yeniden ya-
ratma, yakıp-yıktağı her şeyi yeni-
den inşa etme, kötürümleştirdiği in-
sanı diriltme, yaşama döndürme ve
özülle her anlamda bütünleştirme
savaşımıdır. Bunun içindir ki eski
Kürt, düşmanın pençesindeki Kürt
çirkindir, ürkektir ve sinendir. Yine
bunun içindir ki PKK'nin yarattığı
Kürt savaşkandır, savaşıkça özgür-
leşendir, özgürleştikçe güzelleşen
ve güzelleştikçe sevilendir.

Savaş, kavga, ya da mücadele; yaşamın en yoğun anını ifade eder. İnsan savaşla çelikleşir. Kazanmayı savaşta öğrenir. En güzel dostluklar savaşta kurulur, en değerli yoldaşlıklar savaş içinde gelişir. İnsan en iyi savaşımıyla tanınır. En soylu yanları kadar, en çürük yanları savaşla açığa çıkar. Çiürük olanı atıp, soylu olanı geliştirdikçe özgürlüğe ve kişiliğin en onurlusuna ulaşılır.

Kürt insanı ulusal kurtuluş müca-
delesi içinde yeniden onurlanmakta-
dır. Bu savaşında yerini alan binler-
ce kız, erkek, genç, yaşlı, çocuk, ye-
ni yaşamı iğneyle kuyu kazarcasına
binbir emek ve çabayla, kan ve can
pahasına yaratmaktadır. Her Kürt in-
sanı emeğini buna katma savaşımın-
da çabalamakta, akın akın gerilla saf-
larına koşmakta, yüce dağ dorukla-
rında yerini almakta, serin esintisin-
de özgürleşmekte, soğuk pınarların-
da ferahlamakta, rengarenk doğasının-
da güzelleşerek yaşam bulmaktadır.

Adı, soyadı: **Şeyhmus MUSA**
Kod adı: **Rüstem**
Doğum yeri ve tarihi: **Amudê, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 1995, Kalendera**

[illegible]

Adı, soyadı: **M. Şirin POLAT**
Kod adı: **M. Şirin, Şeref**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül**
1995, Kalendera

Kürt artık yaşamı kazanmanın tek yolunun bu savaşım olduğunu bellemiştir. Bu savaşımın zafere ermesinin insanlaşma olduğunu kavramıştır. Ve bunun içindir ki, bu savaşım boyutlanmakta, gelişmekte, tüm Kürdistan'ı alev alev sararak yayılmakta, tüm kötülükleri yakarak yok etmekte, iyilik adına ne varsa yaşama döndürmekte, ayağa dikmektedir.

Düşmanın kahır, Kürdün coşması bundandır...

Kürdistan devrim şehitleri binleri aştı, daha binlercesi şehitlerin izinde ilerliyor. Her şehadet yeni bir yaşamdır. Şehadet Kürdistan'da insanlaşmadır, tarihe onurla yazılmadır, bir ulusun yüreğine silinmemecesine kazınmadır, anılarıyla dillere destan olmalıdır...

Kalendera direnişçileri bu onura emekleriyle, kanlarıyla, canlarıyla ve soylu anılarıyla erişen binlerce Kürt insanının bir parçasıdır. Rüstem heval Amudê'den, M. Şirin heval Siirt'ten, Memo heval Kamışlo'dan, Zinar heval Halep'ten, Memo heval yine Kamışlo'dan ve adı bilinmeyen bir bayan heval Siirt'ten biraraya gelip Kalendera dağlarında özgürlük ateşini alevlendirmiş, kurtuluş bayrağını yükseltmiş, görkemli direnişleriyle Kürdün yeni tarihine apak bir sayfa eklemenin onuruna ermişlerdir.

Bu direniş destanında belki de en çok anılması gereken, direnişin bilinmez kahramanıdır. Siirt'in bir köyünde bir gerilla birimiyle karşılaştığında mücadeleye katılma, düşmandan intikam alma, gerillayla bütünleşerek özgürleşme istemini belirtir. Henüz gencecik bir bayandır. Israrı sonucu gerillalar O'nu saflara alırlar. Aradan bir gün geçer, ikinci gün bu gerilla birimi düşmanla savaşıma girer. Gencecik bayan ürkmmez, korkmaz, kendini geri çekmez. Daha önce ne dağa çıkmış, ne de savaşı görmüştür. Ancak inanç getir-

HERKESİN BİLMEK İÇİN
KURDİSTAN
KURDİSTANIN HAYATINI KURTARMAK İÇİN

NO: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 21

miş, karar kılmış, devrime gönülden bağlanmıştır. Savaşında yerini ikirciksiz alır. Yiğitçe direnir ve onurluca şehadete erişir. Adı bilinmez, sanı bilinmez, ama tarihe şanlı yazılır. Halkın dilinde destanlaşır, yüreğinde çiçeklenir.

Belki birgün bilinir kim olduğu, adı-sanı öğrenilir, kimliği not edilir apak tarih sayfasının bir köşesine. Ama o çoktan adını almıştır. Yeni Kürt direnişinin bilinmez kahramanı, Kalendera direnişinin adsız yazarı, özgürlük savaşımının solmayan çiçeği, savaşarak güzelleşmenin, güzelleşerek özgürleşmenin, özgürleşerek sevilmenin adıdır. Belki tarihin ilerleyen sayfalarında Kürdistan direnişi binlerce adsız kahramana tanık olacaktır, bunların gencecik bayan anılacak, görkemli anısı Kalendera doruklarında her esen yelle dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılacak, insanlığa onurla malolacaktır.

Kalendera direnişi 1995 Garisan direnişlerinin bir doruğu olarak anılırken, bu direnişin kahramanları 1995 Garisan savaşımında zirveleşme onuruna ermişlerdir.

Direnişin komutanı **Rüstem** heval, 15 Ağustos Atılımı'nın hemen sonrasında Kürt direnişine gönül vermiş, PKK'yi aramış ve PKK ile yaşam bulma çabasını yoğunlaştırmıştır.

Daha çocukluğunda yoksul çevresi içinde ezilenden yana, ezene karşıt bir yaşamla yoğrularak büyümüştür. Çevredeki ağa ve zengin çocuklarına karşı, yoksul çocukları peşine takarak kavgaya tutuşması, O'nda mücadeleci özellikleri, devrimci yanları açığa çıkartıp geliştirmiştir.

Yine üniversiteye dek okuduğu tahsil yıllarında sürekli reformist, teslimiyetçi, ilkel milliyetçi örgütlere karşı radikal tavır koyma, kökten devrimciliği savunmayla, doğru olanı temsil edebilme ve bunun pra-

tiğini sergileme gibi istikrarlı bir yaşam çizgisinde seyretmiştir. En yüce değer insan verilmesi gerektiği, yine insan hakkının en üstte tutulması gereken hak olduğu bilinciyle hukuk öğrenimini seçmiş ve tartışmalarında sürekli isyancı bir ruh aşılayarak, haklıdan yana olmuş, haksıza karşı savaşmayı, mücadele etmeyi esas almıştır.

Bu yaşam çizgisiyle Rüstem heval 1988 yılından itibaren PKK'nin aktif bir sempatizanı olarak kendisini ulusal kurtuluş savaşımına vermiş ve halk arasına inerek ERNK çalışmalarını yürütmüştür, ilerleyen yıllarda Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek burada gördüğü siyasi ve askeri eğitimle kişiliğindeki olumlu özellikleri PKK çizgisinde şekillenmiştir.

1992 yılında akademi sahasındaki eğitimle sağladığı büyük dönüşüm, gelişim ve partileşmede aldığı mesafe, Parti Önderliği'nden aldığı büyük güç ve inançla, yüksek bir azim ve kararlılık düzeyine ulaşır ve sıcak savaşım sahasına yürümekle yaşamına daha bir anlam kazandırılmış olur.

Botan Eyaleti'ne gelerek Cudi alanında savaş birlikleri içinde yerini alan Rüstem heval, kısa sürede birçok olumlu özelliğiyle ön plana çıkar ve attığı her adımda, üstlendiği her görevde başarı yürüyüşünün esas alması, partinin kendisini büyük görevlere aday görmesini de beraberinde getirir. Manga komutan yardımcılığından başlayarak adım adım manga, takım ve bölük komutanlığına dek ulaşır. Çünkü O, kendini tamamen PKK çizgisine yatırmıştır...

Sürekli coşkulu, mücadeleci, yaşama oldukça katılan, yoldaşlığı sevgiyi-saygıyı göstermesini bilen, görevlerini zevkle ve mutlaka başararak, sonuç alarak yapan, askerileşmede oldukça gelişebilen, siyasal yetkinleşmeyi gün be gün yaşayan, savaşan, savaştıran, kazanan, kazan-

ARTIŞ KURDİSTANIN KURDİSTAN KURDİSTANIN KURDİSTANIN KURDİSTANIN	
	WÊNE
NO:	21001
NAME:	Cemal Hamduş
NEZARATIN KATİBİ:	1990
ESKİLENER:	Garisa
MİL. DOK. DOK. KURDİSTAN:	
MİL. DOK. DOK. KURDİSTAN:	Boğaz
PAK. DOK. DOK. KURDİSTAN:	Garisa
MİL. DOK. DOK. KURDİSTAN:	Garisa

Adı, soyadı: **Cemal HAMDUS**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 1995, Kalendera**

dıran, gelişen, geliştiren, devrime bağlılığı kadar, düşmana öfkesi büyük olan, değerleri özenle koruyan... kısaca bir devrimci militan için söylenmesi gereken birçok olumlu özelliği yaşayan, yaşatan güçlü bir komutan ve değerli bir yoldaştı.

Kalendera direnişinin apak sayfalarını yazan kalemlerden birisi de **M. Şirin** hevaldir. M. Şirin hevalin dopdolu yaşamı Kalendera'da doruklaşır. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Kürdistan'da yükseltilen özgürlük alevleri yüreğini sarmalar, halk içinde atılımın propagandasını yapma, coşkusunu kitlelere taşıma, ruhunu yüceltme, yayma çabasına girer. Daha o günlerde gerillalarla ilişki kurarak birçok hizmette bulunur.

Siirt'e bağlı Tirhem köyünde evli ve beş çocuk babası olan M. Şirin heval, ilerleyen yıllarda ERNK çalışmalarına daha bilinçli ve daha aktif katılır. Sürekli mücadelenin gelişimini izler, kendini ileriye hazırlar ve devrim yolunda çabasını esirgemez. Halk içinde olgunluğu ve yurtseverliğiyle ön plana çıkar, sevilir, sayılır. 1993 yılında geliştirilen Ulusal Meclis çalışmalarında yerini aktif olarak alır ve halk tarafından Siirt temsilcisi olarak seçilmeyle onurlandırılır. Halk O'nu, doğal bir öncüsü olarak kabul etmektedir.

M. Şirin heval, halkının verdiği bu onurlu görevin gereklerini layıkıyla yapabilmek amacıyla ailesinden ayrılarak kendini daha aktif devrimci yurtsever çalışmalara verir. Güney Kürdistan'a geçerek Zelê alanına gelir. Burada diğer temsilci arkadaşlarıyla birlikte Ulusal Meclis çalışmalarına, bu amaçla geliştirilen eğitim devresine ve yürütülen yoğun tartışmalara katılır. Bu çalışmalar sonucunda alınan kararlar doğrultusunda, Ulusal Meclis çalışmalarının Garzan Eyaleti'nde oturulması göreviyle yeniden Kuzey

Kürdistan'a geçer. Garzan Eyaleti'nde halk içinde Ulusal Meclis çalışmalarını büyük bir coşku ve inançla yürütür.

Bu süreçte çalışmalarının boyutlanmasıyla ön plana çıkar ve düşman tarafından tutuklanarak yoğun işkencelerden geçirilir. Devrimci-yurtsever çalışmalardan ayrılması yönünde tehdit edilir ve bir yıla yakın hapiste tutulur.

Düşmanın işkence ve teslimiyet

dayatmalarına büyük bir kararlılık ve dirençle karşı duran M. Şirin heval, zindandan çıkar çıkmaz özgürlük tutkusu, düşmana olan büyük kin ve öfkesiyle ARGK saflarına koşar.

Bir süre gerilla birimleriyle hareket ettikten sonra, Garisan ERNK faaliyetlerinin sorumluluğuna getirilen M. Şirin heval, bu görevini bü-

yük özveri, bağlılık ve kararlılıkla sürdürür. Alan cephe çalışmalarının gelişmesinde büyük katkıları olur. Bu süreçte zaman zaman gerilla birlikleriyle hareket ederek sıcak savaşımında yerini almanın yanı sıra, yoldaşlarla kaynaşma, ilgilenme, askerileşme ve partileşme çabalarında derinleşmeyle ön plana çıkar. Yoldaşları arasında büyük sevgi ve saygı kaynağı olmasını bilen M. Şirin heval, 1995 yılı başlarında daha aktif olarak gerilla birlikleri içinde yerini alır ve yılların deneyimi, edindiği parti ve mücadele bilincini daha yoğun yoldaşlarına aktarma amacıyla gerilla saflarında bölük eğitimcisi olarak görevlendirilir. Bu eğitim görevine de yüksek coşkuyla katılan, hem kendini, hem yoldaşlarını eğiten, eğitiminde parti öncülüğünü, devrimci coşkuyu, ruhu ve morali vermeyi üstte tutan olumlu özellikleriyle M. Şirin heval, gelişen ve geliştiren bir düzeye ulaşır.

Eğitim faaliyetlerinin yanı sıra, Kalendera alanında yürütülen tüm gerilla çalışmalarına katılmayı ihmal etmeyen, ağır başlılığı, olgunluğu, yaşama aktif katılımı ile yoldaşlarının saygı ve sevgisini sürekli toplamasını bilen M. Şirin heval, Kalendera direnişinde silahını son mermisine dek düşmana yöneltmiş, yoldaşlığın büyük bağlılık örneğini sergileyerek direniş bayrağını kahramanca yükseltmesini bilmiştir.

Kalendera direnişinin diğer iki zirvesi de **Memo** hevallerdir. Her ikisi de Qamişlo'da doğmuş, büyümüş, parti saflarına katılmış, sıcak savaşım sahasına geçmiş, mücadele içinde çeşitli görevlerde yerlerini almış ve Kalendera'da mücadelelerini doruklandırmışlardır.

Saflara ilk katılan ve daha uzun süre mücadele içinde yerini alan Memo heval, yoldaşları arasında **Büyük Memo** diye anılır.

Büyük Memo heval, parti çizgisinde oldukça derinleşmiş, savaşkan

kişilikte yoğunlaşmış, değerlere ve yoldaşlığa bağlılığıyla ön plana çıkmış ve sürekli coşkulu, moralli olması ve bunu çevresine de taşımasıyla yoldaşları arasında saygın bir yer edinmişti.

Bulunduğu Qamişlo çevresinde reformist örgütlere karşı yoğun tartışmalarla tavır geliştirme sürecini takiben, 1988 yılında PKK'ye sempati duymaya ve ERNK çalışmaları içinde yerini almaya başlayan Bü-

daha da derinlik kazanır. Örgütlenme çalışmalarının yanısıra hem kendini, hem çalışma arkadaşlarını, hem de halk kitlelerini eğitme, bilinçlendirme, örgütlenme ve mücadeleye kanallı etme gibi yoğun bir faaliyetliliği içiçe yaşar. Halk arasında kısa sürede sevilir, sayılır. Yoldaşlarının ilgi ve sempatisini kazanır.

1990 yılına gelindiğinde daha verimli, daha geliştirici çalışmalara oldukça hazırlanmış olarak Kuzey

Savaşa ve yaşama aktif katılımı O'nu yoldaşları arasında kısa sürede ön plana çıkarır ve kendisine verilen görevlerle gelişmesinin önü daha da açılır.

Yoğun ve oldukça zorlu geçen 1992 kışında, görev gidiş gelişlerinde karda ayak uçları yanan Büyük Memo heval, tedavi amacıyla Güney-Batı Kürdistan'a gönderilir. Burada belli bir tedaviden sonra Parti Merkez Okulu'nda eğitimini

yük Memo heval, aynı yıl Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek yoğun bir eğitim devresine katılma ve partileşme olanağına kavuşur.

Eğitim devresine kendini oldukça verir, okur ve bilinçlenir, kendini sıcak savaşıma hazırlar. Devre sonunda Qamişlo çevresinde örgütlenme çalışmalarına gönderilmesi uygun bulunur.

Halk ve gençlik içinde örgütlenme çalışmalarını büyük çalışma azmiyle yürüten Büyük Memo heval, bu süreçte ulusal kurtuluş bilincinde

Kürdistan'a, sıcak savaşım sahalarını-mızdan Botan Eyaleti'ne gönderilir. Burada yapılan düzenlemeyle Beytüşşebap hareketli gerilla birliği içinde yerini alan Memo heval, kısa sürede gerilla yaşamına uyum sağlar ve sıcak savaşımında büyük özveri ve katılım gücü göstererek yerini alır. PKK'nin siyasi ve askeri çizgisinin alana oturtulmasında büyük çabalar harcar. Her göreve kar-kış, sıcak-ayaz demeden, küçük-büyük farkı gözetmeden aynı sorumluluk duygusu ve coşkuyla koşar.

tazeleme, partinin döneme uygun politikası, taktikleri ve ulaştığı düzeyi yakalama, kendini yeniden parti siyaseti ve bilinciyle donatma olanağı bulur.

Pratik savaşım sahasında edindiği savaş deneyimleriyle Parti Merkez Okulu'nda katıldığı eğitimi birleştirmesini iyi bilen Büyük Memo heval, devre boyunca eğitime, tartışmalara ve yaşama yoğun katılarak devrimci gelişiminde militan bir seyir izler. Her yönlü partileşmeyi yaşamayı ve yaşatmayı esas alarak büyük bir güç-

lenme ve yenilenmeyi yakalar.

Devre sonrasında parti tarafından Halep cephe çalışmaları sorumluluğuna atanan Büyük Memo heval, bu görevini büyük sorumluluk duygusuyla, devrime ve halka büyük bağlılık ve yüksek değer biçmeyle yerine getirir.

Ancak sıcak savaş ortamının özgür havasını solumuş, gerillanın kut salıgını yüreğine nakşetmiş, Kürdistan dağlarının eşsiz güzelliklerini gözleriyle görmüş, soğuk pınarlarından avuç avuç içerek susuzluğunu gidermiş, doğasını seyretmeye doymamış ulaşamamış, gerilla yaşamının doyum olmaz tadına bir kez tanık olmuştur. Büyük Memo hevali sürekli sıcak savaşımın coşkusu, gerillanın canlılığı ve dağların özgürleştirici esintisi çekmekte ve şehir kendisine dar gelmektedir. Yeniden Kuzey Kürdistan'a dönme istemi artan bir yoğunlukla kendini dayatmaktadır.

Yeniden sıcak savaşım sahasına gitme önerisi parti tarafından kabul edilir. 1994 yazında özgürlük yürüyüşüne kutsal vatan topraklarında devam eder. Güney Kürdistan'da Haftanın alanına gelir, oradan Botan Eyaleti'ne geçer ve Garısan alanındaki gerilla birliğinin siyasi komiserliğiyle görevlendirilir.

Bu görevinde yoldaşlarının parti çizgisi ve yaşam ilkeleri temelinde eğitilmesi, askeri çizginin hayata geçirilmesinde derinleşmesi için yoğun çaba harcar. Yaşama yoğun katılımı, yoldaşlarına sürekli moral kaynağı olması, yılların deneyimiyle geliştirici-güçlendirici rol oynaması, parti öncülüğünün savaşıma oturtulması, değerlerin korunması ve daha birçok olumlu özellikleriyle yaşama oldukça renk ve coşku katan Büyük Memo heval, Kalendera direnişiyle özgürlük yürüyüşünü tırmandırmış, partileşme çabalarını doruklandırmıştır.

Küçük Memo heval, PKK'nin devrimci yurtsever duruşuyla 1992

yılında tanışır. Güney Savaşı'nda ilkel milliyetçi güçlerin TC gibi faşist bir sömürgeci güçle el ele vererek gerillalara karşı saldırıya geçmesi, Memo hevali derinden etkiler. Bu etki, O'nun ilkel milliyetçi örgütlerden yana ailesine ve çevresine tavır koymasını beraberinde getirir. Yoğun tartışmalar ve derin yurtseverliğe sahip çıkması sonucu gericilik temsili olan güçlerden tamamen kapar. İşbirlikçi anlayışlara karşı mücadele ruhu, O'nu kısa zamanda ERNK çalışmalarında aktifleşmesini beraberinde getirir.

Yerel eğitim devrelerine katılarak parti bilinci ve ulusal kurtuluş siyaseti temelinde kendisini bilinçlendirip geliştirirken bir yandan da kitle faaliyetlerinde bulunur. Kısa sürede partileşme ve mücadeleyle kaynaşma sağlayan Küçük Memo heval, ulusal kurtuluşta gerçek ve doğru yolu yakalamış olmanın fırsatını daha aktif değerlendirme çabası ve istemiyle sıcak savaşım sahasına geçme önerisinde bulunur. Bu önerisi temelinde yeniden yerel eğitim devresine alınarak burada daha da gelişmesi ve bilinçlenmesi sağlanır.

Bu eğitimden sonra 1994 yılında pratik savaşım sahasına geçen Küçük Memo heval, Cudi alanında gerilla birliklerine katılır ve askeri eğitime tabi tutulur. Gerilla yaşamına ve sıcak savaşıma kısa sürede uyum sağlar ve büyük katılımcılığı, alçak gönüllülüğü, olgun kişiliğiyle tez zamanda gelişme kaydederek yoldaşlarının ilgisini ve sevgisini toplar. Gelişmesinin önünün açılması amacıyla manga komutan yardımcılığına getirilir ve katıldığı birçok eylemde askeri yetenekleri açığa çıkar.

Küçük Memo heval, bir yandan partileşmeyi, askerleşmeyi yaşarken, diğer yandan akıcı üslubu, ıknacı tarzı ve halkçı özellikleriyle de komutanlarının ilgisini çeker. Bu temelde 1995 yılında Garısan alanına gönderilerek burada cephe çalışma-

ları ve halkın örgütlenmesi, gerillanın lojistik ihtiyaçlarının karşılanması gibi zor görevlere getirilir.

Garısan alanında bu görevlerini yüksek sorumluluk duygusuyla yapan Küçük Memo heval, halkın örgütlenmesi, düşman politikası ve yönelimlerine karşı bilinçlendirilmesi, mücadeleye aktif hizmet temelinde katılım göstermesi ve gerillanın lojistik ihtiyaçlarının temin edilmesi çalışmalarında önemli katkılarda bulunur. Halkla olduğu gibi yoldaşlarıyla da kısa sürede kaynaşabilen, görevlerinde başarmayı, sonuç almayı esas alan, özverili katılımı esirgemeyen özellikleriyle yoldaşları arasında saygın bir yer edinir. Küçük Memo heval, daha sonra alanın hareketli birliği içinde öncü olarak görev alır. Hareketli birliğin alanda faaliyet yürütebilmesinde büyük duyarlılık ve uyanıklıkla öncülük görevini sürdürür.

Yoldaşlarının yükünü sürekli hafifletme, görevlerini büyük sorumluluk bilinciyle yerine getirme, değerlere en üst düzeyde bağlılık göstermesiyle oldukça gelişen ve gelişmeye bir o kadar açık olan Küçük Memo heval, öncülük görevini, Kalendera direnişinde savaşıma kanının son damlasına dek coşkulu, özverili katılımını gerçekleştirerek doruklandırmış ve özgürlük ilkesine bağlılık gereği kısa süreli mücadele yaşamına yoğun bir anlam ve derinlik sığdırmasını bilmiştir.

Suriye Komünist Partisi etkisi altında bulunan aile çevresine karşı yoğun mücadele vererek parti saflarına katılım göstermiş olan **Zınar** heval, Kalendera direnişinin bir diğer zirveleşen kişiliğidir.

Zınar heval aslen Afrinlidir, fakat Halep'te zengin bir aile ortamı içerisinde büyümüştür. Ticaret lisesine dek okuyan Zınar heval, küçük burjuva bir ortamda ve oldukça yozlaşan, aşınan örgütlerin etkisinde büyümesine rağmen, öğrencilik yıl-

larında tanıştığı ERNK çalışanlarıyla yoğun tartışmalar temelinde Kürdistan ulusal kurtuluş gerçekliğini görme, tanıma ve kabullenmede gecikmez. Aile çevresinin kendisini geri çekme çabalarına boyun eğmeyecek, ısrarla ilişkilerini daha da geliştirir ve aileden ayrılma temelinde, inanç getirdiği bu yolda kararlı yürüyüşe koyulur.

1988 yılından itibaren kendini ulusal kurtuluş çalışmalarına daha da verir. Halk içinde ulusal kurtuluş savaşımının propagandasını yapma, içinden geldiği sahte devrimci çevrenin teşhir ve tecriti için propaganda çalışmalarında bulunma ve kitlelerin devrime kazandırılmasının yanısıra, partinin yayınlarını okuyarak ulusal bilinçte derinleşme ve parti çizgisini kavrama yönünde kendini geliştirir, eğitir.

1991 yılında önerisi parti tarafından kabul görülerek Mahsum Korkmaz Akademisi'ne alınan Zınar heval, daha yoğun bir uluslaşma ve partileşmeyi yaşama olanağına kavuşur.

Aile çevresi içinde edindiği küçük burjuva yaşam tarzı ve alışkanlıklarına karşı büyük bir savaşım vererek, kendini proleterleşme ve bu temelde militanlaşma çizgisine yatırır. Eğitim devresinde tartışmalara yoğun katılır. Parti Önderliği'nin çözümlemelerini sürekli okuyarak derinliğine bir kavrayışa ulaşmayı esas alır.

Eğitim devresinin ardından kısa bir süre alanda cephe çalışmaları içerisinde yer alan Zınar heval, 1992 yılında bir grup yoldaşıyla birlikte Kuzey Kürdistan'a geçerek sıcak savaş cephesinde yerini alır. Bu esnada gelişen Güney Savaşı içinde yerini alarak pratikte askeri eğitim görme ve savaşım içinde çelikleşme olanağına kavuşur. Savaşımada kendini yoğun verdiği için askeri yetenekleri hızla açığa çıkan Zınar hevalin gelişiminde umut vaad eden özellikleri görülerek manga komu-

tanlığı görevine getirilir. Güney Savaşı'nın ardından Cudi alanına ve daha sonra da Gabar alanına geçerek aktif savaşımada büyük katılım göstererek, en önde yer almasını bilir. Katıldığı hemen her eylemde ön cephede, saldırı birimlerinde büyük ısrarla yer almayı ilke edinen Zınar heval, düşmana büyük kını kadar, yoldaşlarına ve halkına derin sevgisi ve devrime büyük bağlılığıyla yoldaşlarının sempatisini kazanmış ve girdiği her eylemde düşmandan koparıp almayı esas alarak başaran, sonuç alan bir pratik sergilemeyle mücadeleye önemli katkılarda bulunmasını bilmiştir.

1995 yılı bahar hamlesi düzenlemeleriyle Garisan alanında hareketli gerilla birliği içinde görevlendirilen Zınar heval, savaşımın bu cephesinde de yaşama ve savaşımaya yoğun katılım göstermiş, büyük bir sorumluluk duygusuyla görevlerini yerine getirmiş ve proleterleşme, militanlaşma çizgisindeki tırmanışını Kalendera direnişinde gösterdiği kahramanca savaşımıyla doruklandırmıştır.

Tarihe kanla yazılmış bir destan olarak geçen... Kalendera direnişi ve bu görkemli direnişin kahramanları, Kürdistan halkının bağrına sürülen merhemdir. Kutsal topraklarda verilen insanlık mücadelesinde yüce Önder Başkan APO'nun komutası altında kararlı adımlarla, derin inanç ve sarsılmaz güvenle, aşınmaz irade keskinli-

ğiyle, özgürlük yürüyüşüne koyulan şehitler kervanına yoldaşlık etmenin büyük onuruna erişerek, Kürdistan'da yeniden dirilmenin, dirilişle onurlanmanın, PKK ile insanlaşmanın ifadesi oldular Kalendera direnişçileri...

Gencecik kadın yoldaşlarımızın Rüstem, M. Şirin, Büyük Memo, Küçük Memo ve Zınar hevalerin zengin anıları, PKK çizgisinde savaşarak özgürleşmenin, özgürleşerek güzelleşmenin, güzelleştikçe sevilmenin binbir örneğiyle yoğrularak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yaratılacak ve nihai zaferle taçlandırılarak özlemleri olan özgür, bağımsız, birleşik Kürdistan'da insanca bir yaşama mutlaka ulaşılacaktır.

Mücadele arkadaşları

**Şehit Cemal BATUR (Welat),
1974, Eski Erüh-Siirt doğumlu,
1993'de Çatak'ta baskın eyleminde
şehit**

**Şehit Cahit,
1993'de Çatak'ta şehit**

H. Halil köyü Afrin'de, Afrin Güney-Batı Kürdistan'da mücadele saflarına oldukça katılım göstermesiyle tanınan bir vatan parçasıdır. Onlarca genç kız, erkek bu köyden yola çıkmış, halk içinde mücadele gerçekliğiyle yoğrulmuş, parti okullarından geçerek devrimcileşmeyi ve yurtseverleşmeyi yaşamış, insanlığın beşiği Kürdistan'ın yeniden sönmez gün ışığında insanlığı kucaklaması ereğiyle silahlarını omuzlayarak yollara düşmüş ve Kürdistan'ın Kuzey'inde yüce dağ doruklarında bedenlerini siper, yüreklerini volkan, canlarını feda ederek, bin yılların karanlığını kovmaya, özgür geleceği ilmik ilmik örmeye çaba göstermişlerdir.

Kürdistan yeni baştan insanlarıyla tanışmış, şehit kanlarıyla doyasıya sulanarak çiçeklenmiş, her silah sesiyle dirilerek daha bir onurlanmış, güzelleşmiş, bağımsızlığa kanat açmıştır. Kürt insanı yeni baştan ülkesini tanımış, kendisini yeniden yaratarak yurdunu sevmiş, emeğiyle, canıyla, kanıyla yeni yaşamı kurmaya adım atmıştır.

Kürdistan'da her şehadet yaşama direncinin ifadesi olmuş, her şehadetle insanlık yeniden yaşam bulmuş, yaşam her şehadetle onurlanmış, özü olan toprakla bütünleşmiştir.

Kürdün gerçekliğinde şehadet ve yaşam eşdeğer bir anlam bulmuş, özgürlük namlularının sustuğu yerde karanlık, konuştuğu yerde aydınlık egemen olmuştur.

Kürt, vatani uğrunda kanını akıttıkça vatana ulaşmış ve onunla bütünleşmiştir. Akan her damla kan vatanın özgürlüğü ve bağımsızlığı yolunda atılan bir adım, nihai zafere ulaşmada alınan bir mesafe olmuştur...

Devran heval Afrin'nin H. Halil köyünde yurtsever aile çevresi içinde, direniş, şehadet öyküleri, vatan ve özgürlük söyleşileriyle büyümüştür. Ailesinin maddi olanaksızlıkları nedeniyle Halep şehrine göçmesiyle burada tahsiline devam ederken ERNK çalışanlarıyla tanışıp, çalışmalara katılmış ve bir yandan da çeşitli işlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunma gibi zor bir yaşam sürecinde çelikleşerek büyümüştür. 1992 yılında Halep'te yerel eğitim devresine katılarak, ulusal kurtuluş bilinci edinir ve daha aktif bir şekilde cephe çalışmalarına kendini verir.

İlerleyen yıllarda Lübnan sahasına geçerek burada bir yandan çalışan Devran heval, bir yandan da parti yayınlarını okuma, kitleler ve işçiler içinde propaganda yapma ve yanısıra çeşitli cephe çalışmalarında bulunma gibi bir yoğunlaşmayı yaşayarak kendini mücadeleye daha yoğun katmaya hazırlar.

1994 yılında sıcak savaşım sahasına geçme önerisi parti tarafından kabul edilir ve bir grup savaşçı adayıyla birlikte Güney Kürdistan'a geçerek Haftanın alanındaki eğitim kampına gelir. Burada temel askeri ve siyasi eğitime katılan Devran heval, yaşama aktif katılımı, engin savaşma isteği, ağırbaşlılığı ile ön plana çıkarak yoldaşlarının saygı ve sevgisini kazanır.

Eğitim devresi sonrasında kendi önerisiyle Botan alanına gönderilen Devran heval, Garisan bölgesinde gerilla savaşımında aktif olarak yer alır. Her göreve coşkuyla katılan, yoğun emeğiyle yoldaşlarının yükünü hafifleten, olgunluğuyla, yaşama anlam katan özelliklerinin yanısıra, katıldığı eylemlerde sergilediği atiklik, çeviklik ve gö-

Adı, soyadı: **Fethi Hacı HÜSEYİN**

Kod adı: **Devran**

Doğum yeri ve tarihi: **Tepxa**

Köyü, 1975

Mücadeleye katılımı tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Eylül**

1995, Erüh

züpeklik ile kısa sürede gelişir. Keşif birimleri içinde yer alır. Katıldığı birçok keşifte getirdiği sağlıklı bilgiler ve buna kattığı zengin düşünceleriyle birçok başarılı eylem planının ortaya çıkartılması ve olumlu sonuç alınmasında rol oynar.

En son Eruh'ta düşmanın konumlandığı bir sahanın keşfine bir grup yoldaşıyla birlikte giden Devran heval, keşif tepesine tırmandıklarında, karşı taraftan aynı tepeye tırmanmakta olan düşman güçleriyle daha sabahın erken saatlerinde karşılaşır. Çok yakın mesafede ve içiçe çok yoğun bir çatışma yaşanır. Gerillaların ilk ateşi açıp inisiyatifi ele geçirmeleyle ağır darbe yiyen düşman gücü, geri çekilerek araziye dağılıp mevzilenir. Daha yoğun bir çatışma başlar. Bu esnada gerillalar da bulundukları yerde mevzilenirler. Ancak keşif grubunun önünde yürüyen Devran heval, daha ileride mevzilenmek durumunda kalır. Arkadaşlarının ısrarına rağmen geri çekilmeyerek düşmanla çatışmaya ve yoldaşlarının geri çekilmelerini sağlama almaya devam eder.

İlerleyen saatlerde düşmandan bin yılların intikamını almış olmanın mutluluğuyla Devran heval, "Bijî Serok APO!" "Bijî Kurdistan!" sloganlarını haykırarak düşman mevzilerine saldırıya geçerken aldığı kurşunlarla kutsal vatan topraklarıyla kucaklaşır. Özgürlük ve bağımsızlığa kararlı adımlarla ilerleyen, sonsuzluğun yolcusu şehitler kervanına katılma onuruna erişen Devran heval, şehitlerin izinde coşkuyla yürümesini bilmiş ve izinde yürünülecek bir soylu yaşamın sahibi olmuştur.

Gezingê Herekol'un Batı eteklerinde, sarp kayalıklı, derin volkanik çukurları olan bir tepedir. Volkanik çukurlarında yaz-kış kar eksik olmaz. Kayalıkları eski bir şehrin daracık ve girintili sokaklarını andırır. Çukursu yerlerinde otlar dört mevsim yeşilliğini korur. Gezingê'den bir kapı Erkent vadisine iner, oradan Çaçê'ye geçilir. Diğer bir kapıyla Pervari ovasına inilir...

Gezingê'de sarp kayalıkların doruğunda sürekli serin bir esinti vardır. Esintiyle birlikte kulaklara inceden bir ses gelir. Can kulağıyla dinlendiğinde inceden ve derinden kurşun sesleri işitilir...

Daha derin dinlendiğinde sesler türküleşir, halaylaşır, haykırışlarla gürleşir. Bu, Kürt kadınının direniş haykırışları, özgürlük türküleri, savaşım halaylarıdır. Düşmana sıktıkları intikam kurşunlarının kayalıklarda silinmez yankısının sesidir...

Berivan, Şehrîstan, Rihan, Hêvi ve Rewşen hevallerin özgürlük yürüyüşleri doruğa tırmanır Gezingê'de.

Kürt kadınının özgürlük yürüyüşü bir kez daha şahlanır burada. Direnişe durur, önde atılır savaş meydanına, öfkeyle saldırır düşman üzerine bin yılların dayatılan kölelik zincirini parçalayarak...

1992 yılında Batman'da ARGK saflarına katılan **Berivan** hevalin ilk gittiği alan Haftanın'dır. Buradaki gerilla kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördükten sonra, Güney Savaşımı'na katılarak deneyim edinir. 1993 yılında Botan alanına geçer ve Beytüşşebap gerilla birlikleri içinde yerini alır. Atikliği, canlılığı, savaşkanlığı

KURDİSTANLAŞTIRMA KURDUĞU 4.0.0.0 KURDİSTANLAŞTIRMA KURDUĞU	
	
NO:	Berivan
ADI VE SOYADI	Berivan Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	1993
MÜCADELE YERİ	Gorla
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan

Adı, soyadı: **Özlem TURAN**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kornis köyü-Siirt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1995, Gezingê-Herekol**

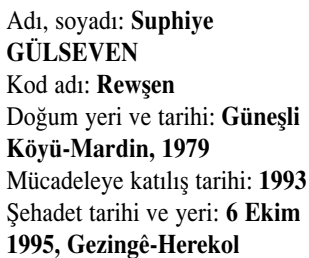
KURDİSTANLAŞTIRMA KURDUĞU 4.0.0.0 KURDİSTANLAŞTIRMA KURDUĞU	
	
NO:	Nezahat
ADI VE SOYADI	Nezahat Toroğlu
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	1993
MÜCADELE YERİ	Gorla
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan
MÜCADELE YERİ VE TARİHİ	Berivan

Adı, soyadı: **Nezahat TOROĞLU**
Kod adı: **Berivan, Şehrîstan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1995, Gezingê-Herekol**

1994 yılında İstanbul'dan çıkış yaparak ARGK saflarına Cudi alanında katılan **Ruhan** heval, yurtsever bir aile içinde büyümüştür. Doğduğu yer olan Erüh'ta ulusal kurtuluş mücadelesinin halk kitlelerini sarmasıyla gerillalar ile ilişkide olan babasının düşman tara-

1990 yılında ağabeyinin Cudi alanında şehit düşmesinden etkilenerek 1991 yılında parti saflarına Güney-Batı Kürdistan'ın Dêrik alanından katılan **Hêvi** heval, kısa süreli cephe çalışmalarına katkı göstermesinin ardından, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçerek burada ulusal kurtuluş bilinci ve parti siyaseti temelinde eğitim görür. Eğitime yüksek katılım gösterir, büyük istekle öğrenme, geliş-

1993 yılında Mardin alanında ARGK saflarına katılan **Rewşen** heval, alanda gelişen halk serhildanlarından derin etkilenmekle kalmamış, bizzat içerisinde yer alarak en önde yürümüş, düşmana karşı bin yılların kin ve öfkesini haykırmış, kitlelere moral ve coşku vermiş, halkıyla omuz omuza

özgürlük ve mücadele bayrağını yükseltmesini bilmiştir. Gerilla saflarına katılmasının ardından Cudi alanına gönderilir. Burada parti bilinci ve ulusal kurtuluş çizgisi temelinde eğitime tabi tutulur. Güçlü yurtseverlik duygusu, yaşama aktif katılımı, coşkulu, moralli ve saygın özellikleriyle yoldaşlarının sempatisini kazanır. Daha sonra yapılan düzenlemelerde Garisan alanına gönderilir ve gerilla birlikleri içerisinde yer alır. Birçok eyleme büyük istek ve kararlılıkla katalır. Yaşamı yoğun ve özverili yaklaşıp. Sürekli yaşamı moralli, coşkulu ve eğitici kılmayı esas alır. Kendisinin ve yoldaşlarının eğitilmesine, partileşmeye ve ordulaşmaya büyük önem verir.

Her biri ayrı bir süreçte ve ayrı bir alandan gelerek Herekol dağında sıcak savaşım içerisinde büyük kararlılık ve inançla birleşen bu beş Kürt kızının özgürleşme tutkusu, yaşam direnci, onları çelikten yekbeden kılarak düşmanın karşısında direniş kalesi kılmıştır. Sergiledikleri savaşım apak Gezingê kayalıklarında silinmezcesine kanla kazanırken, görkemli direnişleri, yükselttikleri özgürlük meşaleleri asla sönmemesine Herekol doruklarını apaydın kılmıştır. Tarihte Kürt kadınının teslimiyete başkaldırışı, direnişe en önde yürüyüşü, beş yoldaşın şahsında doruklaşmış, yaşamda beraber, mücadelede beraber, şehadette beraber olmanın büyük bağlılığını sergilemişlerdir. Berivan, Şehristan, Rıhan, Hêvi ve Rewşen hevallerin Herekol dağında binlerce düşman askerine karşı sergiledikleri görkemli direniş, gösterdikleri engin cesaret, kararlılık, yazdıkları onurlu destan son ne-

feslerinde haykırdıkları “*Bijê Serok APO!*” şiarlarıyla özgürleşmenin doruğuna tırmanırken, birer kızıl çiçek olup vatan toprağına ekilme onuruna ermişlerdir.

Her beş yoldaşın mücadele, çaba, özveri dolu yaşamı Kürt kadınının özgürleşmesinde sürekli anılacak ve izlenilecek bir çizgi olacak, bu görkemli direnişle doruklanan soylu anıları dillerde destanlaşarak yeni Kürt tarihinin apak sayfalarında altın harflerle yerini alacaktır. Özgürleştikçe güzelleşen, sevilen, savaştıkça insanca yaşamı kanla, emekle kuran Kürt kızının büyük yaşam istencini, si-

lah elde, yüce dağ doruklarında ifade eden beş yoldaşın efsanevi kahramanlığı, Herekol doruklarında hep yaşatılacak, Kürdistan semalarına yayılarak nihai zafere dek savaşımında örnek alınacaktır. Gezingê’de her şafağın esintisinde beş özge canın haykırışları duyulacak, mücadeleleri anılacak, anıları ebediyen yaşatılacak ve yaşatılacaktır. Onlar, “bir kadın bütün kadınlardır, bütün kadınlar bir kadında ifadesini bulur” ilkesinin ölümsüz takipçileri ve özgürleşmenin ispatıdır.

Silah arkadaşları

*Yürüdü, seher esintisinde, tan
ağartısında
Bir şahin olup atıldı, mevziden
mevziye
Dokundu tetiğe ilk gün ısıltılarıyla
Dokundu, dokundu, bin yılların in-
tikam hırsıyla*

*Dikildi ayakları üzerine, şafak vak-
tinde
Kucakladı gün ışınlarını, aldı do-
yasıya yüreğine*

*Kapıp avını, havalandı özgür gele-
ceğe
Bir top güneş olup doruklarda,
yansdı, yansdı sönmezcesine*

Herekol eteklerindeki Er-
kent köyünden düşman
zoruyla metropollere gö-
çeden yurtsever bir ailenin çocuğu
olan **Bêritan** heval, 1993 yılında
doğduğu topraklara dönüş yaparak
ARGK saflarına katılır ve Garisan
alanında sıcak savaşında yerini ala-
rak tarihin çarkını halkların özgürlü-
ğünden yana çevirmede onurla yerini
alır.

Çocukluğu Erkent köyünde geçen
Bêritan heval, babasının düşman tara-
fından tutuklanıp işkence görmesi ve
bir süre sonra serbest bırakılmasının ar-
dından düşman zoruyla köylerinden
göç ettirilir ve İskenderun'a yerleşir-
ler.

Burada ülkesine, köyüne özlem
içerisinde büyür. Düşman baskıları
altında ulusal kurtuluş mücadelesine
daha da bağlanır. 1990'lı yıllarda
Kürdistan'da gelişen halk serhildan-
larından etkilenecek coşkuyla metro-
pol kentlerinde yerini alır. Yurtsever-
devrimci özellikleri gün geçtikçe açı-
ğa çıkarak gelişim gösterir. Okul yıl-
larında mücadeleye daha da ilgisi ar-
tan Bêritan heval, kentlerin vatandan,
ulustan, mücadeleden, özgürlükten
uzaklaştırıcı bir düşman tuzağı oldu-
ğunu, düzenin kurduğu yaşamın
Kürdü bitirme amaçlı olduğunu bilin-

ce çıkarır ve daha onaltı yaşındayken
bu ortama karşı savaş açarak vatan
topraklarına, özgür dağlara yürür. Ga-
risan alanında ARGK saflarına katıla-
rak, düşmana karşı silah elde, yeni,
özgür yaşamı kurma savaşımına ko-
yulur.

Katıldığı yılda Botan Eyaleti
Bestler alanında Mahsum Korkmaz
Akademisi Botan şubesi adıyla açılan
eğitim devresine katılma şansı edinen
Bêritan heval, bu eğitim sürecine bü-
yük coşku ve öğrenme çabasıyla ken-
dini verir. Parti, halk, ulus ve ülke
gerçekliği konularında yüksek bir bi-
linç edinir. Ulusal kurtuluş siyaseti ve
çözüm yolu hususlarında oldukça bil-
gilenir. Kürdistan'da soylu, özgür ya-
şamın ancak yoğun bir mücadele ve
savaşımıyla kazanılabileceği gerçeğine
derinden inanç getirir. Kürdistan'da
partileşme ve ordulaşmanın yeniden
dirilme ve yaşam bulma anlamını ta-
şıdığını kavrar ve bu eğitim sürecin-
den aldığı büyük güçle pratik savaşım
içerisinde yer alır. Botan Eyaleti dör-
düncü bölgesi olan Garisan alanında-
ki hareketli gerilla birliğine katılır.
Görevlere büyük bir titizlikle yaklaşı-
mı, eylemlere katılımdaki ataklığı,
coşkunluğu, özgür kişiliğe ulaşmada-
ki yoğun çabaları kısa sürede yoldaş-
larının ilgi ve sempatisini çeker. Ge-
lişmeye oldukça açık özelliklerinin
sıcak savaşım içerisinde birden boy
vermesiyle ön plana çıkan Bêritan
heval, manga komutanlığı görevine
getirilerek gelişimi için önü açılır.

Bu görevini yüksek bir sorumlu-
luk duygusu ve titizlikle yapar. Yol-
daşlarıyla ilgilenir, eğitir, savaşırır
ve korumayı esas alırken, kendi eğiti-
mi, gelişimi ve savaşımını da yoğun-
laştırır. Katıldığı birçok eylemde ön
sırada yer alarak büyük deneyim edi-
nir, askeri yetenek kazanır.

Parti Önderliği'nin engin çabala-
rıyla geliştirilen kadın ordulaşmasına
büyük inanç getirerek kendi kişiliğin-
de ve yoldaşları arasında oturtulması
için büyük çaba harcar. PKK çizgi-

Adı, soyadı: **Newroz AYDAR**
Kod adı: **Bêritan**
Doğum yeri ve tarihi: **Erkent -
Perwari, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Kasım
1995, Çaçê**

sinde militan kişiliğe ulaşmayla bunun başarlacağına bilincine vararak kendini partileşme ve ordulaşma çabalarına verir. Edindiklerini yaşamında sergileyerek, çelikleşen bir kişiliğe ulaşır.

Yoldaşlığa büyük değer veren, saygılı, sevgili yaklaşımı eksik etmeyen, sürekli moral kaynağı olmasını bilen Bêritan heval, birçok olumlu özelliğiyle yoldaşları arasında saygı ve sevgiyle anılan, çekici, gelişen, geliştiren bir yaşam-pratik çizgisini izleyerek, bulunduğu her ortamda özgürleşen kadın kişiliğini temsil etmesini bilir.

Komutası altındaki bir mangal gücü ile birlikte Çaçê alanında keşif çalışmaları yürütürken konumlandıkları bir tepede daha şafak vaktinde düşman güçlerinin yoğun saldırısı ve ateşiyle karşılaşır. Binlerce düşman askerine ve yoğun teknik kullanmalarına rağmen, bayan gerillalar büyük bir kararlılık ve azimle düşmanla çatışır ve görkemli bir direniş sergilerler. Bu görkemli direnişte Bêritan heval komutası altındaki savaşçı yoldaşlarının düşman çemberinden çıkması için büyük özveri, bağlılık ve cesaret örneği sergileyerek düşman mevzilerinin üzerine yürür. Bir şahin hışmıyla mevziden mevziye saldırarak düşmanı ağır darbeler ve büyük panik içerisine sokar. Yoldaşlarının sağlam olarak çemberden çıkmasını sağlayan Bêritan heval, düşmandan bin yılların zulmünün ve Kürdistan'ı harebeye, Kürt insanını kötürme çevirmiş olmasının intikamını doyasıya almanın coşkusuyla gün doğuncaya dek düşmanla içiçe çatışır ve düşmandan koparıp almasını bilir.

Günün aydınlanmaya başlamasıyla yoldaşlarının ateş desteğinde gerilla mevzilerine çekilirken düşman kur-

şunlarına hedef olan Bêritan heval, devrime ve yoldaşlığa olan büyük bağlılıkla, adını Kürdün diriliş tarihine nakşederek, şafak güneşini bağrına basıp sonsuz özgürlüğe kanat gerer.

Bêritan hevalin ebediyen özgürleşmesiyle doruklanan mücadele dolu

anısı, her şafak güneşiyle özgürlük yürüyüşünde Kürt kadınının yolunu apaydın kılacak ve özlemi olan özgür bir vatana ulaşuncaya dek şafak güneşi hep parıldayacak, asla batmayacaktır.

Mücadele Arkadaşları

*Sen, gün ışığını seyrettin mi
apak kar kristalciklerinde?
Sen durup baktın mı ayın parıltısına
berrak akan su damlacıklarında?
Sen, karları kovalayarak fıskıran
Newroz çiçeğine durup baktın mı
ince bir tebessümle?
Sen; suyun en serinini içtin mi ana
kaynağından,
avuç avuç alıp çırpın mı gencecik
tenine
yürüdün mü doyasıya diz boyu
çimenlerde tırmadın mı sarp
kayalıklarda
yürüdün mü yüce dağ doruklarında
terledi mi hiç bedeninin sıcak sıcak ve
göğsün açıldı mı ardına dek serin
esintilere?
Sen; yastık edindin mi hiç sırt
çantayı, yumdun mu gözlerini
kucaklayarak demirden yavuklunu
örtündün mü yıldızlardan yorganı
üzerine, göz göze geldin mi,
semaların masmaviliğiyle
Sen; yürüdün mü hiç bulutların
eşliğinde, okşadın mı buğusunu,
başı dumanlı dağların
dinledin mi hiç keklğin şafakta
ötenini
iştin mi bülbüllerin doyasıya tür-
külerini
Sen; şahinleştin mi hiç, atılarak
düşman mevzisine hissettin mi inti-
kam alışın doyumсуz tadını
coşkusunu
tattın mı yüreğinin özgürlük
yürüyüşlerinde
Sen yerini aldın mı inşaatında
özgür yaşamın
Sen uğradın mı Kürdistan denilen
vatana
dokundun mu hiç şehadetlerle
kızılbaşan toprağına
sevdalandın mı dağına, taşına,
kurduna, kuşuna erdin mi kanla
örülen yeni yaşamın sırrına
yıkadın mı kendini apak, Newroz
ateşinde sen dirildin mi yeniden
özgürlük mücadelesinde
sevdalandın mı Kürdistan'a dört
mevsimde avuçladın mı hiç güneşi,
zafer sevincinde?*

Kavuşmak ilminin rehberi: Heval Haşim

Adı, soyadı: **Haşim Seid DERWEŞ**
Kod adı: **Haşim**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ K. Güney, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Dicle suyu**

Yedi yıl boyunca sırtında binlerce, belki de onbinlerce gerillayı sınırdan geçirdi, sırtında taşıdı Haşim. O, Başkan Apo'nun çok az sayıdaki doğrudan askerlerinden biriydi.

1990'lı yıllarda Hüseyin'in komutasında bir kuryeydi, onun yardımcılığını yapıyordu. Hüseyin'in şehit düşmesiyle, Haşim, ustası olduğu bu kutsal işin başına geçti.

Okur-yazar değildi Haşim. Ancak sayıları yazmasını biliyordu. Hesap yapmasını ise herkesten çok daha iyi biliyor. Gerilla silahlarının alımından sorumlu çünkü. Alışveriş ediyor. Gerillanın silah ve diğer erzakını açık-gözlü tüccarlardan satın aldığında, karşılığını parti ve halk değerleri ile öderken, son derece titiz davranıyordu. Halk değerleri, savaş değerleri, parti değerleri, onun güneşliğini sağlayan gözlerinden daha önemli. Korumak gerek, diyor.

Haşim, ince-uzun dal boylu, Haşim'in esmer kara yüzünde kurtuluşun kendinden emin, kesin güveni. Keder, parçalanmış bir yurdun çocuklarından olduğunu bilen her Kürdün yüzündedir. Haşim, kurtuluşun sırlar aleminde. Gizini kavuştuğu denizden başkasına asla vermeyen bir yeraltı ırmağı gibidir.

Sınır nedir?

Aralarından geçtikçe yüzümüzü kanatan şu tel örgüler ne anlama gelir?

Sirenler, aydınlatma mermileri, devriye ışıkları neden yüreğimize çevrilmiştir?

Anlamak, anlamakta usta olmak ve gizlice paylaşmak. Öcalan'ın beşğinde büyüyen çocuk, bir tarih, yedi devletten nasıl gizlenir?

Mesela kavuşmayı paylaşmak, birlikte kavuşmak, mesela toprakla bin yıllık sevdalı olmak.

Haşim, kendi köyünden, çevresinden en iyi bildiği genç arkadaşlarını seçti, onlara eğildi (kemale ermiş miydiler), nefeslerini dinledi, (hangi menzile koşabilirler) umut aldı, bilgi verdi.

En son genç bir kız olan yeğeni gibi, hepsini kendi eliyle donattı, giydirdi, silahlandırdı, ARGK mevzilerinde nöbete göndermeyi bekledi. Dediler, "sınırın öte yanında yaralıları bekliyorlar." Bunu dediklerinde Haşim, yaralı bir aslan gibi dönüp durdu, duramadı yerinde. Uyuyamadı. Gerçek o ki, yaralı olup bekleyenler sınırın öte yanındakiler değil, bizzat kendisiydi. Sınırın öte yanında yaralı olduğu zamanlarda, boş gidip gelmek olur mu?

Gerilla eksilmeyecek, çoğalan bir orman gibi artacak.

Gidecek bir grup aradı, sordu, topladı, kendi bulduklarıyla buluşturdu, donattı. İğneden ipliğe denetledi. Her şeyleri tamamdı. Onlara gece içinde yürümenin, sırat inceliğinde yol katmetmenin ilmini söyledi.

Sıraya dizilmiş gerilla adaylarına Haşim, ince ince yolu tarif etti.

"Yürürken Çiyayê Spî'nin doruğunu gözden yitirmeyeceksiniz. Arkadaşınıza sahip çıkacaksınız. Hatta yürüyüşte kendiniz değilsiniz, arkadaşınızdır. Yürüyüş, bir yoldaşlık işidir. Yalnız başınıza hiçbir anlam ifade etmezsiniz. Önünüzden giden kimdir ve ardanızdan gelen kimdir, bileceksiniz. Sınırı geçen tek başına biriniz değilsiniz, sınırı geçen gruptur, bir kavuşma toplumdur. Çantanızı sırtınıza mükemmel bağlayacaksınız. Arkadaşların herhangi bir nesnesi düşerse, kaldıracaksınız. Ayaklarınızı yerde sürümeyeceksiniz. Kaldıracaksınız, çünkü en düz ovada olsanız bile, esasta bir dağ yokuşu çıkmaktasınız. Silahınızı, şutiğinizi sağlam bağlayacaksınız. Hiçbir eşyayı kaybetmeyecek, düşürmeyeceksiniz. Çantanız içindeki eşya sizin değildir. Çantanızda halkın savaş değerleri, çözümlenmiş hayatlar vardır. Arkadaşlara gidecek mektuplardır. Başkan'ın resimleri ve sözleridir. Canınızı kaybetmedikçe, bunları kaybetmeyeceksiniz."

Her şeyi tek tek tarif etti. Komutan kimdir, kurye kimdir, hepsini tanıttı.

Uzun boylu, kara-esmer, ince dal gibi zayıf ve yemek yemeyi fazla sev-

miyor olması, belki de onun rüzgarla yarışması için gerekli olduğundandır. Bunun için kendisine çoğunlukla “Dirêj” de diyor arkadaşlar, “Hevalê Dirêj.” Hevalê Dirêj’in uğradığı beş altı ev var. Bunların dışında hiçbir eve uğramaz. Aslında o kadar büyük bir tehlike olmamasına rağmen, gizliliğin bir ilkesi, bir gereğidir. Haşim, bu evlerdeki ailelerin bir bireyi gibidir. Her şeyiyle onlarla birliktedir. Onlar da Haşim’i böyle düşünürler.

Sınır geçişi, 8-9 saat kadar sürdü. Öncelikle X... sınırını geçmek gerekiyordu. İlk tehlike buradaydı. İkinci olarak da Dicle’nin aşılması. Ancak suyun başını kaçakçılar tutmuştu. Bunlar işlerine gelen herkesle çalışırlar. Güvenilir olmaları ve güvenilmez olmaları içiçedir. Yüzlerinden, sözlerinden, sigaralarını içişlerinden ve bakışlarından, bir ihanet içinde olup olmadıklarını, tuzak kurup kurmadıklarını anlamak gerekir. Temel işleri ise kaçakçılıktır. Dağın dibindeki su, onların denetimindedir. Suyu geçtikten sonra 2-3 saatlik bir yürüyüşün ardından dağa ulaşılır. Dağa ulaşıldıktan sonra da, hayatın ve gerillanın kesin egemenliği başlar.

Gruplar, sınırın dibinde bir mекanda hazırlanıyorlar. Her zaman geçiş için gece karanlığı seçiliyor. Keşif haftalar boyu yapılmıştır.

Ülkeyi sevmek, dağları-taşları sevmek, ırmakları sevmek, yurdu sevmek nedir? Ona bir kez kavuşup yetinmek değil, sonsuz bir kavuşma halinde olmaktır. Ona, onbinlerce yürekle, onbinlerce kez yeniden kavuşarak karışmaktır. Haşim, Dicle’nin öte yakasındaki onbinlerce savaş ve toprak sevdalıasına yenilerini eklemek için yola çıktı. Grup geçerken de, Haşim sürekli keşif halindedir. Zaman zaman grubu mevziye yatırarak kilometrelerce ileri gidiyor, zaman zaman gelip en arkasında yürüyor. Tehlike hangi taraftaysa, Haşim oradadır.

Sınır düzlüktür, “deşt” denilen

tarlalar gözalabildiğine uzayıp gider. Grubun hedefi olan dağa, yani dokuz saatlik yola kadar dağ yoktur. Ancak sınırın bir yanında küçük küçük tepeler vardır. Her tepenin ardında ise bir tehlike. Her an muhtemel bir sınır devriyesi tetiktedir.

Sınırı geçtikten altı saat sonra yeniden engebeli arazi başlar. Buraya varıldığında, kış mevsiminde dizlere kadar çamura bata çıka yürüyüşe devam ederken, dikkat ve inceliğini kaybetmeyen Haşim, her zamanki gibi iki kişiyi yanına alarak kaçakçıların yanına gitti. Grubun gelişini bildirdi. Anlaştılar. Keleklerini beraberlerinde getirmişti. Orada, suyun kıyısında nefes nefese, sırayla birbirlerine devrederek,

ciğerlerini bir körük gibi kullanarak keleklerini şişirdiler. Keleklere en fazla on kişi binebiliyordu.

Sınırın öte yanına bir gerilla grubu geçirdikten sonra, içlerinden biri kanser hastası olan yaralı grubunu getirmesi gerektiği Haşim’in. Kanserli gerilla, uzun süredir yoldaydı, doktora yetişmesi gerekiyordu. Ancak çok geç kalınmıştı. Diğer bir erkek ve iki bayan da mermiyle yaralanmışlardı. Haşim, sınırın gerisinde bir tepedeki koordine merkezini aradı.

“Sipan Sipan! Sipan Sipan!”

Sınırın öte yanından cevap geldi.

“Haşim Haşim, Dinliyorum!”

“Dört yaralı var. Biri kanser, ağır. Diğer arkadaşlarda mermi yarası var. İkisi bayan. Kanserli arkadaş dışında hepsi yürüyebiliyor. Yola çıkıyoruz.”

Aradan 2 saat geçtikten sonra, koordine merkezinin telsizi yeniden bağlandı.

“Sipan Sipan!”

“Dinliyorum, Haşim!”

“Sipan Sipan! Arkadaşlardan biri bizi terketti! Tamam.”

Koordine merkezinde kısa bir sessizlik oldu. Haşim şehit düşmüş gerillanın yüzüne bakıyordu. Telsizi yeniden mesajı seslendirdi.

“Haşim Haşim!”

Haşim gözlerini şehidin belli belirsiz görünen yüzünden karanlığa kaldırdı.

“Dinliyorum Sipan!”

“Kaç saatlik yol geldiniz?”

“İki saat. Tamam.”

“Haşim, geri dön.”

Sessizlik yeniden gelip yerleşti. Haşim bir kez daha, önce şehide, ardından da düşüncelerini anlamak ister gibi diğer yaralılara baktı. Sessizlik, sadece dillerinde değil, yüzlerinde de yer edinmişti. Kararsız değildi Haşim. Yalnızca kederdendi düşünmesi belki de. Yeniden telsizini ağzına yaklaştırdı.

“Sipan Sipan! Geri dönemem. Ge-

ri dönmeyeceğim.”

“Haşim Haşim, eğer geri dönmezsen, çok zorlanacaksın. Taşıyamazsın. Geri dön!”

Haşim yeniden, ses tonunu hiç değiştirmeksizin dönmekte ısrar etti. Ancak koordine merkezi de inadına geri dönüşü dayatıyordu. Sonunda Haşim’in iyi tanıdığı, ona güvenle dolu bir ses girdi araya.

“Sipan Sipan! Haşim’in üzerine fazla gitme, boşuna. Geleceğim diyorsa, gelir.”

Araya giren anakarargahtı. Bunun üzerine koordine merkezi ısrarını kesti. Yeniden Haşim’i arayarak neden dönmekte ısrar ettiğini sordu. Haşim aynı sükunetle cevap verdi.

“Şu anda bir kişi bizi terketti. Eğer dönersem, bu arkadaşları da kaybedebiliriz. Hepsinin eve yetişmesi gerek. Yoksa bizi terkederler.”

Haşim, üstü kapalı biçimde yaralıların acilen hastaneye yetiştirilmeleri gerektiğini, bunu yapmazlarsa yeni şehadetler yaşanacağını bildiriyordu. Arkadaşlar yolda şehit düşseler de, hiç değilse doktora giderken şehit düşmüş olacaktı, geri dönerken değil. Haşim son olarak ekledi.

“Sipan Sipan! Sorumluluğu üzerime alıyorum. Arkadaşları getireceğim.”

Koordine merkezi onaylayınca, Haşim bu kez komutayı ele aldığı belli olan bir sesle Sipan’a hazırlık yapmasını söyledi.

“Anlaşıldı.”

Şehitlikte yeni bir şehit için mezar kazılacaktı.

Sabaha doğru saat 3-4 sıralarında, koordine merkezi yeniden Haşim’i aradı. Haşim yarım saatlik yoldaydı.

“Arkadaşların durumu nasıl? Taşıyabiliyor musun?”

Haşim işinden alıkonulmak isteyen bir usta edasıyla cevap verdi.

“O benim sorunum. Siz hazırlık yapın. Karşılama yerinde yarım saat içinde hazır olun.”

Sonunda buluşma noktasından gruba alan kamyonet, şehitliğe ulaştı. Ya-

ralı gerillaların ikisi şehidin yanlarında, biri de başucunda duruyordu. Şehit, tam ortada, boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Arkadaşları, sırayla şehidi yüzünden, sanki derin uykusunu bozmamak için özen gösterircesine, usulca öptüler. Haşim önce şehidi indirdi. Yorgundu, ancak asla belli etmiyordu. Kazılan mezarı beğenmedi. Kazmayı alıp mezara indi, uzunlamasına ve derinlemesine daha çok kazdı. Yeterli olduğundan emin olduktan sonra da çıktı. Arkadaşlardan biri mezardaki toprağı atarken, o şehidin saçlarını taradı. Üstünü özenle düzeltti. Ayakkabılarını çıkarıp sildi, yıkadı. Yeniden giydirerek bağlarını özenle, derin bir sükunetle bağladı. Sonra yüzüne baktı. Eliyle saçlarını yana doğru okşayarak, kendisi de şehidini öptü. Sonra arkadaşlarıyla birlikte onu gömütün içine indirdi. Toprağını yavaş yavaş örttü. Haşim mezarda hiç tümsek kalmayacak biçimde toprağı tesfiye ettiğinde, güneş çoktan göğe yükselmişti.

Kürdistan’ın yüreğini dörde bölen Lozan Antlaşması’ndan sonra, Güney’de kalmış Derik kasabasına yakın bir köy, Haşim’in köyü. Kalbimizi parçalayan Lozan çizmelerinin bıraktığı izler üzerine çizilmiş, Türkiye sınırının hemen dibinde. 1984 öncesinde kaçak geçişlerin en önemli noktalarından biri. Köylü memleketlileri gibi Haşim de, sınır geçişlerine geleneksel olarak aşına. Devriyelerin sinsi adımlarını ta uzaktan bilmenin, barut kokularını daha tüfekler patlamadan almanın ve görülmeden görmenin ilmini atalarından öğreniyor. Haşim’in beş çocuklu ailesinin de bulunduğu 8-10 hanelik köyün tümü, Başkan APO’nun ülke dışına çıkıp da ulusal bilinci kendilerine ulaştırmasından bu yana yurtsever. Haşim’giller beş kardeştir. Kardeşlerinden biri, Hacı da kendisi gibi kuryeydi. Sonradan yakalandı ve bugüne kadar hala Q. zırasında yatıyor.

Kitle faaliyetlerinde, kampanyalarda, pamuk tarlalarındaki komünlerde yardımcı oluyordu. Kuryelerin boş ol-

duğu zamanlarda tırpanlarını alıyor, halk hareketi için çalışmaya gidiyordu.

Hangi mevsimin hangi gününde, Dicle ne yapar, ne zaman öfkeli, ne zaman sevecendir, ne zaman tutkulu, ne zaman güvenendir? Irmağın biliminden anlamak gerek. Irmağı anlamak, yürekledir, sevmekledir. Bir ırmağı sesinden tanımak mümkündür. Sularının sesinden, uğultusundan, dalgalarının titreyişinden, atılışından başlayarak, daha çok uzağındayken ırmağın hangi öfkenin, hangi sevincin şarkısını söylediğini anlamak mümkündür. Başka değil, Dicle’dir bu, adı üstünde, Kürdistan dağlarının kaplanıdır. Dağlıdır. Dizgine gelmez, sevgisizliği, anlayışsızlığı affetmez. Haşim, kavuşmak ilminin rehberidir. Ülkeye, onun dağlarına, dağların öfkesini ovalara taşıyan ırmaklarına, ırmakları gibi dağlar arasında akıp giden insanlarına kavuşmak için yanıp tutuşan her genç gerillayı isteğine kavuşturduğunda, yeniden kavuştu toprağına.

O, hep bir kavuşmak tutkunu oldu.

Sonunda, en çok sevdiği ırmağa, Dicle’ye, sonsuz kavuştu. Su ve toprak oldu.

Ocak 1997’ydi. Haşim, 4 ay kadar kaldığı cezaevinden cıkalı fazla olmamıştı. Yine aynı titizlikle, aynı ustalıklı bir grubu Dicle’ye ulaştırdı. Yardımcı olarak yanına Kahraman’ı almıştı. Dicle’den geçmek için son seferini yaparken, keleklerden biri peşine takıldı. Lastiklerin havası, on kişilik grubun ruhuyla bedenlerinden boşaltır gibi, hızla boşaldı. Haşim, 8 gerillayı teker teker suyun bu kez hayat yerine öfke ve ölüm saçan kucakından kurtardı. Bir tek kişiyi en sona bırakmıştı. Bu, yardımcısı Kahraman’dı. Kahraman, suların öfkesine kapılmış gidiyordu. Haşim onun ardısıra dalgalara atıldı. Ve bir daha dönmeydi. Yedi yıldan fazla kuryelik yaptığı zaman içinde dost olduğu, düşman olduğu, mücadele ettiği ve sığındığı Dicle’ye karıştı, Dicle oldu, vatanın kalbine artı.

Mücadele arkadaşları

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin geldiği aşama her zamankinden daha fazla kazanma düzeyine ulaşmıştır. Halkımız, tarihinde ilk defa böyle şanlı günlere nail olmakta, tarihinde ilk defa yakaladığı bu şansı değerlendirmek için kurtuluş kavgasına tüm maddi ve manevi değerleriyle katılmaktadır. Savaşımızın ulaştığı stratejik denge aşaması, tüm halkımıza kurtuluşu müjdelemekte ve artık dönüşü olmayan bir yolun sonuna gelmekteyiz. “Ya Zafer, Ya Zafer” şiarını halk olarak daha yüksek sesle haykırabiliyoruz.

Tarih, halkımıza “Yürürsen ulaşsın, tutarsan koparısın, yönelirsen vurursun” diye hitap ediyor. Köleliğin zincirlerini çatırdatan bu anlamlı kavgaya kendilerini katık eden yiğit halk evlatlarımızın anılarının tazeliği, mücadelemize ışık tutmaktadır.

Kazanmanın tek yolu savaşımdır. Ama savaş; insanlık, özgürlük, kardeşlik için olmalıdır. Barışa ulaşabilmek amacını taşımalıdır. İnsanlık tarihi savaşlarla örülmüştür. Halk olarak insanca yaşamamızın biricik yolu, bizi ulusal, toplumsal olarak tarihe gömmek, yitik bir halk haline getirmek isteyen, zulüm ve her türlü insanlık dışı muameleyle değerlerimize saldıran, tarihin yüz karası, barbar, katliamcı Türk azgın sömürgeci faşist düzenine karşı savaşımdır. Ve bu savaş, en kutsal ve soylu görevimizdir.

Koçer heval, bilincini iradesiyle bütünleştiren bir kişiliğe sahipti. Sömürgecilere karşı büyük kin sahibi, savaşımında kararlıydı. Sınıf bilinci-kendisine rehber edinmiş, bunu derin bir yurtseverlikle perçinlemişti. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Çemişgezek’in Doğan köyünde dünyaya geldi. Ailesi koçerdir. Koçer heval de bu yaşam koşulları içerisinde şekillenir. O da ailesinin geçimine katkıda bulunabilmek için çalışır. Yaşadığı koşullar, O’nu erkenden gerçeklerle tanıştırdı. Bir yandan çalışır,

bir yandan da okula gider. Okul tatilinde herkes bir yerlere gezmeye giderken, Koçer heval gözlerini dağlara diker, kendini Munzurlara, koçer komlarına atardı. Koçerler sonbaharda dağlardan inmeyinceye kadar Koçer heval de dağlardan inmezdi. Hep “Soğuklar erken bastırırsa komlar dağlardan erken iner” diyordu. “Benim için en güzel şey; Mayıs ayı ile birlikte koca dağların ak karlarının eriyip, dağlardan hışımla inmesiydi. İşte o zaman, ben kanatlanıyordum. Yaylaya çıkmak için hazırlıklar bittiği ve son gün gelip çatığında o gece heyecandan uyuyamıyordum” derdi. Çocukluğu ve gençliği hep o dağlarda geçmişti. Dersim’in tüm otlak ve yüce dağlarını bilir, her birini ayrı severdi. Dağlar O’nun mekanı, yaşamı olmuş, daha küçükken yüreğine derin yurtseverliği nakşetmişti.

Koçer heval, Siirt Eğitim Enstitüsü’nde eğitimine devam ederken mücadeleye tanıştır. O zamana kadar çeşitli arayışlar içindeyken yüreğinin derinliğinde saklı olan o tutkusu, özgürlüğün sırrını adeta çözmüşçesine O’nu gerçeğine ulaştırmıştı.

Evet, Koçer heval artık gerçeğini yakalamıştır. Hızla ilişki geliştirerek mücadeleye katılır. Amed Eyaleti’ne gider, orada kısa bir süre eğitim görür. Savaşa aktif bir biçimde katılır.

Koçer heval, inançlı, atik, yrekli, azimliydi. Savaşma azmi O’nu ileri çıkarmış, arkadaşlar içinde saygın bir yer edinmişti. Koçer hevalin bu durumunu farkedenden arkadaşları, O’nun bu hızlı gelişimini görüyorlardı.

Koçer heval, eğitimden sonra pratiğin sıcaklığına kendisini bırakır, görev alır, ilerler ve kısa sürede ana-birlik komutanı olur. Önemli eylemlere damgasını vurur. 1991’de ilk kez turistleri esir alma eylemini büyük bir taktikle gerçekleştirir. Sonrasında çok değişik eylemlere katılarak, tecrübelerini arttırmıştır. Tüm bu gelişmeleri kısa bir zaman sürecine sığdıran Koçer heval, büyük çatışmalara

Adı, soyadı: **Erdal BENLER**
Kod adı: **Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim/Çemişgezek-Doğan köyü**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1991, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1994, Piro dağı/ Botan**

da katılır. Yaşanan bazı talihsizlikler sonucu, bazı yetersizliklere girer. Koçer heval, yaşadığı yetersizliklerden de büyük sonuçlar çıkarır.

Bu süreçten sonra 1992 Haziran'ında Dersim Eyaleti'ne gelir. Dersim Eyaleti I. Konferansı'yla birlikte Dersim Eyalet Komite Üyeliği'ne seçilir. Dersim Eyaleti'nin değişik sahalarda ve Erzincan'ın bazı ilçelerinde görev yürütür. Koçer hevalin komutası altında düşmana sayısız darbeler vurulur. İşbirlikçilik ve koruculuğa karşı en aktif eylemleri geliştirir. Bu yönüyle arkadaşlar arasında sevilen, savaşçılar içinde güven duyulan bir hevaldi.

Koçer hevalin belirgin özelliklerinden biri de; halkımızı uyuşturan kemalist eğilim ve örgütlere karşı duyduğu öfke ve takındığı militanca tavidir. Bu özelliğiyle kemalist örgüt yürütücülerinin korkulu rüyası haline gelmişti.

Koçer hevalin en büyük arzusu; parti önderlik sahasına gidip kendisini geliştirmek ve Parti Önderliği'ne, partiye, halka yaraşır bir militanlığa ulaşabilmektir. Bu büyük arzusuyla önderlik sahasına bir grup arkadaşla yönelirken, yol pratiği boyunca ülkeyi de boydan boya görmüş ve yurtseverlik duyguları daha da perçinleşmişti. En son Çıray Dağı'na ulaştığımızda girilen çatışma ve başlayan uzun manevralar Koçer hevalin düşmana karşı kinini artırmıştı. Yine yaşanan bazı sınıfdışı anlayışları gördükçe, bir an evvel önderlik sahasına ulaşmayı, orada daha da güçlendikten

sonra ülke sahasına gelip bu anlayışlarla mücadele etmeyi arzuluyordu.

O bir militandı. O, sınıf savaşımında, parti çizgisinin kararlı bir savunucusuydu.

Son olarak Piro Dağı'na uzun bir yol yürüyüşünden sonra, ancak sabaha doğru vardık. Bütün grup yorgundu, açtı, ama bu bizim için önemli değildi. Bizim için önemli olan, amaca ulaşmaktı. Çünkü gerillanın kitabında böyle emrediyor. Koçer heval, o gün noktaya ulaşır ulaşmaz uzandı. Öğleye doğru arkadaşlar O'nu yemeğe kaldırdılar. Kalkıp yemeği ağır ağır yedi. Düşünceliydi! Biz daha önce Koçer hevali hiç bu kadar düşünceli görmemiştik. Biz sormadan, kendisi söyledi: *"Bugün rüyamda Munzur'u gördüm"* dedi. Anlatımı bizi de etkilemişti.

Akşam üzeri yol hazırlıklarından bir-iki saat önce grup dinlenme anındayken, aniden düşman helikopterleri beliriverdiler. Ve saldırı gerçekleşti. O esnada tüm arkadaşlar hareketlendiler ve tedbir aldılar. Yalnız Koçer heval ortalıkta görünmüyordu. Koçer heval, dinlendiği yerde uyuklayken, gelişen bu ani saldırı sonucu şehit düşmüştü.

Uyuyordu, Munzurlardaydı. Yüzüne kızıl kanı bulaşmıştı. Munzurlardaydı. Yüzündeki kızılık Munzur'un çiçekleriydi, Koçer heval uyuyordu, şehitler kervanına katılmıştı, Munzurlara gitmişti. Engin doruklarda, keskin kayalıklarda rüzgarla uğulduyordu. Severdi dağları, hele Munzur'u çok yakından tanırdı.

Dağını, taşını, rüzgarın ne zaman eseceğini, dağ keçilerinin patikalarını, Kunkorlu yaylasını, Kaniya Kaşxani, Kaniye Hesenani, Kora gölü, Koç gölünü tanırdı. Harami deresinden sürü geçirmişti Munzurlara. Otunu tanırdı. Pınarlarından kana kana su içmişti Koçer heval. Huzura ermişti, Munzur'a erişmişti, gönlü rahattı. Sevdasına başkoyduğu ülkesine kavuşmuştu. Alnı açık, başı dikti. Partisi karşısında onurluydu.

Koçer heval dağlara bakarken gözleri daldı. Sigarasından bir içim çeker, yüzü güleçleşirdi. Gönlüne koca dağları sığdırmıştı. Yurtseverliği, O'nun dağlara bakışından yakalamak anlamlıydı. Güzel, yanık sesi, şimdi ülkemizin dağlarında kurşun vızıltısıyla intikam naralarına dönüşüyor. Yoldaşım, senin yoldaşlığa sadakatli bağlılığın, askeri ustalığın gücümüze güç katıyor. Anıların anılarımız, kavgan kavgamız, düşmanın düşmanımızdır. Senin ve tüm şehitlerimizin huzurunda verdiğimiz sözü tekrarlıyoruz. Sana söz veriyoruz ki, bütün işgalcileri kovana dek son nefesimize kadar savaşacağız. Görevlerini omuzumuza, ruhunu gönlümüze yükledik. Seni tanımak, birlikte kavg vermek, biz bugün yaşayan yoldaşların için güç, ilham ve tecrübe kaynağıdır.

Ey Munzurların yiğit evladı, şehadetin yol göstericimizdir!

***Dersim akademi grubundan
silah arkadaşları***

Vatanın en çok kahraman savaşçı yetiştirdiği alanlardan biri olan Botan, devrime bir kahraman daha verdi. Toprak ana O'nu bağrına basmanın gururunu yaşıyor şimdi. Kürdistan coğrafyasının en zorlu ve en stratejik alanı Botan, nice kahraman şehitler verdiği gibi, her gün devrime onlarca kahraman savaşçı vermektedir. İşte bu kahraman savaşçılardan birisi de **Mehmet Ali** hevaldir. Mehmet Ali heval, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1973 yılında Hilal Akduman köyünde dünyaya gözlerini açar. Akduman köyü, Türk sömürgecilerinin her zaman hedefi olmuş, düşman askerinin baskı yapmadığı gün olmamıştır. Nedeni bellidir baskının, *"Kürtlüğe yabancı olacaksınız, gerillayı, dağı düşünmeyeceksiniz. Hele PKK'yi asla düşünmeyeceksiniz. Var olan yurtseverliğinizi ise öldürecek, emrettiğimiz tarzda köle gibi yaşayacaksınız"* dır. TC devleti bunu istiyordu. Hilal halkının bu özelliği unutulmuştu. Ne kadar baskı yapılırsa yapılsın, asla taviz vermeyen bu halk her zaman direnişi seçmiştir. M. Ali heval de bu halkın bir öncüsü olabilmek için sömürgeciliğin her türlü uygulamasına karşı, küçük yaşlarda tavır koyar. Ama hayalini dolduran, özlemi olan gerillasına bir an önce kavuşmak için oldukça sabırsız bir kişiliğe sahiptir. Özlemini duyduğu gerillaya 1988 yılında köyünde katılır. O'nun için artık yürümek ve yılların köleliğine amansızca vurmak, tek yaşam kaynağıdır. Düşüncesi bu yönlü yoğunlaşmış, elindeki silahının hakkını vermek için her zaman öncüye yakışır tarzda bir tutumun sahibi olmaya çalışmıştır. Yılların köleliğini kendi şahsında ARGK'ye katılmada yenmiş, fakat halkının da bu kölelikten kurtulması gerektiğinin bilincindedir. Hep bu düşünceyle görevlere sarılmış ve başarısının adı olmaya çalışmış, bunu da mücadelesiyle ispatlamıştır.

Botan'da çeşitli alanlarda görev yapmıştır. Görevlerinde başarıyı esas almış, pratiği yoldaşları tarafından kabul görmüştür. İradeli, çalışkan davranışlarıyla

yoldaşlarına örnek olmuştur. Bu duruş ve tutumdan dolayı, kısa bir sürede manga komutanlığına terfi ettirilir. Görevini fedakarca ve kararlıca yürüten M. Ali heval, bahar pratiğinde Kela Memê'ye gider. Kararlılığı ve inancıyla yoldaşlarını etkileyen, gücü başarıyla gösteren M. Ali heval, burada takım komutanlığına yükseltilir. O'nun önünde başarı, yükselme vardır ve kendisi için başarıyı esas almıştır. Görevi başında her zaman atak, uyanık ve canlıdır. Bir intişar anında, hiçbir zaman beklemediği şehadeti, uğursuz bir kayadan düşerek yaşar. Düşmanla göğüs göğüseye, vuruşa vuruşa şehadete ulaşmayı esas almıştır hep. İntişarda düşmana nasıl darbe vuracağını düşünürken elverişsiz arazi şartlarından dolayı, kayadan düşerek şehitler ordusuna katılır. 16 Temmuz 1995 günü yalnızca fiziki olarak aramızdan ayrılrsa da, O'nun anısı mücadelesi, komuta tarzı, bağlılığı ve kişiliği önümüz hep ışık tutacaktır.

Şehadetine kadar bütün yetenek, bilgi ve enerjisini kolektif bir tarzda kurtuluş için yoldaşlarıyla paylaşmıştır. O'nun adı; bireyselliğe karşı savaştır aynı zamanda. Bağımsızlığın ve özgürlüğün yolunda fedakarlık, kararlılık ve inancın sarsılmaz azmi doruğunda, yüzyıllık köleliğe ve ihanete karşı hiçbir engel tanımadan, büyük bir direniş ruhuyla sonuna kadar yürüdü. M. Ali hevalin bu yürüyüşü; başarının, zaferin garantisidir. Bu temelde yürüyeceğimize, şehitlere bağlılığın, PKK'ye, halka bağlılığın sembolü M. Ali hevale kesin söz veriyoruz. O savaşı, başarıyı ve zaferi öğretti bizlere.

Bizler de, O'na layık olabilmek için yürüyüşümüzü çelikleştirip, başarıyla zafere yürüyeceğimize inanıyoruz. Bu gücü, başta Başkan Apo'dan, partimizden, halkımızdan ve kutsal şehitlerimizden alıyoruz. Zafer savaşan Kürdistan halkının olacaktır!

Şehadetiniz yolumuzu aydınlatan ışık olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Adı soyadı: **Mehmet Mela ALİ**
Kod adı: **Mehmet Ali**
Doğum yeri ve tarihi: **Akduman köyü-Hilal/ Mardin, 1973**
Partiye katılış tarihi: **1988,**
Akduman köyü
Şehadet tarihi: **16 Temmuz 1995,**
Kela Memê

Kürdistan'daki savaşın tarihi; ölü bir konuma getirilmiş bir halkın dirilip, karanlığa karşı aydınlığı hakim kılma savaşımının tarihidir. Ve bu savaşım, tarihte eşine az rastlanır bir şiddetle sürmektedir. Çünkü kırılacak olan sömürgeciliğin kölelik zincirleri kalındır. Sömürgeciliğin karakterinden dolayı sağlamdır da. Bu kölelik zincirinin kırılmasının bedeli ağırdır. Bedeli kandır, candır. Yakılma-yıkılmadır... Tarihimiz bir şehitler tarihi, partimiz bir şehitler partisidir. İşte bu şehitler, özgürleşme mücadelesinin bir bedelidir. Nice adsız kahraman, Kürdistan dağlarını ovalarını ve her karış toprağını kendi kanlarıyla sulayıp kızılaştırarak fazlasıyla bu bedeli ödemişlerdir. Ve bugün binlerce adsız kahraman Herekol, Cudi, Ağrı, Zagros, Garbar başta olmak üzere Kürdistan'ın her dağında, her kayanın dibinde, her mağarasında, yanmakta, büyüyüp güzelleşen özgürlük ateşini sevinçle seyretmekte. İşte bu adsız kahramanlardan biri de **Celal** hevaldir.

Celal heval, 1970'te feodal yapıdan kaynaklanan aşiretçiliğin ve ilkel milliyetçiliğin hakim olduğu bir çevrede dünyaya gelir. Beş çocuklu orta halli bir ailenin en büyük oğludur.

Botan'da aşiretçiliğin varlığından kaynaklanan feodal etkinin yoğun olması, Celal hevalin kişilik şekillenmesine büyük oranda etki etmiştir. Botan, düşmanın kendisini en az hakim kıldığı bir alan olması dolayısıyla ilkel de olsa Kürtlük kendisini korumuştur. Bu da Kürdistan'daki diğer bölgelere nazaran Türkleşmenin daha az gelişmesine yol açmıştır. Bundan dolayı Celal heval, Kürtlükten fazla kopmayacak şekilde büyür. Sömürgeciliğin en temel asimilasyon kurumları olan okullarına gitmemesi de buna eklenince Celal heval, asimilasyondan fazla etkilenmez. İşte böyle bir ortamda büyüyen Celal heval daha çocuk yaşta emekle tanışır. Ve birçok işte çalışmaya başlar. Böylelikle fedakarlık, çalışkanlık aile içinde

Celal hevalin en önemli özellikleri olarak ön plana çıkar.

Sahip olduğu özellikler Celal hevalin yaşattığı içinde sevilip-sayılmasını doğurur. Rahat davranması, kolayca ilişki geliştirmesi Celal hevalin gittiği her yerde ilgi odağı olmasını sağlar.

Ailesinin koçer olmasından dolayı Celal heval de bu yaşamla erkenden tanışır. Bilindiği gibi koçerlik Kürdistan'da bir yaşam biçimidir. Koçerlik doğayla içiçe değildir. Bir anlamda da yerleşik yaşama tepki, özgürlüğe bağlılıktır. Kürdistan'da koçer olan kimse için, Kürdistan coğrafyası ve bilhassa dağları kutsaldır. Yine bir koçer için coğrafyayla, hele hele dağlarla içiçe olmak bir tutkudur. İşte bundan dolayı Celal hevalde yaşadığı yerlere bağlılık da gelişmiştir. Sonraki süreçte gerillaya katıldığında koçerliğin kazandırdığı özellikler Celal hevalin çabucak gerillaya uyum sağlamasını getirmiştir.

Henüz çok genç olmasına rağmen, babası işlerin yürütülmesini Celal hevale bıraktığından dolayı sorumluluk duygusu da erkenden gelişir. Bununla birlikte ilkel de olsa otoriter bir özellik de kazanmıştır.

Yıllar böyle akıp gider. 1987'lere gelindiğinde tüm Botan dağları özgürlük savaşçıları gerillalarla tanışır, gerillaları barındırmaya başlar. Artık gerilla hiçbir zaman sökülmemecesine kök salmıştır Botan'a. Gerillayla tanışan halk oldukça etkilenir ve bu etkilene zaten ilkel anlamda var olan yurtseverliği geliştirir, örgütlü kılar. En iyi evlatları gerillayla kucaklaşmış, kopmayacak bir şekilde birleşmiştir. Bu süreçte Celal heval, uzun süre çobanlık yaptığından dolayı gerillayla kolaylıkla tanışır. Gerillayla bu tanışma ve sonraki süreçte tekrarlanan görüşmeler, Celal hevalde çok yetersiz de olsa ulusal bilincin gelişmesini doğurur. Fakat çok geçmeden düşmanın genel bir operasyonunda gözaltına alınır ve işkenceye tabi tutulur. Bu gözal-

Adı, soyadı: **Hüsnü KILIÇ**
Kod adı: **Celal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerex (Dağkonak) köyü / Şırnak, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 1992, Herekol**

Şehit Merxaz (Başur), Şehit Celal, Şehit Hamit, Ayvan eyleminde şehit düştü, Şehit Edip, (Avyan), şehit Metin, 20 Ocak'da Herekolda çığ düşmesi sonucu şehit düştü

tı süreci O'na düşmanın iğrenç yüzünü tüm çıplaklığıyla gösterir ve Celal hevalin diğer koçerler gibi dağların ve eşsiz güzellikteki coğrafyanın yeni sahipleri olan gerillaya biraz daha ısınmasını sağlar. Gerillaya katılım düşüncesi artık yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştır Celal hevalde. Çobanlık sürecinde sık sık düşünür katılmayı, fakat bir türlü bu düşüncüyü pratiğe geçiremez.

1989'lara gelindiğinde ulusal kurtuluş mücadelesi, düşmanın tüm gücüyle saldırmasına karşı gittikçe gelişmiş, Botan'ın sınırlarını aşarak Kürdistan'ın diğer alanlarına da yayılmaya başlamıştır. Bu süreç tarihte ilk kez bin yıllardır karanlığa boğulmuş Kürdistan'ın daha güçlü bir şekilde aydınlanmaya başladığı bir süreçtir. Yine bu süreç yeni patlamaların serhıldanlara gebe kaldığı bir süreçtir. Artık partimizin 3. Kongre'sinde karar altına alınan askerlik yasası gereği birçok bölgede askere alınmalar yaşanmaktadır. İşte bu askerlik yasası doğrultusunda Celal hevalin köyüne gelen arkadaşlar, köylüleri köy meydanına topladıktan sonra çeşitli isimler okunmuş, bunların askere alındığını söylediklerinde kendi isminin de okunduğunu gören Celal heval tereddüt etmeden öne çıkmış, böylelikle beş arkadaşıyla birlikte gerillaya katılmışlardır. Artık Celal he-

val, dağlarıyla gerçek anlamda bütünleşerek halkının bir savaşçısı olmuştur. Alanı çok iyi tanıyan Celal heval, kısa sürede grubun öncülük görevini üstlenir. Çok geçmeden ataklığı, canlılığı, fedakarlığıyla arkadaşları arasında sevimleye başlar.

Sayırsız kez katıldığı çatışma ve eylemlerde oldukça deneyim kazanan Celal heval, birçok kez de ölümle yaşamın birleştiği anları yaşamış, bazen kayalıklardan düşmüş, bazen yaralanmış, ama hiçbir zaman sıcak savaş ortamından kopmamıştır. İşte bu yoğun savaş ortamında yaşanan bir çatışmada Celal hevalin içinde bulunduğu grup dağılır ve Celal heval gruptan kopar. Bir hafta boyunca büyük zorluklarla mücadele eden Celal heval, bütün gücünü sarfederek yoldaşlarına ulaşır.

Savaşın tüm Kürdistan'a yayıldığı, gerillanın düşmana güçlü darbeler vurduğu, halkın da gerillayı desteklemek için serhıldanlara kalktığı 1992'lerde Celal heval artık savaş içinde pişmiş, yetkinleşmiştir. Yaklaşık üç senelik tecrübesiyle Celal heval güçlü bir pratik sergilediğinden Herekol'da komuta düzeyinde faaliyet yürütmektedir.

Bu faaliyet sürecinde Şiyar (Kazım KULU), Ebubekir ve Mervan arkadaşların engin deneyimlerinden de yararlanıp düşmana darbe üstüne dar-

be vurmaya başlamıştır. Güçlü bir pratikle 1992'yi kapatan gerillalar, artık 1993'ü daha güçlü karşılamak için kış hazırlıklarına başlamışlardır. Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra gerillalar kış kamplarına çekilir. Kürdistan'ın her tarafında oldukça zorlu geçen bu kış mevsiminde Celal heval ve onbeş arkadaşı bir görev için Herekol'da bulundukları sırada uzun bir yürüyüşten sonra konakladıkları noktaya çığ düşer ve Celal heval ile onbeş arkadaşı şehadet mertebesine ulaşır.

Üç senelik zorlu ve oldukça çetin geçen bir savaş sürecinden galibiyetle çıkan Celal heval, sonunda doğanın acımasız koşullar nedeniyle şehadete ulaşmıştır. Doğa, gerillanın en büyük dostu ve koruyucusudur. Fakat doğa, gerillaya kucağını açarken de, zorlu koşullarına uyumu şart kılmaktadır. İşte bu noktada en ufak bir hata, bazen böyle şehadet olaylarının çıkmasına neden olur. Bunun için de gerilla, doğayla da savaşmak zorundadır. Celal heval de bu savaşta şehadet tacını giyerek ölümsüzleşti.

Celal heval, sana ve seninle birlikte şehit düşen tüm yoldaşlarına söz veriyoruz: Anınız mücadelemizde yaşayacak, verdiğimiz mücadele zaferle taçlanacaktır.

Mücadele arkadaşları

Ferhan heval 1969'da Şirnak-Beytüşşebap'a bağlı Pirosa köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Köyde okul olmadığından dolayı Ferhan heval okula gidemez. Daha çocuk yaşlarda ailesine yardımcı olmak için kendi ailesine babasıyla beraber genel bölgenin geçim kaynağı olan kaçakçılıkla uğraşıp her gün sınırlar aşarak ekmek parası kazanmaya çalışır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz de gün geçtikçe gelişmekte, ülkenin her sahasına ulusal bağımsızlık tohumlarını serpiştirerek büyümektedir.

1989'da kendi köylerine giden bir grup gerilla tarafından yedi kişilik bir grupla askeri kanunla saflara alınır. Ferhan heval partiyi ve mücadeleyi tanımadığı ve gerilla koşullarına uyum sağlamayamadığı için iki ay gerillada kaldıktan sonra bir gece kaçarak ailesine gider. Ancak ailesi de Ferhan heval alındıktan sonra artık belli bazı noktalarda yurtseverleşmiştir. Bu yüzden Ferhan hevali tekrar partiye teslim ederler.

Bundan sonrası, artık Ferhan hevalin kendini tamamen partiye ve savaşa vermesidir. Çünkü bütün kapılar kapanmıştır ve tek açık kapı partileşmedir. Ve Ferhan heval kısa bir sürede parti ortamında yaşama katılır. Kendini artık her şeyiyle

mücadeleye adar, iyi bir PKK askeri olmaya çalışır. 1989 sonlarında Güney Kürdistan'a geçer, belli bir eğitim alır. Eğitim sonrası tekrar Kuzey Kürdistan'a geçer. 1990 yılının düşman yönelimlerine karşı en ön saflarda kahramanca savaşır. 1991 yılında takım komutan yardımcısı olarak görev alır, Beytüşşebap alanına gider. Orada da başarı üstüne başarı sağlamasıyla bölük komutan yardımcılığına getirilir. Ferhan heval her eylemin en ön saflarında yer alır ve her eylemin isimsiz kahramanıdır. Bir süre sonra tekrar bir devre kadro eğitimin-den geçer. Gabar alanına yönelirken bölük komutanı olarak görevlendirilir.

Ferhan heval Garisan alanından bir grup yoldaşla görevden dönerlerken, düşman tarafından boşaltılan Hut köyünde pusuya düşerler. Bu çatışmada yoldaşlarının bir kısmını pusudan kurtardıktan sonra son mermisine kadar faşist düşmana karşı savaşır Ferhan heval. Ferhan heval on yoldaşı ile beraber daralan düşman çemberi içinde kalles bir kurşunun isabet etmesiyle şehadet kervanına ulaşır.

Anısı yolumuzu aydınlatan sönmeyecek bir meşaledir!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hikmet ...**

Kod adı: **Ferhan**

Doğum yeri ve tarihi: **Pirosa köyü-Beytüşşebap, 1969**

Mücadeleye katılım tarihi:

Haziran 1989

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan**

1996, Garisan

Sinan heval Şırnak'ın Gundikê Remo köyünde dünyaya gelir. Yedi çocuklu fakir bir ailenin çocuğudur.

O da her Kürdistanlı gibi henüz küçük yaşlardayken ailesinin geçimine katkı sunmak için köyde çobanlık yapıp, ev işleri ile uğraşır. Daha onbeş yaşındayken babasını kaybeder ve ailenin bütün sorumluluğunu üstlenir. Ağabeyleriyle dayanışma içinde ailenin ekonomik durumunu düzeltirler.

Sinan heval küçük yaşlardayken ARGK gerillalarını görür, fakat ne için mücadele ettiklerini ve amaçlarının ne olduğunu tam olarak anlamamıştır.

Oldukça insancıldır, sürekli çevresindekilere yardımcı olan ve destek sunan bir kişidir.

Sinan heval askeri kanun ile 1989'da gerilla saflarına katılır.

İlk başta kendisinde bir isteksizlik yaşanır, süreç içinde Sinan heval yavaş yavaş durumu anlar ve yıllardır Kürdistan halkının ezikliğe, varlığını yok etmeye sürükleyen düşmanına karşı gün geçtikçe kin ve öfke duyar.

Yaşamda fedakar, cesaretli ve yoldaşlık ilişkilerinde olumlu özelliklere sahip olan Sinan heval, saflarda her türlü göreve koşar ve her zaman arkadaşları tarafından büyük saygı ve sevgiyle karşılanır. Devrimcileşen kişiliğinin etkilediği ailesi de giderek yurtseverleşir, akrabaları da partiye hizmet etmek için milislik görevlerini yaparlar.

Ağabeyi de Sinan hevalin mücadeleye katılışından etkilenen bir süre sonra mücadele saflarında yerini alır.

Bu, Sinan heval için büyük mutluluktur. Sinan heval, partiye katılışından şehadete ulaşmaya kadar Botan Eyaleti'nde kalır ve burada manga komutanlığı görevini üstlenir.

Parti ideolojisini kavrama çabalarının yanısıra, silahına da oldukça bağlıdır.

Askeri konularda emir-talimata gelir ve üstüne karşı da her zaman saygılıdır, ciddi yaklaşır.

Oldukça alçakgönüllüdür, devrime her tür hizmet sunmak için her işe koşar.

Çünkü bu tarihe borçlu olduğumuzu bilir. İşleri küçük-büyük diye ayırmanın bir küçüklük olduğunun bilincindedir.

Düşman 1995 yılında geliştirdiği kapsamlı operasyonlarda vahşi, faşist ve insanlık dışı yanlışlarını tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur.

19 Mayıs 1995'te Botan Eyaleti'nin Cudi bölgesine yapılan operasyonda akşama kadar düşmanla çatışan ve büyük bir direnme gösteren Sinan heval, yaralanır ve kendisini çatışma alanından çıkarır.

Sağlıklı bir alana gider, orada şehit düşeceğini anlayınca silah, raxt ve çantasını düşmanın eline vermemek için saklar.

Birkaç metre uzaklaşmadan şehadete ulaşır.

Daha sonra yoldaşlarının yaptığı arama sonucu Sinan hevalin cenazesi ve malzemeleri bulunur.

Sinan heval, mücadelen önünde saygıyla eğiliyor, amacınıza ulaşana kadar davanın takipçisi olacağımıza söz veriyoruz.

Şehitlerimiz ölümsüzdür!

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Yusuf ERAN**

Kod adı: **Sinan**

Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo/ Şırnak, ...**

Mücadele katılış tarihi: **1989**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1995, Cudi**

1973 yılında Merane köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir **Erdal** heval. Aşiret kavgacılığı, babasının tutuklanmasına neden olurken, geçim sıkıntısı da O'nu erken yaşta emekle tanıştırdı. Babasının 12 Eylül döneminde tutuklanması sonucu ailesini geçindirmek için inşaatlarda çalışır, çobanlık yapar. Çobanlık yaptığı dönemde, dağlar ve ovalar O'nu çok farklı özlemlere götürür. Dağlarla öylesine bütünleşmiştir ki, anlatılacak gibi değil. Dağlara olan bağlılığı, şehir ve metropollere tepkisini uyandırmıştır ve şehirlere gitmeyi hiç istemez. 1988'de babasının zindandan tahliye olmasıyla birlikte ilk defa köylerinden ayrılır, göç ederler. Doğup büyüdüğü köyden ayrılmak O'na zor gelir. Ailesiyle birlikte Batman'a yerleşir. Burada yaşanan yoğun göç ve işsizlik sonucu oluşan lümpen gençliği gördükçe, dağlara ve köyüne olan özlemi gün geçtikçe artar. Ailesiyle birlikte köylerine geri dönmek ister, fakat ailesi bazı engellerden dolayı dönmek istemez.

Batman'a geldikten bir yıl sonra, 1989'da tanıştığı bir yurtsever aracılığıyla partiye bağlantı kurar ve fiili katılımını sağlar. Parti saflarına katılır katılmaz Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilir. Kısa sürede gösterdiği gelişme sonucu sıcak savaş alanına, ülkeye gönderilir. Ve Mardin Eyaleti'nin Kurtalan bölgesine gider. Savaş, Erdal hevalin yaşamının adeta bir parçasıydı. Halkına ve yoldaşlarına gösterdiği saygı-sevgi, alçak gönüllülüğü herkesi kendisine yakınlıyordu. Önderlik sahasındayken savaş hakkındaki birçok tecrübe ve deneyimlerini yoldaşlarına aktarırdı. Sağlam mevzi lenme, sağlam hareket etme gibi noktalara dikkat eder. bunu yoldaşlarına da uygulardı. Adeta militan ölçüleriy-le ve parti yaşam tarzıyla bütünleşmişti. Bu uyumluluğu sonucu kendisine bölge sorumluluğu görevi verilir. Erdal heval bu sorumluluğun ağırlığıyla daha da dikkatli hareket etmeye baş-

lar. Savaşın zor koşulları, adeta O'nun yüreğini çelikleştirir. Bu çelikliği O'nu daha duyarlı ve güçlü kılar. Kurallı yaşam pratiğini egemen kılan bir yoldaşlığı esas alır. Partiye, parti değerlerine bağlılığı hassas olduğu kadar en güzel ve doğru korumasını bilen biridir. Dayanıklı yapısı, direngenliği O'nu yoldaşlar tarafından sevilen-sayılan bir konuma ulaştırmıştı. Mücadele yaşamında yakınma ve şikayetlere yer vermezdi. Olgun kişiliği, moral gücü, hep örnekti. Aile yaşamında edinmeye başladığı olgunluğunu parti saflarına da taşımıştı. Konuşma tarzı, hal-hareketleri oldukça olgundu. Bu ağırlığı ve ölçülülüğü yoldaşlar ve halka karşı daha çok emek-çaba sarfetmeye götürüyordu. Bu da O'nu parti değerlerine ve partiye daha çok yakınlıktırıyor ve bağlıyordu. Sabırlı ve fedakardı. Bu sabrı ve olgunluğunun yanı sıra tutkuları da büyüktü. Giriştiği işi mutlaka sonuçlandırır, yarıda bırakmaz ve "Ya hiç yapmayacaksın, yapacaksan da sonuca götüreceksin" derdi. Diğer bir özelliği de intikamcı olmasıydı. Düşmana karşı hep kin ve intikam hırsıyla doluydu. Bu intikam hırsı sadece TC'ye karşı değil, Kürdistan'da işbirlikçi ve aşiret ağalarındaydı da. Çünkü O, işbirlikçilerin düşmandan daha çok zarar verdiğini biliyordu ve görmüştü de. Küçüklükten beri varolan bu intikamını, gerillanın namlusuyla kusuyordu üzerlerine işbirlikçilerin. Hain, işbirlikçi ajanların ihbarı, Erdal heval ve beş yoldaşını şehit eder. Ancak bu hainlerden, şehit düşen yoldaşların intikamı alınmıştır. Bu arkadaşların şehadetlerinden sonra halkın düşmana ve hainlere duyduğu öfke büyük bir serhıldanın gerçekleşmesine neden olur. Serhıldana katılan yurtsever halkımız zılgıtlarla, sloganlarla, marşlarla şehitlerimize selama dururlar.

Erdal heval ve tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz...

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **M. Emin OĞUZ**
Kod adı: **Erdal**
Doğum yeri ve tarihi: **Merane köyü-Kerboran/ Mardin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1991, Kurtalan/ Siirt**

Rengin heval, yurtsever ve orta halli bir ailenin son çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu köyü Dirawêt'te bitirir. Daha sonra tarım ve hayvancılıkla uğraşan ailesine yardım eder. Çocukluğundan itibaren çalışkanlığı, neşe ve coşkusuy-la çevresinde sevilen bir kişiliğin sahibi olur. O, çevresinin neşe ve moral kaynağıdır. O'nun olduğu yerde, her zaman coşku egemendir.

Rengin heval doğduğunda, ailesi tarafından adı "*Kürdistan*" olarak konulur. Ailesi ve tüm köy halkı, O'na bu isimle hitap ederler. Ancak nüfus cüzdanı çıkarılırken, bu isim kabul edilmediğinden Halime olarak yazılır. Yine de mücadeleye katılınca dek, Kürdistan ismini kullanmaya devam eder. Kürdistan ismi, Rengin heval için gizem doludur ve anlamını bilmesede, bu isimle çağırılması, O'na büyük bir haz verir. Gün gelecek bu gizem çözülecektir elbet. İşte o zaman Rengin heval bu ismin ağırlığını iliklerine dek hissedecek ve tutsak Kürdistan'ı zincirlerinden kurtarmak için her şeyini bu yola adayacaktı.

Rengin hevalin, daha çocuk yaşlardan itibaren silahlara büyük bir tutkusu vardı. Küçük yaşına rağmen ulusal giysilerini giyerek silahla resim çektirmek ve sonra da bunlara bakmaktan büyük bir haz duyardı. Ailesi de, bu isteğini ve tutkusunu görüp gururlanırdı ve her defasında yerine getirirdi. 15 Ağustos Atılımı tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Rengin heval ve çevresinde de büyük heyecan ve coşku yaratmıştı. Çünkü Şemdinli ile birlikte Erüh da, baskına uğramıştı. Gelişmeler Erüh halkında olduğu gibi, O'nun köyünde de bir bayram havasıyla karşılanmıştı. O günden sonra Kürdistan yediden yetmişe herkesin üzerinde tartıştığı, sohbet ettiği bir konu haline gelmişti. Rengin heval de, Erüh'un, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaştığını söyleyen Apocular tarafından basıldığını duyduğunda, büyük ilgi ve heyecan duyar. Apocular'ın "Kürdistan'ın bağımsızlığı ve Kürt halkının özgürlüğü" için savaştıklarının söylenme-

si, kendisinin adının da Kürdistan olması, O'nu gelecekte ölümsüzlüğe dek taşıyacak bir sorgulama içine sürükler. Kendisi henüz dokuz yaşında olmasına rağmen, büyük bir merak gelişir. Halk arasında konuşulan, tartışılanlar Kürdistan ve Apocular'la ilgili oldu mu, bıkmadan, usanmadan tekrar tekrar dinler ve içindeki merakı gidermek için sürekli soru sorar. Böylece ilk defa Kürdistan hakkında bilgi sahibi de olur.

Gün gelir, Apocular'ın akşamları Dirawêt köyüne de gelip gittikleri söylentisi tüm köye yayılır. Rengin heval bunu duyduğunda, çocuk yüreğinde büyük bir sevinç duyar. Bir gece ansızın kapıları çalınır ve içeriye silahlı bir grup insan girer. Kendilerini Apocu olarak tanıttıklarında, tüm aile müthiş bir sevinç ve coşku duyar. Tüm aile fertleri gibi Rengin heval de, Apocular'ın anlattıklarını pür dikkat dinler. En çok da çantalarından çıkardıkları Kürdistan bayrağı ilgisini çeker, silahlarından ise gözlerini hiç ayırmaz. Rengin, hevallere büyük bir sempati duymuş, adının Kürdistan olduğunu gururla, her zamankinden daha büyük bir hızla söylemişti. O günden sonra, ailesi de partinin bir ilişkisi konumuna gelmiş ve mücadeleye olan sempatileri daha da artmıştır. Rengin heval gerillaların içinde bayanların da olduğunu gördüğü zaman, bu kendisinin de büyüdüğü Kürdistan'ın özgürlüğü için silah alıp savaşabileceği düşüncesine götürür. Ve bu düşüncesini büyük bir istekle yüreğine nakşeder. Özgürlük umudu toprağa ekilmiş ve şimdi çimlenme zamanı gelmiştir.

Rengin heval, mücadeleye ilişki içerisinde büyümüş, ilkokulu çoktan bitirmişti. Gerillalar çoğalmış, takım-takım, bölük-bölük dolaşır olmuşlardı. Rengin heval bilinçlenmiş, atılganlığı, örgütçü özellikleri ve mücadeleye bağlılığı gerillaların gözünden kaçmamıştı. O'na, arkadaşlarını örgütlemesi ve oluşan doğal kadın örgütülüğü içinde aktif faaliyete katılması söylenir. Ve bu kendisinde büyük bir coşku ve aktiviteye yol açar.

Adı, soyadı: **Halime ÖZHAN**

Kod adı: **Rengin**

Doğum yeri ve tarihi: **Dirawêt (Payamlı) köyü-Eruh/ Siirt, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **Aralık 1990**

Şahadet tarihi ve yeri: **Ocak 1992, Çıray-Mışarê**

Kendisine verilen her görevi büyük bir istek ve azimle yerine getirmeye çalışır. Kuzuları kırlara götürdüğünde, arkadaşlarını örgütlemek için büyük çaba harcar. Sonunda altı-yedi arkadaşını örgütler. Birlikte gerillaya katılma kararı alır ve birbirlerine söz verirler. Mücadelenin kitlesel boyut kazandığı 1990'larda, gerillayla başedemeyen işgalci TC devleti ve onun barbar ordusu, halkın üzerine pervasızca gider. Gerillanın sık sık Rengin hevallere gelip gidişini haber alan düşman, ailesi üzerine büyük bir baskı oluşturur. Sık sık evleri basılır, kendisine hakaret edilir ve her defasında abisi ve babası gözaltına alınıp yoğun işkencelere tabi tutulur. Köyde düşman karakolunun da varlığı, bu uygulamaları daha da dayanılmaz kılar. Tüm bu baskılar Rengin hevalin düşmana olan kin ve öfkesini daha da kabartır ve intikam hırsıyla dolup taşmasına yol açar. Artık yüreğindeki tohum kabuğunu yırtmış, özgürlük tutkusu mayalanmıştı. Yüreği dağ dağdı. Yine de bu kin, öfke, umut ve istek kabına sığmaz olmuştu. O, kendisiyle sınırlı kalmak istemiyordu. Kürdistanlaşmak, ülkesinin özgürlüğü için canını, ruhunu bu kutsal davada katık yapmak istiyordu. Bu arzu; bilincinde ve yaşamında somut bir gerçeğe dönüşmüştü. Sonunda bu kararını partiye bildirir ve yedi-sekiz arkadaşıyla birlikte, Aralık 1990'da gerillaya katılır. Çok sevdiği silahına da kavuşmuş olarak kısa bir eğitim sürecinden sonra pratik sahaya geçer. Görev alanı, coğrafyasını çok iyi bildiği Çırav'ın Mişarê bölgesidir. Rengin heval gerillada dağ yaşamına alışmakta zorluk çekmez; çabası, özverisi, halka, değerlere, yoldaşlarına ve partiye olan bağlılığıyla iyi bir pratiğin sahibi olur. Girdiği çatışmalarda sürekli başarılı olur. Kişiliği savaş içerisinde dövülerek çelikleşir ve güçlü fiziki yapısıyla büyük bir dayanma gücüne ulaşır.

1992 kışı geldiğinde, bir takımılık gücle kendi bölgelerinde üstlenirler. Ocak'ta her taraf karla kaplıdır. Habire üstüne yenisi yağar. Naylon çadırları

karın içinde kaybolmuştur. 1992 kışında düşman her alanda büyük operasyonlarla gerillaya saldırmakta, havadan ve karadan dağ-taş her tarafı bombalamaktadır. İşte Rengin hevallerin noktası da tespit edilmiş ve bir saldırı da buraya yapılmıştır. Sabahın erken saatlerinde aniden çıkagelen düşman helikopterleri noktayı bomba ve roketlerle vurmaya başlarlar. Komutan arkadaş güçleri mevzilendirirken şarapnellerden yara alır ve yere yığılır. Bunu farkeden Rengin heval, gökyüzünden yağın bomba, roket ve mermilere aldırış etmeden hızla komutan arkadaşına ulaşır ve ken-

disini O'na siper eder. Tam o anda gökyüzü yine ölüm kumar ve Rengin heval yoldaşının üzerine kapaklanır halde yoldaşıyla birlikte şehadete ulaşır. Sonuna kadar ikirciksiz yürüyüp ölümsüzleşir. KÜRDİSTANLAŞIR... Aynı saldırıda birçok arkadaş da yaralanmıştır. Grup yaralıları alarak geri çekilmeye başlar. Bembeyaz kar örtüsü kan-kızıla boyanırken, havanın soğuğu, vücutları çepeçevre sararak adeta gerillaya meydan okumaktadır. Ama her seferinde gerillanın iradesine çarpıp erimekten kurtulamaz. Ne var ki, talihsizlikler de birbirini kovalar. Savaşa yeni katılan bir arkadaş, sırtında yaralı bir arkadaş olduğu halde gruptan kopar. O yaralı arkadaşını kurtarma endişesi ta-

şırken, ayakları O'nu hain pusulara doğru sürüklemektedir. Çünkü rastladığı, belirsizleşmiş ayak izlerini arkadaşlarınıninki sanarak takip etmeye başlamış ve bu O'nu bir köye kadar götürmüştür. Yaralı arkadaşını bir ağıla bırakıp, ona bir de bir bomba bıraktıktan sonra dışarı çıkmış, tam o anda kalles pusular vahşetini kusarak şehitler kervanına bir can daha katmıştır. Geldiği izlerin düşmana ait olduğunu yeni anlayan ve silah seslerini duyan yaralı yoldaş ise, el bombasının pimini çekerek yüreği tetikte beklemeye koyulmuştur. Sonra ağılın etrafını saran katillerin teslim ol çağrıları hayasızca yankılanmaya başlar. Yapılması gereken ve yapılan tek bir şey vardır: Bombanın pimini bırakmak... Kılıç gibi keskin, havayı yırtarcasına yükselen bir ses, düşmanı beyninden vurulmuşçasına korkuturken, bir özgürlük savaşçısını daha ölümsüzleştirmişti. Çılğınca, hayasızca gerillanın üzerine gelen sömürgeci barbar sürüleri, hızını alamayıp gerilla cesetlerine pervasızca saldırır ve Rengin hevalin cenazesini bir helikopterle Eruh'a getirir. Halka korku salmak amacıyla, havadan aşağıya bırakırlar. Kimsenin cesede ulaşmasına da izin verilmez. Ama düşman yine yanılır ve Rengin hevalin köyüne biriken çevre köylerin halkı, iki şehit, onbeş yaralı verme uğruna da olsa, görkemli bir serhildan gerçekleştirir ve kadınlı-erkekli, genç, yaşlı, çocuk herkes, taşlarla, sopalarla karakolun üzerine yürür ve cesetleriyle, direnişleriyle şehitlerinin yolunda olduklarını bir kez daha haykırırlar. Bu serhildanda en aktif rolü kadınların oynaması ve Rengin hevalin arkadaşı olan yiğit bir Kürdistan kızının da şehit düşmesi, Rengin hevalin anısına verilen en anlamlı bir karşılık olmuştur.

Evet Rengin heval, şimdi gerillanın namlusunda intikam çığlığı, dilimizde özgürlük şarkısıdır. Anılarınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Battal heval Mardin'in Nusaybin ilçesinde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyümüştür. İlkokulu yine doğduğu yerde okuyan Battal heval, kendi gerçekliğini daha küçük yaşlardayken öğrenir. Okulda yaşanan ve Kürt çocuklarını asimile etmeye dayanan çelişkiler O'nu derinden etkiler.

Evin büyük çocuğu olduğundan ev işleriyle uğraşır. Tanık olduğu Bagok direnişi, O'nu çok etkilemiştir. Bu etkilenme ardından partiye tanışır.

Şehadete ulaşan yoldaşlar O'nun üzerinde büyük etki yaratır. 1990 yılında gerilla saflarına katılır. Katılımı duygusal bir temelde olsa bile, kendini hızlı bir şekilde geliştirerek, bilinçli bir gelişimi esas alır. Kararlı olduğundan dolayı evde nasıl çalışkandıysa, parti saflarında daha da çok kendini görevlere vererek partiye layık olmaya çalışır. Üslubu her insanda saygı ve sevgi yaratacak niteliktedir. O, Botan'da zaferin keskinliğini yaşamıyla yoldaşlarına gösterme iddiasındadır. Kısa bir süre sonra, sömürgeciliğin Kürt insanı üzerinde yarattığı tahribatları daha derinliğine anlar. Sömürgecilik yaşamı bir bela haline getirmiştir. Dayatılan düşmanca yaşamı yaşamak ve öz yaşamını inşa etmek için girişilen devrimin güçlü bir kişilik temsili olmak, Battal arkadaşın sürekli üzerinde durduğu bir nokta haline gelir. Birlikte katıldıkları halasına, "Ölmek için değil, yaşamak için partiye katıldık. Bunun için kolay kolay ölmemeliyiz. Herkes saldırıya ölmek için katılmak istiyor, ölüm kolaydır, zor olanı başarmak gerekir" diyen Battal heval, Önderliğin çözümlemelerinin yakıcılığına

dikkat çeker. Anladığını sürekli yoldaşlarıyla paylaşır. "İnsanları devrime çekip onlara gerçekliği göstermeliyiz" diyen bu yoldaşımız, büyük bir insan sevgisiyle doluydu. Battal heval temel eğitimini Güney kamplarında görür.

IV. Kongreden sonra bir takımılık güçle mücadele sahası olarak 1991 baharında Gabar'a geçer. Daha sonra Gabar, Mişare mıntıkasında faaliyetlerini sürdürür. Gerilla olarak halk içinde çalışır. Battal hevalin araziye hakimiyeti olduğu için, sürekliöncülük ve kuryelik yapmaktadır. Keşif ve planlamada güçlü bir kişidir.

Gabar Mişare Şikefta tepesine tabur saldırısında, tepeyi gerillalar ele geçirirler, birçok ağır silah da kaldırırlar. Bu sırada kendisini ölüymüş gibi gösteren asker, Battal hevalin silah kaldırdığı sırada ateş eder ve O'nu şehit eder.

Onurunuz onurumuz, sözünüz sözümüz, şehadetiniz rehberimizdir.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Vehcettin AYTEKİN**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarih: **Çölova köyü-Nusaybin/ Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 1992, Mişari/ Gabar**

Ömer heval 1969 yılında Şırnak'a bağlı Avgamasya (Top-tepe) köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. On kardeşten en küçüğüdür. Ailenin en küçüğü olduğu için herkes O'nu sever, sayar, bağrına basardı. Öyle ki O'nun bir dediğini iki etmezlerdi Aile çevresi daha çok feodal özelliklere sahipti. Kendi halinde bir aile olup geçimlerini hayvancılık ve çiftçilik yaparak sağlardı.

Ömer heval yaşamının çoğunu çobanlık yaparak geçirdi. Botan'daki dağlara koyunlarını şafakta, güneşin ilk ışınlarıyla götürür ve güneş batımında geri dönerdi. Dağlar O'nun küçüklüğünden beri ilgisini çekmiş bu yüzden hemen hemen tüm mağaraları, dağın girintisini-çıkıntısını en ayrıntısına kadar öğrenmişti. Köy yaşamından uzaklaşıp hayvanları otlatmaya O'na bir nevi huzur veriyordu.. Koyunlar otlarken bir süre dağın yeşilliklerine uzanır, bazen bir kelebeğin, kuşların peşinden koşar, bir süre bunlarla oyalandıktan sonra yemek saati geldiğinde torbasından bir ekmek parçası, peynir, bazen de anasının akşam yaptığı yemeklerden arta kalan olurdu. Bunları büyük bir iştahla yer ve tekrar işine koyulurdu.

Ömer heval 17-18 yaşlarına geldiğinde, evde bulunan diğer aile fertlerinin hepsinin çeşitli işlerde çalışması sonucu, biraz da olsa ekonomik yaşamları düzelmisti. Kendinden büyük olan abi ve ablalarının çoğu evlenmişti. Geleneklere göre evlenme sırası O'na gelmişti. Babasının bu yönlü ısrarları olmasına rağmen evlenmek istemiyordu.

1988-89 yılları Botan'da ulusal kurtuluş mücadelesi ve gerillaların en yoğun örgütlenme ve eylemliklerinin yapıldığı yıllardı. Aynı zamanda partimizin çıkardığı askerlik yasası da bu döneme tekabül etmektedir. Partimizin bu konudaki çağrı ve propaganda çalışmaları sonucu, gerillaya yoğun bir katılım sağlanır. Gerillaya katılımda hızlı bir artış yaşanmıştır. Halk,

yüzyıllardır uğruna bunca bedel ödenen bağımsızlık umutlarının gerçekleştircileri olarak görüyordu gerillayı. Bu nedenle analar, evlatlarını vatan borcunu ödesinler diye kendi elleriyle gönderiyorlardı.

Bunun yanında, halen düşman ve halk gerçekliğini tanımayan, bu konuda bilinçsiz olanlar da vardı. Bazı köylüler tüm propaganda ve çağrılara, bu yaşanan savaşın gerekliliğinin vurgulanmasına rağmen, çocuklarını, gençlerini savaşa katmaktan korktukları gibi, gençleri de düşmanın saflarına, yani TC askerliğine gönderiyorlardı. Böylesi köylülerin gençlerini katmak için tek çare kalıyordu. O da bu gençlere zorla el konulup belli bir eğitime tabi tutulup savaşımızın gereklerini yerine getirmelerini sağlamaktı. Aksi taktirde bu gençlerin yarın karşı cephede partiye karşı, halkının öz evlatlarına karşı savaşmaları içten bile değildi. Zaten faşist sömürgecilik yüzyıllardır bunu uygulamıyor muydu? Kürdü Kürde kırdırma, kardeşi kardeşe kırdırma. Kuşkusuz düşmanın bu politikalarına göz yumulmazdı. İşte bu nedenle sürekli olmasa da zaman zaman köyün gençleri toplanarak ailelerinin itirazlarına rağmen götürülüyordu.

1989 yılında hızlanan bu faaliyetler ve eylemlilikler, Ömer hevalın bulunduğu köy ve diğer köyleri de etkisi altına almıştı. Köyün gençleri gerilla saflarına katılmak için istekli olmalarına rağmen, aileleri onları engelliyordu. Ömer heval de önce gerillaları çok duymuş, anlatılanları çok dinlemişti. Hele bazı işbirlikçi ve düşmanın karakollarına yapılan baskınlar O'nu müthiş sevindirmişti. Bu yüzden gerillalarla bir an önce tanışmak için can atıyordu. Her gün koyunlarını otlatmaya götürürken, çevresini gözler, gözleriyle dağları tarar, gerillaları bulmak umuduyla yanıp tutuşurdu. Fakat bu isteği bir türlü yerine gelmiyordu. Son dönemlerde gerillaların köylere inip gençleri zorla kattıklarını duymuştu. Hatta kendi köylerine yakın bir başka

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ömer**
Doğum yeri ve tarihi: **Avgamasya (Top-tepe) köyü/ Şırnak, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **1993 yazı, Botan**

köyden tanıdığı birçok genç götürülmüştü. Onların köyünde de bir telaş başlamıştı. Bütün köylüler çocuklarını gizleme peşindeydi. Özellikle ailenin büyükleri buna karşıydılar, ama Ömer heval dört gözle onları bekliyor, bir an önce gelmelerini can-ı gönülden istiyordu. Bir gün sonra gerillalar onların köylerine de uğramış, birçok genci yanlarına alıp savaşa katmıştı. Bir gerilla komutanı Ömer hevalin evine gidip O'nu sormuş, ailesi evde olmadığını, koyun otlatmaya gittiğini söylemişti. Gerillalar o gece köyden ayrılırlarken bir daha köylerine uğrayacaklarını söyleyip köylüleri bu konuda ikna etmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Ömer hevalin babası, annesi ve kardeşleri başına toplanıp olayı heyecanlı heyecanlı anlatıp, O'nu vazgeçirmeye, hatta isterse O'nu başka yerlere yani şehire gönderebileceklerini belirtmişlerdi. Ömer heval tüm anlatılanları büyük bir soğukkanlılıkla dinliyordu. Önce çok üzülmüştü nasıl olur da aylarca beklediği, aradığı, hayalinde canlandırdığı gerilla arkadaşları köye inmişti de kendisi görmemişti. O anda hiç kimseyi dinlemiyordu. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra ailesi ve yanındakilere köye gelen gerillalar hakkında peş peşe sorular sordu. Nasıl giyinmişlerdi? Nasıl konuşuyorlardı? Silahları hangi markaydı? vb... sorulan soruların cevaplarını alınca, isteği, coşkusu, özlemi daha da artmıştı. Hele gerillaların yarın gelip kendisini alacaklarını öğrenince sevinçinden uçuyordu. Fakat bunu belli etmiyordu. Yemeğe otururken de düşünceliydi, herkes bir şeyler söylüyordu,

ama O'nun tek düşüncesi ertesi gün gelecek olan arkadaşlara takılmıştı. Bu yüzden kimin ne söylediğine pek almıyordu.

Yatakta ertesi gün olacakları düşündükçe bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Ancak sabaha doğru biraz kestirebilmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla yataktan kalkıp koyunları ahırdan çıkarırken düşüncesi yine arkadaşlara takılmıştı. Gerillaların gece gelececeklerini bildiği için, bugün de erken çıkıp gün batmadan köye dönüp onlarla tanışmayı düşünüyordu. Bu telaşla dalgın bir şekilde evden çıktı. Yanına her gün aldığı azığını da almayı unutmuştu. Neyse ki sonradan kardeşi O'na yetiştirdi.

Sabahın erken saatlerinde köyden uzaklaşıp nehir kenarında otlak bir yerde koyunlarını otlatırken bir taşla oturup hem koyunları gözlüyor, hem de düşünüyordu. Öğleye doğru torbasındaki yemeğini çıkarıp yedikten sonra bir süre koyunlarıyla oyalandı. Akşama doğru annesi ve yengesi koyunları sağmaya gelmişlerdi. Koyunları sağlamak için annesine yardım etti. Tüm koyunların sütü sağıldıktan sonra anne ve yengesi tekrar köye döndü. Ömer heval yine yalnız kalmıştı. Bugün canı çok sıkılıyordu. Güneş O'na inat olsun diye bugün geç batıyordu sanki. Daha fazla sabredemeyecekti. Koyunlarını hemen toplayıp güneşin batışını beklemeden köyün yolunu tuttu. Köyün üzerindeki kayalıklardan

zıplayarak gidiyordu. Babası böyle erken gelmesine şaşmıştı. Ama bir şey demedi.

Eve gelip yemeğe oturduğunda herkes sessizdi ve sanki olacakları bekliyordu. Ömer hevalin bir kulağı kapıdaydı. Çok geçmeden kapı çalındı. Kapı sesini duyar duymaz yerinden fırlayıp kapıyı açtığında, karşısında elinde silahlar, tam kuşanmış, pala bıyıklı, heybetli görünüşleriyle iki insanla karşılaşınca daha önce gerillalar hakkında anlatılanları hatırladı. Hemen onların gerilla olduklarını anlayıp güler yüzle içeriye davet etti. Anne ve babası tedirgindiler. Önce merhabalaşıp hazır sofrada bulunan yemeğe davet ettiler. Hep beraber yemeklerini yedikten sonra, gerilla arkadaşlardan biri durumlarını ve ne için geldiklerini anlattı. Anne ve babası Ömer'i vermemek için epey direndiler. Ömer heval de sorduklarında hiç çekinmeden katılmak istediğini söyledi. Ömer hevalin bu yaklaşımından sonra onların söyleyecek bir şeyi kalmıyordu. Arkadaşlar hemen Ömer hevalin hazırlığını yapmasını istediler. Ömer hazırlanırken, arkadaşlar O'nun ailesiyle konuşup bunun bir görev olduğunu, her Kürt gencinin bu görevi yerine getirmesi gerektiğini anlatıp onları ikna etmeye çalışıyorlardı.

Ömer heval tüm hazırlıklarını tamamladıktan sonra ailesiyle vedalaşmak için yanlarına geldi. Önce kardeşleriyle tek tek tokalaşıp öpüştükten

sonra, sıra anne ve babasına gelmişti, onlara biraz daha ürkek yaklaşıyordu. Çünkü anne ve babası katılmasına karşıydı. Ama gerek arkadaşların askerlik yasası hakkında söyledikleri, gerek Ömer hevalin vermiş olduğu karar onları da bağlıyordu. Annesinin elini öpüp vedalaşırken annesinin boğazı düğümlenmiş, hıçkırıklara boğulmuştu. Bir süre boynuna sarıldı. Ayrılıp babasına dönünce babası da iki yanağından öptü, “*Kendine dikkat et oğlum. Fırsat bulursan bazen uğra. Yolun açık olsun*” diyerek diğer gerilla arkadaşlarla da vedalaştıktan sonra köy çıkışına kadar götürüp uğurladı.

Ömer heval saflara katılırken okuma-yazması yoktu. Sosyal çevresi de sadece bulunduğu köydü. Fazla köyden dışarı çıkmamıştı. Şehre gidenler bazen şehri anlatırlardı, ama anlatılanlar O’nun ilgisini fazla çekmiyordu. Gerillaya katılırken uyum sağlayamamaktan korkuyordu. Fakat korktuğu olmadı. Çok kısa sürede aldığı siyasi ve askeri eğitimle pratiğe yüklendi. Söylenen her şeyi dinliyor, sonuç çıkarmaya ve uygulamaya büyük özen gösteriyordu. Silahlı eğitim konusunda fazla zorluk çekmedi, çünkü kendisi çocukluğundan beri silahlar içinde büyümüştü. Kısa sürede ortama uyum sağladı. Arkadaşlarına büyük saygı ve değer veriyordu. Her çalışmada en öne atılıp büyük çaba harcıyor, halkla ilişkilerinde üslubuyla, yaklaşımıyla, sorunlarına büyük bir sabırla eğilip mutlakla çözümünü buluyordu. Belli bir süre sonra yaklaşımları halk ve arkadaşları üzerinde büyük etki yapmış, herkesin sevgi ve saygısını kazanmıştı.

Yaptığı bu başarılı çalışmalar ve emeği arkadaşlarının gözünden kaçmamış, bundan dolayı da ana grup komutanı görevine seçilmişti. Grup komutanlığı yaparken de görevinin, sorumluluğunun bilincinde olarak yoğun bir çalışma içerisine girerek, layık olmak için her türlü çabayı-emeği sarfediyordu. Girdiği birçok çatışmada üstün çabası, yeteneği, cesareti ve ha-

kimiyetiyle büyük başarılar elde ediyordu.

Ömer heval artık gerillayla, partiyle bütünleşmiş, kendini her yönüyle mücadeleye ve arkadaşlarına adamıştı. Tek kaygısı, tek derdi devrimdi. Parti yaşam ilkelerini en iyi hayata geçirmek ve bunun önündeki yanlış anlayışlara izin vermemek, başta kendisi olmak üzere tüm arkadaşlarına devrimci kişilik kazandırmak için amansız ve tavizsiz yükleniyordu. Bir yıla yakın bir süre içinde pratikte usta bir komutan özelliklerine kavuşmuştu.

Kış ayları, hele dağlarda çok sert geçiyordu. Botan dağlarına inen kar, beyaz bir örtü gibi dağları kaplıyordu. Gerillanın daha rahat çalışmasının önünde engel oluyordu, ama buna rağmen yaz-kış demeden, durup-dinlenmeden çalışıyordu. Böylesine sert geçen 1992 kışında onbeş arkadaşla birlikte yeni katılan savaşçı adaylarını almak için Gabar dağından Cudi’ye geçmeleri gerekiyordu. Yeni savaşçıların bulunduğu köye gelene kadar birçok zorluklarla karşılaşmışlardı. Birçok arkadaş donma tehlikesi geçirmişti. Neyse ki köye erken ulaşip bu tehlikeyi atlamışlardı. Köyde biraz ısınıp ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra yeni gelen savaşçı adaylarını ve köyde bulunan iki yurtseveri de kendilerine rehberlik etmeleri için yanlarına alıp yola koyuldular. Köyden epey uzaklaştıktan sonra yol gösteren köylülerden biri Ömer hevale yanaşarak “*Heval siz köydeyken bir ajan köydeydi.*

Şehit Reyhan, Güneyli

Aslında söylememiz gerekirdi, ama unuttuk. Sizleri görmüş, ihbar etmiş olabilir. Onun için hemen alandan hızla çıkmanız gerekir” dedi. Ömer heval hem şaşırmış, hem de kızmıştı. Çok şey söylemek istiyordu, ama şimdi tartışmanın zamanı değildi. Hemen arkadaşları toplayıp durumu aktardı; “Düşman her an operasyona çıkabilir, elimizden geldiğince hızlı hareket edelim. Birçoğumuzun silahı da yok, bu koşullarda bir çatışmaya girersek kesin imha oluruz” deyip, arkadaşları sıraya koyduktan sonra tekrar yola koyuldular. Çok geçmeden önlerine Risor (Kırmızı nehir) çıkmıştı. Nehir fazla derin değildi, ancak bu soğukta sudan geçmek, ıslanmak onların temposunu düşürebilirdi, ama başka çareleri de yoktu. Hepsi sırayla silahlarını ve raxtlarını ıslanmaması için yukarıya kaldırarak sırayla Risor’u geçtiler. Bütün elbiseleri ıslanmıştı. Göğüslerine kadar suya batmışlardı. Sudan çıktıktan sonra keskin soğuk tüm beden-

lerini yakıyordu. Hemen hareket ettir. Durmak, hareketsiz kalmak çok tehlikeliydi. Hem soğuktan donabilir, hem de düşmana yakalanabilirlerdi.

Yeni katılan savaşçılar, zorluklara karşı diğer arkadaşlara rağmen daha dayanıksızdılar. Çoğu zaman kara basarken düşüyor, ayakkaşları kara saplanıp kalıyordu. Kısaca yürümede epey zorlanmışlardı, ama hiçbirisi şikayet etmedi. Çoğu zaman arkadaşlar yardım etmek için sırtlarındaki çantaları almak istemiş ama hiçbirisi bunu kabul etmemişti. Kararlıca yürüyorlardı. Ömer heval bu tavırlarından dolayı onlardan çok hoşlanmış, mutlu olmuş ve moral bulmuştu. Yeni gelen bir arkadaşla yetişerek *“Heval sizi böyle karşılamak istemedik, ama ne yapalım savaşın kuralı bu. Bugün zorluklara katlanmazsak ileride savaşta da zorlanırsınız. Ama hepinizi çok iyi görüyorum, bütün zorlukları aşacağınızı inanıyorum. Yeter ki kendimizi doğrulara yatıralım. Neyse zaten kampa ulaştığımızda elbiselerimizi kurutur, yemeğimizi yer ve sıcak bir çayımızı içer o zaman daha iyi sohbet ederiz”* dedikten sonra geriye gidip tüm arkadaşları da denetledi. Onlarla konuşup moral verdi. Gece nin sessizliğinde ayakları kara batmasın diye öncünün ayak izlerine basarak yürüyorlardı. Kar, zifiri karanlığı bembeyaz rengiyle aydınlatıyor, daha rahat görmelerini, yürümelerini sağlıyordu.

Gecenin ilerlediği saatlerde birinci noktaya ulaşılar. Burası Girê Şikefta (Mağara tepesi)ydı. Tepe, mağaraların çok olmasıyla ünlüydü. Bir mağaranın yanındaki büyük bir kayalığın altında mola verdiler. Hepsinin soğuktan dişleri tıkrıyordu. Önce nöbetçi arkadaş çıkarıp tedbirlerini aldıktan sonra iki arkadaş odun toplamak için görevlendirildi. Diğer arkadaşlar çay yapım köyden getirdikleri ekmekleri çıkararak yemek hazırlıkları yapıyordu. Bu arada Ömer heval de ateş yakacak yeri hazırlıyordu. Kısaca herkes çalışıyordu.

Odunlar geldikten sonra büyük bir ateş yakıldı. Bir taraftan çaylar demlenirken, diğer taraftan nehir suyunda ıslanan elbiselerini kurutmaya çalışan arkadaşlar ilginç bir görüntü oluşturuyordu. Ömer heval bu manzara karşısında gülümseyerek *“Arkadaşlar kendinizi fazla kaptırmayın, düşman arkamızda. Belki şu anda operasyona çıkmışlardır bile, sizi bu halde yakarlarsa ayıp olur”* diyerek arkadaşları uyardı. Diğer tüm arkadaşlar elbiselerini kurutup yemeklerini yedikten sonra uygun bir yer bulup yorgunluklarını atabilmek için ateşin etrafında uzanıp yattılar.

Sabah uyandıklarında havanın keskin soğuğuyla karşılaştılar. Yaktıkları ateş köz olmuştu. Hemen ısınma hareketleri yapmaya başladılar. Kar suyuyla yüzlerini yıkadıktan sonra kahvaltı yapmak için oturdular. Kahvaltıda tandır ekmeği, peynir ve tadına doyumlayan bu soğukta içlerini soba gibi ısıtan çay vardı.

Kahvaltısını erken yapan Ömer heval yeni gelen arkadaşlarla sohbet edip sorularını cevaplıyordu. Yeni gelenler çok meraklı ve her şeyi birden öğrenmek heveslisi olduklarından, peş peşe sorular soruyorlardı. Ömer heval büyük bir sorumlulukla, hiç sıklmadan sorulan soruları cevaplıyordu. Botan'ın tüm dağlarını ve özelliklerini anlattıktan sonra bir süre oturdular. Ömer heval müsaade isteyip ayağa kalktı. Niyeti hem nöbetçileri kontrol etmek hem de bulundukları yeri iyi keşfetmekti. Nöbetçileri kontrol ettikten sonra, yüksek bir kayaya gözü takıldı. Kayanın yanında bir şey gözüne ilişti, biraz daha iyi baktığında yeşil elbiseli it sürüleri biçiminde üzerlerine doğru gelen düşmanı farketti. Bunu farkederek bağırarak arkadaşlarını uyardı. Sesi kayalara çarpıp yankılandı. Askerler çok yakındaydı. Diğer arkadaşlar telaşla kendilerini savunmak için kayaların arkasına girip mevzilenmeye çalışırken, her taraflarını saran askerlerin yoğun ateşi sonucu iki arkadaş karların üzerine

düştü. Kanları, beyaz kar üzerinde kırmızı bir çiçek görüntüsü veriyordu. Tepeci arkadaş askerlere doğru ateş etmek için ayağa kalkar kalkmaz faşist zebanilerin hain kurşunlarına hedef oldu. Silah sesleri birbirine karışmıştı. Düşman, arkadaşların bulunduğu alanı kurşun yağmuruna tutmuştu. Arkadaşlarda sadece dört silah vardı. Bununla ancak kendilerini savunabilirlerdi. Arkadaşlar dağılmış vaziyette dağlara doğru çekiliyorlardı.

Düşman ihbar alır almaz büyük bir operasyon başlatmıştı. Sayıları bine varan asker, özel tim ve korucularla alanı tam bir kuşatmaya almışlardı. İlk çemberi yaran yedi arkadaş hızla alandan uzaklaşırken, diğer arkadaşlar dağılmışlardı. Ömer heval altı arkadaşla beraber dağlara doğru tırmanırken, karşılarına bir grup sivil insan çıkmıştı. Hemen gizlenip uygun bir yerde mevzilendiler. Sivil giyimli olanlardan biri *“Xarê verin, emin metirsin”* deyince arkadaşlar şaşırıldılar, kim olduklarını merak ettiler. Ömer heval kim olduğunu anlamakta gecikmedi. Bunlar sinsî, hain, uşak koruculardan başkası değildi. Bulundukları konumdan da daha alçak bu yaratıklar, mesleklerini en iyi bir şekilde icra ediyordu. Ömer heval arkadaşları uyararak daha da gerilere çekilip üstten çemberi yarmaya çalışıyordu. Burda yoğun bir çatışma başladı. İkinci çemberde yedi özel tim elemanı öldürüldü, bir arkadaş yaralandı. Yaralı arkadaşları yanlarına alarak bu çemberi de yarıdılar. Hızla ayrılmalari gerekiyordu, ama yaralı arkadaş hızlarını kesiyor. Yaralı arkadaş da bunun farkına vardı. Ömer hevali çağırıp *“Heval bana bir el bombası verip buradan uzaklaşın. Size yük olmak istemiyorum, düşmanla karşılaştığınızda halen sağsam, bombayı kendimde patlatacağım. Bütün arkadaşlara selamlarımı söyleyin, Partiye, Parti Önderliği ne her zaman bağlıyım”* deyip konuşmasını tamamlarken bütün arkadaşlar uygulanmıştı. O'nu burada bırakma taraftarı değildiler, ama düşmanın bu

yoğun saldırıları karşısında en ufak bir gecikme hepsinin hayatına malolabilirdi. Fazla düşünmeye de vakit yoktu. Yaralı arkadaşın belini bir kayaya dayadıktan sonra, Ömer heval bombayı çıkarıp arkadaşına uzatırken elleri titriyordu. Yüreğinin derinlerinden bir şeyler kopuyordu sanki. Bombayı alan arkadaş onları gülümseyerek uğurladı. Diğer arkadaşlar uzaklaşıp kenarlarına bakmadan edemiyorlardı.

Serxwebûn dağıni aşip Bestler'e geçtiler. Tepeye vardıklarında Siirt'e giden yolda düşmana ait birçok cemse ve panzer görülmüyordu. Askerlerin bir kısmı arabalardan inerek operasyona katılıyorlardı. Onlara görünmemek için hızla hareket ederek ağaçları sık bir ormana girip kendilerini gizlediler. Akşama, yani gecenin karanlığı çöken kadar burada kalacaklardı. Karanlık çöktüğünde düşman hareket edemediği için genelde geri çekiliyordu. Bu nedenle arkadaşlar daha rahat hareket edebilirlerdi.

Nitekim bekledikleri oldu. Düşman yığdığı binlerce tank, panzer ve helikopterlerine rağmen başarısız olmuş ve geri çekilmişti. Ömer heval yine de dikkatle çevreyi denetledi. Çıkıp bir keşif yaptı. Askerlerin gittiğinden emin olduktan sonra geri kalan arkadaşlarla yola çıkıp daha önce yakılan bir köyde tek bir ailenin kaldığı eve gitmeye karar verdiler. Köylü pek yurtsever ve sağlam biri değildi. Tehlikeli de olabilirdi. Ama en yakın yer olduğu için gitmek zorundaydılar. Yanlarında yaralı bir arkadaş da vardı. Onu tedavi edeceklerdi. Tüm bu nedenlerle eve doğru yol aldılar. Yaklaşık iki saatlik bir yolculuktan sonra eve vardılar, tüm tedbirlerini aldıktan sonra Ömer heval kapıyı çaldı. Evin sahibinin "kiye?" sorusuna "Emin em heval" dedi heval Ömer. Ev sahibi biraz kızmış, ses tonunu yükselterek "Heval meval nasnakim, herin ji vir. Derî venakim" deyince Ömer heval iknacı bir üslupla yaklaşarak yarım saat sonra kapıyı

açtırdı. Bir arkadaşı evin dışında nöbetçi bırakarak eve girdiler. Ev sahibinin yüzü sapsarı kesilmişti. İsteme-yerek onları içeri aldı. Karısına yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylemişti. Arkadaşlar oturup önce yaralı arkadaşın yaralarını tedavi ettiler, sonra yemeklerini yiyip çaylarını içtiler. İçleri biraz olsun ısınmıştı, ev sahibi sobaya birkaç tezek atıp tutuşturdu. Daha da ısınan arkadaşların birçoğu uyukluyordu. Uykuya karşı direnmelerine rağmen, bazı arkadaşların gözleri kapanıyordu...

Ömer heval ev sahibiyle başka bir odaya geçip yaralı arkadaşını bir süre burada bırakacağını, iyileştikten sonra gelip alacağını anlattı. Başta her ne kadar gönülsüz de olsa, ev sahibi Ömer hevalin etkileyici konuşmalarına karşı çözümsüz kalmış ve kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ömer heval durumu diğer arkadaşlara da aktardı ve hemen yola çıkma hazırlıklarına başlamalarını söyledi. Arkadaşlar ihtiyaçlarını karşılayıp ev sahibiyle vedalaşarak gecenin kararlığında tekrar yola koyuldular.

Gece geç saatlerde mola verip evden aldıkları ekmekleri çıkarıp yemeye başladılar. Ardından birer sigara yakıp içtiler. İyice dinlendikten sonra tekrar yola koyuldular.

Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. Güneş dağların arkasında görünürken, grup tek sıra halinde yürüyordu. Ortalık sakindi. Hesaplarına göre akşama doğru kampa ulaşmaları gerekiyordu. Arkadaşlar epey yorgundular. İki gün boyunca yürümüşlerdi. Kısa aralıklarla verdikleri bir-iki moladan sonra kampın yakınına vardılar. Ömer heval iyice yaklaşmış bir kayanın yanına gizlendikten sonra, kuş ötüşüyle parolayı verdi. Karşıdan da aynı sesle yanıt verilince yüzüne bir gülümseme geldi. Tepeci arkadaş, bir kayaya çıkıp etrafa bakınırken, Ömer heval, arkadaşlarla birlikte göründü, hızla nöbetçi arkadaşına doğru yürüdüler. Nöbetçi arkadaş hepsiyle tokalaşmış bir süre sarılıp hasret giderdikten sonra, "Kamp-

taki arkadaşlar sizi çok merak ediyorlar. Hemen yanlarına gidin" dedi. Ömer heval bunun üzerine, arkadaşlarla kampa doğru gitti. Onları gören arkadaşlar, hemen yanlarına gelip tokalaştılar. Hepsinin yüzünde büyük bir sevinç okunuyordu. Dört arkadaşın şehadet haberi herkesi derinden üzdü. Ömer heval, diğer arkadaşları başbaşa bırakarak kamp komutanı Mahmut hevalin yanına gitti, olanları en ince ayrıntısına kadar rapor etti.

Ömer heval, çatışmadan dört şehit, iki yaralı arkadaşla dönmüştü. O koşullarda, elde toplam dört silahla düşmanın binlerce gücüne karşı koymuştu. Kamptaki arkadaşlar, hiçbirinin sağ kurtulacağına inanmıyordu. Şehitler Ömer hevali büyük bir üzüntüye boğmuştu. Bu konuda kendini sorumlu hissediyor, şehitleri unutmuyordu. Bundan sonuç çıkarmak için çok yoğunlaşıyordu. Ama kamp komutanı Mahmut arkadaşına göre, başarılı bir pratik sergilemişlerdi.

Ömer heval bu şehitlerin intikamını almakta gecikmedi. Verilen görevlerle sürekli pratikte başarılı eylemler gerçekleştirerek, düşmana adeta kin kusuyor. Şehitlere duyduğu sevgiyi eyleme döküyordu. En son yine 1993 yılının yaz aylarında görevden döndüğü vakiet, üç arkadaşıyla beraber düşmanın yoğunca güç yığdığı bir çembere düştüler. Üç arkadaşla beraber kahramanca bir direniş gösterip, düşmana 17 asker, 8 çete, 7 özel tim elemalı olmak üzere toplam 32 kayıp verdimişlerdi. Düşmanın karadan ve havadan başlattığı operasyonda helikopterlerin yoğun ateşleri karşısında, kahramanca, yiğitçe son kurşunlarına kadar çarpışarak, üç yoldaşıyla beraber şehitler ordusuna katıldı.

Ömer heval pratiğiyle, yaşantıyla, yol göstericiliğiyle bizlere her zaman örnek olacaktır. O'nun şahsında tüm şehitlerimizi bir kez daha anıyor, takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

**Mücadele arkadaşları adına
Halil Katar**

Selim heval, Şırnak'a bağlı, İdil ilçesinin Serêgır (Kuyulu) köyünde yoksul bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya gelir. Küçük yaşlardan itibaren dağların doruklarını kendisine mesken tutar. Çobanlık yaptığı bu yıllarda, Kürdistan doğasının eşsiz güzelliği ile içiçe büyür. Selim heval erken yaşlarda emekle tanıştığından, emekçi özellikler edinir. Ve çevresinde sevilen-sayılan biri olarak anılmaya başlar. Ailenin yaşadığı ekonomik zorlukları, büyük oranda göğüslemek zorunda kalan Selim heval, sabırlı kişiliğiyle tüm zorlukların üstesinden gelmeyi başarır.

Çocukluk döneminde, hiçbir sömürgeci kurumla tanışmayan Selim heval, gençlik yıllarında sömürgecilere askerlik yapmak zorunda kalır. Ulusal düşüncelerle tanışmamasına rağmen, sömürgecilere askerlik yapmak istemez. Fakat ailenin baskısı sonucu askere gitmek zorunda kalır. Askerlik sürecinde sömürgecilerin Kürt halkı üzerindeki baskısını, sömürüsünü yakından yaşar ve tanık olur. Sömürgeci askeri sistemin kişilikte yarattığı tahribatları görür ve sömürgecilere karşı büyük bir kin ve öfke beslemeye başlar.

Askerlikten dönen Selim heval için, yaşadığı çelişkilerden dolayı yeni bir süreç başlar. Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleşmesi ve çevresinde de yankı yaratmış olması, yaşadığı çelişkileri daha da derinleştirir. Bir arayış içerisine giren Selim heval, kısa bir süre sonra gerillayla tanışır. Artık Selim heval için sömürgecilere karşı yıllardır biriktirdiği kin ve öfkelerini düşmanın suratına bir bomba gibi patlatmanın zamanı gelmiştir. Kısa bir sürede partiyi kavrama ve anlama çabası içerisine girer ve 1988'de gerillaya katılma istemini partiye iletir. Fakat

çevreyi yakından tanıması ve halkla kurduğu iyi ilişkilerden dolayı, milislik görevi verilir.

Çok istemesine rağmen, gerilla saflarına katılamaz, ama partinin verdiği her türlü görevin kutsal olduğu bilinciyle, milislik görevini var gücüyle yerine getirmeye çalışır. Cesareti, fedakarlığı ve partiye bağlılığıyla kısa sürede çalışma alanında büyük etki yaratır.

Her geçen gün artan bir tempoyla çalışmalarını yürüten Selim heval, 1992 kışında farklı bir alandan gelen lojistiği gerillaya ulaştırmakla görevlendirilir. Yanına aldığı üç köylüyle birlikte yola çıkan Selim heval, köy çıkışında düşman panzeriyle karşı karşıya gelir. Selim heval ve köylüleri gören düşman, panzerden ateş etmeye başlar. Soğukkanlılığını kaybetmeyen Selim heval, köylüleri de yanına alarak çatışma alanına yakın dereye inerler. Dereye inmeye cesaret edemeyen düşman, bir süre dereyi yoğun ateş altında tuttuktan sonra, arkadaşların farklı bir noktaya yöneldiklerini düşünerek buraya yönelir. Selim heval, cesareti ve soğukkanlılığıyla yanındaki lojistiği de alarak, köylülerle birlikte çatışma alanından uzaklaşmayı başarır.

Çalışmalarını böylesine aktif bir şekilde sürdürüp 1993 yazıyla birlikte mücadelemizin her alanında, yeni yeni bir atılımın gerçekleşmesine paralel olarak, çalışma temposunu daha aktif bir düzeye çıkartır. Aynı süreçte düşmanın barbarca yönelimleri de hız kazanır. Düşmanın bölgede başlattığı bir operasyonda iki bayan gerilla, Selim hevalin köyünde kalmak zorunda kalır. Selim heval, bayan gerillaları operasyondan kurtarmak amacıyla daha önce köy dışında yapılan sığınağa götürmeye karar verir. Köyde gerillaların olabileceğini düşünen Xirabêripin köyü korucuları köy

Adı, soyadı: **Selim OKAN**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Serêgır**

(**Kuyulu**) köyü-İdil/ Şırnak

Mücadeleye katılış tarihi: **1988**

Şehadet tarihi ve yeri: **17**

Temmuz 1993, Serêgır köyü

çıkışına pusu atarlar ve düşmana haber verirler. Selim heval ve gerillalar, köy çıkışında düşman pususuna düşerler. Yanlarında sadece iki tabanca ve savunma tipi el bombaları vardır. Açılan ilk ateşle Selim heval bacağından yaralanır. Düşman çemberinden kurtulamayacağını anlayan bayan gerillalar, PKK'nin direniş tarihine yeni bir sayfa ekleyerek el bombalarını kendi bedenlerinde patlatırlar. Çatışma esnasında tüm kurşunlarını harcayan Selim heval, savunmasız ve yaralı bir şekilde düşmanın eline geçer. Sömürgecilerin yerli uşakları korucu çeteleri, Selim hevalle kendilerince alay etmeye başlarlar. Zorlukla gözlerini açan Selim heval, tüm gücünü toplayarak ağzında biriktirdiği kanla karışık tükürüğü İdris-i Bitlisi torunlarının yüzüne fırlatır. Böylesine bir darbeyi bekleme-

yen çeteler, çılgına dönerler ve Selim hevalin üzerine kurşun yağdırmaya başlarlar. Hırslarını alama-

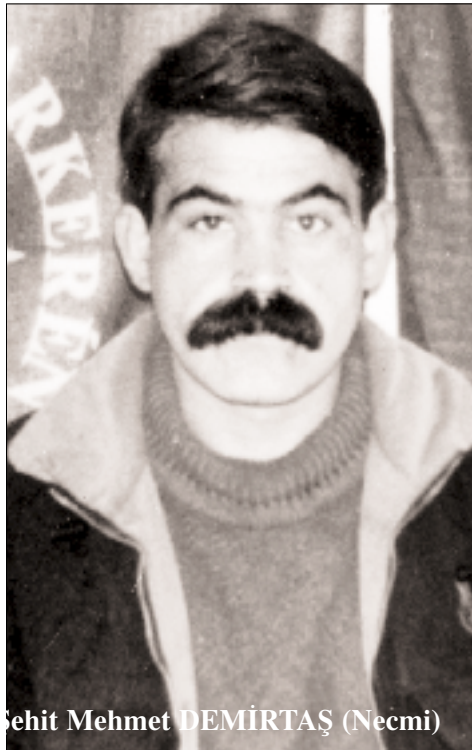
yan çeteler ve sömürgeciler, Selim heval ve bayan arkadaşların cesetlerini parçalamaya başlarlar.

Çatışmadan sonra, düşmanın tüm baskılarına rağmen köylüler şehitlerin cenazelerini alırlar ve köyde görkemli bir cenaze töreniyle toprağa verirler.

Mücadelesi boyunca fedakarlığı, kararlılığı ve cesaretiyle halkı etkileyen Selim heval, şehadetiyle de bölgede büyük bir etki yaratır. Yaşamları ve şehadetleriyle, Kürdistan'ın bağımsızlığına giden yolun kilometre taşlarını birer birer ören tüm Kürdistan şehitlerinin ve Selim hevalin anısına bağlılığın gereğini özgür bir ülke yaratarak yerine getireceğiz.

Anıları rehberimiz, herdaima yolumuzu aydınlatan bir meşale olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Şehit Mehmet DEMİRTAŞ (Necmi)

Battal heval, ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi Kürdistan koşullarına göre orta hallidir. Oluğça yurtsever bir aile ortamında yetişir. Ailesi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli görevler yürütmüş devrimin yarattığı fedakar bir ailedir.

Battal heval 1988'de ARGK komutanlarından Usêfê Serêspi bölge sorumlusu ve Şoreşê Deşt-lani tarafından milis olarak görevlendirildi. Battal heval bu tarihten itibaren cephe çalışmaları içinde yer aldı, kendisine verilen görevleri en iyi bir şekilde başarmayı esas aldı. Evli ve dokuz çocuk babasıydı. Battal heval görev ve köy komitesi ve milis birlik sorumlusu olarak başladı. Mücadeleye sonsuz bağlıydı ve parti tarafından tanınmış, sevilmiş bir yoldaşı. Birçok zor şartlar altında görevlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Yirmidört saatini özgürlük mücadelesine veren ve hiç yakınmayan bir kişilikti. Hem siyasi, hem askeri her türlü fedakarlığa hazır bir karakterdeydi.

Battal heval, sene 1993'te gerillayla göreve giderken ayağından yaralandı. O yara nedeniyle gerilla birliğiyle Suriye'ye gitti. Yaralıyken Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti ve altı ay kalmasına rağmen yine gerilla birliğiyle dönerek köye geldi. On

gün evde kaldıktan sonra tekrar gerilla birliğiyle Cizre'ye giderken düşman pususuna düşerek şehitlik mertebesine ulaştı.

Battal heval çok değerli bir yoldaşı. Her zaman Cizre merkez komutanı Cemal yüzbaşı O'ndan çok korkardı. Şehit düşmesine rağmen hâlâ daha Battal hevali görmek istiyordu. Battal'ın babasını sıkıştırıyordu. İlla ki "sağ görmemişim onun mezarını bana göstereceksin ölüsünü göreceğim" diyordu. Battal heval Cizre askeriyesi tarafından çok bilinen bir yoldaşı. Yoldaşlık ilişkilerine devrimci anlayışla bakmaktaydı. Ülke sorunlarını her zaman ön planda tutuyordu. O vatan oldu.

Anıları yolumuzu aydınlatıyor.

Kardeşi Cemil İlbaş

Adı, soyadı: **Hamit İLBAŞ**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarihi: **Sinati köyü-Cizre, 1953**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Şubat 1994, Cizre/ Sırnak**

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde ilk kurşunun sıklığı Botan'da gerilla savaşı, dalga dalga tüm Kürdistan'a yayıldı. Eteğinde Aynık köyünün bulunduğu dağlar, sıra sıra Çiyayê Reş ve Beykent dağı ile kol kola verir. Sırtını dağlara yaslayan köy, düz ovalık bir araziye bakar. Kurtalan'a iki kilometre uzaklıkta bulunan köyün geçimi tarım, hayvancılık ve bağcılığa dayanır. 15 Ağustos Atılımı ile mücadeleyle tanışan Aynık köyü, 1989-90 sürecinde mücadeleye aktif bir şekilde katılır. Köy içerisinde yürüyüşler yapılmakta, düşman güçleri köye sokulmamaktadır. Köydeki feodal yapının hakimiyeti, ulusal kurtuluş mücadelesiyle kırılarak serhildan döneminde tamamen işlevsizleşir. Köydeki genç nüfus mevsimlik işçi olarak metropollerde çalışmaya gider.

Hazım heval, 1977'de Aynık köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak yaşama gözlerini açar. Ailesinin maddi durumu iyi olmasına rağmen emekçidir. Ailenin bağlı bulunduğu aşiret içerisinde bir kesim ağalıkta, ağa kalmakta ısrar ederken, diğer bir kesim ise ağalığa karşıdır. Bu çelişkilerden dolayı köyde sürekli bir çekişme, çatışma vardır. Hazım heval, yurtsever, emekçi yönü gelişkin ve partiyle grup döneminde tanışmış olan ağabeyinden etkilenir. Köydeki çelişki ve çatışmaların etkisi altında büyür. Ezen, feodal gerici kalıntıların köy halkı üzerindeki baskılarına tanık olur. Dokuz çocuğa sahip olan ailenin bireyleri köydeki üretim faaliyetleri dışında, mevsimlik işçi olarak da çalışırlar. Aile yapısı kendi içerisinde belli bir düzeyde sevgi-saygı düzeyini yakalamış, sorunlar karşısında çözümleyicidir.

Ailenin yedinci ve en küçük erkek çocuğu olan Hazım heval, aile bireylerinin ilgi odağıdır. Atılgan, gözüpek, afacan ve çevresinde oldukça sevilen biridir. Daha küçük yaşta emekçi bir yaşam ile tanışır. Aile içe-

risindeki çalışmalara katılır. Kürdistan'daki bütün yaşlıları gibi kendisi de çabanlık yapar.

Hazım heval, 1983-84 döneminde altı yaşındayken, köyde bulunan ilkokula başlar. Köydeki çelişkiler, akrabalık ilişkileri, okuldaki öğrencilere de yansımaktadır. Öğrenciler arasında gruplaşmalar vardır. Oluşan bu gruplaşmalar sonucu kimi zaman kavga ederler. Bu süreçle birlikte Hazım heval, okul yıllarında kavgacı biri olarak büyür. Kavgada her zaman direnmeyi, zor olanı başarmayı, üstün çıkmayı esas alır. Yenilgili çıktığı kavgalardan sonra intikam arayışına girer. Kendince en uygun zemini kullanarak intikamını alır. Köyde ağalık kurumuna muhalif olan ailelerin çocuklarıyla arkadaş olur, onlarla ilişki kurardı. Okuldaki arkadaş grubu da bu tür ailelerin çocuklarından oluşur. Arkadaş grubu içerisinde devamlı en öne fırlamayı, birinci olmayı yeğler. Sürekli grup içerisinde ağırlığını hissettirir. Sosyal yaşamda, aile içinde gelişen olayları ayrıntılı bir şekilde yorumlar. Yorumlama yeteneği gelişkindir ve bu konuda herkesi hayretler içinde bırakır. Bu özelliğinden dolayı kendisine "TRT" lakabı takılır. Derslerinde başarılı olan Hazım heval, okuldan çıktıktan sonra eve gelir, öğrendiklerini yorum yeteneğiyle bütünleştirerek çevresindekilere aktarır, bunları paylaşmaya çalışır. Okul yıllarında bir yandan okurken, bir yandan da hayvanları güder ve bağ işlerinde çalışarak aileye yardımcı olur.

Hazım heval, beş yıl süren ilkokuldan sonra ortaokula gitmek isteyerek abisinin Kurtalan'da açtığı kahvehanede çalışmaya başlar. 1988-89'da tamamen emekçi yaşama atılır. Bu dönemde serhildanlar başlamıştır. Kurtalan'da her hafta Cuma namazından çıkan kitle yürüyüşler düzenlemektedir. Hazım heval, çalıştığı kahvehanenin üst katında bulunan HEP ilçe teşkilatına gider-gelir. Onların çalışmalarına katı-

Adı, soyadı: **Hacı KARATAŞ**
Kod adı: **Hazım**
Doğum yeri ve tarihi: **Anyık köyü-Kurtalan, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **Ocak-Şubat 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Besta (Garisan)**

lır ve bundan büyük bir haz duyar. İl-
çedeki esnaf kesimin öğrenci çocuk-
larıyla bir arkadaş grubu kurar. Ken-
di arkadaş grubu üzerinde örgütleyi-
cidir ve grubunu siyasallaştırmak,
devrimci bilinç taşımak için çalışır.
Kendi arkadaş grubuyla gelişen tüm
yürüyüşlere, serhildanlara ve eylem-
lere katılır.

1989-90'da Aynık köyü parti ile
bütünleşerek sıcak mücadele içerisin-
de yerini alır. Hazım heval, her ak-
şam köye gelir, ilçe merkezinde
olan gelişmeleri büyük bir şevkle
çevresine ve ailesine anlatır. Köy
gençliğini devrimci duygularla ta-
nıştırmak, onları örgütlemek için
büyük çaba sarfeder. Gençlik için-
de gerillaya katılım arayışları yük-
selmektedir. Aynık köyü sıcak mü-
cadele içinde yer almasına rağmen
gerillaya savaşçı vermemiştir. Ha-
zım heval; "*Gerillaya ilk katılan
ben olacağım*" iddiasındadır. Bu
iddiasını çevresinde gururla dillen-
dirir, ilişkilerinde paylaşımcı, tu-
tarlı olmaya dikkat eder. Tutarsız
bulduğu kişilerle ilişki kurmaz, on-
lardan uzak kalmaya çalışır.

Hazım hevalin dayısı Salihê Bi-
nofê'den ders almış, Şakiro ve M.
Arif Cıziri'den etkilenmiş bir *deng-
bêj*dir. Kaçırıldığı kızın babasını öldü-
rerek bir süre dağlarda kaçak yaşar.
Kaçaklık döneminde köy köy dolaş-
arak dengbêjlik yapar. 1980 sonrasın-
da Adana'ya yerleşir, daha sonra mi-
safır diye Aynık köyüne gelir, aylarca
köy köy dolaşır; *stran*, *kılam* söyler,
kaset doldurur. Çevresinde "Dengbêj
Ramazan" olarak bilinir. Hazım he-
val, dayısının söylediği parçalardan
etkilenir. Klasik parçalar söyleme ko-
nusunda yeteneklidir ve bu yeteneği-
ni okul yıllarındayken geliştirmeye
başlar. Hazım hevalin kendiliğinden
gelişen bir dengbêjliği vardır. Parti
kasetlerini, özellikle Mızgîn arkadaş-
şın parçalarını dinler. Agit arkadaş-
şın anlatan stranları söylemeyi sever.
Parti marşlarını, Sason direnişi ve

Agit arkadaş için söylenen parçaları
kendi arkadaş grubuna öğretir.

Tanıdığı Çiya hevalin 1991'de
Kurtalan'da şehit düşmesinden ol-
dukça etkilenen Hazım heval, çalış-
tığı kahvehanede partili arkadaşlarla
tanışır. ARGK'ye katılma konusunda
bütün ilişkileri kendisi kurar ve 1991
Ocak-Şubat döneminde yedi arkada-
şıyla birlikte ARGK'ye katılır. Böy-
lece Aynık köyünün ilk gerillası olma
iddiasında gerçekleştirebilir.

1992'de Botan'den Zelê Kampı'na
geçen Hazım heval, burada askeri ve
siyasi eğitim görür. Katılırken öndört
yaşındadır. Onbeş yaşındayken TC ve
Güneyli işbirlikçilerin geliştirdiği
1992 Güney Savaşı'na katılır. Aynı yıl
Gabar'a gelir. Bu süreçte Gabar, TC
tarafından kuşatma altına alınmış, sı-
cak çatışmalar yaşanmaktadır. Hazım
heval, sıcak savaş içerisinde deneyim
kazanarak savaşçı yönünü geliştirir.
Dengbêjlik yönünün gelişkin olması,
atılgan ve henüz çok genç olmasından
dolayı gerilla birliğinde ilgi odağıdır.
Köylere giden gerilla birimleri içinde
yer alır. Propaganda ve lojistik faali-
yetlerine katılır. 1993'de yapılan Ulu-
sal Meclis çalışmaları içinde yer ala-
rak köy köy dolaşır. Köylülerin psiko-
lojisini çok iyi bildiğinden, mücade-
le-ye kimi ikiye bölme yaklaşımları çabucak

çözer, ortaya çıkarır. Her zaman bir
ARGK'li olma gururuyla çalışır.

Hazım heval, en çok koruculara,
işbirlikçilere karşı kin duyardı. Ağala-
ra karşı da kinliydi. Bu kesimleri yurt-
sever bir çizgiye çekmek, olmazsa ta-
rafsızlaştırmak, o da olmazsa intikam
almak peşindeydi. Sürekli koruculuğa
karşı mücadele etmeyi esas alırdı.
"*Düşman düşmandır. Ya bu kendini
beş paraya satanlara ne demeli?*" di-
yerek öfkesini dile getirirdi.

1993'te Gabar'dan Mışar'a ge-
çen Hazım heval, burada belli bir
süre faaliyet yürüttükten sonra
Besta'ya geçer. 1994 sürecinde
Besta bölgesindedir. Besta'da eği-
timini pekiştirerek partinin ideal
bir savaşçısı olmaya çalışır. Bu sü-
reçte Besta'ya yoğunca saldırılar
yapılmaktadır. Birliğinde manga
komutan yardımcısı olan Hazım
heval, pek çok çalışmaya katılır.
Bu çalışmalarda kararlı olması şe-
hitlere bağlılığının ifadesidir.

1994'te Besta bölgesinde kara-
kol baskını yapılacaktır. Saldırı
planı hazırlanır. İlk önce mevzilere
saldırılacak ve mevziler ele geçiri-
lecektir. Hazım heval saldırı gru-
bunda yer alır. Mevzide bulunan üç
düşman askerinin üzerine bombayı
fırlatarak saldırıya geçer. Mevzilerde-
kileri imha ettikten sonra silahlarını
almak için mevzinin içine yönelir. Bu
sırada başka bir yerden ateş eden düş-
man askeri, O'nu göğsünden yaralar.
Saldırı birliği, düşman mevzilerini
imha ederek geri çekilir. Çatışmada
birçok düşman askeri imha edilmiştir.
Geri çekilme esnasında Hazım heval
kan kaybı sonucu şehit düşer.

Hazım hevalden etkilenen, O'nun
açtığı çığırdan yürüyen Aynık köyün-
den pek çok genç mücadeleye katılır.
Kısa, fakat anlamlı yaşamı, Kürdis-
tan tarihinde oluşturulan yeni insanın
mücadele kişiliğinin mihenk taşıdır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Dağların ardından doğan o
ürpertten soğuk ayazın
ardından, soğuk yaz
günlerini sona erdiren baharın yeşil-
liği kadar koyu, çiçekleri kadar gü-
zel, yazın kavuran sıcaklığı kadar
canlı olan bu özgürlük mücadelesi-
nin neferlerinden heval **Mervan!**
Sizler mücadeleyi iliklerinizde his-
settiniz. Bir başkaldırı, bir haykırı-
şın, bir halkın sesi oldunuz, kan ku-
san, kin öksüren bir düzenin panze-
hiri oldunuz ve olacaksınız.

Heval Mervan, şehadetinin dör-
düncü yılında senin gibi seninle mü-
cadele edenlerin, bu tarihi dünyaya
yaşatanların, tarihin kendi yaşamlarıyla
bu kokuşmuş dünya düzenine
başkaldırıcısına yazanların müca-
delesinin izcileri bizler olacağız.

Gözünü-kulağını kapatmış, in-
san savunuculuğuna soyunmuş ve
aynı zamanda yok edilmeye çalışıl-
an bir halkı görmezlikten gelen
dünya devletleri, sizin mücadelenizle
gerçeği öğrendiler. Bir halkın
mücadelesini dünyaya taşıdınız
omuzlarınızda.

Heval Mervan, kendisini ve çev-
resini aşanların bir örneğidir. Haya-
tı boyunca emeğiyle devamlı bir
devrimci mücadele içindeydi.

Az ve öz konuşan, çok düşünen,
bilimsel düşünebilen pratiğiyle, sev-
gisi, saygısı ve insancılığıyla devam-
lı sevildi ve seviliyor. Birçok insana
mücadelesiyle ışık oldu. Bu mücade-
lenin kaçınılmaz gerçekliğini ortaya
koydu. İlgisizlik ve alakasızlığın
kimseyi hiçbir şekilde bu mücade-
lenin dışında bırakmayacağını, gerçek-
lerden kaçmanın sonunun olmayaca-
ğını gösterdi. Güneşin ülkesinde ka-
rabulutları yok edecek, dağıtacak
azadi rüzgarı olmaya karar verdi ve
çok iyi biliyordu ki Başkan APO ve
PKK öncülüğünde savaşmak, Kürt
halkının yaşama garantisidir.

Ailesi ve mücadele arkadaşları

Adı, soyadı:

Özgür ŞEŞEOĞULLARI

Kod adı: **Mervan**

Doğum yeri ve tarihi:

Mazıdağı/ Mardin, 1976

Mücadeleye katılış tarihi: **20**

Kasım 1991

Şehadet tarihi ve yeri: **15**

Mayıs 1992, Taşdelen

Ateş bayramıdır şimdi
Yangın yeri değil buralar
Karşı yakada Heraklios
ve cümle antik filozoflar
az ötede duran
dedem Kawa
seni ayakta karşılar...

Adı, soyadı: **Reşo SARIGÜL**
Kod adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Çartepe köyü-Kurtalan/ Mardin 1975,**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**
Zaman tepesi/ Gabar

Kahraman heval, yoksul bir ailenin çocuğudur. Ailesi geçimini çiftçilikle sağlamaya çalışır. Yaşamı çok zorlu geçer. Çok sıkıntılar çeker. Heval Kahraman 1991'de mücadeleye katılarak Haftanın'e gider. Burada bir süre askeri ve siyasi eğitim görür. Ekim 1992'de Güney Savaşı'nın başlamasıyla O da edindiği tecrübelerle savaşa katılır. Daha sonra Güney Savaşı'nda düşmana vurduğu darbelerden dolayı manga komutanlığı ile ödüllendirilir. Savaş sonrasında Uludere alanına gider. Bir sene burada kalır. Birçok eylemliliklerde yer alır. 1994 yılına dek Botan'ın birçok sahasında savaşır. 1994'te Botan birinci bölgeye geçer. Mava mıntıkasında altı ay manga komutanlığı yapar. Büyük bir gelişim kaydeder ve takım komutanlığına yükselir. Kahraman heval savaş

tecrübesini artırmaya büyük önem verir. Düşman karşısında hislerini de savaşla bütünleştirmeye çalışır ve tedbirli hareket etmeye özen gösterir. Tedbir geliştirirken ya da ani gelişmeler karşısında soğukkanlılığını, moralini hep korur. Düşüncesinde düşmana nasıl darbe vurmak gerekir sorusuna cevap arayışı hakimdir. Bir süre Mişare mıntıkasında kalır. Ardından V. Kongre'yle birlikte Gabar dağına geçer. Gabar'a çıkan çatışmada şehadete ulaşır. Cenazesi yoldaşları tarafından alınır, büyük bir törenle vatan topraklarına teslim edilir. Kahraman hevalin şehadeti tüm yoldaşlarını üzer ve O'nun yiğitliği özgürlük savaşında büyük bir güç kaynağı olur. Onu sonsuza dek yaşatacağız...

*Silah arkadaşları adına
Seyda Mava*

Ayrılık!.. Bir garip hüznün bırakır insanın içinde ayrılık... Sanki bir daha hiç dönmeyecekmişsin gibi, bir daha hiç görmeyecekmişsin gibi hissedersin kendini. O yüzden ayrılık bitene kadar, uzaklaşıp gözden kayboluncaya kadar dönüp dönüp son bir kez daha bakarsın ardına. Oysa ileride başka şeyler vardır seni bekleyen; ya hiç bilmediğin yeni şeyler, ya da çok iyi bildiğin, ama bu sefer farklı başlayacağı şeyler.

İşte, 1995 yılının Kasım ayında yine bir ayrılık yaşıyordu **Newroz** heval. Bu seferki çok ağır geliyordu. Birçok şeyi yeniden sorgulamış ve onu bekleyen görevlerin sorumluluğunu üstlenmişti.

Bir an düşündü; nasıl gelmişti bu sahaya, zaman ne kadar da çabuk geçmişti. Bu sahaya gelmeyi herkes kadar O da çok istemişti, geleceğini duyduğu an uçmuştu sevincinden.

Bir an sahaya ilk geldiği günü anımsadı, Parti Önderliği'yle ilk karşılaştığı anı. Nefesi kesilmiş, kalp atışları hızlanmış, heyecanlanmıştı. Karşıda duran, onları selamlayan Başkan'a bakıyor, inanamıyordu bir türlü. Birden düşüncelerinden sıyrıldı.

Şimdi, yine Başkan karşılarında daydı, ama bu sefer karşılamıyordu onları, yolculuyordu. Buruktu içi, duyguları birbirine karışmıştı. Bir yanda ülke topraklarına, savaşın sıcaklığına dönmenin sevinç ve coşkusunu yaşıyor, diğer yanda Parti Önderliği'nin emeğini, yaklaşımlarını düşünüyor, buruklaşıyordu. Gözleri dolu doluydu. Ağlasa sevinçten mi, yoksa hüzünden mi ağlayacaktı O da bilemiyordu. Yok! Hayır ağlamamalıydı, sonra arkadaşlar ne derdi? Arkadaşların sıra olduğu tören sahasına gelinceye kadar okula, bahçeye yeniden yenden baktı. Henüz ülkeye gitmeye-

cek arkadaşlar sıraya dizilmişler, hazırol vaziyetinde gidecek grubu bekliyorlardı. Hepsı dimdikti, başları yukarıda, bakışları sertti. Yalnız yüzlerinde güzel bir gülümseme vardı. Sıradakilerin de gidecek grup kadar heyecanlı oldukları her hallerinden belliydi.

"*Dikkat*" komutunu veren arkadaş koştu ve "*Parti Merkez Okulu öğrencileri emir ve görüşlerinize hazırdır Başkanım*" dedikten sonra selam verdi ve tek tek vedalaşmalar başladı. Gidecek grup sırayla tüm arkadaşların elini sıkıyordu, belki de bu son vedalaşmaydı. Savaş bu, kimbilir bir daha nerede karşılaşacaklar, nerede omuz omuza savaşacaklardı. Vedalaşırken herkeste başka bir hava seziyordu Newroz heval.

Kimi sadece gülümsemeyle yetiniyordu, kimi "*yoldaş git yerimi hazırla, ben de geliyorum*", kimi "*ülkeye selam söyle*" vb. sözler söylüyordu. Sıra bittiğinde arabaların yanında durdular. Bütün arkadaşlar Başkan'ın etrafında toplanmış, pürdikkat dinliyorlardı. Burada söylenilen sözler; son sözleşmeler, tarihi sözleşmelerdi.

Parti Önderliği hepsine tek tek sarılıyor, öpüyordu. Sıra Newroz hevale geldiğinde içten, sıcak, canlı bir hareketle Parti Önderliği'ne sarıldı. Parti Önderliği bu canlılık karşısında ona, "*Başaracaksın Newroz, başarmak bizim yaşam şansımız, senden de bunu bekliyoruz. Haydi bakalım benim bölük komutanım, ayrılıklar en sağlam biçimde yeniden bütünleşmek içindir*" deyip O'nu arabaya bindirdi.

Newroz heval coşkusunun zirvesini yüreğinin atışlarında hissediyordu, biraz önceki burukluktan eser kalmamıştı. Arabalara binenler kapıdan çıkana kadar arkalarına bakıp el sallıyor, slogan atıyorlardı. Newroz hevalin önünde uzun ve

Adı, soyadı: **Selamet ÇATAK**
Kod adı: **Newroz Ardeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Omay köyü-İdil/ Mardin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1996, Garısan**

zorlu bir yolculuk, yeniden başla-
yacağı zorlu süreçler vardı. Yolcu-
luğun nasıl geçtiğini anlamadı. Yol
boyunca hep Parti Önderliği'nin
sözlerini, ne kadar güç aldığını dü-
şünüyor, her şey yeniden gözünün
önünden geçiyordu.

Mardin'in Hezex ilçesinde 1977
yılında doğmuştu. Yurtsever, yedi
çocuklu bir ailede büyümüştü. Ai-
lede dinin etkisi oldukça fazlaydı,
küçük yaşta babası da ölmüştü. Bu
yüzden hep ezik büyümüştü. Bir
yanda babanın olmayışı, diğer yan-
da çevredeki baskılar O'nu içine
kapatmıştı. Ama Newroz heval
içinde bir bomba hazırlayacaktı, bu
içine kapanıklığıyla. Bütün gerici
baskılar, diğer yanda babası öldük-
ten sonra yaşanan çıkar kavgaları
içinde kendisiyle beraber büyüye-
cek ve bunları yaşatmaya sebep
olan TC'ye karşı bir kin ve halkına
karşı sevgi bombası olup patlaya-
caktı.

Ablası da aynı şeylere taham-
mül edemiyor, bir an önce kendini
özgürce ifade edebileceği, ülkesi
için savaşabileceği dağlara ulaştır-
mayı istiyordu. Çevrede bir kızın
dağa çıkması, eline silah almasını
çok yanlış değerlendiren o kadar
köklü yaklaşımlar vardı ki, partiye
katılımı aynı zamanda bu tür yak-
laşımlara en iyi cevap olacaktı. İş-
te, tam bu süreçte bir akrabaları
ablasını kaçırmıştı. Arkasından da
söylenense sadece: “*Ne dağı, ne
silahı? Kız kısmı dediğin evinde
oturur, kocasına hizmet eder*” dü-
şüncesindeydi. Newroz heval artık
dayanamadı bunlara. İçinde biri-
ken öfke sonunda bu olayla patla-
mıştı. Kendisinin de sonunu neyin
beklediğini iyi gördü. Evlerine gel-
en gerillalar dağdaki bayan geril-
lalardan, onların nasıl özgürce sa-
vaştıklarından bahsetmişti. New-
roz heval hiç zaman kaybetmeden
partiye katılımını böyle gerçekle-
ştirmişti.

İlk katıldığında büyük bir yanıl-
gı taşıyordu. Özgürlüğün dağa çı-
kıp, silah almakla olduğunu sanı-
yordu. Ama kısa sürede özgürlü-
ğün hiç de kolay olmadığını öğren-
di. Ona ulaşmak için önce çok zor-
lu bir savaştan geçmesi gerektiğini
gördü. Bu savaş O'nun ilk günler-
de algıladığı gibi sadece silahla ve-
rilen kaba bir savaş da değildi. Sö-
mürgeci TC'nin yıllardır işlediği
kişiliği de yenmesi gerekiyordu.
Bu O'nun için her şeyden daha
zordu. Ama O, zorlukları aşarak
güçlenecekti. Bunun için de parti
eğitimine ağırlık veriyor, bir yan-
dan da hiç okula gitmemesine rağ-
men arkadaşlarından okuma-yaz-
ma öğrenmeye çalışıyordu.

Çoğunlukla Botan Eyaleti'nin
Bestler, Beytüşşebap, Haftanın,
Metina alanlarında önce manga ko-
mutanlığı, sonra takım komutanlığı
görevlerini üstlenmişti. Önderlik
sahasından yine Botan Eyaleti'ne
dönüyordu. Bölük komutanlığı gö-
reviyle eyalet yönetiminde yer ala-
caktı.

Kişilik savaşımını en üst dü-
zeyde Önderlik sahasında yaşa-
mıştı, yepyeni bir kişilik kazan-
mıştı. Komutası altındaki savaşçı-
lar tarafından çok sevilirdi. Ol-
gun, yerinde ve zamanında konu-
şan bir kişiliğe sahipti. Sınırsız ça-
lışmayı, emek sarfetmeyi kendine
esas alırdı. Parti yaşamını kavra-
mada, geliştirmede önemli bir tec-
rübesi vardı. Bu tecrübe içinde
yoldaşlarının sorunlarına yöneli-
yor, çözüm gücü olmaya çalışıyo-
du. İddiası her zamankinden daha
büyüktü. Özellikle kadın ordulaş-
masındaki iddiası daha bir bü-
yüktü. Önderlik sahasında büyük
dönüşüm sağladığı herkes tarafın-
dan görülüyordu.

Bir raporunda şöyle yazmıştı
Newroz heval: “*Önderliğin yaşam
tarzını, düşüncelerini, bir bütün
olarak tüm ilkelerini kendimizde*

*somutlaştırıp yaşama döktüğümüz
oranda ona bağlılığımızı göstere-
bileceğimizi anladım. Duygusal bir
bağlılıktan ziyade bilimsel, bilinçli
ve siyasi bir bağlanmayı, bunu da
pratiğimizde göstermeyi esas al-
mamız gerektiği ortadadır.*”

Botan Eyaleti Garisan bölgesin-
de görev yapmaktaydı. Bölüğü ye-
ni bir eylem hazırlığı içindeydi.
Eylem yapılacak hedefe yakın bir
noktaya konaklamak üzere yola
çıkışlardı. Bir gün önce biten Ni-
san yağmurlarından sonra ıslanan
doğayı kurutmak için o gün güzel
bir güneş doğmuştu.

Her yeri tatlı bir sıcaklık sarı-
yordu. Arkadaşlar sırayla yürür-
lerken, yeni gidecekleri noktada
yapacakları eylem planının heye-
canını yaşıyorlardı. Düşman ise
operasyona çıkmış, araziye dağıl-
mıştı. Hut köyüne pusu atmıştı.
Arkadaşlar Hut köyüne girdiklerin-
de düşmanın pususuna düşüler.
Newroz heval hemen BKC'cileri
yüksek bir yere çıkarıp arkadaşları
savunmaları için talimat verdi. Pu-
su çatışmaya dönüşmüştü. Newroz
heval çatışmayı daha iyi idare
edebilmek için o mevziden öbür
mevziye gidiyordu. Birden ne ol-
duğunu anlamadı. Göğsünde bir
sıcaklık hissetmişti, anlamak için
elini göğsüne koydu. Ilık kan elini
ıslattı. Yere düşmüştü bile. Nisan
yağmurunun ıslattığı toprağın ko-
kusunu çekti içine ve son sözlerini
söyledi, tarihi sözlerini: “*Bijî Se-
rok APO!*”

Newroz heval fiziki olarak ara-
mızda yoktu artık. Ama yapılan her
eylemde, en önde öldürücü darbeyi
yine o vuracaktı. Her halayın başı-
nı yine o tutacaktı en güzel türkü-
lerle...

Ve büyük kurtuluş günü geldi-
ğinde özgürlük şiarları atılırken en
önde onlar yürüyecekti.

Mücadele arkadaşları

Ulusal kurtuluş mücadelesi-
nin yükselişi ile PKK, Bo-
tan Eyaleti'nde kendini
göstermiş ve Botan, TC faşizminin
mezarı haline gelmiştir. Düşman, kan
kaybeden bir kurt gibi vahşileşip kitle-
ye saldırıyla, yakıp-yıkmaıyla, katlet-
me gibi vahşet girişimine başlamıştır.
Botan dağlarının her tepesi, her mev-
zisini jet uçaklarıyla bombalıyor, yakı-
yor. O yemyeşil bağ ve bahçeleri yakı-
p yıkıyor. Tek amacı PKK'ye darbe
vurmak.

Tüm yoğunluğu ile balığı yakala-
mak için suyu kurutma çabasındadır.
Ama su, akıntılı ve korkunç şelalele-
riyle düşmanı yok edip, ihaneti kabul
etmiyor ve balıkları kucağında besli-
yor. Beytüşşebap ise ilçe olarak düş-
manın taburları ve tanklarıyla kuşatıl-
mış, eli-kolu bağlanıp küçük bir ova-
ya mahkum edilmiştir. Kuş uçurul-
maz, kervan geçilmez ve her yolu, her
dağını milimi milimine havan topları-
nın hedefi haline getirmişler. Aynı bir
husus da aşiretçilik gibi kitle özellik-
leriyle o yemyeşil yaylaları ihanet po-
tinleri altında haps etmişler. Zavallı
Katolar bağırıyor, ağlıyor ve gerillala-
ra kucak açıp TC faşizmine lanet geti-
rircesine intikam halayıyla Çatak'tan
İran sınırlarına uzanıyor. Faşist TC,
her tepeye, her köye baktığında ölü-
münü hissediyor, Kürdistan'ın neşesi-
ni görüyor. Artık dayanacak gücü kal-
mayıp Feraşinê köyüne 1994 operas-
yonuyla tepelerini ihanete boğup, yı-
ğınak yapıyor. Bu yığınağa ARGK
güçleri, alışılmış gece karanlığıyla
Kürdistan düğününü inleterek eyleme
girişiyor. Hedef, Feraşinê tepeleri.
Beytüşşebap bölge gücüyle düzenle-
meler yapılıyor. Düzenlemelerde iki
saldırı koluyla planlar yapılıyor. Bi-
rinci saldırı kolunda değerli, fedakar,
radikal özellikleriyle kahraman Dicle
hevalimizi anlatabiliriz. Dicle hevalin
asıl ismi Xanîma Hüseyn. Baba adı
Hüseyn. Küçük yaşta kaybetmiş anne-ba-
basını kaybettiği için ağabeyinin ya-
nında yaşıyor. Fakir bir aile kızı. Aile-

si parti tarafından geçindiriliyor. Dic-
le heval Qamışlo'da ağır feodal aşiret-
çiliğin egemen olduğu ve kadını hiçe
sayan bir ortamda büyüyor. Kadına ve
onun gelişip güzelleşecek iradesine
uygulanan gerici baskıyı asla kabul
etmiyor ve intikamcı - boyun eğmez
ruhu geliştiriyor. Eziklik hissetmenin
çözüm olmadığını görerek arkadaşla-
rını örgütüyor. 1991 yılında arkadaş-
larını toplayıp partiye katılıyor. Gerici
ilişkileri ve kadını yaşamda yedek güç
olarak gören anlayışları reddediyor.
1993'e kadar büyük sorumluluk ru-
huyla faaliyetlerde kalıyor, halkı ör-
gütüyor ve düşmana patlamak için
hazır hale getirmek istiyor. İsminin
deşifre oluşuyla akademiye geliyor ve
eğitimden sonra Botan'ın Beytüşşe-
bap bölgesine gönderiliyor. Artık Xa-
nîma hevalimiz Dicle heval olup ger-
çekten Dicle nehri gibi gürül gürül
akıyor ve düşmana meydan okurcası-
na o güzelim yaylaları inletiyor. Bey-
tüşşebap'ta üstün yoldaşlık ruhu, ko-
lektivizm özelliği ve radikalliğiyle ta-
nınıyor. Kısa zaman içerisinde görev
alıyor. Gözükara, ceplerinde el bom-
baları ve fedai bir Kürt kadını edasıyla
Feraşinê eylemine hazırlanıyor. Ey-
lemden üç saat önce eylem hakkında
fikirlerini almak için yanına gittim.
Zaten ikimiz aynı saldırı grubunday-
dık. Sanki son vasiyetini, belki de şe-
hadete ulaşacağını sezdiği için içinde-
ki son sözlerini söyledi: *"İçimdeki ne-
şe Kürdistan düğününün neşesidir.
Kürdistan'ım kurtuluyor hissiyle he-
yecanlıyım"*. Harekete geçtik. Saat
gece yedi. Etraf sakin, kimseden ses
yok. Adım adım yürüyoruz. İhanetin
göğsüne hançerimizi saplamak için
artık mevziye yaklaşıyoruz. İlk mev-
ziden sonra ikinci mevzi imha oluyor
ve *"Kürdistanım ve yaşam için ölü-
rüm"* sloganıyla Dicle hevalimizi
kaybediyoruz.

Şehit düştüğünde yüzü hâlâ gülü-
yordu...

Silah arkadaşları adına Berxwedan

Adı, soyadı: **Xanîma Hüseyn**

Kod adı: **Dicle**

Baba adı: **Hüseyn**

Doğum yeri ve tarihi: **Qamışlo, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran**

1994, Feraşinê köyü-

Beytüşşebap/ Şırnak

Tarih, bugün Ortadoğu'nun kan, ateş, direniş ve medeniyet mayasıyla yoğrulmuş, yaralı toprağı Kürdistan'da PKK'nin ve her biri insanlık düşmanlarının yüreğinde bir mermi, bir bomba ve bir volkan şiddetiyle patlayan biricik neferleri şehitlerinin insanlığa yol göstericiliğini ve özgürlüğün şafağını yazıyor. PKK bir şehitler hareketi olarak, tarihin tüm pisliliğiyle örtülü topraklarda, ruhunda ölü, yüreğinde ölü, bilincinde ölü bireyden, yüreği ülke, halk ve insanlık aşkıyla dolu, ruhu aydınlanmış ve bilinci medeniyet adına ne varsa tümüyle temizlenmiş bir halk yaratarak, insanlığı düştüğü bataktan kurtarma mücadelesi veren bir bahar hareketidir. Cemrenin toprağı düşüp baharı müjdelediği gibi, PKK, uygarlığın bitirilmek istendiği kutsal topraklarda insanlık için tekrardan bir doğuşu ifade eden ve bu topraklarda insanlığın üzerine düşerek baharı müjdeleyen bir cemredir.

Evet, PKK ve şehitler!

Onlar yaşamımızın ruhu, özgürleşmemizin tutkusu ve yarınlarımızın ebedi öncüleri olarak "*Kürdistan'da kurtulan halk, kurtulan insanlıktır!*" gerçekliğini yaşamlarının temel felsefesi yaparak, bu kutsal mücadele uğruna savaşıp ölüm-süzleştiler. Ama, arkalarında dirilen bir halk, dirilen bir ülke ve dirilen bir insanlık bırakarak.

Kürdistan şehitleri, özgür yarınların baharına giden yolda hiç solmayan birer çiçektir. Bu çiçeği sulamak, göz nuru gibi korumak ve onların bizlere bıraktığı mücadele silahını, mücadele bayrağını, nerede insanlık varsa orada dalgalandırmak, nerede medeniyet düşmanlığı varsa orada savaşmakla mümkündür. Vasiyetleri budur ve bu yapıldıkça huzur içinde kalırlar.

İşte Kürt halkının gönlünde hiç solmayan bir bahar çiçeği 1962'de Cizre'nin Tepeönü köyünde maddi

durumu iyi olan ve yurtsever bir ailenin ikinci çocuğı olarak dünyaya gelen **Kamil** hevaldir. Çevrede sevilip sayılan ve halk tarafından "*Mala Şêxê Zêrav*" olarak bilinen ailenin, küçük çocuğı Kamil hevalin çocukluk yılları iyi koşullarda geçer. Yaşıtları daha o yaşta emekle tanışıp köyün çeşitli işleriyle uğraşırken, O, ailenin maddi durumundan kaynaklanan avantajla iyi bir yaşam sürdürür. Fakat bu durum uzun sürmez. Sömürgeciliğin Kürt halkını bölüp parçalamak için devreye soktuğı aşiret kavgaları ve kan davasının kirli yüzü ailesine de buluşur. 1972 yılında ağabeyi ile yakın akrabası arasında çıkan kavga ölümle noktalanınca, Kamil heval de henüz çocuk yaşında Kürdistan'da bir gelenek haline gelmiş kardeş düşmanlığıyla tanışır. Edebiyat yine aynıdır. Ya bir toprak parçası veya tarlanın sınır taşı gibi sudan ve sebepsiz bahanelerdir.

Bu nedenle köyün varlıklı ailesi, bir hiç uğruna vakit kaybetmeden alabildikleri eşyaları alıp, çoluk-çocuk aynı gece köyü terk ederek İdil'in Kovex köyüne göçederler. Artık varlıklı ailenin rahat yaşamı geride kalmıştır. Kamil heval için zor günlerin ve zor mücadelelerin önünde bir bend gibi durduğı yeni süreç başlamıştır. Olanlara bir türlü anlam veremeyen Kamil heval kendini kahreder, ama elinden bir şey gelmediğinin bilinciyle, sıvası dökmüş kerpiç odanın bir köşesine çekilir, sessizce otururdu. Çünkü o bir çocuktu ve Kürdistan'da çocukların meraka ve soru sormaya hakları yoktu.

Kovex köyü ile doğduğı köy birbirinden uzak olmasına rağmen Kamil heval bir fırsatını bulur, onca yolu katederek köyün çevresine gider çobanlarla konuşur, tepelerin üstünden kuş bakışı köyüne bakarak sonra gözlerini doğduğı evin üzerine dikip, arkadaşlarını, evini

Adı, soyadı: **Kamil BAYAM**

Kod adı: **Doğan**

Doğum yeri ve tarihi: **Tepeönü köyü-Cizre/ Şırnak, 1962**

Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Şubat 1994, Zêvê köyü-Güçlükönak/ Şırnak**

ve eski yaşantısını çocukluk duygularıyla hayallere dönüştürür ve biraz olsun hasret giderirdi. Aile, göçtüğü köyde de saygınlığını koruyor ve epey ilgi görüyordu. Fakat yabancılığı atamamanın verdiği zorlukla *“Biz hep böyle yaşamaya mahkum mu olacağız? Artık bir yere kurulmamız lazım”* derdi.

Bu umutlarla 1974’te tam olarak Cizre’ye yerleşirler. İlk yıllarda maddi açıdan sıkıntı çektiklerinden *“Bir eli yağda, bir eli balda”* misali bir yaşam tarzı sürdüren ailenin erkekleri için bundan sonra metropollerde işçi, kadınların da pamuk tarlalarında ırgat olarak çalışmaları hem çok zor ve hem de bir zorunluluk olur. Bu da düşmanın Kürdistan’da başka bir yüzüdür. Böl, parçala ve kendine bağlı köle bir yaşama mahkum et. Bu çelişkiler ve ailenin içinde bulunduğu psikoloji, sonraki yıllarda Kamil hevalin kişiliğini olgunlaştırdı, düşmanı tanımadada etkili oldu. Tekrardan bir toparlanma fırsatını bulan ailenin ilk işi, Kamil hevali evlendirmek oldu ve genç yaşta boynuna kölelik zincirleri geçirilmeye başlandı. Fakat dönem itibarıyla Botan’da etkili olan KDP içinde faaliyet yürütüyordu. Gerçi KDP’nin neye ve kime hizmet ettiği belliydi, ama Kamil heval saf ve temiz duygularla Kürdistan’a bağlı olduğundan KDP’yi de o şekilde değerlendirirdi. Bu durumu bilen babası, evladını koruma kaygısıyla sık sık öğütler verirdi. *“Düşman sahibi”* olduklarını söyler, KDP içinde faaliyet yürütmesinden endişe duyardı. Gerçi babası bu değerlendirmeyi siyasi bilinçten yoksun yapmıştı. Amacı oğlunu korumaktı. Fakat kaygıları yerindeydi.

Dönemin reformist ve ilkel milliyetçi partileri, halkın kanı üzerinde saltanat kurmuş, özgürlük ve devrimcilik gibi kutsal kavramların arkasına sığınarak kanı sıcak, beyni temiz ve mücadele azmiyle dolu

Kürt gençliğini yozluğa doğru sürüklüyorlardı. Eğer bu partiler TC’yi düşman olarak bellemişlerse, neden her çalışmaları MİT tarafından belirleniyordu, neden her miting ve kutlamalarında ön sıralarda MİT mensupları vardı ve el pençe önlerinde duruluyordu? Demek ki, tüm çalışmaları düşmana hizmet ediyordu. Bunlar olurken babaya hak vermemek elde değildi. Fakat Kamil heval bunun farkında değildi. Kaygısı ülke ve halkıydı. Bu sebeple yurtsever özünü kaybetmemeye çalışıyor, mücadele ediyordu. Yine babasının *“Düşmanımız var, kan davalısıyız”* sözlerine hayıflanır, açık bir öfke duyardı. Düşman diye gösterilenler aslında onun kardeş, amca, komşusu ve halkıydı. Benimsetilmek istenen törelerin anlamsızlığını vurgulayarak, asıl düşman için şöyle derdi: *“Sizin düşman dediğiniz akrabalarım ve halkımdır. Dostum, düşmanım olamaz. Asıl düşman, halkımızın üzerinde zulüm yapan kim varsa odur.”*

Kamil hevalin sevilen ve takdir edilen bir özelliği de yoksullarla olan iyi ilişkileriydi. Maddi durumu eski haline kavuşmasına rağmen, yoksulun yanında yer alır, onlarla yer-içer, onlarla yatıp-kalkardı. Zenginlere karşı hep tepki duyar, ceplerindeki paranın yoksulun kanı ve alinteriyle kazanıldığını söyler, bu sebeple yöredeki belirli zenginlerin mallarına el koyar, onu çevredeki yoksullara ya dağıtır, ya da ihtiyaçlarını temin ederdi. Maddiyata pek önem vermez, *“Benim için pa-ha biçilmeyen tek değer varsa; o da insan olmaya layık insanlardır”* der ve bunu yaşam felsefesi yapardı. Diğer bir özelliği de, Kürt kültürüne bağlı ve merakıydı. Cizre’nin neresinde bir düğün varsa, O’nu halayın başında görmemek hemen hemen imkansızdı. Müthiş koçerliğiyle davulun sesine dayanmaz ve kendini halayın başında bulurdu. Hele bir

de düğünlerde silahı eline alıp havaya ateş etmek O’nun için ayrı bir zevkti. Kimbilir belki o havaya sıkıldığı her kurşunu aslında düşmanın beynine sıkıldığı duygusuna kapılıyor ve o günlerin özlemini çekiyordu.

Çok geçmeden KDP’nin işbirlikçi tavırlarından dolayı ilişkilerini kesmiş ve yeni arayışlara girmişti. Fakat ne var ki, bu kez 12 Eylül faşizminin lanetle yüklü kara bulutları Kürdistan’ın üstünü kapladı ve yıllarca süren bir vahşet ve ne kadar insani onur, değer varsa tümüne düşmanlaşan yeni bir dönem başladı. İnsanlar sokak ortalarında infaz ediliyor, köyler ve kasabaların etrafı tel örgülerle çevrilerek toplama kamplarına dönüştürülüyor, insanlık bitirilmek isteniyordu bu topraklarda.

Kamil heval de bu vahşetten kendine düşen payı alarak yakalanır ve işkencelerle, onur kırıcı davranışlarla geçen dört aylık bir sorgu sürecinden sonra Mardin tugayında serbest bırakılır. Aynı gün başka bir ekip tarafından tekrardan yakalanarak Cizre’ye getirilir. Burada da on gün gözaltında kaldıktan sonra serbest bırakılır. Düşmana gözaltında hiçbir şey vermemiş, Kürdün yurtsever direnişini sergilemiştir. Düşman da O’nu yakalamak için bahane üstüne bahane bulur ve nihayetinde bir ihbar üzerine 1981 yılında sudan sebeplerle tutuklanır. “Suçu” bu kez siyasi değil adlidir ve basit bir yargılamayla otuz yıla mahkum olur.

Zindan dönemi, O’nun için yeni bir başlangıçtır. Şimdiye kadar ne yapmıştı, bundan sonra ne yapabilir, hangi güçle kendini ayakta tutabilirdi? Hep bu soruları kendisine sorarak, düşmana olan kin ve öfkelerini daha da büyütmüş, bir gün volkan gibi patlayacağı anın gelmesini beklemişti. Mardin’de 1991 yılına kadar bir zindan pratiği geçirdi. Bu süreçte bölgede birçok cezaevini gezdi, fakat son süreçlerini arkadaşlarının yanında geçirdi. Yıllarının ço-

ğunu adli tutuklular arasında geçir-mişti. Bu dönemlerde kişiliğini ko-ruyabilen Kamil heval yaşamı ve hal-hareketleriyle adli tutuklular arasında büyük bir saygınlık yarat-mıştı. Yanındaki insanlara yardım eder, sorunlarıyla ilgilenir, ülke ve halk gerçekliğini elden geldiğince anlatmaya çalışır, durumlarının acı-nacak halde olduğunu belirtirdi. Dı-şarıdaki sevecenliğini ve yardımse-verliğini burada da sürdürüp kendi-

bellendirilen işbirlikçi uşak partile-rin gerçek yüzlerinin ortaya çıkma-sıyla, PKK'ye daha bir ilgi duymaya başlar. Sonraki yıllarda arkadaşların yanına gelince, kendisini parti, ide-loloji ve politikası konusunda eğitip yetkinleştirerek eskiden var olan bi-lincini güçlendirip, PKK'li olma yö-nünde çaba sarfeder.

1991 yılı baharında cezaevinden çıktığında, artık bir taraftar ve sem-patizan değil, aktif bir militandır.

kıpkırmızı kesilerek, “*Bana neden soruyor, gerçekten askere gidecek bir görünüm ve izlenim mi veriyorum? Oysa beni iyi tanıyor ve askere gitmeyeceğimi benden daha iyi biliyor. Yoksa bana dolaylı bir mesaj mı vermeye çalışıyor?*” diye kendi ken-dine söylenirken başka bir misafir O’nu biraz rahatlatırcasına söze karışıp “*Ne askerliğinden söz ediyorsun, askerlik kapının önüne gelmiş daha siz oradan söz ediyorsunuz*” der.

ni sevdirmesini bilmişti. Yanında kalanlar O’nun bu davranışlarından dolayı adli bir suçtan hükümlü ol-duğuna inanmıyorlardı.

Özellikle 15 Ağustos 1984 Atılı-mı, Kürdistan halkı gibi O’nun da yaşama daha bir azimle sarılmasını sağlamıştı. Hatta 15 Ağustos Atılımı Kamil hevali partiye bağlamış ve ta-nıma sürecine sokmuştu. Dışarıda olduğu sürede partinin alanda henüz bir örgütlenme ve çalışmaları olma-dığından ilişkiye geçme fırsatını bu-lamamıştı. Fakat gerek zindanın yü-reğinde volkanlaştırdığı ülke ve halk sevgisi, öte yandan önderimiz diye

Eve ayak basar basmaz, partiyle iliş-kiye geçer, örgüte raporunu verir. Hedefi yıllarca özlemini çektiği ge-rillaya katılmaktır. Bu özlem ve ha-yalle yaşadığını raporunda belirtir. Nihayetinde beklediği mutlu haber gelir. “*Kendini hemen gidecekmisin gibi hazırla. Önderlik sahasına gön-deriliyorsun.*” O, sıcak savaşa katıl-ma kararı almasına rağmen henüz ai-lesiyle tam bir uyum içine girmemiş-ti. Bu sıralarda kendisini ziyarete ge-len misafirlerden biri O’na “*Kamil ne zaman askere gideceksin?*” de-yince tüm bedeni bıçak vursan kan çıkmaz şeklinde donup kalmış, yüzü

Ailesi de “*Uzun yıllardır zin-danda kaldın bundan sonra yanı-mızda kal ve istiyorsan burada mü-cadele et. Tek kurtuluş yolun asker-lik yapmaktan geçer*” kaygısını ta-şıyordu. Bunun için aile, eş, çocuk vs. ebediyatlar yapıldıysa da O’nu ikna etmek mümkün olmadı. Onca seneyi düşmana askerlik yaparak ihanet etmek ve çoluk-çocuğa karışarak “iyi bir yaşam” sürdürmek için yatmamıştı. Ülkesi ve halkı için amacı da insanlaşmanın ocağı geril-la saflarıydı. Kısa bir süre sonra ha-ber geldiğinde, yüreğinde bir çocuk heyecanı ve temiz duyguları vardı.

Akademiye geçmek için sınırı aşmaya çalışırken hiç beklenmedik bir olayla karşılaşır ve düşmanın pususuna düşerler. Şansları yaver gittiğinden grup kısa bir sürede alana yayılır. Grubun hemen hemen hepsi kurtulurken Kamil heval ve on yıl zindanda kalan Yaşar Hoca ile Ahmet ALTUN arkadaşlar ayrı ayrı yerlerde düşmanın eline yaralı olarak geçerler. Esir düşen yoldaşların üzerlerinde silah ve herhangi bir örgütsel döküman yoktur. Üstelik üçü de ayrı yerlerde yakalanmışlardır. Bu durum onların lehine işler ve mahkemede “sınır ihlali” nede niyle bir yıl ceza alırlar. Bir yıllık zindan pratiği eskisine göre daha olumlu ve daha bilinçli bir katılım sürecidir. Özgürlüğü tekrardan yakalama fırsatını bulunca, başladığı yerde yoluna devam etmek ister. Ve özgürlük istemini tüm dünyaya duyurabilen ve Kürdistan tarihinde kahramanlık destanı yaratan 1992 kanlı Newroz serhildanından sonra, önderlik sahasına çekilerek, son devredeki eğitim çalışmalarına katılır. Kamil heval, tüm halkın özlemini ve hasretini çektiği önderlik sahasında, binde birine nasip olan kutsal bir görevle sorumluluk alır. Artık o insanlığın umudu, halkımızın biricik yaratıcısı Başkan APO’-

nun koruma birliğindedir. Başkan’ın yanında kalma, onun insanüstü emek ve çabalarının yakın şahidi olma, yaptığı tarihsel çözümlemeleri anı anına can kulağıyla dinleyip ruhunun derinliklerinde, beyninin en ücra köşesine kazıma fırsatını bulmuş ve bundan iyi bir şekilde yararlanmasını bilerek kendisini çok yönlü geliştirmişti.

Eğitim devresi tamamlanıp kutsal görevi sona erdikten sonra, Önderliğin talimatı üzerine Cizre’deki faaliyetlere gönderilir. Kamil hevalin ülke içindeki pratiği büyük bir coşku ve morale kaynaklık yapar. Bu süreçlerde göreve bağlılığıyla, yoldaşlara yaklaşımdaki kazanımcı ruhla, fedakar ve cesur çalışmasıyla örnek gösterilir. 1993’ün ortalarında Botan cephe karargahı yeni açılmıştır. Cephe ordu ayrışması yeni yapıldığından cephe karargahında görevlendirilir. İlk dönemler olduğu için yoğun çalışmalar ve zorluklar çıkmasına rağmen Kamil heval yılmadığı gibi, PKK militanlığının çalışma tarzıyla hem kendisi yürür ve hem de yanındakileri yürüterek başarılı çıkmasını bilir.

Cephe karargahı o sıralarda Çi yayê Bizina’daydı. Sorumluluk bölgesinde olan köylere gidip halkı örgütler, cephe çalışmalarına katar,

ordunun maddi ve manevi ihtiyacını karşılamaya çalışırdı. Yine aynı faaliyetler için gittiği Zêwê (ki bu köy yurtsever olduğu halde düşmanın baskıları karşısında önce koruculuğu kabul etmiş, fakat ihanetin içine girdiklerini görerek düşmana silahlarını teslim etmiş bir köydür), Kamil heval daha köydeyken, halen de sebebi kesin bilinmeyen bir olay sonucu düşman güçleri etrafı tamamen kuşatır. Artık O’nun yapacağı tek şey vardır: Direnmek ve savaşmak. Hem de PKK militanlığının kahramanlığına yaraşır bir şekilde. Tek başına olmasına rağmen cesaretinden, inancından ve öfkesinden en ufak bir ödün vermez. Şiddetli çatışma sonucu düşmana bir ölü, üç yaralı bırakır. Kurşunları bitip çemberi yarma fırsatını bulamayınca üzerindeki bombayı bedeniyle bütünleştirmekte tereddüt etmez. O, kendisini zaten bu ana hazırlamıştı! Daha önceden beraber savaştığı mücadele arkadaşına şunları söylemişti: *“Bizim gibi deşifre olmuş ve düşman tarafından bilinen arkadaşların, düşmanın eline sağ geçmemesi gerekir. Eğer geçilse de bu şehadetle olmalıdır”* der.

İşte bu bilinçte olan Kamil heval, bombayı bedeninin bir parçası yapıp, kahramanlar diyarı şehitler ülkesine doğru hiç bitmeyecek bir yolculuğa çıktı, halkının, yoldaşlarının, partisinin gönlünde en yüce yerlerden birini fethederek.

Kamil hevalin cesaret ve kahramanlık sembolü şehadeti önünde saygıyla eğiliyor, bize teslim ettiği silahını sonuna kadar konuşturacağımızı belirterek, O’nun şahsında tüm Kürdistan ve dünya devrim şehitlerinin verdikleri sözün sözümüz, savaşın savaşımız, amaçlarının amaçlarımız olduğunu bir kez daha yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sağdan 1. Şehit Tekin, Malazgirtli, 17 Mayıs 1995’de Çukurca-Geman tepesinde şehit düştü

“**Ş**ehitlerimiz bizim yaşam gerçeğimizdir” sözünden de anlaşılacağı üzere, bir halk ancak şehitlerine bağlı kaldığı müddetçe, yaşamına doğru anlam verebilir. Bu da doğru bir inanç, kararlılık ve bunların toplamı olarak öncülüğe duyulan bağlılıkla gelişir. Doğru bir öncülük olmadan, doğru bir mücadelenin verilemeyeceği kesindir. Ayrıca o halkın tarihi de başkaları tarafından yazılır. İşte bundandır ki, doğru bir öncülük, aynı zamanda doğru bir mücadele ve savaşımdır demektir.

Ülkemiz Kürdistan’da verilen insanlık kavgasında binlerce kahraman ve kutsal şehit vardır. Bu şehitlerimizden biri de **Mêrxwaz** hevaldir. Mêrxwaz heval, 1971 yılında Şırnak’ın feodal ve aşiretçi özelliklere sahip Gûrdela köyünde doğdu. Doğup büyüdüğü köy olan Gûrdela köyü, bilinçsiz de olsa, bazı gelenek ve göreneklerini koruyan ve bu temelde eski Kürtlüğü de temsil eden bir özelliğe sahiptir. Bu köy, aynı zamanda ilkel-milliyetçiliğe de malzeme olmuş ve ulusal kurtuluş mücadelemizin henüz gelişmediği yıllarda ilkel-milliyetçiler, halkı kendilerine bağlı kılmaya çalışmışlardır. Bundandır ki, bu alanda düzenin etkisinden çok, ilkel-milliyetçiliğin etkisi yoğunluktadır.

Mêrxwaz heval henüz çocukken, yörede ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişmiş ve geniş bir kesimi etkisi altına almıştır. Bu gelişim, aynı zamanda Mêrxas hevalin ailesini de etkilemektedir. Nitekim çevrelerinin belli bir yurtseverlik özüne sahip olması, Mêrxwaz hevalin babasını da etkilemiş ve partiyle ilişkiye geçip bir halk milisi olmasına neden olmuştur. Bu gelişmeler, Mêrxwaz hevalin kişiliğinde olumlu izler bırakır. Maddi olanaksızlıktan ötürü okul okuyamaz.

Çobanlık yaparak ailesine yardımcı olmaya çalışır. Yaşamı eziyet ve ızdıraplarla doludur. Bu koşullar, O’nun emekle erkenden tanışmasını sağlar.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle darboğaza giren ve çılgına dönen düşman, O’nun babasını da yakalar. Artık O’na da ağır görevler ve sorumluluklar düşer. Evin en büyük çocuğu olduğundan, sürekli uğraş vererek babasından kalan boşluğu doldurmaya çalışır. Henüz gençtir, ama gözüpek ve koparıcı bir delikanlıdır. Yaşamı zorluklar içinde geçen Mêrxwaz heval, sağlam ve olgun bir yapıyla büyür. Ailesinin yurtseverliği ve yoksul oluşu, O’nu ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleştiren iki temel etkidir. Mêrxwaz hevaldeki bu yurtseverlik duygusu, O’nun özgürlük ortamına fiilen katılmasını beraberinde getirir. Ailesinin içinde bulunduğu duruma rağmen, O, bireysel kurtuluşun mümkün olmayacağına inanır. 1991 yılında toplumsal kurtuluşun en temel yolu ve kutsal ortamı olan gerillaya katılır.

Kararında kesin ve nettir. Bu kararlılık, yüreğinde taşıdığı özgürlük tutkusu, bağımsızlığa olan sevdası, dağlarda gerillanın kızıl namlusuyla O’nu bütünleştirir. O, artık dağlarda savaşılan bir gerilladır. Ve Botan’ın uçsuz-bucaksız, fethedilmezliğiyle tanınan serin zozanlarının doruklarında silah elde, yürekte inanç ve sabır dolu bir kararlılıkla mücadeleye koyulur. Mücadele yılları büyük savaşın yaşandığı yıllardır. 1991-92-93 yılları, halk kitlelerinin gerillayla bütünleştiği yıllardır. Bu süreçlerde, tek yürek, tek yumruk ve tek iradeyle hareket eden halk ile gerilla, omuz omuza vererek, öncülüğe olan bağlılıklarını gerçekleştirmek için yoğun bir savaşımın içerisindeyler. Bu ayağa kalkış, serhil-

Adı, soyadı: **Hamit METİN**
Kod adı: **Mêrxwaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Gûrdela köyü/ Şırnak, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1993, Çırav**

danlarla Botan'dan Serhat'a ve ülke geneline yayılarak, özgürlüğe her gün bir adım daha yakınlaştıır halkla gerillayı.

Bağımsız bir ülke uğruna savaşarak özgürleşmek kadar yüce hiçbir şey olmasa gerek. Çünkü, bu yücelik; atomlarına kadar parçalanmış halk gerçekliğinin ve didik didik edilen bir ülkenin uğruna savaşarak erişilen en yüksek ve erişilmesi güç bir mertebesidir.

Yaklaşık iki yıl kadar sıcak savaş cephesinde bulunan Mêrxwaz heval, aktifleşmiş, çelikleşmiş bir inanç ve kararlılıkla doludur. Bu nedenle Cudilerde, Gabarlarda ve Çıravlarda, komutanı olduğu mangasıyla doğanın en vahşi koşullarına ve düşmanın tüm saldırılarına karşı her zaman başarı sağlayan bir pratiğe sahiptir. Bu başarısı, bağımsızlığa olan sevdasındandır. Onun için sevdâ; mücadele, bağlılıktır, kararlılıktır, başarıdır.

Asıl faaliyet alanı olan Çırav'da kaldığı süre içinde alanı karış karış dolaşan Mêrxwaz heval, Çırav'ın yüceliği kadar yüreğinde, benliğinde derin bir savaş ruhunu ve tutkusunu besler.

Mêrxwaz hevalin şehit düştüğü Temmuz ayı, paha biçilmez değerlerle yüklü bir aydır. Temmuz ayı aynı zamanda karanlıklarda kalan halk gerçekliğinin, bir kıvılcımla büyük ateş dalgasına ulaştığı bir zaman dilimidir. Bu zaman diliminde yaşananları anlatmak ve yazmak; ne normal bir süreci anlatmak ve yazmaktır, ne de herhangi bir olayı gözden geçirmektir. Elbette ki ülkemizde her ayın ayrı bir anlamı var. Ve bu anlam, şehitlerin kahramanlığıyla hayat bulurken, Temmuz ayı da nice kahramanların direnişine ve soylu mücadelelere sahne olmuş bir özelliğe sahiptir. Temmuz'un bu kadar soylu, bu kadar coşkulu bir ay olması;

onun yüce bir erdemliliğe sahip oluşunun temel nedeni, hiç kuşkusuz Temmuz'un kızgın sıcağı altında kemiklerine kadar eriyerek tarih olan 14 Temmuz Direnişçilerinin sergiledikleri onurlu direnişin gelenekselleşerek dağlarda anlam bulmasındandır. Ve o, Botan'ın fethedilmez dağlarının doruklarında bir şahin gibi savaşarak mücadelenin yılmaz bir neferi konumunda kendini hazırlar, aktifleştirir ve güçlendirir. Gücünü işgalcinin... İşgalcinin beyinde patlatmak ve işgalciyi yenilgiye uğratmak için faaliyetlere dört elle sarılır. Olgun bir kişilik özelliğine sahip olmanın kıvanç ve sevincini yoldaşları arasında serpererek ilgi ve beğeni toplar. Olgunluğunu parti ortamında gerillanın yücelikleriyle bütünleştirerek, daha da sağlam ve sonuç alıcı bir yapı edinir. O'nun bu olgunluğu, aile içindeki emekçi ve fedakarlığından kaynağını alır. Çünkü O, yaşamı boyunca hep çalışmış ve çalışmanın içindeyken ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışmış ve katılmıştı. Onun için özgür Kürdistan dağlarında savaşmak kadar hiçbir şey değerli değildir.

Çünkü bu dağlarda savaşma ve mücadele etme; başlı başına bir sürekliliği ve fedakarlığı gerektirir. Süreklilik; savaş cephesinde hiç yılmadan, usanmadan mücadele etmektir. Ve Mêrxwaz heval de yukarıda saydığımız özelliklere sahiptir. Olgun, soğukkanlı ve sabırlı kişilik özellikleri gerilla için en temel koşul olan planlı ve programlı çalışma tarzı, O'nun pratiğinde ifadesini bulur. Yine O, bu özelliklerin toplamı olan direngenliğiyle tanınırdı. O'nun bu kişilik özellikleri, yaşam gerçekliğidir. Sonuna kadar direngenliği bilinçli bir pratikle sürdüren Mêrxwaz heval son olarak üç yoldaşıyla birlikte şehadete ulaştığı Memi-

Onlardan kalan
bir ninni bir ağıttır
yine de açar
her bahar
dağ yamacında
uçurum kıyısında

ran köyünde de bu militanca yaklaşımından taviz vermeyerek, Hayrilerin, Kemallerin, Akif ve Alilerin bıraktığı onurlu yoldan, ölümü pahasına da olsa vazgeçmemiştir.

Memiran köyüne bir kontrayı cezalandırmak için giden Mêrxwaz ve üç yoldaşı, kendilerini ani bir çatışmanın içinde bulurlar. Çatışma şiddetlendikçe büyür ve büyüdükçe de birçok düşman askeri ölür. "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!" şiarı, işte burada O'nun temel ilkesidir. İlke; zafere giden yolda ölümsüzleşmeyi emreder.

Binlere varan Kürdistan şehitleri gibi Mêrxwaz heval de, üç yoldaşıyla birlikte, tutkun olduğu top raklar uğruna savaşarak ölümsüzleşir.

Onların kanı geleceğe bir meşale ve bir direniş bayrağı gibi önümüzü aydınlatıyor...

Mücadele arkadaşları

Temmuz sıcak, Temmuz güzel, Temmuz bir tutkudur, yaşam sevdasıdır. Ölümelerde yaşamı yaratanların özgülleşme arzusudur. Gecenin parlayan kızıl yıldızları altında semaha durmuş özgürlük savaşçılarının savaş dansıdır. Evet, Kürdistan'da Temmuz, efsaneleşmiş kahramanların toprak anayla kucaklaşma, yeniden filizlenerek yaşam umudu ve yaşam inancına dönüşme ayıdır. Tıpkı Temmuz sıcaklığı altında çiçeklerin yeşermesi, ağaçların meyvelenmesi, ürün vermesi gibi. Tıpkı **Fırat** hevalin Kürdistan topraklarını kucaklaması gibi.

Fırat heval, 1973'te Uludere'nin Uzungeçit beldesinde geçimini hayvancılıkla sağlayan yoksul bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya gelir. Bölgede gerek KDP'nin etkinlikleri, gerekse de düşman etkinliğinin zayıf olması, ilkel düzeyde de olsa yurtseverliğin ayakta kalmasını getirmiştir. Ancak feodal ve geri yaklaşım tarzı egemendir. Böylesi koşullarda büyüyen Fırat heval, bu yurtseverlik duygularından önemli oranda etkilenmiştir. Okul okumamıştır. Sürekli çalışmayı, emek sarfetmeyi her şeyden çok sever. Bu yurtseverlik duygularında halkla kaynaşmayı yaratır. Aile geçimini kaçakçılıkla sağlamaya çalışan Fırat heval, Güney Kürdistan'a sürekli gidip gelmektedir. Yol üzerinde aşmak zorunda kaldıkları sunni sınırlar, sürekli kafasında çelişkiler yaratır. Bu çelişkiler zamanla sömürgeciliğin Kürdistan'ı nasıl parçaladığını anlamasına yol açmıştır. Köyde herkesin yardımına koşan Fırat heval, çok sevilen ve değer verilen biri haline gelmişti. Sınır ticareti sırasında birçok defa çatışmalarla karşılaşması, özellikle bölgedeki aşiretlerin sürekli çatışma halinde olması, O'nda büyük bir öfke uyandırır. Ülkeye, halka bağlılığı büyüktü. Bu yüzden aşiretler arasında çıkan çatışmaları

hiçbir zaman kabullenmemiştir. Bu sevgi, babasının kendisini metropole gönderme istemine karşı ülkeden gitmeyi kabul etmemesini getirmişti. Çünkü, yurtseverlik duyguları, ülkeden ayrılmanın, yabancı topraklarda yaşamının yanlısı olduğunu bilince çıkartmasına yeterlidir. Ondandır ki, dayatmalara karşı çıkarak metropollere gitmeyi reddeder. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelesinin Botan'da gelişip serpilmesi, Botan halkının ulusal bilinçle uyanmasını sağlayarak özgürlüğe olan tutkusunu daha da güçlü kılar. İlk birimlerin bu alanda ülkeye giriş yapması, buradaki yurtseverlik duygularına daha da güç katar.

Gerillanın alana girmesiyle her şey değişmiştir. Yaşam ve ilişkiler daha doğru bir raya oturmuş, aşiret ve feodal çitler parçalanarak yerini ulusallığa bırakmıştı. Halk, gerillayla bütünleşmenin sevinciyle safları sürekli sıklaştırırken, birbirinden büyük ve güçlü serhıldanlar yaratıyordu. İşte böylesi gelişmelerin yaşandığı bir süreçte Fırat heval gerillayla tanışır.

Bu tanışma sürecinde düşman alanda büyük bir baskı uyguluyordu. Özellikle gerillayı bu alanda sınırlandırarak diğer alanlara yayılmasını engellemek için elinden gelen her çabayı sarfediyordu. Bu amaçla bir yandan operasyonlarla gerillaya yönelirken, bir yandan da halkı sindirmeye çalışıyordu. Aynı zamanda koruculuğu dayatarak "Kürdü Kürde kırdırma" politikasını uyguluyordu. Fırat heval, gördüğü bu olaylardan çok etkileniyordu. Düşmana duyduğu kin ve öfke her geçen gün daha da artıyordu. Ne korucuların, ne de düşmanın dayatmalarından korkmuyordu. Sürekli arayış içerisindeydi. Bu arayışlar ve gerillanın O'nun üzerinde yarattığı etki, O'nu büyük bir çaba içerisinde sürüklemişti. Kendi yaşıtı olan arkadaşlarıyla ilgileniyor, örgütlemeye

Adı, soyadı: **Ahmet BAYRAM**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Uzungeçit-Uludere, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1992, Uzungeçit-Uludere**

çalışıyordu. Ancak bu, O'nu tatmin etmiyordu. Çünkü mevcut koşullarda gerilla olmaktan başka bir tarzda kurtuluşun olmayacağını iyi biliyordu. Bu yüzden partiye katılmaya kararlıydı. Bu kararından da O'nu kimse caydıramazdı. Fakat ilk önceleri nasıl katılacağını bilmiyordu. Köyleri korucu olduğundan, gerilla köylerine gelemiyordu. Fakat O, bir kez karar almıştı. Babasının ve ailesinin dayatmalarına, yine çevrenin baskılarına rağmen, daha önceden örgütlediği beş arkadaşıyla birlikte saflara katılmayı başarmış, hem de kendi silahını alarak gitmişti. Ancak gerilla noktasını iyi bilmediklerinden dolayı, dağlarda dolaşmaya, gerillaları aramaya başlarlar. En sonunda gerillaları bulurlar.

Fırat heval, gerillaya geldiğinde kendisini dünyaya yeniden gözlerini açmış gibi hür ve özgür hisseder. Sanki ilk kez nefes alıyor gibidir.

Uludere alanında kısa bir süre kaldıktan sonra eğitim için Haftanın alanına gönderilmek istenir. Fakat Fırat heval gitmek istemez. Pratikte savaşmayı, düşmana ve koruculara bir an önce darbe vurmayı ister. Sonunda eğitim için dört arkadaşıyla birlikte gider.

Haftanın alanında bulunan Şehit Mehmet Karasungur Karargahı'nda eğitim görür. Ancak burada yapılan yeni düzenleme ile Fırat heval ve arkadaşları Şehit Mustafa Yöndem Kampı'na gönderilirler. Kısa zamanda partiyi, yaşamı, savaş tanımı, halk gerçekliliğini görmede önemli mesafeler kaydeder. Siyasi eğitime ağırlık verir. Siyasi eğitimden aldığı bilgi ve tecrübeleri pratiğiyle bütünleştirmenin çabasına girer. Yaşama katılımı ve çabada ki öznlülüğüyle, örnek bir kişi olur. Elde ettiği bu başarılı pratiklerden dolayı kendisine kamp kuryesi görevi verilir.

Fırat heval, partinin görev anlayışına bağlı kalmaya oldukça özen gösterirdi. Disiplinli çalışmaya ve gizliliğe çok önem verirdi. Kararlara göre hareket etmeye büyük önem verdiği kadar, kararların dışına çıkmaya çalışan pratiklerin de karşısında durur, buna müsaade etmezdi. Boş durmayı hiç sevmezdi. Özellikle de görevin verdiği ağır sorumluluk, O'nu daha dikkatli, duyarlı olmaya zorluyordu. Haftanın'de kaldığı dört aylık pratikten sonra, yönetime bir rapor yazarak, "Ben artık ülkeye, sıcak savaşa gitmek istiyorum, tüm gücümü sarfe-

derek partiye layık olacağıma inanıyorum" diye belirtmişti.

Bu önerisi kabul edilir. Bir grupla ülke sahasına yönelir. Kendisi BKC silahı taşır. Uludere 1. bölgede sayısız eylemlerde ön saflarda yer alarak, olağanüstü bir fedakarlık örneği ve cesareti sergiler. 1992 Mayıs ayında Taşdelen karakoluna yapılan baskın sırasında gösterdiği başarıdan dolayı parti tarafından kendisine eylemde şehit düşen bir arkadaşın silahı ödül olarak verilir. Bu eylemde kendisi yine saldırı grubunda yer alır. APOCU saldırı ruhunun verdiği cesaret ve kararlılıkla, karakolun içlerine kadar sızan Fırat heval, elindeki silahıyla düşmana büyük darbe vurarak mevzide bekleyen askerlere nefes dahi aldırılmaz. Çatışma sırasında yaralanan bir arkadaşı da çatışma sahasından uzaklaştırılır. Ölüm pahasına da olsa yaralı arkadaşının düşmanın eline geçmesine müsaade etmez. Parti tarafından kendisine verilen ödül, O'nu çok duygulandırır. Bir yandan arkadaşını kaybetmenin üzüntüsünü yaşarken, bir yandan da kendisine verilen silaha layık görülmenin coşkusunu yaşar. Bunun bir insana verilebilecek en değerli ödüllerden olduğunu bildiğinden, bu değerlere bağlı kalacağını, onu hayatı boyunca koruyacağına da bir o kadar emin ve kararlıdır.

En son kendi köylerindeki koruculara yönelik bir eyleme katılır. Maaşlarını almaya giden korucuların köye dönüşte geçecekleri yol kesilir. Bu sırada korucu minibüsü gelir. Gerillaları görüp kaçarken açılan ateş sonucu iki korucu öldürülür. Korucubaşı da ölü numarası yapar. Fırat heval korucuların silahlarını almaya gider. Bu sırada korucubaşı ateş açar. Fırat heval şehit düşer.

Şehadeti yolumuzu aydınlatan bir meşaledir! Onlara bağlılığımız, BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN olacaktır!

Mücadele arkadaşları

O nlar henüz gözlerini açmadan tanıdılar düşmanı. Henüz anne sütünün tadını bile almadan, düşmanın dipçikle-riyle hayata merhaba dediler. Ama gülmek, oynamak için değil; daha küçükken dahi büyük bir insan gibi davranmak ve direnmek için geldiler dünyaya. Çoğu bu zorlu maratona başlarken, daha ilk anda kaybetmiş-lerdi çocukluk arkadaşlarını. Aştı henüz doğmadan öldürülmüştü an-nesinin karnında. Yüzlercesi de Ha-lepçe’de gülüşleriyle, minicik yüzle-riyle yerlerde yatıyorlardı. Artık ne çocuklar görecekti annelerini, ne de anneleri öpecekti küçük çocukları-nın pamuk ellerini. Yeni doğanlar ise; silah, ateş ve yangın içinde doğ-dular. Ama artık doğduklarında ağla-mıyorlardı. Elleriyle zafer işareti ya-parak, peltek dilleriyle “Biji Serok APO” diyerek başlıyorlardı yaşama.

Elleriyle zafer işaretleri yaparak, yaşamaya ve savaşmaya başlayan ar-kadaşlardan biri de **Belengaz** hevaldi. Her Kürdistanlı çocuk gibi Belengaz heval de, büyük bir yoksulluk içinde büyür. Yırtılmış pantolonu, ters giydi-ği ayakkabısıyla tüm Kürdistanlı ço-cuklardan farksızdır. Soğuktan kızarmış teni ve parlayan gözleri bir yerde ne iş çağındadır bizlere anlatır gibidir. Okul yaşındadır, ama okul okumaz, çoban olur. Diğer çocuklardan bir far-kı daha vardır. Çobanlık yaptığı yıl-larda sessiz, içine kapanık, küskün-dür. Yaşamın ağır yükünü daha kü-çükken omuzlar. Bu nedenle yaşamda gülmeyi unutmuş, ailesinden, çevre-sinden kaçarak, başka uğraşlar bul-maya yönelmiştir. Bulunduğu çevre-den böyle uzaklaşmasında ailesinin kendisine çocukluğunu yaşamasına fırsat tanımaması, bunun olanaklarına da sahip olamaması etkili olur. Bu özellikler nedeniyle, diğer arkadaşla-rının oynadıkları oyunları hep köşe-den, kenardan izler.

Kendisini anlayacak, onu sevecek ve dinleyecek olan yeni arkadaş-

lar arar. Artık dağlar, hayvanlar, kuş-lar en büyük arkadaşı olmuştur Be-lengaz hevalin. Bu konuda diğer ço-cuklardan çok daha tecrübelidir. Hangi dağın adının ne olduğu, hangi böceğin ne özellikleri olduğu, hangi otun yenip yenmediği konusunda uz-manlaşmaya başlar.

Belengaz heval, çobanlık yaptığı bu yıllarda gerillalarla tanışır. Arka-daşların yakın ilgisi ve silahları Be-lengaz hevali oldukça etkiler. Ko-yunlarıyla dağlara çıktığında, her gün olmasa da arkadaşlarla beraber olmaya çalışır. Sorularını her geçen gün çoğaltarak sorar arkadaşlara. Sarsılmaz bir güven duyar onlara karşı. Bilinci henüz gelişmemiş olsa da, birçok şeyi anlamaya başlamıştır. Üstelik içe kapanıklığı unutmuş, ol-dukça konuşkan olmuştur. Gerillanın anlattığı her şey, gördüğü yakın ilgi, gerillaya olan sevgisi Belengaz heva-lin değişmesi için yeterli olmuştur. Artık iki işi birden yapmaya başlar. Hem koyunları güden bir çoban, hem de gerillayla halk arasında doğal köprü görevini yerine getiren bir kur-yedir. İlk süreçlerde arkadaşların yi-yecek ihtiyaçlarını, ailesinin fakir ol-masından dolayı karşılayamadığın-dan, komşularının tavuklarını ve yu-murtalarını gizliden çalarak arkadaş-lara ulaştırır. Bu işi yaparken oldukça rahattır. Çünkü gerillanın kim oldu-ğunu, yaptığı işin yanlış olmadığını bilmektedir. Gerillaların köy halkı ile ilişkiye geçmesiyle birlikte bu yola başvurmadan görevini sürdürür.

Bu ara Belengaz hevalin ailesi Kı-zıltepe’ye gider. Belengaz heval ise arkadaşlarından ve sevdiği dağlardan ayrı düştüğü için oldukça üzgündür. Babası hamallık yaparken, kendisi de babasının en yakın yardımcısı olur. Ama yaptıkları iş oldukça ağır oldu-ğundan, Belengaz hevalin çocuk be-deni bu işi kaldıramaz. Fırsat bulduk-ça köye kaçarak arkadaşlara ulaşmaya çalışır. Ancak köye geliş-gidişler pa-rayla olduğu için daha pratik bir çö-

Adı, soyadı: **Nurullah ÖZER**
Kod adı: **Belengaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **21 Mayıs 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Şırnak**

züm bulma arayışına yönelir. Kızıltepe’de de arkadaşların olduğunu düşünerek arayışını sürdürür. Düşüncesinde yanılmamıştır. Hemen arkadaşlarla ilişkiye geçer. Eski neşesi artık yerindedir. Bu süreçte Kızıltepe’de her şey oldukça karmaşıktır. Mücadelemizin her alanda giderek kökleşmesi ve gelişme kaydetmesi, düşmanı karşı tedbirler almaya yöneltilir. Düşman özel savaş yöntemlerini tırmandırmıştır. Özellikle “Hizbullah” adı altında, dini maske yaparak kontra faaliyetlerini örgütlendirme ve yurtseverlere yönelik satırlı saldırılar gerçekleştirme en üst boyutta yaşanmaktadır. Böyle bir ortamda partimiz, halk komitelerini daha sıkı örgütlemeyi mahalle komitelerine kadar indirmeyi, hatta çocuk ve kadın komiteleriyle bu örgütlülüğü pekiştirmeyi amaçlar.

Belengaz heval de işte bu çocuk komitelerinin birinde yer alır. Bu yıllarda henüz 11-12 yaşlarındadır. Kısa bir süre sonra komitenin sorumluluğunu üstlenir. Gerek içinde yaşadığı koşullar, gerekse düşmanın her türlü baskısı, gerekse de üstlendiği sorumluluk Belengaz hevali olduğu yaşı çok daha üstünde tavır ve davranışlara sevk etmiş ve olgunlaştırmıştır. Komite içinde çevikliği, zekası ve yönlendiriciliğiyle artık gerillanın gönlündedir. Görünüşte oldukça sert, radikal davranışlar sergilerken, aslında oldukça duygusaldır. Sert davranış kendince bir taktik olarak benimser. Çünkü, böyle davranmakla hem özendiği gerilla gibi olabilecek, hem de sözü daha çok dikkate alınacaktır. Belengaz hevalin komitede en çok yaşama geçirdiği kural, illegal davranmak, kimseye hiçbir konuda bilgi vermemek olmuştur. Bu kuralı diğer komite arkadaşlarına da oldukça iyi kavratmıştır. Komitelerinin adının arkadaşlar tarafından “Zûhat” konması emeklerinin ürün vermesidir bir yerde. Çünkü hızlılık ve ataklıkta oldukça başarılıdır. Zûhat grubunun tüm çabaları büyük ağabeyleri olan geril-

lalar gibi davranmak ve konuşmak olsa da, bu çaba onları gerçekliklerinden ayıramıyordu. Zaman zaman komitede birbirleriyle kavga ettikleri ya da saatlerce oyun oynadıkları da olmuştur. Bu durumda ya gerillalar imdatlarına yetişip kavga etmelerini engellemiş, ya da artık yorulduktan sonra kendilerinin de birer parti çalışan olduklarını hatırlayarak yaptıklarının yanlış olduğunu kavramışlardır.

Belengaz heval kendini bunlarla da sınırlandırmaz. Yakınlarının öldürülmesi ve satırlarla parçalanması, Belengaz hevali düşmandan öç alma ya yönelmiştir. Oldukça tehlikeli ve zor bir görev üstlenmiştir. Evet, hem kendi komitesi içinde, hem de Hizbullah’ın cami ve evlerde örgütlediği çocuklar arasındadır. Her biri on ve onbeş yaşları arasında olan bu çocuklar, bu kurslarda eğitilip tehlikeli birer kontra yapılmaktadır. Belengaz heval gizliden ve hissettirmeden sokulur içlerine. Onlar Belengaz hevalin oldukça istekli ve uyumlu olduğunu gördüklerinden hemen içlerine alırlar, ancak anlamazlar Belengaz hevalin hangi amaçla içlerinde olduğunu. Bu işi yaparken kendinden emin ve soğukkanlıdır. Aslında yaptığı işin önemini ve tehlikesinin bilincinde değildir. O her konuda gerillalara yardımcı olmak, en yakınlarını öldüren bu çetenin ne yaptığını, nasıl örgütlendiğini gerillalara iletmek amacıyla bu görevi üstlenmiştir. Bu işte de oldukça usta olduğunu kanıtlamıştır. Belengaz heval artık deşifre olmuştur. Eylem anında kontralar kaçan Belengaz hevali görmüş, önce şaşırıp ateş açmada tereddüt etseler de, ne yaptığını farkettilerinde ateşe tutmuşlardır. Belengaz heval zor kurtulabilmiştir bu eylemden. Ama artık Kızıltepe’de kalamayacağını anlar. Belengaz heval, bu eylemle birlikte dört arkadaşını alarak gerillaya ulaştırmıştır kendisini. Ancak komutan arkadaşın “Henüz çok küçüksünüz, bir yıl daha bekleyin, o zaman katılırsınız” deme-

sine karşı Belengaz heval, “Heval, gerilla sizin babanızın evi değildir. Arkadaşlar bize söz vermişlerdi ‘gerilla olacağız’ diye. Gerilla ne zamandan beridir verdiği sözü tutmuyor? Biz geri gitmeyeceğiz. Hem sen gerilla olmak için çok yaşlısın, istiyorsan sen babanın evine git” diyerek karşılık vermiş, arkadaşlar da tavır karşısında hem çok gülmüş, hem de oldukça çetin biriyle karşı karşıya olduklarını anladıklarından kabul etmişlerdi isteklerini. Eğitime katılıp uzun uzun oturmak istemese de, gerilla olmak için bunu bir zorunluluk olarak görür. Belengaz heval artık silahlı bir gerilla olmuştur. İyi bir örgütçü, bildiği oranda da ikna etmede sonuna kadar inatçı bir pratiğin sahibidir. Yaşadığı acılı yaşamı, “Belengaz” olarak isimlendirilmesine yol açmıştır. Sınırlı da olsa varolan çekingenliğini ve durgunluğunu üzerinden atmıştır artık. Dizginleri bırakılan bir tay gibidir. Neşesi ve coşkusu sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor, tüm arkadaşların coşmasına ve pratikleşmesine neden oluyordu. Ancak yaptığı bir yanlış vardı. Olumlu özellikleri zamanla kazanmayı hedeflemesi gerekirken, abi olarak gördüğü gerillalara özenip onlar gibi davranarak büyüdüğünü sanıyordu. Ayrıca bir yetersizliği kabul etmede ve onun kendisinin yaptığına ikna olmada oldukça zorlanmaktadır. Bu yönlü yaşadığı çevrenin feodal etkileri Belengaz hevalin üzerinde hâlâ etkilidir. Bir keresinde oldukça yorgun olduğundan nöbette uyumuş, ancak bu yaklaşımı sergilediği için kendi kendini cezalandırarak, bir daha hata yapmamaya söz vermişti. Belengaz heval komite arkadaşlarına karşı da kendini oldukça sorumlu görmektedir. Geçmiş ilişkileri, sorumluluk duygusu ve yoldaşlarına verdiği değer, O’nu böyle bir pratiğe yönelmiştir. Ancak arkadaşlarıyla ayrılık zamanı gelmişti. Mücadele içinde edindiği yoldaşlık sevgisi nedeniyle bu ayrılık Belengaz hevali

oldukça zorlar. Belengaz hevalin yeni mücadele alanı Mardin Ömerli'dir. Hem bir örgütçü, hem de bir eylemcidir halk içinde. Bu yıllarda çocukluk yıllarını geride bırakmış, genç bir savaşçı olmuştur. Kişiliğinin büyük oranda parti içinde şekillenmesinden ötürü, halkla bütünleşmede ve kendini sonuna kadar feda etmede zorlanmaz. Fedakarlığı, cesareti ve örgütçülüğüyle halk içinde sevilen ve değer gören bir pratik sergiler. Özellikle düşmana karşı intikam duygusuyla dolu olması, devrimcileşmesinde

önemli rol oynar. Mardin, Ömerli, Şırnak alanlarında gerici güçlere ve düşmana karşı geliştirilen eylemlerde yer alır

Belengaz hevalin savaşma azmini ve kararlılığını bitiremeyen düşman, yine "iharet" silahıyla yönelir direnişçilere. Belengaz heval, beş yoldaşıyla bir sığınakta gizlenirken, bir ihbar sonucu düşman çemberine alınır. Sonuna kadar direnerek şehitler kervanına katılır. Evet, beş yoldaş son mermisine kadar düşmanla savaşıp şehitler kervanına katılırlar. Belen-

gaz heval, geleceğin küçük gerillalarının umudu, rehberi ve güvenciydi. Şehadetiyle ve çocuk yaşta başlattığı direnişçiliğiyle bir dünya bıraktı Kürt çocuklarına ve çocuk ruhlu tüm güzel insanlara. Tüm çocukların özgürce büyüüp oynayabilecekleri, ama düşmanın olmadığı, sadece ve sadece direnişin boy verdiği bir dünya...

Ülkemizin küçük generallerinin direnişleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

İlk oyuncağım
anamın karnına saplanan süngü oldu
ilk aldığım koku barut kokusu...
Adıma
"sen bilmezsin çocuksun" dediler
ama bir hamal gibi
dünyanın ülkemin omuzlarına yığdığı yükü
ben omuzlamadım mı dokuzundayken daha?
"Çocuk ve insan hakları"nı duydum çok
çok sonra,

sonra yaşam öğretti ki bana,
tek hakkım var ulaşabilmek için içimdeki
temiz dünyaya
O da inancım ve
çocuk duygularıyla
anam-babam dağlarda
ha şu yoldaşlarımla
savaşmak savaşmak
ve yine ve hiç durmaksızın vatan için
savaşmaktır!..

Yine anaların gözü yaşlı. Her taraf karartılmış lanetli ellerle. Alın yazısı bu belli. Ayrılık, korku ve ölüm sessizliği çökmüş yine Med ülkesine. Daha yeni doğmuş bebekler, ufacak çocuklar hiç bilmedikleri yolculuktalar. Şimdi kimbilir bu sefer nereye savrulacak güneş ülkesinin sahipsiz çocukları.

Yaşanan göç sahte Avrupa saf-satasına ve Türkiye metropollerineydi bu kez. Bu göçten nasibini alan ailelerden biri de **Ferhan** hevalin ailesiydi. 1960'larda artık Kürdistan'da nefes alamayacak duruma gelen bu aile ülkeden bağlarını koparak, Kürdistan'ın Botan ve Garzan Eyaleti'ne bir geçit durumunda olan Kurtalan ovasından yola çıkarak, Türkiye metropollerinden Adana'ya yerleştiler. Ailenin ülkeden kopmasına rağmen yurtseverlik duyguları, eski canlılığını taşımaktaydı. 1970'lerdeki ideolojik aşama sürecinde Ferhan hevalin ailesinin de gerillalarla ilişkileri bulunmaktaydı.

Bunun yanı sıra faşist askeri cuntanın 12 Eylül darbesinden sonraki politikaları farklı bir boyut kazanmıştır. Özel savaş ilk etapta Kürdistan'dan göç ettirdiği, metropoldeki Kürt halkına yönelmekteydi. Özellikle gençlik kesiminin ileride kendileri için yaratabileceği tehlikeyi görmesi, buna tedbir olarak bu gençliğin ideolojisiz, hiçbir amacı olmayan, kendi gerçekliğini inkar eden bir gençlik oluşturma çabaları vardı. Ferhan heval böyle bir ortamda dünyaya gözlerini açtı.

Çocukluğunda sürekli hor görülmeyi yaşar. Bu Ferhan hevalde müthiş bir ezikliğe yol açar ve kendini güçsüz görmesine sebep olur. İlk önceleri bir anlam vermemekle birlikte yavaş yavaş bu durumu bilince çıkarmaya ve çocuk yaştan itibaren kemalist ideo-

lojinin Kürt halkına yaklaşımının farkına varmaya çalışır. Elbette ki, düşmanın yaratmış olduğu 12 Eylül'ün klasik gençliği Ferhan hevalin kişiliğini az da olsa etkilemişti! Bu durum 1991 yılında babasının düşman tarafından yakalanarak işkenceden geçirilmesi ne kadar devam eder. Özellikle düşmanın babasına yönelik işkencelerini gören Ferhan heval düşman gerçekliğini daha da anlama ve kavrama çabasına yönelir. Kendi kendine şunu sorar: "Neden babamı bu hale soktular?" Tek bulduğu cevap ise Kürt olmaları ve PKK'nin vermiş olduğu mücadelenin yansıması olduğıdur. Bunun üzerine şöyle düşünür, "Eğer TC babamı bu hale sokmuşsa Kürdistan'daki halkımıza ne yapıyor acaba?" Ve bunun yoğun etkisi altında kalır. "Eğer ben de bir Kürt insanıysam, benim de bu mücadelede yer almam gerekir" diyerek, 1992 yılının başında ARGK saflarına katılma kararını verir.

Haftanın Şehit Mahir Kampı'nda bir eğitim devresinden geçer. Eski ve yeni yaşam arasındaki çelişkiyi bilince çıkarır. Uludere alanında pratik sahaya yönelir. Kısa bir süre içerisinde manga komutanlığı görevine getirilir. Daha sonra 1992'de ihanet savaşında en ön cephede yer alır. Bu savaşta elinden gelen hiçbir fedakarlığı esirgmeden, önüne gelen bütün görevleri başarıyla yerine getirir. Güney savaşının sonuçlanmasıyla Haftanın alanından geri çekilme yapan üç taburluk güç içerisinde Ferhan heval de yerini alır. Bu geri çekilmeyle Bestler alanına geçer. Burada açılan kadro, komuta eğitim devresine katılır. Bu eğitim devresinde aldığı güçle Botan Eyaleti hareketli taburunda yerini alır. 1994 yılında Kela Spi tepesine yapılan saldırı eyleminde ba-

Adı, soyadı: **Kamuran ÇELİK**
Kod adı: **Ferhan Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ağustos 1996, Vacip tepesi/ Haftanın**

şından aldığı darbe sonucu yaralanır. Bundan sonra tedavi amaçlı Parti Merkez Okulu'na geçer. Bir süre tedavisi devam eder. Tedavinin sonuçlanmasıyla Parti Merkez Okulun'da bir eğitim devresi görülür. Eğitim devresi sonuçlanmadan kendisinin önerisi üzerine Amanoslara yönelir. Amanoslar'da kısa bir süre kaldıktan sonra daha önceki rahatsızlığından dolayı tekrar tedavi için Parte Merkez Okulu'na gelir. Ayrıca yeni bir eğitim devresine daha katılır. Fakat Ferhan heval sıcak savaşla bağlarını koparmamak için amansız dayatmalarda bulunur. Bu amansız dayatmaları sonucu Parti Önderliği Ferhan hevalin önerisini kabul ederek, ülke sahasına gönderir. Ferhan heval almış olduğu eğitimle yaşamda her zaman dürüstlüğü esas alır. *"İnsanı insan yapan insanın dürüstlüğüdür"* ve *"Her zaman doğruluğu ve dürüstlüğü esas alacağım, şehit düşsem de özgürlük için, yaşamak için,*

bir halk için öleceğim" sloganıyla yaşamda bunu temsil etmeyi başarmış ve sloganına bağlılığını kanıtlamıştı! Pratik sahada görevlerine büyük bir coşku, kararlılık ve başarıyla kendisini katar. Yaşamdaki fedakarlığı, her alandaki cesareti, dürüstlüğüyle herkesin gönlünde en güzel yeri almayı başarır. Siyasi anlamdaki derinliğiyle de dikkatleri çeker. Özellikle kadın gerçekliğini bilince çıkaran ve bayan yoldaşlarıyla bu anlamda önemli yardımlaşmayı sağlayabilen bir yoldaştır. Sürekli etrafına dürüstlüğü ve onurlu yaşamayı dayatıcı özellikleri ağır basmaktadır. O'nun bulunduğu ortamda sahte yaklaşımlar, doğallıktan uzak tavırlar kesinlikle yaşam hakkını bulamaz. Yaşarken kendisini ölümsüz ilan eden, fiziki varoluşun fazla önemi olmadığını bilince çıkaran ender yoldaşlardan biridir.

Sürekli yanındaki yoldaşlarını korumak için kendisini defalarca

tehlikeye atması ve bu konuda öncülüğü kimseye bırakmaması yoldaşa bağlılığın ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir. Şehit düşmeden önce, *"beni yoldaşlarımla yanına götürün, onların yanında olmak istiyorum, ayağım koptu ben savaştan uzaklaştım mı, beni savaştan uzaklaştırmayın, merak etmeyin ben ölümsüzüm bana hiçbir şey olmaz, ben ölümsüz bir gerillayım"* sözleriyle bir kez daha yoldaşlığa olan derin bağlılığını kanıtlar.

Vacip tepesine yönelik yapılacak olan eylemde kendi dayatmasıyla grup komutanı olarak seçilir. Eyleme gitmeden önce sanki olacakları biliyormuş gibi bir his vardır içinde. Bütün arkadaşlarla görüşüyor, sohbet eder ve nasihatlarla bulunurdu. Her zamanki gibi coşku ve moralinden hiçbir şey kaybetmeden sanki son anlarında bazı mesajlar vermek istiyor gibidir. 12:30'da bütün yoldaşlarıyla son kez sıkı sıkıya sarılarak eylem hedefine doğru yönelir. Yine en önde yürür. Bu sefer içi içine sığmamaktadır. Fakat hain eller tarafından döşenmiş olan bir mayına basar, yoğun müdahaleler yapılmasına rağmen kan kaybından şehadete ulaşır.

Şehitlere bağlılığın onların uğrunda savaşmış oldukları amaçları gerçekleştirmek olduğunun bilinciyle, Ferhan hevalin anısının andımız olacağına, mücadelesini yüreğimizde ve özgürlüğümüzde yaşatacağımıza dair devrimci yoldaşlık sözü veriyoruz.

Silah arkadaşları

Rêzan heval Eruh'a bağlı Memira (Torik) köyünde 1978 yılında dünyaya gözlerini açar. Küçük yaşından beri devrim rüzgarlarının en yoğun estiği Botan'ın kalbi olan Gabar'ın eteklerinde düşman çelişmesini gözleriyle görür. Düşmana karşı intikamı bütün benliğine işler. Özellikle 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra ARGK gerillalarının köylerine gidiş-gelişleri çoğalır. Henüz çocukluk dönemlerini yaşayan Rêzan heval, ilk etapta gördüğü bu silahlı insanlara bir anlam veremez. Bir yandan düşmanın köylerine çok yakın bir yerde Memira'da askerin karargah kurması sürekli köydeki ailelere baskı ve zulüm yapmaları yavaş yavaş Rêzan arkadaşta düşman gerçekliğinin bilince çıkarılmasına ve intikamının artmasına neden olur. O, belki PKK'yi kitaplardan öğrenmemişti, fakat gözlerinin önünde haksız bir savaş sürdürülmekteydi. Çevresinde birçok yakını ve arkadaşları düşmana karşı silahlı savaşım kararı vererek ARGK saflarına katılır. Bu durum Rêzan hevalde de bir kararlılık oluşturur. Artık O da bir an evvel silahını omuzuna alarak düşmana kinini ve öfkesini kusmak için büyük bir coşkuyla 1992 yılının baharında hayalindeki gerçekleştirir ve ARGK saflarına katılır.

Katılımı yeni olmasına rağmen yaşamda ve savaşta öncü özellikle riyle dikkat çeker. Öyle ki herkes bu arkadaş için "Sanki evinde eğitim görüp de gelmiş" diye düşüncelerini dile getiriyordu. O dönem en çok dikkat çeken özellikleri; müthiş öğrenme isteği ve öğrendiklerini pratiğe geçirme yeteneğiydi. Yaşamda moralli, coşkusu ve fedakarlığıyla ayrıca savaştaki cesaret ve öncülüğü de O'na ayrı bir güzellik veriyordu. Kısa süre de manga komutanlığı görevini aldı. Bu süreç içerisinde gerçekleştirilmiş olan askeri eylemlerde

komutanı olduğu grupta hiçbir kayıp verilmeyerek, büyük başarılar elde etmiştir. Özellikle düşmanın Memira taburuna bağlı Tepê Sor (Kızıl Tepe)'ye gerçekleştirmiş olduğu saldırı eyleminde tepeyi ele geçirerek, askeri yönde ulaşmış olduğu ustalığı kanıtladı. Yine bu süreçte Çirav alanında düşmanla girilen üç günlük bir çatışma sırasında düşman mevzisini ele geçirdikten sonra kafasından aldığı bir mermi sonucu bulunduğu alandan ayrılarak, tedavi için Güney Kürdistan'a gönderildi. Bu tedavi süreci sırasında ayrıca parti eğitimi alma imkanları da elde eder. Bu anlamda kendisinde daha fazla ideolojik, politik ve siyasi gelişme sağlar. Halen tedavisi tam sonuçlanmadan birçok sefer öneri geliştirerek, tekrar savaş sahasına dönme isteğini dile getirir. Sonuçta bu önerisi gözönüne alınarak tekrar pratik sahaya gönderilir. Mutluluğuna diyecek yoktur. Artık Rêzan heval diyordu ki: "Koştur pratiğe birikenlerim." Bu temelde büyük coşkuyla yapılan düzenlemelerde Haftanın bölgesi batı cephesi "Sênaht mintikası"na gönderildi.

Düşmanın, özellikle devrimci savaşımızın kalbi durumunda olan Botan Eyaleti'nin kalp damarlarını kesebilmek için sınır üzerindeki stratejik alanları tutarak, yaşanan gelişmelerin önünü tıkama girişimleri olmuştur. Rêzan hevalin yer aldığı birliğin hareket alanı bu stratejik alanlar üzerindeydi. Bu dönemin tarihsel önemi bizler için büyüktü. En çok bunun bilincinde olan arkadaşlardan birisi de Rêzan hevaldir. Mutlaka önemli bir adım atılması gerektiğini, bu adımı atacak kişinin de kendisi olacağını sürekli dile getiriyordu. Sürekli düşünmekte, bu düşüncelerini pratiğe uygulayarak çevresindeki arkadaşları da kendisiyle birlikte yoğunlaştırmaktaydı. Sürekli özlü konuşmaktan yanaydı. Pratiği sözünün tamamlayıcısıydı. Bu da çok iyi gösteriyordu ki bu arkadaşta siyasi an-

Adı, soyadı: **Süleyman ÖZBAY**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Memira (Torik) köyü-Eruh, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 1996, Bezenik tepesi-Haftanın**

lamdaki yoğunlaşma, askerileşmede ifadesini buluyordu. Birlikteki çoğu arkadaşın savaş alanına yeni gelmiş olmaları ve gerilla yaşamına henüz tam adapte olmamaları Rêzan hevale daha büyük arzu ve coşku vermektedir. Kendisinde birikmiş olan yoğun tecrübe ve deneyimlerini aktarabilecek olmanın sevinci ve mutluluğu bu.

O'nun doğaya olan büyük sevgisi gittiğimiz her noktada yapmış olduğu çeşmeler ve noktayı güzelleştirmek için sürekli yenilikler yaratması şeklinde kendisini göstermektedir. Özellikle O'nun engellere karşı ısrarlı dayatmaları mutlaka engellerin aşılabilecek olacağını pratiğinde kanıtlaması herkesin bu arkadaşına karşı müthiş güven ve saygı duymasına yol açmıştır. Gittiği her pratik görev ve eylemde başarılı sonuç elde edilmezse, geri dönmeme de ısrar ediyor, başka yöntemler deniyordu. Yaşam içerisinde Rêzan hevalin bir an bile boş kaldığını görmek mümkün değildi. İlişkilerinde kesinlikle ayrıcalık koymuyor ve özellikle içimizde hangi arkadaşın morali düşmüşse onun yanında bitiveriyor, o arkadaşına moral vermeyinceye kadar yakasını bırakmıyordu. O'nun yaşamdaki öz, doğal hareketleri, yaklaşımlarıyla herkese güç verecek nitelikteydi. Hasta olmasına rağmen onu dile getirmek bir yana, bunu etrafından gizlemenin büyük çabası içerisindeydi. Birliğimizin her anlamda bir motor gücü rolündeydi. Birçok arkadaş öyle bir dereceye gelmişti ki "Sen nasıl bir insan-sın?" diye şaşkınlıklarını dile getiriyorlardı. Halbuki Rêzan hevalin bu yaşam sırrını kişi biraz düşünürse çok rahat bulabilirdi. Bir insan eğer bireysel kaygı ve endişelerden kendini kurtarmışsa ve bütün çabası büyük amaç doğrultusunda, işte böyle kişilik özellikleri ortaya çıkar ve bu da Rêzan hevalin kişiliğinde ifadesini bulur.

Son olarak birliğimizin hareket alanı Serbent ve Şivan tepelerinden kayarak Bezenik tepesinin bulunduğu alana kaydı. Hedefimiz bu tepeye birçok gerilla taktikleriyle yönelmek ve düşmanı tepeden çıkarmaktı. Bu tepeye yönelik birçok sefer; taciz, sızma, suikast, saldırı, mayınlama ve pusu eylemliliklerimiz geliştirdi. Her seferinde Rêzan heval grup sorumlusu olarak yer aldı. Düşmanın geliştirmiş olduğu savunma tedbirleri bizim direkt olarak onlara saldırmamızın önünde engel teşkil ediyordu. Özellikle düşman mevzilerinin altındaki çelik ve yaylı teller, tepe etrafındaki ışıklandırma sistemi, bizi zorlayan etmenlerdi. Rêzan heval her zamanki gibi yoğun ısrarıyla telin geçilebileceğini dayatarak Bezenik tepesine saldırı için yola koyuldu. Hepimiz eylemin sonucunu merakla beklerken telsizden Rêzan hevalin tele ulaştığını ve telleri kestiğini öğrendikçe ilk etapta şaşkınlığımızı üzerimizden atamadık. İşte bu gösteriyordu ki eğer kişi isterse iradenin yapamayacağı bir şey yoktur. Rêzan hevalin coşkusuna diyecek yoktu. Bu coşkuda az evvel şehit düşen **Berbang** hevalin intikamı vardı. Rêzan heval "Şimdi tepenin beş dakikalık işi kaldı" diyordu. Attığı bombalarla birlikte olacaklardan habersiz bekleyen düşmanın çılgınlıklarından başka ses gelmiyordu. Geri çekilme zamanı geldiğinde yine Apoculuk ruhu kendini gösteriyordu. Bütün grubun savunmasını yaparak, tehlikeli yerleri geçip sağlam yerlere ulaştıktan sonra en son kendisi de harekete geçti. Çılgına dönen düşmanın rastgele etrafını yoğun ağır silahlarla ve havan atışlarında tesadüf eseri gelen adressiz bir mermiyle Rêzan heval de şehitler kervanına katıldı.

Heval Rêzan seni ve senin şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

EVİNÊ WELAT

Berbang ezim hevalno
Hun gûhdarbin birano
Çend gotinan ezê bêjim
Keça Kurdîm bi nav û deng
Belê ezim wek leheng
Hêrşa dilê Egit
Berxwedana Mazlumên
Min sond xwari bi doze
Bi qerar û bi sozê
Venagerim ticari
Qebl nakim ketxwari
Tu Berbanga rojhîlat
Ez Rêzanim ji bo welat
Armanç yekê hevale
Ka em herin vê carê
Ey hevalo pir delal
Carek li min ti gûhdar
Ev dijminê havûhar
Gelek xwina me vexwar
Belê raste ev gotin
Van kezba meşatin
Ev serbendê li ber Şivan
Ji me bir heval Partizan
Litenişta wi xortê biçuk
Ew kendalê çavbelek
Ji xortaratim serek
Tim hevalê can polat
Berbangim
Wek sinor û lat
Desto te li desto min, lat
Em herin ser dijmin
Ta em bistinên Bezenik
Emê lêkin xemrabuk
Çiyê dijmin li pêş me
Tirs qet nake û dilê me
Çeku rext li milê me
Xuşk û bira li pê me
Serok Apo li pêşta me

Rêzan hevalin eyleme gitmeden önce yazdığı mektubudur! Ve yaşamda vurguladığı seçme sözler

Bütün Arkadaşlara;

Değerli yoldaşlarımız, üç aya yaklaşık bir süredir Haftanın bölgesine gelmiş bulunmaktayız. Bu üç ay içerisinde birkaç defa sızma ve saldırı eylemleri düzenledik. Fakat bu üç ayın içerisinde hiçbir eylemde başarılı olamadık.

Biz, her gidişimizde gerçekten büyük bir iddiayla gidiyoruz, ama engeller çıkıyor. Eylemler sabote oluyor. Örneğin ilk defa Serbent tepesine sızma düzenledik, gidişimizde mevzinin yakınında ışıldaklı mayın patladı, patlamadan sonra biz yeniden sızma için ısrar ettik. Ancak koordine geri çekilme talimatı verdi. Ben istegimle dönmedim. Talimat olduğu için zorunlu olarak geri döndüm.

Toplantıda dile getirdiler “İddiasız ve dikkatsiz yaklaşımlardan dolayı mayın patladı.” Bizim bölüğümüz büyük bir moralsizliği yaşıyor. Belki sizler diyeceksiniz “Nasıl bu kadar tecrübeden sonra bu kadar arkadaş başarılı olamıyor?” Belki yaklaşımım PKK’ye göre doğru olmasa da, birbirimize inanç verebilmek için böyle bir eylem gerçekleştirmeliyim.

Kürdistan’da yürütülen savaş, yüzde doksani düşmanı yok etmek için değil, nasıl adını çıkartacak ve kendisini paşa edecek. Bu anlayış da PKK dışı bir anlayıştır. Gerçekten eğer bizim hedefimiz; hep düşmanı öldürmek olsa düşman Kürdistan’da bir yıl dayanamazdı. Örneğin, kaç seferdir ben gidiyorum, boş dönüyorum. Arkadaşları görünce artık utanıyorum. Az çok da olsa bu kariyerizm de.

Bu Bezenik tepesini ya ele geçireceğim, ya da Bezenik tepesini kahrâmanların yeri ilan edeceğim.

Biji PKK, ERNK, ARGK!

Devrimci Selamlarımı Sunuyorum

Savaş Sevgi Gerçeğidir
Rêzan SAVAŞ
12 Temmuz 1996

* Göğsümü hangi mevziye dayarsam, kesinlikle ön tarafımdan yara almam ve şehit düşmem.

* Benim için eylemde başarı; en az kayıpla hedefi imha etmektir. Şimdiye kadar grubumda hiç şehit vermedim.

* Çelişkili ortamları seviyorum, çünkü çelişkilerin olduğu ortamda gelişme vardır.

* Arkadaşlar Bezenik tepesi çok zorlu, insanı engeller. Kesinlikle onlara katılmıyorum. Fatih Sultan Mehmet kimsenin başaramadığını nasıl başardıysa, ben de mutlaka bir yöntem bulabileceğime inanıyor ve ısrar ediyorum. Her engele karşı bir tedbir ve yol yordam bulabileceğime inanıyor ve ısrar ediyorum.

* Sosyalleşme yoldaşlık ruhunun güçlendirilmesidir.

Mücadele arkadaşları

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Serhat** heval, ilk öğrenimini köyünde yaptıktan sonra ailesiyle birlikte Siirt'e yerleşerek, orada liseye başlamıştır. Sömürgeciliğin, kendine yabancılaştırma politikasına karşı, yoğun tepkisini isimlendirmekte zorlanan Serhat heval, 1987 yılında partili arkadaşlarla tanışıp gerçek yurtseverliği tanıyınca duygularının nedenini daha iyi anlar. Bu yüzden sömürgeci eğitim kurumundaki öğrenimini bırakarak faaliyetlere başlayan Serhat heval, ailesinin de çok yoksul olmasından dolayı aynı zamanda da çalışmaya ve ailesine katkı sunmaya devam eder.

Ancak 1988 yılı içerisinde itirafçı bir unsurun ifadesi yüzünden abisiyle birlikte gözaltına alınır. Yirmisekiz gün boyunca düşmanın her türlü işkencesine dayanan, devrimci iradesi ve onuruyla sömürgeciğe baş eğmeyen Serhat heval salıverilirken, abisi Amed Zindanı'na gönderilir. Yüreği intikam hırsıyla dolu olarak geri dönen Serhat heval, çalışmalarına bıraktığı yerden iki kişymişcesine devam eder. Artık abisinin sorumluluğunu da hissetmektedir. Bu sırada olumsuz bir durum sonrasında yine yakalanır. Bu kez düşman O'nu kendi halkına ihanet ettirmek için askere alır. O da hastalığını bahane ederek ameliyat olur. Sonrasında hava değişimi için yeniden ülkesine gelen Serhat heval Kürdistan dağlarına özgürlüğü yaratmak için çıkmaya karar verir. Arkadaşları O'nun rahatsızlığını bildiklerinden iyileşip de gelmesi-

ni önerse de, O bu öneriyi kabul etmez. Serhat heval Herkol'da eğitimi tamamladıktan sonra IV. Bölge faaliyetlerine katılır. Bu alanda mütevaziliği, engin hoşgörüsü ve fedakarlığıyla bütün yoldaşların gönlünde taht kurar. Güleryüzlülüğü ve şakacılığıyla en sıkıcı anlarda bile herkesin moral kaynağı durumuna gelir. Öyle ki bazen en zorlu yürüyüş anlarında yaptığı esprilerle arkadaşların bütün yorgunluğunu unutturarak moral ve şevk kaynağı olur.

Serhat heval, engin hoşgörüsü, fedakarlığı ve dürüstlüğü'nün yanı sıra çok da cesur, atılgan ve yoldaşlarına büyük bir sevgi ve saygıyla bağlıydı. Birçok eyleme katılmış, düşmana ağır kayıplar verdirtmişti. Bu eylemlerden sonra "*Her defasında yeniden doğuyorum sanki*" derdi. Çünkü düşmanın binlerce yıllık katliamlarına, asimilasyonlarına yaptığı her eylemde dur dememiş ve ateş ülkesinin çocukları olarak, o topraklardan düşmanın sökülüp atılmasının yalnızca Kürt halkının değil, diğer halkların da kurtuluşu olacağının bilincindeydi.

İşte böyle bir eylem sonrasıydı. Eylem bitmiş, başarıya ulaşmış ve düşmana sekiz kayıp verdirilmişti. Düşman ise kızgınlığından ne yapacağını bilemiyordu. Operasyon üstüne operasyon düzenliyor, ancak hiçbir sonuç alamaması O'nu daha da kahrediyordu. Eylem sonrası değerlendirme toplantısı bitmiş ve Serhat heval nöbet yerine geçerek nöbetini tutmaya başlamıştı. İşte o anda aklına Çiya hevale bir espri yapmak gelmişti. "*Çiya heval köyde bir şeyler oluyor,*

Adı, soyadı: **Yunus COŞKUN**

Kod adı: **Serhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Canika köyü / Siirt, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şahadet tarihi ve yeri: **..., Garisan**

herhalde kavgadır” demesiyle o köyde yaşananları merak eden Çiya hevalin koşup gelmesi bir olur. İşte bu sırada, eylem değerlendirme toplantısı sonrasında Serhat heval silahını yeni temizlemiş ve işi tam bitmediğinden mermi namluya sürülü vaziyette yere bırakılmıştır. Çiya heval, koşup dürbünü Serhat hevalin elinden alıp merakını gidermek isterken ayağı takılır ve yere düşer ve ardından kaymaya başlar. Elini rastgele sağa sola tutunacak bir yer aramak için uzatırken o sırada eli kleşe çarpar. Ateşe hazır, mermisi namluya sürülü, yerde duran kleşe, aniden ateş alır. Kimbilir kaç kez Serhat hevalin elinden düşmana kin kusan bu silah, belki de milyonda bir rastlanacak bir kaza sonucu ateş alır ve ateş ülkesinin yiğit delikanlısının, kızıl bir gül olup toprağa karışmasına neden olur.

İki kurşun, iki kör kurşun yanlış bir hedefe saplanır ve ülkesinin nazlı bir fidanını, Kürdistan’ın kızıl kanlara bulanmış toprağına bir daha hiç sökülmemecesine eker, arkadaşları koşup geldiğinde hâlâ yaşıyordu. O da şaşırılmış ve heyecanlanmıştı. Aldığı ağır yaraların da etkisiyle kesik kesik “*Bu da son esprimdi. Bijî Serok APO! Bijî PKK!*” der. Sağlıkçı arkadaş da koşup gelmişse de, ancak artık çok geçtir. Serhat heval, şehitler kervanına katılmıştır. Her düşenin bayrağı şu ana kadar yerde kalmadı ve bundan sonra da asla kalmayacak.

Serhat hevalin anısını mücadelemizde yaşatacağız!

Mücadele arkadaşları

Sevdadır Direniş

Bu bir direniş
bir özgürlük maratonu
öldürmekle tükenmez
acılarla
açlıkla yıldırılmaz koşanı

Bu bir sevda
bir yaşam öyküsü
zılgılaşır
tilili olur
annemin dilinde
Ve dilinde çobanlarımızın
ıslık olur
yankılanır dağlarda

Bu bir sevda
bir yaşam öyküsü
bombalar yağarken
ve ormanlar yakılırken
napalmlarla
Amed’de
Garzan’da
Botan’da
Bir çığlık olur
milyonların dilinde
ve haykırılır
“Dağlar bizim, bizi
bombalayın”
sonra iner kepenkler
kapanır kontaklar

Koçer heval, yurtsever duygu ve düşüncelerin canlı olduğu bir ortamda büyüdü. Gelenekleriyle, töreleriyle canlı ve hareketli yapılarıyla koçerler, zozanların ayrılmaz parçaları oldukları gibi, sık sık gerillaların misafirliklerine ev sahipliği de yaparlardı. Gerillaları bir yandan ağırlarken, diğer yandan ulusal duygu ve özelemlerini büyütürlerdi. Kurtalan'da bütün koçer aileleri gibi, Koçer hevalin ailesi de bu çevrenin bir parçasıydı. Koçerler arasında yoksul, ama çalışkan bir aile olmaları, yakın çevrelerinde de saygınlık uyandırmıştı. Her koçer gibi Koçer hevalin ailesi de hayvancılıkla uğraşarak geçimlerini sağlıyorlardı. O, gözlerini ilk açtığı günden beri, köy yaşamı içerisinde büyüdü. O kıl çadırların küme küme olduğu komlarda, sürülerin her sabah ve akşam saatlerinde sağıldığı taşlıktan arındırılmış sahalarda, serin ve köpüklü kaynak suları ile iliklere dek işleyen rüzgarların olduğu, adı gibi kendileri de çekici olan zozanlarda çocukluğunu yaşadı. Koçer heval çocuktu belki, ama o erkenden nasırlaşmış elleri, güneşin yakıcı sıcaklığı altında kızaran teni, rüzgarın savurup sararttığı saçları bu gerçekliği dile getirmiyordu. Çocuktuk, ama her koçer çocuğu gibi sabah ayazlarında sürülerini, yeşilliği zengin çayırlara götürürdü. Her koçer çocuğu gibi topuğu yırtılmış lastik ayakkabısıyla yarı çıplak halde taştan taş sekerek günlerini geçirirdi sürülerinin başında. Ve cıvı cıvı, neşeli, her an güleç yüzüyle arkadaşlarının espi ve moral kaynağıydı. Zozanlar, cezbedici güzelliğinin bir parçasını Koçer hevale vermişti adeta. Doğanın bereketli ve ya-

ratıcı özelliğiyle bütünleşmişti. Göğün engin maviliğinden, dağların güven dolu heybetliliğinden, deli gibi esen ve özgürlük kokan rüzgarlarından, ayakları dibinde bir halı gibi işlemeli sarı sarı düzlüklerden, taşlardan, kayalardan, havada cıvıldaşan kuşlardan bir çeşni Koçer heval, renkli kişiliğiyle daha çocukluk yaşlarında dikkatleri üzerinde toplayan bir yoldaşımızdı. O dağların asi ve güzel çocuğu, yaşam dolu sevinç kaynağı hali ile ailenin ve zozanın en sevileniydi.

Yıllar yılı dağların koynunda büyüyen Koçer heval, Meretoların, Sipanların, Muş zozanlarının, Kasımoların, Geliye Şêx Cumanların delikanlısı olmuştur.

Zozanlarda, çocuklar erken büyürler, duygular-düşünceler erken olgunlaşır. Çünkü çetin doğa koşullarına karşı mücadele, emek ve çabalarıyla bu sınavı geçerler. Koçer heval de ilk gençlik yıllarına erdiğinde ailenin ve koçerlerin yiğit bir delikanlısı olmuştur. Ailenin ekonomik sorunlarını omuzlamış, komşularına gerektiğinde yardıma koşan sorumluluk sahibi ve ciddi çalışmasıyla, eli iş tutan ve çevresine güven veren bir kişiliğe sahip olmuştur. Komlarda bir iş çıktığında hemen Koçer hevali çağırırlardı. Yapılacak bir iş olduğunda hemen koşardı. Çünkü O, dağların olduğu kadar, acılarıyla, sevinçleriyle ortak olduğu, halkının da bir parçasıydı. Kendisini tüm koçer ailelerine, arkadaşlarına sevdirmesinin bir nedeni de buydu. O halkına aitti. Halkın evladıydı. Köy çocuklarının oyunlarından haz aldığı kadar, geleneksel kültürel değerlerini de severdi. Bir kaya başında, ufukta güneşin batışını seyrederken, yanık ve dokunak-

Adı, soyadı: **Zeynettin ÇİFTÇİ**

Kod adı: **Koçer**

Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan,**

...

Mücadeleye katılım tarihi: **27**

Şubat 1992

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ağustos**

1993, Kurtalan/ Mardin

lı koçer türkülerini söylediği çok olmuştur. Dilinden dökülen kamlar tarih kokardı. Yiğitlik, cesaret ve mertlik olurdu türkülerinin mısraları.

Gün geçtikçe Koçer heval, gezdiği, gördüğü yerlerde, halkı daha iyi tanımaya başladı. Zozanlarda kaldığı zamanlarda ora köyleri ile çabuk tanışır, kaynaşırdı. O'nu halkımızla kaynaştıran aslında yurtseverlikti, halka duyduğu bağlılıktı. O'nun geniş sorumluluk bilincinin gelişmesini kamçılıyordu. Artık koçer çadırları arasında çıkan günlük sorunları aşmak, halkının genel sorunlarına cevap olmak istiyordu. Emeğini ve çabasını bu yönde doğru harcamak istiyordu. Çünkü halkımızın temel sorununun ne olduğunu artık bilince çıkarmıştı. Gittiği, gördüğü, yaşadığı her yerde, sömürgeci devletin baskısı ve sömürsüyle karşılaşılıyordu. Halkın, devlete duyduğu kin ve intikam hislerine tanık oluyor, onlara katılıyordu. Yine gerilla söylencelerinin kulaklara hafifçe söylendiği anları yakalıyordu.

Kurtalan çevresinde gerilla alana ilk girdiğinde halk "Reşê Şevê" diyordu. Gece köylere inerler, propaganda, eylem yaparlar ve dağlara çekilirlerdi. Dinlediği hikayeler artıyordu gün geçtikçe. Her dinlediğinde kendisini hafiflemiş hissediyor, kalbinin duracağını sanıyordu. Yiğit bir delikanlı olan Koçer heval, mutluluğun kaynağını bulmuştu artık. "Reşê Şevê"ler hakkında çok şey duymuştu. Bütün dinlediklerini büyük ilgi ile karşılamıştı. Ama her şeyden çok, Koçer hevali gerillalara çeken, onların yeni yaşam tarzlarıydı. Onlar bütün halkın uyduğu feodal-gerici alışkanlıklara uymuyorlar, herkesin çekindiği devletten korkmuyorlardı.

Gerillanın kişiliği, fedakarlığı ve kahramanlığı Koçer hevali cezbediyordu. Çünkü onlarda kişiliğinin bir parçasını görmüştü. Kürdistan'ın eşsiz güzellikteki zozanlarından çeşnisini alan Koçer heval, artık bu güzelliğini özgürlük savaşıyla ile bütünleştirmek istiyordu. Ama bunu nasıl gerçekleştirecekti? Zozanların girdisini çık-

tısını bilmesine rağmen o ana dek gerillalara rastlamamıştı. Köylerde yaşam artık bir başka akıyordu. Daha çok çalışma ve hareketlilik görülüyordu. Yüzler daha canlı... Yine buralarda da gerillalarla görüşemedi.

1988 kışında, dağlar ve kalın gövdeli ağaçlar karlarla kaplıydı. Koçer heval, yeni bir bahar beklentisiyle zozanların özlemiyle doluyken bir gün beklemediği bir anda köyünde bir grup gerilla ile tanıştı. Gerillalar bu kış köylere inmiş, faaliyetlerini sürdürüyorlardı. Yapılan bir köy toplantısında gerillaları can kulağıyla dinledi. Toplantı bitip, köylüler evlerine dönünce saflara katılma önerisinde bulundu. Gerillalar öneriyi espiyle karşıladılar. Yapılan konuşmalardan olumlu yönde etkilenen bir gencimiz, diye düşündüler. Ama Koçer heval, kararlılığını ve bağlılığını "Halkım ve partim için her görevi yapmaya hazırım" diye kararlılıkla bildirdikten sonra gerillalar ikna oldular. Yaşının küçük ve deşifre olmaması nedeniyle gerillaya katılmadan

önce deneyim kazanması açısından, önce Koçer hevalin yurtseverlik görevini yapmasını istedikler. Koçer heval de hiç reddetmeden kabul etti.

O günden sonra Koçer heval, çalışmalara bütün gücü ve içtenliğiyle katılıyor, coşku ve mutluluğunu gülücüklerinden eksik etmiyordu. Yıllardır beklediği umuduna erişmişti. O'nu artık hiç kimse alıkoyamazdı.

Yurtseverlik çalışmalarına alışıkça kendisini daha çok veriyordu. Bu sürelerde O'nu köy meydanında eskisi gibi görmüyorlardı. Köyün sosyal yaşamında eskisi gibi aktif görünmüyordu. Koçer heval köyde parti çalışmalarını örgütlemek için bütün gücüyle çalışıp halka propaganda yapıyor, ikna etmeye çalışarak onları yeni bir yaşama davet ediyordu.

İki yıl boyunca gerillaların en yakın yardımcısı oldu, her türlü ihtiyacını karşılamaya çalıştı. Ama gün geldi ki, düşman baskılarının artması sonucunda koçerlerin bulunduğu komlara baskınlar yapıldığında başlarken, bunun ilk bedelini de ailesi ödedi. Kendisi zozanlarda sürü başındayken düşman birçok kez çadırlarını basmıştı. Ailesine yapılan işkencelerin, tehditlerin onları yıldıracağı sanılırken, daha çok partiye çekerek yurtseverleştirdi, onlara moral verdi, güç oldu. Mücadelenin gelişmesiyle, düşman yayla yasağı uygulamasını getirmiştir. Düşmanın aczi ve çaresizliği her halinden okunuyordu. Yayla yasağı Koçer hevalin gerillalarla buluşmasına engel oluyordu. O bir yolunu buluyordu. Ama ailesinin elindeki koyunların zozanlara çıkamaması halinde telef olacağını da biliyordu.

Bunun için parti ile ilişkisini kesmeden, ailesiyle birlikte Kurtalan'a göçettiler. Koyunları satmışlardı. Zozanlar, bêriler, sürüler artık geride kalmıştı. Boynu demir tasmalı iri köpekler yoktu artık. Koca gövdeli meşe ağaçları altındaki noktalarda gerillaları artık gerillaları beklemeyecekti. Ama O'nu dağlardan koparmak mümkün mü? Soluduğu havadan, içtiği sudan koparmak mümkün mü? Mümkün değildi, olamazdı da Koçer heval için. Çünkü O, dağların evladıydı.

Ve aile, köyden şehire göçün sıkıntısı olan ekonomik sorunlarla uğraşıyordu. Koçer heval bu nedenlerden dolayı bir süre hem ailesine katkı sağlamak, hem de gözden kaybolmak için TC metropollerine gitti. İnşaatlarda amele olarak en zor işlerde çalıştı. Kazandığının büyük bir bölümünü ailesine gönderdi. Geceleri az uyudu. Gözlerinde uyku değil, özlem okunurdu. Metropollerdeki yaşamdan hiç tad almadı. Deniz kıyısında, sahil yolunda gezirken bile düşüncesinde Meretolar, Kasımolar vardı. İki yıl boyunca yaptığı yurtseverlik görevlerini unutmadı. Ülke, vatan ve zozanlar yüreğini yakan kızıl gülleriydi O'nun. Metropol yaşamında; bir yanda ülke ve mücadele aşkını yüreğinde, bilincinde geliştirirken, sömürgeciliğin yoz yaşamından da gün geçtikçe nefret etmeye başlamıştı. Ülke özlemi yüreğine sığmayacak kadar büyüyordu. Metropol yaşamı O'na sıkıcı ve dar geliyordu. O dağların sonsuz maviliğini, nehirlerin zaptedilmez hırçınlığını özliyordu. Bu nedenle metropollerde fazla dayanamadı. Tekrar Kurtalan'a döndü. Amcası HEP ilçe teşkila-

tında yönetici olduğundan, HEP kanalıyla kitle çalışmalarına katıldı. Kısa sürede deşifre olduğundan şehirde istediği gibi çalışamıyordu. Yine de karşılaştığı zoruklara rağmen kitleyle buluşuyor, örgütsel çalışmalara katkıda bulunuyordu. Kitle örgütlülüğünde bir yandan itinayla çalışırken, diğer yandan gerilla ile irtibat kurmaya çalıştı. Nihayet tanıdığı bir milis vasıtasıyla gerillalarla ilişki kurdu ve 27 Şubat 1992'de T. köyünde özgürlük savaşçıları arasına katıldı.

Koçer heval, saflara katıldıktan sonra kısa bir eğitim devresine katıldı. Mücadeleye duyduğu bağlılık O'nu eğitime çekiyordu. Bir an önce siyasal birikimini sağlayıp pratiğe çıkmak istiyordu. Parti yönetimi de Koçer hevalin bu duygularını bildiğinden dolayı bir eğitim devresi sonrasında, Kurtalan bölgesinden Mardin Eyaleti'ne pratiğe gönderir. Koçer heval, Mardin Eyaleti'nde faaliyetlere bütün gücünü katarak çalıştı. Bu çalışma temposunu Botan'da da, en son gittiği Garzan Eyaleti'nde de gösterdi. Kitle ilişkilerinde serhildan ruhluydu, coşkuluydu. Konuşmalarını halk kolay kolay unutmazdı. Davranış ve hitabıyla kitlelere yol gösteriyor, saflara davet ediyordu. Gerilla saflarında Koçer heval, askeri özelliğini oldukça geliştirmişti. Gerilla saflarında, girdiği her çatışmada, planlanan her eylemde, yürüyüşte ve normal yaşamda silahın nasıl kullanılacağını iyi öğrenmişti. Eylemlerde düşmanı en iyi vuruşundan tatalım, normal yaşamda da silahının bakımını iyi yapmasına kadar silahına hakim, disiplinli bir gerillaydı. Oldukça tedbirli, işlerin yapılmasını önce-

den sağlama alan, duyarlı ve gizlilik kurullarına son derece riayet ederdi. Bu, O'nun bir yaşam alışkanlığıydı. Canlı ve atılgan olduğundan, bu olumlu yönüyle birlikte partimiz, Koçer hevali Kurtalan merkez sahasında mücadeleyi örgütleme görevi ile sorumluluklar.

1993 yılında Kurtalan şehir merkezindeki çalışmalarında, kitle örgütlülüğünü geliştirirken, bunu legal kurumlarla bağlantılı olarak ele alıyordu. Böylece kitleyi bir yandan siyasal sahaya çekerken diğer yandan eğitiyordu. Yine alanda örgütlü ajan kişilere karşı başarılı faaliyetlerde de bulundu. Düşmanla ilişkide olan iki ajanı yakalamayı başarmıştı. Bu unsurlarla uzun uzun konuşarak birini ajanlıktan vazgeçirtip etkisiz kılmıştı, diğerini ise devrime kazanmayı başarmıştı. Alanda 15 Ağustos Atılımı'nı karşılayacak güçlü bir eylemlilik planlıyordu.

Yaptığı planda, eylemin hedefi Kurtalan merkez karakoluydu. Bu karakol halkımızı sindirmek, pasifleştirmek için baskı ve şiddet uygulamalarının merkezi olmuştu. Halkın büyük nefreti ve öfkesinin odaklaştığı yerd. 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümünü bu eylemle karşılamak istiyor, belki de bu eylemlilikle kitleleri serhildana kaldırmada güçlü bir kıvılcım olacağına inanıyordu.

Bu düşünceler Koçer hevale heyecan veriyor, bir an önce eylem zamanının gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Bir grup yoldaşıyla birlikte hazırlıklarını tamamladıktan sonra, eylemi gerçekleştirmek için tarihleri gelince, Kurtalan şehir merkezine bir gece vakti indiler. O ana kadar bir olumsuzluk çıkmamıştı. Ama karakola yaklaştıkları

sırada hiç ummadıkları bir anda düşman devriyesiyle karşılaştılar.

Düşman güçleri gerillaları gördüğünde aniden üzerlerine ateş açtı. Gerillalar uygun gördükleri sokak başlarında mevzilenmişlerdi. Ama eylem hedeflerine ulaşamamışlardı. Düşman devriyeleriyle çatışmaya girmeleri eylemi sabote etmişti. Karşılıklı çetin bir çatışma çıkmış, çatışma noktasına düşman güçleri habire takviye göndermişti. Bu şekilde eylemin gerçekleşmeyeceği anlaşıncı grubun geri çekilmesi gerekiyordu. İşte bu sırada grup geri çekilirken Koçer ve yoldaşı **Kawa**, açılan yoğun ateş sonucu birçok yaralar almışlar, kısa bir süre sonra ölümsüzleşmişlerdi. Koçer heval bu şekilde bir şehadeti hiç istememişti. Umulmadık bir anda, düşman güçlerinin açtığı bir ateşle, büyük bir kin ve intikam gücüyle üzerine yürüdüğü eylemden alıkonulmuştu. Grup çatışa çatışa geri çekilmiş, kırsala açılmıştı. Ama 15 Ağustos süreci olduğundan, düşman bu çatışmadan da halkın serhildana kalkabileceği korkusuna kapılmıştı. Bu yüzden sömürgeci düşman sabaha kadar şehri kurşun yağmuruna tutmuştu.

Koçer heval dağların asi evladı, özgürlük mücadelesinde üstün bir cesaret ve kararlılık pratiğini sergileyerek kısa, ama özlü mücadelesine onun izinde yürüyenlere büyük tecrübe ve ders dolu bir yaşamı miras bıraktı. Şehadetleri ile örnek bir yoldaş olarak, mücadelemizi aydınlatan bir meşale oldular.

Anıları önüde saygıyla eğiliyor, onları mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Umudun patladığı anda
Öfkenin kınında kılıç
olduğunu
Yaşamın bittiği anda
Yeni yaşamların filiz
olduğunu
Bilmelisin
Belki yarın, belki şimdi
Gör bak, nasıl da gelirim.
Ansızın
Bir ülke seli gibi
Coşkun ve heybetli

Acımasız savaşla direnerek oluşan kördüğümünü birer birer çözerek, ancak ulaşabilir büyük yaşam değerlerine. Bir halk bunu nasıl başarır? Bir önderlik ve bu önderliğin izinde yürüyen militanları ile başaracaktır.

Şehadet; ilerici önderliğin izinde, zirveye ulaşan militanlıktır. **Çekdar** heval bu zirveye ulaştı. Çekdar hevali birkaç satırla izah edemeyeceğimiz kesin. Ama elimizden geldiğince anlatmaya çalışacağız.

Çekdar; coşkuludur, iddialıdır! Bükülmez bir kararlılıktır. Yaşamı, savaşımı ancak “kutsal” kelimesi ile belirtilebilir. Çünkü Çekdar heval, bir şiir, bir halk türküsüydü. Ve hep şu dizeler insanın aklına geliyor.

Coşku var umutlara doğru
Savaş var özgürlüğe doğru
Dağların doruklarından
Kalplere inen, yücelen insanlar var.

Ve şehadet yüceliğin en zirvesidir.

Her yoldaş gibi O da var olan köleliğin zincirini görebilmişti. Bu zinciri kırmak için 1992 yılında gerilla saflarına katıldı. Çekdar hevaldeki kararlılık ve iddia, kısa bir sürede sorumluluk üstlenmesiyle somutlaştı. O’ndaki gerillalaşma

özlemi, isteği, doğal olarak pratikte eylemlere yansiyarak başarılı olmasını getirdi.

Evet!.. 1995 baharıydı. Özel savaş kendisini kurumlaştırıp insanlığa boyun eğdirmek için dünyanın en son tekniğini kullanıyordu. Silopi ovasında düşmana vurulacak bir darbe, onun kalbinden vurulmasıdır. Bu önemli iş Çekdar hevale verilmişti.

Grubunun önünde, hafif gülümseyen, mavi gözlü ve içi içine sığmayan edasıyla yürüyordu. Yıldızların karanlıktaki parıltıları, ovanın müthiş sessizliğindeki ayak sesleri ile ova birden ateş haline dönüştü. Yine ihanet vardı. Yine düşkünler vardı... Yine düşmanın gölgeleri, tarihin lanetlediği, insanlık ucubeleri, yaşama hakkı olmayan işbirlikçilik, çetecilik pusudaydı.

Çekdar heval halkı için, insanlık için, fiili bir görevdeyken şehitler kervanına katıldı.

Bizi hiç kimse durduramadı. Şimdi de durdurmak istiyorlar, ama asla başaramayacaklar. Çünkü biz, yaşamın rolünü bulduk. Formül sosyalizmdir, Başkan APO’dur.

Sözü, savaşı intikamla başarıya götürmekti. Sözü bizim de sözü-müz olacaktır.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Hannan MEHMET**
Kod adı: **Çekdar Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **İşıtka köyü-Afrin, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Şewesor köyü/ Silopi**

Doğubeyazıt'ın Buyuretti köyünden olan **Cengdar** heval, yoksul bir ailenin çocuğu olarak yetişir. Küçük yaşlarda fedakarlığı, haksızlığa boyun eğmeyişi ile tanınır. Daha küçük yaşlarda çalışarak ailesine katkıda bulunması, O'nun fedakarlığının göstergesidir. İlkokul yıllarında bir arkadaşı ile yaşadığı anısı, O'nun bir başka özelliğini de ortaya çıkarıyor. Arkadaşı O'na şaka yapmayı düşünür ve O'nu okul merdiveni üzerindeyken arkadan iterek düşürmeye çalışır. Şakadan habersiz olduğu için kendisini gevşek bırakır. Kortrolü sağlayamaz, dizleri ve dirsekleri üzerine düşerek, yüreyemeyecek şekilde yaralanır. Bunun üzerine, O'nu düşüren arkadaşına öğretmeni tarafından eline otuz sopa vurma cezası önerilir. O, bu cezayı reddeder. Adaletli yönü ile tanınan Cengdar heval, ilkokuldan sonra, oyun oynama vakti bulamadığı gibi, maddi zorluklar nedeniyle daha fazla okuyamadı.

Emekle daha küçük yaşlarda tanışan Cengdar heval, Kürdistan'daki hayat şartlarının zorluğundan dolayı İzmir'e gidip inşaatta çalışarak, ailesine katkıda bulunmaya çalışır. İzmir'de bulunduğu yıllarda, henüz mücadeleyi tanımıyordu. Kendisini çalıştıran taşeronlar tarafından fazla çalıştırılıyordu. Bu haksızlığa göz yummayarak karşı çıktığı gibi, işçi arkadaşlarını da buna teşvik etmişti. Böyle şartlarda çalışamayacağını anlayarak, başka yerlerde iş aramaya koyulur. Birkaç arkadaşı ile beraber Marmaris'e gider. Orada Mardinli insanlarla tanışır. Daha sonra bu insanların yurtsever olduğunu öğrenir.

Marmaris'te bulunduğu süre içerisinde, yurtseverlerin düzenlediği Newroz gecesine katılır. Uzun bir süre onların içinde kalır. Kendisine halk gerçekliği ve Kürdistan anlatılır.

Bu temelde mücadeleye katılması gerektiğini kavramakta pek zorluk çekmez. Baskılar ve zorluklar altında kalarak çalışmaktansa, özgürlük için yaşamak ve çalışmak en doğrusudur diye düşünür. Bu temelde halkına faydalı olmaya ve mücadeleye katılmaya karar verir. Maddi ve manevi temelde destek vermeye başlar. Bu ilişki süreci kendisinde devrimci dönüşüme yol açar.

Cengdar heval, üç arkadaşı ile birlikte İzmir'e geri döner. Burada geniş bir akraba kitlesi vardır. Uygun bulunduğu akrabalarına düşüncesini açar. Onlar böyle bir şey yapmasının doğru olmadığını, ailesinin maddi desteğe ihtiyacı olduğunu anlatır ve engel olmaya çalışırlar. Bütün çabalarına rağmen O'nu kararından vazgeçiremezler.

İzmir'de bulunduğu süre içinde herhangi bir çalışmada bulunmaz. Kürdistan'da faşizme karşı savaşarak mücadele etmeyi ister. Abisini görmeye giderken orada karşılaştığı manzara çok ilginçtir. Birkaç asker durmadan kavak ağacına selam verirler. O bu duruma bir anlam veremez. Abisine sorar. Abisi de *"Onlar, Kürt insanlarımızdan olan kişilerdir. Türkçe'yi fazla bilmedikleri için, öğrenmekte zorluk çekiyorlar."* Öğrenene kadar böyle devam etmeleri gerektiğini söyler. Bu olay karşısında öfkesine hakim olamayan Cengdar heval, *"Alçak faşizm, işkenceden başka bir şey uygulamıyor. Sırf Kürt oldukları için onları insanlar karşısında küçük düşürmek istiyorlar"* der. Abisi ile vedalaşarak tekrar İzmir'e döner.

En kısa zamanda üç arkadaşı ile hazırlanarak Kürdistan'a doğru yola koyulurlar. Doğubeyazıt'a gelir gelmez, daha Marmaris'teyken kendisine verilen telefon numarasıyla milis arkadaşlarla irtibat kurmaya çalışır.

Adı, soyadı: **Cengiz ŞAHİN**

Kod adı: **Cengdar**

Doğum yeri ve tarihi: **Buyuretti köyü-Doğubeyazıt, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Botan**

En kısa zamanda onlarla buluşarak konuşur. Ailesini uzaktan da olsa görmek istediğini söyler. Köyün milisleri ile bağlantı sağlanır ve gizlice köye girerler. Evleri caminin tam karşısında olduğu için minareye çıkarak annesini, babasını ve kardeşlerini son bir kere uzaktan dahi olsa, görerek tekrar milis arkadaşlarla beraber Doğubeyazıt'a döner. Ailesini görmesi, O'nu kesinlikle olumsuz etkilemez. Cengdar heval, bir an önce dağdaki gerilla arkadaşlara ulaşmak ister. Bunun üzerine Çiyayê Agırî eteklerinde bulunan köylerden birisine arkadaşlarıyla beraber götürülür. Çok heyecanlı olan Cengdar hevalerin gerilla arkadaşlarla buluşması uzun sürmez. Gece arkadaşları ile beraber Agırî'de bulunan gerilla arkadaşlara kavuşmak için yola koyulurlar. İki saatlik bir yürüyüşten sonra artık özlem duyduğu ve hasret kaldığı dağlara ve gerillaya kavuşur. Buradan da Botan Eyaleti'ne giderek mücadelede aktif rol oynamaya başlar.

Kararlı ve inançlı bir kişiliğe sahip olan Cengdar hevale, askeri yönünün güçlü olmasıyla beraber, üç çatışma sonucunda gösterdiği üstün başarıdan dolayı manga komutanlığı görevi verilir. Bir yıla yakın savaş alanında düşmana karşı amansız mücadele verir. Parti Önderliği'nin; "Onur, amansız savaşanların hakkıdır" sözlerini hiçbir zaman unutmaz ve layık olmaya çalışır. Son olarak girdiği bir çatışmada, yoldaşlarının kurtulması için kendisini siper ederek son kurşununa kadar kahramanca savaşır. Yoldaşları kurtulmuştur. Faşizme teslim olmamak için son olarak el bombasını kendisinde patlatarak şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemizde zaferin teminatı olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Şehit Piros (Firaz ...)

1995 baharında Güney Savaşı'nda şehit

Kavgada yaşar
Ölülerimiz bizim
Bir kitap okur
Bir silah tutar elinde
Kalem oynatır
Ak kağıda döker duygularını
Ve, uyur gündüz gibi
Vücudunuz burada
Yaşam yeşertir yeryüzünde
Gübre olur etimiz
Gül olur kemikler de!..
Alır kandan rengini
Açılır, özgür özgür
Ruhumuz kavgada
Dağlarda...
Ve, isyandadır sizinle!

1980 yılında Gundikê Ramo'da doğan **Yılmaz** heval yurtsever ve maddi durumu orta halli olan bir ailenin çocuğuydu. Ailesi, partiyle uzun süreden beri ilişkidir ve ellerinden gelen yardımı sunmuşlardır. Yılmaz çocukluğunda çobanlık ve tarla işleriyle uğraşmıştır. TC'nin Kürdistan üzerinde uyguladığı yakıp-yıkma politikalarıyla birlikte 1989 yılında köylerinin yakılıp, boşaltılması üzerinde büyük etki yaratmış, gerillayı da görmüş, büyük ilgi ve bağlılık duymuştur. Yurtsever bir aile olmalarından dolayı, düşmanın büyük baskısıyla karşı karşıya kalmışlardır. 1988'de bir amcasının gerillaya katılıp, 1989'da Cizre'de yaşanan bir çatışmada şehit düşmesi, O'nun üzerinde büyük etki yaratır. İntikam duyguları daha da büyür. Amcasının adı da Yılmaz'dır. Sürekli gerilla saflarına katılma isteği duyar. Birgün kararını verip Cudi bölgesine gider, saflara katılmayı ister. Daha yaşı küçük olduğundan ve ailesinin maddi durumu iyi olmadığından dolayı geri gönderilir. Yılmaz heval, inatla ikinci kez gider ve yine geri gönderilir. Aradan bir süre geçtikten sonra üçüncü kez ailesinden ayrılıp bir daha dönmemeye karar verir.

Yılmaz heval iyi bir eğitim görememesine rağmen, saflara katıldıktan sonra partiyi oldukça çabuk kavramış, ayak uydurmuş ve kısa sürede kişilik dönüşümünü sağlamıştır. Alçakgönüllülüğü, fedakarlığı, cesareti ve yoldaşlarına

karşı olan saygı-sevgi dolu yaklaşımlarıyla yaşamda hep örnek olmuştur. Savaşta oldukça cesaretlidir ve en tehlikeli yerlerde, ön cephelede yer alır. Fedakarlığı, cesaretiyle 1995 yılında Hesana'da düşmanın birliklerine karşı yapmış olduğu sızmada, kendini feda etme pahasına BKC ile arkadaşların savunmasını yapmış ve tüm arkadaşlar yara almadan kurtulmuşlardır. Yılmaz heval böylece arkadaşlarına olan bağlılığı ve cesaretini bir kez daha ortaya koymuştur. Yılmaz heval bir düşman operasyonunda arkadaşları ile birlikte bir mağarada saklanır. Sabah günün aydınlanmasıyla birlikte Abuzer heval ile birlikte mağaranın önüne keşif yapmak için gider. Mağaranın önünde düşmanın yerleştiği bir mayın patlar. Abuzer hevalle birlikte ellerini Mazlumlara, Kemallere ve Hayrilere vermişlerdir.

Şehadetlerine bağlılığımızı özgür vatan topraklarını yaratarak göstereceğiz.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Hüsni İZER**

Kod adı: **Yılmaz**

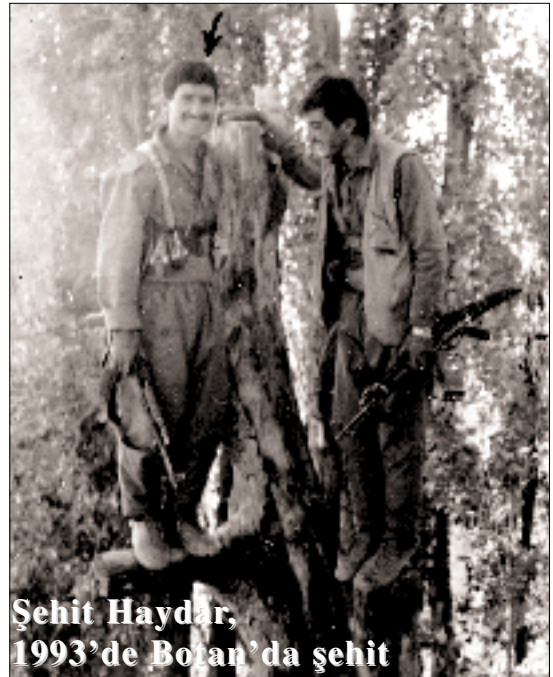
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê**

Ramo köyü/ Şırnak, 1980

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Ekim**

1995, Gırê Çolya/ Cudi

Şehit Haydar,
1993'de Bolan'da şehit

Serdar heval, 1956 yılında Mardin'in Kerboran ilçesinin Basikle köyünde, yoksul, yurtsever bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi yoksulluktan dolayı köyünü terk ederek, Botan'ın değişik yörelerinde yarıcılık yapmaya başlar. Serdar heval böylesi zorlu yaşam koşullarında büyür. En son 1970'li yıllarda, aile olarak Cizira Botan'a yerleşirler. Bu süreçte babası Barzani hareketinden etkilenir ve onlara belirli bir sempati duymaya başlar. Sade ve yurtsever bir yaşam sürdüren Serdar hevalın babası, çocuklarını da bu değerler temelinde eğiterek onlara yurtseverliğin özünü aşılar. Böylelikle yurtseverliğin ilk tohumu Serdar hevalin yüreğinin topraklarına serpilmiş olur.

Serdar heval henüz çok küçük yaşta geleneklere uygun bir tarzda evlendirilir. Babası yaşlandığından dolayı evin bütün işi Serdar hevalın omuzlarına yığılır. Bu ağır yükü kaldırmak için büyük bir çabanın içine girer. Yazları Türkiye metropollerine giderek, kardeşleriyle birlikte tüm zoruklara katlanarak çalışır. Elde ettiği gelirlerle de aileyi geçindirmek için didinir. Zamanla biriktirdiği parayla Cizre'de bir oto tamir atölyesi açar. Böylelikle gerektiği zaman birkaç günlüğüne de olsa, işten ayrılma zeminini yaratır kendisine. Fakat Serdar hevalın asıl istemi halkının kurtuluşudur. Halkın sorunlarıyla ilgilenmek, halkına hizmet etmek O'nun en büyük arzudur. Bundan dolayı düşündüklerini pratiğe geçirme O'nun için bir yurtseverlik görevidir.

15 Ağustos Atılımı'ndan aile olarak duydukları sevinç ve coşku-yu, çevresindeki insanlara taşır ve onları da etkiler. 1985 yılının başlarında babası Cizre'de gözaltına

alınır. Bir aylık bir sorgulamadan sonra serbest bırakılır. Bu durum ailedeki yurtseverliği daha da pekiştirir. Serdar heval de 1986 yılında yurtseverler aracılığıyla partiyle ilişkiye geçer. Parti ile ilişkiye geçtikten sonra bir yandan ailesinin geçimini sağlar, diğer yandan da yurtseverlik görevlerini yerine getirmeye çalışır. 1989'un Ocak ayında Berivan hevalin şahadetinden sonra gözaltına alınır. Günlerce süren işkencelerden sonra bir şey elde edemeyen düşman, zorunlu olarak mahkemede Serdar hevali serbest bırakır. Gördüğü işkencelerden sonra Serdar heval, düşmana olan kinini daha da bilir. Ve bu kinini mücadele bilincine dönüştürerek kısa bir süre sonra yeniden faaliyetlere kararlı bir şekilde başlar. Çalışmalarda illegaliteye büyük bir özen göstererek bir daha düşmanın eline geçmemek için, kendisini çok yönlü ve tedbirli bir çalışma tarzına ulaştırır. Yürüttüğü faaliyetlerde birçok savaşçıyı titizlikle mücadeleye hazırlar. Ve Kürdistan'ın özgürlük ateşi olan gerilaya ulaştırır.

1990 Newroz serhildanında Cizre gençliğinin eylemlilikler geliştirmesinde Serdar hevalın azımsanmayacak emeği olur. Bu süreçte Serdar heval de aktif bir yurtsever olarak milis faaliyetlerini yürütmeye başlar. Hızla parti kültürünü özümseyerek, kendisini eğitir, yoldaşları arasında saygın bir yer edinir. Olgun ve halkçı özellikleriyle kısa sürede Cizre halkının güvenini kazanır. Halka güven vermeye önem veren Serdar heval, düşmanın ektiği güvensizlik tohumlarını söküp atmak için dur durak demeden faaliyetlere yüklenir. Bundan dolayı çalışmalara özenle yaklaşır, görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etmeyi ilke edinir.

Adı, soyadı: **Abdullah KUBE**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Basikle köyü-Kerboran/ Mardin, 1956**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1993, Cizira Botan**

Her zaman ve her koşul altında, tüm zorluklara rağmen kazanımcılığı, sorunlara çözüm gücü olmayı esas alır. Katıldığı her çalışmayı büyük bir ustalıklarla koparıcı, yaratıcı bir tarzla sonuç alıcı kılar. Bildiklerini hayata geçirmede tutarlı bir pratiğin sahibi olur. Hümanist bir yapıya sahip olan Serdar heval, akıcı ve çekici üslubuyla kendisini dinletmesini bildiği kadar, sabırla karşıdakini dinlemesini de bilen yaklaşımlarıyla kitlelerle sıcak bir ilişki yaratır. O'ndaki örgütçü yönler, halkı eyleme geçirmede ateşleyici bir fitil rolünü oynar. 1991-92 yıllarında da alanda yürütülen faaliyetlere; emek, çaba ve fedakarlığıyla en aktif bir şekilde katılan Serdar heval, yürütülen çalışmalar içinde etkin olarak yer alır.

1992 baharında Newroz serhildanına katılan Serdar heval, yanındaki arkadaşlarına dönerek: *"Bu özgürlük filizlerine, özgür bir vatan yaratmak, her Kürdistanlı için en onurlu ve en kutsal görevdir"* der. Özgürlük filizi olarak gördüğü çocuklara karşı, her zaman büyük ilgi göstererek onları eğitir. Serdar heval çevresindeki herkese bu yaklaşımı vermeye çalışır. Bu çabalarıyla etrafındaki herkesi bir örgüt-

çu durumuna getirmeyi amaçlar.

1993 15 Ağustos'unda Serdar hevalle beraber olan bir mücadele arkadaşı, Serdar hevalle olan anılarını şöyle anlatıyor: "1993 15 Ağustos kutlamalarının hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte; akşam karanlıkta biri yanımıza doğru yaklaşıyordu. Gelen Serdar hevaldi. Acil olarak bir araca ihtiyacı olduğunu söyleyerek yere oturdu. Yanımızdaki arkadaşlardan biri, bir yurtseverden araç temin etmek için ayrıldı. Biz daha çayımızı yudumlarken araç gelmişti. Serdar heval tek başına taksiye binerek yola koyuldu. Nereye gideceğini söylememişti. Ama bir-iki saat içerisinde, belirlenen buluşma noktasına geleceğini belirtmişti. Fakat her nedense belirlenen saatte buluşma yerine gelmemişti. Buluşma saatini 15-20 dakika geçiyordu tam ayrılmak üzereyken aşağı sokakta bir araba ışığı göze çarptı. Serdar hevalin olup olmadığını anlamak için, sokağın başındaki evin avlusuna girdik. Taksi hızlıca bizi geçince taksidekinin Serdar heval olduğunu farkettilik. Araç bizi yüz metre kadar geçtikten sonra durmuştu. Serdar heval, hızla araçtan inerek buluşma yerine doğru yürü-

meye başladı. Arkasından seslenince bize doğru geri döndü, 'Acilen doktoru çağırın' dedi. Biz de ilk önce milis arkadaşını sorduğunu zannettik. Çünkü milis arkadaşın kod adı da doktordur. Bunun üzerine biz, doktorun X. mahallesine gittiğini söyledik. Serdar heval, 'Ben onu demiyorum, gerçek doktordan bahsediyorum' dedi. Aracın içine baktığımızda, arka koltukta bir arkadaş uzanmış yatıyordu. Birimiz yaralı arkadaşın barınacağı uygun bir yer aramaya koyulurken, diğerimiz doktor aramaya gitti. Saat gece 01:30'du. O akşam yaralı gerilla arkadaş için gerekli tıbbi müdahale yapıldıktan sonra, başka bir yere götürüldü. Yaralı arkadaşın tedavisiyle Serdar heval ilgilenecekti. Ertesi akşam yaralı arkadaşın durumunu öğrenmek için buluşma noktasına gittik. Arkadaşın gözlerini açtığını ve kendine gelmiş olduğunu buluştuğumuz arkadaştan öğrendik. O akşam aldığımız bu sevindirici haberle tedirginliğimiz biraz yatışmıştı. Bunun üzerine arkadaşını ziyarete gittik. O'nunla biraz konuştuktan sonra, bulunduğumuz evin odasına, ev sahibinin yaşlı babası girdi. Gelmesiyle birlikte, gözlerinden yaş-

lar akmaya başladı. Ve eğilerek arkadaşını alından öptü. Yaralı arkadaşın bütün teskin etme çabalarına rağmen, dedenin buruşuk gözlerindeki yaş durmak bilmiyordu. Bir an bizler de duygusallığa kapıldık. Fakat Serdar heval, her zamanki soğukkanlılığıyla ortamı yatıştırmasını bildi. Evin küçük odasında tatlı bir sohbete dalmıştı ki, işlerin yoğunluğundan dolayı istemeye istemeye oradan ayrıldık.

15 Ağustos çalışma ve görevlendirmeleri tamamlandıktan sonra herkes görev alanına doğru yola koyuldu. Ertesi akşam karanlığın basmasıyla silah sesleri birbirini izledi. Artık 15 Ağustos kutlamaları başlamıştı. İzli mermiler gökyüzünde anlık renkli eksenler oluştuyordu. Silah seslerine karışan zılgıt sesleri, çocuk haykırırları, zafer gününe duyulan özlemi dilendiriyordu. O akşam ilk kurşuna zafer kurşunları katılıyordu. Ertesi gün öğleye doğru mahallelerdeki çocuklar ellerindeki flamalarla cadde ve sokaklarda bayramlarını kutluyorlardı. Yaralı arkadaş o akşam heyecanlanmıştı. Daha önceden de Cizre halkının yurtseverliğini arkadaşlarından dinlemişti, ama bu kez bizzat halkın coşkusuyla ortak oluyordu. Akşam üzeri toplu cemaata gidip değerlendirme yapıldıktan sonra, yaralı arkadaş için uygun bir yer aramaya koyulduk. Yeri temin ettikten sonra, takisi ile arkadaşını almaya gittik. Fakat ev sahibinin eşi arkadaşını götürmemize razı olmuyordu. Sonra tekrar getireceğimize dair ikna ettikten sonra, arkadaşını yeni bir eve götürdük. Arkadaşın yarası gün geçtikçe iyileşiyordu. Çabucak pencere kenarına yatağını yaptık. Şehir merkezinin tümü buradan görünüyordu. Bir ara Serdar hevale seslenerek; ‘Şurası Birca Belek midir?’

diye sordu. Serdar heval; ‘evet’ diyerek, Birca Belek’i tanıtmaya çalıştı. Meleyê Cıziri’nin divanından bir dize şiir okuduktan sonra, yaralı arkadaş bir ara yarasını unutup sağa doğru kendisini çevirdi. Acı hissetmesine rağmen acısını dışı vurmadı.

Akşam karanlığı basmak üzereyken yaralı arkadaş hayallere dalıp yoldaşlarını arar gibi oluyordu. Bir an önce iyileşip tekrar birliğine katılma coşkunu taşıyordu. Bir ara Serdar hevale dönüp; ‘Cizira Botan hangi zamanda kurulmuş?’ diye sordu. Serdar heval; ‘Heval ben tarihçi değilim, fakat anlatılanlara göre Cizre ilk kurulduğunda, Dicle Nehri, şehrin merkezinin girişinde ikiye ayrılır, çıkışında ise tekrar birleşmiş. Nehir üzerinde sallarla yolculuk yapılmış. Tarihi bir yapıya sahip surların yapımının, üçyüzlü yıllara kadar uzandığı söylenir. Bu süreçte Yahudiler, Asuriler ve Zerdüştler burada yaşarlarmış. Daha sonra İslamiyet’in Kürdistan’a girişi ile, Arap şeyhleri de şehre yerleşmişler. Bugün için işin en acı olan bir yönü ise, sömürgeci güçlerin üs alanı olarak şehrin en güzel yeri olan Birca Belek’i kullanıyor olmasıdır.’

Güneş batmış, karanlık çökmüştü. Ev sahibi akşam yemeğini hazırlıyordu. Yaralı arkadaş yemekten sonra ilaçlarını içti ve yatağına uzandı. Gece onbirde askeri taburdan bir-iki el silah sesi duyuldu. Düşman akşamları panzerlerle korucuların olduğu evlerin içinde gizleniyordu. Burası hem taburun tam karşısındaydı, hem de şehrin en stratejik yeri idi. O akşam toplanma noktasında yapılan planlamada düşmana büyük bir sürpriz hazırlanmıştı, panzerlerin geçtiği üst yol mayınlanmıştı. Fakat o gün, panzerlerden önce giden bir koru-

cu arabası mayına çarpınca düşman artık taktiği farketmiş ve bu yolları kullanmaz olmuştu. Artık daha çok asfalt yolları kullanıyordu. Bir akşam üstüydü yine, ana yoldan geçen panzerin sesi duyuldu. Serdar heval birden avluya çıkarak panzeri gözetlemeye başladı. Biraz bekledikten sonra tekrar odaya dönerek düşünmeye başladı. Epey zaman olmuştu, yaralı arkadaşla birlikte bu evde kalalı. Bu nedenle başka bir yer aramaya başlandı. Ertesi akşam Midyat yolu üzerinde yurtseverlere ait olan boş bir ev temin ettik. Ama yolun üst kesiminde olan bu evin arkası tepeye dönüktü. Ön kapısının açıldığı sokak çok dardı. Taksiler zorlukla bu sokağa girebiliyordu ve etraf genelde çok sessizdi. 10 Eylül akşamıydı, yaralı arkadaş ısıtılan suyla banyo yaptırdıktan sonra, arkadaş yatağına uzandı. Derin bir uykuya daldığında, Serdar heval de silahını temizlemeye başlamıştı.

Düşman, gece dürbünleriyle şehri gözetlerken Serdar hevalın kaldığı eve geceleri silahlı kişilerin gelip gittiğini farketmişti. Tarihin 11 Eylül’ü gösterdiği günün gecesi, karanlıklar hain bir sessizliğe gömülmüştü. Adeta güneş bugün şafakta parlamamak için inat etmişti. Birden sessizlik, panzer sesleriyle parçalandı. Serdar heval kapıdan çıkarak avluya yöneldi. Evin arka tarafından çakal sürülerinin sesi geliyordu. Dört panzerle evin etrafı çepe çevre sarılmıştı. Bunu farkeden Serdar heval hızlı adımlarla içeri girdi. Yaralı arkadaş seslerden uyanmış, Serdar hevale sesleniyordu; ‘Heval, heval bana silahları ver ve hemen evden ayrıl. Düşmanla ben hesaplaşacağım.’ Serdar heval; ‘Olur mu heval, ben de bu düşünün oyuncusuyum, benden bunu isteye-

mezsin, beraber halay çekeceğiz!’ dedikten sonra üstündeki bombalardan ikisini ve tabancayı yaralı arkadaşına uzattı. Sıkıca sarıldılar birbirlerine, bir ara göz göze geldiler. Yaralı arkadaş ‘Tamam mı heval, Birca Belek’te buluşuruz’ dedi. Serdar heval, ani bir hareketle dışarıya çıkarken cevap verir; ‘buluşuruz heval.’ Merdivenlerden inerek dış balkonun kalın beton kolonuna yaslanır. Mermiyi namluya sürek, beklemeye koyulur. Kısa bir zaman geçtikten sonra düşman avluya girer. Bunu farkedenden Serdar heval, bütün hırsıyla tetiğe sarılır. Tüm öfkesiyle şarjörü düşmanın üzerine boşaltır. Darbe yiyen düşman avludan çıkarak, makineli tüfeklerle evi taramaya başladı. Ardından bomba sesleri ortalığı mahşer yerine çevirirken, harekete geçen panzerler evi yıkmaya çalışıyordu.

Bunun üzerine içeri giren Serdar heval, yaralı arkadaşını kucağına aldığı gibi, merdivenlerden hızla indi ve balkon kolunun yanına yerleşti. Düşman taramaya devam ediyordu. Bir ara Serdar heval evin aşağı kapısını kontrol etmek için eğilerek aşağı doğru gitti. Silah sesleri bir anlık da olsa kesilmişti. Düşmanın takviye güçler getirdiğini farkedenden Serdar heval, hemen yukarı çıktı. Düşman evi yıkmaya çalışıyordu. Birden yan duvarın üzerine doğru yıkıldığını farkedenden Serdar heval, yaralı arkadaşını sürükleyerek evin aşağısına çekti. Elindeki bombaları düşmanın üzerine fırlattığı gibi, düşman çığlıkları yükselmeye başladı. Yirmi dakika olmuştu ki, güneş yavaş yavaş ufuktan görünüyordu. Mahalle sakinleri çoktan uyanmış ve bomba seslerinin geldiği yöne bakıyordu. Evin içine atılan bombalar, yangına sebep olmuştu. Evin büyük bir bölümünün

yıkılmasıyla düşman çatışmanın bittiğini sanmıştı. Kendinden emin çakal sürüleri, en önde komiserleri içeriye girmeye çalıştılar. Tam bu sırada en öndeki komiser boynundan aldığı tek kurşunla yuvarlandı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Yeniden bombalarla evin avlusu dövülmeye başlandı. Bu sefer aşağı yoldan eve girmeye çalışıyorlardı. Serdar heval şarjörünü kontrol ettikten sonra, yaralı arkadaşının yanına gelir. Aşağıdan ve yukarıdan çarpaz ateşin açılmasıyla Serdar heval yaralanır ve yere düşer. Sağ kolu tutmadığından sol tarafına dayanarak yaralı arkadaşla birlikte yukarı çıkmaya başlar. Yaralı arkadaş, Serdar hevalin silahını alarak diğer duvarın köşesinde beklemeye koyulur. Yüzlerce düşman gücüne karşı iki yoldaş, her biri birer volkan, bir parça ateş, bin yılların kınıni düşmana kusuyorlardı. Yaralı arkadaş elindeki bombaları atarak yerinden ayrılp Serdar hevalin yanına gelir. Ama Serdar heval şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşmiştir. Serdar hevalin başını yavaşça kaldırarak kucağına koyar. Elini avucuna alarak yüzüne bakar. Serdar heval sanki ölüme gülümsüyor gibidir. Serdar hevalin bıyıklarına sıçrayan kanı elleriyle temizledikten sonra, son olarak Başkan APO’ya bağlılığını “*Bijê Serok APO*” diye haykırır. Bu slogana düşman bombalarla cevap verir. Yaralı arkadaş; ‘Bizler öldükçe yaşayacağız’ derken yankılandı sesi Dicle nehrinin dingin sularında...

Onların şehadeti, zaferi yaratmayı emrediyor bizlere. Şehitlere and olsun ki, şehadetleriyle yazdıkları zafer talimatlarının savaşçıları olarak sonuna kadar direnerek özgür bir Kürdistan yaratacağız!

Mücadele arkadaşları

Büyü çocuk
Büyü gün gün
Dövüşmeyi öğren
İstemeyi
Yaratmayı
Ve sahiplenmeyi
Unutma ki
Gecelerin karanlık
yüzünü yarıdık
senin için
Ellerimizde yeşeren
çiçeklerimiz
Özgürlüğündür senin
ve aydınlık
ve mutlu
geleceğim
Büyü çocuk
Büyü gün gün
Savaşmayı öğren çocuk
Vurmayı
vurulmayı
kazanmayı
ve sahiplenmeyi

Öğren ki
Yeşeren gül bahçelerin
solmasın bir daha
Ne ataların gibi boynun
bükük olsun
Tarihin kara
Ne toprağın gibi kısır
Yüreği kara

Kürdistan'ın miladıdır Ağustos ayı. Başkaldırı, güven günyüzüne çıkacak, özgürlük fırtınası olarak esmeye başlayacaktır. Sömürgeci, ihanetçi tutunamayıp, kaçacak fırtınanın esintisinden.

Kolay kolay rastlanmayan, korkusuzluğuyla ölüme can verme cüretinin zirvesinde yaşayan **Cansöz** hevali anlatmak gerçekten çok zor. Meziyetlerini, hünerlerini ifade edebilmek oldukça güç. Şehadetlerini bir yazıyla dile getirebilmekte insan yetersiz kalıyor. Romanlarda hep kahramanlar vardır. Bu anlamda her şehidimizin bir romanı yazılmalıdır aslında. Çünkü gerçek kahramanlar, halkımızın en güzide evlatları şehitlerdir.

Cansöz hevali anlatabilmek için her şeyden önce O'nun ruhunu anlamak gerekiyor. Sevgisini, umudunu, cesaretini, güzelliğini, yüreğinde alevlenen coşku ateşini, her zorluğa göğüs geren kararlılığını, kalbindeki heyecanları bilmek gerekiyor.

Bambaşka bir insandı. Düşünüyor, düşündüklerini yargılıyor, yargıladığı olgularda yeniyi bularak uygulama yüreği ile kaygısız pratiği, siyasililiğiyle çok az bulunan bir yoldaşı. Şahin bakışlı gözleriyle geleceği görmede öncüydü. Adını da özünden almış, el attığı her şeye ruh-can veriyor, hareketlendiriyor ve sevinç katıyordu Cansöz heval. Yaşama ruh katmanın, düşmana korku vermenin somutlaşmış canlı ifadesiydi. Ve şimdiye kadar en çok etkilendiğim yoldaşlardan biri de O'ydu. "Bir Apocu gerilla nasıl olmalıdır?" diye sorulursa hiç tereddüte düşmeden "Cansöz yoldaş gibi" yanıtını veririm. O, Apocu ruh, dirayet ve cesareti şahsında cisimleştirmişti. İnsan doğar-büyür ve ölür. Bu doğanın karakteri gereğidir. Ama Cansöz heval, Apocu olmak için doğmuş ve "Ağustos"la büyümüştü. Ölüm nedir ki. Dünyada ölümsüzleşmek, kalıcılaşmak, mutlaklaşmak, hiçbir aşınımına uğramaya-

cak değerlerle mayalanarak insanlaşmak Apoculuktur. Ve bunun temsilciliğini yapan cesaretin adıdır Cansöz.

Küçük Güney'in Andiwez köyünde 1974 yılında dünyaya gelir. Ailesinin yurtsever olması ve mücadeleye öncü militan düzeyinde birçok kadro vermesinden dolayı, küçük yaşta devrimci olarak şekillenip terbiye alır. Partinin bir ailesi durumundaki konumlarından ötürü partiye tanıştığı için birçok pratik görevi yerine getirerek geleceğin öncüsü olmaya adaylığını koyar. Okul öğreniminin yanında kuryelik ve birçok örgüt çalışmasında yorulmak bilmeyen çabalar sergiler. Yaşının ve gücünün üstünde birçok çalışmaya katılarak, görevini cesaretle, usanmadan giderek artan doyumsuzlukla yerine getirme fedakarlığını gösterir. Akademiyeye gidip Önderliği yakından görmeyi, yurtseverliğin özüyle yoğrulmuş düşünceleri, doğuştan atılgan, cesaretli ve canlı fiziğiyle bir an önce gerilla olma arzusunu partiye iletir.

15 Ağustos hamlesinden itibaren şahsında giderek gelişen başkaldırı ve isyan duyguları gerilladan başka bir yaşamı düşünemez duruma sokmuştur O'nu. Gerilla, savaş, eylem denildi mi ruhu secdeye kapanıyor, hemen ulaşmak istiyor bu gerçeğe. Bundan dolayı renksiz, rutin ve kendi deyimiyle "kuru ot" olarak tanımladığı okulunu lise son sınıftan bırakarak gerilla olmak istiyordu. Gerillaya gitme isteğini partiye ve ailesine sürekli dayatıyordu. Ailesinde, akraba çevresinde şehadetlerin yaşanması, düşmana olan kin ve öfkesini daha da arttırıyordu. İntikam duygularını şaha kaldırıyor, "şehitlerin silahları yerde kalmamalı" düşüncesi gerilla dışındaki bir yaşamı işkence olarak görmesine yol açıyordu.

Başkaldırı ve özgürlük günü olan Newroz'da ülkeye geçmesi tüm duygularını daha da anlamlı kılıyordu. Civa gibi kabına sığmayan intikam duyguları, yaşamın aktivitesi olması-

Adı, soyadı: **Kasım Hasan**

KELİT

Kod adı: **Cansöz**

Doğum yeri ve tarihi: **Andiwer köyü-Dêrik, 1974**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Eylül 1995, Çiyayê Spî**

nı sağlıyor, yoldaşlarına moral ve cesaret vermenin kaynağına dönüştürüyor, mıknaş gibi çekim gücü oluyordu. 1992 Güney Savaşı'na kadar kuryelik görevini başarıyla yerine getirdiğinden dolayı, tüm yoldaşların güven ve sempatisini kazanıyordu.

Özlemlerinin sıcaklığını hissetmenin, intikamı tatmanın zevkini yaşayacağı Güney Savaşı'ndaydı artık. Yıl 1992, emperyalizm, sömürgecilik ve satılmış Kürtlüğe karşı direniş geleneğinin yaratıcı militanlarının öncüsüydü. Satılmış Kürtlüğe karşı özgürlükçü Kürdün intikam mevzisinde namlusu susmak bilmiyordu. Birgün takım, birgün bölük, bir gün de üç-dört saldırı kolunun başındaydı. İhanet ve direniş, 40 gün, 40 gece kesilmeyen çarpışmalar O'nu kahramanlaştırmıştı. Direniş mevzilerinin jokersi olmuştu. Ege'de, Hontur'da Gelîyê Pisaxa'da, Pîrbîla'da, Kela Şabanîkê'de, Keşan'da, Haftanın'de, direnişin her tepesinde, yamacında, vadisinde muhteşemleşen aslanlar gibi saldırılardaydı Cansöz heval.

Şahin gibi dolaşıyor, avının peşinden iz sürüyor ve kapıyordu. Özgür bir saldırı stili vardı. Kleşini eline değil omuzuna atar, mevzisini gözlemler, müthiş bir atılganlıkla süzülerek, ihanetçilerin mevzisine yaklaşır ve önce bombayı atardı. Bu özgürlüğünde karanlık veya aydınlık olması fark etmiyordu, saldırırken adeta ihanetçiyi dondururdu. Saldırı ruhunun doruğunda olduğunu gören düşman mevzisindeki ihanetçilerin eli ayaklarına dolanıyor mermi sıkmaktan korkuyorlardı. Çünkü fırtına gibi kör edip süpürüyordu. Günümüze kadar ihanetçi güçlerin gerillanın bombasından kaçmalarının kaynağını bu savaştan aldıkları söylenebilir. Bu konuda ilginç bir anısı var Cansöz hevalin; yine bir gün saldırısında mevziye attığı bombanın patlamayarak peşmergenin yeleğinin cebine girmesi psikolojik olarak ihanetçilere yıllarca belleklerinden silinmeyecek bir

korku vermiştir. Espri ama gerçek, fırtınalaşan ruhun eyleminde ortaya çıkan bir güzellikti.

İnsana yol gösteren, neşelendiren, cesaret aşılayan, moral kazandıran olguların sırrında saklı olup da kendini pratikte kanıtlayan marifetlerle dolu olan birçok olay daha var.

1993 Kelâ Memê ve Tanin pratiğinde çelikleşen fiziki, olgunlaşan yaşamıyla zirvede seyrederek daha da güzelleşmişti Cansöz heval. Eylemlerdeki duyarlılığı, düşmana karşı kurnazlığı ve vuruştaki sonuç alıcılığıyla tüm savaş arkadaşlarının gözdesiydi. 1994 yılında Botan'daki intikam eylemlerini gerçekleştiren hareketli birlikte yer alıyor, biyolojik yapısında depolanan intikam duygularını sergilemekten zerre kadar kendisini geri çekmiyor; Dr. Kendal, Pale, Sozdar ve diğer birçok yoldaşının takipçisi olduğunu onurluca kanıtlıyordu.

1995 Çelik Operasyonu'nda Haftanın'de rolünü oynayan yine Cansöz hevaldi. Düşmanın işgal operasyonuna rağmen birliğinin güvenliğini sağlayarak yoldaşlarını korumuş, ardından kedinin fare ile oynaması gibi birçok eylem gerçekleştirmişti. O'nun için Haftanın'de düşmanla çarpışmak; düşmanı dansa davet edip düşürmekti. Araziyi karış-karış bildiği için nerede neyin yapılması gerektiğini kestirip, inisiyatif koyabiliyor, hakim olmasını başarıyordu. Genç yaşına rağmen, çok yönlülüğü ile her şeyi tamamlamıştı şahsında.

Haftanın'deyken bir süre aynı birlikte beraber kalmıştık. O'ndan etkilenmemek, doğallığını, ilişkilerindeki sıcaklığını ve yaşamdaki paylaşımcılığını görmemek mümkün değildir. Sorunlar karşısındaki cesaretli tavırları, çözüm önerileri, atılganlığı, pratisyenliği, sevimli anlatımları sürekli ilgimi çekiyor, kendisine hayranlık duymamı sağlıyordu. O'nun sorumlusu değil, O'nu kendi komutanım olarak görüyordum. Radikal bir

ölmek, ve;
dağılmak yurdun topraklarına
sonra;
mezarımın başında biten,
bir kırmızı çiçeği
bir çocuğun koparıp,
annesine ya da sevdiğine
hediye etmesi,
işte budur yoldaşlarım.
özgür bir ülke uğruna
özgür bir yaşam seçmek
toprağına suyuna, karışıp
ona baharı getirmek...

kişiliği vardı, çok farklı seçkin özellikleriyle sürekli birlikte kalma arzusu yaratmıştı bende. Seçkin niteliklerini ifade etmekte gerçekten oldukça zorlandım.

KDP işbirlikliğine karşı başlatılan hamle öncesinde yapılan düzenlemede Çiyayê Spi'ye gitmişti ve en kutsal rolünü orada oynayacaktı. Saldırı denince akla gelen ilk isim Cansöz hevaldi. Hamlenin başlamasıyla yine en güçlü vuruşların sahibi olmuştu.

Tarih 10 Eylül 1995. Kürdistan bir yiğidini daha kucaklayacaktı bugün. Saldıracaktı yine Cansöz heval, hiçbir engel tanımadan ihanetçinin tuttuğu halaya. Toprak anaya duyduğu hasreti gidermenin coşkusuyla dolup taşıyor, şahin gözlerinde kavuşmanın sevinci okunuyordu. İhanetçi namlusunun güllesi caydıramayacaktı O'nu yolundan. Toprakta güç alıp devleşecekti Çiyayê Spi'nin zirvesinde. 11 Eylül şafağında Haftanın selama duruyordu zirvede abidesi dikilen kahraman Cansöz'e...

Mücadele arkadaşları

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok zirveleştiği Botan sahasının Silopi şehrinde, Cudi dağının eteklerinde Cudi heval dünyaya gelir. Sömürgeci güçlerin eğitim kurumlarını sevmediğinden sadece ilkokulu bitirir. Yaşadığı yerde mücadelenin çok yoğun olması, Cudi hevalin yurtseverlik duygularını erken yaşlarda geliştirir. Kırmızı-sarı-yeşil renkler, O'nun için büyük bir tutku haline gelir. Düşman, halkımızın bağlı olduğu, tarihi anlamı ve manevi değeri çok yüksek olan bu renklerimiz gördükçe çılgına dönmektedir.

Cudi heval bu renkleri giydiği için, düşman 1992 yılında O'nu tutuklar. Onbeş gün tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılır. Ancak kardeşi Hüseyin'in Silopi serhıldanında şehit edilmesi kinini daha çok bilemiştir. Kardeşinin intikamını alma duygusu, Cudi hevali çepeçevre sarmıştır. Aynı zamanda bunu bir sorumluluk olarak da hissederek.

Artık kararını kesinleştirir ve 1992 yazında Cudi dağına saflara katılır. 1993 ateşkes sürecinden sonra Uludere'de eğitim devresine katılır.

Daha sonra Haftanın'e, Haftanın'den Kaşure mıntıkasına geçer. Kadro eğitiminden sonra, pratik sürece katılır. Bu esnada yaralanır. Büyük bir sabırsızlıkla yarasının iyileşmesini bekler. Çünkü eğitim devresi düşmanı daha yakından tanımamasını sağlamıştır. Düşmana karşı amansız bir savaş vermemiz, tarihi bir hesaplaşma yapmamız gerektiğini, iyice bilince çıkarır.

Yarasının tedavisi biter bitmez Hakkari hareketli gerilla taburuna katılır.

Cudi heval yaşadığı bütün bu süreçlerde, fedakarlık yapmada, düşmanın üzerine yönelmede en ufak bir tereddüte düşmez.

Özgürlük uğruna ağır bedeller ödemek bir borçtur hepimiz için, şehitlerin haykırışları bunun içindir.

Cudi heval manevi komutanlarımıza bağlılığı bütün yaşamıyla bütünleştiren bir arkadaşdır. Cudi heval şehitlerimizin ısrarlı bir takipçisiydi.

1995 yılı düşmanın çok ağır yönelimlerinin olduğu bir yıldır. Düşmanın bu imha amaçlı planını boşa çıkarma istemi, büyük bir direnişi beraberinde getiriyordu. Cudi heval düşmanın bir tepe saldırısı sırasında, kobra taraması sonucu şehitlik mertebesine ulaşarak, ülkesiyle sonsuza dek bütünleşir.

Silahını bize teslim ettiğin yerden, mücadelemizi zaferle taçlandıran kadar, senin ve bütün şehitlerimizin intikamını alacağımıza and içeriz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hasan TAYŞUN**
Kod adı: **Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi (Sperti aşireti), 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 yazı**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1995, Nebirnaf yaylası-Karanser dağı**

Geçmişte Kürt ve Kürdistan denilince akla gelen ilk çağrışım kölelik, yitklik, insanlıktan çıkarılış, çürümeydi... Kürdistan uygarlığın, kültürün doğuş yeri ve Kürt halkı bunun yaratanı, bunu korumadaki en güçlü savaşı olmasına ve bu kültür değerlerini ve her bir köşesi bir cennet parçası olan ülke güzelliklerini almak için yapılan baskı, işgal, talana karşı birçok kez başkaldırmasına karşın, bir türlü tarih sahnesine bir halk, bir güç olarak çıkmayı başaramamış ve kültürde, yaşamda, kişilikte, toplumsallıkta geliştirilmekten kendini kurtaramamıştır. Yüzyıllarca bu uygulamalarla karşılaşan Kürdistan, en son Türk barbarlığının uç noktada seyrettiği bir alan ve faşizmin kendini yarattığı topraklar haline getirilmiştir. Kendini tüm bu yokediliştten koruyan kesimler dağlara sığınan, kalan son yaşam kırıntılarını yeniden boy vermeye hazır fidanlar haline getiren dağlardaki halkımızdır. Yaşamla ölüm arasında bir çizgide gidip gelenler ise ova ve faşizmin rahat ulaştığı yörelerdedirler. İşte Elazığ da bunların başında gelir. Düşman tarafından yoğun asimilasyona uğratılan ve neredeyse faşizmin kalesi durumuna getirilen bir konumdadır. Ama, buna karşın geçmiş tarihte ve bugün Kürdün başkaldırdığı, özüne dönme istemini ifade ettiği bir yerdir de aynı zamanda... Kürdün PKK'yle dirilişinin ilk adımlarının atıldığı bir yer olma gibi özel bir konuma da sahiptir. Elazığ, faşizmin yoğun odaklanmasına karşın, güçlü devrimcileri de bağrında yetiştirmesini bilmiştir. Ve bugün Kürdün özüne dönüşünü sağlayan ve dirilerek vatanını yeniden var olmaya götüren özgürlük mücadelesine birçok değerli özgürlük savaşçısı katarak kararan yüzünü aklandırmaya, yerin derinliklerinde gömülü ümitlerini alevlendirmeye çalışmaktadır.

Elazığ, sosyal yapılanma açısından oldukça kozmopolit bir yapıya

sahiptir. Faşist kesimlerin ağırlıkta olmasının yanında Alevi, Türk ve Kürt kesimlerini de içinde barındıran, farklı mezhep, ideolojik düşünceye sahip, karmaşık bir yer olma gibi bir özelliği de taşımaktadır.

İşte, Aryen heval de Kürdistan'ın ve Türkiye halkının kurtuluşu için özgürlük ve umut yolculuğuna çıkan özgürlük savaşçılarından biridir.

Aile yapısı genel ölçülerden farklı olduğu için O'nun yetiştirilmesi de genel yetiştirilme tarzlarından farklıdır. Bu, Aryen hevalin farklı bir kişilik olarak gelişimini de beraberinde getirmiştir. Aile demokrattır ve Aryen heval üzerinde geleneksel yaklaşımlar ya da feodal baskılar uygulamamıştır. Aile içinde kendisine bir bayan olmaktan öteye, erkek gibi yaklaşılmış, öyle yetiştirilmiştir. Bu yetiştirme koşulları küçük yaştan itibaren kendine güven, inisiyatifli, ilişkilerinde rahat olan, dinlenen, kabul edilen bir kişilik edinmesini sağlamıştır. Küçük yaştan itibaren olgunluğu, yetenekleri, herkese karşı sevgi ve saygı ölçülerini çok iyi ayarlaması, mütevaziliği, çalışkanlığı ve zekasıyla kendisini her yaştan insana sevdirebilmiştir. Bu özelliklerini okul süreçlerinde daha da kökleştirerek, toplumda farklı bir kişiliği egemen kılmayı başarmıştır. Aydınlanmayı sağlayarak, toplumdaki çelişkileri bilince çıkarıp, çıkış yolunun sadece ve sadece PKK öncülüğünde verilen mücadelede olduğunu göreyerek, 1993 yılında mücadelenin en kızgın sahasında Botan'da saflara katılmıştır.

Bu süreçler, mücadelenin her alanda gelişip kitleselleştiği, katılımların çığ gibi büyüdüğü ve savaşın en üst boyutta verildiği süreçlerdir. Katılımıyla beraber Botan gibi köylülüğün ağır bastığı, birçok aydın kökenlinin ya dışlandığı, ya da güç getiremediği noktada uzlaşıp eridiği bir ortamda, eğitim almamasına rağmen kişiliğindeki oturmuşluk, öz-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Aryen**

Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993,**

Botan

Şehadet tarihi ve yeri: **Botan**

Ayakta soldan 1. şehit Aryen
Oturan soldan 1. şehit Nucan

gürlüğe olan tutkusuyla ne bu geriliklere yenilip boyun eğmiş, ne de buradaki arkadaşlarını hor görüp küçümsemiştir. Tüm bunların tersine bu yoldaşlarıyla mütevaziliği ile, emekçiliği ile ve de yoldaşlarının emeklerine, çabalarına değer vererek, partiye olan bağlılıklarına, savaşçılıklarına saygı duyarak, ama gerilikleri ile de savaşarak çok sıcak ve derin ilişkiler kurmayı sağlayabilmiştir. Savaş ortamına düşmanın yoğun yönelimlerine, tüm tecrübesizliğine rağmen, ilk günlerden itibaren çok hızlı bir uyum sağlamış, savaşçılığı, cesareti, kendine güveni ile yetinmemiş, bu olumlu özelliklerini partiyi, Parti Önderliği'ni tanımak için harcadığı yoğun çabasıyla bütünleştirerek, öğrenmede sınır tanımayan, militanlaşma, özgürleşmede ısrarlı, kadının özgürleşmesinde kararlı bir militan kişiliği büyük oranda kendisinde yaratabilmiştir. Ailede rahat bir ortamda büyümesine karşın, fedakarlığı, emekçiliği ile kısa sürede tüm yoldaşlarına kendisini kabul ettirmiş, güç ve moral kaynağı olmuştur.

Kısa süreli, fakat başarılı bir pra-

tiğin sahibi olan Aryen heval, parti tarihinde önemli süreçlerden biri olan PKK V. Kongresi'ne katılma gibi tarihi bir şansını elde etmiş, böylesi ağır sorumlulukları olan bir atmosferi yaşamış ve hem katılımda, hem de üstlenilmesi gereken görevlerde üzerine düşenleri büyük bir istem ve cidiyetle yerine getirme çabasında olmuştur. Aryen heval, mücadeledeki her parti militanı için en büyük örnek ve hedef olan önderlik sahasına gelmeyle önemli bir fırsat yakalamıştır.

Ülkeye kolay uyum sağladığı gibi, önderlik sahasındaki disiplinli yaşama, sosyaliteye de çok kısa sürede katılmayı sağlamış ve partileşme, özgür kadın kişiliğine ulaşma noktasında attığı adımları daha hızlı ve güçlü kılabilmiş, burada güçlü bir dönüşümü yaratabilmiştir. Öğrenmeye olan tutkusunu burada daha da güçlendirmiş, özellikle önderliği anlama, tanıma yönünde yoğunlaşmıştır. Önderliğin dünyasını çabuk kavramada, ruhta, düşüncede, anlamada büyük bir çabası olmuş ve bunda da önemli bir aşama kaydetmiştir. Önderliğe layık olabilecek, özgür kadın

kişiliğinde çok önemli halkalar yakalayabilmiştir. Bu konuda Önderliğin güvenini, sevgisini kazanmayı da başarmıştır. Önderliği daha derinden tanımasıyla, bağlılığındaki duygusallık yerini bilimsel bir bağlılığa, sevgisi ise derinliğe dönüştürmüştür. Önderliğin bu emek ve sevgisine layık olabilmek için Önderliği ülkeye gittiği savaş alanlarına taşımayı amaç edinmiştir.

Parti Önderliği sahasından aldığı güçle, büyük bir coşku, kararlılık ve iddiayla 1995 sonbaharında ülkeye yönelmiş ve Fırtına Taburu'nda yer almıştır. Ülkeye girişle beraber hiç beklemeden Önderliği, Önderlik sevgisini, tarzını arkadaşlarına vermeye, gördüğü eksiklikleri gidermeye başlamış, bu konuda yorulmadan, büyük bir ikna gücü gösterebilmiştir. Ancak, bunu yaparken kendini ve yeteneklerini uzun bir sürece hazırlama, bunları korumada gereken duyarlılığı göstermemiş, bu anlamda Önderliğin beklentilerini tam cevaplayamadan savaşın ön cephelerinde yer almayı dayatmış ve işbirlikçilerle girilen bir çatışmada, kahramanca direnerek şehit düşmüştür.

Parti Önderliği'mizin büyük insanlık savaşında yüce amaçlar için cennet ülkesi Kürdistan'ın topraklarını kanıyla sulayan ne ilk ne de son yoldaşımızsn! Tüm şehitlerimiz gibi tüm varlığıyla, özlemine, sevgine, umudunla, amacınla, silahınla, dağların doruklarında, kavga saflarımızdasın!

Silah arkadaşları

Bengin heval 1969'da Afrin'in Kurzeli köyünde dünyaya gelir. Yurtsever bir ailenin dördüncü çocuğudur. Ailesinin maddi durumu normaldir. Aydın bir ortamda, ağırbaşlı, çalışkan ve iyi bir aile terbiyesiyle büyütülür. Köy çevresinde saygınlığıyla tanınır. Yine arkadaşları arasında da sevilip-sayılan ve sempatikliğiyle bilinen biridir. İlköğrenimini altı yıl köyünde, orta öğrenimi ise Afrin'de yapar. Okumaya büyük ilgi duyar. Üniversite öğrenimini görmek için Halep'e gider. İlk iki yılında elektrik bölümünde okur. Bengin heval okulda çalışkanlığı ve yurtseverliğiyle tanınır.

1987'de daha lise yıllarındayken partiye tanışıp çalışmalara başlar. Lise yıllarında başladığı çalışmalarını üniversite yıllarında daha da boyutlandırır. Partinin örgütlenme faaliyetlerine aktif katılır. Çalışmalarını, köy çevresine özellikle gençliğe taşırır. Kısa sürede oldukça büyük başarılar sağlar. Propaganda ve kitle çalışmalarında sonuç alıcıdır. Böylece birçok genci ve aileyi etkileyerek partiye katılmalarını sağlar. 1991 yılına kadar bu çalışmalarını yoğun olarak sürdürürken, öğrenimine de devam eder. Bu süreçte yine faaliyet yürüttüğü çevrede, başarılı çalışmalarından dolayı sorumluluk alır. 1993 yılına kadar elindeki sorumluluk bilinciyle, partiye bağlı olarak çalışır. 1993 yılında partiye sunduğu önerinin gerçekleşmesiyle sıcak savaş ortamına gider. İlk Haftanın'e giderek gerillaya yılların özlemini gerçekleştirmeye girer. Kısa sürede ortama ısınır ve uyum sağlar. Arkadaşları arasında hiç yabancılik çekmez.

Yapılan düzenlemede Ulude-re'ye savaş pratiğine gider. Tecrübe-ye sahip olmamasına rağmen doğal bir komutanlık üstlenerek, kendisini

arkadaşlarına kabullendirir. Savaş ortamında büyük bir morale sahiptir, moralini arkadaşlarıyla da paylaşır. Savaş tecrübesi fazla olmamasına rağmen arkadaşlarına ve yönetimine büyük güven verir. Derin bir teoriye sahiptir. Özellikle dünya devrimlerine ve Kürdistan tarihine büyük ilgi duymaktadır. Daha sonra Mardin'de Botan birinci bölgede cephe çalışmalarına katılır. Bu çalışmalarında da sonuç almaktadır. Son olarak Kurtalan'a cephe çalışmalarını devam ettirmek amacıyla gider. 1994 baharında düşmanın nokta operasyonu sonucu şehadete ulaşır.

Bengin heval, savaş ortamına geldiğinde köyde örgütlediği arkadaşlarının bazılarını da görür. Yine örgütleyip gerilla saflarına kazandırdığı bir arkadaşına yazdığı mektubunda; *"Merhaba çocukluk arkadaşım"* diye başlıyordu, yine bir bölümde de *"Biz çocukluğumuzda da hep bir amaç için mücadele etmekteydik. Şimdi ise partinin ideolojisi doğrultusunda, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için beraberiz. Çocukluğumuzdaki beraberliğimizin dağlarımızda da sürmesi dileğiyle"* der. Evet Bengin heval... Çocukluk arkadaşım. Büyük amaç doğrultusunda beraber savaşıma umuduyla yolcuyduk. Sen de biliyorsun ki; en büyük amaçlara en büyük değerleri vermekle ulaşılır. Bu yüzden birbirimizden ayrıldıysak da, bu ayrılık genel anlamda bilinen ayrılık değildir. Çünkü yolumuz bir, çağrımız bir. Her ne kadar birbirimizden ayrılırsak da bir amaçta birleşiyoruz. Çocukluk arkadaşım Bengin, bizden çok uzakta dursan da hep yüreğimizde, yanımızda olacaksın. Bu bizim en büyük moral kaynağımızdır.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Ömer MAHMUT**
Kod adı: **Bengin**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurzeli-Afrin, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Kurtalan**

Numan heval ilköğrenimini köyde, orta ve liseyi Maraş'ta okur. Orta halli çiftçi bir ailenin sekizinci çocuğudur. Gerek bölgede, gerekse okul yaşamında çok sevilen ve çevresini etkileyen bir kişiliğe sahipti. Trabzon'da Teknik Üniversitesi Ormancılık Fakültesi'nden mücadeleye katılır. 1991-92 yıllarında Trabzon'da Özgür Halk dergisinin temsilciliğini yapar.

Bir yoldaşın şehadetine
ilişkin mektubu:

Değerli Ali arkadaş,

Mektuba başlarken orada bulunan arkadaşları, yurtseverleri ve sizi saygıyla selamlıyorum.

Uzun süredir, siz de aktif bir şekilde özgür insanlık ve özgür yarınlar için mücadele etmektesiniz. Ben ise bir yıla yakın bir süredir partiye aktif bir şekilde katılma çabasındayım. Bu süre içerisinde yaklaşık beş ay ilk eğitimimi gördükten sonra beş aydır da Parti Merkez Okulu'nda bulunmaktayım. Bu süre içerisinde geçmiş yaşamda üzerimizde etkisini gösteren düzenin geri ve olumsuz kişilik özelliklerini üzerimizden atma savaşımı Parti Önderliği'nin çözümleyici ve kazandıran tarzı çerçevesinde aşma çabasındayız.

Dost ve düşmanın gözünün-kulağının olduğu bir sahaya gelmem, önemli bir başlangıç olduğunu kavramaya başladığım bu süreçte üzerimize düşen görevleri en iyi şekilde ülkemizde gerçekleştirme azmi ve coşkusunu yaşamaktayım.

Hepimize düşen görev ve sorumluluklarımızı hangi alan ve saha olursa olsun gerçekleştirme sürecinde olduğumuz bu dönemde, özellikle ülkemizde yoğun bir savaşın yaşandığı, yeni mevzilerin kazandırıldığı bu süreçte parlamentomuzun da ülkeye dönüşün sıcaklığını yaşadığı-

nı ve sizlerin de bu çerçevede hareket ettiğinize olan inancımız tamdır.

Belki uzun bir süredir beni görmediğinizden dolayı hatırlamayabilirsiniz. Ama insan aynı mücadele içerisinde olduğunun bilincine ve hissine kapıldığı müddetçe, düşünce ve ruhlarında birlikte hareket etmesi diye bir şey olamaz. Yaşamın bu denli anlamlı olduğu bir ortamda olmam, benim halkıma ve insanlığa karşı olan borcumu ödemem için çok şanslı olduğumu, bu şanslı da en iyi bir şekilde gerçekleştirme bilinci, azmi ve irade büyüklüğünü göstereceğimi belirtmeliyim.

Meclis ve parlamento çalışmalarının ülkeye taşırılmak istenildiği bu süreçte, hepimizin üzerine düşen görevleri yapması gerektiğinin bilincindeyiz. Aynı şekilde yapmak kadar yaptırmak ve öğretmek de gerekmektedir. Bizim ve sizin aileyi içinde bulunduğu durumdan kurtarmak da ve yurtseverlik bilincini, birliğini vermek bizlere düşmektedir. Bu noktada üzerimize düşeni daha iyi bir biçimde yapmalıyız.

Parti Merkez Okulu'na gönderilmem nasıl ki sürpriz biçiminde olmuşsa, insan birçok beklenmedik durumla karşılaşabiliyor. Bunların başında da babamın dayısının kızı Mizgin yoldaşla (Afo) karşılaşmam oldu. Benim ummadığım bir durumdu. Fakat yaşam insana birçok sevinçli ve acılı durumu da gösterebiliyor. Mizgin arakadaşla yaklaşık bir devre birlikte kaldık. Moralmen ve sağlık açısından durumu iyiydi. Arkadaş partiye katıldıktan sonra yaklaşık dört yıl Dersim'de savaştıktan sonra bir yıl Zap alanında kalıyor ve buradan da Parti Merkez Okulu'na geliyor. Bu süreçte olumlu bir pratiğin sahibi olmaya çalışıyor ve bazı sorumluluk ve görevler de almaktadır. Benim görebildiğim kadarıyla kendisi belirli oranda ideolojik ve politik açıdan yetkinleşmiş konumdaydı. Kendisi şu anda kitle faaliyet-

Adı, soyadı: **Hacı Keleş**

KELEŞER

Kod adı: **Numan**

Doğum yeri ve tarihi:

Maksutuşağı köyü-Pazarcık,

Ekim 1968

Mücadeleye katılım tarihi: **Ocak**

1993

Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos**

1995, Beytüşşebap

lerine göreve gittiğinden dolayı yazamamakta.

Bunun dışında karşılaştığım başka bir durum her zaman olabilecek bir durum. Fakat herkese de bu şeref nasip olamamaktadır. O da amcam Numan yoldaşın (Hacı Keleş) 28 Ağustos 1995'te Botan Eyaleti'nin Beytüşşebap bölgesinde bir çatışmada onurlu bir biçimde şehit düşmesi olmuştur. Bu benim açımdan varolan nefretimi ve kinimi daha fazla arttırmıştır. Numan yoldaş ve diğer devrim şehadetleri bir ölüm değil, "büyük amaç uğruna ölmek her zaman yaşamaktır" şiarının yüceliğini bizlere göstermektedir. Numan yoldaşın fotoğrafını bulamadığım için gönderemiyorum. Kendisiyle birlikte savaşan birçok arkadaş da geçen devrede buradaydı. O arkadaşların anlattığı kadarıyla kendisini birçok yönüyle yetiştirmiş ve kendisini yetkinleştirmiş.

Mizgîn arkadaşın annesine de ve oğlu Mustafa'ya selamlarımı iletirsiniz ve en doğru yaşamın şehitlere ve

değerlere bağlılık olduğunun, bunun için üzerimize düşeni yapmamız gerektiğini, ancak bu şekilde bizlere doğru temelde sahiplenmiş olabileceklerini dile getirirsiniz. Onlara da yazmak isterdim, ama zaman olmadığından şimdi yazamadığımı iletirsiniz.

Aynı şekilde kendi babama da şu anda yazamamaktayım. Göndereceğim fotoğrafların arkasına kısa bir şeyler yazmaya çalışacağım. Bunları da çoğalttıktan sonra vermiş olduğum amcamın şehadet haberi ulaşmamışsa, bununla birlikte uygun bir yolla iletirsiniz.

Orada bulunan Mustafa amcama da fotoğrafları verebilirsiniz. Ve kendisine doğru bir temelde yurtseverlik yapabilecekse saygımızın olduğunu, bunca şehadetten sonra da sorunu daha iyi bir biçimde, dogmatik yaklaşımdan doğru bir tavır alacaklarını umarım. Ve yapmaları gereken de budur. Avrupa'nın yoz yaşamı içerisinde sosyalist bir kişiliğe erişebileceğini sanmasının da büyük

bir yanılğı olduğunu bilmesi gerekir. Şunu da iletmek gerekir, kimse bizim kafamızı yıkamıyor. Bizim kafamız geri olan bütün olumsuzluklardan arındırılıp sevgi, güzellik ve barış dolu günlerin umudu için savaşılmasının zorunluluğunun şart olduğu temelinde bizler ve Parti Önderliği tarafından doldurulmaktadır. Bunun da anlaşılmayacak hiçbir yanı yok.

Aslında yazacak çok şey var, ama zaman olmadığından dolayı bununla sınırlı tutuyorum.

Yapacağımız tek şey tarihsel önderliğimize olan bağlılığımızı, halkımıza ve şehitlerimize olan en iyi bağlılığımızı döneme ve tarihe düşen görevleri en iyi biçimde yerine getirmekten geçiyor. Bu temelde tekrardan orada bulunan bütün arkadaşları, yurtseverleri, dostları ve sizleri canı gönülden saygıyla selamlarım.

13 Mayıs 1997
Hüseyin Kendal
(Keleş Keleşer)

Soldan 3. Şehit Diyar

Kürdistan'ın bütün yörelerinde olduğu gibi, **Berbang** hevalin doğup büyüdüğü Serhat alanında da düşmanın barbarca katliamları ve yoğun asimilasyonu yaşanmıştır.

Büyük Ağrı isyanı ve Geliyê Zilan katliamı düşmanın insanlık dışı yaptırımlarının somut örneklerindendir.

Berbang heval zengin ve doğa güzelliğiyle bütünleşen İğdır ovasında 1977 yılında orta halli bir ailenin kızı olarak dünyaya gelir. Fedodal bir aileye mensup olması okula gitmesini engeller.

Okula gitmemesi kendisinde büyük bir eziklik ve öğrenme azmi oluşturur. Geçtikçe yaşamdaki ilişkileri daha da net görmeye başlar ve bunun karşısında sessiz kalmayıp dönüştürme azmi gelişir. Çevresindeki akrabalarından ve arkadaşlarından ulusal kurtuluş mücadelemiz PKK'yi tanımaya çalışır. PKK'yi tanıdıkça kendisinde büyük bir sempati, ilgi uyanır.

Çevreden ve Zile'deki katımlardan etkilenerak 1993 yılında Serhat alanında aktif katılımını sağlar. Arkadaş pratik sahada yaklaşık altı ay kalır. Yeni olmasına ve partinin ideolojik-politik eğitimini görmemesine rağmen gerek yaşamda, gerekse pratik görevlerde canlı ve isteklidir. Görevini yerine getirmek için büyük çabalar sarfettiği arkadaşlarının dikkatini sürekli üzerine çekmiştir.

Kürt halk gerçekliğini daha fazla kavraması, partinin ideolojik-politik hattında yoğunlaşması amacıyla eyalet tarafından Boti kampına gönderilir. Boti kampında partinin ideolojik-politik hattında derin bir yoğunlaşma yaşadıktan sonra, savaşın kızgın cephelelerinden biri olan Haftanın alanına gönderilir.

Berbang heval Haftanın alanında kısa bir süre kalır. Yaşamda

HASRETİM

Aydınlıkta ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi sakin

gösterişli

Mum yerine yıldızlar yansın
üstümde

Yeryüzü uzansın altımda sessiz

Ben özgürlük

ve

aydınlık delisiyim

Varsın hainler saklansın soğuk
bir taş altında

Dürüstçe yaşadın karşımda

Yüzüm doğan güneşe doğru
öleceğim

Dağlar özgürlüğüm

Silah namusum

Mevzim

ölümümdür benim

Ülkem için ölmek

Şerefimdir benim

Hasretim

Kürt halkına, yurduma

ve

toprağıma...

atikliği ve eylemsel yanıyla çevresindeki arkadaşlarına her zaman örnek gösterildi. Berbang heval Bezenik tepesine yönelik 16 Temmuz 1996 tarihli eylemde yerini alır ve bu eylemde düşmanın kahpe ve kör bir kurşununa hedef olur ve yaralanır. Yaralanması sonucu kan kaybından dolayı şehadete ulaşır.

Berbang hevalın ve Kürdistan devrim şehitlerinin anıları mücadelemizde önderdir.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Emine YOLLAR**
Kod adı: **Berbang Serhat, Berval**
Doğum yeri ve tarihi: **İğdır, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 1996, Benezik tepesi-Haftanın**

Ulusal Önderimiz Başkan APO'nun bu sözü, gece-gündüz, yağmur-çamur demeden parti talimatlarını yerine ulaştırmaya çalışan kurye birliğindeki yoldaşlara hitaben söylenmiştir. Savaşlarda ordu kuryeleri çok önemli bir yere sahiptir. Önemli talimatların, raporların, gerilla gruplarının savaş haberlerinin taşınmasında kuryeler hassas bir görev omuzlamışlardır. Dünya tarihinde yaşanan savaşlarda isimsiz kahramanlık sayfalarında kuryelik yaparken ölümsüzlüğe ulaşmış isimlere rastlanılır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde de kurye olan yoldaşlar, tüm zorluk ve imkansızlıklara rağmen görevlerini canları pahasına da olsa yerine getirmişlerdir.

1989 Kasım ayında Parti Önderliği'nin ülkedeki gerilla gruplarına yönelik "halk serhıldanlarına kendinizi hazırlayın" talimatı önemli bir sürecin habercisi olmuştur. Bu talimatın bir diğer önemi de şudur: Talimat zamanında yerine ulaşmazsa serhıldanlara kalkan halk gibi karşısında gerilla grupları güçsüz kalacak ve halk iktidarlaşmasında tarihi bir mevzi yitirilecektir.

Bu hassas nokta ışığında talimatı ülkeye ulaştırmaya çalışan gerilla grubu yol boyunca büyük bir direniş, sabır, fedakarlık örneği sergiledi. Düşman operasyonlarında çıkan çatışmalarda birçok yoldaş şehit düştü. Buna rağmen, verilen talimatı harfiyen yerine getirme yeminiyle dolu olan diğer yoldaşlar hedeflerine yönelmeye devam ettiler. Ve Parti Önderliği'nin talimatını, bedel ödeyerek, kan-can ve-

rilerek yaratılan bir direniş destanı ardından gruplara ulaştırdılar.

Sonuçta bir tarih bu sayfada kurtarılmış oldu.

Kuryelik görevini başarıyla yürüten ve son nefesine dek bağlılığını, inancını yükselten yoldaşlardan biri de **Hüseyin** hevaldi.

Hüseyin heval görev ve sorumluluklarına ciddi yaklaşan bir yoldaştır. Partiye karşı her zaman saygılı olmayı hedeflemiş, bunu çevresinden de istemiştir. Parti ölçülerini kavramada, uygulamada eğitimin önemini bilmektedir. Yoldaşlarına daima, "Sorunlar karşısında daralıyoruz. Bizim tek sorunumuz eğitimsizliğimizdir. Eğitim olursa resmiyet ve yoldaşlık ilişkileri gelişir" der.

Hüseyin heval, bir grup gerillayı Cudi'ye götürürken düşmanla çatışmaya girerler. Grup 35 kişiden oluşmaktadır. Grup sınırı geçtikten sonra Silopi ve Cudi arasında düşman pususuna düşerler.

Çatışma sırasında düşman, tanklardan top atışlarıyla grubun bulunduğu alanı bombalar. Bu bombalama sırasında Hüseyin heval şehit düşer.

Hüseyin heval, kuryelik görevinde binlerce gerillayı savaş sahasına aktarmıştır.

Yaralanan arkadaşları kilometrelerce sırtında taşımıştır. Böyle bir fedakarlıkla görevine sarılan Hüseyin heval, şehadetiyle görevlere bağlılığın ve onları her koşulda harfiyen yerine getirmenin adı olmuştur.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Hüseyin**

Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ekim**

1993, Silopi-Cudi arası

Kahraman heval, 1974 yılında Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Beğendik köyünde dünyaya gelir. Kürdistan'ın yeryüzündeki varlığının tamamen sindirilmesi ve sömürgecilik baskısının arttığı, yine aşiret kavgalarının devam ettiği bu yıllarda istikrarsız bir ortamın içinde yaşamaya başlar. Daha küçük yaşlarda bu tür silah kavgalarını doğru bulmaz. Yaşamla adeta kavga edersine, düşmanın dayattığı bu baskıyı kabul etmez. Ondört yaşında Antep'e gider ve abisinin evine yerleşir.

Kahraman hevalin ailesi orta hallidir. İlkokulu köyde bitirir. Ailenin küçük çocuğu olduğu için sevilen biridir. Antep'te TC'nin Kürdistan'da "demokrasi" adı altında yürüttüğü ahlaksızlık ve lümpenliklere boyun eğmeyen ve dürüstçe yaşantısını sürdüren Kahraman heval serbest meslekte çalışır.

1989-90 yıllarında ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek güç ve hız kazandığı ve halkımızın ulusal uyanışının başladığı bu dönemde Kahraman heval de Antep'te partimizi tanıır ve sempati duyar. Partimizin hedefinin ve mücadelesinin, amacının ne olduğunu araştırıp öğrendikten sonra daha da partiye yakınlık duyar ve kendi çapında bazı görevleri yerine getirir. Şehir içerisinde yürütülen mücadelenin yeterli olmadığını görerek ulusal kurtuluş savaşında gerilla olmayı ister ve hedefler. Bunun için kararını vererek 1993 yılının başlarında beş arkadaşıyla Botan Eyaleti'nin Gabar bölgesine gider.

Gerilla güçlerine katıldıktan sonra yaşamının yeniden başladığını görür. Devrime ayak uydurmak için de her yönüyle kendisini yaşama verir. Temiz ve saf kişiliğiyle arkadaşları tarafından büyük bir saygı ve sevgi gören Kahraman heval üç ay Gabar bölgesinde kalıp daha sonra Cudi bölgesine geçer.

Kahraman heval Cudi bölgesine geçtikten sonra bir süre eğitim devresinde kalır. Gerilla içerisinde kendisi-

ni geliştirip dönüştürmek için eğitim gördükten sonra Cudi bölgesi ikinci bölüğüne gider. 1993 yılı, hem TC ordu güçleri ve hem de ARGK gerillalarımız için önemli bir yıl olmuştur. Düşmanın bu yıl içerisinde yediği ağır, ezici darbeler, yer yer ağır kayıplar karşısında gerillaya bir şey yapamayınca kudururcasına halka yönelir. Halka karşı politikası da katliamdır. Gün gün artırdığı faili meçhul cinayet ve kontrgerilla saldırılarıyla halkın gerilladan kopuşunu hedeflemiştir. Bu da TC'nin faşist, sömürgeci gerçek yüzünü dünya kamuoyuna göstermiş ve tepkilere yol açmıştır.

Kahraman heval yaşam içerisinde fedakarlığı, cesareti ve yoldaşlık ilişkilerinde örnek bir kişiliğe sahiptir. Yine TC ordu güçlerine karşı yapılan her eylemde ön cephelerde yer alır. Savaşta cesaret ve başarılarından dolayı ARGK güçleri içerisinde ödüllere de layık görülmüştür.

1995 yılında TC ordusunun yaptığı kapsamlı bir operasyonda yaralanan Kahraman heval tedavisi için Güney Kürdistan'a geçer. Bu yıl için-

Ad, soyadı: ...
Kod adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Beğendik köyü-Pervari/ Siirt**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1995, Kaniya Axê-Zerinke tepesi/ Cûdî**

de yine kapsamlı operasyonlarını sürdüren Türk ordu güçleri, Botan Eyaleti Cudi bölgesinin yüksek ve stratejik tepelerinde konumlanmış ve gerilla vuruşları nedeniyle ağır kayıplarla karşı karşıya kalmıştır. Kahraman heval kısa bir sürede tedavisini bitirdikten sonra yine Cudi bölgesine döner. Düşmanına daha büyük bir kin ve öfke duyan yoldaşımız yine yapılan her eylemde ön cephelerde yer alır, cesaretli ve fedakar özellikleriyle örnek bir kişiliğe ulaşır.

Cudi bölgesinin önemli tepelerinden biri olan Zerinke tepesinde bulunan TC ordu güçlerine karşı pusu ve saldırı eylemi gerçekleşecekti. 1995'in Eylül ayının bir sabahıydı. Zenike'de düşmanın gündüz gelip tuttuğu bir tepede pusu atılmıştı. Sabah saat 07:30 civarında hava güneşli ve açıktı. Dakikalar, saniyeler peş peşe sayılıyor ve beklenen saat yaklaşıyordu. Tepeye mesafeli gelen askerlerden ilk üçü vurularak öldürüldü. Üzerlerinden bir G-3 kaldırıldı. Eylem başarılıydı ve geri çekilme yapıldı. Saldırı grubu komutanı arkadaşın "Sağlam yere ulaştık" demesiyle savunma grupları da yerlerini bırakıp geri çekilirken, düşman gece araziye çıkmış ve pusu atmıştı. Geri çekilmede Kahraman heval, Zerinke altında bulunan Kaniya Axê çeşmesinin ova kesiminde beş arkadaşıyla düşmanın yakın pususuna düşer. Düşmanın arazide bulunması nedeniyle yoğun top atışları ve tekniği kullandığı bu pusuda gruptan Kahraman heval şehadete ulaşır.

Kahraman heval bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde pratikteki olumlu yönleri, fedakarlığı, cesareti, yoldaşlık ilişkilerindeki saygı ve sevgisi, partiye, Parti Önderliği'ne, halkına olan bağlılığı ile yaşam içerisinde her zaman örnek olmuş ve manga komutan yardımcılık görevini de üstlenmiştir.

O şehadete ulaştı, ama içimizde hep yaşayacak, hep anılacaktır.

Mücadele arkadaşları

Bu şiir, Çiya Reşk'te şehit düşen ondört yaşındaki Rojin hevalin anısına yazılmıştır.

Bir Direniş Destanıydı Çiya Reşk

Çiya Reşk silsilesinin onurlu gününde
Yiğitler halayındayım.
Apansız düştüm vatan toprağına
Daha henüz ondörtte
Yaman bir kavgadayım

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Çolemêrg dağlarında
küçük bir nergizim şimdi
Küçük Rojin derlerdi yoldaşlar bana
Siz bakmayın yaşıma
Minik ayaklarıma az geldi bu dağlar
Koca Kürdistan'ı sıdırdım yüreğıme
Siz bakmayın benim yaşıma
Yaman bir kavgada düştüğüme
Savrulduğumda leş kargalarının
pençelerine
Kâr etmedi parçalanmış cesedim
Soysuzun gözü dönmüşse

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Bir taş oyuğunda
Çiya Reşk dağlarında
Küçük bir nergizim şimdi
Damla damla aktım toprağına
Kan suyuyla beslendim her gün
Saf, berrak, katıksız
Kök saldım
Toprağına
Umuda
Bahara
İnceden inceye süzüldüm
Onurlu yaşamaya

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Mêrxwaz heval Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Beğendik köyünde, 1975 yılında dünyaya gelir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin başladığı dönemlerde köylere yakın olan Kilis köyünde aralarında çelişkilerin olduğu ve silahların konuşduğu bir ortamda büyür. Burada TC'nin Kürdü Kürde kındırtma politikası gözler önüne serilmektedir. Bu istikrar-sız ortamda büyüyen yoldaşımız, onbeş yaşında aile bireyleriyle birlikte Antep'e gider. Yaşamdaki saf, temiz oluşu ve kirli işlere bulaşmamasıyla çevresinde örnek olan bir kişiliktir.

Kürdistan'da sömürgecilik baskısının arttığı, özel savaş politikasının da yaygın olarak sürdürüldüğü ve ulusal kurtuluş mücadelemizin de giderek hız kazandığı, halkın uyanışına sahne olan bu süreçten Mêrxwaz heval de etkilenmiştir. Antep'te milislerin aracılığıyla mücadeleyle taşınır ve sempati duyar, bazı faaliyetler yürütüp yardımcı olur. Daha sonra bunları yeterli görmeyip, 1993 yılının başlarında ulusal kurtuluş mücadelesine katılır.

Ulusal kurtuluş mücadelesine katıldıktan sonra, Botan Eyaleti'nin Gabar bölgesine gider. Yaklaşık iki-üç ay bu bölgede kaldıktan sonra bir süre eğitim görür ve Cudi bölgesine geçer. Mêrxwaz heval Cudi'ye geçtikten sonra birinci bölükte yer alır. Devrimci yaşam içerisinde gelişmeye en açık ve yaşamda örnek olan bir arkadaşır. Yoldaşlık ilişkilerinde önemli gelişmeler sağlayacak bir kişiliğe sahiptir.

Devrimci savaşımızın hız kazandığı bu dönem içerisinde so-

rumlu arkadaşların yanında uzun bir süre kalır.

Savaşa büyük tutkusu olan Mêrxwaz heval hep savaş birliklerinde yer almayı ister.

1994-95 yıllarında faşist, sömürgeci TC'nin başlattığı kapsamlı operasyonlarıyla zor ve önemli süreçlerden geçen yoldaşımız, 1995'te savaş birliklerine katılır.

Bu yıl içinde düşmanın operasyonlarının sürdüğü ve Cudi'nin tepelerinde bulunduğu bir dönemde, ikinci bölüğe geçer Mêrxwaz heval. TC güçlerine karşı düzenlenen her eylemde, sıkılan her kurşunda yılların acısını çıkartmayı ve öfkesini dindirmeyi hedeflemiştir. Çünkü hep isteyip, arzuladığı şeye ulaşmıştı ve yılların hesabını sonunda sormak istiyordu. Yoldaşımız saflarda manga komutan yardımcısı görevini üstlenmişti.

1995 yılının Eylül ayında faşist sömürgeci TC ordu güçlerinin gerilla birliklerimize karşı yürüttüğü kapsamlı operasyon ve hareketlerin uygulandığı nokta operasyonu sonucunda, Mêrxwaz heval bir gerilla birliğimizi kurtarmak ve zor durumdan çıkarmak için cesareti, fedakarlığıyla ve ARGK ordumuzun gerilla kişiliğiyle kendisini feda etmiş ve arkadaşları da kurtulmuştur.

Mêrxwaz heval partiye bağlılığı, yoldaşlarına karşı saygısıyla ve sevgisiyle, fedakarlığıyla, cesaretiyle, üstün çabasıyla düşmanına taviz vermeyerek kanının son damlasına kadar savaşmış ve şehit düşmüştür. Şehitler ölmez, yüreğimizde hep yaşayacaklar ve şehitlerimizin kanı yerde kalmayacaktır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Necati ...**

Kod adı: **Mêrxwaz**

Doğum yeri ve tarihi: **Beğendik köyü-Pervari/ Siirt, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1995, Cudi**

Birîndar heval, 1975 yılında Çukurca'da ekonomik durumu iyi olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yedi kardeşler. İlkokulu Çukurca'da okur. Sıcakkanlılığı ve insanlarla hemen kaynaşmasıyla hem okulunda, hem de aile çevresinde oldukça sevilir.

Ondokuz yaşına geldiğinde, sömürgeci TC, O'nu askerliğe çağırır. TC ordusuna askerlik yapmak istemediğinden dolayı arayışlara girer. Sonunda çözüm bulur ve Güney Kürdistan'ın Duhok şehrinde oturan dayısının yanına gitmeye karar verir. Ailesi başta buna karşı çıkar. Onlara göre Birîndar heval askerliğini yapmalıdır. Ama O, ailesini ikna eder ve Güney Kürdistan'a doğru bir gece yola çıkar. Uzun bir yoldan sonra, birkaç gün içinde Duhok'a, dayısının yanına varır.

Yaklaşık iki yıl dayısının yanında kalır. Ulusal kurtuluş mücadelesine yabancı olmayan ve büyük sempati duyan Birîndar heval, burada hemen ulusal kurtuluş güçleri olan gerillalarla ilişkiye geçer. Yurtseverlik özelliklerini geliştirir ve Duhok'ta görev yürütür. Yaklaşık bir buçuk yıl Duhok'ta cephe çalışmalarına katılır. Bu süreç içerisinde halk tarafından çok sevilen, değer verilen bir kişidir.

Duhok'ta bu çalışmalar içindeyken, babası ve kardeşi O'nu ziyaret ederler. Birîndar heval, faaliyetlerde olduğunu söylediğinde babası karşı çıkar, vazgeçirmeye çalışır. Bunun için Birîndar hevali dayısının kızıyla nişanlamak ister. Birîndar heval bunu duyar duymaz babasıyla tartışır ve "Ben artık Kürdistan için savaşıcağım" der.

O'nu bu şekilde ikna edemeyen babası, bu kez farklı yöntemlere başvurur. O'na para, araba ve lüks bir yaşam sunar. Birîndar heval, bu yöntemlere karşı tavrını açıkça koyarak, çalışmalara daha çok yüklenir. Babasına böylece yanıtını vermiş olur.

Babası, Birîndar hevali özgürlük mücadelesinden koparamayacağını anlayınca peşini bırakır, başarılar diler ve Çukurca'ya döner.

Duhok'ta çalışmalarını sürdürdüğü sırada, KDP O'nu yakın takibe alır, deşifre eder ve yakalar. Yoğun işkencelerden geçirir. Ama Birîndar heval hiçbir şey söylemez, direnir. Cezaevine gönderilir. Yaklaşık bir yıl zindanda kalır. Bu süre içinde PKK'yi, ulusal kurtuluş mücadelesini cezaevindekilere anlatır, bir nevi eğitim başlatır. Kısa sürede benimse-nir, yaşamıyla örnek alınan bir insan olur. Bunu farkedenden cezaevi yönetimi, O'nu bir hafta boyunca yoğun işkencelere tabi tutar. Ama Birîndar heval yine direniş bayrağını elinden bırakmaz. İşbirlikçiler bir sonuç alamazlar. Dışarıya çıkmayı dört gözle beklemekte ve hep şu sözleri söylemektedir; "Ah bir çıksam, dağlara gideceğim. Nurhaklar'a, Engizek-ler'e, Cudi'ye, Garê'ye Sipan'a gideceğim. Benim yerim oralardır. Düşmana olan kinimi boşaltacağım."

Cezaevinde kaldığı süreçte düşman ve halkımızın sömürülmesinde rol oynayan işbirlikçi hainler üzerine değerlendirmeler yapar.

Cezaevinden çıktıktan sonra hemen gerillaya katılma kararı alır. Tahliye olduktan sonra, Duhok'taki dayısının evine uğrar. Onlara kararını açıklar. Dayısı O'nu vazgeçirmeye çalışır, "Yap, ama şehirde çalış" der. Ama Birîndar heval kararlıdır.

Bir an önce ülkesinin özgürlük savaşçısı olma isteğiyle yanıp tutuşmaktadır. Bu istemini partiyeye iletir. İstemi kabul edilir. Birîndar heval vedalaşmak için dayısının yanına uğrar. Ama dayısı O'nu eve kilitler. Birkaç saat içeride kalan Birîndar heval, kapıyı kırarak dışarı çıkar. Gitmeden önce dayısına şunları söyler; "Ben savaşa gidiyorum. Yeter artık, düşmandan çektiğim yetmiyormuş gibi, bir de siz üstüme geliyorsunuz. Ben bu köleliği kabul et-

Adı, soyadı: **Müafık AKDEMİR**
Kod adı: **Brindar Hini**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Duhok**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995**
Baharı, Girê Geli Fekira/
Çiyayê Reş

mem. Bu köleliği ancak sizin gibiler kabul eder. Ben gidiyorum, kimse beni durduramaz.”

Artık istemini gerçekleştirmiştir. Gece Duhok'tan bir grupla birlikte yola çıkar. Birkaç gün sonra Metina dağlarına ulaşırlar. Gerillaya ulaştığında kendini özgür bir kuş gibi hissetmeye başlamıştır. Metina'da siyasi ve askeri eğitim görür. Kısa sürede grubun içinde en çok sevilen, saygı duyulan bir gerilla olmuştur. Sıcak davranışları, moralli ve canlı oluşu, O'nu yoldaşlık ilişkilerinde geliştirir. Birîndar heval, böylece hem parti yaşamında, hem de ordu yaşamında örnek alınacak bir seviyede yeni yaşama başlangıç yapmış oluyordu.

Gerilla yaşamında gelişimi sürer. Birîndar heval yönetime yazdığı raporunda pratiğe gitme isteğini belirtir. Bu istemini her zaman vurgulamaz. Bu arada çalışkanlığı, sıcaklığı ve eğitimine verdiği önem nedeniyle manga komutan yardımcılığına getirilir. Artık görevleri daha ağır, sorumluluğu daha da kapsamlılaşmış-

tır. Bu görev ve sorumluluklarını yerine getirmek için yaşama daha yoğun yüklenir.

Birîndar heval pratiğe gönderilme istemini raporunda yazarak tekrar yönetime sunar. Raporunda savaşa hazır olduğunu söyler. Yönetim raporunu inceler. Birîndar hevalin yaşamdaki koparıcılığı, yoldaşlarına saygı ve sevgisi, görevleri başarma azmi yönetim tarafından değerlendirilir ve savaşa hazır olduğu sonucuna varılır. Birîndar heval bu kararı duyunca, adeta dünyalar O'nun olur. Yönetimin manga komutanlığı görevini verdiği Birîndar heval, Çiyayê Reş alanına yönelir.

Yol boyunca düşmana vurulacak darbeler üzerine tartışırlar. Pratik sahaya ulaştıktan sonra eylem planları yapmaya başlarlar. Bu planlardan birini hayata geçirmek için harekete geçerler. Birîndar hevalin grubu eylemde taciz kolu olarak görev üstlenir. Bu görevi başarıyla yerine getirir. Noktaya döndüklerinde, eylemde başka kolda yer alan bir arkadaşının şehit düştüğünü öğrenir. Düşmana olan öfkesi daha da artar. “Onların intikamını almadan yaşamak bana haramdır” der. Arkadaşlarına şunları söyler; “Bundan sonraki eylemlerde hep saldırıya olacağım. Mevzileri alacağım, düşmandan silahlarını alacağım.”

Birîndar heval yaşamda oldukça sadedir. Alt-üst ilişkilerinde saygıyı, ölçüyü, resmiyeti elden bırakmaz. Yoldaşına bir şey olmaması için kendini hep öne atar, en önde yer alır. Ordu yaşamından hiç taviz vermez.

1995 bahar atılımı için bölük düzeyinde eylem hazırlığına girişler. Keşifler yapılır, planlar hazırlanır. En önemli hedef, onlarca TC askerinin konumlandığı Geli Fakira tepesidir. Buraya yönelik keşif ardından eylem toplantısı yapılır. Toplantıda eylem onaylanır. Eylemde tüm te-

peler düşürülecek, askerlerin silahları alınıp geri çekilme yapılacaktır. Birîndar heval eylemde saldırı grubunun ilk kolunun komuta görevi verilir.

Birîndar heval eylemden önce gruba moral ve cesaret vererek, onları hazırlar. Halaylar çekilir ateşler etrafında. Tüm yapı eylem öncesi dinlenmeye çekildiğinde, Birîndar heval tek tek uyuyan arkadaşlarına bakar. Onlarla bir eylemi paylaşmanın, onun heyecanını duymanın ne kadar gurur ve onur verici olduğunu düşünür. Saat gece onu gösterdiğinde tüm arkadaşlarını uyandırır ve eylemin son hazırlıkları yapılır. Tüm gerillalar saldırı noktasına hareket etmeye hazır dırlar. En önde Birîndar hevalin saldırı grubu vardır. Onun arkasında Dilsoz hevalin grubu, ardından da Küçük Kemal hevalin, sonra Büyük Kemal'in grubu, Berçem hevalin grubu sıralanmıştır. Bütün gruplar yerlerini almış ve gelecek “saldırı” komutunu beklemektedirler. Birîndar heval, saldırı komutunu verdikten sonra artık söz sırası namlulara gelmiştir.

BKC, bisifing, kleş, bomba sesleri dört yanı kaplamıştır. Düşman mevzilerine yönelen namlular, bin yılların intikamını almaktadırlar. Mevzilerdeki düşman askerleri neye uğradıklarını şaşırılmışlardır. Kimi olduğu yere çöküp bağırıyor, kimi canını kurtarmak için kaçarken kendi mayın tarlalarına giriyordu. Birîndar heval, saldırı sırasında bir yandan kleşle tararken, bir yandan da bomba atıyordu. Bir düşman mevzisine saldırı sırasında açılan MG-3 taraması sonucu şehitler kervanına katılır.

Bu saldırıda ellidört düşman askeri öldürülür. Birîndar heval de hal-kının özgürlük mücadelesinde en onurlu mevkiye ulaşarak, öncü olmanın ölçülerini canıyla gösterir. Anısı mücadelemize önderdir.

**Mücadele arkadaşları adına
Seyfi Avaşın**

**Sağda Şehit Cansız,
1995 Güney Savaşı, Botan**

PKK kişiliğini kendinde yaşatma çabasıydı. Başarıdan başka hiçbir şeyi kabul etmezdi. PKK içerisinde kişiliğin nasıl dönüşüm ve gelişim sağladığı **Agit** hevalin şahsında ortaya çıkmaktadır. O'nun çalışma ve yaşam tarzı, hem dünya, hem de Kürt halkı için bir örnektir. Agit heval PKK'nin istediği gelişim ve dönüşüme sahip bir kişilikti. Bir çeşme gibiydi adeta. Durmaksızın akıyordu, durmasını bilmiyordu. Her mevsimin çiçeği gibiydi. Her zaman açık ve güzeldi.

Agit heval kutsal özelliklere sahipti. Yaşama, devrime olan sevgisi, insanlığa, doğaya ve tabiata bakış açısına yansiyordu. Çelikten bir iradeye sahipti. O'nu gören, konuşan, oturup kalkan herkes O'nu sever ve O'na bağlanırdı. Tartışmalarında, tüm hal-hareketlerinde çekici bir özelliğe sahipti.

Evet Agit bahar çiçeklerinin büyük bir aşkıydı. Tıpkı bir güneş sıcaklığı gibiydi. Dağdan inerken, herkes O'na koşar, ısınmak isterdi. Bir güneş gibi parlardı, etrafındaki her şeye canlılık ve yaşam getirirdi, gülleri kışkırtıran insan güzeliydi O.

Evet! Kürdistan'da insan konuşmalarla gelişemez. O'nun gelişmesi devrim çalışmalarına katılıp iç içe olmasından dolayı mümkün oluyordu. Gelişmenin ve büyüklüğün zirvesiydi. Çünkü çoğu oportünist ve lafazan insanlar, Kürt ve Kürdistan üzerine konuştu, ama sonunda büyük ihanetler içerisine girip her türden sosyal, siyasal gelişmenin önünde engel oldular. Bu ihanet ve kirli sayfalari çevirip öyküler anlatmakla değil, ancak silah namlularının konuşmasıyla ve örneğin Agit hevalin yaptığı gibi, yürüttüğü çalışmalarla bu kirli perde yırtılıp, devrim çalışmalarına yol açılmıştır.

Agit heval direniş mirasının canlı bir sembolü gibiydi. Her zaman kendi kişiliğiyle savaşırdı. Agit hevalin söylediği bir söz mücadelemize ışık

olacaktır. *"Her şey devrimle olur. Çünkü, o gelişmenin anasıdır. Ama insan istediği hedefe ulaşmak isteyince önüne zor süreçler ve büyük darlıklar gelir. Bunun için devrimci kişilik, devrim içerisinde rolünü oynamalı ve bu imtihanı başarıyla verilmelidir. Her ne kadar süreç ve koşullar zor ise de bu işin altından kalkmalı ve başarı elde etmelidir."*

Evet, elimizdeki kalem, yoldaşın büyüklüğünü kağıda yazamaz. Çünkü gece yıldızların ışığı altında ova ya sızma yaptığında, karanlığın içerisine girdiğinde, büyük iddia ve cesaretle hareket ettiği için karanlığın kendisi de ona yol açar ve kendi karanlığı altında onu çemberine alıp adeta korurdu.

Başka ne anlatayım yoldaşım, yüceliğini mi hatırlatayım? Kartallar yuvalarını dağların ve kayalıkların yüksek burçlarında yapmaktadır. Ama sen kahraman yoldaşım büyüklüğünü düşmanın kalbinde kurmuşsun. Düşmanın o kof büyüklüğünü kendi içerisinde yerle bir etmekteydin.

Kaç tane sabotaj eylemi düzenledin. Ben inanıyorum ki düşmanın kendisi bu anları sıralayıp sayamaz. Elektrik trafolarını, köprüleri, lojmanları, tank, panzer ve ölen askerleri bir yana bıkaralım, aşağıdan yukarıya kadar sarstın. Agit heval adını Silopi'ye attığında yer-gök yerinden oynadı. Düşman Agit'in ismini işittiğinde korkudan çıldırır, ölüm akıllarına gelirdi.

Bu vahşi, halkın kanını emen, failli meçhul cinayetler işleyen, teröristlik yapan, halkın emeğini gasp eden TC, güzelim Silopi ovasını özel savaş merkezi haline getirdi. Gerilla küçükten büyüğe kadar halkın beklentisi olmuştu. Silopi ovasında bütün halkın özlemi ve sevinci haline gelmişti. Faşist TC'ye karşı halkın yaslanacağı bir güç olmuştu. Agit heval de bu gücün bir parçası olarak, örgütsel kişiliğiyle halkı örgütlemiş, ideolojiyi ör-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Agit**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**

Silopi ovası

gütlemiş ve halkı şehitlerin yolunda yürümeye sevketmişti. Halkı örgütlemek ve devrim hizmetine sokmak için örgütlemesini ilk önce aileden başlatırdı. Partimizin çağrılarına cevap olan serhıldanlar bunun bir kanıtı olmuştu. Halka cesaret vermek için Agit heval büyük bir yiğitlik ve cesaretle serhıldanlarda öncü olarak yer aldı. Nasıl ki etle tırnak birbirinden ayrı kalamıyorsa, Agit hevalle halk da öyle bütünleşmişti. Tank ve panzerlere karşı göğüs göğüse kalıp serhıldanlarda bir örnek oldu adeta.

Agit hevalin vatana olan aşkı, Mem û Zîn aşkını bile aşmıştı. Yaptığı her çalışmayı profesyonel bir biçimde başarıyla yerine getirdi. Büyük bir ustalık ve cesaretle, aslanın saldırıya geçişi gibi düşmanına karşı savaştı. Her çalışmasını başarıyla yerine getirmek için çok ustaca sızma yapıp, hedefine ulaştı.

1995 yaz sonuna kadar bu ateş güçlenir ve etrafını yakar. Birgün Şakir hevaliyle beraber son defa Silopi ovasına iner ve Ziristin köyü yakınında ve dağdan uzak bir derecik içerisinde düşman pususuna düşer. Düşmanın amacı yoldaşımızı öldürmek değil, yakalayıp esir almaktır. Çünkü Agit heval, Silopi ovasına

ayak bastığında düşman büyük bir korku ve uykusuzluk içine girmiştir. Onunla karşılaşmanın beklentisi içerisinde. Daha önceki yıllarda da birkaç kez düşmanın pususuna düşmüş, ama bir şahinin nasıl uçtuğunu bildiği için hep kurtulmuştu.

Evet Nisan yağmuru gibi kurşunlar üzerlerine yağıyordu. Bu çatışma içerisinde hiç heyecana kapılmayıp soğukkanlılığını koruyordu, ama vaktinin yaklaştığını da biliyordu. Büyük sevdasıyla (Kürdistan) bütünleşmek için vakit yaklaşıyordu. Şakir hevalin yaralandığını farkedince, O'na yetişmek için hızlı bir biçimde yerinden fırladı. Şakir hevalin devrimci sloganlarından ve "Agit beni bırak git, kendini kurtar" haykırılarından sonra, ses duyulmaz oldu. Ama Agit O'nu kudurmuşların elinde bırakmayı kabul etmeyerek, ısrarla ona ulaştı. Şakir hevalin ses vermediğini görünce anladı ki yoldaşı derin bir uykuya dalmış ve şehitler kervanına katılmıştı. O'na "Kutlu olsun, benden önce şehitler kervanına katıldın, hoşçakal" deyip başını yere indiridi. Bir kartalın nasıl ki keskin bakışları oluyorsa, Agit heval de başını kaldırıp keskin bir biçimde gökyüzüne bakıp bir şimşek gibi saldırıya geçti.

Çarpışma devam ederken, merimleri bitti. Sessizce bir taşın arkasına geçip saklandı. Büyük bir sessizlik yaşıyordu. Kudurmuşlar, üzerine gitmeye cesaret edemiyorlardı. Bu sessizlik araziye de hakimdi. Düşman güçleri ariziye, dereyi, çalıyı, taşı kontrol ederek bir işaret görmek istiyorlardı. Bu arada Agit heval üzerinde bulunan örgütsel ve düşmanın yararlanacağı dokümanların hepsini yaktı, elinde bulunan telsizi de kırdı. Agit heval, düşman için iğne ucu kadar bir faydanın olmaması için sonuna kadar kararlıydı. Hala o büyük sessizlik araziye hakimdi. Beklenen vakit gelmişti artık. Birden bire büyük bir ses duyuldu ve sanki yer yerinden oynadı. Agit heval de Şakir hevali izlemiş, bedeni dahil hiçbir değeri düşmana kaptırmamıştı.

Düşmandan bir yetkili sonradan "Eğer bir PKK militanı bu şekilde bize karşı savaşıp direniyorsa, biz kocaman bir orduyla nasıl başa çıkarız" demişti. Öte yandan Agit heval düşmanına hiçbir şeyi kaptırmamaya yeminliydi. Ve bir PKK militanına yakışır tarzda şehadete erdi.

Mücadele arkadaşları

Bestler; Kuzey’de Herekol dağları, Doğu’da Kato dağları, Güney’de Kela Memê, Batı’da Çelê Nemeja (Namaz dağı) dağlarıyla çevrilidir. Bestler bu dört dağ arasında yeşil bir deniz sanki. Güneşin doğuşuyla birlikte dalgalanan yapraklar göz kamaştırıyor. Köyler; düşmanın yakıp yıktığı köyler, bu denizin ortasında birer ada gibi görünüyor. Bu manzara düşmana olan kini kat be kat artırıyor ve bizi bütün bunların hesabını sorma yolunda sabırsızlandırıyordu.

Burada her taraftan sular akıyor. Dağlardan inerek, birleşen bu sular buradan da Hêzil çayına karışıyor. Özellikle bahar aylarında gerillaya geçit vermez bu sular. Birçok gerillanın şehadetine sebep olsa da önemli büyüktür bu suların.

Bestler’e; gerilla kadar düşman da önem veriyor. Bu bölgede 7 taburu bulunmasına rağmen, halen yeni yeni takviye birlikler gönderiyor. Çünkü, ilk silahlı propaganda birliklerimizin üstlendikleri yerdir burası ve halkı da yurtsever. Geniş vadilerin tümü ormanlarla kaplı, gerillanın da hem üslenmesine, hem de barınmasına uygun olduğu için önem vermezlik edemez düşman.

Xwedan köyü Eruh-Şırnak karayolu üzerinde Risor çayı kenarında kurulmuş bir köydür. Bu köyün Çırav ve Bestler arasında bulunmasından dolayı düşmanın da karakolu burada; yani gerillanın Çırav-Bestler bölgesine geçiş için kullandıkları yol üzerindedir. Bu karakol gerillanın geliş-gidişini önlediği gibi, Eruh-Şırnak karayolunu da denetimde tutuyordu. Ayrıca Millaqirej taburunun savunmasını yapıyor ve Awyar çete köyünün yol güvenliğini sağlıyordu. Bütün bunlar bu karakolu gerilla için önemli kılıyordu. Bundandır ki kaldırılmıydı. Kaldırılması, geniş bir manevra alanına kavuşmak demektir.

Adı, soyadı: **İbrahim ...**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik/ Başûrê Bîçûk, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Namaz Dağı Karokulu baskını/ Şırnak**

Adı, soyadı: **Mîrzeydin ...**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bîryan köyü/ Şırnak, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Namaz Dağı Karokulu baskını/ Şırnak**

Bu arazide bulunan tüm gerilla birlikleri bir araya toplandı. Toplanan güçlerin henüz bir şeyden haberleri yok. Fakat bu toplanmanın boş olmadığını, muhakkak bir eylemin gelişeceğini tahmin ettikleri için; hemen herkeste bir canlılık var. Grup grup konuşuluyordu ve sanki herkes birbirinden bir şeyler gizliyordu. Birinci grup komutanı Xebat heval, ekmek yapmaları için üç kişi Risor ve üç kişi de Bestler güçlerinden görevlendirdi. Bunun bir eylem hazırlığı olduğuna dair şüphe kalmadı kimsede. Coşku, heyecan, sevinç doruk noktasındaydı. Yalnız belli olmayan bir şeyler vardı daha; hedefin neresi olduğu. Bu konuda çeşitli yorumlar yapılıyordu. Bir de zaman belli değildi henüz. Ekmeği pişirenler, iki günlük yaptılar.

Xebat hevalin coşkusu, yüksek morali, diğer bütün arkadaşların dikkatini de çekmişti. Takım komutanıydı ve eylem için son hazırlıkları yaptırması gerekiyordu. Verdiği bir talimat ile tüm mangalar silahlarının bakımını yaptılar. Çok da genç olan bu arkadaş, eylem için hazırlananları kontrol ediyor, mermisi olmayana mermi veriyor, erzak temin ediyordu. Bazen de noktanın ortasındaki meşe ağacının gölgesinde oturup, kalem defterini çıkararak bir şeyler yazıyordu. Böyle yalnız ağacın gölgesinde yazdığı anılarda yapının çoğunluğu O'nu izliyordu.

Bu genç komutan, yaşına rağmen olgun, ağırbaşlıydı. Rastgele konuşmazdı. Alçakgönüllü bir komutan olup, yapıdan farklı davranmazdı. Zor günlerin cesur ve fedakar kişisiydi. Tehlikeli eylemlerde en öndeydi. Geride durmayı kendine yakıştırmazdı. Botanlı olmasına rağmen (Şırnak'ın Biryant köyündendi), Botan özelliklerini pek taşımazdı. Alanın geri özelliklerine karşı en çok savaşım veren arkadaşlardan biriydi. Doğru partileşmeyi

kavramayabilmek için eğitimlere çok önem veriyordu. Bunların dışında, yoldaşığa verdiği önem, değerlere olan bağlılık ve atik, cesaretli, moralli özellikleriyle yapının kalbinde yer etmiş bir arkadaşta Xebat heval.

Gündüz saat oniki. Arkadaşlar henüz kalkmamış. Şırnak'tan kalan düşman helikopterinin sesi gitikçe yakınlaşıyor. Xebat heval helikopteri daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Birden çavuşa dönüp sert bir şekilde,

- *Silahların namluları parlıyor, çabuk gölgeye alın*, dedi.

Daha sonra koşarak mutfığa gidip, dumanın çıkmasını önledi. Helikopter üstlerimizden geçip gitti.

O gün mutfakçı olan **Dersim** heval (daha sonra şehit düşmüştür) tok sesiyle bağırarak;

- Arkadaşlar yemek hazır kalkın, dedi.

Zaten eylemin coşkusu sarmıştı herkesi ve uyumak pek mümkün olmamıştı. Dolayısıyla bir seslenişte kalktı herkes. Yalnız **Şefik** heval (daha sonra şehit düşmüştür) uykusu çok ağır olduğu için halen uyuyordu. O'nu uyandırmak çok zor oluyordu. Rêber heval başına gidip dürterek;

- Heval kalk, kalk. Arkadaşların hepsi eyleme gitti. Biz burada kaldık, diye O'na seslenince; Şefik heval birden fırlayıp, silahını alır almaz sağa-sola doğru koşturmaya başladı. Uykusu sersemliğiyle ne tarafa gideceğini bilmeden dolandı durdu. Sonra birden bir köşede yemek yiyen arkadaşları farkettiler. Şefik hevali izleyen arkadaşlar, yapılacak eylemin de verdiği moralle, kahkahalarla gülüyorlardı. Daha sonra arkadaşların yanına giden Şefik heval;

- Beni niye kaldırmadınız? Ben siz eyleme gitseydiniz ben de arkadaşan gelir sizi tarardım, dedi. Bu espiiri kahkahaları daha da yükseltti.

Bütün arkadaşlar yapılacak bu eylemde saldırı grubunda yer almak istiyorlardı. Kimin saldırı grubunda yer alacağı belli değildi henüz, herkes merak içindeydi.

Xebat heval son kez, eksiklik olup olmadığını kontrol etmek için tüm mangaları tek tek dolaştı. Saat dörde geliyor. Bütün yapıda görülmemiş bir hareketlilik var. Hemen herkes bir şeylerle uğraşıyor. **Kemal** heval de biraz uzakta oturmuş, kendince bir şeylerle uğraşıyordu. Gözüm O'na takıldı ve ne yaptığını öğrenmek için; ayrıca da varsa yardıma ihtiyacı, yapmak için yanına gittim. Silahını göstererek temizliğini anlatmaya çalıştı. Değerlere son derece bağlı olan bu arkadaş, en çok da silahı üzerine titriyordu. Silahı temizlerken, bir yandan da en çok sevdiği "Ne bête kurê mi bûye eşqiya" stranını söylüyordu. Kefiyesinin üstüne serdiği 100'lük BKC şeridini temizledi ve boynuna attı. Sonra birden, duraksadı, kaşlarını çattı. Bu halini görünce,

- Heval Kemal ne oldu? diye sordum. Kafana takılan nedir? dedim.

Kafasını kaldırıp, gülerken yüzüne baktı ve;

- *Sabah 5-6 sıralarında hava karanlık mıdır, yoksa aydınlık mı?* dedi.

- Biraz karanlık, dedim.

Hemen elini şeride attı ve hızla bütün mermileri çıkarmaya başladı. Sonra da;

- *Bu şeride tamamiyle izli mermi dolduracağım. Mermilerin hedefi vurup vurmadığını görmek istiyorum*, diye açıklama yaptı.

Hareket zamanı yaklaşmıştı ve ben diğer arkadaşların yanına döndüm.

Xebat arkadaşın uyarısıyla bütün mangalar yerlerini aldı. Çok gür bir sesle şiyar çekildi. Beklenen an gelmişti ve heyecan doruktaydı. Kimin nerede görev alacağı açıklanmak

üzere. Herkes nefesini tutarak Xebat hevale kulak verdi. Eylem düzenlemesine göre grup grup isimler okundu; kim, hangi grupta eyleme katılacağını öğrenmişti artık. Bazıları çok sevinmiş, bazıları ise alınmıştı biraz. Sevinenler saldırı grubunda yer alanlardı. Düşmanı yakından vurmak çok önemliydi. Yıllardır korkulan, yeşil elbiseli Türk askerlerinin böyle bağırış, feryatla kaçışını görmek kişiyi güçlendiriyordu.

Alınan arkadaşların kendini toparlaması uzun sürmedi. Çünkü çok iyi biliyorlardı ki saldırı ve savunma birbirinden kopmamacasına tamamlıyorlardı birbirini.

Toprak üzerine karakolun kroki si çizilmişti. Arkadaşların hepsi krokinin etrafında toplandı. Xebat heval öne çıkıp planı anlatmaya başladı. Hangi grubun nereye saldıracağını, kimin kimi savunacağını, önce kimin çekilceğini ve daha birçok şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Sorulan sorular inceliklerle açıklandı.

Akşam yemeği yenildikten sonra son yol hazırlıkları yapıldı. İçtimaya dizildiler. Bütün güçler hareket etmeye hazırlandı. Son olarak Xebat heval ARGK yönetmeliği gereğince eyleme katılmak istemeyenin olup olmadığını sordu. “*Eleştirisi olan, planlamayı eksik bulan var mı?*” dedi. Buna karşılık hiç bir şey söylenmedi. Baskın yapılacak karakolun Xwedan karakolu olduğu söylendi. Hareket parolası verildi ve güç Batı’ya doğru; yani hedefe doğru ilerledi.

Yüksek bir araziye çıktık. Xwedan karakolunun ışıkları görünüyordu. Hareket sırasında Xebat heval bir öne, bir arkaya gidip geliyor, arkadaşlarla espiyi yaparak moral yükseltiyordu. Risor çayının kenarından geçiyorduk. Bu çayı geçip Kuzey’e doğru gitmemiz gerekiyor. Su çok az olmasına rağmen, çok

kaygan taşlar var. Geçiş esnasında Selman arkadaş bir taş basıp suya düştü. Xebat heval espiyi yaparak;

- *Hazır ıslanmışken sabun da getirelim de iyi bir banyo yap,* dedi.

Ona takıldı biraz. Bu şaka herkesi güldürdü. Selman arkadaş da ani bir çıkışla;

- Hem bizi karanlıkta bu taşlardan geçiriyorsun, hem de gülüyorsun, dedi. Xebat heval ise;

- *Ben ne yapayım. Kürdistan sömürge olmasaydı biz de buradan geçmek ve bu duruma düşmek zorunda kalmazdık. Demek ki suçlu düşman. Bu yüzden öfkemi çoğalt ve yarın düşmana kus,* diye karşılık verdi. Bunu Selman arkadaş da dahil olmak üzere herkes onayladı ve yine güldüler.

Biraz ileride kavak ağaçlarının bulunduğu bir noktada durduk. Burada gruplar ayrıldı. Daha önceden keşfe giden gruplar da gelmişti buraya. Bu grupta **Rojger** heval de vardı (Rojger heval Navyan eyleminde şehit düşmüştür). Karanlıktan da yararlanılarak hedeflere doğru yol alındı. En erken pusu grupları ulaştı yerlerine. Yerine ulaşan gruplar savaş düzenine göre yerlerini hazırlayıp beklediler.

En son grup bizim gruptu. Çelê Nemeja’nın Kuzey’ine doğru yol aldık. Eyleme giderken ayrılan gruplar vedalaşırlar. Bu farklı duygularla yapılan bir vedalaşmadır. Herkesin merakı yarınki eylemin başarı durumuydu. Bu alanda ilk defa gündüz baskını yapılıyor ve bu da ister istemez merakı ve heyecanı arttırıyordu. Kafamıza takılan, halletmemiz gereken bir sorun; nasıl en etkili bir biçimde Namaz dağından gelebilecek düşman gruplarına darbe vuracağımızdı. Bu düşüncelerle yolu yarılamıştık. Uygun bir yerde durmamız gerekiyordu. Grup öncüsü Dijwar arkadaşta yapılan uyarıyla, sığ ormanlıkların ve kayalıkların olduğu bir noktada durduk. Saat 9’du ve 12’ye kadar durmamız gerekiyordu. Dolayısıyla nöbetçilerimizi çıkarttık. Grubumuz 8-10 kişiydi. Hepimiz yan yana oturmuş, karakolun ışıklarını seyrediyorduk. Lambalar içeriden yandığı için kapının önünden geçen askerler net olarak görünüyordular. Dijwar arkadaş da dalıp gitmişti karakolun ışıklarına. Aniden bir yıldız kaydı ve bu arkadaş;

- *Vurdu, vurdu,* diye bir çığlık atı. O kadar dalmıştı ki kayan yıldızı, roket zannetmişti.

Şehit Rostem,
Botan’da ’95 Güney Savaşı’nda şehit düştü

**Şehit Sabri (Cemil)
Takım Komutanı,
Tırbespi-Derik/ Mardinli
Beytüşşebap'ta şehit**

Saat onikide nöbetçi arkadaş he-pimizi kaldırdı. Tüm grup kısa süre-de toplanıp yola koyulduk. Gide-ceğimiz yol sadece bir saat sürecek-ti, fakat koyu karanlık ve sık orman, ayrıca da sivri kayalar bizi yavaşla-tıyordu biraz.

Saat üçte ancak yerimize ulaşa-bildik. Ulaşır ulaşmaz, önceden planlandığı gibi ikişer ikişer mevzi-lerimize yerleştik. Sayımız ancak 5 mevziye yetti. BKC'yi stratejik bir tepeye yerleştirdik. Yönümüz Na-maz dağının üzerindeki düşman ka-rakoluna doğruydı. Görevimiz attı-ğımız bu pusuyla, yardıma gelecek düşman kuvvetlerini imha etmekte. Tüm arkadaşlar mevzileri sağlamaş-tırıp kamuflajlarını yaparak sessizce beklemeye başladılar. Birçoğunun aklından yarın kaldırılacak olan ka-rakolun askeri ve siyasi etkilerinin geçtiği belli oluyordu. Ayrıca; eğer eylem sırasında düşman müdahaleye gelirse, nasıl bir çatışma yaşanacak-tı? Saldırı gruplarımız yerine ulaş-a-bildi mi? Eylem sabote olabilir mi gibi sorular da meşgul ediyordu.

Çok sabırsızlanmışız, aydınlığın gelmesini bekliyoruz, ama saat daha dört. Eylemin başlamasına iki saat var henüz. Dijwar arkadaşla aynı

mevzideyiz. Sık sık saatine bakıyor, kendini tutamayıp;

- Bu bozuk saat de bir türlü elir-lemiyor, dedi birden.

Gece uzamış gibi geliyor o an. Belirsizliğin verdiği büyük bir sa-bırsızlık var. Saatin akrep ve yelko-vanı öyle yavaş ilerliyor ki, 70'lik bir Kürdün, düşmanın işkencesine maruz kaldıktan sonra, Herekol da-ğına çıkışını andırıyor.

Sabah saatlerinde çıkan, parıltısı göz kamaştıran bir yıldız vardır. Sa-bah yıldızı denir bu yıldıza. Gerilla-nın sabah saatlerinde dostudur. Ço-ğu kez gerilla yürüyüşlerine eşlik eder. Bu yıldız çoğunlukla dört sıra-larında çıkar ve unutulup da saate bakmazsan eğer, sana birazdan gü-nün aydınlanacağını hatırlatır. Her nedense bu akşam değişmiş bu yıl-dız. Sürekli aynı yerde duruyor, ba-zen görünüp, bazen kayboluyor; ba-zen çok parlıyor, bazen de sönecek-miş gibi oluyordu. Tüm dikkatimle onu seyrdiyordum. Bir an değişik hayallere dalıp gittim ona bakarak. Hayaller devrim sonrasına ilişkin oluyor çoğunlukla. Yeni yaşamı dü-şünüyorum. Şimdiden yapılacak iş-leri tasarlıyorum. Örneğin diyorum, çelişkiler kavgayla değil de eleştiri-

özleştiriyile çözülsün; çocuklar öyle eğitilmeli ki dünyanın en zeki ço-cukları olmalı. Ve kesinlikle doğa-lıklarından bir şey yitirmemeli... Derken zaman gittikçe ilerleyip yıl-dız kaybolmaya başlıyor. Her yer sessizliğe gömülmüş.

Saat beş civarında da gerillanın hiçbir mevzisinde ses yok. Herkes dikkatli bir şekilde etrafı kontrol ediyor. Çelê Nemej'nın soğuk ha-vası o kadar etkili oluyordu ki, ilik-lerimize kadar hissediyorduk. Fakat eylem heyecanı hepimizi öylesine sarmıştı ki soğuk artık hissedilmi-yordu. Gün ağarmaya başlamıştı. Meşe ağacının altındaki mevzimiz-de çevreyi rahatlıkla görebiliyorduk. Meşe ağacının dallarında seslerin gelmesi dikkatimi oraya çekti. Dal-lar arasında bir sincap daldan dala atlıyor ve durmadan oynaması ger-çekten anlamlıydı. Sabahın erken saatlerinde özgürce koşuşturması, bende özgürlük heyecanını ve öz-gürlüğün kahraman şehitlerini hatırlat-tı. Sincap, koşup oynuyor, bazen iki ayağının üstüne kalkıp ön ayak-larıyla palamutları koparıyordu. Bi-rini bitirmeden diğerini koparıyor-du. Bu hareketleri öylesine hızlı ya-pıyordu ki, sanki Bestler'de pala-

mutlar bitecekmiş gibi. Sincapın ön ayaklarıyla tuttuğu palamutlardan biri koyarak Dıjwar arkadaşın kafasına düştü. Palamutu almak için aşağıya doğru gelen sincap bizi görünce kaçıp gitti. Uzaklaşan sincapı bir daha görmemek üzüntü yaratmıştı.

Saat sabahın beş buçuku. Etrafımızdaki araziye ve altımızdaki Xwedan köyündeki evler görünüyordu. Her tarafı sessizlik kaplanmıştı. Saldırı grubunun gideceği yeri tam olarak ayırt edemiyorduk. Fakat arazi görünüyordu. Kato dağı yönünden gelen bulutlar etrafı sise boğmuştu. Bu nedenle görüş mesafemiz azalmıştı. Bulduğum mevziden, arkadaşlara bakıyordum. Onlar da çevreyi kontrol ediyorlardı.

Güney’imizde kalan düşman karakolunda herhangi bir hareket yoktu. Düşman gündüz eylem beklemediği için sürpriz olacaktı. Xwedan köyündeki düşman karakolundan karayoluna bakan taraftaki odayı düşman yemekhane olarak kullanıyordu. Bu odada birden ışıklar yandı. İçerde bulunanlar ve odadan çıkanların karartıları bizim mevziden görüyordu. Eylem saati gelmişti ve roketlerin karakola atılması an meselesiydi. Soğuk her tarafımızı harekete geçirmişti, bir de buna eylem heyecanı da eklenince yerimizde duramıyorduk. Arkadaşların hepsi sabırsızlıkla Xebat hevalin ilk roket atışını bekliyordu. Tüm dikkatimizi oraya vermiştik. Saat beşi kırk geçiyor. Xebat hevalin bulunduğu tepeye baktım, birdenbire patlama sesi ve göz kamaştıran alevler yükseldi, ilk roket atıldı. Düşmanın yemekhane olarak kullandığı odanın penceresine isabet etti. Odada kıvılcımlar göklere doğru yükselmesiyle birlikte, ikinci roket Serxwebun arkadaşın bulunduğu gruptan atıldı, düşmanın nizamiye olarak kullandığı kapının yanında bulunan MG-3 mevzisini hedef almıştı. Rojhat arkadaşın at-

mış olduğu roket karakola tam isabet etmişti. Karakol artık toz-duman içinde kalmış, düşman askerleri şaşkınlık içinde kaçıyordu. Askerlerin büyük bir kısmı beyaz atletleriyle kaçıyor. Öyle bir duruma düşmüşlerdi ki ne yaptıklarını, nereye kaçtıklarını bilmiyorlardı. Roketlerden çıkan sesler yankı yapıyordu. Karakolun yakınlarında yol şantiyesinde çalışan işçilerin sesleri, köyden gelen köpek ve koyun melemeleri büyük bir kargaşayı andırıyordu. Roketlerden sonra BKC’nin çalışması artık düşmanın korkularını arttırmış, karmaşaya onun sesi de karışmıştı. İzli mermiler sıralı boncuklar şeklinde karakola doğru nizami bir şekilde gidiyordu. Kemal hevalin bulunduğu tepeden izli mermiler karakolun ön kısmındaki alsfalt yola isabet ediyordu. O esnada ölümden kaçan beyaz atletli bir düşman askeri yere yuvarlandı. Düşman şaşkına dönmüştü, beklemediği bir anda baskına uğramıştı. Şaşkınlıktan henüz ciddi bir karşılık veremiyorlardı.

Düşman mevzilerinin üstünde mermiler yağmur gibi geçiyordu. Mevzilerdeki askerler kendilerini bile kıpırtadamıyorlardı. Karakolun içinden çıkan ve canını kurtarmak isteyen askerler kaçacak delik arıyorlardı. Mevzilerin çoğunu bırakıp kaçmışlardı. Daha başlarda nizamiye olarak kullanılan yerdeki MG-3 mevzisi silahıyla birlikte imha olmuştu. Oradaki askerler çoktan ölmüşlerdi. Sadece tepedeki A-4 silahı çalışıyordu, O tarafa doğru üç asker giderek mevzi almışlardı, gerillanın yoğun ateşinden dolayı korkan askerler, bilinçsizce etrafa kurşun atıyorlardı. Karakoldan çıkan dumanlar etrafta bir sis tabakası oluşturmuştu. Savaşın gerçek bir sahnesi; kargaşa, korku. Düşman aslında başında yenilmişti, artık ne yapacağını bilmiyordu. Gerilla BKC ile A-4 mevzisini yoğun ateş altında tutmuştu. BKC

mermileri, düşmanın mevzi, taşlarına değip sağa-sola dağılıyordu. Düşman askerleri korkudan mevzilerden kafalarını çıkarmadan rastgele havaya ateş açıyorlardı. Artık ortalık aydınlanmaya ve her şey belirginleşmeye başlamıştı. Bulduğumuz yer eylem alanından biraz yüksekte olduğu için eylemlerin yoğun olduğu yerlerde bazı hareketler gözüküyordu. Eylemin başlamasından bu yana 20 dakika geçmişti. Karakola düşman yardımı gelmemiş, askerler yalnız kalmıştı. Yalnız Çelê Nemeja karakolu MG-3’le sağ-solu tanyorlardı. Navyana Seyha köyünde bulunan düşman taburunda herhangi bir hareketlilik yoktu. Yaptıkları bir şey vardı, o da sadece havan atıyorlardı. Bir de Xeydan’a yakın Mıla Kire’deki düşman taburu ve çeteler havan ve uçak savarlarla ateş ediyorlardı. Saldırımız düşmanı şoke etmiş, hareket-siz bırakmıştı. Mesela Mıla Kire’deki taburda panzer de vardı. Ama yerinden bile kılmıdamadı.

Artık eylemin sonuçlanması gerekiyordu, fakat silah atışlar daha da şiddetleniyordu. O esnada gerilla güçlerimiz kademeli bir şekilde geri çekilmeye başlamıştı. BKC üzerindeki Mahsun arkadaş düşmanı etkisiz kılmıştı, bununla arkadaşlar rahat çekilebiliyordu. Plana göre en son geri çekilmesi gereken grup Serxwebun arkadaşın grubuydu. Bu grubun mevzilendiği arazi çıplaktı. Onların geri çekilme faaliyetlerini gözle görüyorduk. Buna rağmen silah patlamaları şiddetleniyordu. Diğer iki grubun yerleri olumluydu, geri çekilmede fazla sorun yoktu. Çünkü onların ortasında savunma grubu vardı ve bir de mevzilendikleri arazi ormanlık ve engebeliydi. Ama buna rağmen kafamızda çelişkiler vardı. Çünkü Serxwebun’un grubu geri çekilirken gördük.

Karakola düşman yardımı gelmemişti. Acaba diyorduk, bu silah ses-

leri neden bu kadar arttı. Bunu bir türlü anlayamamıştık. O esnada gerillanın elinde telsiz olmadığı için sağlıklı bilgi de alamıyordu, bir nevi ilişkilerimiz kopuktu. Fakat bir şeylerin olduğunu sezmiştik, silahların fazla çalışması, eylemin uzanmasında bir şeyler anlaşılıyordu. O esnada Şırnak düşman tugayından bir helikopter kalkıp eylem yerine varmıştı. Gerillanın geri çekilme güzergahını sürekli ateş altında tutuyorlardı. Fakat arazinin elverişli olması ve hafif sisler olduğu için, bir de o esnada yağmur da yağıyordu. Bu nedenlerle düşman helikopterinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Biz bu elverişli koşullara güveniyorduk. Yine de biz bu şiddetli çatışmaya bir türlü anlam veremiyorduk. Bir de altımızdaki saldırı gruplarının geri çekilme yapacakları araziye göremiyorduk, bu bizim kuşularımızı arttırıyordu. Düşman helikopteri hala üzerimizde dolaşıyordu. Navyan taburu havan atışını durdurmuştu. Namaz dağı karakolu hâlâ ateş ediyordu. Mıla Kire'deki atışlar hâlâ devam ediyordu. Biz iki ihtimal üzerinde yoğunlaşmıştık. Diyorduk ki, ya şehit arkadaşlar var onları kurtaramıyorlardı, ya da bir grup sıkışmış olabilir, diğer arkadaşlar da bunları kurtarmak için çatışmayı devam etmek zorunda kalmışlardı, diye düşünüyorduk. Silahlar biraz hafiflemişti. Artık grupların geri çekildiklerini tahmin ediyorduk. Kuşularımız hâlâ devam ediyordu.

Hani Kürtlerin bir atasözü vardır. Aklına gelen başına gelmesin diye savaşın doğası gereği savaş meydana bedel verilir. Kimse buna bir şey demiyor. Fakat bedeller verirken, bunun değişik yöntemleri de var. Düşman askerleri korkudan kafalarını mevziden kaldırmadan silahıyla rastgele ateş ediyordu. Bu denimsiz silahın denetiminde çıkan kör bir mermi uzakta bulunan Xebat hevalin bel kemiğine isabet etmişti. O'nun

denetimindeki grup gelip O'nu geri çekmişti. Bir saatlik yoldan sonra Xebat heval şehit düşmüştü. Kemal heval ise saldırıya geçerken karakol önünde düz bir arazide kör bir kurşunla şehit düşmüştü. Arkadaşlar Kemal hevalin cenazesini kurtarmak için çatışmayı uzatmışlardı.

Xebat hevalin attığı ilk roketten yemek yemekte olan düşman askerlerinden 8'i ölüyor ve saldırı grubunda özellikle Kemal hevalin açtığı ateş sonucu bir asker asfalt yolun üzerinde ölmüştü. Diğer arkadaşların ateşiyle 13 asker ölmüş, dokuz asker de yaralanmıştı. Karakol tamamiyle imha olmuştu. Birçok düşman mevzisi gerillanın eline geçmişti. Düşmanın elinde sadece üç mevzi kalmıştı. Birisi A-4 mevzisiydi. Bu mevzinin düşmemesinin sebebi de, mevzi yerden kazılmış üstü kapalı olduğu için roketler ve bombalar işlemiyordu. Zaman geç olmuştu, hava aydınlandığından grupların artık kalan mevzilere saldırması mümkün değildi. Eyleme giderken toplandığımız ilk noktada tüm gruplar toplandı. Xebat hevalin şehadeti tüm arkadaşlar üzerinde yoğun bir durgunluk ve üzüntü yaratmıştı. Mahmut arkadaş bu durumu hemen ele alıp, toplantı çağrısı yaptı. Hepimiz toplantıya katıldık. Toplantıda tüm arkadaşlar Xebat hevalin intikamını alacaklarına dair yemin ettiler. Gerçekten insanoğlu her zaman özgür yaşam için büyük mücadeleler vermiştir. Bu mücadelelerde insanlar büyük fedakarlık ve cesaret örnekleri seğilemişlerdir. Xebat heval tarihteki bu rolünü, şehadetiyle de olsa yerine getirmiş, hepimize bu mücadeleye dört elle sarılma örneğini sergilemiştir.

Xebat heval feodal bir aileden geliyordu, ilk okulu okumuştur. Genç yaşlarda aile üzerinde etki ve sorumluluğu vardı. Sosyal açıdan gelişkin bir arkadaştı. 1989'da partinin çıkardığı askerlik kanunundan

dolayı, ailesi O'nu mücadelemizden koparmak için evlendirir. Ama buna rağmen mücadeleye olan tutkusundan hiçbir şey kaybetmez ve evliliğinden dört ay sonra partiye gönüllü katılır. O'nun partiye katılımı çevre üzerinde çok olumlu etki yaratmıştır. Buna rağmen çok alçakgönüllü bir arkadaştı. Partiye katılımının ilk günlerinde eğitime gösterdiği ilgi dikkat çekiciydi. Gelişmek için çok açık ve sonsuz bir isteği vardı. Sorunların üzerine cesur gidiyordu. Çok kısa bir sürede kendisini yaşama katmış, görev bile almıştı. Her türlü olaya yaklaşımı gerçekten çok sistemli ve düzenliydi bazen bizi şaşırtıyordu. Bir yeni katılımın böyle olması pek alışık olduğumuz bir durum değildi. Pratiğiyle kendini bize kanıtladığı gibi, her şeyi de böylece bize anlatabiliyordu. Düşmana karşı büyük bir kını vardı. O'nun için eylem her şeydi, girdiği tüm eylemlerde başarılı olmuştur.

1991 yılının Kasım ayında Çelê Nemeja Kuzey ucundaki araziye Kaymakama civarında Eruh-Şırnak yolu üzerinde attığımız pus, sekiz araçlık düşman konvoyu Şırnak'a giderken son iki arabaya saldırdık. Bir aracı imha ettik, diğer arabayı kullanılmaz hale getirdik. Bu pusuda 18 düşman askeri vuruldu. Eylem gündüz saat üçte olmuştu. Dersim hevali bu eylemde şehit verdik, fakat eylem istenilen tüm sonuçları vermişti. Artık Bestler halkı Xebat hevalin intikamının alındığını bu eylemle duydu. Halkın sevinci ve gerillaya olan tutkusu bir kat daha artmıştı. Düşman artık bölgede rahat hareket etmek bir yerde dursun, hiç hareket edemez duruma girmişti. Arkadaşlarının intikamını alan gerillalar, artık yoldaşlığın bir kez daha anlamını dostla ve düşmana duyurmuştu.

*Silah arkadaşı
Veysi Eski*

Küçük yaşta babası ölür ve daha küçükken ailenin sorunları omuzlarına biner. Babası Tayan aşiretindendir. **Nusret** heval her işte çalışır, annesi ve kardeşlerine bakar. Anne tarafı yurtseverdir. Nusret heval özgürlüğün ne anlama geldiğini kavrayan biridir. Ondan dolayı vatanının özgürlüğe ulaşması için elinden gelen her destek ve yardımı verir. Tayan aşireti koruculuğa başladığında Nusret hevalin ailesini de korucu yapmak istedi. Heval Nusret koruculuğa karşıydı ve böyle bir ihanete kati tavrını almıştı. Toplum nezdinde çok değerliydi. Bu nedenle amcası, amcaoğulları ve çok arkadaşı o korucu olmadığından korucu olmuyordu.

Cizre korucu başı Kamil Atak'ın amcaoğlu olan Nusret, Kamil Atak'ı çok sıkıyordu. Her koruculuk teklifi edildiğinde sert olarak geri çeviriyordu. Nusret heval ve arkadaşlarının partimizle ilişkisi gün geçtikçe geliyordu ve savaşçı olma isteği büyüyordu. Ama ailesine maddi destek vermek zorundadır. Küçük kardeşi büyüyünceye kadar savaşçılık duygusunu bastırıyor. Şehadetinden önce arkadaşları ile birlikte gerillalara yardımcı olmuş ve Akarsu köylerinde bulunan karakolu darmadağın etmişlerdi. Ve Tayan aşireti "Tayanların bulunduğu bir köyde nasıl bir karakol imha edilir?" diyerek jandarmayla birlikte bütün köylüleri tutuklamışlar.

Birgün sonra yirmiüç kişi bırakılmış, dört kişi kalmışlardı. Kalanlar Nusret ERGİN, Tajdin MENDİL, Ahmet SALA, Hacı KAYASIZ'dı. Bu değerli halk savaşçıları köylerinden iki kilo-

Adı, soyadı: **Nusret ERGİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 5 Temmuz 1973**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ekim 1993, Revini (Akarsu) köyü-Nerdüş çayı**

Adı, soyadı: **Tajdin MENDİL**
Kod adı: **Nusret**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1975**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ekim 1993, Revini (Akarsu) köyü-Nerdüş çayı**

metre ötede olan Nerdüş çayında Tayan aşireti korucuları tarafından şehit edilmişlerdi.

Tajdin heval zengin ve yurtsever bir aile çocuğuydu. Babası köyün muhtarıydı. Aile yurtsever olduğundan devamlı partiye destek verir. Olaydan iki gün önce ARGK gerillalarını o ve kardeşi her iki taksileri ile köye getirmişlerdir. Kızgın çatışma akşamından sonraki sabah büyük kardeşi ile yakalanmış. Büyük kardeşi, korucu ve askerlerden kaçmayı başarmış ve canını kurtarmış,

Tajdin heval ise düşman tarafından katledilmişti. Çatışma akşamı babasının evde olmaması büyük şans eseri idi.

Yoksa babası da O'nunla birlikte şehit edilecekti. Şehadetinden sonra bütün ailesine korucu ve kontr-gerilla tarafından öldürme emri çıkarılmıştı. Ailesi o yüzden Güney Kürdistan'a kaçtılar.

Ahmet hevalin ailesi devrimci bir aileydi. İki kardeşi PKK militanıydı. Ahmet heval ve kardeşleri daha küçükken babaları özgür bir Kürdistan için Irak sınırında şehit düşer. Ahmet heval ailesi ile birlikte Kuzey Kürdistan'ın Revini (Akarsu) köyüne gelip yerleşirler.

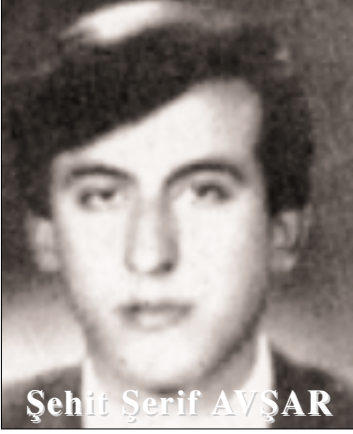
Babalarının neden şehit olduğunun bilincinde olan Ahmet hevalin daha küçük olan iki kardeşi PKK'ye katılmışlardır. O süreçte Ahmet heval halkı için milislik yapar. Şoförlük de yaptığından lojistik destek ve rehberlik görevlerini de yürütür. Ahmet hevalin son görevi olarak köylerinde bulunan karakolu köylüler ve gerillalar birlikte yok etmek oldu. Ahmet heval, bunu hazmedemeyen hain korucular tarafından katledildi.

Adı, soyadı: **Ahmet SALA**
Doğum yeri ve tarihi: ..., 1969
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ekim 1993, Revini (Akarsu) köyü-Nerdüş çayı (Milis)**

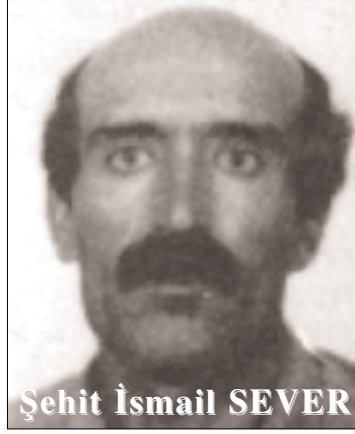
Adı, soyadı: **Hacı KAYASIZ**
Doğum yeri ve tarihi: ..., 1973
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ekim 1993, Revini (Akarsu) köyü-Nerdüş çayı**

Şehit Şerif AVŞAR

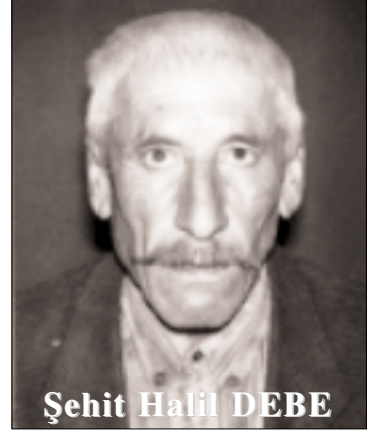
Hacı heval yurtsever bir gençtir. Ailesi ise her zaman O'nun bu yurtseverliğine karşı çıkardı. Onlar da Kürt göçmenlerindendi. Hacı heval şehit düştükten sonra ailesi O'nun hakkında bize hiç bilgi vermedi. Sizlerden özür dileriz. Ancak neden öbür üç genç ile şehit edildiğini bilemiyoruz. Tanıyanlar O'nun yurtseverlik duygularından dolayı PKK'ye katılmaması için ailesi tarafından evlendirildiğini, daha dört günlük damat olduğunu söylediler. Revini (Akarsu) köyünde oturuyorlardı. Ve aynı zamanda koruculuğu kabul etmiyorlardı.

Dört arkadaşımızın şahsında somutlaşan halkın koruculuğa karşı nasıl direndiğidir. Yani sonucu ölüm bile olsa, boyun eğil-

Şehit İsmail SEVER

meyeceğidir. Onlar bize bu mirası bıraktılar: Her zaman direnmek ve vatanda inat. Bugün Kürdistan'da onlarca aşiret bu koruculuğu bir onurmuş gibi alıyorlar ve bunu halklarına karşı kullanıyorlar. Hangi bölgede olursa olsun kendilerini "iktidar" ilan ediyorlar ve halka korkunç yükleniyorlar. Hatta bazı bölgelerimizde "devlet onlardan daha insaflı çıkıyor." İşte ihanete bu kadar "hakkını vermeyenler" de dünyada devrim sancıları çeken her ülkede olduğu gibi bizde de var. Koruculuğu kabul eden aşiretler artık peyderpey gittikleri yolun yanlışlığını anlıyorlar ve hemen uzaklaşıyorlar. Biz Vietnam'daki gibi de yapamıyoruz. Bazı yerlerde yapılıyor, ama bizde

Şehit Halil DEBE

ulusalcılık daha tam gelişmediğinden ülkemizdeki korucular Vietnam'dakiler gibi değil. Yani korucu olsa bile hem mermilerini gerillalara veriyorlar, hem de geceleri gerillalarla birlikte çatışmalara giriyorlar. Biz bunları yapamıyorsak da, korucu olmaktansa açıktan evimizde ölsek bile yine büyük bir onurdur. Ama gidip düşmanın yanında yer alıp, halkına karşı savaşmak ise en büyük onursuzluk ve kimliksizliktir.

Arkadaşlarımız şahsında hal-kımızı ihanet batağından, gaflet batağından kurtaracağımıza ve onlara da gerçek bir rehber, yola gelmezlerse azrail olacağımıza söz veriyoruz.

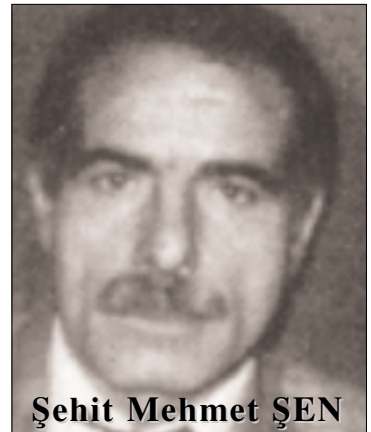
Yurtseverler

Şehit Rebih ÇABUK

Şehit Sefer CERF

Şehit Mehmet ŞEN

Bugün ulusal onur günümüz. Büyük ölüm orucunun başlangıç günü. *Şehidan*'da arkadaşların yanındayız. Yüce dağ Şehidan'ın yamaçlarında gündüz güneşinin kavurucu sıcaklığı altında yüce bir günü yaşıyoruz. Önderlerimizden M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek yoldaşların, Mazlum Doğan yoldaştan aldıkları bayrağı Diyarbakır burçlarında dalgalandırarak ve ölüme meydan okuyarak ölüm orucuna başladıkları gün.

Partimiz tarafından kabul edilen ulusal onur günümüz tüm halkımıza ve bizlere kutlu olsun!

Zindan direnişçileri, Mazlum, Hayri, Kemal ve dörtler önderliğinde, partimize kendi dönemlerinde kan, can oldular. Partiyi, zindanda zafere taşıdılar. Sömürgeci TC'ye tarihinde en büyük yenilgiyi yaşattılar. 14 Temmuz ruhuna bağlı olmak, o ruhu yaşamak, o ruhla savaşmak bizim en büyük görevimizdir. *"Mezar taşıma ülkesine borçludur diye yazın"* diyen Hayri yoldaşa, her dakikamızı partiye vererek, ülkemiz için amansız savaşarak, hiçbir çıkar gözetmeksizin, halkımıza hizmet ederek, *"Zaferi PKK'de gördüğüm için PKK'ye katıldım"* diyen Kemal Pir yoldaşa, zaferi yaratarak ve bu uğurda gereken her türlü cesareti, fedakarlığı göstererek layık olabilir ve onların emirlerini yerine getirmiş oluruz.

Biz ulusal kurtuluş mücadelemizi yükselttikçe, savaşımımızı her yönüyle büyüttükçe, zaferi her gün garanti altına aldıkça ve düşmana intikam darbelerini her gün vurdukça onlara layık olur ve onların şaşmaz takipçileri olabiliriz. Onlar düşman önünde aslan gibi kükrediler. Onların şahadetleri *Şehidan* Dağı gibi yüce, Dicle-Fırat gibi berraktır. Düşman için bir atom bombasıdır. Onlar bütün yürekleriyle, güçleriyle, beyinleriyle kendilerini devrime adadılar. Kendilerinde olan her şeyi partiye, halka verdiler. Onların önderliğe ve halka bağlılığı yüce bir bağlılıktır. Onlardaki bu ruh

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **İhsan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1993, Şehidan**

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1993, Şehidan**

bize güç olmalı, bizi savaştırmalı. Biz de onlar gibi kükremesini bilmeliyiz. Her şeyimizi partiye, halka vermeliyiz, ölümden korkmadan ölüme meydan okumasını, Kemal yoldaşın o yüce enternasyonalist ruhunu her zaman yaşamasını, bu mücadeleyi her zaman yükseltmesini bilmeliyiz.

14 Temmuz direnişçileri zaferin, barışın, kardeşliğin, enternasyonalizmin ve özgürlüğün sembolleridirler. Onlarla bugünlere geldik, onlarla zafere gideceğiz. Halkımız bugün onlarla onurlu, onlarla başı dik ve onlarla özgürlüğe gidiyor. 14 Temmuz direnişçileri insanlıkla birlikte sonsuza kadar yaşayacaklardır.

Gece sessiz bir şekilde ilerliyordu. Gökyüzündeki yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Karşımızdaki dağlar parıldayan yıldızlar arasında başları sanki gökyüzüne değiyordu. Dolun içinde ışıkları yanan Tise köyü güzeldi ama boynu büküktü. Bu gece her şey güzeldi. Güzel olmayan tek şey tepede mevzilenen düşmandı. Bu güzellikler içinde tepedeki düşman bir diken andırıyordu. Kökünden koparmak gerekiyor bu diken. Zaten birazdan yoldaşlarımız bu kötü diken kökünden koparıp atacaklar, o zaman boynu bükük Tise'nin de başı dik olacak. Tepe güzel olacak ve orada artık çiçekler ekilecek.

Çok sabırsızdım. Gece hiç bitmiyor, sanki inat ediyordu. Gözlerimizi dört açmış, tüm dikkatlerimizi tepede. Her an B-7 patlayabilirdi. Saat gece onikiyi gösteriyordu. Hâlâ ses yoktu. Elimdeki telsizden sürekli düşmanı dinliyordum. Düşman şifreli konuşuyordu. Telsizlerini dinlediğimizi biliyorlardı. Tepedeki düşman komutanı merkeze her onbeş yirmi dakikada bir bilgi veriyordu. Bu gece bir şeylerin olacağını tahmin edemiyordum. Konuşmalarında bugünü kurtarmanın rahatlığı görülmüyordu. Ama yanılıyordu. Az sonra patlayacak bomba ve silah seslerinden sonraki hallerini merak etmeye başladım.

Saatler oniki otuzu gösteriyordu.

Tepedeki düşman iki defa aydınlatma mermisi attı. Ortalık gündüz gibi oluyordu. Yoksa arkadaşları mı gördüler, şüphelendiler mi? Şüphelenmedikleri kesindi, öyle bir durum olsaydı, telsizden anlardım. Herhalde tedbir için bu aydınlatma mermilerini attılar. Çobanın köpeği habire havlıyordu, sanki kudurmuştu. Köpeğin havlaması artıkça ben arkadaşların eylem yapmadan geri çekildiklerini düşünmeye başladım. Ama arkadaşlar eylemi mutlaka yapmalıydılar. O diken oradan kaldırıp atmalıydılar.

Düşmanın aydınlatma mermileri sönünce ortalığı ana baba gününe çeviren B-7'nin sesi geldi. Ve eylem başladı. Heyecandan yerimde duramıyordum. Arkadaşlar düşman mevzilerini yoğun ateşe tutmuşlardı. İlk B-7 darbesiyle telaşlanan düşman telsizinde bas bas bağırıyordu. Sürekli yardım istiyordu. Bu gece yardım gelemezdi. Merkez onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sakinleşmenin inkarı mı var! Adam yavaş yavaş ölümüne giriyor. Gittide azgınlaşıyor ve mevzilerde bomba sesleri arttıkça o daha da zavallılaşıyor ve küfür etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Her taraftan bomba ve silah sesleri geliyordu. Düşman sürekli aydınlatma mermilerini atıyordu. Arkadaşların düşman mevzilerine girdikleri, bomba seslerinin yoğunluğundan belli oluyordu. Yalnız savunma grubumuz seri atış yapamıyordu. BKC istenilen düzeyde çalışmıyordu. Eylem yirmi dakika kadar sürdü. Sonra arkadaşlar geri çekildiler. Arkadaşlar geri çekilirken sırtın ucundaki en yüksek mevzilerde yoğun düşman atışları hâlâ devam ediyordu. Bu mevzinin düşmediği anlaşılmıyordu. Sabaha kadar düşman atışları durmamıştı. Dollara sürekli top atışı yapıyorlardı. Daha sonra arkadaşlar da bombalarla saldırıya geçmişlerdi. Acaba kayıplarımız, yaralılarımız var mıydı? Bilemiyordum. Eylemde arkadaşlar ter dökerken, belki de ölümlerle burun buruna gelirken, ben sadece izliyordum. Arkadaşlara

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ağit**
Doğum yeri ve tarihi: **Şemzinan (Şemdinli), ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1993, Şehidan**

hiçbir yardımım olmamıştı. Sabaha doğru savunma grubu bulunduğumuz yere geri çekilme yaptı. Diğer arkadaşlardan hâlâ bilgi alamamıştık. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kobra ve skorsky helikopterleri alanın üzerinde uçmaya başladılar. Birkaç uçuş yaptıktan sonra, bir-iki yeri bombalayarak geri çekildiler. Bulduğumuz boğazda arkadaşları mevzilendirdim. İndirme yapmaları halinde vuracaktık. Ayrıca köyün üzerindeki taşlık tepeye sürekli havan atıyorlardı.

Biz mevzilerimizde beklerken, eyleme giden arkadaşların yanından Volkan arkadaş geldi. Halinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu. Üstelik elbiseleri de kanlıydı. Kimin kanydı? Yoldaşların kanydı; yaralı arkadaş taşdıkları kesindi. Ama kimdi bu arkadaş? Yoksa şehit düşen arkadaş mı vardı? Hemen yaralı olan arkadaşların yanına gittim. Arkadaşların durumunu önce sordum, “*eylem başlar başlamaz, İhsan arkadaş yaralandı. Welat arkadaş da mevziye saldırırken kolundan yaralandı. Agit (Şemzinan) arkadaş da kayıptı. Eylem sonrasında yaralı arkadaşları kendimizle birlikte ilk geri çekilme noktasına getirdik. Sabah saat altı sıralarında İhsan arkadaş şehit düştü.*”

Hepimiz şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk. İnanamıyordum, daha sekiz saat önce İhsan yoldaş yanımızdaydı. İnanmak istemiyordum. Behzat arkadaş da Volkan’dan kısa bir süre sonra geldi. Kolundan hafif yara almıştı. Sağlıklı arkadaşla birlikte arkadaşların yanına gitmesini söyledik. Sağlıklı arkadaşın yanına iki arkadaş ve bir miktar erzak yolladık. Gecenin uykusuzluğu üzerimde vardı. Artık uyku giremezdi gözlerime. Arkadaşlar düşmanın mevzilerinde bir 57’lik havan topu, dürbün, şarjör, mermi, çanta vb. şeyler kaldırmışlardı. Yaralı arkadaşlar olduğu için mevzilerdeki diğer malzemeleri getirmemişler ve çoğunu bombayla imha etmişlerdi.

Akşama doğru sağlıklı ve diğer iki arkadaş eylemde kaldırılan malzeme-

lerle birlikte geri geldiler. Welat yoldaşın kan kaybından şehit düştüğünü, sağlıklı arkadaşın yetişmediğini her iki yoldaşın yan yana defnedildiğini belirttiler. Agit arkadaşın da büyük ihtimalle şehit düşmüş olabileceğini söylediler. Arkadaşlar ilk iki mevziyi ele geçirmişlerdi. Arkadaşlar İhsan arkadaş yaralandığı için ilgileniyorlar ve diğer mevzilere saldırı yapamıyorlar. Arkadaşların düşmandan gördüğü ölü sayısı ise yediydi. Düşman kayıplarının daha fazla olduğu bu sabah tepeye iki defa gelip cenazeleri alan helikopterden anlaşılıyordu. Öğle saatlerine doğru Tise köyünden bir köylü geldi. Onunla konuştuk; köylü “*helikopter iki defa iniş yaparak ölü ve yaralıları aldı*” dedi. Yine arkadaşlar akşam vurduklarında kurtulan askerlerin çoğunun kendilerini köye bıraktıklarını, geceyi köyde geçirdiklerini söylediler.

Akşam olmadan bütün arkadaşlar yanımıza geldiler. Bir çoğunun elbiseleri kan içindeydi. Bu kan İhsan ve Welat yoldaşların kanydı. Agit arkadaş gelir gelmez eylemde çıkan eksiklikleri anlatmaya çalıştı. Güzel bir eylem olmuştu. Yalnız kayıplarımız vardı. En acı olanı da eksikliklerimiz sonucunda kayıpların olmasıydı. İhsan yoldaş bizim kurşunlarla yaralanmıştı. Yine Welat arkadaş elindeki bombayı atarken bir bomba parçası koluna değiyor ve kan kaybından şehit düşüyor.

Dün bu saatlerde ne kadar da neşeliydi. Çok sıcak kanlı bir yoldaş, moral kaynağımızdı. İhsan yoldaşla sohbet ederken tadına doyum olmuyordu. Dün en son sarıp içtiği sigara öylesine kaldı ki sanki bir daha sigara içmeyecekmiş gibi çekiyordu. Onun güler yüzlülüğü moral veriyordu insanlara, her şeyi cesaret veriyordu. Mermi omurilik kemiğine değmişti. Arkadaşlar onu taşımaya çalışırken İhsan yoldaş “*Ben şehit düşeceğimi biliyorum. Beni düşmanın eline bırakmayın, sürükleyerek götürün beni*” diyor.

İhsan yoldaş!

Ne kadar iradeliydin. Ne kadar direngendin. Düşman seni vurmaya be-

ceremedi. Ama içimizdeki bir kör kurşun senin gencecik bedenine saplandı ve biz kendi ellerimizle düşmanın yapamadığını yaptık. 1991 yılında gerilla saflarına katılmıştı. Birçok eylemde düşmana kin kusmuştu. Daha önce de yaralanmıştı. İğdirli bir arkadaştı. En son düzenlemeyle birinci manga komutanımızdı. Noktaya kadar arkadaşlar taşımışlar, fakat noktada şahadete ulaşarak halkımızla, vatanımızla bütünleşmişti.

Welat heval Malazgirtliydi. Uzun süredir saflarda olan çok becerikli bir yoldaş. Aslında eyleme katılmayacaktı. Çok ısrar edince arkadaşlar Welat yoldaş yedek saldırı grubuna koydular. Kendisi noktaya kadar yürüyerek geliyor. Welat yoldaş da kan kaybından şahadete ulaşarak ölümsüzleşiyor.

Bu kayıplarımız olmamış olsaydı, eylem başarılı sayılacaktı. Önemli olan yetmezliklerimizden dersler çıkartarak bundan sonraki pratiğimize yönelmektir. Daha nice İhsanlar, Welatlar şehit düşecekler. Onların anısına, Şemdinli’de düşmanı kovarak, onu özgürleştirerek gereken karşılığı vermiş olacağız.

İhsan ve Welat yoldaşların cenazelerini bulundukları Tise dolundan getirip Şehidan’ın tam ortasındaki düzlükte defnettik. Şimdi Şehidan’ın başında yatıyorlar. Hep Şemdinli’ye bakacaklar. Karda, kıyıda, baharda, yazda, her yeni güne güneşin ilk ışıklarıyla Şehidan’ın başından bütün dünyaya merhaba diyecekler. Mezarların hemen yanında bulunan gölde kimi geceler sohbet edecekler. Yattıkları yerler öylesine güzel ki ileride burası halkın ziyaret edeceği bir yer olabilir.

Kaybolan Agit yoldaş da şehit düşmüştü. İhsan heval yaralandıktan sonra tüm grup onunla uğraşırken Agit yoldaş tek başına düşman mevzilerine saldırıyor. İki mevziyi ele geçirdikten sonra en stratejik mevzilere saldırıyor. Düşman o anda Agit yoldaş bacağından ve başından vurarak şehit ediyor. Müthiş cesaretti. Çok iyi bir ön-

cüydü. Takımımızın öncüsüydü. Alanı çok iyi biliyordu. Biraz da kendi başına hareket etmekten hoşlanan biriydi. Zaten eylemde de kendi başına saldırıya geçiyor. Düşman ele geçirdiği cenazeyi köylülere gösterdikten sonra bir çukura atmıştı. Köylülerin hepsi Agit yoldaşı tanıyorlardı. Kendisi de çevre köylerden *Katunali*'ydi. Köylülere çukurdan cenazeyi almalarını ve bize getirmelerini söyledik. O'nu da İhsan ve Welat yoldaşların yanına gömecektik. Çok sıcakkanlı bir yoldaşı. *"Bu düşmanı Şemdinli'den kovmadıkça, bu çeteleri tasfiye etmedikçe rahat edemem"* diyordu.

Pratikte insan her şeye tanık oluyor. Düşmanla iç içesin. Bazen pusuya düşüyorsun, bazen manevra yapıyorsun, bazen düşmanı vuruyorsun. Bir gerçek var ki o da, savaşı ancak savaşın içinde öğrenebiliyorsun. İnsan kendini en iyi savaşta tanıyor. Zayıflıklarını, güçlü yanlarını her geçen gün daha iyi tanıyorsun.

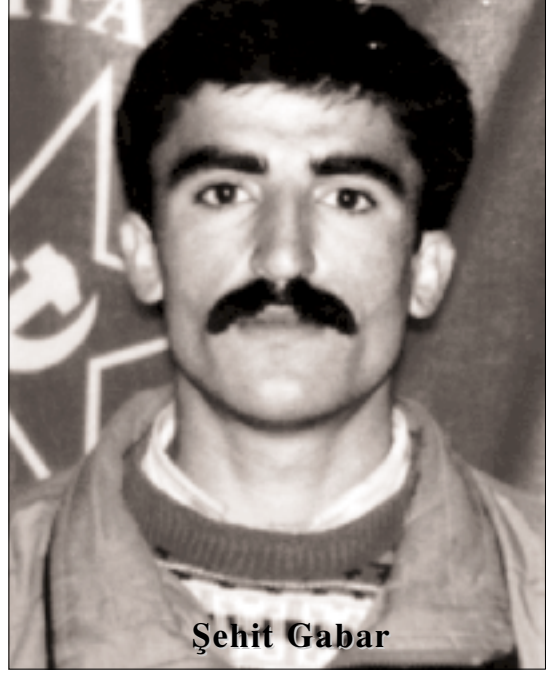
Her gece hareket halindeyiz ve sürekli erzağımızı sırtımızda taşıyoruz. Çaydanlık, tencere, bardak ve kaşık gibi eşyaları da kendimizle birlikte taşıyoruz. Bazen arkadaşlar taşımaktan bıkmıyorlar, ama taşımaktan başka şansımız da yok.

Gittikçe pratiğe alıyorum. Zorlukları olmasına rağmen pratik yaşam bir özgürlük savaşçısı için en güzel şeydir. Her geçen gün daha emin adımlarla zafere doğru yürüyoruz. Bu günlerde düşman her yerde çok sıkı tedbirler alıyor. Her taraf asker kaynıyor. Çünkü 15 Ağustos yaklaşıyor. 15 Ağustos düşmanı tedirginleştiriyor ve tedbirlerini sıkılaştırmaya zorluyor. *Zerzan* bölgesi *Xumaro* mıntkasına doğru gidiyoruz. Kırsal alanın tamamına yakını düşman boşaltmış, boşaltılan yerler bizim denetimimizde. Düşman sadece belli bazı tepelerde mevzilenmiş. O tepelere saldırıların yapılması çok zor, hem de çok riskli. Düşman bu tepelere erzağı havadan helikopterlerle götürüyor. *Zerzan*'da düşman tümüyle halk desteğini kay-

betmiş. Eskiden çete olan köylerin hepsi silahlarını bırakmışlar. Hemen hemen tüm köyler bize açık. İstedigimiz zaman köylere girip çıkıyoruz. Köylerin silahlarını bırakması düşmanı çileden çıkarmış ve halka baskı yapıyor. Köylerden çok sayıda gençler gerillaya katılıyor. *Zerzan*'ın büyük bir kesimi bizim denetimimize girmiş durumda.

Bölük şeklinde hareket ediyoruz. Bölük halinde hareket, biraz yavaş hareket etmemize yol açıyor. Genellikle gece hareket ediyoruz. Bu alandaki sırtlar çok çetin, her bir sırt bir dağ gibi büyük ve sarp. Sürekli bu sırtları inip çıkıyoruz. Gece karanlığında yürürken o sırtları nasıl aştığımızın farkına bile varamıyoruz. Hele hele önceki gün konumlanma noktasına vardığımızda mangayı yerleştirdikten sonra sırtında çantayla birlikte oturduğum yerde uykuya dalıyorum. Böyle sabahlamak bambaşka bir güzellik. O yorgunlukla uyumak güzeldi. Bütün geceyi yürüyerek geçirdiğimizden dolayı, konumlama noktamıza varır varmaz hemen dinlenmeye çekiliyoruz. Gündüzleri genellikle yatarak geçiriyoruz. Ve günün nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyoruz.

Zerzan'da geceleri müthiş soğuk. Yağmurluğu kendimize öyle bir sarıyoruz ki fayda etmiyor. Yağmurluğun altında tir tir titriyoruz. Bir an önce gündüz olsun da ısınalım diyoruz. Gündüzleri de, tam tersine öylesine sıcak ki, güneş bunaltıyor. Sıcaktan dinlenmek mümkün değil. Bir gölgelik arıyoruz ama burası *Zerzan*. *Zerzan*'da gölgelik ne arar? Gece soğuğa karşı bizi koruyan yağmurluk bu defa

Şehit Gabar

güneşten korumak için gölgelik rolünü oynuyor. Yağmurluktan oluşturduğumuz gölgelikle idare etmeye çalışıyoruz.

Dönemin ikinci aşamasına giriyoruz. Ülke genelinde savaşın daha da gelişeceği kesin. Parti Önderliği'nin dün gelen talimatı da savaşı daha da geliştirme temelindeydi. Dün bölük olarak gelen talimatı okuyup üzerinde tartıştık. Talimatın iyice özümsemesi için üzerinde yoğunca tartışıldı. En son bölük komutanımız olan Ari arkadaş da talimatın özünü anlattıktan sonra talimat daha iyi anlaşıldı. Parti Önderliği'nin gelen her talimatını okuyup üzerine tartışıyoruz. Pratikte boş kalan zamanlarımızda bazen eğitim görüyoruz. Ama eğitimi sürekli-leştirilemiyoruz. Zaman zaman yaptığımız eğitimler pratikte önümüzü açıyor.

Biz Parti Önderliği'nin gelen talimatlarını doğru temelde kavradıkça, bu kavradıklarımızı doğru temelde yaşama geçirdikçe mücadelemiz zafere doğru hızla yol alacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Ayhan Kaya

Rêzan hevali birçok arkadaş anlatıyordu. Fakat O'nunla bulunduğum bölgede hiç karşılaşmamıştım. İlk kez karşılaşma fırsatını bir toplantıda yakalayabilecektim. Toplantı için karargaha gittiğimde arkadaşlar Rêzan hevalin de geldiğini söylediler.

Rêzan hevali çok iri yapılı, cüseli biri olarak tasarlıyordum kafamda. Ama O'nunla karşılaşınca orta boylu, kumral, zayıf bir arkadaş olduğunu gördüm. Zayıf olmasına rağmen, çok atik, cesur bir arkadaştı. Oldukça da cana yakındı. Karargahta hareketliliğiyle hemen göze çarpıyordu. Rêzan hevalin önemli bir özelliği de savaşta bir kaplan kadar atik olmasıydı. Elinde bulunan Sikko Rusi kleşiyile bütünleşince düşmanın korkulu rüyası haline geliyordu. Çünkü Rêzan heval attığını vuran biriydi. O, adeta zor olanı başarmaya tutkuluydu. Gittiği bir yolu, gördüğü bir insanı asla unutmazdı. Kendisi Botanlı olmasına rağmen, Amed bölgesinde yürüyüşte arkadaşlara öncülük yapıyordu.

Rêzan heval, karargahta eylem hırsıyla yanıp tutuşurken, O'na bu alanda eylem yapması yönünde görev verildi. Rêzan heval bunu öğrenince adeta dünya O'nun olmuştu. Düşmana bir kez daha darbe vurma, düşmanı bir adım daha geriletme Rêzan heval için en güzel duyguuydu. Eylem yeri önceden tespit edilmişti. Seçim sandıklarını almak için köye gelecek askerlere pusu atılacaktı. Fakat düşmanın ne zaman geleceği belli değildi. O yüzden eylem yerinde birkaç gün beklenebilirdi. Eylem için oniki arkadaş belirlenmişti, diğer arkadaşlar da saldırı grubunu savunmak için alanın en stratejik yerini alacaklardı.

Eylem günü gelmişti ve oniki arkadaş eylem noktasına doğru sessizce ilerliyordu. Zaman zaman Rêzan heval grubun başından ta sonundaki arkadaşlara kadar gidiyor, onlara moral

aşılıyor, savaşma azmimize azim katıyordu. Sabaha doğru eylem noktasına varmıştık. Eylem noktası A. köyünün hemen dışındaydı. Rêzan heval önceden keşfini yaptığından arkadaşların nasıl yerleşeceklerini planlamıştı. Eylem yeri, yolun hemen üst kısmında olduğundan ve uzaktan bakıldığında farkedileceğinden burada bir adam boyu mevzi kazmak gerekiyordu. Bu yüzden de yanımızda kazma-kürek götürmüştük. O gün akşama kadar köyün dışında bol ağaçlı bir bahçede bekledik. Çok dikkatli hareket etmemiz gerektiğinin bilincinde olan Rêzan heval, bize akşama kadar orada gizlenmemiz gerektiğini söylemişti. En ufak bir hareket, eylemi boşa çıkarabileceği gibi, grubun imhasına da neden olabilirdi.

Hepimiz güneşin bir an önce batmasını, karanlığın çökmesini bekliyorduk. Hep birlikte sigara içemediğimizden, bir sigarayı oniki arkadaş sırayla içiyorduk. Hepimizin birden sigara içmesi, çıkan dumanın yerimizi deşifre etmesine neden olabilirdi.

Hava yavaş yavaş kararıp gündüz yerini geceye bırakırken, bizdeki savaş coşkusu giderek alevleniyordu. Nihayet karanlık çökmüştü. Fakat Rêzan heval yerlerimizden ayrılmamamız gerektiğini belirtti. Rêzan heval, "Heval, ben ve Fe. arkadaş eylem noktasına gidip kontrol edeceğiz, sonra gelip sizi alırsız" dedikten sonra, Rêzan hevalin öncülüğünde tek sıra halinde eylem noktasına doğru yürüyüşe geçtik.

Rêzan heval, önceden belirlenen mevzileri göstererek bir an önce mevzilerin kazılması ve hiç hareket edilmeyecek şekilde içinde beklenilmesi talimatını verdi. Rêzan heval daha sonra yanımızdan ayrılp, arabaların geçeceği yolu kontrol etmeye gitti. Hepimiz mevzilerimizi kazmış, kendimizce yeterli buluyorduk. Fakat Rêzan heval gelip mevzi-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Rêzan**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **Girê Sor**

lerin durumunu görünce “Heval, hun dikevin şer, hun nakevin leyîstî-nê” dedikten sonra, bazı arkadaşlara mevzilerini daha derin kazmalarını ve toprağı da düzeltmelerini söyledi. Her ne kadar yorgun da olsak, Rêzan hevalin savaş tecrübesine güvendiğimizden mevzileri daha derin kazmaya başladık. Hepimizin kazma işi bitmiş, mevzilerimiz hazır. Toplam altı mevzi yapılmıştı ve her mevziye iki kişi yerleşmiştik. Artık sıra düşmana vurulacak darbedeydi. Amacımız düşman araçlarını darbelemek ve malzeme kaldırmaktı. Yolun bir tarafı uçurum olduğundan

lirttiğinden, olduğumuz yerde duruyorduk. Böylesine hareketsizlik, yorgunluk, bir de bunun üzerine yağmurun verdiği ağırlık da eklenince hepimizin uykusu gelmişti. Direnmeye çalışıyorduk. Buna rağmen biraz gözlerimizi kapatıp dinlenelim düşüncesi hepimizin uyumasına neden olmuştu. O kadar suyun içinde nasıl uyuyabildiğimize daha sonra hepimiz şaşmıştık. Öyle derin uykuya dalmıştık ki, sabah olduğunun farkına varmamıştık.

Rêzan ve D. arkadaşlar ilk mevzilerinde yolu gözetlediklerinden

yakın olduğumuzdan telsizi de çalıştırmayan arkadaşlar çok büyük darbe yiyeceğimiz kaygısıyla yerlerinde duramıyorlardı. Mevzide ise bizler uyuyorduk. Tam bu sırada düşmanın gelmediğini gören Rêzan heval, mevzilere doğru sürünerek gelmiş ve gördüklerine inanamamıştı. Çünkü düşman hemen üzerimizde konaklamıştı. Kısa sürede şaşkınlığını atan Rêzan heval, ilk önce ufak taşlar atarak bizi uyandırmaya çalışmıştı. Fakat yorgunluğumuz ufak taşlara baskın geliyordu. Bu-na sinirlenen

düşmanın kurtulması da imkansızdı. Fakat bu esnada hiç beklenmedik bir durum gelişti. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Hepimiz ne yapacağımızı şaşırmış, Rêzan hevalden gelecek talimatı bekliyorduk. Ansızın yağın yağmur eylemimizi sabote edebilirdi. Başta kısa süreceğini sandığımız yağmur giderek şiddetleniyordu. İlk yaptığımız şey, yanımızda bulunan bir naylonu oniki parçaya bölüp silahlarımızı sarmak oldu. Silahları korumuştuk, fakat mevziden çıkamadığımız için her tarafımız sırlıslıkla olmuştu. Rêzan heval her ne olursa olsun, mevzilerden çıkmamamızı be-

uyumamışlardı, ama bizim uyuduğumuzu da farketmemişlerdi.

Rêzan heval, düşmanın araba yolundan geleceğinden emin olduğundan patika yolu kullanacağını hiç tahmin etmiyordu. Biz de aynı şeyi düşündüğümüzden “araba gelince Rêzan heval bizi uyarır” diyerek rahat davranmış ve uyuyakalmıştık. Zaten ne olmuşsa o an olmuştu. Düşman geceyarısı gelmiş on metre yukarımda kendilerini ağaçların içine yaymışlardı. Sabah olunca bizleri savunmak için alandaki stratejik tepede mevzilenen arkadaşlar düşmanı farketmiş, ama onlar da ne yapacağını bilemiyorlardı. Düşmana çok

Rêzan heval, aldığı büyük bir taş ilk mevziye fırlatınca, taş C. hevalin boynuna değmişti. Yediği taşın acısıyla yerinden fırlayan C. heval hemen etrafına bakar, ama kimseyi göremez. Rêzan heval, dümdüz yere uzandığından ve uzandığı yer C. Hevalin mevzisinin yukarısı olduğundan göremiyordu. Yine de bir şeyler olduğunu anlayan C. heval, yanında uyuyan D. hevali uyandırır. Her iki arkadaş da saflara birlikte katılmıştı. C. heval uzun boylu, zayıf, hafif kumraldı, örgütlenme yönü öylesine güçlüydü ki, köylere indiğimizde halkı hemen etrafında toparlar ve onları sıkmadan uzun süre onlara pro-

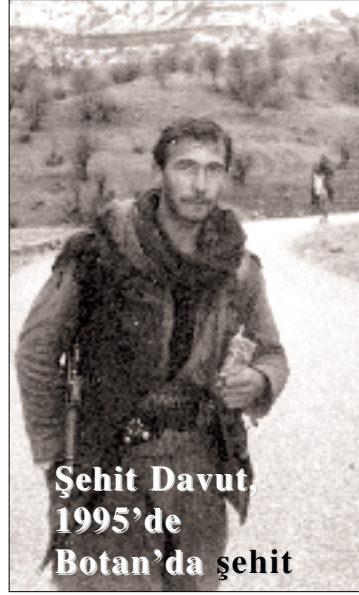
paganda yapardı. D. heval, S. alanından katılmaydı, anlamadığı, kavramadığı bir şeyi hiçbir zaman yapmazdı. Kavrayışı güçlü, yoldaşlık ilişkilerinde sıcak, savaş ruhuyla kendini donatan, siyah tenli, orta boylu, biraz şişman, cesur, fedakar bir hevaldi.

Uyanan bu arkadaşların ilk işi, yan mevzileri uyandırmak olmuştu. Tüm arkadaşlar uyanmış, ama ne olduğunun farkına varmadan şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk. Hepimiz taşın geldiği yönü gözetlerken, orada Rêzan hevalin sürünerek geldiğini görmüştük. Rêzan heval yanımıza gelmektense, düşmanın yukarımızda olduğunu işaret edip, yavaş yavaş yola inmemizi ve “U” şekli çizip yukarıya çıkmamızı söyledi. Olayları biraz anlamaya başlamıştık, ama Rêzan hevalin ne yapacağını bilmiyorduk. Bu arada, savunmadaki arkadaşlar düşmanı farkettiğimizi dürbünle görmüş ve biraz rahatlamışlardı.

Düşmanın bizim farkımızda olmamasından dolayı mevzilerden yolun kenarına inmiştik. Mesafeli ve dikkatli olarak ikiyüz metre yürüdükten sonra tekrar tepeye yöneldik. Tepeye yönelmemizle silah seslerinin gelmesi bir oldu. Düşmanın iki askerinin bize doğru yöneldiğini gören Rêzan heval, uzandığı yerden kalkıp ateşe başlamış ve her attığını vuran yoldaşımız, bu sefer de mermileri boşa harcamamıştı. Silah sesini duyan bizler ise, tepeye daha hızlı çıkmaya başlamıştık ki, düşman askerlerinin yönünün Rêzan hevale dönük olmasına rağmen, Rêzan hevalin düşmana kafalarını bile kaldırma fırsatı vermediğine tanık olmuştuk. Düşman neye uğradığını şaşırmış, birbirlerine bağıyor, küfrediyordu. Bir tanesi bağıarak telsizden yardım istiyordu. Rêzan heval, düşmanın tüm dikkatini üstüne çektiğinden, düşman bizim geri çekildiğimizi farketmemişti. Her arka-

daş diğerini koruyarak tepeye hızla ilerliyorduk. Düşmanı gözetlemeyi de ihmal etmiyorduk. Çünkü en ufak bir ihmalde düşmanın mermilerine hedef olmak işten bile değildi. Tepe düzdü ve düşmanın mevzileri ağaçlıktı. Bu durumda düşmanı arkadan vurmak mümkün değildi. Onun için hızla tepeye ulaşmaya çalışıyorduk.

Tepeye doğru ilerlerken M. arkadaşın geride kaldığını farkedene J. arkadaş, hızla onun yanına gitmiş, ne-

den ilerleyemediğini sormuştu. M. arkadaş, eliyle yerde yatan iki düşman askerinin cesedini gösterip “Heval ben gidiyorum, ister koru ister koruma” diyerek; bir kaplan kadar çevik adımlarla düşman askerlerinin cesetlerinin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Uzun zamandan beri savaşta bulunan M. arkadaş, düşman askerlerinin ölüp ölmediğini anlamak için yanında bulunan Sovyet yapımı el bombasının pimini çekmeden düşman askerlerinin bulunduğu yere attı. M. arkadaş o anda çok iyi bir taktik izlemişti. Çünkü askerler ölmemişse bomba korkusuyla yerlerinden kalkacak ve keklük gibi vurulmaktan kurtulamayacak-

lardı. Bu arada J. arkadaş ise şaşırılmış bir şekilde M. arkadaşın yaptıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Öte yandan da gelişebilecek bir düşman saldırısı karşısında M. arkadaş nasıl koruyabileceğini düşünüyordu. Üzerlerine bomba atılan düşman askerleri kıpırdamayınca M. arkadaş bir yılan gibi süzülerek cesetlere yaklaşmıştı. Cesetlerin üzerinde işe yarayabilecek tüm teçhizatı alan M. arkadaş, aynı çeviklikle J. arkadaşın yanına ulaşmıştı. Düşmanın dikkatini çekmeyen bu kamulaştırma, diğer arkadaşları da hayli sevindirmişti.

Rêzan heval ise hala düşmanla çatışmıyordu. Kendini toparlayan düşman, Rêzan hevalin bulunduğu yeri mermi yağmuruna tutmuştu. Yoğun savaş tecrübesi olan Rêzan heval, daha öncekiler gibi bu kez de düşman çemberinden kurtulmuştu. Bulunduğu yerden bir üst tepeye çıkabilen Rêzan heval düşmanı daha aşağılarda bıraktığı için biraz rahat nefes alma fırsatını bulmuştu. Ama yine de bir an önce oradan kurtulmalıydı. Grubun en arkasında kalan J. ve M. arkadaşlar Rêzan hevalin durumunu farkedince bulundukları yerden düşmanın üzerine yağmur gibi mermi yağdırmaya başladılar. Düşman bu sefer Rêzan hevali bırakıp iki arkadaşına ateş etmeye başladı. Her iki arkadaş da bir taşın arkasına sığınarak Rêzan hevali korumaya çalışıyorlardı. Bizler ise, iki arkadaşımızın Rêzan hevali kurtarmak için sarfettikleri çabayı uzaktan izliyorduk. Elimizden başka bir şey de gelmiyordu. Çünkü, düşman silah menzilimizin dışındaydı. Kendi aramızda tartışırken bazı arkadaşlar “seyirci kalmaktansa düşmana saldıralım, ya hepimiz imha oluruz, ya hep birlikte kurtuluruz” diye düşünce belirttiler. Ardından hep birlikte bulduğumuz yerden kendimizi aşağıya doğru bıraktık. Tam aşağıya inmeye çalışıyorduk ki, savunma grubundan gelen telsiz bizi durdurmuştu. Aşa-

ğıya inme durumunda imha olacağımız belirtildi. Çaresiz tekrar yerimize çıkarak çatışmayı izledik. Fakat hepimiz arkadaşların parti direnişçiliklerine ve savaş tecrübelerine güveniyor, düşman çemberinden kurtulacaklarına inanıyorduk.

Düşman J. ve M. arkadaşların bulunduğu yeri ateş altında tuttuğundan Rêzan heval büyük bir çeviklikle kendini kayalıklara yetiştirdi. Rêzan heval mevzilendikten hemen sonra J. ve M. arkadaşlara seslenerek kendini onlara göstermeye çalıştı. Rêzan hevali arkalarında gören J. ve M. yoldaşlar epey şaşırmışlardı. Rêzan heval mevzilendiği yerden iki arkadaş geri çekilme talimatını verdi. Taşın arkasında düşman mermilerinden korunmaya çalışan her iki arkadaş kimin önce gideceğini kararlaştırdıktan sonra, geri çekilmeye başladılar. İlk önce J. arkadaş oldukça çevik hareketlerle Rêzan hevalin bulunduğu yere ulaştı. Ardından M. arkadaş da hızla geri çekilmeye başlamıştı. Etrafından geçen mermilere hiç aldırmadan soğukkanlı bir şekilde hareket ediyordu. Her üç arkadaş da düşman malzemesi kaldırmanın ve hiç yara almadan geri çekilmenin sevinci ve moraliyle hızla bize yetişmeye çalışıyorlardı. Arkadaşlar yer yer düşüyor, fakat hemen kalkıyorlardı. Yarım saatlik yürüyüşün ardından bize ulaştılar. Rêzan heval, çok kızgın olmasına rağmen, o an moralimizi bozmamak için diğer arkadaşlara nasıl ulaşacağımız yönünde talimat vermeye başladı.

Yorucu bir yolculuktan sonra savunma grubuyla buluştuk. Hiç kayıp

vermeden kurtulmamız ve malzeme kaldırmamız arkadaşları oldukça sevindirmişti. Tüm arkadaşlar bizi tebrik edip yer gösterdiler. Biz dinlenirken Rêzan heval, arkadaşların yanına gidip tek mil verdi.

Düşmanın geleceğinden emin olduğumuzdan tüm hazırlıklarımızı yaptık. Nihayet öğleyin saat onüçte doğru düşman helikopteri karşımızdaki tepeye asker indirmeye başladı. Fakat aramızda hayli mesafe vardı. Düşman helikopteri üzerimize gelmeye korktuğundan bulunduğumuz tepenin çok uzağında tur atıyordu. Tepede, düşmanı bekliyorduk; fakat düşmanın gelmeye pek niyeti yoktu. Üstlendiğimiz yerin, alanın en stratejik dağ ve düşmanın tırmanamayaacağı bir yer olmasından dolayı düşman karşı tepelere konumlanmıştı. Akşama kadar hepimiz mevzilerimizde kalmıştık. Gece karanlığında düşmanın gündüz bile çıkmaya korktuğu yerden yavaş yavaş indik. Uzun bir yolculuktan sonra Ç. dağının devamı olan bir dağda konumlandık.

O gece dinlendikten sonra sabahleyin içitmadan hemen sonra eylemin değerlendirme toplantısı için hazırlıklar yapmaya başladık.

Toplantı, divandaki A. ve D. arkadaşların konuşmalarıyla başladı.

Söz yapıya verildiğinde, mevzilerde uyuyan bizler ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Düştüğümüz eksiklik grubun imhasına neden olabilecek bir gafletti. Toplantıda herkesin hem fikir olduğu konu: Rêzan, M. ve J. arkadaşların partiye, yoldaşlarına olan bağlılıklarıydı.

Toplantı sonrası aldığımız güçle, savaş hırsıyla gerillanın çok sevdiği halaya başladık. Hepimizin içi rahattı. Çünkü Rêzan, M. ve J. gibi savaşçıları olan bir halk, asla vahşi düşmana boyun eğmeyecektir. Hepimizin içini güven veren hoş bir duygu sarmıştı.

İşte Rêzan hevali partiye, halka ve yoldaşlarına böylesi bir bağlılığı gösterdiği bir eylemde tanındım. Daha sonra Rêzan heval ile farklı bölgelere gitmiştik. Rêzan heval, bir süre sonra Girê Sor'da düşmanla girdiği bir çatışmada kahramanca savaşarak şehitler kervanına katıldı.

Rêzan heval! Sen, özgürlük savaşında insanlık, halkın ve yoldaşların için ölümün üstüne giden, kararlılığın ve azmin simgesiydın. Bize verdiğin güçle, uğruna can verdiğin yolda sonuna kadar hiçbir kaygıya yer vermeden yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ok işaretiyle gösterilenler, solda Şehit Bedri, sağda Şehit Cimsit, 1995'de Botan'da şehit düştüler

Têkoşin heval, 1977 yılında Mardin'in Hezax ilçesinin Hespist köyünde dünyaya gelmiştir. Ailesinin ekonomik yapısı normal olmasına rağmen, Têkoşin heval köy ortamının çalışkan, emekçi özelliklerine uygun olarak sürekli çalışırdı. Ailesinin de en büyük çocuğu olduğundan, yaşı küçükken bile ev işlerinden tutalım çobanlığa kadar her işi yapardı. Annesi köyde öğretmenlik yapıyordu. Babası Agit arkadaşın milislerindendi. Ailesinin yurtsever nedeniyle, arkadaşlar içinde büyüüp gelişmişti. Arkadaşlara olan sevgi ve özlemi sınırsızdı. Aynı şekilde kendilerini rahatsız eden düşmana karşı da öfkesi büyük, kini daha o zamandan beri bilenmişti. Bu şekilde büyüyordu, ama geneksel Kürt ailelerinde olduğu gibi henüz yaşı 12 olmasına rağmen zorla evlendirilmişti. İşte burada hem üzerinde bulunan baskıyı kabul etmediğinden, hem de arkadaşlar gibi olma isteğiyle çocukluk hayalini gerçekleştirmek için 1992 sonlarında partiye katıldı.

İlk olarak katıldığı Botan alanında, yaşı küçük olduğundan, oradaki sorumlu arkadaşların yanında yer alıyordu. Sonradan yavaş yavaş eylemlere de katıldı ve burada büyük savaş tecrübelerini kazandı. Yaşının küçük olmasından dolayı, arkadaşlar topluluğunda büyük bir sevgi kazanırken, eylemlerde olan aktif rolüyle de büyük bir saygı yaratmıştı. Eylemler Têkoşin hevalin adeta yaşam gücüydü. Burada coşar ve burada nefes alırdı. Atılğanlığıyla, çevik hareketiyle ve en önemlisi de partiden aldığı büyük irade, cesaretiyle düşmana büyük darbeler indirirdi. Düşmanın korkulu rüyası olan gerillacılığı burada müthiş oynardı. Aynı zamanda yaşamda da fedakar ve emekçiydi. Ağır silah ve yükü omuzlar, devrim için olanaklarını seferber ederdi. Yine açık sözlülüğü, ısrarlı ve kararlı yapısı, içten özlü davranışlarıyla arkadaş yapısı içinde sıcak oluşuyla yaşamda yer alırdı.

Adı, soyadı: **Sultan UÇAR**
Kod adı: **Têkoşin Masîro**
Doğum yeri ve tarihi: **Hespist köyü-Hezax, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 sonları**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ekim 1996, Haftanın**

Adı, soyadı: **Huriye TER**
Kod adı: **Dicle Gulhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bozburun köyü-Midyat/ Mardin, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996, Gümrük tepesi-Haftanın**

Bir de Kürt geleneksel halk oyunlarına, dilanlarına olan bağlılığı çok göze çarpardı. Özellikle de bunu Botan türküleriyle tamamlardı. Botan'a olan özlemini, sevgisini bunda dillendirirdi. Botan'daki hareketli taburda yer aldığından, alan alan dolaşır ve tarihten gelen direniş sesine kulak verirdi. Beytüşşebap'tan Masiro suyu kenarından geçer ve kod adını Masiro koyar. Üç yıl içinde ismi Zekiye olarak kalmıştı. Ancak amcasının kızı olan Têkoşin'in şehadetinden oldukça etkilenir ve ailesinde de şehit ve savaşçıların çok olması ve onlara bağlılığı nedeniyle, O'nun ismini alarak O'nun yolunda yürümeye and içer.

1995 kış sürecinde hareketli tabur Haftanin'e gelmiş ve yeni yapılan düzenlemeyle artık Haftanin'de kalmıştı. Haftanin'de de yapılan eylemlerde var olan sıcaklığıyla yine hep ön sıralardaydı. Daha önceki yaşamı-

nın hep acılarıyla geçmesinden dolayı, yerleşmiş olan duygusallığıyla, saf ve temiz yapısıyla bu alanda biraz zorluk çekiyordu. Çünkü kendisine yaşam alanı olarak seçtiği eylemlerde düşmanla sürekli iç içe olmadığından, yerince eylem yapılmıyordu. Ancak 1995'in son sürecinde yapılan müdahaleyle Haftanin alanında da düşmanın dikkatini üzerlerine çekmek için sürekli eylem yapılmıyordu. Ekani tepesi üzerine yapılan saldırıdaki cesareti, tüm arkadaşlar için bir örnek ve güven kaynağı olarak konuşuluyordu. Ancak bu eylem istenilen sonucu almadı. Kapsamlı olarak başka bir sınır tepesi üzerine saldırı planlanıyordu.

1996 yılının kazanılması için son aylarda daha bir yoğunluk veriliyor-

du. Böylelikle iki bölük güç birleşerek 25 Ekim 1996 tarihinde sınır üzerinde bulunan Sinek tepesine saldırı yaptı.

Ancak bu saldırıdan önce dikkatleri çeken tuhaf bir sezgi vardı. Têkoşin heval bütün özel eşyalarını dağıtıyor, yoldaşlarıyla içten samimi bir veda yapıyor ve son sözlerini söylü-

rengen bedeninin ve Têkoşin heval alınmıştı. Parçalarını bıraktığın tepe, Têkoşin ismini almıştı. Ve yüzlerce kalp Têkoşin diye ayağa kalkmıştı, intikam yemini yeniden bilenmişti. Senden sonra **Dicle** heval de sevginin, bağlılığın ifadesi olarak Têkoşin ismini almıştı. Ancak daha Têkoşin diyemeden yolunun can yoldaşı olarak sizlere çabucak kavuşmayı yeğlemişti.

İşte Dicle hevalin de yaşam öyküsü...

Aslen Midyat'ın Bozburun köyünden olan Dicle heval, İdil'de yetişip büyümüşü. İlkokulu bitirdikten sonra, yaşantısı her Kürdistanlı gibi sıradan geçiyordu. Ancak bu sıradanlığı alt-üst eden 1990'lı yıllarda devrim sesleri yükseldiğinde, gelişen mücadelenin etkisiyle parti saflarına katılmıştı. Yeni yaşamın umutlu ışıkları, artık Dicle'ye de gülümsemişti.

Katılıştan bu yana en belirgin özelliği, sürekli herkese vurguladığı, esas aldığı hep dürüstlük noktası olmuştur. Bu dürüstlü-

ğu kendisine ilke edinmiş ve bu esas üzerine sağlam, kararlı adımlar atmıştı. Bu yüzden de parti içerisinde anlamlı bir yer edinmiş, yoldaşlar topluluğunda en güvenilir, saygın yerini almıştı. Aynı şekilde yoldaşlarına karşı en içten saygı-sevgi ve samimiyetini gösterip, dürüst, doğru ve özlü yaklaşırdı. "*Dünyada en güzel şey yoldaşlıktır*" ilkesini belirten Dicle heval, bir arkadaşına yazdığı birkaç satırda da "*Senden tek istediğim nerede olursak olalım, her zaman dürüst, temiz bir yoldaşlığı yürütmemizdir*" demişti. Yoldaşlarını en üst decerede tutması, onları hiçbir şekilde kırmaması, anlayışlı olması ve temiz duygularla sevip korumasından belli olurdu.

Partiye özlü katılmanın adıydı.

**Şehit Mevlüt AYDIN (Çektar),
Cızreli 26 Temmuz 1995'te
Garê-Samure'de şehit**

yordu: "*Arkadaşlar, biliyorum bu sefer son olarak saldıracam. Bu sefer şehit olacağımı biliyorum, ama ille o faşist Türk bayrağını o tepe başından alacağım, onu oradan ben koparacağım*" diyordu. Geri dönmeyeceği hissiyle koşmuştu, teller aşılmış ve mevziler yakın hedefe koyulmuştu. Bombasının pimini çekmiş, hırsıyla koşuyordu. Açılan ateş sonucu yere düşmüş ve bombalarla süslediği bedeni korkunç bir patlamayla her bir parçası Kürdistan topraklarına ekilmişti.

Evet Têkoşin heval, hedeflenen tepede düşman yüreğine büyük korkular ekildi. Çünkü onlarca silah ve malzemeler ele geçirilmiş ve düşman birçok kayıp vermişti. Saldırı başarıyla sonuçlandı, ama karşılığında di-

Dicle heval, devrimin güzelliğini her anlamıyla yaşamda göstermeye çabalandı. Böylelikle devrim yaşantısında güzelleşip özgürleşirdi. Güzel yoldaşlığının yanında, her türlü parti görevine olan sorumlu yaklaşımı da belirgindi. Bu sorumluluğuyla görevlerde çekici bir coşkunluğa sahip olup itirazsız bir asker olarak görevini akساتmadan oradan buraya koştururdu.

Hemen hemen hiçbir zaman ağır silahların omuzundan indiğini görmezdik. Yaşamdaki atılganlığıyla fedakardı ve devrim için adanmaya hazırdı. Bu özellikleriyle manga komutan yardımcılığına ve en son olarak da manga komutanlığına getirilmişti.

Kadının özgürlük mücadelesine önem veren Dicle heval, bunu her yönüyle anlamaya ve tanımaya çabalandı. Birkaç satırlık anılarında “*Gerçek özgür kadın, örgütünde ve her yerde özgür bir kadın olmalı. Böyle olunca PKK kadınları, savaşçı kadınları, çok güçlü birer silah oluverirler. Vatanında ısrar ettiklerinden ve büyük cesarete sahip olduklarından dolayı, PKK içinde kadınlar üzerinde bu kadar duruluyor*” şeklinde belirtmişti.

Biraz da içine kapanık olduğundan, bazen O’nu bir köşeye çekilmiş, defterine yazarken görürdük. Yaşamında ne geçmişse, ne görüp hissederse, Kürdistan dağına-taşına, her bir uçan, sürünen, konuşan canlısını, ama en çok da devrim şehitlerini ve en çok sevdiği gülleri, özlelerini, acılarını, sevgilerini, her şeyini o kutusal gerillanın günlüğüne dizerdi. Bir de Botan’a olan sevgisini...

Dicle heval, parti içerisine adım attığından beri, devrimdeki güçlü kişiliğiyle Botan’daki hareketli taburda yer almıştı. O hareketin getirdiği devrimci yaşamın çok renkliliğini, güzel yoldaşlığını, paylaşımını derinden algılamıştı. Hareketli tabur, 1995 sonlarında Güney Kürdistan Haftanın alanına geldiğinde, yeni yapılan düzenlemeyle Haftanın’de kalmıştı. Bundan sonra Botan O’nun için vaz-

geçilmez bir tutku olmuştu. Bu yüzden de O’nun Botan’a olan bağlılığı anlatılmaz derecededir. Zaten yine bunu en güzel şekilde günlüğünde dillendirmişti.

1996 Kasım’ında kızıl bir gün daha doğmuştu. Keşif için yanımızdan ayrılan komuta kademesindeki arkadaşlar arasında Dicle heval de yer alıyordu. Ve tarihin lanetli işbirlikçileri pusu kurmuştu. İşte yine burada düşmana olan kin, topyekün bilenmişti. Dicle hevalin de önderliğe, partiye, yoldaşlarına olan bağlılığı ve sevgisi, O’na, düşmana karşı büyük bir kini doğurmuştu. Bu yüzden eylemlerde öfkeden bir barut, direnişten bir kalkanı. Teslimiyetin iğrenç sesine tahammül edemeyip Botan’ın sarp kayalıklarından salıvermişti bedenini. Çünkü Botan’ın asilliğiyle, mertliğiyle, düşmana inat mı inat intikam yeminiyle Kürdistan’a adanmıştı.

Evet sevgili Dicle heval, bizim için önemli ve örnek olan yaşantıda çok onurlu bir zirveye ulaştın. Sen de Bêritan’ın can yoldaşı olarak teslim olmaktansa, direngen bedenini sarp kayalıklardan atmayı tercih ettin. Hani gülü çok severdin ya... Hep de güller üzerine nağmeler dizedin. İşte Kürdistan’ın en güzel direngen gülü tilililerle kendini kayalıklardan atıp, tohumlar serpiştiren bedenin oldu. Henüz sana Têkoşin diyemedik. Çünkü bu yüce kervanın çabuk yolcusu olacağını düşünememiştik.

Ama siz Têkoşin ve Dicle heval, her biriniz Kürdistan topraklarına bedeninizi parçalayarak kahramanca adadınız. Bedeninizin her bir parçası, özgürleşen Kürdistan’ın birer parçasıdır. Onun için sizler, bizim yolumuzda yarınlara umut ışığı, güven kaynağımız ve zorluklardaki direncimizsiniz. Yaşantınızdan güç alarak, sizlere layık olacağımıza, hayallerimizi, özlelerinizi amaç edinip savaşa çağımıza söz veriyoruz.

Anınız mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşları

*Kadınlar,
Doğanın ve hayatın ağır işçileri,
Aldatılmış üvey kızkardeşleri.
Kadınlar,
Tanrısal Efendinin,
Omuzlarında ilk günaha girdiği aşk ganimetleri.
Kadınlar,
Göksel ihanetin yeryüzünde ruhları kırbaçlanan en eski köleleri...*

*Teninde işgalcilerin korkunç melaneti
Ve kadınlığından dişlenmiş fazileti.
Hülyasından onuru parçalanmış erkeğinin,
Mavi mukaddes bereketi.
Ve namus panayırlarında, Zincirlenmiş satılırken aşkları insan tacirlerine, Ahdettiler,
Körpe çığlıkları yılanlara yedirilmiş öksüz bebelerine:*

*Bulut ağlamayacak!
Hayat çoğalmayacak!
İki Su’yun yurduna,
Yeryüzü umuduna,
Güneş doğmayacak!*

*Ve kadın kendi ıssızlığına sığdıramaz artık kanatılmış iffeti,
Bir tek tanrı kalıncaya dek günahla besleyecek rahminde Hürriyeti!*

ONLAR ÖZGÜRLÜK TACININ ONDÖRT YILDIZIYDI

Cudi ulu bir dağdır; yüksekte bakar Botan ovasına. Çok uzaklardan yüksek bir dağ gibidir. İnsan yaklaştıkça o ayakların dibine gelir, alçalır, büzülür. En yakınına gittiğinde ise önündeki yer kamburunun eteklerinde, yeşile boğulmuş sayısız köy görürsün. Eteklerinden yamaç yukarı tırmanmaya başladığında ise önüne alçalan, çok derin vadiler, dorukları sık kayalı yüksek tepeler çıkar. Sen ilerledikçe ardındaki tepeler küçülür, en önündekiler yükselebilir. Cudi böyledir. Kat kat tepeler yüksek kayalıklar, dipsiz, kuyu gibi uçurumlu derin vadiler...

Neresi Cudi'nin doruğudur, etekleri nereden başlar belli değil. Kimi yerlerinde kuş uçmaz, karınca gezmez. Kimi yerlerindeyse traktörler toprak sürer, şafak vakitlerinde horoz sesleri ortalığı doldurur.

Cizre, bu ulu dağın hemen önünde, Silopi'nin gündoğusundadır. İki kasaba arasında bir taraftan verimli ova, diğer taraftan Cudi'nin yüksek etekleri var. Dağın gündoğusunda, ötelerde ise Şırnak vardır. Cizre sırtını vermiştir Cudi'ye, ama Silopi'nin birçok pençesi Cudi'ye bakar.

Yazın Cudi'den Silopi'ye serin yeller eser. Cehennem sıcaklığında insanın içini ferahlatan akşam meltemleri Cudi'den iner düze. Güneşin dik, yakan ışınlarıysa sabahın çok erken vakitlerinde eteklerden Silopi'yi aydınlatır. Botan'ın bulutu burada çıkar, soğuğu çeker, meltemi estirir...

Botan'ın doğası için ne ise, Kürdün yüreği için de odur Cudi. Nice başkaldırana, mahkuma mesken olmuştur. Unutulmayan destanlar, dillerden düşmeyen türküler orada çıkmıştır.

Kıştı. Şiddetli soğuklar, yağışlı bir mevsim gelmiş, Botan'ın üstüne çökmüştü. Cudi'nin doruklarından ovaya vınlıyarak esen rüzgarlar, Silopi'de evlerin kapılarına, pencerelerine vuruyordu. Cudi hâlâ karlıydı; aşağılara, ovaya inildikçe erimiş karlara, dizboyu çamura rastlanıyordu. Evlerin bacalarından yükselen kömür ateşinin kara dumanları rüzgarla birlikte dağılıp havaya karışıyordu.

Gerilalar karlı tepelerden sis içindeki Silopi'ye bakıyorlardı. **Dılbırın** tepeciydi; Kani'ya Cina'dan ovadaki Silopi'yi dürbünüyle gözetliyordu. **Erdal** da BKC'nin üstüne çökmüş, eli tetikte, her an için Dılbırın'ın ne diyeceğini bekler gibiydi.

Dürbünü indirip derin bir iç çekti Dılbırın. Erdal'a döndü, yarı hüzünlü yarı hayıflanmış bir edayla;

“Görüyor musun?” diye sordu “kışı nasıl da fırsat bulup rahat rahat dolaşıyor düşman.” “Hele bir güneş çıksın” diye hemen cevapladı onu Erdal, “o zaman nasıl da deliklerine kaçarlardı.” Dılbırın'den dürbünü aldı, kalkarak ovayı seyretti.

“Yakında görür onlar” dedi Dılbırın. Erdal merakla yoldaşına döndü, gizemli gizemli konuşması onu meraklandırdı.

“Nasıl yani heval?” diye sordu. Dılbırın güldü, gözleri parıladı. Ayağa sıçrayarak birkaç adım attı.

“Bilmiyorum” dedi, kollarını sevinçten açarak, “içimden bir ses güzel şeyler söylüyor. Yarın er geç, öbür gün birliğimizin parolası Dılbırın olacak” diye.

Erdal, söyleneni anlamış gibi; “yok yok” dedi, “parolamız Dılbırın-Erdal olacak” dedi.

Dılbırın tekrar dürbünü, Erdal da BKC'sini aldı. Genç Dılbırın'ın coşkusu sıcak bir kan gibi hemen yoldaşlarının damarlarına giriyor, onlara moral aşılıyordu. Ağaca bakar, ormanı görürdü. Bu kışın, kara kışın eylemsiz geçecek olması onu garip düşüncelere sokuyor, üzüyor, ateşini körüklüyordu. Ama nedense son bir iki gün durmadan Silopi'nin üzerine gitmeden, Silopi'yi kuşatmadan bahsediyor, uykularına giren eylemleri anlatıyordu.

Onların konuştuklarını birkaç adım ötedeki **Baran** duydu. Sivri bir kayanın arkasından başını uzattı, Dılbırın'e yüksek sesle:

“Ne o heval Dılbırın, gene paroladan bahsediyorsun. Yarın ki parolamız Dılbırın değil, imhadır, tamam mı?” dedi.

“Hele bir girelim de oraya...” dedi ve iç çekerek kayaya yaslandı.

Yakın bir tarihte bir birlikte herhangi bir yoldaşları şehit düştüğünde birkaç gün, zaman zaman şehidin adı parola yapılır. Şehidin adı paroladan çıkar, birliğe verilir,

ya da şehit düştüğü yere, unutulmamacasına. Dılbırın'ın yüreğindeki ateş Silopi'ye eylem yaptı. Düşmanın arazide rahat rahat gezmesi O'nu çileden çıkarıyordu.

Cudi tüm tepeleri, vadileri, koyayı, yamacıyla kar altındaydı. Güneş tepedeydi; tüm parlaklığıyla Cudi'nin kar örtüsünü ipiltiyey, renk renk ışığa boğmuştu.

Dağın dört bir yanındaki gerilla güçleri sabahın erken saatlerinde, 8 Şubat 1994 tarihinde, ayrı ayrı noktalardan hareket ederek Şikefta Kır-yê'de buluşacaklardı. Önce karargah gücü vardı noktaya. Önlerinde komutan Metin vardı. Kaşları, bıyıkları domur domur buz tutmuştu. Ağır yükleri sırtlarını bükmişti. Gelir gelmez kuru meşe dallarından duman tütmey bir ateş yakıp bitkin bedenlerini ateş verdiler.

İkinci üstü bir tepenin burnundan yirmi kişilik bayan gerilla gücünün başı gözüktü. Xelat'ın sağ kolu havadaydı; yoldaşlarını gördüğünde uzaktan kıvançla;

"Rojbaş hevalno!" diye seslendi.

"Rojbaş" dediler bekleyenler.

Besta gücünden yalnız seçkin bir grup gelecekti; içlerinde "Silopi'ye eylem" deyip yanıp tutuşan **Zafer** heval vardı. Zafer heval, kalabalık bir yoldaşlar grubuyla sınırı geçerlerken düşman pususuna düşenlerdendi. Tüm yoldaşları şehit düşmüş, kendisi yara almadan kurtulmuştu. O gün bugündür Zafer heval kanı damarlarından fışkıracakmış gibi yerinde durmaz olmuş, içini bitmez tükenmez bir intikam duygusu sarmıştı. Yanında da Ömerlili manga komutanı **Dijwar** heval olacaktı.

Akşam üstü de Cudi'nin hareketli birliğinden iki takımlık bir güç geldi. Önlerinde **Çekdar** heval vardı, Bedran, **Rıza**, **Mazlum** ve

Lezgin hevaler arkadan O'nu izliyorlardı. Bunlar daha uzaklardan Cudi'nin Şırnak taraflarından geliyorlardı; elbiseleri çiğ tutmuştu, biraz daha gitseler donmaktan kurtulamazlardı.

"Yolculuk nasıl geçti heval" diye Çekdar'a sordu komutan Metin. Çekdar gülümsedi, "iki hava saldırısı gördük. Birşeyler mi sezdiler yoksa, bilmiyorum, ama güneş çıktığı için yüreklerine korku düşmüş sanırım."

"Kaniya Cina'daki arkadaşlar" dedi komutan Metin, "her şeyin olağan olduğunu söylediler. Bir saldırı durumu olursa önce oradan saldırırlar. Hava operasyonu gözdağı içindir. Yarın görüşürüz, bakalım hele..."

Çekdar, komutanının sözünü kesti, heyecanla:

"Kaniye Cina'da kimler var heval? Bizim ateşli Dılbırın oralarda mı acaba?"

"He" dedi Metin, "Dılbırın arkadaşla birlikte, Erdal, Baran, **Şêr** oradalar. Üç gündür Silopi'yi gözlüyorlar. Biraz sonra yanlarında oluruz" dedi.

Büyük çaydanlarda çaylar kaynatıldı. Közlenmiş ateşlerin etrafında üç grup olup beklediler. Komutan Metin, bayan gücünün komutanı **Xelat**, Çekdar biraraya gelip bir duldaya geçtiler. Şu an Berta'da konumlanan eyalet komutanı Cemal'le telsiz görüşmesi yapacaklardı.

Hali hazırda her şey yolundaydı. Şimdilik bir aksilik yoktu. Uzun zamandır gördükleri eğitimi büyük bir eylemle düşmanın üstüne kusa-caklardı. Düşman kışın şiddetine bakarak kendini rahat hissediyordu; gerilladan taraf pek bir telaşı yok gibiydi. Zaman zaman, o da güneş çıktığında birkaç uçakla helikopter bir süre havalanıp kaybo-

luyorlardı, onun dışında da herhangibir yaşam belirtileri yoktu.

Silopi şehir merkezine kapsamlı bir eylem kaçınılmaz olmuştu. Bu, hem düşmanın kışı rahat geçirmesini önleyecek ve hem de daha kuzeylerdeki yoldaşlara iyi bir moral olacaktı.

Ağır ve derin bir karanlık çöktü gecenin üstüne. Aşağıdaki Silopi ovası karanlıktan gözükmüyordu. Yoldaşların ateşleri sönünce yakınlardan iki çakal uludu. Derken, pek uzak olmayan Girê Çolya köyünün köpekleri karşılık verdiler. Çakal uluması, köpek havlaması yoldaşlar çantalarını sırtlarına alıp aşağılara, Deriyê Cevrail'e doğru yolalmaya başlayana kadar sürdü.

Kar dizboyuydu. Kimi çukur yerler insan boyu kadar kar almışlardı. Çekdar ile **Xelat** heval önde yürüyorlardı. Cudi'yi karış karış biliyorlardı. Karanlıktan, çiğ tehlikesinden, kar kalınlığından dolayı yürüyüşçülerin mesafeleri yarım metre bile yoktu; öndeki arkasındaki nefesini ensesinde hissediyordu. Bayan grubu dağılmış, her biri bir yerdeydi, Çekdar'ın hareketli grubundan Lezgin'le Mazlum da en arkadaydılar.

Ağır yüklerini almadılar yanlarına. Girê Çolya imamı yatsı ezanını okuduğunda yüzyirmi kişilik grup neredeyse Kêrê sırtının hemen ilerisindeki Kaniya Cina'ya varmak üzereydiler.

Hava sakindi, kuvvetli rüzgarlar durmuş, ortalık sessizliğe boğulmuştu. Kayaklıkların kuzeye bakan tarafları karlıydı, sırtları kar tutmamıştı.

Çekdar birden işaret verdi, yürüyenler oldukları yerde durdular. Aşağıdan bir ses:

"Kine ew" diye sordu.

"Emin em" dedi Çekdar. Aşağıdaki tekrar:

“Hun kine, parola we çiye?”

“Emın em hevalın” deyince aşağıdaki heyecanla, “Wey hevalê Çekdar tu yi” diye sordu. Çekdar ilerledi ve iki yoldaş sarıldılar. İki si de Uludereliydiler, Goydiler.

Dılbırın gelenleri görünce kendinden geçti. Hemen çaktı durumu: Silopi’ye gireceklerdi... Birden kendini kanatlı, uçmaya hazır bir kuş gibi hissetti. İlk kez böyle büyük bir şehir baskınına, hem de kışın, katılmanın verdiği güvenle doldu içi.

Eski Süryani köyü Hesena’dan kala kala damsız, duvarları yıkık birkaç hurda ev kalmıştı. Hesenalılar gerillayı besledikleri için Türk devletinin hışmına uğramışlardı; köy halkını bir sabah vakti köyde görmedi komşuları. Pıllını pırtısını bırakmış geçen kış göç etmişlerdi. Dediklerine göre bir kısmı Halep’e, bir kısmı da Avrupa’ya atılmışlardı kendilerini.

Hesena çukurda, onlarsa yukarıda, Girê Çolya’dan akarak aşağılara süzülen çaygaranın kenarındaydılar. Sayıları yüz kırk olmuştu.

Silopi ovasına Cudi’den en uy-

gun Deriyê Cevrail’dır. Kêrê sırtı Güneyden ta Hınıs’tan başlar, bir insan kamburu gibi uzanarak Cudi’nin Cizre yakasındaki Bepin korucu köyüne kadar varır. Bu sırt Cudi ile ovayı birbirinden ayırır.

Sular daha uzaktalar. Silopi’nin Güneyinde, geniş ovada, Habur, Dicle ve Hêzil suları birleşir bir kol olur akarlar. Birleştikleri yer Silopi ile Küçük Güney’in Derikî arasındır.

Burası kayalıktı; yüksek, sığ kayalar dulda yapmışlardı öteberiyi. Rüzgarın uğultusundan, soğuktan eser yoktu. Komutan Metin yarın akşamki eylemi tüm yoldaşlarına izah etti. Eylemin amacı, neden böyle karda kışta yapılacağı; düşman gücü, kendi güçleri, eyaletin, partinin kendilerinden beklentilerini uzun uzadıya anlattı. Herkes zaten bir şeyler olacağını sezmiş, ama ne, ne zaman, nasıl olacak bilemiyorlardı. Bu yüzden pek sevin-diler, ama şaşmadılar yoldaşları.

Halaya durmuş gibi yan yana yükselen kayaların uçlarına naylonları örttüler, mangalık güçlere

dağılarak naylon çadırların altına girdiler. Gökten düşen birkaç damla yağmur tıp tıp diyerek uzananlara deliksiz uykuya yatırdı.

Kalabalık yoldaşlar grubunun “Kızılordu” dedikleri bayan takımı tek çadırdı yattılar, gün ışıyınca ya kadar gözlerine uyku girmedi. Xelat sevinçten dört köşe olmuş, yarın yapacakları eylemi heyecanla yaşıyormuş gibi anlattı. Slogan attı, çok düşman askeri serdi yere, ARGK’nin bayrağını emniyet binasının, polis lojmanlarının, adliye binasının yüksekine dikti...

Yer, kurdunu, böceğini, gök kuşunu salmadan yoldaşlar alacakaranlıkta uykularından kalktılar. Sabah nöbetçilerinden biri Şêr’di. Şişman, atik gür sesli biriydi. İki yıldır aralıksız B-7 kullanıyordu. Böyle kuvvetli bir gerillaya ağır silah değil de tüfek vermek yersizdi.

İçtimada komutan Metin son hatırlatmalarda bulundu. Eylemin planlanışı, detayları için kahvaltıdan sonra tüm yoldaşlarının meydana toplanmasını emretti.

Planlamada saldırı, savunma, yol kesecek gruplar tasnif edildiler.

Ok işaretiyle soldan 1. şehit Tekin, 2. şehit Haki, 3. şehit Ronahi, 4. şehit M. Kerem, 5. şehit Baz (Küçük Güneyli)

Dılbırın, Çekdar, Xelat hevaler aynı mangada, saldırı grubunun Zira mahallesinden Silopi'ye girecek olan mangasında yer aldılar. Xelat'la birkaç bayan yoldaşı, Zaffer, roketçi Şêr, Lezgin, Mazlum hevaler polis lojmanlarına saldırıcağ grubun içinde yer aldılar. Taburu kuşatacak grupta ise Dıjwar, **Bari**, Erdal, Rıza ve Baran hevaler olacaktı. En kalabalık grup buydu ve sayıları otuzu geçiyordu. Komutan Metin, eylemi telsizle Kêrê sırtından iki yoldaşıyla beraber yönetecekti. Besta'da konumlanan eyalet komutanı Cemal'le sürekli telsiz irtibatında olacak ve gelişmeleri anı anına komutanına bildirecekti.

Üç yerde kurumuş meşe kütüklerinden ateşler yakıldı. Islanmış çoraplarını, lastik ayakkabılarını kurumaya ateşin önüne koydular. Büyük tavalarda tüm bölüğe yetecek kadar mırtaxe kızartıldı. Kahvaltılarını mırtaxeyle yaptılar.

Herkes silahını eline alarak yağlamaya, temizlemeye, mermilerini, şarjörlerini kontrol etmeye koyuldu. Erdal ile Çekdar heval BKC'lerini yırlardır görmemişler, uzak kalmışlar gibi hasretle, itinayla yağlayıp, temizlediler. Her birinin altı adet roketi vardı. Roketlerinden dörder tanesi benzinliydi. Bunları binaların çatılarından, pencelerinden fırlatacaklardı.

Bedran'ın elinde Fas yapımı, dipçiği çift kollu, uçaklar için ilave nişangesi bulunan bir kleş vardı. Bu kleşin tek atışları ötekilerden çok

daha kuvvetlidir. Havada uçuşan demir yaratıkları gördüğünde Bedran heval kleşinin önündeki ayakları yere dikeyiyor, namlunun başını havaya kaldırıyor, tek tek kuvvetle sıkıyordu. Çantasının zulalarından çıkardığı diş fırçasıyla özenle silahının tozlanmış yerlerini temizliyor, ardından da ucu yağlı bir çaputla bağlanmış, uzun demir çubuğu namludan tüfeğin orta bölümüne daldırıp çıkarıyordu. Eylem öncesi silah temizlemenin keyfine diyecek yoktu.

Silahların temizlenmesi öğlene kadar sürdü. İleride, yüksek, mor kayaların arasındaki kuytu yerden hoş bir bulgur kokusu geldi; az sonra da kızarmış yağın sesi duyuldu. Aşağıda, ateşin etrafına çömelerek halka olmuş yoldaşların burnuna yukarıdan aşağıya esen tatlı rüzgarlar dayanılmaz bir yemek kokusu getiriyordu.

Lojistikçinin sesi duyulur duyulmaz silahlarını sırtlarına asarak yerlerinden yaylanarak fırladılar. Takımlar, kendilerine ayrılmış duldalarda tandır ekmeğiyle bulgur

pilavını yediler. Bir anda kapların dibi göründü, kaşıklar ellerden düştü. Kar suyundan kaynatılan çaylar gecikmeden yetiştirildi. Heyecan verici bir karanlık ağır ağır önce ovanın üstüne çöktü. Ovanın yamaç yukarı Cudi'ye tırmandı karanlık. Közlenmiş ateşin etrafında yarınki yapacaklarına dalarak tartışan yoldaşların ayaklarının dibine karanlık varana kadar, Silopi'nin bütün imamları akşam ezanını çoktan bitirmişlerdi.

Ovanın karanlığı ağırdı, kapkara ydı, dağda ise alacaydı, yerdeki karlar karanlığa diremiyor, çöken karanlığı kaldırıyordu.

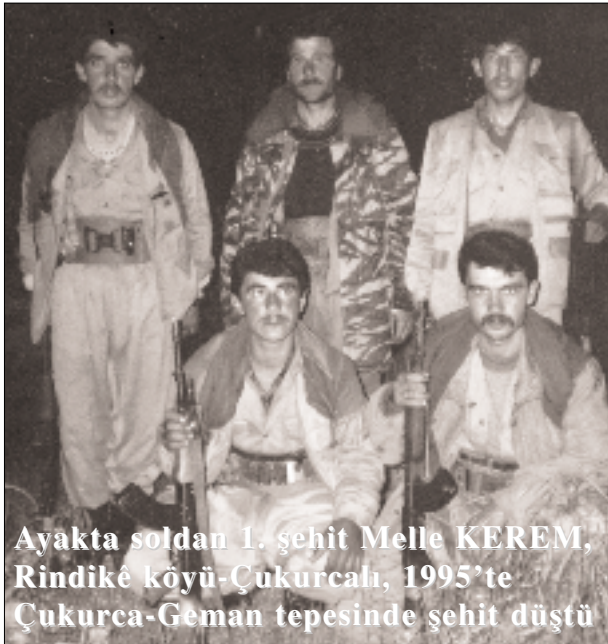
Cırcır böceklerinin sesleri sessiz geceyi her taraftan doldurdu. Sohbetler bitmiş, takımlar yürüyüş kollarını oluşturmuş, komutan Metin son talimatları vermeye başlamıştı.

Bedran'ı da Çekdargillerin timine verdiler. Hezexli koçerlerden Xelat B-7'sine ait roketleri başka bir yoldaşının çantasına koydu.

Karanlığa gömülmüş Silopi'nin üstüne yürüdüler. Kêrê sırtından aşağıya indiklerinde kardan eser kalmamıştı. Adımlarını sıklaştırdılar ovada. Çamur, ayaklarından bileklerine kadar sıçradı, çamurlu ayakkabılarını sivri taşlara sürttüler yürürken.

Dünkü tepciler, Dılbırın ile Erdal art ardaydılar. Dılbırın bir ara arkasına bakarak, taşan sevincini Erdal yoldaşına anlatmak istedi, ama bir şey diyemedi. Bakışları yetti zaten.

İki saat kadar yürüdükten sonra yüz kırk kişilik güç bir yol ayrımında durdu.

Ayakta soldan 1. şehit Melle KEREM, Rindikê köyü-Çukurcalı, 1995'te Çukurca-Geman tepesinde şehit düştü

“Evet heval acele edelim, acele” dedi komutan. Sessizce gruplar eylem planına göre önce ikiye, ardından da üçe ayrıldılar.

Önde Lezginle Zafer heval, saldırı grubu hızla uzaklaştı. Saldırı grubunun sayısı kabarıktı, gücün yarısından fazlasını oluşturluyorlardı.

Savunma ve yol kesen grupları Cizre yönünden Silopi’ye yaklaştılar. Silopi’nin Cizre istikametinin birkaç kilometre ilerisinde ilk grup, savunma grubu mevzilendi. Kavis çizen yol kenarında karşılıklı uzandılar. Diğer bir savunma grubu da ilçeye yakın bir yerde çiftleşen yolun öteki ağzına pusu attı. Cizre’den her halükarda gelecek takviye düşman güçleri bu pusulara düşmeden geçemezdi.

Saldırı grubu, Zira mahallesinin sırtlarına geldiğinde bütün gerilla gücü terden, çamurdan ve ıslak havadan dolayı sırlıslıkla olmuştı. Durmadan soluyor, karanlık havaya ciğerlerinden soba dumanı gibi buhar tütürüyorlardı.

Grup grup ayrılarak hedeflere göre dağılmaya başladılar. Silopi, bütün ihtişamıyla, çarşının çamurlu sokaklarında gezinen tek tük insanları, farlarını yakmadan sokak aralarında ilerleyen düşman panzerleriyle gözlerinin önündeydi.

Xelat saldırı grubundaki beş bakan gerilladan en eskisiydi. Çocukluğundan beri bu yayla senin öteki benim koçer aşiretiyle birlikte bütün Botan ovasını, yalnız dağlarını dolaşmıştı. Gözleri geceleri faltaşı gibi büyüyor, gündüzmüş gibi kimselerin inanamayacağı bir yetiyle etrafını rahatlıkla görabiliyordu. Çok uzaklardan bahar çiçeklerini kokularından seçer, ağaçları ayırt ederdi. Farlarını söndürmüş düşman cemselerini önce o farketti. Yanındaki Çekdar’a yaklaşıp, fısıltıyla;

“Baksana heval” dedi, “düşman korkudan arabaların farlarını yakmıyor.” Çekdar mahalleden yükselen motor sesini duymuştu, gözlerini sesin geldiği yöne dikti:

“Sen bir şey görüyor musun bu karanlıkta?” diye hayretle sordu.

“Evet” dedi Xelat heval, hedefini görmeyen sevinciyle, “hem de art arda üç tane düşman arabası. Ortadaki cemse, ötekiyle arkadaş ki de Alman panzerleri” dedi.

Çekdar heval yine dikkatle baktı, kulak verdi ve umarsızca, “valla ben bir şey göremedim heval Xelat” deyip siper ettiği elini indirdi. Xelat heval güldü.

“Sen de benim gibi koçer olsaydın görürdün” dedi.

“Koçerler geceleri ava çıkarlar değil mi?” diye sordu Çekdar. Xelat heval eğildi, bir an sustuktan sonra, birden ayağa fırladı;

“Birkaç kişi de ellerinde silahlarla cemselerin ardından yürüyorlar” dedi, bir şey hatırlamış gibi, hemen de, “ha evet, koçerler geceleri en ağır işlerini yapar, gündüzleri de dinlenirler” dedi.

Arabaların geçtiği sokak cami sokağıydı. Mahallenin sırtından kasabayı seyreden gerillalar da üç yüz dört yüz metre uzaktaydılar.

Komutanın sesi işitildi. Saldırı grubu altıya ayrılarak sırttan mahallenin kenarlarına, oradan da sokaklardan kasaba içlerine doğru dağılmaya başladılar. İki grup taburu taciz ateşine tutacak, bir grup Zira mahallesindeki eski adliye de üslenen askerlere, bir grup devriye gezen düşman güçlerine, öteki gruplar da diğer düşman güçlerine, binalara, kurumlara saldırırlar.

Xelat, Çekdar, Bedran ve Zafer devriye arabalarına yaklaştılar. Arabalar şans eseri çamurlu yolun ortasında durmuşlar, arabalardan inen silahlı düşman neferleri sigara

içerik sohbet ediyorlardı. Birkaçi özel timdi. Xelat heval panzere, Çekdar BKC’yi cemseye, ötekiler ise sohbete dalmış askerlere doğru namlularını doğrulttular. İlk atış tabura yapılacak. Dılbırın ile Erdal heval de bu grubun içindeydiler.

Tabura taciz ateşini yapacakların en önünde Zafer heval vardı. Tabur geniş bir alanda, etrafı dikenli tellerle, duvarlarla örülü Silopi’nin bir mahallesi kadar yer kaplamıştı. Ortalık gün gibi aydınlatan projektörler taburun dört bir yanına dikilmişlerdi. Derin kazılmış mevziler projektör ışığında rahat görülüyordu. Zafer ile Lezgin, Şêr heval nöbetçi kulübesinin karşısında, yüzmetre karşıdaki bir inşaattaydılar. Şêr heval terden sırlıslıktı. Kiloluydu ve bir adımda terliyordu. B-7’sinin ağzındaki roket benzinliydi, taburun giriş kapısına doğrultmuştu. Zafer heval onun yanında, beline kadar yüksek kiremit duvarının üstüne çıkmış, sessiz, ağzını bıçak açmaz, kımıltısız duruyordu. Gözleri de bedeni gibi hareketsiz, akları büyümüşcesine bakıyordu. Bir an gözünün önünden bir film şeridi gibi yoldaşları geçti. Gene böyle bir kış gecesi idi; ortalık karanlık ve ağır sisle doluydu. Güneyden Kuzeye, eğitimlerini almış, kimisi yeni komutanlaşmış, büyük görevlerle donatılmış kalabalık bir yoldaşlar grubuyla birlikte Cudi’nin eteklerinden tırmanmaya başlamışlardı. Ayakları sevinçten uçuyormuş, onlarsa kanatlı birer melekmiş gibi yürüyorlardı. Birden nasıl olduysa, gökten bir top ışık ağır ağır üzerlerine doğru geldi. Ortalık gün gibi aydınlandı, sonra peş peşe tanklardan fırlatılan bombalar, havanlar yağdı üzerlerine. Bombalar yağmur gibi yağmış, yürüyüş kolunu tam ortasından yakalamıştı. Yanın-

daki yoldaşlarından tam yirmiseki-
zi orada, sınırı geçerlerken silahla-
rına sarılıp direnmeye, ağızların-
dan yükselecek zafer çığlıklarına
fırsat bulamadan bedenlerini ölüm-
süzlüğe açılan kapıdan içeri bırakı-
vermişlerdi.

“Önce roketi patlatayım, öyle
değil mi heval Zafer” diye sordu
Şêr heval. Zafer heval orali olma-
dı. Duymadı bile. Bedenleri parça
parça yerde yatan yoldaşlarının
yüzleri gülüyordu. Zafer anlaşıl-
maz bir fısıltıyla, kimisi de insanı
kanatlandıran bir tebessümle bir
şeyler söylüyorlardı.

“Beni duymadın mı heval?” Za-
fer hâlâ kımıltısız, gözleri saydam,
karşıda, kıpırtısız, Şêr heval, yak-
laşıp, Zafer’i omuzundan dürtükle-
di, “hevalê Zafer, ne oldu?” diye
sordu tekrar.

Zafer heval derin bir uykudan,
yataktan birden kalkarcasına, şaş-
kınlıkla, ama insanın yüreğini de-
len sorgulayıcı bakışlarla Şêr’e
baktı, “ne dedin heval?”

“Önce ben roketi patlatırım,
sonra da senle Lezgin nöbetçileri
tararsınız, kapıdan zaten kimse çı-
kamaz, ortalıkta dolaşanları da vu-
rursunuz.”

“Vurmaz olur muyum, tam za-
manı, nice zamandır, bu anı bekli-
yorum” dedi ve derinlerden bir iç
çekti.

Saat onbiri geçiyordu. Gerilla-
lar beş saat süren yürüyüşlerinin
yorgunluğunu namlularının başın-
da beklerken üzerlerinden attılar.
Dakikalar geçmiyor, zaman da ge-
ce gibi ağır, sessiz, hareketsizdi.
Dılbırın, Erdal, Baran, Dıjwar,
Xebat, eski adliyedeki askerlerin
etrafını kuşatmışlardı. Bu binanın
önü kapkaranlıktı. Karanlıkta, ka-
pının önünde bekleyen askerin
elinde sigara vardı, gizliden, kim-
selere görünmemeye çalışarak si-

garasını içiyordu. Yanında arada
bir karşıdaki traktör karoserlerinin
arkasında bekleyen gerillalara
havlayan bir de köpek vardı. Kö-
pek bir şeyler sezmiş, ama olağā-
nüstü derecedeki ağır gece onu da
korkutmuştu sanki. Gece ürperti-
ciydi gerçekten. Ama heyecanlı,
an an zamanı kovalayan gerillalar
için geçmek, ilerlemek bilmeyen
bir tünel gibiydi sadece. Birden
tabur kapısının karşısında kor-
kunç bir patlama oldu. Karanlık-
tan taburun üstüne bir yalın küt-
lesi fırladı, duvarı yıkarak içerde
patladı. Zafer heval an geçirmek-
sizin tüfeğinin serisiyle oralarda
gezinen düşman askerlerini taradı.
Xelat’ın fırlattığı roket sokak or-
tasında bekleyen panzerlerden bi-
rinin ortasını buldu. Benzinli ro-
ket panzeri alevler içinde bıraktı.
Çekdar BKC’yle koşuşturan as-
kerlere fırsat vermeksizin kurşun
yağdırdı. Tarak tarak patlayan
kurşunlar sessiz geceyi bir anda
bozdu, ortalığa keskin barut koku-
su yaydı. Asker çığlıkları yükseldi
Silopi’nin dört bir yanından. Hele
Dılbırınların etrafını kuşattıkları
eski adliyedeki askerler küçük
çocuklar misali bağırıp çağırıyor-
lar, feryada, Demirel’e, kadere
küfrediyorlardı.

“Demirel’in de, askerliğinin
de... ay ana...imdaaat...” diye
çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Za-
fer’in parmağı bir an olsun tetikten
kalkmadı. Tüm gücünü parmağın-
da ve gözlerinde toplamış, dişlerini
kenetlemiş düşmanın üstüne tarak
tarak kurşun yağdırıyordu. Karşı-
dakiler paniğe kapılmışlar, başları-
na geleni anlamaya çalışıyor, bağı-
rıp çağırıyor ve uyurgezerler gibi
mevziden mevziye, hendekten
hendeğe gidip geliyorlardı. Bu şaş-
kın çil yavrularına benzeyenler, bu
acınası durumda olanlar diye dü-

şündü zafer, kimi yerde, fakir köy-
lünün tepesinde bir zulüm kasırğa-
sı gibi esiyor, ayak bastığı yerde
taş üstünde taş bırakmıyor. Ama
gel gör ki, sıkışmışlar ve dört bir
yana dolanıp duruyorlardı.

Xelat heval biraz heyecandan,
biraz da roketlerin alevinden olsa
gerek geniş alnından yüzüne damla
damla akan terleri elinin tersiyle
sildi. Kara, kıvrırcık perçemi alına
düşmüş, gözlerinin önünü kapat-
mıştı. Topladı, başının ortasında
tokaya bağladı, egalinden başörtü-
sünü sıktı.

İlk roketin darbesinden nasibini
alan panzer alev alev yanmaktaydı.
Arabalardan inmiş, yol ortasında
sohbete dalmış askerler, Çekdar’ın
BKC’sinden fıskıran kurşunlarla
halı gibi yere serilmişlerdi. Birkaçı
ölmemiş, inliyorlardı. Ama en ar-
kadaki panzer roket yememişti.
Kurşunlar ise tesir etmiyordu. Pan-
zerin tepesindeki makinalı gıgırdadı.
Xelat heval o an ağzına çubuğu
koymuş, ikinci roketin hazırlığını
yapmaktaydı. Kör bir kurşun geldi,
Xelat’ın sağ omuzunu parçaladı.
Xelat heval düşünce Çekdar öne
atıldı, diz üstü çöküp BKC’sini
panzerin üstüne kusturdu. Panzere
değen kurşunlar vınlayarak, kıpkır-
mızı olarak karanlık geceye karış-
tılar.

Dılbırınle Erdal eski adliyedeki
askerlere aman vermiyorlardı. Ba-
şını uzatamı kuş gibi düşürüyorlar,
binaya kurşun yağmurunun orta-
sından bir an için fırsat vermiyor-
lardı. Herbirinin belinde ikişer el
bombası vardı. Önce Dılbırın çı-
kardı, pimini çekti, serçesini gev-
şetip fırlattı. Bomba binanın kapı-
sının önüne düşer düşmez büyük
bir patlama, ardından da tuz buz
olan camların sesi geldi. Bir asker
çığlık çığlığa dışarı atıldı, yere ok
gibi çakıldı ve sustu.

Silopi dört tarafından kurşun alındıydı. Silopi'nin karanlık göğü vınlayarak kaybolan kızıl kurşunlarla doldu.

“Teslim olun! Etrafınız sarıldı, kurtulamazsınız!” diye bir çığlık yükseldi Erdal'dan.

“Ya teslim, ya imha” diyerek yoldaşının sözünü tamamladı Dılbırın. Bu ikisinin kavgası da, arkadaşlığı da türkü gibiydi. Hoş, tatlı ve sürükleyici. Birbuçuk yılı aşkın zamandır birbirlerinden ayrılmamışlar, boyları, yaşları aynıydı. Birbirinden güç alıyor, birbirlerini tamamlıyorlardı.

İnşaatin çevresinde evler vardı. İlk kurşunlar patlar patlamaz lambalar sönmüştü. Sonra bir çocuğun içler acısı, dinleyenin yüreğini yakan ağlaması duyulmaya başladı. Bir evin ikinci katından ak sakallı bir ihtiyarın Allah'tan zaru'lara yardım dileyen duaları duyuldu. Çocuğun sesi Zafer'in yüreğinde gümbürdedi. Kürt çocukları asırlardır bu zulmün pençelerinde ağıyorlar, anaları babaları, kendileri sürekli ağlamışlar, yürekleri buruk

buruk olmuş. Şimdi ise şu karşıda kör fareler gibi korkuyla koşuşturan, bağırıp çağıran düşman neferleri ağılıyor. Çocuğun ağlaması acılı Kürdün son ağlaması, diye içini kani etti.

Şêr heval ise ne çocuğun sesini, ne de yaşlı amcanın duasını duya-bilmiş, şişman gövdesini yan yaslatmış duvara, üçüncü roketini B-7'sinin ağızına koyuyordu. Ayaklarının dibindeki havan patlayınca Şêr heval ile Zafer dumanlar içinde yere yığıldılar. Mazlum ile Rıza hâlâ tarak tarak kurşun boşaltıyorlardı tabura. Yoldaşlarının düştüğünü görünce ikisinden de aynı anda slogan duyuldu: “Bijî PKK, Kahrolsun TC!”

Bedran Xelat'ı geri çekti. Xelat yere yığılınca köpük köpük akan kanına çamur karışmış, yarası berbat olmuş, görünmüyordu. Bedran'ın dizine vurdu, duyulur duyulmaz bir sesle:

“Bir şeyim yok” dedi, nefes alıp verdi, “omuzumdan yara aldım, sen devam et, bir şeyim yok” dedi.

“Durumun nasıl hevala Xelat”

diye önlerden Çekdar'ın sesi işitildi.

“İyiyim” dedi Xelat, “ben koçerim koçer, bir şey olmaz bana”

“Senin roketini alıyorum, tamam mı?” diye sordu Çekdar, heyecanla. Xelat mırıldandı, sonra:

“Senin gözün zaten eskiden beri benim roketimdeydi heval Çekdar” dedi. Ama Çekdar bunu duymadı.

Siren sesleri kurşun seslerini bastırdı. Polis, itfaiye, alarm, ne kadar teknik varsa bir anda Silopi'nin her yerinden duyuldu. Aydınlatma mermilerinden üçü aynı anda, üç yerden havaya fırlatıldılar. Ağır ağır yere doğru inerlerken, ortalığı gün ortası gibi aydınlattılar. Yerde iğne bile olsa göze görünür oldu. Düşmanın ilk karşı koyuşu bu an başladı. Panzerler sağa sola ateş ettiler, tanklardan çevre mahallelere, kasabanın çıkış yollarına toplar atıldı. Panzer kurşunları epeyi sürdü. Sonra birden durdu. Ortalık ıssızlaştı, gerillalar son defa saldırıya geçtiler. Bu sefer kleşlerden çok el bombaları, savunma gruplarının,

mahalle çevresindeki gerilla güçlerinin havanları gökte vızıldamaya başladı. Çok düşman askeri öldü, yaralıların iniltileri bir ağıt gibi yükseliyor, geceye karışıyordu. Burunları bile kanamayan grup Dılbırın Erdal, Xebat, Barangillerin grubuydu. Hepsisi de en genç gerillalardı. Roketleri yoktu, Xebat'ın elinde BKC, ötekilerinde kleş vardı. Her biri ikişer bomba patlatarak binayı büyük oranda yıktılar. Bombalar dökük pencerelerden içeri daldı ve korkunç gürültülerle patladı. Binayı, terk edilmiş bir leylek yuvası haline getirdiler ve geri çekilmenin işareti verilene kadar saldırılarını durdurmadılar.

Düşman yavaş yavaş ilk saldırının şokunu üstünden atıp kendine gelmeye başlıyordu. Saat de ilerlemiş, gece biri geçmişti. Kendilerini yorgun argın Cudi'nin eteklerine atana kadar sabah olurdu. Çekdarla Weroz Xelat hevali taşıdılar. Parçalanmış bedenleriyle şehit Zafer hevali ve Şêr'i, Mazlum, Bari, Rıza ve Lezgin taşıdılar. Şehidin cenazesi hiçbir zaman bir yoldaşına ağır gelmez. Tökezlemeden, çamur, karanlık demeden sırtlarında parçalanmış bedenli şehitler olduğu halde ilerleyerek kasaba dışındaki buluşma noktasına doğru gittiler. Dılbırın ile Erdal'ın grubu en son çıktı. Kleşlerin sesi kesilince bombalar patladı; gökte ayınlatma mermileri fırdalayıp döndüler, indiler. Megafonlardan tiz sesler duyuldu. Düşman vahşi bir hayvan gibi kükremeye başlamış, pençelerini sivriltilmiş saldırmaya hazırlanmıştı. Weroz sol kolundan tutup Xelat'ı çekiyordu. Çekdar bir omuzuna Xelat'ın B-7'sini, öteki omuzuna da kendi BKC'sini asmış, hızla arkalarından geliyordu. Xelat heval bir an durdu, önündeki yoldaşına, Weroz'a:

“Heval” dedi, “beni tutmana gerek yok, yürüyebilirim.”

“Hayır heval” dedi Weroz, “takin kalmamış, seni tutmam gerek, hadi.”

Xelat, yoldaşına yük olma kaygısıyla kolunu çekti. Yürüdü, ilk birkaç adımda tökezlemeden başı dik yürüdü. Weroz adımlarını sıklaştırdı. Önde dokuz-on kişilik bir grup gene hızla yürüyorlardı. Kasabanın aşağılarından üzerlerine bir alev geldi, birden ayaklarının dibindeki toprak altüst oldu, korkunç bir patlamayla arkadaki dört yoldaş yere yığıldılar. Çekdar, Bedran, Xelat ve Lezgin'in bedenleri çukurlaşmış yere boylu boyunca uzandı.

Eylem başarıyla geçmiş, düşman kurşun yağmurunun altından kurtulmuş, fırsat bulmuş tanklarla kasabanın bütün çıkış yollarına rastgele havan, top atıyordu.

Xelatgillerin şehit bedenlerini almaya fırsat bulamadan yoldaşları birkaç top atışına daha tutuldular. Hızla ilerleyen bir tankın ardından aralıksız havanlar, bombalar atılıyor, şehitlerin bedenlerinin kaldırılmasına vakit bırakılmıyordu. Tank geldi, yerde cansızca uzanmış yoldaşların üstünden geçti, bir ara Xelat'ın kesik kesik sesi, ardından da Çekdar'ın “Bijî PKK! Bijî Serok APO!” diyen iniltisi duyuldu ve sonra derin sessizlik...

Camiyi geçip, yokuşu tırmanmaya çalışan Dılbiringillerin grubunun ortasına da aynı anda iki top düştü. Öndeki birkaç yoldaşla arkadakilere bir şey olmadı, yürüyüş kolunun ortasındaki yoldaşlar da Xelatgiller gibi düştüler. Dılbırın'le Erdal yan yana düştüler, Dılbırın'ın başı Erdal'ın göğsüne düştü. Onları birkaç metreyle arkadan izleyen Xebat'la Baran da yoldaş-

larıyla birlikte ölümsüzleştiler karanlık, ağır, puslu Silopi gecesinde.

Şehit yoldaşlarını sırtlarında taşıyan Bari ile Mazlum nedense görünmediler. İmleri belirsiz oldu. Bunlardan bir tek Rıza'yı yokuşu tırmanmaya çalışırken görenler oldu. O da camiye tam geçememişti ki, panzerin tepesinden yağın kurşunlara siper etti kendini. İlk kalles kurşunu arkadan aldı, önüne şöyle bir dönüp vahşi panzeri taradı, haykırarak, dik, üzerine yağın kurşunlara aldırmaksızın düşmanın üstüne kurşun yağdırdı. Yere düştüğünde yoldaşlarının kulağına, evlerinin inlerine saklanmış kasaba sakinlerinin kulağına, “Bijî Serok APO” diyen çığlığı geldi. Gruplar çok geçmeden Zira mahallesinin yukarılarında, son kasaba evlerinin bittiği yerin birkaç yüz adım ilerisinde buluştuklarında doksan kişilik saldırı grubundan ondört yoldaşları eksikti. Bunlardan dördünün cenazeleri vardı, ötekilerin cenazeleri de yoktu. Dıjwar'ın nerede kaldığı, kimlerle, nasıl şehit olduğunu bilemediler.

Gruplar kıvançla, gururla, Silopi'den Cudi'nin eteklerine doğru yol aldıklarıyla birleşti. Güven ve kıvanç yüreklerini yaladı. Silopi Silopi olalı böylesi bir onura bürünmemişti. Silopi özgürlüğe öyle susamıştı ki, ondört kahramanı, özgürlük tacının ondört yıldızı yaptı.

Gece Ondört yıldız,
Gündüz Öndört pırlanta taşı
Gözlerimizi kamaştırırverir.

Çekdar, Bedran, Xelat, Xebat, Bari, Dılbırın, Erdal, Zafer, Şêr, Lezgin, Mazlum, Rıza Dıjwar ve Baran.

Anıları mücadelemize önderdir!
Cudi'den silah arkadaşları

**Şehit Hogir
(Diyadin
BAYVAL)** hevalin
ailesine,
arkadaşlarına ve
tüm Kürdistan
halkına gönderdiği
mektuplar...

Sizlerin de bildiği gibi oğlunuz Hogir belirli bir süredir partimiz PKK öncülüğünde yürütülen halk kurtuluş savaşımızın şanlı ve kahraman ordusu ARGK (Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan) saflarında Kürdistan halkının özgürlüğü, Kürdistan'ın bağımsızlığı için ülkemizin dağlarında, kır ve ovalarında sömürgeci TC ordu birlikleriyle amansız bir mücadele yürütmektedir.

Bu hepimiz için onur ve gurur verici bir olaydır. Yurtsever ve insanlığına bağlı olan her anne-babanın çocuğundan beklemesi gereken bu davranışın gerçekleşmesi, sadece anne ve baba için değil, tüm halkımız açısından onur vericidir. Böylesi bir onurun bahtiyarlığına ulaştığınız için sizleri kutluyoruz.

Miladi bir yılı daha geride bıraktığımız şu günlerde, doğal bir hakkınız olan çocuğunuzun sağlık ve diğer genel durumları hakkında bilgi edinmenizi sağlamak amacıyla komutanlığımızca bu mektup kaleme alınmıştır.

Bütün bu konularda sizleri bilgilendirirken bu vesileyle kurtuluş savaşımızın geldiği aşama hakkında sizleri biraz da olsa son yaşanan gelişmeler hakkında bilgilendirmek isteriz. Çünkü inanıyoruz ki her Kürdistanlı anne ve babayı cepheden oğlu ile ilgili gelecek haber kadar, savaşın gelişimiyle ilgili durumlar da ilgilendirmektedir. Savaşın gelişimini canla-başla takip ettiğinize inanıyoruz. Bundan dolayı kısa gelişmelerle bilgilendirmekle son dönemlerin mevcut durumunu sizlere aktaracağız.

1992 yılını geride bıraktığımız bu günlerde; halkımızın parti öncülüğünde vermiş olduğu mücadele ile ilgili ülkemizin her tarafında sömürgeci-faşist TC'yle her alanda başedebileceğimiz ve hemen hemen her hususta dengeleyebileceğimiz ispatlanmıştır. Bugün bazı alanlarda düşmanın denetimi tamamen silinmiş, yerine ulusal bir denetim oturtulmuştur. Geçmişte yaşamımızın tüm denetimi ni elinde bulunduran TC'nin ülke-

mizdeki ekonomik, siyasi, askeri varlığına birçok alanda son verilmişken, birçok alanda da varlığı sadece çıplak bir askeri varlıktan ibarettir. Bazı karakol ve lojmanlar çevresinde sıkışık kalan TC ordu birliklerinin yarın kaçabilecekleri bir yer de yoktur. Ülke-miz kırsalında denetim, halk ordumuz ARGK'nin elindedir. Kürdistan'dan geçip de denetim altında olmayan tek bir yol kalmamıştır. Halk ordumuz ARGK'nin ulaştığı sayı ve donanımıyla üzerine yürüdüğünde sökemeyeceği mevzi, imha edemeyeceği karakol, garnizon kalmamıştır. Sayıca yirmi binlere varan gerilla ordumuz, ülkemizin dağlarında bölük-bölük, tabur-tabur hareket etmektedir. Ulaştığı düzenle, disiplinle, savaşkanlığıyla dünya orduları arasında belirli bir yer kazanmıştır.

Bunca katliam, baskı, işkence ve zorbalıklara rağmen Kürdistan halkı, tüm varlığıyla mücadelenin ateşine sarılmaktadır. Birçok alanda örgütlenmiştir ve devrim için patlamaya hazır bir bomba gibi beklemektedir. Dahası temsilcilerini seçerek, halkımızın özgür iradesinin ifadesi olan ulusal meclis içerisindeki yerini almıştır.

TC, dünya emperyalizmi ve Güney'deki yerli işbirlikçilerin de gücünü seferber ederek, halk ordumuz ARGK güçleriyle giriştikleri savaş kazanamadılar. Geçen süreç bu konudaki asılsız iddiaların yalana dayalı propagandaların iç yüzünü ortaya çıkarmıştır.

Yani sonuç olarak karşımızda ekonomisiyle, ordusuyla çöküşe giden bir TC vardır. Bir zamanların heybetli ordusu bir dağı tırmanmaktan aciz hale getirilmiştir. Bir zamanların kahraman askeri Mehmetçik artık ülkemizde psikolojik bunalım geçiriyor. Ve bir zamanların Asya'yı Avrupa'yı bağlayan sözümona coğrafik olarak stratejik bir önem teşkil eden Türkiye, dünya kamuoyunda rezilane bir durum içerisinde. TC'nin gün be

gün gelişen mücadelemizin karşısında daha fazla duramayacağı, yenileceği, zaferin ise halkımızın olacağı apaçık ortadadır. Bu anlamıyla yaşadığımız bu dönem halkımız açısından oldukça önemli bir dönemdir. Dönemi bağımsızlık ve özgürlüğümüz adına bir adım daha ileri bir seviyede kapatmak için her şeyimizle kendimizi mücadeleye vermeli, bu konuda tüm gücümüzü seferber etmeliyiz.

Değerli anne-baba!

Oğlunuz ülkemizin yüce doruklarında halkı için mücadele vermektedir. Bundan dolayı son derece mutlu ve coşkuludur. Sıhhati ve sağlığı da yerindedir. Bu konuda hiçbir endişeniz olmasın. Halkının ve yoldaşlarının sınımsız desteği ve ilgisiyle kahraman bir askerdir. Artık onun adına sizlerden beklediğimiz mücadeleye daha fazla katkı sunmaktır.

Devrimci Selam ve Saygılarımızla

Amed Eyaleti Karargah Taburu
III. Bölük (Apê Musa Bölüğü)
ARGK Komutanlığı
5 Ocak 1989

Sayın pek çokkiymetli babacığım.

İlk satırlarıma başlamadan önce hepinize çok çok selam ederim ve her iki ellerinden öperim. Ve anneme çok çok selam eder, her iki ellerinden öperim. M. Salih'e de çok çok selam ederim. M. Kadri'ye de çok çok selam ederim. Şerafettin, Hatice, Hüseyin, Mahmut'a da çok çok selam ederim.

Baba benim burada son mektubumdur. Ben Kürdistan'a gidiyorum. Baba ben bu aybaşı gelmem ve geleceğim de belirsizdir.

Ben önce size söylemiştim. Siz ağlasanız da ve üzülmeniz de ben Kürdistan'a gidiyorum. Eğer siz güzel partiye yaklaşırsanız yine de gideceğim.

O halde üzülmeden ben gitsem daha iyi değil midir? Bence daha iyidir. Baba eğer beni seviyorsanız ve kendi kurtuluşunuzu istiyorsanız partiye, PKK'ye katılırsanız ve katılırsanız daha iyi olur.

Baba benim başka diyeceğim fazla kalmadı. Ben bu mektubu size gönderiyorum. Sizin haberiniz de olsun diye yine teker teker hepinize selam ediyorum. Hepinizin ellerinden öperim.

Başka mektupta görüşmek üzere hoşçakalın.

Değerli Babacığım,

Sizin bana göndermiş olduğunuz ilk mektup elime ulaştı ve onun cevabını size gönderdim. Ayıryeten ikinci mektubunuz yine gereken adrese geldi. Ancak ben o zaman alanda hazır olmadığım için elime geçmemiş, bir arkadaşta. Ne yazmışsanız, ne göndermişseniz benim haberim olmadığı için bu nedenle geniş yazamıyorum ancak cevabınız benim elime

geldikten sonra sizin cevabınıza göre yazıp göndereceğim. Yanısıra size gönderdiğim telefon numarasına telefon açmanıza gerek yoktur. Olağüstü bazı durumlar nedeniyle o alandan başka bir alana geldim. Adrese de herhangi bir şey göndermeyiniz. Ya bu mektupta size adres gönderirim ona göre hareket edersiniz, ya da şimdilik duracaksınız. Bu çerçevede hareket edersiniz.

Tekrar hepinize selam eder iyi olmanızı dilerim. Beni merak etmeyiniz, benim durumum iyidir. Fotoğraf filan da gönder. Artık benim yazacağım herhangi bir durum yok. Yalnız bir fotoğraf sizedir, birini amcam Ali'ye gönderseniz çok sevinirim, birisini de dayım ... gönderirseniz memnun olurum.

Tekrar bayramınızı kutlar ve tüm Kürt halkı adına Newroz bayramınızı kutlar, iyi geçirmenizi dilerim.

Zaman olsa buradaki son gelişmeleri size anlatacağım. Yalnız şimdilik tepe nöbetçisi olduğum için mektubuma burada son vermek istiyorum.

Devrimci Selamlar
3 Nisan 1992
Oğlunuz Hogir

Değerli Abiciğim M. Salih,

Her şeyden önce ve satırlarıma başlamadan devrimci selamlarımızı iletir, büyüklerin ellerinden öper, küçüklerin gözlerinden öperim. Tabi bunu kastederken tüm çevredeki dost insanları kastediyorum.

Daha önce bana göndermiş olduğunuz mektup elime ulaştı. Ama daha önceden babanın bana gönderdiği mektuplar düşmanın eline geçtiği için ne göndermek ve ne de cevap almak istedim. Yani yanlış anlaşılmasın, işte deşifre olacak diye düşünmekten ziyade, bazı yurtsever insanlarımızın güvenliği söz konusu, bu nedenle mektuplarıma son vermek zorunday-

dım. Gönderdiğim mektubun elinize ulaştığı kanısındayım.

Bu durumlardan sonra kurban bayramınızı canı gönülden kutlar ve her seneyi güzel-iyi geçirmenizi dilerim. Ama ne diyeyim? Kendi vatanımızda olsaydık daha güzel, daha hoş geçirebilirdik. İşte ne yapalım kendi vatanımızı düşmanın elinde bırakıp göç ettik. Sanırsam bu durumun bilincine varmışsınız. Hani diyorlar ya, Kürt kişiliğinin ancak olaydan sonra aklı başına gelebilir. Hele hele dağda yaşayan bir kişi daha fazla bu gerçeklerin bilincine varmıştır.

Ülke içinde gelişen durumlardan haberdarsınız sanırsam. Şu veya bu oranda bilmektesiniz. Özellikle ülke içerisinde hemen hemen her Allah'ın günü düşmanla karşı karşıya gelme durumu sözkonusu olmaktadır. Yani adeta iki ülkenin karşı karşıya gelmesine benzetebiliriz. Savaş kızışmış biz de artık ordulaşmaya doğru gitmekteyiz, ordulaşmak demek bir ulusun temelini atmak anlamına gelmektedir.

Beni çok sevindiren diğer bir durum ise; sizin de bazı konularda görev almanızdır. İnanın öyle sevindim ki anlatamam. Çünkü nasıl siz o ortamda benimle övünüyorsunuz, benim durumum da buna benzerdir. Ve görevleri daha ileri bir boyuta götürmenizi isterim. Aynı zamanda kardeşlerimi de bu dereceye getirmenizi isterim. Tekrar tekrar hepinize bol bol selam eder, babamın ve anamın ellerinden öper ve kurban bayramlarını candan kutlarım.

İlkin daktiloyu elime alıp yazmadım, bugün daktiloyu görerek öğrenmek istedim ve böylece ilk yazı yazışım bu mektupta başlamıştır. 8 Haziran 1992. Aynı zamanda partiye katılışımın dört sene geçmiş beşe girmekteyim.

Bijî PKK, ARGK, ERNK!

Bijî Şerê me, Bimre Koletî, Bimre Bindestiyê li Bindestê Emperyalizmê.

8 Haziran 1992
Kardeşin Hogir Agir

Değerli Babam, Anam ve Kardeşlerim,

İlk satırlarıma başlamadan önce her şeyden önce kendim, görevim olan selamlarımı iletir, ellerinizden öper ve küçüklerin gözlerinden öper ve bol bol selam ederim. Sizin cevabınız bana ulaştı. İster istemez kişi sevinir ve gerçekten çok memnun oldum. Yalnız sizin duygusallığınıza acımak gerekiyordu. Elbette sizin hakkınız var, ama o kadar duygusal davranmak tehlikesi çoktur ve iyi değildir. Çünkü savaş içerisinde olan sadece ben olmadığım için bu kadar duygusal davranmanız hiç doğru değildir.

Ayrıyeten kardeşlerimin fotoğrafları hemen elime ulaştı. Sadece M. Kadri, Hatice, Şerafettin'i tanıdım. H. Hüseyin ve Mahmut'u tanıyamadım. Tabii dört seneye yakın insanoğlu ister istemez değişir. Ben de kendi fotoğraflarımı gönderirsem siz de beni tanıyamazsınız. Baba belki eski günleri hatırlıyorsun hep bana diyor-

dun "Senden hiçbir şey çıkmaz" hem (fiziki ve hem de manevi olarak), ama inşallah fotoğraflar sizin elinize ulaşır ve görürsünüz.

Allah'a çok şükür insan olduk, kendimizi tanıdık, dostlarımızı tanıdık, düşmanımızı tanıdık. Daha önceden düşman denildiği zaman bizim aklımıza aile kavgasında kin duyduğumuz aileler gelirdi. Örneğin amcam Aligiller gibi. Yine deksuni heverki kavgasından kin duyduğumuz kabileler, aşiretler. Şimdi ise kinimiz karşısında düşman aklımıza geliyor. Çünkü düşman hep bu oyunlarla bizi birbirimizle karşı karşıya getirip kırmak, sömürmektedir, ezmektedir. Bu nedenle hem bilinçlendik ve hem de insanlığın durumunu, halkımızın durumunu öğrendik. Bununla sizin de gurur duymanız gerekir. Kendinizle övünmeniz gerekir. Yani bugün binlerce şehidimiz vardır, ben de en çok ya onlar gibi olur veya olmam. Bu nedenle diyorum beni hiç merak etmemeniz gerekir. Ağlamak nedir? Bu-

gün binlerce yoldaşımızın cenazelerini düşün, halaylarla karşıyoruz. İşte sizin de bu duruma gelmeniz gerekir.

Gerçi ben bilmiyorum ne kadar partiyle ilişki içerisindesiniz, ne kadar diyalog içerisindesiniz. Bilmediğim için herhangi ayrıntılı durum ve konulara değinmek doğru değildir. Eğer partiyle diyalogunuz varsa iyidir ve daha da geliştirmeniz gerekir. Daha ileri boyuta getirmeniz gerekir. Eğer diyorsanız biz kendi oğlumuzu mücadeleye vermişiz. Bununla yetiniyorsanız doğru değildir. Benim görevim ayrıdır, sizin göreviniz ayrıdır. Sizin üzerinize düşen çok görevler vardır ve en büyük görev her şeyden önce kendinizi bilinçlendirmeniz gerekir. Gerçi tahmin ettiğim kadarıyla abim daktilo almış ve kendini alıştırmıştır, ama bu bilinci ulusal bilince dönüştürmesi gerekir. Yine özellikle babamın görevi olan kardeşlerime iyi davranması ve iyi bakması gerekir. Çünkü bu savaşımız çocukların geleceği içindir. Onların özgürlüğü için bu savaşı vermektir. Ayrıyeten buna bağlı olarak emperyalizmin yoz, pis yaşamına bulaşmamaları gerekiyor. Kendi dilini, ahlakını, kültürünü bırakıp Almanya emperyalizminin kültürünün, yoz yaşamlarının içine girmemeleri gerekir. Eğer böyle olursa beni çok sevmiyorsunuz anlamına gelir, yoksa başka biçimiyle bizi tatmin edemezsiniz. Bunun için benim tek isteğim sizden budur.

Yine kendiniz hakkında hiçbir gelişmeyi dile getirmemişsiniz. Sadece selamlardan başka benim için önemli olan kendi durumunuzdur. Benden sonra ne olup bitmiş olan gelişmelerdir. Çevrede hatta Almanya'nın içinde olan gelişmedir. Benim için önemli olan selam değildir. Benim için bana selam göndermeseniz de sizin bu cevabınız çok büyük anlam taşımaktadır.

Özellikle benim merak ettiğim durum, belki bunu dile getirmek sizi sıkabilir, size sıkıcı gelebilir. Ama

babam benim görevimdir ve diğer bir şey de sana yakışmaz. Çünkü çevredeki insanlar size güler, düşman seyreder bile. İki keklığın birbirine girişmesi ve seyretmek bunun gibi. Yani amcam Ali'yle halen belki birbirinizle konuşmuyorsanız birbirinizden herhangi bir haberiniz yoktur. Hatta kişiler vardır. Birbirini öldürüyorlar. Ama gurbete gittikleri zaman birbirleriyle konuşmazsanız adeta benimle konuşmuyorsunuz. Yani İslam dinimize göre gitsek kardeş olduğunuz için değil, Müslüman olduğunuz için konuşmanız gerekir. Ben böyle istiyorum ve dine göre, partiye göre, kendime göre söylüyorum, konuşmanız gerekir. Daha önceden sana hakaret etmişse de biz böyle olmasını istiyoruz. Bu nedenle onlara da çok selam eder büyüklerin ellerinden öper, küçüklerin gözlerinden öperim. Yine İbrahim amcamın durumundan herhangi bir haberim yok. O da oraya gelmiş mi, Türkiye'de mi kalıyor? Bu konuda bana bir haber ve adresi veya telefonu bize verseniz iyi olacaktır.

Dayımın ve özellikle halkımın durumunu sizinkinden daha merak etmekteyim. Çünkü sizin durumunuzu biliyorum iyidir. Ama onların geçimlidir, yaşamıdır, hepsinin de aynı durumda. Çok selam eder ve büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim ve onlarla mektup telefonla görüşmek için hem adres hem de telefon numaraları gönderirseniz çok sevinirim.

Benim durumumu soracak olursanız Allaha şükür iyidir. Tabii siz de savaş kurallarını şu veya bu oranda belki biliyorsunuz. Biz de bugün askeriz. Bizim belli kural disiplini ahlakımız vardır. Zorluksuz hiçbir şey olmaz. Çünkü her şeyin bir bedeli olduğu için bugün de Kürdistan'ın bedeli ne para, ne altındır, tek bir şey vardır; kanın değeriyle elde edilebilir. Zorluk fazla yoktur, halkla içiçeyiz. Eskiden beş arkadaştan bugün

binleri aşan bir duruma gelmişiz. Siz de askere gittiniz, ama ben kendi vatanım için, kendi halkım için askerliğimi yürütüyorum. Hem de görevli, yani komutan olarak bu askerliği yapmaktayım. Bunun için ağlama değil, övünmeniz gerekir. Biliyorum zordur onyed-onsekiz seneye kadar beni büyüttünüz, aniden bir kaybolma oldu. İster istemez acı çekiyorsunuz, ama önemli olan nedir? Kendine hakim olmaktır. Ben çok yer değiştirdim. Üç isim değiştirdim. Bu nedenle sizin mektubunuz bana ulaşmadı. Akademiye gittim. Ardından ülke toprağına Botan alanına geçtim. Bitlis, Hizan, Tatvan, Van, Bahçesaray, Pervari, Siirt, Eruh, Şırnak, Beytüşşebap ve şimdilik ben Genç ilçesindeyim. I. Bölge I. Mıntika yönetiminde yer alıyorum. Durumum iyidir. Tüm arkadaşlarımın size selamları vardır. Şimdilik birkaç fotoğraf gönderiyorum. Yine banyo yapılmış fotoğrafımızı gönderiyorum. Hazır fotoğraflar vardır ama kaba olmaması açısından böyle gönderip orada çekme imkanlarınız vardır, çekerseniz. Siz de toplu ve net çekilmiş birkaç fotoğraf gönderirseniz iyi olurdu.

Mektubu eski adrese gönderirseniz. Telefon ...dır. Yalnız ilk önce konuşup en azından bir hafta sonra bana zaman ve tarih belirtirsiniz. Ben her zaman orada hazır değilim. Beni ararken Mehmet telefon sahibidir. Benim ismimi (Hogır) söyleyeceksiniz. Böylece telefonla konuşabiliriz. Yoksa yerimiz, zamanımız hiç belli değildir. İmkanlar olsa bant (kaset) doldurup göndeririz, yoksa telefon tabii ki bunlar da imkanlar dahilinde, ancak yapabilirsek.

Bu sayfaya gelirken düşünüyorum ne söyleyeceğim, aslında çok konular var. Çok dile getirmemiz gereken önemli durumlar vardır. Bunları dile getirmek için veya yazıya dökmek için imkanlarım da var. Şu veya bu oranda bilincim vardır.

Onun için tek tek sizin durumu-nuzla ilgili yazmaya başlıyorum. Za-ten ilkin babamı sormalıyım. Yukarı-da yazdığımız, dile getirdiğimiz se-lamları tekrarlar ve bunu demek isti-yorum. Benim yazdıklarım demiyo-rum. Ben babamdan daha bilinçliyim. Yanlış anlaşılmasın ve akıl hocalığı da yapmıyorum, ama doğru nedir onu dile getiriyorum. Bunun dile getiril-mesi ne günahdır, ne de ayıp görme-niz gerekir. Bu nedenle tek isteğim sizden budur babam ve diyorum hiç merak etmeyin. Merak etmenizi ben şahsen uygun bulmuyorum ve sizinle ilgili satırlarıma son vermeden önce her iki mübarek ellerinden öper ve çok çok selam ederim.

Anam için: Anam sen beni onse-kiz sene besledin, büyüttün. Ben se-nin yanında olmadığım için çok me-rak ediyorsun ve daha önceden tek gün sizden ayrılamazken bugün dört-beş senedir onurlu görevime devam ediyorum. Belki hep ölüm korkumla yaşıyorsun, ama önemli olan onurlu, şerefli bir şey için öl-mek. Çünkü Allah bu canı vermiş, mutlaka bir gün bu canı alacaktır. Mezara giderken sadece kefenle in-san gider, onu kurtaran onun onurudur, olmalıdır. Dünyada kalan tek şey nedir? İsmidir, İyiliğidir. Bunun için onur kaybı, içki yüzünden, ku-mar üzerinde ölme yerine, ülkeme gelip dedelerimizin kemikleri üze-rinde benim kemiklerim düşse daha iyidir. Düşmanı kovmak için, bu hal-kı baskı altından kurtarmak için bu-gün canımızı vermeliyiz. Bunu bil-meniz gerekir. Onun için eğer senin oğlun gidiyorsa tarih sahnesinde hal-kın yanında onun yeri olacaktır. Anam bu nedenle diyorum hiç me-rak etme ve merak etmekle hiçbir şey elde edemezsin. Sadece kendine zarar veriyorsun. Sana acıyorum. Benim tek isteğim senden beni me-rak etmemendir. Tekrar tekrar sana selam eder her iki ellerinden öper ve beni merak etmemeni isterim. Ya-

kında size bir kaset doldurabilir veya telefon açabilirim. Merak etme.

Abim, her şeyden önce daha önce-den sana karşı saygısızlık yaptığım için özür dilemek isterim. Eski günler geçti, o zaman ben çok ezildim, bi-linçsizdim. Ama parti bu konularda bilinçlendirdi ve daha yeni yeni farkı-na varıyoruz. Zannedersem sen de bu konuların bilincine varmışsın, ben o inançtayım.

Senin bilmen için bir heves, bir istek var güzel bir özellik ve tahmin ettiğim kadarıyla daktilo da getirip kendini geliştiriyorsun, iyidir. Yalnız partinin yayınlarını da okumalısın. Çünkü ahiretten önce dünya geliyor. Bunun için dünyayı kazanmazsan ahireti kazanmak oldukça zor. Bu nedenle hem dini kitaplar, hem de dünyayı ve özellikle Kürdistan'la il-gili yayınları okumalı ve hatta elin-den geldiği kadar faali-yet yürütmeli, katkı sunmalısın. Tekrar sana çok çok selam ederim. Hoşçakalın diyorum.

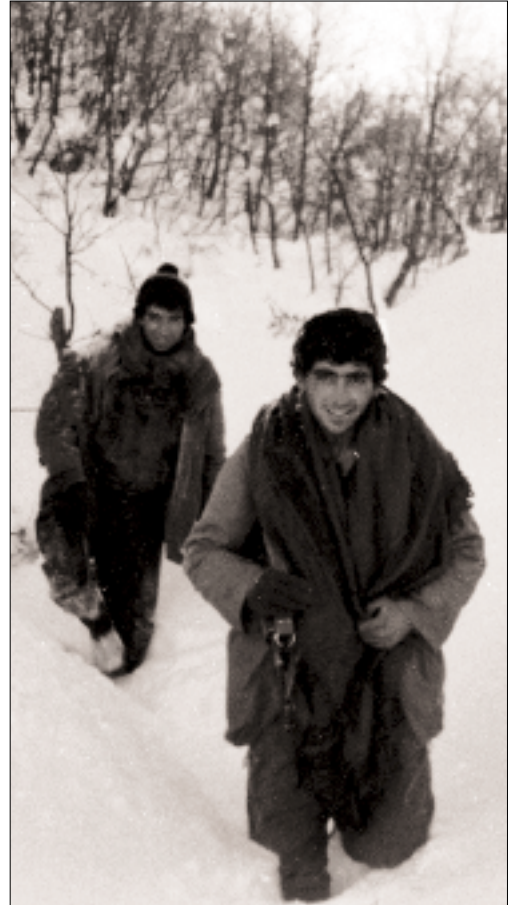
M. Kadri ve Şerefat-tin'e sizin yaşınız kü-çük, okuyup gidiyorus-nuz. Okul okumak doğ-ru, ama düşmanın kül-türünden ahlaksızlığından uzaklaşmanız gere-kiyor. Doğru kültürü-müzü, öz dilimizi ve ta-rihimizi araştırmanız gerekir. Sadece okulla yetinmemeniz gerekir. Okul sizi kurtarmaz. Zannedersem Alman emperyalizminin, şove-nizminin baskıları yer yer olmaktadır. Bunu benden daha iyi bile-mezsiniz. İşte bunun için ulusal bilince kesin kavuşmanız gerekir. Es-kisi gibi kavga yapma-lı-sınız. Eğer ediyor-sanız doğru değildir di-

yorum ve babamın dediğini yapmalı-sınız. Tekrar selam eder ve gözlerin-den öperim.

Hatice, H. Hüseyin, Mahmut; özellikle Mahmut ve H. Hüseyin şimdilik büyümüşler ve onlar da şu veya bu oranda bazı şeyleri düşünü-yorlar. Onun için kendilerini iyi ye-tiştirmeleri gerekir. Kürdistan kuru-lunca o yükü kaldıracak düzeye gel-meniz gerek. Hatice bacım her şey-den önce tümünden daha fazla selam söyler ve gözlerinden öper tek başına olduğun için, okumak için unutmama-n gerekir. Bugün kadın-erkeğin bilinci arasında aslında hiçbir fark yok. Hepinize mutlu günler hepinize bol bol selamlar.

Acele cevabınızı bekliyorum.

12 Şubat 1992
Hogir

Rêheval **Zîban** ji malbateke dewlemend û welatparêz bû. Cîhê ku lê hatiye dinê herêma eşîra wan a Sipîrtiya ye.

Di dema sala 1992 an de tevî Şerê Başûr dibe. Di wê demê de dibe fermandarê mangayê. Ji bo ku temenê wî gellek biçûk bû, hevalan di şer de pir jê hez dikirin.

Piştî Şerê Başûr bi hêzekî re, vedikîşya Besta. Wê demê ew û hevalekî din ji grûbê diqetin û heft rojan mane serê xwe. Li wir man bi xwe re, ji ber ku li herêma Ûlûderê bûn, li gundê Çatê bûn. Di wê herêmê de dijmin hebû. Roja heştan çavên wan bişev bi agir ketiye û berê xwe dane agir, dema ku gihane wir, nerîne ku şivanê Çatê ne û sixorê Ûlûderê ne.

Ji wir bi rê dikevin, di meşin. Bi roj li çolê xwe diveşartin û hawldorên xwe baş kifşe dikin. Roja neha digîhêjin hevalan. Li Besta hevalê Cuma li wir bo heval gelek bi wî re diaxîfê, li ser fedakariya wan ku ji grûbê qut bibûn û ewqas li berxwe didan. Bê xwarin û vexwarin baweriya wan neşkestibû û hîn jî xurttir bibû.

Lê belê piştî, di bihara 1993 an de derbasî Cûdî dibe. Ji ber ku herêma Cûdî baş dinase. Bi alîkariya fermandarê taxim a grûbê re diçe wê herêmê.

Di demeke pir kin de, dibe fermandarê taximê û di sala 1994 an de dibe fermandarê likê. Piştî diçe herêma Gabarê. Ji wir jî, diçe Çiyayê Reş.

Li ser lojîstîkê redweste. Di karê xwe de pir jîr bû û karê xwe di gihande dawiyê.

Lika hevalê Zîban, bi rastî di operasyona 1994 an de roleke pir mezin dilîze di Cûdî de. Lê belê, ji ber kar û xebata heval, di civîna eyaletê de biryar tê standin, ku

hevalê Zîban here Akademiya Mahsum Korkmaz. Lê berê ku xeber bigîhîje, hevalê Zîban şehîd dikeve û tevî karwana şehîdên bêmirin dibe.

Çimko, du ji hevalan ketine dest dijmin û teslîmkariyê peji-randine. Dijmin anîne ser nîqta hevalan. Heval di şikeftê de bûn. Dijmin der dorê şikeftê digre.

Li Çiyayê Reş, dema ku nobedar diçin nobetê digûherînin, dijmin bi çekan şikeftê gulebaran dike.

Di destpêkê de hevalekî şehîd dibe û rewş vedigere ser şer. Lê hevalê Zîban brîndar dibe, sê hevalên din jî, xwe ji kemînê xilas dikin. Bi wê şiklê rojekî bi hevalan re dimî ne. Birînê bi ser wan de pir diariya û birîna wî mabû bêderman û ji nû ve bi pakrewanî û bi berxwedaneke pir bilind derbasî nava karwanê şehîdên bêmirinê dibe.

Bi rastî, ger mirov li jiyana heval dinere, du taybetên wî hebûn: Yek jê, ticaran kêfê nedihîşt li hêviya hevalan. Ya din jî, ji hêla moral û tekiliyên hevalbendiyê ve, tim moral dida her hevalî. Û her heval jî ji hevalê Zîban hez dikir. Ji ber ku heskirina wî jî ji her heval re hebû.

Hevalê jiyane û berxwedane hevalê Zîban hevaleke pir birûmet û canfîdayê gelê Kurdistanê bû. Canfîdayê serxwebûn û azadiya Kurdistanê û mafê mirovatiya pêşverûh bû. Dijî kevneperestiyê û koledariya li ser gelê Kurd û Kurdistanê bû. Wana mirovên jiyane bûn, weka hevalê şehîd, hevalê Zîban ku canê xwe diyarî gelê xwe kir.

Şehîdên me riya şoreşê ronî dikin.

*Bi navê hevalê wî yê
têkoşinê Simko Ararat*

Nav û paşnav: ...

Navê kod: **Zîban**

Cîh û roja bûyinê: ..., **Silopi**
(**Eşîra Spîrtiya**)

Tevlîbûna têkoşinê: **1992**

Roj û cîhê şehadetê: ..., **Çiyayê Reş**

Di nav baxçê kul û derdan de, şîn dibin gul û beybûn, bi bêhn û rewş û sipehî bûn, ji kul û xema, ziha dibin kanî yên avan, diherikin pêl bi pêl rubarên xwînê, 1, 2... 100 bê hejmar... bê dawî...

Dilop dilop av didin dara azadiyê û roj bi roj geş dibe... rûxweş dibe... dipişkive gula evînê... Ev xwîna giranbiha... ev canê şêrîn, dikim xelat ji bo te tenê, evîndara min Kurdistan.

Belê... bi vê rewşa hanê û bi vî rihî, hevalê **Sîpan** tevî nav refên şoreşê bû û roj bi roj, gav bi gav sipehî dibû... xweşik dibû... mîna gula nêrgizê geş dibû, bibû xemla bexçê jiyane, bi bêhn û rewşa xwe, bi bejn û bala xwe, bû sembola ciwanan... desmala destê xortan mîna kulîlka destê bûkan.

Belê bi kêf û eşq, bi ken û henek, bi bîr û baweriya ji pola, radibû û rûdinişt... êdî bê bersiv, xwedî yê soz û peyman bû, di jiyana xwe de, pir bi rûmet û bêhna fireh, dida û distend bi hawîr dora xwe re. Heta dawî fedekarî, rihê hevaltiyeke pir germ û bi dilekî nima diçû û dihat.

Di jiyana xwe de, di nav refê gerilla de, herdem û herdem li pêş bû, pir bi biryar bû. Di peymanê xwe de, di karê xwe de û heta dawî pir bi kîn û nefret, dijî dijminê bav û kalan, şer dikir û her çiqas şerê ku ketê û tevî bû, herdem li pêş û bi dilekî germ û mejîkî sar, bi çeka pir delal û bedew li ber dilê wî çeka BKC ê û pir bi eşq û kîn, dida xebitan-din.

Belê... Heta dawî mêrxas bû di şerê xwe de, li hember neyar û herdem jî, li dijî kêmasîyan radîkal bû. Bêdengiyê nedipejirand. Gava dikete êrîş de, mina şêrekî birîndar xurt bu.

Di bihara 1995 an de û ji bo pîrozkirina cejna Newrozê ya di 27 Adarê de, di şerê li hember

xayinên û xwefroşên welêt, li gundê Nêvro girêdayî Sîlopî, bi mêranî û qehremanî şer kir.

Heta dilopa xwîna xwe ya dawî li berxweda û pir bi kîn û kerb şefiya da ser, zû zû dixwest xwe bigihîne kerwanê, qehremanên bêmirin. Bi eşq û stran, bi çepik û dîlan, xwe gîhande jiyana bêmirinê.

Belê hevalê Sîpan oxira tu têde çû, û rîya tu li ser meşî... û ew xwîna ku te rijand, li ser rû yê xaka welatê xwe, bû mîna ava qudretê, rih û jiyane dide dara serxwebûn û azadiyê û armanca ku te jê re karkir, bû çîrok wê ronî bike şevê me yên tarî. Û em soz didin te, rêheval Sîpan, emê tol û heyfa te rakin bi sed caran û emê rakin koka xayîn û xwefiroşên welêt, ji nav civaka Kurdistanê û pêkanîna civakek serbixwe û azad, bi rumet û serfirazî tevî refên civakê cîhanê yên serfiraz bibin.

*Bi navê hevalê wî yên têkoşînê
Zûhat Sîsser*

Nav û paşnav: **Haci TORÊ**
Navê kod: **Sîpan Torê**
Cîh û roja bûyinê: **Dêrik, 1973**
Tevlîbûna têkoşînê: **1993**
Roj û cîhê şehadetê: **27 Adar 1995, Nêvro/ Sîlopî**

**Arkada, şehit Lokman,
1994'de Botan'da
şehit düştü**

Cawa şalûl û bilbil bi rewş û fîganên xwe tîn naskirin, wisa jî bax û gulistan, bi çiçek û hemrinên xwe tîn naskirin... Lê fîganên şalûl û bilbilan tev bi xem û şînî ne, fîganê bi kul û derd e, mîna nale nala birîndaran e... Teva kêf û şahiyê ji bîr- kirin, stranên evînê... Her tişt sar bûye... Xav bûye, bê tem bûye, heta gula berberojê, bi bejn û bala xwe, serê xwe te- wandî ye û rengê xwe yê zêrîn avêti ye, bê maade çilmisî ye, heya gul û çiçekên gulistanê çilmisîne, serê xwe ji erdê ra- nakin. Tev li ber bayê biharê giran giran dihejin rast û çep, mîna şînwaran kul û derda ji hev re dibêjin û ser rû yê wan diherikin dilopên xwîna wê. Lê qet pê şanabin!.. Bilbilo... Tu çima hêsrana dibarîni? Tu mayî bê deng bilbilo!.. Tu qet nema dixwîni! Bi dengê pir melûl û nizim dixwîni... Ma qey te nebihîstî ye!..? Navê Nêvro... Yara evîndaran, kirin xençer li dilê ciwanan xistin, da heval çûne ew ji **Aydin** re xwestin.. Lê destê bi qirêj û gemarê xayîn û xwe- roşên welêt, ev viyana wiha jî mere nehiştin...

Erê hevalê Aydin, bîranînên te qet nayên ji bîr- kirin, rihê teyê sivik, ken û henekên te, dîlan û stranên te, hevaltî- ya te ya şêrîn, cesaret û mêraniya te, ev bîranîn tev bûne mîna neqşên li ser keviran, mîna mûmên di şevên tarî de. Tu qet nayê ji bîr- kirin rêheval!.. Lo hevalo... Ew rêça tu li ser meşî, rêça qehremanan e... Tev ji mere bûne rêz bi rêz, dil bi dil, mil bi mil, tev bûne yek laş, tevan xwe ji me re kirin pirek, ji bo gihîştina deriyê sor, deriyê serx- webûn û azadiyê. Em soz û peyman didin we rêheval Aydin. Roj bi roj, gav bi gav, bêhn bi bêhn, emê di rêça we de heta daviyê bimeşin, bê veger û di

rêbertiya we de rêhevalên şehîd û di- bin siya ronîya we de, emê li çiyayên Kurdistanê, bi serfirazî em hildin jor ala rengîn li ser Navsera Cûdî, em der- xin ji dilê te wê kulê rêheval!.. Tu bê- xem rakeve rêhevalo, doza te, arman- ca te ya meye. Evîna te û em soz didin te ku, şerê xwe, xebata xwe têkoşîna xwe, em bikine deh qat, ji bo gihîştina rohilatek nû li ser welatê rojê evînda- riya we Kurdistan. Belê hevalê Aydin, çeka te li erdê nema. Mizgîn li tevayî hevalê Cûdî bi mêranî û bi qehremanî rabûn, çekê tê rakir û mîna volkanan li ser dijminê hov û har de diçû... Dipi- jiqî... Diheland girêdanên paşverû bi neyar re, mîna berfê û agir... Erê he- valê Cûdî, ev kîna ku te hilanî ji dij- minê xwe re û bi taybetî piştî şehîd bû- na Serdar, zavayê Çiya Reşkê û Aydin yarê Nêvro, ev tev jê re bûne.

*Bi navê hevalê wî yê têkoşînê
Zûhat Sisser*

Nav û paşnav: ...
Navê kod: **Aydin**
Cîh û roja bûyinê: ...
Tevlîbûna têkoşînê: ...
Roj û cîhe şêhadetê: **27 Adar
1995, Nêvro/ Silopî**

BOTAN EYALETİ ŞEHİT KÜNYELERİ

1996 Botan Eyaleti Şehitleri

□ Adı, soyadı: **Metin ATABAY**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Tütelepınar köyü-Eruh/ Siirt, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Eylül 1996, Kela Memê-Uludere**

□ Adı, soyadı: **Süleyman BÜKSEL**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Orat köyü-Savur/ Mardin, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1996, Kela Memê-Uludere**

□ Adı, soyadı: **Lezgin TOPRAK**
Kod adı: **Tekin**
Doğum yeri ve tarihi: **Demiremre köyü/ Siirt, 1982**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1996, Kela Memê-Uludere**

□ Adı, soyadı: **Mercan SAY**
Kod adı: **Hêzil**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, Kela Memê-Uludere (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Dilovan MEHMET**
Kod adı: **Rêber**
Doğum yeri ve tarihi: **Derkar/ Zaxo, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim**

1996, Kela Memê-Uludere

□ Adı, soyadı: **Muhammed ALİ**
Kod adı: **Rêdur**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani-Mışko, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ekim 1996, Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: **Muhiyettin BEHİR**
Kod adı: **Dozdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Ekim 1996, Türkiye dağı (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Xalit OSO**
Kod adı: **Xalit**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseke, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Ekim 1996, Türkiye dağı**

□ Adı, soyadı: **Abdurrahman CEPO**
Kod adı: **Ferzende Xemgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1996, Pervari (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Yusuf HAYKIR**
Kod adı: **Yusuf**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1996, Pervari**

□ Adı, soyadı: **Diyadin ARİTÜRK**

Kod adı: **Êriş Kızıl**
Doğum yeri ve tarihi: **Baykan, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1996, Pervari (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Mahmut TİLKİN**
Kod adı: **Mahmut Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1996, Pervari (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **İsmail MEHMET**
Kod adı: **Mazlum Sertaç**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1996, Pervari**

□ Adı, soyadı: **Nimet KIZILASLAN**
Kod adı: **Aslan Murat**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mayıs 1996, Pervari (Manga Komutanı)**

□ Adı, soyadı: **Arif AYDIN**
Kod adı: **Akif Can**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh/ Siirt, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşin**

□ Adı, soyadı: **Şerzat GÜZEL**
Kod adı: **Alican Şero**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşın (Manga Komutanı)**

□ Adı, soyadı: **Kerime ÜNAL**
Kod adı: **Axin Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşın**

□ Adı, soyadı: **Ahmet EDİŞ**
Kod adı: **Dilgeş Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşın**

□ Adı, soyadı: **Suphiye AYŞE**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşın**

□ Adı, soyadı: **İrfan ...**
Kod adı: **Ho Şi Min**
Doğum yeri ve tarihi: **Sarıyaprak köyü-Pervari, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1996, Çiyayê Zer (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 1996, Faraşın**

□ Adı, soyadı: **Abdullah UYGUN**
Kod adı: **Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**

Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1996, Çiyayê Zer (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, Soyadı: **Fuat YILDIZ**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanimarê köyü-Çatak/ Van, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1996, Çiyayê Zer (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Abdulsalam ELÇİN**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: ...

□ Adı, soyadı: **Mehmet AZMAN**
Kod adı: **Hanım Star**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Kasım 1996, Hasyan-Pervari (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Şirvan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Eylül 1996, Kela Memê-Uludere**

□ Adı, soyadı: **Zeki SON**
Kod adı: **Kahraman Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Bilçine köyü/ Siirt, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Eylül 1996, Kela Memê-Uludere**

□ Adı, soyadı: ...
Kod, adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Eylül**

1996, Beytüşşebap (Bölük Komutan Yardımcısı)

□ Adı, soyadı: **Zübeyir ORHAN**
Kod adı: **Huner**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 1996, Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: **İsmail YILDIRIM**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Adana**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 1996, Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hamit**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Eylül 1996, Beytüşşebap (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Abdulgezap ÜLGER**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Eylül 1996, Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: **Seyfettin TURGUT**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Kubanê Baserê**
Mücadeleye katılış tarihi: **15 Mayıs 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Temmuz 1996, Bılıka-Cudi (Manga Komutanı)**

□ Adı, soyadı: **Mehmet SALİH BEKİR**

Kod adı: **Dilgeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Temmuz 1996, Bılka-Cudi**

□ Adı, soyadı: **Haki BİRKAY**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan/ Siirt, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 1996, Çiyayê Îskata**

□ Adı, soyadı: **Abdulkadir HAYDAR**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 1996, Çiyayê Îskata (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Aydın DOĞAN**
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **Birecik, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **18 Aralık 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 1996, Mavan Bahka yol kesme eyleminde**

□ Adı, soyadı: **Kürdistan ASLAN**
Kod adı: **Doza**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ekim 1996, Mava'da bir tepe saldırısında (Manga Komutan Yardımcısı, Manga Komutanı - en son-)**

□ Adı, soyadı: **Abdulkadir CİHANBEYLİ**
Kod adı: **Serhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1959**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1996'da yaralı olarak düşmanın eline geçiyor, düşman tarafından şehit ediliyor**

□ Adı, soyadı: **Burhan GÖKTAŞ**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Burhan köyü-Hınıs / Erzurum, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ekim 1996, Kahraman tepesinde (Manga Komutanı)**

□ Adı, soyadı: **Hasan ŞAHİN**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Şikefiya köyü-Güçlükönak/ Şırnak, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1996, Gabar-Bêrikê dağında bir komplo sonucu (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Abdullah KABUL**
Kod adı: **Kadir Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Aniya köyü/ Şırnak, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1996, Mişarê-Îskata'da (Gabar) havan atışları sonucu**

□ Adı, soyadı: **Metin DURUK**
Kod adı: **Metin Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **..., Gabar'da bir çatışmada (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Muhammed BİLAL**
Kod adı: **Demhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kude-Afrin, 1977**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Ekim 1996, Gabar'da Mavan düşmanın atışları sonucu**

□ Adı, soyadı: **Ahmet ULAŞ**
Kod adı: **Rênas**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1996, ... pusuda (Takım Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Sevdet SÜLEYMAN**
Kod adı: **Aysen**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Ekim 1996, Gabar'da düşmanın havan atışları sonucu (Manga Komutan Yardımcısı)**

□ Adı, soyadı: **Mehmet HASAN**
Kod adı: **Rênas Şiran**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1 Ocak 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **16 Aralık 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Ekim 1996, ...**

Botan Haftanın Bölgesi Şehit Künyeleri

□ Adı, soyadı: **Azdi BAĞIŞ**
Kod adı: **Yusuf Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **Hava SADO**
Kod adı: **Ozan**
Doğum yeri ve tarihi: **Amudê, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **Lübnan, 1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **Salman İSMAİL**
Kod adı: **Şevger**
Doğum yeri ve tarihi:
Abdulselam köyü/ Sêrikani,
1975
Mücadeleye katılış tarihi: ...,
Haftanın
Şehadet tarihi ve yeri: ... (Manga
Komutan Yardımcısı)

□ Adı, soyadı: **Rêber ABDO**
Kod adı: **Hoşeng**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/**
Mardin 1974
Mücadeleye katılış tarihi:
Lûbnan, 1993
Şehadet tarihi ve yeri: ... (Manga
Komutan Yardımcısı)

□ Adı, soyadı: **Mehmet Faik**
ÇELİK
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: ...

□ Adı, soyadı: **Zeynep AŞAN**
Kod adı: **Roza Cemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi**
(Sperti aşireti), 1976
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Mayıs**
1996, Kela Spi'nin Helitta tepe-
sine yapılan saldırıda (Manga
Komutanı)

□ Adı, soyadı: **Nihat ERGİN**
Kod adı: **Vedat Kurtay**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996'da**
Kêla Şabanikê'de mayına basa-
rak

□ Adı, soyadı: **Faik ÖCALAN**
Kod adı: **Seyfi Gündüz**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşkapan**
köyü/ Urfa, ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: ...

□ Adı, soyadı: **Feyruz CENGİ**
Kod adı: **Zozan Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: ... (Manga
Komutanı)

□ Adı, soyadı: **Mehmet Bekir**
AKÇA
Kod adı: **Erdal Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Kumçatı**
köyü/ Şırnak 1975
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Kasım**
1996, Cizre yolu üzeri (Manga
Komutanı, Takım Komutanı en
son Bölük Komutanı)

□ Adı, soyadı: **Mahsur GÜRSÜR**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Sarıbey**
köyü-Beşiri/ Batman, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**
1996, Şırnak yolu üzeri (Manga
Komutanı, Takım Komutan
yardımcılığı)

□ Adı, soyadı: **Metin ÖMER**
Kod adı: **Vedat Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Aktepe,**
1973
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım**
1996, Şırnak yolu üzeri (Manga
Komutan Yardımcısı)

□ Adı, soyadı: **Abdülgafur**
KADEK
Kod adı: **Cudi Faraşın**
Doğum yeri ve tarihi: **Tütüntaş**
köyü/ Kurtalan 1976
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim**
1996, Gundikê Ramo-Cudi
(Manga Komutan Yardımcısı,
Manga Komutanı)

□ Adı, soyadı: **Adil ATABAY**
Kod adı: **Adil Partizan**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh/ Siirt,**
1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim**
1996, Gundikê Ramo | Cudi
(Manga Komutanı)

□ Adı, soyadı: **Fatma ATAK**
Kod adı: **Adar Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Spindarok**
köyü / Şırnak, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim**
1996, Gundikê Ramo-Cudi

□ Adı, soyadı: **Betriye AUDÊ**
Kod adı: **Axin**
Doğum yeri ve tarihi: **Haftanın,**
1973
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim**
1996, Silopi (Manga Komutanı,
Takım Komutanı)

□ Adı, soyadı: **İlham İBRAHİM**
Kod adı: **Candan Mustafa**
Doğum yeri ve tarihi: **Mabedê**
köyü/ Afrin 1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Kasım**
1996, Şırnak yolu üzeri

□ Adı, soyadı: **Ahmet MEHMET**
Kod adı: **Şêro**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim**
1996, Gundiren-Cudi

□ Adı, soyadı: **Saliha KARA-**
DENİZ
Kod adı: **Nesrin**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Kasım**
1996, Şırnak yolu üzeri

□ Adı, soyadı: **Ahmet ABAY**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak,**

1975

Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Kasım 1996, Ninovil köyü- Eruh/ Siirt (Takım Komutanı)**

□ Adı, soyadı: **Feridun ...**

Kod adı: **Serbest**

Doğum yeri ve tarihi: **Neriva (İran), 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1996, Çatê**

□ Adı, soyadı: **Bülent TUTUŞ**

Kod adı: **Mervan Gundik**

Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **Mart, 1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Kasım 1996, Kalender**

□ Adı, soyadı: **Gülistan ALKA**

Kod adı: **Hêvi**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1979**

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ekim 1996, Çatê**

□ Adı, soyadı: **Mehmet**

EROĞLU

Kod adı: **Mervan**

Doğum yeri ve tarihi: **Muş-Varto, 1965**

Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1996, Kutluk köyü/ Siirt**

1996 Derya Rûbar Şehitleri

□ Adı soyadı: **Selim CENEVAR**

Kod adı: **Zafer**

Doğum yeri ve tarihi: **Yepale köyü-Cihanbeyli/ Konya, 1971 (aslen Kürt)**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos 1996, Okan köyü-Başkale.**

Karakol baskınında. Zafer heval, bu eylemde saldırı grup komutanıdır. Birinci tepeyi aldıktan sonra ikinci tepeye giderken şehit düşüyor. (Takım Komutan Yardımcısı)

□ Adı soyadı: **Zeki ATAN**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi: **Zavitê köyü/ Hakkari, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi:

Temmuz 1995

Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ağustos 1996, Okan köyü-Başkale (Karakol baskınında Şoreş heval saldırı grubundadır, mevzilere yönelirken gelen atışlarla şehit düşüyor.)**

□ Adı soyadı: **Mustafa İDOĞ**

Kod adı: **Rojhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Dêra**

Derat-Cizre, 1973

Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Aralık 1996, Zap suyundan geçerken boğularak şehit düştü. (Takım Komutanı)**

□ Adı soyadı: **Ümran İBRAHİM**

Kod adı: **Dijwar**

Doğum yeri ve tarihi: **Hasekê, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Mart 1995 gerillaya katılımı**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Eylül 1996, Şımanev çatışması. Araziye çıkan bir düşman kolu-nun önüne bir pusu atıyorlar, çıkan çatışmada suikastle şehit düşüyor.**

□ Adı soyadı: **Halit YILDIZ**

Kod adı: **Sasun**

Doğum yeri ve tarihi: **Gündük / Şırnak, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ağustos 1996, Beyaniş karakol tepesi**

(Sasun heval tepeye yapılan saldırı grubunda yer alıyordu. Mevzileri imha ettikten sonra açık hareket etmekten dolayı şehit düşüyor.)

□ Adı, soyadı: **Selahattin**

SÜLEYMAN

Kod adı: **Rênas**

Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Ali HÜSEYİN**

Kod adı: **Hasan**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Necip İBRAHİM**

Kod adı: **Hamit**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Muhammed**

İKBAL ERTAÇ

Kod adı: **Bedran Şimşek**

Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1969**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Yusuf Ahmet**

MEHMET

Kod adı: **İsmail**

Doğum yeri ve tarihi: **Deşta Sis köyü-Derik, 1967**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Şükrü SELİM**

Kod adı: **Rızgar**

Doğum yeri ve tarihi: **Behivan köyü-Derik, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **İbrahim CEM**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Dilbeşir YUSUF**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Rubarya köyü-Derik, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Nezir Muhammed DEVRAN**
Kod adı: **Firaz Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Bedirxan ELUŞ**
Kod adı: **Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Muhammed MISTO**
Kod adı: **Rifat Reco**
Doğum yeri ve tarihi: **Kado köyü-Afrin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Ahmet HASAN**
Kod adı: **Kani Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Godo köyü-Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Nuri ...**
Kod adı: **Ethem**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1995, Katranus**

□ Adı, soyadı: **Muhammed İBİŞ**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Keşan tepesi-Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Zeki AHMET**
Kod adı: **Pırlıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Hacim tepesi-Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Kürdistan MEHMET**
Kod adı: **Cahide**
Doğum yeri ve tarihi: **Halepçe, 1974**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Kasım 1995, Batufa-Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ahmet ROZAN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 1995, Berxwedan tepesi-Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Xalil ALAŞ**
Kod adı: **Tekin Karasu**
Doğum yeri ve tarihi: **Şikefta köyü-Afrin, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos 1995, Kırkanis-Hakkari**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Bengîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Kurtalan**

□ Adı, soyadı: **Mehmet ALTINDAĞ**
Kod adı: **Zeki, Laşer**
Doğum yeri ve tarihi: **Ömerli / Mardin, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **10-15 Eylül 1996, Botan**

□ Adı, soyadı: **Mehmet ASLAN**
Kod adı: **Serdar, Bager**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Aralık 1996, Botan**

□ Adı, soyadı: **Arif GÜNÜL**
Kod adı: **Merato, Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **10-15 Eylül 1996, Botan**

□ Adı, soyadı: **Bilal ALÎ**
Kod adı: **Baz**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **10-15 Eylül 1996, Botan**

□ Adı, soyadı: **Hüseyin KESKİN**
Kod adı: **Baran, Xoşnav**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1996, Botan**

97 Botan Eyaleti Şehit Künyeleri

BOTAN EYALETİ ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Kenan ABASGİL**
Kod adı: **Ferit Çolamêrg**
Doğum yeri ve tarihi:
Yüksekova, 1968
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Şubat 1997, Haftanın (kom-plo sonucu)**

□ Adı, soyadı: **İlhami TURAN**
Kod adı: **Çekdar Tregolî**
Doğum yeri ve tarihi:
Kurtalan, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Şubat 1997, Haftanın (kom-plo sonucu)**

□ Adı, soyadı: **Tahir KİLİM**
Kod adı: **Ramazan**
Doğum yeri ve tarihi:
Uludere, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1997, Partizan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Bedran ÖNER**
Kod adı: **Xebatkar Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Emtki köyü-Eruh, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1997, Partizan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Hamziye**

SÖMÜRÜ
Kod adı: **Eylem Gap**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1997, Partizan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ahmet GÖTÜRÜ**
Kod adı: **Zafer Jêhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1997, Gümrük tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Mesut HAMUT**
Kod adı: **Hamdi**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1997, Gümrük tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Şaban BEDİRHAN**
Kod adı: **Lokman Batman**
Doğum yeri ve tarihi: **Beşiri köyü-Batman, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1997, Gümrük tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Rıza TAPA**
Kod adı: **Rizgar Ömeri**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur, 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1997, Gümrük tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Aslan TURAN**
Kod adı: **Ronahî Serhildan**
Doğum yeri ve tarihi:
Turgutlu, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1997, Sinaht vadisi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Adem GÜREŞ**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Baykan, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 1997, Şikê-Kela Kor**

□ Adı, soyadı: **Abdülkadir AKBAY**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi:
Kızıltepe, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1997, Şehit Bêrîvan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Kuthis KARA**
Kod adı: **Şivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal-Uludere, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 1997, Kela Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ozan SİMO**

Kod adı: **Demhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 1997, Kela Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Samet ABDÜLHAMÎT**
Kod adı: **Memo**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Haziran 1997, Kela Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ölşat MUHAMMED**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik-K. Güney, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1997, Şehit Bêrivan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Aysel SÜREN**
Kod adı: **Canda Kurdistan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şemdinli, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1997, Şehit Bêrivan tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ömer ALÎ**
Kod adı: **Brûsk Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Andiver, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Mayıs 1997, Vacip tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Cemal OĞUR**
Kod adı: **Sinan İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Kato/ Ağrı, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Sinaht tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Cuma EFE**
Kod adı: **Nuri**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Arif BOĞA**
Kod adı: **Deniz Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti/ Urfa, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Celal SORUK**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Murat ZORLU**
Kod adı: **Ersin Yıldız**
Doğum yeri ve tarihi: **Üsküdar/ İstanbul, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Mayıs 1997, Vacip tepesi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Semih BAŞKIRAN**
Kod adı: **Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Semih ASLAN**
Kod adı: **Botan Aslan**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil/ Mardin, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ömer EMEKTAR**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Adaklı, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Osman ÇETO**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Çiyayê Spî**

□ Adı, soyadı: **Hüseyin KARA**
Kod adı: **Eriş**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal/ Uludere, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Çiyayê Spî**

□ Adı, soyadı: **Muhammed RESUL**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Aralık 1997, Biyê karakolu/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Tekin KAYA**
Kod adı: **Tekin**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Veli ZENGİN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Coşkun köyü/ Kars, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Aralık 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Abdülmecit MUSTAFA**
Kod adı: **Bawer Cabbar**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ K. Güney, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1997, Sinaht vadisi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Abdullah TEKİN**
Kod adı: **Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1997, Sinaht vadisi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1997, Elanus vadisi/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Roj**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mayıs 1997, Xantûr/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ramazan POLAT**
Kod adı: **Polat**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Mayıs 1997, Deriyê Dawetiyê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Sebahat ÖNEM**
Kod adı: **Sozdar Ararat**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçükçay/ Uludere, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1997, Xantûr**

□ Adı, soyadı: **Hamit MUSTAFA**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1997, Xantûr/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Muhammed KASIM**
Kod adı: **Gerilla Süleyman**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik (G.), 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Simko**

Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**
□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Nazım**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Hamzet NALİN**
Kod adı: **İskender**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye/ 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Abdulhamit MECÎT**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Emine AKCAN**
Kod adı: **Leyla**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Cengawer**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/**

Haftanın

□ Adı, soyadı: **Abdulhamit ARAS**
Kod adı: **Bedran Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Bezenîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Mustafa YAŞAR**
Kod adı: **Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Bezenîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Burhan LEYLA**
Kod adı: **Ferhat Tirêj**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Bezenîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Ali MUHAMMED**
Kod adı: **Rodar**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Tahir VURAL**
Kod adı: **Hacı Musa**
Doğum yeri ve tarihi: **Dargeçit, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **17**

Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanın
□ Adı, soyadı: **Hatice ABDULLAH**
Kod adı: **Tolhildan Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Şefik KAYA**
Kod adı: **Zagros**
Doğum yeri ve tarihi: **Şemdinli, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Adil YEMEZ**
Kod adı: **Harun**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Selim AKBAŞ**
Kod adı: **Agît Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Eski Erüh, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 1997, Begova/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **İbrahim Mahmut TAHİR**
Kod adı: **Aras**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 1997, Begova/ Haftanın**
□ Adı, soyadı: **Celal MEMO**
Kod adı: **Celal**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ekim 1997, Batufa-Zaxo**

□ Adı, soyadı: **Seyran TİMUR**
Kod adı: **Bahar Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 1997, Şabanîkê/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ali Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **Zilatke köyü-Ergani, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Zehra ÇETİN**
Kod adı: **Çiçek Mardin**
Doğum yeri ve tarihi: **Xelîle köyü-Kerboran, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1997, Begova/ Haftanın**

GABAR ALANI ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Osman BERHOŞ**
Kod adı: **Edip**
Doğum yeri ve tarihi: **Baykan, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1997, Dicle suyu**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Tahir OSMAN**

Kod adı: **Karker**

Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1997, Beşiri ovası**

□ Adı, soyadı: **Çetin**

KUTLUTEKİN

Kod adı: **Zindan**

Doğum yeri ve tarihi:

Karakoyun köyü/ Siverek, 1973

Mücadeleye katılım tarihi:

1992, Siverek

Şahadet tarihi ve yeri: **11**

Ekim 1997'de Beşiri ovası

□ Adı, soyadı: **İbrahim**

KURİKİ

Kod adı: **Şernas**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi:

1993, Afrin

Şahadet tarihi ve yeri: **4 Ekim**

1997, Mava

□ Adı, soyadı: **Mahsum**

KANKAYA

Kod adı: **Savaş**

Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti, 1967**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şahadet tarihi ve yeri: **25**

Mayıs 1997, Mava

□ Adı, soyadı: **Hamzer**

DÖNER

Kod adı: **Serxwebûn**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1976**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şahadet tarihi ve yeri: **4 Ekim 1997, Mava**

□ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Dilbirîn**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi:

1994, Xakûrkê

Şahadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1997, Mava**

□ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1968**

Mücadeleye katılım tarihi:

1993, Gabbar

Şahadet tarihi ve yeri: **15**

Temmuz 1997, Beşiri ovası

HAKKARİ TABURU ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Burhan**

MUHAMMED

Kod adı: **Aslan Akgül**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **30**

Nisan 1997, Zap

□ Adı, soyadı: **Cahide**

RONAK

Kod adı: **Hilbirin**

Doğum yeri ve tarihi:

Tirbespî, 1977

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **29**

Nisan 1997, Zap

□ Adı, soyadı: **Cihan**

BER

Kod adı: **Mehmet**

Doğum yeri ve tarihi:

Kurtalan, ...

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **16**

Mayıs 1997, Zap

□ Adı, soyadı: **Abdürrahim**

CENGİZ

Kod adı: **Agit Herekol**

Doğum yeri ve tarihi: **Pervari, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şahadet tarihi ve yeri: **29**

Nisan 1997, Zap

□ Adı, soyadı: **Nejla KOÇER**

Kod adı: **Rahime Çekda**

Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şahadet tarihi ve yeri: **29**

Nisan 1997, Zap

□ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Nalin**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şahadet tarihi ve yeri: **29**

Nisan 1997, Zap

□ Adı, soyadı: **Abdullah KAR**

Kod adı: **Bedri**

Doğum yeri ve tarihi:

Uludere, 1974

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **4**

Haziran 1997,

Dimi/ Gülpınar

□ Adı, soyadı: **Veli KANO**

Kod adı: **Memo**

Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şahadet tarihi ve yeri: **14**

Haziran 1997, Pirkanûs/

Hakkari

□ Adı, soyadı: **Şevketin**

SIG

Kod adı: **Mahmut**

Doğum yeri ve tarihi:

Nusaybin, 1975

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şahadet tarihi ve yeri: **30**

Temmuz 1997, Pervari

□ Adı, soyadı: **Serkan Çiya**

EKER

Kod adı: **Botan**

Doğum yeri ve tarihi: **Ankara, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1996**

Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1997, Pervari**
□ Adı, soyadı: **Emine KIRAN**
Kod adı: **Gurbet**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak/ Gündikê Remo**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1997, Pervari**

□ Adı, soyadı: **Yusuf ...**
Kod adı: **Demhat Agirî**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1979**

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ağustos 1997, Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Ekrem AKSU**
Kod adı: **Welat Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ağustos 1997, Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Kürdistan MUHAMMED FEQÊ**
Kod adı: **Nalîn Rizgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1997, Kela Nengi/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Özgel UĞUR**
Kod adı: **Cansoz Cafer**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ağustos 1997, Elkê/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **M. Mustafa ALE**
Kod adı: **Cafer Agirî**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1972**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ağustos 1997, Elkê/ Hakkari**
□ Adı, soyadı: **M. Akın ASLAN**
Kod adı: **Baran, Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Ali BEKÎRÎ**
Kod adı: **Diyar Bedîrxan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Lokman TÜRKSÖY**
Kod adı: **Rizgar Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Hüseyin YAVUZ**
Kod adı: **Mervan Avaşîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Maraş, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **A. Özkan ASLAN**
Kod adı: **Cuma Karker**
Doğum yeri ve tarihi: **Özalp, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11**

Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari
□ Adı, soyadı: **Hamzi ÖĞÜSEL**
Kod adı: **Rûgeş Başkale**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Sevkani/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Ecevit ÇAĞAT**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 1997, Spirês/ Başkale**

□ Adı, soyadı: **M. Arif HASAN**
Kod adı: **Şervan Haydar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 1997, Spirês/ Başkale**

□ Adı, soyadı: **Mustafa GÜZEL**
Kod adı: **Şivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Eylül 1997, Nave/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Rüstem ŞAHİNOĞLU**
Kod adı: **Sabri Cîlo**
Doğum yeri ve tarihi: **Yüksekova, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Haziran 1997, Spirês/ Başkale**

□ Adı, soyadı: **Allaatin ERİŞ**
Kod adı: **Welat Rizgar**
Doğum yeri ve tarihi:
Yüksekova, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **9**
Kasım 1997, Feraşın/
Hakkari

□ Adı, soyadı: **Hediyet**
BEDEL
Kod adı: **Vural Axîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal**
köyü/ Uludere, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **16**
Ekim 1997, Kutranus/
Hakkari

CUDÎ TABURU **ŞEHİTLERİ**

□ Adı, soyadı: **Fatih ORAL**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis,**
1972
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs**
1997, Zerinker-Cudi

□ Adı, soyadı: **Nafire**
BURAK
Kod adı: **Jiyan Tolhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak,**
1978
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **20**
Haziran 1997,
Girê Hirmo/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Fahrettin NUR**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi,**
1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **20**
Haziran 1997,
Girê Hirmo/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Yüksel**
YÜKSEL
Kod adı: **Jiyan Özgür**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin,**
1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri:
Haziran 1997,
Girê Hirmo/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Eylem**
YOLAÇ
Kod adı: **Bêrîtan**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri:
Haziran 1997,
Girê Hirmo/ Cûdî

□ Adı, soyadı: **Şahfettin**
AHMET
Kod adı: **Dilgeş Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki,**
1976
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs**
1997,
Şırnak

□ Adı, soyadı: **Haci ...**
Kod adı: **Çiya Herekol**
Doğum yeri ve tarihi:
Güçlükönak, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs**
1997,
Kela Jahrê/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Hüseyin**
ERUH
Kod adı: **Nihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi,**
1973
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Mayıs**
1997,
Kela Jahrê/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Rıza ERGİN**
Kod adı: **Serhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis,**
1981
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Mayıs**
1997,
Şikeftok/ Cudi
□ Adı, soyadı: **Kamber**
REŞİT
Kod adı: **Selman**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,**
1974
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs**
1997,
Kela Jahrê/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Ahmet ... İSA**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Erbil,**
1963
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri:
Haziran 1997,
Girê Hirmo/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Kader**
YAĞAN
Kod adı: **Rûken**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil,**
1978
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri:
Haziran 1997,
Navserê/ Cudi

□ Adı, soyadı: **Welat ATLI**
Kod adı: **Welat Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed,**
1978
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **18**
Haziran 1997,
Cudi

□ Adı, soyadı: **Perihan**
ERASLAN
Kod adı: **Zilan ...**
Doğum yeri ve tarihi: **Antep,**
1976
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Haziran 1997, Cudi**

□ Adı, soyadı: **Bülent ERİÇ**
Kod adı: **Aslan**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1997, Şırnak**

□ Adı, soyadı: **Hülya ÇEPER**
Kod adı: **Rojda Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1997, Besta Bilicînê/ Cudi**

□ Adı, soyadı: **Abdulbari OSE**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1997, Besta Bilicînê/ Cudi**

□ Adı, soyadı: **Ahmet BİNDÖ**
Kod adı: **Brûsk**
Doğum yeri ve tarihi: **Musul, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1997, Besta Bilicînê/ Cudi**

□ Adı, soyadı: **Abdürrahim ...**
Kod adı: **Şero, Cuma Afrin**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 1997, ...**

□ Adı, soyadı: **Meryem KAYA**
Kod adı: **... Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Mirza/ Şırnak, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1997, Besta Bilicînê/ Cudi**

ÇATAK TABURU ŞEHİTLER

□ Adı, soyadı: **Hatice BUHARA**
Kod adı: **Botan Cudu**
Doğum yeri ve tarihi: **Perwari, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Kasım 1997, Kato Sirkê/ Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: **Deniz UMUT**
Kod adı: **Ahmet Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Haziran 1997, Çatak**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Emin REŞO**
Kod adı: **Hamza Reşo**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül 1997, Faraşîn/ Hakkari**

□ Adı, soyadı: **Mahmut ALİ**
Kod adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Kasım 1997,**

Kato Sirkê/ Beytüşşebap
□ Adı, soyadı: **Mizgin GİLİRÇ**
Kod adı: **Rênas**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek/ Dersim, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül 1997, Faraşîn**

□ Adı, soyadı: **Abdülhalim ABDÜRAHMAN**
Kod adı: **Serhat Güler**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik-K. Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **..., Kela Spî/ Haftanın**

□ Adı, soyadı: **Sevda AKAY**
Kod adı: **Warşîn Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ekim 1997**
Omyanus-Perwari

EYALET KARARGAHININ HAREKETLİ TABURU '97 ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **İsmet SEZGİN**
Kod adı: **Şerif Cihan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 1997, Milla Kerî/ Şırnak**

□ Adı, soyadı: **Abdülkerim TATAR**
Kod adı: **... Zaman**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **19**
Kasım 1997, Milla Kerî/
Şırnak

□ Adı, soyadı: **Zuhât**
DEMİREL
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman,**
1980
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **15**
Ağustos 1997, Hakkari

□ Adı, soyadı: **Saliha ATAK**
Kod adı: **Nişîman Çatak**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak,**
1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül**
1997, Faraşın

□ Adı, soyadı: **İbrahim**
KILIÇ
Kod adı: **Celal Pehlivan**
Doğum yeri ve tarihi:
Xantepe/ Amed, 1971
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **31**
Ağustos 1997, Beyanûs tepe-
si/ Hakkari

□ Adı, soyadı: **Muhammed**
TEKİN
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük**
Güney, 1969
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **15**
Haziran 1997, ...

□ Adı, soyadı: **Gürcan SUER**
Kod adı: **Sabri Şahin**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulu/**
Konya, 1966
Mücadeleye katılış tarihi:
1990, İsveç
Şehadet tarihi ve yeri: **26**
Haziran 1997, Beytüşşebap

□ Adı, soyadı: **Muhammed**

AZAD
Kod adı: **Fırat Bagok**
Doğum yeri ve tarihi:
Nusaybin, 1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **28**
Ekim 1997, Beytüşşebap

□ Adı, soyadı: **İshak YÜLE**
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş,**
1974
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Osyan-Pervari

□ Adı, soyadı: **İdris HAÇEN-**
AN
Kod adı: **Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,**
1980
Mücadeleye katılış tarihi:
Ocak 1996
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Osyan-Pervari

□ Adı, soyadı: **Salih KUR-**
NAZ
Kod adı: **Bedri Pilin**
Doğum yeri ve tarihi:
Beytüşşebap, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim**
1997, Alan vadisi-Çatak

□ Adı, soyadı: **Yavuz**
ATMACA
Kod adı: **Zerdeşt Malik**
Doğum yeri ve tarihi:
Pazarcık, 1972
Mücadeleye katılış tarihi:
1994, Almanya
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Osyan-Pervari

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Agirî Zer**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil,**
1973
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Osyan-Pervari

□ Adı, soyadı: **Abdullah**
ERSÜRER
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gabar,**
1977
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim**
1997, Beyçok tepesi-Çatak

□ Adı, soyadı: **Selahattin**
GEZER
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak,**
1976
Mücadeleye katılış tarihi:
1988, (askeri kanunla)
Şehadet tarihi ve yeri: **19**
Ağustos 1997, Elkız/ Hakkari

□ Adı, soyadı: **Mehmet Şefik**
DOĞAN
Kod adı: **İrfan**
Doğum yeri ve tarihi: **Faralar**
köyü/ Mardin, 1984
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **15**
Ağustos 1997, Peyanûs/
Hakkari

□ Adı, soyadı: **Devrim**
COŞKUN
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek,**
1972
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim**
1997, Beyçok tepesi-Çatak

□ Adı, soyadı: **Cevher**
ERGÜL
Kod adı: **Seyîtxan**
Doğum yeri ve tarihi:
Uludere, 1977
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Eylül**
1997, Faraşın

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **19**
Kasım 1997, Milla Kerî/
Şırnak

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı, ...**
Mücadeleye katılım tarihi:
1993
Şehadet tarihi ve yeri: **19**
Kasım 1997, Milla Kerî/
Şırnak

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Jiyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Osyan-Pervari

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ferzende**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997**
baharı, Bestler

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice/**
Amed, ...
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül**
1997, Faraşin

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Medya**
Doğum yeri ve tarihi:
Ömeryan/ Mardin, ...
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül**
1997, Faraşin

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dîrok**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Kasım 1997, Çirav

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bedran**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996**
kışı, Berê Mîro/ Gabar

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Goran**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük**
Güney, ...
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997,**
Mava

GARISAN TABURU **ŞEHİTLERİ**

□ Adı, soyadı: **Yusuf**
BARAN
Kod adı: **Ferhat Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç,**
1976
Mücadeleye katılım tarihi:
Haziran 1994
Şehadet tarihi ve yeri: **10**
Ağustos 1997, Deşta
Süleymaniye-Pervari

□ Adı, soyadı: **Mahmut LAV**
Kod adı: **Edip Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt,**
1979
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **10**
Ağustos 1997, Deşta
Süleymaniye-Pervari
□ Adı, soyadı: **Sait KAÇAN**
Kod adı: **Ekrem Kandil**
Doğum yeri ve tarihi:

Uludere, 1972
Mücadeleye katılım tarihi:
1989, Uludere
Şehadet tarihi ve yeri: **24**
Ağustos 1997, Bezingê-
Herekol

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Aras Artêş**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek,**
1976
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **24**
Ağustos 1997, Pervari-
Herekol-Bezingê

□ Adı, soyadı: **Mehmet**
ÇOBAN
Kod adı: **Serhat Sîpan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan,**
1981
Mücadeleye katılım tarihi:
Mayıs 1996, İstanbul
Şehadet tarihi ve yeri: **10**
Ağustos 1997, Deşta
Süleymaniye-Pervari

□ Adı, soyadı: **Hamit**
ÖRDEKKELEK
Kod adı: **Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/**
Küçük Güney, 1968
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **10**
Ağustos 1997, Deşta
Süleymaniye-Pervari

□ Adı, soyadı: **Hacer**
ATALAY
Kod adı: **... İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi,**
1980
Mücadeleye katılım tarihi:
1994, Zaxo
Şehadet tarihi ve yeri: **24**
Ağustos 1997, Pervari-
Herekol-Bezingê
□ Adı, soyadı: **Rasmiye**
EKİNCİ
Kod adı: **Xelat Sîpan**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Çirav**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ağustos 1997, Pervari-Herekol-Bezingê**

□ Adı, soyadı: **Özgül ÖZGEL**
Kod adı: **Zilan Çatak**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 1997, Eruh**

□ Adı, soyadı: **Abdürrahim ...**
Kod adı: **Welat ...**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989 (askeri kanun)**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Eylül 1997, Herekol**

□ Adı, soyadı: **Dilbirîn TEMO**
Kod adı: **Malik**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ağustos 1997, Pervari-Herekol-Bezingê**

□ Adı, soyadı: **Tajdin TEMEL**
Kod adı: **Enver Êriş**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Temmuz 1997, Eruh**

□ Adı, soyadı: **Ferdane ...**
Kod adı: **Eylem**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh/ Siirt, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ağustos 1997, Deşta Süleymaniye-Pervari**

□ Adı, soyadı: **Osman ERGÜL**
Kod adı: **Cîgerxwûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ağustos 1997, Deşta Süleymaniye-Pervari**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Azime**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ağustos 1997, Deşta Süleymaniye-Pervari**

□ Adı, soyadı: **Hatice ÖREN**
Kod adı: **Zekiye Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 1997, Çemê Karos-Herekol**

□ Adı, soyadı: **Yusuf ERTUŞ**
Kod adı: **İsmail**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1997, Banê-Rovî-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Cihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan 1997, Pares köyü-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ercan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bilika/ Cûdi, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hejar**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rêber**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ekrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Zekiye**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Halim**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1997, Çaçê-Garisan**
□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rojda**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre,**

...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Cengiz**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Xelil**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dewran**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Nergiz**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bêrivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim,**

...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bêrivan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Kurtalan, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rahime**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Goran**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dilar**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hebûn**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25**
Nisan 1997, Çaçê-Garisan

☐ Adı, soyadı: **Bedrettin KAYA**
Kod adı: **Ömer**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-

Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Amed**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Yüksekova, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Yahya**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Nusaybin, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rûbar**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şahadet yeri ve tarihi: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Zeki**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Nihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **13**
Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan

☐ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Asum**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şahadet tarihi ve yeri: **13 Mayıs 1997, Kalenderê-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Zekiye**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: ..., **Besta-Garisan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet yeri ve tarihi: **Kasım 1997, Kutnus köprüsü-Eruh**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rüstem**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet yeri ve tarihi: **10 Aralık 1997, Siirt merkezi**

GABAR ALANI ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Serap ÖGEL**
Kod adı: **Medya Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 1997, Çirav**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Brûsk**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 1997, Çirav**

□ Adı, soyadı: **Yılmaz CENGİZ**
Kod adı: **Cihangir**
Doğum yeri ve tarihi:

Uludere, ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Uludere**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Kezban AKGÜL**
Kod adı: **Rojda**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Jiyan ÖZER**
Kod adı: **Sosin Peri**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Abdullah ARAS**
Kod adı: **Xeyri**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo/ Şırnak, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Ali ABAK**
Kod adı: **Ferhan Cîlo**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1982**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Fırat ÖZDEMİR**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995, Adana**
Şahadet tarihi ve yeri: **28**

Nisan 1997, Kerboran
□ Adı, soyadı: **Necim ÖZAL**
Kod adı: **Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Keğê-Yüksekova, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Mahmut YILDIRIM**
Kod adı: **Selman**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1997, Kerboran**

□ Adı, soyadı: **Nazmi KÛTO**
Kod adı: **Rêdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Nisan 1997, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Şirin EKER**
Kod adı: **Kosman**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Gabar**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 1997, Kızılsu/ Gabar**

□ Adı, soyadı: **Rahime REŞİT**
Kod adı: **Leyla**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 1997, Kızılsu/ Gabbar**

□ Adı, soyadı: **Cevher Ali Yasin**

Kod adı: **Ömer**

Doğum yeri ve tarihi: **Derkar, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1997, Pira-Serxetê**

□ Adı, soyadı: **Cihat GÜMÜŞ**
Kod adı: **Fidel**
Doğum yeri ve tarihi: **Ceyhan/Adana, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Adana**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1997, Serxetê/ Çirav**

□ Adı, soyadı: **Ayşe ...**
Kod adı: **Rahime**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1997, Serxetê/ Çirav**

□ Adı, soyadı: **Remzi AYDIN**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Hergulê/ Eruh, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Gabar**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Şûva/ Eruh**

□ Adı, soyadı: **Burhan ...**
Kod adı: **... Akay**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1997, Cehennem deresi/ Gabar**

□ Adı, soyadı: **Nurettin TAŞ**
Kod adı: **Hogir**
Doğum yeri ve tarihi: **Beşanê/ Baykan, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991, İzmir**

Şahadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 1997, Çiyayê Cudi**

□ Adı, soyadı: **Şevket Ali MESKEN**
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Dûhok, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Metina**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Eylül 1997, Çiyayê Çûşkê/ Gabar**

□ Adı, soyadı: **Nezih GÜLER**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Garisan**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1997, Kaniya Çemilka-Çirav**

□ Adı, soyadı: **Ahmet AYGÜN**
Kod adı: **Şivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşdelen köyü-Uludere, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **Ağustos 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Çûşkê/ Gabar**

□ Adı, soyadı: **Güler KAYA**
Kod adı: **Arjîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Amed**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Çûşkê/ Gabbar**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Çinar, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi:

Nisan 1997, İzmir
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Çûşkê/ Gabbar**

□ Adı, soyadı: **Abdullah DEMİR**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990, Gabbar**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Kasım 1997, Çirav**

□ Adı, soyadı: **Musa ÇEKDAR**
Kod adı: **Rizgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Bespîn-Silopi, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, Cudi**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 1997, Bayrak tepesi/ Gabbar**

BEYTÜŞŞEBAP ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Mikail TOK**
Kod adı: **Lezgîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **1997, Serikî Tiryan-Beytüşşebap**

□ Adı, soyadı: **Tuna ÖZKARA**
Kod adı: **Nejla Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Kela Memê-Uludere**
□ Adı, soyadı: **Gurbet KELEŞ**
Kod adı: **Azad Bagok**

Doğum yeri ve tarihi:

Kerboran, 1977

Mücadeleye katılım tarihi: **1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: **Diyana AZİZ**

Kod adı: **Zelal**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Mayıs 1997, Kela Memê-Uludere**

☐ Adı, soyadı: **Remziye NERVİN**

Kod adı: **Jiyan**

Doğum yeri ve tarihi:

Serêkaniyê, 1972

Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1997, Kela Memê-Uludere**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Rıdvan**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Gabar**

Doğum yeri ve tarihi:

Gurdilla-Gabar, ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Eşref**

Doğum yeri ve tarihi: **Neseh, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: **Mehmet CAN**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Mahmut**

Doğum yeri ve tarihi: **Maraş, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Agit**

Doğum yeri ve tarihi:

Doğubeyazıt, ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Munzur**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Dijwar**

Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Şervan**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi:

Zivinga-Gabar

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Hogir**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Vuran**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serikî Tiryan-Şırnak**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Bahoz**

Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Mahir**

Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

☐ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

☐ Adı, soyadı: **İzzettin DOĞAN**

Kod adı: **Ferman**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin 1980**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Hilal köyü-Uludere**

Şehit Erdal, Şırnaklı, 30 Mayıs 1990, Çırav'da çıkan çatışmada şehit

Şehit Yusuf, 1989 katılımlı Beştüşşebap-Piroşa'da şehit

Şehit Delil, Şırnak'ta şehit

Şehit Agît, Silopilidir (Spêrtî aşireti), 20 Ağustos 1991'de yapılan Bepin karakol baskınında şehit

Şehit Haki

Şehit Hakkar, 1994'te Botan'da şehit

Şehit Serfıraz, Küçük Güneyli, Haziran 1995'te şehit

Şehit Çiya, 6 Ekim 1995'te Şırnak-Piran'de şehit

Şehit Sabri, 1992'de Botan (Güney Savaşı)nda şehit

Şehit Berxwedan,
1994'te Botan'da şehit

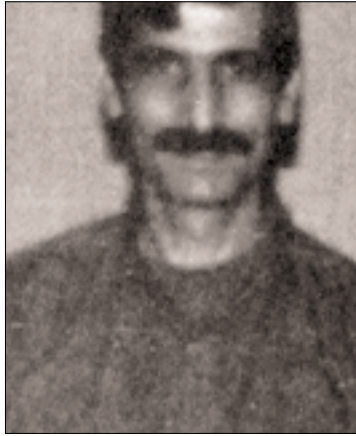
Şehit Şemdin,
Kurêjahro'da şehit

Şehit Medeni,
Çukurcalı, 22 Temmuz
1995'te Helvesis
çatışmasında şehit

Şehit Mirxan,
Pirozeli, 8 Nisan 1996'da
Beytüşşebap çatışmasında
şehit

Şehit Mervan,
1993'de Bestler-Cudi'de şehit

Şehit Bedri
1994'te Botan'da şehit

Şehit Baran, şehit Feman, şehit Mervan
1995'te Güney Savaşı'nda Botan'da şehit düştüler

Şehit Adnan,
1995'te Güney Savaşı'nda Botan'da şehit düştü

Şehit İsa

Şehit Hamza,
1995'te Botan'da şehit düştü
Şehit Sertaç
1994'te Botan'da şehit

Şehit Şirin CESUR

Şehit Necip ... (Mandiyar),
1996'da Yüksekova'da şehit

Şehit Ayten, Mardinli '91
katılımlı, 1996'da Gabar'da
şehit

Şehit Çektar, Kurtalanlı, '93
katılımlı, 1997'de
Haftanın'de şehit

Şehit Haydar, Eruhlu, '89
katılımlı, Ekim 1997'de
Bestler'de şehit

Şehit Xelat, Botanlı, '93
katılımlı, 1997'de Botan-
Herekol'da şehit

Şehit Newroz, Mardinli-
İdilli, Nisan 1996'da Botan-
Garisa'da şehit

Şehit Rojhat, Aralık
1997'de Bestler'de şehit

Şehit Şernas, K. Güney-
Afrinli, 20 Mart 1997'de
Botan-Manav'da şehit

Şehit Ferhat, '91 katılımlı,
1995'te Bismil'de şehit

Solda **Şehit Jıyan**, Mardinli '92 katılımlı,
1995'te Cudi'de şehit
Sağda **Şehit Roza**, Silopili '90 katılımlı,
1996'da Haftanin'de şehit

En başta **Şehit Hamdiya ... (Cansoz)**, '91
katılımlı, 1997'de Beytüşşebap'ta şehit

Şehit Ahmet AL (Yahya), '91 katılımlı,
1997'de Garısa'da şehit

Soldan 1. **Şehit Ferhan**, Gunde Piroz, '89
katılımlı, 1994'te Garısa'da şehit

Soldan 1. **Şehit Hozan**, Gunde Germike,
1995'te Cudi'de şehit
2. **Şehit Dılxaz**, Şırnaklı
4. **Şehit Serhat**, 1993'te Cudi'de şehit
Arkada ayaktaki **Şehit Serdar**, Silopili, '91
katılımlı, 1994'te Çiyaye Reşke'de şehit

Ayakta Soldan 2. **Şehit Şafak**, 1995'te
Begova'da şehit
3. **Şehit Medya**, 1995'te Metina'da şehit
Oturun Sağdan 2. **Şehit Berivan** 1995'te
Metina'da şehit

Soldan 2. **Şehit Perwer**, Batmanlı, 1997’de Metina’da şehit

Oturan Soldan 1. **Şehit Cudi**, K. Güneyli, 1996’da Cudi’de şehit

Oturan Sağdan 1. **Şehit İlhami TURAN (Çektar)**, Kurtalanlı, 7 Şubat 1997’de şehit

Zagros Eyaleti

İçindekiler

Kawa Ali SALİH	315	.../ Zınar	368
Hacı	317	Mulla GÖRATAŞ	369
Erkan MALAY	318	.../ Rızgar	372
Adil AKIN	320	.../ Abdulgafur	373
Hasan ESMERAY	321	Cesur ÖZER	375
Abdullah KAÇAR	322	.../ Şerdan	377
Ferhat BALCI	323	Dıjwar Gever	379
Ethem ÖMER	325	.../ Miros Bedran, Delil	380
.../ Delil Bagok	327	Mustafa	382
.../ Baz	328	Savaş ALTUN	384
.../ Azad	330	.../ Felat	388
.../ Jêhat	331	.../ Hasan	390
.../ Sîpan	333	.../ Vedat	392
Abdulrezak AYYILDIZ	335	.../ Ömer	393
.../ Vesim, Digor	336	Cafer ATAY,	395
Muzaffer KURT	338	Yakup BİÇER,	
Hamit	340	Kemal BİÇER	
.../ Fedakar	342	Mahmut İLHAN	400
.../ Ali	344	İbrahim WELU	401
Turan DEĞİRMENCİ	346	Metin, Çeyan	
Tahir KOÇBAŞI	349	Zagros Eyaleti '95	
Kemal KARA	350	Şehitleri	403
Ersin SUNGUR	352	Bingöl YAĞIŞ	407
İslam TAŞÇI	353	Hüsne AKGÜL	411
.../ Çayan	355	.../ Şoreş	414
.../ Mahmut	356	Taybet DAYAN	415
Bülent PARLAK	358	Basri KANAR	419
.../ Bawer	361	Hacer DİNDAR	421
.../ Kendal Rêzan	362	.../ Welat, .../ Şiyar, .../ Şivan	422
Namet YILMAZ	364	.../ Nihat, .../ Hingav	424
Abdullah AKAR	365	Zagros Zap-Metina Hattı	
.../ Semir	366	Şehit Künyeleri	426

lkemin her manzarası
bir ıgıktır Şimdi
bir isyan

geleceğe
umuda

zgrlğe
binlerce kahramanıyla yürüyen

Doktor Sirwan 1964 yılında Süleymaniye'nin Kuzey'indeki Serbajêr kasabasına bağlı Çemyale köyünde dünyaya gelir. Ailesi 1965 yılında Süleymaniye'ye yerleşir. 1971 yılında okula başlayan Sirwan heval, ilk, orta ve liseyi aynı şehirde bitirir. 1983 yılında Bağdat'ta Fen Fakültesi'ne başlar, ancak siyasal faaliyetleri nedeniyle bir yıl sonra üniversiteyi bırakır.

1980'lerin başında siyasetle tanışan Sirwan heval, daha sonraki yıllarda Kürt halkının ne kadar kötü şartlarda yaşadığını, ne kadar çok ezildiğini her yönüyle görüp algılayınca, bu acılara kesin çözümler bulmak için siyasi çaba ve arayışlarını daha da yoğunlaştırdı. 1981 yılında Komelaya Rencederanê Kurdistan ile ilişkiye giren Sirwan heval, siyasi bilinç ve faaliyetlerini artırmanın yanısıra, çevresinde ve dünyada olup bitenleri de değerlendirip yorumlamaktan geri kalmadı. Bir süre sonra bu örgütün üyesi olup, siyasete daha etkin bir katılım sağladı. Sirwan heval, siyasete girdiğinde, henüz yirmi yaşlarında olmasına rağmen, çok deneyimli bir siyasetçi gibi çalışıyor, her olay ve değişime yönelik tutumunu netçe ortaya koyuyordu.

Sirwan heval, Irak-İran savaşının yoğunlaştığı bir dönemde, YNK'nin Irak rejimiyle görüşmelere başlaması üzerine, o zamanlar YNK'ye bağlı olan Komelaya Rencederanê Kurdistan örgütünden çalışmalar yürüttü. Sirwan'a göre her şeyden önce halkın uyandırılıp bilinçlendirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde halk, dostunu ve düşmanını birbirinden ayırdemeyecekti.

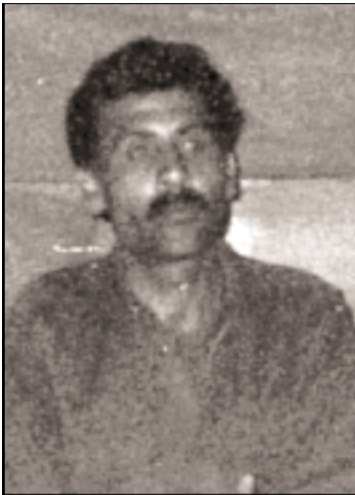
1984 yılında Güney Kürdistan dışına çıkmak zorunda kalan Sirwan heval, bir buçuk yıl İran ve Doğu Kürdistan'da kaldı. Bu arada hem Farsça öğrendi, hem de orada-

ki Kürtlerin durumunu daha iyi kavradı. 1985 yılında Avrupa'ya çıkan Sirwan heval, Danimarka'ya yerleşti, burada kendini okumaya verdi. Kürdistan'ın eski tarihi üzerine araştırma ve incelemelere yöneldi. Kısa sürede kendini PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin içerisinde buldu.

Bu arada İngilizce, İsveççe, Danimarkaca öğrenen Sirwan heval, Avrupa'da kaldığı süre içerisinde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini, yabancı kamuoyuna, kurumlara tanıtmaya ve önemli şahsiyetlere anlatmak için yürütülen çalışmalar da aktif olarak yer aldı.

Önder bir devrimci kişiliğe sahip olan Sirwan heval, asıl mücadele alanının Kürdistan olduğu bilinciyle Avrupa'dan ayrılma kararını verdi ve 1980'li yılların sonunda Önderlik Sahası'na gitti. Buradaki eğitimden sonra mücadele azmi daha da bilenen Sirwan heval, Kürdistan'a gitti. Körfez Savaşı patlak verdiğinde, Güney Kürdistan'da halkın yanında oldu. Zaxo Bölgesi'ndeki halk serhildanlarında yer aldı.

1 Nisan 1991 tarihinde birkaç arkadaşıyla birlikte Kurdistan Azadi Partisi'ni kuran Sirwan heval, Güney Kürdistan şehirlerinde hummalı bir örgütlenme çalışmasına girişti. O, özellikle ulusal birliğin gerekliliği üzerinde çalışmalarını yoğunlaştırdı. Bir yandan emperyalizm ve işgalci güçlerin plan ve kirli oyunlarını boşa çıkarmaya çalışırken, diğer yandan da PKK gerçeği ve PKK'nin amaçlarını halka anlatmak için büyük bir çalışma sergiledi. O, Güney'deki güçlerin gerçek yüzünü de halk nezdinde teşhir etmekten geri durmadı. Sirwan hevalin inancı, Güney'deki gerici güçlerin dağıtılıp etkisiz kılınması ve yerlerine ilerici ve devrimci güçler

Adı, soyadı: **Kawa Ali SALİH**
Kod adı: **Doktor Sirwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çemyale köyü-Serbajêr kasabası-Süleymaniye, 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **1985**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Ekim 1996, Qelaçoxa köyü / Güney Kürdistan**

ile demokratik bir sistemin yerleştirilmesi için, halkın bilinçlendirilip hazırlanması yönündeydi. O, eski ve geriyi yıkmayı yeterli görmüyor, “Önemli olan yıkılanın yerine yeni-yi adamakıllı yerleştirip işletmektir” diyordu. O, Güney Kürdistan’ın genelinde bu bakışı esas alarak çalışmalar yürütüyor, Germiyan, Süleymaniye, Hewlêr, Duhok, Zaxo ve daha birçok alanda durmadan çalışıyordu.

1992’in son aylarında Türk ordusunun KDP ve YNK’yi PKK’ye saldırttığı Güney Savaşı sırasında Sirwan heval, mücadelesini Duhok’ta sürdürüyordu. Savaşın başlamasıyla birlikte, Sirwan heval, kendini o sırada sıcak savaş içinde olan gerilla birliklerine ulaştırdı. Çarpışmalarda yaralanan Sirwan heval, ancak ateşkes anlaşmasından sonra, Hewlêr Hastahanesi’nde tedavi olmayı kabul etti. Tedavisinden sonra, Zelê Kampı’na yerleşti. Burada basın-yayın alanında çalışmaya başladı. Soranca ve Arapça

çıkan Welat gazetesindeki çalışmalarını yoğunlaştırdı.

Bu arada Türkçe öğrenen Dr. Sirwan heval, PKK’nin düşüncelerini ve siyasal tezlerini tercüme ederek kitlelere basın yoluyla aktarmada anlamlı bir çalışma yürüttü.

Daha sonra Hewlêr’e yerleşen Sirwan heval, yeniden resmi yayın hayatına başlayan Welat gazetesinde ihanet kavgasına karşı etkili yazılar yazdı. Halkın bu savaşa karşı durması için anlamlı çalışmalar yürüttü. 1995 başlarında bu çalışmaların ancak bir politik örgütlenmeyle yürüyebileceğine inanan Sirwan heval, bundan sonra çalışmalarının bu tarihte kurulan YNDK (Yekitiya Nîştîmanên Demokratên Kurdistan) içinde yürüttü. YNDK’nin ilk konferansında örgütün sekreteri seçildi.

Güney Kürdistan’ın birçok şehrinde geniş halk kitlelerine yönelik toplantılar, seminerler yaparak, halkı ulusal kurtuluş savaşında gerekli ve uygun yerini almaya davet

etti. Hewlêr, Süleymaniye, Germiyan ve buralara bağlı ilçe ve köylerdeki yurtsever halk, bu çalışmalardan çok etkilenmişti. Emperyalist güçlerin maşası olarak kendini kullandırtan, PKK’ye ve Kürdistan halkına karşı savaştan ilkel-milliyetçi güçlere tavır alan Sirwan heval, halka “İhanet savaşının siyasal parti çatışmalarının, bu çatışmaları yürüten partilerin siyasal cahillik ve gericiliklerinden kaynaklandığını” çok çeşitli ve etkili yöntemlerle kavratıyor, bu anlattıkları etkili oluyordu.

Dr. Sirwan ve 4 arkadaşı 4 Ekim 1996 tarihinde iç savaşta öldürülen bir peşmergenin evine taziyeye gittikleri Süleymaniye’nin Dukkan kasabasına bağlı Qelaçoxa köyünden dönerken KDP peşmergeleri tarafından pusuya düşürülürler. Dr. Sirwan ve arkadaşları peşmergelelerin yayılım ateşi sonucu olay yerinde şehadete ulaşırlar.

Doktor Sirwan’ın yoldaşları

Hacı hevali daha önce birkaç kez görmüş-tüm, fakat pratiğin yoğunluğu içinde tanışma fırsatı bulamamıştım. O'nu Haziran'ın ortalarında Levine'ye geçecek olan birliğimizin Güney'de hazırlık yaptığı bir süreçte tanıdım. İlk anda çalışkanlığı, sakinliği ve şakacılığı dikkati çekiyordu. İlişkilerinde ölçülü ve sıcaktı. Hak-kari'de faaliyet yürütmek için görevlendirilmişti.

Gelir gelmez hazırlık çalışmalarına canla-başla katıldı. Özellikle milisliği bırakıp artık gerillaya katıldığı için coşkuluydu. O'nu üzen tek sorunu, gerillaya katıldığı 1989 yılında zorluklara dayanamayıp tekrar ailesinin yanına dönmesiydi. Ancak bu süreçte yaşadığı İstanbul ortamında düzenin pisliklerini görmüş, döndüğü Uludere'de ise düşmanın sürekli ajanlaştırma dayatmalarına karşı direnmiş ve zorla askere götürülmüştür. Burada da düşmanı kabullenmediği için askerliği silahsız bitirerek tekrar Uludere'ye dönmüştü.

Hacı heval, geçirdiği bu süreçlerden sonra yaptığı hatanın ağır biçimde ezikliğini, pişmanlığını yaşar ve 1993 yılında verdiği özeleştirici kabul edilince, tekrar milis olarak çalışmaya başlar. Yaptığı bütün işleri sonuca götürme, mutlaka başarma, O'nun yaşam tarzı olmuştur ve en son olarak Hacı hevalin çalışmalarını ve başvurusunu değerlendiren parti, gerilla saflarına katılmasını uygun bulur. Yeni bir yaşam başlamıştır artık Hacı heval için.

Sınırı geçen birliğimizin, günlerce süren yürüyüşü sırasında Hacı heval, bazen öncü, bazen keşifçi, bazen kahkahalarıyla çevresine moral veren güvenilir bir yol arkadaşıdır. Ve açlık-yorgunluk yüzünden yürüyemeyen birliği-

miz Kato Marinos altında süvari Xalil geçidinde mola verdiğinde, yakında bulunan bir sürüden ko-yun satın almak için iki arkadaşla birlikte yanımızdan ayrılmıştı.

Arkadaşlar sürüye yaklaşıncı çetelerle karşılaşırlar. Düşmanın çete köylerinde kış boyunca yürüttüğü ajanlaştırma ve gerillaya tuzak hazırlama çalışmalarının bir parçası olarak, çeteler bir tepeyi tutup pusu atmışlardır.

En son çatışmasında kavganın
Yahut ölüm orucunun en son
dakikasında
Yüreğimi uçurup
Birdenbire mahşer gibi
Utkuyu göreceğim
Birdenbire yitirdiğim
yoldaşları

Buna karşı Hacı heval, "*Fazla sorun değil, ikna ederiz, bunlar kandırılmışlar*" diyerek çetelere çağrı yapar ve yürür.. yayılım ateşi altında kalır ve aldığı kurşunla şehitler kervanına katılır.

Hacı hevalin ani şehadeti tüm arkadaşları üzüntüye boğmuştu. O, her zaman yaşamdaki duruşuyla, dürüstlüğü, kararlılığı, alçakgönüllü ve fedakarlığıyla bütün arkadaşların kalbinde yer bulmuş örnek alınacak, anısına bağlı kalınacak bir yoldaştır. Hacı hevali bir kez daha anarken, işbirlikçiliğe, ihanete karşı, devrimci onurumuzu koruyup, her şart altında özgürlük ve bağımsızlık bayrağımızı yükseklerde tutacağımızı belirtiyoruz.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Hacı ...**
Kod adı: **Hacı**
Doğum tarihi ve yeri: **Uludere, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, Haftanın / Güney Kürdistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kato Marinos altı Xelil geçidi**

O Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın temsili-
ni kişiliğinde so-
mutlaştırdı.

O, umudunu sevdaya, sevdası-
nı özgürlüğe dönüştüren bir ne-
ferdi.

O, her koşul altında zorluklara
göğüs geren ve sorunlara çözüm
getiren bir özellikliydi.

O, Kürdistan'ın kurtuluşunun
tek yolunun, uğruna şehit düştüğü
davada olduğunu çok iyi bilen ve
özümseyen bir komutandı.

O, Başkan APO'ya, partiye ve
Kürdistan halkına, ancak savaşla
layık olunabileceğini kanıtlayan
bir yiğitti.

Ahmet heval, 1968 yılında
Doğubeyazıt ilçesinde dünyaya
gelir. Fakir bir ailenin çocuğu olan
Ahmet heval, geçimini zorluklarla
sürdüren bir ortamda büyür. İlk
orta ve lise öğrenimini Doğubeya-
zıt'ta tamamlar. Gelişen mücade-
lenin etkisiyle, lise yıllarında bir-
kaç arkadaşıyla bir şeyler yapma
ihtiyacı duyar. Bu arada mücadele
gelişip güçlenmiştir. Gerilla ülke-
nin dört bir yanına kök salmış ve
Doğubeyazıt çevresinde de yansı-
masını bulmuştur. Gerillanın böl-
geye girmesiyle, halkın ulusal
kurtuluş mücadelesine sempatisi
büyümüş, ulusal bilinçlenme hızla
gelişmeye başlamıştır. Ahmet he-
val de, halkın ulusal kıpırdanışın-
dan etkilenir ve okul arkadaşlarıyla
öğrenciler arasında yurtseverlik
temelinde faaliyet yürütmeye baş-
lar. Cana yakın, sade ve olgun bir
kişilik sergileyen Ahmet heval,
bulunduğu alanda, halk kitlesi
içinde sevilen, sayılan biri olarak
kendisini halka kabul ettirir. Hal-
kın değer yargılarına karşı saygılı
olduğu kadar, feodal özelliklere
de karşıdır.

Liseden sonra, öğrenimine Ağ-
rı Eğitim Fakültesi'nde devam

eden Ahmet heval, üniversite çev-
resinde ulusal kurtuluş düşünce-
siyle daha yakından tanışır. Ve ka-
rarlı bir sempatizan olarak yoğun
bir tartışma ve örgütlenme sürecine
girer. Çekiciliği ve atikliğiyle bir-
likte Ahmet heval, arkadaşlarının
dikkatlerini üzerine çeker. Kararlı
ve coşkulu kişiliğiyle aydın genç-
lik içinde sözünü dinletir, sevilir
ve sayılır. Örgütlenme tarzıyla bir-
çok gencin parti saflarına katılma-
sını sağlar. Yine inandığı ve inanç
getirdiği gerçekleri sonuna kadar
savunur. Bunu her yerde dile ge-
tirmesi, O'nun deşifre olmasına
neden olur. Bu nedenle okulda is-
tenilen şekilde mücadele edeme-
yeceğini anlar ve gerilla saflarına
katılmaya karar verir.

1990'ın Ağustos ayında Doğ-
u Kürdistan üzerinden gerillaya ka-
tılır. İlk önce Xakurkê alanına gi-
der. Olgun, ağırbaşlı ve soğuk-
kanlı kişiliğiyle geçmiş pratikler-
den dersler çıkararak geleceğe
ışık tutmaya çalışır. Yoldaşlarına
güven veren, her işe önce kendisi
koşan, özverili, kararlı, savaşkan
ve fedakar oluşu nedeniyle kısa
bir süre içinde parti yaşamıyla
bütünleşir.

1991 kış sürecini Xakurkê
Kampı'nda geçirir. Eğitim dev-
resinden güçlü sonuçlar çıkarır.
Bunu yaşamda sergilemek için,
büyük bir kararlılık ve istekle
pratiğe çıkmak ister. Ahmet he-
val, partinin değişim ve dönü-
şüm ilkesine göre yeni bir kişilik
inşa ediyordu. Bu istemi, parti
tarafından kabul edilir. Baharla
birlikte yapılan düzenlemeyle
Ahmet heval takım komutanlığı-
na getirilir. Gideceği alan ise
Şemdinli'dir. Görevini başarıyla
yerine getirmek için pratiğe bü-
yük bir çaba ve azimle yönelir.
Tavır, davranış ve üslubu, PKK'-
nin militan vasıflarıyla yoldaşla-

Adı, soyadı: **Erkan MALAY**

Kod adı: **Ahmet**

Doğum yeri ve tarihi:

Doğubeyazıt, 1968

Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos
1990**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ağustos
1992, Salara-Benavok üçgeni**

rının sevgisini ve saygınlığını kazanır. En zor koşullarda bile ön açıcı, geliştirici, güven verici ve çözüm gücü olmaya çalışır. Cesaret ve dirayet, O'nun en belirgin komutan vasıflarıdır. Komutan olma vasıfları, tarihi eylemlerde fiili olarak yer almasını sağlar.

İşte bu tarihi eylemlerden biri Mavan karakol baskınıdır. Baskında kahramanca bir pratik sergiler. Düşmana duyduğu kin ve nefret, eylemin tarihselliğiyle birleşince, büyük bir saldırı ruhuyla, kararlı yürüyüşüyle tüm yoldaşlarının dikkatini üzerine çeker. Savaş coşkusu ve cesareti konusunda tüm arkadaşları, O'nu örnek alırlar. Düşmanı Botan topraklarından söküp atma ve gerillanın denetimini her alanda hakim kılma duygusu, coşkusu ve sevinciyle savaşı. Mavan karakol baskınında başarılı olması, O'nu çok sevindirir. Bu eylemlerde, düşmanı tümüyle kutsal topraklardan atmak için daha fazla askeri sanata ağırlık vermek gerektiğinin bilincine varır. Mavan eyleminden sonra, düşman, onbinleri aşan gücüyle Geliyê Azadi Kampı'na saldırır. Geliyê Azadi'de Ahmet heval, düşmanın bu saldırısına karşı muazzam bir direniş ve savaşım verir.

Geliyê Azadi direnişi ardından Wergenima'da düşman karakoluna yönelik eylem hazırlığı içine girer. Bu eylemde bizzat sorumlu düzeyde yer alır. En küçük bir tereddüte yer vermeden, keskin yürüyüşüyle eylem sürecinde başarılı bir pratik sergiler. Çalışkanlığı, öğrenme ve öğretme isteminin canlı oluşu, daha da gelişmesine yön verir. Ve ilerlemesini hızlandırır. Yine Mavan karakoluna benzer birçok eylemde de yer alması, kısa sürede güçlü pratiklerin ve tecrübelerin sahibi olması-

nı sağlar. Gerçekleştirilen tüm eylemlerde büyük başarılar sağlar.

Düşmanın Şemdinli alanındaki en güçlü dayanaklarından biri olan çeteciliği ve ajanlığı örgütleyen Haki Ture'nin çok iyi korunan evine yönelik eylemin planlanması ve bizzat uygulamasında da yer alır. Bu eylemden sonra kış sürecine yönelik düzenlemede ikinci tabur bünyesinde bölük komutanı olarak görev alır.

1992 Mart ayında yapılan diğer bir düzenlemede anabirlik içinde bölük komutanı olarak yer alır. Faaliyet alanı yine Şemdinli'dir. Kış süreci olduğundan dolayı, Geliyê Reş Kampı'ndaki gücümüzün taktik sorunları üzerine eğitim verir. Verilen görevlere doğru ve sağlıklı bir sorumluluk anlayışıyla yaklaşır. Görevini büyük bir başarıyla yerine getirir. Genç yaşına rağmen olgun tavırları ve eğitici özellikleriyle gittiği her alanda parti çizgisi ve ölçüleri çerçevesinde güçlü sonuçlar elde eder. Olağanüstü dönemlere, olağanüstü bir çaba ve kişilikle karşılık vermesini çok iyi bilir. Çok mütevazidir. Öyle ki, çok çalışmak ve güçlü sonuçlar elde etmek O'nun doğal halidir.

En son olarak Ahmet hevalin görev alanı yine Şemdinli'dir. Ama bu sefer küçük gruplarla değil, ana kuvvet denilen büyük bir güçle giderler. Geçmişte olduğu gibi, bu sefer de kararlı, coşkulu ve keskin bir yürüyüşün sahibidir. Gidecekleri noktaya ulaşır ulaşmaz alanla bütünleşmeye başlar. Ama ihanet bir kez daha çirkin yüzünü gösterir. Bir unsurun kaçıp düşmana teslim olması ve bilgi vermesi sonucunda, düşman büyük bir güçle bulundukları noktaya operasyon yapar. Düşman saldırganlarına karşı yılmaz bir

savaşçılıkla savaşı Ahmet heval, stratejik noktaları tutmak için büyük bir dirayetle; bir yandan talimatlar verirken, diğer yandan da bizzat kendisi düşmanla APOCU savaşçılık ve şahin vuruşlarıyla cenge tutuşur.

O gün Gestê, Govendê, Çarçela ve Benavok'ta silahların sesi dinmek bilmez sanki.

Dağlar, yiğitleri karşılamanın, yiğitlerin kavgasına tanık olmanın gururu içindedir. Gostê, Govendê, Çarçela üçgeni kanla yazılan tarihin kopmaz bağının büyük heybeti içinde, Ahmet heval ve yanında omuz omuza savaşı beş arkadaşın şehadetine karşı selama durur. Onlar bir tepeyi düşmandan temizlemeye ve ele geçirmeye çalışırken, şehadete ulaşırlar. Şehadetleriyle dağları fethetmenin yol göstericiliğini yaparlar.

Ve 1992 16 Ağustos'unda, altı kırmızı karanfil düştü toprağa. Önce tohum olup serpildiler. Sonra çiçek açıp Kürdistan'a güzel kokular saçtılar.

O, 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünde toprağa düşen kızıl bir yıldız oldu.

O, 15 Ağustos Atılımı'nın temsilini kendi kişiliğinde ve şehadetine yaşattı. O'nun yolu zaferi çizen yoldur. O'nun yolu, bizim yolumuzdur. Şehadeti bizler için talimattır. Şehadetlerinin dördüncü yılında, anıları önünde saygıyla eğiliyor, anıları mücademize ışık olacaktır, diyoruz.

*Bizimkiler
Savaşı şiir gibi
yazarlar
dağlarda*

*dağlarda sevgiyi
nefretten süzerler*

Mücadele arkadaşları

İsmet heval saflarımıza, uygulanan askerlik yasası ile 1989 yılında katıldı. Buna rağmen bu zorunlu askerlik yasası sonucu katılımı, O'nun hiçbir şekilde kendini geri çekmesine neden olmadı. O ilk günden şehit düştüğü güne kadar hep olumlu özelliklerin sahibi oldu. Tüm arkadaş yapısının sempatisini, sevgisini toplamaktan birgün bile geri kalmadı. Her zaman en atak, en canlı ve en moralli olan, doğaya hayran, düşmanına karşı amansız savaşıyordu.

O'nu ilk görüşümdeki duygularım tam anlamı ile anlatılmaz, te-reddütsüz. O'nun komutasında savaşacak kadar kendimi güçlü hissetmek, güven duymaktı duygularım. İnsanı çeken, tebessümünü, bakışlarının her zaman sanki gizli bir emir içerdiğini şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Silaha bağlı olduğu kadar duruşuyla, öfkeli olduğu kadar insancıl oluşuyla tüm meraklı bakışların ortak noktasını oluşturuyordu.

O sanki başkalarının sahip olmadığı bir şeye, her zaman herkese vereceği bir şeyleri olan bir yürek zenginliğine ve duygu zenginliğine sahipti. Bir an bile bu konuda farklı bir değerlendirmeye yol açacak tersine bir davranışına tanık olmadım. Benim üzerimde etkisi hep olumluydu. Bu yüzden yıllar geçmesine rağmen unutamadım, değil unutmak anısı belleğimde hep canlı taptaze kaldı.

İsmet heval unutulmayacak, hatırladıkça anıları ile büyük güç alınacak iz bıraktı ardında. Şimdi diyorum O'nun takipçisi olmak, halk savaşıllığında büyük iddia sahibi olmak, yurtseverlikte büyük vatan sevgisi ile dopdolu, halk önderliğinde büyük adımların sahibi olmak demektir.

*Silah arkadaşları adına Kendal
Kelanmerin*

Adı, soyadı: **Adil AKIN**
Kod adı: **İsmet**
Doğum yeri: **Gundikê Ramo/
Şırnak, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi: **1992, Oramar-Cîlo**

Yürek ayaklandı...
beyin ayaklandı...
toprak ayaklandı...
ve türküsünü
söyler isyanın
çocuklarımız.
Çıplak bedenlerimizden
öreceğiz
geleceğin yıkılmaz eserini
Doğuracağız
avuçlarımızda
yeni sabahların güneşini.
Savaşta döllendir
toprak
özgürlüğe

Süleyman heval, yoksul bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya gelir. Doğduğu köyde yedi yaşındayken ilkokula başlar. Daha o yaşlardayken, zeki ve olgun davranışlarıyla köy halkının ve öğretmeninin büyük beğenisini kazanır. İlkokulu başarı ile bitirir. Fakat ailesinin maddi durumu iyi değildir. Süleyman heval, bu nedenle öğrenimine son vermek zorunda kalır ve ailesinin geçimini sağlamak için babasıyla çalışmaya başlar.

Bir yandan bağ-bahçe işleriyle uğraşırken, diğer yandan Türkiye metropollerine giderek ağır işlerde çalışır. Artık O da, her Kürdistanlı çocuk gibi küçük bedeniyile en dayanılmaz koşullarda her türlü zorluğa göğüs gererek, aile ekonomisine kendi çapında katkıda bulunmaya başlar. Bu durum 1990 yılına kadar devam eder.

Bu sürecin Süleyman heval açısından en önemli yönü; mücadele ile tanışmış olmasıdır. Doğduğu köy Peyamlı, aynı zamanda gerillanın Botan'da ilişkilendiği ve denetim kurduğu ilk birkaç yurtsever köyden biridir. Peyamlı, coğrafik olarak stratejik bir konuma sahiptir.

Dört bir yanının yüksek kayalarla kaplı dağlarla çevrili olması, gerillanın sık sık ve rahat bir şekilde köye girmesini sağlar. Gerillanın köy ile ilişkisi Süleyman hevale, düşmanı ve ona karşı kahramanlıkla savaşan gerillayı tanıma fırsatı verir. Gerillayı tanıdıkça içindeki sempati giderek büyük bir bağlılığa dönüşür. Onları her gördüğünde durmadan sorular sorar ve bir şeyler öğrenmeye çalışır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin için ve kime karşı verildiğini öğrendikçe, ihanet ve sömürgeciliğe

karşı içindeki kini, öfkesi her gün biraz daha artar.

1990 yılına gelindiğinde dağlarda harlanan özgürlük ateşi, artık kentlere sıçramıştır.

Nusaybin'le başlayan Cizre ve Silopi ile devam eden halk serhıldanları, ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir boyut kazandırır. Halkımızın TC faşizmine karşı ilk kez kitlesel eylemlerle *"PKK halktır, halk da biziz!"* sloganı ile gösterdiği direniş, halka halka Kürdistan'ın her yerine yayılır. Bu görkemli direnişi kendisi için aktif mücadeleye katılmanın bir çağrısı olarak gören Süleyman heval, aynı yıl yedi arkadaşıyla parti saflarına katılır.

Xakurkê kampında üç aylık yoğun askeri ve siyasi eğitimden geçtikten sonra kendi önerisi üzerine Botan'a gönderilir.

Canlı, coşkulu ve fedakarlığı ile kısa sürede yoldaşlarının ilgisini çeker. Süleyman heval, burada birçok çatışmaya katılır. Girdiği her çatışmada gösterdiği başarı, özellikle cesareti, O'nun önce manga, daha sona da takım komutanlığına getirilmesini sağlar.

Süleyman heval, 1993'te Çukurca'da girdiği bir çatışmada büyük bir kahramanlık göstererek şehadete ulaşır.

Süleyman heval ve O'nun şahsında bütün şehitlerimiz yüzyıllardır hakim ulus güçlerinin çizmeleleri altında inleyen, uygarlığın beşiği ülkemiz için kendilerini feda ettiler. Onlardan devraldığımız bayrağı, daha ileri mevizilere taşıyarak, anılarına cevap olacağımıza bir kez daha söz veriyoruz.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hasan ESMERAY**
Kod adı: **Süleyman Ax**
Doğum yeri ve tarihi: **Diravêt (Peyamlı) köyü, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Aralık 1993, Çukurca/ Hakkari**

ilgi odağı haline gelmişti. Doğal bir PKK'liydi Cigerxwin heval. Öyle ki, yoldaşları O'nu yanlarından ayırmak bile istemezlerdi. Bu ilgilenmeye rağmen çocuksu özelliklerini asla konuşturmayan, "büyük" bir insan gibi yaşadı.

Ölümler vardır çeşit çeşit, ölümler vardır zamanlı zamansız. Vurulur yoldaşlarımız bir şafak vakti, zifiri karanlıkta bir yıldız daha dikildi bugün göklere. O da katıldı yıldızlar kervanına.

Belki bir kurşun sebep olmadı, ama ölümü bir kurşun gibi saplandı yüreklerimize.

Yiğit bir hevaldi Cigerxwin heval. O kadar yiğitti ki yediremiyor bu yiğitliğine hastalığını. Kimseye söylemiyordu, olağanmış gibi gösteriyordu. Oysa ki, hastalığı O'nu eritiyor, içten içe bitiriyordu. Fakat O bu durumdayken yoldaşlarını üzmemek istemiyor, iyi görünmek, onlara hissettirmemek için çaba sarfediyordu. Yoldaşlığın anlamı ve değeri, yaklaşım ve yaşamında somutlaşıyordu.

1977 yılında Derik'te doğan Cigerxwin heval yaşamını Siirt'te sürdürmüştür. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Almış olduğu aile terbiyesiyle parti terbiyesini bütünleştirmeyi bilerek yaşama katkı sunmada, uyum sağlamada zorluk çekmemişti. Bünyesinin zayıflığını önüne engel koymadı. Yaşamın hiçbir alanından geri kalmamıştı. Küçük yaşlarda saflara katılmış olmasına rağmen, yaşama adaptede, olgun tavır ve davranışlarıyla tüm arkadaşların

Hastalığından dolayı daha önce defalarca tedavi görmüş, fakat bu tedaviler bir rahatlık sağlamıştı. Hastalığı tekrar baş gösterdiğinde bunu kimseye söylemeyerek rahatsız olmadığı izlenimini vermiş, iyi olduğunu vurgulamıştı. Ruhta, düşüncede hastalığa karşı çetin bir savaş açmıştır. Çünkü, hastalığa yenilmek istememekteydi. Ama ölümü bu şekilde olmamalıydı.

Bütün insanlar için ölüm aynı koşullarda gerçekleşir. Bu sebeple şehadetler beklenmediktir. Şehitlerin erdemli özellikleri şehadetlerinin anlamlılığını ifade eder. İnsanda iz bırakır, adeta yaşam belgesi olurlar. Cigerxwin hevalın ismi de sanki şehadet şeklini anlatmaktadır. İçimizde yükselen bir çığlıktır. O'nun şehadeti yoldaşlığa ve yaşama, bunların anlamlılığına çağrıdır. Bu çağrı yaşamımıza ve ilişkilerimize yön verecektir.

Ölümün adı olmaz. Ama bu, binlerce canda yaşam bulacak.

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır!

Kürdistan devriminin şehitleri
Dicle ve Fırat kadar coşkulu
Ağrı kadar heybetli
Newroz gülleri kadar güzeldir.

Mücadele arkadaşları

Adı soyadı: **Abdullah KAÇAR**
Kod adı: **Cigerxwin**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Xakûrkê**

Azadi heval, aşiretçiliğin, şeyhliğin ve reformist eğilimlerin yoğun olarak yaşandığı bir ortamda, orta halli ve feodal özelliklere sahip bir ailenin çocuğu olarak, 1974 yılında Malazgirt coğrafyasında dünyaya gelir. Doğup büyüdüğü yer olan Malazgirt, oldukça zengin bir arazi yapısına ve iklimine sahip olduğundan, yöre halkı da hayvancılık, tarım, tüccarlık vb. ekonomik uğraşlara yönelmiştir. İşte Azadi hevalin ailesi de böylesi bir ortamda yaşamını sürdürmektedir.

1980 faşist darbesi ve sonrasında Kürdistan genelinde olduğu gibi, Azadi hevalin doğup büyüdüğü Malazgirt'te de insanlar ve koşullar değişmiştir. Öyle ki, içe sinmişlik, korku, göç, Türkleştirme özentileri vb... sayılabilecek birçok özellik, yöre insanına damgasını vurmuştur. Hatta bir dönemler reformistlerle de olsa, belli bir kıpırdanmayı yaşayanlar bile, bir sessizliği ve belirsizliği yaşamaktan öteye gidememiştir. Bundan yararlanan TC sömürgeciliği, kendisine has tipleri yaratmak ve yaygınlaştırmak için yoğun bir asimilasyonu devreye sokar. Bununla da yetinmeyip, belli yurtsever öze sahip aileleri de sürekli baskı altında tutarak yörede tek egemen güç olduğu düşüncesini yerleştirmeye çalışsa da, yöre halkında saklı bulunan yurtseverlik duygularını tamamiyle köreltememiştir.

1991'lere gelindiğinde, bir yandan düşmanın barbarlığı tırmanırken, diğer yandan da ulusal kurtuluş saflarına akın akın öğrenci gençliğin katılması, düşmanı canevinden vurmakta, yıllarca uyguladığı kişiliksizleştirme, özbenliğinden uzaklaştırma politikalarını boşa çıkarmaktadır. Bu nedenle de yörede inanılmayacak boyutta katılmaların olması halkı coşku ve sevinç

duygularına sevkederken, düşmanı ise, bunu engelleyememenin çaresizliğine ve acizliğine uğrattır.

1991'deki bu coşku ortamında gerilla ile ilişki kurarak, cephe çalışmalarını yürüten Azadi heval, bir öncü gibidir adeta. Kararlılığı, fedakarlığı ve azmi büyür ve güçlenir. Yılmadan, usanmadan, sevinç, coşku ve morali ile ulusal kurtuluş davasına bağlılığını ve inancını partide kanıtlamaktadır. Bu nedendir ki, gerillayla olan ilişkilerini kopmaz bir bağla düğümler. Azadi heval, gerek komite içindeki çalışmalarında, gerek kırsal ile ova arasındaki çalışmalarında aldığı görev ve sorumlulukları aksatmayan bir tempoyla hayata geçirmekle mükellef görür kendisini.

Aile ve çevresinin içinde bulunduğu objektif koşulların verdiği avantajlarla çalışmalarına büyük istekle sarılarak yürüten Azadi heval, aynı zamanda çevresini örgütlemeye de aktifliğiyle tanınır. Nitekim birçok kişi, sonu belli olmayan hayallerin peşinde koşarken, Azadi heval, bütün uğraş ve düşüncelerini ulusal kurtuluş mücadelesiyle bütünleştirme çabasıdadır.

Süreç artık hızlıdır ve bu hızlı tempoya ulaşmak için aktif olmak her şeyin başında gelir. Böylece 1991 yılının sonlarında siyasal çalışmalarının verdiği deney ve tecrübelerle üç yoldaşını da örgütleyerek özgürlüğe ve bağımsızlığa olan sevasını gerçekleştirmeye koyulur.

Başkan APO'nun "*Bir halk kendi topraklarından başka hiçbir şeye sevdalanamaz. Bu da inanca bağlıdır. İnanç, insanın devrimci kişiliğini geliştirir. Halkını temsil eden bir insan, eğer 'ben vardım, varım, varolacağım ve mücadeleleme devam edip, bu uğurda gerekirse canımı vereceğim' diyorsa, bunu dünyaya haykırabiliyorsa, o zaman devrimci*

Adı, soyadı: **Ferhat BALCI**

Kod adı: **Azadi**

Doğum yeri ve tarihi: **Adalar**

köyü-Malazgirt, 1974

Mücadeleye katılış tarihi: **4 Nisan 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Haziran 1992, Gever/ Hakkari**

kişiliğe sahip olabilir ve halkının özgürlüğü için mücadele verebilir” sözleri, Azadi hevalde ifadesini bulur.

Azadi heval ve üç yoldaşı pratik sahada gerillaya katılmanın, gerilla olmanın verdiği coşku ve kararlılıkla dağlardadırlar artık. Kısa bir Erzurum Eyaleti pratiğinden sonra bir grup gerilla ile Doğu Kürdistan’a geçerler ve oradan da özgürlüğün diyarı, onurun meskeni, inancın-direnişin fişkırdığı yer olan Geliyê Azadi...

Geliyê Azadi’de beş aylık kamp pratiğinden sonra, Azadi heval askeri ve siyasi yönden kendisini hazır hale getirir. Newroz süreciyle başlayan düzenlemede bir bölük gerilla ile Cilolar’da mücadele vermek üzere son hazırlık çalışmalarına ağırlık verirler. Mart, Nisan, Mayıs... derken, özgürlüğün kalesi Zağroslar aşılmış, Karker dağlarından Şemzinan üzeri Cilolara yönelmiştir. Cilo, Cilo olalı özgürdü ve özgür kalacaktı. Belki bazı dönemlerde egemene mesken olmuştur, ama hiçbir zaman onlara yar olmayı içine sindirmemiştir.

Evet, Cilo yiğitler için savaşmanın ve özgürlüğe ulaşmanın meskeniydi artık!

Kamp ve pratik sahada kaldığı süre boyunca edindiği deney ve tecrübeler Azadi hevalin olgunlaşmasında ve oturaklı bir kişiliğe ulaşmasında belirleyici bir rol oynar. Grup içerisinde her zaman fedakarlığıyla tanınırdı. Azadi heval denince fedakarlık, fedakarlık denince Azadi heval akla gelirdi. Esprileriyle bir moral kaynağı olan Azadi heval, her zaman yerinde ve zamanında konuşmasını bilen bir özelliğe sahip olmanın yanı sıra, ciddiyetle de tanınırdı. Bu, eylemden faaliyetlere ve yoldaşlara yaklaşıma kadar kendisini gösteriyordu. Bunun

yanında esprileriyle de yoldaşlarına moral vermesini biliyordu.

Bir ara Geliyê Azadi’de bir arkadaş, Azadi hevale takılarak: *“Heval sen öğrenci kökenli olmana rağmen sürekli bundan uzaklaşmayı istiyorsun, çünkü genelde öğrencilerin sözleriyle pratikleri birbiriyle çelişir”* deyince, Azadi heval de *“Eğer biz devrim sonrasına kadar sağ kalırsak, o zaman bir köylü ordusunu kurar ve küçük burjuvalara karşı muhalefet oluştururuz ve pratikleriyle teorilerin çelişmesini engelleriz”* diye karşılık veriyordu...

O, ülkesinin dağlarına duyduğu derinden özlemle sevdalıydı. Sevdalıydı çünkü, özgürlüğünü dağlarda arıyor ve kişiliğini dağlarda buluyordu. Zaten Başkan APO demiyor muydu: *“Biz dağlarda kişilik arayanların hareketiyiz.”*

Bu ilke Azadi hevalin yaşam gerçekliği idi. Kaybedilen ülke ve kişiliği bulmanın savaşı veriliyordu, adı destanlara, savaşımlara, romanlara ve şiirlere konu olan Kürdistan dağlarında...

Dağlardaki yaşam, O’nun için bir kişilik özelliği halini alır zamanla. Tırmandığı her dağ zirvesinde, indiği her vadinin, her yamacın ve gölgesine oturduğu her kayalığın dibinde derin duygulara kapılır ve ülkesinin güzellikleriyle bütünleşirdi... Ruhu ve ufku genişti, ferahtı. Sabırlı, soğukkanlı ve düşünererek hareket eden bir gerilla öncüsüydü. O, grubunu geçirdiği her vadinin, her yamacın ve her patika yolun arkadaşı olmuştu. Aışmış ve öğrenmişti bu güzelim coğrafyanın özelliklerini!.. Azadi heval geçtiği her yerde bir iz bırakan, dağların gizemliliğine, güzelliğine silahıyla güzellik katan bir gerilla öncüsüydü... Henüz onaltı-onyedisedeydi, ama yıllarca tecrübeye sahip

bir komutan kadar güçlü hazırlanmıştı kendisini...

Tarih 22 Haziran 1992’ye geldiğinde bedenlerde akan kızıl kanlar eşliğinde Kürdistan ülkesinin sembolü olan dağlar, direnişe tanıklık ediyordu. Ve akan kızılkan, eskiden kalma tüm pislikleri temizliyor, çirkinlikleri yıkarak, yerine güzellik tohumlarını ekiyordu bu ülkenin topraklarına...

Azadi hevalin içi içine sığmıyor, sevinç ve kin karışımı duygular taşıyordu o gün. Neden mi, sevinçliydi... Eyleme gidecekti. Medeniyyetin en soysuz düşmanından intikam alacak ve yeni insanı yaratmaya doğru bir adım daha attıracaktı. Sevinci işte bundandı.

Ancak asıl noktaya varılmadan, düşmana karşı düzenlenecek olan baskın eylemi çatışmaya dönüşüyor ve oniki saatlik bir süreye yayılıyor. Bunun sonucunda çatışmayı ilk başlatan düşman olduğundan dolayı, inisiyatif de o ele geçirmiş ve konumlanmasını yapmıştı. Hemen hemen her tepeden ölüm kusan soğuk namlulardan mermiler yağıyor ve çılgınlıyordu. Gerilla pusuya düşmesine rağmen birçok başarıyı sağlıyordu. Bu noktada çaresiz kalan faşist cellatlar sürüsü, sıkışmışlığını havadan saldırarak gidermek isteyecek ve ondört özge can ölüm-süzler kervanına katılacaktı.

Kürdistan topraklarında şehitlerin kanı aydınlatıcı bir ışık gibi geleceğin müjdecisidir bizim için!..

Azadi hevalin ve Kürdistan devrim şehitlerinin uğruna savaşıp da hep göklerde dalgalandırdıkları özgürlük ve bağımsızlık bayrağını sonsuza dek direnişle dalgalandıracığımıza bir kez daha söz veriyor ve söz onurdur diyerek anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Cançak heval Afrin-Bülbül'de 1966 yılında dünyaya gözlerini açar.

Yurtsever ve zengin bir ailenin çocuğu olarak Halep'te büyür. Ailesi çocuklarına özen gösteren bir tutuma sahiptir. Bundan dolayı Cançak heval de ailenin etkisinde kalan bir şekillenme olmuştur. Ailenin en büyük çocuğudur. Anne ve babasına karşı saygılıdır. Kardeşleri arasında ise eşitliği sağlayan birisi olduğundan evde daha da çok sevilir. Cançak heval terbiyeli, olgun ve ağırbaşlılığıyla kendisini hem ailesine, hem de çevresine kabullendirmiştir.

Bu özellikleri O'nun okul çevresine de yansımaları yapmıştır. Öğretmenlerine ve arkadaşlarına karşı saygılı ve olgun olması, derslerinde başarılı bir seviye tutturması, etrafındaki insanlara yardımcı olması, aynı şekilde çevresinin de O'na büyük saygı ve sevgi duymasına yol açar. Okumaya ve öğrenmeye olan hevesi, üniversiteyi başarıyla kazanmasını sağlar.

Cançak heval şehirlerde Arapların arasında büyümesine rağmen, halk ve yurt sevgisinden hiçbir şey yitirmemiştir. Üniversitede İngilizce bölümünü okurken, partiyle tanışır.

PKK'nin çıkışı ve aydın kesime yönelik politikasından etkilenip okuldaki parti komitesine katılır. Böylece Cançak heval, 1988 yılında faaliyetlere başlar.

Bu dönemde PKK'nin düşüncesi, öğrenci kesimi ve çeşitli reformist parti çevreleri tarafından yoğunca tartışılmaktadır. Cançak heval bu tartışmalar içerisinde özellikle reformist ve tasfiyeci kesimlere karşı, PKK düşüncesini ve çizgisini savunarak önemli oranda bu çevreleri boşa çıkarır. Partiyle

tanışmadan önce de Kürdistan tarihi üzerinde bir derinleşmeyi sağlayan Cançak heval, güçlü özelliklerini partiden aldığı bilinçle bütünleştiren muazzam gelişme kaydeder.

Böylece hem okumasını sürdürür, hem de faaliyetlerde başarılı bir düzeyi yakalar. Bu süreç içerisinde günden güne PKK iradesiyle bütünleşir ve olgun, bilinçli, atik kişiliğiyle öğrencilerin beğenisini kazanır. Birçok öğrenciyi kısa sürede mücadele saflarında örgütler.

Bu çalışmalarındaki başarısını ve isteğini değerlendiren faaliyet arkadaşları, önünün daha da açılması ve gelişmesi açısından akademik eğitim görmesini ve Mahsum Korkmaz Akademi'sine gitmesini önerirler. Cançak heval böylece 15 Ağustos 1991'de Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Burada iki aylık bir eğitimden sonra, Parti Önderliği O'nu yeniden öğrenci örgütlemesi için Halep'e gönderir. Çabuk deşifre olmamak için, burada hem öğrenimini sürdürür, hem de faaliyetlere devam eder. Daha büyük başarı sağlayarak bu süreçte çok sayıda öğrenciyi örgütler ve ülkeye, gerilla saflarına aktarır.

Cançak heval sürekli sıcak mücadele alanına, ülkeye gitme isteğiyle doludur. Bunun etkisiyle, aile bağlarını tamamen zayıflatır ve kendini canı gönülden parti çalışmalarına verir. Parti değerlerini gözü gibi koruyan birisidir. PKK'nin öncü-militan özelliklerine uygun yapıdaki insanları tüm gücüyle eğitir ve müthiş değer verir. Görevine büyük bağlılıkla gecesini gündüzüne katarak zevkle çalışır. Oldukça yeteneklidir. Kürt kültür gruplarına kendi edebiyatı ve yetenekleriyle büyük katkılarda bulu-

Adı, soyadı: **Ethem ÖMER**

Kod adı: **Cançak**

Doğum yeri ve tarihi: **Bülbül/Afrin, 1966**

Mücadeleye katılış tarihi: **15 Ağustos 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995, Mam Reşo tepesi-Gerdiya**

nur. Her zaman çok yönlülüğü ve sosyal-kültürel gelişmeyi esas alır.

Bu çalışmalardan sonra Cançak heval, 1992 yılının başlarında yeniden Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider ve burada beş ay yoğunlaşmış eğitim devresine katılır. Bu devredeki başarısı ve olgun kişiliğiyle arkadaşları arasında saygınlık ve sevgi kazanır. Bu arada ülke istemini yoğun bir şekilde partiye sunar. Böylece 1992 yılı Ağustos sonlarında ülkeye gönderilir.

Kürdistan'ın dağlarına ulaştığında, derin yurt sevgisi ve özlemini kendisine moral gücü yapıp, aynı zamanda edebiyattaki yeteneğini de kullanarak duygu ve düşüncelerini yazıya döker. Özgürleşen Kürdistan dağları, nehirleri, vadileri, çarpıcı güzelliklerle dolu olduğu gibi, doğanın gizeminde saklı ve ancak yüce bakışlarla bulunabilecek ve kişiyi hayran bırakan harikalarla da doludur. Cançak heval küçük küçük ayrıntılara bile hayranlığını gizleyemez. Kısa sürede yazdığı birbirinden güzel şiirlerinde bunu görmek mümkündür. Cançak heval akademiden direkt Xakurkê alanına gider. Burada kısa bir süre kaldıktan sonra 1992 ihanet savaşı başlar. Cançak heval, öğrencilik

döneminde tasfiyecilere ve reformistlere karşı düşüncede verdiği mücadeleyi bu kez işbirlikçilere ve ihanetçilere karşı büyük bir fedakarlıkla savaşıyor. Yeni ve tecrübesiz olmasına rağmen, büyük bir cesaret ve azimle haftalarca silahını da kalem ustalığıyla kullanır. Savaş sona erene dek Xakurkê'de kalır. Daha sonra Zelê Kampı'na gider. 1992-93 kış dönemini Zelê'de geçirdikten sonra, baharda Zagros çadırlarına geçer. Burada hem eğitmen olarak arkadaşlara eğitim vermekte, hem de manga komutanlığı görevini yapmaktadır.

1994 yılı baharında tekrar Xakurkê'ye gider. Burada kaldığı kısa süre içinde takım komutanlığı yapar. Ancak bahar sürecinin her gerillada uyandırdığı sıcak savaş duyguları ve istemi, Cançak hevalde sürekli uyanıktır. Böylece baharın sonlarına doğru Avaşin'in Gerdi mintikasında savaş güçleri arasında yerini alır. Savaşta sabırlı, kararlı, coşkulu ve morallidir. Her yönüyle gelişmeye açıktır ve savaş konusunda çabucak yetkinleşir. Önüne hedef koyduğu konularda başarı için tüm çabasını harçar.

Partimiz 1995 yılını V. Kongre

eşliğinde zafer yılı olarak ilan etmiştir. Cançak heval bunun bilinciyle hareket ederek, kendini yeni dönemin gereklerine göre hazırlamanın uğraşısı içerisinde. 1995 yılı Mart ayında TC'nin bilinen, tarihte eşine az rastlanır kapsamda başlattığı Çelik Operasyonu, Gerdi alanında yürütülmektedir. Cançak heval, bu operasyona büyük bir kin ve öfkeyle doludur. Bir grup arkadaşıyla birlikte, düşmanın elinde bulunan Mam Reşo tepesini ele geçirmek ve mevzilerini düşürmek amacıyla tepeye saldırır. Bu saldırıda Cançak heval şehedete ulaşarak yüce şehitler kervanında yerini alır.

Cançak hevalin devamlı kullanıldığı bazı sözleri vardır ki, onun yaşam felsefesini ve inancının derinliğini ortaya koyar. *"Tarih büyük bir tiyatrodur", "Yeni ve özgür bir yaşamı kazanmak için ortaya en pahalı bedeli koymalıdır."*

Cançak heval, tarihin görkemli tiyatro sahnesinde izinde yürüyen silah arkadaşların, yeni ve özgür bir yaşamı kazanmak için ortaya en pahalı bedelleri koymaya devam edeceklerdir. Sizleri mücadeleimizde yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

Partisel çıkışın 5. Kongre ile gerçekleştirildiği 1995 yılında gerilla savaşımının tüm alanlara yayılması üzerine, faşist Türk devletinin halkımıza dayattığı çetecilik ve bu temelde geliştirdiği barbarca yönelimlerinin yanında teknik donanımı ile ardısıra gerçekleştirdiği saldırılar günden güne boyut kazandı. Partimizin de tüm bunlara “dur” diyerek yıllardır Kürdistan’da kök salan ihaneti darbelemek ve böylelikle Güney Kürdistan’da iktidar olmak için KDP’ye karşı ilan ettiği savaş sürecinde yaşanan çatışmalarda **Delil** heval kanıyla suladığı Kürdistan topraklarında şehitler kervanına katılır.

Delil heval Nusaybin’in Girmeli köyünde dünyaya gelir. Ailesi yurtseverdir.

Evin tüm işlerini kendisi üstlen-
diğinden her konuda öncü rol oynama-
maktadır. Bilince çıkardığı emek ol-
gusu, yine olgunluğu ve ağırbaşlılı-
ğı ile aile çevresinde sevilip sayıl-
maktadır. Yurtsever olan ailesi ara-
cılığı ile partiyi yakından tanıma fır-
satı bulan Delil heval, köyünde mil-
lislik görevini üstlenir. Deşifre ol-
ması üzerine 1991 yılında parti saf-
larına katılma kararını alır.

Saflara katıldığı Mardin alanında bir süre kır ve şehir bağlantılı faaliyetleri ve daha sonra da Avrupa cephe faaliyetlerine katılır. Sergilediği özlü yaklaşımları ile yoldaşları tarafından çok sevilir ve saygı duyulur. Bu süreçlerde düşmana karşı kin ve öfkesini bilinçle bütünleştirip yükselten Delil heval tekrar ülkeye dönüşüyle Zağros Eyaleti’imize gider ve sıcak savaş sahası olan Gerdiya’da savaş birliklerine katılma istemi üzerine burada yerini alır. Burada da cesaret ve fedakarlığı

ile diğer yoldaşlarına her zaman örnek olur. Çevresine karşı son derece olgun ve saygılı hareket eder. Bulunduğu Gerdiya alanında manga komutanıdır. Öncülük noktasındaki örnek kişiliği komutanlık sürecinde de kendisini gösterir.

Evet, böylesine değerli yoldaşlar öncülüğünde yürütülen savaş artık en canalcı noktasına gelmişti.

Savaşın giderek kızgınlaşmaya yüz tuttuğu bir dönemde TC ve KDP güçleri ile gerilla güçlerimiz arasında yoğun ve sıcak çarpışmalar yaşanır. Güçlerimizin düşmana vurduğu etkili darbeler sonucunda takviye isteyerek silah kaldırmak istemelerine karşın, fırsat bulan TC ve KDP, grubu çembere alarak sıkıştır-
maya çalışır. Düşmanın bu planı karşısında zor durumda kalan grubun, kahramanca savaşarak diren-
meleri sonucunda birçok yoldaşımız şehadete ulaşır. Bunlar arasında olan Delil yoldaşımız kahramanca bir direniş sergilerek şehitler kervanına katılır. Onurlu direnişte yerini alır.

Yolumuz ölümsüzlerin yoludur!

Mücadele arkadaşları

Şehit Ferhat TEPE

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Delil Bagok**
Doğum yeri ve tarihi: **Girmeli köyü-Nusaybin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi ve yeri: **1991, Girmeli köyü**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Eylül 1995, Gerdiya**

İnsanlığın yücelmesi, layık olduğu bütün güzelliklere ulaşması yolunda; her türlü gerici yaşam karşısında başkaldırarak, canını veren ve bu uğurda kan döken şehitlerimiz; kuşkusuz bizim için en kutsal değerlerimizdir. Faşist, gerici, işbirlikçi, ihanetçi bir yaşam karşısında başkaldırıp bu yaşamın kahpe kurşunlarına göğüs gererek ölüm-süzleşme, yücelme mertebesine ulaşan kahramanlarımızdan birisi de **Baz** hevaldir.

Batman, Kürdistan tarihinde kapitalizmin Kürdistan'a girmesiyle sanayileşmede dev adımlar atan ve büyük bir yerleşim merkezi konumuna gelen bir şehirdir. Bu gelişmesiyle birçok toplumsal gelişme de paralelinde gelişmiştir. Bu kitle içerisinde her türlü sınıf ve katmanlar oluşmuş, kozmopolit bir duruma gelmiştir. Bundan dolayıdır ki Kürdistan tarih gerçekliğinde her zaman kendini belirleyen ve başgösteren, iki hat olan "ihanet ve direniş" Batman'da da kendini mücadeleimize yansıtmıştır. Bu yaşamda köleliği kubel eden, kendi toplumsal gerçekliğinden uzak durmaya çalışan, yaşamın her türlü düşürülmüşlüğü, onursuzluğu kabul edip, düşmanla el ele vererek her türlü ilerici görüş karşısında en büyük engel teşkil eden ihanetçi çizgi ve bunun karşısında beliren, temsili ni Agitlerin yaptığı, içinde fedakarlığı, kahramanlığı, cesareti, onuru, şerefi, özgür insanı, en yüce yaşamı barındıran direnişçi çizgi olmuştur.

İki kutbun zıtlığı bir ortam içerisinde Baz heval orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir, bütün Kürdistanlı çocuklar gibi yaşamın gerçekliğinden habersiz büyür. İlk olarak faşist sömürgeciliğin barbar politikasıyla okul ortamında tanışır. Gördüğü bazı gerçekleri kabullenmeyip okulu bırakır ve ailenin geçimine katkıda bulunmak için şoförlük yapmaya başlar.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin o

görmekli yüce darbelerinin gün be gün Kürdistan'a yayıldığı ve Kürt kitlelerini direnişe davet ettiği kutsal çağrı Batman'da da 1990-91 süreçlerinde uç noktada seyrederek. İşte bu kutsal davetin şerefli bir misafiri olmak amacıyla Baz heval gerillaya katılım kararı alır ve 1991'in sonunda Zap'a gider. Burada temel eğitim devresini görür. Bu süreçte güçlü fiziği, fedakarlığı, görevlere gönüllü yaklaşımı, cesareti dikkatleri çeker. 1992'de Taktik Savaş Birliği'ne katılır. Belinde taşıdığı 500 BKC mermisi ve silahıyla her zaman önde yürür. Çünkü, hep öncü olma arzusuyla doludur. 1992'de işbirlikçilerle yapılan Güney Savaşı'nda Çukurca'da ihanete yönelik eylemlerde yerini alır. Bu süreçte kendisinde ihanete karşı var olan kin, intikam, nefret duyguları daha da pekişir. Kış sürecinden sonra Kaşura alanına geçer. Bu alanda ihanet ve işbirlikçilik kurumlaşmaya çalışmaktadır. Alanın onca zahmetine, zorluğuna aldırmadan yine BKC'siyle bu ihanet kurumuna kin, intikam kusmak için, fedakarlığını ve cesaretini konuşturmaya hazırlanır. Şunu söyler: "*BKC ve B-7'lerin namluları konuşmadan ve olmadan, Türk ordusu yola gelmez.*" Artık 1993 Atılımı başladığında Kaşura'da yapılan en başarılı eylemlerde göz doldurur. Attığı her merminin düşmanın faşist politikasına inen bir darbe olduğu bilinciyle silahıyla bütünleşir, coşar ve kinini boşaltmaya çalışır.

Alanda yapılan bütün eylemlerde, PKK çizgisinde doğru bir gidişatı yakalamayı hedefleyerek, eylemlerde Türk ordusuna korku saçar. Şehit arkadaşların yerde kalan malzemelerini kaldırır. Yalnız şanssızlık bu noktada Baz hevalden yanadır. Malzemelerin içinde bulunan bir bomba patlar ve kendisi ağır yaralanır. Tedavi için Güney'e gönderilir.

Bu durum karşısında hep: "*Ken-dimi ispatlayıncaya kadar vicdanım rahat olmaz*" diyerek bir an önce

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Baz**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

sonu

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Şeladizê**

tekrar savaşa dönmek için kendini dayatır. 1994'te yine Kaşura alanına geçer. Bu yaralanma fiziki olarak Baz hevali etkilemiş. Ama irade, moral, azmiyle yine en ön saflarda yer almayı esas alır.

Tarih 20 Ağustos 1994'tür. Yapılan başarılı bir eylemden sonra "Çiyayereşke" olayı yaşanır. Bu olayda kendisi ve bir grup arkadaşla sağ kurtulmayı başarır ve operasyon alanının etrafında dönüp arkadaşlara ulaşmaya çalışır. Bu süre 4-5 gün devam eder. Arkadaşları bu grubun şehit olduğunu zanneder. Ama yine Baz heval önde grupla beraber noktada belirir. Bu olay artık düşmana olan kin ve nefretinin had safhaya ulaşmasına yol açar.

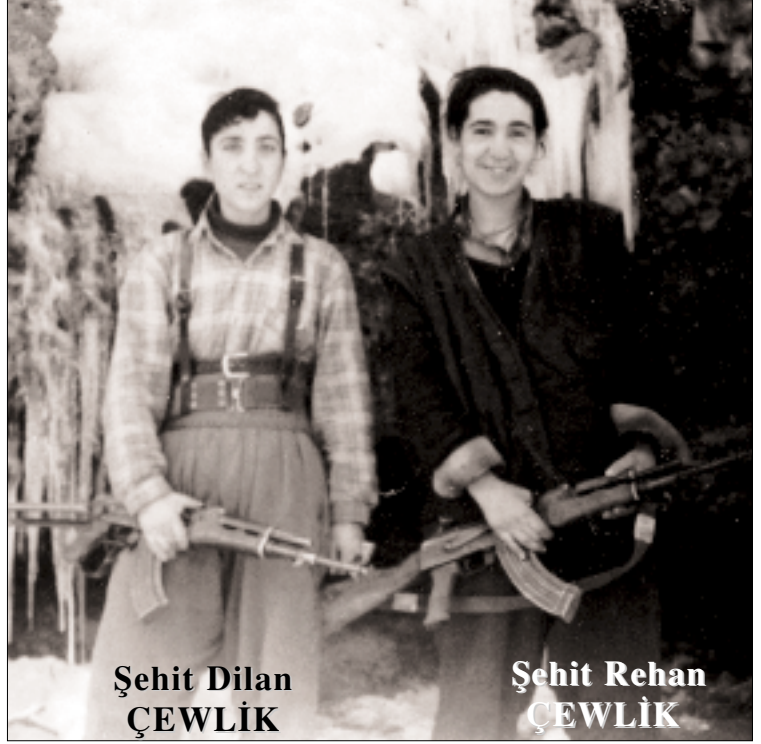
1995 Kongre sürecinde Oşre'ye geçer. Burada manga komutan yardımcılığı yapar. Belli bir süre sonra kadro eğitimine katılır. Eğitimden sonra hareketli tabura geçer. Artık bu O'nun için çok büyük bir şans ve umuttur. Baz heval özelliklerinden hiçbir şey kaybetmemiş eğitimden aldıklarıyla bunları pekiştirerek büyük bir iddiayla pratiğe yüklenir.

Tarih artık 2. Güney Savaşı'nın başladığını yazıyordu, ihanete karşı duyduğu kinin, intikamın ve tarihi hesaplaşmanın zamanı gelmiştir artık. Ve hedef Şeladzê'dir. İşte bu noktada yine önde, kendini satan, hain işbirlikçi çizginin, PKK'ye sıkıldığı kurşunlar karşısında göğüs gererek Agitlerin çizgisi olan yüce kutsal yaşama ve ölümsüzlüğe doğru yürümüştür.

Baz heval, devrimciliği boyunca hep fedakarlığı, güçlü fiziği, cesareti, çok derin yoldaşlık sevgisi, lafazanları sevmeyen ve sessiz, kendi halinde, saf yapısıyla fizikmen içimizden ayrılıp, kalbimizin ve ruhumuzun içindeki tahta oturup şehitler kervanına katıldı.

Anınız mücadelemize ışık tutacaktır.

Mücadele arkadaşları

**Şehit Dilan
ÇEWLİK**

**Şehit Rehan
ÇEWLİK**

*İnsan yirmisindeyken
neden ölmek istediğini bilir
fedakarlığa değer bir ideal bulmuşsa
yaşamını vermektan korkmaz.
Bir alev dansıdır sürer
yüzyıllardır bu topraklarda.
Toprak biçer
ama aşk yok...
evlatları var dönmez
MED yurdundan.
Çünkü evlatlar ölmez kavgada.*

Azad heval, orta halli
bir ailenin çocuğu ola-
rak dünyaya gelir.

Yurtsever bir yapıya sahip olan Azad heval, uzun süre metropol-lerde kalır. İnşaatlarda işçi olarak çalışır. Bu sırada Kürt halkının metropollerdeki durumunu görür. Düşmanın halkımıza çektiirdiklerini gördükçe ulusal kurtuluş mücadelemize bir adım daha yakınlaşır. Düşmana büyük bir kin ve öfke duyar.

Antalya'da bulunduğu dönem mücadele saflarına katılmaya karar verir.

1992 yılında Haftanın alanından partiye katılır. Burada bir devre eğitim görür. Bu sırada Güney Savaşı başlar. Güney Savaşı'nda ihanete karşı büyük bir kinle, intikam hırsıyla savaşı. Bu savaş Azad hevale çok şeyi öğretir, büyük tecrübeler kazandırır.

Azad hevaldeki inisiyatifini kullanma, savaşı iyi izlemesinden kaynaklanıyordu. Haftanın'deki bir eylemde grubun komutan yardımcısı olarak eyleme girer. Komutanın yaralandığını gördüğü an hemen fırlayan Azad heval, görevin aksamadan başarılmasını, yerine getirilmesini sağlar. Yine Karadağ'daki bir çatışmada düşmanın elindeki bir tepeyi ele geçirerek yedi yoldaşının hayatını kurtarır.

Hakkari'deki bir çatışmada yoldaşlarının hayatını kurtarmak için yine en ön saflarda çarpışmaya girer. Savunmada kalıp arkadaşlarının geri çekilmesini sağlar ve çarpışma esnasında şehitler kervanına katılır. Çatışma başarıya ulaşır ve 70 arkadaşın hayatı kurtulur. Düşman bir sonuca ulaşamaz.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Suçlu Ayağa Kalk!

Açıyoruz tarih
sayfalarını
birer birer
okuyoruz
yeniden
savunmasını
dilinden asılan
Kürt gencinin

taktir-i sukûn'dan
Dersim Kanunu'na
yargılıyoruz
'yargılayan'ları
suçlu ayağa kalk!

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi:

Doğubeyazıt, ...

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**

Bervarsevdin mıntıkası/ Hakkari

Mücadele arkadaşları

Jêhat heval, Iğdır'ın Horgof köyünden 1991 yılında bir grup arkadaşla birlikte gerillaya katılır. Orta halli, yurtsever bir ailenin çocuğudur. Köyde fiziki güçlülüğünden dolayı, tüm köy çocukları üzerinde hakimiyet kurar, asi gençliği, deli dolu özellikleriyle kolay zaptedilmeyen bir insandır.

1994 yılında Şehidan bölgesinde kış eğitimi sürecinde bir platformda şunları dile getirir: “Herkes babamdan korkar, babam da ben-den korkardı.” Soğukkanlılığı ve çalışkanlığıyla tüm köy ve yakın çevresinin sempatisini kazanmıştır. Alanda yaşanan gerilla eylemliliği, halkta yurtseverlik duyguları uyandırmış, birçok katılım gerçekleştirmiştir.

Jêhat heval mücadeleden etkilanmış “Artık bireysel kabadayılık benim için bir hiçtir. Gün namus ve şeref günüdür, ben de gerilla saflarında yerimi almalıyım” diyerek kararını verir.

1992’de Perixan karakol baskını eyleminde büyük irade ve azimle ön cephelerde savaşır. Birçok değerli yoldaşların şehit düşmesi, O’nu anılarına bağlılığın gereğini yerine getirmek için yaşama, yoldaşlara, askeri kişiliğini güçlendirmesine götürür. Eğitim faaliyetlerine ağırlık vererek, partinin askeri, siyasi ideolojik, politik çizgisinde daha fazla yoğunlaşarak kendini geliştirir. Jêhat heval, doğal bir komutandır. Değerlere yaklaşımdan, düzen, disiplin, yoldaşlık ilişkilerine, devrimci yaşamın bütün ayrıntılarıyla üzerinde duruyordu. Süreç içerisinde takım komutan yardımcılığı görevini üstlendi. Görevinde titiz ve başarılıydı. Silaha hakimiyetle tanınırdı. Bütün silahlara karşı duyarlılığı ve merakı O’nu birçok silahla tanıştırmış ve uzmanlaşmıştır.

1993 baharında Yüksekova-

Esendere yol kesiminde B-7 ile düşman panzerini imha eder. Bir başka eylemde 1200 mermiyle düşmanı pasif savunmaya çeker, düşmana birçok kayıp verir ve kayıpsız geri çekilerek başarı elde ederler.

O’nun sadece eylemde değil, yaşamın her anında olgun kişiliği ve görev bilinci, tasarım gücü, pratik uygulayıcılığı ve zekiliği, yaşamın en zor anlarında cesaretle, sakinlikle, yaratıcılıkla sonuç alması özelliklerini görmek mümkündür.

Birgün bölük komutanı, Jêhat hevali yanına çağırarak “Sen ve bir arkadaş Yüksekova’da bulunan azılı çetelere yönelik eylemde bulunacaksınız” demişti.

Halkımızın kanına girmiş, satılık düşman ajanlarını cezalandırma görevi gözüpek bir planlama gerektiriyordu. Jêhat heval, görevi coşkuyla karşıladı. Kısa sürede şehire iner, sivil elbise giyer. Uzun zaman izlediği düşmanın zayıf noktalarını keşfeder.

Şehir komitesiyle ilişkiye geçer. Şehir yaşamından sıkılır ve bir an önce özgür dağların doruklarında şahinler gibi dolaşma, savaşma duygusuyla sabırsızlıkla, yoldaşlarının özlemini çeker. Bir haftada bütün hazırlıkları ustalıkla tamamlar ve büyük bir başarıyla uygulamaya geçirerek, kesin sonuç alır. Tüm çevre halkı, bu eylemi coşku ve sevinçle kutlar ve katılımlar gerçekleşir.

Geri çekilme sırasında, köye gece ihtiyaç temini için girerler. Orada grubundan kopan arkadaşlarla karşılaşır. Çarçel alanından gelmişlerdir. Köyden birlikte çıkıp birliğe varmak için yola koyulurlar. Alanı iyi tanıyan Jêhat heval, kopan arkadaşların yorgunluğunu göz önüne getirerek Faysal adında yurtsever bir köylünün arabasıyla gitme kararını alır. Birkaç köyü geçtikten sonra, Aliova köyü ya-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Jêhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1991,**
Horgof köyü / Iğdır
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran**
1995, Ertuş köyü/ Oramar

kınlarında düşman pususunu farke-
derler. Jêhat heval arkadaşlara ara-
badan atlama talimatını verir, ama
kendisi kapının bozuk olduğu için
atlama imkanı olmaz. Kapı ancak
dışarıdan açılmaktadır.

Araba gittikçe düşmana yakla-
şır. Kendini arabadan atan Şiyar ar-

kadaş kurtulur. Düşman “Dur, far-
ları söndür” komutunu verir, araba
durur. Düşman “Aşağı in” der. Jê-
hat heval soğukkanlılığını koruyarak
düşmana “Kapı bozuktur açılmı-
yor, lütfen siz açar mısınız?” diye
karşılık verir. Yol kontrol subayı ve
eri kapıyı açar açmaz Jêhat heval

kleşiyle tarayarak ikisini de öldü-
rür. Düşman panik ve korku içinde-
dir ve olaya bir anlam veremez. Bu
esnada Jêhat heval hızla arabadan
ayrılır. Yanında bulunan heval
Faysal, düşman tarafından katledi-
lir. Jêhat heval, daha sonraları sila-
hının tutukluk yapmasından yakı-

narak Faysal hevali kur-
taramadığı için hep O’nu
düşünürdü. Kırsalda Şi-
yar arkadaş ve bir milisle
karşılaşır. Alan hakkında
bilgi edinir. Kendini sa-
vaşa göre hazırlar. Düş-
manın kapsamlı operas-
yonları içinden geçerek
birliğine ulaşır.

Jêhat hevalin birçok
değişik eylemlerinden bi-
ri de; 1994 Eylül’ünde
gerçekleşen Dirişke eyle-
midir. Karakol tepesi ele
geçirilip ağır silahlarla
taciz edilecektir. Jêhat
heval B-7 yardımcısıdır.
Eylemde inisiyatifi kulla-

narak B-7’yi çalıştırır. Bir başka B-
7 çalışmadığı için onun da roketle-
rini yanına alarak karakola onüç
roket atar ve tam isabetle vurur.
Karakol tamamen tahrip olmuş ye-
di asker ölmüştür. 1994 yılında
Parti Merkez Karargahı tarafından
bir devre eğitim için Avaşin’e çağ-
rılır. Eğitim sürecinde birçok eksik
ve yetmezliklerini, yönetim tarzını
gözden geçirir. Kendine yüklene-
rek önemli değişimler yaşar. Devre
sonunda takım komutanlığı görevi-
ni üstlenir. Görev sürecinde, sürece
karşılık veren başarılı eylemler
gerçekleştirir.

1995 Haziran ayında Oramar
Ertuş tepesindeki eylemde yiğit
yoldaş şehadete ulaşır.

Anıların, mücadeledeki kararlı-
lığın ve coşkun yolumuzu aydınla-
tan bir meşale gibi yanacaktır.

Mücadele arkadaşları

Şehit Aydın

“PKK’de Yaşamın Tek Şartı,
Düşmanı Boy Ölçüştürme Şartıdır.
PKK’nin Büyük Şehitleri
bunun ifadesidir.”

Başkan Apo

Kürdistan tarihinde gelişen isyanlara maddi ve manevi yardımlarını esirgemeyen, isyanı süreklileştiren Serhat yöresi, özellikle Ağrı İsyanı'nda rol oynar. O zamandan şimdiye kadar yurtseverliğiyle tanınan, devrimci potansiyelin yoğunluğuyla bilinen Malazgirt halkı, mücadelemize başlangıcından bugüne kadar sempatiyle bakmıştır. Bununla yetinmeyip katkı sunması ve güç vermesiyle bilinir. Günümüzde ise savaşçı katılımında önemli bir merkez durumundadır. Şehitlerin diyarı, serhıldanların doruk noktası olan Malazgirt halkında yurtseverliğin güçlü olmasından dolayı, yöre çok duygulu, saf, temiz bir yaşam tutkusuyla doludur. **Sipan** heval böyle bir ortamda doğup büyümüştür. Yurtsever ve varlıklı bir ailenin çocuğudur. Lise yıllarında ailesinin konumundan dolayı bu yıllarda siyasetle tanışır. Başlangıçta bazı olgulara anlam veremez, ama inatçı özelliğiyle öğrenmek için araştırma ve incelemelere girişir. Bunun sonucunda davranışlarında belli bir olgunluk, buna bağlı olarak da kin ve öfke duygularının kabardığı yılları yaşar. Ailesinin istemi üzerine İstanbul'a gider. Ülkesinden aldığı duygularla giden yoldaşımız, oradaki yaşamı gördüğü andan itibaren kendisinde ülkeye geri dönme istemi doğar. Buradaki insanların ilişkileri, yaşam tarzları O'na çok yabancı gelmişti. Çünkü insanlığa ait bir şey yoktu. Ağabeyinin istemiyle orada kalır. Ağabeyinin alanda çalışan arkadaşlarla ilişkisi olduğu için yoldaşlarla tanışır. Kısa bir süre sonra alan çalışmalarına katılır. Faaliyet yürüttüğü süreç içerisinde işçi kesimiyle ilişki geliştirme, örgüte katma yönü dikkat çekiciydi. Sipan

heval anlatımlarında bu insanlara bir şeyler verirken, çok şeyler aldığını belirtir. Bu ilişkiler daha sonra yoldaşımızda emekçi özelliklerin ön plana çıkmasını sağlar.

Artık İstanbul, kendisi için başlangıçta olduğu gibi son dönemlerde de anlam ifade etmediği için devamlı şunu söyler: "İnsanlık burada batağa gömülmüştür". İnsanlığın kurtuluşunu dağlarda bulur. "Dağlardaki özgürlük kokusunu ta buradan alıyorum. Bunun için biran önce olmam gereken yerde olmalıyım" mantığıyla hareket edip ülkeye dönüş talebinde bulunur. Bu istemi kabul edildikten sonra 1991 yılında o özlem duyduğu dağlara ve yoldaşlarına kavuşur. O artık bir özgürlük savaşçısıdır.

Sipan heval Botan Eyaleti'mizde ilk defa üniformalı ve silahlı gerilla ile karşılaşır. O da tüm yeni gelen savaşçılar gibi askeri üniformasını giyer, silahını eline alır. Yıllarca kavuşmak isteyip de kavuşmadığı özgürlük silahına kavuşunca heyecan ve mutlulukla "ülkemin özgürlüğü ve kurtuluşu bu namludan geçer" demişti. Siyasi ve askeri eğitimini başarıyla tamamladıktan sonra Zagros Eyaleti'nin Hakkari alanına gider. Bu alanda çeşitli faaliyetlerde bulunduktan sonra görev gereğince eyaletin hemen hemen her alanında çeşitli düzeylerde görev ve sorumluluklar alır.

28 Ağustos 1995 tarihinde ihanetçi ve işbirlikçilere karşı açılan savaşımızda ilk baştan şehadetine kadar olan süreç içerisinde aktif olarak rol alır. Savaşımızın odaklaştığı bir yer de Kurêjahro dağıydı. Bu dağ adı gibiydi. Sarp, geçit vermez ve Şeladizê'ye hükmeden bir yücelikteydi.

Sipan hevalimiz burada kurulan

Adı,soyadı: ...
Kod adı: **Sipan**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt/Muş, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 1995, Şeladizê**

savaş karargahında morali, coşku-
su, heybeti ile etrafına umut saçı-
yordu. Savaş bölüğü hazırlıklarını
yapıyordu. Şeladzê kuşatmaya alı-
nacaktı. Bunun hazırlıkları yapılmış,
herkes büyük ani ipe çekiyordu.
Daha sonra eylem düzenlemeleri
yapıldı. Yaklaşık olarak dört-
yüze yakın arkadaş düzenlemeye
yer alıyordu. Şeladzê'ye saldırı
yapacak grubun komutanlığının birinde
Sipan heval vardı. Akşam karanlığı
çökerken gerilla, karanlığa bürünen
Şeladzê'yi aydınlatmaya gidiyordu.

Gecenin zifiri karanlığını, doğ-
kalar, BKC'ler, B-7'ler ve insanlar
aydınlatıyordu. Aydınlığa bürün-
müştü her yer. Artık ülkemizde
ihanet ve işbirlikçiler değil, özgür-
lük savaşçıları konuşuyordu. On-
lardan biri de Sipan hevalimizdi.

Kuşatmanın üçüncü gününde iş-
birlikçilerin elinde olan stratejik
tepenin düşmesi gerekiyordu.
Çünkü savaş orada düğümlenmişti.
Bu düğümü çözmek gerekiyordu.
Bunun bilincinde olan Sipan heva-

lin planı ve önerisi yoldaşlar tara-
findan uygun görüldü. Alınan ka-
rardan sonra Sipan heval öncülü-
ğünde bir grup arkadaş şahinler gi-
bi ihanetçilerin üzerine daldılar.
İhanetçiler neye uğradıklarını şaş-
ırdılar. Onların paniğe düşmeleri
üzerine, Sipan heval yıldırım gibi
saldırıya geçti. Attığı her bombada
ihanet parçalanıyordu.

Sipan heval hedefini imha et-
miş, görevini yerine getirmişti. Ar-
tık ihanetçilerin mevzilerine girilip
silahlar kaldırılacaktı. Bu esnada
kör bir kurşunla Sipan heval yara-
lanır.

Bir grup yoldaşımız yaralı olan
Sipan hevali omuzlayıp karargaha
getirirler. Karargaha yaklaşırken
Sipan heval şehadete ulaşır.

Sipan hevalimiz amacına ulaş-
mıştı; amacı bu tepede ihaneti
gömmekti, bunu da başardı.

Sipan hevale olan bağlılık andı-
mız, başarmak ve bunu zaferle taç-
landırmak olacaktır.

*Savaşı geliştirenler
hayatlarını ortaya
koyuyorlar. İnançlarını
ortaya koyuyorlar,
özlemlerini ortaya
koyuyorlar ve en yüce
mertebeğe ulaşıyorlar. Bize
düşen onlara sadık kalmak,
devrimci anlam verebilmek,
iyi sözcü olmaktır.*

Başkan Apo

Mücadele arkadaşları

Çekdar heval 1973 yılında Nusaybin'in Kender köyünde dünyaya gelir. İlkokulu köyünde okur. Ailesi yoksul olduğu için, metropollere gider. Aileye katkıda bulunmak için çalışır.

Nusaybin'de TC'nin sömürüsü ve asimilasyonu az olduğu için yurtseverlik gelişkindir. Halk gerillaya, Kürdistan'a ölürcesine bağlıdır. PKK'nin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, Nusaybin'de boy vermiştir. 1992 yılına gelindiğinde serhıldanlar olmuş, halkın partiye bağlılığı gelişmiştir. Buna karşı düşmanın yapmış olduğu katliam, zulüm, işkence, halkın başını eğmemiştir. Çekdar heval halka yapılan zulme ve işkenceye dayanamayarak özlem duyduğu, hasret kaldığı gerillaya kavuşur. Daha önce partiye katılan abisinin şehit olduğunu duyunca düşmana büyük kin, öfke duyar, intikamını kat be kat büyütür. Çekdar heval Haf-tanin'e gittiğinde dağlara, doğaya adeta bağlanır. Araziyi iyi tanıma ve öncü olma özelliğiyle daima öndedir.

Kararlı, inançlı, fedakar ve her şeyden önce cesaretlidir. 1992 yılında ihanet boy vermiştir. Çekdar heval, Güney Savaşı'na katılarak büyük başarılar elde eder. Görevlerinde morallidir.

Kürdistan tarihi bize iki miras bırakmıştır. Biri ihanet, diğeryse direniş. Çekdar heval Güney Savaşı'nda büyük tecrübe kazanır. Kürdistan'ın ve insanlığın yalnız PKK'nin başlattığı ulusal kurtuluş mücadelesiyle kurtulacağına inanmıştır. Güney Savaşı sona erdiği zaman Çukurca'ya gider. Gerilla güçlerimiz 1994'te düşmanın operasyonlarına karşı savaşı. Bu savaşta büyük başarılar, kahramanlıklar sergilenmektedir. Çekdar heval için savaş, yaşamın vazgeçilmez bir parçasıdır. "Savaşla kurutulmuş olur" der. Mücadeleye dört elle sarılır. Bir yandan büyüyen intikam ve öfke duygularını düşmana boşaltır, bir yandan da yoldaşlara saygı ve sevgisini artırır.

1995 yılında, baharın gelmesiyle birlikte yapılan düzenlemede Kasırga

Hareketli Taburu'nda yer alır. İlk olarak Gerdiya'ya gider. Taburda moralli, fedakar ve cesurdur. Düşmana karşı Gerdiya'da fırtına gibi eser. Doğa ve dağlara olan sevgisi ve ülke aşkı yücedir. Heybetli Avasın ve Basya suyu bu doğanın doruğunu oluşturur. Dağların eteklerine uzanan patika yollar, doyum olmaz buz gibi sular tabiatın vazgeçilmez eseridir. Gerdiya, doğanın sevgisiyle dolmuştu. Çekdar heval "Bin yılların intikamını alacağız ve hesap soracağız düşmandan" der.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin geçtiği 1995 yılı, Kürdistan'da zafer yılıdır. Bu yıl alanda gelişen eylemler düşmanı korkutmuştur. Yaz hamlesi yapabilmek için Bêsosın Karakolu'na eylem hazırlığı yapılır. Zagros Eyaleti'nin rolü büyüktür, kilit noktadır. Eyleme gidildiğinde Çekdar heval çok morallidir, düğüne gider gibidir. Eylem düzenlemesinde saldırı grubunda yer alır. Düşmana olan kin ve öfkesini bir kere daha kusacaktır. Parola büyüktür. Kürdistan'ın bir ucundan diğer ucuna: Dersim, Zagros'tur. Bu parola mutlaka zafer parolası olacaktır.

Eylem için herşey hazır. Gece saat on. Eylem başlamıştır ve kapsamlıdır. Çekdar öyle saldırmaktadır ki, düşman şaşkına uğramıştır. Düşmanın kalesi yerle bir olmuştur. Kayıpları büyüktür.

Fakat aniden ulaşan haberde Çekdar hevalin şehadete ulaştığı söylenir. Çekdar heval de şehitler kervanına katılmıştır. Bir yanda eylemin sevinci ve başarısı, diğer yandan Çekdar hevalin şehadeti arkadaşları üzüyordu. Çekdar heval son nefesinde bile zafer sloganı atar: "Dersim'e bin selam!" Taburun ilk şehidiydi. Çekdar heval savaşında kahramanlıklar elde ederek vedalaşmasını zaferle yapmıştı.

O, tarihe damgasını zaferle vurdu. Şehadeti büyük kayıptı ve güneş gibi parladı gökyüzünde.

Çekdar hevalin şehadeti daima parlayan bir meşale olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Abdulrezak AYYILDIZ**

Kod adı: **Çekdar, Said**

Doğum yeri ve tarihi: **Kender köyü-Nusaybin, 1973**

Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1992**

Şehadet tarihi ve yeri:

15 Haziran 1995, Ortaklar karakolu (Bêsosin)

Vesim heval, Digor'un bir köyünde dünyaya gelir. Köylü kökenli bir ailenin çocuğudur. Ailesi geçimini hayvancılıkla sağlıyordu. Daha küçük yaşlarda gerillaya sempati duyar, gerillayı görmek için çabalar.

Digor'un yüksek yaylalarına, serin ve soğuk sularına doyum olmazdı. Bu yayla ve sularla Digor'un güzelliği, Serhat'a ayrı bir güzellik verirdi. Serhatlılar yurtseverliği, yıllardan beri bağlılığı hiçbir zaman kaybetmemişlerdir. Düşmanın Serhat yöresinde yaptığı katliamlar, asimilasyon politikası bütün halkı kin ve öfkeye götürüyordu.

Vesim heval ilkokulu köyde okudu. Düşmanın yaptığı zulüm ve işkenceler halkı yıldırmıyor, aksine partimize bağlıyordu. Vesim heval, işkenceye, zulme, baskıya karşı kin duyuyordu. Okulu beşinci sınıfta bıraktı. Kurtuluş mücadelemiz Vesim hevali kendine çekiyordu. Vesim heval alanda bulunan gerillalarla buluşup saflara katılma kararını verdi. Bir gerilla olarak özgürlük dağlarına kendini verdi. 1991 yılında gerilla üniformasını giyerek, savaş alanına gitti. Bir süre savaş alanında kaldıktan sonra, Xakûrkê'ye gönderildi. Partinin eğitim devresine katıldı. Eğitimden aldığı bilinç, tecrübe O'nu daha da güçlendirdi. Düşmana olan kin ve öfkesi daha da yükseldi.

Yaşamda görevlere her zaman koşar, fedakar, örnek bir arkadaşır. O'nun sıcaklığı, fedakarlığı O'nu komutanlığa kadar götürür. Kısa zamanda manga komutanlığına atandı. 1992 yılında Güney Kürdistan'da ihanet yine boy vermiştir. 1992 son baharında ihanetle Xakûrkê'de iç içe yoğun bir savaş yaşanır. Vesim heval ilk etapta savaşa fiili olarak katılmaz. Henüz savaşta pişmemiştir. Yine de Vesim heval dayanamaz, durmadan savaşı dayatır ve kısa bir zaman sonra fiili olarak savaş alanlarında yer alır. Vesim heval, savaşta

cesareti, kahramanlığı, fedakarlığı öğrenir. Savaş O'na tecrübe kazandırır. Vesim heval ön cephelerde ihaneti kırmak için savaşılmaktadır. Hiç durmamaktadır. O tepeden diğer tepeye koşar, ihanetin ilerlemesine engel olur. İhaneti orada parçalamak ister. Yoldaşlık ilişkilerinde sonuna kadar saygı ve sevgiyi bırakmaz. Özgürlük için yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Toprak sevgisiyle coşuyor, mavi gözleri insana öyle umut veriyordu ki, tüm varlığını partiye bağlamıştı. Başarı için her türlü zorluğu aşıyordu. Davranışlarıyla, yaşamıyla, savaşçılığıyla manga komutanı olur.

1993 yılında Çukurca alanına gider. 1993-94 kışında Oramar alanında, ülke içinde üslenirler. Bu alana geldiği an, hemen araziye tanımak ister. Her zaman öncü olmak, önde yürümek onu sevindirir. Bu alanda kısa bir süre içinde arazinin hemen hemen her yerini tanır. Çukurca alanında 28 Ocak 1994'te düşman imha amaçlı, geniş kapsamlı bir operasyon düzenler.

Yaşanan çatışmalar, büyük fedakarlıklara sahne olur. Düşmanı yüzlerce kayıp verdirilerek geri çekilmeye zorlarlar. Vesim heval bu çatışmalardan edindiği tecrübelerle 1994 yılında Çukurca'daki Zap alanına gider. Düşmanın bahar aylarında bu alana yönelik yaptığı operasyonlar yoğunlu. Düşman güçleri bir gün boyunca yoğun saldırılarda bulunmalarına rağmen, Vesim hevalin de olduğu tepeli alamamışlardı. Tepedeki direniş, düşmanı korkutuyordu. Bu sırada düşmanın bir kör kurşunuyla Vesim heval yaralanmıştı. Yaralandığı sırada savaş daha da şiddetleniyordu. Karanlık basmadan arkadaşlara ulaşmak istiyordu. Diğer arkadaşları savaşıyordu, bir yandan da O'nu getirmek istiyorlardı. Vesim heval arkadaşlarına şöyle seslendi: *"Siz orayı faşist Türk ordusuna mezar etmelisiniz. Ben kendim giderim"*

Adı soyadı: ...
Kod adı: **Vesim, Digor**
Doğum yeri ve tarihi: **Digor, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Serhat**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Sideka tepesi-Çemço**

Karanlık basmıştı. Vesim heval karanlıkta arkadaşlarının yerini tam bilmediğinden dolayı onlardan kopmuştu. Bu kopuşu altı-yedi gün sürdü. Yaralandığı anki tavrı O'nun partiye olan bağlılığını gösteriyordu. Partimizin tüm yoldaşlarımıza verdiği irade, güç, bağlılık Vesim hevali yaralı olduğu sürede ayakta tutmuştu. Güçlü duruşunu sonuna kadar götürdü. Yedi günden sonra canından çok sevdiği yoldaşlarına ulaştı. Vesim heval hemen doktora götürüldü. Kısa zamanda iyileşti. İyileştikten sonra hemen pratiğe gitmeyi düşünür. Çünkü düşmana duyduğu kin, Vesim hevali pratiğe çeker.

Pratik denince, O'nun aklına hep Geliye Zap geliyordu. Vesim heval arkadaşlara yetişir yetişmez hemen öneri getirir. "Ben Zap vadisine gideceğim" der. Arkadaşlar nedenini sorduğunda, "Biz orada özgür dağlarımıza kan dökmüşüz. Kan döktüğümüz yere, düşmanın girmesine izin vermeyeceğiz. Oradan aldığım kin ve öfkeyi o dağlarda düşmana boşaltmalıyım" der. Bu konuşma ardından Vesim heval yine yaralandığı yere gider. Vesim heval alana ulaştıktan sonra, düşmanın bir operasyonu başlar. Kısa çatışma yaşanır. Çatışmada düşman geri

çekilir ve Vesim heval tekrar aynı alanda yarananır.

Yaralanması ardından Güney'e geçer. Tedaviden sonra Zagros Eyaleti'nde oluşturulan alaydaki 2. Kasırga Taburu'nda yer alır. Bu tabur Oramar alanında kısa bir süre faaliyet yürüttükten sonra alanda Türk ordusuyla çatışmalara girer. Bu çar-

tabur olarak Kuzey'den Güney alanına geçen taburda Vesim heval de vardı. Tabur alana ulaştığı zaman, Şeladizê kuşatmasına katıldı. Vesim heval Şeladizê'de yapılan eylemlerde her zaman ön saflarda yer alıyordu. Şeladizê'de ihanetin yaptığı son operasyon, Çemço alanına kadar ilerlemişti. İhanet Side-

ka tepesinde direnişçi militanlarla karşı karşıya geldi. Her an, her gün yapılan saldırılar, imhalar ihaneti beter ediyordu. Direniş militanları, Sideka'nın stratejik bir tepesine saldırı planı yapmışlardı. Tepe üzerinde düzenleme olmuştu. Tüm arkadaşlar sıradaydı. Düzenlemeler okunuyordu. Vesim heval adının okunmasını bekliyordu. Adı saldırı grubunda okunan Vesim heval, bu sevinçle tepe üzerine gitti. Tepeye saldırı sırasında, ihanetin beyninde bir bomba gibi patlamıştır. İhanetin bir kurşunuyla Vesim heval, şehadete ulaşır.

Vesim heval şehadete ulaşmıştı, ama halen içimizdeydi, içimizde ya-

şıyordu. Vesim hevalin partiye bağlılığı, mücadeleye olan inancı, savaşımızda büyük zafer destanı yaratmıştır. Şehadetine kadar bağımsızlık uğruna savaşmıştır. Şehitler daima yolumuzu bir meşale gibi aydınlatıcaktır.

Mücadele arkadaşları

Güneyli şehit Azime

pışmalarda Vesim heval her zaman ön saflarda yer alır. Vesim hevalin cesareti, kahramanlığı arkadaşlara örnektir.

26 Ağustos 1995'te ihanet yine boy vermişti. Güney Kürdistan'da emperyalizmin temel aracı olan güçleri ise bunlara yol vermiyordu. Bu direnişe katkıda bulunmak için

Ayhan heval daha küçük yaşlardayken gerilla saf- larına katılır. Yaşının kü- çük olmasına rağmen yaşamdaki ça- lışkanlığı görevlere kararlı ve kopa- rıcı bir şekilde gitmesi, zorluklara al- dırmadan gösterdiği canlılık, coşku ve üstün moral gücü çevredeki tüm arkadaşı ve komuta yapısının dikkati- ni çeker. Herkes O'ndan büyük bir askeri komuta kişiliği çıkacağına ina- nır. Çünkü sergilediği tavırlar, bit- mez bilmeyen enerjisi, yüksek coş- kusu ve iradesi tam bir komutana ya- raşır biçimdedir.

Bu temelde büyük gelişmeler gösterip yüksek komuta kişiliğine rahatça ulaşması ve yönetici özellik- lerini edinmesi için Eyalet Koordi- natörlüğü tarafından yakın denetime alınır. Bir süre burada kalır. Bu süre- de birçok keşif faaliyetine katılır ve gerçekleşen eylemlerde saldırı kolla- rında yerini alır. Bu kollarda göster- diği saldırı ruhuyla hedeflerini imha etmede büyük rol oynar ve arkadaş- larının yükünü hafifletir.

Ayhan hevalin birçok savaşçı özelliği vardır. Öyle ki "Ayhan" deni- lince akla saldırı, cesaret, mertlik, ge- lir. Bu özelliklerinden dolayı herkesin saygınlığını kazanmıştı. Herkes tara- fından çok sevilirdi. Hele hele o ço- cukça şakalarıyla, kahkahalarıyla her- kese gerilla yaşamının mutluluğunu aşıları. Mutlu olmuş bir çocuğun se- vincini yüzünde her zaman görebili- yordu. Bulunduğu ortamlarda neşe kaynağıydı, sürükleyiciydi.

Ama dedik ya, daha çocuktuk, he- nüüz olgunlaşmamıştı ve en önemlisi de yönetim sanatını öğrenmesi gere- kirdi. Bu temelde 1994-95 kadro, komuta eğitim devresine alınır. Bu- rada eğitimin ve savaş düzeyimizin ciddiyetini ve boyutunu görür, anla- maya çalışır. Aynı zamanda partiyi daha iyi tanıyıp neyin kötü, neyin iyi olduğunu farkına varır.

Yoğun eğitim sürecinin verdiği olgunlukla Eyalet hareketli taburun-

da yerini alır. Tabur pratiğinde orta- ya çıkan yetmezliklere göz yummaz, sessiz kalmaz ve eleştirmesi gere- kenleri çekinmeden dile getirir. Bu- nun yanında yapılması gerekeni de ortaya koyar. Yaşamda küçük şeyler üzerine kafa yormaz, bunların basit- liğine güler, geçerdi. Çünkü O'nun bir sevdası vardı. O hep bunu düşü- nür ve hayal kurardı.

Evet sevdası savaşı ve savaş içeri- sinde sürekli saldırı pozisyonunda ol- maktı. Her şeyin kaderinin bu yoldan geçtiğini iyi biliyordu. Onun için kendini sürekli savaşa adadı, onunla yaşadı ve o ruhla kişiliğini şekillen- dirdi. Ve birçok eylem sonrasında gö- revini başarmış bir savaşçı mutlulu- ğunu ve sevincini yaşardı. Öyle ki eylemlerde gösterdiği başarılarından dolayı birçok kez ödüllendirildi.

En son Ortaklar Karakolu eyle- minde manga komutanlığına getiril- di.

Evet, sıcak mevsimlerle birlikte Kürdistan dağlarında savaş daha kı- zışmıştı. Hele hele Zağroslar'da bu daha bir başkaydı. Eyalette, bölge- den bölgeye dolaşan hareketli tabu- rumuz Gerdi alanındaki görevini ta- mamlamış ve bu sefer Oramar'a doğru yol alırken tarih Ağustos'u gösteriyordu. Burada 15 Ağustos Atılımı'nın anısına, onun bize verdi- ği manevi kuvvetle görkemli bir ey- lemle karşılık verecektik. 15 Ağus- tos Atılımı, Kürdistan devriminde nihai zafere ulaşmanın bütün olanak- larını ve yöntemlerini ortaya koy- muştuk. Başarı için ne yapmamız ve nasıl olmamız gerektiğini, savaşı şiddetlendirmemizi ve devrimin an- cak böyle kazanılacağını göstererek zaferi emretmişti.

İşte bu temelde biz de bugünü ka- zanımlı bir eylemle karşılamak isti- yorduk. Hazırlıklar yapıldı ve dü- zenlemeler okundu. Hemen harekete geçildi. Tarih 12 Ağustos'u gösteri- yordu. Ayhan heval çok saldırıda yer aldığı için bu defa yönetimce savun-

Adı,soyadı: **Muzaffer KURT**
Kod adı: **Ayhan, Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1995, ...**

mada görevlendirildi. 12 Ağustos gecesinde tüm gruplar yerini aldı. Düşman Ağustos atılımı anısına yapılacak eylemleri tahmin ettiği için dikkatliydi ve hemen farkına vardı. Daha yerini almayan saldırı grubu ilerleyemedi ve tüm arkadaşlar geri çekildi. Herkeste bir üzüntü, suskunluk vardı. Sessizce birbirine bakan yüzlerle 13 Ağustos'u karşılaştık. Ama Agit arkadaşın kararlılığı, inancı, cesareti henüz belleğimizde unutulmuş değildi.

Evet, karar verildi tekrar hazırlıklara başlandı. Keşif yapıldı ve eylemin başarısı için titizlikle düzenleme yapıldı, isimler okundu. Bu eylem kesin yapılmalıydı ve kesin başarılımalıydı. Onun için başarı garantiye alınmak isteniyordu. Eylemi başarak olan da şüphesiz daha çok saldırı grubunda yer alacak arkadaşlardı. Hele hele saldırı komutanının kararlılığı ve inancı, eylemin kaderini tayin edecekti. Evet bunun için ustalara ve savaşın çocuklarına ihtiyaç vardı. Ayhan heval saldırı kol komutanı olarak bu eylemde yerini aldı.

Tarih 15 Ağustos gecesiydi. Agit arkadaşın yüksek saldırı ruhunun verdiği inanç ve güçle yoldaşlar, he-defe doğru yol aldılar.

Düşman, tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın yapıldığı bu geceden korku-

yordu. Panikteydi ve her an ölümünü bekliyordu. Onun için en büyük işkence saatleriydi bu saatler. Diğer taraftan onurlu Ağustos Atılımı'mızın yoldaşlara verdiği inanç, moral coşkuyla herkes zafer kazanmak istiyordu.

Gruplar yerini aldı ve karanlığı aydınlatan roket sesi duyuldu. Kudurmuş düşman zaten bu anı bekliyordu. Her tarafa habire bomba saçıyor, yaylım ve seri ateşlerle arkadaşlarımızı yaklaştırmak istemiyordu.

Ayhan heval yine saldırıdaydı. Durmadan saldırıya geçti ve bu kararlılığıyla grubu da harekete geçirdi. Bu pozisyon karşısında sağ kalan düşman askerleri çareyi kaçmakta buldu ve tepe ele geçirildi. Birçok ağır ve otomatik silahların yanında bu anlamlı, görkemli eylemde bir de düşman askeri esir alındı. Bu başarılı eylem belki birçok bölge ve eyaletteki birliklerimizi sevindirdi ama aynı zamanda bizi sevinç, mutluluk ve üzüntü karışımı bir duyguya boğdu. Çünkü savaşın oğlu Ayhan hevali bu eylemde yoğun yaylım ateşi sonucu kaybetmiştik. O savaşla doğdu, onunla büyüdü, onunla yaşadı, onun esiri oldu ve onunla şehadete erişti.

Evet o savaşın oğlu oldu.

Mücadele arkadaşları

üçtük
beştik
onbeştik
bu dağlar bizim
tuşuna vurulmuş
piyano gibi
bağımsızlık melodileri

çalan
mesken tutmuştuk
orada işlerdik
tarlada ekin
fabrikada ürün
bağımsızlık üretirdik
zanaat merkezi
dağlarımızda

dağ dağ olalı böylesi bir
sevinci yaşamamıştı
onbeşinde kızlarımızı
ve bıyığı terlememiş
yiğitlerimizi
basmıştı bağrına

Serfiraz heval, fakir, sosyal çevresi gelişkin olmayan, ama yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yetiştığı ortamın bu özelliklerine rağmen Serfiraz heval, var olan sosyal yaşam tarzının oluşturduğu kalıplarla sınırlı kalmaz. Okul okumaya başlar. Bu esnada daha değişik ortamlara katılır, değişik ilişkiler geliştirir. Bu ortamların kendi köy ortamlarından daha farklı olduğunun bilincine varır. Ailesinin maddi durumu elvermediğinden daha fazla okuyamaz.

Partinin 1986-87 yıllarında bu çevrede yoğunlaşan çalışmalarının yanında, çevrede birkaç örgütün daha faaliyetleri vardır. Ailesinin yurtseverliği ve kendisinin müthiş öğrenme merakı, O'nu partiye daha da yakınlaştırır. Böylece partinin çalışmalarını daha da yakından takip eder. Çok geçmeden arkadaşlarla ilişkiye geçer ve eğitim devrelerine katılır. Eğitim içerisinde de merakını kalkıp sorduğu sorularda yansıtır. Öğrenmek için yaşamdaki utangaçlığını hiç belli etmeyip kalkıp sorularını yöneltir. Serfiraz heval partiye olan merakını, öğrenme isteğini sürekli incelemelerle sürdürür.

Belli bir eğitim devresinden geçtikten sonra, kendisini partinin belli görevlerini üstlenebilecek konauma ulaştırır. Doğup büyüdüğü çevreye geri dönerek parti çalışmalarını faal olarak yürütür. Eğitimden aldığı bilgileri, gördüğü gerçekleri ve partinin mücadelesini, sosyal ilişki yönünden zayıf kalan köyüne taşırır. Oldukça istekli ve yoğun tartışmalar geliştirir. Özellikle bu çevrede bulunan tasfiyeci örgütlere karşı büyük bir mücadele verir. Sonuna kadar onlara karşı durarak, bütün halka bu örgütlerin gerçek yüzlerini gösterir. Onların parti karşıtı ve halkı kandırıcı çalış-

malarına karşı sürekli tavrı koyar. Yine partinin ulusal özünü, halka da aşılama faaliyetlerinde bulunur.

Çalışmaları esnasında saflığı, temizliği ve partiye bağlılığıyla arkadaşlarına büyük güven verir. Böylece kendisine daha çok fırsat ve görev verilir. Giriştiği bütün görevlerinde samimiyetle çalışır ve sonuç alır. Bu çalışmalarını 1991 yılının sonlarına kadar kesintisiz sürdürür. Bu süreç içerisinde kendisini yetiştirerek, belli bir birikime sahip olur.

Tüm bu çalışmaları yanı sıra, gelişen halk mücadelesine, savaşa ve vatana duyduğu özlem, O'nun çalışma istemini kamçılar. Sürekli savaş ortamına gitmek, tarihin istemlerine cevap verme ve düşmana karşı çıkma istemini dayatır. Gösterdiği azim ve gelişme isteğinden dolayı, 1992 Newroz'unda parti tarafından Haftanın'e gönderilir. Askeri ders görüp bu yönünü de tamamlama çabasını sergiler. Bir ay askeri eğitim gördükten sonra, Güney sınırına yakın bölgedeki hareketli takımda yer alır. Yoğun olarak kitle içerisine gidip gelir. Güney Savaşı'nın başlangıcına kadar bu takım çalışmalarında bulunur.

Güney Savaşı'nda Haftanın'e dönerek savaşa girer. Haftanın'deki direnişçi yoldaşlarıyla omuz omuza çetin savaşlara, çatışmalara girer. Savaş içerisinde moralliliğini, direnişçiliğini, partiye, halka bağlılığını ve ihanete karşı kinini savaşın her alanında sergiler. Savaş tecrübesi bu savaştan sonra daha da gelişir.

Güney Savaşı'ndan sonra önce Zelê'ye, daha sonra Xankurkê'ye geçer. Böylece kış sürecinden sonra 1993 baharının başlangıcında Şehidan alanına geçerek savaş gücünde yer alır. Ülkesine duyduğu sevgi, O'nun yüreğinde sürekli tüter. Sonuna kadar aktif, moralliliği-

Adı, soyadı: **Hamit ...**

Kod adı: **Serfiraz**

Doğum yeri ve tarihi: **Gurupke köyü-Afrin, ...**

Mücadeleye katılış ve tarihi: **21 Mart 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1995, Ahmet Bendê-Şehidan**

ni yitirmeden savaşa katılır. Kış sürecinde eğitime girer. Daha önce edindiği birikimini yoldaşlarına verme yanı sıra, sürekli öğrenme çabasıdır. Kış süreci boyunca kendisini savaş için aktif hazırlar.

1994 bahar düzenlemesinde Zerzan bölümünde yer alır. Sıcaklığı, mertliği ve fedakarlığı arkadaşları tarafından örnek alınan davranışlardır. Kısa bir süre sonra yine Zerzan alanındaki cephe boşluğundan dolayı cephe çalışmalarında yer alır. Bu konuda daha önce de tecrübeleri olduğundan fazla zorluk çekmeden kış sürecine kadar başarılı çalışmalar yürütür. 1994-95 kış sürecinde tekrar Şehidan'da eğitim devresine katılır.

Bütün yoldaşları tarafından tanınan ve saygı duyulan bir arkadaşdır. Yaşamının her anında oldukça canlıdır. Her zamanki gibi çok büyük öğrenme isteğiyle eğitime katılır. Eksik yönlerini sürekli giderek daha güçlü bir savaşçı olmak için çabalar. Gelişmelerin sadece kendisiyle sınırlı kalmasına tahammül etmez. Sürekli yoldaşlarına büyük destek sunar. Serfiraz heval kış süreci boyunca geleceğe yönelik büyük bir hazırlık yürütür.

1995 Baharında Xumaro savaş gücünde yer alır. Daha kararlı, istekli, hırslı bir mücadeleye girer. Verilen tüm görevleri büyük bir istemle üstlenir. Daha pratik sürecin başlangıcında düşmanın alana yönelik operasyonu başlar. Serfiraz hevalin bulunduğu Xumaro bölümü sabahın erken saatlerinde düşmana karşılık verir. Sabahtan akşama kadar soluk soluğa ve büyük bir çatışma başlar. Tüm teknik ve sayı üstünlüğüne rağmen, düşman gücü istediği amaca ulaşamamanın yanında büyük kayıplar vererek geri dönmek zorunda kalır.

Panik içerisinde kaçan düşman

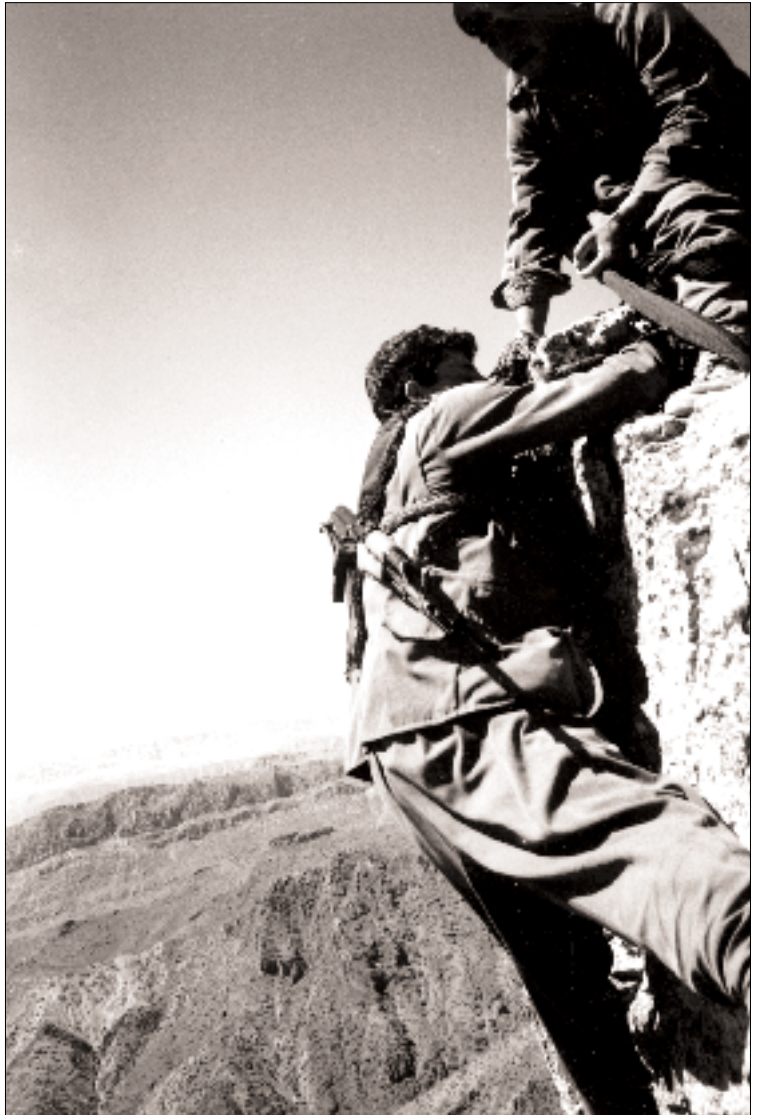
askerleri yalnız etraflarına rastgele ateş açmakla yetinir. Karanlığın verdiği korku, onların ölümüne yaklaştıklarını işaret eder. Bu fırsat ve inisiyatiften yararlanan gerillalar grup grup düşmana saldırılar düzenlerler. Korkudan kaçacak yer bulamayan düşman güçleri kan kusar. Serfiraz heval de bu saldırı gruplarından birinde yer alır. Girdiği saldırıda düşmanı dağıtan bir darbe vurduktan sonra kaldırdıkları silahlarla geri dönerler. Sevinci anlatılmazdır.

Yalnız arkadaşlarının bulundu-

ğu yere yetişmesine az bir mesafe kaldığından düşmanın etrafına rastgele açtığı ateş sırasında Serfiraz heval de vurulur. "Bijî Serok APO" sloganını atar. Arkadaşları bu sloganı duyar, Serfiraz heval şehitler kervanına doğru yola çıkmıştır. Şehadeti arkadaşlarına büyük intikam duygusu, saldırı ruhu ve inanç kaynağı oluşturur.

Serfiraz heval ölümsüzleşerek sürekli yüreklerde yaşayacak bir kahramandır.

Mücadele arkadaşları

Fedakar heval Tatvan'a bağlı bir köyde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Aile koşulları nedeniyle okula gidemez. Daha çok ev işleri ve kendilerine ait koyunlara çobanlık yapar. Ülkenin dağ ve yaylaları, doyumsuz hava ve suyu Fedakar havalde daha küçük yaşlardan itibaren bir dağ sevgisi doğurur. Bunun yanında ailenin yurtsever oluşu ve çevresinde dayılarının partiye katılışı, O'nu yurtseverliğe karşı büyük bir sempatiye götürür. Ve daha o yaşlarda gerillaya ulaşmaya çalışır. Fakat yöredeki düşman zoru ve baskısı nedeniyle istemini bulunduğu alanda gerçekleştiremeyen Fedakar heval, babasıyla konuşarak İstanbul'a gitmeye ve oradan ilişkiye geçerek kırsala çıkmaya karar verir. İstanbul'un baştan çıkartıcı yoz kültürü ve yaşamına fazla bulaşmaz. Gider gitmez çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu bir inşaat şirketinde çalışmaya başlar. Çok içine kapanık, sessiz ve sürekli bir arayış içerisinde.

Partinin büyük şirketlerdeki işçi kitlelerine el atmasıyla beraber kısa bir sürede mücadeleyle ilişkiye geçer. İlişkiye geçer geçmez hemen dağa ulaşma istemini ileten Fedakar heval, o günden itibaren kabına sığmaz bir şekilde dayatmalarda bulunur. O'nun bu durumu karşısında partili arkadaşlar O'nu Cizre'ye gönderirler. Cizre'den Metina'ya ulaşan Fedakar heval, artık çocukluğundan beri en büyük özlemi olan dağlarımızda ve gerilla içerisinde. Metina'dan eğitim için başka bir alana gider ve eğitimden sonra 1992 Güney Savaşı'na kadar geçen süreçte Güney cephe faaliyetlerinde yer alır.

Güney Savaşı'nda Şikefta Brin-

dara'da da oniki gün çok zayıf olanaklarla direnen Kara Delil hevalin takımı içerisinde Fedakar heval BKC'ci olarak yer alır. Güney Savaşı'ndan sonra kış kampına girer ve 1993 baharıyla birlikte Metina'da pratiğe çıkar.

1993 baharından 1994 baharına kadar Metina-Kaşuran alanında bulunan Fedakar heval, bu süreçte gelişen tüm eylemlerde aktif rol oynar. Her zaman saldırı gruplarında yer alır. Fedakar, dürüst ve özellikle de önüne konulan her göreve büyük bir coşku ve moralle gider. Fedakar heval bu özelliklerini eylemlerdeki başarılı pratiğiyle birleştirince kısa zamanda birliğin en önemli savaşçılarından biri haline gelir. 1993 kışını da Metina'da geçirir. 1994'te Botan-Behdinan konferansı ile oluşturulan Hareketli Tabur'da manga komutanı olarak yerini alır. Yılın ortalarına doğru yeni bir düzenlemeyle Zap'a gider ve burada Kinyaniş eyleminde yer alır. Yaralandıktan sonra tekrar birliğine döner ve 1994 kışını Zap'ta geçirir.

1995 parti ve ulusal kurtuluş tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Partimizin V. Kongre gerçekliği ve atılımı temelinde her eyaletimizde yeniden düzenleme hareketliliği başlar. Zagros Eyaleti'mizde de bu temelde yeniden bir düzenleme ve 1995 Çelik Operasyonu'nu karşılamak için hazırlıkları en yoğun bir şekilde sürdürülür. Hem operasyon ve hem de özellikle güçlü atılımlar için eyalet bünyesinde örgütlendirilen Hareketli Tabur'da manga komutanı olarak yer alan arkadaşlardan birisi de Fedakar heval olur. Zagros Eyaleti'mizin birçok bölgesinde faaliyet yürüten Hareketli Tabur, Çelik Operasyonu'nun geri püskürtülmesinden sonra Geve ve Oramar sahalarında eylemlerini geliştirdi.

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Fedakar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Kasım 1995, Çemço**

Gerdiya’da Çelik Operasyonu’na karşı Bêsosin Karakol eyleminde ve Gever-Oramar’da gelişen eylemlerde tabur aktif rolünü oynar. En son 28 Ağustos’ta tabur, I. Fırtına Alayı’nın II. Fırtına Taburu olarak örgütlenerek “26 Ağustos Atılımı” için Güney’e yönelir. Şeladizê üzerinde yoğunlaşan eylemlere Fedakar heval takım komutanı düzeyinde katılır.

Her cephede ağır yenilgilere uğrayan KDP, son bir çabayla sonuç almak için bu sefer Çemço’ya doğru yeni bir operasyon düzenler. 26 Kasım’da hakim bir tepeyi almayı başaran KDP, artık kesin sonuç alacağından emindir. 29 Kasım’ı 30 Kasım’a bağlayan gecede harekete geçer. Fedakar heval komutasındaki bir takımlık gücümüzle 30 Kasım sabahında tepenin üzerine güçlü bir saldırı düzenleyerek, işbirlikçileri temizlemiş ve tepeye yerleşmiştir. Tepenin kaldırıldığı haberi her yerde büyük bir morale yol açar.

Birliklerin telsizlerinde Fedakar hevalin “Görevimizi yerine getirdik” sesi çınlar. Kendileri için hayati önemi olan tepenin düşmesi karşısında çılığına dönen ihanetçiler, çok kalabalık bir sayıyla tepenin üzerine tekrar saldırı düzenlerler. 30 Kasım günü gerçekleşen ve partinin “Meydan Savaşı” olarak nitelendirdiği bu çatışmada mücadelelerimiz çok değerli iki komutanını daha şehit verir.

Şehadetinden sonra bölük komutanı olarak terfi edilen Fedakar heval, dürüstlüğü, fedakarlığı, yoldaşlığın üstün cesaret ve kararlılığıyla mücadelemizde sürekli yanan özgürlük meşalesi olacaktır.

Mücadele arkadaşları

*Şu gördüğün yoldaşım,
üstünde boylu boyunca
uzandığım topraklar...
Kanımin süzülerek
zerreciklerinden
hücrelerine damladığı,
birazdan son nefesimle
son arzumu haykırıp
onun uğruna
şehitler kervanında ölümsüzleşerek
bağrına gömüleceğim topraklar...
Senin...
senin de uğruna
elde silah kavga verdiğin
bu topraklar
topraklarımız çoraktı yoldaşlar
O’nun içindi
benim de kavgam yoldaşım...
Feda olsun canım
ülkemin toprağına
ve...
melhem olsun
kanım da
vatan yarasına...
Buysa eğer
onun biricik arzusu...
İşte budur özcesi yoldaşım
yaşam ve ölüm hikayemiz.
Çok acı ve hüznü de olsa
ızdırıp yüklü
parçalasa da yürekleri...
bu;
karanlığa küskünlüğün
ve aydınlığa
derin hasretin isyanıdır.*

Küçük Güney'i tanımak önemli ve mücadelemiz açısından gereklidir. Güney Kürdistan, tarihinimiz boyunca Kürdistan'da gelişen ulusal, bölgesel hareketlere hep destek ve yardım vermekle, onları koruyup beslemekle tanınan ülkemizin şirin bir parçasıdır. Güneyli halkımız ulusal duygularını, milli kültürlerini ve geleneklerini yurtsever duygularla bütünleştirmiş, yüzlerce aydın, yazar, özgürlük kavgası veren savaşçıları hep kendinden saymış, bir geri cephe rolünü tarihten beri oynamıştır. Birbirinden ayrılan, parçalanmış dört kardeşin en küçüğü ve şirini, vatan özlemini hep içinde saklı tutmuştur. Her dört parçadan sürülen sürgünleri, büyük kahramanları korumuş, onlarla onurlanmış, gururlanmış, ulusal özlemlerini gidirmiş, vatan özlemini, parçalanmışlığın, horlanmışlığın verdiği ezikliği hep hissetmiştir. Büyük alimlere, aydın-yazarlara, önderlere kucak açmış, ihanet etmeyi küçüklük saymış, yıkılıp yıkılan Dersim Direnişi'nin değerli aydını Nuri Dersimî, büyük şair Cîgerxwîn'leri, Bedîrxan Beyleri, Melle Abdurrahman, Osman Sabri gibi değerli alim ve şairleri canı gibi korumuştur, bunlarla bütünleşmiş, acılarına ortak olmuştur.

Kuzey'de gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve proletarya önderliğini esas olan PKK 1980'lerde hicret hareketini Güney'e çekilerek gerçekleştirir. Küçük Güney büyük hicret hareketi önderini bağrına basar, kendisinin tek umudu olarak görür ve korur. Ulusal Önder Başkan Apo'yu tanır ve kenetlenir. Güney, sadece bir geri cephe olmaz. O savaşın bir sıçrama noktası, en ileri sıcak cephelerine fiili olarak katılmayı, taze kan, can, emek sunmayı bir ilke ve görev olarak kavrar, öğrenir. Kuzey'e uzanan bir köprü rolünü oynar. Güney insanı çok sıcak, umutlu, coşkulu, duygulu, temiz ve sadedir. Güney, sıcak savaşı

hep içinde yaşar, bir tek umut ve özlem vardır: Serok Apo. Ali hevalin yaşamı da böylesi bir ortamda vatan özlemiyle şekillenir. 1967 yılında ortahalli bir ailenin üyesi olarak Kobani'de dünyaya gelir. İlköğrenimini burada yapar. Ülkesini daha da bilince çıkarır. Böylesi ortamda okumanın fazla yararlı ve kurtuluş olmadığını öğrenir ve okulu terkederek aileye destek olmak ister. Yurtsever özellikleri O'nu partimizle tanıştırmış. Büyük bir coşku ve moralle 1990'da cephe faaliyetlerinde yerini alır. Partimizin çizgisiyle, yaşamıyla, ihtilalci özü ve emek-değerleriyle tanışır. Partimizin verdiği tüm görevleri gücü oranında tüm yeteneklerini katarak militan özü yakalamaya çalışır. Büyük yurtsever-emekçi özellikleriyle başarılı bir çalışmanın sahibi olan Ali hevalin özgür dağlara olan özlemi giderek pekişir. Gerçek kurtuluşun ancak o dağlarda yeni yaşamın savaş içinde yaratılacağına inanır ve 1992 yılında savaşa katılma kararını verir. İlk başlarda Xakûrkê alanına gider. Siyasi-askeri eğitimini başarılı bir şekilde tamamlar. Ana hareketli tabur içinde aktif bir savaşçı olarak yerini alır. En büyük özlemine kavuşan Ali heval, artık bir gerilladır. Güney'i Kuzey'le birleştirir. O'nu zaptetmek olanaksızlaşır. Şemdinan-Gever alanlarında harekete katılır. Birliğiyle bütünleşir. Kin ve intikam duyguları düşmanla en üst hesaplaşmaya girer. 1992 Ekim ayında düşmanın alanda kan kusturan ve alanı partimize, ordumuza kapatmak isteyen Helena Taburu'na karşı eyleme katılır. Helena Taburu yerle bir edilir. Bu eylemde Ali heval yara alır.

1993 yılında Oramar alanına gider. Burada bir yıl kalır ve güçlü bir kadro eğitimini görür. Kendisini yenileyerek büyük görevlere hazırlar. 1993 kışında düşman Oramar alanındaki güçlerini partimize yönelik kapsamlı bir imha operasyonu düzenler. Çok ağır doğa koşulları, sarp, geçit vermeyen dağ-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: Ali

Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1967**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 1995, Sîda tepesi**

larda yaşamak bir başka savaştır. Oramar dağlarında üslenmek, o koşullarda orada yaşam imkanlarını yaratmak büyük bir meseledir. Düşman tüm tekniğiyle gerillanın üzerine gider. Tüm vahşetiyle sonuç almak ister. Fakat Oramar dağları geçit vermez. Heval Ali, bilinciyle, yüreğiyle, cesaretiyle düşmanı bozguna uğratarak, yüzlerce kayıplar verdirerek düşmanı geri çekilmek zorunda bırakır.

Ali heval geçmiş pratiğinden büyük dersler çıkarır. Yenilenmiş bir militan, büyük askeri yeteneklerle yoğunlaşan bir tecrübe kaynağı olur. Artık inisiyatifli, nerede nasıl yaşamasını, nasıl tavır takınmasını bilen ordumuzun değerli bir üyesi ünvanına kavuşur. Pratiğindeki başarılarından ve yoldaşlarına verdiği değer, saygınlık O'nu komutanlaşmaya kadar götürür. 1994 baharında yenilenmiş bir kişilikle Gever-Oramar alanında takım komutanı görevini alır. Alanda birçok eylemde başarılı sonuçlar alır. Yapılan bir eylemde altı çeteyi esir alırlar. Çeteleri partimizin adaletine teslim etmek için başka bir alana aktarma görevi alır. Yolda cihanızının pillerini

değiştirmeye çalışırken, çeteler bu fırsatı kollayarak arkadaşına saldırırlar. Ali heval büyük bir hızla ve paniğe kapılmadan üç arkadaşıyla birlikte karşı saldırıya geçer. İki saat süren boğuşma sonucunda bombasının pimini çeker, çeteleri esir alır ve cezalandırırlar.

Ali heval 1995 ilkbaharında Zap alanı merkez karargahta bir devre kadro eğitimine katılır. 5. Zafer Kongre'mizin üstün moral ve coşkusunu, militan kişiliği artık düşüncede, ruhta bir netleşmeyi ve gerçek savaş kişiliğinin yaşandığı bir süreçten geçer.

Düşman ilkel milliyetçiliği de yanına alıp kendisini son gücüne kadar örgütleyerek bir bütünen Güney'i işgal etme, kuşatma ve parti çalışmalarımızı bir bütün olarak alandan söküp atmayı amaçlıyordu. Ve Osmanlı tarihinden günümüze kadar en kapsamlı imha hareketini düzenler Güney'e. Güneş ülkesinin ilk kalesi olan Zagros Eyaleti'miz hedef alınarak kuşatılır. Kurtuluş savaşımızı Zagros Eyaleti'inde boğmak isterler. İlk savaşımız insanlık savaşı Zagroslardan başlamış ve Zagroslarda sonuçlanmış-

Şehit Taybet KIRKASLAN (Ruken)

tır. Uygarlığın ilk şafak vakti yıllar önce Zagroslarda inşa edilmiştir. Zagros Eyaleti'inde kazanılan insanlık, burada yok edilmek istenilir.

Dolayısıyla bu gerçeklik 1995 yılında bir kez daha gündeme gelir. TC sömürgeciliği tüm gücünü kurumlaştırarak adeta bir Osmanlı talan hareketini düzenler. Bu sefer tarihin yüzkarası olan ve sürekli içte kanayan işbirlikçileri de yanına alır. Dünya çapında tam bir karşı-devrimci koalisyon biçiminde, Kuzey ve Güney'de orasyonlar düzenlenir. Ordu gücümüz

ARGK, dünyada eşi görülmemiş bir askeri-ekonomik ambargo altına alınır. Savaşımız burada boğulmak istenir. Tüm bunlara karşı yetkinleşmiş militan ve askeri kişiliklere ihtiyaç vardır. Dönem, partileşmiş askeri komuta kişiliklere ihtiyaç duyuyor. Ali heval tüm bu sorunların bilincindedir ve kendisini bu eksikliği gidermek için yetiştirir. Takım komutanı olarak Oramar alanına gider.

Güney Savaşı'na aktif olarak katılır. İhanet yine bütün insanlık değerlerini ayakları altına alarak kendi soyuna karşı savaşır ve gözleri o kadar kör olmuştur ki, artık hiçbir şeyi görmez durumdadır. Son gücüyle ve tüm çirkefliliğiyle tarihte en iğrenç oyununu oynar. İşbirlikçilik, bir ihanet şampiyonluğuna soyunmak ister. Fakat bu onun oynayacağı son oyundur. Savaş Zagros'ta başlar, Zagros'ta sonuçlanır. Ali heval bu savaşın başından sonuna kadar en aktif bir biçimde yerini alır. Kurêjahro ve Çemço operasyonlarına karşı kıran kırana bir muharebeye katılır. Çemço-Avaşın hatları, savaşın en çok yoğunlaştığı bir kader yeri olur adeta. Çatışmalar geceli gündüzlü aralıksız devam eder. Çemço kuşatılmış, stratejik tepeler işbirlikçiler tarafından tutulmuş, Çemço ile Avaşın arasında kalan yerler ele geçirilmiştir.

Ali hevalın yer aldığı grup bu arada hakim bir yer olan Sida tepesine saldırır. Aylardır dur durak bilmeyen bir saldırıya karşı direniş ve ele geçirme hareketi düzenlenir. Tepede bulunan işbirlikçilere saldırarak onları püskürtürler. Bir BKC silahı ele geçirirken, Ali heval yara alır. Silahı arkadaşlara verir ve geri çekilirken kurşunlara hedef olur. İhanetin gömüldüğü yerde Ali heval yaşıyor.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Yaşam ile ölüm arasındaki çelişki çok ilginç olsa da, insanlığın varoluşundan veya canlıların varoluşundan günümüze kadar devam edegelmiştir. Yeryüzünün en kompleks canlısı olan insan bu iki çizgi arasında sürekli bir savaşımı vermiş ve bu iki kavram insan bedeninde sürekli var olmuştur.

Yaşam ve ölüm belki de çok ince bir çizgi ile sınırlarını çizmiştir. Yaşam ölüme baskın geldiği sürece insan yaşamıştır. Ölüm yaşama baskın geldiği an kişi yaşamına son vermiş, organizma artık işlevsiz kalmıştır. Bu iki zıt kutup insan bedeninde sürekli bir savaşım ile varolagelmiştir. Gerçek ve maddi anlamda çok kaba tabiriyle ifade edilen bu iki kavram arasındaki ilişki tamamen böyledir. Yaşam nasıl ki hep varsa ölüm de hep olacaktır. İnsanlar kompleks bir yapıya sahip olduğu gibi komple yaşam istemlerine sahip olmak isterler. Bu konudaki istemleri sınırsızdır. İnsanın insanlığını koruyabilecek ve tatmin edebilecek diğer bir kaynak manevi değerlerdir.

Peki insanda bu manevi değerleri yaşatan nedir? Milyonlarca yıldır varolan ve kendisini günümüze kadar getiren insanlık hangisi manevi değerlerle kendini yaşatmıştır veya insanı bu kadar güçlü kılan, bu kadar acıya zorluğa katlanmasını sağlayan gizemli güç nedir? İnsanları erdeme ulaştıran, müminler, pirlar, havariler, halifeler nasıl yaratıldı? Hangi maddi ve manevi yaşam koşulları insanları bu kadar güçlü kıldı. Kendisini bu kadar güçlü kılan insan ölümsüzlüğü nasıl yakaladı?

Ölümde yaşam nasıl yaratıldı?

Bütün bu soruların cevabı bugün yaşanan talihsiz diyebileceğimiz bir olayla ve yaşanan iki şehadetle kendini bir kez daha somutladı. İnalarak yaşayan iki değerli yoldaşımız **Serxwebun** ve **Piling** hevallerin şehadet olayı sorulan bu sorulara somut bir cevaptı. Sömürgeci tahakkümün en acımasız sürecini yaşayan Kürt insanı çok horlandı, küçük düşürüldü, sevilmedi. Konuşamadı mutlu olamadı, çocukluğunu yaşayamadı. TC'nin karanlık dehlizlerinde zebanilerin çatal mızraklarıyla karnları, beyinleri değildi. Uygulamalar sistemli oduğı kadar, çok da acımasızdı.

Sabahlara dek oturup ağlamak ne çezecekti? Çözumsuz olmazdı, yoksa kahrına her gün kurşun sıkmak ne çezecekti? O da nafile, bunlar bilinen gerçeklerdi. Onu kucaklayacak, sınıksıkı bağrına basacak, sevdasına, ölümüne ihanet etmeden bağlı olacak bir çözüm olmalıydı. Ruhı pamuk kadar yumuşak, sevdasına kılıç geçmeyecekti. O zaman; yılların fosilleşen ihanetine kurşun sıkacaktı artık ve hiçbir güç yargılayamayacaktı. Yargılama sırası ona gelecekti, bir arayıştı ölüm ile yaşam arasındaki paradoksu çözmek ve ölümde yaşamı yaratabilmek. Bunun tek yolu vardı; o da savaşmak. Özgürlüğe giden yolların bileşkesi ancak burada geçiyordu ve tılsım ancak böyle çözülebilirdi. Artık yüzyılların kini ve öfkesi bu helezondan fıskıracaktı düşmana.

İnsanı insan yapan, ona bu manevi gücü veren doğru inancı PKK'nin ideolojisi ve politikasında gördü. Karar net ve kesindi. Artık ok yaydan çıkmıştı. Oku havada tutacak hiçbir güç yoktu ve zaman lehine işleyecekti bu kara-

Adı, soyadı: **Turan**

DEĞİRMENCİ

Kod adı: **Serxwebun**

Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari, 1976**

Mücadeleye katılış **Tarih: 1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 1996, Gerdiya**

rın. Sevdasına bin defa ölmeye değen hem de öyle bir sevda ki volkan haykırıları nasıl yankılarsa öylesine saf ve öylesine temiz, lekesiz bir çağrı gibi işlendi yüreğine. Bu bir tutku, bu bir ihtiras derecesinde sarmıştı tüm bedenini. Haykırılarını kimse asamayacaktı gökyüzüne veya kararlılık dehlizlerinde boğamayacaktı haykırılarını ve “ben” diyecekti “çılgınca, savaş tanrısıym!”

Daha delikanlılığının ilk çağlarında O’nu tutuşturan bu alev bulduğu Hakkari ilinde bir grup oluşturmaya itmişti. Grup asiydi, asi olduğu kadar yurtseverlik duygularının bütün öfkesini ve sıcaklığını yüreklerinde taşıyorlardı. Belki örgütsüzdü, belki de yeterli bir bilince sahip değildi, ama tutkulu ve örgüte kendisini ulaştırmak için kendileri açısından biraz da bu yöntem seçilmişti. Kendi başlarına eylem dahi yapıyorlardı. Belki sembolikti eylemleri, ama anlamlıydı, duygu yüklüydü, acemi bir sevda taşıyordu yüreğinde. Acemi, ama ölümüne bağlı bir sevdaydı, hilesiz, kusursuz bir arkadaşlıktı. Belki de bütün güzelliklerin bileşkesini taşıyorlardı bedenlerinde. Daha da güzelleşecekti düşünceler. Güzeli yaratmanın inadıydı, bütün tutkularla şekillenen ve kendisini dağların zirvesinde somutlayacaktı, gerçek anlamını burada bulacaktı ancak. Bizde yaşanan mutluluklar çekilen acılarda gizlidir. Zorlukları olacaktı elbet, mutluluğun ve özgürlüğün tılsımı biraz da bu noktadan çözülecekti.

Serxwebun heval özgürlüğü tam bu halkadan yakalayabilmişti artık, söz hakkı O’nundu. Hesaplaşmak, toplumsal kirin hesaplarını sorma sırası ondaydı ve o böyle

bir şansı yakalamamanın tarihsel intikamıyla kucaklaşacaktı.

1993 yılında Zagros Eyaleti’nin görkemli dağlarına vurdu kendisini. Cilo, Çarçela kadar yüce bir yürekle ulaştırdı kendisini. İnsanlar nasıl tahammül edebiliyordu bu şehir yaşamına, bu zorbalığı nasıl sineye çekebiliyorlardı? Dağları görmemek, coşkusunu, yüceliğini yaşayamamak ne talihsizlikti bu insanlar için. Hele Cilo, Çarçela, Govende’den derin vadileri, uçsuz bucaksız Kürdistan dağlarını seyretmek nasıl da haz veriyordu insana. Belki de özgürlük denilen bu olmalıydı, zafer belki de bu yaşamın ta kendisiydi.

Herkes anlam veremezdi elbette, Cilo’yu seyretmeden, Cilo’yu yaşamadan, zirvesinde çılgınca haykırmadan, sularından kana kana içmeden Cilo’yu anlamak mümkün değildi. Bu gizem böyle görülebilirdi ancak. Yaşamak kana kana, nefes nefese yaşamak, bütün Kürdistan’ı, bu yoldan geçerd. Bunun dışındaki bütün yollar çıkmaza sokar insanı.

1993 yılında bu onura ulaşmıştı Serxwebun heval. Bu süreçten başladı anlamlı yaşamı ve milad 1993 yılıydı Serxwebun heval için. Bu süreçte askeri ve siyasi eğitimden geçer. Lise ikiye kadar okuduğu için mevcut gelişmeleri ve verilen eğitimi kavrama düzeyi yüksekti. Bu O’nun daha da gelişmesini sağladı, hızlandırdı.

Kısa sürede manga komutanlığı görevine getirildi. Özlü bir yaklaşımın anlamlı bir ifadesiydi. Çabada, fedakarlıkta sınırsız bir anlayışa sahipti. Bu O’nu başarıya ulaştıran yöntemlerden biriydi. Ahlak anlayışı ölçülü, ilişkilerinde sınırlarını iyi çizebilen bir hevaldi.

1995 yılında Ertuş karakol saldırısında, Serxwebun heval aktif bir rol üstlenmişti ve rolü hayatiydi. Onların kolu tepeyi hedefliyordu. Tepedeki düşman mevzilenmesi çok güçlüydü. Çok güçlü yönelmek gerekiyordu, grup buna hazır. Ruhsal ve fiziksel olarak bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

İddia şuydu! Bu tepe düşecekti.

Eylem gecesi, alan derin bir sessizlik içindeydi, bu sessizlik biraz sonra patlayacak olan kıyamete gebeydi. Ve bu kıyamet BKC ve B-7’lerin namlularında gizliydi. Kıyamet kopmuş, arkadaşların deyimiyle dilan başlamıştı artık. Tepe çok kısa sürede düşmüş, düşmanın üzerinden 8 silah kaldırılmıştı. Tepe belli bir süre arkadaşların elinde kalmıştı.

Bu eylem sürecinde Serxwebun heval yaralanmış, hengameye rağmen bir düşman mermisi dahi Serxwebun hevale isabet etmemişti. Arkadaşların açmış olduğu talihsiz kurşunlarla yaralanır. Üç kurşun yarası ve basit bir zamanlama yetmezliği vesile olmuştu. Eylem başarıyla sonuçlanmıştı. Bütün bunlara rağmen Serxwebun heval arkadaşlarına yük olmamış ve bu haliyle kilometrelerce yol katetmişti.

Serxwebun hevalın örnek davranışı, büyük hayranlık yaratmıştı. Bu başarısı büyük takdir toplamıştı. Süratle geliyordu. Güney savaşında ve bu sürece kadarki durumu sürekli gelişen bir grafik çiziyordu. Bu yoğun pratik süreçten sonra Serxwebun heval Parti Önderliği sahasına gönderilmeye layık görüldü. Her savaşının ve her komutanın rüyasında bu sahaya gitmek yatıyordu. İşte, Serxwebun hevaldeki üstün başarı bu sahaya layık görülmesini sağlamıştı.

Beş ay gibi bir süre akademi sahasında yoğun bir eğitim sürecini yaşayan Serxwebun heval büyük bir coşku ve moral üstünlüğüyle her zamankinden daha iddialı bir şekilde ülke sahasına geri dönmüştü. Gelir gelmez takım komutanlığına (bölük komutan yardımcılığına) atanmıştı. Her zamankinden daha yetkin ve daha arzuluymdu. Arkadaşların eğitimiyle çok yakından ilgileniyor, Parti Önderliği'nin sahasından aldığı tecrübeleri bir bir aktarıyordu.

Gerdiya alanının Hope bölgesinde görev yürütüyordu. Çıkan düşman operasyonlarına karşı tavrı her zamanki gibi aktif katılımdı. Arkadaşlarıyla uyum içerisinde çalışmayı yaratabilmiş, mütevaziliği hiçbir zaman elden bırakmamıştı. Bu özellik O'nu yapıyla bütünleştirebiliyordu.

Gerdiya operasyonundan sonra güçlerimiz uygun bir noktaya konumlanmıştı. Bu operasyonda düşmana büyük darbeler vurulmuştu. Arkadaşlar üstün bir moral gücüyle savaşıyorlardı. Operasyon

nun sonuna kadar bir arkadaşın burnu dahi kanamamıştı. 3 gün kıran kırana bir savaş yaşanmıştı ve düşman operasyonu boşa çıkarılmıştı, güçlerimiz uygun bir noktada dinlenmeye çekilmişti. İkinci gün tabur hareket etmiş başka bir alana geçecekti, ama operasyon bölgesinde genel kontrol ve denetleme yapmak için bir takımlık gücü bırakmak gerekiyordu. Takım komutanı olarak bu gücün başında ise Serxwebun heval kalacaktı. Aradan üç gün geçmişti, alanda kalan takımımızla günlük bağlantı vardı.

Tarih 4 Temmuz 1996. Bütün tabur gücünü yasa boğan haber telsizle kurulan bağlantıda saat tam 10'da verildi. Ortam sessizliğe boğuldu. Sadece cihazlarda yankılanan mekanik sesler işitiliyordu. "Serxwebun heval şehit düştü" bu üç kelime yaşamı dondurmuştu. Bu haber o kadar hızlı yayıldı ki duymayan hiçbir canlı ve hiçbir cansız kalmadı. Herkes sadece bakışıyordu. Artık diller susmuş, gözler konuşuyordu. Gözler tek soruyu soruyordu "na-

sıl" evet nasıl şehit düşmüştü Serxwebun heval? Bütün gözler sanki anlaşmış gibi hep bunu tekrarladı. Bu talihsiz an nasıl yakalamıştı arkadaşımızı. Kısa bir süre aradan geçtikten sonra bağlantıyı kurar arkadaşlar. Serxwebun ve Piling hevalerin bulundukları noktanın biraz yukarısında Saddam güçlerinin kurmuş olduğu eski bir tuzaklı mayına bastıklarını ve öylece şehadete ulaştığını bildirdi. Çok kısa bir açıklamadan sonra suskunluk tekrar bütün alanı sarmıştı.

Artık Serxwebun ve Piling hevaler fiziki olarak aramızdan ayrılmışlardı, ama manevi ve ruhsal olarak var olacağı gerçeği her zaman korunacaktı. Anılarına bağlılığın bir gereği olarak, intikam duygumuz her zamankinden daha keskin, öfkemiz düşmana karşı daha acımasız olacaktı. Anıları her zaman yaşayacak bir abide gibi Gerdiya dağlarında edebiyete kadar var olacaktı.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Mazlum heval 1976 yılında Iğdır'ın Tacirli köyünde dünyaya geldi.

Feodal bir çevrede büyüdü. Yurtsever, geçimini tarım ve hayvancılıkla sürdüren bir ailenin yedinci çocuğuydu. Oniki kişilik aile nüfusu ve geçim sorununa rağmen, Mazlum heval çalışkan ve yetenekliydi.

Mazlum heval bu çalışkanlığı ve yetenekli oluşu nedeniyle, öğretmenleri tarafından üçüncü sınıftan beşinci sınıfa geçirilir. Böyle bir gelişme dönemindeyken babasını kaybeden Mazlum heval, ailenin geçimini sağlamak zorunda olduğundan okulu terk etmek zorunda kalır. Abileri mertepollere gitmiştir. Dolayısıyla ailenin tüm sorunlarını omuzlayan Mazlum, zorlukları yaşamasına rağmen okuma yazma öğrenme çabalarından kendisini geri tutmaz. Mazlum heval oniki-onüç yaşlarında kimi zaman çobanlık, kimi zaman da tarla işleriyle uğraşır. O'nun o çalışma tarzı ve dürüstlüğü, yine sorumluluk alma düzeyi, çevresindeki tüm çocuklara örnek bir kişiliği sergiler. Mazlum hevalin insanlara fark koymadan gösterdiği sevgi ve saygı, yine hiçbir zaman haksızlığı kabul etmeyen kişiliğiyle büyük bir saygınlık yaratmıştı. Mazlum heval onaltı yaşından sonra, ulusal kurtuluş düşüncelerine ilgi duyar ve ilk olarak eline geçirdiği "Dörtlerin Gecesi" kitabını defalarca okur. Sonra etrafındaki gençlere de okutmaya çalışır. Böylece kendisini geliştirirken etrafındaki insanları da geliştirir. Böylelikle kendisi ve örgütlediği üç arkadaşıyla beraber gerilla saflarına katılır. 1992 baharında üç gün üç gecelik bu türlü arayışa rağmen arkadaşları bulamazlar.

Dördüncü gün ailelerine haber veren bir unsur yüzünden, aile tarafından yakalanır. Ama yine de pes etmez. Mazlum hevalin partiye tutkusu, her geçen gün daha artar. Partili arka-

daşlarla daha sık görüşür. Böylece O'nun partiyi tanıması ve daha da bağlanması söz konusu olur. Gençleri örgütlemesi ardından köyden onyedinci gencin çıkarılmasını sağlar ve parti saflarına 20 Ekim 1993'te tekrar katılır.

Serhat'ın Gıldağ muntıkasında katılım sağlar. İki buçuk aylık pratikten sonra, 1993-1994'deki kış operasyonunu nedeniyle sınıra gönderilen kırksekiz kişilik grubun içinde yer alır. Bu grubun pusuya düşmesi ardından altı arkadaş şehit düşer. Pusuda Mazlum'la beraber beş arkadaş da ağır bir şekilde yaralı olarak Urmiye'ye geçerler. Burada geçirdiği iki aydan sonra, Zagros'taki çadır kampına ve oradan da Xakurkê'ye geçer. Burada aldığı temel eğitimden sonra, Mazlum heval pratiğe hazırdır. Mazlum hevalin savaşa tutkusu yüksektir. Yapılan düzenlemeyle birlikte Başkale pratiğine gönderilir. Mazlum hevalin yoldaşlarına güven duyması ve güven vermesi, yine O'nun o koparıcı özelliği, savaşa olsun, yaşamda olsun kendisini gösterir. Bu da O'nun tuttuğu tempoyla sürekli gelişmesine neden olur.

Mazlum hevalin aramızdan ayrılmasından önce içinde yer aldığı eylem; karakol baskınıdır. Karakolun üzerindeki tepeyi ellerine geçirip son mevziye yönelen grup komutanı şehit düşer. Bunun üzerine saldırıya geçen Mazlum hevale, arkadaşları engel olamazlar. Yoldaşını getirmek isteyen Mazlum heval hayatının son sloganlarıyla aramızdan ayrılır. Şervan olan Mazlum hevalin manga komutanı olarak kahraman ilan edilmesidir bu şehadet. Mazlum hevalin şehadeti, tüm yoldaşları tarafından büyük bir üzüntüyle karşılanır. Mazlum heval fiziki olarak aramızdan ayrıldı, ama ruhu ve düşüncesi her zaman içimizde yaşayacaktır.

*Çocukluk ve gerilla arkadaşı
Mazlum Tolhıldan*

Adı, soyadı: **Tahir KOÇBAŞI**

Kod adı: **Mazlum**

Doğum yeri ve tarihi: **Tacirli köyü / Iğdır, 1976**

Mücadeleye katılış tarihi: **20 Mart 1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Başkale / Van**

Serhıldan heval, Uludere'nin Hilal köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğar ve gerillanın yöredeki eylemleri, ilişkileri nedeniyle düşman baskısı altında büyür. Sürekli gerillaya katılmak ister, fakat çekingenliği, ailesinin geçim sorunları yüzünden bir türlü bu ilişkiyi yakalayamaz. Diğer yandan doğal bir parti taraftarı olarak, çevresine mücadeleyi anlatır, Kürdistan'daki gelişmeleri izler.

Zaman zaman faşist ordu güçlerinin tehdit ve hakaretlerine maruz kalır. Ama aldırmaz ve sonunda 1992 yılı başında kesin kararını vererek gerillayla ilişkiye geçer. Ancak arkadaşlar, henüz tam deşifre olmadığı için milislik yapmasının daha önemli olduğunu söyler ve ikna ederler.

Bu şekilde bir buçuk yıl binbir türlü tehlikeyi göze alarak milis olarak faaliyet yürütür. Bu süreç Uludere bölgesinde gerilla mücadelesinin doruğa çıktığı sürekli operasyon, eylem ve çatışmaların yaşandığı zorlu bir süreçtir. Serhıldan heval bir yandan gerillaya lojistik ve istihbarat taşıırken, diğer yandan da düşmanın ajanlaştırmaya ve göçe zorlama uygulamalarına karşı ailesi ve çevresine moral verir. Ancak giderek düşman kendisinden kuşkulananmakta, çalışma imkanlarını daraltmaktadır. Bu süreçte başka çaresi kalmadığı bir durumda 1993 yılında çok sevdiği gerilla saflarına katılır. Artık O, ulusal kurtuluş mücadelemizin kararlı bir neferi, ARGK'nin zaptedilmez bir savaşçısıdır.

Hiçbir yokluk, zorluk ve acı demeden Botan dağlarında özgürlük yürüyüşünde bir umut, bir

inanç kaynağı olur. Eylemden eyleme koşar, görevler karşısında küçük-büyük ayrımı yapmaz, sakin ve olgundur. Her işe büyük bir istekle koşar. Yoldaşlarına karşı saygıyı eksik etmez. Yetiştigi köy ortamının yarattığı gerilikleri aşmak için içten içe büyük bir özelleştirmeyi yaşar sürekli. Okumayazma öğrenir. Bazen bir kenara çekilip Parti Önderliği'nin çözümlemelerini heceleyerek okumaya çalışarak, Kürdistan, PKK ve savaş gerçekliğimizi kavramaya çalışır.

Serhıldan heval, Haftanın, Bestler, Beytüşşebap alanlarında zorlu, ama insanı yücelten ve onurlandıran süreçler yaşar. En son olarak Metina alanında yapılan bahar düzenlemeleriyle Kaşura birliğine manga komutan yardımcısı olarak atanır ve Haziran ayı başlarında sınırı geçip üstünden karı eksik olmayan Gırê Berana dağlarında üstlenirler. Açlık ve ihanet kuduz gibidir. Bunlara aldırmaz. Günlerce aç ve çok tehlikeli bir durumda olmalarına rağmen birliğini korumak için her göreve gönüllü gider. Bu süreçte düşmanın işbirlikçilik ve ihaneti örgütleyerek yürüttüğü, gerillayı lojistiksiz ve ilişkisiz bırakma ve fırsatını yakalayıp imha etme taktiği vardır. Gırê Berana alanındaki gerilla birliğinden düşmanın haberi vardır ve peşpeşe operasyonlar başlar. İki gün çok tehlikeli bir pozisyonda kuşatmada kalırlar. Bütün bunlar Serhıldan hevali yıldırılmaz. Düşmanın zayıflıklarını daha iyi görür ve daha güçlü bir kararlılıkla birliğine moral vermeye çalışır.

Gırê Berana birliği yaşadığı zorluklardan dolayı ve ileri süreç için daha planlı hazırlık yapmak

Adı, soyadı: **Kemal KARA**
Kod adı: **Serhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal köyü-
Uludere / Şırnak, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12-13
Temmuz 1995, Dime karakolu-
Gürpınar / Van**

üzere Beytüşşebap alanına çekilir. Ancak 1995 yılı burada da zorlu geçmektedir. Bölge ve eyalet güçlerinin Gürpınar alanında bulunan bir düşman karakolu ve tepesine eylem hazırlıkları vardır. Yapılan düzenlemede Serhıldan hevale iş düşer. Coşkuyla silahını eline alır ve Beytüşşebap zozanlarını kızıl-laştıran akşam güneşi altında saldırı grubunun başında, karşılarındaki düşman mevzilerinin altına doğru kayalık tepelerden aşağı bırakırlar kendilerini. Ölüm uykusundadır düşman askerleri. Bir anda geceyi ateş, barut, kan kokusu doldurur. Bomba seslerine gerillanın zafer naraları eşlik eder. Serhıldan heval de grubuyla mevzilerin içindedir. Topraklı elleriyle yüzünün terini siler, boşalan kleşinin şarjörünü değiştirir. Tam o sırada hemen yakından kendilerine ateş edilir. Arkadaşlar ele geçirilen silah, cephane ve askeri malzemeyi toplamakta zorluk çekerler. Bu durumda Serhıldan heval yine öne atılır. Giderken arkadaşlara, “Siz iyi bakın, bu silahları bırakmak olmaz, ben şimdi onun işini bitirip gelirim” der. Bir kayadan hızla aşağı atlar. Tarama ve küfür sesleri gelir ve gökyüzünde parlayan ay Serhıldan hevalin toprakta yatan silüetini aydınlatır ve elinde sınıksız tuttuğu kenetli parmakları arasında parlayan kleşine vurur.

Dime karakolu tepesinde bir bölüklük düşman gücünü, onbeş dakikada söküp atan Serhıldan hevalin şahsında somutlaşan inanç, irade ve kararlılığı devrimci coşku ve bağlılıkla selamlıyoruz.

Anıları mücadelemize önderdir.

Silah Arkadaşları

*Ey sen...
Kürdistan denilen VATAN!..*

*Ey sen...
şafağın söktüğü yerde
hayata susayan!..*

*Ey sen...
olmaz denilene isyan!..
her şeyi ile destan!..
Kandan oluşan tufan
cehenneme isyan!..*

*Yani sen...
ölümler içinde yaşam
ve yaşamlar içinde
en özgür yarınlara
koşan diyar!..
Ve olmadın hiçbir zaman*

*lanet okuyana yar,
sana sevdalıdır
bağrında yatan!..
Çağlar ötesine uzanan
kuşakların hayatı,
bir gün kemiğe değdiği
yerde haykıran...
Dizlerin dermanının kesildiği
ve
kalp atışlarının
en hızlısından
kopan ses dalgalarının
değdiği yerde ayağa kalkan
topraktan oluşan hayat...
Yani sen boydan boya isyan,
isyanım VATAN!..*

Çiyazan heval aslen Yüksekova'lı olup, Doğu Kürdistan'ın Urmiye şehrinde dünyaya gelmiştir. Annesinin Azeri olmasından dolayı uzun bir süre Doğu Kürdistan'da yaşamış, daha sonra Kuzey'e geçmişlerdir. Ailesi zengin olduğundan, yetiştiği ortam rahat bir ortamdır. İlk ve ortaokulu Yüksekova'da okumuş, yalnız okula ailenin baskısıyla gitmiştir.

Çiyazan hevalin önemli özelliklerinden birisi de, ailesinin ekonomik olanaklarının iyi olmasına ve kendisine en iyi imkanlar sunulmasına rağmen genç yaşta kendi emeğine dayanarak yaşamayı istemesidir. Bundan dolayı bir çok işte çalışmıştır. Özellikle 1990'dan sonra Kürdistan'ı bir kasırğa gibi etkisine alan ulusal kurtuluş mücadelesi, Yüksekova'yı da derinden etkilemiştir. Çiyazan hevalin aşiret çevresinin yurtsever olmasından dolayı mücadele ile tanışması uzun sürmez. Kısa bir gözleme sürecinden sonra, 1993 yılında gerilla saflarına katılır. Genç yaşta ailesinin O'na sunduğu tüm maddi imkanları reddederek gerillaya katılması, O'nun bilinçli bir katılım yaptığının göstergesidir.

Xakurkê alanında siyasi ve askeri eğitimini tamamladıktan sonra, pratik sahaya yönelir ve 1994 ortalarında Başkale alanına geçer. Genç, hatta çocuk yaşta olmasına rağmen gerillada zorlanmaz ve ortama çabuk uyum sağlar. Çiyazan heval, emeği ile büyümenin şart olduğunu burada daha çok dayatır. Bu yüzden yönetime sürekli eylemlere katılmayı önerir. Diğer yandan yükünü hafifleten lojistikçilere de "Benim diğer arkadaşlardan farkım yok, sakın yükümü hafifletmeyin" der. Çiyazan hevalin cesareti ve olgunluğu hakkında yönetimde yer alan arkadaşlardan biri şunu belirtiyor: "Çiyazan hevali, çocuk

olarak gördüğümüzden eylemlerde ön saflara koymazdık. 1995 yılının pratik sonlarında Çiyazan hevali kendimle beraber yedek saldırıya götürmüştüm. Eylem düşmanın bizi fark etmesinden dolayı gerçekleşmedi, yalnız düşmanın yoğun atışı altında geri çekilmek zorundaydık. Ben bütün grubu gönderdikten sonra Çiyazan hevalin en sonda olduğunu farkettim. Kızarak 'senin burada ne işin var? Hadi yürü gidelim' dediğimde, bana dik dik bakarak, 'Senin burada ne işin var, sen grup komutanısın, sen yürü, ben gelirim' dediği anda, O'nun bir dolu yaşığını andıran mermiler arasındaki soğukkanlılığını, cesaretini ve olgun kişiliğini gördüm ve içimden 'demek sen küçük değildin Çiyazan heval' dedim."

İşte burada da yaşının küçüklüğüne rağmen, Çiyazan heval büyük bir yürekliliğe sahip olduğunu göstermiştir.

Çiyazan heval 1996 pratiğine de aynı yüreklilik ve kararlılıkla yönelmiş, pratiğin sonlarında düşmanın alana yönelik kapsamlı bir operasyonunda, yoldaşlarıyla beraber büyük darbeler vurmuşlardı. Çatışmalar bitmiş, arkadaşlar geri çekilme hazırlıklarını yaparken, ansızın gelen ve rastgele alanı bombalayan kobraların atışları, Çiyazan hevalin bulunduğu tepeye de isabet etmiştir. Çiyazan heval, aldığı darbelerden dolayı olduğu yerde şehadete erişmiş ve son bir kez yoldaşlarına bakarak gözlerini kapatmıştır.

Çiyazan heval, sen sürekli kalbizimde yaşayacaksın ve yeminin yeminimiz olacaktır. Sen ve senin gibi toprağa düşmüş özgürlük fidanlarını, bağımsız KÜRDİSTAN'ı yaratarak yaşatacağız. Bu temelde sana ve tüm devrim şehitlerine söz veriyoruz. Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ersin SUNGUR**

Kod adı: **Çiyazan**

Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1979**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 1996, Başkale / Van**

Piling heval 1976 yılında orta halli bir ailenin yedi çocuğundan üçüncüsü olarak Gever'de dünyaya gelir. İlkokul yıllarında sessizdir. Ama arkadaşlarıyla ilişkilerinde canlı ve moral gücüdür. Ortaokul ve lise yılları oldukça hareketli geçer. Bu yıllarda düşmanın kirli yüzünü daha iyi görür. İçten içe yaşanan birçok çarpık duruma tepki duyar. Artık okuldan nefret eder. Faşist öğretmenlere karşı saldırılar düzenler. Gever'de gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, bütün Kürdistan halkını olduğu gibi O'nu da etkiler ve kısa süre içinde partiye ilişkiye geçer. Özgürlük tutkusu O'nun içine umut saçar. Çalışmalarda partiye yeni savaşçı çıkarma görevini üstlenir. İki ay süren bir çalışma sonucunda deşifre olur ve gerilla saflarına katılır.

Temmuz 1993'te Zelê Kampı'na geçer. Bir aylık eğitim süreci geçirir. Düşmanın kampa havan atışları sırasında ayağından yara alır. Yaralı haliyle düşmana karşı saldırılara katılır. Daha sonraki eğitim sürecinde kendini her yönüyle pratiğe hazırlar. Heyecanla bir an önce düşman karşısına çıkmayı bekler. Düzenlemede Şehidan bölgesine giden grupta yer alır. Burada alanı ve halkı tanıdığından gümrük faaliyetlerine gönderilir. Kişiliğinde düşmanın özel savaş uygulamalarını bilince çıkarır. Halkın içinde bulunduğu durumları yeniden değerlendirerek, partinin siyasetini gerçekleştirmek için mutlaka bir şeyler yapması gerektiğini sürekli dile getirir.

Bu çalışmalarda, halka oldukça sıcak ve kazanımcı yaklaşır. Yine çalışkan ve emekçi özelliğiyle arkadaşları arasında saygınlık kazanır.

1993-94 kamp dönemi ve kış sürecinde yoğun bir eğitim devresi geçirir. Bu kışı özgür dağların doruklarında ve en sert rüzgarlar altında geçirir. *"Bu doğa ile baş etmek demek, düşmanı yenmek demektir"* der. Zorluklar O'nda direnişi geliştirir. 1994 bahar düzenlemesinde Gever birliğinde yer alır. İçi coşku ve gözleri saldırganı istemiyle dolup taşmaktadır. Bir an önce düşmandan, yaptıklarından dolayı hesap sormak için sabırsızdır. Vatan sevgisi, ülke sevgisi sürekli içinde yeşerir. Yoldaşlarına ve görevlerine büyük bir tutkuyla sarılır. Bu bağlılığını pratiğinde dile getirir. Mücadeleci ve kavgacı kişiliği, özgürlük sanatıyla birleşir, yaşamı ve bağımsızlığı koruyup köleliği reddetmek, ve yeni bir dünya yaratmak için yüce başkaldırıya moralle, inançla yönelmeyi başarır. 1994-95 sürecinde ülke içerisinde düşmanla karşı karşıya bir dönem geçirir. Bu süreçte pratikteki sıcaklığını eğitim ve yaşama da yansıtır. Bahar düzenlemesine kadar bu sıcaklığını sürdürür. 1995 Bahar düzenlemesinde Xûmaro birliğinde yer alır.

Piling heval yaşamdaki coşkun moralin, cesaret ve sıcaklığın hiçbir zaman unutulamaz. İnsanlık tarihine bağlılığını, altın harflerle ölümsüzlük sayfalarına işlediğin an, asi dağların parlayan yıldızlarla, özgürlük çığlıklarının, fırtınalar koparan milyonların devrimin ruh ve bedenle bütünleştiği o an, kızıl doğan güneşin anıdır. Karanlıkta parlayan yıldızları seyrederken, derin bir sessizlik tüm çevreyi bastırıyordu. Yüreklere beyindeki canlılığıyla, düşmana yaman darbe vurma heyecanını yaşıyorlardı.

Adı, soyadı: **İslam TAŞÇI**
Kod adı: **Piling Sîrêz**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1995, Ahmed Bendê**

Yiğitlerin üç saatlik yolu vardı önlerinde. Moral, coşku duyguları, Kürdistan doğasıyla birleşip eriyordu. Soğuk derenin berrak sularını, derin bakışlarla seyrederken heybetli yürüyorlardı. Artık düşmana yaptıklarını ödetme anı gelip çatmıştı.

Sömürgeciler kahramanların korkusunu, vuruşlarını hissediyorlardı. Onlara yaklaşan Kürdis-

Çok sayıda silah kaldırılmıştı. Herkes başarıdan uçacak gibiydi. Geri çekilme esnasında yol üzerindeki köyde içilen yorgunluk çayının lezzeti bambaşkaydı.

Eylemi duyan köylüler gurur ve sevinç duygularını gizleyemiyorlardı. Yolumuza çoban yıldızının göz kamaştıran aydınlığıyla devam ettik.

Sabahın ilk ışıkları ve güneşin

da kaldı. Halaya duracakmış gibi arkadaşlarına seslenerek *"Heval arkanızı bana dayayabilirsiniz. Merak etmeyin, rahat geri çekilebilirsiniz. Ardınızda yoldaşınız sağlamdır!"* deyip bana döndü, yanındaki malzemelerini uzatarak *"Ne olur ne olmaz,"* diyerek gülmüsed.

Düşman gittikçe daha da yaklaşıyordu, sözlerine devam ederek *"Bir de baktın kör kurşunların biri bizi de buldu, al bunlar sende kalsın. Belki şehit düşeriz, haydi heval başarılar dilerim"* dedi. Bunlar Piling hevalin son gülümseyişi ve son sözleriydi. Adeta şehit düşeceğini hissediyordu....

Yaşamın yeşermiş
tohumuydun,
Senin moralin, cesaretin,
heybetli bakışların,
Kin kusturuyordu düşmana,
Sen
Solmuş çiçekleri yeşerten
Katilleri korku içinde bırakıp
Öldürücü darbeler vurandın,
hasretinle.
Şafağı çatlatan aydınlık,
doğayla bütünleştiği an,
Seninle,
Gülümsüyordu
tabiatın güzellikleri.
Canlılığın,
akışına bırakıp bir rüzgar gibi
Savrulup vadilerden
zirvelere kadar
yayılp süzülendin.
Seninle güller açtı,
Mavi gökyüzünün
Serinlik ve canlılık
nehriydin PILING yoldaş

Seni ve senin şahsında tüm
devrim şehitlerini anıyoruz!

Silah arkadaşları

İğdırli şehit Jêhat Horgaf

tan halkının gencecik ve gül gibi evlatlarıydı. İntikam anı gelmişti, gözler şahin bakışlarla, eylemin olacağı yerdeydi. B7 ve BKC'nin yakıcı ve şiddetli sesiyle yer yerinden oynadı. Düşman paniğe kapılmış, beklemediği saldırı karşısında cehennem korkularıyla kaçış yollarını aramaya sürüklenmişti. Kimi sonunun geldiğini gördükçe bağırıp ağlıyordu, kimi ise havada uçan bombaların kullakları patlatırcasına çıkardığı ses ve yankılarına karışan çığlıklarla hak ettikleri yere gidiyorlardı. Ve... Bütün hedefler ele geçirilmişti. Ortalık barut ve kan kokuyordu.

rengarenk tonlarıyla çay noktasına vardık. Kara çaydanlarımız harekete geçmişlerdi. Piling heval yüksek coşku ve moraliyle *"Arkadaşlar hele kara çaydanın nasıl harekete geçtiğini bir gözleyin"* dedi. Biz de Piling arkadaşla gülüp şakalaşarak yemek yedik.

Çay içtikten sonra, düşmanın arazide kıvılcımları göründü. Şeritler halinde ve kademeli kademeli geri çekilmeye başladık. Piling hevalle Vargenima boğazına varır varmaz düşman ortamıza girmeye çalıştı. Piling heval karnasıyla düşmanı karşılamak için hemen boğazda mevzi alarak ora-

Çayan heval Beytüşşebap'ta dünyaya gelir. Çocukluğunu Beytüşşebap'ın Faraşin zozanlarında geçirir. Daha sonra ailesiyle birlikte Gever'e yerleşirler. Gever'de çeşitli işlerde çalışarak ailesine ekonomik katkıda bulunur. Burada hareketimizin kitleselleşmesiyle birlikte yurtseverleşen ailesi vasıtasıyla partiyi tanır. Düşmanın yoğun baskılarından dolayı ailesi İran'a göç eder. Çayan heval ise Gever'de amcasının yanında kalır. Gün geçtikçe gerillaya katılarak düşmandan hesap sorma istemi bilebilir. 1993 Newroz'u şehirlerde kitlelerin yoğun kutlamalarıyla karşılaşır. Gever halkımız da Newroz'u kepenkleri kapatarak karşılar. Bu kepenk kapatma eyleminde yakalanan

Çayan heval, 15 günlük kısa zindan yaşamından sonra artık kesin katıllımda karar kılar ve 1993'ün sonlarında Zelê'ye geçerek gerillaya katılır. Zelê'de disiplini, kurallara bağlılığı yoldaşlar arasındaki canlılığıyla kısa sürede öne çıkar. Partimizin 5. Kongresi'ne katılan Çayan heval, Kongre'den sonra Zağros Eyaleti'nin 2. Hareketli Taburu'nda yerini alır. Pratik sahaya zorlanmadan ayak uydurur.

Tarih 15 Haziran'dır. Gerdiya'da taburun önüne koyduğu hedef Besosin Karakolu'nu kaldırmaktır. Düzenlemede saldırı grubunda adı okunan Çayan hevali büyük bir heyecan sarar. Savaştaki amatörlüğüne rağmen düşmana olan kini onu yüceltir. Başarıyla sonuçlanan Besosin eyleminde Çayan heval üstün bir şekilde rolünü oynar. Eylem sonrası Parti Önderliği tarafından yapılan genel ödüllendirmede manga komutanlığına atanır. İlk önce böyle bir göreve layık olmadığını belirterek, görevi kabul etmez. Fakat daha sonra taburda manga komutanı olarak yer alır. Görevlerin üzerine gidişte coşkusu, canlılığı, yaşamdaki alçakgönüllülüğü ve bağlılığıyla görevinin hakkı-

nı vermeye çalışır. Güney Savaşı'nın başlamasıyla beraber, Kuzey sahasından Güney'e geçerler. İhanete karşı olan kini, bakışlarından bellidir. Günden güne ihanetçilere yönelceğimiz günleri bekliyor, içindeki o büyük kini düşmanın kirli yüzüne kusmak istiyordu. Ve beklenen büyük gün yaklaşıyordu. Güçlerin toplanması, ihanetçileri günden güne daha çok korkutuyordu. Artık güçler toplanmış ve hazırlıklar tamamlanmıştı. Keşifler bitmişti. Herşey hazır, yalnız düşmana yönelinecek gün bekleniyordu. Beklenen gün yaklaşıyordu. Düzenlemeler okunmaya başlandı. Çayan heval, saldırı grubunda yerini alıyordu. Bu sevinç ve mutluluğu gözlerindeki pırıltıdan belliydi.

Eyleme yarım gün kala Nasır hevalin eylem ve işbirlikçi-ihanetçilerin üzerine yaptığı değerlendirmeden sonra, toplu halde halaylar tutulup sloganlar atıldı. Ve güçlerimiz harekete geçtiler. Çayan hevalin tek düşüncesi, düşmanı nasıl bitireceğiydi. Akşam saatlerinde gelen BKC ve B-7 sesleriyle beklenen saat gelmişti. Düşmanla geç saatlere kadar yoğun bir çatışma yaşanmıştı. Saldırı grubunun bomba sesleri geldiğinde, bambaşka duygular yaşanmaktaydı. İşbirlikçilerin büyük kayıplar verdiği bu saldırılarda Çayan hevale isabet eden bir ihanet kurşunu O'nun yaralanmasına neden oldu. Halen düşman üzerine gitmenin gerektiğini ısrarla söyleyen Çayan heval, bunun son konuşmaları olduğunun bilincindeydi. Son olarak "BİJÎ SEROK APO" sloganını atan Çayan heval, şehitler kervanına katıldı.

Çayan hevalin anısı sürgündeki Kürt gençliğine vatana dönüş ve ülke topraklarında bağımsız bir Kürdistan yaratma çağrısıdır.

Anları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşlar

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Çayan**

Doğum yeri ve tarihi:

Beytüşşebap, ...

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

sonları

Şehadet tarihi ve yeri: **1995**

Ayın 26'sıydı, basın-ya-
yın, lojistik ve güvenlik
birimlerinden oluşan gü-
cümüz kamptaydı. Daha önce kamp-
ta kadro eğitimi de veriliyordu. Yal-
nız bir hafta önce kadro eğitiminde-
ki arkadaşlar, yapılan düzenlemeyle
alanlara dağıldılar. Kampta kalan ar-
kadaşların hepsinde büyük bir gev-
şeme vardı. Kamp komutanımız da
düzenleme yerine gitmişti. İçtimaya
bile artık kalkmıyor, yemeğimizi bile
zamanında yemiyoorduk. Kampta
düzen dağılmıştı. Bir tek çırpınan
düzeni oturtmak isteyen Mahmut
hevaldi. Ama o da tek başına yetmi-
yordu.

Yine içtimaya bazı arkadaşlar zor
bela kalktılar, içtimadan sonra arka-
daşların çoğu tekrar yattılar. Ben nö-
bet listesini çıkardım ve Mahmut he-
vale kontrol ettirdikten, nöbetçileri
yerine yolladıktan sonra basın yerine
geçip uzandım.

Kampımız eski bir Güney köyün-
deydi. Karşımızda KDP karakolu
vardı. *Avaşın* hemen altımızdan ge-
çiyordu. Saat sabahın yedisine geli-
yordu ki, birden uçak sesleri gelme-
ye başladı. İlk başta bir şeyin olaca-
ğını tahmin etmiyordum. Yerimizden
hareket etmedik. İkinci sesle birlikte
uçaklar dalış yapmaya başladılar bi-
le. İş ciddiye.

Biz basın yerinde üç kişıydik.
Ben Avareş ve Delil'dik. Tam gü-
venliğin yerine doğru kaçacaktık ki,
uçak ilk bombasını kampın ortasına
bıraktı. Bunun üzerine basın manga-
sının yanındaki taşın altına Avareş'le
birlikte girdik. Artık uçak dalışları-
nın arkası kesilmiyordu. Üstelik
uçaklar öylesine alçaktan uçuyorlar-
dı ki, sesleri neredeyse kulaklarını-
zın zarlarını patlatacaktı. Bombalar
sadece yüz metre karelik alanı vuru-
yordu. Zaten kampımız da o kadar
ya vardı ya yoktu. Yirmi dakika bo-
yunca hiç ara vermeden manga yer-
lerimizi vurdular. Kazan bombaları
üzerimizden fırlıyordu. Altında bu-

lunduğumuz taş, fazla büyük olma-
makla birlikte bizi koruyabiliyordu.

Avareş'e, her bomba bırakıldık-
tan sonra bakıyorum, rengi gitmiş
sapsarı kesiliyordu. Ben de aynı du-
rumu yaşıyordum. Gerçekten de çok
zor ve insan bir türlü kabul edemi-
yor. Sen taşların altındasın, düşman
uçaklarla, bombalarla seni vuruyor,
hem de elini kolunu sallaya sallaya.
Uçakların bombaları bitti, bize bir
şey olmamıştı. Asıl zor iş şimdi baş-
lıyordu. Bu defa uçaklar bizi tarama-
ya başladılar. A-4 ve A-6 mermileri
kum gibi üzerimizden geçiyordu.
Bazı kurşunlar, taşımızı sıyrıp geçi-
yorlardı.

Artık uçak son defa dalış yaptı, o
anda içimden çok değişik şeyler his-
settim. *Besta*'yı düşündüm. Aynı
uçaklar *Besta*'da, Cevahir'imi şehit
etmişlerdi. Cevahir'i düşündüm. İçi-
me bir acı girdi. O anda birden kal-
çam ve sağ kolum öyle bir ısındı ki,
sanki yanar oldum. Sol elimi sağ ko-
luma ve kalçama vurdum sanki yok-
tular. Birden kendimi kolsuz ve kal-
çasız hissettim. Elime baktığımda
kan vardı. Tekrar elimi kalçama ve
koluma vurdum ve bir daha baktım,
gerçekten de kandı. Kan kıpkırmı-
zıydı. Avareş, bir şeyimin olmadığını
söyledi. Olsa ne yazardı, sessiz ses-
siz bekledik. Taramalar da bitmişti.
Uçaklar da gittiler. Tekrar gelecek-
lerdi biliyorduk. Bomba ve kurşun
almaya gitmişlerdi. Biz yerimizden
çıktık. Kampımız bir toz bulutuyla
örtülmüştü. Birden "*heval ben de
yaralandım*" dedi Delil heval. O da
yaralıydı, Lokman heval yanımıza
geldi. Kampımızda öyle bir sessizlik
vardı ki, insanı korkutan bir sessiz-
likti.

Barut kokusu her tarafı sarmıştı.
Kampın içindeki otlar cayır cayır ya-
nıyordu. Uçaklar gelmeden önce
kendimizi aşağı *dola* bırakmalıydık.
Hemen *dola* doğru koştuk. Bu arada
kalçamın ve kolumun ağrısı kendini
hissettirmeye başladı bile. Uygun bir

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Mahmut**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: **1987**

Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz**

1994, Avaşın

yere geldik ve hemen Delil'in yarasına baktık. Bir parça, el bileğini sıyırmış ve derin bir yara açmıştı. Hemen *şutukla* sıkıca bağladık. Sonra gömleğimi çıkardım. Sağ kolumda küçük bir parça, ete saplanmıştı. Üç küçük parça da, kalçama değmişti. Ciddi değildi. Sadece biraz ağrıyordu. Daha sonra uçakların gelmediğini görünce tekrar kamp içine gittik. Bütün manga yerlerini vurmuşlardı. Bayan arkadaşların, mutfağın ve güvenliğin yerini dümdüz etmişlerdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Güvenliğin oradaki taşlığa doğru gittik. Taşların hemen önünde kanlar içinde yatan iki cenaze vardı. Hemen cenazelerin üstündeki battaniyeyi kaldıracaktım ki, Avareş arkadaş kolumdan tuttu. Açmama izin vermedi. Biri bayan arkadaştı, saçlarından anlaşılıyordu. Peki diğerleri kimdi? Daha sonra güvenlik sorumlusu yaşlı Ernesto geldi. Birinin Mahmut heval, diğerinin de Dicle heval olduğunu söyledi. Ayrıca diğer taraftan beş yaralı arkadaş daha vardı. Hepsinin durumları çok ciddiydi. Bazılarının bacakları kopmuştu. Birkaç arkadaşla şehit düşen iki arkadaşımız için hemen mezar kazmaya başladık. Diğer yaralı arkadaşları da daha güvenli bir yere götürmek için hazırlıklara başladık. Mezar kazarken elimdeki kazmayı bütün kuvvetimle toprağa vuruyordum, belki de acımı, intikamımı topraktan almak istiyordum. Mezarı biraz kazmaya başladık ki, tekrar tekrar uçaklar uçuşmaya başladı. Hemen güvenliğin yanındaki taşların altına girdik. Kayalar oldukça güvenceliydiler.

Gelen uçaklar tekrar bütün kampa bomba bırakıp, taradıktan sonra geri gittiler. Bu defa, sağlam yer tuttuğumuz için bize bir şey olmadı. Yalnız kulaklarım bomba seslerinden duymayacak haldeydiler. Tekrar mezarları kazmaya başladık. Bitirdikten sonra şehitlerimizi gömdük.

Önce Mahmut hevalin üstündeki battaniyeyi aldık. Vücudu bomba parçalarıyla parçalanmıştı. Ak sakalları güneş vurunca birdenbire parlardı. Kıp kıpızıl bir kan gölü içinde yatıyordu. Hemen aldık yağmurluğun içine, güzelce sardıktan sonra gömdük. Arkasından kan içinde yatan bayan arkadaşı kaldırıp yağmurluğu kendisine sardık. Kolları ve bacakları kesilmişti. Dayanmak zordu. Bütün gücümü toplamalıydım. Yerdeki kollarını ve bacaklarını yağmurluğun içine koyduktan sonra onu da gömdük. Hemen olduğum yerde oturup kan ve barut kokusu içinde bir sigara yaktım. Sanki şuuru kaybetmişim. Az önce yanımda olan yoldaşlarım, parça parça olmuşlardı.

Acaba Cevahir yoldaşa mı böylesine parçalanmıştı? Onun da mı, kolları bacakları kopmuştu? Keşke görmeseydim. O günden sonra gözlerimin önünden hiç gitmiyorlar.

Biz şehit arkadaşları gömdükten sonra yaralı arkadaşlardan ikisi daha şehit düştüler. Akşama kadar kamptaki bütün eşyalarımızı topladık. Yaralı arkadaşlar için sedye yaptık. Hastanemizdeki arkadaşlar da yardımımıza geldiler. Yaralı arkadaşları hastaneye taşıdılar. Akşam biz ve kalan arkadaşlar da eşyalarımızla birlikte hastane kampına taşındık. Bu saldırıyı düşmanın bir başarısı olarak görmüyorum. Bizim tedbirsizliklerimiz ve kendimizi ölüme teslim etmemiz sonucu bu kadar kayıp verdik. Uçaklar önceden keşif yaptılar, karşı tepeden KDP, bizi sürekli izliyor. Güneyli köylüler bize erzak getirme bahanesiyle kampın içine giriyorlardı. Ve buradan aldıkları bilgileri düşmana veriyorlardı. Yoksa düşman, bütün manga yerlerine öylesine isabetli vuramazdı. Buna karşı bizim de en ufak bir tedbirimiz yoktu. Zaten ne geldiyse başımıza kuralıslığımız, keyfiyetimiz ve rahata düşkünlüğümüzden geliyordu.

Düşman kampta kayıpların yetmişsekiz olduğunu belirtti. Eğer eğitim gören arkadaşlar düzenleme için kamptan ayrılmamış olsaydılar bu rakam doğru olabilirdi. İlk defa düşman uçak saldırısında bu kadar net ve isabetli vuruyordu. İlk defa böyle bir şeyi tanık oluyordum. Demek ki, çok güçlü istihbarat almıştı. Parti Önderliğimiz, her gün bize doğru yol ve perspektif sunuyor, talimat üstüne talimat veriyor. Ama biz hâlâ eski geriliklerimizi, alışkanlıklarımızı ısrarla sürdürüyoruz. Ve sonuçta kaybeden biz oluyoruz. Kayıplarımız bizimle de sınırlı kalmıyor, partiye, halka ve insanlığa da zarar veriyor. Kesinlikle bu hatalarımız üzerinde hepimiz ciddi bir şekilde durmalıyız. Keyfiliği, kuralıslığı ve tedbirsizliği en kısa zamanda aşmalıyız.

Saldırıda şehit düşen Mahmut heval, basın sorumlusuydu, aynı zamanda karargah yönetiminde yer alıyordu. Çok eski bir arkadaştı. İdeolojik dönemden beri partiyle ilişki içindeydi. 1985 yılında yakalanmış, 1987 yılında zindandan çıkıp aktif olarak mücadeleye katılmıştı. Gerçekten de emekçi bir arkadaştı. Partiye karşı hiçbir çıkar gözetmeksizin her türlü işe koşuyordu. Onun kadar sabırlı ve emekçi bir insan daha görmedim. İş en iyi şekilde yapıyordu. Bazen sabahlara kadar uyumuyordu. Hep çalışıyordu. Bazen geceleri tek başına bütün kampın etrafını gezer, bir şeylerin olup olmadığından emin olmak isterdi. Yaşı ileri olmasına rağmen çok genç ve dinamikti, enerji doluydu. Mahmut heval böyle bir şahadeti yaşamamalıydı. Çünkü o, hata yapmamak için çok çaba harcıyordu.

Eksikliklerimizden dersler çıkararak, ve doğru yola gelerek şehitle rin anılarını yaşatmalıyız.

Mücadele arkadaşları

Toplumlarda ve uluslarda her bireyin kendi toplumu-na ve ulusuna bağlılık derecesi onun görev ve sorumluluğunu yerine getirme derecesine göre belirlenir. Öyle ki bu bağlılık, her türlü koşul altında ve hele ulusunun zor günleri yaşadığı savaş koşullarında, bir başka anlam taşır. İnsanlaşmanın yüceleşmenin, tarihleşmenin, direniş sembolü olmanın yanında, ihanet ve onun temsilini tarihten, İdris-i Bitlisi'den devralanların da böylesi dönemlerde, kendilerini düşmana hoş göstermek için, bir tas çorba için, her türlü onursuzluğa düştüğü dönemler oluyor. İşte ulusal kahramanlık ve ihanetin tarihini gören ülkemiz, böylesine günleri yaşarken, tarihimizde ve özgürlük mücadelemizde yaşayan sayısız kahramanları da çıkaran günler oluyor. İşte bu kahramanlardan birisi de, adını uğruna ölümsüzleştiği dağlardan alan **Zagros** hevaldir.

Zagros heval partimizin henüz grup aşamasını yaşadığı 1975 yılında, Van'a bağlı Gewaş ilçesinde, varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu bulunduğu Gewaş'ta bitirince, ailesi tarafından Van Lisesi'ne gönderilir. Faşizm ile ortaokulu okuduğu dönemlerde, 12 Eylül'ün katmerli etkisinde olan Van Lisesi'ni okuduğu sıralarda tanışır. Askerin geldiği ve sürekli arama yaptığı lisede, ilk dönemlerde birçok şeye anlam veremez. Daha çok kendini okumaya, derslerine veren Zagros heval, yavaş yavaş kafasında Kürt-Kürdistan çelişkileri ile partimizin denetiminde halkımızın serhıldana kalktığı 1990'lı yıllarda tanışır. Bu dönemde yurtsever öğrenci gençlik içerisinde gelişen PKK düşüncesi, giderek O'nu da çeker. Onbeşinde bıyıkları yeni terlemiştir. Yaşamda henüz O'nun da birçok beklentilerinin olduğu gençlik dönemlerini yaşarken, onurlu yaşamla, güzel ve çirkinle, teslimiyet ve direnişle tanışır. Gençlik dönemlerinde gencecik bedenini PKK'nin yaratmaya çalıştığı yeni yaşamı çakmak çakmak

kahverengi gözleri okudu. Kürdistan tarihini okudu ve şaşırdı. O döneme kadar bir Kürt olduğunu ve Kürdistan'ın lanetli, bir o kadar da direnişçilerle dolu bir geçmişinin olduğunu bilmiyordu. Bu tarihi tersine çeviren bir PKK olduğunu bilmiyordu. Bunları tanıdıkça kendinden, geçmişinden utanır oldu.

Hareketli, yerinde duramayan, çakmak gözlü, kıvrıkcık saçlı genç, tanıdıkça insanlık tarihinde Kürtleri, hayretler içinde kaldı. 12 Eylül zindanlarında onur bayrağını düşmanın en azgın işkencelerine karşı dalgalandırarak, zifiri karanlığa bir ışık olup dağlara taşan Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ı tanıdıkça, kahpe zindanlarda ihanetin adı Şahin Dönmez'i bir işkence esnasında gördükçe sıkıyordu yumruklarını. Zagros heval Kemallerin, Hayrilerin, Dörtlerin zindan direnişlerini tanıdıkça düşmana kini biliniyordu. Kişiliğinin oluştuğu dönemlerde düşmanla tanışan genç bedenden geriliyor, savaşa bir özlem duyuyor, adeta dağlara koşup, düşmanın katlettiği yoldaşlarının intikamını almak istiyordu. Artık ülke kaynıyor kaynıyordu. Medlerin tarihsel uyanışı PKK önderliğinde sel olup Amed surlarını aşiyor, bozkırları tutuşturarak gerillayı selamlıyordu. Durmak mümkün mü? Duramıyordu, kişiliği buna uygun değildi. Uyuyan Kürdistan devî uyanmış, halk serhıldana kalkmıştı. Zagros heval artık okumaya fazla ilgi duymuyor, dağ aşkı O'nun geceleri dahi rüyalarını süslüyordu. Bir gün özlemini duyduğu o doruklarında gerillanın özgürlük ateşini yaktığı dağlara gitmek istiyordu. Önceleri 1993'te gerillaya katılma planı yapmıştı, fakat ilişki kuramadığı için bu ancak 1994 Mart'ında mümkün olabilmişti. Bir grup arkadaşıyla Doğu Kürdistan'ın Urmiye şehrine geçti. Tarihi Urmiye şehri O'nu büyüledi. Adeta Urmiye gölüne bakarken biriken suları Kürtlerin tarihten bu yana aktığı gözyaşı olarak görür, gözlerini daha anlamlı dağlara çevirirdi. Bir-

Adı, soyadı: **Bülent PARLAK**

Kod adı: **Zagros Van**

Doğum tarihi ve yeri: **Gewaş/ Van, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1994**

Şehadet yeri ve tarihi: **17 Eylül 1995, Gever tepesi-Oramar**

kaç gün kaldığı bu şehirde dağlara gitmek için kuryeleri sürekli soru yağmuruna tutan Zagros heval, bir grup arkadaşla Urmiye'den Kürdistan dağlarına vurunca yönünü, sevinçten uçuyordu. Önündeki tepeleri en önde katediyordu. Adımları adeta O'nu geçerek tepeleri aşıyordu. Hayalleri artık gerçekleşen Zagros heval sevinçten kıpır kıpırdı, bazen geri dönerek grupta yürümede zorluk çeken arkadaşlarına yardım ediyor. Bazen kuryeye ne ka-

Soldan 1. şehit Rojhat

dar yolun kaldığını soruyordu. Düşman artık korkmalıydı. Çünkü ayakları Kürdistan dağlarına ulaşmıştı. Zagros hevalin yürüyüşünde zifiri karanlığın hiçbir olumsuz etkisi olmamış daha sonra çıkan dolunayla adeta yarışmıştı. Tepeyi aşır küçük dolunayın şahitlik yaptığı gecede, Kürdistan'ın direniş tarihinden süzülüp gelen özgürlük pınarından doyasya içmişti. Su içtikçe içiyor, daha sonra eliyle ıslanan dudaklarını silerek çantasını omuzuna aldığı gibi, yine dolunayın şahitlik yaptığı geceye dalıyor, ön safları kimseye bırakmıyordu. Nisan'da karları eriyen Zagroslar'daki askeri kampa ulaştığında, uykulu gözlerinde sevinç kıvılcımları parlıyordu. Hemen gerilla elbiselerini giyerek karışmak istiyordu arkadaşların arasına. Bu iki günlük zorluklarla dolu yürüyüşte adeta Zagros dağının dumanlı eteklerine, geçit vermeyen sarp kayalarına aşık olmuştu. Dağlara olan sevgisini her konuşmasında dile getirmekten geri kalmıyordu. İlk sivil alındığında ismi sorulurken başını haşmetli Büyük İskender'in ordularına geçit vermeyen Zagros dağlarına çevirerek, kendinden emin bir ses to-

nuyla "Zagros" diye yanıt veriyordu.

Zagroslarda kısa bir dönem kaldıktan sonra, Xakurkê askeri kampına geçer. 1994 sonlarına kadar burada kalır. Bu dönemi en iyi şekilde değerlendiren Zagros heval, kısa zamanda tüm yapının dikkatlerini üzerine çeker. Sevecen, canlı, görevlere istekle yaklaşan, görevi küçük-büyük diye ayırmadan aynı azim ve kararlılıkla yaparken bundan tatmin olmayarak sürekli komutanlarına savaşın en ön saflarında yerini almak istediğini dile getirir. Canlı yapısı ile arkadaş yapısı içinde moral kaynağı olur. 1994 kışını bir pratik birliğin kamp eğitiminde geçirir. Zeki ve derin olan Zagros hevalin algılamada sorunu yoktur. Odukça yoğunlaştığı eğitimde arkadaşlarına güç verir. Düşmanla bir an önce karşılaşmak için yine de pratik ve savaş der. 1995'in hemen başında yapılan yeni düzenlemede parti tarafından hareketli tabura verilir. Hareketli taburda yer aldığı için sevinçlidir. İçi içine sığmaz, çok mutludur. Baharda eriyen karlarla taşan nehirler gibi çağlamak ister. Bir namludan dönecek fırlayan merminin gidişi gibi düşmanını bulmak ister. Düşman gerçek-

liğini iyi bilince çıkarır. Bu giderek O'nda derin bir kin birikimine neden olur. Savaş konularında arkadaşlarına ısrarla sorular sorar. Savaşın ruhunu iliklerinde hisseder. Yapılan eylem düzenlemelerinde sürekli saldırı grubunda yer almak istediğini belirtse de, yeni olduğu için bu istemi her defasında geri çevrilir. Bu duruma üzülen Zagros heval "Acaba bende bir eksiklik mi var?" diyerek eyleme giden arkadaşların arkasından bakarken üzüntüsünü belli eder. Düşmanla baharda "Çelik Operasyonu" adı altında başlattığı kapsamlı savaşta düşmanla karşılaştığı için sevinçlidir. Giderek pek çok çatışmada yer alır. Vurdukça "Agit" arkadaşın askeri saldırı ruhunu yakalar. O bu çatışmalarda tatmin olamıyor, düşmanı gafil uykuda yakalamak istiyordu. Bulunduğu hareketli tabur Nisan sonunda Gerdi alanına geçer. Artık belli bir savaş tecrübesi edinmiştir. Zagros hevalin bulunduğu yeni alanda doğa bir şiir gibi canlı, uçan kelebek gibi hafiftir. Fakat bu güzellik içinde düşmanını da düşünmeden edemiyordu. İşte o an doğanın güzelliği ile hafifleyen yüzü geriliyor, kıvrık saçlarının altında

çatılan kaşları yüzünü ciddi bir havaya büründürüyordu. Biliyordu bu kahpe düşman sağ oldukça bu güzelim doğanın, uçan kelebeğin dahi özgür almayacağını. Bu dönemde kapsamlı yapılan “Besosin” eyleminde ismi yanlışlıkla saldırı grubunda okununca Botani ezgileriyle dilana güç katar. Sonra yanlışlığı öğrenince oldukça üzülür. “Bir kez saldırıda yer alsaydım, o zaman şehit düşsem de gam yemezdim” diye üzüntüsünü açıkça belli eder.

O’ndaki amaç hep saldırıydı. Daha sonraları girdiği eylemlerde sürekli başarılıydı. Her eylemde kanatlı bir mızrak olup düşmanın yüreğine bir kor gibi saplanıyordu. Yine başka bir eylemde, Gerdi alanında araziye çıkan düşman askerlerini geldiklerine pişman etmek için atılan pusuda en önde yerini aldı. Bu pusu eyleminde ilk darbeyi yiyen düşman kısa bir şaşkınlıktan sonra grubun ortasına bir havan vurur. Zagros heval yarananır. Grup O’nun yaralandığını farkedince takım komutanı tarafından gidip tedavi olması söylene de O ısrarla kalıp sonuna kadar savaşır. Savaş alanından gitmek şöyle dursun, O’nun her kurşununu hissederek yaşar. Bulunduğu taburda tamamen yarası iyi-

leşen Zagros heval, taburla beraber müdahale ve daha kapsamlı eylemlilikler için bu defa Oramar alanına geçer. Burada yapılan düzenlemeyle Yüksekova’ya giden bölükte yerini alır. Bu alanda yapılan “Sinava” eyleminde saldırı grubunda bu kez O da vardır. Mutludur, O’na göre parti kendisine güvenmiştir. Bu eylemde Zagros heval her ne pahasına olursa olsun kendisini kanıtlamalıdır. Eylem başlar, her koldan atılan mermilerde barut kokuları etrafa yayılırken, O’nun bulunduğu koldan bir tek mermi atılmaz. Zagros heval bu kez de şanssızdı. Çünkü saldırdığı mevzi boş çıkmıştı. Eylemsiz döner. Üzüntüsünü şöyle dile getirir: “İlk kez saldırıya girdim. O’nda da mevzi boş çıktı”. Yönetim bir toplantıda O’nun pek çok olumlu özelliğinden dolayı kendisine manga komutanyardımcılığı görevini verir. “Parti bana bu görevi vermiş, layık olmam lazım” diyerek göreve yaklaşımını böyle dile getirir. Artık O da PKK’nin bir komutanı sayılır. Kendisinde bulunan cesaretle askeri yönünü iyice pekiştirir. 1995 baharı hiçbir bahar gibi olmamıştı.

Hiçbir tarih bu dönemi henüz yazmamıştı. Rengarenk kelebekler uçuşurken, Kürdistan’ın ovaları,

dağları, kuş sesleriyle yankılanıyor-ken, arı kozasından uçmamışken, Newroz’la beraber yeni uyanan doğada, daha topraktan yeni çıkan Newroz çiçekleri, nergizleri, menekşeleri açmamışken, düşman çizmeleri çığnemişti her yanı. Tarihteki rolünü hep oynayan Zagros dağı haşmetle ayağa kalkıyor, Güney’e Kariker dağına, Abdalkavi dağına, oradan Cilo’ya, sonra Gare’ye, Goven-de’ye uzanan eliyle, adeta bu dağları da PKK ile düşman arasında geçen savaşa davet ediyordu. Zagroslar birçok ulusa ev sahipliği yapmış, barbar istila ordularına Kawa’nın örsünden çıkan kıvılcım keskinliğiyle cevap vermişti. Gerçek önderliğine ulaşmış olan Kürdistan dağları bu bahar eteklerinde eriyen karları vadilere salarken adeta düşmanın kirli savaşını izleyen, çatık kaşlı bir babayı andırıyordu. Ve uğruna canını feda edecek olan PKK savaşçılarını bağrına basmaya hazırlanıyordu. Gever tepesi de o gün böyle bir hazırlığı yaşıyordu. Genç kahramanı bağrına basıyordu. Tarih bazen hüznle anılır, alır götürür bir türkû gibi benliği, bazen söylemeye dil kafi gelmez, dolanır. Kelimeler ağızda kalır, tek kelime çıkmaz, düğümle-

nir, gözler düşmana inatla parlar, el silaha uzanır, bel raxtı kuşanır, yürekler intikam yeminiyle anılır.

Yoldaşımız Zagros, 17 Eylül 1995’te düşmanla girdiği çatışmada kahramanca uğruna savaştığı Kürdistan topraklarıyla kucaklaştı. Zagros heval düşmana kinimiz bilenmiş, bıraktığın özgürlük meşalesi rehberimiz olmuştur.

**Mücadele
arkadaşları adına
Zaman ve Cömert**

Bawer heval Hewler'de gözlerini dünyaya açar. Ailesinin maddi durumu

iyi olmasına rağmen, kendisi Türk metropollerinde üretime katılır. Ulusal bilinç düzeyini geliştirmek için çevresindekilerle araştırmaya girişir. Metropolde olsa da ailesiyle ve ülkesiyle ilişkisini koparmaz. 1993'te düşmanın Kürt halkına karşı yürüttüğü soykırım politikasına kendi gözleriyle şahit olur. Bu da O'nun tepkisine yol açar. Çeşitli protesto ve yürüyüşlerinde yer alır. Burada devletin işkencelerine tabi tutulur. Tepkisi daha da gelişir. Gerilla saflarına katılma kararını alır. 1994'te TC'nin sözde "PKK'nin kökünü kazıyacağım" adı altında düzenlediği geniş operasyonlarda Bawer heval de Cudi'de bulunur. Bir grup yoldaşıyla geri çekilirler. Grup, düşmanın mayın döşediği araziden geçmek isterken, patlayan mayınlar üç yiğit yoldaşımızı şehit eder. Burada Bawer heval de yaralanır. Parti Bawer hevali yarasının iyileşmesi için yurtdışına göndermek ister. Ancak Bawer heval, ülkesinden ve yoldaşlarından kopmak istemediğinden partinin önerisini geri çevirir. Süreçle yarası iyileşen Bawer heval, Haftanın'e, orada temel eğitimden geçtikten sonra Zagros'a geçer. Bu bölgede aynı mangadaydık. Temel özelliği, yanındaki yoldaşının eksikliğini, kendi fiziğindeki yok olan bir parça olarak hissetmesiydi. Onun için de yoldaşında gördüğü eksikliği gidermesi, O'nun kendi eksikliğini gidermesi anlamına geliyordu. 1995'te Besosin karakol eylemindeki tarzı ve önü alınamayacak kadar güçlü olan morali, en çarpıcı bir özelliğiydi. Eylem öncesi tutulan dilanın en başındaydı ve eylemini, moralini yoldaşlarıyla paylaşan biriydi. 1995 yılı içinde KDP'yle partimizin girdiği bir çatışmada yerli işbirlikçileri cezalandırmak için elindeki kleş yetmiyormuş gibi, yanındaki yoldaşının BKC'sini

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewler köyü/ Cizre, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, ...**

Ve matem marşını
Kurşunlar çalar
dağlarımızda
henüz bıyiksız
gencecik gerillanın
yarı donmuş
o nazlı ellerinde
kobralara karşı
feriştah kesilen
bikisiler söyler
en güzel şarkıları
yanı başımızda...

alıp çalıştırdığını görmüşümdür. İntikam kusan Bawer hevali durdurmak çok zordu. Fakat yine silahına hakimiyetini titizlikle korumuştur. Birkaç gün sonra KDP'ye karşı partimizin kararlılığı yine devam etti. Eylemin tarzı tepe baskınıydı. Bawer heval komutan yardımcısıydı. İşbirlikçiler ne için çarpıştığını bilmezken, Bawer heval ve tüm özgürlük savaşçıları göğüs göğüse ihanete karşı çarpışıyordu. Kol komutanı yaralanır. Bawer heval de onu kurtarmaya gider ve amacına ulaşır. Ama yine de bu yeterli değildir. Mevzinin üzerine gider. Bu sırada vurulur ve Bawer heval aramızdan fizikmen ayrılır, şehitler diyarında şahadetiyle yerini alır.

Anısını yaşatmak ve sözlerimize bağlılığın gereklerini yerine getirmek için bizler, kararlılığımızı ispatlayacağız. Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Kendal heval orta halli bir ailenin çocuğu olarak Tatvan'da dünyaya gözlerini açar. Babası geçirdiği bir trafik kazasında vefat eder. Yaşı çok küçük olduğundan, bu olaydan oldukça etkilenir, arayışlar içine girer. Daha sonra metropollere okul okumaya gider. Kemalizmin beyin yıkayan makinalarından geçmesine rağmen, daha çok devrimci gençlik gruplarıyla tanışır ve tartışır. Yurtseverlik tutkusu, ülke hasreti gün be gün kalbini fetheder. Giderek partinin yayın organlarını okur ve semt komitesiyle tanışır. Onlarla da tartışmalara girer. Giderek örgütlenme çalışmalarında yer alır.

Kendal hevalın abisi TC'nin polislerindendir. Yine abisiyle de defalarca tartışır. Ona "Senin yapmış olduğun görev, düşmana hizmettir. Oysa sen Kürtün, düşmanın polisi, jandarması mazlum Kürt halkını işkence ve zulümle öldürmektedir. Bu iş kendini bilmez faşistlerin işidir. Sana, bana yakışmaz. Bizim gibi sömürülen, yurdundan edilen insanlar bunu yapmamalıdır" der. Fakat ağabeyini ikna edemez. Daha sonra onurlu ve şerefli bir yaşam için ülkeye döner.

Kürdistan'da iki yol, iki seçenek olduğunu bilince çıkarır. Yüzyıllardan beri yitirilen ulusal varlık ve öz kimlik için düşmanın tüm inkarcı, insanlıktan çıkarıcı, dışlayıcı, horlayıcı, çalışmalarına karşın, yeni bir yaşam, yeni bir yol, özgürlük ve savaş yoluyla yüceleştiren ulusal kurtuluş mücadelesi ve PKK'dır. Diğer yol ise yıllardan beri süregelen, Kürdistan halkının üstüne yağmur ve dolu gibi yağdırılan beyaz katliam, devşirme, yeniçeri ocakları, soykırım yöntemleri ve en etkili silahlar kullanan düşman cephesidir.

Kendal heval doğru yolu seçer ve partiye katılır. Kürdistan dağlarında yeni ve berrak bir yaşamla tanışır. Kısa sürede kendisini yetkinleştirir ve yaşama ısınır. Yaşamın tüm sorunlarına göğüs gererek mücadele eder. Xakurê'de bir süre kaldıktan sonra

1993 yılında Şemzınan alanında pratiğe çıkar. Pratik sahada fedakar, cesaretli ve sorumluluğunun bilinciyle öncülük rolü oynar. 1993'te Tisi tepesine yapılan eylemde, saldırı grubunda yer alır. Tüm öfkesi ve kinyiyle düşman mevzilerine yönelir. Saldırı yapılacağına farkında olan düşman, tepedeki kontra ve askerlerini uyuşturucu bağımlısı haline getirir. Bu durumu farkedenden özgürlük savaşçıları, daha büyük bir kin duyarak düşmana yüklenir.

Uyuşturucunun etkisiyle sızarak kendinden geçen askerler, ağır sarhoşlar gibi mırıldanıyor "Gelin ulan ne duruyorsunuz" gibi sözlerle özgürlük savaşçıları karşılamayı planlıyordu. Bu duruma dayanamayan B-7'ci, kahramanca roketini mevzilere dayayıp patlatır. Ve düşmanın iki kontrasına isabet ederek, tutuşur. Sırtı aydınlatan alev, bilinmeyen düşman mevzilerini de deşifre eder. Saldırıya geçen yiğitler, düşmana kan kustururlar, uyuşturucunun etkisiyle sızan sarhoş askerlerin bazılarını sayısız mermi isabet etmesine rağmen halen de nara atarlar, kaçanlar bedenlerinde her an yiyecekleri darbelerin korkusuyla çığlık atarlar. Birçok düşman askeri öldürülür.

Nihayet eylem sonuçlanır. Yalnız uzaktan araba farı gibi yanan ateş halen sönmez. Özgürlük savaşçıları yaptıkları eylemde 1 adet 57'lik top, 6 piyade silahı ve askerlere ait sırt çantaları, saat, radyo gibi malzemeler kaldırırlar. Yalnız eylemde üç kahraman gerilla şehitler kervanına kavuşur.

Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi zaferin teminatı olan **İhsan İğdır, Welat Malazgirt** ve **Ağit Katuna** hevaler şehit düşerler. Bu hevalerin yaşam anılarını anımsayıp dile getirmek hiç de sanıldığı gibi kolay değildir. Bu kahramanlar yüreğimizde kurulu birer onur abidesidirler.

Saldırıda kol komutanı olan İhsan heval manga komutanıydı. Karnından aldığı kurşun yarasıyla şehit düştü. İhsan hevalle yalnız birgün be-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Kendal, Rêzan**

Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan**

Mücadeleye katılışı tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Mayıs**

1994, Esendere / Zağros

raber kaldım. O hevali anımsadığım-
da, aklıma ilkin örgüte, yaşama ve
yoldaşlığa bağlılık gelir. O gün bi-
zimle çok ilgilenmişti, bireysel ihti-
yaçlarımızdan, moralimize kadar hep
bizimle ilgileniyordu.

Hiç unutmam. Ayağından çıkardı-
ğı ayakkabıyı bana vermişti. Bir
ayakkabının maddi değeri hiç önemli
olmayabilir, ama O'nun yoldaşa ver-
diği ilgi, coşku ve moralin anlamı an-
latılmaz derecededir. Birlik içerisinde
sürekli İhsan hevalin cesareti, fedakarlığı ve yoldaşıyla ilgilenmesinden
söz edilirdi.

Agit hevalin kuryeliği zamanında,
bizi Zagroslardan Xumaro'ya getirir-
ken tanıdım O'nu. Yol boyunca tüm
arkadaşlarının moral kaynağıydı.
Agit heval arkadaşlarına "Haydi 'pis-
mam' yolumuz az kaldı" diyerek
yükü ağır olan arkadaşların yükünü
paylaşıyordu, onlara güç veriyordu.
Tisi tepesi eyleminde saldırı grubun-
da yer aldı. Çok sıcaktı, fedakar ve
coşkuluydu. Büyük bir hırsla düşma-
na karşı saldırıya geçerci. İhsan heva-
lin yaralandığını görünce kendini tu-
tamamıştı. Ele geçirdiği gece dürbü-
nünü alıp ileri mevzilere doğru saldı-
rıya geçmişti. Düşman bu tavrına kar-
şı, korku içinde çareyi kaçmakta arar.
Düşmanın savunma tepesine kadar
ilerleyen Agit heval şaşkın bir kurşu-
na hedef olarak şehit düşer.

Welat heval, yaşının küçük olma-
sına rağmen unutulmaz bir kurtuluş
savaşçısıydı. Üstün saldırı ruhuna sa-
hip, disiplinli bir yiğittir. Eylemde al-
dığı yarayla kan kaybindan dolayı şe-
hit düştü.

Onlar mücadelemizin unutulmaz
şehitleridirler.

Kendal heval, eylemden sonra şe-
hit ve yaralı arkadaşların düşmanın
eline geçmemesi için var gücüyle on-
ları taşır. Ve kutsal dağlarımızın zir-
vesinde şehit arkadaşlar için iki me-
zar yapılır. Şehitlerin O'na emanet et-
tiği silahıyla saygı duruşuna geçer.
Onlara bir söz vererek unutulmaz
anıtlarını kalbine diker. "Son mermi-

me kadar, zafere dek sizler için sava-
şacağıma söz veriyorum" der. Bu sır-
rı içinde saklar.

Kendal heval mangamızın moral
kaynağıydı. Manganın kazan ve çay-
danlığını sürekli taşıyordu. Sürekli
"Bu kazan üzerinde roman yazmam
gerekir" derdi. Yürüdüğümüz zaman,
engebeli, sık kayalıklarla dolu patika
yollarda kazanımız "tak, rak" sesleri
çıkartıyordu. Kendal heval buna kar-
şın "Sırtımda taşıdığım düşman, yine
bizi ihbar etti" derdi. Bazen de dikkat
edilmesi gereken yerlerde "Dur düş-
man" derdi. Buna karşın tüm arka-
daşlar kahkaha atarak "Kendal heval
kazana değil, düşmana sinirlenmiş"
diyerek espri yaparlardı.

1993-94 kış eğitimi sürecinde Şe-
hidan'da kalır. Eğitimde sürekli ön-
cülük yapıp özeleştirisini verir, eksik-
liklerinin üzerine yüklenir. Kış süreci
boyunca kendini oldukça güçlendir-
rek pratiğe hazırlanır.

Bahar düzenlemesinde Esendere
gümrük birliğinde yer alır. Halkla ya-
kından ilgilenir. Toplantılara katılır.
Onlara partiyi, mücadeleyi tanıtır,
örgütlenme çalışmaları yürütür. Daha
baharın başlangıcındayken yoğun ça-
lışmalara büyük istek ve kararlılıkla
katılır.

Görevlere gönüllü gitme istemiyle
doluydu sürekli. Yine 4 Mayıs 1994
tarihinde gece takım komutanıyla gö-
reve giderler. Köy yolundaki köprüye
bağlanmış tuzaklı mayına takım ko-

mutanı Zana heval basarak yaralanır,
Kendal heval duygulanarak Zana he-
vale doğru ilerler. Zana heval acılar
içinde kıvrılırken "Kendal heval gel-
me" der.

Tam bu esnada ikinci mayın Ken-
dal hevalde patlar, bir parça da karnı-
na isabet eder. Kendal heval kendini
hiç düşünmeden yaralı yoldaşı Zana
hevali kurtarma çabasıındayken, aya-
ğının dibindeki patlama sesiyle kendi-
ni yerde bulur. Yetiştığımızda iki ar-
kadaş da yarı baygınlardı. Yaptığımız
sedyelerle köye ulaştırmak için çabuk
çabuk hareket ediyorduk. Halen kan
kaybediyordu, ama "of" bile demiyor-
du. Sürekli su istiyordu. Su yaralıları
için iyi olmadığından, sadece dudak-
larını ıslatmakla yetiniyordu.

Buna çok sinirleniyordu, fakat el-
den gelen başka bir şey yoktu. Sonra
doktorumuz yetişti. Kendal hevalin
kanı, güzelim topraklara çok akmıştı.
Tedavisi mümkün değildi artık.
Çünkü O, tüm sevdiklerinin yanına,
şehitler kervanına katılmıştı.

Kendal heval! Sen kahramanlar
ordusunun bağrında yanan bir meşale
gibi sürekli yolumuzu aydınlatacak-
sın. Bize bıraktığın bayrağı yere dü-
şürmeyeceğiz.

Tarih, kanın kadar kızıl harflerle
"Kürdistan bu sefer direndi, sa-
vaştı ve yiğitlerin kanıyla
kazandı" yazacaktır!

Mücadele arkadaşları

Hayri heval Başkale'nin Bazı köyünde doğar. Maddi durumları iyi olmadığından okul okuyamaz. Ailesinin ekonomisine yardımcı olmak için küçük yaşlarda çalışır, çobanlık yapar. Üç kız ve dört erkek kardeşi-ne ve çevresine hep yardımcı olur.

Yaşı ilerledikçe ve bilinci geliş-tikçe düzenin kof yaşamında bir şey bulamadığından 1993'te parti-ye katılır. Buna karşılık babası bu durumunu İran askerlerine bildirip Hayri hevali geri almaya çalışır.

Buna karşılık Hayri heval yol-daşlarına "Beni göndermeyin, gön-derirseniz kendimi vururum" diye-rek mücadelede olan kararlılığını gösterir. Daha sonra eğitim ama-cıyla Xakurkê'ye geçer. Lolan sa-hasında belirli düzeyde bir pratik geçirir. Daha sonra önerisiyle tek-rar Başkale alanına döner.

Başkale'de bir bölüğün öncülük görevini yürütür. Hayri heval göre-vine çok acımasız ve kararlı bir bi-çimde yüklenir. Eylem-selliğin geliştirilmesi için cephe faaliyetlerine gönderilir. Halk içinde her faaliyetinde partiye ve ordu çalışmalarına bağlılığını gösterir. Bu yüzden ihanetçi ve tes-limiyetçi kişiler, ailesi-ne sürekli baskı yapar-lar. Savaş pratiğinde her zaman cesur davranır.

Birgün birliği düş-man pususuna girerken ani ve cesurca davranıp düşman askerinin mev-zisinin altına girer ve taş atar. Bununla oyala-nan düşman askerleri, kendini toparlayıncaya kadar Hayri heval çe-vik davranıp mevziye bir el bombası atar ve

böylelikle birlik pusudan sağlam kurtulur. Kış eğitim sürecinde oku-ma-yazması olmamasına rağmen, eğitime en sıcak yaklaşan, etrafını eğitime katmaya çalışan, en iyi so-nuç çıkartan arkadaşlardandır. O, hep filozof olmak istediğini belirtir. Gerçekten önderliğimizin belirttiği gibi; O hep kendisinde fırtına kişi-liği yakalamayı esas almıştır. Ya-şamda, eylemde, eğitimde O'nda bu hızı görmek mümkündür.

Son olarak düşmanın Güney'e yönelik Çelik Operasyonu'na kar-şılık, Başkale alanında buna cevap vermek için bir eylemde saldırı ko-lunda yer alır. Yürüyüşte yine ön-cüdür, coşkulu ve morallidir. O an düşen bir çığ sonucu, 1 Nisan günü kar altında kalır. Ertesi gün çıkartıl-dığında şehit düşmüştür.

Yücelerde bir şahin olur dağları-na...

***Mücadele arkadaşları adına
Kahraman Pir***

Adı, soyadı: **Namet YILMAZ**
Kod adı: **Hayri Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Bazı köyü-
Başkale, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Nisan
1995, Başkale / Van**

Sağda şehit Şerif

Hêja heval Çukurca'nın Bêyadır köyünde yoksul köylü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Bu köy geçimini kaçakçılık ve sınır ticaretiyle sağlar. Gençlik çağına gelen Hêja heval, aile geçimine katkıda bulunmak için bu işlere girer. Çoğu akşamları dağlarda geçirir. Daha çocukken yalnız başına akşamları dağlarda geçirmeye alışmıştır. Bunun için dağ yaşamına, zorluklara ve yokluklara fazla yabancı değildir. Hele hele silaha hiç yabancı değildir. Silahı çok rahat ve seri kullanır. Zaten silaha, dağa ve özgürlüğe olan aşkından dolayı kendi öz çabalarıyla alanda faaliyet yürüten gerillalarla ilişkiye geçer ve hemen saflara katılır.

Saflara yeni katılmasına rağmen çalışkanlığı, özlü oluşu ve fedakarlığı nedeniyle arkadaş yapısıyla erken kaynaşır. Kısa sürede herkesin sevgisini kazanır. Zaten bu yaşam şartlarına yabancı olmadığı için yaşama umada herhangi bir sorunu yaşamaz. Aksine yaşam tecrübeleriyle, cesur oluşuyla, girişkenliği ve fedakarlığıyla tam bir gerilla komutanı gibi herkese öncülük eder, yol gösterir ve yardım eder. Hêja hevalin dağdaki yaşamı O'na bunları öğretmiştir. Dağ yaşamında uyum sağlayışı, gerillaya katılımında O'nun için bir altyapı oldu. Ve gerillada bu altyapı üzerinde yürüdü.

Yeni olmasına rağmen düşmana olan kininden ve kendisine olan güveninden dolayı ağır silah BKC'yi kaldırmak isterdi. O bu istemini şöyle dile getiriyordu: "Düşmanın korktuğu silahın başında ben olmak isterim". Bunun için BKC silahına çok iyi bakım yapıyor, üç-dört günde bir temizliyor ve adına da "xezalım" di-yordu. Evet önceden tüm silahlar arasında xezalının sürekli parlayıp dikkat çekici hale gelmesini isterdi. Bir de ağır olan bu silahın O'nun için fazla ağır olmadığını, hatta hafif geldiğini arkadaşlara göstermek için sü-

rekli onu çeşitli numaralarla bir tesbih gibi hep ellerinin arasında çevirir, oynatırdı.

Savaş saharalarında ise çok cesur ve sıcakkanlıydı. Hep önde çarpışmak isterdi, düşmanı bir hiç görüyordu. Düşmanın üstüne sanki onu yiyecekmiş gibi yürürdü. O'nun bu sıcaklığı arkadaşlarını epey telaşlandırıyordu. Çünkü her şeyde hemen öne fırlıyor ve saldırmak istiyordu. En son 15 Temmuz 1995 tarihinde Museka karakoluna yapılan baskın eyleminde yine xezalının başında yerini alıyordu. Düşmana olan büyük kininden dolayı 500 BKC mermisi sırtlamıştı. Ve bunların hepsini düşmana sıkacaktı. Eylem başladı, saldırı ve savunmada toplam 6 BKC çalışıyordu. Ama o BKC'ler arasında birisi durmaksızın düşmana mermi sıkıyordu. Hem de düşmanın karşı ateşine hiç aldırış etmeden. Öyle ki yedek saldırıda yer alanlar o an yukarıya bakıp çalışan BKC'den cesaret alarak "işte Hêja'nın xezalısı" diye saldırıya geçiriyorlardı.

Eylem sonunda geri çekilmeye başlanırken birden yerde yaralı yatan bir arkadaşın başına bir grubun toplandığını gördüm. Yanına gittiğimde yaralı olanın Hêja heval olduğunu gördüm. Evet tarihte böyle talihsizliklerin ve kahpeliklerin kahrmanların başından geçtiğini duymuştum, ama Hêja hevali böyle kör bir kurşunla yitireceğimizi hiç ummazdım. Yarası derindi, ama arkadaşlar O'nu bir umut diye taşıdılar ve yolun yarısında büyük bir kahramanlıkla destani bir yaşamla, herkesin üzerinde derin izler bırakarak büyük, yüce PKK'nın şehitler kervanına katıldı. Hêja hevale sözümüz olsun ki: O çok sevdiğin xezalın hiçbir zaman susturulmayacak ve sürekli faşist düşman askerlerinin beyinlerini, yüreklerini parçalayacaktır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Abdullah AKAR**
Kod adı: **Hêja Bêyadır**
Doğum yeri ve tarihi: **Bêyadır köyü-Çukurca, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Temmuz 1995, Museka karakol baskını**

Gulka köyünü de silahsızlandırdıktan sonra kamp hazırlıklarına girerek, fiilen kamp yaşamına başladık. *Herki* ve *Gulka* köylerinde kalan çeteler de silahlarını düşmana geri vermişlerdi. Buna sevindik. İstirdik ki zorlamadan kendileri silahlarını bıraksınlar. Ama “*Kürdün kafasına vurmadin mı adam olmaz*” derler. Biz şiddetin dozajını biraz arttırınca hemen silahlarını bıraktılar. Böylece alanda iki köy dışında çete köyü kalmadı. Bu köyler *Bezele* ve *Nugoyla*’dır. Her iki köy taburun hemen yanında oldukları için kolay kolay yönelemiyoruz. Ancak üçünü, yani taburu ve her iki köyü hedef alarak bunlara yönelmek mümkündür.

Bu yılki kampımızı *Herki* alanında yapacaktık. Hazırlıklarımızla birlikte silah bırakan köylere de zaman zaman gruplarımızla giriyorduk. Köylülerin yaklaşımı oldukça olumluydu. Bize güvenmek zorunda olduklarını onlar da biliyorlardı. Her defasında kendilerine sahip çıkmamız gerektiğini dile getiriyorlardı. Bu onlar açısından olumlu bir gelişmeydi. Parti tarihinde ilk defa bu alan içerisinde üslenmemizi yapacaktık. Bunun verdiği mutlulukla her arkadaş coşkulu bir şekilde çalışmalarına kendini veriyordu.

Her takım kendisi için belirlenen yerde çadır kurdu. Kampımız her an için hizmetimize hazır bekliyordu. Kampımız iki güç arasında kalıyordu. Kuzeyde iki saat uzaklıkta olan *Bezele* karakolu ve Güney’de *Basya* kıyısında, bir saat uzaklıkta bulunan KDP *makarası* vardı. Hemen arkamızda bulunan KDP bizim için tehlikeliydi. Özellikle Güney’e geçmek istediğimizde engel çıkarıyordu. Ayrıca iki güç arasında kalmak da çok tehlikeliydi. TC ile aramızda çok çatışma çıkarsa, onların da sınır yolunu

tutacakları kesindi. Bundan dolayı arkamızı sağlama almalıydık. Son günlerde KDP Metina’da ve Xa-kûrkê’de arkadaşlara yönelmek istemişti. Zaten onlara yönelmemiz yönünde biz de talimat almıştık. Bunun üzerine hem arkamızı sağlama almak, hem de onlara gereken cevabı verip sınırdan kovmak için *Basya makarasına* saldırı kararı aldık. Buranın keşfini daha önce yapmıştık. Ayrıca her arkadaş hepsinin yerlerini biliyordu. Planımızı yaptık. Hedef *makaranın* tamamen imha edilmesi, içindeki cephanenin alınmasıydı. 18 Kasım akşamı eylem düzenimizi alarak hedefimize yöneldik. Sabaha karşı baskın yapacaktık.

KDP güçleri baskınlardan çok korkuyorlardı. Güney Savaşı’nda da gece baskın yaptığımızda hepsi kaçıyorlardı. Bas bas bağırarak “*erkekseniz gündüz gözüyle gelin, o zaman kim erkek görelim. Siz gece Kürtlerisiniz*” diyorlardı. Çok ilkeller ve taktikle savaşmayı bilmiyorlar. Gece baskınlarından ödleri kopuyor. Sabaha doğru bütün gruplarımız yerlerini almış eylemin başlamasını bekliyorlardı. Saldırı gruplarımız alt taraflarına kadar sızmışlardı.

Saldırı gruplarının aynı anda *makaraya* roket atışlarıyla eylem başladı. Bütün ateşler *makaraya* doğruydu. Derin uykuda yakalanan KDP peşmergeleri neye uğradıklarını bilemediler. On dakikada bütün *makara* ve önündeki mevziler düştü. Arkadaşlar *makaranın* içine girdiler. Sekiz tanesi ölmüştü. Yedi tanesini de esir aldılar. Üç-dört tanesi de pijamalı olarak kaçmayı başarmıştı.

Eylemde roketçimiz **Semir** arkadaş şehit düştü. Şehit düşmesi tamamen acemiliğindendi. Onun eylemdeki görevi roketlerini isabetli bir şekilde *makaraya* atmaktı. Bu

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Semir**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1993, Basya makarası-Metina**

görevini yaptıktan sonra o geri çekilecek, diğer arkadaşlar devreye gireceklerdi. Görevini başarıyla yapmıştı. Tüm roketleri isabetli vurmuştu. Fakat bununla yetinmemişti Semir heval. Yanındaki arkadaştan bombasını alıp saldırıya geçmek istemişti. Bombanın pimini çekip düşmana atacağı sırada bomba kendisinde patlamıştı. Ve Semir heval kendi acemiliğinin kurbanı olmuştu. Sabah *makara* elimizdeydi. İçindeki cephanenin çoğu yanmıştı. Yanmayan cephane ve peşmergele- re ait silahları aldıktan sonra *Dirre* tarafına geri çekildik.

Bu eylemle birlikte sınırdaki diğer karakollara da yönelme kararı aldık. Yalnız bu *makarayı* vurduktan sonra hemen paniğe kapılan sınırdaki KDP'liler ertesi gün kaçtılar. *Dêsate*'deki, *Herguş*'daki ve *Herki*'deki KDP *makaraları* alanı terk ederek daha güneye kaçtılar.

Böylece alanın tamamı denetimimize girdi. Biz de bölük olarak hem kendimize geniş bir sahayı açtık, hem de arkamızı güvenceye aldık. Böylece kampımızda gönül rahatlığıyla kalabiliydik.

Eylem karargah tarafından da başarılı olarak değerlendirildi. Sınırdaki bu *makaralar* TC'nin birer karakolu gibi işlev görüyorlardı. Alanda hareketlerimizi kısıtlıyorlardı. Biz bunu olumlu ve sessiz kalarak karşılayacak değildik. Kendimize hareket sahası açmak zorundaydık. TC, bugüne kadar yaptığı açıklamalarda hep "*teröristler Güney'den gelip karakolumuza saldırıyorlar*" diyordu. Bu defa biz Kuzey'den gidip Güney'deki işbirlikçilerin karakolunu ortadan kaldırdık. Zaten Barzani ve Talabani de, Kuzeyden gelip kendilerinin vurulduğunu belirterek TC'yi suçladılar. Sınıra ikiyüz ellibin kişilik bir

ordu yığarak sınırı koruyamayan düşman, dörtbin kişilik KDP güçlerinden sınırı korumasını istiyor. Bu gülünecek bir durum. KDP bunu bildiği halde para için göze alıyor. Kendi topraklarımıza bizi sokmak için önümüze set kurmak istiyor.

Sezon sonu pratiğimizin olumlu sonuçlar vermesi bütün arkadaşların morallerini oldukça yükseltti. Yapımız kendine geldi. Daha hareketli, daha sıcak, daha coşkulu oldu. Kamp yaşamı fiilen başlamasına rağmen, biz yine de önümüze bazı hedefler koyduk. Bu kış sürecinde sadece kendimizi kamp yaşamıyla sınırlandırmanın doğru olmayacağını düşünerek, bundan sonraki süreçte de hareketliliğimizi sürdürceğimizi belirttik.

*Mücadele Arkadaşları adına
Ayhan Kaya (Mordem)*

Biz burada
direniş diyarında.
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan,
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim.

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993,**
GabarŞahadet tarihi ve yeri: **1995,**
Bervarsevdin mıntıkası /
Hakkari

Zınar heval maddi durumu iyi ve yurtsever olan bir ailenin çocuğudur. Ailesinin daha önceden partiyle iletişiminin olması, taşıdığı yurtseverlik özellikleri nedeniyle, Zınar heval küçük yaşlardan itibaren bu doğrultuda şekillenir.

Zaman zaman gerilla birliğiyle karşılaşan Zınar heval onlarla dolaşır ve bazı görevler yürütür. Bir süre sonra profesyonel olarak mücadeleye katılmaya karar verir ve 1993 yılında Gabar'a gider. Burada eğitimlere katılır. Partileşmeyi esas alarak, parti dışı hareket edenlere karşı radikal tavır alır.

Eylemlerde en önde yer almak için istemlidir, her eylem

öncesi gönüllü olarak saldırı grubunda yer almak ister.

Hakkari'de Bervarsevdin mıntıkasındaki Bibina karakoluna yönelik eylemde de en öndedir. Düşmanın bir tepesine büyük bir saldırı ruhuyla yönelir. Eylem sırasında el bombasının patlaması ardından şehit düşer.

Mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyor, Zınar hevale ve O'nun şahsında tüm Kürdistan şehitlerine söz veriyoruz ki, mücadelenizi bıraktığınız alıp yerden onun takipçisi ve zafere taşıyıcısı olacağız.

Senin ve tüm devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Welat Dirok

Toplumların tarihinde on yılların oldukça kısa süreçler olduğu bir gerçeklikken, bireylerin yaşamında ise oldukça önemli ve uzun süreçler olduğu bir gerçektir. Kısa yaşam süreci içerisinde topluma kazandırdıklarıyla birey anlamlı bir rolün sahibi olabilir. Hatta toplumların tarihsel gelişiminde önemli değişimler yaratabilir. Bu anlamda devrimci yaşam en tercih edileni ve anlamlı olanıdır. Ulusal-toplumsal kurtuluşa adanan bir yaşamda sürecin zaman boyutundan çok içerdiği temel gerçeklikler önem taşır.

Kürdistan devriminin içerdiği temel hedefler bütün boyutlarıyla gerçekleştirdiği yeni insanla somutluk kazanmaktadır. İnsansal çelişkilerin açığa çıkartıldığı, şiddetlendirilerek çatışmaya dönüştürüldüğü ve bu temelde dönüşüme uğratılarak çözümlendiği bir süreci yaşayan birey, yeni yakaladığı oranda özgürleşmekte, özgürleştiği oranda savaşmaktadır. Savaş ve yaşam ilişkisini doğru temellerde yakalayan yeni insan, ölümsüzlük çizgisinde seyreliyor demektir. Bu anlamda şehadete ulaşılması güç olduğu kadar, onurlu bir mertebe oluyor. PKK'de şehadet çizgisini yakalama, devrimci militan ölçülere ulaşmanın ifadesi olduğu kadar, her özgürlük savaşçısının da hedeflediği bir ölçüttür.

Ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinin bütün dinamikleriyle görkemli bir gelişim gösterdiği bir aşamayı yoğun bir şekilde yaşıyorken, bu gelişimde en büyük katkının sahipleri olan şehitlerimizi anmak, anlamak ve gereklerine ulaşmak önem kazanmaktadır. Onlar yaşayan direnç, bilinç ve onur kaynaklarımız olarak daima yaşayan ve yaşatanlardır. Genel şehadet gerçekliğimiz içerisinde onurlu bir yere sahip olan **Çiya** hevali anladığımız kadar anlatmayı, yoldaşlığın bir gereği olarak gördüğümüz kadar, şehadetini bir in-

sanlık çağrısı olarak milyonlara ulaştırmayı bir görev olarak görüyoruz.

Çiya heval, 1975 yılında Güneybatı Eyaleti'mizin Pazarcık ilçesinde doğar. Yoksul bir Kürt ailesinin yaşadığı geleneksel köy yaşamında büyür. Ailenin geçimine katkıda bulunan bir köy emekçisi olarak üretime katılır. Engizek dağları O'nun meskeni olur. Engizekler ki Güneybatı'nın isyan yuvası, gerillanın kaynağıdır.

Gün gelir Çiya heval kopmak zorunda kalır. Engizeklerden yeniden yurdundan göçertilen Kürdistan halkının bir durağı da Avrupa'dır. 1992 yılında Avrupa'ya çıkış yapan Çiya heval, işçi olarak çalışmaya başlar. Proleter olmanın avantajıyla sömürü gerçeğini yakından tanımaya başlar. Yaşadığı sınıfsal çelişki, O'nu kapitalist sömürü karşısında ezilen-sömürülen yığınların safında mevzilendirir. Emperyalist metropollerin insanı bitiren ortamında, O, yeniden insanı keşfetme sürecine girer. Her Kürdistanlı'nın gerçekliğinde yaşayan ulusal çelişkiyi şiddetle duyum-samaya başlar.

Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmelerin etkileri, Avrupa'daki kitleleri de yakından etkilemektedir. Avrupa'da da başlayan serhildanlar süreci yüzbinleri sokaklara dökmekte ve kamuoyunu sarsmaktadır. Bu süreci de yakından yaşayan Çiya heval, devrimci saflara aktif katılımını gerçekleştirir. Bir yandan çalışırken, bir yandan da devrimci faaliyetlere katılır. 1994 yılında başlayan bu süreç derinleşir. Kısa bir eğitimden sonra, 1995 baharında vatana fiili dönüşü gerçekleştirir.

Kürdistan'a dönüş, kuşkusuz ki tarihsel anlam taşımaktadır. Ulusal-toplumsal gerçekliğinden kopartılarak vatansızlaştırılma sürecini yaşayan halk gerçekliğimizin bir sonucu olan kendine yabancılaşmayı ters yüz ederek, tekrar öze dönüş sürecini başlatan devrimci mücadelemiz,

Adı, soyadı: **Mulla GÖRATAŞ**

Kod adı: **Çiya Nurhak**

Doğum yeri ve tarihi:

Memişkahya köyü-Pazarcık, 1972

Mücadeleyle katılış tarihi: **25 Mart**

1995, Almanya

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ekim**

1996, Hopê alanı-Gerdiler

temelde yeniden vatanla bütünleştirme anlamını da taşımaktadır. Bu anlamda vatana dönüş; kendi gerçekliğine, değerlerine ve dinamiklerine dönüş demektir.

İnsanca yaşama hakkının tanınmadığı, en ufak bir insani talebin bile katliamla bastırıldığı, sömürgeci-faşist rejimin insanlık dışı uygulamalarının boyutlandığı, yakılıp-yıkılan bir ülkeye özgürlük savaşçısı olarak dönmek demek, kişilikte yalakanan özgürleşme düzeyini çarpıcı olarak yansıtmaktadır.

İnsanlığın doğuşuna ve yükselişine yataklık eden Kürdistan toprakları, bitişe doğru sürüklenen insanlığın yeniden yükselişine kaynaklık etmektedir. Emperyalizmin desteğinde sömürgeci barbar rejimin yürüttüğü insanlık dışı kirli özel savaşa karşı, yürütülen ulusal-toplumsal kurtuluş savaşı, Kürt halkı şahsında ezilen-sömürülen insanlığın savaşı haline gelmiştir. Kürdistan devriminin bu karakteri veya kapsamı, genel insanlığın kurtuluşunda oynayacağı rolü ele vermektedir. O nedenledir ki, Kürdistan'a her dönüş, insanlığa, sosyalizme ve özgürlüğe dönüş anlamına gelmektedir. Çiya heval, bu dönüşü gerçekleştirerek önemli bir adım atmıştır.

Kürdistan'da Zağroslar denilince, insanlığın doğuşu, uygarlaşma süreci akla gelmektedir. Görkemli doğa zenginliği, erişilmesi güç dağları, yaşam zenginlikleriyle Zağroslar, dörde bölünen kalbin merkezidir adeta. Zağroslarda atar Kürdistan'ın yüreği. Çiya heval, adımlar kutsal vatan topraklarını. Engizeklerden Zağroslara uzanan bir dağ silsilesini andıran bir yürüyüştür bu. Her adımda umuda, dirence ve bilince yansır dağların görkemliliği. Yeniden doğmanın, yaşama başlamanın duyumsanmasıdır bu.

Çiya hevalin Kürdistan'a dönüşünden kısa süre sonra, Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi işbirlikçi

güçlere karşı II. 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirilir. Kürdistan'ın bölünüp, parçalanıp, paylaşılmasında sömürgecilerin suç ortağı olan ve uğursuz rolünü terketmeyerek ulusal kurtuluş güçlerine saldıran ihanet şebekesine karşı başlatılan devrimci operasyona katılan Çiya heval, savaş gerçekliği ile yakıcı bir şekilde ilk kez karşılaşır. O süreci anlatırken, bir kez korktuğunu belirtirdi. Korkmasına neden olan olay ise, iki arkadaşın Çiya hevalin silahından çıkan kurşunlardan hafif sıyrıklarla kurtulmalarıydı. Kaza sonucu patlayan silahı, Çiya hevale bu korkuyu yaşatmış ve O'nu oldukça üzmişti. Anılarında bu durumu aktarırken, sanki o anı yaşıyormuş gibi olurdu. Savaş sürecinde oldukça yararlılıklar gösteren Çiya heval, arkadaşlar arasında sevgi ve saygı odağı haline gelir.

1995-96 kış sürecinde ilk kez kapsamlı bir eğitim süreci yaşayan Çiya heval, sürece aktif olarak hazırlanır. Artık "Biksici Çiya" olmuştur. BKC silahı ile adeta bütünleşmiştir. Silah tutkusu, O'nda bir sevdâ gibidir. Eylemlerde silahından çıkan gür ses, moral kaynağıdır. Artık pratiğe çıkma zamanıdır ve yeni faaliyet alanı Gerdiler'dir. Gerdiler Güney ile Kuzey'in birleştiği bir alandır. İşbirlikçi çete odaklarının sömürgeci güçlerle yuvalandıkları bu vatan parçasını özgürleştirme, kurtarılmış vatan toprağına ulaşma hedefi ile sürece yürünür. Gerdiler'in Govende ve Merge hattında faaliyet yürütülür. Müthiş kayalık ve uçurumları ile olağanüstü görünüm karşısında hayranlığını belirten Çiya hevale, tarihsel geçmişi de aktarılınca daha bir etkilendir. Julie ile Merge birbirine tutkun iki gençtir. Julie kralın kızı, Merge ise yoksul bir gençtir. Kral, kızı Julie'yi Merge'ye vermez ve zengin bir gence verir, düğün halayı tutulur. Merge karşıdan Julie'yi görür, ulaşamazlar, Merge tanrıya yakarır ve her-

kesin taş olmasını diler, tanrı da herkesi taş yapar. O gün bu gündür, halaya tutulmuş gibi duran kayalıklar Julie ile Merge'nin hikayesini anlatır. Govende ile Merge kayalıklarına sinen sevdâ yüklü yürekler atar durur. Gerillanın özgür vatan tutkusu ve özgürlük özlemi Govende ve Merge'de gerçekleşmeye yüz tutarken, Julie ve Merge'nin tutkusunu da yeniden yetersiştirmektedir. İşte Çiya heval, vatanın bu kutsal parçasında tarihle içiçe yarınları yaratma kavgasına tutuşmuş-tur.

Baharda açan kankırmızı çiçekler, beyaz örtüsünü kaldırır doğa, depreşir toprak, yeşille bezenir. Bırbir rengiyle açan çiçekler, olağanüstü bir görünüm verir. Doğadaki canlamaya gerilla katılım gösterir ve onunla bütünleşir. Düşman da boş durmaz, güzellikleri yok etmek için harekete geçer. Barut kokusu siner her yana, bombalar can almak için yağar yağmur gibi. Ama direngendir Kürdistan doğası, yeniden filize vurur, her defasında daha bir gür gelir yaşam kaynakları.

Yerleşir gerilla Gerdiler'e, adım adım ilerler ve düşmanı söküp atmak üzere intikam vuruşlarına başlar. Temmuz'un kavurucu sıcağında Govende zozanlarında, serinlikle birlikte hafif hafif esen rüzgar dışında sessizlik hakimdir. Düşman Grana boğazında yeniden operasyona çıkar. Tepede şahinleşen Çiya heval, bir takımılık güçle, binleri bulan çakallar sürüsünü karşılar. Kuşatılır düşman, pusularda vurulur. Govende kayalıklarında, kleş senfonisini dinler cümle alem. Vurulmakla bitmez ve ölümlerini çiğneyerek ilerler barbarlar ordusu. Stratejik tepededir dağların kartalları. Tepe havan gülleleri ve mayınlarla donatılır, havaya uçurulmak üzere hazırlanan tepeye ilerleyen düşman, kendini bekleyen sondan habersizdir. Yüzlerce düşman gücü, tepeye girer ve tepede toplanır. Bu esnada gökgürültüsünü andıran bir sesle tepe uç-

rulur. Paramparça olmuş düşman bedenleri göğe yayılır. Düşman korku ve panik içinde darmadağın olur. Barut kokusuna, kan kokusu karışır ve düşman kaçmaya başlar. Evet, bir taktiklik gerilla gücü binlerce düşman gücünü yenilgiye uğrattır. Daha başında bitirilen bir operasyon sonrasında Çiya heval, gururlu ve daha bir savaşıktır. Genel komutanlık tarafından kutlanan bu eylemlilikle yeni bir sürece girilir.

Çiya heval ve birliği, Gerdilere doğru ilerlemeye başlar. Düşmana indirilen ağır darbeler, O'nu savunmaya itmiştir. Gerdilerde kuşatmaya alınan düşmanı bekleyen, ölüm dışında bir şey değildir. İşbirlikçi çete odakları da panik ve korkudadır.

Tarih 19 Ekim 1996'dır. Musaka taburuna ve çevresindeki çete odaklarına yönelik kapsamlı imha hareketinin ilk adımı Serêkane çete köyüdür. Çete odakları ile düşman gücünün mevzilendiği savunma hattına yönelik kapsamlı eylemin hazırlık çatışmaları sonuç aşamasına gelmiştir. Gerdi kuşatmasında önemli bir adımın hazırlıkları sürerken, düşman da izleniyordu. Çiya heval, keşif faaliyetlerinden dönmüş ve sonuç olumluydu. Güçlerimizde moral üst boyutta ve eylem anı bekleniyor. Son hazırlıklar yapılıyor. Silah temizliği, kontrolü, hedef yoğunlaşması ve dinlenme içiçe.

Çiya heval, çevresine moral yayıyor. Köyünden, Engizeklerden, oraları görme özleminden söz ediyor. Savaşın zorunluluğunu derinden kavramanın bilinciyle oportünistlere lanet yağıdırıyor. Söyledikleriyle yaptıkları bir olmayanlara duyduğu öfkeyle devrimci olmanın dürüst tavrını savaşıktır sergileme gereğini vurguluyor. Dürüstlüğün, saflığın ve paylaşımın sembolü olan Çiya heval, proleter devrimciliğin pratikleşmiş bir ifadesi oluyor. Akşam oluyor ve yola çıkıyor intikam birlikleri. Bütün kollar yerini alıyor ve an beklenmeye başlanıyor. Nihayet an geliyor ve

namlularda söyleniyor özgürlük türkülerini. Yer-gök inlemeye başlıyor. Düşmanın mevzilerine dalar özgürlük savaşçıları, bir bir t e -

mizliyorlar düşman mevzilerini. Çiya heval coşkulu, savaşıktır ve heybetlidir. Piran'dan Peri'ye, Peri'den Pinyaniş'e, Pinyaniş'ten Çiya hevale uzanır özgürlük sesleri. Düşman darmadağın edilir; 1 BKC, 7 G-3, 1 lav silahı ve birçok malzeme, düşman ölümlerinin üzerinden kaldırılır. Bütün şiddetiyle süren çatışma devrim güçlerimizin üstünlüğüyle sona ererken, acı bir haber etrafa yayılır. Tam geri çekileceklerken, Çiya hevalin mevzisine isabet eden yüzyırmilik bir top, şehadetine neden olur.

Çiya heval, mevzisini kahramanca korumuş ve rolünü oynamıştır. Savaşta bedel ödemek doğal bir durumdur, fakat yine de kabullenilemeyen bir gerçektir. Yaşamayı en çok hakedenlerin, yaşam uğruna bedenlerini feda etmeleri ve bu uğurda ölümsüz kahramanlar haline gelmeleri anlamıdır. İnsan güzeli olan, proleter devrimciliğin ölümsüz kahramanlarından olan Çiya hevalin anısına selama durdu özgürlük savaşçıları. Kızıl bayrağı üstüne örterken bilinçlere kazındı. Çiya hevalin döktüğü kanda mayalanacaktı özgürlük.

Engizeklerden Gerdilere koşan özgürlük maratoncusu, hep en önde koştu. Öncülüğü hiç kaptırmadı. PKK'li olmanın onurunu, devrimin zorluklarıyla boğuşarak taşıdı. Özveri, fedakarlık ve çabayla yoğrulmuş örnek bir devrimci yaşamın sahibi oldu. Çiya hevalle fiziki bir ayrılığı yaşama gerçeğiyle zor da olsa karşılaşan biz savaşıktır yoldaşları için, O daima anılacak ve yaşatılacak bir efsanedir. Onur, direnç ve bilinç kaynağımız olarak kavgamızda yaşatacağız. Söz onurdur, onuru asla çiğnetmeyeceğiz!

Gerdilerden silah arkadaşları

Rızgar heval, zengin bir ailenin çocuğu olarak Siirt'in Kurtalan ilçesinde dünyaya gelir. Ailesinin maddi durumunun iyi oluşu O'nun rahat bir ortamda büyümesini beraberinde getirir. Çocukluğundan itibaren haksızlıklar karşısında suskun kalmamayı öğrendiğinden, kendisine yönelik tüm haksızlıklara karşı intikamını mutlaka almanın yollarını bulur. Haksızlık yapan her kim olursa olsun tavır alır. Bu yüzden cesaret O'nun küçük yaşlardan itibaren kazandığı bir özelliği olur.

Siirt merkezinde kaldığı süreçte ulusal kuruluş mücadelesiyle tanışır. Yenilgiyi kabul etmeme özelliğini halk gerçekliğini tanıdıkça daha da nitelikli bir hale getirir. Mensubu olduğu Kürdistan halkının yaşamda bir yenilgiye, hem de ölümüne bir yenilgiye uğratıldığını görünce önce büyük bir şaşkınlık geçirir.

Araştırır, pek çok gerçeği bilince çıkarır. İnsanın yenilip yenilmemesinin toplumunun, ulusunun yenilip-yenilmemesine bağlı olduğunu anlar. Kürdistan halkının ölümden kurtarılması gerektiğini görür. Bu insanlığa yapılmış bir haksızlıktır. Rızgar heval cesaretinin, başarı hırslarının ülkesi ve halkının kurtuluşuna adanmış oranda

bir anlam ifade edebileceğini düşünür.

Bu düşüncelerden yola çıkarak büyük bir intikam duygusuyla düşman gerçekliğini de bilince çıkarır. Ulusal kurtuluş safları, PKK'nin verdiği özgürlük savaşının kölelikten, düşmandan ve onun tüm özelliklerinden intikam almanın en iyi silahı olduğunu görür ve 1993 yılında saflara katılır.

Gabar dağında bir devre askeri ve siyasi eğitim görür. Yaşamda emekçi ve çaba sahibidir. Gabar'daki bir çatışmada iki gün hiç uyumadan çatışmalarda yer alır. Çatışmada geri çekilme sırasında her arkadaşa yardım etmeye çalışır. Her zaman öncülük yapması, yürüyüşte yoldaşları için sergilediği fedakarlık O'na daha çok saygı ve sevgi duyulmasına neden olur.

PKK'nin kazandığı bu özellikleri özümseyen Rızgar heval moral gücüyle de bir öncüdür. Şهادeti O'nun yolunda ilerleyen yoldaşlarının mücadeleye daha çok sarılmalarını sağlamıştır.

Rızgar heval Hakkari'de Bervarsevdin Bibana karakol baskını sırasında kullandığı B-7 silahının patlaması sonucu şehit düşer.

Anısı Mücadelemize Önderdir!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan/ Siirt, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Bervarsevdin/ Hakkari**

Batman, Kürdistan'ın zenginlik kaynağıdır. Batman petrolü, Kürdistan'a ayrı bir değer katar. Mereto, Garzan ve Sason dağları Garzan Eyaleti'ne bir güzellik verir. Batman, yıllardan beri düşmanın kontrolü altında kalmış bir şehirdir. 1978-80 yılları arasında partimizin çıkışıyla beraber, Batman bambaşka bir seyir izler. Halkın yurtseverleşmesiyle Batman, partimizin merkezi haline gelir. Agitlerin, Mazlumların çalışma mekanıdır. 1990 yılına gelindiğinde düşman her türlü insanlık dışı uygulamalara başvurarak Batman'ı bir zindana çevirir. Halk gerçek özünden boşaltılarak, özel savaşla asimilasyona tabi tutulur. En büyük mücadele de buna karşı verilir.

Gafur heval işte böyle bir ortamdan gelmektedir. Gafur heval, Batman'ın bir köyünde dünyaya gelir. Ailesi yurtseverdir. Geçim kaynağı hayvancılık ve tarımcılıktır. İlk ve ortaokulu bitirir. Daha önce yurtsever olan aileden, 1980 yılında Gafur hevalin bir abisi partiye katılır. Düşmanın bütün baskı ve zulmüne rağmen, aile yurtseverliğinden vazgeçmez. Gafur heval düşmanın kanunlarına, düzenine ve oyunlarına dayanmaz. Düşmanın gerçek yüzünü gördükçe, özlem duyduğu, hasret kaldığı gerillaya, özgürlük ve bağımsızlık için PKK saflarına katılır. Kürdistan'ın kurtuluşunun sadece PKK'nin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı olduğuna inanır. Saflara katılır ve kısa bir eğitim görür. Bu eğitimle daha güçlü, daha inançlı, daha kararlı olur. Gafur heval, düşmana olan kin, öfke ve intikam duygularını kat be kat daha da bü-

yütür. Görevinde fedakar, cesur ve önderliğe olan bağlılığı sonsuzdur.

Abisinin şehadetini duyunca düşmana kini, hırsı dağ gibi büyür. Kürdistan için yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Müthiş bir çabanın sahibidir. Zafer ve başarıdan başka şey düşünmez. O'nda, büyüyen toprak sevgisi, ülke aşkı, şehitlere bağlılık çok büyüktür.

Doğaya olan sevgisi, dağlara olan özlemi, hele çok sevdiği serin suları ile *"yaşam dağlardadır"* der. Ülkenin ormanlarında, dağların eteğinde uzanan patika yolları çok sever. Böyle bir alanda mücadele ettiği için doğayı adeta bir cennet gibi görür. *"Zağros Eyaleti, Avaşın, Basya suyu, Cilo ve Çarçela dağları bize daima rehberdir. Aynı zamanda gerillaya koruyucudur ve ona analık yapar"* der.

Gafur heval, yaşamda ve savaşta büyük başarılar sağlar. Arkadaşlar arasında büyük saygınlık kazanır. Bundan dolayı manga komutanı yardımcılığı görevini alır. O'nun göreve bakışı kutsaldır. *"Ben görevi hak ettiğim için değil, hakkını vermek için alırım"* der.

Gafur hevalin bulunduğu alanda ormanlar, dağları adeta sarmıştır. Ağaçların nakış nakış işlenmiş yeşil yapraklarla işlenmiş görüntüsü, Oramar'a ayrı bir güzellik katmıştır.

Gafur heval yapılan düzenlemelerden sonra, Kasırga Hareketli Taburu'na geçer. Taburda görev aşkı ve yoldaşlık sevgisiyle doludur. Tabur olarak Oramar'a gitmiştir. Araziyi iyi tanıdığından hep öncüdür.

Bir gece, bir takımılık bir güç Oramar'ın bir tepesine gitmiştir.

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Abdulgafur**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Oramar**

Orada hedef düşmanı araziye çekip darbe vurmaktır. Zirveye varıldığında, grup ikiye ayrılır. Bir grup tepede kalır, diğer grup pusu için tepenin aşağısına iner. Güneşin doğuşuyla düşman araziye çıkar. Gerillalar hemen yerini alır ve mevzilenir. Aşağılarda bulunan grup, pusu artar. İki yerde çatışma başlar. Bir yanda havan, bir yanda kleş, BKC sesleri birbirine karışmıştır. Dağlarda düğün vardır. Gafur heval, BKC'nin başına geçerek, biriken kin ve öfkesini düşmana kusar. Bir mevziden diğer mevziye koşar, düşmana darbe üstüne darbe vurur. Düşmandan bin yılların intikamını alır.

Düşman adeta çılgına döner.

Bir anda kobralar dolmuş, kurşun seslerini, birbirine karıştırarak başımızda uğursuzca dolaşmaya başlamıştır. Gafur heval, mevzisini bırakmıyor. Sürekli düşmana ateş ediyordu. Aniden bir sessizlik, durgunluk oldu. Kara haber tez gelir derler. O zaman Gafur hevalin şehitler kervanına katıldığı haber verdiler.

Dağları kaplamış ormanlar cayırcayırcayır yanıyordu. Analık yapan kayalar, toz duman içinde kalmıştı. Doğayı kaplayan ve nakış nakış işlenmiş ağaçlar, ateşler içinde kavruluyor, kuşlar artık ötmüyordu. Avaşın, durmuştu adeta. Patika yolları boş kalmıştı. Sanki dünya durmuştu. Gafur hevalin şehadetiyle dokuz saat süren çatışmada, düşman 7 kayıp vermişti.

Kürdistan'ın dağlarına bir şehit vermiştik. Ülke toprakları kanla sulanmıştı. Gafur hevali kalbimize, gönlümüze gömmüştük.

Şehadetleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sağda şehit Hasan

Soldan 1. şehit Pîroz, 3. şehit Zozan, 4. şehit Piro

Kuzey Kürdistan'da yurt-severliğin ve direnişin kalesi olarak tanınan Mardin, Büyük Güney ve Küçük Güney'le bütünleşen bir coğrafyaya sahiptir. Mardin her ne kadar ovalık ve yarı ovalık bir alan olsa da, Bagok dağı ve Mazı dağı Mardin'e ayrı bir renk katar. Mardin Kürdistan'ın en sıcak illerinden birisidir. Bu sıcaklık yalnızca doğasında değil, Mardin halkımızda da vardır. Bu alanımız insanları bütünleştiren, insanlara kucak açan, her an yaşatan serhildanlarıyla da kendisini tanıtan ve aynı zamanda Kürdistan'ın diğer illerine de hissettiren bir sıcaklığa sahiptir.

Uygarlığın beşiği olan Mezopotamya, halkların yurt edinmeleri için bir çekim alanı olmuştur. Bugün az da olsa bunun örnekleri yaşanmaktadır. Bir tarafta Araplar, Türkler, Asuriler ve Kürtler bugün içiçe yaşamaktadırlar. Daha önceki tarihlerde bu halklar arasında savaşım söz konusu olmuşken, günümüzde ise halkların kardeşlik moza-yiğini oluşturmaktadır. Bu durum bu alanımıza başka bir anlam katmaktadır. Halkların kültürlerinin içiçe yaşaması, yalnızca bu alana değil, Kürdistan genelinde de bir anlam kazandırmaktadır.

Her ne kadar kurak bir coğrafyaya sahip olan bir alanımız ise de, halkımızın bütün insani duygularını içiçe yaşatma, aynı zamanda geleceğe umutla bakma, bunun sürekli coşkusunu içten içe yaşama özelliklerini birleştiren ve bu güzel duygularla o kuraklığı adeta yeşerircesine insanlarımızda doğa örtüsü gibi kök salmıştır.

Faşist sömürgeci güçler, kendi emelleri için güzelliklerle dolu olan bu alanımızı kirletme ve hastalıkla-rını enjekte etme, derinleştirme gibi bir politika izlemiştir. İnsanlarımızı özünden boşaltma, sindirme, bitik bir tip oluşturma çabalarına giriş-

miştir. 1973'lere kadar düşman bu politikasında, her ne kadar kendi açısından başarıya ulaşmışsa da, halkımızın yaşam umutları ve yurt-severlik duygularını bir bütün olarak köreltememiştir. Her ne kadar bu yöremizde düşmana karşı bir kin ve öfke beslenmişse de partimizin çıkışıyla, bu insanlarımızın duyguları canlanmış ve insanlarımızın içinde bu canlılık bir volkan gibi patlamıştır.

Agit heval, böylesi zenginliklere sahip olan bu yöremizde dünyaya gelmiştir. Agit hevalin doğduğu 1973 yılı partimizin ideolojik döneminin başlangıcı, her alanda yaşamın umutlanışı Kürdistan için tarihi bir adımın başlangıcıdır. Agit heval, yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Köyünde ilkokulu bitirdikten sonra ailesinin maddi durumu elverişli olmadığı için bir üst okulu okuma olanağından mahrum kaldı. İlkokul döneminde, sınıfta başarılı, çalışkan ve olgun davranışlarıyla arkadaşları ve öğretmeni tarafından sempati toplandı. Kısa sürede bütün okul arkadaşlarıyla kaynaşmış, okulda parmakla gösterilen birey konumuna geldi. Daha küçük yaşta bu özelliklere sahip olan Agit heval, daha sonraki süreçlerde bu özelliklerini olgunlaştırmış, pekiştirmiştir.

Agit heval, Kürdistan'daki her yoksul ailenin çocuğu gibi, daha küçük yaşta emekle tanışma zorunluluğuyla karşı karşıya kalmıştır. Bu temelde daha küçük yaşta, ailesinin bütçesine katkıda bulunmuştu. Ayrıca çevredeki komşularına sürekli yardıma koşmuş, imkanları dahilinde yardımcı olmuştur. Bu davranışlarıyla köyünde bütün insanların beğenisini kazanır ve saygıdeğer bir konuma gelir.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize zamanla sempatisi gelişir. Onun hayalinde "Nasıl gerillayla tanışayım, nasıl ilişki kurayım?" dü-

Adı, soyadı: **Cesur ÖZER**

Kod adı: **Agit Korkmaz**

Doğum yeri ve tarihi: **Oruç köyü/ Mardin, 1973**

Mücadeleye katılış tarihi: **1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **5 Aralık 1995, Çemço**

şünceleri vardır. Çevrede mücadele-mizle ilgili sohbetleri can kulağıyla dinlemiş ve bu vesileyle gerillayı tanımayı esas almıştır. 1990 yılında ülkenin dört bir yanına dağılan gerilla, bu alanımıza da giriş yapmıştır. Kısa sürede gerilla Agit hevalin doğup-büyüdüğü köye girer. Agit heval, hayal ettiği gerillaya kavuşmuştur. İlk başlangıçta karşısında resmi üniforması ve silahlarıyla karşılaşınca, adeta başka dünyadaymış gibi davranış ve tutumlar içerisine girer. O an ilk aklından geçen şey, böylesi üniforma ve silaha sahip olmaktır. Yine arkadaşların konuşmasından da son derece etkilenmiş, bu yaklaşımlar ileriki yaşamında O'nun üzerinde derin izler bırakmıştır. Her gece gerillanın köye gelişini dört gözle bekler. Bundan sonra gerillanın gidiş-gelişlerinden son derece etkilenerek, gerilladan görev talebinde bulunur. Bu talebi alanda bulunan gerillalar tarafından kabul edilir.

Artık partimizin resmi düzeyde milisi olur, alanda bulunan gerillalara her açıdan yardımcı olur. Bununla da yetinmeyip, gerillayla birlikte eylemlere katılır. Eylem anındaki tavır veya tutumları bir PKK militanının gibidir, hedefe bir Apocu ruhıyla yönelir. Her girdiği eylemden sonra gerillalar tarafından takdir edilir. Bu yoğun faaliyetler içerisinde deşifre olup düşman tarafından tutuklanır.

Agit heval tutuklandıktan sonra Diyarbakır Zindanı'na götürülür. Düşmanın her türlü uygulamalarına karşı Apocu ruhuyla direnip ne kendisi, ne de örgütsel faaliyetler hakkında bir tek kelime konuşmaması bile, yüzlerce kişiyi partiye bağlamasını sağlar. Bunun yanında kendisi de çevresine büyük bir güven ve umut vermiştir. Zindandayken emekçi özellikleri ve moral-coşkusıyla adeta yaşam kaynağı olmuştur. Militan kişiliğe sahip olan Agit

heval, zindanda verilen parti eğitimiyle daha güçlenmiş, düşmana olan kin ve öfkesi kat kat artmıştır. İki yıllık bir süre zindanda kaldıktan sonra tahliye olmuştur.

Artık Agit heval için diğer yaşamlarla bütünleşmesi mümkün değildir. Çünkü O, artık her şeyin bilincine varmış ve toplumsal gerçekliğini tanıdı. Bu tanıma O'nun bir militan ve gerilla olmasına neden olmuştur. Kürt halkının, direnişin, başkaldırışın diyarı olan dağlarımıza gönül vermişti. Direnişin, umudun ve kahramanların mekanı olan dağlarımıza ulaşmak için, gerillaya katılma talebini dile getirir ve talebi kabul edilir.

Agit heval, 1995 yılında gerilla saflarına fiili olarak katılır. Artık O, bir gerilladır ve yeni bir yaşamın sahibi olmuştur. Agit heval, dağlarına ulaştığı andan itibaren yaşadığı coşku-heyecanı yaşamın her yönüne yansıtıyor, dağlara bakıp içini çekiyordu. Çünkü Agit heval, halkının ve ülkesinin kurtuluşunun tek yerinin dağlar olduğunu biliyordu. Askeri-siyasi eğitim devrelerine katıldıktan sonra, bu devrenin bir an önce bitmesini, pratikle tanışmayı ve yılların kinini-öfkesini bir an önce düşmanın yüreğine boşaltmayı istiyordu. Eğitim devrelerini başarıyla tamamlayıp pratik sahaya yöneldi. Partinin eğitiminden aldığı bilinç, cesaret ve güçle, üstün bir moralle eylemlere katıldı. Eylemlerdeki coşkusu ve fedakarlığı, onunla eyleme giden arkadaşlara moral yönünde büyük güç verir ve başarmadığı, kaldırmadığı mevzi kalmazdı.

Kürdistan'da ihanet bir kez daha hortluyordu. İdris-i Bitlisi, Rêberê Kop şahıslarında hortlayan ihanet, günümüzde ise ihanetçi feodal-aşiretçi KDP şahsında boy vermişti. Bunlara karşı halkımızın gerçek temsilcisi partimiz öncülüğünde gelişen savaş, ihaneti yok etme, söküp

atma amacını gütmektedir. İşte bu savaşta Agit heval baştan sona kadar Yıldırım Tugayı, Kasırga Taburu ile hareket edip amansızca ihanete yönelmiştir. Savaşta sürekli ön saflarda çarpışmak O'nun her zaman en büyük arzusu ve istemi olmuştur. İhanetçi odakları birer birer kaldırıp yerine direniş abidesini dikmeyi kendisine esas alan yoldaşımız, amacına ulaşmıştır. Artık Kürdistan halkı için, bu ihanetçilerin maskesi düşürülmüş ve etkisizleştirilmişti. İhanetçileri bir an önce ulusal çizgiye çekmek, olmazsa da ortadan kaldırmak için saldırı üstüne saldırı gerçekleştirilmesi Agit hevalin temel istemiydi. Bu saldırı hedeflerinden birisi Çemev Köyü yakınlarındaki bir stratejik tepeydi. Karar alınmıştı. Burası düşürülecekti. Eylem için düzenlemeler yapıldı. Düzenlemeler okunurken, Agit heval isminin okunmasını heyecanla bekliyordu. Yine istemi gerçekleşmişti ve saldırı grubunda yerini aldığını duyunca sevinçten yanındaki arkadaşına sarıldı.

Artık hareket saati gelmişti ve gruplar halinde hedeflere doğru yola çıkıldı. Eylem noktasına varıldıktan kısa bir süre sonra eylem başlamıştı. B-7'lerle başlamıştı eylem, cevap vermişti ona BKC'ler, kleşler kısa sürede bu birliktelikle hedefler imha edilmişti. Agit heval ihanetin beyninde bir bomba gibi patlamıştı. Yoldaş olmuştur Agitlere, Mazlumlara, Hayrilere...

Agit hevalin anısına bağlılığımızı, ihanetin kökünü kurutarak göstereceğiz.

Savaşı yaşamına oturtan halkımız,

Agit hevalin gerçekleşen umududur.

***Zağros Alayı-Kasırga Taburu
Şehit Fedakar Bölüğü'nden
Bir Grup Silah Arkadaşı***

Metina alanından Zagros Eyaleti'ne 1995 yılında gelen **Şerdan** heval, hareketli tabur grubu içerisinde yer alır. İçinde bulunduğu ortama çabuk uyum sağlayabilen, ilişkilerinde içten ve asil bir ahlak anlayışına sahip olan Şerdan heval, içinde bulunduğu ortamın beğenisini de kazanır. Ki taburda da bunu başarabilmiştir. Şerdan heval için ifade edilmesi gereken en önemli özelliklerden biri, olgun olmasıdır. Olgunluk derecesi çok özlü oluşunu ifade ederken, yaklaşımındaki veya ilişkilerindeki ölçüsünü de ortaya koyuyordu. Sorumluluk duygusuyla yaşayan, yaşamıyla da bunu sergileyen bir arkadaş olmakla beraber bu konuda kendini sınırlaması söz konusu değildir. Nasıl yaşaması gerektiğine kendi açısından da olsa bir anlam verebilmişti. Özgür yaşama anlam verebilen ve uğrunda yaşamını feda edebilen bir yoldaştır. Şerdan heval, aileden gelen bir terbiyeye sahipti. İlişkilerinde sosyal olduğu kadar, mütevazı; mütevazı olduğu kadar asi özelliklere de sahipti. PKK'ye katılımından sonra bu özelliklerini devrimci yaşamla bütünleştiren dönemin militan özelliklerini şahsında temsil edebilmişti. Yoldaşlık ilişkilerine büyük değer biçtiği gibi, ölümüne bir bağlılığı da şahsında yaşatabiliyordu.

Kısa süre içinde manga komutan yardımcılığına getirildi. O'nda halkına, arkadaşlarına hizmet etmede sınır tanıma yoktu. Bölüğün lojistik işlerine de bakıyordu. Gerektiği yerde düşüncesini ifade ederdi. İfade ediş tarzı anlamlıydı. Anlamlı olduğu kadar onay da görürdü. Şerdan hevalin doğallığının

kendine özgü çekiciliği, ayrı bir ifadesi vardı. Gever tepesi için yapılacak olan keşfe Şerdan heval de katılmış, keşif grubu için grubun ihtiyaçlarını kendisi temin etmişti. Bunu yaptığı gibi en ağır yükü de kendisine almıştı.

Bu Şerdan hevalin diğer bir doğal özelliği idi. Fedakarlıkta sınır tanımayan, mütevazı anlayışının bir sonucuydu. Keşif grubu "bazı nedenlerden dolayı" keşif yapılması gereken yere ulaşamadı. Üç arkadaşın daha yakın bir mesafeye giderek keşif yapması gerekiyordu. Bu üç arkadaştan birisi de Şerdan hevaldi. Kendisini sürekli ön saflarda tutan, fedakarlıkta yorulmak bilmeyen, üstün bir moral anlayışına sahip bir arkadaştı. Keşif dönüşünde arkadaşlar epey yorgundular ve keşif başarıyla sonuçlanmıştı. Şerdan hevalin yorgunluğu her halinden belli oluyordu. Ayakları yanmıştı, ama buna rağmen Şerdan heval içinde bulunduğu durumdan bir an bile şikayet etmedi. O kadar yorulmasına rağmen, ikinci gün yapılacak olan eylemde saldırı grubunda yerini coşkuyla aldı.

Şerdan heval Amed'in Lice ilçesindendi. Amed'in korunması gereken bazı mahalli özelliklerini koruyabilmişti. Asi özelliği kadar konuşmalarındaki vurgular dahi özelliğinden bir şey yitirmemişti. Hele bu noktada cesareti tartışılmazdı. Sosyal ilişkisindeki zenginlik, esprilerini de yansıyordu. Amedlilere özgü espri anlayışı, moral üstünlüğünü ortaya koyuyordu.

Beklenen an artık gelmişti. Gever tepesine yönelik hayati diyebileceğimiz, kapsamlı bir eylem hazırlığı yapıldı. Bu eylemin başarıya ulaşması alanda altüst oluşu ya-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Şerdan**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ..., **Gever Tepesi**

ratacaktır. Şerdan heval buna anlam verebilmekteydi. Bu eylemde saldırı grubunda, eylemin en hassas yerinde görev almıştır. Kendisini hiçbir konuda sınırlamayan ilkel yaklaşımıyla üstüne düşen görevin bilinciyle hareket etmektedir.

Artık gruplar hareket etmeye başlamıştı. Kaygının olmayışından bahsetmemek mümkün değildi. Çünkü eylem hayatıydı. Çok şeyi değiştirecekti. Artık diller susmuş, gözler konuşmaya başlamıştır. Herşey, her yer suskundur. Rüzgar bile sessiz esiyordu artık, yapraklar hışırdamıyor, bütün tabiat donmuştu sanki, ama gözlerin öfke ve çılgınlıkları patlayacak olan silahlarda kendisini ifade edecektir. Bu suskunluğun içinde kaynayan bir volkan vardır ve o volkan Gever tepesinde patlayacaktı.

Gecenin geç saatlerine doğru sessizlik isyan edercesine haykırdı. Eylem başlamıştı. Düşman eylemin farkına varmıştı ve eylem bir anlamda sabote olmuştu. Artık ok yaydan çıkmıştır. Bu yücelik Şerdan hevalin şahsında o noktada kendisini somutluyordu. Yaşanan büyük direniş, yücelen kahramanlık Gever tepesinde artık abideleşmişti ve Gever şehitleri “Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz” sözünü bir kez daha ispatlamıştı. Artık sabaha doğru her şey yine suskun ve sessizdi. Bu sessizlik gelecekte yaşanılacak olan volkanların patlaması için yüreklerde taht kuran nice şehitlerin abideleşen anısına içilen yeminlerin bir ifadesi olmuştur.

Mücadele arkadaşları

*“Gerçekler ortada:
Derindiler, kendilerini erittiler ve
‘yaşam budur’ dediler.
Savaşla yaşam arasındaki bağı
böyle ortaya koydular.
Peki size düşen ne?
Bu gerçeğe saygılı olup hayata
geçirmek”.*

Başkan Apo

Saflara 1993 yılında katılan **Dijwar** heval, gerilla yaşamına çok çabuk uyum sağladı. Eskiden çobanlık yaptığı için dağ yaşamı ve koşulları O'nu fazla zorlamadı. Tam aksine bu O'nu daha da yaşama bağlıyordu. Hatta dağlara yeni çıkan arkadaşlara elinden gelen tüm yardımı sunar, onların yaşama alışmaları için pratik öncülük eder ve destek olurdu.

Çobanlık yaptığı süreçte sürekli yalnız kaldığı için O'nun bu yalnızlığı gerilla yaşamına da yansiyordu. Yaşamda pratik çalışmalarda yapıya öncülük yapmada herhangi bir sorunu olmayan Dijwar heval, yapıyla kaynaşmada ve ilişki kurmada oldukça zorlanıyordu ve bu da O'nun yaşam içerisinde sessiz kalmasına yol açıyordu. Bu nedenden dolayı eğitimde, yaşamda, ilişki kurmada sessiz ve sade olan Dijwar heval, pratik işlerin yapımında sürekli en öndeydi. Onu hep görev ve iş başında görmek mümkündü. Bu temelde yoldaşlarına yardım etmekten büyük mutluluk duyardı. Yaşamdaki fedakarlığı, coşkusu ve üstün moraliyle tüm yapının sevgisini kazanmıştı. Yoldaşlarının sevgisini kazanan Dijwar hevalın bir diğer özelliği de silahına olan bağlılığı ve cesaretiyle her eylemde yer alma istemiydi. Yaşça küçük olmasına rağmen ağır silahlara olan sevgisinden dolayı pratikte B-7 silahını kullanıyordu. Kısa sürede bu silahı düşmana karşı kullanmada büyük bir ustalığa ulaştı. Bu da gide-rek B-7 silahına bağlanmasına neden oldu.

Saldırıda sürekli yerini B-7'ci olarak aldı. Ve attığı isabetli roketlerle eylemlerin başarılı geçmesinde büyük rol oynardı. O'nun bu isabetli vuruşları düşmanı korkuya boğarken, yanındaki yoldaşlarına büyük bir moral ve saldırı ruhunu kazandırırdu. Bu canlılık ve üstün mo-

raliyle bir karakol baskınında yerini yine saldırı grubunda B-7'ci olarak aldı. Attığı isabetli atışlarla tepenin düşmesinde önemli pay sahibi oldu. Dijwar hevalın B-7'deki ustalığı kendisini burada bir kez daha gösteriyordu. Eylem sonrasında yapılan değerlendirme toplantısında terfi edildi. Daha önce savaşçı olan Dijwar heval, artık bir komutan olarak savaş içerisine girdi. Şeladizê'ye yapılan bir eylemde yine B-7'ci olarak saldırı grubunda yer aldı. Eylemi başlatan ilk roketi Dijwar heval isabetli ve usta bir şekilde ihanet mevzisine vurarak, ihanetçiler üzerine büyük bir korku saldı. Fakat Dijwar heval bunun tadını yoldaşlarına bıraktı. Yanındaki mevzide yapılan yayılım atışı esnasında kör bir merminin Dijwar hevalın başına değmesi ile Dijwar heval B-7'sine sarılmış vaziyette şehit düşer. Yıllar önce KDP'nin dört bölükle Irak askerleri üzerine saldırıp alamadığı tepeyi, altı yoldaş işbirlikçi güçlerden temizleyip alırlar. Grup eylem yerini Dijwar hevalsiz terkederken büyük acı içindedir. Çünkü O, artık aramızdan ayrıлып şehadet mertebesine ulaşmıştır. Fakat Dijwar heval ölümsüzleşerek içimizde yaşamaktadır. Çünkü O, vatani için kendi canını feda etmiştir.

Artık bu dönemden sonra 26 Ağustos 1995 tarihinde işbirlikçilere karşı başlatılan savaş gün be gün şiddetlenerek devam ediyordu. Bu savaş kırsalda ve şehirde tüm hızıyla sürdürülüyordu. Gün geçtikçe ARGK'nin devrimci güçleri işbirlikçilerin merkezleri yakınlarında yoğunlaştırılıyordu. Bu güçlerimizden biri de Zağros Eyaleti'mizin II. Hareketli Taburu'ydu. Dijwar heval de bu tabur içinde yerini alıyordu.

*Mücadele arkadaşları
Seyitxan-Avareş*

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dijwar Gever**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Şeladizê**

KDP'yle başlayan savaşımızın bir haftası dolmak üzere. Her taraftan kurşun ve havan sesleri Gerdiya'nın engin ve yüksek dağlarında yankılanıyor. Sessiz adımlarla gerilla birliğimiz Miros mın-tıkasına ilerlemekteler. Havalarda, sonbaharın gelişini esen rüzgarlarıyla her yana yaymakta, her adım yerdeki kurumuş, dökülen yaprakları sağa-sola fırlatmakta. Birlik belirlenen alanı zamanında tutmak için büyük bir irade ve canlılıkla hızla ilerlemektedir. Her bir yiğit gerillanın şahin bakışları Miros'a adeta çakılmıştır. Sergiledikleri azim ve iradeyle kurtuluşun mutlak, kesin olduğunu ispatlamaktalar. Birliğin noktaya varışı, güneşin doğuşuyla birlikte olmuştu. Şimdi birlikte yer alan her bir arkadaş hareket halinde, bazıları çay içiyorlar. Bazıları ateş yakıp konuşuyorlar. Gerillanın yorgunluk ilacıdır; ateş ve çay. Her yürüyüş sonrası bir kültür olmuş-

tur. Gerilla yaşamını güzelleştiren şey; imkanlarını emeğiyle var edip onu değerlendirebilmektir. Savaşçılarımızın canlılığı, cansız doğayı beraberinde harekete geçirirken, zaman durmaksızın geçip gitmektedir.

Gerilla birliğinin Miros'a yerleşmesinin ikinci günü dolmuştu. KDP birliğe yavaş yavaş sinsiye yaklaşmakta ve elindeki bütün imkanlarla bu birliği imhaya hazırlanmaktadır. Bu sırada birlik komutanı istihbaratını alıp buna göre güç dağıtımına, mevzilendirmesine başlamıştır. Yola bakan tepede tutulduğundan birlik komutanı rahattır. Dürbünü araba boğazına doğru dayayan gözcü kolu, uzaktan gelen arabayı görür-görmez birlik gücüne haber verir. Gerillanın atıklığı kendini gösterir ve iki dakika içerisinde alanın tutulmasına yol açar. B-7'ler hazır vaziyette caddeye doğrultulmuştur. BKC'lerin tetikleri üstündeki parmaklar "komut" sesini heyecanla

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Miros Bedran, Delil**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

Solda şehit Roşev, sağda şehit Mêrxas

beklemektedirler. Arabalar yaklaştıkça savaş coşkusu daha da artmıştır. Bölge komutanı Şahin arkadaşın “başla” komutuyla silahların çalışması bir olur. Her taraf sessizleşmişti. Daha bir dakika önce kuşların, kurbağaların ve cırcır böceklerinin durmaksızın çıkardıkları sesler duyulmaz olur. Herkes mevzide yola bakıp durmakta, göz ve kulak gelecek bir sesi takip etmektedir.

Ve nihayet “Başla” komutu tepenin dört bir yanında yankılanır. Artık gerillanın, vatanın kurtuluş düğünü başlamıştır. Zılgıtlar, sloganlar, B-7 ve BKC silahlarının sesleri birbirine karışır. Zafer nalleriyle birlikte gerilla grubu ihafete bu defa da büyük darbe vurur. Saatler geçerken savaş daha da kızgınlasmakta, inisiyatif daha da gerillaların eline geçmektedir. Öldürülen KDP peşmergelerinin silahları gerillaların eline geç-

mektedir. Birlik bu sahneye tanık oldukça zafer sarhoşluğuna daha da girmekte ve bu durum birlik için daha da tehlikeli olmaktadır. Çünkü savaş bilinç olayıdır. Sadece duygulara göre gidersen yanıp savrulursun. Bunu farkedenden birlik komutanı yapısını toparlamak ister.

Bu sırada Delil heval peşmergelerin silahlarını kaldırmak için ilerler. Kimseye haber vermediği için savunmasız hareket ederler. Delil heval işbirlikçilerin çembere girip üstün bir direnişten sonra şakağına saplanan kurşun yarasından dolayı şehadete ulaşır. Bu olayı gören yoldaşları daha da büyüyen öfkeleriyle saldırıya geçer ve duygusal davranarak gidenleri takip ederek ilerlerler. Bu durum önceden ele geçirilen inisiyatifi hainlerin eline vermektedir. Peşmerge güçleri silahlarını arabalarıyla alana çekip birliğin

üstüne sürüklemişlerdir. Kızgınlasmış savaş artık aman tanımaz duruma geldiğinde, ortalık karışmaya başlar. Grubun yarısını güvenceye almak için Şahin heval hemen kendini öne verip savaşmaya başlar. Şahin heval çok sevilip sayılan bir savaş komutanı olduğundan diğer yoldaşları da onun savunmasına geçerler. Böylelikle birçok arkadaş yoldaşlık aşkına ölümü kucaklamışlardır. Bu durum karşısında birlik komutanı savaşçılarını geri çekilmeleri için zorlayıp yapısının savunmasına geçmiştir. Birlik komutanı olan Bedran heval vatana olan sevdasını ve yoldaşlığına bağlı olduğunun ispatını canıyla kanıtlayarak çatışma içerisinde şehit düşen **Rojhat, Baran, Xelil, Diljin** ve **Hêvidar** yoldaşlarla şehadete ulaşmıştır.

Mücadele arkadaşları

Ağrı, Kürdistan'ın bir ova şehridir. Ağrı ovasının güzel, serin havası ve yaylaları, Kürt insanına daima huzur kaynağı olmuştur. Ağrı'ya bağlı şirin bir kasaba olan Doğubeyazıt, halkı yurtsever olan bir kasabadır. Kürdistan coğrafyasına ve Serhat Eyaleti'ne bambaşka bir hayat verir.

Ağrı, bilindiği gibi Zilan vadisinde TC barbarlığına karşı bir direniş, bir ayaklanma hareketi başlatmıştı. Bu isyanda büyük bir direniş sergileyen halkımız, amansız katliamlardan geçirilmiştir. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizle birlikte, Serhat Eyaleti'nde yurtseverlik boy verir. Yediden yetmişe herkes, ülke özlemi, toprak sevgisiyle dolup taşar. Şehir, köy, kasaba demeden Kürdistan'a ölümüne bağlanmışlardır. Buna karşı, düşmanın Kürdistan'da yaptığı insanlık dışı davranışlar, işkence, baskı, zulüm vb. gün be gün artmaktaydı. İşte böyle bir ortamda Ağrı halkı, gerillaya, mücadelemize akın akın gelmeye başlamıştı.

Mazlum heval 1980 yılında Doğubeyazıt'ın Çalığa köyünde dünyaya gelir. Köylü bir ailenin çocuğu olarak ilkokulu herkes gibi TC'nin okullarında okumaya başlamıştır. Ortaokulu Doğubeyazıt'ta okur. Yazın ailece yaylalara giderler. Yaylaların serinliği, soğuk suları cenneti andırır insana. Doğaya, dağlara, yaylalara büyük bir aşkı vardır. Daha önce gerilla saflarına katılan akraba çevresinden etkilenerek, parti saflarına katılmak ister. Gerillada, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için mücadele etmenin büyük özlemi başlar.

Mazlum heval, yaylalarında ilk kez gerillalarla tanışır ve kararını verir. Gerilla ve mücadelemize, Kürdistan halkı ve onun zaferi için katılır. Mazlum heval saflara katılır katılmaz, silaha ve mücadeleye aşırı bağlanır. Mazlum heval bir grup ar-

kadaşla Maku'ya gider. Maku'da Kürdistan'ın diğer güzel bir parçası olan Doğu Kürdistan'da, Kürdistan'ın dört parçaya ayrıldığını öğrenince büyük bir kin duyar. Sömürgeci güçler tarafından ülkenin işgal ve istila edildiğini anlayınca düşmana olan kin ve nefreti bir kat daha artar.

Mazlum heval Maku'dan Urmiye'ye gider. Orada eğitime katılır. Eğitimle daha bilinçlenerek artık düşmanını, dostunu tanır. Mücadeleyi kavrar. *"Artık amacım; bağımsız ve özgür bir Kürdistan için savaşmaktır"* der. Mazlum heval eğitimden sonra Zagros dağlarına geçer. Ağrı'nın ovasında serin soğuk yaylalarında daha önceden yaşadığı için zorlanmaz. Zagros'lara gidince fidan gibi filizlenir. Zagros dağları tarihi bir geçmişi olan bir anıttır. Ve gerilla için bir kaledir. Özgürlük kollar Zagros dağları. Zagros'un yüksekliği, güzelliği Mazlum hevali coşturur ve yüceltir. Zagros dağlarında mevsimler serttir. Aynı zamanda Kürdistan'ın üç parçasını birleştiren role sahip bir merkezdir. Mazlum heval, bir grup arkadaşla Zagros'tan Xakurkê'ye geçeceklerdir. Karlı, fırtınalı ve kasırgası eksilmeyen Zagros, ne yazık ki gerillaya geçit vermez. Mazlum heval bir an önce Xakurkê'ye kavuşma istemiyle coşar. Arkadaşların çok söz ettiği Xakurkê, Mazlum hevali büyülemiştir. Adeta Xakurkê'nin yemyeşil ormanı, özgürlük vadisi, yüksek dağları, gerillanın ve özgürlüğün bir cennetidir. O kış, çok hayal ettiği Xakurkê'ye ulaşamaz. Ve kışı Zagros'larda eğitim görerek geçirir. Zagros'ta kaldığı süre içinde, mücadeleye, ülkeye olan sevgisi, toprak aşkı, çalışma azmi Mazlum hevali daha savaşkan kılar.

1992 yılı baharı, doğayı boydan boya değiştirir. Doğa renk değiştirecek, güzellik saçmaktadır. Çiçeklerin filizlenişi, kuşların ötüşi, suların çağlayışı dağlara bambaşka bir renk

Adı, soyadı: **Mustafa ...**

Kod adı: **Mazlum**

Doğum yeri ve tarihi: **Çalığa**

köyü-Doğubeyazıt / Ağrı, 1980

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Deşta**

Hayatê

katmaktadır. Böylesi güzel bir hava ve doğada, Mazlum heval berabere-
rindeki doksan arkadaşla Xakur-
kê'ye gider. Mazlum heval Xakurkê
için *"Gerçek bir cennettir"* der. Xa-
kurkê aynı zamanda mücadelemizin
merkezidir. Gerillaya kaledir, şehit-
lere bir mekandır, kahramanlar diya-
rındır. Mazlum heval Xakurkê'ye git-
tiği zaman özgürlük vadisini görün-
ce, hayal ettiği özgürlüğe de kavu-
şur. Mazlum heval partinin gücünü
görünce, moral kazanır. Arkadaşlar-
la sıcaklığı ile çabuk kaynaşır. Yaşı
genç olduğundan dolayı, herkes ta-
rafından sevilmektedir. Artık Kürt-
lerin de bir orduya sahip olduğunu
yakından görür. Ordunun bir üyesi
olarak bütün güçlere katılır. Tüm
hayalleri, düşüncesi, duygusu, bir an
önce düşmana karşı savaşımdır.
Mücadeleyi tanıdıkça düşmana olan
öfkesi daha da büyümektedir. Yaşı
genç olduğundan dolayı, pratiğe
alınmaz, merkez karargah güvenli-
ğinde görevlendirilir. Partinin her
görevini kutsal bilip, büyük coşkuy-
la yerine getirir. Kürdistan'ın tari-
hinde ihanet yine boy gösterir. Maz-
lum heval Güney Savaşı'nda yerini
alır ve ihanete karşı savaşır, savaşta
başarılı bir pratik sergiledi. Arka-
daşlarına gerçek bir komutan oldu-
ğunu kanıtlamak istemektedir. Bü-
yük yetenek ve yaratıcı özelliklere
sahiptir. Rubarok eylemine katılır.
Arkadaşlarına, yaralı arkadaşlara
daima yardım eder. Doktorluk bilgi-
sini devrimin hizmetine istemi yo-
ğundur.

Kış düzenlemesinde Şehit Bêri-
tan Bölüğü'nde yer alır. Kendini da-
ima eğitip hazırlamak istemektedir.
Mazlum heval Güney Savaşı'ndan
aldığı tecrübeyle kış eğitim süresine
büyük çabayla katkılarını sunmuş-
tur.. Aynı zamanda 1993 yılına hazır-
lanma çabasıdır. Böylece 1993
baharında Şehidan'ın Zerzan muntı-
kasında yer alır. Yüksekova'ya bağlı
Esendere-İran sınırında gümrük ta-

kımında yer alır. Uzun bir süre sonra
Şehidan'dan Başkale'ye bir grup ar-
kadaşı geçirmek için sorumluluk
alır. Görevine daima sadıktır. Arka-
daşları sağlam bir şekilde ulaştırır.
Tek düşüncesi, partinin verdiği göre-
vi başarıyla yerine getirmektir. Maz-
lum heval görevini yerine getirdik-
ten sonra, eski yerine döner. Arka-
daşlara moral kaynağıdır. Güler
yüzlü, çalışmasında ıddialı ve karar-
lıdır. 1994 yılının baharında Xumaru
bölüğünde yer alır. Birçok eyleme
katılır. Büyük kazanımlar elde edilir.

Mazlum heval bütün arkadaşları
tarafından sevilen bir arkadaştı. Ya-
şamda, savaşta özlüyüdü. Sürekli ge-
lişmeyi esas alıyordu. Şehitlerin
amacını, isteklerini gerçekleştirmek
için onların devamı olmak isteği
vardı. Çok olgun bir kişiliği vardı.
Her düzenlemede, herkes O'nun
grubuna girmeyi isterdi. Mazlum he-
val *"İyi bir komutan olmam için,
bir-iki saldırıda yer almam lazım,
doğru komutanlık bu"* diyordu. Bü-
yük bir saldırı ruhuna sahipti.

Mazlum heval bulunduğu ortam-
da daima arkadaşları sağlıklı bir or-
tama çekme çabasıydı. PKK mi-
litan özelliklerine sahipti. Saflığı,
duygusallığının yanısıra, diğer bir
özellliği de değerlere bağlılığıydı.
Özellikle silahına çok bağlıydı. Si-
lahı temiz olmadan uykusu gelmez,
silahını gözü gibi korudu. Şehi-
dan'da bulunduğu süre içinde müca-
deleyle bütünleşme çabası sonsuzdu.
Ağırbaşlı özelliği, göreve bağlılığın-
dan dolayı, resmi olarak görev aldı.
Görevinin hakkını daima veriyordu.
Sürekli öncü ve arkadaşlara saygı-
lıydı.

Partinin O'na teslim ettiği değer-
leri iyi bir şekilde koruyordu. Emeğe
emek katıyordu. Her yaklaşımında
herkese örnek oluyordu. Mazlum he-
val o yürüyüşüyle, öncü ruhuyla, as-
keri duruşuyla daima cesaretti. Düş-
mana karşı olan kını öfkelerini boşalt-
mak istiyordu. Bütün ısrarlarına rağmen,

ön cepheye verilmiyordu. Maz-
lum heval, disiplinli, kurallara, ilke-
lere çok bağlıydı. Mazlum hevali an-
latmak yetmiyor. Ancak O'nun özel-
liklerini, istediklerini yerine getir-
mek lazım. Mazlum hevalin can-
lılığı, hareketliliği, zafere inancı ge-
tiriyordu.

1995 yılında ihanetçi KDP, Me-
sut Barzani şahsında yine kendisini
bir kez daha gösterir. Emperyaliz-
min oyununda yer alırlar. Bunlar ge-
lişen ulusal mücadelemizin önünde
engel olmak isterler. Parti Önderli-
ği'nin öngörülülüğüyle II. 15 Ağus-
tos Atılımı başlatılır. Şehidan'dan
Xakurkê'ye gelen güçlerimiz bu atı-
lma katılır. Mazlum heval burada
yer alır. Savaş başladığında ön cep-
heye gider. Gelyareş, Piran dağı,
Deşta Hayatê denilen yerlerde sava-
şır. Kürt halkının yüzyıllardan beri
içine düştüğü ihanet, Mesut Barzani
şahsında özgürlük ateşini söndür-
mek ister. Fakat gerillanın saldırı ru-
hu ihanetçilerin amaçlarına ulaşma-
sını engeller. Gerilla, ihaneti temiz-
lemek için savaşır. Mazlum heval
savaşçı özellikleriyle ihanete karşı
koyar. Düşmana saldırırken kör bir
kurşuna hedef olur. Şehitler kervanı-
na katılır.

Mazlum hevalin şahadeti çok bü-
yük bir acıydı. Büyük bir kayıptı.
Karanlıkta ışık oldu Mazlum heval.
Piran dağı, Deşta Hayatê bir şehidin
daha mekanı oldu. Mazlum hevalin
şahadetine hiç inanamadık. Güllüşle-
ri, bakışları, canlılığını hiç unutmu-
yoruz. Kızıl saçlarıyla, ela gözleriyle,
küçük yaşıyla Deşta Hayatê'de
tarih oldu, Zagros Eyaleti'nde fidan
oldu. Seni, yaşadığın yerde, yürüdü-
ğün yollarda, noktaladığın dağlar, iç-
tiğin sular ve özgürlük ülkesinde gö-
rürüz. Bütün arkadaşlarla birlikte
amacını gerçekleştirmek için savaşa-
cağız. Yaşamında savaşında bize ışık
oldun Mazlum yoldaş.

Mücadele arkadaşları

Duygular vardır, pırıl pırıl, lekelenmemiş, saf, tertemiz ve çocuksu. İnsana özgü bütün güzellikleri içinde taşıyan, cıvıl cıvıl, damarlarında akan onur sadeliğiyle yaşamı arzularcasına sevenler vardır. Ve uğruna gözünü kırpmadan hayatını feda edenler vardır. Hiç tereddütsüz, bütün felsefeler, tüm bilimler, kainattaki bütün sihirbazlar, kainatın mucitleri bu yaşamı keşfedemediler, bu duyguyu hissedemediler. Tılsımı, bunu yaşayan insanların duygularında saklı. Bir insan günün yirmidört saati cıvıl cıvıl olabilir, her saniye dolu dolu yaşayabilir mi? Bunu hangi bilimsel teori tanımlayabilir ki! Yeryüzündeki bütün insanüstü şeyler, Mitos tanrılarının şahsında tanımlanırdı. Venüs eşsiz güzelliğe sahip bir tanrıçaydı. Bir Herkül en güçlü olandı, güçlülerin tanrısıydı. Buna benzer nice sembolik tanrılar yaşardı. Peki tanrılaşmanın kıstası neydi? Bir noktada mükemmel olmak ve o noktada zirveyi yaşamaktı. Venüs güzelliği zirvede yaşıyordu. Herkül gücü, Prometheus direnişi zirvede yaşıyordu. Bu birincil özellikler tanrılaştırıyordu. Belki de tanrılaşmak, bunları zirvede yaşamaktı. Peki Kürdistan'da tanrılaşmanın kıstası neydi? Mutlak anlamda savaşı zirvede yaşamaktı; **Nihat** heval bunun somut bir kanıtı oldu. Kılcal damarlarına kadar temas eden zirvesel bir tutkuyla yaşadı savaşı.

Nihat heval 1977 Amed-Lice doğumlu olup, yaşamın büyük çoğunluğunu metropollerde geçirmiştir. Orta halli bir ailenin çocuğudur. Yaşamını büyük oranda Adana'da geçirmiş, daha sonra diğer metropol kentlerini de dolaşmıştır. Yurtsever bir aileden gelmektedir. Yaşam içerisinde yaşam koşullarına karşı sürekli savaşıp, her zaman özçabalarıyla kendisini ezdirmemiş, kendi iradesiyle ayakta kalabilmiştir. İstanbul'da belli bir süre kaldıktan sonra,

Yunanistan'a kaçak olarak geçiş yapıp, buraya geldiğinde kısa sürede mücadeleyle tanışır. Bu biraz da Nihat hevalin sıcaklığından ve sosyallikten kaynaklanır. Her insanla anlaşılabilir, kaynaşılabilir ve karşısındaki insanı her zaman anlayabilirdi. O'na karşılık da sıcak anlayışını verebilir, hemen o insanla kaynaşabilirdi. Her zaman Nihat hevalin kendisi ataktaydı. İnisiyatifi her zaman elinde tutabiliyordu. Bu özelliği, yaşamın her alanında hakimdi, dolu dolu yaşamasını biliyordu. Nasıl yaşamalı sorusuna kendi şahsında cevap verebilmişti. Bu sıcaklığı vesilesiyle, kısa sürede arkadaşların sempatisini kazanır ve eğitim sürecine alınır. Eğitim süreci boyunca ilgisi ve kavrama düzeyiyle kendisini gösterir, yönetim içerisinde teknik de olsa görevlendirilir. Buralardaki çalışmalarda Nihat heval her zaman en öndedir, ilgilidir.

Sorumluluk bilinciyle doludur, bu yaklaşım O'nu daha da geliştirir. Dört aylık eğitim sürecinden sonra Nihat heval Zağros Eyaleti'ne gerilla saflarına gelir. Canlılığı her zaman dikkatleri çekmiştir. Gerilla saflarında da bu canlılık kendisini bütün sıcaklığı ile sürdürür. İlişkilerinde çok açık, sade olduğu kadar çok radikal özelliği de vardır. Yanlışlıklara taviz vermezdi, dobra dobradır. Doğru bildiği şeyi kesin savunur ve bu konuda sonuna kadar dayatıcı ve ıddialı bir biçimde, varsa pratik gereklerini yerine getirir. İdeolojik ve pratik olarak net bir arkadaşır. Nihat hevalde tereddüt yoktur, her önerisi somuttur. Önerisini sunmaktan da hiçbir zaman çekinmez. Teorik ve pratik bütünsellik tam bir uyum içerisinde. Çok güçlü teorik bilgiye belki sahip değildir, ama teorik olarak savunduğu pratiğe çok güçlü uygulayabilmektedir. Nihat heval yaşamdan öğrenmiş, bu noktada kendisini kısmen de olsa koruyabilmiştir. Türk metropollerinin yoz yaşamından etkilenmez,

Adı, soyadı: **Savaş ALTUN**

Kod adı: **Nihat Gare**

Doğum yeri ve tarihi: **Lice / Diyarbakır, 1977**

Mücadeleye katılış tarihi: **1995, Zağros**

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ağustos 1996, Govendê / Zagros**

etkilense de hiçbir zaman kendisini kaptırmaz. Bütün saflığını ve güzelliğini koruduğu gibi, yoz, lümpen yaşama karşı da direndir.

PKK saflarına katıldığında görmüş olduğu devrimci eğitimi bu özellikleriyle pekiştirince, kendisine olan güven, devrimcişir. En önemli özelliklerinden biri kendisine olan güvendir. Bu güven onu sürekli çeşileştirir. Kararlılık derecesi güçlüdür. Gözlerinden fışkıran kararlılık çevresine daima bir güven yaymaktadır. Kendisini her zaman güçlü tutabilmektedir. Nihat hevalin kitabında muğlaklık yazmaz, düşüncesinde net olduğu kadar, yaşamında da bunu çok açık bir şekilde sergiler. Kafasına koyduğu bir şeyi mutlak anlamda başarıyla yerine getirir. Gözüne kestirdiği bir hedefe mutlaka ulaşır. Bu özelliği O'nda koruncu bir gelişme ortaya çıkarmaktadır. Hep atakta, hep öndedir. Bunu yaparken de coşkuyla, tutkuyla, istekle, inanarak yapar. İnanmadığı bir işe kendisini hiç bulaştırmaz. Üstün bir yeteneğe sahipti, kendisini yeterliliğe ulaştırmak istediği noktada, büyük bir çabayla bunun zirvesine tırmanır. Örneğin mayınlama-patlaticılar vb. konularda kendisini uzmanlaştırmıştır ve bu işi zevkle yapar. Arkadaşlarını da bu noktada eğitebilecek güçtedir.

Nihat heval anlatımlarla, teoriyle arkadaşlarını eğitmiyordu. O davranışlarıyla arkadaşlarını eğitiyordu ve bunda da üstün başarı elde ediyordu. Bütün arkadaşlarının sevgilisiydi. Nihat hevalden etkilenmeyen hiçbir arkadaş tasavur edilemez, O'nda tam bir önderlik özelliği vardı. Bir önder insanın hemen hemen bütün

vasıflarını taşıyordu. Dostuna, yoldaşlarına karşı çok insancıl, alabildiğine sevgi dolu olduğu kadar, düşmanına karşı da o kadar kinli ve öfkeliydi. **Sexwebun** heval mayına basarak şehit düştüğünde Nihat heval bunun intikamını almaya yeminliydi ve yemini yapılan bir eylemle ispatlamıştı. Gerdiya'nın Berog köyü yakınlarında düşmanın bir konaklama yerine anti araç mayını döşemişti. Sadırı kolu komutanı Nihat hevaldi. Eğer düşman mayına basarsa, saldırı devreye girecekti. O gün düşman aynı konaklama yerine gelmişti. Döşenen anti araç mayınına basmıştı, o an mayının etrafında bulunan beş kişi havaya uçmuştu. Nihat heval, bu anı arkadaşlara şöyle anlatıyordu; "*Düşman mayına yaklaştığında Serxwebûn heval gözlerimde can-*

landı ve o an 'alçaklar' dedim; 'Bu Serxwebûn hevalin intikamıdır.'" Mayın patladıktan sonra Nihat hevalin grubu daha sonra toplanan düşmandan yakın mesafeden darbeyi vurduktan sonra geri çekilme yapmışlardı. Bu hedef de Nihat hevalin pençesinden kurtulamamıştı. Tek kelimeyle taburun gözdesiydi, civa gibi yerinde duramıyordu. Muhakkak bir şeyler yapacaktı, içi içine sığmıyordu. Her eylemde, her çalışmada Nihat heval en öndeydi.

Dönem ağır bir dönemdi, yoğun bir çalışmayı zorunlu kılıyordu. 15 Ağustos gittikçe yaklaşıyordu. Bu temelde çalışmalarını daha da hızlandırmak gerekiyordu. Muhtemelen düşmanın bir operasyon durumu da olabilirdi. Her zaman hazırlıklı olmak gerekiyordu. Daha önce Girana

boğazının üst kesimlerindeki zozanlarda tabur bazı hazırlıklar yapmıştı. Plan gerçekleşirse, döneme denk taktiksel bir hamle çıkışı olacaktı. Çalışmalar hemen hemen tamamlanmıştı. Geriye kalan şey, düşmanı bu alana çekmekti. Burada kesin düşmana büyük darbe vurulacaktı. Nitekim beklenen an gelmişti. 7 Ağustos günü, düşman bu alana operasyon yapma girişiminde bulundu. Arkadaşlar düşmanı iyi takip ettikleri için, bunu zamanında farkedebilmişlerdi. Gerekli olan bütün düzenlemeler o kısa süre içerisinde tamamlandı. Düzenlemede Nihat heval yine saldırı grubunda yer aldı. Burada anılması gereken en önemli

nokta; Nihat hevalin coşkusu ve kararlılık düzeyiydi. Nihat heval şunu söylüyordu; *“Herkes rolünü yetkince oynayacaktır. Rolünü oynamayanı gerekirse idamla bile yargılarız”* diyordu. Bunu söylerken de en ön saf-ta kendisi yer alıyordu. Tarihi an git-tikçe yaklaşıyordu. Belirlenen pusu yerlerinde gecenin alacakaranlığında arkadaşlar yerini almıştı. Düşman adım adım ilerliyordu. İlk defa bu kadar kabarık bir sayı ile düşman bu alanda operasyona çıkıyordu. Her bir arkadaş a bartsız olarak 150 as-ker düşüyordu. Nihat heval kendisini bombalarla süslemiş, gecenin karan-lığına bürünmüştü *“Kesin düşmanın üstünden yüzlerce silah kalkacak”* diyordu. Burada kesin kafasına koy-muştu. Böylesi bir planlama ve ka-rarlılık düzeyiyle bunun gerçekleş-memesi mümkün değildi, iş artık bit-mişti. Savaş düşüncede kazanılmıştı, gerisi biraz yeteneklere kalıyordu.

Nihat heval böylesi bir sabırsızlık içerisindeyken, düşman gittikçe yak-llaşıyordu. Gecenin yarısına doğru alacakaranlık dağılıyor, ay gülümse-yerek ortaya çıkıyordu. Ayın gülüm-seyişi, Nihat hevalin gülümseyişine çarpıyordu. O kadar mükemmel bir uyum yaratıyordu ki, imrenmemek mümkün değildi. Dümdüz saçlar, pır-ıl pırıl parlayan sevgi dolu bakışları, hele dudaklarındaki o gülümseyişi yüce bir güzellik, tanrıları kıskandı-rırcasına bir biçim veriyordu Nihat hevale. Bu güzelliği, Govendê'nin arkasından çıkan ay dahi kıskanmıştı ve Govendê Govendê olalı böyle bir sahneye daha şahit olmamıştı. Bu sahnenin tek ve yalnız şahidi, gör-kemli Govendê'nin ta kendisiydi. O gün zozanlarda rüzgar esmiyor, bir gani yaprağı dahi kıpırdamıyordu ye-rinde. Her taraf suskun, yeraltı, ye-rüstü, gökyüzü, bütün gezegenler, sü-rüngenler ve bütün evren bu sessizli-ği izliyordu. Saatler dahi tik-taklarını parmak uçlarında yürüyen bir hırsız gibi sessizce devam ettiriyordu. As-

lında sessiz olan biçimdi. Özde, içten içe kopan fırtınaların, kasırgaların dahi engelleyemeyeceği bir volkan kaynıyordu. Ve volkan patlaması ses-sizliği bozacak olan an olacaktı.

Artık düşman gittikçe yaklaşıyor-du. Tetikler ve bomba pimleri gevşe-meye başlarken, düşünceler, sinirler geriliyordu. Çok ince bir çizgi yaşam ile ölüm arasında yavaş yavaş dan-setmeye başlıyordu. Buna eşlik ede-cek melodi silahlardan fıskıracaktı. Yaşam şansı bizimdi, ölüm şansı ise düşmana çıkmıştı. Bu bir kader de-ğildi tamamen önceden düşüncede kazanılmıştı. Planlı ve hazırlıklıydı. Düşman ile arkadaşlar arasında çok kısa bir mesafe kalmıştı, artık soluk-lar hissedilmeye başlanmıştı. Boğaza doğru gelindiğinde dört-yüz-beş-yüze yakın düşman gücü birikmişti. Gü-lümseyen ay yarım aydı. Yarısıyla düşmanın bulunduğu alanı aydınla-tırken, geri kalan kısmı arkadaşları gizliyordu. Adeta arkadaşların hepsi yeraltı mevzilerinde anın heyecanı içindeydi. Ha patladı ha patlayacak. Yürek ve gökyüzünden değil, yer-al-tından fıskıracaktı bütün namlular, bu bir şok hareketiydi. Sağ kalanı da deli-divaneye döndürecek, artık so-luklar çoğalmaya başlıyordu. Ayak sesleri bir sürünün yürüyüşünü andır-ıyordu. Bütün tetik başlıkları alınmış, bomba pimleri düzeltilmişti, roketatarlar emniyetin kızık yönünü gösteriyordu. Yaratılan sistemin artık düğmesine basmak yeterliydi. Düş-man güçleri yeraltı mevzilerini aşmış, arkadaşlarla iç içe geçmişti. İnisiyatif tamamen arkadaşlarındı. Artık sıra, bu anı yazacak olan tarihe gelmişti ve haykırdı tarih: 7 Ağustos 1996 saat bir buçuk. Kainattaki bü-tün sessizlik, bu tarihi haykırıyla bo-zuldu. Artık konuşan, haykıran, slo-gan atan bombalardı. Kleşler seri ya-rışında aman vermiyordu. BKC'ler keklik ötüşüne taş çıkarırcasına ötü-yordu, B-7'ler ışık şiddetiyle sanki yeryüzünden değil yeraltıdan ce-

hennem fıskırtıyordu. Her taraf barut kokusu, her taraf alev içinde, düşma-nın kalabalık sayısı başına bela ol-muştu, düşen düşene, kaçan kaçaydı. Her eylemde olduğu gibi bu eylemde de Nihat hevalin rolü belir-leyciydi. Ve O her zamanki gibi ro-lünü yine oynamıştı. Hiç tereddütsüz grubuyla birlikte düşmanın üstüne saldırmıştı. Saldırı esnasında Nihat hevalin haykırıları duyuluyordu. Bu haykırıları düşmanı tüketmişti, safla-rını tarumar etmişti, eylem büyük bir sonuç almıştı. Düşmanın sayısı çok kabarık olduğundan başka çaresi de bulunmadığından karşı saldırıya geç-mişti. Arkadaşlar yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. An tarihi oldu-ğu kadar, talihsiz bir durumu da ya-şatmıştı. Bu talihsiz an, bütün tabu-run sevgilisi olan Nihat hevali bul-muştu. Geri çekilme tamamlanmıştı. Ama gücün içinde Nihat heval yoktu. Şehit düştüğü esnada grubundaki ar-kadaşlar cenazeyi belli bir noktaya getirip saklamışlardı. Nihat hevalin şahadet olayı, büyük bir burukluk ya-ratmıştı, herkes sessiz gözlerle Nihat hevalin şahadetini anlatıyordu.

Eylem, eyaletimiz açısından ol-duğu kadar, genel Kürdistan ve dün-ya insanlığı adına da bu kadar tari-hiydi. Her tarihi anı yaratan, tarihi kahramanlar vardır. O tarihi ana damgasını vuran kahraman, Nihat hevaldi ve O'nu tarih her zaman an-maya devam edecektir, usanmadan, bıkmadan ve büyük bir şerefle. Artık ay yavaş yavaş batmak üzereydi. Ni-hat hevalin şahadetinden sonra, ay gülümsemez olmuştu. Utanırcasına zozanların arkasına saklanıyordu sanki. Govendê boynunu bükmüş, Nihat hevalin yüceliği karşısında cü-ce kaldığını belirtiyordu adeta. Onun kendisini beğenmişliğinden değil, şahadetin yüceliğine hüznlenişin-dendi. Koca Govendê boyun bükmüş, sabahlara kadar hüngür hüngür ağlamış ve yas tutmuştu. Ni-hat hevalin başında zozanlar sessiz

kalabilirdi. Kucaklamıştı O'nu, Nihatım demişti taparcasına, bir ananın çocuğunu bağrına basması gibi bağrına basmıştı. Bütün sıcaklığıyla zozanlar zozan olalı böylesi bir destana daha şahit olmamıştı ve bu destan onur vermişti zozanlara, kan vermişti oluk oluk. Şafak sökmek üzereydi. Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Güneş Govendê'nin arkasından karanlığa inat yavaş yavaş yükseliyordu, her yükseldiğinde biraz daha aydınlanıyordu. İlk ışınlar zozanları teğet geçiriyordu. Buradan çıkan güneş, zozanları aydınlatıyordu. Govendê'nin, güneş ve zozanlar arasındaki böyle bir bütünselliği tesadüf değildi belki. Bir de buna Nihat heval eklenmişti, kabulüydü üçünün de, hem de taparcasına. O sabah güneş yine yavaş yavaş zozanlara vurmaya başladı. Zozanlardan bir ateş yükseliyordu gökyüzüne. Yükseldikçe yükseliyordu dumanı Ortaçağ dönemlerinde dönemin egemen gücü tarafın-

dan yaratılan Engizisyon mahkemelerini hatırlatan bir ateşti. Engizisyon mahkemelerinde yargılanan insanlar; topluma, insanlığa, bilime hizmet eden insanlardı. Bu insanlara akla, hayale gelmedik işkenceler yapılırdı. İnsanların göğsünün üstüne kafes içerisinde vebalı fareler konulurdu, kızgın demirden yapılmış ayakkabı diri diri giydirilirdi veya insanlar yakılırdı. Bu Engizisyon mahkemelerinin gücünden değil, tamamen güçsüzlüğünden kaynaklanırdı.

Düşman Nihat hevalin cenazesini bulmuş ve cenazeyi cayı cayı yakmıştı. Öylesine güçsüz, öylesine aciz ve öylesine korkaktı ki, bir cenazenin varlığı dahi onları ürkütüyordu. Engizisyon mahkemeleri dahi düşmanın bu yaklaşımlarından daha çağdaştı. Ortaçağ dönemlerini aratmayan bu işkence türleri, bugün TC şahsında modern aletlerle uygulanmaktaydı. Bu TC'nin ne kadar güçsüz ve korkak olduğunun bir kanı-

tıydı. Nihat hevalin cenazesi dahi, onları tir tir titretmişti. Belki Nihat hevalin cenazesi yakılmıştı, ama yakılmanın da bir onuru vardır. Bir devrimcinin şehadetinin zorluğu, onun büyüklüğünün bir ifadesidir.

O gökyüzüne yükselirken tanrı katındaki yerine ulaşacaktır ve yeryüzü, Kürdistan, O'nu savaş tanrısı ilan edecektir. Nihat hevalin külleri bütün Kürdistan topraklarına serpilip kökleşecek ve nice Nihatlar yaratacaktır. O her yerde olacaktır artık. Kürdistan semalarında bir duman olurken, gökyüzünde bir tanrı, yeryüzünde binlercesi olacaktır. O'nu hiç kimse unutmayacak. Kürdistan zozanlarında her zaman bir abide gibi yaşayacak. Govendê her zaman O'nun için nöbet tutacaktır. Kişiliği yolumuzu aydınlatan bir meşale olacaktır.

Ölümünden yaşamı yaratmak, bu yaklaşımın ta kendisidir.

Mücadele arkadaşları

Amed, direnişin, isyanın yaşam umudunun kaynağı... Amed denildiği zaman Kürt insanı apayrı duygulara bürünür. Kürdistan ve Kürt insanı için kutsal bir şehrimizdir. Coğrafyasıyla Kürdistan'ın merkezinde yer alan, aynı zamanda ülkemizin başkenti konumundadır. Amed doğası ve tarihi yerleriyle ülkemize güzellik katar. Hele hele bir Dicle suyunun Amed'in içinden geçmesi, Amed'e ayrı bir güzellik katmaktadır.

İsyanların ve serhıldanların merkezi olan Amed'de Şeyh Said İsyanı'nın alevleri ve derin izleri yöre halkımızın yüzünün her çizgisinde gizlidir bu... Düşman isyan ruhunu her ne kadar sindirmeye çalışmışsa da, Amedliler bunu korumuş ve korumaktadır. Bu karaktere sahip olan yöre halkımız, hiçbir zaman düşmanıyla bütünleşmemiştir. Amed, düşman için her zaman korkunun sembolüdür. Bizim içinse dirilişin ve direnişin abidesi. Hayriler, Mazlumlara, Kemaller ve Ferhatların burada şehadete ermelerini mücadele tarihimize renk kattı. Teslimiyetin, ihanetin dayatıldığı zindanlarda direnişle cevap vermeleri ve halkın kurtuluş umutlarının canlandırılması insanlarımızı ve insanlığı yeniden özkavgasıyla bütünleştirmiştir.

Felat heval, böyle bir ortamda dünyaya gelir. Başlangıçta böyle güzellikler, duygularla dolu olan bir yörede olması, O'nun geleceğinin şekillenmesi için bir zemin olmuştur. Felat hevalin ailesinin maddi durumu iyi olduğu için, ekonomik bakımdan herhangi bir sıkıntı çekmemiştir. Ama buna rağmen yoldaşımızın ruhunda bir boşluk doğmuştur. Yoldaşımız başlangıçta bu boşluğa anlam vermediyse de daha sonra anlam vermeye çalışmıştır. Öğrencilik yıllarında okulda davranışlarıyla, tutumlarıyla ve tutarlılığıyla tanınır. Bu dönemlerde kendi imkanlarına dayanarak yoğun bir inceleme ve

araştırma içerisine girer. Çünkü ülkemizde artık her alanda gerillanın yükselmesi, serhıldanların boy vermesinden sonderece etkilenecek, okulda bulunan yurtsever öğrencilerle ilişki geliştirme zorunluluğunu hisseder. Okulda geliştirilen öğrenci eylemselliklerine ilk başta O katılır. Daha sonra buna öncülük de eder. Artık Felat heval için ne okul bir anlam ifade eder, ne de buradaki çalışmalar O'nu tatmin eder. Felat hevalimiz bu istemini, bağlı bulunduğu parti birimine bildirir. Ve alanda çalışan parti çalışanları O'nun Avrupa'ya gönderilmesini uygun görür. 1992 yılında Avrupa sahasına geçer. Felat heval, burada parti merkezi eğitimine tabi tutulur. Eğitim devresinin yoğunluğunu sürekli üzerinde hisseder. Bu hisle bir bütün olarak kendini eğitime katar. Bunun yanı sıra her ne kadar ülkeden uzak olsa da kendisini sürekli Kürdistan'ın engin dağlarında hisseder. Bunun coşkusu her yerde yaşar.

Devrenin bitişinde ülkeye gitme istemini yineler. Felat heval, derin bir tarihi bilince sahip olmasıyla, halkına olan bağlılığı ve sevgisiyle militan bir kişiliğin temsilini yapar. Bu özelliklerinden dolayı yoldaşımızın Avrupa sahasında kitle faaliyetleri yürütmesi uygun görülür.

Felat heval, yorulmak bilmeyen bir enerji, büyük bir istem ve azimle çalışmalara başlar. Bu çalışmalar sırasında yoldaşımızın ilk kez resmi ve profesyonel düzeyde sorumluluk alması, O'nun yaşamında bir dönüm noktasını ifade eder. İki yıllık bir süre içinde fizikmen Avrupa'da olmasına rağmen, düşüncede ülkeyi yaşar. Bu ruhu kendisiyle sınırlı kılmayıp, çalışma sahasına da yansıtır. Bir yurtseverimiz, yoldaşımıza der ki; *"Seni görünce ve konuşunca, sanki Kürdistan dağlarını dolaşıyorum."* Bu, yoldaşımızın dağlarına nasıl sevdalı olduğunun göstergesidir.

1994 yılında ülkeye dönüşü uy-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Felat**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ..

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Etrus**

Karakol tepesi

Soldan 1. şehit Ayten 2. şehit Bêrîvan 6. şehit Adalet 8. şehit Gulbotan

gun görülür. Önderlik sahasına geçeceği kararını örgütten duyunca, çok sevdiği Başkan'ı görmek ve onun eğitiminden geçmek, kendisi için büyük bir mutluluk kaynağı olur. Önderlik sahasında aldığı eğitimle, güçle ülke sahasına yönelir. Ülke sahasına ilk adımı attığı andan itibaren, isyan duyguları kabırır. Bir taraftan Şeyh Saidleri, Seyit Rızaları anımsar. Ama O, artık eski Kürt isyancısı değildir. Her açıdan donatılmış, parti bilinciyle yoğrulmuş, Kürdistan halkının pırıl pırıl bir savaşçısıdır.

Yaşamda çok sessizdi, ama aynı zamanda fedakar ve çalışkandı. Yoldaşlarıyla konuşurken gösterdiği yaklaşım yücelticiydi. Parti çizgisinden taviz vermezdi. Böylesi bir yoldaşın mücadelemizde önemli bir alan olan Zağros alanında başlaması en uygunuydu. Zağros Eyaleti stratejik konumundan dolayı devamlı düşman operasyonları ve saldırılarına maruz kalıyordu. Buna rağmen gerilla bu saldırıları geri püskürtmek için saldırı üzerine saldırı düzenliyordu.

Yıl 1995. Düşman adeta çılgına dönmüş, nereden, ne zaman saldırıya geçeceğini bilmiyordu. Geceleri uyumak haram olmuştu. Hep arazide ve intişarda bekliyordu. Besosin (Ortaklar) Karakolu ve imha edilişini, Etruş tepesinin imha edilişinin sonuçlarını çok iyi biliyordu. Düşman işte böyle bir ruh halini yaşıyordu.

Gerilla Etruş Karakolu'nu her gün vuruyordu. Düşman artık yuvasında duramıyordu. Yine böyle bir zamanda düşman tekrar araziye çıkmıştı. Bu gerilla için bir fırsattı. Ve hemen pusular atılıp düşman darma-dağın edildi. Bu durum karşısında düşmana takviye güç geldi. Gerilla kararlıydı. Kürdistan topraklarını ezdirtmeyecekti. Kirli botlarla askerler rahat rahat dağlarımızda dolaşamayacaklardı. Cephe açıldı, düşmana iki günlük direnişle çatışma devam etti. Düşman topraklarını, kobralarını ve her türlü silahını kullanmasına rağmen direnişi kıramamıştı. Direnişin ikinci gününde düşmanın üzerine gidelecekti. Felat heval, eyalette kasır-

ga taburunda yer almıştı. Düzenlemelerden sonra gruplar harekete geçti. Felat heval, saldırı grubunda yerini almıştı. İstemi yerine gelmişti. Kin ve öfkesini düşmana boşaltacaktı. Gözlerinde okunan kararlılık, başarıyı keskinleştiren bakışı, eylemde yoldaşlarına güç ve moral veriyordu. Gece sessizliği ve karanlığında patlayan mermilerle, karanlık gündüze dönmüştü. Aydınlık Felat hevalın parmağında bomba pimi gibiydi. Parmağı da tetikte gözlerini kırpmadan saldırmış ve bir kör mermiyle şehadete ulaşmıştı.

Felat hevalden partinin beklentileri vardı. Komutandı, öncüydü. Şehadeti partimiz için kayıptı. Felat heval! İntikamını yerde bırakmayacağız. Özgür, bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan'ı kurana ve dağlarımızda özgür kardelenler açana dek sözün sözümüz, yolun yolumuzdur!

**Zağros Eyaleti Kasırğa Taburu
Şehit Fedakar Bölüğünden silah
arkadaşları**

Hasan heval Türkiye metropollerinde legal sahada siyasi çalışmalar yürütmüştür. Metropollerde bulunduğu süre içerisinde bu sahayı yetkince geliştirmiştir. Metropol faaliyetlerindeki çalışmalarında da aktif oluşuyla tanınan bir arkadaştır. Legal sahada yapmış olduğu çalışmalarla yetinmez ve çalışmayla kendisini sınırlamaz. Daha aktif bir katılımı esas alır ve bulunduğu alanda gerilla saflarına katılır.

İlk katılım gösterdiği alan Botan Eyaleti'dir. Botan Eyaleti'ne ulaşmanın coşkusuyla, Hasan heval yaşadığı olayın çekiciliğini yanındaki arkadaşlarına baktığında etrafına saçtığı gözlerindeki sevinç kıvılcımlarıyla ifade eder. 5. Kongre sürecinden sonra, yapılan düzenleme ile Zağros Eyaleti'ne gider ve hareketli taburda yer alır.

Hasan hevali daha iyi tanıyabilmek için hem fiziksel, hem de ruhsal tanımını yapmak gerekir. Hasan hevali tarif etmek, hem çok zor, hem de çok kolaydır. Zordur, çünkü zengin bir kişiliğe sahiptir. Kolaydır, çünkü sade bir arkadaştır. O kadar zengin bir kişiliğe sahiptir ki tasvir etmek sayfalar gerektirir. Hasan heval uzun boylu, sarışın ve kıvrırcık saçlı, yeşil gözlü, gür bıyıklı, endamına uygun yürüyüşüyle dikkati çeken bir arkadaştır. Çevresi bu arkadaşın varlığından dahi cesaret alıyordu. Varlığı üstün bir moral gücüydü. İlkeli bir yaşama sahip olan Hasan heval, yaşamında liberal olmadığı gibi müdahaleleri de çok yerinde yapabilen bir arkadaştır. Eleştirileri ölçülü ve kazandırıcıydı. İçinde bulunduğu ortamla çabuk bütünleşen bir arkadaştır. Bütünleştiği gibi uyumlu çalışmayı da yaşamına hakim kıldı. Kurallı yaşamı esas aldığı gibi, kuralları da uygun bir şekilde ya hatırlatır ya da dayatırdı. İlişkilerinde resmi olmaya özen gösterirdi. Ama Amedlilere özgü bir espiroi anlayışını da yerinde kullanabiliyordu.

Hasan heval komuta görevinde olmasa da bir komutan gibi hareket ediyordu. Sade bir üslup ve bir ilişki biçimi vardı. Her şeyden önce dürüstlüğünden taviz vermezdi, çok dürüst olduğu kadar ilişkilerinde de çok açık bir arkadaştır. Bir yıla yakındır, taşıdığı BKC'sini hiçbir zaman yanından ayırmazdı. O'nun endamı karşısında BKC bir kleş gibi kalıyordu. Ama mükemmel bir uyumu da ortaya çıkarıyordu. Silahıyla öyle bir uyum içerisindeydi ki, Hasan hevali bu güzelliğiyle kıskanmak mümkün değildi. Hareketli tabura geldiği günden beri büyük bir sorumluluk anlayışıyla hareket etti. Bu Hasan hevale bir saygınlık da kazandırmıştı. Gittiği bütün görevlerde, görevini layıkıyla yerine getirmenin çabası içinde oldu. Mutlak anlamda her görevde rolünü oynadı. Çelik Operasyonu'ndan tutalım şehadetine kadar, her eylemde etkin katılım göstermiş, bu eylemlerin hepsinde de rolünü oynamıştı. En zorlu anlarda dahi moral üstünlüğünü yitirmedi. Savaşta en çok dikkatleri çeken yönü, sakin oluşu ve soğukkanlılığını korumasını bilmesiydi. Silahına hakimdi ve nasıl savaşılmaması gerektiği üzerinde yoğunlaştığı gibi, niçin savaştığını bilen bir arkadaştır. Çelik Operasyonu'nda düşmanın bir koluna pusu atmaya giden grubun içinde o da yer alıyordu. Düşman grubunun pusu attığı yöne doğru hareket etti.

Hasan hevalin buradaki rolü önemlidir. Yine BKC'sini de kleş gibi kullanır. Çok yakın mesafeden düşmanı darbelerken diğer taraftan düşmana "teslim ol" çağrısında bulunur. Hasan hevalin endamını gören düşman, psikolojik olarak olumsuz etkilenir.

Hasan heval bağırırken o gür bıyıklarının titremesi, o yüz ifadesindeki büyüklük karşısında hiçbir düşman askeri dayanamazdı. Düşman vurulduktan, sonra grup geri çekilir ve ey-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Hasan**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **Miros**

lem başarıyla sonuçlanır. Hasan heval eylem esnasında yarattığı moral üstünlüğü, eylemin başarısında yadigar olmaz bir gerçekliktir. Yaşamındaki tutarlılık, doğal olarak Hasan hevalin savaş tarzına da, savaşa yaklaşımına da yansiyordu. Bu da O'nun her alanda başarılı olmasının tek tılsımıydı. O yaşamayı bildiği gibi, savaşmayı da biliyordu. Örnek bir cesarete sahipti. Bunu Miros'taki eylemde çok açık bir şekilde gösterebilmişti. Besosın ve Şerwinan eyleminden sonra bölgenin başarı grafiği gittikçe yükseliyordu. Düşman bunları hazmedemedi. Bu başarıların önünü almak için Ejder adımı verdiği bir operasyon geliştirdi. Bu operasyon, düşman açısından çok önemliydi. Mutlaka bu bölgelerde başarı olmalıydı. Bu nedenle hem tekniğini, hem de nitel anlamdaki gücünü harekete geçirmişti.

Düşman alana iki koldan çıkmıştı. Bir kolunu Miros alanında tabur gücümüz karşılayacaktı. Bizim için tarihi bir fırsattı, değerlendirmek gerekiyordu. Ayrıca diğer gücümüzün yerini uygun bir şekilde alması için de bu gerekiyordu. Nitekim tabur gücümüzün Miros sırtlarında, stratejik alanlarda düşmanı karşıladı. Biraz geç kaldığımız için birkaç hakim yerde düşman bulunuyordu. Sırtın kuyruk diyebileceğimiz kesimine mevzilendik. İlk gün gücümüz düşmanı pusuda darbeledi. İkinci gün düşman

bütün gücüyle yüklendi. O gün çatışma sabah şafaktan akşama kadar kıran kırana devam etti.

Düşman bütün tekniğiyle yükleniyordu. Alan aralıksız bombalanıyordu. Mermiler, roketler, havanlar yağmur gibi gökyüzünü adeta ateş denizine çevirmişti. Hasan heval en ön saflarda BKC'sini stratejik bir noktaya koymuş, düşmanın olanca yüklenmesine karşı amansız cevap veriyordu. Bir dakika bile BKC'si susmamıştı. Düşmanın en büyük engeli durumuna gelmişti. Bu çatışmada Hasan heval yine arkadaşların moral kaynağıydı. Yine haykırıyordu "Asker teslim ol". Bu çağrı düşmana bir insanın, üstünlük psikolojisini ortaya çıkarıyordu ve bu üstünlük düşmana karşı Hasan hevalin şahsında somutlaşıyordu.

Çatışma, ölümüne devam ediyordu. Her saniyesi ve dakikası nefes nefeseydi. Bu süreçte Hasan heval çok sayıda BKC mermisi harcamıştı. Düşman ise alabildiğine yükleniyordu. Bütün tekniğini hunharca kullanıyor, arazide bombalanmadık yer bırakmıyordu. Düşman bu sefer yönü değiştirmesine rağmen bir türlü ilerleyememişti.

En son akşama doğru geri çekilme kararı alındı, görev tamamlanmıştı. Diğer grubumuz da istenilen konuma ulaşmıştı. Artık gücümüz yavaş yavaş

ve kademeli olarak geri çekilecekti. Bu esnada Hasan hevalin de BKC'si ile birlikte bir kademe geri çekilip yerini alması gerekiyordu. Düşman bütün gücüyle yükleniyordu. Gökyüzü şarapnel parçalarından, barut koku-sundan ve dumanından katmana dönüşmüştü. Atılan roketler, araziye karış karış değişiyordu. Düşmanın seri taramaları durmuyordu. Ansızın gelen bir havan mermisi Hasan hevalin mevzisine isabet etmişti. Havanın etkisi daha geçmemişti ki bir kurşun daha almıştı. Son nefesini henüz vermemişti. O kadar güçlüydü ki müthiş bir direniş gösteriyordu. Düşmana inat bir dakika daha fazla yaşamak gerekir diyordu sanki. Haykırmak istiyor, ama haykıramıyordu, yaşama asılmıştı. Her şeyini gözleriyle ifade ediyordu. "Artık vedalaşmanın zamanı geldi" diyordu. Saniyeleri sayıyordu sanki ve kısa bir süre sonra sessizliğin derin uykusuna dalarak, yüceliğin doruk noktasına ulaşıyordu.

Bu şehadet olayına inanmak gerçekten zordur.

O gerçekten yıkılmadı ve iradesi sarsılmadı. Kürdistan'ın bütün dağına-taşına, ovasına-ormanına, suyunan, nakşedildi.

Hasan heval ve tüm Kürdistan şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Dünyada her şey ve ilerleyen tüm gelişmeler açık, net ve bellidir. Bunu hiç kimse saklayamaz ve gizleyemez. Bunu başarmak için de hiç kimseler sevinmesin. Amerikan emperyalizmi Vietnam'ı, Japonlar Çin'i, Fransa Cezayir'i ve birçok emperyalist-faşist ülkeler bazı gerçekleri, bazı halkları ve bazı barbarlıklarını gizli tutmak istemişlerdir. Fakat yanılmışlardır. Her Vietnamlı emperyalizme "artık bizi çirkin, barbar, sinsi baskı politikalarıyla kandıramayacak, tam tersine hepimiz Vietnam için savaşıp özgür-bağımsız olacağız" demişlerdi. Yani birçok halk böylesi bir şiarla başlamışlardır. Türk faşizmi tarafından Kürdistan'da yaşatılmaya çalışılmıştır. Yok edilmeye çalışılan bir coğrafya ve halk, yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarıyla dopdolu, yüksek dağların bulunduğu, uzun yaylaların bulunduğu ve insanlığın beşiği olan Kürdistan'ı karanlıkta, bataklıkta bırakmak ve ulus olarak yok etmek istemiştir. Fakat 1978'de buna dur denildi. Tarihi bir daha gül gibi yeşertilmiş halkımız yeniden filizlenmiş, Kürdistan insanlığın olacaktır cevabını vermişti. Halkın kini ve öfkesi düşmana kat be kat artmıştı. Özgürlük meşalesinin alevlenmesiyle, özgürlüğe koşanlar çoğalmıştı. Bu gelişen ve ilerleyen devrim ruhu, Kürtlük bilinci ve Apocu ruh **Vedat** hevalin beynine işlemişti. Vakit geçirmeden genç yaşındayken üstün bir moral ve APOCU ruhu temsil etmek için 1993 yılında ortaokul öğrencisiyken mücadeleye katılmıştı. Vedat heval 1978 Yekmal-Gever doğumlu, zengin bir aile çocuğuydu. Ailesi yurtsever partiyle yakın ilişkilerde bulunan, ulusal ruhla şekillenmiş bir aileydi.

Gever, bilindiği gibi düşmanın sınırlar ticaretini, asimilasyon politikalarını hakim kılmak istediği bir bölge-mizdir. Fakat Gever halkı yurtseverleşmiş, birçok genci saflara katılmış, balığa deniz olma rolünü üstlenmişti.

Vedat heval bireysel bir yaşam arayışından çok ülke topraklarının özgürlüğe kavuşması anlayışıyla şekillenmiştir. Vedat heval gerçekten gelişile yeni bir güllü daha toprağa atmış, gittiği her yerde moral güç ve iddia kaynağı olmuştur. Partinin ideolojik-politik doğrultusunda derin, ilkelere ve kurallara bağlı, başarmanın amansız takipçiliğini yapıyordu. Vedat hevalin silaha olan aşkı ve tutkusu, yaşamın her anında hissediliyordu. İnsanı büyülyordu. Özellikle başarma ve ilerlemek için oldukça iddialı ve inatçıydı. Genç yaşıyla yılmaz kahraman ve cesurdu. Sebebini sorduk mu "Planlarım var. Nasıl gelişebilirim, vuruşlarım ve vuruşlarımız nasıl olmalı? Önderlik yaşamını nasıl temsil etmeliyiz?" diye cevap veriyordu. Yani PKK militan özelliklerini ve yaşamını benimsemiş pratiğinde somutlaştıran genç, kahraman bir yoldaşı.

Vedat heval, savaşta sinmeyen-dinmeyen, devamlı önlerde olmak isteyen, saldırı ve görev militanıydı. Ve yine faşizm güçleriyle donatılmış düşman tarafından köleleştirilen sivri, büyük kayalıkların olduğu bir arazide 1984 Ağustos ruhunu bir daha yaşatmak için saldırıya geçer ve alevler içinde yıldız gibi parlayan bedeni şehadete ulaşır. O gece karanlık, gökyüzünde parlayan, ışık saçan yıldızlar sıralanmıştı. Ve bir parlayan yıldız daha katılmıştı o kervana, selam verdi selam götürdü onlara.

Evet Vedat heval kahramanlığıyla şehit düştü Kürdistan dağlarında. Arasında ise yaşam bırakmıştı. Ruh ve direniş bırakmıştı, moral ve özgürlük bırakmıştı, faşizme ağır darbeler bırakmıştı. Vedat heval, Kürdistan halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı için dünya barışçılığı ve insanlığı için savaşırken şehit düştü.

Yürüdüğünüz yolun yolcusu olup sizleri yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Vedat**
Doğum yeri ve tarihi: **Yekmal-Gever, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: ...

Bayram arifelerinde ne kadar sevinirdik. Hani o yere, göğe sığmayan taze yüreklerin, sevinçten-heyecandan nasıl hızlı hızlı çarptığını, zamanın bir asır kadar uzayışını ve bitmek bilmeyişini unutmak mümkün değil. Adeta zamanın inada inat durmuş gibi görünmesi ne de bitmez gibi gelirdi bize. O yaşanan duyguların sadece çocukluk yıllarına has olduğunu düşünürdüm hep.

Oysa. Evet, fedakarlığı yaşam ilkesi edinmiş **Ömer** heval... Oysa, biz bunu her eğitim devresi kış sürecinde yaşayabiliyoruz. Sen de bilirsin ya, bu süreçte sağlanan yenilenme ve tekrardan düşmana kusulacak kin-öfke meydanlarına her yürüyüşte, sen ve seninle birlikte olan can yoldaşlarımızın bir asır kadar uzaklığı, bir ışık hızıyla geçip beynimiz ve yüreklerimizde bıraktığı gücü, her hissedişimizde, bu coşku ile heyecanı tekrar tekrar yaşayabiliyoruz.

Geçmiş yaşamın hakkında ayrıntılı bilgimiz olmasa da, ezilen bir ulusun ve halkın kaderi olarak benimsetilmiş. Sömürgeciliğin çirkef oyunlarına karşı ne denli öfkeli, kinli olduğunu, başarıma azminde ve zaferi yakalama çabanda görmek güç olmasa gerek. Öfken ve kinin seni yüceltirken, ülkem Kürdistan kadar özgürlüşme istemin, halkım kadar yaşama coşkun bağlanman belki de bu ülkenin bir bireyi olmandan dolayı, doğrunun temsilcisi olmandaki ısrarının da önemi olsa gerek. Ve eminim ki, seni değil bir ulusun-milletin, tüm insanlığın temsilini üslenmiş, kurtuluşu için mücadele veren partimiz ortamına ve yoldaşlık saflarımıza çeken yönün de buydu. Saflara ilk katıldığın süreçlerde bunun pratik temsilcisi olman da dikkat çekici yanlarından olmuştu. Yaşamdaki, savaşdaki ve ilişkilerdeki

ataklığın yoldaşlarının dikkatini çekmişti.

Halkımızın tarihten beri yaşadığı iç ihanetin, son temsilciliğini üslenmiş gerici ve işbirlikçi güçlerle verdiğimiz savaşta, o sıralar sen de Haftanın'de can yoldaşlarıyla başbaşa savaşıyordun. Coşkunla ve sevincinle yoldaşlara moral olur, en zor görevlerde hep yoldaşlarının önünde olmak isterdin. Ayları bulan savaşın en zorlu ve güç anlarında, yorgunluk, uykusuzluk vb. senin yanından bile geçemezlerdi. Zorlukları alt etmenin kararlılığıyla savaşta yenilginin ne anlama geldiğini; üstün iradenin olmayışının, zorluklara çabuk yenilmenin bizde kabul görmediğini en iyi sen bilirdin. Ne pahasına olursa olsun "Mazlum DOĞAN" yoldaşların göstermiş olduğu "Direnmek Yaşamaktır" şiarındaki kararlılığın pratik temsilcisi olma çaban yoldaşlar arasında halen konuşulup durur.

Bu sırada bir yaralanma yaşadın. Ama ne var ki, Güney Savaşı'ndan sonra sen de tedavi için bazı arkadaşlarla birlikte Zelê Kampı'na gitmek ve orada bir süre kalmak zorunda kalmıştın.

Zelê'den sonra Başkale sahasına gidişin ve orada sonradan birlikte görüştüğümüz ilk günü anımsıyorum. Aslında gerçeği söylememi istersen, daha seni görmeden arkadaşlar arasında dolaşan yaşamdaki atikliğine tanışmış ve pratiğin benimle birlikte birçok arkadaşın dikkatini çekmişti.

Ülkemizi bölen sömürgeci ve faşist güçlerin bıraktığı suni sınırları her geçtiğimizde sende tükenmeyen, içten içe duyduğun öfken ve kinin hemen ses tonunda kendini dışa vururdu. Karşımızda görünen şehir merkezlerinin gece karanlığında yanan ışıklarına baktığında kaçmazdı gözünden, bir kene gibi halkımın damarlarından beslenen

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Ömer**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: ...

düşman taburunun yanan ışıkları. Yüzyıllardır sömürülmüş, ezilmiş, hor görülmüş, adı ve dili kabul görmemiş halkımın tarihi yargılaması gibi, bir yumruk gibi sıkılmış yüreğini bir kılıç keskinliğindeki düşüncen ve Agiri kadar birikmiş kinin, Fırat kadar güir öfken o an seni alır götürürdü. Dersim’de kızışmış Munzur’la konuşur, Zilan deresindeki atalarımın unutulmaz anılarıyla göz göze gelirdin. Maraş’ta, Koçgiri’de, Agiri’de, Mahabbat’ta ve Halepçe’de yükselen yüzlerce ızdırap feryatlarını duyardın. Ve bir şahin gibi ovaya bırakırdın kendini. Tutamazdı seni, ne sinsice atılmış kahpe bir düşman pususu, ne de namertliği benimsemiş düşmanın ovaya serpilişi.

Burada söylemeden geçemeyeceğim; “şahin ...” hatırladım ansızın. Karasu’nun kıyısında küçük, ama cesaretli, sert, sivri kayalıklı, ama bir ana kucağı kadar şefkatli noktamızda 15 Ağustos Atılımı’nın önemini an be an yaşayarak eylemde kutlamamız gerektiğini söylediğin anı tekrar yaşadım. “Ne olursa olsun 15 Ağustos’u bir eylemle kutlamalıyız. İster üç, ister üçyüz ola-

lım, fark etmez” deyişin bizde bir moral ve coşku uyandırmıştı.

Kendisiyle birlikte birçok değişim ve dönüşümü getiren mücadelemizin an be an zafere yaklaştığını gösteren ve bir göz açıp kapayıncaya dek geçen bir yıllık süreden sonra tekrar aynı alanda bir araya gelmiştik. Görüşme fırsatımız olmasa bile birçok yoldaştan haberini alırdık. Bu süreçte manga komutanlığı görevini almanın sende yaratmış olduğu sorumluluk bilinciyle savaş sahasında coşkun, atik ve moralli olduğunu da öğrenmiştim.

Tarihin kuytu bir köşesinde yaşamını iğrenç bir şekilde sürdürmek isteyen ve bunun için halkını, ülkesini tüm yaşam damarlarını bir aşiret ya da bir sınıfın çıkarı uğruna onurlu yaşamı kahpeliğe değişme cüretini gösterecek kadar çirkeleşmiş işbirlikçi güçler kendi ölümünü görmüş ve kurtulma çırpınışları içine girmiştir. Bu ihanetçi ve işbirlikçi güçlerle yapılan tarihi hesaplaşma ve yargılamada, namlu ucundan kin ve öfkeyi haykırman seni daha da coşturmuştu.

Nereden bilsin kahpeliğin fişegi, seni ve can yoldaşlarımızı bizden

hiç mi hiç ayıramayacağını? Koy bilsinler toprağa düştüğünü, can yoldaşlarıyla toprak ananın yüreğinde buluştuğunu. Ama unutmasınlar ki; yaşamdır. Her toprak anaya coşuşumuz. Yeni bir yaşamdır yüreklerle ekilen. Ve adı özgürlük olan...

Evet, Ömer heval!

Bunları anlatmayı istedim tanıyan, tanımayan herkese, sesimizin ulaştığı her yere; özgürlük yolundaki şehitlerimiz ölümsüzdür demeyi. Onlar yaşıyorlar ve yaşayacaklar, ebediyete dek. Siz mücadelemize tutulan ışık, geleceğe duyulan özlem ve umut olurken, bıraktığınız yerden can yoldaşlarınız devam etmekte. Her günün başında “An Serkeftin, An Serkeftin” şiarlarını haykıran sesleriyle, özgürlüğe hasret her şeye tekrar tekrar söz vermekteler.

Sen ve seninle birlikte şehadete ulaşmış yoldaşlarımızı tekrardan anıyor ve “Şehîd Namirin” şiarına bağlılığımızın gereği olarak mücadelemizi kaldığı yerden zafere yakınlaştırmamızın sözünü tekrarlıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Soldan 1. şehit Ferhat 3. şehit Xelef

*Zulüm ejderha olsa da
Telli duvaklı yurdumda
Bir oğul büyütmelisin
Kavgada yiğit olmalı*

*Gün gelip yol kenarında
Kızıl gül açmış alnında
Oğul sen yıkılmayasın
Gözyaşında hınç olmalı*

*Düşen birdir bilmelisin
Bin oğlun var sevmelisin
Yarın bizim yılmayasın
Yüreğinde güç olmalı*

Su anda Orta Anadolu'da yaşayan Kürtler, Osmanlıların her Kürdistan'a seferleri sonrasında buraya sürülmüşlerdir. Yavuz döneminde, yani 1520'li yıllara tekabül eden dönemde 40.000 Kürt katledilmiş ve göçe tabi tutulmuştur. Çünkü o sıra devlet Doğu'dan Safeviler ve Güney'den de Memlüklerin kuşatması altındadır ve eğer bir önlem alamazlarsa yok olacaklarını bilmektedirler. Bu dönemde Yavuz Sultan Selim o sıra 23 Kürt beyliğinden en güçlü beylik olan Bitlis Beyliği'yle anlaşmayı daha uygun bulur. Ve İdris-i Bitlisi ajanlığıyla, Kürt beylikleriyle anlaşma olmasa da bir ittifaka gidilir. Osmanlı devleti biraz güç kazandıktan sonra 1600'lü yıllarda ilk Orta Anadolu'ya göçleri başlatılır. Bu dönem güçleri nüfus olarak yoğun değildir.

II. Mahmut döneminde, Kürdistan tarihinde Bedirhanlara teka-bül eden dönemde de, (1800'lerin başı) yine sürgünler vardır. Ama II. Mahmut'un seferi bu defa direkt Kürt beyliklerini askere ve vergiye bağlama hedefindedir. II.

Adı, soyadı: **Cafer ATAY**
Kod adı: **Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **Gölyazı-
Cihanbeyli / Konya**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991,**
Çukurca
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Şehi-
dan / Zağros**

Adı, soyadı: **Yakup BİÇER**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Gölyazı-
Cihanbeyli/ Konya**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **1996, Ana
Karargah-Zap alanı**

Mahmut döneminde de Orta Anadolu'ya göçler vardır.

En çok sürgünün olduğu dönem ise Abdülhamit dönemidir (1880). Abdülhamit ise bu defa Kürt politikasında artık bir nevi bağımlılık anlamına gelen Hamidiye Alayları ve Aşiret Mektepleri'ni oluşturur. Ve bu okullar daha çok ajanlaştırma faaliyetleri yürütürler. Özellikle Kürdistan'da Kürtlerin birliğini hedefleyen Ubeydullah Başkaldırısı vardır. Abdülhamit bu kritik dönemde başkaldırüyı bastırmayı kendisi için hayati olarak görür ve müthiş şiddete başvurur. Artan baskılarla zaten koçer halde olan Rewşen (Reşi) aşiretlerine başka aşiretler de katılır. Gittikçe bir konfederasyona doğru gidilir. Tehlike arttıkça Osmanlı da kapsamlı yönelir. Birçok insanımız katliama maruz bırakılır, kalanları da sürgün ediliyor.

Sömürgeciliğin kanunu gereği, bunu tersine çevirmek için buradaki Kürtler özgürlüğün temsili dağlardan, doğa güzelliğinin temsili ruhtan, üretim bolluğunun getirdiği yaşamdan kopararak Orta Anadolu'nun verimsiz, ovalık, savunmasız topraklarına yerleştirilirler. Ve gittikçe pasifize olan, asimilasyonu yaşayan, boyun eğme Kürdü yaratmaya başlarlar. Buralarda yaşayan halkımızın dilinde ve kültüründe bazı aşınmalar meydana gelmiştir, ama her şeye rağmen kendilerini yüzyıllarca korumayı, yaşatmayı bilmişlerdir.

Mücadelemizin gittikçe gelişmeye başlamasıyla dirilmek isteyenlerin sahiplendiği, yaşamak isteyenlerin sarıldığı, özgürlük isteyenlerin ardından gittiği bir hal alınca; yüzyıllardır sahipsiz, yalnız, güvensiz kalan Kürtler de kurtuluşun

adı olan PKK'ye sarılmaya başladılar. Savaş (Hacı DUMANLI-DAĞ), Veyssel UYSAL, Yakup AKTAŞ gibi yoldaşlar başlangıcın adı oldular. Kahramanca savaşarak umudu ve coşkuyu gittikçe yükselttiler. Hem yaşamda, hem de savaşta örnek bir pratik sergileyerek, ilk olmanın anlamlılığını ispatlayarak ölümsüzlüğe ulaştılar.

Sömürgeciliğe karşı yüzyıllarca kaybedilen savaşı tekrar kazanma başlangıcıdır bu yoldaşların çıkışı.

Selim heval orta halli bir ailede yaşama gözlerini açar. İmkanlarının dar olmasına rağmen üniversiteye kadar okur. Bu okul yılları boyunca kendisini müthiş eğitir. Gençler arasında hem bir öncü ve hem de sorunlarına ortak, onlara çözüm gücü olandır Selim heval. Üniversite yıllarında yurtsever gençlikle ilişkileri O'nu kendi özüyle birleşmeye doğru yavaş yavaş götürmektedir. Kendi aralarında mücadeleyi tartıştıkça, gelişmeler üzerinde durdukça, artık devrim yüreklerinde çarpmakta, beyinlerinde yaşamaktadır. Gittikçe birbirlerine de bağlanmışlardır. Gerçek bağlılık da buydu. Yoksa arkadaş olup, artık kavşağa geldiklerinde yolları ayrılanlar arkadaş olamazlardı. Sen benim için sensin, ben benim için benim misali. Bir yere varılacaksa, bir yere gitme hedefi varsa birbirinden daha fedakar olarak aynı yürüyüş içinde olmaktı arkadaşlık. Sonuçta bir grup arkadaşıyla 1991'de serhıldanların doğum sancısını çektiği yıllarda, yüce dağlarına çıkma kararı alıyorlar. Üniversitedeki kalan arkadaşlarından da buluşma dileğiyle ayrılıyorlar.

İlk gerillaya ulaştıkları alan, savaşın en kızgın olduğu alanlardan biri olan Çukurca'dır. Okulda

Adı, soyadı: **Kemal BİÇER**
Kod adı: **Şêxo**
Doğum yeri ve tarihi: **Gölyazı-Cihanbeyli, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996, Zağros dağları**

yakaladıkları arkadaşlığı gerillada yoldaşlığa dönüştürerek, daha bağlı, daha inançlı, daha güvenle yoldaşlarıyla hemen kaynaştı Selim heval. Yoldaşlık ilişkilerinde her geçen gün gelişme kaydediyordu. Cesaretli, coşkulu oluşu yaşamda kendisi için ön açıcı oluyordu. Hem yoldaşlarıyla kaynaşmada, hem de istediklerini, düşündüğünü, kafasındakilerini dile getirmede. Yoldaşlar arasında öne çıkan özelliği radikal eleştirileriydi. Bu, Selim hevalde düşmana olan kinin de bir sonucuydu. Çünkü kendisi yanlış anlayışların düşmandan kaynaklandığının bilincindeydi. Ama radikal eleştirilerinde üslubunun yerinde ve ölçüyü kaçırmaması da yoldaşlar tarafından takdir edilirdi, örnek alınırdı. Bu da O'ndaki oto kontrolden ve siyasi yaklaşımdan kaynaklanıyordu. Selim heval halkından hiç uzak kalmamıştı bu yaşamdaki duruşuyla. Yeri geldiğinde sert eleştiren, yeri geldiğinde sürekli moral veren, yeri geldiğinde güldürmesini bilen, yeri geldiğinde de sevmesini bilen bir yoldaştı. Kişiliği yoldaşlar arasında

hayranlık uyandırır ve hep Selim hevalin kendi yanlarında olmasını isterlerdi.

Selim heval kendi yaşamında Başkan APO'nun ilkeleriyle birlikte yürürdü. Artık kendisi için yaşamı öldürüyor, Başkan APO'nun yolunda halk, şehitler, önderlik, parti, devrim ile yaşıyordu. Kendine ait yaşamı öldürüp halk yaşamını kuruyordu.

İlk dönemlerde gözle görülür komuta özellikleri dolayısıyla başta kendisine öncü komutan, eğitimci, sağlıkçı görevleri verildi. Eğer bir yeteneği vardysa kendisine saklamazdı. Her şeyini yoldaşların hizmetine sunuyordu. Eğitime başladığı ilk dönemlerde zorlandı, ama kısa sürede hakimiyeti geliyordu. Tabii eğitim olayı o kadar basit, kolay bir olay değildi. Eğitimin sayılamayacak kadar önemi vardı. Bunları geliştirmek ise gücün beş-on katına çıkmasıyla bağlantılıydı, her zaman yoğunlaşma ve uygulama gerekiyordu. Gecikmedi, dört elle sarıldı. Ve başardıkça yoldaşlarına ön açıcı oluyordu. Gelişme gösterdikçe daha iyi hizmet vermesi için

hep terfi ediliyordu. Siyasi komiserlik ve takım komutanlığına kadar parti tarafından şerefendirildi. Artık daha çok hizmet yapabiliyordu. O'nun için yaşamda en güzel olaylardan biriydi bu. Ama hiçbir zaman altında kalmazdı, hep moralli, hep coşkuluydu. Devrimciydi.

1994-95 Şehidan kış kampındayken Güney işbirlikçileriyle verilecek savaş için bölgeden bir takım güç isteniyordu. Savaşa gidecek arkadaşlardan birisi de Selim hevaldi. Xakûrkê'ye doğru hareket eden güç, geceleyin bir tepeye varıyor. Burası, düşmanın sürekli pusuya yattığı geçiş yoludur. Arkadaşlar bunu bildikleri için her zaman tedbirini alarak buradan geçiyorlar. Ama bu seferinde bazı arkadaşlar "düşman her zaman aynı yere pusu atmaz" diye geçmeyi öneriyorlar. Bir gafletle yola devam ediyorlar. Selim heval grubun arkasında artçı olarak yürüyor. Tam sırtı aşmak üzereyken düşman tank-toplarıyla, yoğun MG-3 ateşleri ile arkadaşları arkadan vuruyor. Bölük komutanı Gani heval tank atışı ile yere yıkılıyor.

Arkadaşlar kendilerini sırtın öteki tarafına atarak kurtuluyorlar. Birbirlerini kontrol ettiklerinde, Selim hevalin olmadığını görüyorlar. Geri dönüp, aradıklarında Gani hevalin parçalanmış vücuduyla karşılaşıyorlar. Gani hevalin az ötesinde açılan MG-3 atışıyla başından isabet alarak yere yıkılan, gülümseyen kahramanla karşılaşıyorlar. Ölümsüzler kervanına bir yoldaşımız daha ekleniyor!

Yere düştüğünde de yılmadığını o gülümseyişi söylüyordu. O konuşmuyordu artık, gülümsemesi konuşuyordu. Gülümsemesi gelecek için moral oluyordu. O gülümsemeyi hiçbir yoldaş unutmaz. Şimdi gözler yeni doğan güneşte, tomurcuklanan fidanda, gülen bebekte, dalgalanan, coşan suda, haykıran, intikam soran gençtedir!

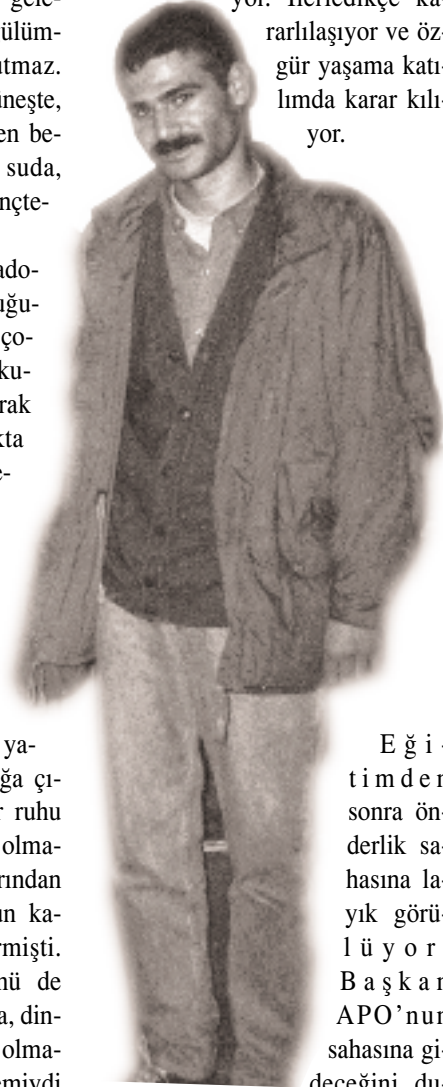
Heval Yakup da Orta Anadolu'nun orta halli bir aile çocuğudur. Ama O'nun serüvenine çobanlık da katılır. İlkokulu okuduktan sonra mecburi olarak çobanlığa başlar. Çobanlıkta ilk yılları bildiğimiz gibi geçer, ama daha sonraki yıllarının bildiğimiz gibi bir çobanlık olduğu söylenemez. Koyunları otlatmaya gittiğinde daha ilkokuldan kazandığı okuma kültürünü bırakmayarak okumaya devam eder. Daha sonra parti yayınlarıyla bu arayışını doruğa çıkarır. Bu yüzden bakire bir ruhu vardı. Hem doğayla birlikte olması ve hem de parti yayınlarından edindiği parti kültürü O'nun karakterini böyle şekillendirmişti. Okumasının ilginç bir yönü de cumhuriyetin sıfır noktasında, dincilerin odak yerinde yapıyor olmasıydı. İşte bu, O'nun ilk eylemiydi

kirli cumhuriyete karşı.

Köy ve şehir ortamında da mütevazı ve ağırbaşlıydı. İnsanlarla ilişkilerinde zorlanmazdı. Ve çok sevilip sayılırdı tanıdıkları tarafından.

Aile ekonomisinin giderek bozulması üzerine Avrupa'ya çalışmaya gitmişti. Avrupa'ya ilk çıktığında partiyle ilişki kuruyor. Belli bir dönem çalıştıktan sonra mücadeleyle daha da içleşiyor. Her ne kadar Avrupa faaliyetleri ülkedeki faaliyetler kadar çekici gelmesede O'na, doğal olarak partiyle birleşiyor. İlerledikçe ka-

rarlılaşıyor ve özgür yaşama katılımda karar kılıyor.

Eğitimden sonra önderlik sahasına layık görüldü. Başkan APO'nun sahasına gideceğini du-

yan Yakup heval inanmıyor. Hep hayalini kurduğu Başkan APO'yu görmek, Başkan APO'nun büyük yaşamına tanık olmak kendisi için müthiş bir fırsattır ve bunu biliyor.

Başkan APO'nun anlatımlarından düşmanı daha iyi tanıyordu ve Yakup heval de artık direnişe duruyordu. Çelişkileri giderek yoğunlaşıyordu. Bu çelişkileri yakaladıkça, çözdükçe uçar gibi oluyordu. Biraz daha ferahlıyordu. Çelişkilerin peşiniyse hiç bırakmıyordu. Ve Başkan APO'nun sahasından ayrıldıktan sonra kendini kanıtlamaya başlamıştı bile.

Akademiden ayrıldıktan sonra sıcak savaş alanında görevlendirildi. Savaş alanlarında ilk baştan itibaren fazla zorlanmadı. Yeniden doğayla buluşma O'nun için bir başka anlam taşıyordu. Ülke toprağıyla birleşmek, bütünleşmek, ülkenin havasını solumak, suyunu içmek.. özgürce dağlarda gezmek... Uzun bir süre savaş pratiğinden sonra partinin çeşitli kurumlarında görev alarak halka ve partiye bağlılığını ispatlamaya çalışıyor. Düşmanın Zap alanına doğru başlattığı kapsamlı operasyonda düşmana aman vermeyen direnişiyse kahramanca savaşarak şehit düşüyor.

Mücadeleniz mücadelemizdir! Anılarınıza ve amaçlarınıza sonuna kadar bağlı kalacağımıza söz veriyoruz!

O, şimdi yücelerle, O da yüce. Büyük şehitlerimizle! Büyük şehidimiz!

En hüznü yazgılardan biridir sürgün. Korkunç bir ceza. Sürgün insanı olmak, sürgünü yaşamak bitmez bir ızdırıp gibidir. Bütün yazgıları ve ömürleri yollarda geçer. Yollar hep değişir. Gökyüzünde yıldızları hep değişir. Oysa her

şehrin kendi yıldızları vardır. Acılar, katliamlar düşer hep onların payına. Sürgünler, zorunlu göçler... Ve bir de sömürgeci kültür karşısında direnmek... Acı, hüznün ve geride kalan ölülerinin ağırlığını taşıyarak zayıf omuzlarında hep bilinmeze yolculuk ederler. Tercih etmedikleri yolculukların yolcusudurlar. Sırtlarında acılı ve yüzyıllık bir yalnızlığın tarihini taşıyarak düşerler yollara... Topraksızlığın; topraktan kopmanın, kendinden kopmak olduğunu, sürgünün militanı Şêxo heval de biliyordu. Ve topraksızlığın bir değersizlik olduğunu da...

Şêxo heval, 1974 yılında Cihanbeyli'ye bağlı Gölyazı kasabasında dünyaya gelir. İlkokulu kendi köyünde okuduktan sonra, ailesi şehire göç eder. Orta ve lise öğrenimini şehirde tamamlar. Okulda başarılı ve zeki bir öğrencidir. Okulu bitirdikten sonra aile fertlerinin bir kısmının yurtdışında olması, Şêxo hevali daha 16 yaşındayken Avrupa'ya çeker. Avrupa'ya gelir gelmez aile ekonomisine katkıda bulunmak için çeşitli işlerde çalışır. Kısa bir süre sonra partili arkadaşlarla tanışır. Ve bu süreçten itibaren bütün etkinlikler ve eylemlerde Şêxo heval vardır. O, artık PKK'yi tanıyan ve PKK'leşmek isteyen bir militandır.

1995 yılında mücadele saflarına profesyonel katılma kararı verir. Çeşitli eğitim devrelerinden geçer. Avusturya ve Fransa gibi ülkelerde ulusal kurtuluş çalışmaları içinde bulunur.

Ve artık toprağa kavuşma zamanıdır. 300 küsur yıl sonra ülkeye ulaşmanın derinden heyecanını yaşar. 1995'in sonlarında Zağroslara geçer. Zağros dağlarının eteklerinde bir grup arkadaşıyla yaşa-

mı ve ölümü paylaşır. Zağrosların kışı soğuk ve serttir.

Bir an önce Newroz'un, yani baharın gelmesini sabırsızlıkla bekler. Çünkü bahar gerilla için, Şêxo için hareket ve savaş demektir.

Ve gün gelir, Newroz büyük bir coşkuyla kutlanır. Newrozlar'da Zağroslar'da olmak bambaşka, anlatılmaz bir duygudur. Halaylar tutulur, türküler söylenir, yükseklerle, çok yükseklerle mermileri sıkılır. Bitmez bir sevinç duygusu kaplamıştır Şêxo hevali. O, artık toprağın, bizzat savaşta gerçekleştirmek isteyen bir militandı. Artık yüzyıllık özlemler gerçekleşiyordu.

Xakurkê'ye geçmek için yola koyulurlar. Zağroslar'da sonsuz kar dağlarında yolculuk, başlı başına bir savaş ve irade olayıdır. Şêxo heval morallidir, artık bin yıllık sürgüne kurşun sıkmanın dayanılmaz özlemi kendisini alıp götürür. Ama zorlandığı da besbellidir. Belki de ilk kez bu kadar karı birarada görüyordu. Elbette, Orta Anadolu'nun o kurak, dümdüz coğrafyasında sanki kar mı var! Zor olanı yaşamak O'na çekici geliyordu.

Dağları, Zağros dağlarını mutlaka aşmaları gerekiyordu. Fakat yola koyuluşlarından 2-3 saat sonra havalar aniden sertleşir. Bir kar fırtınası başlar. Zağros fırtınalarının İskender'in onbinlerce askerini yuttuğunu biliyordu. Şimdi ise aynı Zağroslar'dan, belki de o fırtınadan daha acımasız bir fırtınanın içinden, PKK'nin ateşten yirmi militanı geçiyordu Zağroslar'da. Kar, fırtına birbirine karışmış, göz gözü görmüyordu. Yollarını da kaybetmişlerdi. Kar denizinde kaybolmak, ölümden daha beter

bir duygudur. Alevlerden yirmi militanın bundan sonraki savaşımı eski masallardaki gibi büyük ve sonsuz kar fırtınasıyla idi. Büyük direniyorlardı. İçlerinden yolu iyi tanıyan da yoktu, sürekli hareket halindeydiler. Şemdinli'ye kadar da gitmiş ve tekrar dönüp kampa doğru gelmişlerdi. Sürekli aynı noktada dönüp dolaşıyorlardı. İki gün iki gece o zorlu Zağroslarda varolma savaşı veriyorlardı. Yanlarında kendilerini ısıtacak, güç verecek bir azıkları bile yoktu. Yirmi ateşten PKK militanı yalnız başlarına Zağrosların kar dağlarında artık sonsuzluğa, yani ölümsüzlüğe yol alıyorlardı. Celal, Dıljin, Xeyri, Ömer, Amed hevaler doğanın acımasızlığına büyük direnerek şehit düşerler. Diğer arkadaşlar ise artık bitkin bir haldeydiler. İkinci gün artık Xakurkê sınırına yaklaşmışlardı.

20 kişilik gruptan geriye sadece 13 kişi kalmıştı. Şêxo heval artık yürüyemez duruma gelir ve kar denizinin üstüne sonsuza dek uzanır. Gözleri uzak sahiller gibidir, geçmişini bilen, geleceği gören gözler gibi.

O, gözler sadece bakmıyor, görüyordu. Puslu ısıltılar dolanırdı gözlerinde. Baktığı her yerde nice güzellikler, nice incelikler bulup çıkarırdı, O, açan bir kardelen oldu güzelim Zağros'un heybetli dağlarında. İçli, hüznü vatan aşkıyla tutuşan bir dünyası vardı, işte o resimdeki gözler bunu anlatıyor. Bazen yalnızca gözler gerçeği anlatır.

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, O'nları mücaledemizde yaşatacağımızı söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Hevalê **Sefkan**, di sala 1989 an de li gundê Şirnexê Gundikê Remo de hate dinê. Malbata wî feqîr bû, ji bo wê di malê de karê şivantiyê dikir. Zewicî û bavê du zarokan bû.

Ji ber ku, ji aliyê Botanê bû û di gund de rûdinişt, welatparêziya xwe parastibû.

Di destpêkê de sempatiya wî ji parti re hebû. 1987-89 an de dibe milîsê partiyê. Piştî biryar dayinê, di sala 1989 an de tevlî nava refên ARGK ê dibe.

Lê belê dema ku heval Sefkan tevlî nava refên şoreşê bû, tu tişt li pêşiya wî ne di bû asteng. Ji ber ku du taybetên wî yên girîng hebûn. Yek jê, ji dijmin re nefreta wî kûr bû. Wek; di sala 1990 an de li gundê Gelendor li ser çeta "sixor" çalakî kiribû û di encamê de gelek çete hatibûn kuştin. Û di got; "çimko bi dijmin re ne". Û wekoka di sala 1992 an de çalakîya li Silopî de ku deng dabû û sê rojan jî BBC li ser nûçe dabû. Çimko gelek dijmin hatibûn kuştin. Di wê çalakîyê de dema ku bi heval xwe paş ve dikişin, 6 heval bi wan re li gundê Xines ê şehîd dibin. Taybeta wî, ya duyem; gelek bandora wî li ser arazî hebû û araziye baş nas dikir.

Bi rastî mirov çiqasî li ser vî hevalî bibêje, mirov nikare bi gotin û axaftinan jiyana wî bîne zimên. Ji ber ku girêdana wî bi partî û Serokatiya Partiyê re, şehîdan û gelê Kurdistanê re bi xwîna xwe dilop dilop ku çawa rijandiye, li wê soza xwedî derket. Heya nefesa xwe ya dawiyê bû mêvanê kerwana şehîdên bêmirin, şehîdên serxwebûn û azadiya Kurd û Kurdistanê.

Hevalê Sefkan bi vî rewşa

xwe ya di nav Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan ARGK ê de gelek wazîfe girti bû. Ji şervaniyê heyânî rewşa xwe ya dema yekemîn wazîfeya femandariya likê girtiye û wazîfa wî çiqas mezin û an jî biçûk baya, ji bo wê ne xem bû û di got; "wazîfe, wazîfeya partiyê ye".

Lê belê dema ku mirov li jiyana hevalê Sefkan dinêre û hevalên pê re jiyan kirine, bi giştî jê hez dikin û dibêjin; "hevalê Sefkan bi biçûka re biçûk, bi mezina re jî mezin bû". Tim di got; "em kar bikin ji bona bersiva me bibe bersiva dema li pêşiya me". Bi rastî di kar û xebata xwe de û di şerê xwe de gelek bi cesaret û bi hêz bû.

Hevalê şehîd Sefkan, li ser Çiyayê Çarçelê serê Kaniya Avaşîn, gilî lê hatiye kirin, ji hêla sixor "Bayî" ve, di bihara sala 1994 an de. Ev sixor bayî, bi leşkerên dijmin re tene ser wan û şer derdikeve. Ji ronîka serê sibehê heya êvarê ev şer berdevam dike. Bi balefir û helikopterên dijmin tê cîhê şer. Bi sedan leşkerên wan tene kuştin û gelek çete yên sixor jî.

Di vî şerî de hevalê Sefkan birîndar dikeve. Destê wan de gellek îşkence dibîne û heya guhê wî jî jêdikin û ew tiştekan de destê dijmin. Dijmin yek gulêkî lêdixîne û şehîd dikeve. Bi vî awê dibe mêvanê kerwana şehîdê serxwebûn û azadiya Kurdistanê û bûye şehîdê bêmirin. Şehîdê dara jînê û azadiye.

Di gotineke xwe de Serok APO wiha dibê: "Yê şer dike azad dibe, yê azad dibe bedew dibe, yê bedew tê hez kirin."

Tu jî bedewê Kurdistanê ye.

Bi navê hevalê wî yên têkoşînê Simko Ararat

Nav û paşnav: **Mahmut İLHAN**

Navê kod: **Sefkan**

Cîh û roja bûyinê: **Gundikê**

Remo-Şirnex, ...

Tevlîbûna têkoşînê: **1989**

Roj û cîhê şehadetê: **Bihara 1994,**

Çiyayê Çarçela

Hevalê Gernas jî ji wan mirovên mezin e, yê keda xwe xistin xizmeta şoreşê û xizmeta gelê xwe. Şêhîdbûn ew e ku, rêya şoreşê û gel ronahî dike. Şêhîdbûn ew e ku, ronahiya serkeftinêye di hindirê zilma koletiyê de. Şêhîdbûn ew e ku, sembola hezkirina mirovahiyê û aştîyê ye. Şêhîdbûn ew e ku, kaniya gulên azadî û serxwebûnê ye. Hevalê Gernas ji bajarê Dirbesiyê ji gundê Berkevrê ji Başûrê Biçûk a Kurdistanê li malbatekî welatparêz de çavê xwe jiyanê re vekirîye. Hevalê Gernas di salên 1980 an de partiyê nas dike û tekiliyên xwe bi partî re zexm dike. Dema ku partî di van salan de derbasî Rojhilata Navîn dibe, alîkarî partiyê de malbata yekem malbata hevalê Gernas e. Heval Gernas, ji wê sedemê gelek heval naskir û dît. Tesîra wan hevalan gellek li ser hevalê Gernas çêbû. Di sala 1991 an de hevalê Gernas dest bi xebata eniyê dike. Xebata xwe gellek pêşde xist. Dûre êdî bi israreke mezin dixwaze biçe welêt, nava şerê germ. Di wir de gelek fedakarî û cesareteke mezin dide nîşandan û her tim bi moralekî dimeşîya nav şer de. Di sala 1992 an de tevlî Şerê Başûr dibe. Piştî wî li gellek herêman xebatên xwe dide meşandin. Li Zapê, Çelê di 1994 an de di nava xebata avesî de cihê xwe girt.

Di nava şerekî de, bi berxwedaneke mezin û bi fedakarîke xurt hevalê Gernas dikeve nava rêza şêhîdên serxwebûn û azadiyê.

Hevalê Metîn di nava malbatekî welatparêz de mezin bûye. Ji

Nav û paşnav: **İbrahim WELU**
Navê kod: **Gernas Başûr**
Cîh û roja bûyinê: **Gundê Berkevrê-Dirbesiye/ Başûrê Biçûk, 1972**
Tevlîbûna têkoşînê: **1991**
Roj û cihê şehadetê: **23 Îlon 1995,**
...

Nav û paşnav: ...
Navê kod: **Metîn**
Cîh û roja bûyinê: **Erendê-Sêx Hedîd / Afrîn**
Tevlîbûna têkoşînê: **4 Îlon 1994, Haftanîn**
Roj û cihê şehadetê: **26 Îlon 1995,**
Çiyayê Kurêjahro

ber ku gundê wan nêzîkê şerê germ e, partiyê nas dike û dest bi xebata eniyê dike. Xebata azadî û serxwebûnê li gûndê xwe û di nava çend gundên din de fireh dike. Van xebatên xwe gellek pêşde xist û dûre êdî dixwaze ku tevayî bikeve nava şerê germ de. Piştî demekî, di 4 ê Îlon a 1994 an de ji bo perwerdeyê dikeve herêma Heftanînê. Perwerdeya xwe tewa dike. Dûra Şerê Başûr destpêdike. PDK û hêzên wê, hatin ser partiyê. Di vî şerî de hevalê Metîn diçe ser dilovaniya xwe.

Tola wan, tol a me ye!

Hevalê Çayan, li bajarê Gevrê di hindirê malbatek welatparêz de mezin bûye. Heya lîsê jî li vir mezin dibe. Piştê jî bo xwendina universîtê diçe Stembolê. Di wir de dît ku dijmin çiqasî dikare bi şexsiyetê însanan bilîze. Ji bo wê timî şexsiyetê xwe ecêb didît.

Li Stembolê de gellek dimîne.

Hema timî vêya jî digot; “*Ez pîr tiştê dizanim. Lê ez nizanîm çawa bikim, li hindirê vî bajarê mezin de.*” Dema birayê wî yê mezin tevî partiyê dibe, wê demê de ew jî biryara xwe daku; ji bo tevlibûna xwe ji partiyê re çêbikê û bikeve nava rêza azadiyê û mirovahiye. Di sala 1993 an de tevî partiyê bû. Piştî ket nava kampa Başûr û di wir de perwerdeyekê siyasî û leşkerî stend. Di hindirê wê perwerdeyê de şexsiyeta xwe pêşdixe û kûr dike. Hîn bêhtir li ser dîroka gelê xwe disekine û gellek dixebite ku baş fêm bike. Piştî perwerdeyê tevî gellek çalakîyan dibe. Di 12 ê Cotmeha sala 1995 an de, çû ser dilovaniya xwe. Di Şerê Başûr de bi destê xayînan û xwefiroşan, hevalê Çayan dikeve nava rêza şehîdên serxwebûn û azadiyê.

Hevalê wî yê têkoşînê

Nav û paşnav: ...
Navê kod: Çayan
Cîh û roja bûyinê: Gevrê, ...
Tevlibûna têkoşînê: 1993
Roj û cîhê şehadetê: 12 Cotmeh
1995, Şerê Başûr

Soldan 1. şehit Şervan 1995'te şehit
2. şehit Sadi
3. şehit Şemdin Mardinli 1995'te Avaşin'de şehit
4. şehit K... 1995'te Xakurke'de şehit
5. şehit Serdar Mardinli

Zağroslarda Özgürlük Dilanına Durdular

Sizler, tarihe yaraşırcasına yaşadınız. Bundan sonrakilere de hiçbir zaman unutulmayacak, süreklileşen insanlığın ordusunu tarihi anlamda yaşatacak yücelen komutanlarımız olarak kalacaksınız.

Düşman güçlerinin, halkımıza düşkünlüğü kader olarak bellettiği, anı anına insanın soysuzlaşmasını dayattığı, insanı insan olmaktan çıkardığı, sömürü yöntemlerini çağın gelişimine göre sistemleştirdiği böylesi bir süreçte; feodalizme, her türlü işbirlikçilik ve ihanete karşı savaşıarak canlarını adayanların destanlaşmasıdır II. 15 Ağustos Atılımı!

25-26 Ağustos 1995 günü ülkemizin Güney’inde tarihin pasını, kirini temsil eden, işbirlikçilik ve ihanetin otoritesini utanmazca yansıtan KDP’nin, geriletilip ulusal kurtuluş çizgisine çekilmesini hedefleyen II. 15 Ağustos Atılımı, gece saat 11-12 sıralarında üstün bir vuruş ve yıldırım hızıyla gerçekleşti. Adeta karanlığı yırtarak aydınlığa kavuşturan, kara sayfayı beyaza çeviren, umutsuza umut veren, düşküne can veren, çirkini güzelleştiren özgürlük kılıcının çekildiği gün olan, Ağustos sıcağında adeta soğuk bir düş ile ferahlayan, yaşamak için savaşan, halkımız için yeni bir başlangıçtır bugün.

Haftanın’den Çiyayê Spi’ye, Metina’dan Garê’ye, Kurejahro’dan Barzanlara, Şirinler’den Sefinler’e, Piran’a kadar uzanan bir yolculuğun destanıdır bugün.

Bu destanda Dehakların, Beko-

ların, İdris-i Bitlisilerin, Hızır Paşaların vb. kan emici, hainlerin yeri yoktur. Alman-İngiliz-Amerikan delikanlılarının da yeri yoktur. Ne işbirlikçilik, ne sömürgecilik, ne de emperyalizm, bu destanda yer alır. Bu destan, tarihin gül kokulu çocukları tarafından yazılmıştır.

Dönmezlerin, Merkitlerin, Semirlerin adı ve yeri de yoktur. Bunların hepsi tarihin kararmış, kirlî, maskeli, yaşamın aç kurtları, doymaz solucanlarıdır!

Bu destanda hokkabazlar, oyun bozanlar, sahtekarlar, lümpenler, serseriler ve soytarılar da yer almaz!

Bu destan sadece ve sadece yaşama anlam veren, insanca yaşayanların destanıdır. Hezil’den Xabur’a, Zap’tan Avaşin’e, Hacibeg’den Lolan suyuna kadar coşkun ve özgürlüğe susayan akarsularda kıran kırana savaşın verildiği coğrafyada yaşanan bir destandır! Aslında anlatılması zordur. Çünkü düşünce derinliğini aşan, tarih sayfasına kanlarla, adeta çivi ile kabartılarak adım adım yazılan bir destandır! Adeta Govendê dağına benzeyen, birbirine bir uçtan diğer uca kenetlenip bir iğnenin dahi sızamayacağı kadar birleşen, özgürlük dilanına kalkanların destanıdır.

Bu destanda sevgi yerine kurşunun fırladığı, çiçek yerine barutun kokuğu, ekmek-su yerine bombaların yağdığı ve tarihe kırmızı güllerin yazılması vardır!

Destanın başlangıcı ve sonu yoktur, bugün hem başlangıç, hem son olduğu gibi, insana ulaşmaya

dek akışkan bir su gibi devam eden ve insanlık tarlasına, insan tohumlarının ekildiği yeni filizlenenlerin destanıdır, süregendir! Bitmezdir, ezeli ve ebediyeti bilinmez derinliklerde ve enerjilerdedir.

Ne mutlu ki amaçları ve hedefleri uğruna yaşama kan verenlere; ne mutlu ki umut, güzellik, sevgi uğruna bağımsızlık savaşı verenlere, ne mutlu ki bir parça özgür vatanı gerçekleştirenler; ne mutlu ki beyinleri bir, yürekleri bir, duyguları bir olanlara, ne mutlu ki işbirlikçilik ve ihaneti parçalayıp çözenlere ve bu uğurda en yüksek iradeyi göstererek canlarını feda edenlere.

İşte adeta her biri, birbiri çevresine atılan ihanet çemberleri ile çevrilenler, son kurşunlarına kadar savaşıarak ülkeleri için sadece direniş değil, kurtuluşun da yolunu açtılar. Ve direniş tarihlerine “Bir Parça Özgür Vatan”ı hediye ettiler.

Taninker’den Zağroslara kadar ki coğrafyada atalarının Mezrobotan’daki temellerini çelik surlarla örerek bir daha hiç yıkılmamacasına Özgür Vatan Eserini yarattılar.

Bu destanın, altından daha değerli sayfalarında birler, onlar, yüzler değil, onbinlerin ismi vardır. Kuşkusuz isimlerin hepsinin tüm özellikleri ile yazılamayacağı, sadece kağıt üzerinde ifade edilemeyeceği gibi, anılarını yaşatmanın tek yolu da bu olmayacaktır. Esas bunların temsilinde tarihsel hamleyle komuta edenlerden birkaç yoldaşın ismi ile tüm devrim şehitlerini selamlıyoruz!

<u>Kod adı</u>	<u>Doğum yeri ve tarihi</u>	<u>Şeh. tar. ve yeri</u>	<u>Görevi</u>
1- Bedran	Kurtalan	Miros-Sêlkê	Blk. Kom
2- Resul	Gercüş	Xakûrkê-Lelikan	Blk. Ko.
3- Şemdin	Gercüş	Avaşîn	Blk. Ko.
4- Cesur	Bismil	Kanimasi	Blk. Ko.
5- Binevş	Hınıs / Şırnak	Kurêjahro	Blk. Ko.
6- Mordem	Varto	Miros-Sêlkê	Tb. Kom.
7- Dilan	Cizre	Kadişê	Tk. Ko.
8- Rêzan Devran	Kurtalan	Kurêjahro	Tk. Ko.
9- Rêzan Aydın	Kadun / Uludere	Kadişê	Tk. Ko.
10- Baran	Karakoçan	Miros	Tk. Ko.
11- Gelhat	Cizre	Haftanin	Tk. Ko.
12- Azad	...	Zap	Tk. Ko.
13- Xelil	Afrin	Miros	Tk. Ko.
14- Kerim	Amed	Xakurkê	Tk. Kom
15- Musa	Haruna	Begova	Tk. Kom
16- Alişêr	Urfa	Kurêjahro	Tk. Kom

Bedran Tolhıldan

1992'de gerilla saflarına katılır. Temel eğitimden sonra Zağros Eyaleti Zap alanında savaş birliklerinde yer alır. 1992 Güney Savaşı sürecine kadar Güney Hareketli Birliği'nde yer alır. Güney Savaşı'nda Zap Şivê direnişinde yer alır. 1993'de Bestler alanında kadro-komuta eğitiminden geçer. Tekrardan Zağros alanına yönelir. 1994 baharı ile birlikte Şemdinli Herki/ Gerdi bölgesinde savaş birliklerinin başında yer alır. V. Kongre sonrası aynı bölge yönetiminde bölük komutanlığında Çelik ve Ejder operasyonlarındaki çarpışmalarda fiili olarak yer alır. Bêsosın taktik açılım eyleminde karakol saldırı grupları başında yer alır. II. 15 Ağustos Atılımı'nda Zağros Eyaleti Miros alanında hamlenin öncülerinden olur. Miros alanında işbirlikçi güçlerle girilen çatışmada yaralanan tabur komutanlarını kurtarmaya çalışırken 27 yoldaşla birlikte şehade- te ulaşır.

Bedran hevalin hiçbir zaman moralsiz olduğu görülmezdi. Tek

amacı, daha fazla düşman hedefine yönelmeydi. Düşmana karşı beslediği kin sonsuzdu. En belirgin özelliği, göreve ve emir-talimata olan müthiş bağlılığıydı. Çevresindeki tüm yoldaşlarının derinden sevgisini kazanmıştı. Her birlikte öncüydü. 1995 baharında Bêsosın Karakolu keşfinde şöyle dedi; "*Gerçekten niye şimdiye kadar bu karakolu vurmadık, hemen hemen hiçbir savunması yok, bence orası da ikinci Kürdistanımız olabilir*" belirlemesinde yurt sevgisini derinden yaşadığını ortaya koyuyordu. Birinci Kürdistan, savaştığı alan için stratejik bir önemi olan ve tüm arkadaşlar arasında isimlendirilen Begaltê köyüydü. Bu köy 1994'te düşmanın vahşiliğine karşı direnerek 12 yurtsever şehit vermişti. Hayal ettiğini derin bir coşku, yüksek bir cesaret ile uygulayan Bedran heval düşmanın en tahkim edilmiş stratejik önemdeki Bêsosın Karakolu'nun saldırı grupları başında yer alarak görevini başarıyla yerine getirdi. Apocu ruhun en keskin vuruş tarzı ve koparcılığının uygu-

landığı ve yüksek başarı alındığı Bêsosın eyleminin tarihsel öncülüğünü yapmış ve Parti Önderliği tarafından üstün cesaretinden dolayı mükafatlandırılmıştı. Bedran heval, ince ve kıvrak bedeni, şimşek gibi çakan gözleri ve derin bilinci ile bu cesaretini hiç kaybetmemiştir.

Her eyleminde üstün bir başarı gösteren Bedran heval, II. 15 Ağustos Atılımı'nın ilk günü Miroz ve Şivê hedeflerinin ele geçirilmesi eyleminde fiili öncülük yaparak, sonuç alıcı bir komutanlık örneği göstermiştir. İhanet ve işbirlikçileri geriletme için günden güne şiddetlenen çatışmaların 7. gününde, Mukê-Pêndro köyleri arasındaki stratejik alanda şiddetli çatışmalar yaşanır. Bu çatışmada komutasındaki yoldaşlarını düşmanın çemberinden çıkarmak pahasına örnek bir yoldaşlık tavrı sergileyerek, bir üst komutanını kurtarmak uğruna şehadete ulaşır.

Binevş Şkêr

1989'da gerilla birliklerine Cudi alanında katılır. Botan ve Zağros

eyaletlerinin çeşitli alanlarında savaşı faaliyetlerinde yer alır. Pratiği boyunca katıldığı eylemleri saymak mümkün değildir. İlk girdiği eylemlerden bir tanesi Çukurova-Mevzitepe eylemidir. **Binevş** heval, 1991 Ağustos Hamlesi'nde Mevzitepe'ye yönelik eylemde ilk defa saldırı grubunda yer alır. O dönemde verilmeden tepenin tümünün ele geçirildiği Mevzitepe'de Binevş heval de görevlerini tam olarak, üstün bir başarı ile yerine getirir. O tarihten sonra saldırı soyadını alır. Saldırıdaki üstün kabiliyetini peşisıra tüm eylemlerde gösterir. Gerek düşmanın vahşi yönelimleri ve gerekse en zor doğa koşullarına rağmen, Binevş heval en ufak bir gerileme göstermeden direnişindeki üstünlüğü ile Berivanları, Azimeleri, Binevşleri sürekli yaşatır.

Binevş hevalin bu tarihi tavrı, kadının özgürleştirilmesi yolunda hem Kürdistan kadınına, hem de dünya devrimci kadınlarına örnek olmuştur. O, kendisini güçlü iradesiyle savaş ortamında kanıtlamış üstün inisiyatif, yetkinlik ve komutanlık sergilemiştir.

1992 Güney Savaşı'nda Zap cephesinde Berxwedan tepesi olarak adlandırılan tepede 80 bayan yoldaşın komutanlığını yaparak tarihsel direnişler sergiler. İşbirlikçi güçlerden bir peşmerge, Binevş hevale *"Mevziden çık da senin kim olduğunu, boyunun posunu bir görelim"* der. Buna karşı Binevş heval, *"Senin erkekliğin nerede kaldı, sabahtan beri mevziden başını kaldırmadın, ne biçim erkeksin, mevziden çık da seni görelim"* der. Bu sözleri gururuna yediremeyen işbirlikçi ayağa kalkar. Kalkar kalkmaz kurşunu alından yer. Bayan yoldaşların olduğu bu cephe- de, TC ve ihanetçi güçlerin tüm

yönelimlerine rağmen, 35 gün boyunca tek adım geri atmadan direnilir, bu tarihten sonra Berxwedan tepesi adını alır. Bu olayda da Binevş hevaldeki komutanlık ve devrimci kurnazlık yeteneği net açığa çıkmıştır.

1995'te Zağros alanına Kurejaho dağında işbirlikçilerin Zap alanına girmelerini önlemek için, üstün bir direniş sergileyerek şehadete ulaşır.

Kadın ordulaşmasının ispatlanmış ifadesi olan Binevş heval, her zaman, her an yaşayan bir komutanımız olarak kalacaktır. Binevş hevalın anısını, *"Özgürleşen Kürt kadını, özgürleşen Kürdistan'dır"* gerçekleşmesinde yaşatacağız!

Resul Piran

1992'de gerilla birliklerine katılır. İlk temel eğitimini Zap-Şivê kampında tamamlar. Yaşı küçük olmasına rağmen, savaşa gitmek için isteğini sürekli dayatır. 1992'de Avaşin-Zap arasındaki hareketli birlikte yer alır. Yüzünde sürekli bir tebessüm görülür. İnsanı sevgiye boğan bir öze sahiptir. Henüz çocuk yaştadır, fakat cesareti, insanı adeta şaşkına çevirir.

İlk katıldığı 1992 Bêzelê eyleminde savunmada yer aldığından, bir ceviz ağacının altına çekilerek ağlamaya başlar. Aynı yaşlardaki arkadaşıyla birlikte çekildikleri ağacın altında hüngür hüngür ağlarken *"Neden ağlıyorsunuz?"* diye sorulduğunda, *"Niçin bizi saldırı gruplarına vermediniz, bize güvenmiyorsunuz, küçük olduğumuz için değil mi?"* diye cevap verir. Küçük yaşlarda olmasına rağmen böylesi bir duyguyu dile getirmesi, gerçekten de yiğitliğin ve cesaretin en açık örneğidir.

1992'de belirli bir savaş tecrü-

besinden sonra gelişmede sınır tanımayan bir azimle kademe kademe gelişir. 1992 Güney Savaşı'na Zap alanında katılır. Giderek Zağros Eyaleti'nin çeşitli alanlarında sürekli savaş faaliyetleri içerisinde yer alır.

1995 başından itibaren Gerdi bölgesinde hareketli taburun bölük komutanlığında çalışmalarında yer alır. Çelik operasyonu sürecinde Basya vadisi hattında üstün başarılar sergiler. Bir keresinde düşmanın hareket tarzını değerlendiren perspektifler kendisine aktarıldığında, kendisindeki komuta gelişkinliği ve müthiş inisiyatifli olmasından dolayı kendisi de görüş belirler, üstün bir komutanın özelliklerini sergiler.

Yaz hamlesi sürecinde Şehidan bölgesine geçer, orada da başarılı eylemlerin öncülüğünde yer alır. En son işbirlikçilerle savaşın yoğunlaşması ile, birliğiyle birlikte destek amaçlı Xakurkê alanına geçer. Eylem esnasında Resul heval yerinde durmaz O'nu oturtmak imkansızdır. Xakurkê-Leħkan köprüsü çevresinde girilen bir çatışmada yine aşırı serbest hareket etmesinden dolayı şehadete ulaşır.

Resul heval gerçekten de çok genç yaşta olmasına rağmen, kendisindeki cesaret, savaşma azmi, atikliği, kıvılcığı ve keskin zekallığı tartışılmazdır. Düşmana beslediği kin ve öfke O'nun bir noktada hiçbir zaman duramamasına yol açıyordu. Bir eylemden sonra, "zafer dek durmaksızın bir daha, bir daha" dercesine bir tavrın sahibi olan Resul heval, her an aramızda komutanımız olarak yaşamaktadır. Özgür vatan parçasına!

Zap alanından yoldaşları

Zagros Zap-Metina Hattı Şehitleri

Koçer'in hevali sizlere anlatacağız, ama hakkını verebilecek misiniz?"

diye soruyorlar arkadaşlar. Belli bir süre beraber kaldığımız Koçer'in hevali, dile getiremeyeceğimizi bildiğimizden başımızı hüznle eğerek; onun hakkını veremeyeceğimizi, ama elimizden gelen tüm çabalarımızı sarfedeceğimizi söylüyoruz. Arkadaşlar nereden, nasıl başlayacaklarını bilemediklerini, dolu dolu olan gözleriyle ifade ediyorlar.

Kışın karlı soğuşunda, akşama doğru karanlık bir şikefte girerek, fanos ışığında oturmuş Koçer'in hevali bize anlatacak arkadaşı pür dikkat dinliyoruz. Ama hakkını vermekten çekinen arkadaş bir türlü konuşup başlangıç yapamıyor. O an ağaçlar, kuşlar, insanlar her şey sessiz, sedasızdı, sanki onlar da bağrına bastıkları Koçer'in yoldaşın hayat hikayesini dinlemek istiyorlardı. Arada bir rüzgarın uğultusu sessizliğimizi bozuyordu. Ortamın bu sükunetini cesaretle konuşan bir arkadaş bölüyor ve onun geçmiş yaşamından başlayarak, onu şöyle anlatmaya başlıyor:

Koçer'in heval, 1973 yılında aristokrat bir ailenin çocuğu olarak, Muş'un Varto ilçesinde dünyaya gelir. Aslen Dersimli olan Koçer'in heval, 1938 katliamında en çok direnen, kemalizmin dayatmalarını tümenden reddeden Kureyşan aşiretindenidir. Dersim isyanında ailesi Muş'a sürgün edilmiştir. Kendisi henüz üç yaşındayken, daha önceden Almanya'da bulunan ailesinin yanına giderek, yaşamının ondan sonraki sürecini Avrupa'da geçirir. Alevilik özelliklerini taşıyan ailesi, Almanya'da kaldığı sürede Alman kültürüyle tam kaynaşmamakla birlikte etkilerini yaşamaktadır.

Kendi kültüründen, soyundan uzak bir yaşam sürdürmesi, onu sürekli bir arayış içerisine sürüklemiştir. Sıradanlığı hiçbir şekilde kabul

etmeyen ve sürekli daha çok gelişme inadı ile işlere başlayan, hep kazanmayı, kendi kendine yetebilmeyi esas alan, başladığı her çalışmada birincilikle sonuç almayı kendi ilkesi haline getiren bir insandı heval Koçerê. Ve bu onun yaşam tarzı olmuştur. Örneğin, Alman okulunda Koçer'in heval, bir Alman'dan dahi iyi Almanca'yı kullanıp, sürekli okul birinciliğini almıştır. Bir Alman arkadaşının deyişiyle, "*O benden daha iyi Alman edebiyatını kullanıyordu*" deyişi onun ne kadar ze-ki, üstün bir kavrayış düzeyine sahip olduğuna bir örnektir. Ayrıca, Türkçe, İngilizce ve Fransızca'yı ana dili gibi kullanabilmesi, sosyal olarak gelişkin olmasının bir ifadesidir. Aile içinde, okul çevresinde, yani sosyal yaşam içerisinde yanlışlığı, adaletsizliği vb. durumları hiçbir şekilde kabul etmeyen Koçer'in hevalin bu özelliği onun aynı zamanda radikal olmasını doğurmuştur.

O bir yandan sosyal yaşamında sürekli gelişirken, bu gelişmesiyle yetinmeyip, sürekli farklı arayışlar içerisine girmiştir. Yaşamda tatmin olmayıp hep bir arayış içine girmesi, onun son olarak arayışının partiye katılımıyla bütünleşmesini sağlamıştır.

Ne komitede yer almak, ne kültür-sanatla ilgilenmek ve ne de kurum-kuruluşlarda yer almak, onu doyurmadığı için 1991 yılında mücadeleyi tanıdığı gibi partiye katılır. Katıldıktan sonra büyük bir gelişme kaydeden Koçer'in hevale o zaman herkese nasip olmayan, önderliği görme şansı verilir. Ve kısa bir süre sonra Önderlik Sahası'na geçer. Önderliğin yoğun ilgilenmesi ve desteği sonucu yavaş yavaş kendi gerçekliğini tanımaya başlar ve Kürt halk gerçekliğini daha iyi tanıyabilmesi için Önderlik tarafından Küçük Güney halkı içerisine gönderilir. Halk içerisinde kaldığı müddetçe onu sıkan, zorlayan bir şey vardır, dil so-

Adı, soyadı: **Bingöl YAĞIŞ**
Kod adı: **Koçer'in**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto / Muş, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995 yazı (2. 15 Ağustos Atılımı), Begova çatışması-Metina**

runu. O da her Dersim çocuğu gibi beyaz katliamdan nasibini aldığından kendi diline yabancıdır. O kaybolan kişiliğini görerek, gerçek bir kişilik oluşturmak için, Kürtçe'yi öğrenmekle işe başlar. Belli bir süre sonra ülkeye gönderilir.

Ülke sahasında ilk olarak Haftanın'e geçer. Kürdistan'ın hırçın, asi dağlarında yürümekte oldukça zorluk çeken Koçer'in hevalin, halk gerçekliğinden, ülke gerçekliğinden ve savaş gerçekliğinden uzak olması da diğer bir yönlü O'nun zorlanmasında rol oynamıştır. O'nun böylesi bir süreci yaşadığı sırada, 1992 Güney Savaşı'nın başlamasıyla birlikte ilk defa savaşa girmesi, ilk savaş pratiğini yaşaması onu müthiş derecede etkilemişti ve bu etkilenme onun inatçı özellikleriyle de birleşince savaş tecrübesini erkenden almasını doğurmuştu. Güney Savaşı'nın sona ermesiyle Gabar'a geçer. O'nu Gabar'da tanıyan bir arkadaş şöyle anlatıyor:

Koçer'in ile 1993 sonbaharında Gabar'da tanıştık. Gabar o süreçte parti yaşam ve tarzından çok uzaktı. Partinin ölçülerinden çok, bireylerin tarz ve ölçüleri uygulanıyordu. Parti dışı anlayışların merkezi durumundaydı. Özellikle bayan arkadaşlara yaklaşımlar ise, aşiret-aile içindeki yaklaşımların parti saflarına yansıyışı biçimindeydi. Bayan arkadaşların kefiye takma zorunluluğu, sigara iç-

meme, erkek arkadaşlarla konuşma vb. birçok parti ölçüleriyle bağdaşmayan yetmezlik yaşıyordu. Bu yaşananlar Koçer'in hevalin kabul edeceği, normal karşılayacağı şeyler değildi. Bu yaklaşım ve anlayışlara büyük bir direniş vardı. Pratik sahada yeni olduğundan yöntem tutturmakta epey zorlanıyordu. Bir-

çok yanlış yaklaşımlara da maruz kaldı. Ama hiçbir zaman parti doğrularından taviz vermedi. Hep radikal bir tutum sergiledi. Hiçbir zaman eksiklik ve yetmezliklerle uzlaşmadı, doğru olan neyse, bütün çıplaklığıyla ortaya koydu ve bizzat uygulayıcısı oldu. Fiziki yönden kendisine çok yüklendi, eylemlere ağırlık verdi, askeri yönden çok gelişti. Bununla beraber yaşamdaki savaşımını da amansızca yürütüyordu. Kendinden çok emin-di, netliği ve cesaretiyle tanınırdı.

Kendisindeki en belirgin özelliklerinden biri de değişim ve dönüşümdeki ısrarı, amansızca bunların üstüne gitmesi, kendisini denetlemesi ve bunun sonucunda başarı elde etmesiydi. Daha sonra Garzan Eyaleti'ne

geçiş yapacakları sırada, pusuya düşen grupta yaralı bir arkadaşı sırtında taşıyıp, düşmanın eline geçmemesi için büyük bir çaba harcayan Koçer'in hevalin kendisi de omuzundan yara aldı. Arkadaşlara yük olmak istemeyen, diğer yaralı arkadaşın düşmanın eline geçme-

mesi gerektiğini düşünerekten silahını ve raxtını hiçbir arkadaşına vermeden büyük bir iradenin ürünü olarak; çok canlı ve atik davranarak hain pusunun amacını, inadına boşa çıkarıncasına bir kahramanlık örneği sergilemişti.

1993 yılında düşmanın yoğun operasyonları sonucu sürekli hareket halindeki birlikle bera-

ber, yaralı haliyle bile bir an bile kopmayıp, büyük bir azim ve kararlılıkla birliğin temposuyla o da hareket etmiştir. 1993 sonlarında birliğin Güney'e geçmesiyle O da geçer. Metina bölgesinde belirli bir süre tedavi gördükten sonra, tekrar Botan'ın 7. bölgesine bağlı Kaşura mıntıkasında pratiğe geçer.

Koçer'in heval artık ülkeye geçtiği zamanki gibi fizikmen zorlanma durumunu tamamiyle aşmıştır. Ve fiziki olarak güçlendiğinden BKC silahını alır. O'nda silaha bağlılık bütün birlik yapısı içinde örnek alınacak düzeydedir. O sürekli BKC'sini yağlayıp, temizlerken, O'nun silahı, birliğin en parlak, temiz silahı olmuştur. Bunun üzerine arkadaşlar arada bir *"Koçer'in heval senin BKC'nin bir gün bu parlaklığıyla bizi deşifre edecek"* diyerek şaka yapıyorlardı. O'nun çatışmalarda BKC'ye hakimiyeti, cesareti, düşmanın üstüne gözükaraca gidişi, yine saldırı ruhuyla dolup, taşması her zaman örnek alınırdı.

Yine yaşam içinde fadakar, yoldaşlarına sürekli öğreticiliği, dürüstlüğü esas alması, yaşamda hem öğretmen, hem öğrenci rolünü oynaması, arkadaş yapısı içerisinde büyük saygı ve sevgi kazanmasını getirmiştir. Yaralandıktan bir müddet sonra savaşçı olarak kalan Koçer'in heval, kısa bir süre sonra takım komutan yardımcılığına getirilir. Aslında O'na resmi olarak komutanlık görevinin verilip-verilmemesi pek önemli değildi. Çünkü O yaşam içerisinde zaten doğal bir komutandı. Gerek katılımından önceki sosyal gelişkinliği, gerekse parti ve Önderlik Sahası'nda aldığı eğitim, kendisini daha çok geliştirmiş öncü rolünü oynaması sağlamıştır. Hem de birlikte olduğu yoldaşlarına yardımcı olması, O'nun arkadaş yapısı içerisinde oldukça eleştirisel, radikal bir arkadaş olarak tanınmasını doğurmuştur.

Daha sonraki süreçte kısa doğru geri çekiliş, kış hazırlığı, üslenme olanakları ve eğitim çalışmaları amacıyla Metina'ya geldiğinde, o süreçte yapılan 1. Ulusal Kadın Kongresi'ne delege olarak katılır. O, kadının özgürlüğüne sonuna kadar inanıyor, inandırıyor ve bununla yetinmeyip *"özgür kadın kişiliğini"* kendi somutunda yaratmaya çalışıyordu. Daha sonra ruhuyla, düşüncesiyle kendini kongreye katan Koçer'in heval, başta kendi özgürlüğü olmak üzere, kadının özgürleşmesi için elinden gelen bütün çabasını harcayacağına, bunun için kendisine yükleneceğine dair söz vererek Özgür Kadınlar Birliği'nde yer alır. Ve Botan Eyaleti'nin 7. bölgesi olan Kaşura mıntıkasına komutan olarak gider. Böylelikle kongreden almış olduğu büyük güçle pratiğe yönelir.

Pratik sahaya geçmesiyle birlikte düşman güçlerinin 1994 bahar operasyonu başlar. Bu sırada savaş içerisinde bulunan hasta ve yaralı arkadaşların mangasının sorumluluğunu kimsenin üstlenmediğini görür ve manganın sorumluluğunu gönüllü alarak, zor anlarda her zaman yoldaşlarının yanında olduğunu yoldaşlarına bir kez daha ispatlamıştır. O aldığı görevinin kutsallığındandır.

Bunun için savaşta en büyük cesaretliliği göstererek, hasta arkadaşlarını hiçbir kayıp verdirtmeden kurtarmıştır.

Koçer'in heval bayan bölümünde kaldığı sürece çok değerli bir komutan, bölümün eğitmeni, 7. bölge basın-yayın biriminin sorumlusu, Metina-Kaşura arası kurye, 7. bölge muharebecisi vb. bütün işleri beraber yürütüyordu. İşlerini öyle bir ayarlıyordu ki, hiçbir zaman işleri birbirine karışmıyordu. Öyle ki, yaşamın her alanında Koçer'in hevali görmek mümkündü. Ve hemen Koçer'in elinde telsiziyle, özellikle Kaşura'nın en yüksek tepesinde (Keste tepesinde) *"Kervan Gohdarê"* diyor, bir yandan daktilo başında önderliğin talimatlarını yazıyor, yine çantası sırtında, silahı omuzunda grubun en önünde Metina'ya gidiyordu.

Derken bir arkadaş dayanamayıp Koçer'in ile ilgili yazdığı yazıyı bize okuyor. Bizde olduğu gibi yazıyoruz. *"Haziran ayının sıcak bir günü, yine tepeciğim. Kaşura'da Kuzey ve Güney'i ayıran sınır, Kürdistan'daki kara bir leke gibi görünüyor. Karşıdaki henüz erimeyen karlar, benek benek Hakkari'nin dağlarını süslüyor. Elimde dürbünle tabiatı seyrederken, yanımdaki cihazdan bölümümüzle yapı-*

lan konuşmaları dinliyorum, sevinçten uçuyor gibiyim. Bayan birliğimiz bugün sınıra saldırı düzenleyecek. Sabah, eyleme katılacak arkadaşlar bulunduğumuz tepeye geliyorlar. En önde kol komutanları gelip planı hazırlıyorlar. İçlerinde kan-ter içinde kalmış Koçerîn'i görüyorum. O'na hepimiz çok derinden bağlı olduğumuzdan kendisini izliyorum. Çünkü her an şehit olabilir diye düşünüyorum. Derin derin kendisine baktığımı gören Koçerîn hevalin bana söylediği sözler farkına varmadan beni ağlatıyor. Bunları söylemişti: *"Biliyor musun S. heval, nasıl bize daha önceden bu sınırların olmadığını hikaye gibi anlatıyorlarsa, bir gün gelecek bu sınırlar kalkacak ve bu sınırın varlığı bu sefer yeni nesillere bir masal gibi anlatacak"* demişti, alçak bir sesle. Sanki bu sözleriyle yarınki eylemleri arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu O. Ve okuyan arkadaş eylemde Koçerîn hevalin grubundan hiçbir kayıp verilmediği ve büyük bir sevinçle döndüklerini anlatıyordu bize.

Kendisi Avrupa'da büyümesine rağmen, Kürdistan dağlarıyla o kadar çok bütünleşmiş, o kadar çok içli-dışlı olmuştu ki, sanki dağların kurdu, ya da bir sevdalı gibiydi.

15 Ağustos İkinci Atılımı'nda Koçerîn heval, oluşturulan Yıldırım

Tugayları'nda yerini alıyordu. Genelde "kardeş savaşı" denilen, özelde ise kardeşlikle alakası olmayan, Kürdün ihanet savaşı olan; KDP ile savaşımlarımız başlamıştı.

Yıl 1995, yaz sıcaklığında Metina dağları kan ağlıyordu. Gelen kan ve barut kokularına insan beyni artık tahammül edemiyordu. Böylesi günlerde, saldırılarda yer almak, düşmanla göğüs göğüse çarpışmak, ihaneti-işbirlikçiliği bir daha yeşermemesine tarihe gömmek büyük bir cesaret ve fedakarlık ve azim istiyordu. İşte bugünlerde Koçerîn heval, sürekli saldırı gruplarında, öncü olarak yer alıyordu. Kazandığı her mevzi O'nun için, büyük bir başarı ifade ederken, bu mutluluğu ve heyecanı etrafındakilere de yaşattırıyordu. Son olarak başarı elde ettiğimiz Kanimasi eylemini Koçerîn heval bir türlü unutamıyor, arkadaşların düşman üzerine nasıl yürüdüğünü ve yine peşmergelerin nasıl korkup kaçtıklarını habire anlatıyor ve her zamanki gibi ardından kahkaha atıyordu.

Şehit düşmeden önce, Begova kuşatmasında yine yerini alır. Bir ve ikinci gün eyleme grubuyla birlikte katılır ve başarı elde ederek geri döner. Begova kuşatmasının üçüncü günü; Koçerîn hevalin bulunduğu grup, oldukça yorgun ve bitkin bir

durumdadır. Ancak düşmana ufak da olsa bir taviz vermemektedirler.

Güneşin çocukları her günü bir önceki günden daha büyük başarılarla doldurmak zorundadırlar. Eyleme gitmeden önce her akadaşa bir parça kuru ekmek dağıtılır. Herkes ekmeğini yerken, Koçerîn heval; ekmeğini yemeyip, cebine koyar ve yanındaki arkadaşına, *"Bu ekmeği eylemden döndükten sonra zafer sevinciyle yiyeceğim"* der. Böylelikle grubunu alarak karanlık çökmeden, düşman karşısında mevzisini alır. Grubu saldırı-savunma grubudur. Saldırı grubu rolünü oynadıktan sonra, sıra savunmaya gelir ve bu sırada Koçerîn heval grubuyla birlikte düşmanın üstüne üstüne yürür. Bir yandan çatışır, bir yandan cihazıyla arkadaşlarla bağlantı kurarken, ihanet kurşunu Koçerîn hevalin şafak kadar açık alna isabet eder. O an bütün cihazlar durmadan *"Koçerîn'i şehit verdik, Koçerîn'i şehit verdik"* deyip tekrarlayıp duruyorlardı. Bölük komutanımız birden kendisini tutamayıp; *"Hayır bu haber doğru olamaz, Koçerîn şehit olmadı"* deyip, çığlıklar atmıştı. Begova yakınındaki Habur Suyu, sanki bu habere tepkiymiş gibi, büyük bir hırçınlıkla çağlayarak, bir o yana bir bu yana vuruyordu. Uzun bir çığlıktan sonra artık o da sessizleşmiş bir şekilde Koçerîn'e selama duruyordu.

Güneşin ilk ışıklarıyla, yoldaşlarının omuzları üzerinde Metina dağ silsesinesine misafir gidiyor Koçerîn heval! Uğurlarken onu, buğulu gözler uzaklara takılı, düşünceler daha bir derin, sıkılan yumruklar, zılgıt gibi gelen mermi sesleri, hep bir ağızdan söylenen bir sloganı anımsatıyordu: Koçerîn ölmedi ve ölmeyecek!

**Metina Bayan Taburu Adına
Sorxwin, Berfin, Newroz, Gülçiya**

Şehit Bingöl YAĞIŞ ve Şehit Hüseyin ÇELEBİ

İnsan, düşüncesinin gerekli kıldığı doğrultuda yaşamına yön verirse bir anlam ifade eder. İleriye gerinin, eski ile yenin, doğru ile yanlışın bitimsiz mücadelesinde ölümsüz yaşamlar yaratıldığı gibi, yaşayıp yaşamadığı belli olmayan ölümler de gelip geçmiştir bu mücadele süreçlerinden. Tarihe bilincin penceresinden bakarak son- suza ulaşanların eylemi, ölümsüzlük- lerinin ön şartı olmuştur. Halkların, sınıfların özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinde büyük duyarlılık, sevgi ve üstün kavrayış gücüyle çığır açan kahraman kişilikler, şaşmaz doğrultularıyla insanlığa umut olma özelliklerini hep korumuşlardır. İnsan toplumunun kirlerini temizlemek için toprakla buluşarak sonsuzlaşan **Mızgin** hevalimiz Türkiye halkları- nın onlarca yiğit kadın militanından biriydi.

O, Türk egemenleri tarafından Kürt, Laz, Çerkez halkları gibi vahşi yöntemlerle maddi-manevi yok oluşa götürülüp, "Türkleşmeye" tabi tutulan Türkmen halkının yiğit bir mili- tanydı. Kendi kendisine yabancıla- şan egemen Türke karşı özgün ya- şam tarzını bırakıp, direnişe geçişin- den dolayı katledilip yığınlaştırılan Türkmen'in direnişçi ruhunu ortaya çıkarmanın özlü savaşçısıydı.

Mızgin heval Anadolu Türkmen halkının yoğunlukta olduğu Tokat'ın Zile ilçesinin Çayır köyünde orta halli bir ailede dünyaya gelir. İçinde bulunduğu aile ve çevre Aleviliğin etkilerini taşıyan, geleneksel solun düşüncelerine sahip bir çevredir. Ki- şilik şekillenmesi önemli oranda bu- rada gerçekleşir Mızgin hevalin. Canlı, girişken, meraklı, inatçı bir yapıya sahiptir. Köyde yaşadığı sü- reşte sınırları aşıp dünyayı, yaşamı tanıma istemini taşır içinde. İlkokulu köyünde bitiren Mızgin heval, ailesi- nin fazla istememesine karşın kendi dayatmalarıyla yatılı okul sınavlarına girer ve kazanır. Öğrenimini sürdür- mek üzere Eskişehir'e gider.

Gittiği çevreye göre çok farklıdır yatılı okul ortamı. Oldukça açık, kendine göre özgürlük ölçüleri olan bir ortamdır askeri kışlaları çağrıştı- ran yatılı okul ortamına gelir ve bunu bir türlü kabul edemez. Yaşam, dün- ya, insanlık hakkındaki kafasını kur- calayan sorular, çelişkiler burada da- ha bir derinlik kazanır. Bir süre bu soruların yanıtını dinde arar. Dini ki- tapları okur, araştırır, inceler. Fakat arayışlarına fazla yanıt vermez bu in- celemeleri. O daha geniş bir dünyaya sahiptir, yaşamı daha farklı boyutla- rıyla kavramak ister. Başarıyla bitir- diği lise öğreniminden sonra, arayış- larının yanıtını bulabileceği düşünce- lerle tanıştığı üniversite ortamına gi- rer.

Üniversite gençliği içerisinde ya- şanan dalgalanışı izler bir süre. Ezi- lenlerin saflarında mücadelenin ge- rektiği bilincine ermiştir, ama bunu bilimsel ve en doğru tarzda yapmak istemektedir. Gençlik içerisinde ya- şam tarzları, düşünce ve davranışy- la diğerlerinden farklı olan ve onun doğrularına, gerçekliğine oldukça yakın olan bir grup ilgi odağı olur. Kürdistan'da PKK önderliğinde ve- rilen mücadele sonucu ortaya çıkarı- lan bu yeni yaşam, yeni insan tipi son derece çekici gelir Mızgin heva- le. Enternasyonalist temellerde mü- cadelesine başlayıp gelişen PKK ha- reketini, onun şahsında halkların kurtuluşuna ortak çözüm gücü olma gerçekliğini inceler, tartışır. Belir- sizliğin, çözümsüzlüğün, üretimsiz- liğin belirgin olarak yaşandığı Tür- kiye sol gerçekliğine karşın, Kürdis- tan'da yürütülen gerilla mücadelesi birçok Türkiyeli devrimcinin yö- nünü dağlara çevirir. Yurtsever gençlikle ilişkilerini güçlendirir ve mücadele sürecinde yerini alır. Ge- rillaya, savaşa olan tutkusu gün geç- tikçe büyür ve kısa sürede yıkılıp, yerine yenisinin yaratılması gerekti- ğine inandığı düzen yaşamından ko- par ve 1991 yılında Cudi'de gerilla saflarına katılır.

Adı, soyadı: **Hüsne AKGÜL**
Kod adı: **Mızgin, Çigdem**
Doğum yeri ve tarihi: **Çayır köyü- Zile/ Tokat, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Eskişehir**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 1995, Metina dağları**

Mızgın heval kısa bir süre kaldığı gerilla ortamında çabası, coşkulu katılımı ve güçlü kavrayışıyla arkadaşlarının dikkatini çeker ve partiyi daha iyi tanıyabilmesi, savaşa daha güçlü hazırlanabilmesi için Önderlik Sahası'na gönderilir.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde kaldığı süreçte canlılığını, coşkusunu, ilgisini büyütür. Arkadaş yapısıyla çok çabuk kaynaşır. Kendisini değiştirip dönüştürme, politik derinliği yakalama çabası oldukça güçlüdür.

Aynı süreçte Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Türkiyeli bir grup devrimci tarafından Türkiye devrimine yönelik bir çalışma yürütülmektedir. Haki KARER ve Kemal PİR'lerin ideallerini gerçekleştirme, onların bıraktığı yerden mücadeleyi sürdürme azminde olan bu grubun yoğunlaşma sürecine katılır. Yüreğinde dağlar vardır Mızgın hevalin. Partiyi önerisini hep bu temelde yapar. Fakat Türkiye devrimi için verilecek mücadelenin ilk süreçleri daha çok şehirlerde yürütülmek zorundadır. Çok yakında gerçekleşecek bir amaç olan, gerillaya hazırlığı da içeren Türkiye'ye yönelik 1992 yılında gerçekleşir.

Umut, coşku doruktadır...

Büyük sözler verilir

ülke topraklarına adım atılırken!..

PKK'den aldığı örgüt, yaşam kültürü ve disipliniyle Türkiye'de örgütlemeye çalışmalarına yönelir. Devrimcilikte yenisidir. Türkiye devriminin sorunları ise kapsamlı ve derindir. Ama o inatçı çabası, davaya, yoldaşlara olan bağlılığıyla yön verdiği yaşamında birçok yerde tek başına ayakta kalmayı ve gittiği yerlerde etkileyici bir militan olmayı başarır. Çalışmaların ilk tohumları atılır. Süreç hızla ilerlemektedir. Böylesi bir süreçte, güçlü adımların hazırlığı yapılırken Mızgın heval yakalanır. Düşman karşısında inatçı, kararlı, direngen bir duruşun sahibi olur. Kısa bir tutukluluk sürecinden sonra ser-

best bırakılır ve ardından devrimci mücadelesini sürdürmek üzere Avrupa'ya gönderilir.

Yıllardır çeşitli biçimlerde Avrupa'ya savrulan, buradaki yaşam içerisinde eriyen yoğun bir Türkiyeli ve Kürdistanlı kitleyle karşılaşır. Devrimcilik iddialarını sürdürenlerin durumları da farklı değildir. Böylesi bir ortamda bireylerin gözlerinde donukluğun, ruhlarında ölgünlüğün yaşandığı Avrupa ortamında yürüttüğü çalışmalar O'nu daha da olgunlaştırır ve yaşamı savaşa yaşatma istemini, inancını güçlendirir. Girdiği her ortamda tartışmacı, canlı, coşkulu yapısıyla bir hareketlilik yaratır. Avrupa'ya gittiği günden itibaren yürüttüğü çalışmalara dört elle sarılmasına karşın, yoldaşlarına sürekli ülkeye dönme istemini de iletir. Ve yüreğinde büyük bir özlem ve umut olarak taşıdığı gerillaya dönüşü gerçekleştirir.

Türkiyeli bir grup DHP'li gerilla Kürdistan dağlarında, Türkiye dağlarına çıkış için hazırlık yapmaktadır. Mızgın heval bu süreçte sorumlu düzeyde yerini alır. DHP hareketinin başlangıç süreçlerinden beri çalışmalar içerisinde. Bu süreçte büyük hedeflere ulaşılması planlanmış, büyük sorumlulukların altına girilmiştir. Yaşanan pratik süreç değerlendirildiğinde pek çok gelişmenin kişilikteki devrimin tamamlanmamasına koşut olarak yarım kaldığı, çeşitli yanlışlıkların yaşandığı görülmüştür.

Mızgın heval uzun bir süre bu pratiğin muhasebesini yapar ve önemli sonuçlar çıkarır. Temel olarak sorunun kişilik sorunundan kaynaklandığının bilinciyle, ortamda yürütülen güçlü tartışmaların da desteğiyle kişilikte devrim savaşımını burada sürdürür. Bu kez kendisine karşı verdiği mücadele daha çetin olur. Sorunların kaynağını ve çözüm yollarını bildiği için dönemin görev ve sorumluluklarının gerektirdiği devrimci militan ölçülere ulaş-

makta ciddi ve bilinçli bir çaba içerisinde girer. Kendisiyle hesaplaşma sürecini aştıktan sonra Türkiye dağlarına yönelişin yakınlaşmasının da verdiği coşkuyla iddiasını, kararlılığını, azmini güçlendirir. Özverisi, cesareti, üstün moral gücüyle çalışmalar içerisinde bütün yoldaşlarının umutla, güvenle baktığı bir yoldaş olur.

Türkiye dağlarına çıkacak grupta yer alabilecek kadın yoldaşlardan biri olmaya adaydır. Kendisinin iddia ve çabası da budur. Türkiye'ye ilk yöneliş sürecinde yoldaşlarına verdiği söz de bu yönlüdür. Kişiliğinde yakaladığı çözümlemeyi pratiğinde yaratacağı başarıyla Türkiye kadınına taşımayı temel görevlerden biri olarak koyar önüne. Düşünce, duygu ve bağımsız hareket edebilme gücüyle etkili bir kadın militan olmanın, Türkiye'de gelişecek mücadelede son derece önemli olduğunun bilinciyle, Türk kadınıyla, özellikle gerillasal bir çıkışla buluşmak O'nun için ayrı bir anlam taşır.

Özgürlük alanı dağlar, düzenden kopuşun güçlü savaşımı için vazgeçilmez bir öneme sahiptir ve DHP'li gerillalar bu kopuşu düşmana karşı sıcak savaşa da bütünleştirerek iradelerini çelikleştiriminin mücadelesini yürütmektedirler. DHP çalışmaları sürerken insanlığa karşı mücadelede birleşen faşist-sömürgeci TC ve KDP güçleri Güney Kürdistan'da ARGK güçlerine karşı saldırıya geçerler. Grup, önemli bir yoğunlaşmayı yaşamış, gerilla hareket tarzını kavramış olarak, bulunulan ortamda devrimci görevleri yerine getirmek, düşmana büyük darbeler vurmak hedefiyle savaşa katılır.

Mızgın heval de bu süreçte oldukça başarılı olur. Bir süre sonra pratik sürece birlikte yöneldiği, grup çalışmaları içerisinde yer alan **Emek (Ümran YILDIRIM)** hevalin şehit olduğunu öğrenir. Emek hevalin şehit olması, silahını kendisine bırakması Mızgın hevalin görev ve so-

rumluluklarını bir kat daha arttırır, ağırlaştırır. Emek hevalin intikamını O'nun silahıyla alma gibi bir görevi de vardır artık.

Mızgin heval II. 15 Ağustos Atılımı'nda Metina dağlarında pratik birliklerde yer almaktadır. İşbirlikçi-ihanetçi güçlerin saldırı gerçekleştirmeye olasılığına karşı tepeleri tutarlar. Mızgin hevalin içinde bulunduğu bir takımılık bir güç, Kaduşe-Enişke arasındaki tepeyi tutup, pusu atar. Arkadaşları fark eden işbirlikçiler, onları kuşatıp, çembere alır. Arkadaşlar da onları farkederek ve saldırıya geçerler. Çatışma, bütün arkadaşlar son kurşunlarını tüketinceye dek devam eder. Teslimiyet, gösterilen direnişle bir kez daha lanetlenir.

Karanlıkta, 22 kızıl gül açar!..

Bunlar arasında Mızgin heval de vardır. Direnişin sloganı dağlarda yankılanır. Beyinle, yürekle, canla gösterilen direniş Metina dağlarında enternasyonalist örgüyü, türkülerin diliyle bir kata daha sağlamlaştırır. İşbirlikçi güçler TC'nin faşist kurmaylarının yöntemleriyle yoldaşların cesetlerine saldırıp onları parçalar ve yakarlar. Onların yanan bedenlerinin devrimcilerin, insanlığın yüreğine büyük bir volkan patlaması olarak yansıyacağı düşüncesinden uzak olan işbirlikçilerin vahşi gerçekliği bizler için kavgaya sınıksız sarılışın büyük inadı olmakta, gericiğe olan öfkemizi, kinimizi büyütmektedir.

Emek, bilinç, kahramanlık, cesaret, dirayet ve sayamayacağımız birçok özellik; kısacası günümüzde büyük devrimci çıkışlar yapılabilmesi için bir militanda olması gereken çok özellik O'nun şahsında ifadesini bulmuştur. Yiğitti; Anadolu'nun yiğit insanı gibi... İsyankar ve inatçıydı! Anadolu'nun acılı türkülerini değiştiren direnişçi mücadele yaşamı şüphesiz

O'nunla sınırlı kalmadı. O'nu tanıyan, O'nunla konuşup tartışan, insanlığın kurtuluşu mücadelesinde yer almanın kararlılığını edindi mutlaka. Türkiye'den Avrupa'ya, Avrupa'dan Kürdistan'a uzanan yürüyüşü, kemalizmin beynine sıkılan kurşun, korkunun çemberinde yaşayan halklarımızın yüreklerine ise direnişin soylu Çiğdem'inin kök salışı oldu.

Hızlı atıldı kavgaya, çok çabuk gürleştirdi, büyüdü. Anadolu halklarının özgürlük devriminde büyük roller oynayabilecek olgun bir düzeyi yakaladığı bir süreçte bedenlenemekten, O'nun bıraktığı görev ve sorumlulukları yüreklice omuzlamaktan başka bir anlam taşımaz elbette.

Dağlara sevdalı mavi göğün umut çiçeği, kıvrırcık saçlı kız! Gülüşünde, düşüncelerinde aydınlanan, nehir akışı. Toprağın yaşamını taşıyan yiğit Çiğdem kız!.. Beynindeki isyan büyük eyleme dönüşünce, gerçeğine dönüşeceğinden korkulan bütün gizlerin karanlık gücüyle sana yönelenler, senin sınıksız yüreğinle Anadolu halklarının korlaşan yüreğiyle karıştılar. Umudu direnişe salanların

kurtuluşunun yakıcılığı, katledenlerinin çürüyüşüne yeni bir maya olurken, şehit oluşunun Mızgin'i binlerce Çiğdem'in devrim mücadelemizde boy vermeye durduğunu ilettiler... Sana, dağlarımıza ve kavgamıza bir kez daha inandık. Şişli Meydanı'ndan Kürdistan dağlarına kadar, Çiğdemlerin, insanlığın, uygarlığın yitirdiği Anadolu ve Mezopotamya'da gerçek kardeşlik bağlarını yakalamamın inatçı kavgasını sürdürdüklerine halklarımız bir kez daha tanık oldular. Ve tanık olmaya devam edecekler. Çünkü, şehitlerimize bağlılık sözümüz var. Çünkü onurlu savaşçıların arkasından gitmek kadar onurlu bir yol yoktur!

Yolumuzu, kaniyle çizen, savaşın acımasızlığını büyük yürekle karşılayanlara yanıtımız başka ne olabilir ki? Binlerce Çiğdem yetiştireceğimizin andını güçlendiriyoruz. Dağ dağ, nehir nehir, şehir şehir, ülke ülke... Güneş rengini bilinçlere kazıyacağız.

Bir yürek, bir umut, bir kavgama kararlılığımız güçlüdür. Yolun yolumuz, soluğun soluğumuzdur.

Silah arkadaşları

Ayakta soldan 3. şehit Ronahi

Metina'da şehit

Oturarlardan sağdan 1. Hüsne AKGÜL (Çiğdem)

Ölümünden yaşam oluşuyor. Yaralı arkadaşlar yanıma gelmişti, bir arkadaşlarla hastaneye gittik. Sayımız azdı, onaltı arkadaşla yakın. Hem bayan arkadaşlar, hem de erkek arkadaşlardı. Bazı arkadaşların yarası çok ağırdı. Çoğunlukla ayak, el ve karınlarından yaralanmışlardır. Her arkadaş başka arkadaşın durumunu dile getiriyor, kimse kendi durumuyla ilgilenmiyordu. Yaralanmanın manevi olarak anlamı çok büyük, ama iyi anlam vermek gerekir.

Halkının özgürlüğü ve insanlık için savaşırken yaralı düşen devrimcilerin her bir günü, her bir saati büyük bir mutluluktur ve bu yaralanmaya anlam verdikçe büyük başarıların ardı gelir. Yaşama büyük bir mana verir. Özellikle bu savaş esnasında ve yaralı olmamız bize birçok gerçeği gösterdi. Özgürlük, önderlik, gerilla, özgür bir yaşam üzerine çok derin değerlendirmeler yapıyordu. Bu değerlendirmeler büyük bir doğruluğu veriyordu. Ülkeye anlam verdikçe, yurtseverliğe anlam verdikçe ona göre bir yaklaşım sergilenmesi gerekiyordu. Bunları bilince çıkarıp bunların savaşımını vermek artık pratik sorundu. Daha çok mücadele ve gerilla yaşamı üzerine tartışmalar olurdu. Özelemler dile getirilir, hepimiz gerilla olduğumuzdan dolayı doğal olarak gerilla yaşamı üzerinde dururduk. Silahlı savaşımın ve savaşımın bizim özgürlüğümüz için önemi neydi? Düşmanın anladığı dille elimizdeki BKC silahı üzerine çok şey söyleniyordu. O silahın sesini dağıtan dağda ve kayalarda, ovalarda, Habur suyunda ya da Zap suyunda özgürlük boy boy yükseliyordu. Bu silahı çalıştıran gerillaydı. Bizim yanıma bir yaralı arkadaş geldi, ameliyat olacaktı. Bu Şoreş hevaldi ve karından yaralanmıştı. Şırnaklıydı. Fedakar, yoldaşlık ilişkilerinde güçlüydü. Yoldaşlığa büyük bir

anlam veriyordu. En tehlikeli anda, en öne fırlardı. Büyük bir inanç ve bağlılığı vardı mücadeleye. Aldığı görevlere çok sıkı sarılır, büyük gelişmeler kaydederdi. Bu kadar bağlı olmasıyla birlikte düşmanına da büyük bir kin ve nefret duyardı. Şoreş heval birçok eyleme katılmış, düşmana büyük darbeler vurmuştu. Askeri yönü çok güçlüydü. Özellikle 1990'lardan evvel mücadele içerisinde olduğundan da ihanete karşı amansız savaşlar vermişti.

Şoreş hevalin durumu çok ağır olmasına rağmen, hep moralliydi ve arkadaş yapısına moral veriyordu. Daha sonra arkadaşlar onu ameliyata aldılar. Yaklaşık beş saate yakın bir süre ameliyat odasında idi. Ameliyattı bittikten sonra yaralı arkadaşların yanına geldi. Şoreş heval dört güne yakın yanımda kaldı. Fiziksinin güçlü olmasından zorlanmıyor, hatta hiç yaralı değilmiş gibiydi. "Yaralanmak bir şey değil. Halkımız, sosyalizm ve insanlık için yaralı olmak kutsal bir merteye sahiptir. Bunun yüklediği görevleri yerine getirelim, önderlik savaş tarzını tanıyalım. Yaralı olmak bize engel olmamalı" diyordu.

Dördüncü gün, gece saat onikiyi üç geçte Şoreş hevalin durumu ağırlaştı. Arkadaşlar ne ettilerse de sonuç getirmedi. Şoreş hevalin bize son vasiyeti "Yanıma gelin" dedi. Bütün arkadaşlar yanına toplandık. "Ben de şehitlerimizin yanına gidiyorum" dedi.

Biz O'na, O bize moral veriyordu. Ama Şoreş heval şehadetin yaklaştığını biliyordu: "İnsan ayağından üşüdüğü zaman şehadeti yaklaşıyor demektir." Artık son sözleriydi Şoreş hevalin "Arkadaşları görmek istiyorum. Son eylemimde sizler ve şehitlerle bütünleşeceğim. Onlara sizden selam götüreceğim." O da artık ölümsüzleşmişti.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: ...
Kod adı: Şoreş
Doğum yeri ve tarihi: Şırnak, ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

Gerilla her sabah güneşten önce uyanır. 15 dakika içinde herkes içtimada hazır olur ve yaşam hızla akmaya başlar. Güneşi doğuramaz üstüne, o güneşin üstüne doğar, -her gün doğar.

9 Ekim sabahı böyle yaşama doğdu, Metina'daki bölüğümüz. Her zamankinden daha erken kalkmıştık. İçtimada gün içinde yapılacak işler ve işlere göre görevlendirmeler okunmuştu. İçtima dağılır dağılmaz herkes günün programına uygun hareket etmeye başlamıştı. Yakılan ateşlerde çayları pişirip, kahvaltıyı yaptıktan sonra herkes işinin başına gitti. Ekmekçiler mutfağa koştu; bugün çok fazla ekmek yapmaları gerekiyordu. Depoya gidecek arkadaşlar yola çıkmıştı bile; bir sürü cephane getirmeleri gerekiyordu. Komutan arkadaşlar bir araya gelmiş planlamadaki son değişiklikleri ve plana göre uygun düzenlemeyi yapmaya çalışıyorlardı. Diğer arkadaşlar silahlarını temizleyip, iyi olan mermileri ayırtırken, bir türkünün mırıltısı kimin ağzından çıkıyor diye anlaşılmadan dinliyorduk. BKC'leri deniyor, şeritleri fırçayla temizliyorduk. Öyle ki güneşin altında parıldarken bir arkadaş abartmayla karışık "öf be, gözlerim kör oldu, yarın da ihanetçilerin kör gözlerini açacak" gibi şakalar yapınca herkes gülüşmeye başlıyordu.

Bahardan kalma bir hava vardı, takvim olmasa insan kendini baharda sanar. Daha yeni sarıya yüz tutmuştu otlar. Aşağıda gözüken Gûlka köyü hâlâ yemyeşildi. Güzel bir su akıyordu Gûlka'nın içinden. Küçük bir sudur ama içimine doyum olmaz. Yazın sıcaklığında buz gibidir. Çeşmenin başına gidildiğinde ayrı bir havaya bürünür. Köyün hemen üstündedir, etrafını saran ağaçların altında suyun çıkardığı

ğı melodiyi dinlerken insan kendinden geçebilir. Bahçeleri meyve doludur, bütün yaz bu köyün meyvsesini yedik; elma, dut, incir, ceviz, her tür meyve vardır. Metina dağlarının koyununa sokulmuş gibidir bu köy. Sığınmış dağlara, dağlar da onu sokmuş yüreğinin ortasına. Uzun zamandır boştur bu köy, zaman zaman köylüler gelir, eski yerlerine bir göz atarlar ama burayı çoktan terketmişlerdir. Sebebi ise; KDP'nin köylülere dayatmaları, baskıları sonucudur. Köyün aşağısındaki dar vadi ovaya iner. Köy ile bizim bulunduğumuz tepeler arası geniş bir vadidir. Tepelerin üstü daha çok kayalık olsa da kayalıkların arasında düz zozanlar vardır. Zozanda yetişen otların kokusu bir başkadır. Gece yürüyüşlerinde ciğerlerimizin içini doldurur.

Hazırlıklarımızı tamamlamaya çalışırken "inşallah yarın ve öbür gün de hava böyle güzel olur, eylemimizden o zaman daha iyi sonuç alabiliriz" dileğini hepimiz birlikte paylaşıyorduk.

Partimiz "İkinci 15 Ağustos Atılımı'nı" başlatmasından bu yana, her alanda birçok mevziyi kazanmış, hakimiyet sağlamıştık. Artık hedeflerin niteliği gittikçe değişiyordu. Atılımın başladığı ilk günler daha basit eylemlilikler yapsak da, eylemlerimiz basitten karmaşığa, hedef zenginliğine ulaşmaktı. Bazı yolları denetim altına alma, bazı köylerde silahlı propaganda, bazı kazaları kuşatıp ele geçirme ya da denetim altında tutma, KDP güçlerine darbe vurma vb. eylemlilikleri esas alıyorduk. Bu eylem de Amediye, Enişke ve Kadişe üzerine düzenlenecek, buralardaki önemli KDP güçlerine darbe vurulacaktı.

Akşam üzeri hazırlıklar tamamlanır tamamlanmaz bir takımlik güç Amediye yakınlarına doğru yola çıkmış, bir diğer takımlik güçde Şe-

Adı, soyadı: **Taybet DAYAN**
Kod adı: **Dilan Dılsoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim 1995, Metina**

ladize üzerine pusu atmıştı. Diğer güçlerimiz gündüz harekete geçecekti ki, yeni aldığımız istihbarata göre KDP güçleri büyük bir olasılıkla araziye çıkacaktı. Böylece planı erteleyip geri kalan güçle araziye dağılmıştık.

Güçlerimizin tümü, gece boyunca uyanık, mevzilerimizde pürdikkat etrafı kollamıştık. Başımı yukarı kaldırdım. Ne kadar güzel yıldızlar vardı gökyüzünde. Koyu karanlığın içinde küçük ışıltılar... Ne kadar küçük olsalar da hep birlikte olunca koyu karanlığı hissetmiyordu insan, -bastırmışlardı koyu karanlığı... Zozan havası geceleri bir başka oluyor. Gündüz ne kadar sıcaksa, geceleri de o kadar soğuk olur, insanı iliklerine kadar dondurur. Eğer sen soğuğa karşı direnmek istiyorsan ya sonunda sıcak bir çayı içeceğini hayal edersin, ya da seversin soğuğu sonuna kadar. Gece sessizdi. Bu sessizlikte çıt çıksa duyulurdu. Bir baykuş sesi geldi uzaklardan, ta derinliklerden. İki kez öttü. Bunu duyan yanımdaki arkadaş; "Biri TC, biri ihanetçiler içindi, duydun mu?" diyerek gülümsedi. Öbür arkadaş; "zaten hiçbir zaman tek başlarına saldıramıyorlar. Kaç kez gözlerimle gördüm, peşmerge giysileri içinde Türkçe konuşanlar vardı. KDP ve Türk subayları ortak hareket ediyorlar."

Sabah, gün ağardığında hiçbirimiz henüz hareket etmemiştik. Hava iyice aydınlanmadan hareket etmemiz doğru olmazdı. Etrafımızda ne olup bittiğini iyice anlamamız ve öyle hareket etmemiz en uygunuydu. Zaten soğuktan öyle bir hale gelmiştik ki, hareket etmek mümkün değildi, her tarafımız uyuşmuştu.

Şeladize üzerine pusu atmaya giden arkadaşların durumu da hemen hemen aynıydı. Bu grubumu-

zun tam üstünde stratejik bir boğaz vardı. Arkadaşlar bu boğazı tutmamıştı. Hava iyice ağardığında bu boğazdan arkadaşların üstlerine adeta yağmur gibi mermi yağmaya başladı. Düşman beklediğimiz yerden çok az bir güçle gelmiş, asıl ağırlığını Şeladize üzerine vermişti. Arkadaşların dört bir tarafından ateş açılmıştı. Etrafları ihanetçiler tarafından sarılmıştı ve çatışma gittikçe şiddetleniyordu. İhanetçilerin sayısı çok fazlaydı ve durmadan ilerliyorlardı. Arkadaşları çok kötü bir şekilde kuşatmışlardı ve diğer arkadaşların yardım etmesi mümkün değildi. Sadece onlardan durumu öğrenmeye çalışıyorlardı. "Heval Dilan ne var, durum ne, çabuk bize bilgi verin!" Takım komutanı Dilan arkadaş cevap olarak şunları söyledi; "Durumumuz fazla iyi değil, kurtulmamız mümkün değil, kesinlikle teslim olmayacağız, ucuz şehadeti de kabul etmeyeceğiz. Son mermimize kadar savaşarak, direnerek şehit düşeceğiz, siz kendinizi iyi savunun, başarılar yoldaşlar!" Dilan hevalin sakin, huzur dolu, moral veren sesini ve son sözlerini duyunca hepimiz ne yapacağımızı bilemez olmuştuk. Onlara yardım edemeyişimizin acısıyla mevzilerimize daha iyi yerleşmiştik. Sürekli onun sesi kulaklarımda çınlıyordu. Attığım her mermi sanki "Dilan" diyerek çığlık atıyordu. O an yoldaşların nasıl çatıştıklarını, şehit düştüğünü, düşünüp de fazla bir şey yapamadan savaşmak ne kadar zordu. Yürek atışlarımla düşünce akışımın ne kadar bir olduğunu farkettim ilk kez. Bana ne olduğunu anlamamıştım. Vücuduma müthiş bir itici güç girmişti. İnanılmaz bir kuvvet... Sanırım herkes aynı hissi yaşıyordu.

Bizim tarafımızdaki çatışmalar başarılı geçmişti. Düşmana epey kayıp verdirmiştik. Dilan heval ve ta-

kımında bulunan 22 arkadaş son mermilerine kadar savaşmışlardı, ama artık onların bulunduğu yerden silah sesi gelmiyordu. Çatışmalar bugünlük bitmişti, her yer sadece kan ve barut kokuyordu. Artık her gece gökyüzüne baktığımda yıldızları görüyordum, sadece yıldızlar... 22 tane daha eklenmişti onlara ve yeryüzündeki binlerce çiçeğe göz kırparlardı geceleri gizliden. Göz kırışları bir tek ben ve benim gibi hevaler görür, yani aydınlık üzerine karanlığı doğdurtmayanlar.

O gün başlayan çatışmalar bir zincir gibi on gün boyunca sürdü. "Bu on günlük çatışmalarda bütün gücümüzü 22 yıldızdık. İntikamları alındı". Birçok arkadaş böyle diyordu. Ben binlerce şehidi düşününce "hayır!" diyordum, "İntikam bitmedi."

Ancak on gün sonra arkadaşlarımızın şehit düştüğü noktaya gidebilmiştik. Oraya döndüğümüzde dehşet verici bir manzarayla karşılaştık. Hepimizin adeta eli kolu bağlanmış, dili tutulmuştu. Her taraf yanmıştı, hâlâ yanık kokuları vardı. Yanık kokusuna karışmış olan kan kokusu dayanılmaz ağırlıktaydı. Arkadaşların cenazeleri, yüzleri birbirine gelecek tarzda üstüste bırakılmıştı. Bu manzara yüreğimizi kırbaçlamıştı: "Bu kadar insanlıktan çıkabilir miydi insan, bu kadar hayvanlaşabilir miydi? Hayvanlarda bile bu kadar vahşilik yoktu. O zaman buna ne isim konulmalı? Sadece ihanet demek yetiyor muydu? Alçaklık aşağılık... Yok! Hiçbiri yetmiyordu bu yapılanların tarifine." Yirmiiki güzel, nadide, genç canı yakmışlardı. Vücutlarında delmedikleri, yakmadıkları tek bir yer kalmamıştı. Birçok arkadaşın bedeninde mermi yoktu. Mermi yerine kızgın demirin çıkarıldığı izler vardı. Belli ki bu arkadaşları işkenceyle şehit etmişlerdi.

Hiçbir arkadaşın yüzü tanınmıyordu. Birçok şehidimizi elbiseleri ve bazı eşyalarıyla tanıyabiliyorduk.

“Bak! Bu Rezan hevalin tarağı, bu Rezan arkadaş olmalı.”

“Bu da Mizgin hevalin gömleği!”

Warşin’i saçından kalan bir tutumdan tanıdık. Yanmış, boş gözyuvalarına baktığımda “ne güzel mavi gözlerin vardı” dedim kendimi tutamayarak. İşte böyle tanıyorduk arkadaşları. Bir başka arkadaş tanıyamadığımız bir arkadaşın üstüne eğilerek, “Bu Dilan arkadaş, elbiselerinden tanıdım” dedi. Elinde Dilan hevalin mendilini tutuyordu. Gözyaşlarını tutmayarak, onun tanımayan yüzünü okşamaya başladı: “Sen Sozdarsın ya da Jiyan, Avşin veya Mizgin, Çiçek, Faraşin, Xelat, Warşin... hiç farketmez ki Dilan’ım!.. yaktılarsa sizi yoldaşım, ciğerimi yaktılar, yüreğimi yaktılar... Ben de devrimin ateşiyle ihaneti yakacağım Dilan’ım, söz yakacağım!...”

Dilan heval, 1977 yılında Cizre’de yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi aslen Eruh Haruna aşiretindendi. Babası karşı aşiretten kız aldığı için aşiret çelişkilerinden kaçarak Cizre’ye yerleşmişti. Ama kaçmakla çelişkiler bitmemiş, aile içinde de devam etmiş, üstüne üstlük babası iki evlilik yaptığından dolayı evde huzursuzluk, kavgalı-tartışmalı ortam durmadan devam etmişti. 12 kardeş içinde büyüyen Dilan heval tüm bunların sonucu daha küçük yaşlarda hep bir boşluk hissetmiş, yeni arayışlar içine girmişti. Onun için bu boşluğu dolduracak en önemli şey okulunda başarılı olmaktı. Dilan heval herkesten çok gelişmek istiyordu. An-

Şehit Kani, Malatyalı, 14 Eylül 1997’de Amanoslar’da şehit

nesi kızının okumasından taraftardı; kızının da kendisi gibi olmasını istemiyordu. Ama babası, kız kısmının okula gitmesine karşıydı. Zar-zor, bin türlü ısrarla ilkokulu tamamlatabildi. Yaşadığı arayışlar bu sefer onu dine yöneltmişti. Dilan hevale çocukluğunun verdiği içine kapanıklık ve durgunluk, babası tarafından ağırbaşlılık olarak nitelendiriliyordu. Çevrede ağırbaşlı kız olmak çabuk olgunlaşmaktı ve artık evlilik çağı geldi demekti. Dilan heval sonunda başına neyin geleceğinin farkına varmıştı. Halbuki o, yakın süreçlerde Cizre’de faaliyetlerde bulunan ve büyük bir direnişle şehit düşen Berivan arkadaştan çok etkilenmiş ve onun gibi bir militan olmayı istemişti.

Dilan heval bir raporunda, partiye katılımını ve büyüdüğü çevrede kendisini etkileyen koşulları şöyle aktarmaktaydı: “Cizre, derin yurtseverliğin olduğu, aynı zamanda kozmopolitik, karışık bir yapılanmaya sahip bir yerdir. Süreç içinde ulusal kurtuluş mücadelesinin dalga dalga sempati duymaya başlamıştık. Diğer yanda da arkadaşlarımızdan ba-

zılarının yaylalara çıktıklarında gerillaları görüp geldiklerinde, gerillanın yaşam tarzını, kadınların da eşit derecede mücadelede yer alıp savuştıklarını anlatmaları, yine şehit Berivan hevalin direnişi beni çok etkiliyordu. Sanki bir kadın için hayal ettiğim yaşam tarzını buluyordum, arayışlarımın kapısını görür gibi oluyordum. Çünkü ben anneme baktıkça; kadının çok şey yapabileceğini, ama toplumsal kuralların onun kendi rolünü oynaması önünde bir engel olduğunu görebiliyordum. Akrabalarımın parti ile yoğun ilişkisi, çevrede yaşanan şehadetler beni tamamen mücadeleye çekiyordu. Bir yandan da Cizre merkezinden gönüllü katılımların yoğunlaşması ailemi endişelendirmeye başlamıştı. Aile bir yandan yurtseverdi, ama çocuklarının fiilen katılmalarını istemiyorlardı. Bunun için çeşitli engeller oluşturuyorlardı. Yaşım küçük olduğu için evlendiremiyorlardı, bu yüzden yurtdışına çıkartmak istiyorlardı. Bütün bu engellere rağmen katılma kararını almış ve çıkmak için çeşitli kanallara başvurmuştum. Ailenin mevcut konumu, yaşımın daha genç olması itibarıyla

hiçbir kanal beni kabul etmiyordu. En sonunda Mart 1992’de bir milis aracılığıyla Cizre’den direkt Çukurca alanına geçtim.”

Partiye katıldıktan sonra Çukurca, Bestler ve Lewine’de manga komutanlığı ve takım komutanlığı görevlerini aldı. Dilan heval her zaman, bir şeyler yapma istemini göstermişti. Bu istemle görevlerine yaklaşmış, kendisini geliştirmeyi esas almıştı. Parti eğitimini pratiğiyle büyük bir uyumluluk içinde yürütmüş, kendini her göreve hazırlamayı esas almıştı. Bir süre sonra bazı ihtiyaçlardan dolayı Dilan heval Hakkari merkezine faaliyetlere gönderildi. Dilan heval halkla ilgilenme, onlara partiyi aktarma konusunda hiç zorlanmıyordu, yalnız zorlanılan tek nokta düşmanın askeri hedefleriydi. Çünkü Hakkari merkezindeki askeri hedefler güçlü bir korunma altına alınmıştı. Bir süre sonra komite yakalanınca yapılan planlar da boşa gitmişti. Dilan heval yakalanmayan arkadaşlarla birlikte tekrar dağa çekildi. 5. Kongre’ye kadar yine Lewine, Çukurca ve Zap alanlarında değişik görevler üstlendikten sonra, 5. Kongre’ye katılmak üzere Haftanın sahasına geçti.

5. Kongre partileşme açısından çok önemli bir dönüm noktasını oluşturuyordu. Böyle bir kongreye fiilen katılmak Dilan hevali çok etkilemiş ve partinin tanıdığı bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmıştı. Kongre boyunca Dilan heval, yapılan her değerlendirmede ve eleştiride kendi kişiliğini bulmaya çalışmıştı. Bunu bir raporunda şöyle ifade ediyor: “Kongre’de yanlış anlayışların mahkumiyeti bende parti adaletine olan büyük güven, inanç ve kararlılığı pekiştirdi. Bunu ruhen yaşadım. Bireylerin ve temsil ettikleri çizgilerin değil, parti ideolojisinin ne kadar hakim oldu-

ğunu bir kez daha gördüm. Bundan sonra pratiğe nasıl yönelmeliyim noktasında derin bir yoğunlaşmayı yaşadım.”

Dilan heval, 5. Kongre’de böyle-sine yoğun bir değişim içine girdiği sırada Parti Önderliği sahasına gönderildi. Onun için değişimin, devrimciliğin en kızgın sınıf savaşımlarıyla yürütüldüğü bir sahaydı burası ve önderlik sahasına gelirken büyük bir coşkuyu yaşıyordu. Dilan arkadaşın Parti Önderliği sahasına geldikten sonraki duyguları ve yaklaşımlarını yine kendi raporundan aldığımız kısa ve öz cümlelerle daha iyi ifade edebiliriz:

“Parti Önderliği’ni ilk gördüğümde, önderliğin tarzı, insana kazanımcı yaklaşımını görünce müthiş etkilendim. Kararım ve coşkum daha da yükseldi. Önderliğin sadece çözümlemelerini değil, hareketlerini bile kendim için bir eğitim olarak gördüm.” Dilan heval bu yaklaşımıyla önderlik sahasında epey değişim sağlamış birçok sonuca ulaşmıştı. Önderliğe olan sevgisini pratiğe dökmek için sabırsızlanmış ve bunun sıcaklığıyla pratik sahaya dönmüştü. Geldiği süreçte İkinci 15 Ağustos Atılımı başlatılmak üzereydi. Parti Önderliği kendisiyle Güney devriminde kadının oynaması gereken rol üzerine epey tartışmıştı. Dilan heval, özellikle bu tartışmaları ülkedeki arkadaşlara aktarmaya çalışıyor ve bunun nasıl gerçekleştirileceğinin pratik, somut hedeflerini ortaya koymaya çalışıyordu. Bu yönlü atılım başlar başlamaz hızla görevlere sarıldı. Komutası altındaki bayan arkadaşları her yönüyle, en aktif bir şekilde savaşım içinde geliştirmeye çalışıyordu.

Dilan heval, önderliğe verdiği söze layık bir komutan olmak için çabalıyordu. Sürekli verdiği sözü hatırlıyordu:

“Özellikle kadın özgürlüğünde öze dönüş için köleliğimi, geçmişe olan tüm utanç ve nefretimi büyük emek ve çabaya dönüştüreceğim. Öze dönüş için burada aldıklarım benim için esas olacaktır. Partinin bana verdiği bu büyük şansı, önderliğin dile getiremeyeceğim düzeyde çabasına gerçekten de bundan sonra layık olmak istiyorum. Ve sıcak savaşa yönelirken bunun coşku ve sabırsızlığını yaşıyorum. Ülkeye yönelirken burada gördüklerimi ve öğrendiklerimi en doğru tarz ve yöntemle taşırayacağım noktasında kararım kesin ve nettir. Sınıf savaşımını süreklileştireceğim. Ruhta, düşünce ve pratikte özgürlüğü yaşamayı amaçlayarak, amacına bağlı bir kişilik olarak irademi partiyle birleştirdiğimi bir kez daha vurguluyorum. Bu temelde üzerime düşecek her türlü görevi layıkıyla yerine getirme ve önderliğin insanlığa verdiği değere layık olma noktasında parti çizgisini her zaman önce kendime sonra çevreme dayatacağıma ve daima koruyacağıma dair başta Parti Önderliği’ne ve tüm devrim şehitlerine söz veriyorum. Sözüm pratiğim olacaktır!”

Dilan heval verdiği sözü büyük direnişle, kadının yaşama tutkusunu, savaştaki rolünü, komutanlığını bütün şehitlerimizin gösterdiği yolda, kadının özgürlük mücadelesi verebilmenin en önemli kaynağının kendi özümüz, kimliğimiz olduğuna, bu güçle birleşmemiz gerektiğini emreden çağrıdır.

Dilan heval, tüm şehitlerimize verdiğimiz sözümüzü bir kez daha tekrarlıyor, sözü söylendiği yerden, silahı kaldığı yerden, alıp tamamlamanın görevlisi olduğumuzu bir kez daha vurguluyoruz.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Medeni heval Çukurca'da 1979 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çukurca'nın güzel doğasıyla bütünleşen dağlarında, daha küçük yaşta çobanlık yapar. Önceleri tanımadığı için ulusal kurtuluş savaşı fazla ilgisini çekmez. Apocu denildiğinde tepki duyar. Daha sonraları sık sık dağlarda olduğu için gerillayı görür ve savaşa sempati duymaya başlar. Ardından abisinin gerilla saflarına katılması, Medeni hevalin gerillaya olan ilgisini bir kat daha artırır.

Gerillaya olan sevgisi gün geçtikçe artar ve artık kendi kendine mücadeleye katılma zamanının geldiğini söyler.

Okulda başarılı olan Medeni heval, kıvrak bir zekaya sahiptir. Ailede kendisiyle birlikte yedi erkek kardeşirler. Medeni heval kardeşlerinin yarısının mutlaka gerillaya katılması gerektiğini düşünür. Ailesine gerillaya katılma zamanının geldiği söyler ve bunda dayatır. Aynı isteğini sık sık görüştüğü gerillalara da bildirmesine rağmen, yaşının küçük olması ve daha başka çalışmalarda verimli olacağından dolayı bu isteği kabul görmez.

Son olarak 1993'te partiye bütünüyle katılmak için harekete geçerken, diğer bir abisinin kendisinden önce gerillaya katılmadan dolayı bir süre daha ailesiyle birlikte kalır. Aslında bu durumdan hiç hoşlanmaz. Diğer abisinin de katılımından sonra görevlerine daha bir güçlü sarılır. Hemen hemen her gün gerillaların arasına girip, ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır. Bu durum gittikçe düşmanın dikkatini çeker ve düşman güçleri tarafından tehdit edilir. Ama bütün bunlara rağmen gerilla ve savaş ile olan bağlarını koparmaz. Aksine savaşa daha da yakınlaşmıştır. Yine gerillayla buluştuğu bir gün, ihtiyaçlarını gidermek için geri dönerken düşmanın yol kesmesi sıra-

sında tutuklanır. Yanında bulunan bazı gerilla fotoğrafları düşmanın eline geçer. Bunun üzerine özel timler tarafından yaşı küçük olmasına rağmen, Medeni hevale ağır işkenceler yapılır. Kendisine bu işkenceler yapıldığında henüz ondört yaşındadır. Bir süre cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılan Medeni heval, bu sefer daha büyük bir hırs, öfke ve cesaretle bulunduğu okulda örgütlenmelerde bulunur, arkadaş çevresine mücadele yaşamını tanıtmaya çalışır. Onlara gerillanın yaşam tarzını ve savaşın amaçlarını anlatır. Artık büyük kararlılıkla saflara katılma istemi duyar. Ve nihayet hayallerindeki o eşsiz istemine kavuşmak için yağmurlu bir havada bir arkadaşını da yanına alarak gecenin karanlığında yola koyulur. Gerillalara ulaştığında oldukça mutlu ve sevinçlidir. Birkaç gün sonra yoldaşlar kendisine *"Yaşın daha küçüktür, abilerin de saflarda, sen şehirde partiye daha yararlı olabilirsin"* diyerek geri gönderirler.

Ailesinin maddi durumu zaten iyi olmadığından, kendisi de bunu kabul etmeye mecbur kalır. Ama dönüşü kendisini oldukça üzer. Döndükten sonra düşman tarafından tekrar tutuklanıp zindana atılır. İki ay boyunca Çukurca Cezaevi'nde tek başına kalan Medeni heval, oradan Hakkari Zindanı'na bir süre sonra da Muş Kapalı Cezaevi'ne gönderilir. Bu süreçte yoğun işkence görmesine rağmen kararlılığından taviz vermez. İnancını sürekli büyütür. Cezaevinde tutuklu arkadaşlarının yanında partiyi daha iyi tanır. Duruşmalarında sürekli dirayet ve cesaretliliğini kanıtlar. Bu kadar küçük yaşta olmasına rağmen, savunmaları hakimler ve savcılar tarafından şaşkınlıkla karşılanır.

Nihayet bir yıl sonra serbest bırakılır. Yeniden doğmuş gibidir. Düşmanın yapmış olduğu işkencelerden dolayı vücudunun birçok yeri yara

Adı, soyadı: **Basri KANAR**

Kod adı: **Medeni**

Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca, Nisan 1979**

Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Temmuz 1995, Helvesis**

içerisindedir. Cezaevindeki arkadaşlarına verdiği sözü unutmayıp gerilaya tekrar kavuşacağı günü sabırsızlıkla bekler. Tek isteği olan saflara katılma nihayet 1995 yılının Haziran ayında gerçekleşir. Medeni heval Zap'ta pratik grupta yer alarak, savaş faaliyetlerine katılmak ister. Saflara yeni katılmasına rağmen fedakar, coşkulu ve yanındaki arkadaşlara moral verendir. Bu özelliklerinden

dolayı bütün arkadaşları tarafından sevilir ve değer görür. Tam da geleceği bir dönemde ve daha yaşamının baharındayken düşmanın bölgede başlattığı kapsamlı operasyonda Helvesis yakınlarında çıkan çatışmada Medeni heval şehitler kervanına katılır. Aynı aileden katılan üç kardeşten biriydi. İsmi aldığı abisi Medeni heval, 1994'te Çukurca yakınlarında bir tepede baskınında, Ercan

heval de 1995'te Haftanın'de şehit düşmüşlerdi. Son katılan ve kısa sürede şehit düşen Medeni heval; şehitlere, partiye ve halkına olan bağlılığını gösterdi. Bizler de doğru temelde gereken bağlılığı göstereceğiz.

Silahını yerde bırakmayacağız!

*Mücadele arkadaşları
adına Cilo*

Gidenler

...

Ya da pamuksu bir bulutun
yumuşaklığında uçuşuyorlardı.

Gittiler bilirim

geri gelmez

Kum fırtınalarına

görmeyecekler sahralarda

çalı diplerinde

pusu atmayacaklar

Vietnamlarda

Kutuderesi'nden

geçmeyecek

Dersim'den yolları

Sonsuzluğun

dinmeyen acılarında

dağları

sahraları

ormanları aşalım

haydi gelin

gelin dağlara

kavga ekelim

Gidenler

gidenlerimiz

biliyorum

geri gelmeyecekler

neyleyim

kahpeyse devran

vaktidir

geceleri kuşatmanın

bu dağlar ki

hep bizden yana

çatışmasız

baskınsız

pususuz gün yaşamadılar

Gidenler

dönüşsüz

yorgun

şuraya

dağları toplayalım

asma bahçelerinden

geçelim Babil'in

tüm ırmakları

birleştirip akalım

şuraya

kan sağnağı düşelim

meraklanmasın gidenler

bizim için gidenler

tümümüz

yarını yaratmaya

haydi

haydi gelin

dağlara

kavga ekelim

**“Ey Zaman!
Ya sana bir başarı bahşedilecek,
ya da seni hiç yaşanmamış sayacağız!”**

Başkan Apo

1 980 yılında ülkemizin temel savaş alanlarından olan Uludere bölgesine bağlı Nerveh köyünde doğan **Hücum** hevalin ailesi oldukça yurtseverdir. Bütün ailesi partinin çalışanları durumundadır. O açıdan Hücum hevalin yetiştiği temel ortamı parti ortamı olarak belirlemek daha doğrudur. Daha çocuk yaştayken köyde kendisine yapılan haksızlıklara, adeta isyan edercesine karşı çıkar. Yanlışı ve haksızlığı kendisi için kabul etmediği gibi, çevresindeki arkadaşları için de kabul etmez. Bunun için çevresi tarafından oldukça sevilir. Adeta çocuklar arasında bir öncü gibidir.

Düşmanın Kürt aileler üzerindeki bütün yıldırma, ezme politikalarına karşın, yurtsever özünden hiç taviz vermeyen, bütün doğal zorluklara, düşmanın sömürü zoruna karşın tarihselleşen Etruş kitlesine, 1994 göçünde katılım gösteren bir aileden olması da, Hücum hevali devrimin temel bir neferi haline getirir. Aileyken dahi sürekli gerilla yoldaşlarının hizmetinde çalışır. Bununla yetinmeyip büyük bir gelişme hırsına sahip olduğundan, 1993 yılında aktif katılımı kendisinde bir devrim gerçekleştirebilir. Katılımını Haftanın alanında gerçekleştirir. Genç yaşta olduğu halde, bir an önce savaş birliklerine katılmayı dayatır. Temel bir eğitimden sonra savaş birliklerine katılır. Çok kısa sürede, genç yaşta olmasına rağmen, bir çok eylemde aktif yer alır. Pratiğinde cesaret ve fedakarlığın en üst derecesini yaşa-

tır. En belirgin özelliği; hırslı ve radikal olmasıdır. Hemen hemen girdiği her eylemden başarıyla çıkar. Savaşma hırsı, saldırıdaki vurucu özelliği ile, kişiliğinde Apocu ruhu yaşattır. Düşmana beslediği kin ve nefret O'nun savaş pratiğine yansır. Adeta yücelen bir komutanın yaşamını andıran pratikler sergiler. 1995 2. 15 Ağustos Atılımı'nda Garê ve Zap alanlarında işbirlikçilere karşı savaşta yer alır. En son Zap alanının Kurejahro dağında işbirlikçilerle girmiş oldukları çatışmada üstün bir direniş gösterir.

Zap'ın temel anahtarı olan Kurejahro'da düşmana aman vermemek için kendisi ile birlikte üç arkadaş ile son kurşunlarına kadar çarpışırlar. En son cephaneleri biter. Bunun üzerine Mazlum hevalin sloganını tekrar yaşatarak *“Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür”* der ve bombasının pimini çeker. Ölümüne meydan okurcasına kahramanca bir direniş göstererek, şehitler kervanına katılır. Kendisi, savaş anında şu sözü kullanır *“Bu savaşta savaşmak istemeyen, kendini yere atan, yapamıyorum diyen en büyük ihanetçidir.”* Yüce yoldaşımız Hücum hevalin, sergilediği direnişe ve söylediği söze bağlıyız. Tüm devrim şehitleri için olduğu kadar Hücum heval için de söyleyeceğimiz *“Takipçiniz olacağız. Bıraktığınız dava tam zafere ulaşana kadar amansız savaşacağız”* sözüdür.

**Silah arkadaşları adına
Cemal Şin**

Adı, soyadı: **Hecur DİNDAR**
Kod adı: **Hücum**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşdelen (Nerveh) köyü-Uludere, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1995, Zap**

Her patladıkça intikam namluları
binlerce yürek kızıl güller gibi
açtı bağrında
Kıpkızıl kanlarımız oldu
kızgın lav seli...
Şehitlere andımız var.
Özgürleştireceğiz
özgürleştireceğiz,
adım adım seni
Sevdalım Kürdistan

Şehit Mehmet EKSEN (Kadir)

İki gün önce Serê Sevi ve Ertuş yolu üzerine geçecek konvoyu çok kapsamlı pusu atıldı. Bir tabura yakın güç bu eylemde yer aldı. Bölük komutanı Êrîş arkadaşın dediğine göre uzun bir süre bu yola yerine pusu ya da benzer bir eylem çeşidiyle arkadaşlar gitmemişler. Eylemin önemi çok büyüktü. Alan itibariyle de şimdiye kadar öyle kapsamlı, sonuç alıcı eylemler bu sürece kadar gerçekleşmemişti. Her ne kadar arkadaş yapısı yoğun bir çalışma ve bunun temposu içinde olsalar da genelde altyapı, lojistik, cephaneye ve benzeri hazırlıkları tam yapmamışlardı. Keşif ve ağırlıklı olarak suikast, mayınlama yönlü eylemler geliştirmişlerdi. Dönem itibariyle bu hazırlık ve eylemlilikler kesinlikle yeterli olmuyordu. Bu nedenle hem döneme partinin istediği tarzda, taktiğe cevap olmada bir adım atılmıyordu. Eylem ortak yapılabilecekti. Bir taburluk gücün koordineli savaşmasıyla bu eylem gerçekleşecekti. İlk etapta bize verilen bilgilere göre bu eylemden Merkez karargahı bilgilendiriliyor, onayı alınıyor. Fakat diğer bölüğün hazır olmaması içerisine girdikleri sorumsuz, erte-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos 1996, Metina**

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Şivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Boken/Doğu Kürdistan**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Besta**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos 1996, Metina**

meci, gevşek yaklaşımdan dolayı gelen düşman konvoyu vurulamıyor. Yine de planlama geçerlidir. Mutlaka o yoldan konvoyların geçmesi gerekiyor.

Bu yönlü eylem planlamasına gidildi. Planlamada birinci takımın yönetimi hazır olmamış, bu durumda daha da çok geniş tartışılmış, tek tek arkadaşlar üzerinde değerlendirmeler yapılarak her arkadaş grupta hangi silahla daha başarılı olabilir ve hakkını verebilir vb. noktalarda kapsamlı tartışılarak mevzilenmeye gidilmiştir. Yine planlama da netleştirilmiştir. Sonuçta yaşanan yoğunlaşma ile keskin karar ve cesaretle bu eylemin yapılması karar altına alınıyor.

Bu planlamada ben de hazırdım. Her arkadaş yapılan bu planlamaya katıldı. Eylemde şehit düşen **Welat** heval bir öneri getirmişti. Önerisi de mevzi yapılması için birinci pusu grubunun kazma-kürek götürmesiydi. Êrîş arkadaş o zaman olabilir demişti.

Bu eylem 18 Ağustos öğleden sonra gerçekleşti. Planlamada Êrîş arkadaş gerekirse konvoy gelene kadar bir hafta da mevzilerde kalınabileceğini söylüyordu. Ancak elli araçlık konvoy beklenenden çok daha önce geliyor. Tabi arkadaşlar vurdu. Pusu-savunma gruplarının yerinin oldukça tedbirli olmasından dolayı rağmen bu eylemde on araba imha oldu, altısı da darbe aldı. Yine tepede de düşman kaybı var. Toplam otuzdan fazla asker ölü, bir o kadar yaralı oldu. Bu eylemde düşman tekniği çok ön plana çıkarmıştı. İki arkadaş da havan parçalarından aldıkları yaralar sonucu şehit düştüler. Welat heval mevzide biraz açık hareket

ettiğinden, **Şivan** heval de uzun süre yaralı kalıp çok kan kaybettiği için şehit verdik.

Belki bu arkadaşlarla bir arada kalma fırsatı bulamamıştık. Welat heval o gece planlama-düzenleme toplantısında söz hakkı aldığına söylediği şeyler bence normal değildi. Biraz arkadaşın yeni dönem taktiği üzerine yoğunlaştığını gösteriyordu. Dört bayan, dört erkek arkadaşla gittiğimiz tepede tek mil muharebesinde arkadaşın sicili verildi; Amedli, 27 yaşında olduğu, üniversiteyi terk ederek saflara katıldığı, yine bir eylemde başarılı olduğu için ödül olarak tabanca verildiği vurgulandı. Amed, Erzurum, Dersim pratiklerinde kalmış, savaşta takım komutanlığı yapmıştı. Anısı mücadelemizde tüm şehitlerimiz gibi yaşayacaktır. Dağ gibi bir yoldaş daha belki şehitler kervanına katıldı. Arkasından O'nun gibi nice yiğitler silahını kaldıracaktır.

Şivan heval B-7 kullanmıştı eylemde. Şivan heval de Rojhilatlı, fedakarlığı, kahramanlığıyla tanınan bir arkadaştı. Bu arkadaşın şehadeti tüm arkadaşlara büyük bir acı verdi. Toplantıda da (eylemden sonra) gündem olan Şivan hevalin duyarsızlık yüzünden kan kaybindan hiç de riskli olmayan bir yaralanma yüzünden şehit düşmesiydi. Belki Şiyar, Garzan gibi örnek alınması gereken arkadaşlar uzun bir süre sırtlarında taşımışlardı. Sonuçta bir kez daha olanaksızlık sonucu bir yoldaşı şehit vermiştik. Şimdi her iki arkadaş üzerine yazı yazarken zorlanıyorum. Çünkü bu yüce savaşçı kişilikleri daha yakından tanımamayı kendi açımızdan büyük bir kayıp olarak değerlendiriyorum.

Şivan hevalin katılımının mücadeleye için ayrı bir önemi vardı. Rojhilat parçamız Boken alanından katılan tek arkadaştı. 1995'te Bosti kampına ilk olarak gelir. Burada eğitim faaliyetlerine katılır. O süreçte kendisiyle olan kadro ve savaşçı arkadaşların değerlendirmeleri oldukça etkileyicidir. Şivan arkadaşın bir farkı burada yine gözlenebiliyor. Rojhilat, Büyük Güney ve benzeri katılımlı birçok arkadaşın eğitimle yaşama çok geri, gönülsüz, moralsız katılımları olurken, hatıta birçoğu kararsızlığı yaşarken, Şivan heval adeta her şeyde öndedir. Eğitime doğru katılımı yaşama da direkt yansımaktadır. En dikkati çeken özelliği fedekarlığı, alçakgönüllülüğü, olgunluğu ve sabırlı oluşu her şeye, ama her şeye gönüllü koşması oluyor.

Boti'da verilen eğitim devresinde üç devre kalıyor. Oturmuş özelliklerinden dolayı kısa sürede parti yaşamıyla bütünleşmeyi, kendini amaca bağlayarak muthiş adımlar atmayı başarıyor. Emir talimatlara kesin uyuyor. Her şeyi büyük bir moralle yapıyor. Duruşu bile insana büyük moral oluyor. Adeta tipik bir yüz ifadesi olan her zaman güler yüzlü çehresiyle ve hoş sohbetiyle karşısındaki bireyleri de yoğun etkileyebiliyor.

Şivan hevalin katılımı her türlü zorluğu kaldırabilecek, hesapsız, militan ölçülerde sonuna kadar gönüllü bir katılımdır.

Her zaman ısrarı, önerisi savaş içinde yer almaktı. Onu için alan-bölge-eyalet önemli değildi. Önemli olan ülkede, ülke için olmaktı ve kendisi de özgür vatanla bir oldu.

Mücadele arkadaşları

Hevalê **Nihat**, li herêma Umriyan girêdayê Mêrdînê hatiye dinê. Di nava malbatekî welatparêz de mezin dibe. Ji ber ku rewşa malbata heval a maddî jar bû, xwendina xwe berdewam nekir. Hevalê Nihat jî, ji bo ku alîkariya aborî a malbata xwe bike, diçe bajarên Tirkên de xebatê dike. Piştî vê, dizewice û zarokê wî jî çê dibin.

Di sala 1989 an de hevalên di herêma wan de xebatê dikin nas dike. Bi vê naskirinê re dest bi xebata partiyê dike û dibe mîlîs. Piştî serhildanên mezin, hevalê Nihat biryara xwe dide ku tevî refên gerîllayan bibe.

Di sala 1991 an de hevalê Nihat dikeve nava refên gerîlla. Di nava refên gerîlla de bêtir dikeve herêma Haftanînê. Di wir de perwerdeya siyasî û leşkerî dibîne û di zivistana 1991-92 an de diçe herêma Zapê. Heta dema biharê di nava perwerdeyê de dimîne. Di wê dema perwerdeyê hevalê Nihat şexsiyeteke xurt standibû û tim bi moralekî mezinde bû. Di nav hevalan de û ji aliyê tevayî hevalan ve dihate hez kirin. Piştî perwerdeyê hevalê Nihat, pir îsrar dike ji bo ku têkeve nava şerê germ. Ji partî xwesteka wî ya herî mezin ev bû. Di sala 1995 an dikeve nava şerê germ de. Di nava şerekî de hevalê Nihat dikeve nava rêza şehîdên Kurdistanê.

Şehîdê me rêberiya tevayê şerê me ye!

Cara yekem ji bo azadiyê pêşveçûnek mezin tê çekirin. Ji bo şikandina zincîrên koletiyê. Heval **Hingav**, bi girêdana xwe ya bi welatparêziyê, bû sembola girêdana Başûrê Kurdistanê bi tevgera rizgariya netewî ya ji bo serxwebûn û rizgariya welêt.

Ji çavê şervan Hingav, serxwebûn û azadî diherikî û ev gotinan bare dikir. Heval Hingav, ji malbateke weka her malbatî ji Başûra

Nav û paşnav: ...
Navê kod: **Nihat**
Cîh û roja bûyinê: **Umriyan/ Mêrdîn, ...**
Tevlîbûna têkoşînê: **1989**
Roj û cîhê şehadetê: **1995, ...**

Nav û paşnav: ...
Navê kod: **Hingav**
Cîh û roja bûyinê: **Erbîl, ...**
Tevlîbûna têkoşînê: **1992**
Roj û cîhê şehadetê: **1995, Çiyayê Garê**

Mezin ya Kurdistanê derketiye. Û li hemberî her awayî karê dijmin berxwedan dikir û li hember dijminê xwînrij berxwedana xwe berdewam dike.

Heval Hingav, tevlî nava her partiyên li Başûrê Kurdistanê bibû, lê nizanîbu çawa hez kirina welatê xwe têxe xizmeta serxwebûnê aza-dîyê.

Hêviyên heval Hingav, bi partiya yekitiya netewî Kurdistan dihat. Ji bo wê yekê bi dereceya herî mezin di nav vê partiye de xebatên xwe dida meşandin. Di sala 1992 ji bajarê Erbilê hevalê Hingav naskirina xwe ji Partiya Karkerên Kurdistan re da çêkirin. Wî digot; “dema min parti naskir, di hindirê dilê min de hisên û germbûnên pir mezin çêbû û cara yekî bû ku min nizanî bûm ez çi bikim.”

Di eynê salê de heval Hingav, dikeve nava herêmê. Bi tevlîbûneke xurt û bi cesaretekî mezin li ser naskirinê herêma welêt û bêhtir herêmên şer hîn ku bi cesaretekî mezin li ser grûbên partî jê herê. Heta sala 1995 an hevalê Hingav, tevlîbûna xwe ji gelek çalakîyên leşkerî dabû çêkirin. Û piştî Kongra Pêncan tevlî nav rêza Yekîtiya Netewiya Demokratîk Kurdistan û berê xwe dan çiyayê Garê bi baweriyekî û hêviyên mezin û bi serkeftinê.

Heskirina şerê azadiyê li cem hevalê Hingav pir bû. Dixwast ku her derfetên xwe têxe xizmeta gelê xwe û bi vî rengî jî tola gelê Kurdistanê distend.

Bi germbûneke mezin hevalê Hingav, li çiyayê Garê dikevin nava şerekî bi dijmin re. Piştî şerekî xurt bi qehremaniyeke mezin di dawiya wî şerî de hevalê Hingav, xwîna xwe ya paqij li ser axa xwe de rijand û kete nava rêza şehîdên Kurdistanê.

Solda şehit Ferhat, 1977 Midyat-Hêstirekê köyü doğumlu, 15 Ağusto 1995'te Delevrya'da şehit
Sağda şehit Bawer, Urfa-Siverek doğumlu, '95 katılımlı, Ekim 1995'te Habızbina'da şehit

*Bi navê hevalê wî yên têkoşînê
Dêrsîm*

Zağros Zap-Metina Hattı Şehit Künyeleri

□ Adı, soyadı: **Muhammed İBRAHİM**
Kod adı: **Firaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1995, Xacê-Metina**

□ Adı, soyadı: **Savaş HALİT**
Kod adı: **Sabri Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Amudê, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kanimasi**

□ Adı, soyadı: **Reşit ...**

Kod adı: **Cahit Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Rakka, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1995, Kanimasi**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Avjin**
Doğum yeri ve tarihi: **Reco-Afrin, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Meti-na**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Warşin**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik ...**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **..., Metina**

□ Adı, soyadı: **Nuri VAKKAS**
Kod adı: **Dersim Silvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1995, Bamerni-Metina**

□ Adı, soyadı: **Mehmet EKSEN**
Kod adı: **Kadir, Nihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars ...**
Mücadeleye katılım tarihi : **1984, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Başkale**

Şehit Çınar Amedli 1995'te şehit
Şehit Ömer Geverli 1995'te şehit

*Ölümsüzlüğün rahatlığında olun
Çünkü ağlamaklı olmadı simalar
Emin olun...*

*Hiç de belirmedi gözyaşı ve hüznün
Alınlarda konuştuysa bir parça kin
Bu olmayışımızdandı seyran yerinizde
Şimdi umutlar dört nala kalkmış
İsminizi anmakta her nefeste...*

Güney Eyaleti

İçindekiler

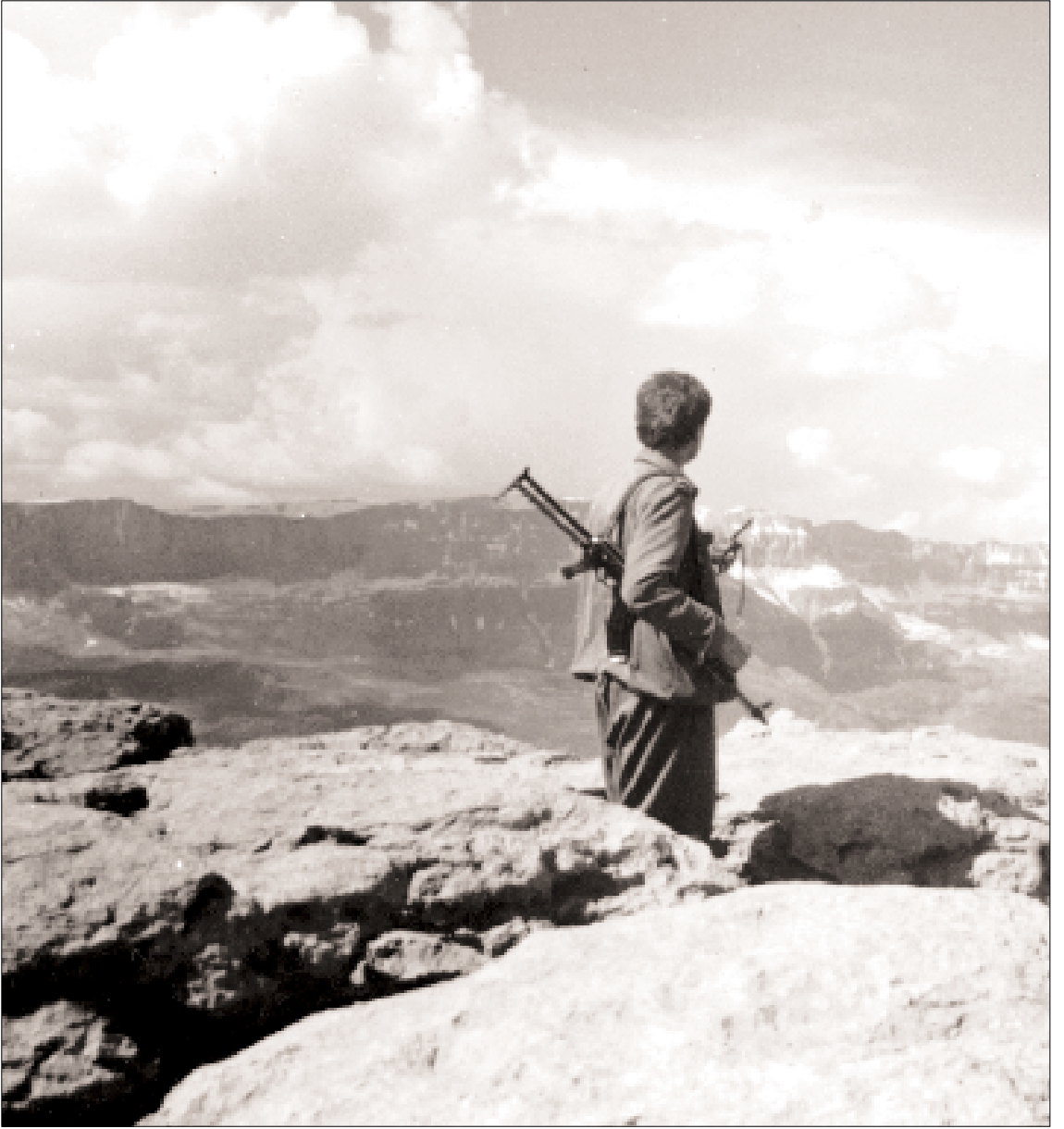
Ayhan KAYA	431
Gubetelli ERSÖZ.....	437
Meryem Hazar ÇOLAK.....	445
Musa CENGİZ	453
Zeynep ERDEM	455
Yunus KAYCI	457
Ümran YILDIRIM	459
Pala Mehmet TAN	462
Ahmet KADAYI	463
Ahmet BEYTOŞ	465
Ahmet ABDÜLKERİM	467
Cangir APAYDIN	469
M. Tahir KARA	470
Medeni KARA	472
.../ Golhat	474
Güney Eyaleti Şehit	475

“Şehitlerin kanla yarattıkları yeni yaşamı mutlaka korumak gerekiyor.

Bu herkesin, her Kürt bireyinin görevidir.”

Başkan Apo

*Şu kaya
Şu çıplak yamaç
ve şu ağaç
Şimdi çok daha güzel
Uğruna öldükçe güzelleşir
bu ÜLKE...*

*Yaşarken sevdikleriyle hiçbir zaman birleşmedi
şehadete ulaşırken,
bir daha ayrılmamacasına birleşti...*

Ağustos'un yakıcı sıcaklığında en güzel halaylar tutuldu Kürdistan'ın Güney'inde. Çarçel ve Govende, ölüm gizemi içerisinde karşılıklı gülüşüyordu. Birbirlerine derinden bir şeyler fısıldarcasına, el ele vermiş heybetli duruşlarıyla meydan okuyorlardı kara ihanete.

Hezil o gün, kükreyen arslan misali hırçın ve geçit vermezdi. Avaşın çılgınca vuruyor kıyıları ve taşarak Zap'a boşaltıyordu tüm kınıni. Öfkeler Zap'ta dinleniyor ve en güzel, en soylu, en duygulu özgürlük türküleri eşliğinde sonsuzluğa akıyordu.

Kandil dağı ise, ihanetin Karasungur'a arkadan saplanan paslı kamasının ilk tanığıdır ve ona mesken olmuştur. O günden itibaren tarihe hesap vermenin boynu büküklüğüyle yaşar. Koruyamadığı İbrahim için her yıl Mayıs'ta karlar içinde kan ağlar Kandil dağı.

Yine de, asi ve yüce duruşuyla hiçbir suçu yok onun. Gel gör ki güzellik tanımaz, ülke, vatan kavramlarını sevmeyi bilmez, onur, şeref ve namustan yoksun ihanet güruhu, yıllardır sadece asi Kandil'i değil; 1992'de Batufa'yı, Keleşaban'ı, Lelikan ve Serkeftin tepelerini de tarih karşısında utanır konuma düşürmüştür. İhanete karşı son damla kanına kadar direnenlerin ve toprağa Mayıs gülleri gibi dökülenlerin acısını, Batufa kaldıramaz olmuştur. Ancak bir gerçektir bu, dile getirilmesi zor, acı ve hüzdür.

Uygarlıklar beşiği Mezopotamya'nın bir renk bahçesi olan Kürdistan'da; kirli eller, çirkefe batmış

ayaklar var oldukça, isyan edecek Kandil ve Batufalar; "Kahrolsun işbirlikçilik, yerli gericilik ve ihanet" diye.

Ne olursa olsun, Kürdistan'ın Güney'i, Babil'in asma bahçelerini kışkandıracak güzelliktedir. Orada güneşin doğuşuyla batışını izlemek, herkese nasip olmaz bir zevktir. Gerillanın zafer sonrasındaki sevinç türkülerigün batımından sonra yanılanır dağlarında. Ve kahramanların duru kanlarıyla arınarak temizlenir ihanetin kirinden.

O gün, Halepçe'nin ölüm yüklü kara bulutlarını delip altın sarısı ışınlarını saçan güneş, gittikçe kızılılaşıyor ve ihanete karşı tutulan halayda düşenlerin yerini almaya çağırıyordu bizleri. Halkımızın geleceğinin yaratıcısı olan ordumuz ARGK'nin Yıldırım Tugayı Kürdistan'ın Güney'inde tarihi şamarını indiriyordu işbirlikçilik ve yerli gericiliğin kirli yüzüne. Bir baştan diğerine kadar serpilmiş, yıldırım gibi delip geçmişti. Yeni bir gelişmeye, yeni bir tarihe tanık oluyordu Kürdistan. Başkan APO'nun hünerli, yaratıcı ellerinde şekillenmiş, ilmik ilmik işlenmiş ve şahinleşmiş kahramanların devrimci operasyonları, ihaneti alt ediyordu 26'sında Ağustos'un. Her zamanki gibi bedeli ağır olacaktı bu vuruşun. Bedelsiz zafer olmazdı savaş kanunlarında. Hele hele böyle nam salan bir hamlenin bedelini öderken, kuşkusuz Kürdistan halkı çok cömert davranacaktı. Belli ki, bunu ödemekten hiçbir zaman çekinilmediği gibi, şu anda da çekinilmeyecekti. Ve şahinlerden en mağruru, en yüksek uçanı siper ola-

Adı, soyadı: **Ayhan KAYA**
Kod adı: **Mordem**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Xakûrkê**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ağustos 1994 -II. 15 Ağustos Atılımı- Güney Kürdistan**

caktı insanlığın temel kazanımları önünde. Yirmisindeyken henüz, Mordem hiçbir tereddüde girmeksizin baş koydu bu atılıma. Saldırı halindeki tüm sıcakkanlılığı, kin ve öfkesiyle atıldı öne. Bu, yüzyılların kara lekesi olan ihanete, meydan okuyan bir çıkıştı.

Özgürlük ve barıştan yana, ülke ve insanlıktan yana, sevgiden yana sıkılan kurşunlar susmuştu bir an.

Bedeli verilecekti gericilik ve ihanet yarasını yok etmenin. Başdik, alını açık bir şekilde ihanetin yağlı kurşunlarına göğsünü siper ederken, zafer kazanma sevincini yaşıyordu yüreğinde. Er meydanındaki asi duruşu, korku salmıştı celadın yüreğine. Bir ölüm değil miydi gelecek olan, altı üstü? Bırak nereden gelirse gelsin, ama yiğitçe olmalıydı, kahramanca olmalıydı. Yakkışık almazdı titrek ve arkadan saplanan bir kurşun. Gururlu ve mağrur olmalıydı hasımına karşı, sevmezdi kallesliğı çünkü. Ancak arkadan saplamaya alışmıştı korkak ve ürkek hasım. Ruhunu satmıştı düşmana. Satmıştı mertliğini beş kuruş karşılığında, “vatan” denilen kavramın değeri, onun için dinarlarla ölçülürdü. Ve ölü sessizliğini yırtan kurşun, yıldırım hızıyla fazla beklemeden usulca saplandı bedenine. Bir çılgılık koptu yüreklerden anaların “de lori” eşliğinde. Selama durdu tabiat ölümün bu biçimi karşısında. Ve yankılandı sesler Metina’nın zirvesinde. Gözlerde bir yiğit daha kaybetmenin hüznü okunurken, yeşilli, sarılı, kırmızılı bayrakları semalarında dalgalanıyordu Güney Kürdistan’ın.

Evet yıllardır halkımızın iç yarasına, koynunda beslediğı kara yılan, yerli gericilik ve ihanete, halk ordumuz hak ettiğı cezayı verirken, bedeli olan Mordem heval böylece kucakladı vatan topraklarını.

Mordem heval, 1975 yılında Muş’un Varto ilçesinde, yurtsever ve özlü bir ailenin çocuğı olarak

dünyaya gelir. İlk ve orta öğrenimini Varto’da tamamladıktan sonra, liseyi Türkiye metropollerinden İzmir’de bitirir. Ailenin yurtsever olması, Mordem hevali de daha küçük yaştayken etkiler ve yurtseverlik özünü büyümesini sağlar. Bundan dolayı Mordem heval metropollerde bile Kürdistan’ı yaşar ve her defasında ülkeye olan özlemini dile getirmekten geri durmaz. Yurtsever gençlik içerisinde en aktif, en coşkulu, en heyecanlı olanıdır. Kürdistan’da yanan devrim ateşi gittikçe onu da sarıyor, yerinde duramaz hale geliyordu. Özellikle ağabeylerinin mücadeleye katılışı, Mordem hevaldeki katılım istemini daha da pekiştirir. En son bir grup arkadaşıyla beraber İzmir’den Xan Kurkê alanına geçerek gerilla saflarına katılımını gerçekleştirir. Saflara gelir gelmez, her iki ağabeyinin arka arkaya gerçekleşen şahadeti; Mordem hevalin kin ve öfkesini kabartırken, mücadele azmini, kararını ve coşkusu daha da alevlendirir. Artık kimse durduramaz Onu.

Kafesten kurtulan bir şahin gibi olmuş, dağların doruklarında uçuyordu. Şehitlerin anısına bağlılığın gereklerini yerine getirme çabasını veriyordu. Yüğü ağırlaşmıştı Mordem hevalin. Herkesin beklentileri, umutları vardı O’nda ve borcunu ödemeliydi. İşte 1992 Ekimi’nde uluslararası bir komplo ve ittifakla, Güney Kürdistan’da TC güçleriyle beraber gerillalara yönelen ihanet çetesi, Mordem heval için intikam alma fırsatıydı. Yeni olmasına rağmen, yüreğindeki kin ve öfkesini namlunun ucuyla kusmak ve borcunu az da olsa hafifletmek için savaşın ön cephesine gitmeyi dayatıyordu. Hiçbir güç engelleyemiyor, durduramıyordu Mordem hevali. Ve sonuçta istemini kabullendirerek, yüreğini avucuna alıyor ve ihanete karşı ilk savaşımını Xanxûrkê’nin Lelikan tepesinde veriyordu. Herkes

bir öfkelenip bir savaşıırken, Mordem heval üç savaşıyordu. Ne de olsa herkesten ağırdı yükü. Kavrakça kavıyordu silahını yoldaşı gibi. Ve bastıkça tetiğı, kusuyordu tüm öfkesini. Az da olsa rahatlamış, yükünü hafifletmişti.

İhanet savaşından sonra, yapılan güç düzenlemesinde bir bölüklük güç içerisinde yer alarak Zağroslar’a doğru yola çıkıyordu Mordem heval. İskender’in ordularını dize getiren, zaman zaman gerillaya bile geçit vermeyen Zağroslar’ı en fırtınalı kış dönemlerinde aşmış, Zağroslar’a hükmetmişti Mordem heval. Bu zorlu yolculuğun yarısında bir an duraksayarak Zağroslar’ın zirvesine göz dikmiş ve “Ey yüce Zağros! Büyüyük İskender’e geçit vermeyerek alt ettin onu, ancak o çok güvendiğın fırtınalarını yenecek kadar güçlüdür irademiz” diyerek en zor anlarda bile gücünden, coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden moral kaynağı olmuştu yoldaşlara. Koskoca bir kışı Zağroslar’ın kucağında geçirmiş, tekrar Xan Kûrkê’ye dönerek bu sefer, 15 Ağustos Atılımı’nın ilk kurşunlarının sıkıldığı yerlerden biri olan Şemdinli’ye geçmişti.

Gittiğı her alanda zorluklarla boğuşuyor, zorlanıyor, didiniyor ancak yılmıyordu Mordem heval. Her zorluğu, ardından gelen güzellikleri bilerek yaşıyor ve mutlaka başarıyordu. Kürdistan’ın birçok alanını dolaşan ve doğa güzelliklerini bir edebiyatçı inceliğıyle dile getiren Mordem heval, canlılığı, üstün devrimci coşkusu ve gelişmeye açık yapısıyla dikkatleri üzerinde topluyordu.

Mordem hevalin gelişmeye aday olumlu özelliklerini göz önünde bulunduran ve değerlendiren eyalet yönetimi, Eylül 1994’te Mordem hevali Parti Parti Merkez Okulu’na göndermişti. Güneş ülkesi Kürdistan’a doğru, cennet yürüyüşüne çıkmadan önce Parti Merkez Okulu’nda on ay kalan Mordem heval,

bu sahaya gelişini kendisi açısından tarihi bir şans olarak değerlendirmiş, militanlaşmak için önderlik tarzının iyi kavranılıp uygulanması gerektiği gerçeğinden hareketle Parti Önderliği'ni hiç bir ayrıntıyı gözden kaçırmamaya çalışarak, an be an izlemişti. Her çözümlemeyi ilk günkü tempo ve heyecanla dinlemişti. Her çözümleme sonrası yeni bilgiler edinmenin, gelişmenin mutluluğuyla yaşamını örgütlemişti. Okul yaşamında özlü, dürüst ve içtenlikli bir katılımın sahibi olmuştu. Geçmişini tahlil etmede de müthiş bir keskinliği yakalamıştı. Çünkü Parti Önderliği'ni görmek O'nun saflara geldiği günden itibaren tek hayaliydi. Hatta bir defasında Parti Önderliği'ni rüyasında görmüş, her bir yoldaşına defalarca anlata anlata bitirememişti rüyasını. Ama artık ne

hayal, ne de rüyaydı. Gerçekti ve O, bunun bilinciyle yaşama, yoldaşlara yaklaşıp, Parti Önderliği'ni bütün gerçeğiyle kavramayı kendisine en büyük görev olarak belirlemiş ve kendisini çözmede en büyük silah olarak Parti Önderliği'nin çözümlemelerini esas almıştı. Parti Önderliği O'nu her diyaloga kaldırdığında; ilk kez karşısına çıkıyormuşçasına heyecan, coşku ve büyük bir canlılığı yaşıyordu. O'nun Parti Önderliği'ne bakışı, dikkatli izleyişi, Parti Önderliği'nin en küçük bir hareketini dahi dikkatle tahlil etmesi, tüm arkadaşların örnek aldığı bir özelliği olmuştur. Mordem hevalin bu coşkusunun, inancının, canlılığının kaynağı; O'nu gören herkes için bir merak konusuydu. Mordem heval toplumsal çelişkileri bir yönüyle görmüş, köleliğin derinliğini tam

anlamıyla bilince çıkardıktan sonra; büyük bir coşku ile saflara gelmiş bir gençti. Önderlik sahasında görmüş olduğu eğitim kendisinde var olan iddia, kararlılık, inanç ve güveni daha da güçlendirmişti. Bu inanç ve kararlılık O'nun moralinin motor gücü olmuştu. Önderlik sahasında, kendi deyimiyle, savaş gerekçesi yenilenmişti. Eskiden yalnızca Kürt halkı ve şehitler için savaştığını, ama bugün insanlığı yeniden kazanmak ve bunun büyük bir sevgi savaşımını vermek için yeniden karar kıldığını sık sık belirtiyordu. Hayalleri, rüyaları artık büyük sevgi savaşımını vermenin plan ve tasarılarıyla doluydu. Başarının sırrını bulmuştu. Parti Önderliği'ne gerçek bağlılığın yöntemini artık biliyordu ve bu bağlılığın, gerekleri yerine getirildiği oranda başarıya

yol açacağını çok iyi anlıyordu. Bunun için Önderliğe, halka ve yoldaşlara olan bağlılığı, özgür bir ülkeye duyduğu özlem, düşmana duyduğu kin, öfke ve intikam duyguları; O'nun coşkusuna coşku, mutluluğuna mutluluk katıyordu.

Artık hiçbir güç, hiçbir şekilde O'nu engelleyemezdi. Başkan APO, Mordem hevali her diyaloga kaldırdığında; "Seni neler engelleyebilir" diye sorar, O'nu her yönden hazırlamaya özen gösterirdi. Buna karşılık Mordem heval, çok heyecanlı ve net cevaplar vererek; "Başkanım, bir şanssızlık olmazsa başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve bunun gereklerini yerine getirebileceğim kadar güç aldığımı inanıyorum" derdi. Üstün bir kişilik savaşımı vermede ve millitanlaşmada amansız bir çaba harcıyordu. Bundan dolayı her yoldaşıyla tartışır, yardım alır, yardım verirdi. O'nun dünyasında her insana değer verme ve yoldaşı yüceltme esastı. Çünkü Başkan APO "insanları sevecek düzeye çıkarın" diyordu. Başkan APO'nun söylediği her sözü uygulamayı, her zaman esas alırdı. Kendi deyimiyle; "Başkan APO'nun her sözü, benim için vazgeçemeyeceğim bir emirdir. Bu emirleri belki mükemmel yerine getiremem, fakat yerine getirmek için mücadele edeceğim" derdi.

Mordem heval, "PKK'de her militanın ayrı bir dünyası olmamalı, dünyalarımızı birleştirmeliyiz" diyerek tüm yoldaşlarını her konuda kucaklamayı, düşüncesini onlarla paylaşmayı esas alırdı. Onları dinler, onlarla mutlu olur ve gerektiğinde üzüntülerini paylaşırdı. Ufkunu genişletmek için müthiş bir araştırma içine girer. Çabası, istemi, kararlılığı, alçakgönüllülüğü, samimi, içten, dürüst yaklaşım ve tavırlarıyla tüm yoldaşlarının gönlünde taht kurmuştu. Mordem denildiğinde yaşam hatırlanır olmuştu.

Mordem heval; "bir bireyin, bir

halkın, bir ulusun özgürlük derecesi kadına yaklaşımıyla ölçülür" ilkesinde hareketle, mücadele saflarındaki bayan yoldaşlara büyük saygı gösterirdi. Öncelikle geçmişte kadına düzen çerçevesinde baktığını bilince çıkararak, "Başkan APO'nun aşkın, sevginin çerçevesini çizmesi, devrimimizde gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu belirtmesi ve bunları ilke haline getirmesi beni çok etkilediği gibi, Kürdistan'da gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu öğrendim. Halbuki lise yıllarında en doğru sevginin ve aşkın benim olduğunu düşünüyordum. Ama gerçek aşkın ve sevginin nasıl olması gerektiğini yeni öğrendim. Benim o yıllarda yaşadığım duygular, sevgi ve aşk duyguları değildi. Seviyorum dediğim kişiyle hiçbir düşünce ortaklığı yoktu. Ben farklı dünyaların çocuğuydum, o farklı dünyaların. Ben mücadeleye duygusal da olsa sıcak bakıyordum, oysa o dıştıyordu. Ben ona değer veriyordum, o ise naz yapıyordu. Tabii ki ben yine de sevdiğimi söylüyorum. Şimdi anlıyorum ki, ben sadece onun tipini beğenmiş ve etkilenmiştim. Buna da sevgi demiş, aşk demiştim. Şuna inanıyorum ki, o zamanlar böyle bir ortam olmuş olsaydı onu sevmezdim. Ülke aşkı ve sevgisinin her şeyden önce geldiğini saflarda öğrendim. Ulusal Önderimiz "erkeğe kolay kız, kıza kolay erkek bulunmaz" diyor. İnanıyorum ki eskiden birbirlerini sevdiklerini sananlar PKK'yi tanıdıkça, gerçek aşkın ve sevginin kanunlarını öğrendikçe, aşk ve sevginin sandıkları gibi olmadığını, düzenin bir oyunu olduğunu anlayacaklar; büyük bir istek, coşku ve tutkuyla, doğru aşka ve sevgiye koşacaklar tıpkı benim gibi" diye duygularını dile getirirdi Mordem heval.

Günlük yaşamda, çalışmalarda, eğitimde, ilişkilerinde bayan olsun erkek olsun tüm yoldaşlarıyla alçak-

gönüllüce, samimi, içten, eşit ilişki ve yaklaşım tarzını sergilerdi. Artık gerçek aşkı ve sevgiyi tanımanın, onun büyük kavgasını vermenin coşkusu yüreğini kabartmıştı. "Bir an önce şirin ülkeme dönüp görevlerimin gereklerini yerine getirmek istiyorum" diyerek bu isteğini sürekli vurguluyordu. O'nun içindeki coşku ve hırs, O'nun ilişkilerine, yürüyüşüne, bakışına, konuşmasına, gülüşüne, bir bütünen tüm yaşamına yansımıştı. Mordem heval yürürken, konuşurken hatta bakarken, gülerken yoldaşlarına güven, inanç verir ve verdiği kadarıyla da onlardan bir şeyler öğrenir, onlardan alırdı.

Mordem heval, Parti Merkez Okulu'na 5. Kongre hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte gelmişti. Böyle tarihi, anlamlı bir süreci çok yakinen yaşıyordu. Savaş sorunlarını görmede, bilince çıkarmada üstün bir kavrama gücüne sahipti. Daha çok gelişip PKK yönetim sanatında yetkinleşerek, yeteneklerini harekete geçirmek için Parti Merkez Okulu'nda takım komutanlığı görevine getirilmişti. Komutanlık tarzında sürekli geçmiş pratiğini irdeleyerek, eksik yanlarını görüyor ve akademik okul tarzına uygun bir tarzı yakalamak için ısrarlı oluyordu. Doğru yöneticilik için Başkan APO'yu doğru kavramak gerektiğini biliyor ve bunun gereklerini yerine getirmek için çevresindeki yoldaşlara yardımcı oluyordu. Yeni gelen arkadaşlara hem yaşam için hem de derslerde Partiyi, Parti Önderliği'ni bıkmadan usanmadan anlatıyordu. Arkadaşların yaşama adapte olabilmesi için sürekli geçmiş yanlışlarını açarak doğrunun kavranılması için eğitim aracı yapıyordu. Fakat gelecekte kendisini ağır görevlerin beklediğini, her PKK kadrosu gibi döneme göre kendisini hazırlaması gerektiğini bilerek, her geçen gün daha çok hissederek kendisine yükleniyordu.

İkinci devrenin bitmesiyle kendi-

sini büyük bir coşkuyla ülkeye gitmeye hazırlarken, üçüncü devreyle yapılan düzenlemede Mordem heval Parti Merkez Okul yönetimine getirildi. Ülkeye duyduğu özlemle bu devreyi başarılı bir şekilde bitirip, hasreti olan Kürdistan dağlarında kavgaya girmek için devreye üstün sorumluluk ruhuyla yaklaştı. Büyük bir titizlik ve sabırla, çözüm gücü olabilecek düzeyde sorunlara yaklaştı. Yaşamda, yönetim çalışmalarında sürekli kolektif iradeyi esas alarak, kendisinin yetmez olduğu konularda Parti Önderliği'nden aldığı güçle arkadaşlarının güçlü yanlarını birleştirerek, çalışmaları bireysel değil, kolektif olmayı severek ve zevkle yürütürdü. Mordem heval komutanlığını yaptığı yoldaşlara ne görev gereği, ne de başka bir gereklilik olduğu için ilgilenmiyordu. İster komutan olsun, ister savaşçı insanlarla ilgilenmek konularında olsun, yoldaşlarıyla bütünleşmek O'nun PKK'de kazanmış olduğu kişilik özelliklerindendi. Yüksek tempo ve hızından hiçbir şey kaybetmeyecek, her geçen gün ülkeye bir daha dönmenin coşkusuyla hızına hız ka-

tıyor, her yeni gün, O'nun için yeni bir doğuş, yeni başlangıç oluyordu.

Yüreğinde büyük bir hırs, öfke ve tutkuyla bir an önce güneş ülkesine dönüp, cennet yürüyüşünü başarıyla tamamlamak istediğini belirterek, sabırsızlıkla bekliyordu. Başkan APO her giden devrenin ardından, ülkeye güçlü kadro aktarmak için yeni devreleri savaşın gelişim seyrine öncülük edecek düzeyde hazırlıyordu. Hele iktidarlaşma devresinde 5. Kongre sonrası Güney Kürdistan'da geliştirilecek devrimci operasyon için oluşturulacak Birinci Yıldırım Tugayı'nın öncü kadrolarını hazırlarken, her zamankinden daha hassas ve özenle yaklaşıyordu. Bu yeni bir hamle, devrimin kaderini değiştirecek bir atılımdır ve bu atılımın kadrolarının şahin vuruşlu, kartal bakışlı, düşmanı ateş gibi yakıcı olması gerekiyordu. Böyle bir dönemde ve uzun bir bekleyiş sonrasında Mordem hevalin ülkeye, savaşa, sevdasına dönüşü; O'ndaki sıcağın, hırsı, öfkeyi, mutluluğu, coşkuyu daha da güçlendiriyordu. Bir yandan artık ayları değil, günleri, saatleri sayıyor ve gidiş gü-

nünün yaklaşması O'na moral veriyorken, bir yandan da halk sevgisini, yoldaşlık sevgisini, insanlaşmayı, enternasyonalizmi; kısacası savaş gerekçesini kendisine yenileten Başkan APO'dan fiziki olarak ayrılmanın derin üzüntüsünü yaşıyordu. Bu üzüntünün bir coşku olduğunu ve Parti Önderliği'ni ülkede görmek için amansız savaşacağını, düşmana büyük intikam duygularıyla hücum edeceğini, gerçek anlamda birleşmenin ancak Başkan APO'nun tarzını, temposunu, üslubunu kavramak olduğunu belirterek, bu üzüntünün kendisini sürekli güçlü savaşımaya teşvik edeceğini vurguluyordu.

Mordem, savaşta yeni yaşamlar yaratmanın büyük iddia ve kararlılığı ile 18 Temmuz günü Parti Önderliği'nin huzurunda Parti Önderliği'nin istediği militan olacağına, O'nun karşısına bir dahaki sefere başarıların sahibi olarak çıkacağına, büyük sevgi savaşımında yoldaşlarına ve Parti Önderliği'nin uzun süredir kendisi için harcadığı emeğe layık olacağına dair söz verir. Yüksek coşkusu, canlılığı, başarıya azmi ve

inancıyla beraber gideceği gruba da öncülük görevini yerine getirir. Kaygısız, endişesiz, kendisine güvenerek görevinin ve dönemin ağırlığının bilinciyle Güneş ülkesi Kürdistan'a doğru bir grup yoldaşıyla birlikte, cennet yürüyüşünün ilk adımını atar. Başkan APO'dan aldığı güçle, sömürgeciliğin kurduğu ve ancak binlerce şehit kanı pahasına kaldırılan suni sınırları aşarak Güney Kürdistan'a geçer. Gittiği her yerde, sıcaklık ve girişkenliği, yaşama kaygısız katılımıyla büyük bir sempati kazanır. Güney'e geçişiyle birlikte, alanda savaşın kızgınlaşması Mordem heval için bulunmaz bir fırsat olur. Kızgın savaş ortamında bir ay onüç gün, gücünü son haddine kadar zorlayarak mevziden mevziye koşar. Mordem heval işbirlikçigerici güçlere karşı yapılan baskın eyleminde hücumla geçerken, mücadelede üstün katkılar sunacağı bir dönemde kör bir kurşunun acımasızca genç bedenine isabet etmesi sonucu şehitler kervanındaki onurlu

yerini alır.

Mordem heval, Başkan APO'nun elinde hücrelerine kadar yapılan yeni yaşamın yaratıcısı olarak yetişen yoldaşlar arasında, yeni sosyalist kişiliğin bir temsilcisi olarak aramızdan fizikmen ayrılır. Arkasında derin izler bırakarak cennete yürüyüşün kendisine yüklenen bölümünü, genç bedenini feda ederek başarıyla tamamlar.

Amacımız Mordem hevalin doğum günü ve tarihini, kaldığı yerleri, kısaca O'nun tarihini anlatmak değildi. Biz bu kısacık girişle, Mordem'in bizzat kendisini anlatmak istedik; yaşama olan tutku ve sevdasını, Mordem'in güzel dünyasını ve militanca savaşabilmek için Agitleşen kişiliğini anlatmak istedik. Bir grup arkadaş günlerce kafa kafaya verdik, tartıştık, tek tek düşündük. Mordem hevalle geçirdiğimiz günleri tekrar göz önüne getirdik. O günlere gittik, yaşadık, yokluğunun derin acısını hissettik.

Mordem yoldaş!

Seni anlatmaya çalışırken, kalemimizin mürekkepleri kuruyor, zaman zaman düşüncelerimiz beynimiz tarafından ya tutsak, ya sürgün edilirdi. Sözcükler boğazımızda düğümlendi. Çünkü seni anlatmak, seni kelimelere, sayfalara sığdırmak mümkün değil. Sen bir yaşıydın ve ancak yaşanılabilirdin. Bundan dolayı hakkını veremediğimiz için vicdan azabı içerisinde olduğumuzu da belirtmek gerekir.

Senin bıraktığın yerde, seni seven yoldaşlar olarak, şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirmek uğruna, büyük sevgi savaşında güçlü savaşacağımıza, çalışmalarımıza senin gibi Apocu ruhla yöneleceğimize, senin şehadetinden aldığımız güç, intikam duygusu, kin, öfke, sevgi ve tutkuyla donanarak, özgürlük savaşımında başarılı olacağımızı söz veriyoruz.

Anıları yolumuza ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Gurbetelli'ydi Vatanelli oldu

Kara-kuru bir kızdı. Adana'ya göçettiklerinin beşinci günü okula başladı. Daha ilk gün, annesinin beyaz patis-kadan diktığı yakalığının, arkadaşla-rınınkinden farklı olduğunu; özensiz dikilen soluk önlüğünün, yeni oku-lundundaki en yoksul önlük olduğu-nu görmüş ve anlamıştı.

Üçüncü sınıfa gidiyordu ve ol-dukça zekiymiş. Farklı olduğunu kısa sürede anladı. Konuşmalarının arası-na sokuşturduğu Kürtçe sözcüklerin, arkadaşları ve öğretmeni tarafından anlaşılamadığını gördükçe ayrılıklar, farklılıklar küçücük beyninde büyük dalgalanmalar yaratıyordu. (Oysa Ziverli Kör Şahin'le ne güzel anlaşı-yorlardı.)

Şehre göçmüş “yabancı çocuk” psikolojisine girmedi hiç. Derslerde herkesten önce söz alıyor, arkadaşla-rını da, öğretmenlerini de şaşırtıyor-du. Çok biliyor ve bildiklerini iyi an-latıyordu. Kısa sürede bu yeni dün-yaya da uyum sağladı.

Adana'nın görkemli bulvarları, kalabalıklar, dükkanlar, oyuncak be-bekler, ilk kez görülen rengarenk şe-kerler, arabalar... Küçük Gubet en çok kadınların açık-saçık giysilerine takılıyor. Bir an annesini ve kendisi-ni de bu giysiler içinde tasavvur edi-yor. Utanıyor, düşüncesi bile hoş gelmiyor O'na. Şehir yaşamının renkliliği ve zenginliği O'nu şaşırtı-yor. Ancak şaşkınlığı on gün kadar sürüyor.

On gün sonunda kara-kuru kız şehri çözüyor. Hem de on yıllık tec-rübesiyle.

Gurbetelli şehri tanıyıp anladıkça Palu'yu, Ziver Köyü'nü özlüyor ve arıyor. Hele Kospi (Akdağ) gözlerin-

de tutuyor. Adana'nın içinden geçen, küçük-beton kanallardan akan kirli suyu gördükçe Murat Suyu'nu arı-yor. Ziver'i dolana dolana geçen, sö-ğüt, kavak ve sazlıklarla sarmaş-do-laş Murat'ı özlüyor özlüyor...

Yüreğinin derinliklerindeki ince sızı onu hiç bırakmıyor. Gurbetelli, zaman zaman onu alıp Ziver'e, Mu-rat Suyu'nun kıyısına götüren bu acının yurt özlemi, yurt sevgisi oldu-ğunu bilmiyor henüz.

Alman devleti Leopard tankları üretiyor. Kara savaşlarında önemli bir rolü olan bu tanklardan Türkiye Cumhuriyeti'ne de uzun vadeli borç-laarla satıyor.

Ziver'den Adana'ya göçen bu ka-ra-kuru ama zeki kızı, KDP peşmer-gelerinin koordine ettiği, Türk asker-lerinin kullandığı alman yapımı Leo-pard tanklar vurdu.

Gurbetelli ortaokulda da zorlan-mıyor. Başarı sıralamalarında hep ilk sıralarda yer alıyor.

Palu'dan, Ziver'den, Kospi'den ayrılık uzadıkça Gurbetelli'nin yüre-ğindeki ince-derin sızı daha da de-rinleşiyor ve kalınlaşıyor. Çünkü za-man 'acıları azaltırken özlemleri bü-yütüyor.”

Gurbetelli, Ziverli Kör Şahin'i özlüyor. Kör Şahin'le hiçbir akraba-lıkları, kanbağı olmamasına rağmen, onun yüzü, duruşu, anlattıkları ve iç çekişleri aklından çıkmıyor. Onu yeniden ve daha sık hatırlıyor. En az Almanya'daki babası kadar onun da hasretini çekiyor. Gurbet'in babası Almanya'da işçidir ve o nedenle kendisine “Gurbetelli” adı uygun gö-rülmüştür.

Ziver'in uzun-soğuk kış gecelerinde, altmış yaşındaki Kör Şahin sık

Adı, soyadı: **Gurbetelli**

ERSÖZ

Kod adı: **Zozan, Zekiye, Zeynep**

Doğum yeri ve tarihi: **Ziver (Akbulut) köyü-Palu, 11 Temmuz 1965**

Mücadeleye katılış tarihi: **1987, Adana**

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1997, Sergelê-Zap**

sık evlerine geliyor. Onun eve geldiği günler küçük Gurbet bayram ediyor. Çünkü o, hem çok güzel kaval çalıyor, hem de “yaşanmış masallar” anlatıyor.

Gurbet ilk kez “biz Kürtler”, “Türkler”, “Kör Mısto”, “Seyit Rıza”, “Şex Sait” isimlerini onun söylencelerinde duyuyor.

Küçükük gözlerini bu altmışlık dervişten ayırmıyor. Onun anlattıkları karşısında kimi zaman dehşete düşüyor, korkuyor. Annesinin dizleri dibinde büzülüyor. İçi daralarak dinliyor Kör Şahin’i.

Gurbet o zamanlar Kör Şahin’in yenilmiş, onurlu bir asi olduğunu bilmiyor henüz.

Kör Şahin, Şex Sait isyanına bizzat katılmıştır. O nedenle Şex Sait’i anlatırken çok uzaklara dalıp gidiyor. Onların zulme karşı başkaldırılarını, kahramanlıklarını, yaşadıkları ihanetleri anlatıyor anlatıyor... Kürtlerin hiç bitmeyen umutlarını iç çeke çeke anlatırken, şalvarının cebinden eksik etmediği bembeyaz

mendili ile her iki gözünü siliyor.

Yenilmiş yaşlı Kürt isyancı Gurbetelli’ye tarih ve savaş dersleri veriyor. Şex Sait ordusuna katıldığı günü ve daha sonrasını.

“Şex Sait Palu’dan ulak gönderdi. Ulak, Şex’in mesajını taşıyordu. Bugünkü gibi hatırımda. Dünyalar yakışıklısı bir gençti. Uzun, filinta gibi. Alnında ve dudağının kıyısında siyah benler vardı. Kulağının arkasına doğru taradığı uzun saçları, keklik kanadı gibiydi. Siyah bir şalvarı ve yeleği, beyaz bir gömleği vardı. Yeleğinin cebinde köstekli saati, sağ kalçasının üstünde parlak kabız bir tabancası vardı. Ayağına, diz altına varan siyah deriden yapılmış bir çizme geçirmişti.”

(Köyün gençlerinden dokuzu Murat Suyu’nun kenarında heyecan ve coşku içinde Şex Sait’in talimatını dinlemektedirler. Kör Şahin, namrudan dolma çiftesi ve dededen kalma palası ile emre amade bir isyancıdır artık. Arkadaşlarının tamamı çocukluk, gençlik tanıdıklarıdır. On-

lara da, kendisine de güvenir. Çoğunun bıyığı terlememiştir henüz. Birbirlerine bakıp gülümsemektedirler.)

Ulak, Şex Sait’in mesajını okumaya başlar: “Türk devleti bize, Kürtlere karşı büyük oyunlar tezgahlamaktadır. Askeri güçlerini Diyarbakır, Harput, Palu ve Genç yönünde takviye etmektedirler. Yakın bir tarihte bize saldırımları kuvvetle muhtemeldir. Vatanımız, namusumuz ve hürriyetimiz büyük bir tehlike ve tehdit altındadır. Namusu, vicdanı ve şerefi olan hiçbir Kürt bu saldırılara karşı sessiz kalmaz. Gün Kürtlük, mertlik ve yiğitlik günüdür! Eli silah tutan herkes yanımızda yerini almalıdır.” (Ulak mesajı okurken, bir elindeki kağıda, bir de kendisini dikkatle dinleyen gençlerin gözlerinin içine bakmaktadır. Arada bir tabancasını düzeltmektedir.)

Kör Şahin bu isyanı iç çeke çeke, bazen ağlayarak anlatır. Dağlarda geçirilen günler... Açlık, soğuk, umutsuzluk bir parçası olur onların. Gurbet dikkatle dinliyor anlattıkları-

nı. Bir yandan da annesini izliyor. (Annesi, gecenin ilerleyen saatlerinde külleri karıştırılmaktadır. Soğuyan küllerin arasından tektük kıvılcımlar çıktığında oda aydınlanmaktadır.)

İşyan başladı-ğında herkes umutludur. Türk ordusunun yenilgiye uğratılacağı konusunda kimsenin kuşkuşu yoktur. Öyle ki Şex Sait kuvvetleri Elazığ'ı Palu'yu, Diyarbakır'ı

ve Genç'i düşürdüklerinde Kör Şahin, nişanlısı Zahide ile evlenecektir. (Şahin o zaman kör değildir.)

Kör Şahin iç çeke çeke anlatır. Sonra bilinen son. İhanetler ve birleşememe... Yenilgi ve esaret.

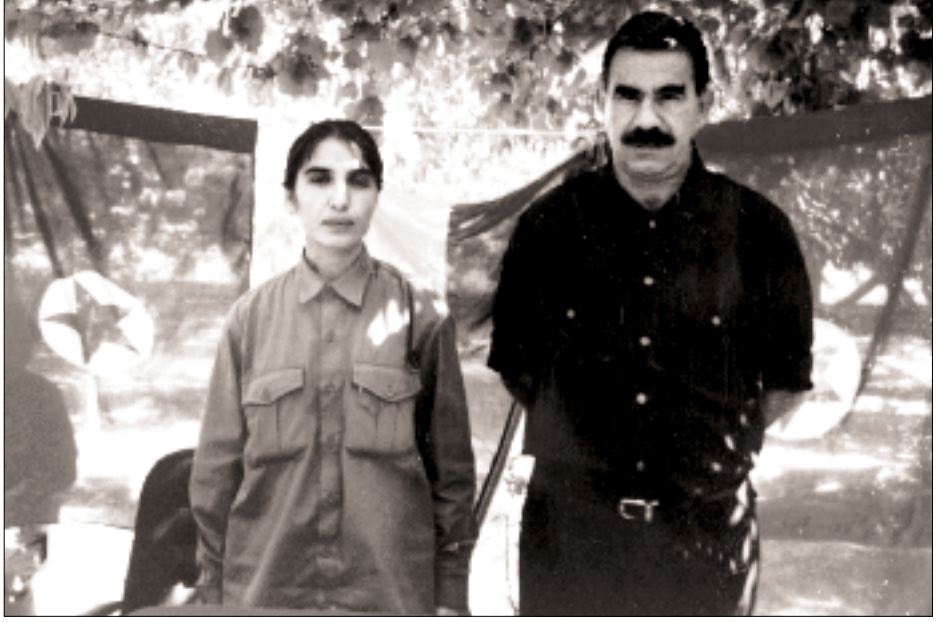
Küçük Gurbet Diyarbakır Surları'nın altındaki onlarca darağacını anlamaz önce. Sonra dik, mağrur ama yenik bedenleri ile Şex Sait ve diğer isyancılar görünür. (Kör Şahin bu bölümü anlatırken dağdan inen kurtların köye yaklaştıkları, köpeklerin havlamalarından anlaşılmaktadır.) Gurbet'in yüreği, daralır. Şex Sait'in söylediklerini anlamaya çalışır. Şex Sait asılmadan önceki ve onurlu yaşamının son sözlerini söylemiştir: "Kürt halkının bir gün mutlaka kazanacağına inanıyorum. Biz yenildik, ancak torunlarımız intikamımızı alacak." Zaman 15 Şubat 1925'tir.

Gurbet Kör Şahin'e sokuluyor ve soruyor:

- Torun ne demek?

Kör Şahin sevgi ile gülümsüyor. Sıcak ve sevecen bir ses tonu ile yanıtıyor Gurbeti:

-Sensin yavrum diyor ve anlatmaya devam ediyor: "Yenilgiden

sonra altı ay dağlarda kaldım. Türk askerleri dağ taş bizi arıyorlardı. Elazığ, Palu, Bingöl ve Genç arasında gidip geldim. Köye döndüğümde genç arkadaşlarımdan hiç kimse yoktu. Çünkü tamamını öldürmüşlerdi. Zahide'nin de kaybolduğu söyleniyordu. Hepsi köyümüzün gençleriydi, çocukluk arkadaşlarımdı. İşyan günlerinde omuz omuzaydık ve umutluyduk. Savaşık hem de ölümüne... Şeyhimizin yakalanma haberi geldiğinde bir birimize sarılıp ağladık. Artık çaresizdik ve yenilmiştik."

Gurbetelli işyan masallarını dinledikçe heyecanlanıyor. O da giriyor bu öykülerin içine. Kör Şahin'le beraber O da savaşıyor kötü adamlara karşı.

Kör Şahin, Seyit Rıza'nın kahramanlıklarını, Bese'yi anlattıkça Gurbetelli'nin yüreği ağzına geliyor. Seviniyor, uçacak gibi oluyor. Sonra bir kez daha ihanetler ve yenilgi sahnesi... Kör Şahin sağlam gözünden akan yaşlara engel olamıyor. (Dağlardan inen aç kurtlar Murat Suyu'nun kıyısından dolanıyorlar Ziver'in etrafında. Ziver'in köpekleri telaşla havlamaktadırlar.)

Kör Şahin ve Gurbet, ikisi de el ele Elazığ Buğday Pazarı'na gidiyorlar. Tarih 18 Kasım 1937'dir. O gün hava güneşli, gökyüzü atlas gibidir.

Seyit Rıza, oğlu Reşit Hüseyin, Yusufan Aşireti'nden Kamber, Kureyşan Aşireti'nden Hüseyin Ali ağalar arkadan elleri bağlı, tek sıra dizilirken, kendileri çin hazırlanan onbir idam sehпасının karşısına. Hükümet yetkilisi idam fermanını okur: "Memleketimizin bu müstesna parçasında siz bir avuç asi, Kürtlük meselesinden bahisle teşkilatlanarak cumhuriyetimize karşı bir işyan başlattınız. Bu işyan, memleketimizi bölme gayesinde idi. Çok şükür ki askeri kuvvetlerimiz, bu belayı bertaraf ederek ezmişlerdir."

Önce Seyit Rıza'nın oğlunu asarak kendisine seyrettirirler. (Seyit Rıza ve onbirler büyük bir sükunet ve soğukkanlılık içinde, dikbaşlı, çevredeki insanları izlemektedirler. Yüzlerinde en küçük bir korku veya pişmanlık belirtisi yoktur.)

Gurbet korku ile Kör Şahin'e sokulur. O da kocaman ve sıcak elleri ile Gurbet'in elini sıkır.

Gurbetelli, Seyit Rıza'nın son sözlerini kelimesi kelimesine kayde-

der küçüçük beynine. Ak sakallı, mağrur komutan tok bir sesle haykırır: “Zulümdür! Bu yaptığınız zulümdür! Bugün idam edileceğiz. Ama inanıyorum ecdadımız bir gün mutlaka hesabını soracak sizden. Ve bu nedenle gönül rahatlığı ile hayata veda ediyorum.” (Seyit Rıza dimdik yürüyor idam sehпасına. Yüzü örtülü cellat davranmadan, bir tekme ile yıkıyor tabureyi.)

Bu nedenle Gurbetelli Elazığ’ı sevmiyor. O tarihten sonra kendisine sorulan yüzlerce “nerelisin?” sorusuna ya “Bingöllü” ya da “Paluluyum” yanıtı verdi.

Gurbetelli ile Kör Şahin acılar içinde Ziver’e döndüler. Yolda Gurbet Kör Şahin’e bir soru sordu:

-Ecdat nedir?

Kör Şahin sevgi ile gülümsedi. Yumuşak ve güven dolu bir sevecenlikle:

- Sensin yavrum dedi.

(Köpeklerin canhıraş havlamalarından, aç kurtların Ziver’e girdikleri anlaşılmaktadır.)

Kör Şahin, Rus askerlerinden kalma kalın kaputunun cebinden kavalını çıkıyor. Önce hareketli bir melodi ile bir giriş yapıyor. Ardından derin bir hüznün melodileri... Kaval adeta ağlıyor. Gurbet daha fazla dayanamıyor, anasının dizinde uyuyor.

Bir gün Ziverlilerden biri bir soru sordu Kör Şahin’e.

Dedi ki:

- Sen neden evlenmedin?

Kör Şahin gözlerini karşıdaki duvara çevirdi. Çok uzaklara bakıyordu. Duvarın dışındaki her şeyi görüyordu, çünkü bakışları duvarı dele-

cek kudretteydi... Derin bir hüznün çizgileri kapladı yüzünü.

Acı bir tebessümle yanıtladı soruyu:

“Birlikte savaştığım arkadaşlarımdan hiçbiri geriye dönmedi. Oysa isyan başlarken söz vermiştik birbirimize. ‘Ölse de kalsak da beraberriz’ diye. Onların da geleceğe ilişkin güzel hülyaları vardı, umutları vardı. Düşman hepsini tuz-buz etti. Düşmana gücüm yetmezdi biliyordum ama kendi nefsimi hükmettim. Ve arkadaşlarıma ihanet etmedim.”

Gurbetelli bu ilk öğretmenini hiç unutmadı. Onun derin konuşmalarını, iç çekişlerini, bembeyaz mendili ile

gözyaşlarını silmesini ve kavalı ile ağıtlar yakmasını unutmadı. İlk felsefe düşüncelerini bu bilgeden aldı.

Almanya’nın ürettiği Leopard tanklar saatte 90 kilometre hız yapıyor.

Gurbetelli’yi KDP’li peşmergelelerin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı Leopard tanklar vurdu.

Gurbetelli Çukurova Üniversitesi Kimya Fakültesi’ne rahatlıkla girdi. O, yeryüzündeki elementleri, bileşikleri, eriyikleri, gazları, metalleri hem merak ediyor, hem de onlarla meşgul olmayı seviyordu.

Üniversite yılları fırtınalı yıllardı.

Kürdistan’ın dört bir yanından gelen Kürt gençleri yoğun bir biçimde Kürtleri ve Kürdistan’ı tartışıyorlardı. Gurbetelli onların arasındaydı. Beşikçi Hoca’nın tüm kitaplarını bir çırpıda okuyordu. Okudukça hem şaşkınlığı hem kını artıyordu.

Hem özgürlük, hem düşman, ikisi de çırlıçıplak orta yerdeydi. “Kör Şahin’in uzun kış gecelerinde anlattığı tüm masalları Beşikçi Hoca bilim yöntemi ile birer birer doğruluyor, gözler önüne seriyordu.

Okulu birincilikle bitirdiğinde kürsü başkanı O’nu üniversitedeki kimya bölümü asistanlığına önerdi. Yapılan yazılı ve sözlü sınavları ka-

zanan Gurbet artık üniversitede öğretim görevli-siydi.

Bu durum, düzen sınırları içinde, düzen kadınının uğrun-da çok şeyleri feda ettiği halde ulaşamadığı cazip ve popüler bir statüydü. Gurbetelli’nin önünde doktorkluk, doçentlik ve profesörlük gibi

kariyerler, ayrıcalıkların yolu açılmıştı. Ancak Gurbet, sahte hizmetlerin aydınlatığı bu karanlık labirente girmemi.

Onun yüreği ve beyni özgürlük yolculuğu için çarpıyordu.

Gurbet okulda en çok laboratuvarı seviyordu. Maddenin sonsuz devinimini, duyarlılıklarını, değişim ve tepkilerini büyük bir merakla izliyor, bilinmezlikleri çözmeye çalışıyordu. İşte yine böyle bir gün kürsü başkanı, O’nun üniversitedeki hocası, O’na: “Senin laboratuvarı bu kadar sevmen bilimadamı olman için ilk koşul. Ancak unutmamalısın ki öğrendiklerini başkaları ile paylaşma-

dıktan sonra hiçbir anlamı olmaz.”

Gurbetelli bu sözleri basite almadı. Düzen üniversitesinde bir düzen adamının söylediği doğruları yaşamı boyunca hiç unutmadı.

Alman devleti, satışlar dışında, Türk devletine çeşitli silahlar ve Leopard tanklar hibe ediyor.

Alman yapımı Leopard tanklar, paletleri üzerinde veya paletleri ile birlikte, yüz seksen derece kendi eksenini etrafında dönebiliyor.

Üniversiteli araştırma görevlisi Gurbet'i, KDP'li peşmergelerin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı tanklar vurdu.

Ortada bir halkın zamanasına uğratılmış tarihi, alacakları, küllenen hakları ve sorulacak büyük bir hesabı vardı.

Gurbetelli insandı, Kürttü ve kadındı. En çok da O'nun alacakları vardı.

Kürdistan özgürlük mücadelesinin uzak bir izleyeni, sıradan bir sempatizanı olmak yerine, özgür bir

O'nunla Malatya Cezaevi'nde küçük bir odada karşılaştım ilk kez. Kilim desenli kazağı, kot pantolonu, kısa kesilmiş saçları ve çatık kaşları ile son derece ciddi duruyordu. Genç yüzünde yaşlı çizgiler, alnında derin kırışık-

Devrimci tutsak Gurbet'i, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman yapımı Leopard tanklar vurdu.

1993 yılında yayınına bir süre ara veren günlük Özgür Gündem gazetesinin yeniden çıkma hazırlıkları sürüyor. Yeni yayın kurulu ve yeni yapılandırma hazırlıkları tamamlanıyor.

Kısa sürede gazetenin iskeleti oluşuyor. Üç aylık hazırlıklar belli bir düzeye kavuşuyor. Gurbetelli yeni gazetenin genel yayın yönetmeni oluyor.

Gazete bir fabrika gibi, cıvıl cıvıl. Onsekiz, yirmi, yirmibir yaşındaki gençler büyük bir coşku ile koşuşturuyorlar. (Bu gencecik delikanlılar ve kızlar daha sonra katledilenler. Adları Ferhattı, Nazımdı, Ayseldi, Safetti, Ersindi, Adnandı, Orhandı ve daha onlarcaydılar.)

Gurbet Türkiye'deki tüm dürüst, namuslu, vicdan sahibi aydınların yeni gazetede yazmasından yana. Bunun için uğraşıyor, görüşmeler yapıyordu. (Çünkü Türkiye'nin koyu karanlığında bunlar bir avuç aydınlıktılar.

Umuttular, kardeş-

liktiler, dostluklular ve barıştılar. Adları Haluk Gergerdir, Ragıp Durandır, Yalçın Küçüktür, Ertuğrul Kürkçüdür, Ragıp Zarakoludur, Murathan Mungandır, Sungur Savardır, Ercan Kanardır, İlkay Akkayadır, Ferhat Tunçtur, Akın Birdaldır ve diğerleridir.)

Tüm çalışanlarda bir coşku, bir heyecan... Herkes koşuşturuyor. Gazetenin sayfa düzeni, logosu, maketleri hazırlanıyor. Sayfa editörleri ve

kadın olarak bu yürüşte onurlu bir “yolcu” olmaya karar verdi.

Çukurova'daydı, halkının içinde. Kör Şahin'in yıllar önce anlattıklarını yeni bir dille anlatıyor, anlatıyordu... Onlar artık masal olmaktan çıkmış, yakıcı gerçekler olarak halkın huzuruna çıkıyordu.

O ateşle oynuyordu. Hırsız, katil ve ırz düşmanlarından hesap istiyordu. Yakalandı, işkencelerden sonra tutuklandı ve Malatya Cezaevi'ne hapsedildi. (Ya da onlar Gurbet'i tutukladıklarını sandılar.)

lıklar vardı. Endi-

şeli bir ses tonu ile “... bunlar çok tutarlar mı?” diye sordu. Bu soruya ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Keşke deseydim ki, onlar tutamaz seni, sen efsunlusun. Görüntünle aldatırken onları, gerçeğinle bir hançer gibi saplanır durursun “hırsız, katil ve ırz düşmanları”nın yüreğine.

Alman yapımı Leopard tanklar atmış derece eğimli yokuşları tırmanabiliyor. Suyun altında dört metreye kadar çalışabiliyor.

sayfa sekreterleri saptanıyor. Prova gazetesinin ilk sayısı değerlendiriliyor.

Gazetenin imtiyaz sahibi Yaşar Kaya tüm çalışanlara hitaben yaptığı konuşmada gazetesinin fonksiyonlarını ve önemini, Kürtlerin de -ne mutlu ki- kendi günlük gazetelerini çıkardıklarını belirtiyor. İlaveten bu devleti iyi tanıdığını; böylesi bir gazeteye tahammül edemeyeceklerini belirtiyor.

Konuşmasını "...Finişi belli olmayan ama onurlu bir maraton koşuyoruz." sözleri ile tamamlıyor.

Gurbet bu konuşmaları hiç unutmuyor.

Gazetenin çıkış reklamında "gerçekler karanlıkta kalmayacak" sloganı kullanılıyordu. Öyle de oldu. Haberleri yorumları ve resimleri ile ceberrut devlet teşhir edildi. Özgür Gündem yalan kalelerini bir bir yıkan asi bir sesti, aykırıydı. Ve haykırıyordu.

Her güzelliğin, her doğrunun, her yiğitliğin bir bedeli vardı. Ve gerçek uğruna bu bedel ödenmeliydi. Onlarca arkadaşımız katledildi. (Katillerin tamamı kıravatlı ve üniformalı idi. Tümü bakan, vali ve emniyet müdürüydüler. Ve insan kılığındaydılar.)

Gazetenin dağıtımı engelleniyor, muhabir ve çalışanları bir bir gözaltına alınarak tutuklanıyordu.

Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi, Musa Anter ve Basın Şehitleri Ödülü Töreni'ne gelmişti. Kendisine gazete üzerindeki korkunç baskıları anlatarak, Basın Konseyi'ne yapılan başvuruların sonuçsuz kaldığını belirttik. Oktay Ekşi çok kısa konuştu. Dedi ki: "Çocuklar gazetenizi izliyorum, anlattıklarınızı da biliyorum. Ancak siz devleti hiç anlamamışsınız."

Konuşma bitti. Gurbet "Adamın ne demek istediğini anladın mı?" diye sordu. "Çok iyi anladığımı" belirttim.

Basın Konseyi Başkanı, devletin bizim arkadaşlarımızı öldürme hakkı

olduğunu anlatmak istiyordu.

Gurbet bu sözleri de hiç unutmadı. (Zalimin zulmü varsa, yoksulun da ahı yetmezdi. Yiğitçe bir kavga çirkinliklerin, kahpeliklerin kapısına kilit olabilirdi.)

Sultanahmet'teki Yeşilev'de bir sohbet. Büyük yazar Yaşar Kemal'le aradabir yaptığımız görüşmelerden biri... Yaşar Kemal'in kahkahaları çınlatıyor ortalığı. Adana ağzıyla ve çok rahat konuşuyor. Gurbetelli'yi baştan aşağı süzüyor. Bir saatlik görüşme sözleşmemiz (her seferinde bir saatliğine sözleşiyoruz, ama her görüşmemiz en az dört saat sürüyordu), uzadıkça uzuyor. Gurbet, ona "Yaşar abi" diyor. O da "karakız" diyor. ".. bir kadın, hem de Kürtlerin çıkardığı bir gazetede yayın yönetmenliği yapıyor. Belli ki Kürtler artık eski Kürtler değil" diyor Yaşar Kemal. Gurbetelli bu sözlerin Kürt tarihinin köklü bir eleştirisi ve aynı zamanda umut vaadeden vurgularına sahip bulunduğunu belirtiyor. Gurbet Kürt kadınının ve Kürt ulusunun yaşadığı altüst oluşu sakın sakın anlatıyor. Diyor ki büyük yazar; "Musa Anter dostumdu, çok yakın arkadaşım, onun rüyaları gerçekleşiyor, bu duruma sevinyorum" kalkıyoruz. Karşılıklı birbirimizle "görüşürüz" diyoruz. (Yaşar Kemal 'karakızı' hatırlıyor mu hala? Onu Alman yapımı Leopard tankların vurduğunu duydu mu acep?)

Alman devleti, Türkiye Cumhuriyeti'nin Avrupa Topluluğu'na katılmasına karşı çıkıyor. Gerekçe olarak da TC'nin, Kürt sorununu çözmemesini gösteriyor.

Ama Alman devleti, ürettiği Leopard tankları Türkiye'ye hibe etmeye devam ediyor. Bu tanklar Kürt halkına karşı kullanılıyordu.

Özgür Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Gurbetelli'yi KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı Alman

yapımı Leopord tankları vurdu.

Yirmiye aşkın cinayetler, elli ci-varında tutuklama ve yüzleri aşan dava sonucu devlet, Özgür Gündem'i kapattı. Kürtler, düzenin yasaları içinde ve o sınırlarda dahi yasadışı ilan ediliyordu.

Türk devletin faşist realitesini daha fazla zorlamanın gereği yoktu. Zaten bir şey de değişmezdi. Gurbetelli'nin kafası karışık değildi.

Kararını verdi ve çekip gitti...

Savaş giderek kızışıyordu. O, Akademi'ye gitti. Eğitimini tamamladı. Bir yandan savaş büyüyordu, diğer yandan kadın ordulaşması ve YAJK çalışmaları geliyordu. Bu oluşumda da mutlaka yerini almalı, çalışmalara katılmayıldı. Gurbet okudu, yazdı, tartıştı, eleştirdi, eleştirildi...

Gurbet Ortadoğu'nun en sıcak demircisine örse oturdu, dövüldü. Ona su verildi ve çelikleşti.

Ülkeye dönüş zamanıydı.

Özgürlük mücadelesinin başlangıcından onyediyıl sonra, 1995'in başka bir onbeş Ağustos'unda Gurbet ülkeye dönüş heyecanı içindeydi.

"Parti Önderliği'ne, devrim şehitlerine, Kürdistan halkına ve dünya ilerici insanlığı'na söz verme töreninde Ulusal Önder O'na; "... Senin anlama, kavrama sorunun yok. Başarmaman, büyümemen için öyle ciddi engellerin de bulunmuyor. Şimdiye kadar Gurbetelli'ydin, bundan sonra Vatanelli olmak yaraşır" demişti.

Gurbet, Bilge Komutan'ın bu sözlerini hiç unutmadı.

Gurbet, hasrete, yüreğinin derinliklerindeki ince-derin son vermeye gidiyordu. Kör Şahin'in, çocukluğunda ona anlattığı acımasız düşmanlarına vurmaya gidiyordu. Yüreği Kospi'nin zirvelerinden Murat Suyu'nu doya doya seyretmenin heyecanı ile çarpıyordu.

Alman devleti, Avrupa Topluluğu'na Türkiye'yi kabul için, TC'nin Kürt sorununu çözmesini istiyor. Öte

yandan Türkiye'ye 3 milyon mark tutarındaki Leopard tanklarından hibe ediyor. Bunun anlamı, "Kürt sorununu çöz de nasıl çözersen çöz"dür. Almanya çekincelerini, "Kürtlerin doğal-meşru ve insan haklarını istediği için değil, istikrarsız hali ile Avrupa Topluluğu'nu da rahatsız edeceği için istikrarsızlığı çözmesini istiyor.

Kadın ordulaşmasının yiğit komutanı Gurbet'i, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı, Alman yapımı Leopard tanklar vurdu.

Gurbetelli ile son kez şehit düştüğü gün karşılaştık. Akşama kadar koyu bir sohbetin içine girdik. Son Güney savaşını, basın faaliyetlerini, şehit yoldaşları ve kadın özgürleşmesini anlatıyordu. O'nu hiç bu kadar sevinçli, heyecanlı ve coşkulu görmemiştim.

Son çaylarımızı içtikten sonra, güçlü bir tokalaşma ile vedalaştık. İkimiz aynı anda "görüştük" dedik. Bütün vedalaşmalarda birbirimizde böyle sözler söylüyoruz. Oysa bütün vedalaşmalarda bir meçhul saklıdır. Bu kirli, bu haksız ve Kürt halkına dayatılan savaşta onlarca insanla imkansız ayrılıklar yaşadık.

Alman devleti, Leopard tankların üretimine devam ediyor ve bu tanklardan bir kısmını Türkiye'ye bedava veriyor.

Alman yapımı Leopard tanklarının yüreği yok.

Gurbetelli'nin kocaman ve tertemiz bir yüreği var. Sevgili Yoldaşım Gurbet'i, KDP peşmergelerinin koordine ettiği, Türk askerlerinin kullandığı, Alman yapımı Leopard tanklar vurdu.

Sevgili Gurbet; sevgili yoldaşım: Bu bir anı yazısı değil. Bu bir haber.

"5 N-K" kuralının tüm öğelerini içeriyor. İlk baskıya yetiştirmeye çalışacağız. Yurdusev, başlığımı beğendi. Gültan biraz kısaltmamı istiyor. Ebru, Mahmut ve diğer editörler Kalaşnikoflu ve kipatlı bir fotoğrafını arıyorlar. Ali Rıza, 'acele edin, hatları kaçırmayın' diyor. Yaşar Kaya'nın gözleri dolu dolu, "bu kaçınıcı?" diyor. Dokunsan ağlayacak, bahane (!) arıyor.

Sen de masanda oturmuş gülerek bizi izliyorsun. İlk baskıyı yetiştirdik mi, hep birlikte Ali abinin taze dem çayını yudumlayacağız.

Biliyorum o ağız dolusu gülücüğüne; "şakaydı tüm bunlar, özgür kadın, devrimci bir insan ölür mü hiç?" diye soracaksın.

*Mücadele arkadaşları adına
Ferda Çetin
Zap-Metina*

Ve ben

*çocuğumun toprak.
GÜNEŞ'le doğdum.
ondan bir zerrecik diyorum.
Ya da ondan ufak
bulunmayan bir parça.*

Merhaba Meryem Ana

1963 yılında Malatya'ya bağlı Akçadağ ilçesinin Kürecik nahiyesine bağlı Harunuşağı köyünde dünyaya gelir. İlkokulu köyünde, orta ve lise öğrenimini Antep'te bitirir. Daha sonra Ankara Dil-Tarih Coğrafya Fakültesi'nde 1980-85 arası okur ve psikolog olarak eğitimini tamamlar. Bir süre Muş Devlet Hastanesi'nde psikolog olarak çalışır.

80 öncesi PKK'ye yardım ve yakınlık yaptığı gerekçesiyle gözaltına alınır. 81-82 yıllarında iki kez sömürgecilere tutsak düşer. 1986 yılında sonuçlanan davası neticesinde görevi başında tutuklanarak 5 yıl hapis cezasına mahkum olur. Antep Cezaevi'nde toplam 20 ay tutsak kalır. 91 yılında eşi ve kızı Şilan'la yurtdışına çıkar. 1992 yılında 100 bin Kürdistanlının oyuyla KUM (Kürdistan Ulusal Meclisi) Avrupa Parlamenti olur. 1993 yılının başlarında ülkeye sıcak mücadele alanına döner.

Merhaba yüreğini ve beynini ülke sevgisi, insanlık sevgisiyle bütünleştiren yiğit Kürt kadını, merhaba.

Şahadet haberin geldiğinde önce inanmadık. Daha bir hafta olmamıştı kızına yazıp da gönderdiğin buram buram özgürlük kokan, sevda yüklü mektuplarını okuyalı. O kadar canlıydı ki, bir türlü bedeninin; Kürdistan'ın dağları gibi yüce, nehirlerince çağlayan, yeşilliklerince kırmızımsı, alı, moru çiçekleri gibi taze, uçan kuşların kanatları gibi sınırsız, sade ve yalnızca kendi olan ruhundan ayrıldığına bir türlü inanmadık. Seni mektuplarından daha iyi tanıdık, daha çok sevdik.

1992 yılında KUM (Kürdistan Ulusal Meclisi) seçimlerinde, 700 Kürdistanlının açlık grevine gittiği

Brüksel sürecinde gösterdiğin kararlılığı, ülke ile bütünleşmede de tereddütsüz uyguladın. Avrupa'da yaşayan 100 bin Kürdistanlının oylarıyla seçildiğin makama yaraşır bir mücadele sergiledin. Kadın ordulaşmasına katkılarını seni Kürdistanlılaştıran eyleminin bir göstergesi oldu. Doğallığın, evrenselliğin ve katıksız, yapmacıksız sevgi dolu kişiliğin seni ülkene çekti. Sevmek, insanı sevmek, kızını ana yüreği ile en yüceliklerde sevmek ancak ona özgür bir vatan sunmakla mümkündür dedin. Önderliğe olan inancın, yoldaşlarına olan derin sevgin ve partili yaşamı kendi kişiliğinle bütünlemeye öylesine zorlamasız ve tabi ki, hiçbir güç seni böylesine yüce amaçlarla kucakladığın topraklarından koparamazdı.

Seni özgür iradenle Kürdistan'a gönderen, Avrupa'da yaşayan Kürdistanlıların 5 yıl sıcak mücadele yıllarını yansıtan, sevgi dolu mektuplarını okumaya ve seninle bir kez daha gurur duymaya hakları var. Sevgili küçük arkadaşım (kızın) Şilan, şahadetinin ardından çok metanetli çıktın. Hatta mektuplarını gazetemizde yayınlamak için yaptığımız girişimlere de yardımcı oldu. Eşin sana olan derin sevgisini inançlarına olan bağlılığına, gösterdiği saygı ile bütünleştirerek sürdüreceğini söyledi. Özgürlük savaşının emektarı değerli annenin senden önce aramızdan ayrılışını belki duymadın, ama baban ve kardeşlerin bunca acıyı bal eylediler. Tam istediğin gibi. Kürdistan sağ olsun dediler. Kutsal şahadetinin ardından sana söz veriyoruz ki, bütünleştirdiğin Kürdistan toprağını emperyalist soygunculara yar etmeyeceğiz.

“Arkadaşlığına doyamadığım küçük arkadaşım,

Adı, soyadı: **Meryem (Hazar) ÇOLAK**

Kod adı: **Meryem**

Doğum yeri ve tarihi: **Akçadağ, 1963**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1997, Begova/ Haftanin**

Sana birkaç gerilla arkadaşın şiirlerini yazıyorum. Kendi şiirlerim de var ama, bazen gerilla aynı duyguları, aynı şeyleri hissediyor, biri diğerini tamamlar. Bu anlamda yoldaşlarımızın duyguları benim duygularımdır, iyi dinle, güzel oku.

Sen ki
Birlirsin kır çiçeklerini
Hangi rüzgar dağıtırsa
dağıtsın
Düşükleri yerde yeniden
çoğalırlar
Taşlara taşça sorarlar
baharı
Koysam sığmazlar saksılara
Yağmurun hüznüyle kapanır
Baharın sevinciyle açılırlar
Ve bir gün
Güneşin suları öptüğü zaman
Özgürlük renginde
yeniden açılırlar.

Sana olan sevgim içimde büyüdü, hiçbir zaman “Şılan”ın yanında olsam demedim. Gerçekten orada olmak istedim. Ama şunu hep söyledim. “Benim gördüğüm, yaşadığım, içime coşku, mutluluk dolduran tüm bu güzellikleri keşke Şılan da görebilseydi.” Ya da güçlü bir edebiyatım olsaydı da sana tüm güzellikleri yazabilseydim.

Gözünü güzelden alamamak hem de tam da Gare’deki Xezar suyu için söylenmiş. Rengi ne yeşil ne mavi, ne de ikisinin karışımıdır. Apayrı renk. Yanından geçerken ayakların gider, gözlerin Xezar suyunun renginin zaman zaman beyaz köpükleriyle bir merdiveni andıran akışına takılır kalır. İstisnasız Xezar suyunun yanından geçen her insan bu duyguları yaşar. Kürdistan muhteşem, Kürdistan güzellikler ülkesi, uğruna ölmek bile azdır. Görüyorsun ki, gözle görülen güzellikleri bile sana ifade edemiyorum. Gözle görülmeyen, sadece yaşanan, hissedilen, şehit düşen bir yoldaşın ardından hissedilen duy-

gular nasıl anlatılabilir ki!.. Savaşta kin, öfke, acı, zorluk fazlasıyla var, ama savaşın tarifi başkadır. Hedeflerine yaklaştıkça, hissettikçe bir başka coşar insan. Sana diyeceğim o ki, hiçbir zaman küçük mutluluklara kanma, büyük hedeflerle büyük mutluluklar için yaşa. İnsanlar amaçları kadardır. Bunu unutma. Amaçları küçük olan insanın kendisi de küçüktür, amacı basit olan insanın kendisi de basittir. Basitliği asla kendine yedirme.

Yine sana kendimi anlatamadım. Belki de anlattıklarımın tümü kendim aslında. Sana uzak da olsam amaçlarımız, özlemlerimiz, uğruna savaştığımız değerlerimiz ortak olduktan sonra sana senin kadar yakınım. Eğer farklıysa her şeyimiz, bir arada olmamızın da fazla bir anlamı olmayacak.

Yaklaşık altı aydır Parti Önderliği sahasındayım. Yakında tekrar ülkeye döneceğim gerillaya!... Belki mektup yazamayabilirim, ama hep senin için yazacağım. Kendine iyi bak. Sömürgeciliğin, emperyalizmin, çirkinliklerinden kendini uzak tutu. Nerede olursan ol, çirkinliğin, eşitsizliğin, hainliğin, her türlü egemen yaklaşımın karşısında ol. Sana öğüt vermeye başladım. Belki de bir anne olarak buna hakkım yok. Seni seven bir insanın öğütleri olarak kabul et istersen. Sevgi ile kucaklar öperim. Yüreği bizimle, tüm akraba dost ve arkadaşlara özgür yaşam yaratmanın savaşımının kıvancıyla selamlar, sevgiler, başarılar.

MERYEM

Her seferinde “küçük arkadaşım” diye hitap ettiği sevgili kızına fırsat buldukça yazdığı mektuplarını koyu mavi plastik kaplı bir defterde toplamış Meryem. Her iki sayfadan birini sevdikleriyle süslemiş. Gezip gördüğü Kürdistan topraklarının doğal güzelliklerini yansıtan fotoğrafları da özenle yapıştırmış sayfanın öteki yüzüne. Kendini anlatmaya başlar-

ken, Kürdistan’ın güzelliklerini, savaşı, yoldaşlarını yazıyor. Yüreği sık sık ayrılığın hasretiyle kızına öğütlerle yöneltiyor O’nu. Sade bir ana oluyor o zaman. Yapmacıksız, toprağın sütü ile dop dolu kızını koynuna çeken mis kokulu Meryem Ana oluyor. Savaşan bir gerilla ana nasıl yaşıyor? Ne hissediyor? bir bir görüyoruz okudukça.

Meryem hevalin günlüğü

5 Haziran 1994

Silahıma bakıyorum, küçük harflerle yazdığım adın silinmiş küçük arkadaşım. Birkez daha yazıyorum, iyice kalemimi bastırarak. Sana olan sevgimi, silahıma olan sevgimle bütünleştirmek istercesine yazmışım adını. Bu silahla savaşıcağım, ama asla değiştirmeyeceğim diyorum kendi kendime. İçi tozlanmış mı diye kontrol etmek istiyorum. Şarjörü açınca, silahın içine girmiş bir uğur böceği ile karşılaşınca, gülümseyerek “bakın arkadaşlar uğur böceği silahımın içine kadar girmiş” diyorum. Arkadaşlar güler, “anlamı ne olabilir” diye soruyorlar? Tabii devrimcilerin batıl inançları olmaz, yine de bazen öyle düşünmek hoşumuza gidiyor. “Ne anlamı olabilir, silaha gelen uğur, silahın kullanılmasıdır, bu demektir ki yakında ülkeye gidiyorum” diyorum. Herkesin aynı özlemleri olduğu için hoşumuza gidiyor bu sohbet. Akşama doğru Cuma arkadaşın yanına uğruyorum. İşimizi bitirince, Cuma arkadaş “silahını ver, sana bir portatif silah vereyim” diyor. “Olur” diyorum. Ama birden duygularım karmaşılaşıyor. “Ama ben bu silahı çok seviyorum” diyelim geliyor, demiyorum. Kısa bir kararsızlık yaşamışım. “En kötü karar, kararsızlıktan iyidir” sözünü anımsıyor ve silahımı veriyorum. Portatif silah herkesin edinmek istediği bir

silahtır, hele bunu Cuma arkadaştan almak daha güzeldir. Hüzünle sevin-ci bir arada yaşamak ne kadar tuhaf bir duygu. Bir tarafta seninle bütün-leştirdiğim, asla değiştirmek isteme-diğim silah, bir tarafta daha iyidir di-ye bir ARGK komutanın verdiği silah. Sen yine PKK'ye yenik düşü-yorsun küçük arkadaşım. Sakın üzülme, asma suratını hemen. Söz veriyorum, silahtan silaha taşıracı-ğım sana olan sevgimi, özlemimi, tüm duygularımı, ta ki özgür bir Kürdistan'da hayal meyal de olsa birbirimize el sallayınca kadar.

Kızına olan sevgisi, ülkesi ve mü-cadelesine olan sevgisiyle öylesine içiçe geçmiş, öylesine bütünleşmiş ki, birini birinden ayırmak mümkün değil. Güney'in tüm sarı sıcaklığı, gökyüzünün ve okyanusların insanı ve doğayı koruyan maviliği ile kay-naştığında nasıl renk ve seveda cüm-büşü yaratırsa ve insanlık bu güzelli-ğin karşısında şaşkına dönerken, tan-rılar da tümünden tek mil durmuş seyir-ci olmuşlar sanki insanla doğanın bu

en güzel uyumu karşısında. Meryem Ana kızının doğum gününü savaşın sıcaklığında kutlarken ve onu yüre-ğine çekerken de aynı doğallıkta yü-ce duygularla, güneş gibi şaşmayan takviminden sesleniyor küçük arka-daşına.

24 Ocak 1996/ Gare

Yıl 1987, Patnos'ta soğuk bir kış günü. Her taraf bembeyaz karla kap-lı. O acılar, sancılar içinde güneş ka-dar sıcak doğan yeni bir can.

Yıl 1988, gözyaşların isyan eder-cesine akarken ayrılıyoruz.

Yıl 1989, her birimiz bir tarafta.

1990, yine bir aradayız. Hava-lar karlı, üstelik fırtına esiyor. Tutsak küçük bir dünya kurmuşuz kendimi-ze. Sımsıkı sarılmışız birbirimize, mutlu olmaya çalışıyoruz tüm gücü-müzle.

1991, yaban ellerdeyiz. Ülkemiz-den, halkımızdan, tüm sevdalarımız-dan uzak. Güzel elbiselerle, hediye-lerle sana küçük mutluklar sunmaya çalışıyorum. Diğer taraftan "bir ülke

sunmak varken neden böyle' diyo-rum.

1992 ve ardından 1993, alelacele doğum gününü kutlayıp, Brüksel aç-lık grevine gidiyorum. Sen de biçim-sel olduğunu fark ediyor, "böyle do-ğum günü olmaz" diyor ve birkaç gün sonra babana tekrar doğum günü yaptırıyorsun.

1994, ülkedeyim, senden oldukça uzakta. "PKK militanı nasıl olmalı-dır" dersini anlatırken ikide bir seni anıyorum.

Yıl 1994, 5. Kongre'deyiz, biraz sıkılıyor "hem mutlu, hem canı sıkı-lan biri daha var uzakta" diye düşü-nüyorum. Ne kadar büyüdüğünü, o anı kimlerle paylaştığını, mutlu olup olmadığını düşünmemek elde değil.

Yıl 1996, yine karlı bir kış günü, dağlar karla kaplı. Yine acılar, sancı-lar, öfkeler var. Ama bunların ardın-dan doğacak olan yeni can Kürdistan olacak. En güzel, anlamlı, mutlu, ge-lecekte umduğum gün o gün ola-caktır. Sana ve tüm çocuklara en gü-zel doğum günü armağanı özgür bir

Kürdistan’da özgür çocuklar oynarken görmek olacaktır.

Kürdistan kadar sevdiğim kızıma sevgiler.

İnsanlar sevdikleri için savaşır. Ben de seviyorum seni, tüm insanlığı ve özgür yaşamı. Öyleyse tuhaf olan nedir? Senden uzakta savaşıyorum diye. Yüreğin yine yüreğimde, hem de ülkemiz Kürdistan’da.

Gökyüzüne vurdum sevadımı
Savurdu yıldızlara
Bir yıldız kaydı birden
Götürdü sevdami uzaklara
‘SEVGİ ÖZGÜRLÜĞÜN
ÇOCUĞUDUR’
Bir Fransız şarkısı

Meryem, Zilan gibi tüm dünya ve Kürdistan şehitleri gibi yaratıcılığın doruklarına çıkan devrimci eylemin sahibidir. Söz ve eylemin bileşimidir. Bilinemezliğin yaratıcı gücü tanrı değildir O. Gerçeğin yaratıcı gücüdür. Yaratan, koruyan, esirgeyen, etkileyen, dönüşen ve dönüştüren tanrısal eylemliliklerin sahibidir. Kutsallık en yüceliklerde olmanın ifadesi ise onu görünür kılmanın mücadelesi de en yüce duygularla verilir. Zilan’ın yeniden yaşama eylemi ardından şöyle yazıyor duyularını küçük arkadaşı Şilan’a.

1 Haziran 1996/ Haftanın

Tüm bölge yönetimi, eyalet koordinatörü bir arayadız. Her kes suskun, başlarımız öne eğik, büyük ci-hatı dinliyoruz. 1996’nın en büyük, en anlamlı, en etkileyici, en duygulandırıcı haberini dinliyoruz. “Der-sim’de 1995’in sonlarında gerillaya katılan, Malatyalı Zilan ismindeki bir bayan arkadaş belinde 30 kilo patlayıcı sarıp, hamile kadın kılığında, bayrak töreni yapan bir bölük asker içine girerek bombayı patlatıyor.” Ardından, intihar eylemini yapmadan önce bıraktığı, P. Ö.’ne, halka, özgürlük savaşçılarına ve Kürt

kadınlarına yazdığı mesajlar tek tek okunuyor. Her okunan satırın ardından başlarımız daha çok öne eğiliyor, küçüldükçe küçülüyoruz. P.Ö.’ne yazdığı mesaja “Başkanım; keşke canımızdan başka şeylerimiz de olsaydı, senin için verebilseydik” satırları okunurken başımı kaldırdığımda M. arkadaşına takılıyor gözlerim. O an gözleri kan kırmızı, diğerlerimiz de farksız aslında. Gözlerimizden bir damla yaş akmasa da, ağlıyoruz hepimiz doyasıya. Sanki o bomba Zilan arkadaşın vücudunda değil, bizim yüreğimizin derinliklerinde patlamış. Bu ne öfke, bu ne kin bu ne garez? Nedir Önderliğe, halka, insanlığa ve kendinden olan her şeye bağlılığın büyüklüğü? Yaşamı büyük seven bir insan, ölümü kucaklar! Nerede bizim yaşam sevincimiz, amaçlarımız, tutkularımız, sevdalarımız, insanca amaca olan bağlılığımız? Ona sınırsız sarıldığımızı sandığımız özgürlük savaşımız? Kim demiş “devrimciler ağlamaz” diye. Ağlasın tüm insanlık, ağlasın nehirler, inlesin dağlar, taşlar. Patlasın tüm öfkesi ile silahlar, birleşsin sevgi dolu yürekler... Zilan’ın tutuşan bedeninde acı barut kokusundan süzülüp gelen bir özgürlük var.

Meryem’in şahsında emeğe ve değerlere saygı ve bağlılık ancak örgütlü mücadele ile mümkündür. Önderliğe olan sevgisini de canından çok sevdiği kızına şöyle yansıtıyor.

Sevgili Şilan

Sana buraya kadar yazdıklarım Kürdistan’a geldikten sonra buradaki yaşamımda çok kısa kesitler, ya da anlık duygulardır. Oysa geçen 4 yıl dopdolu bir yaşamdı. Bazen öylesine yoğun süreçler yaşadık ki yazma fırsatı bulamadık, bazen de ateş sıcaklığında muhteşem, heyecanlı, coşkulu anlar yaşadık ki, bunları yaşadığımız düzey ve yoğunlukta yazamayız, ifade edemeyiz endişesi ile

yazmadık. Ama Kürdistan’da gerilla olarak yaşıyor olmak bile beyninle, yüreğinle her an’ı dop dolu yaşamaktı.

Buraya ilk gelişimde Başkan ile karşılaştığımda beni en çok etkileyen, Başkan’ın insana verdiği değer, insana yaklaşımı ve Kürdistan devrimi, özgürlük için verdiği çaba idi. 3,5 yıl sonra tekrar karşılaştığımda ilk defa görüyormuşçasına heyecanlıydım. Tuhaf olan bu heyecan hiç bitmiyor. Her beklediğinde gördüğün an’a kadar insan ilk defa görüyormuşçasına heyecanlanıyor. Gördüğü an ise büyük bir rahatlık hissediyor. O an en güven duyduğu ortamdır. Biliyorsun ki karşıdaki insan, yani Başkan Apo kendisi için yaşamıyor ve senden hiçbir çıkarı yoktur. Onun her nefes alış, belki de her kalp atışı halkıyla ve devrim için çevresindeki insanlara sadece güven ve güç verir. Kendisi, kendisi için yaşamayı esas almadığı gibi, başkalarının da bireysellikten, bencillikten kurtulup insanlık için, yüce değerler ve amaçlar için yaşayabilmeleri uğruna büyük bir savaşım yürütüyor. İnsan herkesi sevebilmeli, ama kimseyi kendi malı gibi görmemeli, egemenliğine almamalı, ilkesi ile hareket eder ve bunun savaşımını verir. Hem büyük bir otorite hem de çok doğaldır. Yine de dibi görünmeyen okyanuslar gibi bilinmeyen, tanınmayan özellikleri vardır. Bu nedenle O’nu her yönüyle ifade etmek olanaksız. O bitmez, tükenmez bir enerji kütesidir. O olağanüstü ve etkileyicidir.

Bu etki çok küçükken seni de sarmıştı. Şu an gibi anımsıyorum. Benimle birlikte gelip Başkan Apo’yu görmek istiyordun. “Bir dahaki sefere birlikte gideriz” dediğinde sen yüzünü buruşturup “ama o zaman sen iki kez, bense bir kez görmüş olacağım” demiştin. Bunu söylerken, O’nun da çocukları ne

kadar sevdiğini biliyor muydun? Başta Kürdistan çocukları olmak üzere tüm çocuklara yepyeni özgürlük ve sevgi kokan güzel bir yaşam yaratabilmek için, yaşadığı her an'ı, saniyeleri değerlendiren büyük bir çaba, emek ve savaş içindedir. Evet! Şilan Başkanımız güzelin ve barışın savaşçısıdır. Sen de büyüdükçe bir gün görme imkanın olur da görürsen O'nu daha iyi tanıyacaksın.

Belki biraz da kendimi anlatmamı istersin. Kısa da olsa anlatamaya çalışacağım. Geldiğimden buyana Zele, Zap, Gare, Haftanın alanlarında değişik süreçlerde kaldım. Her alan başka bir güzellikti. Seni düşündüğümde, seni özlediğimde.

Meryem hevalin PKK 5. Kongre sürecini değerlendirdişi

...

PKK yalnız bir şeyleri değil, tarihi yargılıyor. Oluşturacağı yeni yaşam düzeni ile, insanlığa en büyük hizmet, tarihe de en büyük cezayı verecektir. PKK'yi çok seviyorum. Gün geçtikçe, tanıdıkça, PKK'leştikçe sevgim artıyor, en dorukta sevdiğimi sandığım noktada sevgi sınırı artarak sınırsızlaşıyor. Sevgi olgusu sınırı olmayan gelişimi sonsuz bir olgu olarak kendini gösteriyor. Önceden de sevgilerimiz oldu. Anne, baba, kardeş, çocuk, eş, arkadaş sevgileri. Bizi mutlu da ediyordu. Bugün vatan, özgürlük, yoldaşlık, önderlik sevgisi, PKK sevgisi bitmiyor, tam tersine doyumsuzlaşıyor insan. Sevgideki doyumsuzluk dorukta. Her şeyi alt üst ediyor. Yeni bir insan, yeni bir yaşam için sevgini güçlendir, sonsuzlaştır, özgür bir Kürdistan'da yaşanılmamış bir biçimde, doruğun da doruğunda yaşa! İşte savaşımız buna ulaşmanın aracıdır.

Meryem pratik yaşama yapıcı,

örgütleyici, sürekli inandırıcı özellikler taşıyan yeni Kürt aydınıdır. Meryem, bilinçli bir ahlak görüşüne göre davranan, kendi toplumunu çok iyi tanıyan, çocukluğundan bu yana özlü bir aile kültürü almış bir kişiliktir. Sadece bir söz ustası değildir O. Kendi aydın birikimini, kendi toplumunun derinliklerinden toplamıştır. Evrensel bilgi birikimi de kendi kişilik potasına katmayı ve burada çelikten bir politik parti disiplini ile kaynaştırmayı beceren ender kadın komutanlardan biridir. İşte dünya devrimler tarihinin ortaya çıkardığı kadın önderlerden Klara Zetkin ve Rosa Lüksemburg'la benzerliği buradadır. Devrimciliği yaşamın kendisi kadar gerçek ve katıksızdır.

Meryem Ana son olarak ölümü de yaşamı kadar büyük bir doğallıkla karşılayarak ölümsüzleşmiştir. Vasiyet mektubundaki en son şiirinde kızına ve eşine şöyle seslenir:

VEDA

Kimbilir belki de kucaklarken top-rağı,
Belli belirsiz sırtan bir ölü olaca-ğım
Ama sen bana bakerken,
Sadece bir ölü olmadığım hissine kapılacak
Tıpkı diriymen,
Sadece bir diri olmadığım hissine kapıldığın gibi

Sen suskun,
Sen buruk,
Sen mahsun,
Sen üzüntülü ve şaşkın...
Ve bir gün geldiğinde,
Başka güzellikler arayacaksın.

Vasiyetim olsun!
Yasımı tutma...
Çok istersen,
Kaldır başımı yukarı ve isyan et,
Yokluğuma,
Sana doyamamışlığıma.

30 Temmuz 1995/ Zap

Akşama doğru kaldığımız yere çok yakın olan, arkadaşların mezar diye söz ettiği yere gittik. Önü ağaçlarla kaplı olduğu için uzaktan görmek mümkün değil. Mağaranın içine girdiğimizde bir yarasa ve çok sayıda sinekle karşılaşırız. 100-150 kişiyi rahatlıkla alacak bir okul büyüklüğünde, içi mezarlarla kaplı, çok sayıda mezar taşı var. Aslında tabanı da kaya olduğu için mezarlar kazılmış olamaz. Bir katliamı andırıyor. Toprak sonradan rastgele atılmış, toprağın arasında kadın çocuk elbiseleri görünüyor. Çok derin olmadığı için toprağın üzerine üşüşen sineklerden belli. Kendilerini korumak için oraya sığınan kadın ve çocukların katledilmesinden başka insana bir şey anımsatmıyor. Dışarı çıktığımızda rengarenk kadın ve çocuk elbiseleri daha fazla. O katliamı ve düşmanı tekrar görür gibi oluyorum. Orada gömülü olanlar belki Kürt, belki Asuri fark etmiyor. Katledilmiş mahsun, silahsız, çaresiz onlarca Kürdistanlı. Düşman ister TC, ister Saddam, ister ağalar, beyler, işbirlikçiler olsun farketmiyor. Aynı derecede vahşi, acımasız, elleri kanlı ve çirkin, alçak mı alçak, korkak mı korkak. Biliyor ki katlettiği insanlar bir gün güç olacak, ayağa kalkıp başkaldıracak, çoğalıp çoğalıp bir duvar gibi bedenlerini, iğrenç emellerle ülkelerine uzanan ellere siper edecekler. Taşkın sular gibi çağlayacak, artık sahte bedenlerle durdurulamayacaklar. "Öldü gitti, artık bitti" dediği insanlar gerillanın öfkesine öfke, gücüne güç, hıncına hınc katacaklar.

Bir gün sonra bugün sabah içti-masından sonra çay, şeker, çaydanlık, biraz peynir ve birkaç ekmek alarak M. arkadaşla biraz daha uzağa yola çıkıyoruz. 15-20 dakika yürü-dükten sonra vardığımız bir çeşme başında ellerimizi, yüzümüzü buz gibi suda yıkayıp, çaydanlığı su dol-

durduktan sonra tepeye doğru yolu-
muza devam ediyoruz. Hava ısındık-
ça, biz terliyoruz. Bir saat geçmeden
büyük bir mağaraya ulaşıyoruz. Yol
uzun süreden beri kullanılmadığı
için otlarla kapanmış. Ancak yatan
otlardan son günlerde buraya birile-
rinin geldiği belli. Büyük olasılıkla
köylülerdir. İçeri girdiğimizde ilk
dikkat çeken mağaranın büyüklüğü
ve ortasında duran büyük bir yılan
oluyor. Bizim sesimizle yılan da
kendisine gizlenecek bir delik arıyor.
Bir iki taş atıncaya kadar yılan yerini
buluyor. Mağara bir köy gibi, içinde
insanlar yaşamış, tandırılarını yap-
mışlar, çadır kurmuşlar, Kürdistanlı
insanın yaşamı, gerilla yaşamına çok
benziyor. Hep tedbirli, tehlikelere
karşı kendini koruyacak yerlere yer
yapıyor. Orada yıllarca önce hazır
odunlarla ateşimizi yakıp, çayımızı
hazırlıyoruz. Çay kaynarken, biz
mağaranın içini incelemeye devam
ediyoruz. Birden tabandaki toprağın
renginin farklı olduğu dikkatimizi
çekiyor. Dümdüz görünse de, mezar
taşları olmasa da toprağın bir kısmı
sonradan konmuş oraya. Bir kemik
parçası, kadın elbiseleri parçaları
orada da mezarlar olduğu düşüncesini
güçlendiriyor. Ayağımızla toprağı
biraz kazısak da fazla sonuç alamı-
yoruz. Oturup kahvaltı yapıyoruz.
Radyoları açmışız, M. arkadaş Arap-
ça, ben de Türkçe dinliyorum. Rad-
yo parazit yapınca kapatıyorum.
Sohbet ediyoruz, halkı düşünüyö-
rum, buruk bir acı kaplıyor içimi.
Burada hep insanlar yaşamış, kadın-
lar, çocuklar, yaşlılar, gençler. Şu an-
da tek bir insan yok, yerini, yurdunu,
topraklarını, bahçelerini bırakıp git-
mişler. Savrulmuşlar her tarafa. Bü-
yük acılarla, gözyaşlarıyla, öfkele-
riyle ayrılmışlar buralardan Geride
bıraktıkları sadece ölüleri, onları da
saklamışlar görülmeyecek yerlere.
Şu anda biz onlar için, onların bırak-
tıkları yerlerde ellerimizde silahlar,
dolaşıyor onlarsız. Mağaradan çıkıp

çevreye bakıyoruz. Yakında su yok,
ama demirden su borusu tepeden
aşağı doğru geliyordu. Su borusu ki-
mi yerde yerin altında, kimi yerde
üzerinde toprak gitmiş, görünmüyor.
Su borusunu takip ederek yukarı
doğru çıkıyoruz. Ağaçlarla dolu kö-
ye geliyoruz. Büyük bir havuz var,
içi su dolu, ancak boruları havuza
yakın kaybediyoruz. Havuzun suyu
yaza rağmen, buz gibi. Kocaman
ceviz ağaçlarının altında oturup ce-
viz kırıyoruz, dökmeyip birlikte ge-
tirdiğimiz çayı tekrar ısıtıyoruz. Bir
tarafтан yeni yeni olgunlaşan üzüm-
lerden yiyoruz. Uzaktan katırla bir
köylü geçiyor. O da bize bakıyor, bir
süre sonra yoluna devam ediyor.
Kürdistan halkının acısını bir kez da-
ha derinden hissediyorum. M. arka-
daş bir şey unuttuğunu söylüyor. Se-
viniyorum bu habere. Kendisi de sa-
bahtan beri ikide bir aklına geldiğini,
ama söylemediğini belirtiyor güle-
rek. İkimiz de gülüyoruz. M. arkadaş
bugün sigara içmemek zorunda kalı-
yor istemeyerek. Oturuyoruz, öğle
sıcağı, tepemizde uçak keşifleri de-
vam ediyor. Sıcakta bizim de keşfe
devam etmemiz çok zor, akşamı
beklesek zaman kaybı olacak. M. ar-
kadaş, ağaçların gölgesinde radyosu-
nu açıp uzandı, kısa bir sürede yor-
gunluktan uykuya daldı.

Tepemden gelen sesle başımı yu-
karı kaldırdığımda ağacın üzerindeki
güzel sincapla karşılaşıyorum. Güzel
öten kuş sesini, uçağın görüntüsü bo-
zuyor, kuş susuyor. Ama kuşlar her
zaman susmaz, bazen uçağın sesini
bastırmak istercesine hep birlikte
öterler. Yalnızken susuyor, güç ge-
tirmeyeceğini anlayınca çirkinliğe
eşlik etmek istemiyor.

Bir şey itiraf edeyim mi küçük ar-
kadaşım? Gördüğüm her çocuk elbi-
sesi bana seni anımsattı. Ve Kürdis-
tan'da olmanın gerçekliğini, her şe-
ye rağmen güzelliğini, coşkusunu,
mutluluğunu bir kez daha duydum
derinden. Sen burada, bu halde yaşa-

yamazsın, senden öncekiler de yaşa-
mamış. Dünya alem üzerimize gelse,
yağmur yerine kurşun, dolu yerine
bomba yağdırsalar, biz burada yaşa-
mı yeniden yaratmayı başaracağız.
Burayı tüm çirkinliklerden temizle-
yip, yaşanılır hale getireceğiz. İnsan-
lığın doğduğu yeden, bitti sanılan
yaşamı, güzel insanı, yüce inasını
yeniden yaratacağız. Söylediklerim
şimdi sana güzel bir masal gibi gelse
de, çok geçmeden kendi ellerinle bu-
ranın güzelliklerine güzellik kata-
caksın. Kimbilir belki ilk özgürlük
türküsünü söyleyenlerin içinde sen
de olacaksın. Kaldırıp başını yukarı-
ya, tüm dünyanın duyabileceği bir
sesle bunlar kolay kazanılmadı, asla
kaybedilmeyecektir diye haykır-
caksın. İşte o zaman bütün özlemler
diner, ruhlar düşünceler, yürekler
birleşir, ortak mutluluk coşkusu ya-
şarız. Artık ne tarih bize inat edebile-
cek, ne de biz tarihe boyun eğeceğiz.
Tarihi kendi ellerimizle biz yarataca-
ğız.

14 Eylül 1995/ Zap

Çiya Reş, Şkefta Birindaran ve
Kure Jarda kalan güçlerimizin duru-
munu yerinde görmek, toplantılar
yapmak, onlara güç ve moral ver-
mek amacıyla dört gün önce yola
çıkıktık. Uzun bir süre karargahta kal-
manın ardından böyle bir çalışma
benim için de güç ve moral olacaktı.
Gideceğimiz yerler kuzey sınırına
çok yakın olduğu için, kendimi ilk
defa pratiğe çıkarcasına mutlu hisse-
diyordum. Sevincimi gizleyebilmem
mümkün değil. Coşkuyla hazırlan-
maya başlıyorum. Sırt çantamı epey
hafifletiyordum. 7 kişilik bir manga
olarak akşamın yedisinde yola çıkı-
yoruz. İlk hedefimiz Çiyaye Reş'tir.
Son operasyonlarda Beritan Tepe-
si'nde Çiya Reş'i çok uzaktan bom-
balanırken seyretmiştim. Yolda yü-
rürken "artık seni uzaktan seyretme-
yeceğim Çiya Reş toprağında yürü-
yecek kadar yakınına geliyorum, se-

nin yanına uzak da olsam ülkemın başka güzelliklerini seyredeceğim, seni kucaklarcasına, bağrıma basarcasına sana geliyorum” diyorum kendi kendime. Orada bir adım daha sıcak savaşın içinde olacağım. Gerçi kaldığımız yerde de KDP ile olan çatışmalardan dolayı savaşın içindeyiz, ama azgın TC’ye karşı kurşun sıkma fırsatını yakalayabilmek çok daha zevkli olacak.

Böyle duygular içinde bir saat yürüdükten sonra, eski karargahın bulunduğu çeşme üzerine geliyoruz. Kısa bir ara verip su içiyoruz. Grupta herkes çok mutlu. Kısa bir süre yürüyünce genel lojistiğe varıyoruz. Yanımızda sadece küçük bir su matarası var. Lojistikteki arkadaşlardan dönüşte tekrar iade edecemiz vadiyle küçük bir su bidonu alıyoruz. Teleferiğe doğru yürüyoruz. Buradan ötesini daha önce görmemiştim. Burada ay ışığında gördüğüm doğa güzelliği beni hayretler içinde bırakıyordu. Yine de karanlıkta birçok güzellik gizli kalıyor, görebilmek mümkün değil.

Saat 21’de teleferiğin üzerindeyiz. İleride su olmadığı için buradaki çeşmeden aldığımız suyla çay yapıyoruz. Çok terlediğimiz için yaktığımız ateşte ısınmaya çalışıyoruz. Teleferik oldukça dar bir vadiye. Karşıya geçmek için saat 23’e kadar ayın buradan çıkmasını bekliyoruz. Tek tek teleferikten (Zap suyunu teleferikle geçiyoruz) geçmenin zevki heyecanı bambaşkadır. Artık kısa kısa dinlenme molalarıyla dar bir vadiden tepeye doğru çıkıyoruz. Z. ve M. arkadaşlar biraz zorlanıyorlar. Aslında hepimiz yorgunuz. Sabat saat 05.00’e doğru “ew kiye” diyen nöbetçinin sesiyle tepeye vardığımızı

farkediyoruz. Onca yorgunluktan sonra bayan arkadaşın “ew kiye” diyen sesi içimizi ısırtmasına bize sıcak geliyor. Arkadaşlar yeni uyanıyor, bir akşam sınır üzerinden gelmiş. Merhabalaşmanın ardından yapılan kısa bir sohbetten sonra uyuyoruz. 2 saatlik bir uykudan sonra gözlerimizi açtığımızda başta takım komutanı F. arkadaş olmak üzere arkadaşlar çevremizde toplanıyor. Sussam, hiçbirşey söylemesem de yüreğimdiki yoldaşlık sevgisi bir kat daha artıyor, sanki her arkadaşla baktığımda. F. arkadaştan birliğin durumunu öğreniyoruz.

...

Çok yakın olan Doğa tepesine gidiyoruz. Orada 5 erkek arkadaş kalıyor. İçlerinde Zele’den tanıdığım E. arkadaş da var. Bize araziye tek tek tanıtıyor. “Hemen karşıımızdaki tepeler sınırdır, şu tepenin hemen arkası Çukurca. Şu tepenin ardında Destan Taburu.”

3 Ağustos 1994/
Behdınan Kampı

Öğle sıcağı, Ararat Tepesi’nden Nemrut Tepesi’ne -bizim adlandırdı-

ğımız tepeler- doğru yürüyorum. Sağ tarafımda Ranya gölü, çevresi yemyeşil, sol tarafımda Kaniwatman köyü ve Kusret dağları, köyün ortasında bir asfalt yol geçiyor. Ilık bir rüzgar esiyor tepede. Sararmış otlar arasında tek tek meşe ağaçları görünüyor. Bu tepede güneşin doğuşu da batışı da çok güzel. Ancak güneşin en güzel doğuşunu Zele’de Fırat tepesinde -Mamenda tepesine yakın- seyretmiştim. Orada güneş ışınları sadece doğudan değil, dağların doruklarında tüm yönlere -kuzeye, güneye, batıya- yayılarak etrafı saran bir çember gibi, renkleri ise anlatılmayacak kadar canlı ve güzeldi. Herkes kuşkusuz güneşin doğuşunu seyretmiştir. Ancak her kes en güzel güneş doğuşlarını seyretme şansına sahip olamaz.

Güneşin batışını en güzel Zele’den ayrıldığımız gün seyretmiştim, Zele’den ayrılacağımızı söylediğimizde, tüm arkadaşlar çok sevinmişti. Sonra “burada onlarca şehidi-miz var, nasıl bırakırız?” sorusu sorulmaya başlandı. Gece boyunca yürümüştük, geldiğimiz bir su başında, ellerimizi, yüzümü, ayaklarımızı,

çoraplarımızı iyice yıkayıp, ağaçların arasında dağılarak, kimimiz uyuyarak, kimimiz oturarak, kimimiz uzanarak dinlenmeye başladık. Kurumuş otlar, dikenler, elbiseler arasında canımızı hafifçe yaksada yorgunluktan aldırıyorduk. Güneş batmaya başlamıştı ki arabayla yolumuza devam ettik. Buruk bir sevinç var içimizde. Yol boyunca bir saat güneşin de batışını seyrettim. Her tepenin ardında ayrı bir şekle, renge bürünüyordu güneş. Batan güneşin biraz üzerindeki hilal şeklindeki ay, ona başka bir güzellik katıyordu. Güneş bazen sarı, bazen turuncu, bazen kızılılaşıyordu. Bir tarafta batarken bile güzelliğinden, çekiciliğinden ısrar eden güneş, diğer tarafta Yekiti ile İslamcıların çatışmaları sırasında tutuşan ormanlar. Bir tepenin dorukları gökyüzü.

Karanlıkta ateş yakmamızın uygun olmayacağını düşünerek, terk edilmiş bir köyde ocak başında çay yapıp akşam yemeğimizi yiyoruz. İlk mola verirken kurye R. arkadaşla karanlık çökerse de yola çıkabiliriz diye soruyorum. O kendinden emin

bir şekilde “evet” diyor. Tam karanlık çökmeye başladığında yola devam ediyoruz. Bir saat sonra hava iyice kararmış, yine bir çeşme başındayız. Kurye “ay çıkmadan bundan öte yola çıkmayacağımı” belirtiyor. Kısa bir süre bekleyişten sonra yerin konumlanmaya uygun olmadığını düşünerek, biraz tepeye tırmanıyoruz. Araziyi iyi tanımadığımız için mayın olabileceği endişesi duymadan edemiyorum. Bir saat bu tereddütte yürüdükten sonra durup ayın çıkmasını bekledik. Kurye “iki ağacın arasınd bir çeşme olduğunu, ancak o ağaçları ve çeşmeyi bulursa yolu bulabileceğini” belirtiyor. Ay çıkınca saatlerce 2 ağaçlı çeşmeyi aradık, umudu kesince kuryenin inisiyatifi alarak, tesadüfen bulduğumuz yolu takip ettik.

...

Susuzluktan ağzımız kurumuştur. Terden üzerimiz sırlıslam olmuştu, ayaklarımız bedenimizi zor taşıyordu. Yol bitmek nedir bilmiyordu, sonunda neyle karşılaşacağımız da belli değildi. Sık sık ara verip ıslık çalıyorduk ancak cevap veren yoktu. Birden

önümüze bir depo çıktı, deponun önünde bir katır palanı ve bir çift ayakkabı duruyordu. Kurye içeri girmek istemeyince, ben ardımdan M. girdi. İçeride şaşal şişelerine doldurulmuş suyu ve domatesleri görünce sevincimizle şaşkınlığımız birbirine karıştı. Suyun tadını tereddütte kontrol ettikten sonra içmeye başladık. Onca yorgunluk ve susuzluktan sonra arkadaşların sevince define avcılarının kine benziyordu. Sevinçten kendimizden geçmiş kahkahalarla gülüyorduk, o kadar gürültü ettik ki, o sesle yakındanki hiçbir canlı uykuda kalamazdı. Arkadaşları bulmak umuduyla yola devam ettik. 5 dakika geçmeden birkaç çuval erzak ve çuvalların arasında biri vardı. Önden giden R. arkadaş ansızın bir çığlık atarak “birinin üzerine bastım” deyip bana doğru döndü. “Nöbetçi heval” diye bağırdık, beni başında görünce o da şaşırdı. Yalnız mısın diye sordum, “hayır arkadaşlar da var” ama “nöbetçinin nerede” sorumuza “bilmiyorum herhalde uyumuştur” dedi. Ve o şaşkınlıktan arkadaşları uyandırmaya başladı, durduk. Hemen uyuyacağımızı,

nöbetçiyi uyandırmasının yeterli olacağını belirttik. Saat 1, hemen endimize bir yer bulup uyuduk. Ancak üzerimiz ıslak olduğu için daha fazla uykuya uyankılığı bir arada yaşıyoruz. Öğleye doğru bizi kendi noktalarına götürmek üzere 2 bayan arkadaş geldi.

...Oradan bayan arkadaşların noktasına 2 saatte vardık. Arkadaşlar bizi törenle karşıladılar. Hemen etrafımızı sardılar, hoş bir sohbetle çaylarımızı içtik. Arkadaşlar bizi görünce, bırakmayacaklarını tekrarlayıp duruyorlardı...

Mücadele arkadaşları

Her devrimde olduğu gibi Kürdistan devriminde de binlerce şehit verilmiştir. Şehitlerimiz bağımsız ve özgür bir Kürdistan için seve seve Kürdistan topraklarını kanlarıyla sulamışlardır. Kutsal olan şehitlerimiz, tarih sayfalarına isimlerini altın harflerle yazdırmışlardır.

Ferhat heval 1970’te Uludere’ye bağlı Nerweh köyünde dünyaya geldi. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Nerweh köyü doğal güzellikleriyle insana ve devrime hayat veren bir köydü. İşte böylesi bir köyde büyüdü Ferhat heval. Küçük yaşlarda çiftçilik, çobanlık vb. işlerle uğraştı. Yaşamın tüm zorluklarına rağmen yılmadı. Cesaretli, olgun bir kişiliğe sahipti. En belirgin özellikleri neşeli ve moralli olması. Ferhat heval hiç kimsenin kalbini kırmayan, üzmeyen, herkesin gönlünde yer edinmiş bir kişilikti. Botan’da büyüyen ve gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyarak 1986 yılında partiyle tanışan Ferhat heval, kendisine verilen her türlü görevi, milislik, lojistik, kurye vb. görevleri gücü oranında yaratmaya çalışır. Köy içerisinde partiden öğrendiklerini, anladıklarını çevresine de aktararak, çevresinin ilgisini toplar.

Halka ilişkilerinde sevilip-sayılan, fedakarlığını ve cesaretini gerilla ortamında daha da arttırarak tüm ARGK savaşçılarının kalbinde de yer edinmesini bildi.

Aldığı görevlerin tümünü başarıyla yerine getiriyordu. Evli ve bir çocuk babası olmasına rağmen görevlerini hiç aksatmadı.

1992 yılında kendi köylerinde bulunan Taşdelen karakoluna baskın düzenlenir ve gerillalara her türlü desteği verir. Bu baskından sonra faşist TC güçleri tarafından yakalanır ve üç ay cezaevinde kalır. Düşmana hiçbir bilgi vermeden di-

renerek dışarı çıkmayı başarır. Dışarı çıkar çıkmaz hemen gerillayla ilişkiye geçer. Görevlerine kaldığı yerden devam eder. Ferhat heval bu süreçte düşmana karşı kininin, kızgınlığının ve intikam duygularının geliştiğini görür. Bundan dolayı her zaman gerillalarla birlikte olmayı esas alır. Eylemlere katılır. Ülkeye, partiye ve özgür yaşama bağlılığı daha da derinleşerek gelişir.

Kuzey’de faşist TC’nin uyguladığı baskılar sonucu, Güney’e göç eden halkı, burada da ilkel milleyetçiliğin baskı, saldırı ve her türlü insanlık dışı uygulamalarına karşı direnerek cevap vermiştir. Kendi hal-kına düşmanlık eden bu güçlere boyun eğmesi elbette beklenemezdi. 25 Ağustos 1995 tarihinde başlayan KDP ve partimiz arasındaki savaş, KDP’nin halkımız üzerinde süregelen insanlık dışı politikalarını daha da yoğunlaştırarak, insanlarımızı katletme noktasına geldi. Onlarca insanımız katledildi.

Ferhat heval bu süreçte milislik görevini sürdürmektedir. Savaşın başlamasıyla kampın korunması amacıyla milis manga komutanı olarak, gönüllü bir temelde pratiğe gider.

Bunu kendisi önerir ve önerisi de kabul görür. Bir süre sonra tekrar kampa döner. Hemen ardından asker tepesine çıkar. Hareketli takım da yer alır. O’nun göreve koşması en belirgin bir özelliğidir. Ailesi O’na “*Hastayım deyip göreve gitmeyebilirsin*” diyerek engel olmaya çalışır. Ancak Ferhat heval “*Partiye doğru bilgilerin verilmemesi ayıptır*” diyerek görevin kutsallığını bir kez daha vurgular. En son çıkarken ailesine, çocuğuna, kardeşine partiye sahip çıkmalarını söyler.

Ferhat hevalde halk sevgisi ve paylaşma özelliği belirgindir. Örneğin ailesine şunu söyler. “*Ben ol-sam da olmasam da eve gelen tüm*

Adı, soyadı: **Musa CENGİZ**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşdelen (Nerweh) köyü, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1986**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1995, Etruş**

arkadaşlara iyi bakıp sahip çıkacaksınız. Çünkü onların her biri birer Ferhat'tır." O'nun bu sözü yoldaşlığa olan bağlılığını dile getirmektedir.

Ferhat heval, gittiği tepe görevinde de arkadaşlarının ruhu, gözü ve canı olmasını beceren örnek bir pratik sergiler. Düşmanın bu tepeye yönelik geliştirdiği operasyonda

grubun kurtulması için gönüllü olarak savunmada kalır. Burada "*Mevziyi bırakmak alçaklıktır! Ölürüz de mevziyi bırakmayız*" diyerek son mermisine kadar savaşarak ihanet kurşunlarıyla şehit düşer. Tarih 12 Eylül 1995'tir. 12 Eylül aynı zamanda sömürgeci TC'nin binlerce insanımızı işkenceden geçirdiği ve böylelikle teslim almaya çalıştığı,

askeri faşist darbenin de yıldönümüdür. İşte Ferhat hevalin şehadeti, bugün de sömürgecilere karşı bir direniş simgesidir, bir zafer yürüyüşüdür.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz gün be gün halkımızın katılımıyla birlikte gelişmektedir. Bunun bedelinin de; savaş ve kan olduğu biliniyor. Özgür ve bağımsız bir yaşam

için her şey verilir. Bunun en başında da şehitlerimiz gelir. Onlar halkımızın en kutsal değerleridir. Bu değerlerden biri de Ferhat (Musa Cengiz) hevaldir.

O, göreve bağlılığın ve dürüstlüğün, fedakarlığın bir simgesi olarak halkına karşı sevgiyle dolu olan milis komutanlarından biridir. Ferhat heval ve şehitlerimiz, mücadelemizin gerçek sahipleri ve savaşımızın komutanlarıdır. Biz yoldaşlarından ve halkından istenilen de şehitlerin davalarına bağlı olarak, onların amaçlarına ulaşma mücadelesinde bıraktıkları silahları yere düşürmeden, amaçlarını yerine getirebilmektir. Davalarına bağlı kalacağız, yaşamı mutlaka özgürlük ve bağımsızlık temelinde geliştireceğiz!

Şehitler ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

*Bacağımı;
Yasak sınırları geçerken
mayında.
Yüreğimin altındaki kurşun
yarasını;
Gül bahçedeki dikenlere
baskında.
El ve ayak parmaklarımı;
Umut yürüyüşünde, karlı Kela
Memê dağında.
Gözlerimi;
Mevzime düşen havan
parçalarında
Kaybettim...*

*Savaşı sevmiyorum, ama
Güzelliklerin yaratılması için de
Delice savaşmak istiyorum!..*

Adı, soyadı: **Zeynep ERDEM**
Kod adı: **Jiyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Sivas, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988,**
Ankara
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Etruş**
kampı

Cırav demek, yazılmamış tarihin kanla yazılan sayfaları demek, kundaksız bebeğin beşiği demek, katledilen, göçertilen, talan edilen insanların barınağı demek, sayısız direnişlerin eylemlerin, çatışmaların tanığı demek, diriliş, isyan, savaşım demek. Cırav; yok edilmeye karşı verilen varolma mücadelesi demektir.

Cırav: Yüksek kayalıkların ege-men olduğu, bitki örtüsünün şilan-lardan oluştuğu, su ihtiyacının yıl-lanmış denilebilecek karla gideril-diği, gündüzleri yaz, geceleri kış mevsiminin yaşandığı, Gabar'ın şi-rin bir mıntıkası, burada yaşamak ayrı bir yaşam-savaş hikayesi!

Botan hareketli taburu yanımızda bir grup arkadaş kar mağarasına gi-diyoruz. Soğuk bir gece, ateş yakamıyoruz. Sırtladığımız kardan ıslan-mışız, esen rüzgar üşümemizi daha bir arttırıyor, gece şiir, şarkı ve anı anlatarak bize moral veren, soğuk geceyi düşünceleriyle, katılımıyla ısıtan Jiyan heval vardı yanımızda.

Jiyan heval, 1988 yılında saflara katılımı sağlar. Katılım, duygusal bir temelde olup, ilk olarak iki arkadaşıyla beraber Ege denizinden kayıkla Yunanistan'a geçerler. Yunanistan'da kaldığı süre zarfında kişilik bazında Fatma ile büyük bir çatışma ve mücadele yaşar. Fatma'nın dayattığı ilişki, yaşam ve düzeyine karşı çıkan, direnen, ona parti ölçülerini dayatan, bu bağ-lamda da; Fatma tarafından dıştala-nan, suçlanan ve sürekli iftiralara maruz kalan Jiyan heval, her şeye rağmen dürüstlüğü, direngenliğini, partiye olan bağlılığını koruyarak önderliğe cevap olmuştur. Fatma'nın kaçışından sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçiş yapmıştır. Burada halasının kızının elinde kazayla silahın patlaması ve bir arkadaşın şehadetine sebep olması, ikisinin soruşturmaya alınmasını getirir. Provokatör Metin tarafından olmadık işkence ve hakaretlere maruz kalırlar. Dayatılan fiili ajanlıktır. Bunu kabul etmeyen Jiyan heval, günlerce hem psikolojik, hem de fiziki işkence görür. İdeolojideki derinliği, partiyi önderliğin şahsında tanıması, Metin ve Seher'in yaptığı tüm işkencelere direnmesini ve bu gücünü de pratikte ispatlamasını beraberinde getirir. Çünkü O, özgürlük için çıkılan yolda her tür engelin çıkabileceğini bilince çıkarmıştır.

İstanbul şehir merkezinde faaliyetlerde bulunur. Örgütlenme çalışmalarında olgunluğu, dürüstlüğü ve bağlılığıyla, kitle ve arkadaşlar içinde kısa sürede kendisini kabul ettirir. Büyük sevgi ve sempati toplar. Gençlik örgütlenmesinde, sendikaların toparlanmasında, kadının serhildanlarda rolünü oynamasında, mücadeleyi kavramasında büyük çaba harcar ve bu çalışmaların ürünü olarak birçok başarı elde

eder. Düşmanın yoğun operasyonları nedeniyle geri çekilme yapar ve tekrar Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçer. Akademi yönetiminde yer alır, kitle faaliyetlerinde bulunur. Eğitim ve yaşamdaki fiili katılımı, canlılığı, sadeliği O'nun daha bir güzelleşmesini getirir. 1992'de Haftanın alanına geçer. Şehit Mahir kamp yönetiminde takım komutanı olarak yerini alır. Güney savaşında yer alır. Sağlıkçı olarak yüzlerce yoldaşının yarasını sarar, moral verir, şehitleri taşır, kırk günlük sıcak savaşta iradesiyle örnek olabilecek tavır segileyen Jiyan heval, geri çekilme esnasında Cudi dağlarına kavuşmanın sevincini yaşar. Orada basın-yayında yer alır. Besta alanında uzun süre kalır. Karargah bünyesinde her işe koşturur. Uzun süre basın-yayında kalan Jiyan heval, pratiğe gitmeyi dayatınca Botan hareketli taburunda yerini alır. Pratiğe çıkışına çok seven, ama fiziki rahatsızlıklarından dolayı tam bir katılım sağlayamayan Jiyan heval, bunun ezikliğini yaşıyordu. Ama yaşam ve ilişkilerindeki sadeliği, bütünlüğü, içtenli-

ği arkadaşların O'na saygı ve sevgisini geliştiriyordu.

Tarihi V. Kongre'ye katılımı ardından, Kürdistan Ulusal Kadın Kongresi'ne katılımı, O'nun daha da yetkinleşmesini getirmiştir. Jiyan hevalin en büyük istemi; bayan arkadaşların birlikteliği, bütün olmaları ve birbirlerini güçlendirmeleriydi. Bayanın öz bilinç, öz irade, öz güven olgularına kavuşmasıydı, birbirini geliştirme, kazanma, geleceğe hazırlama temelinde olmasıydı.

Düşman tarafından köyü yakılan, talan edilen, bombardımana tabi tutulan, katledilen, yıllarca yaşadıkları topraklardan göçertilen kitlemizin toplandığı Etruş kampına, örgütlenme amaçlı gönderilir. Yönetimde yer alan Jiyan heval; dil sorununu olmasına rağmen, mütevaziliğiyle kısa sürede kitleyle sıcak diyalog geliştirip, onlarla kaynaşır, kitle tarafından saygınlık kazanan, kabul edilen, sevilen Jiyan heval, ilkel-gerici KDP tarafından, kampa yönelik yapılan saldırıda kitleye öncülük ettiği esnada düşman tarafından açılan yaylım ateşi altında, onlarca kitlenin şehadetiyle bera-

ber kendisi de ağır yaralanır. Kitleye olan sevgisini; onların tüm faaliyetlerine, yaşamlarına, iyi-kötü günlerine katılmakla kanıtlayan Jiyan heval; tüm müdahalelere rağmen kurtarılamaz. Uğruna savaştığı, kanını döktüğü, canını feda ettiği kitleyle beraber şehitler kervanına katılır.

Binlerce kitlenin katıldığı, sloganların atıldığı, zılgıtların-alkışların yeri-göğü inlettiği, silahların intikam alırcasına, yemin içercesine konuştuğu bir cenaze töreniyle toprağa verilen Jiyan heval, genelde parti için, özelde kadın ordulaşması için bir kayıptır.

Affet Jiyan! Seni anlatamadım, seni yazamadım. Ama inan seni yazmak-anlatmak o kadar zor ki! Sen; ancak yaşatılırsın mücadeleimizde, yüreğimizde, bilincimizde. Fiziğin, anıların arkasına gizlense de, ruhun bize rehberdir yürüyüşümüzde, yaşamımızda, savaşımımızda. Seninle gururluyuz, seninle onurluyuz!

*Mücadele arkadaşları adına
Medya*

Kürdistan ve dünya tarihinde, insanlığa ve ulusa malolmuş, çeşitli yönleriyle yaşama damgasını vurmuş düşünür, politikacı, asker, bilim adamı vs. kişilikler ortaya çıkmıştır. Bu kişilikler toplumsal yaşamın tüm süreçlerinde manevi bir güç olarak yaşatılmış ve yaşatılıyor. Kürdistan tarihinde öyle kişilikler vardı ki; Kürt ve Kürdistan denildiğinde hemen akla gelirler. Mazlumlarla başlayan ve Mahsum'la doğan kişilikler örnek olarak verilebilirler. görülebilir. İşte **Mervan** heval de büyük şahadet çizgisinde Agit ve Mazlumların yolunda ölümsüzleşenlerdendir. Mütevaziliğiyle, fedakarlığıyla, yaratıcılığıyla, espri dolu sürekli moral kaynağı olan kişiliğiyle ve sonuna kadar yiğitliğiyle tanınır.

İşte Mervan heval bu anlamda yaşamın ve mücadelenin kendisidir. 1959'da Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Şiwê köyünde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Geçimini hayvancılık ve çiftçilikle yürütür. Ancak bu yöremizin en önemli özelliği Kürtlük olgusunu sıcaklığına bütün sömürgeci dayatmalarına rağmen yaşaması ve bu anlamda en az asimilasyona uğramasıdır. Bundan dolayı Mervan heval bir Kürt olarak kendini tanıd ve yaşama atılır. Daha küçük yaşlardayken evlenen Mervan heval, aileye karşı ağır bir sorumluluk altına girer. Ancak tüm olumsuz ekonomik yaşam koşulları ve sömürgeciliğin her türden insanlık dışı uygulamalarına boyun eğmeyerek yaşamı direnmenin kendisi olarak beller ve böyle de sürdürür.

Gerek aile içinde ve gerekse de köylüleri arasında emekçi, fedakar ve saygıyla dolu yaşamından ötürü sevilen ve sayılan biri olmayı başarır. Bu durumunu ulusal kurtuluş safalarında da sürdürmesini bilir. Mervan heval, her insanla iletişim yeteneğine sahip, insanlara bir bütün ola-

rak doğal yaklaşan, en önemlisi de Kürt ve Kürdistan sorununa, onun çözümüne çıkar gözetmeden kendisini adayanlardandı.

Ulusal Önder Başkan APO'nun öncülüğünde ilan edilen 26 Ağustos Güney Hamlesi'nin başlaması bir devrim niteliğindedir. Yıllardır bireysel ve aşiret çıkarları gereği, her türlü ulusal değerlerimizi sömürgecilere ve emperyalistlere peşkeş çekenler, ya bu ihanetçiliğinden vazgeçecekler, ya da Kürdistan'da yaşam varlıkları sona erdirilecektir. Güney'de başlayan savaş en son 11 Aralık 1995 ateşkesine kadar sürdü. Böylesine tarihi anlamı olan bu savaşta, Mervan heval milis takım komutanı olarak savaşta onurlu yerini aldı. Yine tarihe ulusallaşmanın çabası içerisindeki yiğit bir milis komutanı olarak geçti. Askeri yönüyle güçlü olan Mervan heval, en ön cephede yer alarak işbirlikçi ve hainlere karşı kinini silahın namlusundan kustu. Mervan heval, şehitlerin hakkının ancak savaşımını ve amaçlarını kuşanarak ödenebileceğinin bilincindeydi. O bir halk savaşçısıydı. "Her şeyin bir bedeli olur" diyen Mervan heval, Ekim 1995'te KDP ile girdiği çatışmada önce yaralanır. Yaralı haldeyken sonuna kadar direniş gösterir. Ancak aldığı yaradan ötürü direnme gücünü kaybeden Mervan heval, yaralı olarak ele geçer. Hiçbir savaş kuralına uymayan ve insanlığa sığmayan bir yöntemle KDP tarafından önce yerde sürüklenir, sonra da kurşunlanarak katledilir.

Kuzey Kürdistan'da PKK öncülüğünde gerçekleşen 1984 15 Ağustos Atılımı, tüm ulus ve insanlık için yeniden diriliş ve varolmanın savaşımı anlamına geliyordu. Mervan heval de bu atılımdan derinden etkilenmişti. Belli bir tanıma sürecinden sonra, 1985 yılında fiili olarak partiye katıldı. Daha önce içinden çıkamadığı yoğun ekonomik, kültürel,

Adı, soyadı: **Yunus KAYCI**
Kod adı: **Mervan, İbrahim**
Doğum yeri ve tarihi: **Şiwê (Ballı) köyü-Uludere / Şırnak, 1959**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1995, Etruş kampı**

ulusal, ailesel ve ailenin ve onun her tür yaşamsal ihtiyaçlarının insanlık normlarına uygun olması, en başta bağımsız bir kimlik - kişilik ve ulusal bir irade gerektiriyordu. Bireyin kurtuluşu, ulusun kurtuluşuyla mümkündü. Bu temelde önemli faaliyetlerde yer alan Mervan heval, başta kendi köyünde olmak üzere kuryelik, lojistikçilik, milislik, komite vb. görevler olarak gittikçe bir gelişme sağlıyordu. Bu çalışmaları esnasında defalarca sömürgeci TC güçleri tarafından yakalandı. Her yakalanışta yoğun işkencelere maruz kalmasına rağmen O, bu süreci de partimizin direniş geleneğine uygun bir biçimde geçirmesini bildi. Zindan sürecinde yiğitliği, fedakarlığı ve direnişçiliğiyle tüm yoldaşlarına güven vererek umutsuzluğun olduğu yerde yeni bir umut ve taze bir başlangıç olabildi. Halkla ilişkilerinde de ulusal birlik ve beraberliği işlemeyi en temel görev olarak bildi. Halkların kardeşliğinin ancak eşit ve gönüllü temelde olabileceğini savunarak, bunun savaşımını kendisine esas aldı.

Mervan heval geçirdiği bütün olumlu-olumsuz süreçlerden ders çıkarmasını, kendisine temel görev olarak kabul etti. Nitekim ulusal kurtuluş mücadelesi ülkenin dört bir tarafına yayılarak, gerilla savaşı tarzında gelişiyordu. Bunun korkusuydur ki sömürgeci TC varolan baskılarını daha da sistemli bir tarzda yoğunlaştırarak günlük yaşamı bir

işkenceye dönüştürmüş; insan öldürme, köy yakma ve göç ettirme politikasını en yüksek boyuta ulaştırmıştır. Bunun sonucu yurtsever halkımızın kendi yaşamını yürütebilme imkanları yok denecek düzeye geldi. Yurtseverler Güney'e göç etmek zorunda kaldı. Mervan heval göç süreci boyunca halkıyla beraber olmuş ve bütün zorluklara rağmen her türlü fedakarlığı gösterebilmiştir. Mervan heval göç yolu boyu bir acı daha yaşamıştı. Kızı Bışenk göç yollarında şehit düşmüştü. Bışenk'in şehadeti Mervan hevalı ve eşini vatana daha çok bağlamıştı. Çünkü biliyorlardı Bışenk Kürdistan'ın direnen kızı, direnen geleceğiydi. O, halkına malomuş, yurtseverleri de daha fazla direnmeye çağırıyordu.

İnsanlık tarihinde hiçbir halkta görülmeyen bir durumdur; kendi topraklarında siyasi mültecilik olayı. Ama O, kendi toprağında siyasi mültecilik konumunda olsa da devrimci mücadeleyi hayatın her alanında vermesi gerektiğinin bilinciyle hareket etti. Evli ve bir çocuğu olmasına rağmen partimizin verdiği her göreve itirazsız koştu ve bunun en güzel örnek duruşunu yaşamı boyuca gösterdi. Kamp yaşamı içerisinde de halkın başı, gözü ve ruhu olmasını bildi. Yüreği halklaşmıştı.

Tarih 13 Eylül 1995. Etruş'ta kızgın bir güneş ve yoğun silah sesleri vardı. Öyle ki ulusal kurtuluş mücadelesindeki biri A kampında, biri B kampında, fakat düşüncede ve ruhta aynı şeyleri yaşayan halkımızın kah-

raman evlatları ve komutanları **Jiyan (Zeynep ERDEM)** ve Milis Komutan Mervan heval devrime verdikleri sözün eşsiz temsilcileri olarak bir daha asla unutulmamak üzere ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımızın bağrına gömüldüler.

Bizler mücadele arkadaşlarınız olarak size söz veriyoruz ki, davanıza bıraktığınız yerden devam edeceğiz. Ve mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğü yakalayarak, halkın demokratik iktidarını kuracağız. Bu onurlu kavgada yolumuzdan yürüyerek, hayalleriyle dolu olduğunuz, baskısız ve sömürsüz bir Kürdistan'ın müjdesini mutlaka sizlere ulaştıracacağız.

Mücadele arkadaşları

*Trakya'dan Hakkari'ye
Uzandı özgürlüğe
Savaşmaya ve de sevmeye
Düştü toprağa
Gürledi gök!
Ağladı güneş
Sızladı toprak
Bir cevherdi çilekeş
Hüzünlü
O bir reddi red!
Ve
Kızıl toprağa düşen
Dağların kızı
Doğanın gülü
Yaşamın kaynağı
Bir Ronahi O!
Dağların kızı
Doğanın gülü
Yaşamın kaynağı
Bir Ronahi O!*

Adı, soyadı: **Ümran YILDIRIM**
Kod adı: **Emek, Ronahi, Avaşın**
Doğum yeri ve tarihi: **Keşan, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül**
1995, Güney Kürdistan

Devrim halkların kahramanlık gücünü, iradelerini ve bütün güçlerini ortaya koyarak gösterdikleri tarihsel bir olaydır. Hiçbir devrim yoktur ki, içinde büyük kahramanlık olmasın. Ve hiçbir devrim yoktur ki, halkların kahramanlarının omuzlarında yükselmesin. Büyük bir iddia ile ortaya çıkan devrimci hareketlerin ilk şehitleri ise, devrim yolundan dönülmezliğin, içine girilen yolun uğruna ölünecek kadar yüce olduğunun ispatı olduğu için daha derin ve yüce anlamlara sahiptir. Bu anlamda söylenen her söz, yapılan her eylem, sıkılan her kurşun, yaşanan her şehadet tarihsel bir anlam kazanır.

“Tarihsel işler, tarihi kişilikler ister” belirlemesinden hareketle tarihi halkların yararına değişime uğratma işine girişen her insan, bağımsız ve özgür yaşamın hiçbir şeye değişilmez çekiciliği ile büyük fedakarlık, cesaret ve her türlü geriliğe karşı ödün vermez kişilikle, ancak bir halkın umudu olabilir. **Ronahi** heval, bunun derin bilinci ile atıldığı kavgada yüreğine koskoca bir halkı ve insanlığı sığdırabilme gücünü

göstermesiyle, geride örnek alınacak bir yaşam bırakarak, fiziki olarak aramızdan ayrıldı.

1973 yılında Edirne'ye bağlı Keşan ilçesinde Arnavut kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan Ronahi heval, azınlık ve mevcut Türkiye gerçekliğinde aşağılanan, horlanan, ezilen bir halka mensup olmasının sonucu, küçük yaşlarda büyük çelişkilerle tanıştı. Bundan dolayı çocukluk çağında kendilerini horlayan, aşağılayanlara karşı içgüdüsel tarzda da olsa kin ve nefreti geliştirdi. Gün gelince bunu bilinçle yoğurup, düşmana ideolojiyle, siyasetle, askerlikle kusacağı günlere böylesine bir atmosferde hazırlandı. Ailesinin de demokrat olmasıyla küçük yaşta devrimci-demokrat düşüncelerle tanıştı.

Doğup büyüdüğü memleketi Keşan, aynı zamanda değişik kültürlerin harmanlandığı bir yer olma özelliğindeydi. Bu Ronahi hevalin kişiliğinde de oldukça derin izler bırakırken, Trakyalı olmanın verdiği redçiliği de bağrında taşıymaktaydı.

İlk, orta ve lise öğrenimini Keşan'da tamamladıktan sonra Ege Üniversitesi'ni kazanarak İzmir'de öğrencilik hayatını sürdürdü. Gençliğin toplumsal dönüşümlere öncülük etmesi gerekliliğinin derin bilinciyle atıldı kavgaya. Bir yandan okulunda öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinin en ön saflarında yerini alırken, diğer yandan da memleketinde geçirdiği zamanlarında buradaki örgütsel çalışmalara aktif olarak katıldı.

Özellikle Türkiye toprağına kök salma umudu, Türkiye halklarının bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşma coşkusuyla ortaya çıkan DH-P'nin ilk örgütçüleri arasında yerini aldı. Mevcut TC gerçekliği karşısında tarihin tanık olduğu yenilmez, halkların kardeşliğine daha çıkış aşamasındayken Hakiler ve Kemallerle damgasını vuran PKK gerçek-

liği, Ronahi hevali Kürdistan'a ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yöneltti.

Kürdistan halkının mücadelesine karşı artan ilgi, onu kendi toplumu-
nun tarihini güncel özellikleriyle tanı-
nıma itti. Kürdistan'ı ve Kürdis-
tan ulusal kurtuluş mücadelesini da-
ha fazla anlamaya çalışırken, doğru
devrimci temelde bir Türkiyelileş-
meye de kararlı adımlarla yürüyordu.
Böylece Türkiye, Arnavut ve
Kürdistan halkının birleştirici dev-
rimcisi olma yolunda ilerliyordu.
Bir halklar devrimcisiydi artık. Kür-
distan'ı ve PKK'yi anladıkça ulusal
duygu ve bilinci geliyor, halklaşı-
yor ve sömürgeci-faşist TC gerçek-
liğini daha iyi anlıyordu.

Bu yıllar Ronahi heval için yo-
ğun araştırma, inceleme ve yoğun-
laşma yıllarıydı. Öğrenmekte sınır
tanımadığı gibi arkadaşlarına ve
çevresine de sürekli yardımcı olma-
ya çalışıyordu. Bu çerçevede sürdü-
rülen faaliyetlerin kendini tatmin et-
mez hale gelmesi sonucu, mücadele-
de aktif profesyonel devrimci olarak
yerini almak, gelecek için umut vaa-
deden, halkına, Kürt halkına, büyük
enternasyonalist Haki Karer ve Ke-
mal Pir yoldaşlara karşı sorumluluk-
larını yerine getirmek gibi yüce duy-
gularla DHP çalışmalarına katıldı.

1992 yılı başlarında, DHP süre-
cine aktif olarak katılırken, memle-
keti olan Keşan'da örgütlenme faa-
liyetleri içinde olan Ronahi heval,
insana olan ilgisi, yoldaşlarına olan
sevgisi ve bağlılığı, devrime olan
yıkılmaz inancıyla bütün yoldaşları-
nın ve halkımızın büyük takdiri ve
sevgisini kazandı.

Bir gün gelip de, Türkiye devri-
minin gerilla çalışmalarını başlat-
mak amacıyla Kürdistan dağlarına
gitmek gerektiğinde hiç tereddüti
olmadı. Ve böylece 1992 Ekim
ayında, Edirne'den Hakkari'ye
uzandı. Güney Savaşı'nın sıcak pra-
tiğini henüz çok yeni bir savaşçıy-

ken, Xankûrke alanında yaşayan
Ronahi heval, bu savaşta Kürt halkı-
nın bağrına saplanan ihaneti, Türki-
ye devriminin önünde de TC'nin
önemli bir müttefiki olarak duran
Kürt hain-işbirlikçilerini tanıdı.

Savaş sonrası Zelê alanına giden
Ronahi heval burada bir süre basın
birimi içerisinde yer aldı. Çalışkanlı-
ğı, fedakarlığı ve özverisiyle bütün
yoldaşlarına örnek olmayı başardı.
Türkiye devriminde güçlü bir gerilla
olabilmenin, Kürdistan'da yürütülen
savaş içinde pişmekten geçtiğini çok
iyi kavrayan Ronahi heval, Kürdis-
tan'daki her anını savaş içinde değer-
lendirmek ve Türkiye'ye bir gerilla
komutanı olarak yönelmek istiyordu.
Bundan dolayı partiye sürekli sıcak
savaş pratiğine gitme doğrultusunda
önerisini sunuyordu. 1993 Kasım
ayında önerisinin kabul edilmesiyle
Çukurca sahasına gönderildi. Burada
bir müddet kaldıktan sonra Botan
alanında hareketli tabura geçti.

Ronahi hevalin yüreği büyük ba-
şarılar peşindeydi, ancak kendini
dönüştürme ve yetkinleştirme nok-
tasında bazı yanlışları da vardı.
Birçok yoldaş, ona yardımcı olmaya
çalışsa da, sömürgeciliğin eğitim
sistemi içinde şekillenmiş olduğun-
dan kendisi de son derece rahatsız
oluyordu.

1994 Eylül ve 1994 Ekim ayları
arası, Ronahi heval açısından yeni
bir sürecin başlangıcıydı. Kürdistan
dağlarında Türkiyeli gerillaların ta-
rihsel bir süreci başlatılırken, siyasi-
askeri eğitim ve yoğun tartışmaların
içinde Ronahi heval de bulunuyor-
du. Önemli bir sürece giren Ronahi
heval, böylesi bir sorumluluk karşı-
sında yapılan bütün tartışmalara ka-
tılımı, pratikte her türlü fedakarlığı
sergilemesi ve bitmez tükenmez ça-
balarıyla göz dolduruyordu. Bu sü-
reç Ronahi heval için büyük deği-
şim ve dönüşümün yaşandığı süreçti.
Sömürgeciliğe ait bütün gerilikle-
ri hızla aşıyor ve yetkinleşiyordu.

Bu sağladığı gelişim hızı yoldaşları-
nı hayretler içinde bırakıyordu.

1994 yılı bahar ve yaz aylarında
yoğun sıcak savaş ve operasyonlar
içinde hem fiziğini, hem ruhunu
güçlendirirken adım adım da iradesi-
ni çelikleştiriyordu. Aynı zamanda
manga komutanlığına gelmişti.
*"Düşman alana varını yoğunu sefer-
ber ederek yönelirken, biz de her şe-
yimizi seferber ederek, bütün yete-
neklerimizi ayaklandırarak karşı ko-
yacağız"* deyip, yüzyılların kini ve
öfkesi ile yöneliyordu düşmana. Si-
perden sipere, eylemden eyleme, ça-
tışmadan çatışmaya koşarken düş-
mana darbe vurmanın, dünyanın hiç-
bir şeyine değişilmez olan doyumun-
u, duygusunu an be an tadıyordu.

Gerek Kürdistan'daki savaş için-
den gelen Türkiyeli gerillaların, ge-
rekse Türkiye şehirlerinden gelen
gerilla adaylarının başlattığı, Türki-
ye gerillasına hazırlık çalışmalarına
büyük bir istem ve coşkuyla katıldı.
Böyle tarihi bir görevin hakkıyla ye-
rine getirilmesi gerekliliği, coşku,
azim ve çalışma temposunu daha da
arttırıyordu. Bu çalışmalar içinde en
önemli özelliği kendi kişiliğini PKK
ve önderlik çözümlemelerinin eleş-
tiri düzeyi doğrultusunda tahlil ede-
rek, güçlü bir değişimi yaşamasıydı.

Çünkü şunu çok iyi biliyordu;
Türkiye insanında düzenin egemen
değer yargıları, düşünce ve davranış
biçimleri yani egemen düzen ideolo-
jisi, devrimcilerin şahsında aşılma-
dan ciddi bir devrimci gelişme bek-
lenemez. Egemen sistemin insanı-
mıza oldukça yedirilmiş ideolojik
kalıpları aşamayan bir devrimcili-
ğin, Türkiye topraklarında başarı
şansı yoktur.

Bundan dolayı Ronahi heval
kendi şahsında egemen sisteme bü-
yük bir savaş açtı. Bu savaşı hiçbir
zaman bireyselleştirmede. Çünkü şu-
nu çok iyi anlamıştı ki; kendi şah-
sında yıkılan sömürgeci düzen, top-
lum şahsında yıkılan düzen demektir.

Kendisinin savaşımını, kendi şahsında toplumun savaşımı olarak, kendi başarısını toplumun başarısı olarak algıladı. Kazandıkça büyük mutluluk duydu. Kazanan bir bütün olarak uğruna savaştığı halklar ve insanlıktı çünkü.

1995 yılı 26 Ağustos’unda 2. 15 Ağustos Atılımı hamlesinde 1992 savaşımının intikamını almanın heyecanıyla katıldı Güney Savaşı’na. Bu savaşı da hiçbir zaman sadece işbirlikçilere karşı verilen bir savaş olarak algılamadı. Çünkü Kürt gericiği bölgede TC’nin en büyük müttefiki durumuna gelirken, Türkiye devriminin önünde de aşılması gereken bir karşı devrimci bent görevi görüyordu. Dolayısıyla savaş, Kürdistan devrimi kadar Türkiye devriminin de önünü açıyordu. Kürdistan’daki savaş Türkiyelileşmişti.

Kürdistan devrimi için savaş bir o kadar Türkiye devrimi için savaş anlamına geliyordu.

Bunun anlamıyla savaşa katılan Ronahi heval gösterdiği büyük fedakarlık, özveri ve cesaretiyle bütün yoldaşların güven ve sevgisini kazanmıştı.

Eylemlerde hep en önde yer almayı dayatıyordu. Düşmana kin ve öfkesini yüz yüze kusmak en büyük eylemi haline gelmişti. Bu amaçla sürekli saldırı gruplarında eylemlere katılmak istiyordu. Yine emekçi özellikleriyle görevden göreve koşuyordu. Yaşama, yorulmak, dinlenmek nedir bilmeden, bitip tükenmez bir enerji ile katılıyordu.

Yine bir eylemde arkadaşların ısrarla karşı koyuşlarına rağmen, saldırı grubuna deyim yerindeyse zorla girdi. DHP sürecinin başlamasıyla birlikte Türkiye devrimi için girişilen çabaların yetersizliği yaşaması, yüreğinde derin izler bırakmıştı. Ve kendi eylemiyle bu olumsuz gidişata bir son vermek istiyordu. Eyleme gitmeden önce yazdığı son yazısında, *“Başlatılan bu sürecin olumsuzluklarını tersine çevirmek gerekiyor. Bunun için güçlü ve cüretli çıkışlar gerekiyor. Yılgınlık, durgunluk ve kararsızlığı yıkmak bizim elimizde. Bu gidişat durdurulmalı artık, bunu da güçlü çıkışlar ve vuruşlarla yapabiliriz”* diyordu.

Böylece eylemiyle Türkiye devrimine de bir çıkış yaptırmak istediği

anlaşılmaktaydı. Bu düşüncelerle eyleme yönelirken dur durak bilmeden saldırdı düşmana. Öyle bir sıçradı ki, bir anda tek başına düşman mevzilerine daldı. Mevziyi ele geçirirken, ihanetçi güçler çareyi kaçmakta buluyorlardı. Bunun verdiği coşkuyla bir anda kendini kaybedip savunmasına dikkat etmeden ayakta kaçanları taramaya başladı. Bu esnada kaçanlar onun ateşinden korunmaya çalışırken, bir hainin kahpe kurşunları Ronahi hevalı aldı, Haki ve Kemal yoldaşların yanına götürdü. Ronahi heval ölümsüzlüğe ulaştı.

Geride, bizlere yüce bir yaşam, mücadele azmi, kararlılığı ve hiçbir zaman unutulmayacak coşku ve duygular bırakarak ayrıldı aramızdan. Sadece fiziki bir ayrılıştı bu.

O, bundan sonra düşmana sıkıtiğimiz her kurşunda, yaptığımız her eylemde yaşarken aramızda, Türkiyeli devrimciler, devrimin yolunu aydınlatan güçlü bir meşale olmaya devam edecektir.

O’nun anısını, savaşımımızı Türkiyelileştirecek yaşatacağız!

Silah arkadaşları

Ulusal kurtuluş savaşımızın 12 Eylül'den sonra ilk ve güçlü bir açılım sağladığı, ülkemizin, savaşımızın kalbi olan Botan'da dünyaya gelen **Pala** heval, yaşamının ilk yıllarını Cudi Dağı'nın eteklerinde, ulusal parçalanmışlığın üçgeni Silopi'de geçirir. Ulusal değerlere bağlı ve özünde Kürt halkının mertlik ve yiğitliğini taşıyan bir yapısı olan Pala heval, daha hiçbir siyasal düşünce ile tanışmadan önce de sömürgeci otoriteye karşı asi-isyan-kar tutumları tutarlılıkla sergiler.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra alanda giderek gelişen ulusal kurtuluş hareketi ile 1986 yılında tanışan Pala heval, evli olmasına rağmen, bunu gerekçe yapmadan gerillayla kurduğu ilişkileriyle elinden gelen bütün hizmeti yapar.

Pala heval düşmanın her türlü açık baskı-sindirme uygulamalarına rağmen, en tehlikeli görevler yüklenir. Tam sekiz defa düşmanın eline geçen Pala heval, sömürgecilere hiç taviz vermez, aksine savaşın ateşten potasında çelikleşir.

Silopi'de gerilla ile birlikte birçok eyleme de katılan Pala heval, azgınlaşan düşman yönetimleri karşısında ailesi ve kendisini koruyamayacak duruma geldiği için, partinin yardımıyla Zaxo'ya yerleşir.

Türk sömürgeci devletin gizli kontra-ajan şebekeleri ve işbirlikçileriyle denetime aldığı Zaxo'da, Pala hevalın

yurtseverlik görevlerine amansız bağlılığı ve gerçek düşmanına olan kini düşmanı kahrediyordu.

1992 yılı sonlarında işbirlikçiler; bir iş için arabalarına binen Pala hevalı bayılarak, hunharca katlederler. İşbirlikçiler, faşist sömürgeci şebekelere Pala hevalın kafasını hediye diye sunarlar.

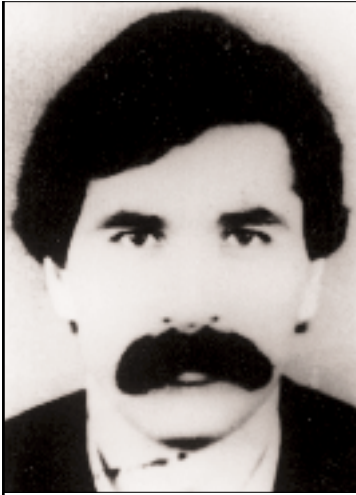
Pala hevalın katledilmesi ülkemizin tarihi bir yarasının sonucudur. Faşist düşmanımız kadar, onun işbirlikçi-hain uşaklarının alçakça bir komplosudur.

ARGK gerillalarımızın vuruşları, Pala heval ve daha nice halk savaşının yiğit yurtsever şehitlerinin intikamıdır. Ve bu yüce, onurlu insan, yurtsever halkımızın kutsal mücadelesinde yaşıyor.

Anısını savaş çağrısı olarak anlayıp layık olacağız.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Pala Mehmet TAN**
Kod adı: **Pala Muhammed**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992 sonu, Zaxo**

solda oturan şehit Devran

Kürdistan uğruna nice canları, nice koçyiğitle-ri ve genç kızları verdik. Ama senin için daha fazlası da değer. İşte seninle kucaklaşmak isteyen milis komutanı yoldaşlardan biri de **Çiya** hevaldi. O, bin yıldan daha fazla tutsak olan vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğünü hayatta her şeyin önüne çıkarmış ve bu mücadelede için yapmayacağı hiçbir şeyin olamayacağı düşüncesi-ne, ruhuna ulaşmıştır. Bunu dolu dolu yaşayan biridir. Dört yıldan beri bir yandan ailesine karşı olan sorumluluğunu yerine getirirken, diğer yandan da ulusal kurtuluş saflarında milislik görevini eksiksiz olarak sürdürür. O, bu örnek yaşamıyla tarihe fedakar, cesur ve özverili bir milis komutanı olarak geçer. Buna denk bir pratik çaba içerisindeyken şehadet mertebesine ulaşarak Kürdistan devriminin Güney ile bütünleşmesi sürecinde yerini alır.

Başkan Apo'nun ışıklı yolunda Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş devrimi, dalga dalga tüm Kürdistan'ı, Ortadoğu'yu, giderek dünyayı etkisi altına alarak devam ediyor. Partimiz PKK, çıkışında nasıl ki, küçük burjuva, reformist, feodal işbirlikçi, ilkel milliyetçilere, şovenistlere ve her türden gericiğe karşı büyük savaşımla gelişip güçlendiyse, bugün de güçlü olmasının temelinde; emekçilerden, insanlıktan yana ilkeli bir sınıf savaşımlarını yürütmesi gerçeği yatar. Devrim, doğası gereği bu savaşımlarını kesintisiz yürütmek zorundadır. Bağımsızlıktan yana ulusal kurtuluşçu eğilimin giderek Güney Kürdistan'da da gelişmesi, işbirlikçileri ürküttü. Bunun kaygısıyla işbirlikçiler sömürgecilerin Truva atı rolünü ısrarla bırakmayarak sömürgeci, faşist TC ile ilişkilerini, daha

da güçlendirmenin çabası içinde varlığını devam ettirebilmenin kaygısını yaşamaktadırlar.

25 Ağustos Atılımı'nın başlangıcından günümüze kadar yürütülen savaş pratiği ulusal kurtuluşun Güney'deki gücünü doğrulamaktadır. İşte bu büyük 25 Ağustos Atılımı'na Çiya heval de en ön safta katılım sağlar. Savaş cephesine gider. O'nun bu tavrına ailenin bir bölümü engel olmak ister, ama O, bu duruma şöyle cevap verir; "Her ne kadar TC vahşetinden göçetmek zorunda kalarak bugün Güney Kürdistan'ın Etruş alanında ve kendi topraklarımızda siyasi mültecilik konumunu yaşıyorsak da, buraya oturmaya gelmedik, mücadele, yer ve mekan farkı gözetmeksizin verilmek durumunda-dır" diyerek kesin tavrını ortaya koyar. O'nun bu tavrında mücadeleye, partiye, ülkeye ve şehitlere olan bağlılığı görmek mümkündür.

Çiya heval 1966 yılında Silopi'de Silip köyünde dünyaya gelir. Yoksul bir aile çocuğudur. Yaşamını köyde çiftçilik yaparak sürdürür. Bu ortamda yaşayan Çiya heval, emekçi, fedakar, girişken, saygı ve sevgi dolu özelliklere sahiptir. Bundan ötürü tüm köy halkı ve çevresince çok sevilen bir kişiliktir. Kendisi erken yaşlarda evlenir ve üç çocuk babasıdır. Buna rağmen ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışmasından itibaren hiç tereddüt etmeden elinden gelen her türlü çaba içerisinde olur. Sadece kendisiyle de yetinmeyerek Kürdistan'da yaşayan her Kürdün mutlaka bir şeyler yapmasının zorunlu olduğunu belirterek etrafındakileri harekete geçirmektedir. 1993 yılından itibaren milis çalışmalarını içerisinde yer alır ve gerillaya her türlü desteği sunar. Bu-

Adı, soyadı: **Ahmet KADAYI**

Kod adı: **Çiya**

Doğum yeri ve tarihi: **Silip köyü-Silopi, 1966**

Mücadele katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül**

1995, Etruş kampı

nunla yetinmez O. Sömürgecilere karşı olan kinini bizzat gerilla yoldaşlarıyla birlikte eylemlere katılarak silahının namlusundan kusar. TC'nin ajanlarına ölümcül darbeler vurur. Cesur ve zorlu süreçlerin insanıdır. Her görevinde yoldaşlarından daha fazla iş yapma azmiyle doludur. Bu anlamda fedakarlığın da sembolüdür.

Ulusal kurtuluş savaşının gide-

rek gelişmesiyle, sömürgeci TC de köyler üzerinde varolan baskılarını daha da artırır. Amaç, yurtsever olan köy halkını mücadeleden kopararak etkisizleştirme ve teslim almadır. Bunun farkında olan Çiya heval, kendisi bu oyuna gelmediği gibi, köy halkını da etkileyerek direnmeden yana tavrın oluşmasında büyük rol oynar. Bu tavrını da parti talimat verip Güney'e göç edilmesi gerektiğini belirtene kadar sürdürür.

Göç ederek gelip yerleştiği Etruş Kampı'nda da sorumluluk bilinciyle hareket eden Çiya heval, semt yönetiminde yer alır. Buradaki çalışmaları boyunca halkın tüm sorunlarına çözüm olma, halka moral vererek savaş ruhunun kitlelerde yer edinmesinde önemli çaba sarfeder. O'nun bu yaklaşımı; göçü yaşayan Etruş'taki halkımızda birliği ve mücadeleye olan bağlılığı daha da geliştirmiştir. Mütevazı ve fedakar tavırlarını burada da sergileyen Çiya heval, kısa sürede kendini halka kabul ettirir. Sayılan-sevilen bir konuma ulaşır. Yaşama olan büyük tutkusu, halkı da yeni yaşama, bağımsız ve özgür yaşama karşı olan tutkusunu pekiştirerek güçlendirmiştir.

Nitekim savaşın önemli noktalarından biri olan tepe pratiğinde, O'nun bu devrimci özelliği kendi milis takımındaki arkadaşlara büyük bir moral ve güç olmuştur.

Bütün yaşamı boyunca özgür bir ülke, özgür bir halk ve yaşam için tüm enerjisini sarfeder Çiya heval. Büyük bir tutkuyla bağlı olduğu Parti Önderliği'ne, parti ve şehitlerine en anlamlı cevabı halkımızın düşmanlarına karşı verdiği savaşta bir kez daha kanıtlayarak, gerçek bir yurtseverliğin, gerçek milisliğin ve devrimci yaşamın nasılına en anlamlı cevap olur.

Çiya heval, 18 Eylül 1995'te sömürgeci TC'nin desteğinde operasyona çıkmak isteyen işbirlikçi güçlerle sabahdan başlayan ve akşama kadar devam eden çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştü. Her türlü teknik silahlarla savaşı dengesiz yürüten hain takımı, karşısında kararlı savaşçıları fazla direnmeden görünce onlarca kayıp vererek geri çekilmek zorunda kalır. Bu da şunu çok net olarak gösteriyor ki; bağımsızlık ve özgürlüğe susamış halkımızın yiğit evlatları karşısında hiçbir güç dayanamaz. Çiya hevalin de içinde bulunduğu arkadaş yapısı bu savaşta tüm emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlere karşı da savaştı ve dört yoldaşıyla girdikleri direniş halayı şehadetle sonuçlandı.

Sizlere söz veriyoruz ki; özlem duyduğunuz, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı mutlaka yaratacağız. Halkımız insanlık ailesi içinde hak ettiği onurlu yerini alana kadar, bize emanet ettiğiniz bayrağı, daima en yükseklerde dalgalandıracağız. Şehadetiniz bizi sürekli aydınlatan bir meşale olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Ülkemiz Kürdistan'da yurtseverlik sadece ülkeyi sevmek, ya da kısmi olarak ülkenin savunulmasında verilecek yardımlarla olmuyor. Elbette bu da önemlidir, ancak savaşın geldiği düzey gözönüne getirildiğinde bizzat ülke için savaşmak, gerçek anlamda yurtseverlik oluyor. Bizim gibi kimliği ve ülkesi elinden alınan bir halkın insanları, sömürgecilik ve kölelikten ancak böyle temizlenir ve ruhu böyle güzelleşir.

Atomlarına kadar parçalanmış bir konumdan bugün iktidara yürümekte ve bunun altyapı, kuruluş çalışmaları sağlam temellerde atılmıştır. Sarsılmaz bir önderlik, parti, cehpe ve ordu olmamızın temelinde elbette ki böylesine sağlam bir ideoloji ve anlayış yatmaktadır. Bundan ötürüdür ki bugün ulusal kurtuluş mücadelesi, savaşan parti, savaşan halk ve şehitler ordusu olabilir. Bu ruh tüm halkımızı sardı. Bunun en güzel somut örneği de, düşmanın bütün askeri kuşatma, baskı ve ambargosuna rağmen, direnişi esas alan Ertuş halkımızın gösterdiği direnme, fedakarlık ve cesarettir. Böylesine anlamlı bir direnişe katılan ve şehadete ulaşan yurtsever yoldaşlardan biri de **Ahmet BEYTOŞ** hevaldi!

Ahmet heval 1960 yılında Cizre'ye bağlı Hewler (Hisar) köyünde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Hewler köyü Cudi dağı'nın eteklerindedir. Cudi Nuh'un beşiği, gerillanın sevdası, Kürt halkının umududur. İşte Ahmet heval Cudi'nin görkemli duruşu altında ve onun sıcağında Hewler'de büyüdü. Yoksul yaşamının geçimini, küçük yaşlardan başlayarak çiftçilik ve hayvancılık yaparak sağlıyordu.

Yaşam zorluklarla dolu olsa da ülkenin güzelliği ve kendi insanlarıyla olmak, doğanın en güzel yerinde yaşamak, insanın yaşadığı tüm zorlukları aşarak geleceğe umutla sarılması beraberinde getiriyor. Öyle ki bundan dolayı ne gerici feodal ortam, ne

de sömürgeci TC'nin talancı ve katliamcı politikaları, uygulamaları insanlarımızı yaşamdan alıkoyamıyor. Bunun en canlı örneklerinden biri olan Ahmet heval, yaşamın tüm zorluklarına rağmen, onurlu, yaşama sevdalı ve insan sevgisiyle doluydu. Gerek ailede, gerekse de çevresinde sevimliymiş, mütevazı ve olgunluğuylla kendisini kabul ettirmişti.

Ülke gerçeğini kavradıkça, sömürgeci faşist güçlerin tarihsel gerçekliğini öğrendikçe öfkesi ve kını artıyor, ülkesine ve devrime büyük bir sevgiyle bağlanıyordu. Düşman gerçekliği mücadelenin gelişimiyle daha çıplak açığa çıktıkça, Kürdistan'daki aile kurumunun gerçek niteliğini ve bu kurumun işlevini öğrenen Ahmet heval, aileyi dönüştürmek ve devrime daha iyi kanallı edebilmenin çabası içine giriyor. Bu konuda da militanca tutumların sahibi oluyordu. Tüm imkanlarını devrimin hizmetine sunan Ahmet heval, kendisine görev verildiğinde büyük bir coşkuyla dolup taşıyor, o görevi en iyi şekilde yapabilmek için tüm gücünü ve yeteneklerini seferber ediyordu.

Elinden geldikince tüm işlere koşar ve yardımcı olmayı da doğal bir görev olarak yerine getirirdi. Emekçi ve çalışkan olma özelliği kişiliğinde en belirleyici yandı. Böyle bir kişiliğe sahip olan Ahmet hevalin ülkemizin kalbi Botan'da gelişen ve büyüyen ulusal kurtuluş mücadelesine ilgisiz kalması elbette beklenemezdi. Olan da zaten buydu. 1988 yılında partiyle, gerillayla direkt ilişki içerisine girerek her türlü istihbarat, lojistik destek, kuryelik gibi görevlerini yoğun bir çaba içerisinde yapmaya çalışıyordu. Salt kendisinin yaptıklarıyla yetinmeyen Ahmet heval, köyünde ve çevresinde insanları ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sokmayı bir görev olarak yerine getiriyordu. Yıllardır özlemini duyduğu bağımsız Kürdistan hayali ve özlemi O'nun kişiliğindeki sadelik ve dürüstlikle bütünleşince insana özgü en

Adı, soyadı: **Ahmet BEYTOŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewler (Hisar) köyü-Cizre, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988 (Milis)**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Kasım 1995, Ertuş**

güzel yaşam ve ilişkilerin somutlaştığı bir insan karakteri ortaya çıkıyordu.

Bıkmaksızın yürüttüğü örgüt çalışmalarından 1990 yılında düşman haberdar olur. Köy baskını gerçekleştiren düşman, Ahmet hevali yakalayarak onyedü gün süren işkence ve gözaltında tutar. Burada sömürgeci vahşetin çıplak gerçeğini daha iyi görme şansını da yakalayan yiğit insan Ahmet heval, bu süre içerisinde ülkesine ve halkına bağlılığın en güzel örneğini direnerek gösterir. Düşman O'nu bırakmak zorunda kalır. Daha sonra bir kez daha yakalanır. Otuzbir gün işkencede kalır, ama onurlu, direngen tavrından vazgeçmez. Bunun sonucunda yeniden bırakılır. Yaşamı ve mücadelesi zorluklarla dolu olan bu yiğit insan, bağımsızlık ve özgürlüğün kolay elde edilemeyeceğini biliyor ve bundan ötürü de mücadeleye daha fazla katılımı esas alıyordu.

1990'lı yıllarla birlikte mücadele giderek yükseliyor, alandaki düşman karakolları birer birer ortadan kaldırılıyor, düşmanın hareket alanı gittikçe daralıyordu. Gerilla mücadelesi karşısında nefes alamaz duruma gelen düşman, bu yıllarla birlikte gerillayla halkın bağlarını koparmak, gerillayı desteksiz bırakmak ve halkı ekonomik yönden çöktürmek amacıyla yoğun olarak halka yöneldi. Yaptığı işkencelerin ve uyguladığı vahşetin yanında bu defa köyleri de yakıp yıkıyor, zorla göçertme politikasını dayatıyor, ekili alanları ve ormanları ateşe veriyordu. Bu uygulamaların bir sonucu olarak Hewler köyü de 1992 yılında düşmanın geliştirdiği bir operasyon sonucu yakıldı. Köyün yakılmasından sonra Kürtlerin kendi vatanlarındaki diasporası başlamıştı. Yine her biri bir yana dağılmıştı. Fakat Ahmet hevalin büyük çabaları sonucu bazı köylüler, köyün üst tarafındaki mağaralara ve sığınaklara yerleştirilmiş, böylece düşmanın geliştirmiş olduğu göç ettirme politikasına

karşı çıkmıştır. Bu arada düşman da boş durmuyor, baskı ve vahşet uygulamalarına devam ediyordu. Bu uygulamalara karşı partinin yaptığı çağrıya cevap veren yurtsever halkımız geride tüm eşyalarını bırakarak Güney Kürdistan alanına geçmiştir. Bu göçlerin düzenlenmesi ve benzeri çalışmaları yürüten Ahmet heval, halkın daha fazla sıkıntı çekmemesi için yoğun çaba harcıyor, tüm gücünü seferber ediyordu. Bu çabalar O'nu halkın gözünde daha saygın bir yere oturtuyor, aralarındaki güveni, bağlılığı pekiştiriyordu.

Kuzey Kürdistan'da TC devletinin uyguladığı baskılar sonucu evini, toprağını bırakarak Güney Kürdistan'a göçeden halkımız burada da KDP'nin insanlık dışı uygulamalarına maruz kaldı. Sivil, savunmasız olmalarına rağmen, dünya kamuoyuna askeri güçmüş gibi lanse edilen kampta yaşayan halkımıza, askeri abluka, ekonomik ambargo ve her türlü silahlı saldırılar da dahil rastgele yöntemler gerçekleştirdiler. Bunu utanmadan Kürtlük ve insanlık adına yaptıklarını söylemekten de geri kalmadılar.

Güney Kürdistan: Asırlardır mücadelenin yürütüldüğü, yüzbinlerce insanın şehit düştüğü, ama ilkel milliyetçilik, küçük burjuva önderlikler nedeniyle hep büyük yıkımların, katliamların yaşandığı Kürdistan, yüreğimizin Güney'i, feodal güçlerin oynadığı lanetli rol nedeniyle brakujinin ve ihanetin bir kader olarak görüldüğü ülke parçasıdır. Partinin bu alana yerleşmesi, giderek gelişmesi ve kurumlaşması karşısında eski lanetli rollerini oynamakta zorlanan bu güçler, partiye karşı daha büyük kin ve öfkeyle saldırmakta ve fırsat buldukça bölgedeki sömürgeci-faşist güçlerle işbirliği yapmaktan kaçınmamaktadır. Göç eden halkımız, Güney'de Etruş Kampı'na yerleşmiş, toplu bir halde yaşamını sürdürmeye başlamıştır. Tüm bu yerleşme ve kamp kurma çalışmalarında yer alan Ahmet heval

hemen herkesin yerleşmesi işine koyuyor, herkese yardım ediyordu. Kampın varlığı sömürgeci faşist TC devletini oldukça rahatsız ediyordu. Bu çerçevede KDP ile işbirliğine giden TC, KDP eliyle kampı boşaltmanın yollarını arıyordu. Gerilla karşısında büyük darbeler alan KDP, bu nedenle kampa sık sık saldırılarda bulunuyordu.

İşte bu saldırıların bir bölümü olarak 13 Kasım 1995'te kampın 100 metre ötesinde KDP peşmergelerinin açtığı ateş sonucu, Ahmet heval şehadele ulaşıyor.

Ahmet hevalin şehit düştüğü haberi kısa bir süre içinde duyulmuştu tüm kamp halkı tarafından. Kampın orta yerindeki meydana toplanıyor, yüreklerine oturan acının suskunluğuyla bakıyor, inanmak istemiyorlardı. Bu suskunluk bir volkanın patlamadan önceki sessizliği idi, bu suskunluk büyük bir fırtınanın habercisiydi adeta ve çok geçmeden fırtına kopmuştu. Direnişe kalkan onbinlerin kolları zafere bir adım daha yaklaşıyor, çekilen zılgıtlar ihanetin suratına patlıyor, sloganlar ihanete, zulme ve vahşete inat Kürdistan dağlarındaki özgürlüğün haykırışıyla bir bütün oluyor ve Ahmet heval her yerin sarıya, kırmızıya ve yeşile çaldığı bir günde onbinlerin kollarında, milyonların kavgasındaki en onurlu yerini alıyordu.

Bizler mücadele arkadaşları ve yurtsever kamp halkı olarak; Ahmet hevalin şahsında bir kez daha sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı nefretimizi, bugün yaratmaya çalıştığımız demokratik halk cumhuriyetinde ifade ederek, O'nun özlem duyduğu insanca yaşama mutlaka bağlı kalacağız. Bu uğurda üzerimize düşen her türlü parti, cephe ve ordu görevlerini mutlaka yerine getireceğiz. Şehitlere bağlılık onların bıraktığı yerden mücadeleyi daha da yükseltmek için.

Mücadele arkadaşları

Halk iktidarı, halkın kendi kendini yönetmesi, halk demokrasisidir. Bu belirleme birçok halkın özgürleşmesi, bağımsızlaşması mücadelesinde en önemli amaç ve hedeflerdendir. Devrim varolanın değiştirilerek, sürekli geliştirilmesidir. Toplumsal alt-üst oluşturmaktır. İktidarın bir çeşit sermayedardan alınarak, emekten yana, insanlık çıkarlarına uygun bir araç konumuna getirilmesidir.

Kürdistan'da iktidar olayı kelime anlamıyla, diğer toplumlardaki ile aynı anlamı çağırırsa da, içerik olarak diğerlerinden her yönüyle değişiktir. Çünkü; Kürt halk tarihinden günümüze kadar, doğru dürüst hatırı sayılabilecek bir iktidar yaşamamıştır. Hep başkaları tarafından yönetilen, yürütülmüştür. Öyle ki, bu durum hakim olan bir kültür düzeyine getirilmiştir. Bunu her açıdan aşmak mümkün. Ama; burada açılması, değiştirilmesi gereken esas nokta, Kürdistan'da adım adım kanla, binlerce yiğit evladını vererek oluşturulmaya çalışılan halkın kendi iktidarının oluşumunda, şehitlerin oynadığı roldür.

Hiç yoktan bunun da ötesinde olumsuzluktan ve inkar edilen bir gerçekten yola çıkarak Ulusal Önderimiz Başkan Apo yaratıcı ve eşsiz devrimci çabaları ve onun pratik temsilcileri şehitlerimiz, her yönüyle ülkemizi ve kendimizi giderek kendimizin yapmıştır. Halk iktidarının nasıl gelişebileceğini, bunun bedelinin neler olduğunu da yaşayarak tanımaya başladık. Tanıdıkça da belleğimizde ve topluma ait tüm değerlerimizi sahiplenme yolunda mücadeleye sarıldık. İnsanlığımızı ve onurumuzu ancak böyle elde edebileceğimizi anladık.

İşte bu yaklaşım ve anlayış ile mücadeleye sarılanlardan biri de Baki hevalıdır. Baki hevalı 1962 yılında Şırnak-Uludere'ye bağlı Şiwêt köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yoksulluktan

ötürü ilkokulu bile zor bitirir. Evli ve üç çocuk babasıdır. Aileyi ve kendisini geçindirebilmek için başta çobanlık, ticaret, kaçakçılık yapar. Varolan sömürgeci yaşam koşullarına karşı ve sömürgecilğe kin-öfke dolu, aynı zamanda özgürlüğe, dağlara, yaşama sevdalıdır. 1982'de Baki hevali TC zorla askerliğe alır. Düşman Baki hevalideki vatan duygusunu, yurtseverliği ve özgürlüğe olan sevdasını eritememiştir.

Köyüne döndüğünde PKK öncülüğünde verilen ulusal kurtuluş savaşı da başlamıştır. Tüm dünya böyle bir savaş verildiğinden haberdar olmuştur. 1983 yılında gerillayla ilişki içerisine girer. Özellikle alanı iyi tanıdığından, gerillaya öncülük eder. İki yıl gibi bir süre bu görevi yürütür. Diğer bir değişikle her türlü tehlikeye karşı cesaretle bir şekilde komutanlık yapar. Yine çevresi tarafından saygı duyulan, sevilen bir kişiliğe sahiptir. O'nun bu tavrı dostlarını sevindirir, düşmanını kahreder. Tabii ki, düşman bu gibi bir kişiliği yakalamak ister. 1987'de köy baskınıyla Baki hevalı yakalanır. Ancak sonuna kadar direnir. İki buçuk ay Siirt Cezaevi'nde kalır. Çıktıktan sonra yine yurtseverlik görevlerine devam eder. 1989'da yine yakalanır. İki ay Şenoba askeri cezaevinde tutuklu kalır. Verilen rüşvet sonucu bırakılır. 1991'de Güney Kürdistan'da Saddam'ın katliamı sonucu sınıra gelen Kürt mültecilere yardımcı olmanın bir yurtseverlik görevi olduğu bilinciyle hareket ederek onlara kardeşlik elini uzatır. Hatta Saddam'ın katliamcılara karşı savaşıarak yaralanır. Parti, Baki hevali kendi imkanlarıyla tedavi ettirir. Ancak 1993'te faşist TC tarafından yine yakalanır. Bu kez de akrabasının devreye girmesi, korucu sıfatıyla rüşvet vermesiyle tekrar bırakılır. Öyle ki, artık Kuzey'de milislik görevini yapamaz hale gelir. Bu sefer halkımızın TC baskısından kurtulma çabasına girerek halkla bir-

Adı, soyadı: **Ahmet**

ABDÜLKERİM

Kod adı: **Baki**

Doğum yeri ve tarihi: **Şiwêt (Ballı)**

köyü-Uludere / Şırnak, 1962

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül**

1995, Etruş

likte göç eder. Güney Kürdistan'a geçer. Ancak o yine görevlerine (milislik vs.) devam eder.

Baki heval, özgürleşme mücadelesinde Saddam'ın uyguladığı baskı ve zulüm sonucu Kuzey'e kaçmak zorunda kalan, halka yardım edebilmek için her tür savaşımları ve bedeli göze alır. Bu yardımlar esnasında yaralanır. Emperyalizmin ve KDP'nin temsiline soyunduğu ihanete boyun eğmeyerek kararlıca yürür.

Kürt ve Kürdistan aşkıyla dolu olan Baki heval, sömürgecilerin planlarını boşa çıkardığından, hain KDP kurşunları O'nun şehadetine yol açmıştır. Burada gerçekten kimin Kürt-Kürdistan için mücadele ettiğini görüyoruz. Yine aynı zamanda hangi öncülüğün Kürdistan'ı bağımsızlığa, özgürlüğe taşıyacağı sorusuna da en pratik cevap olma niteliğindedir. Topraklarından zorla göçettirilerek siyasi mültecilik konumuna getirilen halkımız, bu en olumsuz koşullarda bile demokrasinin, iktidarın en güzel örneğini yaratabildiler. Bunun temel farkı elbette ki Baki heval ve O'nun gibi binlercesi-

nin inanarak uğruna savaştığı PKK'nin ideolojik önderliği, engin ve sınırsız yurt ve insanlıkseverliğidir.

İşte bu kamplarda yaratılmaya çalışılan yeni ve özgür yaşamı içine sindiremeyen, gerici ve işbirlikçilerin kamplara her türden baskı, ambargo ve saldırıları da bu temelde gelişti. Ancak, yıllardır sömürgecilerin her türden uygulamalarına direnerek karşı koyan halkımız, direnişin en güzel örneklerinden birini de Etruş'ta yarattı. Baki heval de bu derinişte en önde yer almasını bildi. Milis olarak kampın güvenliği ve korunmasında önemli oranda rol oynadı. Kampın tepe savunmasını üstlendi.

18 Eylül 1995'te işbirlikçilerin TC desteğinde gerçekleştirdiği operasyona karşı, sabahdan akşama kadar savaştı. Sonunda arkadaşıyla peşmergeler arasındaki çatışmada şehadet mertebesine ulaştı.

Baki hevalin yaşam mücadelesi bize, bir kez daha koşullar ne olursa olsun ulusallaşmanın önemini ve zorunluluğunu göstermiştir. Yine yaratılan halk iktidarı ve demokrasisinin mutlaka geliştirilmesinin ve kurum-

laştırılmasının emridir. Bu ülkede yaşayan, kendisine insanım diyen her bireyin ancak belirtilen bu temel değerlere bağlı oldukça, toplum içinde yer edineceği gerçekçiliğidir. Her türden moralsizliğe, yığınlaşma karşı da büyük bir irade ve moralidir. O'na layık olmak da, büyük zorluklar içerisinde geliştirilen halk iktidarını daha da geliştirmek, güçlendirmek ve koşulsuz katılmaktır. Bu halk mutlaka onuruyla insanlık ailesi içinde hak ettiği yerini alacaktır.

Unutmayalım ki, hiç kimsenin bu mücadelede yeteri derecede 'üzeri-me düşeni yaptım' diyeceği bir durumu yoktur. Öyle ki, hepimizin partiyeye-orduya-cepheye vereceği çok şeyi vardır. Önemli olan da bunun çabası ve devrimci yarışı içinde olabilmektir. Biz yoldaşların ve yurtsever halk sana söz veriyoruz ki, iktidarı mutlaka emekten, insanlıktan yana ele alacağız, halkların kardeşliği temelinde iktidarı kuracağız.

Bağımsızlık ve Özgürlük Şehitleri Ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

Oturan sağdan 3. Şehit İskender, Süleymaniye doğumlu, Takım komutanı, 1997'de Derkare'de şehit

Cangir heval 1970’de Uludere’ye bağlı Nêrweh köyünde dünyaya geldi. 12 Eylül faşist derbesinin yapıldığı yıllar, Kürdistan’da her yönüyle katliam ve işkencenin yaygınlaştığı yakı-yıkmaların normal hale getirildiği ve özellikle gençlik üzerinde baskıların alabildiğine arttığı bir dönemdir. Darbenin en önemli amaçlarından biri de; Kürdistan aydın gençliğini teslim alma, sindirme, yozlaştırma ve böylelikle yok etmektir. Böylesine zorlu yaşam koşulları içerisinde yaşayan Cangir heval, ancak üç yıl okula gidebildi. Yaşı genç olmasına rağmen etrafına güven veren ve sevilen bir kişiliği vardı. Bundan dolayı da aile içerisinde kendisinden başka büyük kardeşleri olmasına rağmen, evin en önemli işlerini, ailesi güvenerek Cangir hevale emanet edebiliyordu. Kendisi de buna layık olabilmenin çabası içinde, çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşmaya çalışıyor, aileye katkı sunuyordu.

Adı, soyadı: **Cangir APAYDİN**
Kod adı: ...
Doğum Yeri ve tarihi: **Nêrweh (Uludere), 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1995, Etruş kampı**

Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, O’nun yaşamına erken girmiştir. Bu yönüyle de oldukça şanslıdır. Nêrweh köyüne gerillaların sürekli uğramaları, Cangir hevalde gerillaya karşı büyük bir ilgi uyandırdı. Hep onlar gibi olmak istedi. Ancak ailesinde kendisinden önce davranan bir kardeşi gerillaya katıldı. Bu durum Cangir hevalin gerillaya olan bağlılığını daha da alevlendirdi. Bir ara katılarak, onlarla beraber olma istemini belirtir ve üç aya yakın gerilla yoldaşlarıyla birlikte yaşar. Yaşamın her türlü kuralına uyarak, canlı ve sürekli neşeli olması gerilla içerisinde sevilmesini sağlar. Daha sonraları yeniden köye döndüğünde, ailesi Cangir hevali nişanlandırır ve hatta evlendirmek ister. Bu duruma karşı Cangir heval şunu söyler; *“Ben zaten dağa gidecektim ve bana bir yoldaş lazımdı, madem öyle evlendikten sonra onu da alırım, ikimiz birlikte dağa çıkarız.”* Ailenin erkenden O’nu düzene

bağlama yaklaşımına böyle tavır koymuştu.

1994 yılında Kuzey’den Güney’e başlayan göç sürecine kadar elinden gelen tüm desteği (lojistik, kurye vs.) gerillanın hizmetine sunar. Hatta 1994 yılında Şeraniş’te düşman operasyonuna karşı, gerilla yoldaşlarıyla birlikte savaşa katılır. Bunu gönüllü yapar. Zaten Cangir heval gönüllü görev insanı olmanın da sembolüydü. O, gerek yaşanan göç sürecindeki zorluklara karşı göğüs germede, gerekse de sonra KDP’nin Ağustos 1995’ten itibaren kamplara yönelik her türlü insanlık dışı uygulamalarına (ambargo, abluka, taciz, öldürme vs.) karşı da, hep gönüllü olarak göreve hazırdu. Her zaman şunu vurguluyordu: *“Düşmana kesinlikle askerlik ve hizmet etmeyeceğim. Ama ülkemin bağımsızlığı ve halkımın özgürlüğü için her göreve büyük-küçük ayrımı yapmadan seve seve gitmeye, yapmaya hazırım.”* Şehit Cuma semtinde gençlik komitesi içerisinde yer alarak görev yürüttü. Gençliği ulusal kurtuluş savaşına katmanın yoğun çabasını sergiledi. Gençlik içerisinde saygın bir yer edindi. Burada partinin yaptığı bir toplantıda, gerilla için hazır olanlar belirlenmek istendiğinde, en başta Cangir heval elini kaldırır ve kendisini önerir. Ancak arkadaşlar *“Sen kal, senin tecrübelerin yok ”* derler, ama O *“Olsun, tecrübelerim yoksa öğrenirim. Yaşam da uygundur”* diyerek kendisini önerir. En sonunda gönüllüler listesine girmeyi başarır.

Cangir heval görev aşkıyla dolu ve her an gitmeyi beklediği bir anda kampa yönelik KDP’nin saldırısı sonucu 12 Eylül 1995’te şehit düştü. Şehit düşerken Başkan APO’ya bağlılığın sloganları *“Bijî Serok APO”* sözleriyle doruğa ulaştı. Anısını mücadelemizde yaşatarak, özlemiyle dolu olduğu bağımsız ve özgür bir Kürdistan’ı mutlaka kuracağız!

Mücadele arkadaşları

Sehitler! Bağımsızlık ve özgürlük savaşımızın eşsiz temsilcileri, yol göstericilerimiz! Kanlarınızla sulanan güneşin ülkesi, yeniden çağdaş anlamda insanlığın beşiği oluyor. Halk olarak tarihteki medeniyet rolümüzle yeniden buluşmamız, insanlık için büyük bir onur ve sevinç kaynağı olurken, düşmanlarımızı da kahrediyor.

Toplumlar tarihi boyunca insanlık, birçok kez saldırı, zulüm ve katliamlara uğradı. Her seferinde haklı temelde direnenler, varlıklarını devam ettirerek günümüze kadar gelirken, direnmeyip teslimiyeti kabul edenler, yeryüzünden silinip yokolmayı yaşadılar. İşte tarihin kadim halklarından Kürt halkı da, sayısız saldırılara maruz kaldı. Ancak her seferinde kendi varlığını korumanın onurlu direnişini sergiledi. Bunun yanında ne yazık ki her direniş kendi içinde varolan hain işbirlikçileri yüzünden olumsuz sonuçlara yol açarak, hak edilmeyen yenilgilerin yaşanmasını getirdi. Bugün içinde olduğumuz emperyalist çağda, her yönlü yok edilme saldırıları yaşamamıza rağmen, varlığımızı korumanın temel güvencesi Başkan Apo'nun yol göstericiliği, öğretisidir. Bağımsızlık ve özgürlük savaşımını yürüten halkımız, bugün sadece emperyalistlere, sömürgecilere karşı değil, aynı zamanda tarihi kökleri olan ve lanetli olarak anılacak olan ihanet odaklarıyla savaşım vermektedir. Bunun açık ve son örneği, halkımızın bütün emek ve değerlerini kendi menfaatleri için satan Kürt güçlerinin durumudur. Defalarca ulusal bütünlük için, Ulusal Kongre, Ulusal Meclis çalışmalarının yürütülmesi için partimizce çağrılmalarına rağmen, ulusal çıkarları bir tarafa bırakan bu güçlerin, Kürdistan'da yaşam hakkı bulamayacağı açık ve nettir. Bütün bu gerçekler ışığında, Kuzey'de gelişen devrim dalgası Güney'i içine alarak 25 Ağustos Atılımı'yla iktidarın müjdecisi oldu. Kuzey ve Güney birleşti. Bu tarihi süreç-

te önemli rol oynayanlardan biri de partimizin örnek, fedakar, bilinçli milis komutanı **Tahir** hevaldi. Tahir heval, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1965'te Uludere'ye bağlı Hilal köyünde dünyaya geldi. Yaşamını feodal ilişkilerin hakim olduğu bir ortamda sürdürmek zorunda kaldı. Ancak, bu yöremizde Kürtlük unutulmamıştır. Tahir hevali ve yaşamını kendi anlattıkları ile yazmak, O'nu daha iyi anlamamızı sağlayacaktır. Partiye yazdığı bir raporunda şöyle diyor; *"Ben 1977 yılında ilkokulu bitirdikten sonra parasız yatılı okullara girdim. Daha o yaşlardayken o dönemin çok karışık siyasi partileri ve değişik düşünceleri içerisinde buldum kendimi. 1978-79 yıllarında Hakkari ili yatılı pansiyonunda ortaokul öğrencisiyken, okuldaki siyasi çatışmalar yüzünden TC okulu kapatarak, bizleri Batı'ya, faşistlerin hakim olduğu okullara sürgün etti. Ancak ben ve dört arkadaşım, Edirne'nin Karaağaç yatılı okuluna alındık. Fakat bizler bu zorlu sürgüne aldırmayıp oradan Ankara'ya gidip devrimci arkadaşların yardımıyla kaydımızı yeniden Siirt yatılı pansiyonuna yaptırıldı. Bu dönemde Diyarbakır ve çevresinde örgütlenen partimiz PKK, kıvılcımlar şeklinde giderek aleve dönüşmekteydi. Bizler de o yaşlardayken, sol partiler diye adlandırılan DDKO Kawacılar, Özgürlük Yolu, Ala Rizgarî vs. küçük burjuva örgütlenmeleri içerisinde kıvranıp durmaktaydık. 12 Eylül 1980 askeri darbesi yapıldı. Okulumuz yeniden kapandı. Birçok arkadaş gözaltına alınarak tutuklandı. Geri kalanlarımız, yeniden sürgün edildik. Ancak bu kez okul müdürümüz görmüş ve benim kaydımı Hilal köyü ortaokulu 3. sınıfa yaptırmayı başarmıştı. Liseye Uludere'de devam ettim. Bu süre içerisinde giderek halk gerçekliğimizi, ulusal parçalanmışlığın boyutunu daha iyi kavradım. Bu arada belli bir süre de olsa, siyasi mücadeleden kopuk kaldım.*

Adı, soyadı: **M. Tahir KARA**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Hilal köyü-
Uludere, 1965**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül
1995, Güney Kurdistan (Milis
Takım Komutanı)**

1983-84'te liseyi bitirmeden 2 yıl askerlik yükümlülüklerimi tecil ettim. Ancak varolan devrimci düşünceleri etrafına verme çabalarım kısa sürede deşifre oldu. TC'nin muhbirleri tarafından ihbar edilerek yakalandım. Askerliğe alındım. Bu dönemde partiyle direkt bir ilişkim yoktu. Ancak verilen mücadeleye sempati duyuyordum. İlişki kurmak için yanıp tutuşuyordum. 1 Mayıs 1988'de askerliğim biter bitmez köye geldim, hemen partiyle ilişki kurmanın yollarını aramaya koyuldum. Ancak kardeşim benden önce davranıp 4 arkadaşıyla ARGK saflarına katıldı. Geride ailemize bakacak kimse kalmadığından evde kalmak zorunda kaldım. 1988 sonbaharında Güney Kürdistan'ın Mergaşin-Bexelate muntıkasında şehit düşen **Ferhan heval** aracılığıyla PKK ile direkt ilişkiye geçtim. Görev istedim. Parti bana savaşçı çıkarma görevi verdi. Ben de layıkıyla yapmanın çabasına girdim" demektedir. Tahir hevalin kendi raporu, partiye, ülkeye ve ulusal bütünlüğe ne kadar bağlı olduğunun somut ifadesidir. Evli ve 3 çocuk babası olmasına rağmen, O, hiçbir zaman partinin verdiği milislik vs. görevleri reddetmedi. Tam tersi daha fazla görev almanın ve başarıyla bunları yerine getirmenin çabası ve coşkusu içinde oldu. Defalarca sömürgeciler tarafından tutuklanmasına rağmen, O, her seferinde partimize yaraşır bir direnme tavrını ortaya koyarak serbest bırakıldı. Fedakar, mütevazı, olgun ve halk sevgisiyle dolu yüreğini, vatanına gömene kadar da hep böyle örnek bir milis komutanı ve halk adamı olmayı başardı. Bildiklerini etrafına vermenin, bunu pratik güç yapmanın çabası içinde oldu. Nitekim yaşamı ve kişiliğini ge-

rilladan ayrı ele almak O'nu oldukça zorlamıştı. Halkının yüreğindeki gerilla olmuştur. TC sömürgecilerinin baskıları sonucu, O da binlerce Kürdistanlı gibi Güney Kürdistan'a gidecek kendi topraklarında siyasi mültecilik tarzında mücadele ve yaşamını devam ettirmek durumunda kaldı. Kamp çalışmalarından geri kalmayan Tahir heval, bir tarafta milis takım ko-

mutanlığı görevini yaparken, diğer taraftan halkın bağımsız iradesi sonucu geliştirilen seçim ile halk temsilciliğine layık görülerek bu göreve getirildi. Gerek kamp genelinde, gerekse mahalle ve semtlerde halkın kalbinde yer edinen Tahir heval, halkın her türlü eğitim sorunu karşısında duyarlı, çıkan her soruna eğilen ve yaşamı onlarla paylaşan örnek bir yurt-

sever kişiliği. O'nun bu özelliklerini tümünden yazmak oldukça zor geliyor. Neden? Bunu yazabilmek, O'nu bütün yönleriyle yaşamaktan geçiyor.

Tahir heval, yurtsever devrimci görevlerini yürüttüğü bu sürede, partimiz de Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi güçlere karşı Yıldırım Harekatı'nı başlattı. Bu süreçte Tahir heval gibi bir kişiliğin sessiz kalması beklenemezdi. Zaten olan da buydu. Hemen ilk düzenlemede takımın başında yer alarak, partinin uygun gördüğü noktaya yöneldi. Bu noktalarda hem gelen saldırılara karşı duracak ve hem de düşmanı vurmanın planlarını geliştirecekti. Yoğun bir tempoyla bu çalışmalarını sürdürdü. Yandaki yoldaşların moral ve güç kaynağıydı, Nihayet ihanet ve işbirlikçilerle sıcak çatışma ortamı gelip dayanmış, düşman 18 Eylül 1995'te operasyona çıkmıştı. Sabahtan akşama kadar şiddetli bir savaş yaşandı. Düşman önemli kayıplar verdi. Bu çatışmada Tahir heval ve 4 yoldaşı yüce şehitler kervanına katıldı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Selam olsun size şehitler ordusu, selam olsun size kahramanca direnerek şehit düşen Tahir heval ve 4 arkadaş! Bugüne kadar onurluca taşıdığımız kırmızı bayrağı, özgür ve bağımsız topraklarda dalgalandıracaktır. Halk iktidarını tüm insanlığa örnek olacak bir tarzda geliştireceğiz. Anınıza bağlı olmak demek, ilkeli bir yaşamı esas olarak geliştirmektir. Her türden iç ve dış saldırılara karşı savaşarak özlem duyduğunuz dağlarda yeni kırmızı bir gül olarak buluşacağız.

Anıları yolumuzda ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Halkımız bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sıfır noktasından başlayıp bugün Güney Kürdistan'ı da içine alarak, iktidara doğru yürümenin gururunu yaşıyor. Hiç şüphesiz bugünlere kendiliğinden gelinmedi. Başta Başkan APO'nun eşsiz çabaları ve onun yolunda kahramanca direnerek, şehadete ulaşan binlerce yoldaşın ve halkımızın eşsiz fedakarlığı bugüne ulaşmamızın temel güç kaynağıdır. Onlar, sürekli bağlı kalmamız gereken, en temel değerlerimizdir. İdeolojik-politik mücadeleden başlayarak bugün halklaşan bir parti durumuna gelinmiştir. Her türden gericiliğe karşı amansızca amansızca savaşım verilmiştir. Sınıflar varolduğu müddetçe bu savaşım da devam edecektir. İşte, bu savaşım en son halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine engel olmaya çalışan gerici, köhnemiş işbirlikçilere karşı da verilmektedir.

İşte böylesi bir savaşımında, beyni ve yüreği insan, ülke ve halk sevgisi dolu olan **Medeni** heval de yerini alır ve bulunduğu kamp içerisinde gönüllü olarak mücadelenin ön safalarına gider. Yıllardır uygulanan sömürgeci politikalara karşı, savaşarak varolan kin, öfkesini pratiğine döker.

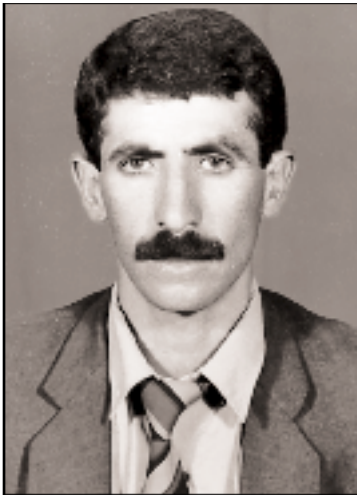
Medeni heval, 1963 yılında Botan Eyaleti'nin şirin ve düşmana karşı direnişi ile tanınmış olan Uludere'ye bağlı Hilal köyünde dünyaya gelir. Orta halli bir ailenin çocuğudur. Ortamda feodal ilişkilerin egemendir. Daha küçük yaşlarda varolan sömürü ve baskıyı yaşar. Köy ortamında çocukluğundan başlayarak, arkadaşları arasında sevilir ve halk arasında saygın bir yeri vardır. Her zaman haksızlıklara karşı tavır alır. Haklıdan yanadır. Tüm köy halkı da ondan yana olur ve saygı kazanır. Ağırbaşlı, sakin, yapısı O'nun fedakarlığı ve cesareti ile birleşince, ortaya örnek bir kişilik çıkıyordu. İlk öğrenimini Hilal'de bitirip orta öğ-

renimi için Uludere'ye giden Medeni heval, zor şartlar altında liseyi birincilikle bitirir. Bu dönem ideolojik düşüncelerin Kürdistan'a yeni girdiği 1970'li yıllardır. Hem Kürtlük, hem de ilericiликтen yola çıkan Medeni heval, Kawa hareketiyle tanışır ve sempati duyar.

Kürtlük ve Kürdistan olgusu belleginde yer edinir. Aynı dönem partimiz önderliğinde ulusal kurtuluşçu düşüncelerin giderek güçlendiği bir süreçtir. Bütün bu gelişmeleri durdurmak ve boğmak için sömürgeci güçler 12 Eylül 1980 askeri darbesine başvurudular. Buradaki amaçları açıktı: Her şeyi yeniden betonlamak ve yok etmek. En vahşice uygulamalarını bu süreçte devreye koyan TC sömürgecileri, basılmadık ev, işkenceden geçirilmedik insan bırakmadı. Adeta Kürdistan'ın yeniden işgaliydi bu.

Bütün bunlara tahammül edemeyen Medeni heval, çok güçlü bir örgüt yapısına sahip olmadığından, çareyi Mersin'e gitmekte bulur. Burada tam beş yıl çeşitli işlerde çalışır. "Karanlık bir ortam her yanı sardı" kanısı her kesimde egemen olmaya başlamıştı ki, partimiz PKK, halkına verdiği sözün gereklerini yerine getirerek davanın doğruluğunu büyük komutan Agit (Mahsum KORKMAZ) yoldaşın öncülüğünde 15 Ağustos Atılımı Eruh-Şemdinli eylemiyle dünyaya duyurdu. Bu aynı zamanda silahlı savaşımın ilanıydı. Her kesimde büyük bir umut ve coşku yaratan bu tarihi adım, Medeni hevali de etkilemiş ve yeniden ülkeye dönme kararı almasını sağlamıştı. Yeniden doğmuş gibi köyüne gelerek yurtseverlik görevine sarıldı. Örnek bir milis düzeyinde partimizin verdiği her türlü göreve sarılıp, çeşitli düzeylerde görevler üstlenerek, bunun gereklerini yerine getirdi.

Mücadele gün be gün geliştikçe, sömürgeciler korku ve panik içerisinde, yenilgisinin acısını çıkarmak için

Adı, soyadı: **Medeni KARA**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal köyü-Uludere, 1963**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 1995, Hilal köyü-Etruş (Milis)**

Sağdan 2. şehit Tahir SAVRİN (Kawa/ Erzurum'da Takım Komutanlığı, Amanoslarda Bölge Sorumluluğu) 1974 Muş-Malazgirt doğumlu, '92 Amed katılımlı, 1997'de Büyük Güney'de KDP pususunda şehit

halkımıza yönelerek köyleri yaktı, insanlarımızı kurşuna dizdi. Dünya faşizminin barbarlık kültürünü Mezopotamya'da estiren TC sömürgeciliği, halkımızın uzun süreli ve parça parça jenocide tabi tutulması için her tür uygulamayı devreye soktu. Böyle sonuç almak istiyordu. Kürdistan'ı insansızlaştırma politikasını katmerleştirerek, geliştirerek her geçen gün daha da vahşice yürüttü. Halkımızın yaşamı, işkence, ölüm ve yokedilme ile tehdit altındaydı.

Yaşanan bu vahşet nedeniyle Medeni heval ailesini ve yakınlarını alarak kendi topraklarında mültecilik tarzında mücadelesini ve yaşamını yürütmeye devam etti.

Etruş kampında kendi üzerine düşeni yapmamazlık etmedi. Tüm kurum-kuruluş çalışmalarında yerini aldı. Okul müdürlüğü, arşiv, sicil, mahkeme, basın-yayın çalışmaları vb. O, toplumun geleceği olan gençlik örgütlenmesi yönetiminde yer almayı uygun görerek bu görevi yürüttü. Aynı zamanda askeri sorumlu-

luk üstlenerek çeşitli yerlerde eylemlere de katıldı.

Tarih, Medeni hevale II. 15 Ağustos anlamında olan ve Güney'de gelişen 26 Ağustos Hamlesi'ne katılma fırsatını da tanıdı. O, bu fırsatı en iyi bir şekilde değerlendirmek istiyordu. TC sömürgeciliğine ve işbirlikçiliğe karşı en önde savaşarak, Güney hamlesine güç verecekti. Her türlü çağrılarımıza olumsuz cevap veren işbirlikçilere artık vurmanın zamanıydı.

Medeni heval, bir grup yoldaşıyla birlikte yapılan ilk düzenlemeyle savaşta yerini aldı. Grup içerisinde ağır, olgun, fedakar ve cesaretin sembolü, yapının moral ve güç kaynağıydı. Düşmana vurulan her darbeye O'nun emeği, payı ve rolü büyüktü. En son 18 Eylül 1995'te işbirlikçilerin TC desteğinde geliştirdikleri operasyona savaşarak cevap verdi. Sabahtan başlayan çatışma akşama kadar devam ederken, Medeni heval yorulmadan, mevziden mevziye koşarak işbirlikçilere büyük ka-

yıplar verdirdi. Bu savaşta sonuna kadar direnerek dört yoldaşıyla birlikte özlem duyduğu Kürdistan topraklarında şehadete ulaştı.

Bizlerin çıkarması gereken en önemli sonuç: Şehitlerin yüce, bağımsızlık ve özgürlük davalarına bağlı kalarak, Ulusal Önder Başkan APO'nun yol göstericiliğinde, her türden gericiliğe, teslimiyete ve ihanete karşı direniş bayrağını yükselterek, onu Kürdistan'ın genelinde özgürce dalgalandırmaktır. Bu temelde Medeni hevali bir kez daha anıyor, mücadeleyi sonuna kadar yürüteceğimizin sözünü yineliyoruz.

Şehitlerimiz; onurumuz ve komutanlarımızdır. Onlara layık olmanın kavgasını her alanda olduğu gibi, Etruş Kampı'nda da yerine getirerek, her türden parti dışı anlayışlara karşı savaşarak, halk iktidarını kurmada ve yürütmeye şehitlerimize bağlılığın gereği ve emri olarak başarıdan başka hiçbir şey tanımayacağız.

Mücadele arkadaşları

Di her demên dîrokê de hi-nek milletan radibin û parastina wezîfeyên mirovahiye radikin li ser milên xwe. Û bi xwe re jî şexsiyetên xurt derdixînin ku rola xwe di hindirê dîrokê de bi rengekî xurt bilîzin e.

Emperyalîzm di nava dema teknîk û pêşxistina teknolojiyê de ye. Lê di Mezopotamya yê de jî volkanên pir xurt derdiketine holê. Dîsa cara yekeymîn, piştî zilimkariya hezar salan e ku gelê Kurd jîyan dike û di nava vê jîyanê de şexsiyetekî derdixe holê û dibe ronahiyek li ser gelê Kurdistanê. Ev jî di şexsiyeta Serok APO de hatiye temsîl kirin. Piştî derketina Serok APO, gelê Kurdistanê jî mirina hezar salan ji nû ve radibe li ser linga û riheke nû dikeve hindirê laşê wî. Partiya me û Serokê me ji bo pêşerojê pêşxistin û rîzgarkirina însên bingeh digre û ji bo wî bigihîne şexsiyetekî rizgar û serbixwe pêşxistina şerê rizgarî û xebatên netewî li hemberî dijmin roj bi roj gavên mezin têne avêtin.

Hevalê **Golhat** yek ji wan hevalên yê rolekê pir xurt di hindirê şerê çekdarî de listine ye û di nav gellek grûbên şer de rola xwe listiyê û bi vî rengî gihîşt sewiya fermanarê tabûrekê.

Hevalê Golhat, ji malbatekî welatparêz, ji dilê Kurdistan li Botanê bajarê Sîlopî yê li gundê Teqiyên de, di

sala 1976 an de hatiye dinê.

Di sala 1991 an de havalê Golhat tevli partiyê dibe. Piştî ku birayê wî yê mezin Alî QADÎR bi destê kontrgerîlla şehîd dikeve, hevalê Golhat jî xebata xwe ya şoreşgerî, li pir deverên welêt dide meşandin. Wekî Cudî, Haftanîn, Behdînan û her wiha grûbê milîstî di navbera Başûr û Bakûrê Kurdistanê de, di sala 1993 an de dide meşandin û di sala 1991 an de jî li Akademîya Mahsum Korkmaz hevalê Golhat dewrekî perwerdeyî dîbîne. Ji 1991 an pê re di sala 1994 an de jî, li dibistana partiyê dewreyekî din jî distîne.

Girêdana hevalê Golhat, bi Serokatiya Partî û fikra îdolojîya partiyê re hîşt ku di karê xwe de, cî ji tirsê û westandinê re nehêle û bi vî rengî her tim amade bû. Ji bo fidakariyên mezin, bû sembola cesereta mezin di hindirê şerê çekdarî de. Ji aliyê teva-yî hevalê wî ve pir dihatê hez kirinê. Golhat heval, di hindirê şerekî ku dû rojan hatiye berdewam kirin, bi pêşmergeyên PDK re, piştî berxwedanê mezin hevalê Golhat bi xwîna xwe ya paqij dikeve hemêze axa Kurdistanê ku dinya bi tevahî jî, nikare wan ji wir derxîne. Hevalê Golhat wê tim bibe ronahî li ser xebatên me.

*Bi navê hevalê wî yên têkoşînê
Dersim*

Nav û paşnav: ...
Navê kod: **Golhat**
Cîh û roja dayîkbune: **Gundê Teqiyên-Sîlopî, 1976**
Tevlîbûna têkoşînê: **1991**
Roj û cîhê şehadetê: **1994, ...**

**Solda şehit Şoreş,
Sîirtli 1994'te sınırdan şehit**

Güney Eyaleti Şehit Künyeleri

□ Adı, soyadı: **Haqin**

YILMAZ

Kod adı: **Rûhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Gevrê, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **13 Kasım**

1995, Güney Savaşı

□ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Ronak**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim**

1995, Amediye

□ Adı, soyadı: **Şükran**

Akın

Kod adı: **Nalin**

Doğum yeri ve tarihi: **Serê Kani-**

Cizre, 1976

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Garê**
dağı

□ Adı, soyadı: ...

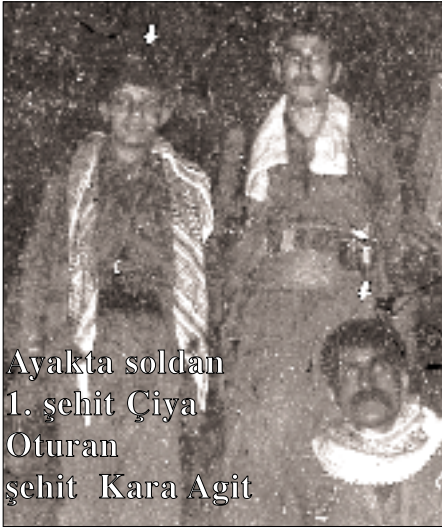
Kod adı: **Kawa Bahattin**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: **1993,**

Van

Şehadet tarihi ve yeri: **1995**

Ayakta soldan
1. şehit Çiya
Oturun
şehit Kara Agit

Sağda şehit Adalet
Mardin doğumlu, '92
katılımlı, 1995'te İran
sınırında
tank pususunda şehit

Soldan 1. şehit Rodi
2. şehit Ethem, 1995'te Zagros-Mamrešo'da şehit
3. şehit Rojhat Karakoçanlı, Avrupa katılımlı, 1995'te
şehit

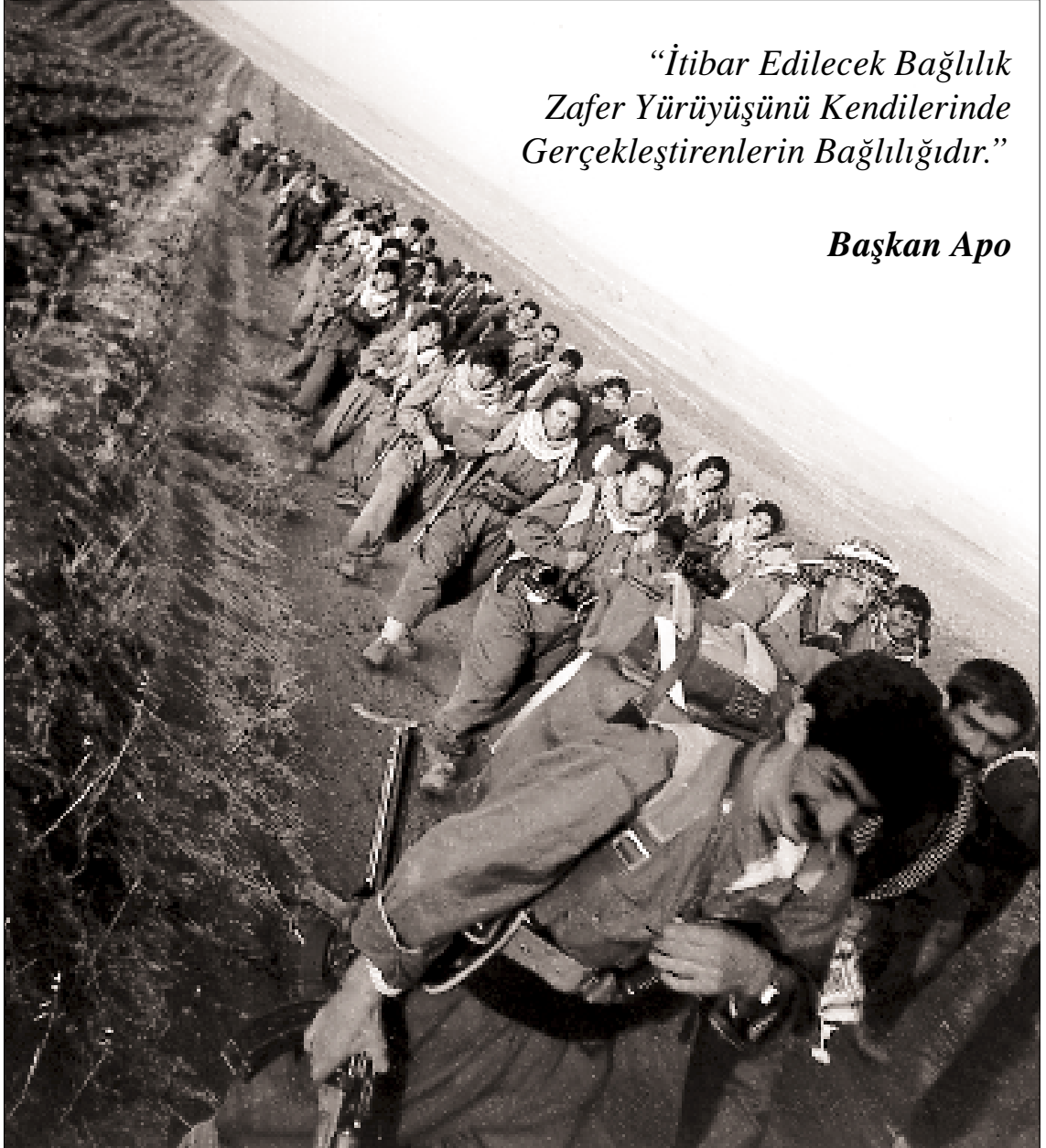
Şehit Mahmut GÜL
(Cemal)

Amed Eyaleti

İçindekiler

Mahmut GÜL.....	479
Yılmaz AVCI	484
Veysi TEMEL.....	478
Yusuf HARRAN.....	490
Emine ATMACA	492
Kemal DURAN	495
Cemal ÇAM	497
Faysal	498
İrfan ÇALIŞKAN	500
Cevat SALTIKALP	506
Dilşah YILDIZ	510
Ethem Bülent DOĞAN	514
Engin TANTEKİN	515
Mehmet TANRIKULU	519
Abdülşamet ÇETİN.....	522
Mehmet Emin BECERİKLİ	523
M. Sıddık ABA.....	526
Hatice YILDIRIM	527
Hasan BİNGÖL.....	528
Fuat MEŞE	530
Aydın BASUT	532
Yılmaz ÖZER.....	534
Ahmet TURAN.....	536
Turabi ÇALAĞAN	537
Şevki KAYA.....	541
Tuncer KURNAZ	542
Sabri DAYAN	543
Murat KAYA.....	544
Ayhan DURDU.....	546
.../ Ahmet	549
Şaban	553
Ahmet TANRIKULU	554
İlhami YILDIZ	556
Orhan ERSÖZ.....	558
Ramazan ÖZÜAK	561

Kudusi ADIGÜZEL	563
Mirze ATEŞ	
Ebumüslüm	564
Hamdullah TOPTAŞ, .../ Baran, .../ Nazif	
Abdula ŞIWÊŞ.....	567
Metin AKDAĞ	568
Amed Eyaleti Şehit Künyeleri	569

Yoldaşlık canlısı
Merhaba can yolda-
şım Cemal,
Yaşamak ve yazmak.
Yazdıklarını yaşamınla
anamlılaştırmak.

Evet hatırlıyor musun bir sohbetimizde o şirin gülüşünle “yaşadıklarımıza anlam biçmek, onu ifadelendirmekten, hissetmekten, nasılına cevap olup yazmaktan geçer ve bu da bize yaşamı anlamlandırır ve bizleri geliştirir” demiştin. Bu benim açımdan bir gerçeklik olduğu kadar, aynı zamanda bir eleştiriydi. Bu nedenle sohbetimize tekrardan başlamak, tartışmak duygularımı paylaşmak istiyorum. Buna ihtiyaç da duyuyorum. Çünkü sen bizim açımızdan dürüstlük, yoldaş ve sevgisin. Yoldaşlığının temeline paylaşımcı olmayı, karşılıksız vermeyi, yüceltmeyi ve geliştirmeyi esas alıp bize bunu öğrettin. İtiraf etmeliyim ki bu yoldaşlık bizler için bir kible-gah olacaktır.

21 ve 22 Nisan vesilesiyle özellikle bu tarihe denk getirecek şekilde yazmaya çalıştım. Belki merak ediyorsun neden bu tarihler seçilmiştir diye. Acaba hatırlayamadın mı? Neyse şimdilik kalsın, mektubun akışı içerisinde sana anlatmaya çalışacağım. Nasıl olsa sabırlı olduğunu, insanı can kulağı ile dinlediğini biliyorum.

Bir sabah serinliğinde yine Uşkula noktasının tepesindeyim. 21 Nisan’ı geride bırakıp 22 Nisan’a başlangıcın ilk güneş ışınlarıyla nöbetçi arkadaşın ötesinde sivri bir kayanın üstünde oturup baharı seyrediyorum.

O esnada Şehit Remzi’de baharla birlikte başlayan kapsamlı operasyonun o alandaki son çatışmanın yaşandığını hem cihazda takip ediyorduk, hem de değişik birliklerle kurduğumuz bağlantılarla öğreniyorduk. Büyük cihaz muhaberesi için geri dönüp Merkez Karargah’a gelişmeleri aktardığımız esnada çatışma içerisindeki güçlerle bağlantı kurulduğu, sabaha karşı Bulgur tepesinde konumlanan düşman gücüne baskın düzenlendiği, bir MG-3, üç G-3, bir lav silahı ve çok sayıda malzeme kaldırıldığı, düşmanın ölümlerinin çok sayıda olduğu iletili. Ve bağlantıların tekrar koptuğudur. Bu nedenle yenden tepeye gidip çatışmayı cihazdan da olsa takip etmeyi denedim.

Bulunduğumuz nokta Şeyh Said İsyanı’nın ilk kıvılcımının ateşlendiği Piran’a bağlı Pêrejman köyünün üst dağı oluyor. Güneyimizde Piran ve ovaya uzandıkça Amed merkeze ulaşıyor. Dürbünü alıp seyrediyor, baharın güzelliğini, dizboyu yükselen yemyeşil buğdayları seyrettikçe tadına doyum olmuyor. Kaynağını Güney Toroslardan, İskender tepesinden (Şarık) alarak değişik akar sularla birleşip mavi bir yılanı andırarak Mervanilerden Şeyh Saidlere, partinin kuruluşundan zindan direnişlerine, ardından dağın özgürlük mücadelesine mekanlık etmiş Amed’e uzanan Dicle suyunu görüyoruz. Baharın heybetiyle coşmuş, hem insanı büyülüyor, hem de yüreklere korku salıyor.

Adı, soyadı: **Mahmut GÜL**
Kod adı: **Cemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanika (İnkara) köyü-Kulp/ Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **21 Nisan 1991, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1996, Amed**

Yenilmez Büyük İskender'in ordularına geçit veremeyen Şarik (İskender tepesi) diğeri adıyla Koyê Spî bütün görkemliliğiyle sisli, dumanlı, fırtınalı ve yer yer yağın kar taneleriyle adeta güneydeki bahara meydan okurcasına kışında inat ediyor. Tıpkı bizim Kürdün inadına benzeşmeye çalışıyor. Uşkula iki mevsimin bir arada yaşandığı dağdır. Güneyinde baharı, kuzeyinde kışı yaşıyoruz. Güneyinde ağaclar çiçek açmış, yemyeşil bir örtüyü andırırken, kuzeyinde ise tomurcuklar kapalı, bir yanda güneş ışınları diğeri yanda ise dumanlı, sisli ve yer yer karan hava düşüncelerimi allak bullak ediyor. İçimde bir sıkıntı var ve hiçbir zaman düşünmek istemediğim, düşünmeye bile cesaret edemediğim bir his içime doğuyor. Birilerini kaybedecekmişiz gibi bir korkuyla kendimi teselli etmeye, avutmaya çalışıyorum. Akşama doğru cihaz bağlantısı kuruluyor, değişik bir ses tonu, aktarmaya gerek kalmadan ne anlatmak, aktarmak istediklerini anlayabildim. Ölümü ile ölüm-süzleşenler, Dicle'nin mavi suyunu kırmızıya çalan kervanın yolcularıydılar. İki damla sulu gözler olsa da verilen mesajlar net ve açıktı: Güçlü olmak, onların isteyip de ömürlerinin yetmediğini yapmak bağlılığın bir gereğiydi. Emir buydu. Ve bu emre sadece itaat etmek ve gereklerini yaparak layık olmak kalıyordu.

Can yoldaşım; kimi anlatmak istediğimi anlatabildim mi? Çok geçmişlere, çocukluğumuza dönelim. Oradan baş-

layarak anlatmaya çalışayım.

Mahmut Gül arkadaş Kulp'a bağlı Kanîka (İnkara) köyünde dünyaya gelir. Ailesi çevresi olarak köyün aksine Kürtlüğün özünü sürekli taşıyan ve devrimciliğe sempatisi olan bir ortamda büyür. Köyden ilçeye taşınırlar ve okuluna devam eder. İlkokul sürecinde olmasına rağmen okuldaki efendiliği, ağırbaşlılığı, çalışkanlığı ve sevecenliği ile tanınırdı. Küçük yaşlarda babasını kaybetmesinden dolayı ağabeyi ile birlikte aile sorumluluğunu paylaşır. Bir yandan okuluna devam eder, diğeri yandan okul dışındaki zamanını ağabeyinin yanında berberlik dükkanında çalışarak geçirir.

Okul yıllarında aile sorumluluğunu paylaşmanın bir gereğinden olmalı ki ablası, amca çocuklarını okula getirir-götürür ve yükümlülüklerini taşır. Ta o süreçlerde küçücük grubuna yol göstericiliği O'na öncü olma özelliğini kazandırmıştı. Bir seferinde ilkökul beşinci sınıfta iken oynanması gereken bir maçtan dolayı ağabeyimle tartışmaları olmuş ve kavgaya dönüşmüştü. Kavga kızıışmadan, büyümeden sonuçlandı. Hani derler ya kavgaların sonu dostluklarla biter. Bu, zamanla dostluğa, birbirlerini daha yakından tanımaya ve arkadaş olmaya götürmüştü. Tepkiler, öfkeler dinmiş, herkes hatasını anlamış, mütevazı yaklaşarak özür dilemeler yaşanmıştı. Artık arkadaşlıklarımızın temeline sevgi yer edinmişti. Bu olayın dostlukla, arkadaşlıkla sonuçlanmasında Mahmut arkadaşın mütevazı

yaklaşımları, alçakgönüllülüğü belirleyici olmuştu.

İlk, orta ve lise öğrenimini Kulp'ta bitirir. Bu yıllarda okulla birlikte berberlik mesleğini de kavrar. Okul bitimiyle Gül berber salonunun çırağı artık usta olmuştu. Dostluğumuz o yıllarda da devam etti, sürekli gider oturur, tartışır. Yoksulluğun, emeğin, alınterinin, yaratarak kazanmanın ne demek olduğunu bizzat yaşamıyla öğrendi. Hayat O'nun için okul ve iyi bir öğretmen olmuştu. İçten, cana yakın, olgun ve güvenilir olması ilçede sevilen, sayılan, değer verilen bir konuma getirmişti. Çalışkanlığı, yetenekli ve becerikli olması giderek maddi anlamda da belli bir refaha kavuşturmuştu. Ama O'nun için önemli olan maneviyattı. O'nda varolan gönül, yürek zenginliği idi. Kürtlüğün özünden kopmadan sürekli bir arayışı yaşadı. Değişik reformist, ilkel ve klasik devrimcilerle ilişkilendi, ama arayışına cevap olunamayacağını anlar. Bu arayışla ilçede belirli bir grup, kendiliğinden, mücadeleye duyulan sempati ve özgürlük mücadelesinin gelişmesiyle giderek daha sıkı yakınlık, tartışma ve arayışa koyulurlar. Bir seferinde Diyarbakır'a geldiğinde gazetenin içinde sarılı iki adet Serxwebûn dergisini bana verince partile ilişkilendiğini anladım. O süreçten sonra faal olarak milislik ve örgütlenme görevini yürüttü. İlçede öğretmenleri, esnafları ve kitle içerisinde örgütlenme çalışmalarını geliştirirken, Şehit Hogır, Şehit Kendal, Şehit Çiya arkadaşlarla

birlikte fırsat buldukça ilçeye gidip öğrencileri örgütlemeye çalışıyorduk. Artık arkadaşlığımız ortak bir amaç uğrunda bütünleştiğinden dolayı daha sık ilişkilermelerimiz geliyordu.

Gerillanın '90'lı yıllarda alan kitlesiyle bütünleştiği böylesi bir süreçte yaptığı görevlerle oldukça bu yönlü çaba ve emekleri olmuştur. Bir ayağı kırsalda, bir ayağı metropollerde, bir ilçede; nerede çalışma varsa oradaydı. Bir yandan savaşı çıkarma, bir yandan bunlar için gerekli olan silah temini, bir yandan lojistik, bir yandan örgütleme ile uğraşırdı. Artık Cemal demek; işbiriricilik, çalışmak ve çalışkanlık, ihtiyaca cevap olmak, kısacası o

süreçlerde gerillayı alanda oturtmada çaba ve emek demektir.

Büyük komutanımız Agit arkadaş "her zaman yeni katılmış bir arkadaşın coşku ve heyecanı ile güne başlayın" diyerek bir militanda olması gereken özelliği vurgulamıştır. İşte böylesi bir '91 bahar sürecinde Amed merkezinde Cemal arkadaşla randevumuz vardı. Kırsalda arkadaşlarla buluşup geri dönmüş ve gerekli olan hazırlıkları, malzemeleri tamamlamak üzere buluşacaktık. Katılım kararı verilmiş, gitmek üzere buluştuk. Büyük bir coşkuyla yolculuğumuz sürüyor ve gülerken yeni umutlara, doğuşlara ebediyen katılmanın

coşkusunu taşıyıp bizimle de paylaşıyordu. Yol süresi boyunca bazen sohbet eder, bazen güler, bazen de başını omuzuma yaslayarak yatmaya çalışırdı. Baş omuzlarımdayken "isminizi ne koyalım" diye soruyor ve sıralıyordu; Ali mi? Fırat mı olsun, Tirêj mi olsun derken sonunda ismimizi somutlaştırıyordu. Muş güneyinde Şen alanında gece bir grup arkadaşla buluşup kampa doğru hareket ettik. 21 Nisan sabaha karşı o coşkuyla, heyecanla birlikte arkadaşlara ulaşmıştık. Mektubun başında belirttiğim 21 Nisan'ın anlamı buydu. Yeni bir başlangıcın adıydı. Yeni bir günün, yeni bir yaşamın, coşkunun, umudun ve özgürlü-

gün başlangıç noktasıydı. Belki başlangıçlar her zaman zordur, ama zoru başarmanın adıdır böylesi günler.

Askeri ve siyasi eğitimini başarıyla bitirdikten sonraki süreçte Amed şehir merkezinde cephe örgütünün oturtulması amacıyla görevlendirildi. Bu alanda sorumluluk üstlenerek belirli çalışmalar yürüttükten sonra bir talihsizlik sonucu yakalandı. '91 yılının Haziran ayında cezaevine konuldu ve '91 yılının sohbaharında somut bir delil bulunmadığından yeniden serbest bırakıldı. Bırakıldıktan sonra gerillaya tekrar ulaştı. Kısa bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akedemisi'ne gönderildi. Eğitimini tamamladıktan sonra tekrar eyalete geldi. Belirli bir süre gerillada bölük sorumluluğunu üstlenerek savaşı geliştirdi. Aynı zamanda gerillanın temel cephane ihtiyaçlarını karşılamada önemli görevler yerine getirir. Bu süreçte cephe yönetiminde yaşanan örgütsüzlük sorunundan dolayı cephede yönetim düzeyinde görevlendirildi. Ve böylelikle cephe sorumluluğunu üstlenerek eyalet yürütmesinde görev aldı. Bir yanda cephe çalışmalarını örgütleyip birçok konuda değerler yaratmasını bilmiş, diğer bir yandan ise '94 yılının kapsamlı operasyonlarına karşı sorumluluk duygusuyla bir tabura yakın gücü yanına çekip hem sahip çıkmasını bilmiş, hem de savaştırmak düşmana önemli darbeler vurmasını başarmıştı. İyi bir cephe örgütleyicisi olduğu kadar, iyi bir askeri komutandı. Her ikisini bir arada yürütmesini başarma-

nın adıydı. O sorumluluk, güven ve çözümün adıydı. Sorunlar karşısında çözümsüzlüğü ve şikayetçiliği değil, sorunun temel nedenini anlar ve mutlaka çözerdi. Bundan dolayı da bulunduğu ortamda herkes kendini güvende hissedirdi.

'94 yılının ortalarında Ruha Eyaleti'nde (Gap) yaşanan tasfiyeden dolayı parti tarafından eyalet komutanlığı düzeyinde görevlendirildi. Bir grup arkadaşla Gap'a gitti. Gap'ta kaldığı süreç içerisinde birçok olay ve sürprizle karşılaşır. Bazen ilgisini çeken anılarını anlatır ve bunlarla bazı gerçekleri kavratmaya çalışırdı. Ovanın ortasında düşmanın köy baskısını esnasında taştan yapılan bir mevzide çatışan bir gerilla o an dağların düşman karşısındaki koruyucu gerçekliğini ve dağların değerini daha iyi anlar. Bütün koşulların olumsuz olduğu bir ova ortamında dağın analık görevinin ne olduğunu herhalde yaşayarak öğrenmek en önemlisidir. '94 yılının sonunda daha güçlü bir hazırlığa ihtiyaç duyulduğundan dolayı Amed Eyaleti'ne tekrar geri döner. Bütün çalışma ve hazırlıklarını tamamlayıp gideceği sırada Amed'de yaşanan bazı kayıplardan dolayı eyalet komutanlığı düzeyinde görevlendirildi. Güçleri derleyip-toparlayıp örgütlülüğe oturtur, gerilla düzenine kavuşturup korurken, aynı zamanda savaştırmak eylemselliği geliştirdi. Güçlere moral oldu, bizzat her çalışmada öncülük yaptı. Fiili olarak savaşıran güçlerin başında yer alarak yapısına ruh ve coşku verirdi. Yaşanan kayıplardan

dolayı mevcut gücün durumunu iyi çözer, anında sorunlara çözüm gücü olurdu. Israrla örgüt gerçekliği ve bilinci üzerinde durur, varolmanın, ayakta kalmanın ve başarılı olmanın örgütlü bir çalışmayla olacağını bizzat kendi yaşam gerçekliğinden çıkardığı derslerle yapıya taşıırdı.

'96 kış sürecine girdiğimizde bir bütün eyalet gücünün derli-toplu olduğu, moral ve coşkunun oldukça yüksek ve gelecekte de umut beklenildiği bir süreçti. '91 Nisan'ında profesyonel olarak katılımını gerçekleştiren Cemal yoldaşın; böylesi kısa bir süreçte alan özgülünde yetişip hızla gelişen, büyüyen ve güzelleşen bir yoldaşımız olması bir bütün eyalet komuta ve savaşçı gücü için güven ve onur kaynağıydı. Parti Önderliğimizin ve partimizin insanları geliştirme, güçlendirme, yüceltme gerçekliğinin sade bir örneğiydi. Adeta her gün kendinde yeni bir devrimi yaratıyordu.

Düşmanın partimize yönelik '96 bahar sürecinde geliştirmek istediği tasfiye planının bir parçası olarak 5 Nisan'da başlayan Şehit Remzi alanına yönelik gerçekleştirilen operasyonun asıl hedefi karargahın kendisiydi. Kış süresi boyunca önemli ve yoğun bir çalışma geliştirilmişti. Yapının moral ve ideolojik düzeyi yüksekti. Bunda Cemal yoldaşın emek ve çabası belirleyiciydi. İklim şartlarından dolayı güçler erken harekete geçirilememişti. Bunun sonucu olarak operasyon alanında kalan güçlerin yaşadığı altı günlük direniş adeta bir destandı. Dikkate alınmayan, ayrıntı

olarak görülen noktalar, her şeyden önce aşırı güvenin vermiş olduğu düşmanı hiçe sayma anlayışı başta izlenilmemesi gereken bir hareket tarzına itmişti. Yapılması gereken düşmanın elli binlik ordusuna karşı partimizin direniş geleneğini, bayrağını yüceltmek ve en iyi savunmanın saldırı olduğu ilkesinden hareketle çemberin dışına çıkmayı başarmaktı. Operasyonun ikinci gününde çemberde olan gücümüz sabaha karşı düşmanın pususuna takıldı. Tüm tepelerin düşman güçlerince tutulduğu bir saatte yapılması gereken neydi? Ne yapılabilirdi? Bir yandan tutulan tepeler, bir yandan geçit vermede inat edip direnen Karat suyu, diğer yandan çatışmaların ve gece boyu yürümenin yorgunluğu, bir de bunlara tüm güçler vadide iken düşmanın pususuna takılmak eklenince adeta her şeyin düşmanlık yaptığı bir manzara ortaya çıkmıştı. Tam da böylesi anlar, bir militanın, bir komutanın yapması gereken çıkışı yapmasının zamanıydı. Düşman düşmanlığının sefasına dalıp ağzı salyalı köpekler gibi kudurunca PKK militanının inanç ve umudunu unutmuştu. En zor şartlarda dahi olumsuz-kaybetmeyi, kazanmaya çevirmesini bilen partisi ve savaşı ordu gücü idi. Tam da böylesi günler için adeta yaratılmıştı Cemal yoldaş. Bu koşullarda yapılması gereken en iyi şeyin saldırıya geçmek olduğunu, haydi yiğitim deyip şehit Agit yoldaşın sırtına elini vurup, parkesini çıkarıp, bu günler bizim günlerimizdir deyip saldırıya geçer.

Bütün olumsuz şartlara rağmen yöneticisinden tutalım savaşınsına, silahsız yeni arkadaşlara kadar herkes böylesi bir yüce cesaret ve örnek kahramanlık davranışından etkilenecek tek vücut olur. PKK'nin Apocu ruhu, direnişçiliği, yiğitliği şehit Cemal yoldaşın şahsında temsilini bulur. Çok kısa bir sürede tepe tümünden düşer ve bir bölük düşman gücü imha edilir. Otuzsekiz silah, çok sayıda cephane ve malzeme kaldırılır. Cemal yoldaşın öncülüğünde altı günlük süreçte doğaya, iklime, soğuğa, açlığa, uykuya, tekniğe, düşmana karşı muazzam bir savaşım ve direniş sergilenir. Cemal yoldaş cesaretiyle, inancıyla yapıya güç ve moral olur. Bir grubun başında, bir sonunda, yorgun düşenin yanında, yeri geldiğinde öncü yeri geldiğinde artçı, yeri geldiğinde savaşı bir savaşı yeri geldiğinde iyi bir komutan olmuştu. Cemal adı olmuştu direniş, yiğitlik ve Apoculuk. Operasyon aşılr, düşman beklentilerinin tersine hayal kırıklığına uğrar, yediği ağır darbelerle kendi içinde yendik mi yenildik mi tartışmalarını başlatır.

Düşman geri çekilirken artık saldırı sırası gerilla güçlerinedi. Kolay girilmediği gibi kolay çıkış da olmayacaktı. 21 Nisan'ı 22 Nisan'a bağlayan gecenin sabahına az bir zaman kala düşman tepesine baskın düzenlendi ve oldukça başarılı sonuçlar alınarak geri çekilindi. 22 Nisan günü yaşanan olaya düşman tahammül edemedi, yediği darbenin sersemliği ve kudurmuşluğu ile yoğun bir teknik kullanarak hava saldırı-

sında bulundu ve böylesi bir saldırı esnasında komutanımız ebediyen ölümsüzleşti.

İçimdeki sıkıntının nedeni, cihazda anlatmak ve aktarmak istedikleri büyük insan Cemal yoldaşın şehadeti ile ölümsüzleşmesiydi. 22 Nisan'la anlatmak istediğim buydu. Acı bir günün gerçekliği idi. Gerçekleri anlatmak belki kolay ama bu gerçeklerle yaşamak zordur. Can yoldaşımızı, komutanımızı kaybetmenin üzüntüsü ve acısı idi akan iki damla gözyaşı, zayıflığın sonucu değil, sevginin, özlemin, fiziki ayrılığın gözyaşlarıydı. Bu aynı zamanda bizler için güçlü olmak ve yapmak isteyip de yapmak için ömürlerinin yetmediğini yapmaktı. Çünkü acıya borcumuzu ödemiştik. Cemal yoldaş, ilişkilerinde mütevazı, kazanmayı, yüceltmeyi ve paylaşmayı, karşılıksız vermeyi esas alan, yol göstericiliği, halkla ilişkilene temeline saygıyı ve örgütlemeyi esas alan, sorunlara karşı sabırlı ve çözümleyici bir militandı. Büyük insan Cemal yoldaş miliken iyi bir milis, cep hede iken iyi bir yönetici ve örgütleyici, ordudayken iyi bir asker ve komutandı.

Seni sana anlatmaya çalıştım. Ancak şunu da çok iyi biliyorum ki seni ancak sen anlatabilirsin. Seni kalbimizin, yüreğimizin derinliklerinde her zaman yaşatıp ölümsüzleştirceğiz. Dicle'nin suyunu kırmızıya çalan kervanın yolcuları; anılarınız önünde saygıyla eğilip bağlılığımızı belirtiyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sêrcan Serhedan'ın Kars ilinin dağlık bir mevkinde kurulu olan, Çıldır gölünden, Kars'tan gelen sularla, zozanlarından akan Ava Cafer'in üç kol halinde geniş arazisini suladığı, su şırıltısının doğanın tüm güzelliklerini insanın içine naksettiği ve zozanlarında yükselen rengarenk otların baharla birlikte insan boyunu aştığı çevre köylerle birlikte, Terekeme, Türk, Azeri ve Kürt halklarının birlikte yaşadığı şirin bir Kürt köyümüzdür. Sömürgecilik kirli politikasını bu güzellikleri yok etmek için sonuna kadar zorlamış, Kürtlerin topraklarını zorla Türklere vermiş, Kürtleri sürgüne tabi tutmuş ve sürekli tahriklerle birbirine düşman etmeye çalışmıştır. Ancak tüm bu güzellikler karşısında yenilmekten kurtulamamış. Kürt, Türk, Terekeme, Azeri birbirine kız alıp vermiş, kirve olmuş, tarlaları, zozanları ortaklaşa kullanmış, sevinçlerde, acı ve kederde beraber olmuşlar. Hısım akraba olmuş, birbirlerinin düğünlerini şenlendirmiş, kardeşlik köprülerini sımsıkı örmüşlerdir.

Ancak tüm bu güzelliklere rağmen kardeşlik ilişkileri ve yaşam özgülce gelişmez. Düşman, kan davalarını, aşiret-köy çelişkilerini körükledikçe körükler. Bu kardeşlik abidesi, bu doğa harikası vatan toprağı; gencecik bedenlerin kanlar içinde sere serpe yere uzanmasına sık sık tanıklık eder acıyla. Kardeş kardeşe, dayı yeğene körce kurşun sıkarak. İnsanlar birbirini yer, nağmeler suda boğulur, kamlar, stranlar, türküler ve bilcümle güzellikler çirkinlikler içinde seçilmez olur, sular hazin hazin akar. Ama gün gelecek nasıl ki, Çıldır'dan, Kars'tan ve Raxtar zozanlarından ayrı ayrı çıkıp gelen sular, köyün aşağısında birbirine karışıp nice topraklara can veriyorsa, bu insanlar da birleşecek ve bu topraklarda umut fışkırmaya başlayacak, yaşam o zaman gerçek anlamına kavuşacaktı. Bir bülbülün güzel sesini,

dört halkın bir sofrada oturuşunu, zozanları süsleyen otların, çiçeklerin çizdiği tabloyu o zaman sevebileceklerdi. Ve yaşam o zaman başlayacaktı bu topraklarda.

Bu özlenen yaşamın başlatıcısı olacak olan **Özgül** heval, Sêrcan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Babası ilkin bir Terekeme kızıyla evlenmiş, altı çocuğundan sonra eşi hastalıktan vefat edince bu kez bir Kürt kızıyla evlenmiştir. Özgül heval yeni evliliğin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir ve kendini feodal çatışmaların ortasında bulur. Kendisinin ait olduğu kabile iki kampa ayrılmış ve birbirlerini kırmaktadır. Burada Kürt Terekemeyle, Türk, Azeriyle dostça geçinirken Kürtlere düşman olur. Kürt Kürde düşmandır. Öyle körce bir yaşam dayatılmıştır ki, karşı aile ile ortak soyadı taşıdıkları için tahammülsüz olurlar. Ve karşı aile soyadına kayayı ekliyerek kendince bir sınır çizerek aralarına. Özgül heval tüm bunların canlı bir tanığı olarak büyür ve ilkokulu bitirdikten sonra ailesine yardımcı olur. Ancak hiçbir zaman kahrolası çirkin yaşamı sevmeyen, kabullenmeyen ve isyanını giderek büyütür. O hiç kimsenin göremediği cennet parçasının tılsımlı güzelliklerini hisseder, güneş ışığında ayna gibi parlayan suyun içinde tembel tembel oynayan balıkları seyrederek, zozanlarda kayalıkların en zirvesine tırmanarak çobanların kavarları içinde ülkenin güzelliklerini sindire sindire yüreğine işler.

Gün gelmiş Özgül heval orta boy, kara gözlü, kumral ve olgun bir genç haline gelmişti. Çevresinde dürrüslüğü, sevecenliği ve sıcak kanlılığıyla tanınan bir kişiliğe ulaşmıştır. Ancak yaşam onu ülkesinden koparmak için habire zorlukla yüklenmektedir. Ve sonunda Özgül heval, çok sevdiği zozanlarından koparak İstanbul'da kalan ağabeylerinin yanında çalışmak için gelip gitmeye başlar. Ve her ülkeden çıkışı O'nu ülkesine

Adı, soyadı: **Yılmaz AVCI**
Kod adı: **Özgül**
Doğum yeri ve tarihi: **Sêrcan (Küçükboğaz) köyü-Arpaçay/Kars, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **15 Haziran 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Şubat 1995, Fidel köyü-Piran/ Amed**

biraz daha yakınlaştıır, giderek bilincini de geliştirir. Yaşadığı çelişkiler, sömürgeciliğin hayvanlaştıran politikaları ve ülkesinde bir gün parlamaya başlayan özgürlük güneşi artık O'na yabancı değildir. 1990'lardan itibaren Özgül hevalde yurtseverlik bilinci hızla gelişmeye başlar. Çocukluğundan itibaren tepki duyup da tam çözemediği sorunları, çirkinlikleri artık daha iyi anlamaya ve

parçalanmışlık artık başkaldırı vesilesidir. Ve Özgül heval tüm bunlara öncülük yapandır. Tüm bu gelişmeler tamamen yurtseverleşme temelinde gelişir. Arkadaşlarıyla birlikte yurtsever kurumlarımızın gecelerine katılır ve sürekli ulusal kurtuluş mücadelesini tartışır. Özgül hevalin evi bir özgürleşme evidir adeta. Tek odalı, kırık-dökük konduda yeni bir yaşam örülmektedir ilmik ilmik.

emekçiliğiyle, açıklığıyla, insani erdemleri her şeyi üstünde tutmasıyla bir çekim merkezidir. Onunla bir sohbet için bile arkadaşları saatlerce yol alıp gelirler ve O'nun içten büyük değer vermesiyle karşılaşılır.

Bir gün aynı evi beş yıl birlikte paylaştığı bir arkadaşının askerlik sorunu gündeme gelir. Arkadaşı Abdullah buna hiç gönüllü değildir, ancak ailesi dayattıkça dayatır. Ailesini

çözmeye başlamıştır. Aynı zamanda mesleği olan dekorasyon işini ilerletmiş, aranan bir usta olmuştur. Ağabeylerinde kalmayı da özgür gelişimi önünde engel görür ve beş köylüsüyle ortaklaşa bir ev tutar. Burada dikkat çekici bir özelliği ortaya çıkar. Özgül hevalin birlikte ev tuttuğu arkadaşlarından biri aile düşmanlarının çocuğudur. Yine ikisi de ailenin birbirinden insan öldürdüğü kişilerdir. Yani hem kendi şahsında, hem de diğer iki arkadaş şahsında köhnemiş geleneklere anlamlı bir karşı koyuşu gerçekleştirirler. Gençler için kan davası, sömürgecilerin egemen kıldığı

Özgül heval ülkeyle de bağıını koparmaz ve her geldiğinde arkadaşlarını yanına alarak dağlara çıkar, her seferinde dağı-taşı gezer, fotoğraflar çekip birlikte İstanbul'a getirir. Ülkesinin her karışına büyük ilgi duyar ve bu güzellikleri fotoğraflarda izlemek bile O'na büyük coşku verir. Emekçi olması ve iyi iş yapması nedeniyle para sıkıntısı çekmez ve arkadaşları için fedakarlıktan kaçınmaz. O'nunla arkadaş olmak yaşam boyunca her türlü fedakarlığa katlanacak eşsiz bir dost edinmekle eş anlamlıdır. Arkadaşlık ilişkilerini her şeyin üstünde tutar. Coşkusuyla,

ikna için Özgül heval elinden geleni yapar fakat başaramaz. Ailesine güç getiremeyen arkadaş sömürgecilerce zorla askere götürülür. Ama o Özgül'ün arkadaşıdır ve beş yıl birlikte yaşamışlardır. Gerçekler ve savaşkanlık onun da içine işlenmiştir. Bir süre sonra Özgül ve arkadaşları Abdullah'ın (1992) askerde özgürlük mücadelesinin propagandasını yaptığı gerekçesiyle katledildiği haberiyle sarsılırlar. Düşmana olan kin yüreklerini zorlarken, bu olay onları daha da radikalleştirir. Bir süre sonra İstanbul sokaklarında infaz edilen arkadaşları Yaşar BULUT'un (1993)

haberini aldıklarında ise öfkeleri durdurulamaz bir sele dönüşür. Parti ile ilişki içinde çok sevdikleri can yoldaşları Yaşar BULUT'un cenaze törenini yüzlerce kişinin katılımıyla yaparlar. Arkadaşının büyük bir posterini hemencecik yaptırıp göğsünde taşıyan Özgül heval serhildanın önünde yürür. Ve barbarlar sürüsünün kitlenin etrafını sardığını farkettiğinde "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur" haykırılarıyla öfkelerini düşmana kusar. Arkadaşı Yaşar, yurtsever öze sahip fakat Türk solu içinde yer alan bir devrimcidir. Ancak şehit düşünce kimse sahip çıkmaz. Partimiz bir devrim şehidi olarak sahip çıkar.

Tüm bu gelişmeler Özgül hevali derinden etkilemiştir. Arkadaşları birer birer bu kirli düzen tarafından yutulması gereken bir gerçekliktir. O'nun da vereceği bir cevabı olmaydı elbet. Tüm olanlar sineye çekilecek değildi. Ve O, bunun bir kader olmadığını, bu kan emici barbarlar sürüsünün kökü kazılmadan bu acılardan kurtulmanın imkansızlığını çok iyi görüyordu. Ve şimdi dağlar kucak açmış O'nu çağırıyordu. Bu çağrı özgürleşme çağrısıydı, bu çağrı tarihin derinliklerinde yükselen intikam çağrısıydı. Ve ülkesine, dağına, taşına, insanına tutkun olan, katliamların acısını, sürgünleri, sömürülmeyi, düşürülmeyi, insanlıktan çıkarmayı düşman bellemiş hiçbir yürek bu çağrıya sessiz kalamazdı.

Özgül heval arkadaşlarını sonsuzluğa uğradıktan hemen sonra iki ev arkadaşı ve iki de diğer köylüsüyle, anılarla dolu konusunu terk ederek parti kanalıyla özgürlük kervanına ulaşmak için ülkesine hareket eder. Tüm duyguları ayaklanmış ve bir an önce dağlarla, gerillayla buluşmak için sabırsızlanmaktadır. Ancak katılımı bir anda gelişen duygusal bir karar değildir. Düzenin çürümüşlüğüne çok iyi gören, bunun için amansız bir savaş verilmesi gerektiğinin farkında olan ve emekçi bir insan olarak, ezi-

len halkının acılarını ta yüreğinde duyumsayan, tarihin kendisine yüklediklerinin bilincinde olarak yola çıkmıştı O. Bu çıkıştı O'nu kahramanlaştıran ve ölümsüz kılacak olan ve şimdi Sêrcan'ın üç koldan akıp az ileride birbirine karışan duru suları gibi, Onlar da coşkularını, umutlarını, öfkelerini birleştirmiş ve bedeninden taşar halde yeniden cennetleşen Mezopotamya'nın tarih ve kardeşlik kokan bereketli topraklarına akıyorlardı.

Bu akışın Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin diyarı Diyarbekir'e olması, Onlar'ı daha da sevindirmişti. Ve buraya ulaştıklarında tüm savaşın haşmetine, yıkıcılığına rağmen şehrin dinginliği karşısında şaşkınlıklarını gizleyemediler. Özgül hevalin morali ise tarifsizdi. Koca kent... Yoksul, ama başı dik, onurlu insanlar... Hele hele o surların ihanet tarihine inat heybetli duruşu... Direniş kalesi Amed zindanı ve adım başı tüm çirkinlikleriyle duran düşman güçleri...

Özgül heval, çok geçmeden, dağların zirvesine, gerillaya kavuşmuştu artık. Tarih 1993'ün Haziran'ını gösterirken, tüm gücüyle kinini düşmana kusması önünde hiçbir engel kalmamıştı. Birçok karakol baskını, çeteleleri cezalandırma vb. eylemlere katılır. Bir ARGK savaşçısı olarak mücadele etmenin büyük coşkusunu ve yüceliğini yaşar. Ülkesinin enginliklerinde güneşe ve zafere daha yakın olmanın kazandırdığı ruhla ve tüm savaşkanlığıyla düşmanı darbeler.

1994 Şubat'ına geldiğinde tüm çirkinliği ve sinsiliği ile bu coğrafyayı kirleten bir korucu köyüne eylem yapmak için bir takımılık güç hazırlanmaktadır. Özgül hevalin da içinde bulunduğu bu güç daha önce defalarca uyarılmasına rağmen elini ihanetten bir türlü çekmeyen bir korucu köyünün çevresini sarar. Yeniden yapılan çağrılara karşı cahşlar alçakca saldırıya geçince, uzun süren bir çatışma çıkar ve birçok çete cezalandırılırken, gerillalar hiçbir kayıp ver-

meden çekilirler. Konumlanma yerleri Dicle'nin Fidel köyü yakınlarındaki bir vadidir.

Bulundukları bu alanın hem bizim, hem de düşman açısından büyük önemi vardır. Ve takvimler 13-14 Şubat'ı göstermektedir. Palu ve Genç'le bir üçgen oluşturan bu coğrafya 1925'te Şêx Said İsyamı'na tanıklık etmiş ve ihanet sonucu aynı tarihte isyan burada bastırılmıştı. Alan konumlanma açısından pek uygun bir yer değildi ve düşmana bir kez daha açık verilmişti. İhanet yine düşmanla kol kola kirli bir oyun peşindeydi.

Gerilla grubunu gören ajanlaşmış bir çoban, kendisini bir hayvan gibi kullanan ağa-babalarına bir aferin uğruna otuzbeş özge can daha pazarlayacaktı. Ve düşman arayıp da yakalayamadığı bu fırsatı tüm vahşetini devreye koyma pahasına da olsa kaçırmayacaktı.

Düşmana bir kere açık verilmişti, ama ölünmesi gerektiği gibi ölünmeli, ölümsüzleşerek tarihe bir kahramanlık destanı daha yazılmalıydı. Etrafları sarılmıştı, yüzlerce, binlerce leş kargalarıyla. Ama yürekleri onların yaklaşamayacağı kadar kızgındı, inanç doluydu. Ölüm kusan silah sesleri, gökten yağan zehirli bombalar karşısında gerillanın yükselen haykırıları vadide yükselip dağlarda yankılanıyordu. 35 kahraman, kızıl kanlarıyla bir destan yazdılar tarih sayfamıza. Nasıl ki, kan kızıla boyanmış beyaz karlar güneş altında eriyip bu topraklara yaşam taşıyorsa, onların kahramanlıkları ve direnişleri de çağlayan, akıp özgürlük ağacına hayat suyu taşımakta şimdi.

Özgül heval ve otuzdört arkadaşı şahsında tüm devrim şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğilirken, diyoruz ki; anılarınız yaşam kaynağımız ve bizi zafere taşıyan özgürlük güneşimizdir!

Mücadele arkadaşları

Bedran heval, 1974 yılında Tutak'a bağlı Hacibat köyünde, yoksul bir ailenin yedinci çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Geri toplumsal yapıyla birlikte çarpık şekillenen kapitalist ilişkilerin, sömürgeciliğin hakim olduğu bir çevre ve aile yapısı içinde yaşamla tanışan Bedran heval, denilebilir ki, daha çocuk yaşlarda bu duruma karşı duyduğu tepkiyle birlikte büyüyordu. Özellikle 12 Eylül askeri faşist cuntasının iş başına gelmesiyle, Kürdistan'ın bütünü üzerinde estirilen terör ile halkın üzerine saldırdığı korku perdesi, bir sinmişliğe, kaçışa, kaosa yol açmıştır. İnsanlar tüm bunları bir kader sayarak kapıldıkları ruh halleriyle köşelerine çekilerek umutsuzca "yaşama" ya da düzenle daha fazla bütünleşmenin yollarını aramaya çalışıyorlardı.

Bedran heval, bu yıllarda ilkökulda okumaktadır. Ancak hem Kürdistan'daki aile yapısı ve hem de ekonomik olarak yaşanan imkansızlıklardan dolayı daha fazla okuyamaz, ilkokulu bitirdikten sonra, ailenin diğer üyeleriyle birlikte çeşitli işlerde çalışmaya başlar. Adeta gecesini gündüzüne katarak çalışır. Her işinde çalışkan ve azimlidir. İşlerden yılmak, kendini geri tutmak, Bedran heval için söz konusu değildir. Başladığı işi mutlaka bitirmeyi hedeflerdi. Bu özelliğiyle de erkenden çevresinde sevilip saygı duyulan biri haline gelir. Oldukça alçakgönüllü, olgun hareket eden bir kişiliğe sahiptir. Bu durumuyla kendi yaşlıları arasında örnek olur. Veysi denilince, herkesin aklına çalışkanlık, ilgi, sevgi ve fedakarlık gelir. O'nun, haksızlığı kabul etmeyen, her zaman haklı olandan yana çıkan ve

güçsüze yardım eden yapısı takdir edilir. İşte Bedran hevali her girdiği ortamda saygın kılan da bu özellikleri olur.

1987 yılına doğru gelinirken, aile, geçimini sağlamakta zorluğu yaşar. Bunun üzerine Bedran heval, aileye katkı sunmak amacıyla TC metropollerine çalışmaya gider. O'nun yaşamında burası bir dönüm noktası gibidir. Çünkü kişiliği metropollerin yozlaştırıcı, bitirici yaşamına uyum sağlamaz, bunu kabul etmez. Büyük tepki duyar. Özellikle kendisi gibi çalışmak için buralara gelen Kürtleri yakından görür ve Kürtlüğün nasıl horlandığını, ezildiğini ve baskıya maruz kaldığını yakından görür, hisseder. Ve bu, O'nu daha da tepki duymaya, bu çelişkinin nedenlerini öğrenmeye yol açar. Yine burada da çalışkan ve fedakardır. Ama ne yaparsa yapsın, çok kötü bir şekilde sömürülme kurtulamadığını, emeğinin gaspedildiğini ve insan yerine bile konulmak istenmediğini çok çıplak bir biçimde görür. Bu, Bedran hevalde çelişkinin derinleşmesine yol açar. Yine O'nda varlığını bulan haksızlığa karşı çıkma özelliği, bu süreçte kendisinde değişimleri yaratmıştır. Ve sonunda "Artık ben bu yerde ne dururum ve ne de bir daha gelirim. Ölüsem de kendi toprağımın üzerinde ölürüm. Aç kalırsam da, kendi toprağımda aç kalırım" der ve bu düşüncesiyle ülkeden ayrılışın verdiği özlem ve sevgiyle tekrar doğup-büyüdüğü topraklara bir daha kopmamacasına geri döner.

1990 yılı, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin düşmanın her türlü vahşet, baskı ve katliamlarına rağmen, bir çığ gibi büyüyerek, Kürt halkının

Adı, soyadı: **Veysi TEMEL**
Kod adı: **Bedran**
Doğum yeri ve tarihi: **Hacibat köyü-Tutak/ Agiri**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1993, Bingöl**

tarihte ilk defa gerçek anlamda büyük ayaklanmalarını ve serhıldanlarını geliştirdiği yılların başlangıcıdır. Başkan APO'nun yıllarca büyük bir emek ve çabayla ortaya çıkardığı ve büyüttüğü kurtuluş mücadelesi, artık serhıldanlar dönemine girmiş, Kürdistan'ın her yerinde büyük coşkuya, heyecana ve arayışa yol açmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi, Serhat Eyaleti'nde tam bir kızılığa, gerilla ve ardından gelişen serhıldan ile çevirmiştir. Ağrı'nın eteklerinden ova ve köylere, şehirlere, taşkın bir nehir gibi akıp gelmişti. Ağrı dağının hışımlı sessizliği, yerini ihtişamlı özgürlük savaşçıların gece-gündüz düşmana vuran darbelerine bırakmıştır.

Bu durum yıllarca halkın üzerinde varolan sinmişlik, korku ve çaresizlik perdesini paramparça edip ulusal bilincin gelişip güçlenmesinde umut olur. Denilebilir ki, Kürtülük ilk defa çağdaş gerçeğine PKK ile ulaşır. Bütün bu gelişmelerin Bedran heval üzerinde etkide bulunmaması düşünülemezdi. Çünkü O, Ağrı'nın yıllar yılı kuşaktan kuşağa türküsünde büyümüş, bu topraklarda nefes alıp vermiş, koşmuş, gülmüş ve hayat bulmuştur. Bunlar da PKK'de gerçek anlamını buluyor ve yaşam sevincine, ülke sevgisini katıyordu.

Gelişmelerden oldukça etkilenen ve kendisini ancak gerilla mücadelesi içinde tanımlayabileceğine inanan Bedran heval, bu yılda ilk defa gerilla ile tanışır. Bu, O'nun asla unutamayacağı bir an olur. Çünkü kendisinin ancak bugünden sonra doğduğunu düşünür. Gerilla büyük bir yaşam, mücadele, kurtuluş kuvveti olarak Bedran hevalde de büyük bir coşkuya yol açar. Kendisine verilen pratik gö-

revleri büyük bir içtenlikle ve titizlikle yerine getirmesi de bunu kanıtlar. Bir süre sonra tümünden gerillaya katılma önerisini yapar. Bunu yapmasının nedeni çok açıktır: O, düşmana karşı en etkili savaşım alanının gerilla olduğunu ve ancak gerillaya katılarak kendisini yetkinleştirip daha iyi darbe vuracağı-

*Kestik
Kestik genç
ellerimizle
daha onsekizinde
bütün eflatun renkli
aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde
alaza vurduk
dokunulmamış
ebrular gibi
bedenlerimiz*

nı düşünür. Ancak gerillalar, O'nun bu önerisini kabul etmez. Şimdilik biraz daha beklenmesine karar verilir. Bedran hevalin önüne yeni görevler konulur. O, bunları daha gizli ve disiplinli, tam bir gerilla gibi yerine getirir.

Bu dönemde Bedran hevalin yaşamında önemli bir olay daha yer tutar. Bu da Malazgirt'te bir köyde gerillalar ile düşman güçle-

ri arasında yaşanan çatışmadır. Çatışmanın yaşandığı köy, Bedran hevalin köyüne yakındır. Saatlerce süren bu çatışmada, Bedran adlı gerilla kahramanca savaşarak şehit düşerken, bir gerilla yaralı olarak düşmanın eline esir düşer. Bu olay, çevrede çok büyük etkide bulunur. Gerillaların kahramanlıkları dilden dile dolaşır. Bedran heval de tam bu zamanda beş arkadaşını örgütleyerek gerillaya katılma kararı alır. Kod ad olarak da şehit düşen gerillanın adını alır. Yani artık Bedran'dır O. Bu ismi alırken verdiği karar kesindir. O da şehit Bedran gibi partisine ve halkına layık bir şekilde savaşacaktır.

Bedran heval kısa bir süre Têndûrek'te kaldıktan sonra, siyasi ve askeri eğitimini tamamlamak için Doğu Kürdistan'a, oradan da Geliyê Azadî'ye, Xakûrkê'ye gönderilir. Geliyê Reş'te üçüncü bölükte yerini alır. Çok kararlı, azimli ve yaratıcı özellikleriyle eğitim sürecinde daha da gelişir ve iradesini güçlendirir. 1992 yılının amansız ve fırtınalı kışında kurtuluşa olan inancıyla başarıdan başka seçeneğin olmadığını bilir ve başarıyı sürekli kendisine esas alarak gelişmesini sürdürür ve engellerin üzerine yürür. Tüm çabası, bahar hamlesiyle birlikte ülke sahasına girmek ve düşmana büyük darbeler indirmektir. Savaşın ve doğanın zorluklarında kendisini gerillanın büyük azim ve kararlılığıyla hazırlayan Bedran heval, cennet vatanın bu şirin parçasında her dağın, her taşın, her çiçeğin kendisini savaşa çağıran, savaşa adamayı gerekli kılan bir çağrısı olduğunu bilir ve bunun için de her şeyin en güzelini yapmak ister. Önde olmayı, ön saflarda koşmayı kendine ilke edinir. Bu, O'nun fedakarlığı-

**Soldan 1. şehit Hüseyin (Takım Komutanı)
1995'te Xakurke'de şehit
Sağdan 2. şehit Polat 1996'da şehit**

nın, yoldaşlarına, partisine sadakatle bağlılığının bir emridir.

Özellikle talimatlara yaklaşımında gösterdiği hassasiyet, O'nu, parti kural ve kaidelerine uymada hedeflere ne kadar yatkın olduğunu gösterir. Savaşın keskinliği ve yakıcılığı içinde en ufak bir hatanın getireceği tahribatın nelere mal olabileceğini iyi kavrayan Bedran heval, bu nedenle talimatları en iyi bir şekilde uygulamanın çabasına girer. Bunun da çok iyi bir kavrayıştan geçtiğini bilir. Olgun, attığı adımı iyi bilen, hesaplayan, disiplinli yaklaşımlarıyla tam bir gerilla sorumluluğuyla hareket eder ve pratiği de bunu açık bir şekilde ortaya koyar. Halkımızın diriliş ve direniş günü olan Newroz'da bir grup arkadaşı ile birlikte ülkeye yönelirken, Bedran heval, savaşta güzellikleri ortaya çıkarma, güzelliklerle bütünleşme ve güzelleşme gerçeğini görür. Parti, bahar atılı-

mı ile birlikte Kürdistan'ın her alanında gerilla ve serhıldanlar ile tarihin en önemli gelişmesini yaratıyordu. Bir grup yoldaşı ile birlikte Serhat Eyaleti'ne yönelen Bedran heval, *"Biz bu kış, doğaya karşı verdiğimiz savaşı kazandık. Şimdi sıra düşmanda"* derken, içinde biriken kini, öfkeyi büyük bir coşkuyla düşmana patlatmak için sabırsızlanıyordu. Ve bu dönem boyunca kendisinden beklenenleri eksiksiz yerine getirir.

1993 yılının Temmuz ayıdır. Bedran hevalin de aralarında bulunduğu bir grup gerilla, Bingöl alanında bir korucu köyüne yönelik eylem hazırlığı yapar. Bedran ve iki arkadaşına, köyü keşfetme görevi verilir. Keşif ve istihbarat çalışması yapıldıktan sonra, birliğin konumlandığı noktaya dönmek için harekete geçerler. Daha yeni yola çıkmışlardır ki, ihanet onlara engel olur. Kurulan pusu-

dan ateş açılır. Gerillalar büyük bir kararlılıkla karşı koyar ve direnirler. Çatışmanın sonunda Bedran heval ve bir yoldaşı kahramanca çatışarak şehitler kervanına katılırlar. Diğer gerilla ise, pusudan kurtulmayı başarır ve gerilla birliğine ulaşır. Bedran heval, ölümün üzerine yürürken de ikirciksizdir. Partie bağlılığından ödün vermez. Kürdistan'ın yiğit bir evladı daha toprağa düşerken; anısı yolumuzu bir meşale gibi aydınlatıyor. Bunun için şehitlerimizin anılarına bağlı kalmak bizlerin onur borcudur. Çünkü, "şehitlerin büyük anılarını yürekten yaşayanların fethedemeyecekleri bir engel yoktur." Evet, şehitlerimizin açtığı özgürlük yolunda fethedilecek olan kendi vatanımızdır, Kürdistan'dır. Çünkü; **ŞEHİTERİMİZ KÜRDİSTAN'DIR!**

Mücadele arkadaşları

Savaşmak Yaşamaktır” şiarı yankılanalı, Kürdistan coğrafyasında. Üzerine ölü toprağı serilen bir halkın yeniden dirilişine tanık oluyor insanlık. Her türlü olanaksızlığa, zorluğa rağmen, hiç çekinmeden kendi bedenlerini coğrafyamızda dallanıp budaklanan özgürlük ağacına katık eden şehitlerimiz, bu dirilişin ve “Savaşmak Yaşamaktır” şiarının hayata geçirilmesini sağlayan en temel değerlerimizdir.

Özgür yarınlara giderek daha çok yaklaştığımız bu günlerde, kendi bedenlerini harç yaparak gelecek ile aramızda yıkılmaz bir köprü kuran şehitlerimizden biri de **Serdar** hevaldir. Serdar heval, 1963 yılında Lice’nin Hüseyin köyünde, orta halli bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesinin yurtsever özellikleri, O’nu küçük yaşlardan itibaren etkiler. Babasının anlatımlarından Şêx Said Serhıldan’ın dedelerinin nasıl katledildiğini bir bir öğrenir. Yurtsever, direnişçi kişiliği ve TC’ye karşı beslediği büyük intikam duyguları bu süreçte şekillenmeye başlar. Daha bu yaşlardayken TC’ye duyduğu nefreti ve intikam duygularını “Büyüyünce dağlara çıkıp öldürülen dedelerimin, amcalarımın intikamını mutlaka TC’den alacağım” diyerek dile getirir.

Köy ortamında çobanlık yaparak, tarlalarda çalışarak ailesine yardımcı olur. Küçük yaşlardan itibaren aile ve arkadaş çevresinde haksızlığa tahümmül etmeyen, sürekli çalışkan ve coşkulu yapısı, olgunluğu ve verdiği sözlere bağlılığı ile tanınan, sevilip sayılan biridir. Serdar heval, onyediy yaşına geldiğinde ailesinin istemiyle evlenmek zorunda kalır. Gerçekte kendisini düzene bağlayan, istediklerine ulaşmasına engel olacak bu evliliği istememesine rağmen, geleneklerin ağır etkisi-

ne boyun eğmek zorunda kalır. Aynı dönemler, partimizin kendisini kitlere taşırmaya başladığı yıllardır. Kürt-Kürdistan gerçekliği ile ilgili tartışmalar başta Amed olak üzere, tüm Kürdistan’ı boydan boya sarmaktadır. Serdar heval de bu süreçte şehit **Alaattin ZOĞURLU** heval vasıtasıyla parti ile ilişkiye geçer. Bu O’nun için yeni bir yaşama başlangıç yapmanın ilk adımlarıdır. Büyük bir heyecan duyar, aradığını bulmanın sevinci içerisinde. Fakat, bu sevinci yarım kalır. Kürdistan’ın üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşist darbesi O’nun arkadaşlarla olan ilişkisinin kesilmesine neden olur. Daha sonra TC’ye askerlik yapmaya gider. Kendinden intikam almak için yarıp tuttuğu bir gücün askeri olmak, kendisine dayanılmaz bir utanç verse de geleneklerden ötürü buna katlanmak zorunda kalır.

Dönüşte, ilk silahlı birimlerin köye gelip gittiklerini öğrendiğinde, tarif edilmez bir sevinç duyar. İlk işi arkadaşlarla ilişkiye geçmek olur. Kendisine verilen görevleri eksiksiz yerine getirmek için büyük bir çaba içerisinde bulunur. Çoğu zaman geceleri arkadaşlara öncülük yapar. Birçok eyleme aktif silahlı milis olarak katılır. Serdar heval, bu faaliyetleri nedeniyle deşifre olunca, yanına aldığı üç savaşçıyla birlikte gerilla saflarına katılır. Parti çalışmalarına katılımda gösterdiği büyük coşkuyu, gerilla faaliyetleri içerisinde de sürdürür. Bu çalışma tarzı ve temposuyla, arkadaşlarına şevk verir, ilham kaynağı olur. Gönderildiği Bingöl alanında gösterdiği başarılar, düşmanın ailesine daha çok yönelmesine neden olur. Düşman, ailesi üzerinde baskı oluşturarak, Serdar hevali etkilemeye çalışır. Fakat, bu özel savaş uygulamaları beyhudedir. Bir yıl sonra Lice alanına takım komutanı olarak dö-

Adı, soyadı: **Yusuf HARRAN**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hüseyin köyü-Lice, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1989, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995 yazı, Farqin (Silvan)**

nen Serdar heval, alanı tanımamasının tüm avantajlarını en iyi bir şekilde değerlendirir. Bu arada, kendisinden sonra saflara katılmış olan **Hüseyin (Nuri)** heval şehit düşer. Şehitlere bağlılığının onların inandığı davayı zafere taşımak ve bunun için düşmana karşı amansız olmak gerektiğini çok iyi bilen Serdar heval ve yoldaşları, Lice'nin Kayacık karakoluna yaptıkları baskınla şehitlere bağlılığın pratikte gereklerini yerine getirme çabasını gösterirler.

Amed Eyaleti'mizde başarılı bir pratiğin sahibi olan Serdar heval, başarı dolu pratiğini daha da büyütmek ve sağlamlaştırmak, eksik kaldığı yönleri tamamlamak için, 1993 Eylül'ünde önderlik sahasına gider. Burada kaldığı altı aylık süreç boyunca, siyasi ve askeri açıdan kendini tamamlamanın uğraşı içinde olur. Önderliğin yaşam tarzı ve temposu O'nu oldukça etkiler.

Ardından 1994 yazında tekrar ülkeye giriş yapar. Bu yeni süreçteki tek amacı, partinin kendisine verdiği görevin gereklerini özellikle pratik savaş alanında geliştireceği eylemliliklerle yerine getirmektedir. Yapılan düzenleme sonucu, içerisinde yer aldığı birlikle beraber 1994 yazında Dersim'e ulaşır. Burada bölük komutanlığı görevini alır. Pratik içerisinde yaratmak istediği gelişmeleri sağlamada, arkadaş yapısıyla uyumda çeşitli zorluklar yaşar. Arazinin yabancılığı, yapı içerisinde yaşanan yetersizlikler kendisini zorladığından tekrar Amed Eyaleti'ne geri dönme önerisi getirir. Bu önerisindeki amacı ise; daha fazla yararlı olmaktır. Tekrar Amed Eyaleti'ne geri döner ve birçok çalışmanın içerisinde yer alır.

1995 yılı, düşmanın başta Güney Kürdistan olmak üzere ülkemizin birçok alanında on binlerce kişilik askeri güçle saldırıya geçtiği bir yıl

olur. Düşman saldırıya geçtiği her alanda, imha amaçlı yöneldiği kahraman ARGK gerillaları tarafından bozguna uğratılır.

Özel savaş güçleri "topyekün savaş" adı altında tam bir çılgınlık ve barbarlıkla Kürdistan insanlarına ve köylerine yönelir. 1991 yılı ile birlikte ülkemizin diğer alanlarında olduğu gibi, Amed Eyaleti'mizde de yüzlerce köy yakılmış, onlarca değerli insanımız hizbi-kontra güçleri tarafından "faili meçhul", cinayetlerle katledilmişti. Halk üzerinde bir terör ve vahşet havası estiren faşist güruh, aynı zamanda bu süre içerisinde kendisine bağlı bir ajan-işbirlikçi ağı oluşturmuştu. İşte, Serdar heval ve beş yoldaşı bu ajan-işbirlikçi hainlere gereken dersi vermek için, intikam birimi olarak Farqin (Silvan) ovasına gönderilirler. Kısa bir süre içerisinde başarılı yürütülen bir çalışmada sonucunda alandaki ajan-işbirlikçi güruha yönelik peş peşe geliştirilen eylemlilikler uzun bir süreden beri sessizlik içindeki Farqin ovasında bir bayram sevinci ile karşılanır. Korkuya kapılan düşman ise, arkadaşları bir komplo ile düşürmenin çabasına girer.

Çünkü, açıktan yönelecek ne fırsatları, ne de cesaretleri vardır. Tespit ettikleri kontra güçlerine yönelmek için yola koyulup, ihtiyaç karşılamak için girdikleri bir köyde, arkadaşların ihbarı yapılır.

Düşman ve hain çeteler, geceden gelip Golmez köyünün çevresini sararlar. Sabah, silahlarını bırakıp, suyun başına ellerini yıkamaya giden arkadaşların gittiği yönden gelen yoğun silah sesleri, Serdar hevali harekete geçirir. O an içindeki tarif edemediği duygunun sebebini anlar. İhanet bir kez daha kara, kapkara, lanetli yüzünü göstermiştir. Öyleyse, ihanetin yüzüne bir şamar gibi inen PKK direnişçi kişiliği bir kez

daha sergilenmelidir. Hem O daha çok küçük yaşlardayken bile, tarihin intikamını mutlaka alacağını söylememiş miydi? Bu duygularla, arkadaşların gittiği yere sürünerek yaklaşan Serdar heval, üç arkadaşın şehit düştüğünü görür. Geride kalan iki arkadaşın uzaklaşabilmesi için, bulunduğu yerden düşmana ateş ederek, dikkatleri üzerine toplar. Ardından, sürekli yer değiştirerek şehit düşen arkadaşların silahlarına ulaşır. Diğer iki arkadaş bu arada kurtulmayı başarır. Düşman, yüzlerce askerine, helikopterlerine ve bütün tekniğine rağmen, Serdar hevale yaklaşılamaz. Tek başına bir ordu gibi savaşan, bu aslan yürekli yiğit Kürt delikanlısı karşısında, çaresizlik içerisinde düşen faşist TC tüm tekniğini devreye sokvr. Beş saati aşan bir çatışma sonrası aldığı yaralar ve cephanesinin tükenmeye başlaması sonucunda, Serdar heval önce teker teker şehit düşen yoldaşlarının silahlarını saklar, ardından son kurşuna kadar çatıştıktan sonra, bombasını kendisinde patlatır. Tek başına beş saatten fazla bir süre düşmanla çatışarak, içinde üç üst rütbeli düşman subayının da bulunduğu on düşman askerini öldürerek diğer iki arkadaşının kurtulmasını sağlayan Serdar heval şehitler kervanına doğru yol alır.

O gün Golmez köyünde bir destan yazılır. PKK direnişçiliği, PKK yititliği bir kez daha Serdar ve yoldaşlarının şahsında bir kamçı gibi, sömürgeci alçakların ve onların satılık uşakları, işbirlikçi hainlerin ve arkadaşları ihbar eden Golmez köyü muhtarının yüzüne bir tokat gibi iner.

Senin şahsında tüm devrim şehitleri önünde saygıyla eğiliyor, intikamınızı alacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ülkemizin toz, toprak yollarına vurmuş yürüyorlar. Güneşin doğuşu ve batışı, bu vakitler daha çok paylaşıyor gerillalarla. Kimi zaman köylerin toprak damlarında çocuklar karşıyor onları. El çırpıp zafer işareti yapan sarışın-esmer, mavi-kara gözlü, kara lastikli şen çocuklar. Ülkemizin çocukları, kaldırdıkları iki küçük parmaklarıyla gelecek istiyorlar. Yaşamın en çok onların hakkı olduğunu onlar da biliyor.

İşte o çocuklar köye gelen askere nefretle bakan gözlere sahip. Oysa halkın savaşçılarına içtenlikle bakıyorlar. Bir gün gelip de askerlerin korkuttukları büyükleri düşünüyordu çocuklar. Büyükler fazla ses çıkarmamış, dinlemişlerdi askerler. Ama çocuklar kinli bakışlarıyla oldukları yerde yargılamıştı askerleri. Çocukların gözleri korkusuz. Gözükara bakışlar fırlatıyorlar askerlere. Tertemiz çocuk dünyaları, bu askerlerin bu topraklarda yabancı bir güç olduğunu onlara sezdiriyor ve isimlendiremeseler de büyük bir kin duyuyorlardı. Çocuklar askerleri gözleriyle kovuyorlardı köylerinden.

Geçenlerde gelen gerillaların başına üşüşmüştü hepsi. İçlerinden bir tanesi çocuklardan bahsetmiş, onları övmüştü. Çocuklar en çok bu sözleri sevmişlerdi. Silaha olan merakları büyüktü. İçten içe bir an önce büyümek ve güçlenmek istiyordu çocuklar. Gerillalar köyden çıkıp da uzaklarda kaybolmaya başladığında, çocuklar damın üstünde onları seyrediyordu. İçlerinden hep bir an önce büyümeyi geçiriyorlardı. Bir an önce büyümek, büyümek...

İsyanın adı olan gerilla!

Ülkemizin vazgeçilmez mimarları. Onlar toprağın, sevginin ve insanlığın yaratıcıları. Kürdün içindeki isyanın ayakta duran canlı abideleri. Yaratıcısı oldukları vatana günü gelip de cansız düşmenin hiçbir acısı yok onların içinde. Çünkü onların isyanının ardılları binlerce. Onlar büyümeyi bekleyen isyancılar bırakular arkalarında...

Şehadetleriyle toprağı yeşerten binlerce Kürdistan gerillası ve henüz vatana ebediyen kavuşan Dicle hevali her zaman yaşatacağız.

Dicle heval, 1967 yılında Urfa'nın Halfeti ilçesi Cibin köyünde doğar. Kalabalık bir ailenin altıncı çocuğudur.

Dicle hevalin çocukluğu zorlu köy koşullarında geçer. Bu ortam O'nu cesur, atak, korkusuz bir kişiliğe ulaştırır.

Aile içerisinde üzerine düşen sorumlulukların hepsini yerine getirmeye çalışır. Her şeyi yapmayı, başarmayı hedefler.

Dicle hevalin ağabeyi 12 Eylül faşist rejiminin iş başına gelmesiyle gözaltına alınır. Cezaevinde yoğun işkenceler görür ve PKK üyeliğinden 9 yıl hapse mahkum edilir.

Bu durum hem aileyi, hem de Dicle hevali oldukça etkiler. O'nun en çok sevdiği insanlardan biridir ağabeyi. Bu yüzden ona yapılanları kabullenemez. Bu olay O'nda devrimci bir bilinç ve uyanışı sağlar.

Olaylara yaklaşımı daha gerçekçi temeldedir artık.

1982 yılında parti saflarına katılan amcasının oğlu **Mehmet ATMACA** hevalin şehit olduğunu öğrenir. Amcasının oğlunun şehadeti O'nu çok etkiler. Düşüncele-

Adı, soyadı: **Emine ATMACA**
Kod adı: **Dicle, Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Cibin-Halfeti/ Urfa, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Şubat 1995, Hani/ Amed**

rinde gerçekleşen uyanış daha da artar. Düşman gerçekliğini daha iyi görmeye başlamıştır artık.

Yaşamında oldukça düzenli ve saygılıdır Dicle heval. İlkokulu bitirdikten sonra Kilis yatılı Kız Öğretmen Lisesi'nde okur. Bu süreçte ağabeyinin tutukluluğu, yine akrabalarından birinin şehit olmasından dolayı Dicle heval okuldayken polisler tarafından gözaltına alınır. Kısa süre sonra serbest bırakılır. Bu olay O'nun için, düşmana olan kinini arttırmasında bir basamak olur.

Liseyi başarıyla tamamlar Dicle heval. Ancak daha önce gözaltına alınarak fişlendiği için hiçbir yerde çalışamaz ve öğrenimine devam edemez. Köyde tarla, bağ-bahçe işlerinde çalışmaya başlar. İrgatlık yapar. Ama bu arada kitap okumayı, kendini geliştirmeyi de ihmal etmez.

Dicle heval 1989 yılında Almanyaya gider ve burada çalışır. Bu arada istemediği bir evlilik yapar. Avrupa'da yaşamak O'nun için zordur. Vatandan ve alıştığı doğal-sıcak insani ilişkilerden uzak olmak O'na çok zor gelir. Avrupa'nın insanlara maddiyat dışında bir şey vermediğini görür. Tüm bunlarla birlikte yaptığı evlilik de O'nu mutlu etmez. Yaşamı Avrupa ortamında bulamaz.

Bu süre içerisinde Avrupa'da partili arkadaşlarla tanışır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini daha iyi tanımaya başlar. Düşmana olan öfkesini, kinini siyasetle pekiştirir ve giderek kendisinde devrimci bir bilinç gelişir. Ağabeyinin zindanda oluşunu, amcaoğlunun şehadetini artık daha iyi anlamaya başlamıştır.

Partiyle olan bağlarının daha da güçlenmesiyle Dicle heval ka-

rar aşamasına ulaşır. Devrimci bir çıkışın yapılması gerektiği artık netleşmiştir kafasında. Kürdistan mücadelesi, özgür bir yaşam, özgür bir gelecek mücadelesidir aynı zamanda.

Tek çıkış yolunun bu olduğu açıktır, O'nun açısından. Ermeni kökenli bir Kürdistanlı olarak böylesi bir mücadele içerisinde yer almanın bilinci ve onuruyla hareket eder. İç içe geçmiş Türk ve Kürt halkının tek kurtuluş yolu PKK mücadelesidir. O bunu yüksek kavrama gücüyle çok çabuk anlar. Dicle heval özgürlük mücadelesine katılmaya karar vermekte zorlanmaz. Bu istek ve coşkuyla ilk parti eğitimini alır.

Eğitimden en iyi sonuçları çıkarmayı başarır. Geçmişin bütün kötü izlerini kişiliğinden silmeye çalışır. Kişiliğini dönüştürmekte müthiş çaba sahibi olur.

İlk eğitimini aldıktan sonra Avrupa sahasında halk içerisinde çalışma yürütür. Halka ve görevlere yaklaşımı olgun, sorumlu devrimcilik temelindedir. Halk tarafından sevilen ve takdir edilen bir devrimcidir. Yaşamının her anına çok yönlü bir savaşım ilkesini oturtur. Çalışmaları çabaları sayesinde başarılı olur.

Dicle heval halk içerisinde iki yıl çalışır. Daha sonra parti tarafından Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilme kararı alınır. Buna çok sevinmiştir. Savaşı her yönüyle tanımak istemektedir. Artık her şeyiyle hazırdır sıcak savaşa. Ülkeye dönerken kararlılığını şu sözlerle ifade eder: *"Ben yaşatmaya ve yaşamaya gidiyorum."*

Ocak 1992'de Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Orada hem siyasi, hem de askeri eğitim devresine katılır. Yaşamın her ala-

nında bütün gücünü kullanarak militanlaşmaya çalışır. Yeni tanıdığı mücadele arkadaşı olan silahını çok sever ve onu kullanmakta giderek ustalaşır.

Eğitim devresini başarıyla tamamladıktan sonra 1992 ilkbaharında ülke sahasına giriş yapar. İlk gittiği alan Haftanın'dır. Dicle heval yapılan görevlendirmeye Haftanın'de bulunan Şehit Berivan Eğitim Kampı yönetiminde yer alır. Henüz yeni olmasına rağmen dağ koşullarına, gerilla ortamına çok çabuk adapte olur. Gerilla yaşamı O'nun için bulunmaz bir yaşamdır. Kendi kendisini yeniden keşfetmeye başlar. Doğayla bütünleşmeye, onu daha çok tanımayla özen gösterir.

Ekim 1992'de işbirlikçi güçlerle olan savaşta O da yer alır. Savaş esnasında, ilk sıcak savaş deneyiminde üzerine düşen görevleri yerine getirmeye çalışır. Savaş O'na yaşamı daha da iyi öğretir. Dicle heval yanında birçok arkadaşın şehadetiyle karşılaşır. Yoldaşlarını kaybetmenin acısını da gerilla yaşamı içerisinde öğrenir. Bu savaş gerçeği O'nun için en büyük yaşam dersi olmuştur. En sevdiği ve değer verdiği yoldaşlarını kaybetmek O'nu yaşama, savaşa, görev ve sorumluluklara daha sıkı bağlar. Sonsuz enerji sahibidir. Çünkü yoldaşlarının yaşam anılarını yerine getirme görevi de omuzlarındadır.

Uzun süre Behdinan-Botan alanlarında birçok görevler alır. Çok zorlu süreçlere de tanık olur. Artık tecrübeli bir komutandır.

Dicle heval arkadaşları arasında en çok inatçı özelliğiyle tanınır. Kişiliğindeki bu özellik O'nu görevler karşısında azimli kılar.

Olumsuzluklara karşı başeğmez. Bu güzel özelliklerinden ve çabasından dolayı yoldaşları arasında çok sevilir.

1995 yılında kadın ordulaşmasının da gelişimiyle birlikte Dicle heval yeni düzenlemeler sonucu Amed sahası için görevlendirilir. Yeni bir pratiğe çıkmanın azmi ve

sevinciyle doludur. Yeni görev sahası için kendini her yönüyle donatır.

Amed Eyaleti'ne gittikten kısa süre sonra Diyarbakır-Hani-Apê Musa mıntıkasında yaşanan bir çatışmada Dicle heval kahramanca savaşarak şehadete ulaşır.

O'nun düşmana ve zorluklara

karşı olan inatçılığı, yılmazlığı düşmana karşı savaşımızda rehberimiz olacaktır. Kürt ve Türk halklarının yiğit kızı Dicle'yi saygıyla anıyor, intikam yeminini bir kez daha yineliyoruz.

Anıları mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Soldan 2. şehit Emine ATMACA
3. şehit Emel ÇELEBİ 4. şehit Suna ÇİÇEK

En önde
şehitler ordusu.
En önde
açılmış bir bayrak,
dalgalanır
yeni hayat.
Kin filizlenir,
acı ölür kavgada.
Kavgamız çok güzel...

Özgürlük, ancak uğruna bedel ödenerek elde edilebilecek bir yolculuktur ve bedel ile değeri vardır. Bu bedelin en yücesi de, insanların vatanlarını özgürleştirme uğruna döktükleri kandır. Ama bir ülke var ki, asırların kanayan yarası gibi oluk oluk kanın akışına tanıklık etmiştir, tarih denen süreçtenlik. Bu ülke, tarihin benzerine ender tanık olduğu ve Kürdün trajedisine sahne olan, şehitlerin kızıl kanlarıyla sulanmamış bir karış toprağının kalmadığı Kürdistan coğrafyasıdır. Bu coğrafyada özgürlüğün bedeli bir başka ağırlıktadır. Bedel ne kadar ağır olursa olsun bir halk bunu ödeme cesaretine ulaşmışsa, bu halkın elde edemeyeceği başarı da olmayacaktır.

Özgürlük gibi yüce bir duygunun bedelini şehitlerin kızıl kanlarıyla ödeyen Kürdistan halkının, büyük atılım ve kazanımlar sağlayarak zaferin şafağına ulaşması, bu nedenledir. Partimizin kendini ayakta tutmasının temelinde de, şehitlerin bıraktığı miras ve bu mirası her koşul atında geliştirmesi yatmaktadır.

Kürt trajedisinin senaristi olan TC sömürgeciliğinin toplumumuz üzerindeki tahribatlarına, partimiz yeni kişilikler yaratarak ve mücadeleyi yükselterek karşılık vermiştir. Özellikle toplumun temelini oluşturan gençlik üzerinde oynanan, ülkeden uzaklaştırma, en ağır ve tortu işlerde çalıştırma ve yozlaşmanın maketi konumundaki metropoller bir kurtuluş yeriymiş gibi gösterme tarzındaki politikalara partimiz, gençliği bilinçlendirme, ülkeye dönüşü sağlayarak kurtuluşun abidesi, özgürlük ocağı gerillaya akın etmesini örgütlemekle yanıt vermiştir.

Başkan APO'nun "Kürdün diasporası" diye tanımladığı ülkeden savrulma rüzgarına kapılan genç insanlarımızdan biri de **Berzan** hevaldir. Berzan heval direniş destanlarına beşiklik yapmış Amed'in Çınar ilçesinden, insan yutan vampir metropollere doğru yola koyulurken, yurt gerçeğinden de kopmuş, özden savrulmanın akışına kürek sallamaktaydı. Kenar semtlerin bütün insanları gibi O da İstanbul varoşlarında kapitalist düzen çarkının dişlileri arasında yaşam kavgasına tutuşmuştur. Berzan hevalin içine girdiği bu amansız ekmek kavgası, O'nu insanlığın yüce erdemi emek olgusuyla tanışmasını da beraberinde getirir. Kürdistan'ı kasıp-kavuran özgürlük fırtınasının dalgaları Türkiye metropollerine vurduğunda, bütün Kürtler gibi Berzan hevalin de metropolün bunaltıcı atmosferinde sıkışan yüreği ferahlamaya başlar. Özgürlüğün o çekici kokusunu solumaya başlayan Berzan heval, bu kez bu dalganın ana kaynağını aramaya koyulur. Bu kaynağın daha düne kadar bilicesizce terk ettiği o doğa harikası ülkesi olduğunu anlayınca, gencecik yüreği bu kez yurt sevgisi ve özlemiyle yanıp tutuşmaya başlar. Berzan hevalin yüreği, sıladaki vatan hareketine dayanamayınca özgürlüğe kervan kervan akınların doruklaştığı 1989 yılında artık güneş ülkesinin fethine doğru yola düşer. Rüyalarını süsleyen dağlara ulaştığında, eğitime duyduğu olanca susamışlığını, kısa süre içinde gördüğü askeri ve siyasi eğitimi tamamlayarak giderir ve pratiğe yönelir.

Berzan heval, parti saflarında kaldığı süre içinde birçok alanda faaliyetlerde bulunur. Yürüttüğü ça-

Adı, soyadı: **Kemal DURAN**
Kod adı: **Berzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar/Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1991, Amed Eyaleti**

lışmalarında sürekli parti ilke ve kurallarının amansız bir uygulayıcısı olmuştur. Öyle ki, bu acımasızlığını her şeyden önce kendine uygular. Bir gece nöbet tuttuğu esnada uyukladığı için sabah kendi kendine kahvaltı yapmama cezası vermesi, bu konudaki hassasiyetinin bir kanıtıdır. Düşmanın acımasızlığını kavradıkça, kendi kişiliğine daha bir yönelir ve kendini güçlendirmenin yoğun çabası içine girer. Bu amansız uğraşı, O'nun düşmana duyduğu kin ve nefretini daha da çoğaltır ve cesaretini bileyip keskinleştirir. Düşmanla girilen çatışmalara büyük bir azim ve kararlılıkla atılır, yoldaşlarına moral ve cesaret kaynağı olur.

En son faaliyet yürüttüğu Amed üçüncü bölgedeki pratiği, yoldaşları ve halk arasında büyük bir beğeni toplar, yaratmış olduğu saygınlıkla kitlelerin gözbebeği olur. Aynı durum, yoldaşları arasında da söz konusudur. O hiçbir zaman komutan ve savaşçı ayrımı gözetmez, gerektiğinde bir komutan, gerektiğinde bir savaşçı gibi hareket eder, en ağır işleri bile büyük bir fedakarlıkla yerine getirmekten kaçınmaz. Berzan hevalin en önemli vasıflarından biri de, O'nun usta bir örgütçü olmasıdır. Bulunduğu Hani mintikasında, kısa bir sürede partinin oturtulması ve halk içinde taban bulmasında büyük bir katkısı olur.

Bir keresinde parti bayrağını eline alarak köylüleri, serhıldan yapmaları için bir araya toplaması ve halkı arkasına alarak Hani ilçe merkezine doğru serhıldana kaldırması, örgütçü yapısının bariz bir örneğidir.

1991'in Ağustos'unda Berzan heval komutasındaki grup, hedef-

ledikleri görevi yerine getirmek için birliktedeki diğer yoldaşlarından ayrılıp, vermiş oldukları randevuya giderler. Görevlerini tamamladıktan sonra da, başarılı bir şekilde görevi yerine getirmenin vermiş olduğu coşkuyla noktalarına geri çekilirler. Ama o sevinçli ve gurur verici ortama hain bir mayının gölge düşüreceğini hiç kimse kestiremez. Nereden bilebilirlerdi ki, Berzan hevalin düşmanı hezimeye uğratmak için özenle hazırladığı mayının kalleşlik yapacağını? Evet, acı ama gerçektir. Berzan hevalin güvenle hazırlayıp baş ucuna koyduğu çantasındaki mayın bir Ağustos sabahının serinliğinde herkesin uykuda olduğu bir seher vaktinde hain bir şekilde patlamış, gencecik bedeninden boşalan kızıl kan, özgür Kürdistan'da açacak olan kızıl gülleri sulamak için bereketli toprağın derinliklerine doğru süzölmeye başlamıştı. Ve tüm şehit yoldaşları gibi Berzan heval de, kendi toprağına

akıttığı kanıyla, bir daha sökülmemecesine kendi özüyle perçinleşmişti.

Mücadelemize ışık tutan, zafirimizin yegane teminatı şehitlerimizin anıları onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Mücadele arkadaşları

Cemal heval Amed'in Çınar ilçesine bağlı bir dağ köyü olan Nivi'de (Solmaz) dünyaya gelir. Ailesinin beş çocuğu içerisinde çevrede en sevilen ve sayılandır.

Ailesi her Kürdistan köylüsü gibi tarım-hayvancılıkla uğraşmaktadır. Ancak bir süre sonra geçim sıkıntısı nedeniyle Çınar'a göç etmek zorunda kalırlar. Bu dönem Cemal heval henüz çocuk yaştadır.

İlçedeki yaşam Cemal hevali oldukça zorlar. Tüm arkadaşları köyde kalmıştır. Bu yüzden ilçedeki yaşama alışması belli bir zaman alır. Ardından okula başlar. İlk ve ortaokulu Çınar'da bitirir. Daha okul yaşamındayken olgun kişiliği ile tüm arkadaşları ve çevresi tarafından parmakla gösterilecek bir saygı ve sevgi kazanır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte yurtseverlik duygularının da gelişmesi, olgun, saygın kişiliğini daha da olgun ve saygın kılar. Sürdürülen kirli savaşta karşı büyük bir kin ve öfke duymasına rağmen elinde fazla bir imkan olmadığından bir şey yapamaz. Sürekli bunun arayışı içinde olur ve kendi çevresinde imkanları ölçüsünde mücadeleye katkı sunmaya çalışır. İmkanlar çok sınırlı olsa da mutlaka bir şeyler yapmak gerektiğinin bilincinde ve halkına bağlılığın gereklerini yerine getirmeye çalışmaktadır.

Bireysel çabalarını 1990 yılından itibaren kırsaldan gerillaıyla (Devrimci GAP Eyaleti ve Mardin Eyaleti) ilişkiye geçerek örgütlü kılar.

Gösterdiği başarılar ve düşmana vurduğu ağır darbelerden dolayı öne çıkar ve milis komutanlığına yükselir. İl ve ilçe düzeyinde, kordine düzeyinde görev üstlenir. 1990-93 arası çalışmasıyla bölgede büyük bir katılımın önünü açar. Memur olması, düşmanın dikkatini fazla çekmemesini ve daha verimli çalışmasını sağlar. Üniversite sı-

navlarına da girerek Açıköğretim Fakültesi'ni bitirir. Bu kendisi için daha da kolaylık sağlar. Ve edindiği istihbaratı, çeşitli bilgileri gerillaya ulaştırmasında avantajlı kılar. Düşmana Cemal hevalin de içinde fiilen yer aldığı çeşitli eylemlerle ağır darbeler indirilir. Düşman korku ve panik içinde ne yapacağını şaşırması konuma düşürülür.

1993 Haziran ayında görevli olarak gittiği Viranşehir kırsalında şehire inişinde bir ihbar sonucu pusu kurularak yakalanır. Düşmanın tüm vahşi işkencelerine rağmen partiye, halka bağlı kalarak ser verip, sır vermeyeceğini haykırır. Sorguda düşmana karşı büyük bir direniş gösterir.

Daha sonra Faşist TC mahkemelerince tutuklanarak zindana konulur. Zindan yaşamında da parti yaşamıyla bütünleşerek, kendini ideolojik-politik bakımdan eğitir ve çeşitli düzeylerde görev ve sorumluluklar üstlenir.

Düşmanın her cepheden topyekün saldırıya geçtiği, Kürdistan'a dayattığı imha, ihanet ve itirafçılık politikasının zindanlara da taşındığı bir süreçte Başkan APO'nun seferberlik çağrısına cevap olmanın çabası içerisinde olur. Parti militan direnişçiliğinin abideleştiği Amed Zindanı'nda kendi cephesinden bu mevzide de rolünü oynamaya çalışır. 24 Eylül günü dayatılan ihanete on yoldaşıyla kendilerini siper ederek direnirler. Aldığı darbeler sonucu şehit düşer.

Tarih tanıktır. Sömürgeciler bir kez daha Amed Zindanı'nda yenilmişlerdir. Amed Zindanı teslimiyete ve ihanete geçit verilmeyeceğinin kızağın abidesidir!

And olsun ki unutulmadınız, unutulmayacaksınız.

Sen rahat uyu Cemal yoldaş.

Anıları ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Cemal ÇAM**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nivi (Solmaz) köyü-Çınar, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Eylül 1996, Amed zindanı**

Gabar heval, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu köyde bitiren Gabar heval, 1990 sürecindeki parti eylemleri ve sonrasında gelişen serhildanlardan yoğunca etkilenir. Halkın görkemli yürüyüşü kendisinde büyük heyecan uyandırır. İçinde adını koyamadığı bir sevinç duyar. Bu gelişmeler; geri kalmışlık, kimliksizlik gibi durumlara karşı O'nu çözüm arayışına iter.

Gabar heval, böyle bir arayış içindeyken daha önceki parti saflarına katılan ağabeyi Rizgar'ın çıkışına anlam vermeye çalışır. Bu süreçte Türk devletinin kontra saldırıları dozunu arttırarak devam etmektedir. Yurtseverler katledilmekte, köyler yakılıp-yıkılmaktadır. Gördüğü, tanıdığı çoğu insanlar ya göç etmekte, ya da devlet tarafından yakalanıp katledilmektedir. Gabar heval kendisini duyguda, düşüncede ve fiziksel olarak da bir savaşın içinde bulur. Gelişen olaylardan çok etkilenir. Bir süre içine kapanan Gabar heval, bir çıkış arayışı içine girer. Bu dönemde daha önce partiye katılan ağabeyi ve arkadaşları köye gelip gitmektedirler. Çıkışı bulduğundan emin olan Gabar heval, katılımını gerçekleştirmek için arkadaşlara dayatır. Daha önce "şimdi olmaz" cevabını aldıysa da, bu sefer direktip sonuç almada kararlıdır. Bu isteğini arkadaşlara söyler. "Ben artık büyüdüm, etrafımda olan olayların intikamını almak istiyorum. Biz bunların önüne geçmesek düşman halkımızı tümünden yok edecek" der. Arkadaşlar Gabar hevalin bu isteğine karşı "evet" demekten başka bir yolun olmadığını görürler ve Gabar heval böylece 1990'da çok isteyip de bir türlü gerçekleşmeyen hayaline kavuşur.

Amed Eyaleti Şehit Remzi Karargahı'nda silahlı ve siyasi eğitimi kısa sürede tamamlar. Arkadaşları arasında çevikliği, atılganlığı, bilgisi ve cesaretiyle tanınır. Güler yüzlülüğü ile bütün arkadaşların sempatisini ve sevgisini kazanan Gabar heval, eğitimin ilk aşamasını tamamlar. Artık pratiğe çıkmak istediğini raporla iletir. Gabar hevalin bu isteği uygun görülür ve ilk grupla pratiğe çıkacağı Gabar hevale bildirilir. Bu haber, Gabar hevalin beklediği cevaptır. Ve artık sıra medeniyetin ve insanlığın beşiği olan ülkemiz Mezopotamya'yı bize cehenneme çeviren düşmandan hesap sorma zamanına gelmiştir.

Gabar heval, ilk grupla yola çıkar. Artık elinde özgürlük silahı, beyinde üçbin yıldır Kürdün kanına giren bu barbar talancılığın sonunu getirme yatmaktadır. Bu dönem de, Türk devletinin bütün kırımın ortaya çıktığı bir dönemdir. Kendisini insanlığa ve halkının özgür yaşamına adayan ve özgürlük silahını nasıl kullanacağını mükemmel kavrayan Gabar heval, hain, ajan ve işbirlikçilerin tarihimizdeki yerlerini çok iyi bilmektedir. Bu anlamda, bölgede düşmanın geliştirdiği ajan ağını darbeleyerek onların bu oyununu boşa çıkarmak için birçok eylemlere girişir. Bu eylemlerde arkadaşlarıyla birlikte büyük başarılar kazanır. Artık Gabar heval de bütün arkadaşları gibi, devrim heyecanını daha çok derinden yaşar. "Eylemsiz geçen her gün kayıptır" der. Halkına, ülkesine ve coğrafyasına olan sevgisi, gün gün artmakta, içinde bulunduğu her bir eylem, bu sevgisini pekiştirmektedir.

Gabar heval ve dört arkadaşı bir gün Silvan Heseynikê köyüne giderler. Burada ve o gün tarih bir kez daha kahramanlığa şahit ola-

Adı, soyadı: **Faysal ...**

Kod adı: **Gabar**

Doğum yeri ve tarihi: **Malafiyata-Bismil, 1970**

Mücadeleye katılış tarihi: **1990**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**

Heseynikê-Silvan

caktır. Düşman yine şaşkına dönecek, dehşete düşecek, çünkü gerçeğin savaşıları karşısında temsil ettikleri alçaklık, barbarlık ve talancı gelenek de tarih sayfalarında insanlık belleğine işlenecektir. İnsanlığın vicdanı, insanlığa, ihanete lanet getirecektir. İnsanlığın beşiği Mezopotamya, yine dört özge canı sonsuza dek kucaklayacaktır.

Gabar heval ve yoldaşları gittikleri bu köyde bir hain-ajan tarafından farkedilirler. İhbar sonucu köye tank, panzer, helikopter ve büyük bir askeri güçle gelen düşman, köyün etrafını kuşatır. Sabahın erken saatlerinde ev sahibinin “heval, leşkerê Tırka hatin” deyişiyile soğukkanlılığını yitirmeyen ve ev sahibini güleryüzle karşılayan Gabar heval, ev sahibine çocukları ve hayvanları dışarı çıkarmasını söyler. Yurtseverin bütün ısrarlarına rağmen, onu dışarı çıkartırlar. Heseynikê köylüleri, o gün bir kez daha ihanet ve direnişin karşılaşmasına tanık oldular. Mazlumlarla, Dörtlerle, Agitlerle ve daha binlercesi ile sökülmemecesine bu topraklara kök salan, haykırışı fişkıarak çıkan ve bir sele dönüşen direniş çağlayanın orta yerinde, o gün bir kez daha Heseynikê köyünde son kurşunlarına kadar çarpıştıktan sonra, bombalarıyla birlikte kendilerini ihanetin ve sömürgeci alçakların yüzünde patlatarak şehadete ulaşip şehitler kervanına katıldılar. Gabar ve yoldaşlarının direnişi karşısında ihanet hüsrana uğradı.

Son bombalarını kendilerinde patlatarak “direnmek yaşamaktır” şiarını bir kez daha haykıranlara ve Apocu ruhunu yaşatanlara selam olsun.

Anıları Mücadelemize Önderdir!

Ölüm Orada Yer Bulmaz

Bu zindan
bu kırgın can pazarı
Macera değil
Beride borazancıları
o puşt ölümün
Hazır zil-zurna keyfinde
Faşist TC
plan üstüne plan yapıyordu
Aman aman hey
Ölüm orada yer bulmaz olmuştu
Orada umut, direnç ve güç vardı
Mazgal mazgal dolaşıyordu
Gördü düşman analar neler doğurur
Aman aman hey
Yiğitlik inkara gelmez
Teke tek döğüşte yenilmediler
Karnında açlığın ağır boşluğu
24 Eylül günü Amed zindanı tarumar
Kanları kırmızı on özge can.
Onlara öylesine bağlıydım ki
Amed kalesi kadar.

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini gerçekten en doğru temelde algılamak, değerlendirmek Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi "şehitler partisi" olduğunu çok iyi kavramakla mümkündür. Şehadetleri anlamak ve onlara olan bağlılığı hayata geçirmek; dönemin yüklediği görevleri temel ideolojik esaslar doğrultusunda düşmanın politikalarını boşa çıkararak başarıyla yürütmek ve her anlamda üstünlüğü yakalamak demektir.

Partimizin bugününü anlayabilmek, kısa ancak görkemli geçmişini çok iyi kavramaktan geçer. En zor koşullarda halkına bağlılığı, devrime inancı esas alma temelinde bir avuç insanla da olsa nelerin başarılabileceği tüm insanlığa gösterilmiştir.

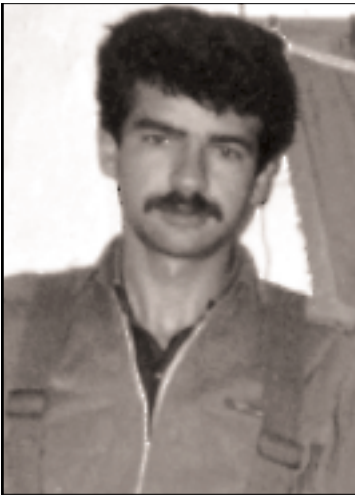
En ağır bedelleri kahramanca verecek fedakarlığın ve özverinin birer abidesi olan şehitlerimiz yol göstericilerimiz, öncülerimizdir. Bu anlamda gün, her ailenin en az bir evladını devrime katma günüdür. Dönüştürülen kişilik zırhıyla sömürgeci egemenliği tasfiye ederek, devrim meşalesini daha da gürleştirme günüdür.

İşte, bizlere görkemli kahramanlıklarıyla örnek olan komutan ve öncülerimizden birisi de büyük komutan **Xelil** hevaldir.

Babasının öğretmen olarak görev yaptığı Urfa'nın Kısas köyünde 1 Mayıs 1970 yılında dünyaya gelir. İlkokulu birinci sınıfa kadar Kısas'ta okur. Daha sonra ailesi Urfa'ya yerleştikten, Yakubiye İlkokulu'nda öğrenime devam eder. Maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğuydu. 1977 gibi oldukça hareketli ve sıcak bir ortamda ailesinin mücadele içerisinde olmasından dolayı, küçük yaşlardan itibaren parti ortamının içerisinde mücadeleyi tanıdı. O dönemlerde ağabeyi değerli yoldaşımız ve öncülerimizden Ahmet yoldaşın (İsa-Ahmet Çalışkan, HRK

18 Mayıs Silahlı Propaganda Birlikleri komutalarından, 8 Haziran 1985 Van-Çatak'ta şehit düştü) mücadeleyi aile ortamına taşımasıyla, parti ile o yaşlarda köklü bağlar kurdu. Sempatik, sevecen ve küçük olmasından dolayı oldukça sevildi. Kürdistan tarihini ezberlediğinden arkadaşlar kendileriyle birlikte gezdirir, ailelere ve kitlelere tarihi anlattırırdı. Kemal Pir, Ali Çiçek, Mehmet Karasungur'ları ve daha birçok önderleri o yaşlarda tanınması ilerde de onlara ve anılarına olan bağlılığını güçlendirdi. O dönemlerde ağabeyinin mücadele içerisinde olmasından dolayı düşmanı ve onun her türlü barbarlığını kendisi, ailesi ve çevresi üzerinde gördü ve tanıdı. 12 Eylül askeri cunta döneminde ailesi üzerinde yoğun baskı, işkence ve gözaltılara tanık oldu. Cunta döneminden sonra manevi baskılar devam etti. Yaşlı olan babasını da o dönemlerde kaybetti.

Tüm yaşamı devrime ve devrimci mücadeleye endeksli olan Xelil heval, tüm birikimlerini lise ve üniversite yıllarında bilince çıkararak faaliyetlerini geliştirdi. Aldığı devrimci kültür, ahlak ve anlayışları sosyal yaşamına yansıtarak hep toparlayıcı, etkileyici ve çözümleyiciydi, saygı ve sevgi doluydu. Değişik düşünceden olan insanlar üzerinde de etkili ve saygındı. Yaşamı ve diyaloglarıyla onları doğal bir tarzda devrimci yaşama kanalize ederdi. Sakin, sessiz, bir karıncayı bile incitmeyecek bir kişiliğe sahip olması belirgin özelliklerindendi. Çevresi tarafından hep bir isanlık abidesi olarak tanımlanırdı. 1990 yılında Siirt Eğitim Fakültesi'nde öğrenimine başladı ve kısa süre sonra PKK ile olan ilişkilerini resmileştirerek, fakülte sorumluluğu görevini yürüttü ve komiteleşmeyi geliştirerek örgütlü yapıyı oturttu. Öğrencilerle halk arasındaki kopukluğa

Adı, soyadı: **İrfan ÇALIŞKAN**
Kod adı: **Xelil**
Doğum yeri ve tarihi: **Kısas köyü/ Urfa, 1 Mayıs 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **28 Mart 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 1993, Sîte köyü-Bismil/ Amed**

***“Gerilla yaşamı kadar özgür,
saygın, insana yaşadığını
hissettiren bir yaşam daha
yoktur dünyada!”***

karşı giderek köprü vazifesi gördü. Birlikte çeşitli kitlesel eylemliliklerde öncülük etti. Ayrıca lise öğrencileriyle de diyaloga geçerek komiteleşme faaliyetlerini yürüttü. Öğrenciler arasında ve halk tarafından oldukça sevilen ve örnek alınan Xelil heval, doğal bir önder konumundaydı. Bu konumunu farkedenden düşman, O’nu on arkadaşıyla birlikte gözaltına aldı. Onbeş gün boyunca yoğun işkence-lerden geçirmesine rağmen ağzından tek kelime alamayan düşman, bu hırs-la hiçbir delil olmadığı halde O’nu tutuklayarak Amed zindanına gönderdi. Burada üç ay kalan Xelil heval, delil yetersizliğinden dolayı beraat et-

ti. Çıktıktan sonra daha kararlı, inançlı, en ufak duraksama olmadan faaliyetlerini daha da yetkinleştirerek 28 Mart 1991’de ondan fazla arkadaşıyla birlikte yıllardır özlemini çektiği gerilla saflarına büyük bir coşku ile katıldı. Xelil heval gerilla yaşamına olan sevdasını gerilladayken yaptığı bir belirlemeyle şöyle vurguluyordu: “Gerilla yaşamı kadar özgür, saygın, insana yaşadığını hissettiren bir yaşam daha yoktur dünyada!”

Xelil heval görev aldığı Kulp-Sason-Silvan üçgeninde kısa sürede alan komutanı olarak görev yürütür. Kitleleri parti etrafında toplayarak örgütlülüğü pekiştirir, başarılı eylemlilikler gerçekleştirir. Halk tarafından oldukça sevilir. Öyle ki halk her türlü girişimde bulunarak O’nun başka bölgeye gönderilmemesini partiye dayatır. Devrimci kişiliği, yaşam tarzı, hareket tarzı kitleler üzerinde derin izler bırakır. Bu yüzden uzun süre bu bölgede kalır. Ancak görev alanı daha da genişler.

Daha sonra Amed eyalet ana karargahına çekilen Xelil heval, Amed Eyaleti üçüncü bölge komutanlığına atanarak Bismil bölgesine gelir. Keşif faaliyetlerindeyken 15 Ağustos 1993’te yoldaşı Karker’le (İsmail Akgül) birlikte Ambar köyünde bir eve gider. Ancak evdekiler düşmana haber vermiş, düşman çevrede ve evde oldukça iyi bir şekilde konumlanmıştır. Karker heval kapıyı açar açmaz düşman yayılım ateşine başlar. Karker hevalin o anda şehit düşmesiyle Xelil hevalin silahına sarılması bir olur. Ve içeride konumlanan tüm düşman güçlerini ve işbirlikçi-ajanı imha ederek köyde konumlanan ve her tarafı tutan düşman çemberini büyük bir ustalıkla çatışarak yarmayı başarır ve köyden uzaklaşır. Ancak Xelil heval alanda düşmanın konumlandığını anlar ve Amed tarafına doğru hareket eder. Düşman iki gün bo-

yunca operasyonu yoğunlaştırır. Arkadaşlar da kendisine ulaşamadığı halde iki gün kendisini yaralı bir şekilde Bismil ovasında gizlemeyi başarır. Düşman göstermelik olarak operasyonu durdurur ve Kürtçe konuşmasını bilen kontrgerillayı devreye sokar. Kendilerini köy köy gerilla olarak halka tanıtır Xelil hevalin yerini tespit etmeye çalışır. Düşmana kanan bir köylünün verdiği bilgiler sonucu yeri tespit edilir. Pamuk tarlasında gizlenen Xelil hevalin çevresini kısa sürede yüzlerce asker, özel tim, zırhlı araç ve ağır silahlarla saran düşman, teslimiyet çağrısı yapar. Ancak buna karşı kahramanca çatışarak, sarsılmaz inançla direniş göstererek cevap verir. Az sayıdaki mermisiyle düşmanı düz ovada bir saat kadar oyalar ve çemberi yarmaya çalışır. Çemberin yerini iki kilometre kadar değiştiren Xelil hevalin mermisi biter ve slogan sesleriyle kendisine sakladığı son bombasını göğsüne dayayarak şehitler kervanına katılır. Xelil hevalin bu efsanevi direnişi, bin yılları n intikamına soyunan PKK direnişçiliğinin bağımsızlığa, devrime ve zafere olan inancını düşmana göstermiş ve onlara ürküntü vererek Kürt halkının devrim yolunda kararlı adımlarla yürüyeceğini göstermiştir.

Xelil hevalin şehadetiyle Urfa’da ilk defa gerçekleştirilen kapsamlı törene, düşman binlerce asker, polis ve özel timlerini yığarak ilçelerin şehre giriş ve çıkışlarını, yine şehir içinde de her tarafı tutarak katılıma engel olmaya çalışır. Ancak buna rağmen binlerce insan zılgıt ve slogan sesleriyle şehidini uğurlarken, gençler Urfa’nın dört bir yanında ateşler yakarak, korsan ve anma eylemlilikleri geliştirerek anısına bağlılığı haykırır.

***Mücadele arkadaşları adına
M. Jir***

XELİL HEVALİN GÜNCESİNDEN...

Bulunduğumuz eğitim kampı yüksek bir dağın zirvesindeki biraz çukurluk bir alandıydı. Bir metre yüksekliğindeki kar kazılmış naylondan çadırlar direklerle, toprakla bütünleştirilmişti. Kamptaki dört çadırdan her birinde bir manga kalıyordu. Biz kampa gelesi beş gün olmuş, artık kamp ve gerilla hayatına ayak uydurmuştuk. Kampta sabah ve öğleden sonra iki defa siyasi eğitimle birlikte şafakta verilen askeri eğitim bizleri daha da sağlamlaştırıyordu kuşkusuz.

Kamptaki yaşıantımız beşinci gününü doldururken, öğlen saatlerinden itibaren kampı başta bir alana taşıma için hazırlıklar başlamıştı. Çadırlarımız sökülüp toplanmış, kamuflajı yapılmıştı. Akşama doğru yeni arkadaşlara yürüyüş kuralları kısaca anlatıldı. Karanlık basınca manga manga sıralarımızı aldık. Sıradayken, şu an şehit düşmüş olan Ş. heval bana bir atkı vererek, “Al bunu, gideceğiniz yer buradan daha soğuk, sana daha fazla lazım olur” dedi. Ş. hevalle bir grup arkadaş Ana Hareketli Birlik olarak eski alanda kalacaktı. Yürüyüş hazırlıkları tamamlanıp karanlıkla birlikte harekete geçildi. Hava hafif bulutluydu ve soğuk bir rüzgar dağların zirvesinde doluyordu. Gerillayla birlikte kırkdört kişilik kalabalık grubumuz yürüyüşünü sürdürdüğü ileri bir vakitte artık hava bozmuş, etrafı bulutlarla kaplı zifiri bir karanlık almıştı. Ardından hafif hafif yağmaya başlayan yağmurun altında verdiğimiz molada içtiğimiz

sigaranın keyfi başkaydı. Tekrar yürüyüşe başladığımızda artık yağmur hızlanmış, ıslak çantalarımız ağırlaşmış, kayganlaşan patika yolda da yürüyüş bir hayli zorlaşmıştı. Saatler

ilerlemişti ve artık yürüyüşümüzü daha yüksek dağlarda sürdürürken, yağmur fırtınayla birlikte tipiye dönüşmüştü. Şimdi şehit Ş. hevalin verdiği atkı çok işe yarıyordu.

Saat ikiyi gösterirken epey yürümüştük, ancak bir metreden yüksek karın üzerinde mola verip dinlenmek imkansız, donma tehlikesi olduğundan da sakıncalıydı. Derken ileriki sıralardan bir bayan arkadaş baygınlık geçirince durduk. Grup durunca

Doktor M. arkadaş bu arkadaşını kendine getirmek için çabaladı. Bu arada bizim ıslak saçlarımızı bir buz tabakası sarmıştı. A. arkadaş biraz kendine gelice yürüyüşe devam ettik. Bu arada bende yorgunluktan adım atacak güç kalmamıştı. Kendimi zorluyor, ama çantamı taşıyacak gücüm kalmadığından ileriye adım atamıyor, üç-dört adımda bir düşüyordum. Bu durumu gören bir arkadaş, sırt çantamı aldı, kendi sırt çantasının üzerine attı ve koltuğuma girdi. Bu şekilde biraz daha yürüdük. Bu sırada tipi tam çılgınlaşıyor, bir adım önümüzü görmemizi engelliyordu. Artık yürümenin imkansızlaşması ve kaybolma tehlikesi olduğundan durduk. Naylonlarımızı açıp altında kümelendik. Durur durmaz karın üzerinde oturur şekilde uykuya dalmışım. Hava yavaş yavaş aydınlanırken arkadaşlar beni uyandırdı. Ancak ayağa kalkamıyordum. Islanan pantolonum yer yer buz tutmuştu. Hareket etmeye çalıştım ve kendimi zorlayıp ayağa kalktım. Hissizleşen bacaklarım, yavaş yavaş beni ve çantamı taşıyacak gücü topladı.

Tekrar yola koyulduğumuzda kar yağışı azalmıştı. Öğlen saatlerine kadar iki metre karın üzerinde düşe kalka zirveden aşağıya doğru yürüyüşümüzü sürdürdük. Aşağılarda biraz düzlük bir noktada durduk. Artık hava açmaya başlamıştı, zaman zaman ortaya çıkan güneş bizi ısıtmaya yetmiyordu. Noktada pişirdiğimiz ekmeksiz makarnayı yerken, tepemizden bir düşman helikopteri geçi-

yordu. Yemekten sonra, kurumaya başlayan elbisemin, doyan karnımın ve biraz ısınmaya başlayan havanın verdiği rahatlamayla serili battaniyenin üzerindeki iki saatlik uykuyu tüm gücümü toplamaya yetmişti. İkinci vakti tekrar yürüyüşe geçtik. Hava kararmaya başlayınca bir yerde durup kardan ıslanan elbiselerimizi yaktığımız gerilla ateşiyle kuruttuk.

Sonra, yine birbuçuk-iki saatlik bir yürüyüşten sonra tek bir eve geldik. Gerillaya katılları ilk defa bir eve gelmiştim. Bu evden aldığımız istihbaratla düşmanın bu alanda operasyonunda olduğunu öğrendik. Artık çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Ayak izlerimizin çıkmaması için eriyen karların oluşturduğu dereden yürümeliydik. Bazen bir metre kadar yükselen suda süren yürüyüşümüzde de hareket halinde olduğumuzdan üşümüyorduk. Hava ağarmaya başlayınca kadar suda süren yolculuğumuza derenin üst kısımlarında etrafı gören bir yere ulaştığımızda ara verdik. Yine yaktığımız ateşle ıslak elbiselerimizi kuruttuk. Erken saatlerde tepemizde dolaşan düşman helikopterleri bizi görmüyor, ancak bir çatışmayı haber veriyordu. Etrafımızın 5 bin asker, özel tim ve korucular tarafından sarıldığını elimizdeki telsizden öğrendik. Kırkdört arkadaştan yirmibiri silahsızdı. Yürüyüşe geçerken bana verilen tabancanın bir çatışma için çok yetersiz olduğu açıktı. Ben ve silahsız arkadaşlar çukur bir yerde ikişer ikişer mevzilerimizi yaptık. Silahlı arkadaşlar da teppe ve sırtlarda mevzilendiler. Düşman askerleri bir koyun sürüsü gibi yakınımızdan geçerken ateş açılmadı. Arkadaşlar, silahsız arkadaşların çokluğundan dolayı çatışmaların erken saatlerde başlamasını istemiyordu. Mevzilerimizde heyecanla bekliyorduk. Benle B. arkadaşın olduğu mevzinin bir tarafı açıktı. Açık taraf-taki B. arkadaşın yer değiştirmeyi dayattım. Kabul etmedi. Bende en

azından bir tabanca olduğunu, düşman bu taraftan gelirse kendimizi bu şekilde koruyabileceğimizi söyledim. İkna etmeyi başarınca yerlerimizi değiştirdik. Bu şekilde hareket-siz geçen iki saatten sonra ilk silah sesleri saat iki buçuk sıralarında geldi. Artık çatışma başlamış, yoğun silah ve top sesleri dağları inletiyordu. Bulunduğumuz derenin karşısına sık sık havan topları düşüyordu. Bu heyecan verici durum içinde ben ve B. arkadaş birer sigara sardık, ancak ateşimiz yoktu. B. arkadaşın ağzında sigarayla kafasını mevziden çıkarıp;

- Hadi bir ateş edin de şu sigaramı yakayım, demesiyle sesli bir kahkaha atmam bir oldu. Ama işin şakası yoktu. Tepemizden vınlayıp geçen kurşunlarla B. kendini hemen mevziye attı.

Saatler beşe yaklaşınca mevzinin açık tarafına beş-altı metre uzaklıkta bir havan topu patladı. O anda sanki dizimin üzerine tonlarca ağırlık konulmuştu. Ne olduğunu anlayamadım, sol dizimi kımlıdatamıyordum. B. arkadaş;

- Sanki dizime bir şey oldu, dedim. Baktı,

- Bir şey yok, dedi. Yavaş yavaş dizimdeki ağırlık hafiflerken, B.;

- Paniğe kapılma bir şey söyleyeceğim, yaralanmışsın, dedi.

- Şaka yapma, dedim. Dizimi eliyle yokladı, ben de bakınca sol dizimden kan aktığını gördüm. Oradaki diğer arkadaşlara B. arkadaş haber verince, A. arkadaş fırlayıp yanımıza geldi. Dar olduğundan yukarı gelmeyen kot pantolonumun yırtıp dizime baktı. Dizkapacağımın alt kısmında nohuttan biraz büyük bir delik açılmıştı. Kanı temizleyip yırttığı atletle dizimi sıkıca sardı. Moralimizi bozmamış, mevzilerimizde tüm yeni silahsız arkadaşlar, bomba, top, silah ve helikopter sesleriyle bu mahşer ortamında, marşlar, şarkılar söylüyorduk. Akşamın yaklaşmasıyla düşman daha da yüklenmiş, artık son

gücünü kullanıyordu. Bu arada ben “acaba arkadaşlardan şehit düşen varmı?” diye düşünüyordum. Şiddetli geçen çatışma, havanın kararmaya başlamasıyla yavaşlamış, saat ondokuzu geçerken çatışma artık tamamen durmuştu.

Savaşan arkadaşlar birer birer gelmeye başladı yanımıza. Arkadaşlar tamamı ve hiçbirinin burnu bile kanamamıştı. Doktor M. arkadaş bana aceleyle ilk pansumanı yaptı. Artık iş gerilla için çatışma kadar önemli olan alandan uzaklaşma; yani manevra yapma kısmına gelmişti. Çünkü etrafımız tüm askerlerle geniş bir çembere alınmıştı. Sıralarımıza yerleştik. Az da olsa dizimin sorun yaratmasından dolayı ben ilk baştan üçüncü sıraya, Doktor M.’nin arkasına geçtim. Kayalık bir yerden inerken onunla aramdaki mesafe açılmıştı. İnerken geç kaldığımdan dereye indiğimde artık onu göremiyordum. Sağ taraftan bir ses duyar gibi oldum ve o yöne doğru ilerledim. Kırkbir arkadaş da beni takip ediyordu. Yanlış yöne gittiğimi ancak on dakika sonra anladım. Böyle bir ortamda yapılacak bir hata çok pahalıya mal olabilirdi. Bu arada arkadan gelmediğimizi gören K. ve Doktor M. arkadaşlar geri dönüp bizi bulmuşlardı. Tam bu sırada bir silah sesi duyduk. Sonradan öğrendiğimize göre bu ses, parolayı bilmeyen bir askeri öldüren bir subayın silahından geliyordu.

Yürüyüşümüz yine karda iz bırakmamak için dereye, suyun içinde sürüyordu. Artık dizimin ağrısını hiç duymuyordum. Karların arasından süzülerek sesli bir şekilde akan derenin içine bazen kayıp buz gibi suyun içine düşüyorduk. Bu şekilde, düşe kalka suyun içindeki yolculuğumuz yedi-sekiz saat sürdü. Bir dağ köyüne geldik. Bizleri içeriye alan yurtsever bir çırpıda yemek hazırladı. Uzun süredir aç olan grup iştahla yemeğini yedi. Çatışmamızın haberi bizden önce buraya gelmişti, köylünün an-

lattığına ve sonradan bizim aldığımız istihbarata göre; düşmanın kaybı se-kiz özel tim, dört asker ve çok sayıda yaralıydı. Bu haberle tüm yorgunlu-ğumuzu unutmuştuk. Bu sırada kısa süren sohbet içinde, arkadaşların kendi mevzilerinden gördüklerini, nasıl savaştıklarını anlatmalarını din-lemeye daldık. Köyden çıkıp bir bu-çuk saatlik bir yürüyüşle stratejik or-manlık bir noktaya geldik. Noktaya gelir gelmez, Doktor dizimle ilgilen-meye başladı. Dizimden akan kan, yayılıp durmuştu. Kanı temizledi, di-zimin üst kısımlarına birçok iğne vu-rup uyuşturdu. Delik kısmından sok-tuğu aletlerle dizime giren havan to-pu parçasını aradı ancak bulamadı. Çünkü uzun süren yürüyüşün etkisiy-le hareket eden parça kaybolmuştu. Doktor, bu ufak parçanın bana zarar vermeyeceğini, sonradan ortaya çı-karsa ameliyatla çıkarabileceğini söyledi ve yaramızı temizleyip sardı.

Artık güneş tamamen doğmuş, sanki önüne geçmek isteyen bulutla-ra izin vermiyor, tüm gücüyle bizi ısıtmaya çalışıyordu. Karların erimiş olduğu yerlerden yemyeşil çimenler çıkmıştı. Çimenlerin üstüne uzandım, düşünmeye başladım. Savaşı kazanmıştık. Yalnız düşmanla olan savaşı değil, açlıkla, yorgunlukla, soğuk sularla, kısacası doğayla olan savaşı da kazanmıştık. Doğayı yen-mek, düşman yenmekten daha zor olmuştu. Nöbete gidip geldikten sonra dağın tertemiz havasında ken-dimi birkaç saatlik deliksiz bir uyku-ya bıraktım. Öğlen yemeğini yiyip, çatışmayı değerlendirme toplantısı yaptık. Akşam yaklaşınca toparlandık, yeni ufuklar bizi bekliyordu. Bi-ze güvenen, ümit bağlayan insanla-rın ümitlerini boşa çıkarmamamız gerektiği bilinciyle, güneşin battığı yöne doğru harekete geçtik. PKK'nin direngen ruhuna sahip insan- lar her türlü zorluklara karşı ko-yabildiklerini ve koyabileceklerini göstermişlerdi. Daha sarsılmaz bir

inanç ve direngen ruhla ilerliyorduk. Sanki karanlıkta yolumuzu görme-miz için, dağların arasından süzülen ay da bizimle geliyordu. Bu yolculu-ğumuzu bitireceğimiz yerde yepyeni, pırıl pırıl bir güneş bizi bekliyor-du. Kırkdört kişilik grup tüm diren-genliği ile dağların arasından bir şa-hin gibi süzülüp koybolurken...

Yarınlar bizimdi...

8 Nisan 1991

Xelil (İrfan ÇALIŞKAN)

Değerli Ailem,

Mektubuma Kürdistan'ın yüksek, karlı, ama onurlu, dağlarında her ta-rafı buza kesmiş, ama ölümden yaşa-mı yaratan yaylalarından engin, ka-ranlık, ama özgürlüğe susamış ova-larından selamlarla başlıyorum.

Kürdistan'ın bağımsızlığına her gün dev adımlarla ilerliyoruz. Düşü-yoruz, kalkıyoruz, kan döküyoruz, can veriyoruz, ama hedefe her gün daha da yaklaşıyoruz. Duyuyorsun-uz, okuyorsunuz, kan dökmediği-miz, can vermediğimiz gün yok gibi. Ancak her giden canın yerini yüzler-cesinin aldığını, binlercesinin bu amaçla ayaklandığını da görüyorsun-uz. Kuşkusuz halkın, gerillanın attığı her adım dahi yeni bir darbe olu-yor düşmana. Her darbeye düşman daha da zayıflıyor, kaçınılmaz sona doğru yaklaşıyor.

Savaş her yönüyle devam ediyor. Özellikle gerillanın savaşı, bir dakika bile durmadan devam ediyor. Çünkü gerilla yalnız düşmanla değil, açlık-la, soğukla, karanlıklarla, sularla kısacası her şeyle savaşıyor. Ama sırtı-mızı verdiğimiz, destek aldığımız geçit vermez dağlarımız, bizi canın-dan daha fazla koruyan halkımız ve bizi her şartlarda ayakta tutan inancı-mız olduktan sonra, hiçbir güç bizi yenemeyecektir.

1992 yılı içinde sonuç verici bü-yük adımlar atılacaktır. Bunlar, geç-mişte çekilen onca zorluğun, eziye-tin, dökülen kanın bir bedelidir. Me-

sela burada geçen yıl, pencereden bir su vermek istemeyen halk, bugün kendi silahıyla, her gece gerillayla dolaşıyor, eyleme katılıyor. Bu aş-a-maya kolay gelinmedi. Bu değerler şehitlerin kanı üzerine kurulan bir bina gibi yükseldi. Bir yılı aşkın sü-re içinde çok şey geçti başımızdan; çatışma, eylem, arkadaşların şehade-ti. Ama her şehadet bizi daha da ken-dimize getirdi düşmanın karşısında. Kanımızla dahi olsa düşmanı boğ-mak, yok etmek hedefimiz oldu her zaman. Gerilla yaşamı kadar özgü-rtamda yaratılan saygın insana hiç-bir zorluk boyun eğdiremez.

Değerli Anam!

Bir an bile aklından çıkmadığımı-zı, her an bize dua ettiğini biliyoruz. Senin gibi güçlü, devrimci anaların dua ve desteğine her zaman ihtiyacı-mız vardır. Bizi hiç merak etmemen gerekir. Çünkü uğruna binlerin canı-nı seve seve verdiği bir davada düş-mek de şereftir. Ancak bizleri en az senin kadar, sizler kadar seven koru-yan analar, aileler oldukça, bizim darbe yeme tehlikemiz de o kadar azalmaktadır. Sana ve senin gibi ana-lara layık olmak da bizim büyük gö-revlerimizdendir. Aileden herkese, soranlara ayrı ayrı selamlar ımı iletir, dağların doruklarından, Kürdistan'ın her yanından, gerillalardan sonsuz devrimci selam ve sevgiler sunarım.

29 Nisan 1992

Amed Eyaleti'nden Xelil

Değerli Aileme

Yeni bir yıla, yeni bir döneme gir-miş bulunuyoruz. Yaklaşan bu önemli Newroz bayramı sizlere bir mektup yazmamı zorunlu kıldı. Bu yeni dönemde, görevlerimizi kavra-mada, kavratmada, özellikle Newroz gibi önemli günler dayatıcı olmakta-dır. Newroz, Kürt halkı için, her za-man çok şeyler ifade etmiş, birçok yenilikleri beraberinde getirmiştir. Newroz'un ve baharın gelişi her za-man Kürt insanında bir coşku, bir

hareketlilik yaratmıştır. Aslında Newroz, esas anlamını, bir başkaldırı ruhu taşıdığı oranda bulmaktadır. İçine girdiğimiz bu yeni dönemde bu doğrultuda Newroz daha da anlamlı olacaktır. Sizlere çok önemli görevler yüklemektedir. Her Newroz, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönüm noktası, bir atılım dönemi olmuştur. Bu yüzden, düşman da her zaman Newrozlardan ürkmüş, korkmuştur. Bu yıl da düşmanın bu yönlü korkusu açık olarak görülmektedir. Çünkü geçirdiğimiz kış sürecinde, bahardan, Newroz'dan duyduğu korku ile tekniğin, tüm imkanlarını, barbarlığın, vahşetin son sınırlarını kullanarak, mücadelemizin, halkımızın üzerine gelmiştir. Ancak imha amaçlı düzenlediği seri hava operasyonlarından bir sonuç alamadığı gibi, gerillanın hazırlıklarını dahi aksatamamıştır. Bu bilinçle, ulusal kurtuluş gücümüz olan, ordumuz ARGK, kendisini yaklaşan bu döneme, eylemlilik sürecine hazırlanmaktadır. 1993 yılı içerisinde hedef, düşmanı Kürdistan'ın bazı bölgelerinden, her şeyiyle söküp çıkarmaktır, bu yılı mücadelemize en yararlı şekilde armağan etmektir. Bunun da ağır bedelleri olacaktır. Ama, Kürdistan gibi bir ülkeyi, Kürt halkı gibi bir halkı, faşist TC gibi bir düşmandan kurtarmanın yolu; ancak, savaşmaktan, savaşırken de ağır bedeller vermekten geçer. Kazanmaktan başka hiçbir çaremizin kalmadığı bir aş-

maya gelmişken, elimize geçen fırsat ve imkanları çok iyi kullanmamız gerekmektedir. Bu konuda sizlere ve yurtsever halkımıza da büyük görevler düşmektedir. Çünkü yurtseverlik kavramına savaş geliştikçe daha büyük anlamlar yüklenmekte, yurtseverlere daha büyük görevler düşmektedir. Dağlarda yakılan özgürlük ateşinin tüm Kürdistan'ı sarmasında, sizler gibi yurtsever halkımızın büyük rolü vardır. Bu dönemde, düşmanını tüm açıklığı ile tanıyan halkımızın, partimize, önderliğimize daha çok sahip çıktığı görülmektedir. Halka uyguladığı vahşet ve zulüm politikasıyla düşman kendi maskesini kendisi düşürmüştür. Artık, açık ve net olarak görülmüştür ki; PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizden başka hiçbir yol bizi kurtuluşa götüremez.

Sizlerin de bulunduğu ortamda,

bir yurtsever aile olarak yapabileceğiniz görevleriniz vardır. Bu konuda sizlerin de kendinizi mücadelemizin istediği şekilde hazırlayacağınıza inanıyoruz.

Başta da belirttiğimiz gibi Newroz gibi özel ve önemli bir günün gelişi bu mektubun yazılmasını zorunlu kılmıştır. Yaklaşan Newroz'un tüm halkımıza ve sizlere, özgür gelecekler, özgür Newrozlar getirmesini dilerken, dağların doruklarından, ordumuz ARGK'den ve tüm gerillalardan, en içten, devrimci selam, saygı ve sevgilerimizi sunarız. Ayrıca aileden herkese ayrı ayrı selamlarımı iletin. Küçük Xezal'ın (herhalde büyümüştür) da gözlerinden öperim, anaya da selamlarımı iletir, ellerinden öperim. Her zaman sağlıklı, mutlu ve mücadeleye bağlı olmanızı dilerim.

Xelil (İrfan ÇALIŞKAN)

Gerçek militan, doğru devrimci kişilik; seni anlatmak oldukça zor.

Çünkü bu, aynı zamanda parti ahlakını anlatmak olacaktır. Parti ahlakı, insanın sosyal yaşantısındaki, insanlık yararına en hassas, en değerli davranış güzelliğini gösterebilen ve her biçimdeki ilişkilerinde can alıcı noktalarda doğru ölçüyü tutturup, bunu özgürlüğe taşıyabilen, moral düzeyi gelişkin, kendini terbiye etmiş, devrimdeki hayat akışının ipini elinde bulunduran bir yaşam tarzı ise, **Zafer** heval de buna ulaşmanın yüceliğini göstermiştir. Onun için partiye sıradan katılımı reddedip, bu katılımın içini müthiş özveriyle nakşedip zenginleştirmiş ve kendisini mücadele yolunda sürekli işleyen, yürüten bir motor gücü haline getirmişti. Zaten hiçbir zaman için basitliği ve sıradanlığı kabul etmemiş, yaşantısında buna imkan tanımamıştı. Her şeyi derinliğine inceler ve insanları derinliğine anlamaya çalışırdı. Parti ahlakına giriş için kapıyı aralayan, basitlikten kurtulup olgunluk düzeyine erişmeyi O böyle yakalamıştı.

O'nun kişiliğini çözmek, başlarda bana çok zor bir bilmece gibi içinden çıkılmaz geliyordu. Sağlam bir kişilik olduğunu biliyor ama daha fazlasını bilemiyordum. Beraber faaliyet yürüttüğümüz zaman bunun böyle olmadığını, oldukça net, açık bir kişiliği olduğunu ve kendisini hemen açığa çıkardığını anlamıştım. Tabii bunu daha önce çözemeyişime etken olan özelliklerinden birisi de, çekingen ve biraz da içine kapanık olmasındandı. Tabii bu O'nun dış görünümüydü. İnsan yaklaştıkça O'nun bakışındaki enginliği, duyumsamasındaki derinliği ve anla-

manın yüceliğini, O'nun her hareketinden çıkarabiliyordu. Her zaman kişiliğini açığa vurur, anlatır, sıcak dostluk için tüm gerekleri kendisinde somutlaştırırdı.

Saygıda ve hizmette sonsuz duyarlılığı göstermesi, hareketlerindeki o belirgin ölçüyü tutturması, oldukça hassas hissetmesi, insanlara karşı olan ilgisi ve anlama istemi, O'nu yaklaşımlarında ve ilişkilerinde adeta bir sanatkar kıldı. Özellikle o sanatkarlığındaki anlayışlı olma özelliğiyle insanları açma yanında yoldaşlara karşı da bu sanatkarlığı vardı. O büyük saygısını şu sözlerle ifade ederdi: "Eğer bir yere ulaşmak istediğinizde biz bir alanda mücadele veriyorsak, bayanlar dört taraftan mücadele vermek zorunda kalıyorlar. Burada güçlü iradeniz ortaya çıkıyor. Onun için kimse bayanlara yetişmez, büyük mücadele onlarındır" derken, yine derindi, yine anlayışlıydı.

İşte her insanın ulaşmak isteyip de başaramadığı parti ahlakını yalamayı, O, belli ölçülerde başarılar yaşantısına böylelikle renk katıp değer kazandırmıştı. Ve bunun için de adeta insanları kendisine doğru çeken bir çekim merkeziydi.

O bir büyüğün sorumluluk isteyen olgunluğu ile bir çocuğun kirlenmemiş büyüme hırsıyla, gelecekte umutlu, saf dünyasıyla içiçeydi. Parti için varlık gösteren tüm özellikleri yine partiden aldığı güçle ayaklandırdığından, hırsı, öfkesi, intikam alma istemi, kendini çok yücelerde seyrettirir, başarı bayrağını yere indirmeye asla izin vermez; onu sürekli en doruklarda dalgalandırırdı.

Bunlardan ötürü Bagok'ta Zafer demek; inancın, kararlılığın

Adı, soyadı: **Cevat SALTIKALP**
Kod adı: **Zafer**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1991, Haftanın**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1995, Dicle/ Amed**

simgesi demektir. Tüm arkadaşların O'nun hakkında "adeta kişiliğinden güven akıyor" demesi de bundandı. O kararlılığının içini sözüne bağlılık yönü, olaylar karşısındaki soğukkanlılığı, dürüst ve samimi tavırları, tereddüte yer vermeyen netliği, kesin görüşleriyle doldurmuştur. Bu haliyle ortamımızda doğru, güvenilir kişi denildiğinde canlı bir örnek olarak karşımızda duruyordu.

Bu çarpıcı özellikleri çocukluğunda da vardır. Ama bunlar PKK'de insanlığın hizmetine girdiğinden daha bir gelişmiş, toparlanmış ve bilinçle taçlanmıştı. Ailesindeki yedi erkek kardeşin en küçüğü olduğundan çok sevilir. O kadar sevilmesine rağmen bu O'nu şaşırtmaz ve saygısından bir şey kaybettirmez. Bu yüzden daha küçükken bile babası O'na güven duymuş, nereye gitse kendisiyle beraber götürmüştür. Daha o zaman bile babasıyla yaşıtmış gibi bir olgunluğu gösterir. Yine sessiz ve ağırbaşlıdır. Yapılan haksızlıklara karşı kargaşalık çıkarmadan, sonuç alıcı bir şekilde intikamını alır.

Bu haliyle büyükken çevresinin ilgisini çeker ve saygın yerini alır. Partinin hakkında anlatılanları duyunca büyük ilgi duyar ve sadece bu sahalarda yaşayabileceğini anladığından onun dışında hiçbir yaşam biçimini kabullenmez. Sonunda bir arkadaşıyla beraber saflara katılma kararını verir. Ancak arkadaş O'nun bu istemini ailesine bildirir. Ailesi burada Zafer hevale bağlılıklarından dolayı başka çocuğunun çıkmasını ister, ama söz konusu Zafer heval olduğundan çıkmasını engellemek için elinden geleni yaparlar. O'nu metropollere gönderirler. Ama Zafer heval ka-

rarını vermiştir bir kere. Artık başka türlüüne hiç imkan tanımaz. Böylece 1991'de Nusaybin üzeri Haftanın kampına gider. Savaşçı olarak bir eğitim devresinden geçer.

İlk başlarda elinde herhangi bir görev-yetki yoktu, ama bir komutanın tüm değerli özelliklerini paratığında gösteriyordu. Ve bu çevresinin gözünden kaçmıyordu. Daha sonra Botan'daki hareketli birlikte yerini aldı. Kısa bir süre sonra manga komutan yardımcısı oldu. Zafer heval partiye katılırken başlarda Diyar ismini almıştı. Ancak manga komutanı olan Zafer hevalin şehadetiyle birlikte komutanı gibi örnek çalışmayı istediğinden O'nun ismini alır. Bu isme layık olmak ve daha güçlü katılım sağlamak için kendini parti ve militanlık ölçülerine vurur ve daha kararlı bir süreci, sorumlu ve bilinçli hareket ederek başlatır.

Zafer heval Botan'daki Besta ve Cudi bölgelerinde kaldığı sıralarda 1991'deki hava saldırıları başlar. Gerillalar bu ağır saldırıları, kışın dondurucu soğukluğu içinde karşılar. Ancak içlerindeki o sıcak savaşın verdiği mücadele azmi ile tarihi direniş destanlarını süslerler. Burada birçok arkadaşların elleri, ayakları ve parmak uçları yandığından kesilmiş, birçok arkadaş da yoğun jet, kobra ve havan atışlarıyla yara almışlardı. Tabii burada PKK'nin tarihi duruşu çok açıktır: "Direnmek ve yine direnmek." Bu tür zorluklar insanın iradesini sınavan güçlü sınavlardı. Burada Zafer hevali bırakalım başka tür düşünmeyi, arkadaşları kendi yarısıyla meşgul etmeye bile tahammül edemiyordu. Birilerinin kendisiyle meşgul olmasında yük olduğunu düşünüyor ve bu da

canını oldukça sıkıyordu. Ayaklarının parmak uçları yanmış ve sırtına, başına daha birçok yerine havan parçaları değmişti. Ancak zorluklar içinde güçlü kişiliği daha belirginleşmişti. En son yürüemeyecek duruma gelmişti. Zafer heval daha fazla bu kızgın savaş ortamında kalamazdı. Yüreği hareket edemeyen bedene isyan ediyordu. Arkadaşları O'nu sırtlayınca tüm duyguları ayağa kalkıyor, yoldaşlığın o müthiş bağını hissediyor, diğer taraftan da yoldaşını böyle zorlamanın ezikliğini yaşıyordu.

Yaralanan yoldaşlar Güney Kürdistan'a geçiyorlar. Zafer heval tedavisi esnasında mide kanamasını da geçirmiştir. Tüm doktorlar durumunun umutsuz olduğunu belirtirler. Bunun üzerine Halep'te yurtsever bir ailenin yanında tedavisi için belli bir süre kalmak zorunda kalır. Bakımı ve tedavisiyle uğraşan aile, üç ay boyunca maddi ve manevi imkanlarını her bakımdan sınırsızca ve büyük bir istekle ortaya koyar. Bu süreç içerisinde Zafer heval gördüğü ilginin derinliğine iniyor ve bu aile şahsında yurtsever Kürdistan halkına nasıl karşılık vereceğini düşünüyordu. Düşündükçe de mücadele azmiyle daha çok biliniyordu. Ayrıca burada Zafer heval gerilla yaşamının o büyümlü güzelliğine olan özlemini çok derinlerden hissediyor. Sürekli kendi kendisine "ne kadar rahat ortamlar içinde olsam da, ne kadar bakılırsa bakılsın yine de hiçbir şey yoldaşlık ruhunun, onun fedakarlığının ve sevgisinin yerini tutamaz" gibi sözlerini tekrarlar. Bir an önce sıcak savaş ortamına gitmeyi ister. Hatta akademi sahasına geçiş için hazırlanan bir gru-

ba Zafer heval de katılmak ister. Ama O, bir an önce ülkeye gidip, dağdan dağa koşup mevzide savaşarak savaşarak düşmana öfkelerini kusmak istediğinden ilk başlarda bu teklifi reddeder. Ancak henüz tam iyileşmediğinden ve ülkeye eğitim sürecinden geçip daha bir bilinçli yönelmek gerektiğinden en önemlisi de Parti Önderliği'nin yaşantısına ve gerçekliğine yakından tanık olmak için akademiye yaralı bir grup içerisinde gider.

Bu grup, savaş ortamında yaralandıklarından, herkesin ilgilendiği, değer verdiği bir grup olma özelliğini taşır. Parti Önderliği bu grupla sık sık yürüyüş yapar, onlarla konuşur, onların tüm benliğine, varlığına hitap ederek, büyük güç verir.

Burada Zafer heval olgun kişiliğiyle hemen göze çarpar ve askeri komutanları O'na "Pıllıng" lakabını takarlar. Tabii bu O'nun korkusuzluğunun, atılganlığının simgeleşmiş istemi oluyordu. Ancak bundan sonra Zafer heval için daha anlamlı bir süreç başlar. Çünkü Parti Önderliği'ni görmüş, O'nun ilgisine nasıl layık olacağını, o istemlere nasıl karşılık vereceğini ve verdiği sözün tüm gereklerini nasıl yerine getireceğini durmadan düşünür. Özellikle Parti Önderliği'ne verdiği sözü adım attığı her yerde gözünün önüne geliyor ve o an yoğunlaştığı tek şey oluyor. Ve "ben yaşadıkça bu sözü hiç unutmaya-çağım" diye kendi kendine söz verir. Tam da burada Zafer hevalın verdiği sözü ne pahasına olursa olsun tutma özelliğine değinmek gerekiyor. Daha sonraları sürekli Parti Önderliği'nden tekrar o karşılaşmayı yaşıyor gibi bahseder, o anların tek bir saniyesini kaçırmay-

dan çevresine olduğu gibi aktarır ve sürekli verdiği o sözü unutmadığını tekrarlardı. Evet Zafer heval verdiği sözle ayakta idi. İnsan görünüşte O'na baktığında karşısında sapasağlam birinin olduğunu sanırdı. Oysaki yaralanmamış tek bir tarafı kalmamıştı. Yaralı bedeni, sözünün hakimiyetindeydi.

Artık üç aylık akademi eğitiminden sonra bir grup arkadaşla ülkeye dönüşü gerçekleştirir. Bundan sonraki görev alanı Mardin Eyaleti'nin Ömeryan bölgesinde birim komutanlığı yapmaktır. Daha sonra sırasıyla Bagok ile Ömeryan arası hareketli birlikte yer alır. Buradan sonra, Bagok ovasında birim komutanı olarak hem askeri, hem de cephe faaliyetlerini yürütür. Yapılan düzenlemeyle belli bir süre Bagok cephe sorumlusu olarak kalırken, takımların kurulması üzerine Zafer heval takım komutanı olarak Ömeryan'a geçer. En son olarak da Bagok'ta kalıp Nusaybin merkezinde cephe faaliyetlerini yürütür. Faaliyetleri sırasında halkın güvenini çok kısa bir sürede kazanır. İçtenliğiyle, dinmek bilmeyen temposuyla, inisiyatifli ve otoriter çalışmasıyla halkı örgütleyip sonuç alıcı bir çalışmanın sahibi olur.

Gerek örgütlemeye olsun, gerek başka konularda olsun, beraber faaliyet yürüttüğümüz zamanlarda olsun, O'nun sorunlar karşısında çözümsüz kaldığını, tepkisini gösterip daraldığını, öfkeli olduğunu hiç görmedim. Ve bir insanın bu kadar geniş olabileceğini hiç düşünmediğimden hayretler içinde kalıyordum. Ben sorunlarımı dizip, başaramadaki kaygılarımı, endişelerimi, umutsuzluğumu gösterip, şikayet edip yakındığım zaman veya çaremizin olmadığını belirttiğim za-

man, O gülümseyerek inançla açılan gözleriyle havaya bakıp, iki kesin ve net kelimelerle "merak etme, başaracağız" deyip tavrını açıkça ortaya koyarak bunun gereklerini yapmaya koyuluyordu. İşte o andaki başarı azmiyle görevlerde insanı da kendisiyle beraber coşturur ve umut besletirdi. O'nun güçlülüğü, çözümsüzlüğü kendisine yakıştıramayışındaydı.

İşte Zafer heval bu faaliyetlerinden ötürü, Mardin eyalet yönetiminin yedek üyesi seçildi. Aldığı bu görevinde de var gücüne çalıştı, başka türlüsüne fırsat tanımadı.

Bu süre içerisinde Bagok'a cephane getirmek için bir grup arkadaşla grup sorumlusu olarak Botan'a geçiyorlar. Ama dönüşlerinde öncü arkadaş henüz ortalıkta görünmüyor. Ne pahasına olursa olsun verilen sürede görevini bitirmeyi esas alan Zafer heval, böyle bir durumda bile beklemeyi, görevi ertelemeyi redediyor. Öncü arkadaşın hayatının tehlikede olabileceği düşüncesiyle silahını arkadaşlara teslim edip suyun akışına kendisini bırakıyor. Kendisini içine attığı Dicle'dir, ama asil, sonsuz fedakarlıkla O kendisini yoldaşlığın ölümsüzlüğüne atıyor. Kürdistan'ın özgürlüğü için, artık toprak kadar suya da can atıyordu. Suyun yarısına doğru geldiğinde geride kalan yoldaşlarına son kez seslenir. Ama artık ses kesilmiştir. Onun yerine bir canı daha almanın karışık ürküntüsüne kapılan suyun uğuldayan sesi işitilmektedir.

Evet Dicle! Dünyaya nam salmışsın, huşu içinde akışınla ünlüsün ve her bir kolun Kürdistan'ın bir parça toprağının bereketli güzelliği olmuştur. Adına yaşam suyu demişler ve direnişleri hep kendi içinde yaşatmışsın. Evet Dicle,

böyle nazlı nazlı akışına, bu namertliğin hiç yakışık alıyor mu? Söyle Dicle, o nice yiğitleri neden girdabına çekiyorsun? O uzun akışında onları nerede bırakırsın? Ama yürekleri deşiyor, cevabını veremiyorsun, sadece çığlık çığlığa, içten içe akıyorsun.

Bir şey daha anladım Dicle. Düşmanın, içindeki o acıyı duyup sevinmesin diye öylesine sessiz sessiz akarsın. Ama kendini bir tek dostlarına açarsın. Kinlisin, öfkeliisin, yaralı yaralı akar ve içten içe köpürürsün. Aldığın canları kendi acılarına ortak edersin. Tıpkı daha önce Bagok'tan aldığın **Dilxwaz** ve **Rızgar** gibi, **Mih-yeddin**, **Ahmed**, **Zınar** gibi ve üzerinde halaya duran **Zozan**, **Hacer** gibi.

Evet Dicle, Zafer'i seçmen o

kadar tesadüfi değildi. O da senin gibi sessiz ve sakın duruşluydu. Ama içinde patlayan yanardağlar misali dopdoluydu. Bir çağlayan gibi çok sesli ve tıpkı senin gibi berrak akardı yaşantısı, işte onun için, sana benzediği için belki de içine doğru çektin. Bagok haberi duyunca birden o heybetli görünüşün arkasına gizlenip içine büzüldü. Bagok'un her bir tepesi Stran, Azadi, Bölük, hepsi birbirini çağırarak "Zafer sonsuzluk dünyasında yerini aldı" diye yankılanıyordu. Nusaybin acılarıyla, Ömeryan emekten çıkmış değerli güzelliğiyle, Botan özgürlüğün kıvılcımlarıyla, Bagok ise bir bütün olarak tepeleri, vadileri ve etrafındaki geniş ovasıyla hep Zafer'in izlerini taşıyor.

Sen ateşin hareketi gibi devri-

min sıcaklığıyla içselleşmiştin. Sen PKK gerillaların bir şahin gibi gözüpek vuruşlusuydun.

Evet Zafer heval, Nusaybin'de doğan yeni çocuklara isim oldun, anılarımızın vazgeçilmez konusu oldun, Bagok'un bir tepesi de Zafer ismini aldı ve daha binlerimiz Zafer çizgisinin takipçisi olacağız. İşte bundan dolayı sen de bir militan gibi yeniden yeşermenin mutluluğunu duy.

Sen; PKK'nin şaşmaz militanı, ARGK'nin yiğit komutanı halkın başeğmez savaşçısı senin yürüdüğü özgür Kürdistan'a varma hedefinin geri kalam bölümünü yürüteceğimize, yükselttiğin başarı bayrağını elden ele vereceğimize dair and içiyoruz.

Mücadele arkadaşları

Solda 1. şehit Zafer 2. şehit Ferhat

Mermiler sesleri kulakları sağır edercesine taşlarda patlıyor, suya tesadüf eden lav silahlarının yanıcı etkisiyle su bile tutuşuyordu. Ve havanı. O'nun amacı havan mermisiyle ölmek değildi. O, bombayı isterken kendisiyle birlikte en azından birkaç düşman askerini de alıp öyle gitmek istiyordu. Ama kahrolası havan... Ne de zamansız gelmişti. Sanki düşüncesini okumuş gibi, O'nun bu kısacık süren hayatını bozarken, keyfini, dağları yankılatan çirkin bir kahrkahaya benzeyen patlamalarıyla çıkarıyordu.

Her zaman yoldaşlarına örnek olmasını bilen, halka iyi bir öncü olabilmek, bunun gereklerini yerine getirebilmek için coşkusundan, kararlılığından, fedakarlığından ve azminden kesinlikle taviz vermeyen **Yekbun** heval. 1975 yılında Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğar. Feodal etkileri yoğun olarak taşıyan bir aile içerisinde büyür. Ailesi, özellikle partinin çıkışına ve yörede gerilla etkinliği başlayınca kadar ilkel milliyetçi, reformist güçlerden etkilenmektedir. Kısa sürede yaygınlaşan gerilla eylemliliği PKK'nın mücadele tarzı, yıllardır tek bir adım atmayan bu gerici güçler ile karşılaştırılır. Aşiret veya geri sınıfsal çıkarların toplumsal çıkarlar önünde tutunamayacağı gerçeği sonuç olarak ortaya çıkınca gerçek yurtseverliği PKK'den öğrenen aile, bundan sonra yurtseverliğin gereklerini gerillaya her alanda destek sunarak yerine getirecektir.

Yekbun heval, feodalizmin geri ve baskı dolu ortamında büyüdüğünden dolayı okula gönderilmez. Türkçeyi sadece köyüne gelen, ailesine, köylüsüne, babasına sövüp sayan askerlerden duyar. "Bir gün babama, o gün köyümüze gelen askerlerden öğrendiğim o sözü söylediğimde yavaşta korkunç bir acı hissettim. Ama ben bunun küfür olduğunu bilmiyordum. Babamdan yediğim o şamardan sonra da bir daha Türkçe konuşmamaya yemin ettim."

Gerillanın Nusaybin'e girmesi, halkın burada mücadeleyle birlikte yürüme kararını alması, savaşa katılan Nusaybinli gençlerin sayısını gün geçtikçe artırır. Hemen hemen her köyden gerilla vardır. Artık O gerillanın kim olduğunu bilmektedir. Gerillanın Ermeni olmadığına Yekbun heval de tanık olur. Çünkü çok sevdiği "ağabey" dediği amcasının oğlu da gerilla olmuştur. Kendisi ise serhildanların en önünde yer almaya başlar. Ne de olsa Kürt kadınlarının içinde büyümüş ve yetişmiştir.

Gerillayı ilk kez kendi köyünde görmüştür. Kahverengi şalvarı, silahı, adını ilk kez duyduğu ve gördüğü palaska, omuzdan geçirilen "sermilik" adını verdikleri askı ve palaskanın üzerine takılan jarjör ve bombadan oluşan raxt... Bir amcasının oğlu, bir de gerillanın silahı-raxtı çok etkilemişti O'nu. Üstelik gerillaların konuşmaları da ne kadar saygılı ve sakin. Askerlerin de silahı vardı, fakat onlar her zaman döven, çoğu zaman da öldüren, her önüne gelene çocuk yaşlı demeden sövüp-sayanlardı. Yaşı henüz onbeş olmasıyla birlikte Nusaybin'de, özellikle 1990-91 yıllarında gelişen serhildanlarda yer alır ve 1991 Newroz serhildanından sonra da mücadele saflarına katılır.

Ulaştığı ilk alan Cudi dağıdır. Yeni olması, O'nu yaşamın fiziksel zorlukları karşısında etkilemez. Eğitimsizliğin yoğun etkisiyle doğal olarak ilk başlarda devrim sorunlarına anlam vermede bir zorlanmayı yaşar. Kararlılığı, inancı, O'nun yaşamda coşkulu, fedakar ve azimli olmasını da beraberinde getirir. Cudi dağına da çok sever. Özellikle geceleri Şırnak'ın, Nusaybin'in ışıklarını büyük bir zevkle seyredir. Köyünden, Nusaybin'den uzaklaştığına üzülmaz. Aksine orayı daha da güzelleştirmek, yaşanacak bir yer yapmak için ne yapılması gerekiyorsa buna hazırdır.

Cudi dağında bir süre kaldıktan sonra Haftanın'e giden gruplar içerisinde yer alır. Haftanın'de kaldığı kı-

Adı, soyadı: **Dilşah YILDIZ**

Kod adı: **Yekbun**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 1995, Bingöl**

sa süre içinde, gerek yaşamın pratik alanında gerekse eğitimlerde partiyi tanıma yönünde olumlu gelişmeler sağlar. Oldukça konuşkan, gülyüzlü bir arkadaştır. Tahammül edemediği tek şey koruculardır. Onların bu kadar rahat ihanete, işbirliğine girmelerini bir türlü kaldıramaz. Yine yaşamda olgun, ciddi tavırları ile de arkadaşların sevgisini-saygısını kazanır. Başlangıçta Türkçe konuşan arkadaşlara tepki duyar. Aslında onların neden Türkçe konuştuklarını bile anlayamaz. Hem Kürt olduklarını söylemek, hem de Türkçe konuşmak kendisine ters gelmekte, bunu bir türlü kabul etmemektedir. Ama zamanla, eğitim gördüğü bu çelişkilerini çözmeye başlar. Sömürgecilği, asimilasyonunu öğrenir. Din, dil, ırka karşı değil, insanlıktan çıkarılmaya faşist sisteme karşı savaştığını bilince çıkarır. Bu arada kendisi de Türkçe öğrenmeye başlamıştır. Üstelik o kadar isteklidir ki, arkadaşları ona okuma-yazmayı bile öğretir.

Yekbun heval onaltı yaşındadır ve gelişme gösteren bir arkadaştır. Bunun için sistemli bir eğitimden geçirilmek üzere Xakurkê'ye gönderilir. Ayrıca Haftanın'de kaldığı süre içerisinde de fedakarlığı, coşkusu, azmi gözden kaçmamıştır. Yaşamdaki pratiğinden dolayı arkadaşlarının güvenini kazanmıştır.

Xakurkê'de bir kıy boyu güçlü eğitimlerden geçirilir. Manga komutanlığı görevini alır. Aldığı eğitimi, pratiğiyle birleştirmek için yoğun çaba sarfeder. Bu görev, O'nun sorumluluk bilincinin gelişmesini de beraberinde getirir. Artık düşmana vurulacak darbelerin, savaşta yetkinleşmeyle bağlantısı olduğunu da öğrenmiş, kendisini ona göre pratiğe hazırlamaya koyulmuştur. Nihayet 1992 baharında Kuzey Kürdistan'ın sıcak savaş pratiğine girmek üzere yola çıkış hazırlıkları başlar. Düzenlemelerde kendi ismi de vardır. Ülkenin Güney parçasından Kuzey'e geçmek O'nu oldukça heyecanlandırmıştır. Partiyi

tanıyınca kadar Kürdistan'ın bu kadar büyük olduğunu bilmediği çocukluk yılları gelir aklına. Eskiye düşünür, O'nun için Mardin'e gitmek bile o zaman heyecan verirken, şimdi adını yine PKK içinde duyduğu Serhat Eyaleti'ne gidecektir. Mücadeleye katılınca kadar Ağrı'nın, Tendürek'in, Iğdır'ın nerede olduğunu, hatıraların Kürdistan'a ait olduğunu bile bilmezken, şimdi ülkesini neredeyse bir baştan diğerine elinde silahıyla bir gerilla olarak özgürce dolaşacaktır.

Serhat Eyaleti'ne ulaşmak uzun bir süreyi kapsar. Tüm zorluklara, çatışmalara rağmen kayıp vermeden eyalete ulaşırlar. Bir an önce yeni planlamalar ile bölgelerine gitme zamanıdır. Tendürek o zaman için açılmamış bir alandır. Bölgeye giren ilk bölüktür. Bu bölüğün bir mangası bayandır. Burada diğer bölgelere oranla zorluklar daha fazladır. Hiçbir altyapı hazırlığı yoktur. Üstelik coğrafik olarak düşmanın konumlanışı da bilinmemektedir. Bir günlük üstlenecek bir nokta bulabilmek bile, keşif, istihbarat, tepeci, gözlemci birimlerinin günlerce yapacağı faaliyetlere dayanmaktadır. Bunun yanı sıra lojistik, cephane vb. temel ihtiyaçların karşılanması ve kısa hazırlık yapmak da gerekmektedir. Kıcasası bir öğünlük yiyecek bulmak bile kendi başına bir eylemdir. Kuşkusuz gerilla demek yaşamın her alanında mücadele demektir. Bunun da bilincindedir, fakat böylesine açılmamış bir alana gönderilmesi, Kürt kadını olarak savaşta iddialarını arttıracaktır. Üstelik Yekbun heval manga komutanı olarak bu görevi en iyi yapabilecek bir arkadaşdır.

Tendüreklerde bahsedilen tüm zorluklarla karşılaşılır. Üstelik kendisinin komutanı olduğu mangeden bir bayan arkadaş şehit düşmüştür. Bu olayla düşmana olan öfkesi daha da artmıştır. Yaz boyu eylemler ve diğer üstlenme hazırlıklarıyla geçirilir. Çalışmaları oldukça verimlidir. Üstelik

bölgede tüm hazırlıklarını da tamamlamışlardır. Artık alana yeni birlikler girebilecektir.

1993 yılında baharla birlikte yeni atılımlar yapılır. Özellikle hedefler korucu köyleridir. Xarık ve Baban korucu köylerine yönelik eylem planları hazırlanır. Yekbun heval bu her iki eylemde de saldırı grubunda görev alır. Mevzide üç kişidirler.

Koruculara, konuşmalarını duyacak kadar yaklaşmışlar. Saldırı parolası verilir verilmez Yekbun heval kleşiyle taramaya başlar. Heyecanlıdır. Bu eylemde sıkıdığı ilk kurşunlar hem bu kadar özüyle ters düşen koruculara hem de bu korucularda ihanet ruhunu besleyen ve yaşatanlardır. Yekbun heval çok öfkeli. İlk tarama, ikinci tarama ve neye uğradığını şaşırان, kaçışıp duran bu hainler, o anda kendilerine karşı savaşının bir kadın, bir Kürt kadını olduğunu görseler, belki de feodal gururları kırılacak ve yerin dibine gireceklerdi. Yekbun heval eylemde gösterdiği başarıdan dolayı, kaldırdığı silah kendisine ödül olarak verilir. Artık kendi kaldırdığı silahla savaşacaktır. Ta ki, şehit düşüp, bir başka arkadaş O'nun silahını kaldırmaya kadar.

Cesaretinin, atikliğinin, savaşma azminin bir sonucu olarak her eylem O'nun bir başka başarısını beraberinde getirir. Fedakarlığı, yoldaşlara en iyi kanıt, O'nun eylemlerdeki pratiğidir. Yine başka bir eylemde yaralı bir arkadaşını, atikliği sayesinde düşmana esir düşmekten kurtarır ve saatlerce sırtında taşıyarak arkadaşlarına ulaştırır.

Yekbun heval, bu sırada takım komutanı olmuştur. Tendürek arazisinin hemen hemen her yerini öğrenmiş, birçok yürüyüş kollarında tek başına bile öncülük yapmıştır. Gerillada en önemli konulardan biri de araziye hakimiyettir. Bir gerilla geçtiği bir alanı bir seferde tanımalı ki, ikinci geçişinde yolu kendiliğinden bulabilsin. Zaman zaman araziye hakim olmamak-tan kaynaklanan kaybolmalar, kop-

malar, hatta bazen şehadetlerin olduğu da görülmektedir. Bu konuda Yekbun heval yine pratiktir. Eğer bir yerden ilk geçişiyse kendisine bir yerden işaret belirleyip (bu, ağaç, taş, su vb. olabilir) diğer geçişinde yolunun doğru olup olmadığını anlar.

1994 yılında alandan elli kişilik bir güç Erzurum Eyaleti'ne gidecektir. Yapılan planlamalarda kendisi de vardır. Yeni bir eyaleti tanımak, Kürdistan'ı her geçen gün daha iyi tanımak, partiye katılınca kadar yoksun olduğu ülkesinin güzelliklerini daha iyi görmeye başlamak, kendisine sunulan bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirebilmek için her şeyi yapmaya hazırdır.

Erzurum Eyaleti'ne vardıklarında sonbahar mevsimidir. Kiği, Adaklı, Yedisu üçgeninde bulunan bölge gruplarında yer alır. Bu kış bayan arkadaşların sayısı bir bölük olmuştur. Bu kış bayan arkadaşlar kendi üslenmelerini, tüm hazırlıklarını kendileri yapacaklardır. Sığınaktan, lojistiğe, eğitime kadar bir bütün olarak, kendi yaşamlarını kendileri örgütleyeceklerdir. Partimizin dünya kadınlarının önüne koyduğu en önemli özgülleşme ölçülerinden biri de, kadının kendisine ait olması ve bunun için güçlü bir sınıf savaşımı içerisinde olmasıdır. Bölük yönetimi içinde yer alan Yekbun heval, kış boyu yapının özellikle askeri eğitimiyle ilgilenmiştir. Baharda güçlü bir çıkış yapmanın temeli, kışın güçlü eğitimlerden geçmektir.

Bahar; gerillanın mevsimi, atılım ayıdır. Düşmandan önce vurup, ondan erken davranmak gerekir. Son hazırlıklar, kış değerlendirmeleri, bahar hedefleri iyice tartışılır. İlk önce güç dağılımları yapılır. Planlamalara göre Yekbun heval Bingöl'e gidecektir. Bingöl, gerillalarca 1994 yılında boşaltılmıştır. Fakat 1995'te gerillanın alana tekrardan bir giriş yapmasıyla canlanacaktır. Bingöl grubundaki arkadaşlar oldukça heyecanlıdır. Burayı tanıyanlar coğrafyasının gü-

zelliğini, oranın gerçekten görülmeye değer, cenneti aratmayacak güzellikte bir alan olduğunu sürekli anlatmaktadırlar. Gruplar dağılmaya başlamıştır. Bu arada düşmanın da operasyon hazırlıkları vardır. Gerillalar bu yüzden bulundukları alanı bir an önce boşaltıp, alanlarına geçiş yapma hazırlıklarına başlarlar.

Bingöl birliği, bir bölükten oluşur. Yekbun heval hem takım komutanıdır, hem de bölük yönetiminde yer alır. Bölük, alana varır-varmaz eylemler yapar. İlk eylemleri bir karakolun tepesidir. Yaklaşık bir yıldır alanda gerilla bulunmadığını bilen düşman, kendisini bu rehavete kaptırmış ve bu eylemle öylesine sarsılmıştır ki, yediği bu darbeden sonra operasyon hazırlıklarına başlar. Yekbun heval hem bu eylemin planlamasında yer almış, hem de eylemde bir komutan olarak görevini yerine getirmiştir.

Nisan ayı, doğa henüz tam yeşermemiş. Karların erimesiyle Karaveliyan suyu adeta taşacak... Uzaktan suyu seyretmek bile, zaman zaman insana garip bir korku veriyor. Bölüğün önünde yeni bir eylem planı vardır. Fakat eylemden sonra suyun diğer tarafına geçilmesi gerekir. Sudan geçmenin tek yolu halattır. Yekbun heval eylem planlamasında noktayı değiştirip gücü ikiye ayırdıktan sonra, eyleme katılmayacak gücü eylem alanından çıkarıp daha sonra eylemi yapıp karşıya geçmek, bunun için de, yapı içinde en atik arkadaşlardan bir grup oluşturmak gerektiği yönünde önerisini getirirken, bayan arkadaş yapısından da eyleme katılabilecek arkadaşların ismini de öneri olarak sunar. Öneri tartışılır. Biri dışında diğerleri karar haline getirilir. Kabul edilmeyen öneri ise, bayan arkadaşların katılması önerisidir. Evet bu öneri kabul edilmemiştir. Oysa ki Yekbun heval, bu yaklaşımın doğru olmadığını, bunun feodal özelliklerden kaynaklandığını, eylemlere katılmanın bayan arkadaşların örgütlenmesinde, kendine güveninin gelişmesinde ne

derece önemli rol oynadığını ısrarla vurgulamıştır. Bu çoğunluğun aldığı bir karardır. Buna uyulması zorunluluğu vardır. Ancak eylemden sonra yapılacak değerlendirme platformunda bu yaklaşımların tarihsel-toplumsal kökenleri açıklanıp, bu yetmezlik eleştirilecektir. Bu olması gerektir. Eksiklikler ancak eleştirilerle giderilebilir.

Eyleme katılmayacak olan grup ve bayan arkadaşlar o gece hazırlıklarını yaparak suyu geçerler. Eylem grubu da hazırlıklarına başlar. Hedefleri Sancak-Baraz karakoludur. Keşif grubu yola çıkar. Fakat durum fazla umut verici değildir. Cemselerce asker o gün Bingöl-Sancak karayolu üzerindeki karakola ve Sancak'a takviye gelir. Düşmanın kapsamlı bir operasyon hazırlığı yaptığı kuşkusuzdur. Üstelik sabah saatleri de düşman araziye dağılmaya başlamıştır. Öyle ya, o gün 1 Mayıs ve operasyonun yapılması kaçınılmaz bir durumdur. Alan dardır. Suyu gündüz geçmek de imkansızdır. Yapılacak tek şey akşam kadar kendilerini deşifre etmemek, akşam olunca da uygun noktalarda mevzilenmektir. Fakat o gün düşmanla karşılaşılır ve çatışmaya girilir. Bu arada Yekbun hevalin komutası altındaki grup suyu geçer ve bir gecelik yürüyüşten sonra noktaya ulaşır. Fakat nokta düşman tarafından tutulmuştur. Beklenmedik bir durumdur bu. Her iki taraf açısından da böyledir. Sabahın ilk saatlerinde yağmurun son hızıyla yağması düşmana korku verirken, gerillalar bu durumdan faydalanmanın yollarını ararlar. Her zaman için hava şartlarından bile faydalanmayı bilmek, en aleyhte durumları leyhe çevirmek gerilla için doğal bir durumdur.

Yekbun heval bulundukları tepenin yamacına doğru arkadaşları mevzilenendirirken, düşman da onları farkedip saldırıya başlar. İnisiyatifi düşmanda olması, gerillaların manevra yapmasını zorunlu kılar. Yekbun heval hemen S. arkadaşı çağırarak ara-

ziden faydalanıp geri çekilme yapılması talimatını verir. Düşmanla içiçe girmişlerdir. Düşman ha bire telsiziyle takviye istemektedir. Ve sonunda helikopter gelir. Bu arada Yekbun heval yine her zamanki atikliğini kullanarak; “Hevalê Ş. BKS’yi getir. İndirmeye izin vermemeliyiz” der.

Ş. arkadaş talimatı yerine getirir. Helikopter öyle bir darbe almıştır ki, henüz askerler atlamadan, en yakın karakol olan Şerge’ye doğru geri çekilmiştir. Bu saldırının düşmanda yarattığı panikten faydalanan Yekbun heval ve arkadaşları bombayla onları ikinci bir paniğe koymuştur.

Ş. arkadaşın öncülüğünde başlayan geri çekilme sırasında Yekbun heval, bir önden, bir arkadan dolaşarak grubu denetim altında tutar. Sabahın ilk saatleridir henüz. Grup, çatışmanın başladığı tepeden inmeye başlarken kendilerini Karaveliyan vadisinin kayalıklarına atmak için oldukça temkinli, bazen koşarak, bazen de sürünerek yolun önemli bir kısmını katederler. Yolun geri kalan kısmı ise risklidir. Oldukça hızlı hareket edip, sessiz olmak önemlidir. Geçecekleri yerde pusu ihtimali çok fazladır. Sadece onbeş dakika. Bu onbeş dakikalık yürüyüş o kadar önemlidir ki, ondan sonra da isterse ordunun

hepsi gelsin hiçbir şey değişmeyecek, yine çatışacaklardır. Ama burada düşman, onları farkedirse hiçbir karşılık vermeden imha olacaktı.

Suyun şırlıtısı birbirlerini duymalarını engelleyecek kadar fazlayken, aniden başlayan kurşun yağmuru suyun sesini bastırmak istercesine gürlükler. Düşman farketmiştir onları. Böylesine dümdüz bir alanda çatışmaya girmek şurada kalsın, ayakta koşmak bile imhaydı. Buna rağmen Yekbun heval yine pes etmez. Arkadaşlarını, önlerinde bulunan kom’ün çitlerinden atlattır ve gidecekleri alana hızla ulaşmalarını söyler. Her arkadaş tek tek çitlerden atlarken sadece bir kişi kalmıştır. Çitleri geçmek isterken dikenli tellere takılan arkadaş ve arkadaşına yardım etmek isteyen Yekbun heval, birden diz kapağında hissettiği sıcaklıkla yere düşer. Diğer arkadaş çiti geçmiştir. O sırada diğer birkaç arkadaş da yardımına gelirler. Fakat çiti aşmış Yekbun hevalin yanına geçmenin imkansız olduğunu da görürler. Çünkü çitler hedef alanındadır. Yekbun heval yaralanır yaralanmaz ağzından çıkan ilk söz “Heval L. silahım, talimatlar,...” olur. Yanında bulunan L. arkadaş çantayı ve silahı alır. “Bomba” der bu sefer. Bombası yoktur. Kendisine bir bomba bırakıp

ondan sonra arkadaşlarından gitmelerini ister. Ancak arkadaşları da o anda O’nu bırakıp gitmeyi göze alamazlar. Mermi sesleri kulakları sağır edercesine taşlarda patlıyor, suya tesadüf eden lav silahlarının yanıcı etkisiyle su bile yanıyordu. Ve havan. O’nun amacı havan mermisiyle ölmek değildi. O, bombayı isterken, kendisiyle birlikte en azında birkaç düşman askerini de alıp öyle gitmek istiyordu. Ama kahrolası havan ne de zamansız gelmişti. Sanki O’nun düşüncesini okumuş gibi, O’nun bu kısacık süren hayalini bozarkenki keyfini, dağları yankılatan çirkin bir kahkahaya benzeyen patlamalarla gösteriyordu.

İlk değildi O. Son da olmayacaktı. Kürdistan’da efsaneler yaratan o kadar çok yiğitler vardır ki, Botan’dan Behdinan’a, Behdinan’dan Serhat’a, Serhat’tan Bingöl’e uzanan dağını-taşını efsaneleştiren nice Kürdistanlıdan sadece bir tanesiydi. Yekbun heval, kurtuluş umudunu özgürlüğünde arayan, onun için amansız savaşan Kürt kızının Bingöl’deki adıdır!

Anısını, özgürlüğü yaşam kıblesi kılarak yaşatacağız!

**Mücadele arkadaşları adına
Zuhal**

Rızgar heval, Hekimhan'da yoksul bir aile-

nin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk, orta ve liseyi burada bitirir. 1986 yılında girdiği üniversite sınavlarında İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-TV Bölümü'nü kazanır. Rızgar heval, okula ilk gittiğinde, Kürdistan'daki birçok insan gibi kendi gerçekliğine yabancılaşmış, ama bağrında yurtsever devrimci bir potansiyeli taşıyan bir yapılanmaya sahiptir. Düzene varolan tepkisi O'nu çeşitli arayışlara sürükler. Bir taraftan okuyabilmek için yarım günlük işlerde çalışırken, diğer taraftan da bu arayışlarını sürdürür.

İlkin dini gruplarla ilişkiye geçer, fakat onlarda umduğunu bulamaz. Gelişen mücadelenin de etkisiyle devrimciliğe sempati duyar. O dönem yurtsever gençlik potansiyeli henüz örgütlü bir tarzda gelişmediğinden, bu sempati O'nu Türk sol gruplarıyla ilişkilendirmeye götürür. Fakat gerek bu çevrelerin yaşam tarzları, gerekse sahtelikler ve ayak oyunları Rızgar hevalin tepkisini çekmektedir. Bu duygu ve düşünceler içerisinde 1989 yılında okuldaki ve yurttaki yurtsever öğrencilerle tanışır. Bu tanışma Rızgar hevalin hayatında bir dönüm noktası olur. O artık yıllardır sömürgeciliğe, faşist düzene duyduğu tepkiyi dile getireceği bir alan bulmuştur. Bu nedenle ilişkilere dört elle sarılır. Gençlik çalışmalarında kısa sürede faal bir duruma gelir. Son derece atak, özverili, fedekar ve cesur bir pratiğin sahibi olur. Artık okul

Şehit Emin Erdal (Rûbar)
1971 Gercüş doğumlu, '96 baharında Amed'de şehit

fazla umurunda değildir. Tüm zamanını yurtsever gençlik çalışmalarına ayırır. Girişken, tuttuğunu koparan bir tarzı vardır. Karşısındaki ilk bakışta yaşından daha küçük olduğunu sansa da, bu durum kısa sürede etkisini kaybeder. O hemen kendisini dinleten bir yapıya sahiptir. Okuldaki çalışmaların gelişmesinde önemli pay sahibi olur. Rızgar hevalin en büyük arzusu; yüzyılların intikamını alabileceği, düşmana en etkili darbeyi vuracağı ARGK saflarına katılmaktır. Bu arzusuna Nisan 1991'de ulaşır. Amed Eyaleti'nde gerilla faaliyetlerine yer alır. Ataklığını, girişkenliğini, koparıcılığını gerilla saflarında daha da geliştirir.

24 Eylül 1994'te Çermik'te içinde yer aldığı gerilla grubunun düşmanın çemberine düşmesi üzerine çemberden kurtulmak için en ön saflarda dört yoldaşıyla birlikte son mermisine kadar savaşıyor. Grup çemberi kırıp kur tular, ancak Rızgar heval son mermisine kadar savaşarak şehitler kervanına katılır.

Anısı Ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ethem Bülent DOĞAN**

Kod adı: **Rızgar**

Doğum yeri ve tarihi: **Hekimhan / Malatya, 1969**

Mücadeleye katılış tarihi: **10**

Nisan 1991

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Eylül 1991, Çermik/ Amed**

Halk savaşının Kürdistan'ı çepeçevre sarmasından sonra en büyük patlamasını serhildanlarda gösterdi. Halkın kendi öz savaşına sahip lenmesi ve halk savaşçılarının halkla bütünleşmesi serhildanlarda açığa çıktı güçlü bir şekilde. Düşmanın büyük korktuğu, paniğe girdi ve bu korku ve panikle birlikte azgınlaşmaya, canavarlaşıp insanlarımızı katletmeye başladığı bir süreçtir. Yine aynı süreçte etkilenip savaşıma katılan Serhildan kuşağı denilen kuşaklar vardır. Ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinde iki tarihi dönem olarak kendinden sözetir serhildanlar. Serhildan kuşağından olan **Çiya** heval, serhildanlarla, kendi gerçekliğini, halk gerçekliğini görmesiyle birlikte, bu uğurda savaşıması gerektiğinin de bilincine varır.

İnsanlık düşmanı TC, bin yıldır Kürt halkına her türlü vahşeti, zulmü, barbarlığı, sömürüyü, talanı ve katliamı reva görmüş, Kürt halkının dilini, kültürünü de yoğun bir katliamdan geçirmiştir. Halkı kendi gerçekliğinden uzaklaştırmak için her türlü taktiği uygulamıştır. Bunun en büyük araçlarından biri olan kemalist eğitim sisteminden Çiya heval de nasibini alır.

Çiya heval 1970 yılında Amed'in Pasûr ilçesinde memur bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Babasının memur oluşu nedeniyle, tayinlerle birlikte hep değişik şehirlere taşınırlar. Babasının görevinin Amed şehir merkezine çıkması ile birlikte ailesiyle Amed'e yerleşirler.

İlk başlarda Çiya heval okula gitmek istememiştir. Babasının zorlamasıyla Çiya heval okula başlamıştır. İlkokul ve ortaokulda zeki, çalışkan ve başarı performansı ile kısa sürede öğretmen ve arkadaş

çevresinin dikkatini çeker. Gün be gün sömürgecilerin ve kemalist düzenin dayattığı düzeni tanımaya başlar.

Çiya heval yaz tatilini, her sene doğduğu yer olan Pasûr'da geçirir. Tatilin bitmesiyle tekrar Amed'e gelip liseye başlar. Lise çağında aynı zamanda üniversite sınavlarına hazırlıklarını yapar. Üniversite sınavlarına girer. Sınav sonucunda Dicle Üniversitesi Ziraat Fakültesi'ni kazanır.

Üniversiteyi okuduğu sırada mücadeleye sempati duymaya başlar. 1988 yılındaki Halepçe katliamını protesto etmek amacıyla üniversite boykotuna katılır. Boykottan sonra mücadeleye katılım isteminin ilk titreşimlerini gösterir. Arkadaş çevresini büyük oranda etkiler ve örgütlenme faaliyetlerine üniversite içerisinde başlar. Parti yayınlarını okur ve partiyi tanımaya çalışır. Gün gelir, artık mücadelenin üniversite kantinlerinde olmayacağına bilincine varır. Devrimciliğe aktif katılmaya karar verir ve şu sözlerle belirtir: "*Kürt halkının kurtuluşu dağlarda ve partimiz öncülüğünde gelişen savaştan geçer.*"

Bir grup arkadaşıyla dağa çıkmaya karar verirler. İlişki kurmaya çalışırlar. Amed ve Pasûr'da serhildanların geliştiği, bir de Pasûr halkının gerillaya kucak açtığı bir dönemde Çiya hevaler dağlara çıkmaya karar verirler. Gerillanın yoğun olduğu bu alanlarda Çiya heval ilişkisi kurmakta zorlanmaz.

Artık o tarihi gün gelmiş, Çiya heval ülkemizin o görkemli dağlarıyla buluşmanın sevincini yaşamaya başlamıştır. Tarih 1991 Şubat ayı. Kurye ve bir grup yoldaşıyla Pasûr'a gerillalarla buluşacağı noktaya varırlar ve büyük sabırsızlıkla gerillaların gelmesini beklerler. Büyük sevinç ve coşku içindedirler.

Adı, soyadı: **Engin TANTEKİN**

Kod adı: **Çiya**

Doğum yeri ve tarihi: **Yeşilköy-Pasûr/ Amed, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **Şubat 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1993, Şeytanderesi-Genç/ Bingöl**

Nihayet bekledikleri gerillalar gelmiş, büyük coşkuyla hasret giderip hazırlıklar yapıldıktan sonra kurmayla birlikte yürüyüşe geçmiştirler. Amed Eyaleti'nde Haydar Karasungur Eğitim Devresi'nde bir devre eğitim görürler.

O beyaz görkemli duruşuyla Andok ve Dorşin dağları birbiriyle selamlaşıyorlardı. Mevsimin kış olması nedeniyle havalar oldukça soğuk. Her taraf bembeyaz karla kaplıydı. Serê Spî de beyaz fistanını giymiştir. Çiya ve yoldaşları, adeta bir daha ölmeyecekmiş gibi kendilerini özgür hissederler. Birkaç günden sonra eğitimleri başlar. Eğitime katılımıyla, yoldaşlarla geliştirdiği ilişkiyle kısa sürede yaşama adapte olur. Eğitimde geniş ve özgür yaklaşımlarıyla yoldaşları tarafından büyük beğeni ve saygı toplamıştır. Eğitimden büyük sonuçlar çıkararak kendi gerçekliği, parti gerçekliği, savaş gerçekliği hakkında sonuçlara varmış ve dönüşme istemi doğmuştur.

Gruplar güçlü bir eğitimden sonra büyük bir bahar atılımına başlama hazırlığındadır. Çiya heval de artık o birikmiş kinini boşaltmaya hazırdır. Çiya heval Pasûr'da faaliyet yürütmek amacıyla son hazırlıklarını tamamlayıp hareket edecekti. Sevinci ve coşkusu her halinden belli oluyordu. Karlar erimiş, dağlar ve yaylalar yemyeşil çiçek açmıştır. Grup da kendi alanına yetişir, artık faaliyet yürütecekler ve düşmanla karşılaşacaklardır.

Pasûr alanında halkın mücadeleye olan bağlılığı düşmanı serseme çevirir. Çiya heval çabası, başarısı ve askeri-siyasi yapısının hızla gelişmesiyle kısa sürede bölük komutanı olur. Temmuz'da Hasköy'de şehit düşen Hogir ve Kendal hevalerin şehadetleri O'nu derinden etkiler. Ayrıca o süreçte Vedat AY-

DIN'ın katledilişi Amed'de yüzbinlerce insanı ayağa kaldırır, serhildan olur.

Hogir ve Kendal hevallerin cenazeleri de yurtsever Pasûr halkı tarafından köyden alınıp Pasûr'a büyük bir kitle gösterisi ve serhildanla getirilir. Çiya heval onları mücadelede yaşatmak için küçük de olsa pratik bir eylemlilikle cevap verebileceğini belirtip eylem planını yapar. Düşmana yaptığıının hesabı sorulmadan bırakılmayacağını, onların yarıda bıraktığı mücadeleyi başarıya götürmenin kararlılığını söyler, yaşar ve yaşatır. Planlama çerçevesinde eylem pratiğe geçirilir. Bu eylemle Hogir ve Kendal hevalere olan bağlılıklarını gösterirler. Ama bu onların ve binlerce Kürdistan şehidinin anısına yeterli değildir. Hatta hiçtir. Onlar canlarını ve kanlarını halklarıyla paylaştığı için en büyüğüne layıktırlar. Onların yarıda bıraktığı, sonucunu getiremediği erdemlere, şiarlara ulaşmak anılarına cevap olabilir ancak.

Çiya heval, bu vesileyle 1991 sürecinde Pasûr'u bir savaş alanına çevirir. Bu savaşkanlığı, eyalette kendisine karşı büyük bir saygı ve güvenin gelişmesine neden olur. Karların yağmasıyla bu kez Andok'a gider. Andok'un Görkemli ve heybetli duruşu tüm yoldaşları adeta selamlıyor ve kucak açıyordu.

Kış için tüm hazırlıklar yapılmıştır. Kamp süreci en iyi şekilde değerlendirilmeye çalışılmış, yoğunlaşmış bir eğitim planı çıkartılmıştır. Parti Önderliği'nin süreci değerlendirmesi, pratikteki çözümleri ve parte eğitim olanaklarıyla kendini donatır.

Tarih 18 Aralık 1991, eyalet kötü bir haberle sarsılır. İhanet tekrar boy göstermiş ve 13 yoldaşımız şehit düşmüştür. Haber büyük bir hızla yayılır. Düşmana karşı tüm

özgürlük savaşçılarında büyük bir kin toplanmış, karların erimesini dört gözle bekler olmuşlardır. Düşman halka saldırmış, 8 yurtsever hayatını kaybetmiş, yine Lice'de 2 yurtsever katledilmiştir.

Katledilişleri tüm Amed'de düşmana karşı büyük kin ve öfke yaratır. Yurtsever Pasûr halkı bu kadar vahşet, barbarlık ve katliamdan sonra şehitlerini görkemli bir kitle gösterisiyle, halaylarla, zılgıtlarla defnederler. Tüm yoldaşlar baharın gelişini büyük bir sabırsızlıkla beklemektedirler. Karlar erimiş, bahar her tarafı canlandırmış, ama hâlâ o görkemli dağların doruklarında kış bahara gebe kalmıştır. Gruplar da yoğunlaşmış eğitimi tamamlamış, bir taarruz için hazır vaziyette karargahın planlaması çerçevesinde gidecekleri alanların kararını beklerler. Kısa sürede tüm grupların gidecekleri alanlar belli olur. Çiya heval ve grubu Kulp ve Sason sınırının olduğu alana gideceklerdir. Bu alan çeteciliğin ve ihanetin kök saldığı bir alandı. Tarihte Zilan İsyanı'nda isyanın önderlerinden Tefvik ve arkadaşlarını burada katleden Melle Ömerê Miho aşireti buralardadır. Yine bunların 1985'teki ihaneti sonucunda Cavit yoldaşla birlikte 7 yoldaşımız burada şehit düşmüşlerdir.

Onun için bu ihanetçileri buradan söküp atmak gerekirdi. Böyle köklü ihanetçiliğin sökülmesi elbette ki kolay bir iş değildi. İrade ve azmin yenemeyeceği bir şey yoktu. Bunların bilincinde olan Çiya heval büyük coşku ve azimle alana yüklendi. İhanete ve düşmana darbe üstüne darbe vuruyordu. Düşmanın ve ihanetçilerin korkulu rüyası haline gelmişti. Alanda çetecilikte büyük çözümler oldu. Alan Melle Ömerê Miho'lardan harîç, çetecilikten temizlendi. Tüm

yoldaşlar Çiya hevalin grubunda yer almak için birbirleriyle yarışıyorlardı adeta.

Bu başarılı savaşçılığından dolayı 1992 yılının ortalarına doğru Mahsum Kormaz Akademisi'ne gitmesine karar verildi. Çiya heval bunu duyar duymaz büyük bir coşkuyla karşılandı. Çiya heval bir grup arkadaşla beraber akademi sahasına doğru hareket etti. Yolda çıkan bütün engellere rağmen grup akademiye varır. Akademide Parti Önderliği'nin ve tüm yoldaşlarının desteğini alarak büyük gelişme sağlar. Akademi yönetiminde yer alır. Akademide savaş pratiğini, teoriyi pratiğe uyarlamayı, sorunlara yaklaşımı, parti ve önderlik gerçeğini tam olarak bilince çıkarır. Kendini yenilemiş, güçlendirmiş bir şekilde pratiğe çıkar. Planlama doğrultusunda tekrar Amed'e gitmesi uygun görülür.

Akademiden Güney Kürdistan'a Ana Karargah'ın bulunduğu alana varırlar, yolu bilmediklerinden kurye arkadaşla Amed'e hareket edeceklerdir. Partinin alana yönelik talimat ve perspektiflerini uygulamak için bir an önce alanlarına yetişmeye çalışırlar. Onların bu coşkularını ne doğa, ne düşman engelleyebilir. Kuryenin yardımıyla Botan'a, Botan'dan Garzan'a, oradan Amed'e varırlar. Artık kış gelmiş, güç kamplara çekilmiş, kış eğitimi için yoğun çalışmalar başlamıştır. Bahar ve Newroz atılımına ilişkin hazırlanma yapmaktadır. Yoğun katılımlar nedeniyle Amed'de güç bir alayı geçmiş, sorunlar ağırlaşmış, bunun için büyük komuta kademesine ihtiyaç vardır. Akademiden grubun gelişi eyaleti daha güçlendirir. Çiya hevalin gelişi ise eyaletteki tüm arkadaşlar ve halk tarafından büyük sevgi, saygı ve coşkuyla karşılanır. Düşman da halkı sindir-

mek için Kürdistan'ın her tarafına kirli taktiğini uygulamış, 1992 baharında Kürt halkının dirilişini simgeleyen Newroz'u kutlayan halka tahammül edemediğinden, onlarca insanı katletmişti. Şırnak'ı, Pasûr'u yakmış, köyleri yakıp yıkmış, her

*Sen ki Andok'un doruğunda
kızıllaşan şafak güneşi
Sen ki karanlığın ta içinde
yükselen özgürlük meşalesi
Sen ki dağların
yıkılmaz direnişçi kalesi
Sen ki halkımın umudu
kahraman gerillası*

*Ey asırların yılmaz savaşçısı
Ey Dorşîn'in
yorulmaz fırtınası
Ey Pasûr'un
direnişçi
gerillası
Ey bize bıraktığın
zafer hatırası*

tarafı talan etmişti. Ve Güney Kürdistan'da da ilkel-milliyetçi güçlerle işbirliği yaparak partiye saldırılarını başlatmıştı. Pasûr halkı direnişini sürdürüyordu. Düşmanın şiddetine fazlasıyla maruz kalan yurtsever aileler ve bazıları da zorunlu olarak metropollere göç ediyordu.

Düşmana daha büyük cevap verebilecek bir savaşı geliştirip, yetkinleştirip, halkın isteklerini yerine getirmeye ihtiyaç vardı. Bunların bilincinde olan Çiya heval, Başkan Apo'nun belirttiği gibi büyük bir bahar atılımıyla cevap verme kara-

rına ulaşmıştır. Ayrıca partinin alana yönelik talimat ve perspektiflerini hayata geçirmek için çaba sarfediyordu. Yapılan planlama doğrultusunda hem eyalet komutan yardımcısı, hem de Kulp bölgesi olarak görev aldı. Bu süreçte arkadaşlarının eğitimiyle ilgilendi. Kale gibi mağaralar yüzlerce gerillayı barındırabilecek çaptaydı. Pasûr sınırları içindeydi. Kış süreci eğitimi burada veriliyordu. Eğitime katılan yoldaşlar çoktu. Düşman bunu farketmişti, fakat cesaret edip gelemiyordu. Daha sonraki süreçte fazla tahammül edemeyip tüm gücünü ve teknik araçlarını seferber edip gerillaya karşı saldırıya geçti. Helikopter alanın üzerine gelemiyordu. Teknik araçlarını ve gücünü ise fazla yakınlıktırılmıyordu. Bir ay süreyle her türlü tekniği ve taktiği kullandı. Bir sonuç elde edemeyince geri çekildi.

Geri çekiliş gerillaya moral ve cesaret verdi. Düşman için ise bir daha yenememenin getirdiği moral bozukluğu... Bu durumun farkın da halk da vardı. Devrime inançları büyük ölçüde yükseldi.

Artık bahar yaklaşıyordu. Katılımlar çok olduğundan, eğitimlerden çıkan güçlerin büyük bölümü yeni savaşçılardı. Daha önce alanda savaş tecrübesi olan arkadaşlar geçmiş birikimlerini yeni katılan arkadaşlara aktaracaklardı. Newroz, ülkenin her yerinde olduğu gibi, Kürdistan'ın yüreği Amed'de de büyük bir coşkuyla kutlanmıştı. Artık birçok grup bulunduğu alanlara gidiyordu, Çiya heval de tabur komutanı olarak Bingöl alanına gitmek için son hazırlıklarını yapıp hareket ettiler. Önce Dorşîn, oradan Genç ve Bingöl alanına gideceklerdi. O sırada Parti Önderliği'nin yaptığı ateşkes Amed'de da saygıyla karşılandı. Ateşkesin ilk sürecinde her ne kadar anlam verilmediyse

de, daha sonraki süreçte Parti Önderliği'nin yaptığı çözümlemeler doğrultusunda bilince çıkarıldı. Düşman bu süreçte boş durmuyordu. Kürdistan'ın o güzelim dağlarını bombalıyor, köylerini yakıp yıkıyor. Halkı kendi yurdundan göç ettiriyor, yurtsever insanları katlediyordu. Yoldaşlar 16 Mayıs'ta Pasûr-Sason sınırında bir köye incekleri sırada korucuların grubu görmesi sonucu büyük bir çatışma yaşarlar. İhanetçiler düşmana haber verirler, hava ve kara saldırılarıyla 13 yoldaşımız şehit düşer, 2 yoldaşımız da düşmana esir düşer. Şehadetler, yapıda kin ve öfkenin büyümesine neden olur. Partinin talimatları çerçevesinde hedefler belirlenecekti. Gelen talimat ışığında hedefler belirlendi ve eylemlere girişilecekti artık. Gelen istihbaratlardan da düşmanın alana askeri sevkیات yaptığı haberi alındı. Çiya hevalin tabura bağlı bir birliğinin düşmana pusu atmasına karar verildi. Pusuda düşman güçlerine büyük darbeler vuruluyordu.

Ben de telsizle muharebeden gelen günlük gelişmeleri dinliyordum. Bu haberi alır almaz uçacak gibi oldum. Sevincimi paylaşacak kimse yanımda yoktu. Birliğin yanına indim, haberi anlattım. Arkadaşların o anki sevinci gerçekten kelimelerle anlatılamaz. Adeta yer yerinden oynuyordu. Sevincimize tüm dağlar, ağaçlar, taşlar, kuşlar adeta eşlik ediyordu. Düşman da basın ve medyasıyla olayı çarpıtıyordu.

Bingöl alanı komploculuğun kök saldığı bir alan. Onlarca yoldaşımız komplo sonucu şehit düşmüştü. Bu yüzden gizlilik oldukça önemliydi. Çiya heval bu konuya oldukça önem verip tüm yapıya bunu kavratıyordu. Alanda da artık eylemliler süreci başlamıştı. Hergün yeni eylemlerle yarışıyorlardı. Yeni bir ey-

lem planı çıkarılıp uygun görüldükten sonra Genç şehir merkezinde sömürgeci devlet yapılanmasının vurulması kararlaştırıldı. Bunun için tüm hazırlıklar yapıldı, gruplar belirlendi ve sonuçta hareket edildi. Eylem noktasının yakınlarında büyük bir gizlilik içinde belirlenen gruplar yerini aldı ve saldırı talimatının gelmesi bekleniyordu. Eylemin koordinesini Çiya heval yapıyordu. Saldırı talimatıyla Genç'in sessizliği bozulmuş, yerini kobra, BKC, kleş, tank, top sesleri almış, ortalık bir anda cehenneme dönmüştü. Tüm kamu kuruluşları, askeri binalar hedef alınmıştı. İstenilen sonuç elde edilmiş, artık geri çekilme emriyle tüm gruplar savunmalı bir şekilde alana toplanmıştı.

Eylem yerinden epey uzaklaşmıştı. Şafağın sökmesiyle uygun bir alana konumlanmıştık. Nöbetçi ve tepeciler dışında tüm arkadaşlar yorgunluktan dolayı derin bir uykuya dalmışlardı. Saat üçe doğru tüm arkadaşlar kalkmış, eylem değerlendirmesi için yerlerini almıştı. Toplantıyı Çiya heval yönetiyordu. Çıkan olumsuzluklar ve gelişmeler dile getirildi, eylemde istenilen sonuç tam olmasa da büyük oranda elde edilmişti. Düşmana maddi ve manevi hasar verilmiş, 12 düşman askeri öldürülmüş, kamu kuruluşları ve askeri binalar tahrip edilmişti. Alandaki halk, partiye ve devrimcilere büyük sempati duymuş, işbirlikçi güçlerde de çözümler olmuştu. Tarih 19 Mayıs 1993, yer Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Şeytanderesi. Düşman alanda üstüste yediğı darbelerden iyice etkilenmiş, tüm gücüyle her yere saldırıyordu. Düşman alanda operasyona çıkmıştı. İçinde Çiya hevalin de bulunduğu güç, bu düşman operasyonunda çembere alınmıştı. Çiya heval gücü çemberden çıkarmak için

tüm gücüyle yükleniyordu. Gücü büyük bir oranda çemberden çıkarılmıştı. Büyük çaba sarfediyordu. Düşman tam sonuç alamamanın verdiği moral bozukluğuyla paniğe kapılarak alanı rastgele tarıyordu. Nereden geldiğı belli olmayan serseri bir kurşun Çiya hevali bacağından yaralamıştı. Geri kalan arkadaşlar O'nu götürmek istedilerse de artık geçti. Ayrılık vaktinin geldiğini söylüyordu yanında bulunan arkadaşına: *"Eğer ben senin komutanınsam ve komutanın sözünü dinliyorsan beni bırakıp gidersin, ben gelirim."* Arkadaşın tüm ısrarlarına rağmen Çiya heval bunda diretir. Arkadaş oradan ayrılır. Çiya heval son mermisine kadar savaşır, düşman üzerine gidemez. Çiya hevalin şehit düşüp düşmediğine bakan bir asker de merakından gider. Düşmana epey kayıp verdirtir. Düşmanın tüm teslim ol çağrılarına karşı silahını kırarak, son el bombasını da kendisinde patlatarak insanlığın en büyük mertebesi olan şehitlik mertebesine ulaşır Çiya heval.

Kutsal Kürdistan topraklarının özgürleşmesi ve düşmanın sökülüp atılması için böyle komutanlara ihtiyaç duyulur. Bu anlamda Çiya hevalin şehadeti halkımız ve mücadeleimiz açısından büyük bir kayıp. Onların amaçlarına ulaşmak bizlerin en temel görevidir.

Onun şehadetiyle Amed'de büyük bir yas ilan edildi. Halkımız değerli bir komutanını vatanın bağrına vermişti. Vatanın ve halkın bağrından Çiya hevalimiz gibi daha nice yiğitler doğacaktır.

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, uğruna can verdiğiniz bu kutsal mücadeleyi zafere götüreceğimize söz veriyoruz.

**Mücadele arkadaşları adına
Harun Pasûr**

Adı, soyadı: Mehmet

TANRIKULU

Kod adı: Seyfettin Kızıl

Doğum yeri ve tarihi: Şeklat

köyü-Lice/ Amed, ...

Mücadeleye katılış tarihi: 1991

Şehadet tarihi ve yeri: 26 Mart

1994, Hösnağ vadisi-Adaklı/

Bingöl

Bir gül
Hem kan, hem kızıl
Hem sevda, hem öfke
Bir şahin
Hem ateş, hem güneş
Ve bir yoldaş
Hem can, hem vatan
Adı Hasan

(Hasan Azad ve Çavgun yoldaşlara)

YAŞAMAK

Uğruna ölümlere gidilen bir sevdadır yaşamak
Adına ister türküler yakılsın
İster günlük, güneşlik resimler çizilsin
Kanın kıızıllığı işler damarlarına
Ve, keskin bir barut kokusu vardır
soluk alışlarında

Gözlerde umut ve acı
Gözlerde özlem ve haykırış vardır.
Eller tetikte, yürek sevgidedir.
Öc her an
Hem de ölümüne
ölüme inat
Haykırmaktır
Savaşmak Yaşamaktır!
diye

14 Temmuz 1993
Ferhan Ormanları

SAVUR ÖFKENİ

Savur öfkeni ey ülkem!
Savur Ağustos sıcağındaki kan kızıl öfkeni
Bak, rüzgar getiriyor kokusunu özgürlüğün ve güneşin
Cûdî'nin zirvesinde yanan bir ateş gibi
Savur öfkeni
Topraktan fışkıran bir fidanın
Güneşe uzanışı gibi
Savur öfkeni ey ülkem!
Adı Hasan, adı Mazlum, adı Azad olsun
Gün daha doğmamışken uyansın çocuklar
Savur öfkeni karanlığın başladığı yere
Bir kor olup erit zincirlerini hücrenin
Amed duyuyor seni ey ülkem!
Savur
Adı Mazlum, adı Hayri, adı Kemal olsun
Savur öfkeni ey ülkem!
Haykır, öyle bir haykır ki, Mezopotamya'nın orta yerinden
Agât diye
Namlular kusacak öfkeni, ateşler yanacak
Savur öfkeni ey ülkem!
Adı Gabar, adı Cûdî, adı Serê Spî olsun
Kan pınarı ülkem
Ve bir de
Gül bahçesi
Çocuklar oynasın diye kırlarında
Yıldızlar sığıyor namlularda

Sıcak bir yaz gecesi
Gökyüzü bir yıldız tarlası
Ve ay gülümsüyor utangaçça
Birazdan kusacak namlular kinini
Ve birazdan
Yeşerecek bir gül
Kurumuş toprağın bağrından

Şiirleri Seyfettin yoldaş yazmıştır.

Mardin-Nusaybin doğumlu olan **Abdül-samet** heval, çevresine göre zengin sayılabilecek yurtsever bir ailenin en büyük çocuğudur. 1972 doğumlu olan Samet heval, İzmir’de liseyi okurken devrimci düşüncelerle tanışır ve yaz tatilinde gittiği Nusaybin’de arkadaşları aracılığıyla partiyi daha yakından tanıma fırsatı bulur. İzmir’de, Kürt olduğu için, karşı karşıya kaldığı aşağılayıcı tavırlar, O’nu oldukça etkiler. Bu yaklaşımlar, kimliğinin, kişiliğinin farkına varmasında önemli bir etken olur.

1990 yılında kayıt yaptığı Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü’ne devam ederken, okuldaki faaliyetine aktif olarak katılır. Kit- le eylemlilikleri, korsan gösteriler vb. faaliyetlerde ön planda yer alır. Bu eylemliliklerde kitleyi harekete geçirme, yönlendirme ve toparlama- da oldukça başarılı olur. Amed ser- hıldanında yürüyüş yapan kitleyi, birkaç arkadaşıyla birlikte toparla- yıp, Şehitlik semti üzerinden Mar- dinkapı mezarlığına getirmesi bunun en açık örneğidir.

Dürüst, olgun, mütevazı kişiliği, komuta gücü olabilme özelliği, güçlü ikna kabiliyeti ve bitmez enerjisiyle yoldaşlarına ve kitleye güven ve cesaret verir. Geleceği ve olası tehlikeleri görebilme özelliği ve anında müdahale gücü olabilme gibi özellikleriyle ön plana çıkar.

O’nun bu özelliklerini farkededen düşman, O’nun açıklarını bulup tutuklamaya çalışsa da, Samet hevalin tedbirli davranışları bunu engeller. O’nu tutuklayamayan düşman, “ka- ranlık güçler”in eliyle (bizce belli olan) Abdülsamet hevali katlederek halka gözdağı vermek, sindirmek ister. Ayrıca Abdülsamet heval, on- lar için büyük bir tehlike durumun- dadır.

Abdülsamet heval, 12 Ocak 1992’de Diyarbakır’ın Bağlar sem- tinde kontrgerilla tarafından vurula- rak şehit düşer. Üç kurşun yarası alan Abdülsamet heval şehit düşene kadar “Kahrolsun kontrgerilla!” “Bijî Kurdistan!” “Bijî PKK!” “Bijî Serok APO!” sloganlarını haykırır.

Ama Abdülsamet hevalin şehade- tinin yankısı büyük olur. Yirmi bini aşkın yurtseverin katıldığı cenaze tö- reniyle, sloganlar eşliğinde Nusay- bin’de toprağa verilir. Dicle Üniver- sitesi’nde üç günlük okul boykotu yaşanır. Yüzden fazla arkadaşı, anı- sına bağlılığın bir gereği olarak ge- rilla saflarına katılır.

Devrim sonrasında eğer sağ kalır- sa, amacının Qamişlo’ya (Suriye toprakları içerisinde, Nusaybin’in hemen karşısındaki Kürt şehri) yer- leşip, devrimi korumak olduğunu belirten Abdülsamet hevalin anısı bağımsız, birleşik, demokratik Kür- distan mücadelemizde önderdir.

Yurtseverler

Adı, soyadı: **Abdülsamet ÇETİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin/ Mardin, 1972**
Görevi: **Milis**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ocak 1992, Bağlar semti/ Diyarbakır**

Kendal heval, Bingöl'de emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir.

Genç yaşlarında ailenin ekonomisine yardımcı olmak için Türkiye metro-pollerinde çalışır. Ancak düşmanın özel savaş politikalarının ince bir tarzı olan Avrupa hayali, Kendal hevali de sarmıştır. 1987-88 yıllarında Kendal heval de Avrupa'ya gider. Ağır-lık-lı İsviçre ve Almanya'da kalır. Ancak aileden almış olduğu ulusal kimliğini sahiplenme Kendal hevalin bu sahada yoldaşlarla tanışmasını beraberinde getirir. Bu ilişki ile süreç içerisinde Kendal heval çalışmalara katılır. Kendal heval devrimin Avrupa'da değil, ülkede yapılacağı bilinciyle 1990'larda ülkeye dönüş kararı alır. Ancak belinden geçirdiği rahatsızlık O'nun savaşa gitmesi yönünde engeldir. Bu gerçeklik Kendal hevali bir süre bocalamaya götürür. Ama bir çözüm yolu bulur. Doğduğu ve büyüdüğü Bingöl'de kitle çalışmaları zayıftır. Kendisi de deşifre olmadığından dönüp orada kitle çalışması yürütmek ister ve bu dönüşü gerçekleştirir.

1992 yılında gerilla arkadaşlarıyla ilişkiye geçer ve çalışmaları da çok güçlü bir tarzda geliştirir. Arkadaşların ilişkilerinin zayıf olduğu köylerde Kendal heval bu ilişkileri güçlendiriyor ve gerillalara lojistik, istihbarat destek olanaklarını arttırıyordu. Bu çalışmaları 1993'ün Mart ayına kadar böyle geliştirdi. Artık Kendal hevalin emeğinin karşılığı olan daha kapsamlı sorumluluklara hazırlanması gerekiyordu. Daha önce de süren gerillaya katılım istemi rahatsızlığının büyük oranda iyileşmesinden dolayı kabul edildi. Haydar Karasungur Eğitim Okulu'nda gerek kavrama ve gerekse de kavradığını hayata geçirmede başarılıydı. Bu nedenle eğitimden sonra karargaha verildi. Pratiğe ve eyleme gitme istemini her toplantıda dile getiriyordu. Bu istemleri ve dayatmaları sonucunda karagah yönetimi Kendal hevali Şehit Harun Abbas Tabu-

ru'nun birinci bölüğüne vermişlerdi. Bir yavru kuşun uçmayı öğrendiği gün kadar sevinçliydi ve göz bebeklerinden de bu sevinç parıltıları okunuyordu.

15 Ağustos yaklaşıyordu artık, eylem tartışmaları manga ve ara sohbetlerde koyulaşıyordu. Dönderli-beşerli gruplar halinde planlar yapılıyordu. Tabii bu arada güçlü eylemleri gerçekleştirmek için keşif grupları da harekete geçirilmişti.

8 Ağustos 1993 günü tabur komutanı Hüseyin heval ve takım komutanı Koçer hevalin de katıldığı toplantıyla eylemi en ince ayrıntılarına kadar tartıştık ve planlama yapıldıktan sonra hazırlığımızı yaptık. Saat beş sıralarında kamptan ayrıldık. Aynı gece eylem yerine yetişmeyeceğimiz için gece konaklama yerini ve eylem dönüşü buluşma yerini belirledik. Gruptaki yoldaşlarla vedalaşarak yola koyulduk.

Yolu Kendal heval bildiği için bizim önümüzde yol gösterip ilerliyordu. Hava halen aydınlıktı. On metre mesafeyle sırtın kenarından yürüyorduk. M. ovası görüldü. İyice dürbünle keşfettik, hava kararınca da yolumuza devam ettik. Dört saat yolculuktan sonra K. köyüne yetiştik. Köye girmeden önce köyde düşman olup olmadığını anlamak için keşif yaptık. Anormal bir durum yoktu, ama biz yine de kural ve tedbir gereği tandığımız bir milisin evine gittik.

Alanda düşmanın hareketliliğinin olmadığını öğrenince arkadaşları da çağırdık. Dokuz kişilik grubu gören köylüler eyleme gideceğimizi hissetmişler ki yüzlerinden sevinç gülücükleri hiç azalmıyordu. Daha sonra gelen bir milis "bir panzer köye doğru geliyor" dedi. Nöbetçi yerinden bir süre gözledik. Köyden on kilometre uzaklıktaki karakolun çevresinde dolanıyordu.

İçeri geldiğimizde köylüler de fevralamıştı. Artık sohbeti noktalayarak yolumuza devam ettik. M. şehrinin yanındaki köye gelince bizi karşı-

Adı, soyadı: **Mehmet Emin BECERİKLİ**

Kod adı: **Kendal**

Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ağustos**

1993, Muş-Bingöl yolu

tarafa geçirecek milislerle buluştuk. Artık saat gece iki civarındaydı. Suyun sığ olduğu yerden el ele tutuşarak karşıya geçtik. Bu geçiş işlemi yarım saatimizi aldı. Kendal heval önceden geçmiş ve güzergahımız hakkında bilgi almıştı. Düşmanın hareketliliği alanda gözlenmemişti. Köyden ihtiyaçlarımızı aldıktan sonra yola koyulduk. Ama çok hızlı olmalıydık, günün ağarmasına iki-üç saatlik bir zaman vardı.

Gündüz tüm arkadaşlarla eylem yerini ve geri çekilme güzergahını, eylem esnasında diyaloglarımızı sağlayacak parolaları belirledik. Hava kararınca bir araya geldik, eylem en geç saat onikiye kadar sonuçlanmalıydı ki güvenli bir bölgeye ulaşalım. Saat dokuz civarında tüm arkadaşlar mevzilendik, ancak saat onbir buçuğa kadar bekledik düşman gelmedi. Artık geri çekilmeliydik, fakat hiç birimiz mevzilerimizden çıkmak istemiyorduk, ama talimatlarda duygusal yaklaşımlara yer yoktur. Grubumuz moralsız bir şekilde geri dönmek zorunda kaldı. Yola koyulduk ve 11 Ağustos'ta birlikte randevulaştığımız yerde buluştuk.

Düşman 15 Ağustos operasyonlarını başlatmıştı. Bunu boşa çıkarmak için beklemedikleri bir yerden düşmanı darbelememiz gerekiyordu. Bu da grup ile değil ikerişli tim eylemiyle daha sonuç alıcı olur belirlenmesi yapıldı. Tartışmalarda vergisini vermeyen ve düşman askerlerini operasyonlara götüren otobüs şirketlerine yönelik bir eylem fikri açığa çıktı. Bu fikir çerçevesinde öneriler gelişti. Eylem iki kişiyle yapılacaktı; alanı tanıyan ve yerel halkı düşmandan ayırabilen o yöreden katılan arkadaşların olması esastı. Kendal heval hem yerel halkı iyi tanıyor hem de araziye, ben ise buna benzer bir eyleme daha önce de katıldığım için bizler uygun görüldük. Diğer arkadaşlar mangalara dağıldı. Kendal heval, ben, Hüseyin, Koçer heval ve birkaç arkadaş daha planlama üzerinde derinleştik.

Önce bir milis bize otobüs bileti alacak, bizler de uygun bir yerde yoldan otobüse sivil elbiselerle binip eylemimizi gerçekleştirecek, içeride düşman kişiler esir alınacak, araç da yakılacaktı.

Kamptan ayrıldığımızda saat öğleden sonra üç civarıydı. Yolumuz ormanlık ve vadilerden geçtiği için gündüz de hareket edilebilirdi. Bu, Kendal hevalın ilk eylemi olacaktı, çok heyecanlıydı. Bu heyecanı konuşmalarına ve yürüyüşüne kadar yansiyordu. Koyu bir sohbetimiz gelişti. Bu sohbet esnasında Kendal hevalın geçmiş yaşamı hakkında biraz bilgim oldu. Bu sohbette öğrendiğim bir şey daha vardı: Kendal heval evliydi ve bir çocuğu da vardı.

Tabii bu arada bunu öğrenince bir espri de yaptım.

- Heval eylem yerine sizin köyün yanından gideceğiz. İstersen bir uğrayalım, hasret giderirsin.

Kendal heval bu espriye gülerek ama ciddi bir cevap verdi;

- Artık o sadece benim ailem değil, mücadelenin bir ailesi, artık bir ailem değil, milyonlarca ailem var. Zaten hergün onları görüyorum.

Akşam saat yedi-sekiz civarında köyün üstündeki tepeye yetiştik, köyü bir kolağan ettikten sonra sessiz bir şekilde köye girdik. Milislerin yanına uğrayınca bizi arkadaşların bulunduğu eve götürdüler. Daha sonra şehit düşen **Rojda ve Welat** heval de oradaydılar. Çektar heval bizi boş bir odaya çağırdı. Geliş sebebimizi sordu. Söylediğimizde, *"tamam teknik boyutları biz hallederiz. Zaten biz de o yönde gidiyoruz, birlikte gidelim"* dedik. Çektar heval, Kendal heval ile cephede bir süre birlikte faaliyet yürüttüğünden önceden tanıyordu.

Kısa bir sohbetten sonra yola koyulduk. Birkaç köye teknik sorunları çözmek için uğradıktan sonra sabah saat üç civarında meşhur Z. köyünün ormanlıklarına ulaştık. Nöbet sıralaması belirlendikten sonra diğer arkadaşlar dinlenmeye çekildi. Zaten bir

arkadaş bir köyde bizden ayrılmış, dört kişi kalmıştı. Sabah saat on civarında milisler geldi. En güvenilir ve deşifre olmamış milislerdi. Bunlara görevleri belirtildi ve ayrıldılar.

Biz de radyoyu dinlemeye başladık. Dengê Kurdistan a Serbixwe'nin öğlen yayını dinledik. Her yerde eylemler olmuş güçlü sonuçlar alınıyordu. 15 Ağustos'un sıcaklığı 13 Ağustos'tan hissediliyordu. Akşam olmak üzereydi, bizim biletlerimiz gelmiş, giysilerimiz de K. köyünde hazırlanmıştı. Hava kararınca K. köyüne gittik. Üzerimizi değiştirdikten sonra hazırlanan araçlarla belli bir yere kadar gittik. Araç oradan döndü. Köyden aldığımız istihbarata göre düşman her yerde hareketli, kapsamlı bir operasyon başlatma hazırlığındaydı. Geldiğimiz köy deşifreydi, oradan ayrılmamız gerekirdi. "Operasyon bu yönde, burada kalmamız köylülerin hayatını tehlikeye atabilir" deyince, ben de onayladım "heval ben sizi götürüyüm" deyince, "haydi yola çıkalım" dedik. Artık buradan sonrası Kendal hevalın tanıdığı alandı. Yol güzergahını şoföre tarif ettikten sonra silahlarımızı ve benzini de yanımıza alarak yola devam ettik.

Saat beş-altı arası köyden ayrıldık. Yol güzergahımızda ilerleyeli yaklaşık bir saat olmuştu.

Saat onbire geliyordu. Üstümüzü, başımızı silkeledikten sonra yola koyulduk. Onbir civarında otobüsün bizi alacağı yere geldik. Araba bekliyor gibi yol kenarında bekledik.

En son belirtilen araba saat onüç kadar gelmezse geri dönecektik. Çünkü çok beklememiz geçen devriye araçlarını şüphelendirebilirdi. Böyle bir durumla da hiç karşılaşmak gerek. Özellikle böyle bir süreçte böyle bir çatışma veya tutuklanma düşmanı sevindirir. Hem gündüz, hem de arazinin düz olduğundan bu riski göze alamazdık.

Araba geldi ve bizi yolda bekleyeceğimiz yere kadar getirdi. Bir süre bekledikten sonra otobüs geldi. Arka

kapıdan içeri girdik, ama bir de ne görelim planlamada hiç olmayan ve hiç düşünmediğimiz bir şey; otobüsün içi resmi kıyafetli ve silahlı özel ordu askerleriyle dolu, artık inmemiz imkansız ve şüphe uyandırır, yerimize oturduk. Kendal heval ile sessiz bir şekilde fısıldaşarak tartıştık.

Kendal hevalle tokalaşarak vedalaştık. Bu vedalaşma son vedalaşma olacaktı;

- Heval ne yapacağız? Planlamayı değiştirmemiz lazım.

- Heval yapılacak şey ortada. Yirmi kilometre ileride karakol var arama yapmaları muhtemel, çantada benzin var, kokusu otobüstekilere giderse onlar kontrol eder. Tek yol var, direnerek şehit düşmek belki kurtulabiliriz ama çok düşük bir ihtimal. Birazdan çantayı açacağım, zaten kurşunlar namluda. Sen silahı önüne saklayarak şoförün yanına git ve arabayı kenara çekmesini söyle, ben de bu arada onları oyalayamaya çalışırım. Ama şimdiden söyleyeyim şoförün arkasındakiler sana bir avantaj, benim de arkada olma bir avantaj. Yani arkadan kimse sıkamaz. Bir de sivilleri korumak gerek, sivillerin kayıp parti taafindan kabul edilemez.

- Haydi serkeftin heval.

- Haydi serkeftin heval.

Kendal heval bunu dedikten sonra şoförün yanına gitti. Ve “teslim olun” dedi. Askerlerin çoğu yeni askere gidecek olanlardı. Onlara “kandırırız” türünden yaklaştık. Tartıştık, belki onları öyle de teslim alabilirdik.

Bu tartışma iki-üç dakikayı almıştı. Bu arada araba durmuş siviller ön kapıdan inmeye başlamıştı bile. Ama bir de doğrulan namluların arkasındaki kişilerin yaşadığı tereddüt namlu seviyelerinin aşağı inmesine sebep oldu. Ancak subay ikna olmamıştı ki ilk kurşunu o sıktı. Kurşun kulağıma yakın bir mesafeden geçti, sıcaklığını hissetmiştim. İlk kurşundan sonra diğer namlular da çalıştı. Ama nişangahımın hedefinde subay vardı ve dört el ateşlediğimde subay kanlar içinde koltuğa serildi. Kurşunlar çok seri geliyordu.

Eğildim, ama hemen şu aklıma geldi koltuklardan zaten kurşunlar geçer ve ayağa kalktım. Eğilmeyi diğer askerler de düşünmüş olmalı ki sadece silahlar görülüyordu. Kurşun vızılıları ve çığlıklar duyuluyordu. Bir avantaj elde etmiştim. Ben onları görerek ateş ediyor, onlar ise görmeyen ateş ediyordu. O anda ayaklarımda bir sıcaklık hissettim. Evet yara-

lanmışım. Kurşunlarım da bitmek üzereydi. Çünkü ikinci jarjörü taktıktan sonra dört-beş kez ateş etmişim. Kendal hevale sordum

- Heval yaralı mısın?

- Hayır, dedi.

- Öyleyse sen git, ben yaralandım. Çıkمام çok zor seni savunurum dedim.

- Beraber geldik, beraber gideceğiz. Şehit düşersek de beraber şehit düşeceğiz, dedi. Kurşunların bitmek üzere olduğunu farkettim. Önüme düşen bir askerın silahı da yanında duruyordu. Uzanıp alacağım sırada kurşunlar vücuduma saplanıyordu.

Silah sesleri susunca yaralar sıcağı ve hissetmeye başladım. Biz de çatışmadan sonra ayrılmıştık Kendal hevalle. Eylemde Kendal heval şehit düşmüştü. Kimliği de üzerindeydi. Ancak düşman resmi rakamlara göre onaltı, hastahaneden aldığımız bilgiye göre yirmisekiz kaybının intikamını Kendal hevalın vücudunu tarayarak almak istemişti. Leş kargaları gibi cenazenin üzerine çullanmışlar.

Yurtseverler birleşmiş cenazeyi almak için karakola gitmeye hazırlanıyorlardı. Çünkü Kendal hevalin köyünün hepsi yurtsever değildi, defnetmek için problem çıkarabilirlerdi. Kendal hevalin cenazesini düşman alan yurtseverler defnetmek için gelen imama “Kendal heval şehittir, şehitler yıkanmaz zaten onlar kanlarla yıkanmıştır. Elbiseleriyle gömeceğiz, imkan olursa defneceğiz” karşılığını vermişlerdi.

Güneşli yağmur misali sevinci ve üzüntüyü bir arada yaşıyorduk.

Ama andolsun ki Kendal heval özgürlük türkülerin dilden dile, silahını elden ele dolaşacak, amaçladığı kutsal yaşama ulaşmak için yürüdüğü yolda yürümekte bir an bile tereddüte düşmeyeceğiz.

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

**Mücadele arkadaşları adına
Ciwan**

**Sağdan 2. şehit Ciger Derikli,
1996'da Zap'ta şehit**

Sıddık heval, 1975 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu Diyarbakır'da bitirir, babasının tayini nedeniyle Kayseri'de ortaokula başlar. Ortaokulu burada bitirir, babasının tayininin tekrar Diyarbakır'a çıkmasından dolayı, liseye Diyarbakır'da başlar ve sonuçlandırır. Okulu okuduğu yıllarda, aile geçimine katkıda bulunmak suretiyle, kundura boyacılığı yapar. Böylece okul masraflarını aileye yük etmez. Ekonomik nedenlerden tahsiline devam edemez.

Sıddık heval ve iki kardeşi yoksulluklar içinde büyürler. Zeki, girişken ve cesur bir kişiliğe sahip olan Sıddık heval, aile içerisinde ve çevresinde büyük saygınlık uyandırmıştır. Özellikle haksızlığa karşı vermiş olduğu savaşı bu saygınlığı daha da artırmıştır.

1992 yılında, Trabzon'da üniversiteyi bitiren ağabeyi, en gerçekçi yaşamın, ülkeye sahip çıkmak ve bunun içinde Kürdistan dağlarına çıkmak olduğu kararına varır. Bu temelde savaşa aktif olarak katılır. Bu süreçte Sıddık heval de Özgür Gündem gazetesinde çalışmalarda bulunur. Böylelikle ülkeye ve halka karşı gö-

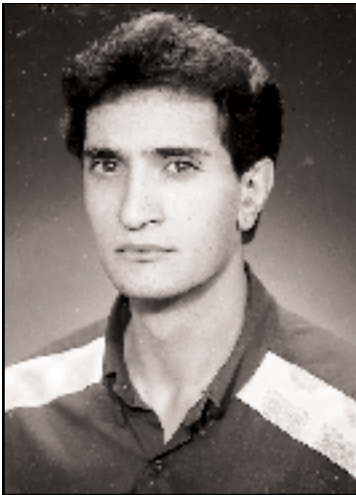
revini azda olsa yerine getirmeye çalışır.

Sıddık heval, bu çalışmasını ta ki ülkesine borcunu ödemek için yiğit ve kahramanca şehit olan yoldaşlarına kavuşana kadar sürdürür. Evet Sıddık heval kendisinden küçük kardeşiyle 21 Mart akşamı "Newroz'u nasıl kutlarız" heyecanı ile sabahın erken saatlerinde hazırlığını sabırsızca yaparken; bunun korkusuyla yaşayan düşman kuvvetleri, hazmedemeyerek gece saatlerinde eve baskın gerçekleştirebilirler. Sıddık heval, tüm barbar işkencelere boyun eğmeyerek direniş gösterince, barbar düşman güçleri çaresizliklerini Sıddık hevali katlederek gösterirler. Kardeşini ise cezaevine gönderirler. Sıddık heval kahraman şehitler kervanına katılırken, Newroz'u canıyla kutlamanın onurunu yaşıyordu ve ölümsüzleşiyordu.

Sıddık heval tüm Newroz şehitleri gibi yolumuzu aydınlatan meşale oldu. Kutsal Newrozlarımızı size yakışır tarzda kutlamaya söz veriyoruz.

Sıddık hevalin anısı mücadelemizde yaşayacak ve manevi komutanlığı sonsuza dek sürecektir!

*Mücadele arkadaşları adına
amcasının oğlu*

Adı, soyadı: **M. Sıddık ABA**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mart**

1994, Amed

**1995'te ele
geçirilen
Sipiyan taburu**

Şilan heval ülkemizin cen-net şehirlerinden Mardin'in Savur ilçesinin Durusu (Könüfür) köyünde, yedi çocuklu bir ailenin en küçük çocuğu olarak 1977'de dünyaya gelir. Sömürgecilerin halkımız üzerinde uyguladığı sömürden dolayı ekonomik zorluklar çeken binlerce Kürdistanlı aile gibi, Şilan hevalin ailesi de ülkeyi terk ederek sömürgeci metropollere göç etmek zorunda kalır.

Daha iki yaşında ülkesini terk etmek zorunda kalan Şilan heval, ekonomik zorluklar içerisinde büyür. İlkokul çağına gelen Şilan heval, İzmir'in Yamanlar semtinde okula başlar. İlkokul süreci boyunca canlılığı, çalışkanlığı ve zekiliğiyle dikkatleri üzerine çeker. İlkokulu başarıyla bitiren Şilan heval, ekonomik zorluklardan dolayı okuyamaz. Ailenin geçimine katkıda bulunmak için meyve bahçelerinde ablalarıyla birlikte çalışmaya başlar. Ablalarının hiç tanımadıkları insanlarla evlendirilmeleri, Şilan hevalde geri feodal ilişkilere karşı bir tepki doğurur. Bu süreçten sonra Şilan heval, aileyi ve feodal ilişkileri sorgulamaya başlar. Ve bir arayış içine girer. 1990 sonrası ülkede gelişen serhildanlar ve düşmanın barbarca uygulamalarından dolayı yoğunlaşan göçler, metropollerin kenar mahallelerini adeta bir küçük Kürdistan durumuna getirir. İzmir'in Kadifekale ve Yamanlar semtlerinde yaşayan Kürdistanlılar da gelişen bu yurtseverlik dalgasından etkilenirler. Özellikle Newroz kutlamaları, buralarda büyük bir coşku içerisinde geçer. Yalnızca bir göçenleri değil, onlarca yıl önce göç eden Kürdistanlıları da derinden etkiler ve özgürlük mücadelesiyle tanışmalarını sağlar. Şilan heval de gelişen bu yurtseverlik dalgasından etkilenir ve kendi ulusal kimliğiyle bütünleşmenin coşkusuyla partiye ilişkiye geçer. Daha yeni yeni partiye tanıştı-

ğı süreç olan 1992 Newroz'unda Rahşan DEMİREL yoldaşın Newroz ateşini kendi bedeninde harlandırması, Şilan hevali de derinden etkiler. Kürt kadınının Rahşan DEMİREL'ler, Zekiye ALKAN'lar şahsında gerçekleş-tirdiği tarihi başkaldırısına cevap vermenin gerekliliğine inanan Şilan heval, teyzesinin kızıyla birlikte gerillaya katılmaya karar verir.

1992 yılının Kurban Bayramı'nda gerillaya katılan Şilan heval, gerilla saflarında tüm gücüyle faaliyetlere yüklenmeye çalışır. Henüz 15 yaşında olan Şilan heval, fiziki rahatsızlığından dolayı cephe faaliyetleri içerisinde alınır. Cephe faaliyetlerinde genç yaşına rağmen, halkın tüm sorunlarının üstesinden gelen kişiliğiyle halkı derinden etkiler ve saygılarını kazanır. Halkı etkileme gücü yüksek olan Şilan heval, şehir faaliyetlerinde yer alması için Amed şehir merkezine gönderilir. Sıcak savaşım alanından kopmak istemese de, parti talimatlarını her şart ve koşul altında uyulması gerektiği bilinciyle görevi kabul eder. Amed şehir merkezinde beş aylık bir faaliyet süreciyle mücademizin gelişimine denk bir pratiğin sahibi olur. Amed kırsalında darbe üzerine darbe yiyen düşman, şehir merkezinde de Şilan hevalerin darbelerini yemekten kendisini kurtaramaz. Şehir merkezinde düşmana yeni bir darbe vurmak üzere görevlendirilen Şilan heval, bir yoldaşıyla birlikte gerçekleştirdikleri bir eylem sonrasında geri çekilirken düşmanın takibinden kurtulamazlar. Ve arkadan vurularak katledilirler.

Şehitler kervanımızın yeni bir halkası olan Şilan hevalin şahsında, tüm Kürdistan devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anarken, onların mücadelelerini zaferle taçlandıracağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hatice YILDIRIM**

Kod adı: **Şilan**

Doğum yeri ve tarihi: **Durusu (Könüfür) köyü-Savur / Mardin, 1977**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Amed şehir merkezi**

İşte her gün Mezopotamya topraklarında bir karanfil gibi yeşeren ve Güneş Ülkesi'ne hayat pınarı olan, bu toprağın bağrında filizlenen kahramanlardır. Onlardır; kanlarıyla suladıkları cennet vatani yeniden yaratan. Onlardır; insanlığa merhaba diyecek güneşin doğuşuna yol gösteren. O güneş ki, her zamankinden daha kızgın, daha parlak ve daha bereketli ışık saçar. O güneş, Kürdistan'da şehitlerin kanıyla kızılışıyor. Bundandır ki, Kürdistan halkı Mezopotamya topraklarında insanlığa selama duruyor.

Kürdistan bir şehitler diyarıdır. Şehitler ise yeni yaşamın filizlenen tohumlarıdır.

Kürdistan topraklarında her biri bir insanlık abidesi olan kahraman halk evlatları olan şehitler, her karış toprağa oluk oluk kanlarını akıtarak, yeni özgür yaşamın yaratıcıları olmuşlardır. Aynı zamanda Kürdistan gerçekliğinde görmeyen gözlere ışık, duymayan kulaklara ses ve karartılmış ruhlara büyük bir azim kaynağı olmuşlardır. Bu anlamda şehitler, Kürdistan'da her şeydir. Özgür yaşamın tek kaynağıdır. İşte bu kaynağı kanlarıyla besleyen binlerce şehidimizden biri de **Azad** hevaldir.

Azad heval feodal değer yargılarının hakim olduğu, halk ve ulus gerçekliğinden uzak, aile-aşiret kavgalarının yaşandığı ve sömürgeciliğin Kürdistan halkının başına musallat ettiği Alevi-Sünni çelişkinin yoğun yaşandığı Varto'nun Qerqerut (Sazlıca) köyünde 1976 yılında dünyaya gözlerini açar. Zengin bir ailenin çocuğu olarak böyle bir ortamda doğup büyüyen Azad heval, ilk ve orta öğrenim yıllarına kadar varlıklı bir yaşam içinde gelişir. Ailesi, ulusal gerçeklikten alabildiğine yabancı ve kopuk olduğundan, Azad hevalin de gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenmemesi için her türlü çabayı sarfederler. Tek amaçları, Azad hevali kemalist okullarda okutup dev-

let kapısında bir memur yapmaktır. Fakat Azad heval, lise öğrenim yıllarında ulusal kurtuluş mücadelesi düşünceleriyle tanıştıktan sonra, ailesinin tüm olumsuz yaklaşımlarına karşı tavır geliştirmeye başlar. Ailesinin zengin oluşu ise hiçbir zaman Azad hevalin ilgisini çekmez.

Azad heval okuldaki yurtsever gençlikle ilişki kurduktan sonra artık bütün ilgisi ve coşkusu devrimci faaliyetlere yönelir. Çok genç, oldukça atak, özverili ve çalışma arkadaşlarıyla uyumlu olan Azad heval, aynı zamanda alabildiğine kararlı ve gözüpek. Kısa bir süre içinde faaliyetlerde, cesaretli ve fedakar oluşu, O'nu arkadaşlar arasında ilgi odağı haline getirir. Ancak ailesi, Azad hevalin ulusal kurtuluş düşüncesine olan ilgisini farkettilikten sonra baskılarını daha da artırarak, adeta Azad hevali hapsedmeye çalışırlar. Azad heval ise, ailesinin bu tavırlarına karşı koyar. Ve lise öğrenimini bitirdikten sonra ailesinin O'nu etkisiz kılma yaklaşımlarına tahammül etmeyerek metropollere gider. Ancak metropol yaşamı da hiçbir zaman Azad hevale çekici gelmez. Metporolde gördüğü ulusal yabancılaşma, metropollerin tüketiciliği O'na bir işkence gibi gelir. Kürt insanının metropollerde nasıl çürütüldüğü, yozluğun bataklığına nasıl çekildiğini gören Azad heval, bütün bunları daha fazla hazmedemeyerek altı-yedi ay metropollerde kaldıktan sonra tekrar köye geri döner.

Köye geldikten sonra artık tek özlemi ve hayali, gerilla ile ilişkiye geçip gerillaya katılmaktı. O'nun düşlerini süsleyen tek şey; "şal û şapık"lı, "rext û sileh"li gerillaydı.

Azad heval için gerilla olmak demek, dağların doruklarında özgürlüğü doya doya yaşamak demektir. Her türlü bireysel çıkarlara karşı, gerilla ordusunun bir neferi olmaktı. Düşmanın yüzyıllardır yürüttüğü zulme karşı, kin ve barut küpü olmaktı. İşte bunlardan dolayı Azad heval ge-

Adı, soyadı: **Hasan BİNGÖL**

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi: **Qerqerut (Sazlıca) köyü-Varto / Muş, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1993, Bingöl**

rilla ile ilişkiye geçmek için sürekli bir arayış içerisinde olur. Köyde tanıdığı milislere sık sık dayatmalarda bulunarak gerillalar köye geldiklerinde, kendisinin gerillayla ilişkiye geçirilmesini ister. Gerillalar Azad hevalin bu talebinden haberdardır. Ancak milisler “yaşının küçük olduğu için şimdilik beklemesini” söylerler. Milisler bunu Azad hevale söylediğinde, Azad heval de gerillaya olan sevdası ve bağlılık heyecanımla milislere “*Bu dağlar kimsenin malı değil, gerillaya katılmak her Kürt genci gibi benim de hakkımdır. Ben de halkımın kutsal davasında onurlu yerimi almak istiyorum*” diyerek gerillaya katılmadaki kararlılığını gösterir.

Bu ısrarıyla daha sonra bir grup genci de örgütleyerek, evden aldığı bol miktarda para ve iki silahla, örgütlediği gruba öncülük ederek, kendi inisiyatifıyla Bingöl dağlarına gidip gerillaya katılır. Azad heval daha önceleri dağlarda ve gerilla noktasını bildiğinden, katılımda fazla zorluk çekmez. Artık muradına ermişti. Düşlerinde ve hayallerinde yaşadığı gerillaya kavuşmuştu. Bundan sonra Azad heval de Kürdistan dağlarında, umudun gerillası olacaktı. Katıldığı gerilla grubunun komutanı her ne kadar “senin yaşın küçük, seni geri gönderelim, daha sonra katılırsın” dediyse de, Azad heval bu durum karşısında; “*Ölsem de geri dönmem. Hem benim yaşım küçük de değil. Sizin göreviniz beni iyi bir gerilla yapmaktır, geri göndermek değil*” diyerek ısrarlı tavrını sürdürüp komutanı ikna eder.

Heval Azad bundan böyle dağların özgür bir şahini olur. Cesaretli, fedakar ve azimli oluşu, O’nu günden güne geliştirir ve bilincini perçinler. Azad heval kişilikteki düşman anlayışlarına karşı büyük bir savaş vererek iyi bir halk gerillası olur. Cesaretli, atılgan, fedakar, mütevazı, yoldaşlarına oldukça bağlı bir pratik sergiler. Azad hevalin, düşmana kar-

şı kini ve öfkesi büyüktür. Coşkulu ve moralli oluşuyla her zaman eylemlerde yer almak ister. İşte Azad hevalin bir yıllık gerilla pratiğine damgasını vuran bu özelliklerdir.

Azad hevalin içinde bulunduğu grup, tarihi 15 Ağustos Atılımı’nın 9. yıldönümünün eylem hazırlığı içindedir. Azad hevalin, böylesi tarihi bir eyleme katılacağı coşkusundan içi içine sığmaz. Yol kesme eyleminde düşmana vurulacak olan darbeyi ve halka yapılacak propandadayı sürekli düşünür. 15 Ağustos Atılımı’nın ruhuna denk yapılan yol kesme eyleminden sonra grup geri çekilir. Geri çekilme esnasında düşmanla girilen çatışmada düşmanın yoğun bombardımanında çembere giren grup, düşmana karşı kahramanca direnir. Azad ile bir yoldaşı düşman çemberinden grubun kurtulması için görkemli bir direniş sergilerler. Ve varolma nedeni olan yoldaşları için kendi canlarını ve ruhlarını feda ederek, çemberden kurtulmalarını sağlarlar. Yoldaşlara ve partiye bağlılığı en zor koşullarda gösterirler. PKK yoldaşlığının ruhu da burada ifadesini bulur. Azad heval ile yanibaşında şehit düşen yoldaşı grubun kurtulması için, şehit düşeceklerini bildikleri halde, en fedakar bir tavırla düşmanın binlerce kişilik çemberine karşı eşsiz bir kahramanlık örneği sergileyerek, grubun çemberden kurtulmasını sağlar ve kendileri de ölümsüzler kervanına katılırlar.

Evet Azad heval, Ağustoslarda yüce şehit komutan Agit yoldaşlarla dirdik, sizlerin şehadetiyle de kurtuluşu yürüyoruz. Siz Ağustos şehitleri, 15 Ağustos Atılımı’nın ruhuyla bütünleştiniz. Şehadetlerinizin üçüncü yıldönümünde, başta büyük komutan Agit yoldaşın şahsında siz Ağustos ayı şehitleri ve tüm Kürdistan devrim şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyor, siz devrim şehitlerine olan bağlılığımızı bir kez daha haykırıyoruz.

Tüm devrim şehitleri, yolumuzu aydınlatan bir meşaledir!

çıktık şafakla birlikte yola
yüreğimizde bir ülke
bilincimizde özgürlük
yakaladık tarihin yakasından
sıcak bir Ağustos günü
varız
Var olacağız” diye haykırarak
toprağımızda sonsuz
işte bin yıllık unutulmuşluğun
acının, havarın, ölümün
bayram sevincine dönüştüğü
işte
Ağustos sıcaklığının
gökleri sardığı gün
fakat dinmedi daha acımız
o mutlak özgürlük için
omuz vermeye
bir çağrıdır bayramımız

Güneşin ülkesi, medeniyetin kaynağı olan Kürdistan; sürekli kahramanlıklar ve büyük savaşların gerçekleşmesine tanıklık etmiştir. Günümüzde de ateşin ve güneşin çocuklarını bağrına basarak, direniş geleneğini bu biçimiyle sürdürerek tutuşturduğu kavgaıyla Kürdistan ülkesini daha bir yüceliğe ulaştırmaktadır. Böylece haksıza, zalime, sömürgeciliğe kinini kusmuştur tarihin hesap sorucuları. İhanetle direniş bu temeller üzerinde her dönem boy göstermiş ve başkaldırlar yaşama ruh vermiştir. Öyle ya, dökülen kanlar kızılaştırır Kürdistan'ı ve güzelim Kürdistan yabancı değil bunlara. Kürdistan'ın dağı, taşı, nehirleri bunun cansız tanığıdır. Bunları dilendirmek insana ruh, coşku ve moral verir. Bin yıllardan beri sürüp gelen tarih bu gerçeklerin adıdır.

Ulusal kuruluş mücadelesinde kızıl çiçeklerin filizlenişi, bağımsızlık tohumlarının yeşermesi olmuştur. Bu temelde toprağa düşen her damla kan, Kürdistan'da özgürlük bayrağının daha bir dalgalanışı olmuştur.

Sidar hevalin doğup büyüdüğü çevre daha çok feodal yapının hakim olduğu, dolayısıyla çatışmaların (aşiret-aile) yoğun yaşandığı bir ortamdır. Ancak Sidar hevalin kişiliğinde babadan oğula geçen bu suni çatışmalara yer yoktur. Sidar hevalin tutkuları, özlemleri yıllar sonra kendisini katik eden ulusal kurtuluş mücadelesinde somutlaşmaktadır. İşte böylesi bir hayalle büyüyen Sidar heval, yaşamında avantaj sağlayan olumlu bir gidişatı sağlamıştır.

O, gençliğine ayak bastığında, yıllar sonra tanışacağı mücadele henüz gelişmektedir. Ulusal inkarın merkezi olan okullarda okumaya bir türlü ısınmaz. Ortaokula giderken hep arzuladığı ve özlediği köy ve dağlardan bir türlü kopmayıp, bu şekilde her fırsatta köy ve coğrafyayı gezerken özlem ve tutkularına kavuşmanın sevincini yaşar.

O, liseye gittiği dönemlerde aynı zamanda yaşamına damgasını vuran gerillayla da tanışma fırsatını yakalamıştı. Ailesinin yöre halkı gibi yurtsever bir özelliğe sahip olması, gerillanın alana girmesi sempati duymasına, kendisine de erkenden gerillayla tanışma imkanını sağlamasına. İşte bütün bunlar Sidar heval için bulunmaz bir nimettir. Çevrede artan, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve gerillaların varlığı halkın gündemi haline gelir. Artık tarih 1991'dir. Ve Varto coğrafyası gerillayla tanışmanın sıcaklığını yaşar, bu sıcaklık Sidar hevali de çoktan sarmalamıştır. Ve her geçen gün mücadeleye sempatisi, kararlılığı artar ve bu sempati O'nu pratikte aktifleşmesini de beraberinde getirir.

1992'lere geldiğinde birçok genç gibi mücadeleye ve serhildanlara Sidar heval de katılmıştır. Bu katılım her geçen gün daha çok kararlılığını, inancını pekiştiriyor ve gerillaya katılma istemini geliştiriyordu. Ancak yaşının küçük olmasından dolayı bu önerisi arkadaşlar tarafından uygun görülmeyle bir süre daha beklemesi gerektiği söylenir.

O ise, kararlıdır, ısrarlıdır. Çünkü acelesi vardır O'nun. Ülkeye, gerillaya duyduğu bağlılığı; yüce ve kopmaz bir bağlıdır. Nitekim günler günleri, aylar ayları kovalayıp anın hızlı geçmesini sağladığı gibi Sidar hevalin de beklediği an gelmişti. Artık ulusal kurtuluş mücadelesine katılmasını engelleyecek hiçbir şey yoktur.

1992 Ekim'inde köye gelen gerilla arkadaşlara daha önce verdiği sözü yineleyerek saflara katılır. O artık bir gerilladır. Bundan sonra Sidar heval için yepyeni bir dönem başlar. Katılışından hemen sonra bir grup yoldaşla birlikte Varto'dan Karlova alanına geçerler. Buranın coğrafik ve iklim koşulları elverişsiz olduğundan dolayı, gerilla dağ zirvelerinde konumlanıyordu. Bölgede kışın gelişi, gerillanın faaliyetlerini kısmen etkilese de,

Adı, soyadı: **Fuat MEŞE**

Kod adı: **Sidar**

Doğum yeri ve tarihi: **Sazlıca (Qerqerut) köyü-Varto, 1976**

Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mayıs 1993, Kızılağaç-Karlova**

bu onların kendilerini hazırlamada bir diğer yönden avantaj sunmaktadır.

İlkbaharın gelişiyle birlikte düşmana karşı beslediği kin yılların intikamını alacağı süreci sabırsızlıkla bekler ve bununla yatıp kalkmaktadır. Hayalleri, özlemleri, tutkuları, kin ve öfkesi artık bir noktada toplanmıştır. Gerillada, yoldaşlarından ve kavradığı silahtan, aldığı şevk ve güç, kendisini daha heybetli hale getirmiştir. Sorumluluğunun bilincinde olan Sidar heval tüm gücünü kış sürecinde kendisini güçlendirmeye, bilinçlendirmeye veriyordu. O da umuda duyduğu derin bağlılığıyla bütün zamanını, kendisini güçlendirmek için çaba harcar. Belli bir süre kamp yaşamını sürdüren gerilla grubu tüm güçleriyle hazırlandıkları sürecin gelmesiyle birlikte faaliyet yürütmek üzere alana yönelmişlerdir. Karlıova gibi bir alanın gerillaya oldukça müsait olması, sömürgeci güçlerin bu alana ağırlığını vermesi, savaşın şiddetli geçmesini de beraberinde getiriyordu. Bu açıdan gerilla güçlerinin düşmana korku salma alanı olma özelliğine de sahipti. Şiddetlenen savaşın sonucunda aldığı darbelerle çılgına dönen faşist ordu birliklerinin her zamanki gibi tüm

güçleriyle tekniğe yönelip hava bombardımanı başlatmışlardı. Her çatışma sonucunda işlevsiz kalan güçlerini, hava saldırılarıyla örtbas etmeye çalışarak karadan kaybettiğini havadan kazanmaya giriyordu.

Belirttiğimiz gibi alanın gerilla açısından işlek olması, gerilla güçlerinin faaliyetlerine ağırlık vermesini de sağlamıştır. Sidar heval de böylesi bir coğrafyada halkla bütünleşmenin sevinci ve gururuyla, sıcak savaş sahasında faaliyetlerde başarılı sonuçlar kazanıyordu. Genç olmasının verdiği dinamiklikle faaliyetlerin üzerinde yoğunlaşan ve çaba sarfeden bir gerilla olma özelliğine ulaşmanın sonsuz çabası içindeydi. Çünkü gerilla olmak (hele bir de düşmanın yöneldiği böylesi bir alanda), daha bir heybetli olmayı gerektiriyordu.

Tarih 27 Mayıs 1993, Sidar hevalin bulunduğu grup faaliyet yürüttükleri alanda bir ihbar sonucu başlayan operasyon, binlerce askerin katılımıyla karadan ve havadan destekle başlamıştı. İşte böylesi bir zamanda ölümle yaşamın kıyasıya çatıştığı bir zemin üzerinde özgürleşme anı gelip kapıya dayanmıştı. Saatlerce süren çatışma düşman aldığı yenilgiyi hazmetmemenin vahşiliği ve barbarlı-

ğıyla gerillalara karşı her türlü tekniği kullanmanın yanısıra en son çareyi napalm bombasını kullanmada görmüştü. Napalm ve şarapnel parçalarından saçılan zehirin etkisiyle Sidar heval yedi yoldaşıyla birlikte şehadete ulaşır.

Onlar ölümden yaşamı yarattılar. Kürdistan'ın bin yılların susamışlığını kanlarıyla dindirdiler. Onlar şehadetin yüceliğiyle parti bayrağını ve direniş geleneğini onurluca yükselttiler. Ve ölümsüzleştiler, gencecik canlarını toprak anayla bütünleştirmek üzere şehadet tacını giydiler.

Özgürlük ağacının yeşermesi; toprağa verilen su ile değil, nice kahramanların kanlarıyla. İşte ne ilk, ve ne de son olan bu şehadet Kürdistan dağlarında direniş bayrağını dalgalandırarak uğruna savaştıkları mücadeleye kucaklaştılar.

Anıları yolumuzu aydınlatan birer meşale olacaktır! Söz veriyoruz ki; sonsuza dek anılarınızı yaşatacağız!

Şehitlerimizin dalgalandırdıkları direniş bayrağını göklerde dalgalandırmak boynumuzun borcu olacaktır.

*Mücadele arkadaşları adına
Sever*

Celişki ve çatışmaların en yoğun yaşandığı bir ortamda büyüdü. Ama O, bıkmadan, yılmadan, ulusal öze dönüşün kararlı, cesur, özverili ve savaşkan bir militanı oldu.

Heval **Agır**, orta halli bir ailenin çocuğu olarak, Amed'in Çınar ilçesinde dünyaya gelir. Bir yaşındayken babası bir evlilik daha yapar. Heval Ağır bu tarihten itibaren, geri feodal ölçülerin ve çarpıtılan ilişki tarzının verdiği acımasız yaşam gerçekliğiyle karşılaşır. Feodal ve geri yaşam ölçülerini yaşayan baba tarafından, heval Ağır yaşlı annesi ve üç kardeşiyle birlikte yokluk, yoksulluk ve sefaletin içine itilir. Bu yaşamın bir sonucu olarak daha ufak yaştan itibaren çalışmak zorunda kalır. Onun küçük yaşlardan itibaren çalışması ve çektiği yaşamın ağır koşulları yüzünden daha sonraki süreçlerde fiziki anlamda bünyesi güçsüzeleşir. Heval Ağır, 1978 yıllarında düşmanın Kürdistan'ı rahat sömürmek için toplumu sürüleştirmeye çalıştığı bir süreçte ilkokula kaydını yapar. Düşman bu tarihlerde, özünden boşaltılmış, boyuneğmeci, silik, edilgen ve kişiliği yaratmanın dayatması içerisinde. Okullar bunun en önemli araçlarıdır. Ancak heval Ağır düşmana "ben senin yaratmak istediğin kişilikten birisi olmayacağım" dercesine daha o dönemlerde atak, dinamik, sorgulayıcı, yırtıcı özelliklere sahip olduğunu yansıtır.

1978 yıllarında Kürdistan'da genel devrimciliğin ve devrimci çıkışların geliştiği bir süreçtir. Genel devrimcilik rüzgarından ailesi de nasibini alır. O dönemde ilçede ağırlıklı olarak DDKD olduğu için, ağabeyi de bu reformist örgü-

tün içinde yer alır. Daha bu süreçte ağabeyinin ve arkadaşlarının yaptığı tartışmaları can kulağıyla dinler, bunları okulda arkadaşlarına anlatır. Bu süreçten itibaren giderek bir ulusal bilinç, ulusal değerlerle birleşmenin değerlerle gelişir.

1980 askeri faşist cuntanın darbesinden sonra küçük burjuva reformist Kürt grupları, sosyalşoven Türk gruplarından birçok kişi ve grup, kapağı Avrupa'ya atarak mültecileşir. Bu gruplardan arta kalanlar ise ya tutuklanırlar, ya da kabuklarına çekilerek sahte yaşam peşinde koşarlar. Heval Ağır'ın ağabeyi ve arkadaşları da bu kesimler içerisinde nasibini alarak bireysel yaşama tutsak düşerler.

Devrimciliğin 1980'lere kadar moda olduğu ve herkesin modaya uymaya çalıştığı bu coğrafyada, darbeden sonra herkes vebadan kaçır gibi devrimcilikten kaçmaya başlar. Tabii devrime özden gönül verenlerin dışında. O bazıları daha sonra çok onurlu ve kararlı bir mücadeleye, dirilişin kahramanları, kurtuluşun garantörleri olarak kendilerini kanıtlarlar.

Faşist cuntanın yarattığı etkinin sonucu ve bu etkinin heval Ağır'ın çevresinde yansımalarının bir sonucu olarak kendisinin üzerinde de etkiler oluşur. Kendisi şaşkın bir halde bu süreci kavramaya çalışır. Ama olanlara bir türlü anlam veremez. Nasıl olur da devrimcilik iddialarında bu kadar keskin görünenler çok kısa sürede teslim olabilirler? Ancak daha sonraki süreçlerde çok iyi anlayacaktı.

12 Eylül'ün yarattığı kendinden yabancılaşmış kişilik şekillenmesinde kısmen de olsa heval

Adı, soyadı: **Aydın BASUT**
Kod adı: **Agır**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar/Amed, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart-Nisan 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Haziran 1993, Sadiyê-Bismil/ Amed**

Agır da nasibini alır. Bu daha çok kendinden ve kimliğinden yabancılaşma biçiminde kendisini gösterir. 15 Ağustos 1984 silahlı atılımının yapıldığı dönemde heval Agır gençliğinin ondördünde arayış ve sorunları kavrama sürecindedir. Heval Agır bu süreçte herhangi bir siyasi bilinci olmamasına karşın, atılımı duyar ve atılım hakkında bilgi edinmeye çalışır. Bazı akrabalarına sorar. Ancak onlar da eski reformist oldukları için “bu provokasyondur, halkı katliama götürürler” vb. safsatalarla yoldaşın kafasını karıştırırlar. Heval Agır bu süreçte gerek düşmanın, gerekse reformistlerin etkisi altındadır. Ancak bir yandan da reformistlerin söyledikleri ile yaptıkları arasında derin uçurumlar görür ve bunun çelişmesini yaşar.

Heval Agır 1988-89 yıllarında üniversiteye hazırlık için Amed’de okumaya başlar. Yeni çevre, yeni arkadaşlıklar edinir. Bu süreçte yurtsever öğrencilerle tanışır. İlişkiler ısındıkça, siyasi tartışmalar da derinleşir. Heval Agır bu tartışmalarda daha önce içinde şekillendiği çevrenin özelliklerini ve düşüncelerini savunmayı esas alır. Ancak karşısındaki ulusal kurtuluş mücadelesi sempatizanları da düşüncelerini somut zemin üzerinde ortaya koyarak heval Agır’ın etki altındaki düşüncülerinin çürümüşlüğüne ortaya koyarlar. O, bunun bir sonucu olarak, giderek kendisiyle daha büyük bir muhakemeyi yaşayarak, eski düşüncelerin kofluğunu, derin sorgulamaya başlar. Heval Agır gerçekleri öğrendikçe, düşmana ve onun çanak yalayıcılarına kini artar. Daha sonra heval Agır düşüncelerini şu sözlerle di-

le getirir: “Bu reformistler kafamı o kadar çok bulandırmışlar ki, ben bir PKK’liyi düşmandan daha çok düşman görüyordum. Oysa şimdi çok iyi anlıyorum ki, gerçek düşman, devrimcilik maskesini takmış, düşmana hizmet eden, yağcılığını yapan bu kaypak reformistlerdir” der.

Heval Agır 1990’dan itibaren yurtseverlik temelinde üzerine düşen görevleri layıkıyla yapar. Partinin her görevine hazır olduğunu her seferinde yeniler. Gerillaya katılma talebini partiye aktarır. Ancak bünyesinin zayıflığından olsa gerek, parti bu talebini erteler. Heval Agır’ın ikna etme, etkileme gibi yetenekleri güçlüdür. Bu yeteneklerini partinin amaç ve hedefleri doğrultusunda büyük bir çaba ve azimle sarfeder. Gittiği her yerde mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu savunur ve bunu kitlelere taşır. Birgün yine arkadaşlarıyla böyle bir tartışmanın içindeyken, radyo oniki arkadaşın şehadet haberini verir. Bu haber üzerine çevresindekiler üzüntülerini yansıtır. Bunun üzerine heval Agır “Arkadaşlar, şehadet haberini duyduğumuzda hepimiz üzülmüyoruz, ama yarım saat sonra hiçbir şey olmamış gibi davranırız. Şehitlerin intikamı böyle alınmaz, bir şey yapılması gerekir” der. Heval Agır 1991’de Vedat Aydın’ın şehadetinde yüzbinlerin katıldığı serhildanda yerini alır. Cenazeyi Maden’den Amed’e getirirler. Heval Agır, Mardin kapısında düşman tarafından tarananlar arasındadır. Kendini bentten atarak taramadan kurtulur.

Bir gün heval Agır, kaza sonucu elinde derin bir bıçak yarası açar. Kan fışkırarak akmaya başla-

yınca, heval kanı gördüğünde bayılır. Gözlerini hastahane de açar. Bir akrabası ona hitaben “senin bünyen çok zayıf, kan gördüğünde hemen bayılıyorsun, sen bu halinle dağa gidemezsin, zaten annen de hasta ve yaşlı, senin yokluğuna dayanamaz” der. Yoldaş hiç tereddütsüz, kararlılıkla “Doğrudur, ben insan kanı gördüğümde hemen bayılırım, ama düşmanımız uyguladığı vahşetlerle insanlık çığırından çıkmıştır. Onun için düşman kanı görünce bayılmam. Benim annem de, mücadeleye dört evladını şehit vermiş, yiğit analardan daha değerli olamaz. O analar nasıl düşmana karşı kinle dolup taşıyor, bu kinlerini serhildanlarda sloganlarla düşmana haykırıyorlarsa, benim anam da öyle haykırınsın” der.

Nihayet 1992 yılında O’nun istemi, tutkusu, hayal ettiği rüyası gerçekleşir. Alan örgütü Agır hevalin gerillaya katılma önerisini kabul eder. O, artık bir gerilladır. Azmi, kararlılığı, direnişçiliği ve örgütlülüğü ile yoldaşlarına, sıcak ve halkçı yaklaşımlarıyla da yurtseverlere moral verir.

Gerillaya katılımında ilk başlarda fiziki zorluktan dolayı biraz zorlandı. Hem arkadaşlarının yardımıyla ve hem de kendi çabalarıyla kısa sürede uyum sağladı. Tabii bu doğal bir durumdu. Kısa bir eğitimden sonra da birçok çatışmaya katıldı. En son 7 Haziran 1993’te Bismil’in Sadiyê köyünde şehit düştü.

Agır hevalin silahı insanlık düşmanlarına karşı daima muzaffer çıkacak özgürlük gerillalarının elinde ve yüreğinde çalıştırılacaktır.

Mücadele arkadaşları

Kürdistan'da yaşam acıyla yoğrulmuştur. Adeta her şey bir türküdür, bir ağıttır, bir ezgidir. Ama bunlar acının türküsüdür, acının ağıttır, acının ezgisidir. Diller, acının amansız dayatmasıyla konuşur, acının buyrukluğuyla ağıt yakar. Ve acının zorunluluğuyla özgürlüğün hayalini dökür. Kürdistan, isyanlar, kıyımlar, katliamlar, diasporalar görmüş bir ülkedir ve Kürdistan yasaklarla örülü, savaşlarla sarmaşdolaş bir tarihin adıdır. Kürdistan insanı, bin yılların boyun eğmişliğinin, ihanetinin ve isyanın üçlemesiyle yaşar. Her aralanan şafak, bir umudu doğurur. Ve her kararan şafak, yaşamı tersyüz eder Kürdistan'da.

Kürdistan hem tarihin anası, hem de insanlığın unutulmuş isyancı çocuğudur adeta. Ele-avuca sığmadığı gibi, işgalciliğin, sömürgeciliğin, ihanetin en çok yaşatılmak istendiği ülkedir Kürdistan. Bir damla özgürlük, bir solukluk yaşam dahi, acılardan süzülerek gelir Kürdistan'a. Hem tarihin en haklısı, hem de tarihin "sanığı"dır. Savaş, kıyım onun kaderidir adeta. Yaşam katledilmiştir burada. Yaşamı katledenler, bununla yetinmemiş, aynı zamanda saptırmışlardır. Çünkü saptırılan yaşam demek, doğrunun yanlış, güzelin çirkin, haklının haksız, mazlunun zalim olarak takdim edilmesi demektir.

İşte PKK, bu saptırılmışlığın, katledilmişliğin amansız düşmanı olarak doğdu. Her şeyi yerli yerine oturttu. Yaşamın, özgürlüğün yolu ancak böyle açılabilirdi. Bu yeni yaşamın ve özgürlüğün yolunu açanlar PKK'nin binlerce şehididir. Kürdistan'da her dağ, her taş ve her karış toprak bir şehidin tanığıdır. Onların anıları, onların yaşamı yüzyılları etkisi altına alacak kadar güçlüdür. Çünkü onlar, ulusal dirilişin öncüleri ve kahramanlarıdır.

Binlerce şehidimizden biri de **Dilgeş** hevaldir. Dilgeş heval, 1976 yılında Malazgirt'in Tendürek köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşamının büyük bölümünü, doğup büyüdüğü köyde geçirdi. Kürtlüğü ve yurtseverliği, Kürdistan'ın diğer bazı yerlerine (bölgelerine) nazaran az da olsa koruyan Malazgirt halkı, 1990'lı yıllarda Kürdistan'ın genelinde gelişen mücadelenin etkisi ve beyinlerdeki korku kalelerinin yıkılarak serhildanların sömürgeci düşmanı sarsmasıyla birlikte, gerillanın ve mücadelemizin önemli dayanaklarından biri haline geldi.

Malazgirt halkı, yüzlerce evladını ulusal kurtuluş saflarına gönderdi. Mücadeleyi her açıdan desteklemeye başladı. Düşman korkusu yerle bir edildi. Malazgirt halkı, kendini partimizde gördü, umudunu gerillaya bağladı, yurtseverleşti ve daha da Kürtleşti. İncancını, kararlılığını bir başka direniş ruhuyla ulusal kurtuluş mücadelesine bağladı.

Bu yıllarda düşman ise katliamlarına devam etti. Hızla ulusal dirilişi yaşayan tüm halk kesimlerini sindirme, korkutma, mücadeleden, serhildandan vazgeçirme yoluna gittiği gibi, aynı tarzda Malazgirt halkına da yöneldi. Köyler boşaltıldı, yurtseverler katledildi, binlercesi işkencelerden geçirildi ve binlercesi tutuklanıp zindanlara dolduruldu.

1992-93 Ağustos'unda Malazgirt'te gelişen serhildanlara saldıran sömürgeci düşman, onlarca yurtseveri katledip yaraladı. Amacı, korku duvarlarını yeniden beyinlerde inşa etmektir. Ancak düşmanın bu yönelimleri yöre halkı üzerinde korkudan çok, daha da kararlılık ve cesareti geliştiriyor ve binlerce gencinin saflara akın etmesini sağlıyordu.

Dilgeş hevalin amca oğulları ve

Adı, soyadı: **Yılmaz ÖZER**
Kod adı: **Dilgeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Tendürek-Malazgirt, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **10 Kasım 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1995, Yedisu-Kılışdere Mıntıkası/Bingöl**

yakın çevrelerinden de epey katılımlar yaşanmış ve şehadete varanlar da olmuştu. Tüm bunlar, Dılgeş hevalin ulusal kurtuluş mücadelesine daha yakından ilgi duymasına ve fiilen katılmasına varan objektif koşulları oluştuyordu. Ayrıca ağabeylerinin zindanda yatmaları ve ardından gelen fiili baskılar, Dılgeş hevalin düşman karşısında kin ve öfkeyle dolmasına, iradesini ve ce-

ve ona karşı kinlendi, öfkelenildi. Bu zalim düşmanın ülkeden kovulmasının, gerillanın namlusundan geçtiğini gördü ve katılımı da bu temelde oldu. Dılgeş heval ağırbaşlı, dürist kişiliğiyle kendini mazlumlaşmış, ulusal bilince erişmiş ve direngenleşmiş halkına adadı.

Dılgeş heval, emekçi kişiliğiyle, ülkesi için savaşın ne anlama geldiğini bilmenin sorumluluğuyla, yak-

şarak, 27 Nisan 1995 tarihinde Bingöl'ün Kılıçdere-Yedisu mıntıkasında bir çarpışma esnasında, kahramanca savaşarak ölümsüzleşti. Ölümüyle halkına umut ışığı oldu. Dağların doruklarında bir özgürlük meşalesi olup, bir daha sönmemesine alevlendi ve ülkesinin her karış toprağına ışık saçtı.

Dılgeş heval, seni ve senin gibi onbinlerce devrim şehitlerinin anı-

saretini çelikleştirmesine neden oluyordu.

Tüm bu gelişmelerden etkilenen Dılgeş heval, 1993 yılında kendi köyleri ve evleri yakılınca gerillaya katıldı. O'nun gerillaya katılmasının diğer bir nedeni ise ailesinin ve çevresinin yurtsever olmasıydı. O Yaşadığı ortamda da gördüğü ve öğrendiği gibi, düşman zalimdi ve direnen tek bir Kürd'e dahi yaşam hakkı tanımıyordu. Bin yıllık düşmanın karakteri buydu. Dılgeş heval, her yurtsever Kürt gibi düşmanın bu katliamlarını gördü, yaşadı

laşık iki yıl kadar ülkesinin engin dağlarının doruklarında bir şahin gibi savaştı. Silah elde, kararlılık, inanç ve irade dolu bir askerdi. Cesur bir yüreğe ve metanete sahipti. O, kimi zaman göğüs göğüse, kimi zaman büyük saldırı ruhuyla düşman üzerine giderek zafer sloganlarını haykırdı ve gönü özgürlük tutkusıyla dolup taşıtı.

Dılgeş heval düşmanın bizzat zulmünü yaşamış ve acısını o anlık içine gömmüş biri olarak özgürlüğe duyduğu derin istemle ülkesini yüreğine gömdü ve özgürleşmeyi ba-

sına olan bağlılığımızı bir kez daha tekrarlıyoruz ve anınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Sen ki Faruk, Suat, Mehmet ve daha nice yiğidin yolunda yürüyen bir kahramandın. Kürdistan ülkesinin her karış toprağı kanınızla sulandı, yeni filizlenmeler boy versin diye...

Dılgeş hevalin ve Kürdistan devrim şehitlerinin yolu yolumuz, andı andımızdır!

**Mücadele arkadaşları Adına
Ercan Tanrıverdi**

Ahmet heval, işçi bir ailenin çocuğu olarak Silvan'da doğar. Babası Tekel işçisidir. İlk ve orta öğrenimini Silvan'da tamamlar. Küçük yaşlarda yakalandığı hastalığa karşı gösterdiği direngenlik, ondaki mücadeleciliği açığa vurmaktadır. Okulda, başarılı bir öğrencidir. Devletin Kürt halkı arasında yaratmaya çalıştığı suni çelişkileri farkeder ve bunlara karşı mücadele eder. Ahmet heval, 1980'de İstanbul'a gider. Burada yurtsever öğrencilerle ilişki geliştirmesiyle yavaş yavaş mücadeleyi tanır. Babasının emekliliğe ayrılmasıyla birlikte, Ahmet heval işçi olarak çalışmaya başlar. İşçilerin sendikal mücadelesinde ön saflarda yer alır, yönetme ve yönlendirmede geliş-

kindir. Ahmet heval, kısa bir süre başka Kürt hareketlerine sempati duysa da, kendisini ulusal kurtuluş mücadelesinin ölçülerinde bulabileceğini anlar ve destek sunmaya başlar.

1990 yılından sonra Silvan'da kontra faaliyetleri gelişir. Ahmet heval de hedefler arasındadır. O ülkesini her şeyiyle seven ve bu uğruna her türlü mücadeleye hazır olan bir yurtseverdir. 1992'de Silvan'da hain konralarca gündüz ortasında katledilir.

Ahmet heval, bıraktığın yerden mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceğimize söz veriyor, tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı soyadı: **Ahmet TURAN**

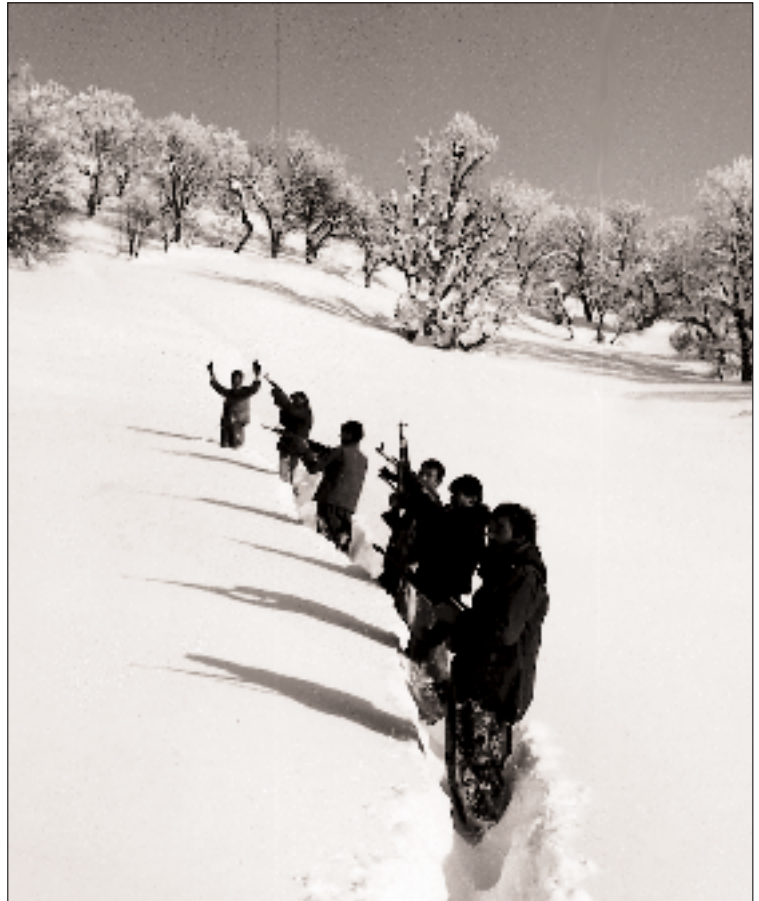
Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1953**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1992,**

Silvan/ Amed

Tarih sayfaları birçok efsane ve kahramanlıklardan söz eder. Bir de, insanlık tarihini yazan isimsiz kahramanlıklar vardır. Günümüzde tersyüz eden, tarihi ezen ve sömürenlere karşı savaşılan mazlum halkların devrimcileri; sosyalizm ve bağimsızlık uğruna kahramanca çarpışarak şehit düşmüşlerdir. Dükülen kanlar mürekkep ve silah namluları kalem yapılarak yazılmaktadır. Dün Sovyetler'de, Çin'de, Küba'da ve Vietnam'da yazılan tarihe, bugün dünya insanlığının uygarlık beşiği olan Mezopotamya'da yiğit Kürdistan halkının verdiği ulusal kurtuluş mücadelesiyle yeni sayfalar eklenmektedir. Amed zindanının karanlıklarında TC'nin barbar zulmüne karşı yüreklerini ve iradelerini siper ederek aydınlığı yaratan Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Dörtler'in kahramanlıkları Kürdistan'ın özgür dağlarına yansiyarak Agitler'in, Berivanlar'ın, Beritanlar'ın kahramanlıklarıyla bütünleşti. Metropollerde ve Avrupa'da bedenlerini yakarak Newroz ateşini gürleştiren Zekiye'ler, Rahşan'lar, Berivan ve Ronahi'lerin kahramanlıklarına uzanan direniş geleneği ve daha binlerce isimsiz kahramanlıkların şehadetleriyle, tarih Kürdistan'da yeniden yazılarak insanlığa maledilmektedir. Bu direniş geleneğini, direnişi ve görkemli şehadetiyle sürdürenlerden biri de **Hayri** hevaldir.

Hayri heval yoksul ve köylü bir ailenin beş çocuğundan en büyüğü olarak Korkan köyünde yaşama gözlerini açar. Hayri hevalin babasının Bingöl merkezde hasta bakıcı olarak işe başlamasıyla birlikte, ailece merkeze yerleşmelerine rağmen köyle bağlantılarını koparmazlar. Hayri heval okul hayatına Bingöl merkezde başlar. Ama daha ilk öğretime başladığı günden itibaren sömürgeciliğin eğitim sisteminden

hoşlanmaz. Öyle ki, ailesi O'nu her sabah zorla okula götürmesine rağmen O, ilk ders arasında kaçarak evine gider. Bu durum uzun süre devam eder. Ancak ailesi "adam olmanın yolu okumakla ve devlete memur olmaktan geçer" düşüncesiyle Hayri hevali okumaya zorlar. İlk, orta ve liseyi Bingöl'de tamamlayan Hayri heval, hiçbir zaman sömürgeci eğitim sisteminin istediği "uysal öğrenci" konumunu kabul etmez. Sürekli okul idaresiyle çatışır. Öğretmenleriyle kavga eder. İstiklal marşını okumamak için mutlaka bir yolunu bulup kaçır. Bu O'nun okul idaresi tarafından sürekli disiplin cezaları ile cezalandırılmasına neden olur. Ancak tüm bunlara rağmen Hayri heval de her Kürt bireyi gibi bu sömürgeci eğitim sisteminde kendi ulusal gerçekliğinden adım adım uzaklaşır. Buna ailesinin, kemalist etkileri kendisine hakim kılmaya çalışması da eklenince, ulusal gerçeklikten uzaklaşma daha da derinleşir. Öyle ki, ailesinden yaşlı insanların hiç Türkçe bilememesine rağmen evdeki çocuklara Kürtçe konuşma yasaklanır. Hedef; çocukları en iyi bir Türk olarak yetiştirmektir.

Aile içindeki çelişki ve kavgalar Hayri hevali oldukça derinden etkiler. Bu da O'nu aileden kopmaya, daha çok arkadaş çevresinde yoğun ilişki geliştirmeye sevk eder. Cana yakınlığı ve karşısındaki insanlara ilkelice değer vermesi, O'nun arkadaş çevresinde sevgi-saygı görmesini sağlar. Ayrıca Hayri heval eğitim süreci boyunca bir yandan okula giderken, diğer yandan da boş zamanlarında sürekli çalışır. Yazın köye gidip çalışırken, kışın okul saatleri dışında kimi zaman ayakkabı boyacılığı, kimi zaman kömür taşımacılığı, odun kırma, inşaat vb. işlerde çalışarak hem okul ihtiyaçlarını karşılar, hem de aile bütçesine katkıda

Adı, soyadı: **Turabi ÇALAĞAN**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Korkan köyü-Adaklı/ Bingöl, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Aralık 1995, Kanyan köyü/ Bingöl**

bulunur. Bu O'nda emekçi yönünü güçlendirir ve üretilen değerlere sahip çıkma bilincini geliştirerek kişiliğinin erken olgunlaşmasını sağlar.

Hayri heval liseyi bitirdikten sonra 1989 yılında çalışmak amacıyla Türkiye'nin metropollerinden biri olan İzmir'e gider. Burada kaldığı bir yıl boyunca en ağır ve tortu işlerde çalışır. Bu O'nun mevcut düzeyinin emekçiler üzerinde yaptığı çıplak sömürüyü görmesini sağlar. Bu da geçmiş yaşamıyla bütünleşince, düzene büyük tepkisi gelişir. 1990'da Bingöl'e dönerek üç ay ailesiyle birlikte kaldıktan sonra İstanbul'a gider. Hayri heval, yurdundan koparılan her Kürdistanlı gibi en ağır işlerde çalışırken burada ilk defa devrimci düşüncelerle tanışır. İlk etapta bu tanışma ulusal gerçekliğinden uzak olmasından dolayı Türk soluyla olur. Devrime olan coşkusu ve düzene karşı olan tepkisi O'nu hareketli ve enerjik kılar. İçinde bulunduğu hareket O'nun bu durumundan yararlanarak eylemden eyleme koşturur. O ise devrime olan bağlılığı ve dürüstlüğünden dolayı tereddütsüz her eyleme gider.

Bu süreçte Kürdistan'da gelişen serhıldanlar Hayri hevali PKK'yi araştırmaya sevkeder. O, artık bütün gücüyle mücadeleyi araştırıp, tanımaya çalışır. Öğrendiği her yeni şey, O'nu derinden sarsar. Kürdistan ve Kürtlüğe yakınlılaştırarak ulusal gerçekliğini görmesini sağlar. O, bundan sonra yeniden doğmuş gibi olur. Mazlum DOĞAN yoldaşın günde beşyüz sayfa kitap okuduğunu öğrenince oldukça etkilenir. Bu O'nda araştırma ve okuma azmini daha da arttırır. Eline geçirdiği her kitabı okur ve sonuç çıkarmaya çalışır. Öyle ki, okuduğu "Kürdistan'da Kişilik Sorunu" kitabından çok etkilenir. Yeni şeyler keşfetmiş ve kendini yeniden görmüş gibi olur. Bunu çevresine "bu kitap beni

anlatıyor" deyip onlarla paylaşır ve her Kürt bireyine bu kitabı okumasını tavsiye eder.

Hayri heval çevresindeki yurtsever gençliğin yardımıyla, 1992 Mayıs'ında partili arkadaşlarla ilişkiye geçer. Bu O'nun en mutlu günü olur. Hemen gençlik faaliyetlerindeki yerini alır. Aktif bir çalışmanın sahibi olur. Artık PKK'nin diğer Türk sol hareketleri ile arasındaki farkı daha net görür. Bu O'nda hem Kürdistan devriminin, hem de Türkiye devriminin PKK tarafından yapılacağı inancını geliştirir. Hayri heval çalışmalarında PKK'nin kural ve ilkelerini öğrendiği kadar, tavizsiz uygulamaya çalışır. Her gün biraz daha çalışma azmi gelişir. Ve Hayri DURMUŞ yoldaşın şehit düşerken söylediği "Mezar taşıma halkına borçludur diye yazın" sözü O'nu derinden etkiler. O "halk için ne kadar çalışsak azdır" diyerek bilincini daha da geliştirir. Çalışma sürecinde yoldaşlarına olan bağlılığı her gün artarak gelişir. Öyle ki ilk öğrendiği Kürtçe kelime olan "heval" kelimesini, ilişkide bulunduğu her arkadaşına hitap ederken kullanır. Çevresinde "heval kelimesini çok kullanma, deşifre olursun" uyarılarına karşı, "bu kelime yüzlerce şehit kanıyla yazıldı, bununla arkadaşlara hitap etmek borcumuzdur" cevabını verir. Bu O'nda partideki yoldaşlık ve yaratılan değerlere bağlılığın ne olduğu bilincinin ne kadar gelişkin olduğunu gösterir.

Hayri heval ilk kez 1992 15 Ağustos kutlamalarında kitlesel bir serhıldana katılır. Burada kitlenin korunmasında yer alır. Düşman, kitlenin coşkusunu hazmedemeyerek, barbar yüzünü bir kez daha gösterir ve acımasızca saldırır. Burada yaklaşık yüzelli kişilik bir grupla gözaltına alınır. O, ilk kez düşmanın barbar yüzünü ve halka nasıl vahşice saldırdığını bu eylemde görür. On-

beş gün gözaltında kaldıktan sonra grupla birlikte serbest bırakılır. Artık O kararını vermiştir. Kürdistan'ın özgür dağlarına gidecek ve barbar düşmana karşı savaşacaktır. Bu kararını arkadaşlara bildirir. Ancak O'na belirli bir süre İstanbul'da cephe faaliyetlerinde kalması söylenir. Hayri heval bir kez kafasına özgür dağlara gitmeyi koymuştur. Artık bu metropolün yoz ve boğucu yaşamı içinde bir gün bile kalmak istemez. Arkadaşların tüm karşı çıkmalarına rağmen 1992 sonunda Bingöl'e gider.

Hayri heval, Bingöl'de yaklaşık dört ay partiyle ilişki kurmaya çalışır, yoğun çabaları sonucu partiyle ilişki kurmayı başarır. İlişki kurduktan sonra belirli bir süre cephe ile ilişkide bulunarak alanda faaliyet yürütür. Çevresindeki yurtsever gençlikle birlikte komiteler kurarak kısa zamanda halkın çeşitli kesimlerine ulaşarak çalışmaları oturtur. Alandaki bu faaliyetlerde Hayri hevalın önemli rolü olur. Çevresinde mücadeleci ve azimli kişiliğiyle kısa sürede sevilip sayılır. Halk ile ilişkileri sıcak olmasından dolayı, halkın arasındaki suni çelişkileri görür ve bunun çözülmesi için elinden gelen çabayı harcar. Özellikle sömürgeciliğin Bingöl alanında geçmişten beri halk arasında yarattığı Alevi-Sünni çelişkisiyle halkın nasıl birbirine düşürüldüğü ve kendi ulusal mücadelesinden uzaklaştırıldığını görür. O daha okul döneminde anlam veremediği bu durumun düşmandan kaynaklandığını daha iyi görür ve çevresindeki yurtsever gençlikle birlikte düşmanın bu politikasına darbe vurmak ve onun bu çabasını boşa çıkarmak için elinden gelen çabayı sarfederler. Nitekim 1993 Eylül'ünde hem Alevi, hem de Sünni kökenli otuz arkadaşla birlikte gerillaya katılır. Bu olay alanda büyük yankı yaratır. Düşmanın alan-

nucunda en doğru hareketin bu olacağı kanısına varırlar. Çatışma ortamında birbirine sarılıp vedalaşmazlar ama gözler bir andan Hayri hevalin gözleriyle birleşir. Ve sevgi dolu bir vedalaşmayla ayrılırlar.

Hayri heval, tüm düşmanı üzerine çekmeye çalışır. Bunu yapmak zorundadır, çünkü diğer yoldaşların bu düşman çemberini yarmaları gereklidir. Tüm gücünü kullanarak düşmanı kendi üzerine çekmeyi başarır. Grup bundan yararlanarak çemberi yararak çıkar. Artık düşmanın çemberi ortasında Hayri heval yalnızdır. Çevresindeki çember giderek daralır. O bütün savaşçı yeteneklerini sergileyerek savaşmaya devam eder. Ayağa kalkmaya çalışırken göğsünden aldığı bir darbeyle yere düşer, elini göğsünden gezdirerek iki kurşun yarası aldığını anlar. Mermisi azalmış ve düşman çemberi daraltarak teslimiyet çağrısı yapır.

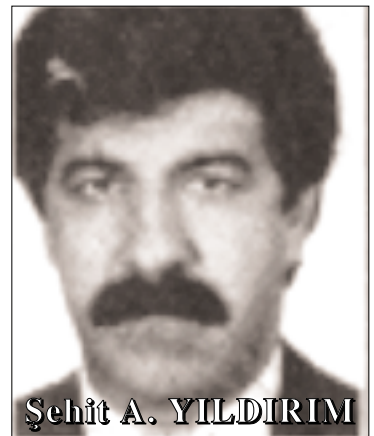
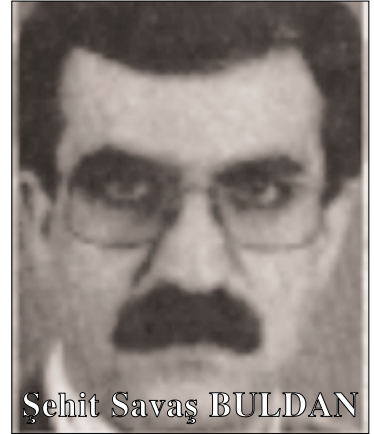
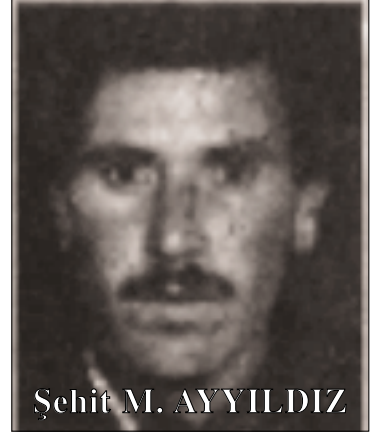
Gözlerinin önünde tüm mücadele boyunca yaşadığı süreç geçmeye başlar, gezdiği ülke toprakları ve gördüğü tüm yoldaşlar, her eylemden sonra yaşadığı coşkuyla çektikleri halaylar gözünde birer birer canlanır. Hayri DURMUŞ yoldaşın “Mezar taşıma halkına borçludur, diye yazın” sözü beyininde yankılanır. Daha nice kahramanlar bu dağlarda belki ismi duyulmamış orman, dere ve kayalıkta şehit düşmüştür.

İsimsiz olan bu yerlere tarihi isimleri, direnişleri ile kazımışlardır. Gruptaki yoldaşların yüzleri birer birer gözlerinin önünden geçer. “Teslim ol” sesiyle irkilir. Kleşinde kalan son mermileri de harcar. Çok sevdiği ve yanından hiç ayırmadığı silahının düşmanın eline geçmemesi için önündeki taşla vurarak parçalar. Eli belindeki tabancasına gider az sonra şakağında soğuk namluyu hisseder. Bu O’nun tabancasının namlusu ve tetikte O’nun parmağı vardır. Kürdistan’da nice yiğit kahramanların yarattığı direniş geleneğine sahip çıkmak, halkının özgürlük mücadelesine olan tutkusu ve yoldaşlara olan derin bağlılığın gücüyle tetiğe dokunur. Düşmanın eline geçmemek büyük bir eylemdir.

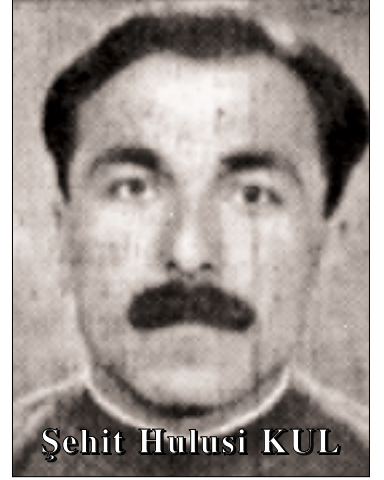
O, halkının özgürlük sevdasına olan tutkusu ve PKK’de yaratılan yoldaşlığa bağlılığın temsili olarak halkımızın gönlüne taht kurdu. O’nun ülke sevgisi, özgürlük tutkusu, mücadele azmi ve yoldaşlığa bağlılık duygusu mücadelemizde yaşayacaktır.

*Kazılır beyinlere
Yerleştirilir kalplerin
Derinlikölerine ve
Ölümsüzleşirler...
İsimsiz kahramanlar.*

*Silah arkadaşları adına
Dr. Welat*

*Yüzünü güneşe çevir ve yürü
Ayaklarının bastığı yerde
Yaşam ormanı yeşerecektir*

Şehit Hulusi KUL

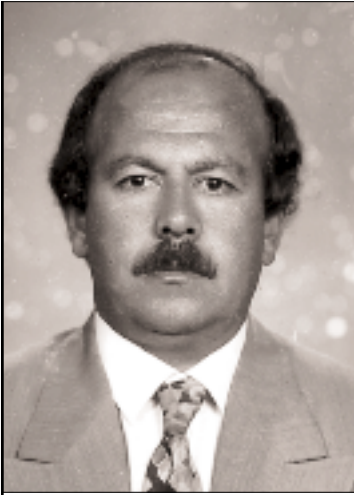
Sevki heval yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yaşama yokluklar içinde başladı. Her Kürt çocuğu gibi, ne çocukluğunu, ne de gençliğini başka ulusların çocukları ve gençleri gibi yaşadı. Çünkü O'nun vatani tarihte yok olmayla yüzyüzeydi. Vatansızlığı yaşıyordu, sömürgeci güçler bir ahtapot gibi onun ülkesini işgal etmişti.

Ana diliyle olmasa da okumayı çok seven bir özelliği vardı. Eğitime önem verirdi. O dönemde gelişen devrimci mücadeleye katılır. Zaman zaman tartışıp Kürdistan ulusal mücadelesini konuşurduk. KUK'lu olmasına rağmen zamanının çoğunu bizimle geçirirdi. Şevki heval 1980 yılında parti çalışmalarına milis olarak katılır.

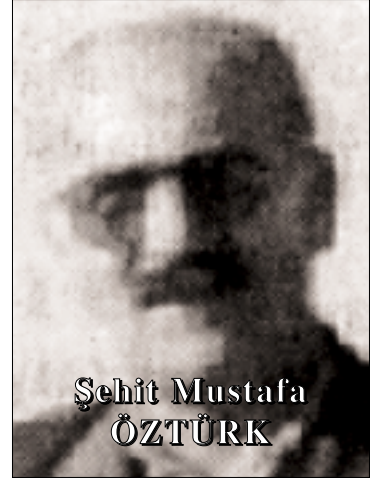
Yurtseverlerin ve halkın çektiği acıları çok iyi bilen, o acıları yüreğinde hissedenden Şevki heval yurtsever biri olarak halkının acısına her zaman, her yerde ortak oldu. Üzerine düşen görevleri yerine getirirdi. Evli dört çocuk babasıydı.

Yurduna bağlı olan Şevki heval, 1992 yılında Amed'de kontralarca alçakça katledildi.

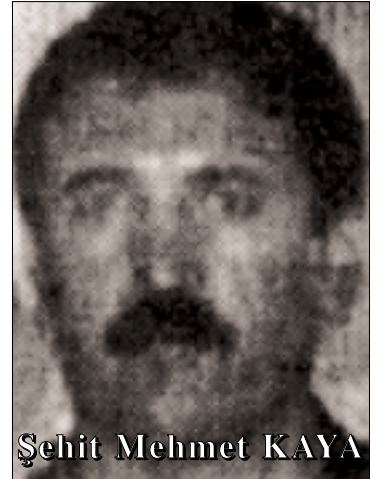
Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Şevki KAYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Mervani köyü-Gercüş/ Batman, 1955**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Amed**

Şehit Mustafa ÖZTÜRK

Şehit Mehmet KAYA

Hayri heval Ağrı-Patnos'ta yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. İlk, orta ve liseyi Patnos'ta bitirir. Okul yıllarında çalışkanlığıyla etrafına örnek olan bir yaşam sürdürür. Patnos'taki medreselerin de etkisiyle lise yıllarında belli oranda dinin etkisini taşır. Fakat O'ndaki etkilenme, dini kendini yaşatma, çıkar sağlama amacı değil, tersine samimi bir etkilenmedir. Böylesi bir durumla, liseyi birincilikle bitirir. 1990 yılında İstanbul Üniversitesi İleştirim Fakültesi'ne girer. İstanbul'a gelirken belli oranda dinin etkisinde, ama ağırlıklı olarak yurtsever duygu ve düşüncelerle doludur. Bu durum O'nun kısa sürede okuldaki devrimci-yurtsever öğrencilerle tanışmasına yol açar. Yurtsever gençlik içinde kısa sürede sıcak ilişkilere girer. Çabuk kavrayan yapısıyla hızla kendisini ulusal kurtuluşçu düşünceler temelinde eğitir. Okul yıllarında öğrenci gençlik içerisinde faal olarak yer alır. Yeni gelen insanları mücadeleye kazandırma, onlara bir şeyler vermede, üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirir. O'nun en çok mutlu olduğu anlar, eylem esnasında düşmanın herhangi bir hedefine vurduğu anlardır. Fakat bu durumun yetersiz olduğunu, artık mücadeleye daha aktif katılımın gerektiğini düşünmeye başlar. Bu yönlü partiye katılım isteğini söyler. 1993 Nisan'ında mücadeleye aktif olarak katılır. Bir ay gibi kısa bir süre cephe faaliyetlerinde kaldıktan sonra çok özlediği gerilla saflarına, kırsala gider.

Gerillada, gittiği GAP Eyaleti Karacadağ alanında askeri ve siyasi eğitime alınır. Eğitime ve yaşama özlü ve fedakar katılımıyla kısa sürede tüm yoldaşların saygı ve

sevgisini kazanır. Her ne kadar beraberinde savaşta götürdüğü birinin dayanamayıp gitmeyi talep etmesi moralini bozduysa da, bu durumdan etkilenmez.

GAP Eyaleti o dönem her yönüyle eyleme büyük ihtiyaç duymaktadır. Ancak eyalet yönetiminde bulunan tasfiyeci bir öge bu durumu ısrarla uygulamamakta, eylemsizliği dayatmaktadır. Ancak tüm birimler eylem dayatmaktan vazgeçmezler. Bunun üzerine gerçekleştirilmesi zaman ve mekan bakımından çok zor olan bir eylem planlaması, daha önce görevden alınan veya sınırlandırılan arkadaşların önüne konulur. Arkadaşlar bu durumu bilmelerine rağmen, eylemsizliği kırmak için kabul ederler. Hayri heval de bu eyleme gönüllü katılır. İlk kez düşmana, onun işbirlikçilerine karşı olan büyük kninini ortaya koymanın fırsatını bulmuştur. Eylem gündüz ortasında üç çete köyünün birleştiği ve düşman karakoluna çok yakın bir noktada yol kesme eylemi olarak planlanır. Arazi çok açık olduğu için düşman hareket eden grubu görmüş ve çevreyi kuşatmıştır. Yol kesme başarıyla sonuçlanır. Dört çete öldürülür, silahlarına el konulur. Ancak düşman bu aşamada devreye girer ve alanda çok büyük bir çatışma başlar. 6 yoldaş son kurşunlarına kadar düşmana karşı savaşır. Hayri heval de bu çatışmada kahramanca savaşarak şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Onların bıraktığı bayrağı bugün daha yükseğe ulaştırmak vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevdir. Hayri heval, özlülüğü, fedakarlığı ve cesareti ile daima örnek alacağımız bir militan olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Tuncer KURNAZ**

Kod adı: **Hayri**

Doğum yeri ve tarihi: **Patnos/Ağrı, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1993, Karacadağ-Çınar/ Amed**

“Yüzyıllardır esaret altında olan Kürdistan’ı yeşertmek ve özgürleştirmek gerekir.

*Bunun için
yeni tohumlar gerekir;
bu tohumlar
PKK’nin ideolojisi
ve bağımsızlıkçı
çizgisidir. Bu tohumları
yeşertmek için su gerekir;
bu su da binlerce
Kürdistan şehidinin
kıpkızıl kanıdır!”*

Sabri DAYAN

Adı, soyadı: **Sabri DAYAN**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Piran (Dicle)/ Amed**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Haziran 1993, Piran dağı**

Sabri heval, Diyarbakır’ın Piran (Dicle) ilçesinde doğdu. Ailesi yoksul bir köylü ailesiydi. Köyde yaşam şartları oldukça kötü olduğundan, daha küçük yaşlarda hem köyde, hem de ilçede çalışmaya başlar. Emeğe saygısı, daha bu yıllarda başlar. Şeyh Sait İsyanı’nı daha küçük yaşlardayken sık sık dinlemiş, ülke sevgisi yüreğinde yer edinmişti. Jandarmalar sık sık köylerine geliyor, köylülere ve ailesine en akıl almaz işkenceleri yapıyorlardı. Daha bu yıllarda düşmanın acımasız gerçeği ile karşılaşmak, O’nu oldukça etkilemiş ve ileride büyüyecek olan kinin ve intikam duygularının tohumunu atmıştı. Tüm olanlara rağmen ilk ve orta öğrenimini Piran’da yaptı. Ailesi ve çevresinin O’nu büyük metropollerde üniversite okumasını istemelerine ve baskı yapmalarına karşın, ülkeye olan sevgisinden dolayı, bunu üzerine tek tercihini Siirt Eğitim Fakültesi’ne yaptı. Bu kararını açıklarken, “San-ki ülkemden ayrılısam, tamamen yok olacağım, benden bir parça kalmayacak gibi hissediyordum” diye ekliyordu. Bu dönemde PKK’yi duymuş, içinde müthiş bir sempati gelişmiş ve ancak yoğun çabalarına rağmen, herhangi bir ilişki kuramamıştı. Bütün buna rağmen, ülke sevgisini yüreğinde devamlı taşımış ve ona hiçbir zaman zarar gelmemesi için, bütün gücüyle korumaya çalışmıştır.

1991 yılında Siirt Eğitim Fakültesi’ne kaydını yaptırır. Hemen yurtsever insanları bulmaya koyulur. Bu çabaları sonucu YCK ile ilişkiye geçer. Hiç ertelemeyen YCK örgütlenmesi içerisindeki yerini alır. Olgunluğu, kararlılığı, disiplinli oluşu, tavır ve davranışları, düşmana karşı netliği, emeğe verdiği değer, içindeki müthiş öfke, kin ve çağlayan ülke sevgisi, YCK içe-

risinde yer alan diğer arkadaşlarının dikkatini çeker. O da dört elle öğrenmeye ve öğrendiklerini pratikte hayata geçirmeye başlar. Siirt’te her kesimden insanlarla konuşur ve devrimci-yurtsever düşünceleri onlara taşırır. Özellikle oradaki faşist örgütlenmenin odağı haline gelen spor merkezine girer. Hem onların çalışmalarını deşifre eder, hem de oradaki Kürt gençlerine mücadele gerçekliğini taşırır ve onları örgütler. Artık, ülkeye olan sevgisini de dizginleyemez olmuştur. Kürdistan gençliğinin yerinin artık ülke dağları olduğunu görür ve kararını verir. Ocak 1993’te Amed gerilla birliklerine katılır. Yaşamı dağlarda geçtiğinden, gerilla yaşamına uyum sağlamada zorlanmaz. Yeni yaşamı tanıma, anlama ve kişiliğine uygulama çabalarını sürdürür. En küçüğünden en büyüğüne hiçbir görevden kaçmaz. Yoldaşlık ilişkilerinde de bir derinliğe ve fedakarlığa sahiptir. Düşmana karşı duyduğu müthiş kin ve öfke, burada da arkadaşlarının gözünden kaçmaz. Ülke sevgisini ve partiye bağlılığını şu sözlerle açığa vurur, “Yüzyıllardır esaret altında olan Kürdistan’ı yeşertmek ve özgürleştirmek gerekir. Bunun için yeni tohumlar gerekir; bu tohumlar PKK’nin ideolojisi ve bağımsızlıkçı çizgisidir. Bu tohumları yeşertmek için su gerekir; bu su da binlerce Kürdistan şehidinin kıpkızıl kanıdır!” Sabri heval, çok sevdiği ülkesinde, doğduğu yer olan Piran’da faşist sömürgeci güçlerle girdiği bir çatışmada şehit düşer. Şehit düşerken, önderliğe, partiye ve halka bağlılığını bir kez daha dile getirir. Evet Sabri heval, tohumları yeşerten sular, şehitlerimizin kanlarıdır. Biz de şehitlerimize sonuna kadar bağlı kalacağız.

Mücadele arkadaşları

Kürdistan'ın her dağında yitirilmiş bin yıllık, onbin yıllık sevdanın birer parçasına rastlanır. Hasreti, özlemi, bir de kavuşturulmayan sevdaları anlatır. Mem'in, Zîn'in sevdasını ve bir uçurumda ihanetin simgesi, Beko'nun gölgesinde yitirilişini... Umutları yarına kalmış destanları anlatır.

Botan-Behdinan beyi anlatır. Bir isyan, bir umut, bir başlangıçtır Behdinan Bey... Kürdün bin yıllık özgürlük özlemi. Yazdan Şer'in ihanetiyle tarih yine tekerrür eder... Umut yarına kalmamıştır.

Piran dağları Şêx Said'i anlatır. Altmışında savaşın delikanlısını, omuzunda beşliyle dağlarda kahramanca savaştığını... Ama utanır anlatmaktan. Şêx Said'i, ihanetin darağacında sallandığını... Umut yarına kalmıştır.

Dersim vadilerinde halen yankılanır Nuri Dersimi'nin "intikam intikam" nidaları. Seyit Rıza, Ali Şer'in mavzer atışı. Yirminci yüzyılın orta yarısında son isyanın son kahramanları... Ve Rayberler'in ihanetiyle binlerce insanın kanlarıyla Munzur'u kızıla boğduğunu... Umut yarına kalmıştır.

Cudi, Gabar, Andok, Tendürek, Nurhak, Munzur, Fırat, Dicle, Hezil, Ararat, Binboğalar... Ve ülkenin her karış toprağı anlatır, PKK gerillasının dağlarda yaktığı özgürlük ateşini; teslimiyete, ihanete bedenlerini siper eden ateşin çocukları Dörtleri, ölüm orucu direnişçilerini, ihanet ve teslimiyetin suratına bir bomba gibi patlayan yiğit direnişçilerin şehadetini... İhanet artık utanır. Tarih yine kara harflerle ihanetin utancını yazar. Bir de parlak yıldızlarla, kızıl rengi veren kanlarla insanca yaşamın onurlu mücadelesini. Umut, bugün gerillanın dağlarda yaktığı isyan ateşindedir. "Yarın artık yok. Gün bugündür. Tarihte hesaplaşma, hesap sorma günüdür. Tarih artık tekerrür etmeyecek." Bunu bize anlatır, bilin-

cimize kazar, toprağa düşen her yiğit heval. İhaneti artık tırnakla bedenimizi kanatırcasına kökünden söküp atıyoruz. Her şehadet, ihanetin kara sularına bir balyoz gibi iniyor. **Ciwan** hevalin de ölümsüzleştiği pusuda, ihanet tarihinden büyük hesap sorulmuştur ve tarih onurluca olanı yazmaya devam ediyor.

Ciwan heval; Nisan 1974'te Malatya merkeze bağlı Elmalı köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak, yarı köy, yarı şehir bir yaşam şekli içerisinde doğdu. Alevi-Sünni, Kürt-Türk çelişkisinin yoğunca yaşandığı ve asimilasyonun fazlaca olduğu bir çevrede büyüdü.

Çocukluktan itibaren köy yaşamı içerisinde emek olgusuyla tanışmış ve bir öğrenci olmakla birlikte, bir emekçinin özelliklerine sahipti. Oldukça alçakgönüllü, fedakar, paylaşımcı, planlı-programlı, özelliklerinden dolayı, arkadaşları ve çevresi tarafından sayılan-sevilen biriydi. Kemalizmin yoğun etkileri ve sonuç alıcı politikalarından dolayı ulusal bilinçten uzak bir şekilde yetişmişti. Yaşanan çelişkiler, köy-kent yaşamının çatışmaları olarak değerlendiriliyordu. Yaşadığı çelişkilerin ilk çatışmasını, ilkokula başladığı yılda yaşadı.

1980'de ilkokula başladı. İlk yıl Türkçe'yi iyi bilmediğinden ve Kürtçe konuştuğundan dolayı öğretmen vurduğu ilk tokattan dolayı günlerce okula gitmek istememiş, okuldan kaçmıştı. Bu tokatın salt bir dayak olayı olmadığını; kemalizmi beyinlere kazma yöntemi olduğunu yıllar sonra anlamış ve tepkisi artık kaçmak değil, savaşıarak, onu söküp atmaya yemin etmek olmuştur.

Araştırma-inceleme, yeniye öğrenmeye ilgi duyma, çocukluğundan beri varolan özellikleriydi. Özellikle elektroniğe büyük ilgi duyuyordu. Okul yıllarında oldukça başarılı bir öğrenciydi. Malatya Lisesi'ni bitirdikten sonra 1991'de Hacettepe Üni-

Adı, soyadı: **Murat KAYA**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Elmalı köyü/ Malatya, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat 1994, Silvan/ Amed**

versitesi Gıda Mühendisliği Bölümü'nü kazandı. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin genel etkisinde kalmakla birlikte, özellikle metropol yaşamında çelişkileri daha derinden yaşamaya başladı ve bu süreçte ilişkiye geçtiği yurtsever gençlik içerisinde halkını, ülkesini, mücadeleyi yavaş yavaş tanımaya başlıyordu. Aynı dönemde üniversiteye giden ağabeyi ve ablası da ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışmış ve saflarda yerlerini almışlardı. 1992 yılında ODTÜ'de okuyan ağabeyi Ali'nin katılımı kendisini oldukça etkiler. Ve uzun bir uykudan uyanmış gibi tanıdığı, gördüğü halka ait olan değerlere büyük bir bağlılıkla, özlemle sahip çıkıyordu. Partiyi, mücadeleyi tanıdıkça yaşam kaynağı zenginleşiyor, coşkulu akan nehirler gibi yerinde durmuyor, kini ve öfkesi ise keskinleşiyordu.

Bir süre gençlik içinde faaliyet yürüttü. Bu dönemde yoz yaşamı geliştiren ve dayatan düzene büyük bir tepki duymaya başladı ve çocukluktan beri sevdalı olduğu dağlara daha bir özlem duydu.

Ciwan heval, ülkeyi, halkı, partiyi bu süreçte tanıır ve tanıdıkça sevgi, özlem, bağlılık, diğer yandan öfke, kin duyguları içiçe gelişir. Bu süreci *"Yaşamımın en güzel anları"* olarak değerlendirdi.

Ciwan heval, emek olgusuyla küçük yaşta tanışır. Yaz tatillerinde köyde çalışarak, okul giderlerini karşılamaya çalışır. Bir yandan insani özden uzaklaştıran kemalist eğitim anlayışı, bir yandan insani öze yakınlaştıran emek olgusu Ciwan hevalde derin ilişkiler yaratır. Doğruyu yakalama konusunda arayışlarını sürükler. Öğrenci olmakla birlikte, bir emekçinin sadeliği, pratikliği, olgunluğu, alçakgönüllülüğü, fedakarlığı, dürüstlüğü belirgin yönleriydi. Yanlışlıklar karşısında sonuna kadar yer almakla birlikte, insana saygı ve çevresindekilere karşı sorumluluk duygusu geliş-

kindi. Bu özellikleriyle çevre tarafından sayılan-sevilen bir yapıya sahipti.

Bitip tükenmek bilmeyen bir coşkuya sahipti. Sorunlar karşısında hiçbir zaman karamsarlığa düşmez; coşku ve moraliyle çevresindekileri de sürüklerdi. Ciddi ve olgun yaklaşımlarının yanında, esprili olma diğer bir özelliğiydi. En zor anlarda bile yaptığı esprilerle karamsar ruh halini dağıtır, çevresindekileri coştururdu.

Yaşam, ölümle kalım arasında çok ince bir çizgidir. Özgür, onurlu namuslu bir yaşam ise, sonsuzluğa ulaşma çabasıdır, yığılşektir. Yığılşek ise, ölü bir canlı olma yerine, ölümden yaşamı yaratma sanattır. Sanatın yaratıcısı sanatçılık, doğallığın adıdır ve yüce yaşamı hedefledikçe özgürlüğe ulaşma, ulaştırma ustalığıdır. Ciwan heval, duygu, düşünce ve eylemiyle bir sanatçı ruhuna sahipti. Yaşamı bağlamasından çıkan ezginin notaları gibi ahenkli, ritimli, akıcı ve örgütlü olması gerektiğini savunurdu. Eylemliliğiyle de bunu gerçekleştirmeye çalıştı. Mücadeleyle tanıştıktan sonra sahip olduğu yetenekleri, ülkenin, halkın hizmetine sunmaya çalıştı. Çevresindekileri etkileyebilme gücünü örgütleme amacıyla kullandı. Ve kendi örgütlediği bir grup arkadaşla birlikte 25 Mayıs 1993'te Amed kırsal alanına çıktı. İlk kez ARGK gerillalarıyla bu alanda tanıştı ve onlardan biri olmanın onuruna erişti.

Bu alanda kısa süreli bir eğitimden sonra pratik gruplara geçti ve artık savaş, yaşamın bir diğer adıydı.

Şubat 1994'te bir grup yoldaşla birlikte göreve giderken korucularla çıkan çatışmada şehit düştü. Özgür yaşamın bir basamağı olabilme onuruna erişti.

Ve tarihte yine ihanet... Ama umut filizlendi...

Bayraklarını bıraktıkları yerden zafere taşıyacağız!

*Yaşama ölümlerden sevdalandılar
özgürlüğü
güzelliği insanca olan
ölümlerden yeşerttiler
özgürleşmekti bunun adı
bir sevda ateşinde yitip gitmek
Ve sonra
özgürlük tohumu olup
ülkenin dört bir yanında
yeni yaşamlarda filizlenmek...*

Mücadele arkadaşları

Kürdistan'dan çeşitli nedenlerle Adana'ya göçeden halkımız, genellikle bu ilin kenar semt ve mahallelerinde, yoksulluk ve sefalet içinde, en tortu işlerde çalışarak yaşamını sürdürmeye çalışır. Ülkemizin çeşitli bölgelerinden gelen halkımızın oluşturduğu ve her türlü sosyal hizmetten mahrum bırakılan bu semtler, ulusal özelliklerimizin ve kültürümüzün kaynaştığı alanlar haline gelmektedir. Bu durumuyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katılım ve destek açısından büyük bir potansiyel arzeden bu alanlara, sömürgeciliğin dayattığı da 12 Eylül politikalarının en katmerlisi olmaktadır. Ancak TC sömürgeciliğinin, dayattığı tüm yozlaştırma, baskı ve sindirme politikalarına rağmen, partimizin, kitleler içinde her geçen gün daha da güçlü örgütlülük yaratmasına ve gençliğin mücadelemize büyük akışına engel olamamaktadır.

Türkiye metropollerinde doğup büyümüş binlerce Kürt genci, mücadeleyi tanıdıktan sonra Kürdistan'ın özgür dağlarına yönelerek, kaynağa dönüşü gerçekleştirmiş ve birçoğu "bağımsız bir vatan, özgür bir halk" şiarıyla ülke topraklarını kanlarıyla damla damla sulayıp yeni özgürlük fidanları yeşertmiş ve ölümsüzlük tacıyla ödüllenenek, şehitler kervanındaki onurlu yerlerini almışlardır.

Aslen Van'ın Erciş ilçesi Pani (Taşlıçay) köyünden olan **Doğan** heval, 1975 yılında Adana'da dünyaya gelir. 1960'lı yılların sonlarında, ekonomik nedenlerden dolayı Kürdistan'dan göçüp, Adana'ya yerleşmiş on çocuklu, orta halli, ülkeyle bağlarını tam olarak koparmamış, feodal ve dini etkilerin hakim olduğu bir aile ortamında büyüyen Doğan heval, daha çocukluk çağlarındayken boyun eğmez, kavgacı ve cesur özellikleriyle dikkat çeker. İlkokul çağlarına kadar, maddi olarak rahat bir aile ortamında yaşar. Ancak 12 Eylül 1980 cuntasından sonra, ailesinin ekonomik durumunun bozulması üzerine,

ailesinin gelirine katkı sunmak amacıyla daha altı-yedi yaşlarındayken emekle tanışır. Bu tanışma, O'nun ileriki yıllarda belirginleşecek olan emekçi özelliklerinin temeli olur. Bir yandan okula devam ederken, diğer yandan ise bulduğu her işte çalışan Doğan heval, dokuz yaşlarından oniki yaşlarına kadar zaman zaman sinir krizleri geçirmesine neden olan bir hastalığa yakalanır. Bu hastalık süresince bile, ailesi izin vermemesine rağmen en tortusu da dahil olmak üzere, çeşitli işlerde çalışarak emekle olan bağı koparmaz. Yine bu hastalık nedeniyle düzenli bir okul yaşamı olmamasına rağmen, ilkokulu başarılı bir dereceyle bitirir. Doğan hevalin okuma istemi vardır, fakat ilkokuldan sonra ekonomik nedenlerle tahsiline devam edemez ve bu süreçten sonra Doğan heval, tamamiyle emek mücadelesiyle dolu olan bir yaşama atılır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kitleleştiği 1990'lı yıllara doğru, TC, metropol Kürt gençliği üzerindeki yozlaştırma politikalarının mengenelerini daha fazla sıkıya başlar. Böylesi bir süreçte gençlik çağlarına ilk adımını atarken, gerek ailesindeki ulusal özelliklerin korunması, gerek yaşadığı çevrede yurtseverlik duygusunun güçlü olduğu kesimlerin bulunması ve gerekse de emekle iç içe bir yaşam sürmesi, Doğan hevalin kişiliğini 12 Eylül politikalarına kapatmasında büyük bir rol oynar. Yoz yaşam ilişkilerinden kendisini korumanın yanında, emekçi kişiliğin verdiği haksızlığı kabul etmeyen, paylaşımcı, yardımsever ve mütevazı özellikleri de eklenince, çevresinde oldukça sevilen ve çekim merkezi olabilen bir kişilik kazanır. Boyun eğmez özelliği nedeniyle dışarı karşı olduğu gibi, ailesinin dayattığı ilişkileri de kabul etmeyerek, aile otoritesini reddeder. Bu nedenle ailesiyle sürekli bir çatışma içerisinde olan Doğan heval, genç yaşına rağmen beklenenden daha olgun davranması, insanlara olan büyük sevgisi,

Adı, soyadı: **Ayhan DURDU**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Haziran 1993, Ziyaret Tepesi-Hameden Dağı-Lice**

her yaştan insanla uyumlu ilişkiler geliştirebilmesi, kararlılığı, açık sözlülüğü ve sözüne sadık olması nedeniyle gerek ailesi, gerekse de çevresi ve yeni tanıştığı insanlar üzerinde belli bir etki ve saygınlık bırakır. Her zaman geniş bir arkadaş ve dost çevresine sahip olan Doğan heval, ikna kabiliyeti ve dürüstlüğü nedeniyle de, arkadaşları ve dostları arasında sözü dinlenen ve güven veren biri olarak ön plana çıkar. Oldukça güler yüzlü, sempatik ve esprili bir kişiliği olmasının yanında, haksızlık karşısında önüne geçilmez bir öfke ve karşı durulmaz bir kızgınlığa kapılması, kişiliğinin diğer bir yönünü oluşturur. Özellikle Kürdistan'dan göç ettikten sonra, kısa sürede düşman yaşamını benimseyerek dilini, kültürünü, kimliğini ve ülkesini inkar edenlere ve bu yaklaşımda ısrarlı olanlara karşı büyük bir kin ve öfke duyup, bu tip kişiliklerle hiçbir zaman yakınlık kurmayarak, ulusal inkarcılığa karşı olan tavrını açıkça ortaya koymaktan çekinmez.

1930 Zilan Ayaklanması döneminde yapılan katliamlardan, kendi ailesinden insanların da katledilmesi ve Kürdistan'da geçmişte yapılan katliamlardan dolayı Doğan hevalde düşmandan nefret etme ve intikam alma duygusu gelişir. Bununla beraber, devrimci düşüncelere sempati duyulan bir çevrede ve ulusal özelliklerin ağır bastığı bir ortamda büyümesi sonucu, düşmandan nefret ve intikam alma duygusunun gelişmesi ve içinde sürekli bir ülke özleminin doğmasına yol açar. Tam olarak anladığı Kürtçe'yi tercüme etmede oldukça zorlansa da, Kürtçe türkülerini hiç zorlanmadan ve çok güzel okuyabilen Doğan heval, güzel sesi ve türkü söyleyebilme yeteneğinden de yararlanarak, semtlerde düzenlenen düğün ve şenliklerde, devrim içerikli ulusal türkülerimizi büyük bir coşkuyla okur ve ülkeye olan özlemini ezgilerle dillendirir.

1989 yılında Kürdistan ulusal kurultuş mücadelesini ve ülkedeki gerilla savaşını öğrenmesi, Doğan hevaldeki yurtseverlik duygusunun gelişmesini hızlandırır ve bu süreç O'nu yeni bir arayışa iter. Bu süreçle birlikte mücadeleyi elde edebildiği dergi ve gazetelerden takip etmeye başlar. 1991 yılında Adana'da ilk kez gerçekleşen Newroz serhildanı, Doğan hevalin yaşamında yeni bir sayfa açar. Başkan APO, Mazlum DOĞAN yoldaşın posterleri, parti-cephe-ordu

Kavga
inanç ister
yürek ister
direnc ister.
İnanç O'nda
yürek O'nda
direnc O'nda
ölüme
yaşam tohumları ekilir
kavgada.

bayraklarıyla gerçekleşen bu serhildana, düşmanın katliam amaçlı saldırı girişimi, Doğan heval için düşman gerçekliğini bilince çıkarmanın ilk adımı olur.

Ülkesi ve halkının özgürlüğü, sürgünlerde yaşanan özlemlerin sona erebilmesi için mücadele etmesi gerektiğinin bilincine varan Doğan heval, yaşantısına yeniden çeki-düzen vererek, zaten pek bulaşmadığı yoz yaşam ilişkileri ve arkadaş çevresinden tamamen koparak, kendisini gerilla saflarına katılmak için hazırlamaya başlar. Bu arada boş durmayarak, başta kendi ailesi olmak üzere çevresine yurtseverlik ve mücadeleye duyarlı olunması yönünde propaganda yapmaya başlar. Partiyle herhangi bir ilişkisi olmamasına rağmen, yürüttüğü gönüllü propagandacılık göreviyle yetinmeyen Doğan heval, ör-

gütlediği arkadaş grubuyla, semtlerindeki ilkokulu ve atatürk büstünü tahrik ederek düşmana karşı ilk aktif eylemini 1991 yılının 18 Mayıs'ında gerçekleştirir. Bu eylem nedeniyle bir gün sonra yakalanarak gözaltına alınır. Oniki gün süren işkencede hiçbir şey kabul etmeyince çıkarıldığı savcılıkta serbest bırakılır.

Oniki günlük gözaltı süreci, Doğan heval için, düşman gerçekliğini bilince çıkarmadaki ikinci ve en önemli bir adım olur. Serbest bırakıldıktan sonra semtlerinde düzenlenen miting, serhildan, şenlik vb. etkinliklere daha aktif bir katılım göstererek, mücadeleyi daha da kavramaya çalışır. Bu dönemde, yakalanma sonucu düşmana deşifre olmanın dezavantajlarını yaşar. Siyasi polis ve özel timler, her fırsatta Doğan hevale işkence yaparlar. Sık sık düşmanın bu keyfi uygulamalarına maruz kalan Doğan heval, birkaç kez de sokak ortasında, herkesin gözü önünde öldüresiye dövülür. Fakat, gördüğü baskı ve işkenceler, Doğan hevalde herhangi bir korku veya sinme yaratmadığı gibi, aksine, düşmana olan kin ve nefretini daha da büyütür, öfkesini daha da biler.

Düşmanın kendisine her yöneline korkusuzca tavrı koyan Doğan heval, tavrılarında hep düşmanı teşhir etmeyi ön plana çıkarır. Oldukça anlamlı olan bu tavrılarından biri, Doğan hevalin, düşman gerçekliği kadar, halk gerçekliği yönünden de oldukça bilinçli olduğunu göstermektedir. Mahallelerine özel timlerce özellikle Doğan hevale yönelmek amacıyla halkın ve faşizmin iradelerinin çarpışmasının güçlü bir örneği yaşanır. Doğan heval birkaç arkadaşıyla birlikte bir caddenin kenarında oturup sohbet etmektedir. Doğan hevalin yanındaki arkadaşları da O'nunla beraber aynı nedenlerle gözaltına alınmış, deşifre kişilerdir. Özel timler, onları görünce direkt üstlerine yönelirler. Timlerin, kendilerine doğru geldiğini gören Doğan heval, yaşana-

cak sahneyi çok iyi bildiğinden, dam-
lardan ve balkonlardan olan-biteni iz-
leyen halka yönelik var gücüyle şö-
yle seslenir. *"Hey millet, Türk devleti-
nin Kürtlere karşı nasıl bir vahşet uy-
guladığını 'bilmiyorum, duymadım,
görmedim' diyen varsa, birazdan ya-
şanacak manzarayı iyi izlesin"* der.
Bu olayda, Doğan heval ve iki arka-
daşı, timler tarafından bayılıncaya
kadar vahşice dövülürler. Düşman
onları baygın halde gözaltına almak
ister, fakat olaya tanık olan mahalle
halkının tepki gösterip karşı koyması
sonucu, düşman geri adım atmak zo-
runda kalır. Daha sonra gözaltına
alınmalarını halkın engellediğini öğ-
renen Doğan heval, *"Bir de halkımı-
za iş iştenden geçmeden müdahale etme-
si gerektiğini iyice kavratılabilirsek, o
zaman düşman hiçbir insanımızı ra-
hat rahat alıp işkence yapamaz"* di-
yerek halk gerçekliğine yabancı ol-
madığını ortaya koyar. Halka güveni
büyüktür

Partiyi ve mücadeleyi tanıdığı
günden itibaren, Parti Önderliği'ne
ölümüne bir sevgiyle bağlanan Do-
ğan heval, Parti Önderliği ve şehitler-
in yolunda yürümeyi kendisine ilke
edinir. Mazlum DOĞAN yoldaşa bü-
yük bir sevgi ve hayranlık duyduğun-
dan, Mazlum yoldaşın yaşamını, kişi-
liğini ve direnişini anlatan kitap, der-
gi, gazete, kaset vb. yayınları bulabil-
diği kadar takip ederek, öğrendiği bil-
gileri bir daha çıkmamacasına hafıza-
sına kaydeder.

Savaşın Kürdistan'da boyutlandığı
ve düşmanın halkımıza yönelik
katliamlarının alabildiğine arttığı bir
süreçte eli-kolu bağlı, hiçbir şey ya-
pamaz bir durumda beklemek, Doğan
heval açısından kabul edilemez bir
durumdur. Mücadelenin olduğunu
bilmesine rağmen hiçbir şey yapama-
mak O'nun mücadelecisi kişiliğiyle çelişmektedir. *"Mücadele asıl yerinde,
Kürdistan dağlarında verilmelidir"*
diyen Doğan heval, kesin kararını ve-
rerek, Adana faaliyetleri içerisinde
yer alan ağabeyi aracılığıyla partiyi

ilişki kurar ve mücadeleye katılma is-
temini bildirir. Yüreğinde bir kor gibi
yanan ülke özlemi, Newroz süslü
dağların özlemiyle birleşince, Doğan
hevali kavgaya atılacağı günün sabır-
sızlığı sarar.

Kendisini her yönüyle hazırladığı
kavgaya atılacağı günün bir an önce
gelmesini bekleyen Doğan hevalin bu
beklentisi, 1993 yılının Mart ayında
gerçekleşir. Artık önünde yeni, güzel
ve umut dolu bir yaşamın yolu uzan-
maktadır. Katılma istemi parti tara-
fından kabul edilen Doğan heval, ge-
rillaya katılacağı güne kadar, yakla-
şık bir ay Adana'daki yurtsever aile-
lerin evlerinde kalır. Bu süre içerisinde,
alanda faaliyet yürüten birçok
kadro ve savaşçı arkadaşla görüşüp,
sohbet etmesi, evlerinde kaldığı aile-
leri daha yakından tanıma şansını
bulması Doğan heval için, partiyi,
mücadeleyi ve halkı daha da tanıması
açısından bir eğitim süreci olur. Kendi-
ni tamamiyle mücadeleye adanmış
bir kişiliğe ulaşmanın partileşme ve
militanlaşmayla mümkün olduğunun
bilincine varan Doğan heval, alanda
kaldığı bu kısa süreç içerisinde boş
durmayarak, bir yandan kendini eğit-
me-geliştirme çabası içerisinde girer-
ken, diğer yandan ise, insanlarla rahat
diyalog kurabilme yeteneğini de kul-
lanarak, evlerinde kaldığı aileleri
eğitime ve örgütlemeye yönünde büyük
bir çaba harcar.

Kısa süren bu ilk devrimcilik pra-
tiğinin ardından, 1993 Newroz'undan
hemen sonra, bir grup savaşçı aday
ile birlikte Amed Eyaleti'ne gönderi-
len Doğan heval, Apê Musa Tabu-
ru'na dahil olarak aktif gerilla ve
devrimcilik yaşamına ilk adımını
atar. Siyasi ve askeri eğitime alındık-
tan kısa bir süre sonra pratik faaliyet-
lere gönderilmeyi önerir. Fakat dö-
nem partimizin 1993 yılında ilan etti-
ği ateşkes dönemidir ve hemen he-
men tüm gruplar eğitim sürecine alın-
mıştır. Bu nedenle önerisi kabul edil-
meyen Doğan heval, eğitimle yoğun-
laşmayı ve devrimci dönüşümü de-

rimleştirmeyi esas alır. Bir ay süren
eğitim devresinden sonra pratik faali-
yetlere gönderilir. Fazla bir eylemlili-
ğin yaşanmadığı eyalette, gerilla ge-
nelde halkı ateşkes sonrası sürece ha-
zırlama faaliyetleri yürütmektedir.
Doğan heval bir yandan halka ve
devrime hizmet etmenin verdiği coş-
kuyla, canla-başla çalışırken, diğer
yandan ise, gerilla yaşamını daha iyi
kavrama çabası içerisinde girerek,
kendini katılacağı ilk eyleme hazırlar.

24 Mayıs 1993, düşmanın büyük
bir darbe yediği Bingöl eyleminin ve
aynı zamanda partimizin 17 Mart
1993'te ilan ettiği tek taraflı ateşkesi-
nin fiilen sona erdiği tarihtir. Bu ta-
rih, Doğan hevalin de, düşmanla ilk
kez yüz yüze hesaplaşma fırsatı bul-
duğu gündür. Bingöl eylemine aktif
olarak katılan Doğan heval, Kürdis-
tan halkının binlerce yıllık intikamını
namluya sürerek, yıllarca yüreğinde
biriktirdiği nefreti, büyük bir kin ve
öfkeyle düşmana kusar. Düşmanın
büyük kayıplar verdiği bu eylem son-
rası, geceli-gündüzlü, günlerce süren
çatışmalar başlar. Kısa süren gerilla
yaşamının bu en sıcak günlerinde bir-
çok çatışma ve eyleme katılan Doğan
heval, 12 Haziran 1993 günü, Lice'ye
bağlı Xirabe köyü yakınlarında, iha-
netçi çeteler ve özel timlerin kurduğu
pusu sonucu çıkan ve sabahtan öğle-
ne kadar süren çatışmada, kahraman-
ca bir direnişin ardından yedi yolda-
şıyla beraber şehadete ulaşır. Doğan
heval, ülkeden uzaklarda başlayan
yaşamının ondokuz yıl sonrasında ül-
kenin özgür dağlarında ölümsüzleşti.

Sen; partiye, Başkan APO'ya, şe-
hitlere, halka ve ülkeye bağlılığın,
düşmana karşı kin, öfke ve direnişin
sembölü oldun! Sen; Mazlumların
yaşamını rehber bilerek, şehitlerin
onurlu yolunda yürüyeceğine söz
verdin ve sözünün pratikçisi oldun.
Sözün sözümüz, anın mücadelemize
önderdir!

**Mücadele arkadaşları adına
M. Şirin Durdu**

1992-93 kışı çok sert geçiyordu. Son onbeş yılın en sert ve en çok kar yağışına tanıklık ediyordu Akdağ. Genç, Piran, Elazığ üçgeninde bulunan Akdağ, tarihte İskender'in Kürdistan'a düzenlediği seferin son durağıdır. İskender tepesi buranın en yüksek zirvesidir. İsmi, İskender'e yol vermemekle nam salmış olan tarihten olaydan alır. Yükseldiği, sarp kayalık ve yeşil bulutları andıran ormanlarıyla İskender'e geçit vermeyen bu dağlar, yazın her taraf sıcaktan kavrulurken, burada erimeyen karın kalınlığı, kimi yerlerde metreleri bulur. Gorse, Gelinçik, Kurşunlu ve diğer dağlar, daha 70-80 yıl aradan sonra bugün de yüzlerce gerillayı kucaklamıştı.

Gerek dağın muhteşem barınaklarından, gerekse halkın yurtseverliğinin verdiği güvenle yaz boyu üslenme, lojistik vb. konulara önem vermememizi beraberinde getirdi.

Dört takım şeklinde dağa üstlenmek için uygun yerler aramaya başladık. Mağaralarıyla Şêx Said'i ve halkı bağrına basmakla halkın savunma kalesi olarak tarihe adını yazmış Kürdistan'ın bu şirin dağları, bugün bir kez daha yeraltına inen mağaraların kapılarını bizlere açmıştı. Her bir takımımızda aşağısındaki vadide olan mağaralarda birer kilometre mesafeyle üstlenmiştik. Bir takımımız da tepede üstlenmişti. Tepeden Diyarbakır şehir merkezi, Siverek, Lice ve daha birçok alan görünebiliyordu.

Böylesi bir kışa hazırlıksız yakalandığımızı düşman da farketmişti. Ne bir depo, ne bir sığınak, ne de lojistik hazırlığımız vardı. Çünkü yıl boyu ihtiyaçlarımızı köylüler aracılığıyla günübirlik karşılıyorduk. Düşman bunu farketmesine rağmen engellemiyordu.

Kışın köylere koyduğu ambargoyla bu kanalları tıkatıp, operasyonlarla darbe vurmaya ve yıldırma amaçlıyordu. Kamp yaşamı, her yönüyle belli esaslara bağlanmıştı. Gizliliğe oldukça dikkat ediyorduk. Takımlar arası gidiş-gelişler gündüz yasaklanmıştı. İrtibatı telsizler aracılığıyla sağlıyorduk. Gece, hava tam kararmadan takım komutanlarımız günlük tekmil raporlarını karargaha vererek takımlara dönerlerdi. Bu her gün aynı saatte yapılıyordu.

Tepedeki takımın, diğer takımlara nazaran yeri daha soğuk oluyordu. Tepede fırtınalar kopardı geceleri. Akşam alacakaranlıkta tüm mangalar içtimada yerini alırdı. Yağan kar taneleri, belli bir düzen içinde birbirine değmeden ağır bir tempoyla inerken; içtima yerindeki sessizliği bozan takım komutanı olurdu, her zamanki gibi. Komutanın "şiyar be" komutuyla çıta gibi göğüsler öne doğru gerilir, bakışları hafiften şahin gibi gökyüzüne dikilen gerillanın yüzünü okşayan kartanelerinin dokunuşları, insanın dile getirmede zorlayıcı karmaşık güzel duygulara iterdi.

Komutan arkadaş gece dikkat edilmesi ve duyarlı olunması gereken konular üzerinde kısa konuşmasından sonra, tepe nöbetine gidecek olan mangayı belirledi. Sonra, manga manga tek sıra halinde herkes takımdaki yerlerine geçti. Geceleri takımların güvenliklerine ne derecede dikkat edip etmedikleri konusundaki duyarlılıklarını ölçmek için, bazen takımlar birbirlerine baskın düzenleyerek yokluyorlardı. Bir akşam, tepe nöbetine giden mangamız güvenliği sağladıkdan sonra, gecenin yarısında vadide konumlanan Şehit Mahsum Takımı'na bir baskın düzenlemek için on arkadaş aşağıya indik. Yakınına gittiğimizde çok sessiz şekilde sü-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1992-93**
kışı, Akdağ

rünerek takım nöbetçisini etkisiz hale getirdik. Üzerimize giydiğimiz kar elbisesinden dolayı bizi farkedememiş, daha sonra içerideki herkesi dışarı çıkararak içtimaya sokup biraz süründürdükten sonra, tekrar içtima yaparak eleştirmiştik onları. Daha sonra bu duyarsızlıklarından dolayı takım komple iki gün sigara içmeme yaptırımına tabi tutulmuştu.

Takım yerine geri döndük, herkes yerine geçti. Tek tek nöbetleşerek sabahladık. Sabah erkenden içtima yapıldıktan sonra, her günkü gibi sporla güne başlıyorduk. Spordan sonra hepimiz karla elimizi-yüzümüzü ovarak yıkadıktan sonra, içeriye gidip kahvaltıya oturduk. Henüz bir şeyler atıştırırken tepeden gelen Xebat arkadaş *“Düşman tepenin karşısındaki köye giriyor”* haberini verdi. Hepimiz dışarı çıktık, kamp tesisatına uygun bir biçimde aşağıdaki takımlara da haber verdik. Düşmanın ne yapacağı yorumlamasına fırsat bulmadan Diyarbakır, Piran yönünden gelen helikopter sesleri giderek yaklaşıyordu. Sabahın erken vaktinde uçuşuyordular. Dağın bu tenha yerinde sessizliği bozan helikopterlerden biri, vadinin önünde yükselen Gelince dağının tepesinde alçaldı. Bir mangalılık asker indirdikten sonra kampın üzerinde bir tur atıp geri döndü. Sanki gösteriş yapıyordu. Kampın etrafını çevreleyen tepeleri tutup, bizleri çembere almaya çalıştıkları hareketlerinden anlaşıyordu. Bu tepe, kampın güvenliğini sağlamak için önemli ve yeterliydi. Bundan dolayı ısrarla tutmaya çalışıyordu düşman. Kar elbiselerimizi giydikten sonra, tepeci takımı olarak oniki arkadaş tepeye doğru koşarak tırmanıyorduk. Adeta helikopterlerle tepeye kim önce ulaşır arayışına girmiştik. Kar kalınlığının

yol vermemesi, insanı sinir ediyordu. Kara bata bata bacaklarımızı artık zor kaldırıyorduk. Tepeye az kalmıştı. Helikopter üstümüzde alçalarak uçuşuyordu. İndirme yapmak için yer arıyordu. Fakat bizler yerimizi tespit etmiş, her an ateş açacak diye yüzü koyun bir şekilde karın üzerinde uzanıp hareketsiz kaldık. Koşmanın ve heyecanın verdiği yorgunluk, nefes alışlarımızdaki tempoyu hızlandırmıştı. Ancak ateş açılmadı ve helikopter dağın sağına doğru uzaklaştı. Bunu fırsat bilip ayağa kalktığımızda, içine girdiğimiz psikolojinin gereksizliğinden duyduğumuz mahcuplukla gülerek tepeye vardık. Mevzi yerleri zaten önceden belirlenmişti. Herkese nerede, nasıl mevzileneneceğini daha önceden böylesi günler için yapılan intişarda öğretilmişti.

Herkes mevzide yerini aldı ve sessizce bekleyişe geçti. Terimizin soğumaya başlamasıyla üşümeye başlamıştık. Düşman, tepenin altına gelip oturmuştu. Onların tepeye çıkması için, önce helikopterdeki askerlerin tepeyi tutup güvenliklerini sağlaması gerekiyordu. Bu henüz gerçekleşmediği için beklemek zorunda kalmışlardı. Çok geçmeden düşman ilerlemeye başladı. Tam mesafeye girmişti ve herkes ateş etmeye hazır, ilk patlayacak kurşunu bekliyordu. Bu esnada en yüksek mevzinin önünde kırk-elli metre karelik düz yerde indirme yapmaya çalışan helikoptere açılan ilk ateş sonucunda, yara alıp tekrar yükseldi. Karadan da gelen düşmana mevzilerden açılan ateş kin kusuyordu.

Kulak zarlarını patlatırcasına gelen silah sesleri, yaklaşık yirmi dakika sürdü. Açılan ilk ateşte düşmanın öncü mangasından dört-beş asker yerde çırpınarak bağışıyorlardı. Silah sesleri gittikçe yavaşlıyordu.

Karın üzerinde yüzü koyun yatan öteki düşman güçleri, saatlerce başını kaldıramaz durumdaydı. Uzaktan gelen helikopter sesi giderek yaklaşıyordu. Daha uzaktan bu sesin skorskyenin sesi olduğunu bütün mevziler anlamıştı. Gelincik tepesinin üstünden gözüken helikopter, uçuşan bir leş kargasını andırıyordu. Aradan beş dakika geçmeden bulunduğumuz mevziler roket atışına tutuldu. Mevziler bu saldırılara karşı hazırlıklıydı. Helikopterden beşerli beşerli fırlatılan roketler, mevzilerin sağını-solunu dövüyorlardı. Değdikleri yerde bembeyaz gelinlik gibi araziye örten kar yüzünün yerini çamur izlerine bırakıyordu. Daha önce indirme helikopterler ateş açan tepedeki nöbetçinin yeri deşifre olmuş olmalı ki, skorsky özellikle orayı hedefliyordu. Bu mevzideki arkadaşlara takım komutanı G. arkadaş el işaretiyle “terk edin” demeye çalışırken birden mevzinin her tarafında patlayan roketlerin yerden savurduğu toprak, mevziyi kapkara etmişti. Mevzide ... arkadaşla F. arkadaş vardı. Bu tehlikeli atıştan yara almadan kurtulduklarından birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı, *“bu sefer de paçayı yırttık”* dercesine. Takım komutanı G. arkadaş, bu arkadaşların şehit düştüğünü sanarak sapsarı olmuş, mevziye bakıyordu. Ama mevzide kalkan kafaları gördüğünde, burukluk gitmiş, tekrar eski sevincine kavuşmuştu.

Helikopterlerin bu bombardımanından sonra, her tarafa sessizlik hakim olmuştu. Mevzilerin durumunu kontrol etmek için, dolaşan G. arkadaşın, *“kaybımız yoktur”* demesi hepimizi sevindirmişti. Dağın öteki ucunda mevzilenen takımın olduğu yerde, halen tek tek silah sesi geliyordu. Havanın kararmasına daha bir saat vardı. Silah sesleri yerini sessizliğe bırakmıştı.

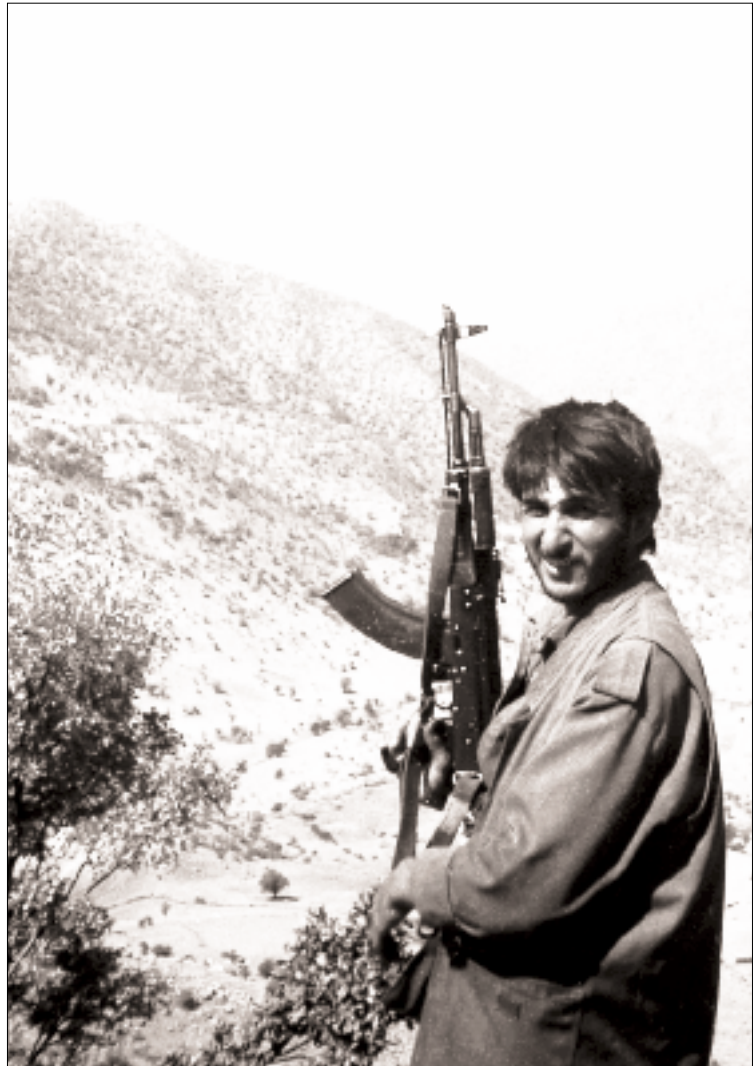
Düşman da yavaş yavaş köye doğru çekiliyordu. Diğer takımdan gelen bir arkadaş *"Düşman geri çekiliyor. Çok kayıpları var. Helikopter yaralıları taşıyor. Bizden de bir arkadaş şehit, bir de yaralı var"* haberi herkesi üzüntüye sokmuştu. Şehit düşen **Ahmet** heval, saflara katıllı daha bir ay olmuştu. Gerilerde olan sağlam bir mevzi de bırakılmıştı. Yanında da Tufan heval vardı. Tufan kendisine *"Burada kal, hiç yerinden kıpırdama, ben mevzileri kontrol edip geleceğim"* demişti. Daha elli metre uzaklaşmışken, kobranın attığı roketin nereye düştüğünü merak eden Ahmet heval, mevziden ayağa kalktığı anda, yine aynı helikopterden açılan ateş sonucu göğsünden aldığı bir kurşunla şehit düşmüş, son nefesinde de *"Kardeşime haber verin, silahımı yerde bırakmasın"* şeklindeki son sözleri hepimizde düşmana olan kin ve öfkeyi intikam duygularına dönüştürmüştü. Düşman köyde toplanmıştı, verdiği kayıplarla istediği gibi operasyonu sonuçlandıramasının üzerlerinde oluşturduğu moralsizliği aşmak için yeniden saldırı için hazırlanıyordu.

Bizler de düşmana daha ağır darbeler vurmak ve intikam duygularımızı gerçeğe dönüştürmek için tepeye nöbetçi mevziler bıraktıktan sonra, takım yerinde toplanarak, sabah düşmanı karşılamak üzere hazırlıklarımızı yapmaya koyulduk. Bulunduğumuz mağaranın dibi çalılarla seriliydi. Ortasında kurulmuş soba her tarafı ısıtıyordu. Günboyu tepede açlığın ve soğğun yanında, barut kokusunun etkisinde uyuşmuş bedenlerimiz ısındıkça, yeniden kendimize geliyorduk. Gece yarısına doğru Ahmet hevalın şehit düştüğü cephede bulunan mevziler boşaltıldı. Boşaltılan bu mevziler, düşmanın kampa

gireceği güzergahtı. Yaralı T. arkadaşını aşağıda üstlenen karargah takımına taşıdık. Ayak izlerinden dolayı oluşan patika, aşağıdaki takımlara doğru açık şekilde iniyordu. Vadiideki takımlara inen patikanın üzerine birinci takımımızın pusu atmak için başlattığı çalışmaları sonuçlandırmak üzereydi. Ve böylece bütün hazırlıklar tamamlanmıştı plana göre. Düşman, her zaman olduğu gibi yine bizim için *"nokta değiştirdiler"* mantığıyla noktaya girecek ve boşaltılan mevzileri görünce, noktayı boşalttığımıza inanmış olacaktı. Sonra vadiideki mağa-

ralara inip arama yapacaktı. Biz de düşman tepeden vadiye inince, boşalttığımız mevzilerimizi sessizce bekleyecektik. O ayak izlerini takip ederek vadiye inecek ve tam pusu yerine gittiğinde arkadaşlar vuracaktı. Arkadaşların vurmalarıyla tepenin boş olduğu düşüncesiyle tepeye doğru kaçacaktı, ikinci bir darbe de tepeden vurulacaktı.

Sabah saat 07:00 sıralarında düşman, önceden düşündüğümüz cepheden noktaya doğru ağır ağır geliyordu. Hava da güne göre daha açıktı. Güneş karşı tepeyi ancak aşmıştı. Sanki dağın içinden doğuyor-

du. Gece boyunca yüzümüzü kuru-
tan ayaz, güneşin etkisiyle yavaş ya-
vaş kırılıyordu. Mevzilerde herkes
sessiz ve heyecanlı bir bekleyiş için-
deydi. Dağların güzel görünümlü
manzaraları göz kamaştırıcıydı.
Seyre daldıkça, insanı dalınan ba-
şegmez heybetli dağlar izleyeni he-
yecanlandırıyordu. Güven, cesaret
duyguları insanı alıp götürüyordu
uzaklara. Düşman bulduğumuz
mevzilerin altına gelmişti. Az ötede-
ki mevziye göz attığımda, mevzi-
deki Şivan hevali gördüm. Şivan heval
yaklaşık altı aydır katılmıştı. Hem
yaş, hem de fiziki yapı itibarıyla kü-
çüktü. Gözünü düşmandan bir an ol-
sun ayırmıyordu. Avını süzen şahin
gibi sağını-solunu yokluyordu. Beni
görünce gülümsedi. Her halinden
heyecanlı, coşkulu olduğu belli olu-
yordu. Şivan heval yaşı küçük oldu-
ğundan dolayı saflara alınmamıştı
önceleri. Gerillaların *"Yaşın küçük-
tür, büyüdüğünde katılırsın"* deme-
lerine karşın her zaman kendini da-
yatmış ve katılma isteğini bildirmiş-
ti. Bu durum karşısında gerillalar
onu almak zorunda kalmışlardı. Şi-
van hevalin yaşının küçük olmasına
rağmen dinamik olması, grup içinde
ayrıcılık bir sevgi ve saygıya yol
açıyordu.

Düşmanın noktaya girişiyle,
beklediğimiz an gelmişti. Mevzile-
rin boş olduğuna ve patika yoldan
vadiye doğru gittiğine dair telsizle
birbirlerini bilgilendiriyorlardı. Az
sonra dinlediğimiz cihazda konuşan
düşman, şehit düşen Ahmet hevalin
cenazesini gördüğünü söylüyordu.
Hepimiz sessizce bekliyorduk.
Yükselen güneşin sıcaklığı, uyuş-
muş ayaklarımızı ısıttıkça sızlatı-
yordu. Düşmanın bulunduğu yön-
den gelen bir tek silah sesi, sessizli-
ği bir an için de olsa bozdu. Düş-
man sıkıdığı bu kurşunla noktayı
yokluyordu. Tıpkı karanlıkta yürü-

yen çocuğun korkusundan ısılık çal-
ma misali, onlar da patlattığı kur-
şunla o ruh halini yansıtıyorlardı.

Sonra vadiye doğru giden patika-
yı takip eden düşman bayağı inmiş-
ti. Bu arada boşaltığımız mevzileri-
mizi birer birer tekrar doldurduk. Ve
pusunun olduğu yere yaklaşan düş-
mana, mevzilerden açılan yaylım
ateşi, vadide bulduğumuz tepeye
doğru gelen bu sesler, sanki yeryüzü
yarılmışçasına uğuldayarak dağların
tepelerinde yankılanıyordu. Kulak-
ları patlatan bu sesler, insanı müthiş
etkiliyordu. Yaklaşık bir saat süren
bu yaylım ateşi, yerini yavaş yavaş
tek tek patlayan silah seslerine bı-
rakiyordu. Paniklenen düşman, bu se-
fer boş sandığı, ancak dolu olan
mevzilere doğru kaçarak, tepeye
doğru çıkmaya çalışıyordu. Tam
kurtulduğunu sandığı anda, bu sefer
mevzilerden üzerlerine açılan yay-
lım ateşi karşısında girdikleri sen-
drom görülmeye değerdi. İki ateş
arasında çaresiz yalvarırcasına çı-
pınan askerler kafalarıyla kar içine
gömülmüşler ne yapacaklarını şaşır-
mışlardı. Bu arada sağa-sola sürüne-
rek kaçmaya çalışan askerleri engel-
lemek için BKC'yi kayanın üzerine
çıkartıp yaptığı tek tek atışlarla, ka-
pana kısırlanmış kediyle oynayan as-
lan misali Zerdeş heval kaçmalarına
izin vermiyordu.

Bulduğumuz tepeden vadide-
ki pusu yerine, dürbünle bakıldığın-
da düşmandan akan kanların, kar
yüzeyindeki pembemsi kan izleri
rahatlıkla görülebiliyordu. Çaresiz
kalan düşman, geri çekilmeyi yap-
mayınca telsizle çağırdığı helikop-
terler az sonra imdatlarına yetişmiş-
lerdi. Üstümüzdeki helikopterlere
yerden telsizle koordinat vermeye
çalışan düşman cihazına, elimizde-
ki cihazlarla mandallama yapılarak
engel olunmaya çalışılıyordu. Ko-
ordinatları alamayan helikopterler,

tepelere doğru gelişi güzel atışlar
yaparken, karadan ölü ve yaralıları-
nı çeken düşman, ateş mesafesin-
den uzaklaşmıştı. Altı helikopter
ikişer ikişer akşam saat 22:00'ye
kadar sırayla sağ-solu bombalama-
ya devam etti. Düşman tam geri çe-
kilince, helikopterler de çekip gitti.
Telsiz konuşmalarında, aşağı mağ-
adaki takım yerini tam tespit ettik-
leri anlaşılıyordu. Mağalara kim-
yasal atacaklarını konuşuyorlardı.
Aslında telsizde yaptığı bu açık mu-
habere, geri çekilmemizi sağlamaya
yönelik yapılan psikolojik savaştan
başka bir şey değildi. Ancak bu da
gerçektir. Kırka yakın bir kayıp ve-
ren düşmanın yapmayacağı barbar-
lık yoktu. Her tarafı sessizlik kapla-
mıştı. Düşmanın gece toplandığı
yerde yaktığı ateşin alevi, düşmanın
yeriniaçıkça gösteriyordu. Aralık-
larla patlattıkları mermilerle yerle-
rini göstererek *"bu taraflara gelme-
yin"* demesine getiriyorlardı.

Aşağıdaki karargah takımının
bulunduğu yere inen takım komu-
tanı G. arkadaşla yönetimle yaptık-
ları toplantı sonucu, gece yarısın-
dan sonra ayazın etkisiyle donacak
karın, iz bırakmayacağı ve yürüyü-
şün de daha kolay olacağını belirte-
rek *"Nokta değişikliği için herkes
hazırlığını yapsın"* şeklindeki tali-
matıyla, aşağıdaki takımlar bekle-
meye koyulduk. Az sonra gelen ta-
kımlarla beraber, doğal görünü-
müyle kale gibi korunaklı özellik-
leriyle birçok direnişe sahne olmuş,
Gorse dağından takım takım beş
yüz metre mesafeyle yola koyula-
rak ayrıldık. Şehit Ahmet yoldaşı-
mızı da yüreğimize ve silahlarımızın
namlusundan çıkacak tarihi he-
saplaşmaya sökülmecek şekilde
kazıyarak.

**Mücadele arkadaşları adına
Muzaffer Akengin**

Memyan heval tipik bir Diyarbakır delikanlısıydı. Lisede okurken, mücadelenin sıcaklığıyla yükselen duygularının devrime katılmış, çocuk yaşına rağmen ölümden korkmayan bir yiğit olup çıkmıştı.

Amed Eyaleti'nin küçük grupları döneminde savaşa katılmış, atikliği ve cesaretiyle takım komutanlığına getirilmişti. O'nunla kalan arkadaşları O'nu "Komutanê portatif, şêrê zarokan Memo" diye anlatırlardı. Savaşın yakıcılığına rağmen birçok arkadaşı gibi, O'nun moral ve azmi en doruktaydı. Yoldaşlarına her zaman "Halk gerillanın oturuşunu dahi izler ve yorumlar" derdi. Halk, O'nun bu tavırları ve yaşını gördükçe yetmiş yaşına varan insanlar bile saygı ve sevgisini, hürmetini O'nun şahsında devrim savaşçılarına gösterirdi.

Hiçbir zaman yoldaşlarını kırmayan, askeri malzeme dışındaki tüm malzemelerini beraber olduğu arkadaşlarına veren, ama düşmandan da müthiş koparan bir insandı Memyan heval.

"Eylemin başarısı kaldırılan malzemedir" derdi. Memyan heval gerilladaki ilk dönemdeki önderlik sahasına gönderilmek istenmiş, fakat O "ben savaşmadan, savaşta pişmeden Parti Önderliği'nin karşısına çıkmam" deyip reddetmişti. Savaşta "piştikten" sonra son eyleminde komutan arkadaşın "ilk mevziye giden önderlik sahasına gidecek" sözü, gözünü karartmış ve müthiş coşkulanmıştı. Hiçbir zaman silahından ayrılmayan Memyan heval günler öncesinden kendini ve silahını hazırlamıştı. Her zamanki gibi eylemde yapılması gerekenleri coşkuyla yoldaşlarına anlat-

mıştı. Eylem öncesi toplantıda kendi dayatmasıyla saldırı grubuna katılmıştı.

Ve artık tüm yoldaşları ile birlikte, coşku ve heyecanla bekledikleri eylem anı gelmişti. Bir gece öncesinde tüm yoldaşları ile birlikte yerlerini almış ve kamuflelerini yapmışlardı. Ve bekledikleri an gelip çatmıştı. Tüm arkadaşlar gündüz düşmanın güzel topraklarımızdaki inine saldırmışlardı. Kırk dakika gibi kısa bir sürede tüm mevziler imha edilmiş, karakol kapısına varılmıştı. İşte o an coşku doruklaşmış, ölüme meydan okumaya başlamışlardı.

Karakolun ağzında bulunan iki düşman askerini teslim almak istemişti. Bu yüzden, esir almak amacıyla hareket eden Memyan heval ve beş arkadaş, aniden çıkan bir alçak subayın attığı bombayı fark etmiş ve mevzilenmişlerdi. Atılan bombaların grubun içine düşmesinden dolayı, Memyan heval "Bijî Serok APO" sloganıyla bombaya kendini siper etmiş beş yoldaş için kendini ölüme atmış, gülen yüzüyle sarı çocuk Memyan heval ölüme merhaba demişti.

Evet, bir Ekim gününde güçlü bir eylem anyalışıyla "kaldırılan malzeme eylemin başarı oranıdır" diyen Memyan hevalin şehadeti sözüne denk düşecek bir tarzda gerçekleşmişti. Karakol tümünden imha olmuş, Memyan ve **Brusk** hevalerin şehadeti cesarete azim katmış ve arkadaşların iki traktörlük malzeme kaldırmalarına yol açmıştı. Başarıyı kazandıran şehit Meyman hevalin saldırı ruhuydu.

Savaşımızın Onların intikamı olacaktır!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Şaban ...**
Kod adı: **Memyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Farqin (Silvan)/ Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 1993, Asmakaya (Perxo) karakolu-Solhan/ Bingöl**

Ahmet heval, birçok Kürdistanlı gibi, ulusal ve sınıfsal çelişkileri yoğun yaşamış bir arkadaştır. İlk, orta ve liseyi Diyarbakır'da okur. Kürdistan'ın ekonomik yapısından dolayı, çocuklar küçük yaştan itibaren aile bütçesine katkıda bulunmak için çalışmak zorunda kalırlar. Ahmet heval, Kürdistan koşullarına göre orta halli bir ailenin çocuğudur ve daha küçük yaştan itibaren hem okula gider, hem de babasının terzi dükkanında çalışmaya başlar. Okuldan çıktıktan sonra, işe gitmesinden dolayı aile çevresi ve iş çevresi dışında pek kimseyle ilişki geliştirme imkanını bulamaz.

1990'lara doğru, tüm Kürdistan'ı giderek sarmaya başlayan serhildanların ve ulusal kurtuluş mücadelemizin etkileri Diyarbakır'da da görülmeye başlanır. Halkta hızla yurtseverleşme gelişir. Halk gerilla ile bütünleşir ve gerillaya yoğun bir katılım sağlar. Gerillaya katılım Diyarbakır'daki liselerde de oldukça yoğundur. ERNK'nin örgütlülüğü liselerde de sağlanmış ve geliştirilmiştir. Ama Ahmet hevalın, aile ve iş çevresi dışında pek kimse ile ilişki geliştirme imkanı olmadığından örgütlü yapı içinde yer alamaz. Amed'de mücadelenin gelişiminin hızlı olması ve hemen hemen her yerde yaşanan kitlesel eylemlilikler birçok Kürdistanlı'da olduğu gibi Ahmet hevalde de yurtseverlik duygularının gelişmesine neden olur.

1990'da Ahmet heval liseyi bitirir ve üniversite sınavına girer. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-TV Bölümü'nü kazanır. Aynı yıl üniversite okumak için İstanbul'a gelir. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin etkileri, artık Kürdistan'ın sınırlarını aşmıştır. Dünyada Kürtlerin olduğu her yerde, Kürt halkı PKK öncülüğünde örgütlemeye ve sömürgecikle savaşılmaya başlamıştır.

İstanbul'daki yaşam Ahmet hevalın kafasındaki çelişkilerin daha da

netleşmesini sağlamıştır. Bir tarafta insanlar oldukça yozlaşmış, insan olduklarını unutmuş, hayvani güdülerinin peşinde koştururken, diğer taraftan Kürt halkının yaşadığı savaş, sefalet ve vahşet Ahmet hevalın kendi gerçekliğini görmesine vesile olmuştur.

Okula başladıktan çok kısa bir süre sonra, YCK'li arkadaşlarla tanışır. Bu tanışma, Ahmet hevali çok sevindirir. Sessiz, durgun ve içine kapanık olan Ahmet heval, bu tanışma sonrası coşkulu olur ve düşmana karşı tepkisi giderek daha bilinçli bir seviye kazanır. 1990 ve sonrası için mücadele İstanbul'da da yoğun bir hale gelir ve halk coşkulu bir şekilde İstanbul'da eylemler geliştirir. Bu dönemde YCK'nin üniversitelerdeki örgütlülüğü oldukça güçlüdür. Gençlik de halkın gerisinde kalmayıp, yüreğinde taşıdığı özgürlük ateşi ile İstanbul'daki faşist TC'yi yakmaya başlar. Ahmet heval İstanbul'da olduğu süre içinde YCK'nin hiçbir eylemliliğini kaçırmaz ve eylemlerdeki yerini alır. Örgütlü yapı içinde birçok görev alır. Bunları başarı ile yerine getirir. Birçok kişinin örgütlenmesi için ilişki geliştirir ve ilişkilerinde oldukça sabırlı, kazanımcı yaklaşır birçok arkadaşın saflardaki yerlerini almasını sağlar. Ahmet heval, gençlik içindeki uzun bir çalışma sürecinden sonra, belli bir bilinç olgunluğuna ulaşarak, artık mücadelede farklı yürümek gerektiğini anlıyarak ülkeye döner. 25 Nisan 1994'te ARGK saflarına katılır. Gerilladayken, birçok çatışmaya ve eyleme katılır. 12 Şubat 1995'te, faşist TC birlikleriyle çatışmaya giren arkadaşlar, düşmana oldukça büyük bir kayıp verdirdikten sonra, hiçbir kayıp vermeden geri çekilirler. 13 Şubat'ta TC ordusu, Ahmet heval ve arkadaşlarının Piran'da olduğunu tespit eder. Kimyasal bombalarla saldırır. Ahmet heval, otuziki arkadaşla birlikte şehadete ulaşır.

Adı, soyadı: **Ahmet**

TANRIKULU

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **25**

Nisan 1994

Şehadet tarihi ve yeri: **13 Şubat 1995, Piran**

Arkasına dünya gericiliğini alarak, dünyanın hiçbir yerinde görül-meyen özel savaş uygulamaları ve insanlık dışı yöntemleri kullanarak, tam bir vahşet ve barbarlık örneği sergileyen faşist TC ve onun elebaş-ları, faşist güruh, bir intikam alma ve

hesap sorma hareketi olan partimiz PKK'nin önünde hezimete uğramak-tan kurtulamayacaklardır! Tarihin gördüğü bu en karanlık güce karşı hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan, yü-reklerinde büyük bir vatan, insanlık ve halk sevgisi ile kanlarının son

damlasına kadar savaşıarak şehit dü-şen tüm şehitlerimizin önünde say-gıyla eğiliyoruz.

Anıları anılarımız, mücadeleleri mücadelemizdir!

Mücadele arkadaşları

...

*Yaşım dokuz
geleceğe belki on,
belki sonsuz
77' de gözlerimi açtım toprağımda.*

*Merhaba aydınlık
merhaba yarınlar diye.
Ve GÜNEŞ gülümsüyordu
kollarımdan tutarak
hoş geldin çocuk,
hoş geldin bize...
Haydi o zaman sen de koş,
koş yarınlara
ve gelecek özgürlüğe...*

İhsan heval Kars'ın Selim ilçesine bağlı Bozkuş köyünde 1970 yılında dünyaya gelir. Yoksul bir ailenin çocuğu olan İhsan heval, küçük yaştan itibaren ailesine yardımcı olmak için çalışır. Küçük yaşta annesini kaybedince, O'nun üzerine düşen yük daha da ağırlaşır. Artık evin bütün işlerini yapmak, kardeşlerine bakmakla yüz yüze kalmıştır. O, küçük yaşına rağmen, ev işlerinin yanısıra, çok zor da olsa, babasına yardımcı olmaya çalışır. Tarlanın sürülmesi, ekilmesi, hasadın biçilmesinde her zaman babasıyla beraber çalışır. Yaşam koşullarının zorluğu ve geçim sıkıntısı, O'nu ilkokulu bitirir bitirmez babasıyla birlikte Türkiye metropollerinde çalışmaya zorlar.

Metropolün en ağır işlerinde, inşaatlarda çalışmak, O'nu daha da disiplini, daha emekçi kılarken, burada gördüğü aşağılanma, hakaret, O'nda düzene karşı nefret geliştirir. Belli bir bilinç de kazanır. Ve ülkeye olan sevgisini güçlendirir. Kışın uzaklaştığı ülkesine, baharın gelmesiyle ulaşma, O'nda bir tutku haline gelir. Babasının yaşlanmasıyla, artık evin tüm yükü O'nun sırtında kalmıştır ve metropollere artık tek başına gider. Metropoldeki yaşam girdabına kendini kaptırmayan İhsan heval, çevresinde olup bitenleri sorgulamaya başlar. Baharın gelmesiyle beraber köye dönme isteminin kaynağını aslında düzenin tarih boyunca yok etmeye çalıştığı yurtseverlikten aldığını görür. Köye, ülkeye her dönüşünün yurtseverlikle bağlarını daha da güçlendirdiğini farkederek.

İhsan heval, köye her döndüğünde insanlarda bir değişim olduğunu farkederek. Parti, artık yaşamın her alanında değişimi hissettirir. İlişkileri belli bir konuma gelen İhsan hevalin çocukluk arkadaşları birer birer mücadeleye katılırlar. İhsan heval de köyde, çocukluk arkadaşlarının destansı direnişlerini duydukça, ülkeye

bağlılığı daha da artar ve kendisinin de bu haklı davada yerini alması gerektiğini anlar. Ancak bunun nasıl, hangi yöntemle yapılacağını da bilmez.

1993 baharında İstanbul'dadır. İstanbul'da Newroz kutlamalarının olacağını öğrenince, büyük bir sevgiyle dolar. Newroz'un gerektirdiği coşku ile katıldığı kutlamalarda, Kartal'da bir grup arkadaşı ile birlikte yakalanır ve cezaevine konulur. Cezaevi sürecinde partiyi tanıma, bilinç düzeyini ve kişiliğini geliştirme, daha fazla dönüşme olanağından en iyi şekilde yararlanmaya çalışır. Tahliye olduktan sonra mücadeleye aktif katılma kararı alır. Ülkeye döner ve savaşı etrafındakilere anlatmaya, yüz yılların karanlığı altında bırakılmış, eğitimsiz, bilinci çarpıtılmış, iradesi kırılmış halka bir şeyler vermeye, onların yurtseverliğini daha da güçlendirmeye çalışır. Köydeki çalışmalarında oldukça başarılı ve sonuç almıştır. Çalışmaları esnasında en yakın çocukluk arkadaşı **Ali İhsan (Gazi CENGİZ)** hevalin 1992'de şehit düştüğünü öğrenir. Bu durum O'nun savaşıma azmini daha da güçlendirir ve bu azimle varolan çalışmanın kapsamını daha da genişleterek devam ettirir.

Bu çalışmalardan rahatsız olan düşman, geliştirdiği ajan ağı ve köylere baskı yapma politikalarıyla engel olmaya çalışır. Buna karşı İhsan heval, çalışmalarını daha gizli bir şekilde yürütür. Özellikle gençler arasında yaptığı çalışma ile etkili olur. Bu çalışmalar esnasında deşifre olan İhsan heval, bir grup arkadaşla birlikte İstanbul metropolüne gelir. Kısa sürede cephe çalışanları ile ilişkiye geçer. Bir süre cephe faaliyetlerinde yer alır. Faaliyetlerde sorunlar karşısında her zaman doğru yöntemi esas alan İhsan heval, sorunlara yönelirken derinliğine ele alıp, genişçe kavradıktan sonra çözmeye çalışır. Olgunluğu, ölçülü davranışları ile,

Adı, soyadı: **İlhami YILDIZ**

Kod adı: **İhsan**

Doğum yeri ve tarihi: **Bozkuş köyü-Selim/ Kars, 1970**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995,**

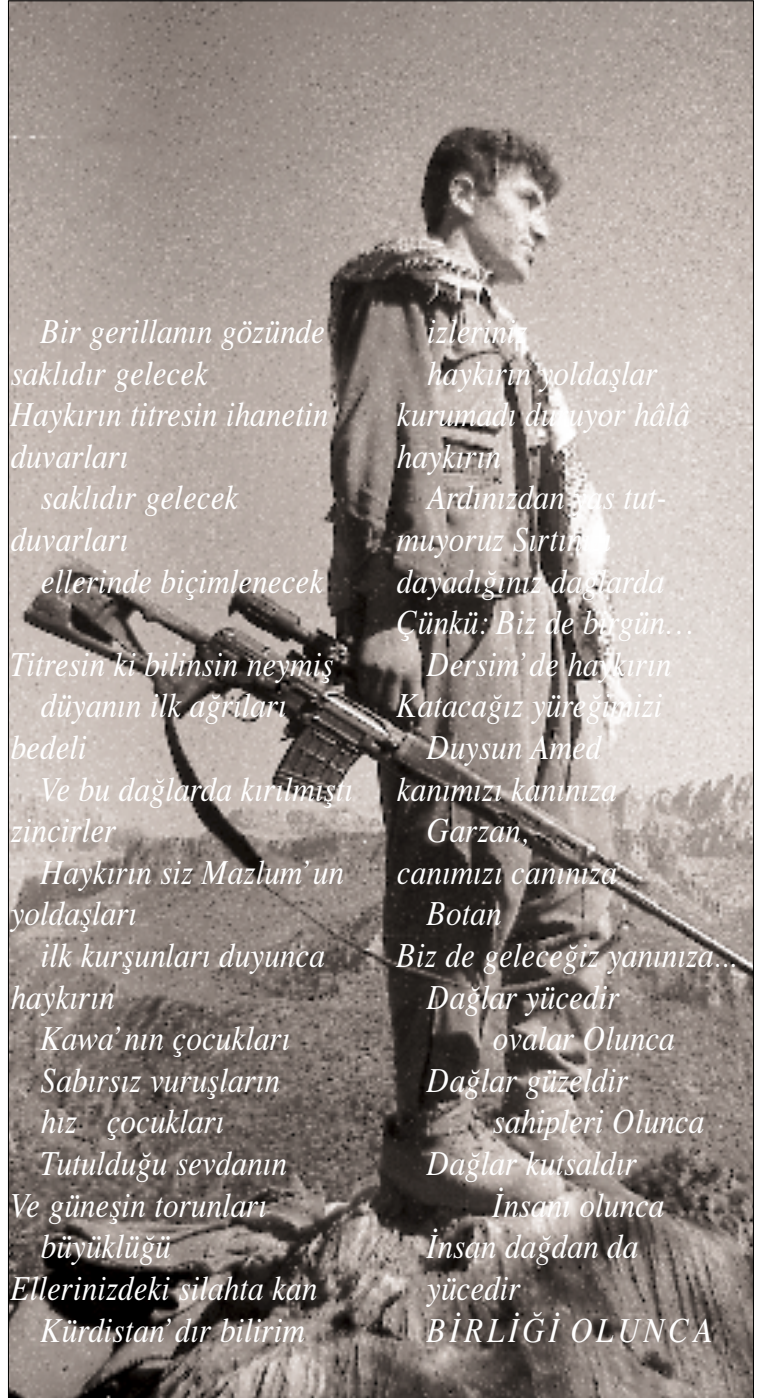
Lice/ Amed

halka olan sevgisi ile, kitle üzerinde oldukça olumlu etki bırakır. Yaşamını kendi emeğiyle zor koşullarda dahi tek başına sürdürür. Emekçi yönü her zaman ön plana çıkarlardı. Her şeyin iyisini yoldaşına layık gören İhsan heval, fedakarlık ve yoldaşlarına bağlılığın en iyisini kendisinde somutlaştırmaya çalışır. Onların yücelmesi için elinden geleni yapar.

Düşman karşısında parti değerlerini, halkı savunma ve mücadeleyi geliştirme konusunda hiçbir ikircikliğe düşmeyen İhsan heval, 1994 baharında bir grup arkadaşıyla beraber hep özlemini çektiği, ulaşma arzusunun bir tutkuya dönüştüğü ülkesine bu kez bir gerilla olmak için gider. O zamana kadar hiç gitmediği alanlara, engin ve geçit vermez dağlara varması, O'ndaki özgürlük tutkusunu daha da kamçılar. Düşmandan şehit düşen yoldaşlarının intikamını almak için büyük bir kararlılıkla savaşır. Savaşıkça kişiliğini daha fazla güzelleştirir ve aynı zamanda yurtsevgisini en geniş ve en derin anlamda tadar. Çalışmalardaki aktivitesi, emekçiliği, bitmeyen gücüyle bir çekim merkezi haline gelir. Yine böylesi bir çalışmada, toplumsal bütünleşme önünde engel olan tarihi hastalık iğrenç yüzünü gösterir. İhbar sonucu düşman etraflarını sarar. Ölümsüzlüğü şiar edinen yoldaşlar, şehitlere bağlılığın, onların yolunda yürümenin onuru ile savaşarak şehitler kervanına katılırlar. O, şehitlere bağlılığın gereği olarak daha önceden şehit düşen Gazi CENGİZ hevalin kod adını almış ve yolunun takipçisi olmuştur.

Şehitlerimiz bizi Kürdistan'a her zamankinden daha fazla yaklaştıran meşaledirler! Bu meşalelerin aydınlattığı yolda yürümek ve zafere ulaşmak bizim için en kutsal bir görevdir!

Mücadele arkadaşları

Bir gerillanın gözünde
saklıdır gelecek
Haykırın titresin ihanetin
duvarları
saklıdır gelecek
duvarları
ellerinde biçimlenecek
Titresin ki bilinsin neymiş
düyanın ilk ağrıları
bedeli
Ve bu dağlarda kırılmış
zincirler
Haykırın siz Mazlum'un
yoldaşları
ilk kurşunları duyunca
haykırın
Kawa'nın çocukları
Sabırsız vuruşların
hız çocukları
Tutulduğu sevdanın
Ve güneşin torunları
büyüklüğü
Ellerinizdeki silahta kan
Kürdistan'dır bilirim

izlerini
haykırın yoldaşlar
kurumadı duyuyor hâlâ
haykırın
Ardınızdan sus tut-
muyoruz Sirtın
dayadığınız dağlarda
Çünkü: Biz de bir gün...
Dersim'de haykırın
Katacağız yüreğinizi
Duysun Amed
kanımızı kanınıza
Garzan,
canımızı canınıza
Botan
Biz de geleceğiz yanınıza...
Dağlar yücedir
ovalar Olunca
Dağlar güzeldir
sahipleri Olunca
Dağlar kutsaldır
İnsanı olunca
İnsan dağdan da
yücedir
BİRLİĞİ OLUNCA

Mevsimin koynunda yemyeşil baharı saklayıp süt beyazı bırakarak bir karlı günde dünyaya gözlerini açtığında, takvimler 1969 Şubat'ını gösteriyordu. Bingöl'ün aman vermez sıradağlarının dört bir yanı hayat suyuyla bereketlendiği yamaçlarında, kendi halinde mütevazı bir köy evinde yaşama merhaba dediğin zaman doğanın zorlu şartlarının ve hastalıkların pençelerine Zerdüşt'ün kutsal ateşinden aldığı güçle direndin; yaşamı kendi doğasında sevdin. Daha yeni yeni ülkenin cennet kokan suyunu tatmaya başlamış, hiç yorulmak bilmezcesine, sınırsızca bayırları kateden bir kızıl tay gibi vatan toprağında koşmaya heveslenmiş-tin ki, geçit vermez dağlarının zirvelerine ulaşmayı, masum bir hayal gibi doğduğun toprağın sırlarına gömmen gerekti. Zira, senden önce binlercesinin yaptığı gibi ülkeden uzaklaşıp kente göçmenin zorunluluğu gelip dayandığında, hayallerini gerçekleştirebilecek bir yaşta değildin henüz.

Senelerce evveldi, bir fidanken değil! Henüz filizlenmeye yüz tutmuş bir tomurcukken, daha ihanetin ve direnişin birbiriyle yarıştığı bir ülkede, sen dağlarına sevdalıydın. Bereket fişkıran toprağına tutkuluydın, Şêx Said'den bu yana kızgın ve öfkeli duran Ko Spi'nin doruklarından coşkun ve alabildiğince hırçın akan Murat'ı seyretmeye çektiğin özlemi, Çewlik'in enginlerinde Yado'nun ihanete ve zulme karşı verdiği dillere destan kavgasına duyduğun ılık sıcaklığı hissettin. Artık ülkeden ayrılma zamanı tüm soğukluğuyla gelip çatmıştı. Bu cennet vatanın güzelliklerine doyamadan kahrolası düzen seni ayırmak istedi tutkularından, umutlarından... Her yanın nefes ne-

fes vatan aşkı tüten hayallerinden koparmak için savurdu seni uzaklara. Ama bu kahrolası düzen, hiçbir zaman tutsak alamadı seni ve düşüncelerini. Zira sen, artık dağlarının ihanete geçit vermediği ülkene sevdalı, ona tutsaktın. Murat'ın deli dolu akışını duyamıyor, Ziwer'in buz kesen pınarlarından yudumlamıyordun belki, ama Çukurova'nın kavurucu yaz gecelerinde kimi zaman kuyruklu yıldızla, kimi zaman samanyoluna misafir oluyor, karış karış adımlıyordun düşle-rini süsleyen güzel ülkeni.

Yaban Adana sokaklarında okul masraflarını karşılamak amacıyla simit satarken, emekçi kişiliğin en güzide örneğini ortaya seriyor, ailenin, "Sınıfını geçersen, yazın köye gideriz" sözünü en büyük müjde olarak duyduğunda ise okulunu takdirle bitiriyordun. Lakin, ortaokuldan sonra, Adana Borsa Lisesi'ni birincilikle bitirdiğinde, amacın artık sadece köy vizesi almak değil, aynı zamanda o köyde yaşayanlara ve onlar gibi olan tüm insanlara en büyük katkıyı sunmaktı. Bu katkı, onların acısına merhem, karanlığına ışık, ruhlarına ateş ol-maktı ve bunun en somut ifadesi doktorluk oluyordu. Bu amaçla girdiğin Çukurova Tıp Fakültesi'nden her şeyini halkına adanmış bir doktor olarak çıkmak için tam altı yıl geceni gündüzüne katarak ve bu arada gençlik mücadelesi içerisinde sürekli en ön safta yer alarak, hem bir öğrenci ve hem de bir öğretmen oluyordun.

Ve artık gün gelip Hipokrat Yemini için elini kaldırdığında, bu başı dik duruş, ülkenin güzel insanlarına onurlu bir selam oluyordu. Sonra düşler ülkesinin doruklarında özgürlüğü haykıran alevler de yükselince, yüreğindeki kor ateş, önu alnamaz kıpkızıl bir yangına

Adı, soyadı: **Orhan ERSÖZ**

Kod adı: **Dr. Agir**

Doğum yeri ve tarihi: **Çalkani köyü/ Bingöl, Şubat 1969**

Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1994, Dorşin/ Amed**

dönüştü. Bu, öylesine kavurucu, öylesine sönmöz bir yangındı ki, yalçın kayaları parçalayan Dicle'nin fırtınalı hayat sularını soğutabilirdi ancak. Bu, öylesine derinden gelen bir dalgaydı ki yılların tortularını, yararı dile getiriyor, içindeki sınırsız öfkeni bir türlü bastıramıyordun. Ve o gün umut dolu gözlerin Venüs kadar parlak, seveda dolu yüreğin bereketli-doğurgan toprağa atacağın ilk adımın heyecanıyla çarpıyor, çarpıyordu. O an, hayalin artık gerçeğe dönüştüğü, tarifi imkansız duygulara büründüğün andı.

Boydan boya kanayan ülkende, insanlar sokak ortasında kurşunlanmakta, güneş ülkesinin eşsiz doğası şeytani ateşlere kurban edilmekte, halkının gür sesi ya karanlık kuytulara ya da vahşi zindanlarda boğdurulmak istenmektedir. Can yoldaşın kardeşinin de belirttiği gibi tüm bu manzara karşısındaki duyguların ülkeyle kucaklaşmanı hızlandırır mahiyettedir; *"Yüreğin Ararat gibi ihtişamlı ve aşkla doludur. Bir 'Agir' olup halkının yüreğine derman olma isteği, onu paraya, pula değil ülkesine çeker."*

Ve sen, ihtişamı Ararat kadar büyük bir aşkla halıkına hizmet isteğini ifade ederken; *"İhtisas yapıp ülkemin hastahanelerini kurmak isterdim. Ama, bugün görevimi yapamazsam, görev yapacağım hastahanelerimiz de olmaz. Ben, halkıma doktorluk yapacaktım. Ama benim köyüm gibi bütün köyleri yaktılar. Halkımı dört bir yana sürdüler. Her gün, ama her gün halkım-*

dan onlarcası öldürülüyor. Halkımı yaşatmak için öncelikle onların yaşamı için savaşımlardan atıl kalanları yeniden ayağa kaldırmam gerekir..." diyordun bilinçli ve inanarak.

Artık doyasıya gezip dolaşacağın, insanların dertlerine deva olacağın, toprağının her bir adımını karışırken sonsuz bir huzur bulacağın biricik köyün de tıpkı yüzlercesi, binlercesi gibi yakılmış, kül-leri bir deniz yeli misali uçuşup masmavi yücelerde rakseden kar beyazı bulutlara eş olmuştu. Artık o güzelim dağ köyü sessiz, kimsesiz ve ölüydü. Ama ona can vermek, bir daha hiç ölmemesine onu terkardan yaşama döndürmek, dünyanın en mutlu, en sevilir insanlarıyla, yok edilmek istenen bir koca tarihe, *"Biz buradayız, ölmedik daha"* notunu büyük bir kararlılıkla yazdırma isteği, etrafına kıvılcımlar saçan bir ateş fırtınası gibi tüm

benliğini kasıp kavuruyordu.

Böylesine deli dolu bir yürekle savaş tutsağı yoldaşlarını, belki de son kez görmek için uğradığın zindanda, çifte camlar ve paslı kalın parmaklıklar ardından yükselen; *"Agir, aynı duyguları, aynı inancı taşıyoruz. Onun için fazla söze gerek yok. Ancak senden tek isteğimiz, erken düşmemendir"* sözlerine şahin bakışlı keskin gözlerinle mavi gülümserken, sonsuzluğu yakalamanın verdiği gururla, yaşam sevinciyle ölümü çoktan yenmiştin.

Bir gece düşünde gördüğün anka kuşu gibi süzülerek, güneş ülkesinin doruklarına konduğunda bir çocuk kadar sevimli, bir bilge kadar olgun ve mutluydun. Yüzyılların kini ve nefretini düşmanın kirli yüzüne boşaltacak olmanın sevinci ışıklı gözlerinden okunuyordu.

Takvimler Ağustos'un son gününü göstermek üzere usulca bir kez daha çevrilirken, meremi ruhu sıcaklığının cehennem sıcaklığıyla karıştığı kıpkızıl bir günde Hazro-Silvan-Lice üçgenindeki B. köyünden bir hawar yükselir. O hawar ki, Ko Spi'yi sarsar, Ziwer'de yankılanır, Murat ve Dicle'de hayat pınarı olarak ebediyen akar durur. O hawar ki, altı özge canın kinini ve öfkesini tek vücut, tek yumruk halinde sömürgeci zulmun bağrına saplayan bir süngü olur.

Sen, ey ülkesine sevdalı güzel çocuk! Ateşler içirisinden gelip ulaştığın bu topraklarda, güneşin sarı saçlarıyla dağlara selam durduğu bir kızıl günde kahramanca vurularak çok erken düştün. Katran kara yüzü ihanet, bir kez daha tarihi rolünü oynadığında, insanlık

bu topraklarda çok şey yitiriyordu. Zira, savaşanları unutulmaz kahramanlar yapanın sadece onların şehadet şekli değil, aynı zamanda onların şehadet nedeni olduğunu bilmeyenler insanlıktan da nasiplerini alamazlar. İnsan olanın toprakla kucaklaşmış soğuk bedene dahi saygısı olur. Ama onlar iğrenç, ama onlar zavallı, ama onlar insanlık yüzü görmemiş kapkara mahluklar. Onlar, soğuk bedenine yansıyan

sıcacık bir gülüşüne dahi tahammül edemediler. Onlar, bir karanfili ateşe atmakla Ortacağ skolaştığına taş çıkarttılar.

Ardından gözyaşı yok güzel çocuk! Zira, erken düşmek önemli değil; asıl önemli olan, ışık olup karanlığı devirebilmek, bir gül bırakabilmektir arkadan gelenlere. Asıl önemli olan, düşerken bile, kan emici yarasaları çıldırtan bir sıcak gülümseyiş, zaferi haykıran engin bir bakış bırakabilmektir.

Düşüşün ölüm değil Ağır! İnan ki yepyeni bir baharın müjdesidir. Çiçekler artık özgürlük ve sevgi renginde açacak, viraneye çevrilen köy evlerinin külleri, kötü ruhları yıkayan bir yağmur temizliğiyle doğurgan toprağına tohum olacak, ülkemiz baştan sona bahar kokacak ardından.

Bir insanı tanımak; onun kavgasını, tutkularını, özlemlerini anlamaktan, onun özgürlük dünyasını paylaşmaktan geçiyorsa eğer, yine, bir insanı anlamak, onunla inancın yüceliğinde, duyguların ötesinde birleşmekten ve bir insanı sevmek, onun yüreğindeki kor ateşte yanmaktan geçiyorsa eğer, seni ve senin şahsında tüm şehitlerimizi tanımak ve onları anlamak, bu kutsal topraklara duyulan sevginin ve ona bağlılığını vazgeçilmez bir gereği olacaktır.

Özgürlük çağlığında büyüyen sevdalı çocuk! Uğruna başını koyduğun bu topraklar yeni filizlere gebe. Düştüğün yerde sadece kır çiçekleri değil, sonsuzluğu zorlayan nice çınarlar yükselecek...

Şehadetinin Üçüncü Yıldönümünde Seni ve Tüm Devrim Şehitlerini Saygıyla Anıyoruz.

*Mücadele
arkadaşları adına
Sadullah Turgut*

Ey! Güneş ülkesinin
Spartaküs'ü
Ey! Dağlardan
güneş
gibi doğan
Ve...
İnsanlığa ışınlarını
eşit saçan
Gerillanın şehadet
abidesi ile taçlanan
Onurlu insan.
Sen halkında
kıvılcım
Gerillada "ağır"
oldun
Ey! Şehitlerin takipçisi
Zilanların habercisi.
Bıraktığın silahın şu an
Yüreğin kadar sıcak,
Gözlerin kadar güzel
gülüyor.
Yaktığın ateşle şu an
Yüzbinler sizi anıyor

Direnıştır umudu sevdaya, sevdayı özgürlüğe dönüştüren. Umut; gelecektir, özlemdir, tutkudur. Umut; direnişin diriltici ruhunda ve yarınların koynunda uzanmış, özgürlüğün içinde saklıdır. Ve umut, bazen dağların ölüm kokan zorluğunda bir bomba piminin, atıma hazır merminin ağzındadır. Bazen de kör bir hücrede, beton duvarlarla örülmüş demir parmaklıklı zindan kuytularında direniştir, dirilişten kurtuluşa uzanmanın tılsımlı anahtarıdır. Direniş bir kez daha Amed'in önlerine meşale kurdu. Amed teslimiyetin tiksindirici yüzünün direniş karşısında korkaklaştığı, celladın *"Ben öldürdükçe onlar çağılıyor"* diyerek döktüğü kanda boğulduğu direnişlerin diyarı kutsal şehir!

1925 Mart'ında Şêx Said'lerin, 21 Mart'larda Mazlum ve Zekiye'lerin, 18 Mayıs'ta Ferhat'ların, 14 Temmuz'da Kemal ve Hayri'lerin, 4 Ekim'de de **Ramazan**'ların büyük başkaldırı günlerinden onlarla kol kola girerek ölümsüzlük yolculuklarına eşlik eden, zalime öfke, barbara isyan, direniş ve kahramanlığa dost şehir; Amed!

Tarih boyunca özgürlüğe sevdalananlarla, umut düşmanlarının en fazla savaştığı yerdir Amed. Mekan bazen bir dağ zirvesi, keskî sorî zer bayrağı dalgalanan surların burcu, bazen de zindan dehizlerinde olsa bile, bu savaşta yücelen, başaran hep umut olmuştur. Günlerden 4 Ekim, mekan bir kez daha Amed zindanı. Zindan bıçak sırtında yürümeye benzer. İrade, inanç ve bağlılık bu mekanda insanın tek silahıdır. Ramazan heval bir umut savaşçısı olarak bu zindanda kahramanlaşan ve devraldığı direniş geleneğini gözleri arkada bırakmayacak derecede dalgalandıran yiğit bir insan, körpecik

bedeniyle düşmanı kahreden bir kahraman.

Ramazan heval 1975 yılında fakir bir ailenin çocuğu olarak Urfa'nın Halfeti ilçesi, Aftar beldesinde dünyaya gözlerini açar. Aile durumunun el vermemesinden dolayı ancak ilkokulu bitirir. Okul yıllarından sonra ailenin geçimine çiftçilik ve hayvancılık yaparak destek olmaya çalışır. Kararlı, inançlı, zorluklara karşı mücadele eden ve asla boyun eğmeyen kişiliğiyle çok kısa zamanda çevresinde sevilen, sayılan Ramazan heval, yoksulluk nedeniyle metropollere çalışmaya gider. Çabası ve alçakgönüllülüğü metropolde de O'nunla beraberdir. Gençliği yitiren, düşüren ve gerçekliğinden uzaklaştıran metropol koşullarını kendi gözleriyle gören Ramazan heval, ülkeye duyduğu özlemle tekrardan eve döner. Aile içindeki ahlakı, üslubu, tavrı, davranış ve yaklaşımlarıyla örnek gösterilecek bir kişiliğe sahiptir.

Babası, *"Ramazan henüz küçük yaşta olmasına rağmen büyükleri kıskandıracak bir sorumluluk duygusuyla yüklüydü"* der O'nun için. O, adeta bir civa gibi hareketli, coşkulu ve dolu-doluydu. Çocukluğundaki güzellikleri gençliğinde daha fazla gelişmiş, olgunluk kazanarak çevresinde olup-bitenlere sorgulayıcı yaklaşan, hesap soran ve aşılmanın çabalarını arayan bir duruma getirmişti O'nu. Gençlik yıllarının verdiği canlılıkla ele-avuca sığmaz bir konuma gelmişti.

Kürdistan'da bir yaşam gerçekliğine dönüşen savaşın etkisi, çok kısa sürede Ramazan hevalin de duygularını, yüreğini ve gencecik düşüncesini etkisi altına almış, O'nu daha bir coşkulu kılmıştı. Yine babası, *"Bizleri ülkede olup-bitenler hakkında hep O aydınlatırdı. Gerçekliğimizi az da olsa O'nun*

Adı, soyadı: **Ramazan ÖZÜAK**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Aftar köyü-
Halfetti/ Riha, 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran
1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Ekim
1994, Amed**

sayesinde öğrenmeye başladık” diyordu. Kafasında savaş, ülke ve halk yavaş yavaş et ve tırnak gibi birbirinden ayrılmaz parçalar haline gelmişti. İlk etkileniş duygularını ailesi ve yakın arkadaş çevresiyle paylaşan Ramazan heval, 1993 yılında partiyle tanışır. Kendisini bekleyen görev ve sorumluluklar bu kez daha ağırdır. Üstelik bunun için de “devrimcilik ve gerillacılık” gibi kutsal kavramlar vardı. Kişiliğindeki sorumluluk bilinci, devrimci sorumlulukla birleşince ortaya muazzam bir enerji çıkar. İlk sözleri, gerillaya dolaylı yollardan ilk yardımları, ilk aile ve çevre örgütlenmesini hep profesyonel devrimciliğin basamakları yapmaya çalışıyordu. Gün geçtikçe ülke sevgisiyle yaşıyordu, beyni ve yüreği volkanik bir yanardağın lavları kadar kızgınlıyor, yüreğindeki kin ve öfke gerilla özlemiyle bilinçlendikçe, düşman karşısında daha da cesaretleniyordu. Kısa ama hızlı geçen mücadeleyle tanışmalarından çeşitli görevler almış, daha aktif bir duruma gelerek bağlılığını arttırmış ve en sonunda gerillaya katılma isteğini dile getirmişti. Köyünde ve yakın çevresinde bulunan tanıdıklarının saflara katılması, O’nun katılım istemini daha fazla kırbaçlamıştı. Karar vermedeki netliği burada da kendisini göstermiş, kararında ve netliğinde en ufak bir taviz vermemiştir. Ancak alanda bulunan sorumlu arkadaş tarafından önerisi o an için uygun görülmemiş, bulunduğu çevrede daha fazla yararlı olacağı kendisine bildirilmişti.

Ramazan heval özgürlük diyarına ulaşmasa bile, O, gerilla olmanın özlemi ve tutkusuyla, bir gerillanın sorumluluk bilinciyle hareket etmeyi kendisine esas almış ve faaliyetlere bu temelde sarılmıştı. Fa-

kat gerilla olma kararından da vazgeçmemişti. Kısa bir aradan sonra amcaoğlunun “*Gerillaya katılmaya hazır mısın?*” teklifine hiç tereddüt etmeden, “*Hazırım, hem de dünden beri*” sözleriyle cevap vermişti. Saflara katılmak için yola çıkarlar. Kararlaştırılan noktaya kendilerini götürecek kuryenin gelmesi nedeniyle, iki gün bir milisin evinde kalırlar. Gerilla dışında aklından hiçbir şey geçmezdi. Halk içerisinde gerilla hakkında söylenenler, O’nun bir an önce ulaşma istemini artırıyor ve sabırsızlandırıyordu. Bu esnada yapılan düşman operasyonu sonucu, bulundukları evde aklının ucundan dahi geçiremediği yakalanma pratiği ile karşılaşır. Ramazan heval için çok kötü bir an olmuştu yakalanması. Tam da “*özlemlerime, umutlarıma kavuştum*” dediği bir anda düşmanın eline esir düşmüştü. Zindanda ağır bir işkence ve psikolojik baskıyla geçen sorgu sürecinde bir an dahi aklından çıkarmadığı PKK direnişçiliğini sorguda temsil etmeye çalışır ve ardından o büyük mabede Kürdün direniş kalesine, yani Amed zindanına getirilir.

Zindan yaşamı oldukça kısa, ama onurlu ve dünya kadar büyük pratiklerle geçmişti. Ramazan heval için zindan, parti yaşamıyla tanıştığı ilk yerdir. Üslubundaki güzelliği, yumuşak başlılığı, yoldaşa karşı sevgiyi, coşkuyu hep burada daha fazla geliştirir. Ciddiyeti daha fazla artmış, devrimci olgunluğa ulaşmıştır. Attığı her adımı ölçüp-biçerek hareket eden bir tarzı vardır. Genç olmasına rağmen ailesi üzerindeki otoritesi daha fazla gelişmiş, “*Aile devrimin bir ocağı olmalıdır*” diyen başkan APO’nun bu yüce öğretisini kusursuz yerine getirmeye çalışır. Ailesinin O’nun yakalanışıyla içine girdiği çözüm-

süzlüğü Ramazan heval her görüşe onlara anlatır, evdeki anlatımları bu kez daha fazla bir bilinç ve gerçekleri görmenin huzuruyla ailesini örgütlemeye çalışırdı. Kısa sürede epey gelişmişti. Parti eğitiminden en çabuk sonuç alan ve kişiliğinde devrimi yaratan özellikler kazanmış, aylarını bir güne, yıllarını aylara sığdırmıştı.

Dağlarda bir ceylan gibi dolaşan, kartal gibi süzülen, şahin gibi koparan umudun savaşçısı gerilla olma özlemlerine kavuşamayan Ramazan heval, düşman tarafından dört duvar arasına sıkıştırılır. Sıkıştırılır, ama düşman yine de amacına ulaşamamış, O’nu dağların yüceliklerinden, özgürlük diyarından ruhen koparamamıştır. Ramazan heval düşüncesinde ve yüreğinde taşıdığı gerillayı, dört duvar arasında da yaşamıştı. Ve direniş kalesi Amed, barbar sürülerinin 4 Ekim günü vahşi saldırılarına tanık olmuş, evladı Ramazan hevalin kahramanlığını tarihine nakşetmiş, O’nu efsaneleştirmiştir. Ramazan heval, Amed’de direniş zincirinin yeni bir halkası oldu. Bunu da kanıtladı ki, gerilla olmak savaşın yürütüldüğü her alanda yaşama dört elle sarılmaktır. Gerilla için mücadele yaşamın kendisidir ve yaşamın olduğu yerdir.

Ramazan heval 4 Ekim direnişinde zindan gerillası olarak ölüm-süzleşti. Artık O, direnişleriyle gerillanın yüreğine direniş, silahında intikam namlusu oldu. Halkla bayraklaştı. O genç kahramanın anısına bağlılık, bıraktığı direniş mirasını yaşamanın gerekçesi yapmaktır. Anısına bağlılık; özgür ve bağımsız bir Kürdistan için dişini tırnağına takmak, direnişi hergünleştirmektedir.

Mücadele arkadaşları1994

Ulaşsın sesi
yaşayan Kürdistan'ın,
böyle yaşar
bir halk diye...
böyle yaratılır
bir halk diye...
Yaşasın ölümde
yaşamı yaratanlar...

Adı, soyadı: **Kudusi ADIGÜZEL**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanikan köyü-Kulp, 1952**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994 Mayıs'ının sonu, Mala Hesê mevkisi-Kulp/ Amed**

1994 Mart ayında Kudusi ADIGÜZEL ve Mirze ATEŞ'in devlet tarafından yakalanarak Diyarbakır alay komutanlığına götürüldüğünü öğrendik. Ama bütün çabalarımıza ve aramalarımıza rağmen ellerinde olduğunu kabul etmediler. Son olarak 1994 Mayıs ayı sonlarında aldığımız hebere göre Kulp'un Mala Hesê mevkisine götürüldüklerini ve yanlarındaki devrimcilerle beraber toplam sekiz kişi kurşuna dizildiklerini, daha sonra cenazelerinin de ateşe verilerek yakıldığını öğrendik.

Mirze ATEŞ, yedi seneden beri gerillayla beraber çalışmıştı. Şehitler, yol göstericilerimizdir! Onların yolunda yürüyeceğimize söz veriyoruz.

TC devleti halkımıza dayattığı bu kalamın hesabını verecek!

Adı, soyadı: **Mirze ATEŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kanikan köyü-Kulp, 1954**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994 Mayıs'ının sonu, Mala Hesê mevkisi-Kulp/ Amed**

Yurtseverler

ARGK saflarına katılalı bir ay kadar olmuştu ki, yapılan eylem planına göre düşmanın yoğun olarak kullanıldığı yola pusu atacaktık. Bu eylem benim ilk eylemimdi. Çok heyecanlandık. Fakat gel gör ki savaşın acımasız koşulları bu eylemin gerilla savaşındaki temel kural olan gizliliğe dikkat etmediğimiz için ertesi gün bulunduğumuz noktaya düşmanın operasyon düzenlemesi sonucu, istemeyerek de olsa çatışmaya girdik. Ve sabahtan akşama kadar süren çatışmada dört yoldaşımızdan selamsız-sualsiz ayrıldık. Belki köylülerin uyarılarını dikkate alıp deşifre olmuş o noktaya gitmeseydik bir şey olmazdı. Ama Parti Önderliğimiz'in dediği gibi "On defa başımızı taşa vurmada aklımız başımıza gelmiyor." İlk eylem girişimimiz sabote olurken, Dörtlerden yüreğimiz buruk ayrılıyorduk.

Aylardan Ocak, kış tüm azgınlığıyla doğaya hakimdi. Onbeş yoldaş karanlığın çökmesiyle içtimaya geçmiş, Apê Musa Bölüğü'nden (yani kampta kalacak arkadaşlarla) "serkeftın" diyerek ayrılacaktık. Eyleme gideceklerin yüzü güleç, yürekleri eylemin heyecan ve sevinciyle dolup taşıyordu. Kampta kalanlarda ise eyleme gidememenin yarattığı bir sıkıntı vardı. Fakat hem yoldaşlarını üzmemek, hem de bir dahaki sefere kendileri gideceklerinden dolayı bunu pek belli ettirmiyorlardı. Serkeftın istendikten sonra, özgürlük savaşçıları yola koyulmuş, yol boyunca düşüncelerinde eylemi başarıyla gerçekleştirip yoldaşların arasına dönme isteğinden başka bir şey olmamıştı. Yedi saat karla boğuşulup yol boyunca bir-iki köye uğradıktan sonra son derece yorgun ve bitkin bir şekilde noktamıza ulaştık. Dondurucu kış

Adı, soyadı: **Ebumüslüm ...**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice/ Diyarbakır**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ocak 1993, Zara-Hani/ Amed**

Adı, soyadı: **Hamdullah TOPTAŞ**
Kod adı: **Rênas**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro/ Amed, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 yazı**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ocak 1993, Hani/ Amed**

soğuğu iliklerimize kadar işlerken, kardan her tarafımız buz kesmişti. Yol boyunca cephanelerimizin ağırlığı, bir çoğumuzu etkilerken aramızda yükünden şikayet etmeyen grup komutanı Zınar, Baran, Rênas, Nazif ve arkadaşlardı. Bu arkadaşların savaşta deneyimlerine fedakarlıkları da eklenince, yol boyunca yoldaşlarına yardımcı olmaları, moral vermeleri de beraberinde geliyordu. Sabaha doğru saat dörtte Zara dağındaki noktaya varmıştık. Tepeci grup takım komutanı tarafından görevlendirildiğinde Rênas ve Nazif yoldaşlar gönüllü olarak gitmeyi istediler ve şehadete giderken de fedakarlık örneği olmaktan geri durmadılar. Zınar heval takım komutan yardımcısı; Baran heval, henüz üç aylık gerilaydı. Ş. heval ise bir yıldır pratik savaşımın içerisinde yer alıyordu.

Tepeci yoldaşlar belirlenip görev yerlerine gittikten sonra, geri kalan arkadaşlar da noktaya inip nöbetçilerimizi çıkardıktan sonra, gecenin yorgunluğunu atmak için sığınaklara geçip uyumaya başladık. Sabahleyin yoldaşlar tarafından uyandırılıp kahvaltımızı yaptıktan sonra oturuyorduk ki, düşmanın teneke diye tanımladığımız keşif helikopteri tam noktamızın üzerine gelip bir tur attıktan sonra gitti. Düşmanın adeta hazırlanın geliyorum dediği bu sinyal, tüm gücün noktayı terkedip mevzileneğine yetti. Tüm yoldaşlar takım komutanı tarafından çatışma için mevzilendirilirken düşman da yavaş yavaş mevzilerimize doğru geliyordu. Bu esnada Zınar heval Ş. hevali bizlere düşmanın geldiğini haber vermek üzere aşağı gönderir. Ş. heval noktaya gelince bizi bulamaz. O zamana kadar düşman epey ilerlemiştir ve yoldaş artık geriye dönemez. Nihayetinde yalnız kal-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: **Ekim 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ocak 1993, Hani/ Amed**

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Nazif**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ocak 1993, Hani/ Amed**

miştı ve düşmanın içine tek başına girmiştir. Bir süre çatıştıktan sonra O da geri çekilir. Apê Musa Bölüğü'ne doğru geri çekilme yapar ve gece yarısı uğradığı köyde arkadaşlara ulaşır.

Noktada mevzilenen yoldaşlar, düşmanın tepecilerle çatışmaya girmesiyle yoldaşların yardımına gitmeye çalıştı. Fakat, düşman araya girip bilinçsiz de olsa güçlerimizin çemberine girince gün tam da düşmanı bozguna uğrattı intikam alma günü oluyordu. Fakat savaşın acımasız koşulları mı, kara talih mi, şanssızlık mı, dikkatsizlik mi, doğanın bize oyunu mu diyeyim bilmiyorum. Roketlerimiz şişmiş namluya girmiyor, BKC'miz tutukluk yapmış çalışmıyor, G-3 silahımızın da mekanizması kırılmış, namluya mermi almıyordu. Böylece on arkadaş üç kleş, bir M-16 silahıyla kalmıştık. Muhtemelen tepeli yoldaşların da roketi çalışmamış ve onlar da üç silahla kalmıştı. Tüm yoldaşların böylece morali bozulmuş, düşman da neye uğradığını anlayamamıştı. Fakat bu kez şans ondan yana olmuş, gerillanın öfkesinden kurtulabilmiş, sayı ve teknik üstünlüğü inisiyatifini ona vermişti. Yine de subayları başta olmak üzere, onu aşkın ölü ve yaralı vermekten kurtulamamıştı. Zara dağı her şeye rağmen direniş kalesine dönüştürülmüş, gün boyunca düşman adım atmaya cesaret etmemiş, her anları korkuyla dolmuş ağlama ve bağırma seslerini kulak yırtan top patlamaları, makineli takırtıları, helikopter gümbürtüleri bile bastıramamıştı. Belki de tüm olanaksızlıklara rağmen yoldaşları savuştıran ve düşmandan çekinmelerini sağlayan şey bu seslerdi. İnançları doruktaydı.

Çatışmanın boyutlandığı sıralarda silahsız kalan arkadaşların çatış-

ma alanından geri çekilmek zorunda kalmaları, geride düşmanla çarpışarak altı yoldaşın kalması, düşman açısından elbette ki bulunmaz bir fırsattı. Düşmanın beşbinlik sürüsü, yedi panzeri, beş helikopteri karşısında (ki bunların yanında yüzlerce havan topu, roket, lav, makinelî tüfek vardır), sadece beş çalışır silahla altı yoldaş vardı. Bu yoldaşlarda olup da düşmanda olmayan etkili silah PKK bilinci, inancı, iradesi; onları düşmandan daha üstün kılmakta ve onları yüceltmekteydi. Geride kalanlar düşmanla çatışmakta. Düşman ise o üstünlüğüne rağmen telsizlerden "yardım yardım" çağlıkları atmaktadır. Zınar hevalin komutasında Dörtler yiğitçe çarpışıyordu. Diğer taraftan savunmada kalan yoldaşlar da düşmanın gücünü ikiye bölüyor, çembere alındım hissi veriyordu. Öğlen iki-üç sıralarına kadar direten düşman, tepeye yaklaşamayınca geri çekilir ve tekniğine sığınarak kendini kurtarmaya çalışır ve Dörtler'in bulunduğu noktayı top atışına tutar. Noktanın bulunduğu yer, çekilmeye el vermediğinden yoldaşlarımız yerinde kalır ve geceyi bekler. Düşman gece çökünceye dek tepeli defalarca top atışına tutup ele geçirmek ister. Fakat ne Dörtler, ne de Zara buna müsaade etmez. Gece saat on sıralarına kadar yiğitçe çarpışan Dörtler, bu esnada mevzilerine düşen topla şehadete ulaşırken kış zemberisinde Zara boynunu bükerek ve ağlamaya başlar hıçkırarak. Çünkü çocuklarını koruyamamıştır faşistin şarapnellerinden.

Zemheride don tutmuş toprağa baş koyarken Dörtler'in son sözleri "An Serkeftin An Serkeftin, Bijî Serok APO, Bijî PKK, Bijî Kurdistan"dan başka bir şey olabilir mi?

Bir ARGK Savaşçısı

*Zemheride,
Zara'nın don tutmuş
toprağına
boyunu bükülmüş ormanların
katmerleşmiş kayalarına.
Gece karanlığında
Zara'nın tepelerine
isimler yazılmaya başladı
bির birer.
Bir tepede Zınar yazıldı,
güller o tepeye uçuşarak,
kucakladılar O'nu.
Bir tepede Rênas yazıldı,
yıldızlar gidip selam durdu.
Bir tepede Nazif yazıldı,
yumruklar Şelê'ye doğru
kaldırıldı.
Bir tepede Baran yazıldı,
Apê Musa'ya doğru
silahlar yükseldi.
güller yıldızlarla,
Yumruklar silahlarla birleşti,
buz kesmiş havada.
Silah namluları
çarptı birbirine
çınlayarak
ve sloganlar haykırıldı:
AN KURDISTAN,
AN KURDISTAN!*

Nav û paşnav: **Abdullah ŞIWÊŞ**
 Navê kod: **Lütfü**
 Cîh û roja bûyinê: **Amûdê, 1972**
 Tevlîbûna têkoşînê: **1990**
 Roj û cîhê şêhatetê: **Zivistan 1994, Amed**

5 Mart 1996'da Diyarbakır'da "kayıp"

Şehîd **Abdula Şiwêş**, li Rojava Başûr ê Kurdistanê, li bajarê Amûdê tevlî partiyê bû. Di sala 1982 an de, li bajarê ku ew têde mezin bûye, xwendegeha lîsê tewakir. Piştî wê diçe bajarê Helebê û li wir di zanîngerêda de dest bi xwendina aborî dike. Wextê ku, li zanîngerê dixwîne êdî welatparêziya wî pêşdikeve. Di nava şagirtên zanîngerê de dest bi xebatên siyasî dike.

Di sala 1988 an de, dewreyeka perwerdeyî li Akademiya Mahsum Korkmaz dibîne. Piştî vê perwerdeyê heval diçe nava xebata gel. Pêşî diçe Amûdê, dûre diçe Dêrikê. Di sala 1990 an de, tevlî Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan ARGK ê dibe. Çend rojan beriya Kongreya Çaran, yekemîn herêma

ku li kar dike herêma Haftanîne. Piştî vê di bihara 1991 an de dibe berpirisyarê herama Amed, Genç û Hanî yê.

Di sala 1993 an de hêzekî ji Amedê tevlî Eyaleta Garzanê dibe. Di wê çaxê de hevalê Litfî jî diçe wê eyaletê û li herêma Mûtîkî dibe fermanarê taburê. Di sala 1994 an de hêza li Bidlîsê jî cîhê xwe li wir digire. Hevalan ji bo perwerde ya zivistanê dadiketî nava gundan. Hevalê Litfî û sê hevalên din jî, bi wan re ne. Di rê de dijmin kemînekî datîne pêşîya hevalan û piştî berxwedaneke mezin, hevalê Litfî û sê hevalên wî di wir de şehîd dikevin.

***Bi navê hevalê wî yên
 têkoşînê Dêrsûm***

Hevalê Cenk, di sala 1970 an de li gundê Dîfnê, girêdayî Eskivê (Hasankeyf) tê dinê. Ji malbateke welatparêz e. Ji ber welatparêziya malbata wan, pir zilm û tadeyê dîtine û bûye kelemê çavê neyarê neyar.

Di dawiya sala 1981 an de meha Îlonê de bavê Cenk tê girtin. Heval Cenk, havîn û zivistan, şev û roj dixebite. Deh û pênc roj carekî diçû hevdtîna bavê xwe û diravê ku bi keda xwe qezenç kiribû dida girtiya.

Her wiha di heval Cenk de giyana welatparêziyê kûr dijî, neyar, bi hêrseke hişk di dilê wî de cîh digre. Evina welêt pêl bi pêl di dîle wî de cîh digre.

Heval Cenk, wek ku di çîroka jiyana wî de jî tê dîtin, her tim li ser lîngê xwe ye, tenê bi hewl û keda xwe jiyana xwe didomand. Digel ve tenêbûna xwe, ew dîsa bi serdikeve.

Heval Cenk û malbata wî, ji ber tînebûn û hêjariyê neçar dimînin. Koçberê metropolên Tirkî dibin. Heval Cenk, zîrek bûn û jêhatî bûna xwe, di xortaniya xwe de jî didomîne. Hevalê Cenk, li İzmirê di restoraneke de dixebite. Ji welatê xwe dûr ketiye. Lê, dilê wî tim bi hesreta Kurdistanê dişewite. Li İzmirê hingê di nava Kurdên ku koçber bûne de hestên netewî hêdf hêdf hişyar dibe.

Heval Cenk, demekî di HEPê (Partiya Keda Gel) de dixebite. Lê agirê dile wî roj bi roj gur dibe, şerê ku li Kurdistanê tê meşandin wî dikşîne nava xwe. Heval Cenk, bi dilxwaziyeke pir xurt tijî dibe. Êdî qet tiştek nikare wî bide sekinandin. Biryara tevlîbûna şer dide. Malbata wî ya welatparêz jî hember vê biryarê dilşad dibin. Û pîroz dîkin. Heval Cenk û berendamê şer tên girtin. Heval Cenk, bi lehengî li hember dijminê dagirkeran berxwe dide.

Berxwedana wî rûyê dijmin reş dike. Dîsa vê demê bavê heval Cenk jî, tê girtin. Bihev re çend mehan li girtîgeha Bûcayê dimînin. Neçar dimîne dijmin, wan berdide. Ew herdû jî, bav û kûr an go herdû heval bi hev re sond dixwin ku, heta dilopa xwîna xwe yên dawiyê li Kurdistanê şer bikin.

Heval Cenk, di sala 1992 an de tevli refên gerilla dibe. Hevalê Cenk, demeke dirêj li Xerzanê herêma Reşkotan, Bekirpan û Kûbanê de dixebite. Di sala 1994 an de navenda biryargeha fermandariyê ARGKê bibin gazî dike û wezîfeke nû dide wî. Êdî heval Cenk, di navbera Amed û Xerzanê de, di deştê de berpirsariyê girt.

Di 18ê Pûşbera sala 1994 an de heval Cenk, barê hemû şervanên azadiyê yên nû, ji gundê dayikê girt ku, bibe biryargeha navendî. Heval Cenk, hemî barên şervanên nû jî pişt dike, dide pêşîya wan û dimeşe. Lê sercerdevanê xayîn Amîlo û tîmên taybetî jî wan re kemîn datînin. Tariya şevê de xayîn dîsa jî lehengî û mîrxwasiyê re bêbextî dike. Noker û xayînan bi hev re gule reşandin ser şervanan. Heval Cenk, birîndar dikeve. Lê heta dawiya dilopa xwîna xwe li hember xayîna şer dike. Şervanên nû xilas dike. Bi xwe jî li wir, li ser xaka welatê xwe, weke stêrka geş bilind bû û tevlî nava kewanê şehîdan bû. Her wiha wazîfa xwe ya dawiyê jî bi mîrxwasî û bi lehengî tîne cîh û xwe dixwe nava dilê çiyayê welatê xwe. Termê hevalê Cenk dikeve deştê dijmin. Dijmin li giyana wî ya bê can jî îşkence û tedayî dike.

Heval Cenk, nemir e. Bi vî awayî di nava dilê gelê xwe de û serê çiyayê Kurdistanê de wê her bijî. Em sond dixwin ku emê şopa wan de heta azadiyê bimeşin.

Hevalên wî yên têkoşînê

Nav û paşnav: **Metin AKDAĞ**
Navê kod: **Cenk**
Cîh û roja bûyinê: **Gundê Dîfnê-Eskivê/ Êlih, 1970**
Tevlîbûna têkoşînê: **1992**
Roj û cîhê şehadetê: **18 Tîrmeh 1994, Herêma Badikan-Silvan**

AMED EYALETİ ŞEHİT KÜNYELERİ

□ Adı, soyadı: **Roşin ŞEXO**
Kod adı: **Jiyan, Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Şubat 1995**

□ Adı, soyadı: **Münür ÜLKER**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Şubat 1995**

□ Adı, soyadı: **Medeni SOL-MAZ**
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan/Amed, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mayıs 1995, Cimsak**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ebubekir**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mayıs 1995, Gorton**

□ Adı, soyadı: **Mehmet AKYOL**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Akdağ-Genç**

□ Adı, soyadı: **Abdurrahman ŞEHMUZ**
Kod adı: **Haki**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1995, Akdağ**

□ Adı, soyadı: **Yasemin ÖZEL**
Kod adı: **Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995, Hazan**

□ Adı, soyadı: **Şerafettin METİN**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Muradiye/Van, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995, Hazan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995, Hazan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **İbrahim**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995, Hazan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Pıllıng**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Mayıs 1995, Hazan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bargıran**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil/Amed**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Mayıs 1995, Silvan-Genç**

□ Adı, soyadı: **Abdurahman ÖRNEK**
Kod adı: **Hêzil, Avreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1995, Sine-Lice**

□ Adı, soyadı: **Nezir KORKMAZ**
Kod adı: **Hamza, Belengaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1995, Sine-Lice**

□ Adı, soyadı: **Fatma ANDAN**
Kod adı: **Berfin**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1995, Sine-Lice**

□ Adı, soyadı: **Şefika Çetiner**
Kod adı: **Rozerin, Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Nisan 1995, Alimira**

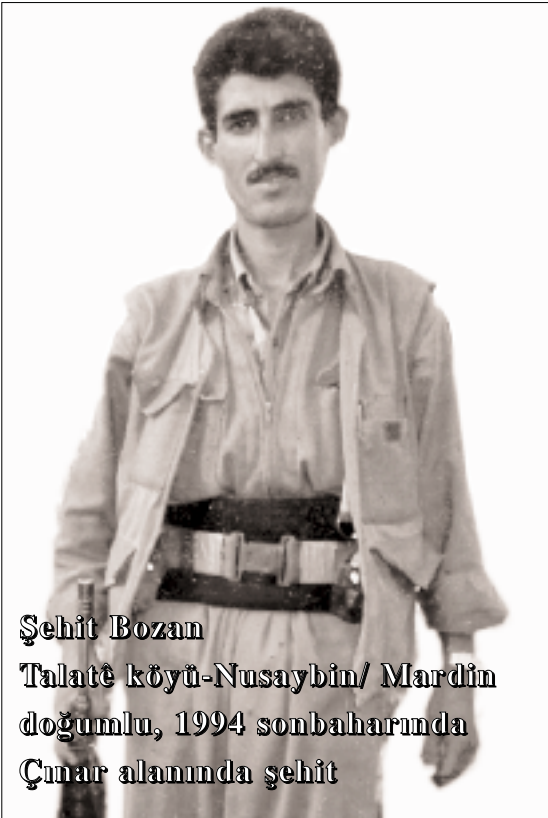
❑ Adı, soyadı: **Nevzat DOLAN**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Nisan 1995**

❑ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Şubat 1995, Qile Boğa**

❑ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ruhbat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Şubat 1995, Qile Boğa**

Ok işaretleriyle soldan:

- 1. şehit Ağır Malatyalı, Nisan 1996'da Amed'de şehit**
- 2. şehit Rodi Erganlı, '92 katılımlı şehit**
- 3. şehit Agit Kasım 1995'te şehit**

Şehit Bozan
Talatê köyü-Nusaybin/ Mardin
doğumlu, 1994 sonbaharında
Çınar alanında şehit

Solda şehit Mehmet SALMAN (Welat)
1975 Dengıza doğumlu, Ekim 1995'te Bismil
Ovası'nda Eşref, Ferhat, Mahmut ve
Kubani-Küçük Güneyli bir yoldaşla şehit

1996 Amed Şehitleri

❑ Mecit ALTINDAĞ - Rojhat

Rojhat heval 1973'te Kulp'ta dünyaya gelir. Atmanki aşiretinden-dir. Rojhat heval, yurtsever ve emekçi bir ailenin çocuğudur. Ortaokulda okumuştur. 1992'de ailenin yurtseverliği ve şehitlerin-den etkilenecek mücadeleye katılım sağlar. Ailelerinde 5 arkadaş şehit düşmüştür. Rojhat heval mücadele süreci içerisinde kendini geliştirmeyi hedef alır. Dorşin alanında manga komutanlığı ve takım komutan yardımcılığı görevlerini üstlenir. 22 Nisan, Hegadere çatışmasında kobra saldırısıyla, kafasından aldığı yara ile şehadete ulaşmıştır. Cenazesi anında defnedilmiştir.

❑ Yüksel ARSLAN - Alişer

Alişer heval 1974 yılında Elazığ'da dünyaya gelir. Elazığ'da İzol aşiretindendir. Ailesinin yurtsever özellikler taşımasına rağmen mücadeleden uzak düşmeyen Alişer heval, üniversite öğrencisidir. 1992 yılında aktif katılımını gerçekleştirir. 8 Nisan Şehit Remzi operasyonu sonrası geri çekilme sürecinde, Nederan sırtlarındaki yoğun kar, tipi, fırtına ve günlerce uykusuzluk, yorgunluğun sonucu karda donarak şehadete ulaşır. Cenazesi gerillalar tarafından defnedilir.

❑ Ahmet KAYA - Murat

Murat heval, 1977 yılında Bingöl/ Palu'da dünyaya gelir. Ulusal kurtuluş mücadelesi, tüm şiddetiyle devam etmektedir. Murat hevalin babasının da çete olmasından dolayı, bir süre Hasbek korucu köyünde esir alınır. Ağustos 1995'te parti saflarına katılır. 8 Nisan Şehit Remzi operasyonu sonrası geri çekilme sürecinde, Nedarın tepesi sırtlarında Xışgınos

vadisinde yoğun kar ve soğuktan donarak şehadete ulaşır. Cenaze uygun bir şekilde defnedilir.

❑ Memo

4. bölgede düşmanın döşediği mayına basarak şehadete ulaşır.

❑ İrfan

İrfan heval mücadeleye 1996 yılında katılımını gerçekleştirir. Katıldıktan bir süre sonra Amed eyaletinde şehadete ulaşırlar.

❑ Farqin

Farqin heval mücadeleye 1996 yılında katılımını gerçekleştirir. Katıldıktan bir süre sonra Amed eyaletinde şehadete ulaşırlar.

❑ Ciwan

Ciwan heval mücadeleye 1996 yılında katılımını gerçekleştirir. Katıldıktan bir süre sonra Amed eyaletinde şehadete ulaşırlar.

❑ Kawa

Bismil ovasında ihbar sonucu şehit düşmüştür.

❑ Dündan İLDAN - Rozerin

Rozerin heval 1974 yılında Lice'de dünyaya gelir. Öğrenimini lise son sınıfa kadar sürdüren Rozerin heval, 1990 yılında mücadeleye katılır.

❑ A. Macit İZGİN - Munzur

Munzur heval 1975 yılında Amed'in Hazro ilçesinde dünyaya gelir. Orta halli bir ailenin çocuğu olan Munzur heval, lise öğrencisidir. Serhıldanların tüm Kürdistan'ı sarstığı bir dönemde, ön saflarda çarpışmak için ARGK mevzilerine koşan Kürt gençlerinden biriydi Munzur heval. Akdağ suyunun

karşısında düşman güçlerinin geliştirdiği bir operasyon sonucunda şehadet mertebesine ulaşır.

❑ M. Şirin İNATÇI - Zınar

Zınar heval 1974 yılında Silvan- Karacalar köyünde dünyaya gelir. Maddi durumu pek iyi olmayan yurtsever bir aileye sahiptir. Oto tamirciliği yapan Zınar heval, bu şekilde ailesine belli ölçüde destek olur. Ulusal kurtuluş mücadelesini yakından takip eden Zınar heval kısa bir süre sonra aktif katılımını sağlar. Savaşçı yönü gelişkin olan Zınar heval, savaş içerisinde BKC, karnas ve kleş kullanır. Önceleri manga komutanlığı yapar, daha sonra Karargah biriminde yer alır. Akdağ suyunun karşısına düşman güçlerince yapılan operasyon sonucu, şehadete ulaşır.

❑ Mehmet ALAKUŞ - Xebat

Xebat heval 1978 yılında Amed / Çınar'da yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Nisan 1993'te ARGK saflarına katılır. Akdağ suyunun karşısında, düşman güçlerince yapılan operasyonda şehadete ulaşır.

❑ Feyaz ULU - Şoreş

Şoreş heval 1973 yılında Kulp/ Amed'de dünyaya gelir. Bulunduğu konum itibarıyla ancak ilkokulu birkaç sene okuyabildi. Şoreş heval yurtsever bir ailede yetişir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin Kurdistan'ı tamamen sardığı 1994 yılında ARGK saflarına katılımını sağlar. Akdağ Tunik tepesine yapılan bir baskında, şehitler kervanındaki yüce yerini alır.

❑ Dılbırin

Savaşta yeni katılmış olan Dılbırin heval, Akdağ karakolu tepe

baskınından sonra, 19 Nisan günü Aldon sırtlarındaki çatışmanın geri çekilme anında düştüğü pusuda şehadete ulaşır.

❑ M. Tarık BARAN - Delil Tolhıldan

Delil heval 1978 yılında Bismil'de Atmanka aşiretinden yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Delil heval öğrenimini liseye kadar yapar. 1990 yılında ARGK saflarına katılır, Şehit Miran Eğitim Takımı'nda savaşımı sürdürür. Akdağ karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtında girilen çatışmada şehadete ulaşır.

❑ Ali SAVAN - Serfiraz

Serfiraz heval, 1972'de Amed'in Ergani ilçesinde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Öğrenimine lisede son veren Serfiraz heval, içine kapanık bir yapıya sahiptir. 1990 yılında mücadelenin büyük bir hızla Kürdistan geneline yayıldığı dönemde katılımını gerçekleştirir. Savaş alanında, araziye hakimiyeti ve emekçi yönü kendisini gösterir. Manga komutanlığı ve takım komutanlığı görevi yapar. Serfiraz heval Akdağ Fetreköm karakolunun tepe baskınından sonraki gün, 19 Nisan'da Aldon sırtındaki çatışma sonrası geri çekilme esnasında, doçka taraması sonucunda elinden ve ensesinden aldığı mermi yarası ile şehit düşer.

❑ Nurten CESUR - Rojin Heyelan

Rojin heval 1976 yılında Bitlis'in Tatvan ilçesinde dünyaya gelir. Gelişen mücadeleden etkilenecek, 4 Eylül 1993 yılında parti saflarına katılır ve kısa bir sürede manga komutanlığına yükselir. Rojin heval Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan'da Aldon sırtındaki

çatışmada, hava saldırısı sonucunda kafasından ve sırtından yara alır. Geri çekilme esnasında tank pusu-sunda şehadete ulaşır.

❑ Canan ..., - Zeynep Tolhıldan

Zeynep heval 7 Ekim 1970 yılında Bulancak-Giresun'da dünyaya gelir. Zeynep heval Karzan aşiretindendir ve çevreden dolayı kemalizmin yoğun etkilerini üzerinde taşıyan bir aileden gelir. Zeynep heval, gelişen ve çıg gibi büyüyen mücadeleye kayıtsız kalmayarak 1991 yılında üniversitede okurken ARGK saflarına katılma kararı alır. Basın-yayın yönü oldukça güçlüdür Zeynep hevalin. Savaş alanında kendisini daha fazla geliştirerek manga komutanlığı görevine layık görülür. Zeynep heval, Aldan Fetreköm karakolu tepe baskını sonrasındaki gün, 19 Nisan'da Aldon sırtındaki çatışma sonrası, geri çekilme esnasında hava saldırısında şehit düşer.

❑ Menal

Akdağ suyunun karşısında düşmanın geliştirdiği operasyon sonucunda, çıkan çatışmada şehadete ulaşır.

❑ Mehmet SOYLU - Hebun Proleter

Hebun heval 1973 yılında Silvan-Başke (Altinkum) köyünde dünyaya gelmiştir. Yurtsever ve ortahalli bir aile ortamında büyür ve doğal bir yurtsever yapıya sahiptir. Ulusal kurtuluş mücadelesini dik-katle takip etmektedir. Kısa bir süre sonra bu ilgisini katılımıyla sonuçlandırır. Askeri yönü oldukça güçlü olan Hebun hevalin özellikle araziye olan hakimiyeti öne çıkmaktadır. Tüm bu gelişmeye açık yönlerini, takım komutanlığı görevinde hizmete sunmaktadır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskınından sonra, 19 Nisan günü Aldan

sırtlarındaki çatışmada suikast sonucu, kafasından aldığı tek mermiyle şehadete ulaşır.

❑ Asım ÇELİK - Dilgeş

Dilgeş heval 1978 yılında Marufka-Göle/ Ardahan'da dünyaya gelir. Celali aşiretinin mensubu olan yurtsever, ekonomik durumu iyi olmayan bir aileye sahiptir. Dilgeş heval 1987 yılında mücadeleye aktif katılım sağlar. Dilgeş heval savaş içerisinde uyumu yakalamakta zorluk çekmez. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışmadan geri çekilme esnasında, hava saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ Veysi KÖKLÜ - Reşo Dılnerm

Reşo heval 1977 yılında Silvan'da dünyaya gelir. Yurtsever ve orta halli bir aileye sahip olan Reşo heval, ancak ilkokula kadar okuyabilir. Düzene duyduğu tepkici ve isyancı yönünü çevresindeki gelişmeler aracılığıyla saflara taşımaya bilir. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtlarında çıkan çatışmada şehitler kervanındaki yerini alır.

❑ A. Kadir ERDEM - Koçer Sipan

Koçer heval Bitlis'te Alikan aşiretinin yurtsever bir ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Sessiz ve sakin bir yapıya sahip olan Koçer heval, etkilenme sonucunda 1994 yılında mücadeleye katılır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, geri çekilme esnasında 18 Nisan gecesi Fetreköm çayı geçilirken, akıntıya kapılıp boğularak şehit düşer.

❑ Aydın BAL - Mervan

Mervan heval 1978 yılında

Adana’da dünyaya gelir. Mervan heval spor yapmayı, özellikle futbol oynamayı çok severdi. Ailesi yurt-sever özellikler taşıyan, orta halli bir aileydi. Gelişen mücadelenin etkisiyle 1995 yılında ARGK saflarına katılımını sağlar. Mervan heval Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtındaki çatışmada geri çekilme esnasında hava saldırısı sonucunda şehadete ulaşır.

❑ Nezir MUHAMMED - Hacı Musa

Hacı Musa heval 1972 yılında Şêx Maksut/ Halep’te dünyaya gelir. Kürdistan’ın küçük Güney parçasından olan Hacı Musa hevalin ailesi yurtsever bir ailedir. Öğrenimine lisede son veren Hacı Musa heval, çevresindeki gelişmelerden etkilenecek 1990 yılında parti saflarına katılımını gerçekleştirir. Savaş içerisinde kısa süre içinde manga komutanlığı görevine getirilen Hacı Musa heval, askeri yönünün gelişkinliği nedeniyle BKC, B-7, doçka, G-3 gibi silahlar kullanır. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını esnasında, MG-3 taraması sonucu bacağından yaralanır. Geri çekilme sırasında, bırakıldığı Aldan köyü yakınlarında arazi taraması yapan TC askerlerinin eline geçen Hacı Musa heval, büyük bir direniş göstererek şehadete ulaşır.

❑ Adem DURGUN - Serdar

Serdar heval 1980 yılında Hazro’da dünyaya gelir. Kendi ailesi Hamo aşiretindendir. Liseye giderken, hızla gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine kayıtsız kalmayarak, 1995 yılında ARGK saflarına katılır. Serdar heval Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışma esnasında düşman güçlerinin gerçekleştirdiği hava saldırısı sonucu ağır yaralanır

ve kısa bir süre sonra şehadete ulaşır.

❑ Songül ÇİFTÇİ - Sorgul Reşo

Sorgul heval 1979 yılında Bismil’de yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Henüz yaşının küçük olmasına rağmen mücadeleye olan sempatisini katılımla göreve dönüştüren Sorgul heval, gelişme yolunda oldukça çabalıdır. Savaş içerisinde gösterdiği başarılı performansı, O’nu manga komutanlığı ve takım komutan yardımcılığı görevlerine getirmiştir. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskınından sonraki 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışmada ilk hava saldırısından sonra çeşitli yerlerinden yara aldı. Akşam geri çekilme esnasında ikinci bir hava saldırısı sonucu aldığı darbelerle şehadete ulaştı.

❑ Ahmet EREN - Kazım Çıldar

Kazım heval 1972 yılında Silopi-Şırmak’ta dünyaya gelir. Sterki aşiretindendir. Aile yurtseverdir, bu yüzden yurtseverliği gelişmiştir. Mücadeleden etkilenecek 1995 yılında parti saflarına katılır. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası 19 Nisan’da Aldan sırtlarındaki çatışmadan sonra geri çekilme esnasında şahade ulaştı.

❑ Selahattin KOYUNCU - Çiya Şer

Çiya heval 1973’te Amed’de dünyaya gözlerini açar. Badika aşiretindendir. Öğrenimini lise son sınıfa kadar sürdürür. Yaşamını tezgahçılık yaparak sürdüren Çiya heval, ailesinin yurtsever olmasından ve gelişen mücadeleden etkilenecek parti saflarına katılır. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskınından sonraki gün, 19 Nisan’da Aldan sırtında çıkan çatışmada, öğleden sonra düşmanın

boğazı tutmasından dolayı ovidan çıkamayıp şehit düşmüştür.

❑ Hanım ABBAS - Şevin Şirin

Şevin heval 1971 yılında Derik’in Girê Sor köyünde dünyaya gözlerini açar. Yurtsever bir aile ve çevreye sahip olan Şevin heval, öğrenimini ortaokula kadar sürdürür. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyar ve 1991 yılında ARGK saflarına katılır.

Savaş içerisinde manga komutan yardımcılığı ve karargah birliğinin manga komutanlığı görevlerini yerine getirir. Şevin heval, Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası 19 Nisan günü, Aldan sırtındaki çatışmada sabahın erken saatlerinde düşman uçaklarının gerçekleştirdiği hava saldırısı sonucu, kafasından aldığı yara sonucu şehadete ulaşır.

❑ Sıdık ASLAN - Hacı

Hacı heval 1978 yılında Amed/ Hazro-Bulaklıdere köyünde dünyaya gelir. Zıktê aşiretindendir. Yurtsever ve emekçi bir aile ortamında büyür. İlkokula kadar okuyabilen Hacı hevalin emek yönü oldukça gelişkindir. O da ulusal kurtuluş davasına kayıtsız kalmayarak 1992 yılında ARGK saflarındaki yerini alır.

Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası 19 Nisan günü Aldan sırtındaki çatışmada geri çekilme esnasında saat 6:45’te hava saldırısı sonucu şehit düştü.

❑ Seyfettin EKTİ - Gabar

Gabar heval 1980 yılında Silvan’da yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ortaokul öğrencisidir. 1992 yılında Kürdistan genelinde yoğun katılıma dahil olarak ARGK saflarına katılır. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Akdağ sırtında çıkan çatışmada

hava saldırısında ayağından yara alır. Akşam gerçekleştirilen geri çekilme esnasında tank pususunda şehadete ulaşır.

❑ **Abdullatif GÜMÜŞ - Ağır**

Ağır heval 1975 yılında Ömerli'nin Sexmahmut köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokul mezunudur. Yurtseverlik yönü gelişkin olan Ağır heval, çevresinin de etkisiyle 1993 yılında ARGK saflarındaki yerini alır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtlarında girilen ikinci bir çatışmada şehadete ulaşır.

❑ **Şehmus ÇINAR - Bawer Felat**

Bawer heval 1976 yılında Çınar'da dünyaya gözlerini açar. Yurtsever özellikler taşıyan bir ailede büyüyen Bawer heval, öğrenimini liseye kadar sürdürür. Çevresinden etkilenecek 1992 yılında ARGK saflarına katılır. Bawer heval Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışmada şehit düşer.

❑ **Saadet KAÇMAZ - Daristan**

Daristan heval 1975 yılında Obacık-Hani'de dünyaya gelir. Yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olan Daristan heval, 1989'da mücadeleye katılır. Şehit düşmeden önce karargah birliğinde görev yapıyordu. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskınından sonra 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışmadan sonra geri çekilme esnasında şahadete ulaşır.

❑ **Cahit KOLDAŞ - Kendal Çiya**

Kendal heval 1975 yılında Erdallı-Mazıdağı'da dünyaya gelir. Kendal hevalin ailesi yurtsever olmamakla beraber, ılımlı yaklaşımlara sahiptir. Gelişen müca-

deleden etkilenen Kendal heval 1995 yılında mücadeleye katılır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskınından sonra 19 Nisan günü Aldan sırtında girilen çatışma sonrası, akşam geri çekilme esnasında düşman uçaklarının hava saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ **Mesut KURT - Demhat**

Demhat heval 1976 yılında Amed'de dünyaya gelir. Yurtsever bir ailede büyüyen Demhat heval, ortaokuldan ayrılmıştır. Mücadelenin Kürdistan satına hızla yayıldığı yıllarda katılımını gerçekleştirmiştir. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskınından sonra, 19 Nisan günü Aldan sırtlarındaki çatışmada öğleden sonra hava saldırısında roketin çarpmasıyla iç kanama sonucu şehit düşer.

❑ **Serhıldan**

Yeni savaşa katılan Serhıldan heval, Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskınından sonraki gün, 19 Nisan'ında Aldan sırtındaki çatışmada şehit düşer. Şehit Remzi operasyonunda şehit düşen Liceli Takım Komutanı Agit heval, yine Akdağ çatışmasında şehit düşen Rozerin heval ve Serhıldan heval, üçü de amca çocuğu ve yeğendirler. Aynı bahar Nisan ayı operasyonlarında şehit düştüler.

❑ **Orhan EDEBALI - Azad**

Azad heval 1978 yılında Adana'da dünyaya gelir. Ailesi yurtsever olmayan, orta halli bir duruma sahipti. Öğrenimine liseyle son veren Azad heval, 1994 yılında ulusal kurtuluş saflarındaki yerini alır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtında çıkan çatışmadan sonra akşam geri çekilme esnasında şehadete ulaşır.

❑ **Zafer YÜZER - Seyit**

Seyit heval 1978 yılında Amed'de dünyaya gelir. Yurtsever ve orta halli bir ailede büyür. 1990 yılında gelişen mücadeleye kayıtsız kalmayarak ARGK saflarındaki yerini alır. Akdağ Fetreköm karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtındaki çatışmasında geri çekilme esnasında, düşman güçlerince gerçekleştirilen hava saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ **Rızgar**

Rızgar heval Bismil'de dünyaya gelir. Ulusal kurtuluş davasına kayıtsız kalmayan Rızgar heval, saflardaki yerini alır. Savaş içerisinde takım komutanlığı görevlerini yerine getirir. Şehit Remzi operasyonunda (7 Nisan) karakol tepe saldırısında göğsünden aldığı kurşun ile yaralanır. Kısa bir süre sonra şehadete ulaşır. Cenazesi geri çekilme anında alınamamıştır.

❑ **Ferhat**

Mücadeleye 1996 yılında katılımını gerçekleştirdi. Şehit Remzi operasyonu nedeniyle Nideranlardan , Genç tarafına geçiş yapılırken kar, yoğun tipi ve soğuktan dolayı gece ikide şehit düştü. Cenazesi uygun bir şekilde kamufle edildi. Daha sonra ulaşılarak defnedildi.

❑ **Dirok**

Dirok heval saflara henüz yeni katılmıştı. Şehit Remzi operasyonu nedeniyle 11 Nisan gecesi Nideranlardan Genç tarafına geçiş yapılırken kar, yoğun tipi ve soğuk nedeniyle donarak şehadete ulaştı. Cenazesi uygun bir şekilde kamufle edildi, daha sonra ulaşılarak defnedildi.

❑ **M. Şirin BAYRAM - Ozan**

Ozan heval 1970 yılında Lice'de Xacici aşiretinin yurtsever bir ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir.

Ozan heval tüm Kürdistan'ı çepe-
vre saran bağımsızlık mücadelesin-
den kısa sürede etkilenecek parti
saflarındaki yerini alır. Duygusal,
espirili ve coşku dolu bir yapıya
sahip olan Ozan heval, bu coşku ve
heyacanını parti saflarına taşımak-
tan geri kalmaz. Savaş sürecindeki
başarılı duruşunu takım komutanlığı
görevini yerine getirerek
göstermiştir. 7 Nisan'da düzenlenen
Ş. Remzi operasyonu esnasında,
Norcin tepesi dolaylarında çıkan
çatışmada bulunduğu mevziye
düşman güçlerince yapılan sızmada
mevzisine atılan bombanın patla-
ması sonucu şehadete ulaşır.

□ Dılwxaz

Şehit Remzi operasyonunda 6
Nisan günü Kosan Alimira
yakınlarında, kobra saldırısı sonucu
şehit düşmüştür. Aldığı roket
parçaları yüzünden ve kalçasından,
öğlene doğru 11 civarında şehit
düştü. Malzemeleri alınarak uygun
bir biçimde kamufle edildi.

□ Kalender

Heval Kalender 21 Nisan gecesi
Şehit Remzi'de gerçekleştirilen
Bulgur tepe baskınında, grup komu-
tanı olarak yerini alır. Ancak tepe
saldırısında çıkan bir karışıklıktan
dolayı Vedat arkadaşın taramasında
yaralandı. Taramada karnından ve
kolundan aldığı dört mermiyle
çatışma alanından çıkarılır. Daha
sonra götürüldüğü bir sığınakta
şehit düşer.

□ Ömer YAMAN - Cemşit

Cemşit heval Diyarbakır'ın
Bismil ilçesinin Of köyünde
dünyaya gelir. Partide aktif olarak
katılmadan önce Dicle Üniversitesi
Fen Edebiyat Fakültesi'nde öğreni-
mini sürdürür. Mücadeleyle aktif
katılımını sağlayan Cemşit heval,
dördüncü bölge cephe karargahı
eyalet yönetiminde yer aldı. Şehit

Remzi operasyonunda karakol
çatışması sırasında şakağından
aldığı M-16 mermisiyle çatışma
yerinde şehadete ulaşır.

□ Ruken TAVAR - Bêritan

Bêritan heval Kars Tuzluca'da
1978'de dünyaya gelir. Öğrenimini
ancak ilkokula kadar sürdürür.
Celali aşiretinden olan Bêritan
heval, 1992 yılında mücadeleyle
tanışır ve katılımını gerçekleştirir.
Sakin bir yapıya sahip olan Bêritan
heval, savaş süreci içerisinde manga
komutan yardımcılığı ve manga
komutanlığı görevlerini yerine
getirir. 3 Nisan Hindiv
çatışmasından önce, Devrim ve
Sidar arkadaşlarla gittikleri görev
sonrası birlikte birleşmemiş, aynı
üç kişilik arkadaş grubu 25 Nisan
gününe kadar kendilerini koruyarak,
daha sonra arkadaşların ayak izleri-
ni takip ederek arkadaşları bulmaya
çalışırlar. Havanın birden açılması
sonucu Narçin kayalığında düşman
tarafından farkedilmişlerdir.
Düşman oraya anında indirme
yapmış, 5-6 saatlik bir çatışmadan
sonra her üç aradaş da şehit
düşmüştür.

□ Tirêj

Silvan ovasında düşman pususu
sonucu şehadete ulaşır.

□ Necip ODABAŞI - Apê Kamil

Kamil heval 1947 yılında
Çermik'te dünyaya gelir. 1977'den
itibaren mücadelenin içinde olan
Kamil heval, 1978-80'de grup faa-
liyetlerinde yer alır. 1994'te Amed
Eyaleti'de gerilla saflarına katılır ve
şehadetine kadar burada savaşım
verir. Silvan'ın Kaya köyüne 25
Eylül 1996'da baskın düzenleyen
düşman güçleriyle girilen çatışmada
şehadete ulaşır.

□ Ayşe ÇILGIN - Bêritan

Bêritan heval 1975 yılında Çınar

Meydan köyünde dünyaya gelir.
Bêritan heval gelişen mücadelenin
etkisinde kalarak, Mart 1994'te
parti saflarına katılımını
gerçekleştirir. Dorşin-Tiyaxs'da
düşman pususuna düşerek toprağa
kök salar.

□ Demhat

Şehit Kendal'da düşman pususu
sonucu şehadete ulaşır.

□ Fahrettin ULUYER - Murat

Murat heval 1979 yılında
Bismil'in Yukarı Salat beldesinde
yaşama gözlerini açar. Yurtsever ve
orta halli bir aileye sahip olan
Murat heval, ancak ilkokula kadar
okuyabilir. Murat heval mücadeleyi
1989'den beri tanır, 1992'de ise
aktif katılımını gerçekleştirir. 22
Nisan günü Hegadere çatışmasında
düşmanın saldırısını karşılamak için
tuttukları mevzinin kobra saldırısına
uğraması sonucu şehadete ulaşır.

□ Hüseyin EROL - Harun Azadi

Harun heval 1973 yılında
Lice'ye bağlı Feyzo mezrasında
yaşama gözlerini açar. Yurtsever ve
orta halli bir aile ortamında yetişen
Harun heval, ilkokul mezunudur.
Kürdistan'ı her yönlü saran ulusal
kurtuluş mücadelesinden etkilenen
Harun heval, Haziran 1992'de
ARGK saflarına aktif katılımı
sağlar. 22 Nisan Hegadere
çatışmasında kobra saldırısı sonucu
şehadete ulaşır. Cenazesi düşmanın
eline geçmez.

□ Cevdet DERSE - Xebatkar

Xebatkar heval 1973 yılında
Çınar-Yolboyu köyünde Badika
aşiretinin yurtsever bir ailesinin
çocuğu olarak dünyaya gelir. Xebat
heval, mücadelemize en çok
katılımların gerçekleştiği yıllarda,
yani 1992 yılında mücadeleye
katılır. Askeri yönü oldukça

gelişkindir Xebat hevalin. Bütün silahları ve cihazları kullanabilen Xebat heval, manga komutanlığı görevini de yerine getirir. Akdağ Fetrekom karakolu tepe baskını sonrası, 19 Nisan günü Aldan sırtında girilen çatışmanın geri çekilme anında düşman güçlerinin hava saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ Sıdar

Sıdar heval Batman'da dünyaya gelir. 3 Nisan Hindiv çatışmasından önce Devrim ve Bêritan hevallerle gittiği görevde çatışmadan dolayı grupça kopmuş ve düşmanın araya girmesinden dolayı birlikte birleşilememiş. 25 Nisan'a kadar düşman çemberi içinde kendilerini koruyarak, daha sonra rastladıkları arkadaşların ayak izlerini takip etmişlerdi. Ancak havanın birden açılması sonucu düşman tarafından Narçin kayalığında farkedilmişler. Düşman oraya anında hava indirmesi yapmış, yaklaşık 5 saatlik bir çatışmadan sonra her üç arkadaş şehit düşmüştür.

❑ İsmail ÇİÇEK - Piling

Piling heval 1975 yılında Mardin'de yaşama gözlerini açar. Ailesi Koçi aşiretinden, yurtsever ve orta hallidir. 1989'da partiyle tanışır. 1995'te üniversiteyi bırakıp parti saflarına katılır. Hegadere çatışmasında hava saldırısında çeşitli yerlerinden aldığı yaralarla şehadete ulaşır.

❑ Nevzat AY - Serhıldan heval, 1977 yılında Kulp'ta dünyaya gelir. Lise mezunu olan Serhıldan heval 1995 yılında ARGK saflarına katılımı gerçekleştirir. Hegadere tepesini tutan grupta yer alır. Düşmanın noktaya indirme yapması sonucu çıkan çatışmada şehadete ulaşır.

❑ Erdal

Şehit Remzi operasyonu sonrası 10-11 Nisan gecesi Nedaran sırtlarında yoğun tipi, kar ve soğuktan dolayı donarak şehadete ulaşır. Cenazesi uygun bir biçimde kamufle edildikten sonra, tekrar ulaşılarak uygun bir şekilde defnedilir.

❑ Alişêr

....

❑ M. Hanefi EKİNCİ - Kendal

Kendal heval 1972 yılında Diyarbakır'da dünyaya gelir. Yurtsever ve orta halli bir aileye sahip olan Kendal heval, öğrenimini liseye kadar devam ettirir. 26 Ocak 1993 tarihinde ARGK saflarına katılır. Savaş sürecinde Apê Musa Birliği'nde manga komutan yardımcılığı görevini yapar. 7 Nisan Karatepe baskınında, düşman güçleriyle iç içe geçme sonucu arkadaşının namlusundan çıkan talihsiz bir mermi sonucu şehadete ulaşır.

❑ Hülya ERGÜN - Sılav

Sılav heval 1976 yılında Diyarbakır/ Bismil-Yukarıdolay köyünde yaşama gözlerini açar. Ailenin maddi durumu iyi olmadığından ilkokula kadar okur ve daha sonra aile bütçesine katkıda bulunmak için, O da her Kürt bireyi gibi çalışmaya başlar. Gelişen mücadeleye kayıtsız kalmayan Sılav heval, 1993 yılında parti saflarına katılır. Çevresinde oldukça sevilen, dürüst, fedakar bir yapıya sahiptir. Tüm bu olumlu özelliklerinin yanında gelişkin olan savaş yönü, araziye olan hakimiyetinde kendisini göstermektedir. Saflarda manga komutan yardımcılığını da yapmıştır. Şehit Remzi operasyonunda 6 Nisan Blako çatışmasında kafasından

aldığı kurşun yarası sonucu şehadete ulaşır.

❑ Birgül ERDEMİR - Newroz

Newroz heval 1976 yılında Tatvan'da dünyaya gelir. Ailesinin maddi durumu iyi olduğundan dolayı pek mücadeleye yaklaşmıyordu. Fakat Newroz heval bunun bir gericilik olduğunu bilip parti saflarına katılır. 1992 yılında parti saflarına katılan Newroz heval, Garzan Eyaleti'nde savaş sürecinde manga komutanlığı görevini üstlenmiştir. Şehit Remzi operasyonu esnasında, 22 Nisan Hegadere çatışmasında kobra saldırısı sonucu yaralanır. Yaralı haldeyken, daha sonra suikast sonucu şehadete ulaşır.

❑ Şerda

Şerda heval, 3 Nisan 1996'da parti saflarına katılır. 22 Nisan'da ise Hegadere çatışmasında hava saldırısında şehit düştü. Yeni savaşçı olduğundan dolayı silahı yoktu. Bu kadar büyük umutlarla geldiği mücadelede daha dilediği gibi gerillayı yaşamadan, özgürlüğün tadına varamadan büyük talihsizlik sonucu şehadete ulaşır.

❑ Sabri ATEŞ - Kindar Agri

Kindar heval 1974 Hizan/ Bitlis'de dünyaya gelir. Okulu orta-okula kadar okur ve daha sonra terkeder. 8 Ağustos 1993'te ARGK saflarına katılır. Şehit Remzi operasyonu Karat çatışmasından sonrası, geri çekilme esnasında kobra saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ Hasan ÇAKMAK - Hebun

Hebun heval 1973 yılında Bismil'in Kürthacı (Kazancı) köyünde dünyaya gelir. Partiyeye katılımların ve şehitlerin yoğun olduğu yurtsever bir aileden gelen Hebun yoldaş, 1989'da parti ile

tanışır. Lise öğrencisi olan Hebun heval evli olmasına rağmen kendi yerinin savaş olduğuna karar verip Ekim 1993'te gerillaya katılır. Savaş sürecinde birlik komutanlığı yapar. Ayrıca Bölük Komutanlığı ve eyalet yönetiminde yer alır. Yönetici özelliğinin yanında, silahlara hepsini de kullanabilen bir yeteneğe de sahiptir. Şehit Remzi operasyonu 6 Nisan Bloka çatışmasında kobra saldırısı sonucu belinden yara alır. Daha sonra Goma Ali yakınında şehadete ulaşır.

❑ Zerdeşt MENEKŞE - Agit

Agit heval 1974 yılında Lice'de dünyaya gelir. Yurtsever bir aileye sahip olan Agit heval, Şubat 1992'de parti saflarına katılır. Savaş süreci içerisinde manga ve takım komutanlığı görevlerini yerine getirir. Çatışmadaki başarısından dolayı silah ödülü alan Agit heval Şehit Remzi operasyonu 7 Nisan Karatepe saldırısında şehadete ulaşır.

❑ Feyzi TOSUN - Rênas Gorse

Rênas heval 1972 yılında Suruç'ta dünyaya gelir. 1990 yılında parti ile tanışır. Üniversite eğitimine son veren Rênas heval, 20 Kasım 1992'de parti saflarına katılır. Girdiği bir çatışmada yaralanır. Tedavi için Diyarbakır merkeze gönderilir. Düşmanın fark etmesi ile düşmanla çatışmaya girer ve şehit düşer.

❑ Kamil

Sıdxane tepe saldırısında şehadete ulaştı.

❑ M. Jiyan

Heval Jiyan savaş süreci içerisinde basın-yayında emek vermiştir. 22 Nisan Hegadere çatışmasında, ilk nokta saldırısında hava saldırısıyla yaralanır. Geri çekilmede şehadete ulaşır.

❑ Murat TARHAN - Memyan

Memyan heval 1974 yılında Mardin-Derik'de dünyaya gelir. Yurtsever bir aileden olan Memyan heval, liseye kadar okur. Daha sonra kahvecilik yaparken, 1 Mayıs 1993'te parti saflarına katılır. Savaş sürecinde manga komutanlığı görevini yerine getirir. Şehit Remzi operasyonu 7 Nisan Karatepe saldırısında şehadete ulaşır

❑ Lokman KOÇER - Çiyan Koçer

Çiyan heval 1971 yılında Batman'da dünyaya gelir. Çiyan hevalin ailesi, Duderan aşiretinden yurtsever ve orta halli bir ailedir. Liseye kadar okur ve tiyatro, folklor ve müziğe olan ilgisini daha da nitelikleştirir. Bu yeteneklerinden ayrı, basın-yayın sahasında da epey bir gelişkinliği vardır Çiyan hevalin. Şubat 1995'te partiye aktif katılımı gerçekleştirir. Çiyan hevalin gelişkinliği O'nu basın-yayın sorumlusu da yapar. Ancak Çiyan heval kendini her yönlü geliştirdiğinden manga komutanlığı ve karargah biriminde de yer alır. Şehit Remzi operasyonu 5 Nisan sabahı Bloka Kancuvari kayalığında çıkan çatışmada şehadete ulaşır. Cenazesi alınamaz, fakat silahı arkadaşları tarafından alınır.

❑ M. Ali YILDIRIM - Alaattin

Alaattin heval 1974 yılında Diyarbakır'ın Kumluçak köyünde dünyaya gelir. Alaattin heval, öğrenimine liseyi terk ederek son verir. Gelişen mücadelenin etkisinde kalarak, 6 Mayıs 1993'te parti saflarındaki yerini alır. Savaş içerisinde takım komutan yardımcılığı ve manga komutan yardımcılığını yapar.

Şehit Remzi operasyonu 11 Nisan Şaban-Ulyan (Genç arkası) çatışmasında timi ile beraber yaptığı mevzi saldırısında düşman mevzi-sinde şehit düştü.

❑ Miğdat ERKEK - Avreş

Avreş heval 1975 yılında Bismil'in Sergevra (Akbaş) köyünde yurtsever ve iyi halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. İlkokulu bitirir. 1992 yılında, mücadeleye aktif katılımını sağlar. Savaş içerisinde takım komutanlığı, yardımcılığı ve manga komutanlığı görevlerini üstlenir. Şehit Remzi operasyonu Karat çatışmasında yapılan kobra saldırısı sonucu, kafasından aldığı yarayla şehadete ulaşır.

❑ Fidan ALTUN - Sultan

Sultan heval 1976 yılında Siverek'te yurtsever ve orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. 14 Ocak 1995'te ARGK saflarına katılan Sultan heval, savaşta manga komutan yardımcılığını yapar. Şehit Remzi operasyonu 7 Nisan çatışmasında Karak ve Varlık arası bir derede geri çekilmeyi yaparken kobraya yakalanarak kafasından aldığı bir parça ile şehit düşer.

❑ Gülten ATEŞ - Bêritan

Bêritan heval 1977 yılında Kulp'a bağlı Mala Çele köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. 1991 yılında partiyle tanışan Bêritan heval, 1993 yılında mücadeleye aktif katılımı sağlar. Savaş süreci içerisinde manga komutanlığı ve manga komutan yardımcılığına layık görülür. Şehit Remzi operasyonu 22 Nisan Hegadere çatışmasında, Köztepe'ye doğru uzanan bir sırtın düşman tarafından bonbalanması esnasında şehadete ulaşır.

❑ Tellah ODABAŞI - Rojin

Rojin heval 1976 yılında Diyarbakır'ın Çermik ilçesinde dünyaya gelir. Kulp'un Mehmet Ali aşiretindendir. Öğrenimine lisede son veren Rojin heval, yurtsever yönünü geliştirir ve Nisan 1994'te parti saflarına katılım ile sivil

yaşamı sonuçlandırır. Savaşım içinde manga komutanlığı görevini yerine getirir. 22 Nisan günü Hegadere ve Köztepe arasındaki sırta çıkan çatışmada, helikopter saldırısında şehadete ulaşır.

❑ Ercan KAYA - Aşit

Aşit heval 23 Ağustos 1977'de Ağrı'nın Diyadin ilçesinde dünyaya gelir. Diyadin'in Xelesini aşiretindendir. İlkokulu bitirir. Aşit heval Mart 1996'da aktif katılımını sağlar. Şehit Remzi operasyonu Bloka çatışmasında bir suikast silahından çıkan mermi sonucu şehadete ulaşır

❑ Bager

Heval Bager Bismil-Diyarbakırlıydı. Şehit Remzi operasyonu Bloka çatışmasında şehadete ulaşır.

❑ Xelat

Xelat heval 1967'de Tatvan'da gözlerini yaşama açar. Evli ve bir çocuk annesi olan Xelat heval, 1992 yılında parti saflarına katılımını gerçekleştirir. Savaş içerisinde manga komutanlığı görevinde bulunur. 22 Nisan Hegadere çatışmasından Hegadere ve Köztepe arasında düşmanın önünü kesen askerlerle çatışırken kafasından aldığı bir mermi ile anında şehit düşmüştür.

❑ Fatma TETİK - Axin

Axin heval 1976 yılında Şırnak Derviş köyünde dünyaya gelir. Bati aşiretinden olan ailesi yurtsever ve zengindir. Aileden yoğun bir katılım olur. Bundan etkilenen ve mücadeleye sempatiyle bakan Axin heval, 1993 yılında parti saflarına katılımını sağlar ve kendini geliştirerek kısa bir süre sonra manga komutanlığı görevini yapar. 22 Nisan günü Hegadere çatışmasında ilk nokta saldırısında roket parçasıyla yaralanır. Ancak

çatışma alanından çıkarılamadığı için şehadete ulaşmıştır.

❑ Seyitxan BUDAK - Agit

Agit heval 1973 yılında Bismil'in Tirke köyünde dünyaya gelir. İlkokulu bitirir. Mart 1992'de parti saflarına katılır. Savaşım sürecinde manga ve takım komutanlığı görevlerini üstlenir. BKC, karnas, kleş, B-7 gibi silahları ustalıkla kullanır. Şehit Remzi operasyonu, 22 Nisan Hegadere çatışmasında önce ayağından aldığı roket parçası ile yaralandı, daha sonra da suikastle şehit düştü.

❑ Devrim

Devrim heval 1977 yılında Siverek'de dünyaya gelir. Ailesi orta halli ve yurtsever bir ailedir. Öğrenimini liseye kadar yürütür, daha sonra lisedeki hoca ve arkadaşlarından etkilenerek birlikte dağa çıkarlar. 1992 yılında parti saflarına katılır. Savaş sürecinde Botan Eyaleti'nde takım komutanlığı görevini yerine getirir. 5 Nisan Hindiv çatışmasında koptuğu diğer 2 arkadaşla beraber operasyonlardan dolayı birlikleriyle birleşemezler. Kopuş, göreve giderken sonraki günde çatışmanın çıkmasından dolayı oluyor. 25 Nisan'a kadar kendilerini koruyor, daha sonra düşman çemberinden çıkmak için sisten yararlanmaya çalışıyorlar. Ancak sisin birden açılması sonucu düşman onları fark ediyor. Ve anında oraya helikopterle indirmeler yapıyor. 5 saat süren çatışmadan sonra, 3 arkadaş da şehit düşüyor.

❑ Melek (Melahat) AY-Kurdistan

Kurdistan heval 1976 yılında Batman'ın Beşiri ilçesine bağlı Kevarda (Yenipınar) köyünde dünyaya gelir. Beşiri'nin Raman aşiretindendir. Yurtsever ve maddi durumu iyi olan bir aileye sahiptir.

Kurdistan heval öğrenimini liseye kadar sürdürür. Gelişen mücadeleden etkilenerek 2 Ekim 1992 yılında parti saflarına katılır. Yoldaşlarına karşı son derece fedakar bir arkadaştı. Karargah biriminde yer alır. 6 Nisan Kosan yakınlarında hava saldırısı sonucu yaralanır. Daha sonra bir yeraltı sığınağına kaldırılır. Üç gün sonra 9 Nisan günü şehit düştü.

❑ Zelal

Zelal heval Uludere'de dünyaya gelir. Ailesi Guyi aşiretinden, yurtsever bir ailedir. Heval Zelal, Ağustos 1995'te mücadeleye katılır. Hegadere çatışmasında bir dereden tepeye doğru giderken hava saldırısından dolayı ilerleyememiş, düşmanın tepeye gelmesi sonucu girilen çatışmada şehit düşmüştür.

❑ Zafer ÇELİKKESER - Rojhat

Rojhat heval 1979'da Digor'da dünyaya gelir. İlkokulu bitirdikten sonra aileye yardımcı olmak için çalışmaya başlar. Çalışmalarında başarılı olur. Ama bu O'nu tatmin etmez. Ailesinden savaşa katılanları izleyerek O da Nisan 1995'te fiili olarak mücadele saflarında yer alır. 4. Bölge'de düşmanın döşedeği mayına basarak şehit düşmüştür.

❑ Diyar

Şehit Kendal'da düşman pususunda şehadete ulaşır.

❑ Salman

Salman heval Eğil'de doğar. 24 Eylül 1996'da Mezra-mıho'da elinde bomba patlaması sonucu şehadete ulaşır.

❑ Murat AYGÜN - Dıldar

Dıldar heval, 4 Ocak 1977'de Diyarbakır'da doğar. Ailesi yurtsever, maddi durumları da normaldi. Daha öğrenciyken beraberinde iş olarak terzide çalışmaya başlar.

O'nu devrime bağlayan şehit arkadaşların intikamını almak için Ocak 1995'te gerilla saflarına katılır. 4. Bölge'de düşmanın döşediği mayınla şehit düşmüştür.

❑ Hüseyn

Huseyin heval Amed / Ergani'de dünyaya gelir. Gelişen mücadeleye katılımını gerçekleştiren Hüseyn heval K. Ziyaret'te düşman pususu sonucu şehit düşer.

❑ Şener KAZICI - Lêdan Berxwedan

Lêdan heval 1977 yılında Silvan'da dünyaya gelir. Okulu liseden sonra terk eden Lêdan heval, 24 Nisan 1993'te ARGK saflarına katılır. Akdağ'da eyleminde geri çekilme esnasında havan topu parçasıyla şehadete ulaşır.

❑ Saize DEMİR - Dêrsim

Dêrsim heval 1974 yılında Batman/ Gercüş-Çalışkan köyünde dünyaya gelir. Dêrsim hevalin ailesi Tori olduğundan oturaklı bir yurtseverliği oluşur. İlkokula kadar okuyabilmiştir. Oldukça duygusal bir yapıya sahip olan Dêrsim heval, 1991 yılında ARGK saflarına katılmıştır. Akdağ Tunik tepesi baskınında şehadete ulaşmıştır.

❑ Cudi

Şehit düşmesine rağmen, heval Cudi hakkında elimize şimdiye kadar bir bilgi ulaşmamıştır.

❑ Serdar

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kitleleri ayağa kaldırdığı ve çığ gibi geliştiği bir dönemde gerçekliğini görmezlikten gelmeyen Serdar heval, 3 Nisan 1996 yılında ARGK saflarına katıldı. Henüz savaşa katılabilecek bir ay olmamıştı fakat savaşın gerçekliği kendisini 22 Nisan günü Hegadere'de gösterdi. Çıkan çatışmada henüz yeni ve

silahsız olan Serdar heval, düşman güçlerinin gerçekleştirdiği hava saldırısı sonucu şehadete ulaşır.

❑ Nazlı EROĞLU - Hêlin

Hêlin heval Muş/ Varto'da dünyaya gelir. Mücadele içerisinde manga komutan yardımcılığı görevini alır. 22 Nisan Hegadere çatışmasında helikopter saldırısında yara alır, aynı yerde şehit düşer.

❑ Kawa ABDÎ - Gernas

Gernas heval 2 Mart 1971'de Kamişli-Amude-Karatepe'de gözlemini yaşama açar. Okulu liseye kadar okur, sonrasında ise okulu terkeder. Okulu bırakmasından sonra, 25 Ağustos 1991'de mücadele katılır heval Gernas. 8 Nisan Nederan'da yoğun kar ve soğuktan dolayı şehit düştü. Daha önce de yaralı olduğu için kankaybı ve soğuk kendisini etkiledi. Tüm çabalara rağmen kurtarılamadı.

❑ Dr. Welat

Şehit Remzi operasyonu 8 Nisan günü Nederan sırtlarından inerken yoğun kardan dolayı donarak şehit düştü. Cenazesi kaldırıldı.

❑ Ronahi

Ronahi heval mücadeleye henüz Mart 1996'da katılmıştı ve 11 Nisan'da şehit Remzi operasyonu saldırısında sağ bacağından aldığı roket parçalarıyla yaralandı. Daha sonra hem yoğun kan kaybı, hem de soğuğun etkisinden dolayı 15 Nisan'da şehit düştü ve aynı yerde defnedildi.

❑ Battal

Battal heval de yeni katılan bir arkadaştı. 8 Nisan Xizginos vadisine doğru yapılan geri çekilmeye kardan dolayı şehit düştü. Cenazesi uygun bir biçimde defnedildi.

❑ Nedim

Nedim heval Hazro'da doğar.

10 Nisan Xizginos (Nederan) hava saldırısında bir kazan bombası parçasının başına isabet etmesiyle

❑ Kawa ABDÎ - Gernas

Gernas heval 2 Mart 1971'de Kamişli-Amude-Karatepe'de gözlemini yaşama açar. Okulu liseye kadar okur, sonrasında ise okulu terkeder. Okulu bırakmasından sonra, 25 Ağustos 1991'de mücadele katılır heval Gernas. 8 Nisan Nederan'da yoğun kar ve soğuktan dolayı şehit düştü. Daha önce de yaralı olduğu için kankaybı ve soğuk kendisini etkiledi. Tüm çabalara rağmen kurtarılamadı.

❑ Çiya

Çiya heval de yeni mücadeleye katılan bir arkadaştı. Şehit Remzi operasyonu Xizginos Nederan alanında aşırı kar ve soğuktan dolayı şehit düştü. 10-11 manevrasında uygun bir biçimde kamufle edildi, daha sonra ulaşılarak defnedildi. Çiya heval aynı zamanda Eyalet Komutanı Cemal arkadaşın yeğenidir.

❑ Zınar

Zınar heval 1996 yılında katılan arkadaşlardandı. Şehit Remzi operasyonu 10-11 gecesini Nederanlardan Genç arkasına (Şaban-Ulyan) kadar uzanırken aşırı soğuk, yorgunluk ve tipiden dolayı şehit düştü. Cenazesi kamufle edildi, daha sonra ulaşılarak defnedildi.

❑ Şirin

Şirin heval 1996'da mücadeleye katılan yeni arkadaşlardandı. Şehit Remzi operasyonunda 10-11 Nisan gecesini Nederan sırtları aşılarak Genç arkasına ulaşılmaya çalışılırken kar, tipi ve aşırı soğuktan dolayı şehit düştü. Cenaze uygun bir biçimde kamufle edildi. Daha sona ulaşılarak defnedildi.

Savaş arkadaşları

Garzan Eyaleti

İçindekiler

Osman KARATAŞ, Abdullah ERMiŞ.....	583
Zeynep EKİNCİ.....	586
Bahar KAPLAN.....	589
Derviş SAĞ.....	590
Hüsamettin.....	592
Cemile AKKUŞ.....	594
Mehmet Şerif GÖK.....	596
Nesibe KARATAŞ.....	598
.../ Ahmet.....	601
Remzi ÖZGEN.....	602
Ramazan TAŞÇI.....	604
Hanefi AYLANÇ.....	605
Adil DEYAN.....	606
Cihan DENİZ.....	608
Hakime.....	610
Gülçin.....	612
Süleyman AÇAY.....	613
Nurettin ACAR.....	616
Necmettin YALUN.....	617
Rıdvan.....	618
Tasra ATALMIŞ.....	619
Hüsammetin BALIKÇI.....	621
İsmail.....	623
.../ Selvi.....	628
Cevdet ŞİŞMAN.....	630
Dicle AYDIN.....	631
Orhan TEKİNCE.....	632
İbrahim SİNCAR.....	633
Garzan Eyaleti Şehit Künyeleri.....	634

“Şehit doğruya ve büyük yaşama çağrısıdır”

Başkan Apo

Ok işaretiyle
soldan sağa:
1. şehit Dilan
2. şehit Avaşın
3. şehit Ruken
4. şehit Evindar
5. şehit Botan
6. şehit Arjin

*Bir şafak vakti gömerken bakışlarına
Güzelliği seyrederken günbatışıyla beraber
Yüreğindeki paslı mermilerin islerinde
Gülüştünlü yaşarken seni seni düşündüm
Ümit*

*Dağların okşayış bekleyen duruşlarında
yaralı bir kurşun titreyen kanatlarıyla
ve vücuduna çökmüş özlem yorgunluğu
varken
Bir damla gözyaşıyla*

*Seni aradım, seni yaşadım Ümidim
Sanki adın gibi ümit veren dağlara
Kara kurşun sıkılmış kardelen misali
Seni halkımın yorgun düşmüş ümit bekleyen
bakışlarında*

*Ümidini yitirmemiş yiğit oğlan
Gülüştüne kurşunlar sıkılmış gülüşüne
kurban*

*Umutuna zincir vurulmuş ümit kurban
Uzat elini Ümidim uzat ki tutsun bitmişlik*

*Asalet zincirine tutunan bedenler
Halka halka ümit dersin Ümidim
Halkımıza bin selam Mahsumumla Ümit
hevalin anısına*

*Bekle beni döneceğim
Bütün gücünle bekle
Bekle sarı yağmurlar henüz getirdiğinde
Bekle karda tipide
Bekle bunaltırken sıcak
Bekle kimseler beklemezlerken
Geçmişini unutarak*

*Mektup gelmez olduğunda bekle
Birlikte bekleyenler bilemezken usandığında
Döneceğim bekle beni
İlle iyilik dilime
Artık unutmam gerektiğini söyleyenlere
Varsın oğlun ve anan
Yok olduğuna inansınlar.*

(Şehit Evindar hevalin yazdığı şiirlerden...)

Mücadele arkadaşları

Uzun kış süreci bitmişti. Baharla yeşeren dünya ve Kürdistan üzerinde kol gezen emperyalizmin kirli nefesi havayı kirletiyor, etrafına pislikler saçıyordu. Emperyalizmin uşağı TC, Kürdistan'da gencecik fidanları kırmak için tüm gücünü en vahşi yöntemlerle kullanıyor, herkesi kendine alet etmek istiyordu.

1994 baharı geçen baharlara hiç benzemiyordu. Köylerden dumanlar kalkıyor, etrafa keskin yanık kokusu yayılıyordu. Bir yandan köyler boşaltılıyor, halk işkencelerden geçiriliyor, diğer düşman yandan koruculaştırmayı yaygınlaştırıyor, ajanlık ağını genişletiyordu. İhanet... Ancak karşısında yılmadan çalışan, seve seve canını verebilecek gerilla vardı. Eylemler ve çatışmalar birbirini izliyordu.

Yine Karez dağında hareketlilik görülüyor, birileri gidiyor bir başka grup geliyordu. Yorgundu. Ancak hedefleri, PKK'nin verdiği azim ve irade, yorgunluktan eser bırakmıyordu. Boşaltılan, yakılan yıkılan köyler, şehit edilen masum insanlar; cevap bekliyordu. Kol gezen, yaygınlaşan iç ihanet tarihi dönemecini yine yaşıyordu. Ne pahasına olursa olsun durdurulmalıydı.

Grup toplanmış, çantaları sırtında, silahları ellerinde heyecanla bir şeyler bekliyorlardı. İnce uzun boylu Şerif arkadaş elinde bir defterle grubun önüne geçti. Yarım saatten biraz az süren konuşmasında;

- Düşmanın dayattığı koruculuk ve ihanet yaygınlaşıyor, darbelenip, çökertilmesi gerekiyor... diyordu.

Ardından eyleme katılacak gruplarda yerini alan arkadaşların isimlerini okuyor, yerlerini belirtiyordu. Eyleme katılmayan bazı arkadaşlar biraz sıkılmış görünüyor. Ancak eyleme katılan arkadaşlara yardım ediyor, eksiklerini tamamlı-

Adı, soyadı: **Osman KARATAŞ**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Yaylalar köyü-Tatvan, 1972**
Partiye katılım tarihi: **Eylül 1991**
Şehadet tarihi: **22 Temmuz 1994,**
Agor çete köyü baskınında-Hizan/ Bitlis

Adı, soyadı: **Abdullah ERMİŞ**
Kod adı: **Şerif**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1994, Agor-Hizan**

yorlardı. Kısa süren hazırlıklardan sonra tüm arkadaşlar halaya tutuşuyor, türkülerle eylemi selamlıyor-du.

Eylemin ilk grupları yerlerini almak için biraz erken gruptan ayrılmış, sırta doğru yola koyulmuşlardı. Ardından tüm arkadaşlar çantalarını sırtlamış, konaklama yerinde gereken kamuflajlar yapıldıktan sonra yola koyulmuşlardı. Güneşin batmasıyla tüm gruplar yerlerini almış, sessizlik içinde telsizden gelecek olan;

- Zaman tamam, harekete geçin, başarılar... komutunu bekliyordu. Ve beklenen an gelmişti. Köyün biraz dışında olan ilk mevzilerdeki korucularla çatışma başladı. Artık sanki yaşam durmuş, kimse nefes almıyordu. Çok kısa bir sürede üç mevzi kaldırılmış, köye ulaşılmıştı. Bağırılar, küfürler ve silah sesleri, telsizlerin sesleri karışıyordu birbirine. Her taraftan kurşunlar yağıyordu. Korucuların mevzi haline getirdikleri evlerden alevler yükseliyordu. Arkadaşlar köyü ele geçirecek gibi gözüküyordu.

Vadi köylerindeki korucular ve düşmana ait askeri birlikler harekete geçmiş, arkadaşları kuşatmaya almaya çalışıyorlardı. Düşmanın havanları rastgele alanı dövüyor, atılan ışıldıklar ile arkadaşların yeri tespit edilmeye çalışılıyordu. Bu arada köyde kleş sesleri ile roketatar sesi birbirine karışıyordu.

Şiyar arkadaşın grubu, köyü tamamen düşürmek için habire saldırıyor, geri dönmek istemiyordu. Düşman çok yaklaşmış, zaman ilerlemişti. Ancak ihanete karşı olan öfke çok kabarıktı. Köyün ortalarına gelinmişti. Şiyar, **Bager** ve **Welat** arkadaşlar ilerliyorlardı. Yer altında kazılan kanal farkedilmemişti. Kurşunlar yağdı. Şiyar arkadaş yere düşmüştü. Bager ve Welat arkadaş-

lar kurşun gelen yere ateş ediyorlardı. Kendileri boşlukta kalmıştı. Çatışma yoğunlaşmış, Bager ve Welat heval çatışmanın içinde kalmışlardı. Karşılarındaki mevziyi susturmalarına rağmen yanlardan gelen korucuları fark edememişlerdi. Şiyar arkadaşın şehadetine duygusal yaklaşmışlar ve ateşin içinde kalmışlardı artık vücutlarına isabet eden kurşunları sanki hissetmiyorlardı.

Şerif arkadaş sabırsızlanıyordu. Artık geri çekilme zamanıydı. Şiyar arkadaşın şehadetine Bager ve Welat arkadaşlar eklenince bu biraz zorunlu oluyordu.

Sabaha yakın tüm gruplar ilk buluşma noktasındaydı. Bazı arkadaşlar gecikmişti. Hedeflenen noktaya doğru yola çıkılmıştı. Geciken gruptan Brusk arkadaşın yaralı olduğu heberi geldi. Bunun üzerine büyük bir sorumlulukla Şerif arkadaş yanına iki-üç arkadaş alarak ilk noktada bu arkadaşları beklemek için kaldı. Sabahla birlikte bu grup Şerif arkadaşın bulunduğu noktaya ulaşmıştı. Diğer grup ise konaklanan alanda mevzilenmiş, olası bir düşman yönelimini bekliyordu. Şerif arkadaş ve beraberindeki 11 arkadaş ise sırtın hemen altında bulunan vadiye inmiş, kayalıkların arasına çekilmişlerdi. Gündüz olduğundan artık hareket etmiyorlardı. Cihazla eylem hakkında karargaha bilgi verdi.

- Köy basıldı. İlk mevziler kaldırıldı. Köye girildi. Birkaç ev yakıldı. Birkaç tane koruculara ait silah getirildi... Ve üç arkadaşımız Şiyar arkadaş, Bager arkadaş, Welat arkadaş şehit düştü. Brusk arkadaş da yaralıdır.

Bilgilendirme kısa ve özlü olmuştu. Asıl bilgilendirme sonraya bırakılmıştı.

Güneş yükselmiş, öğlen sıcağı bastırıyordu. Saat ilerliyordu. Her-

hangi bir düşman hareketliliği görülüyordu. Isının etkisi ve geçen günün yorgunluğu rahavet ve gevşemeye yol açıyordu.

Konaklama alanında mevzilenen arkadaşlar da artık hazırlıklar için birkaç arkadaşı noktaya göndereceklerdi. Ancak karşı sırtlarda görülen hareketlilik dikkat çekiyordu. Düşman büyük bir kuvvetle sırttaydı. Önde korucular... Arazi taraması yapıyor, arkadaşları bulmaya çalışıyorlardı Şerif ve arkadaşları görmüşlerdi.

Tüm uğraşlara rağmen Şerif arkadaşla bağlantı kurulamıyordu. Düşman dört koldan önde korucular arkadaşlara doğru geliyordu. Birden vadiyi kurşun uğultuları sardı. Düşmana karşılık veriliyor, çatışılıyordu. Bir süre sonra silah sesleri sustu. Derken düşman geri çekildi. Ne olduğu hakkında bilgi alınamıyor, yetersiz kalınıyordu. Tüm arkadaşları sıkıntı basmıştı. Durum ne pahasına olursa olsun öğrenilmeliydi. Birkaç arkadaş durumu anlamak üzere olayın olduğu noktaya yöneldiler, olay yerine ulaştıklarında şoka uğramışlardı.

Düşman çemberinde kalan arkadaşlar son kurşunlarına kadar direnmeyi, bu anı düşmana pahalıya malletmeyi istemişlerdi. Ancak yerlerinin uygun olmayışı şehadetlerine yol açmıştı.

Düşman gerçek yüzünü gösteriyordu. Vahşetini arkadaşların cesedini bozarak ortaya koyuyor, insanıyetten mahrumiyetini ispatlıyordu.

Şerif heval, 1990 yılında saflara katılmıştır. Belirli bir süre İstanbul'da cephe çalışmalarını yürüttükten sonra, düşman tarafından deşifre edilir. Ve ulusal kurtuluş mücadelesine daha yararlı olmak için, "Artık bundan sonraki yaşamım ve mücadelenin yeri

Kürdistan dağlarıdır” diyerek 1990’da İstanbul üzerinden Mahsum Korkmaz Akademisi’ne gider. Burada bir dönem eğitim gördükten sonra, ülkeye dönüş yapar. Gittiği ilk yer Çukurca alanıdır. Burada eğitimci olarak yönetimde yer alır.

Daha sonra 1993 yılında Garzan Eyaleti’ne takviye olarak gelmiştir. Kısa süre bölük komutanı görevini üstlenmiştir. Proleter kişiliği şahsında somutlaştıran üslup ve hitapta etkileyici ve saygılıdır. Parti disiplini ve sorumluluğu ile çalışmalara yüklenen, atılımcı özellikleri ile herkesin beğenisini kazanmış, canlı ve ataktı. Parti ve yoldaşlarına, sonuna kadar bağlı olup görevlerine büyük bir sorumlulukla yüklenirdi. Siyasi olarak gelişkinliği sorunlara çözüm gücü oluyor, savaş pratiğinde tecrübesiz olmasına rağmen yaratıcı yaklaşımları O’nu başarılı kılıyordu. 1994’te bölge koordinatörü olmuştur. Buna rağmen alçakgönüllü ve mütevazı kişiliği ile ortamda ilgi topluyordu. 23 Temmuz 1994 tarihinde şehit düşmüştür. Şerif heval mücadelemizin ve savaşımızın her alanında bilgi, birikim ve tecrübesini aydın ve sosyalist kişiliğiyle gösterdi. Başta Parti Önderliği’ne, partiye, halka ve ülkesine bağlılığıyla çalışmalarını sürdürdü. Kararlılığı, fedakarlığı, bütünleşen inancı ve güveni O’nu başarılı ve üstün kıldı. Ayrıca partinin en büyük değeri olan şehitlere bağlılığı ve bu temelde bütün gücüyle ulusal kurtuluş mücadelemizdeki çalışkanlığı, yaratıcılığı, soğukkanlılığı ve kişilik olarak daima gelişmeyi isteyen, yine dönemin ve partinin militan kişiliğine ulaşmaya çabalayan ve gayret gösteren bir çalışma içerisindeydi.

Yoldaşlarına karşı daima saygıyı ve sevgiyi esas alarak, konuşma üs-

lubuyla, hareket ve yaklaşım tarzıyla, yaşamıyla yoldaşları tarafından taktir edilirdi. Yoldaşlarıyla ilişkide kolektivizmi esas alarak, bir bütün olarak partinin istediği komutanlık özellikleriyle başarıyı, kazanmayı ve zaferi önüne hedef koydu. Böyle büyük bir çalışma temposu içerisindeydi ve bunun ürününü de böyle kısa bir zaman içerisinde birinci bölge koordinatörlüğüne gelmesiyle aldı.

Bizler de Şerif hevalin kısa süredeki bu büyük başarısını ve yaşamının bütün özelliklerini kişiliğimizde somutlaştırarak ve mücadeleyi bıraktığı yerden daha da yükselterek, genişleterek ve önümüzde bir ışık gibi canlandırarak, kararlı bir şekilde yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Şiyar (Osman KARATAŞ)

Yiğit Kürt halkının kahraman evladı Şiyar arkadaşı!

Sen bir gül gibi Kürdistan dağlarında güzelliklere güzellik katan bir varlıksın.

Şiyar heval Bitlis’in Vestin (Yaylalar) köyünden yurtsever bir imamın oğludur. Bu aile geçimini çiftçilikle temin ediyordu. Birliklerimiz Garzan’a gelmesiyle beraber, mücadelemizin geliştirilmesi için tam desteklerini devrime katmışlardır. Daha ilk başta Şiyar heval kendi isteğiyle partimizin şanlı ordusu ARGK saflarına 1991 Eylül ayında katılmıştır. Ailesi oğlunun bu kararına saygı duymuş ve O’nunla iftihar etmişler ve 1994’te düşmanın topyekün kırsalı insansızlaştırmayı esas alan köyleri yakma, yıkma, boşaltma göçertme politikasından Vestin köyü de nasibini almış ve Şiyar hevalin ailesi Rize’ye sürgüne gönderildi.

Şiyar hevalin kavrama yeteneği

yüksek olduğundan çabuk gelişmiştir. eğitim için Haftanin’e gider ve sekiz ay eğitim gördükten sonra tekrar Garzan Eyaleti’ne döner. Daha yoldayken Şirvan’da bir çatışmada yedi arkadaşın yanında şehit düşmesi sonucu düşmana olan kını, öfkesi daha da artar. Eyaletin birinci bölgesinin coğrafyasını çok iyi tanıdığından bölgeye gönderilir.

Bölgede yerel gericiliğe ve düşmana karşı atak, cesur ve kahramanca bir pratik sergilemesi sonucu çok kısa bir sürede görev alır. Parti ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olan Şiyar heval, cesareti, fedakarlığı ve atikliği ile kısa sürede arkadaşlar arasında sevilen ve sayılan bir konuma gelmişti. Eylemlerde hedeflerin üzerine en başta giden, aynı zamanda bölge-mizde düşmanın üzerinden ilk silahlı ve en fazlasını kaldıran arkadaşımızdır. Yani partinin koparıcı tarzını kendine esas alan ve mutlak sonuca ulaşan bir savaş tarzına sahipti ve kısa sürede takım komutanlığına yükselen arkadaşımız yüksek bir komutanlık çizgisini yakalamıştı.

Son olarak 21 Temmuz 1994’te Hizan’ın Agor çete köyüne yapılan saldırıda saldırı grup sorumlusuydu, iki çete mevzisini imha eder. Öldürülen çetelerden ikisinin silahını kahramanca kaldırıp arkadaşlara teslim ettikten sonra bir diğer mevziye saldırı yapar ve koparıcı tarzını en mükemmel şekilde burada da uygular. Mevzideki silahları kaldırıp geri çekilirken yaralı bir çetenin Şiyar hevali kallesçe arkadan taraması sonucu Şiyar heval bu eylemde şehitlik mertebesine ulaşır.

Onlar halen yaşıyor...

**Mücadele arkadaşları adına
Serhat ve Çepanik**

Dağların ovasından şafak söküyor, doğa canlanmaya başlıyor, hafifçe esen rüzgar insanın yüzünü okşuyor. Yeni gün, yeni başlangıç ve yeni yaşam. Yeni yaşamın habercisiydi Bînewş heval. Bînewş hevalin “heval kalkın, kalkın bu güzelliği kaçırmıyorsunuz, şu renklere bakın, nasıl da böyle birleşmişler,” diyor. Heyecan dolu sözcüklerle uyandırır bizleri. Her şafak söktüğünde yeni günle Bînewş hevali hissediyor, yaşıyorum. Onun için şimdi güneşe bakarken karşımda güneş kavramından çok, Bînewş’in zafer gülüşlerinin izdüşümünü görüyorum. O aydınlık ise, umut yüklü bakışlarının yansımaysıydı. Doğaya karşı olan o saf sevgisinin verdiği o mutluluğunu, hayranlığını şimdi güneşe bakarken görüyor, O’nun gibi güneşi yakalamaya çalışırken, her sabah yeniden uyanan günün kızılığundan Bînewş hevali anarak güç alıyorum. O’nu, Önderliği anlamaya yoğun çaba harcadığı için ateş gibi yanan derin gözleriyle belleğimde hep canlı tutuyorum.

Yakaladığı güzelliklerle yaşamın kendisi olan Bînewş heval, 1970 yılında Amed’de dünyaya gelir. Ailesi maddi bakımdan oldukça zengindi. Bînewş heval üniversite ortamına gelene kadar Kürtlüğünden ve yurtseverlikten habersiz yaşıyordu. Öyle ki saflara geldiğinde Kürtçe’yi bilmiyordu. Saflardayken mektup yoluyla ailesini bir nevi mücadeleye katıyordu. Oldukça alçakgönüllü, tüm insanlara değer veren, seven, sayan, ilgi gösteren, sıcakkanlı ve sağlam bir dosttu Bînewş heval. Bu özellikleri O’nu partiye yakınlaştıran itici bir güç olmuştur. O yaşamındaki sıcaklığı ve coşkunluğunun hiç eksilmeyen bir kaynağı vardı. Mücadeleye katıldıktan sonra annesi anlatırdı: “Okulda arkadaşları O’-

na Zeyno derlerdi ve sürekli neşeli olduğu için evde O’na Neşe derdik. Şimdi de bu dağların Bînewş’i oldu.”

İşte bunlardan dolayı üniversite yıllarında partiyle ilişkide olan arkadaşlar, Bînewş’i farkeder ve kendilerinin arasına almaya çalışırlar. Bînewş heval katıldığı grup çalışmalarıyla, eğitim toplantılarıyla partiyle bağımlı daha da güçlendirir. Bu tanımayla birlikte kısa bir zamanda bizzat kendisi parti çalışmalarının bir yürütücüsü olur. O bitimsiz coşkusunu bu sefer mücadele saflarına katarak işletir. Kürdistan’ı tanıdıkça daha çok bağlanıyor ve onu çepeçevreleyen zincirleri bir bir kırmak istiyordu. İnsanlarla ilişkileri tüm kesimleri kapsardı. Bir çocuktan tutalım, yaşlısına kadar herkesi dinlemek, onların istemlerine ortak olmak, Bînewş heval için vazgeçilmez bir tutkuydu. Kısa sürede bu grupta oldukça ilerler ve tek geri adım atmaksızın, sürekli gelişmeyi takip eder. Bu süreç içerisinde katıldığı açlık grevinden dolayı gözaltına alınır, daha sonra savcılıkta serbest bırakılır. Ancak bu olayla birlikte asimile olmuş ailesinin tepkilerini alır ve O’na bu konuda baskı yapmaya çalışırlar. Burada Bînewş heval, ailenin burjuva yaşam ölçülerinde belli noktalarda kadını serbest bırakırken, toplumsal, siyasal, askeri, örgütsel olayda nasıl katı, kuralcı, bağnaz olduğunu görür. Zaten O’nun için de bu yaşam biçimine asla gelmek-sizin, ona karşı çetin mücadelesini vermeye başlar. Hep de bunun için “Kürdistan’da kadın olmak çok zordur. Hele devrim içinde çok çok daha zordur” belirlemesini yapardı. Ama bunu söylerken zorluklara teslim olmuyor, onu aşmada direngeliğinin olması gerektiği bilinciyle bu doğruyu dile getiriyordu. Baskı

Adı, soyadı: **Zeynep EKİNCİ**

Kod adı: **Bînevş Agal**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1970**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Mart 1995,**

Hebzbîna/ Batman

yapılmasına rağmen arkadaşlarından soğumaz, aksine sıcak bağını daha çok pekiştirir. Böylelikle yaşam alanındaki zorluklarla çatışma dönemi başlıyordu. Sonuç; yenilmeyen, dizgine gelmeyen, kararlı, iradeli, cesur ve atak bir kişiliktir. Ki bu da O'nun mücadelenin kızgın savaş alanında hemen yer almasını sağlar.

Mücadele azmiyle, heyecanı ve coşkusuyla dopdolu olarak, üniversitedeki bir grup arkadaşlarıyla birlikte Mardin'in 3. bölgesine geçip parti saflarına katılır. Var olan iradesini partinin emek zemininden alır ve orada çelikleştirir. Kendini yenden partide bulduğu için sık sık partiye borçlu olduğunu söyler. Partinin O'na sağladığı nimetlerden biri de;

Kürdistan dağlarının güzel doğasıyla buluşup, burjuva yaşantısının bunalıcı havasından kurtulmasıdır. O'nu doğayla içselleştiriyordu, bütünlüyor. Ve dağların özgürleştirici ortamına ulaşmanın sevinciyle her yeni günü doğayla beraber karşılıyordu. Bınewş heval katılırken ilk önce Hebizbına alanında kalır, daha sonra sürekli olarak Bagok'ta yerini alır. Mardin tasfiyeci pratiğinden en çok ders çıkaran ve bununla sınırlı kalmayıp bunu gıdirmenin ya-

şamsal faaliyeti içinde olanlardandır. Şehadete, anlamlı bir yaşantıdan sonra ulaşmak gerektiğini vurgulayan Bınewş heval, "Kendimi ispatlayana kadar şehit düşmek istemiyorum" diyordu. Yani kolay ölümü benimsemiyordu. Çok şey yapıp kendini öylece şehadete hazırlamak istiyordu. Burada Bınewş hevalin en büyük sezgi gücüne de değinmek gerekir. Bu O'nun dikkatli, duyarlı oluşuyla birleşirken, olağanüstü hissetme özelliğine dönüşüyordu. Düşmanı en çabuk farkedenden ve yaşadığı daha birçok olaydan Bınewş heval önceden haberdardı. Hatta bazen bize "Arkadaşlar ben daha küçükken bile anneme bir gün yirmi-beş yaşında öleceğimi söylüyordum" deyip yirmibeş yaşına daha da

örnek bir kişilikle, çok güçlü bir şekilde girme çabasıydı. Şehitlik mertebesine yücelerek ulaşmak istediğinden zamanla yarışır gibiydi. Evet, Bınewş heval yaşama bakışındaki o tebessümle beraber ıslak gözlerle bakarken, geçmişten, sömürüden ne kadar da arındığını gösteriyordu.

Sanırım parti yaşamına olan saygısını ve bağlılığını göstermek için, yaşantısından birçok kesinti vermekle daha iyi anlaşılacaktır.

Bınewş heval, parti içerisindeyken, üniversite edebiyat bölümü okuduğundan Türkçesi, yazımı güçlüydü. Basın-yayın faaliyetlerinde yer alıyordu. Sadece bu görevinde değil, partinin verdiği tüm görevlerde bir kere bile bir soğuk-

Ayakta soldan 1. şehit Ayten '94 katılımlı
Oturun sağdan 1. şehit Zeynep EKİNCİ (Bınewş)
2. şehit Gulan Diyarbakır-Silvan doğumlu, '94 katılımlı

luğu ve şikayeti olmamıştır. Her zaman sıcak ve coşkulu, her zaman kendisini hazırlayan ve yaratabilirdi. Eylemlerde yer almayı çok ister, ama arkadaşları gittiğinde ise en az kendisi katılmış gibi arkadaşları adına sevinirdi. Düşmanla girdiği çatışmalarda her mevzide yer almak ister ve ağzının gülmekten kapandığını hemen hemen hiç görmezdik. Düşmanla apaçık savaşmanın er meydanında çekinmeden, cesurca kinini, nefretini sergilemesi O'ndaki sömürüye karşı savaşkan ruhun dışa yansımaysdı. Bazen gece yarılari daktilonun sesiyle uyandığımda, dışarıya ışığın vurmaması için başından aşağı doğru bir-iki kefiyeyi sarkmış, ağzında tuttuğu feneriyle oturmuş yazı yaz yazan Benewş hevali görürdük. Çoğu zaman el feneri ile böyle tuttuğundan dolayı ağzı hiç kapanmıyordu. Ama O, yine devam ediyordu. "İraden gerçekten de çok güçlüdür" dediğimde, bana "Parti için ne kadar çalışsam azdır" diyordu. Gerçekten de bunu içten söylemenin pratiğini her zaman kanıtlıyordu. Kışın soğuktan elleri tutmayınca oldukça sabırsızlanarak eline nasıl can gelip de bir an önce işine başlayacağı telaşına girerdi. Koşuşturur durur, gerekli eşyaları temin eder, naylon çadırı sağlamlaştırır ve nihayet oturup yazarken rahat bir nefes aldığını görürdük. Sadece bazen değil, hemen hemen birçok zamanlar uykusuz kalıp istenilen zamanda çalışmanın sonucuna ulaştırmaya çalışıyordu ve hiçbir şey O'nu bu çalışmalardan alıkoymazdı. Hatta O'nun sıcak çay içtiğini görmek imkansızdı. Ya içmiyor, ya da en sonunda o bardağı bir keresinde yudumluyordu. O sorumluluğu altındaki eşyaları gözü gibi koruyor, tek bir su damlasına, bir çizgiye bile izin vermi-

yordu. Bizleri hiç kırmamasına rağmen, o eşyalara yaklaştırmıyordu. Aynı çatışmada beraber şehit düştükleri **Gulan** ve **Ayten** arkadaşlarla basın-yayın görevinde beraberlerdiler. Her üçü de devrim için tüm yeteneklerini devreye koymanın, yaşama özlü katılımın birer simgesiydiler. Özellikle de tek bir şehidin yaşamını bırakmaksızın, kendi imkanları ölçüsünde anıları gereğince sürekli şehitler üzerinde yazmaları vardı. Binewş hevalin bu fedakarca yaklaşımlarıyla ortamımızda devrimci sorumluluğun canlı bir örneğiydi. O'nun için rahatlık, devrim işlerinin durdurulması, gerilla yaşantısına hakaret anlamına geldiğinden, boş kalmaya hiç tahammülü yoktu. İş olmadığında bir şeyini kaybetmiş gibi oluyordu. İşte bu tür zamanlarda derin tartışmalara, sohbetlere ve anılara uzanarak, bu sefer de çevresiyle bir olmanın mutluluğunu yaşırdı. Öyle içten ortak olan bir tavrı vardı ki, mangamızda başımızdan en ufak bir olay geçtiğinde, yeni bir şey yapıp görüldüğünde, bir sorun olduğunda hep Binewş hevale anlatılır, çözüm istenilir ve O'nunla yaklaşırdı. Yoldaşlar topluluğu içinde sevginin biricik temsilcisi olan paylaşımcılığı çok gelişkindi. Onun için de yoldaşının gelişimini kendi gelişimi olarak görüyordu. Önderliğin talimatlarını geçirirken, öğrendiği her şeyi hemen gelip bize anlatırdı. Hiçbir zaman için bildiğini kendisiyle sınırlamazdı, ama aynı zamanda yolaşlarından da almasını biliyordu. Zaten bu "En tatlı arkadaşlık birbirine hizmet eden, birbiri için iş yapan arkadaşlıktır" sözlerinden de belli oluyordu. Sürekli tekrarladığı ve yaşamında en çok istediği şey, partiyi ve Parti Önderliği'ni çok iyi tanımak, anlamak ve Parti Önderliği'ni görmek-

ti. Gelişmeyi sonsuz gören bu bakışıyla beraber, buna uygun anlamlı çalışma ve arayış içerisindeydi.

Artık Binewş heval, özgürlüğe adım atmanın yeniliğiyle Hebizbına alanına geçecekti. Uzun bir süredir kaldığı Bagok'tan ayrılmak O'na çok zor gelmişti. Yeni alanda daha bir ayı bile dolmadan çıkan operasyonda ondört yoldaşıyla beraber çatışmaya girerlerken şehadete ulaşıyorlar. Çatışmadan sonra arkadaş anlatırdı; "Kolundan kurşun almıştı. Koluna bağladığı bez parçaları hep kan içindeydi" diyordu. Yani Binewş heval yarasını sarıp yaralı haldeyken çatışmaya devam ediyor, yaranın acısını düşmanla çatışma içindeyken hissetmiyordu.

Evet yoldaş; yüzündeki o uyku tanımaz şeklini mi yazayım, yoksa bazen içinde ruh kalmayan parmaklarını mı yazayım? Yoksa çatışmalardaki en güzel oynundaymış gibi gülen gözleriyle o şen yüzünü mü anlatayım? O kadar birlikteliğimize rağmen, o güçlü direngen kişiliğini daha fazla açamıyorum. Ama yine de diyorum gereken çok sabırlı, fedakar, cesur ve bilinçli, özverili üretkenliğine, bitmez tükenmez enerjinle bir zaferin güçlü umuduydu yaşantın. Gerçekten de gülen, kısa ve anlamlı ömrüne çok şey sığdırtın. Ve arkana güçlü tohumlar serpiştirerek aramızdan ayrıldın. Hiç solmayan bir menekşe olarak güneşin ışığına yerleştin. Namlularımızdaki o kıvılcım oluverdin ve özgür kadın için sönmeyen bir meşalesin sen Binevş heval.

Anılarınız mücadelemize ışıktır! Seni layık olduğun mücadele yaşantısında yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

ONLAR: Adları, kanlarının sindiği topraklara, düştükleri yalçın dağ başlarına yazılanlar. Onlar, uzun erimli bir maratonun ilk startından bitişe dek, hiç durmayanlar. Düşlerinde, düşüncelerinde inşaa ettikleri dünyanın güzelliklerinin tadına varıp, geleceği kana kana içenler. Ve harç olurken yarınlara, önlerinden geçenlerin, ardlarından gelenlerin selama durdukları abideler...

Çekdar heval, Kurtalan ilçemizin Aydemir köyünde, ailesinin ikinci çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Ailesi orta halli, yurtsever bir ailedir. Çekdar heval küçük yaşlardan itibaren, aile ekonomisine katkıda bulunmak için, sürekli çalışırdı. Yazın Bitlis'e zozana çıkar, kışın ise tekrar köyüne dönerdi. Emekçi ve fedakar özelliklerinden dolayı, Çekdar heval, bütün yöre halkı tarafından tanınır ve sevilirdi. Emekçi özellikleri yanında, olgun ve ağırbaşlılığı her zaman ön plana çıkıyordu.

1986 yılında ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle birlikte, Çekdar heval de bu dönemde gerillayla ilişkiye geçer. Bu tanışmayla birlikte yurtseverlik temelinde gerillaya yardımda bulunur. Çekdar hevalin ağabeyi **Kasım** heval de 1986'da parti milisi olarak faaliyetlere başlar. Abisi milislik görevine başlarken, Çekdar heval de bu durumdan oldukça etkilenir ve ailesinin mücadeleye katılmasından ötürü büyük bir sevinç ve gururu yaşar. Kendisi de halk içinde parti propagandası ve örgütlenme faaliyetleri yürütür.

Ancak ağabeyi Kasım heval deşifre olmuş, düşman tarafından aranmaktadır. Bundan dolayı Kasım heval 1988'de fiili olarak gerilla saflarına katılır. Kısa bir süre içerisinde Kasım hevalle birlikte onuç arkadaş, yapılan ihbar sonucu Si-

irt'e bağlı Biloris köyü kırsalında şehit düşerler. Bu şehadetler, Çekdar hevali derinden etkiler. Bu, O'nun düşmana karşı kinini ve öfkesini daha da büyütür. Ve O'nun tek umudu ve özlemi dağların başında bir gerilla olup, düşmandan yüzyılların hesabını sormaktır.

1989 yılında Çekdar heval ve kız kardeşi gerillaya katılma önerisini partiye sunarlar. Bu öneri parti tarafından kabul edilir. Ancak kız kardeşinin önerisi kabul edilmez. Ona, köyde örgütlenme faaliyetleri için görev verilir. Ayrıca şehit düşen Kasım hevalin çocuklarına bakması için köyde kalması daha uygun görülür.

Çekdar heval 1989'un sonbahar ayında saflara katılır. Daha önce kırsalı bildiğinden doğa koşullarına uymada zorluk çekmez. Bunun için kısa sürede gerilla yaşamıyla bütünleşir. Çekdar heval Mardin, Botan ve Garzan eyaletlerinde çeşitli düzeylerde görevler üstlenir. Özlü ve partiye bağlı olduğundan hiçbir çalışmadan kendini geri tutmaz. Faaliyet yürüttüğü tüm eyaletlerde, halkı partiyle bütünleştirmeye çalışır. Bu çalışmalarında oldukça özverili ve atık bir pratik sergiler. Bu pratikler sonucunda, birçok Kürdistanlı gencin gerilla saflarına katılmasına vesile olur. Kolektif çalışma ruhu oldukça yüksek olan Çekdar heval, partiden aldığı deney ve tecrübeleri hiçbir zaman yoldaşlarından esirgemez. Çekdar hevalin öne çıkan bir diğer özelliği ise, askeri yönden oldukça gelişmiş olmasıydı. Her eylemde mutlaka düşmanı darbeler ve büyük başarılarla katkı sunardı.

Çekdar heval, takımı ile birlikte 1995 yılına kadar Kurtalan, Mardin, Garzan ve Botan'da görevlerini başarıyla sürdürür. Saflarda bulunduğu süreç zarfında birçok eyleme ve çatışmaya katılır. Bu eylemlerden

Adı, soyadı: **Derviş SAĞ**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Aydemir köyü-Kurtalan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995, Kurtalan/ Siirt**

biri olan ve 1992'in sonbahar mevsiminde Hasankeyf'e bağlı Xirbekûr karakoluna yapılan baskında birçok düşman askeri öldürülüp, karakol alt üst edilirken, geri çekilme esnasında Çekdar heval ağır bir şekilde yaralanır. Fakat moral ve direnç gücüyle kısa bir süre içinde iyileşip, tekrar faaliyetlerine döner.

Aralık ayına gelindiğinde, Çekdar heval önce Kurtalan'ın Kela Mêranê köyünde bulunan Mehmet isminde bir işbirlikçi muhtarı sorgulamak için muhtarın evine gitmeye karar verilir. Muhtar daha önce iki arkadaşın şehadetine sebep olmuştur. Bu nedenle, aynı karakterde olan ailesi tarafından kendilerini iyi bir şekilde korunmaktadır. Hepsinin de silahları vardır. Gerilla grubu köye doğru harekete geçer. Bu esnada bir koyun sürüsünün köye doğru gittiğini gören gerillalar, bu fırsatı ustaca kullanarak koyun sürüsünün içine girerek köye girmeyi başarırlar. Köyün sürüsüyle birlikte köye giren gerillalar, muhtarın evini çembere alırken, Çekdar ve bir bayan arkadaş, tam bir gerilla çevikliği ve kamuflaj ustalığıyla muhtarın avlusuna kadar giderler.

Muhtarın karısı, koyunları ahıra götürmek için avluya çıkınca, ge-

rillalarla karşılaşır. Kadın bağırarak evin içine doğru kaçır. Kadının bağırışına karşı Çekdar heval de vakit kaybetmeden ani bir hareketle evin salonuna girer. Ancak muhtar da karısının bağırmasıyla birlikte, telaşlı ve korkulu bir halde odadan salona çıkar. Karşısında Çekdar hevali görür. Can telaşına kapılarak, Çekdar hevalin üstüne atılıp O'nu boğmaya çalışır. Çekdar heval her ne kadar, "*Dur, sadece seninle konuşacağız*" dediyse de, muhtar ölüm korkusuyla arkadaşına saldırmaya devam eder. Bu arada bayan arkadaş da salonun kapısında beklemektedir. Bu boğuşma devam ederken, muhtar elini Çekdar hevalin silahına atar. Ancak Çekdar heval buna fırsat vermeyerek, silahını ateşler. Silahın ateşlenmesiyle, muhtarın düşmesi bir olur. Bu esnada ellerinde silahlarla odadan çıkan muhtarın iki oğlu, babalarının düştüğünü görünce, Çekdar hevale ateş etmeye başlarlar. Bunun üzerine bayan arkadaş da, silahını muhtarın oğullarına doğrultarak, seri bir şekilde ateş eder. Bayan arkadaşın silahından çıkan mermiler, muhtarın iki oğlunu yere serer. Ancak karşılıklı ve çok yakından patlayan silahlardan seken bir kurşun bayan arkadaş da yaralar. Bayan

arkadaş yaralı haliyle kendini dışarı atarak, silah sesleriyle birlikte muhtarın evine doğru yaklaşan gerillalara "*Çekdar heval şehit düştü, içerideki silahlı*" diyerek mevzilenir. Bunun üzerine her taraftan silah sesleri yükselmeye başlar. Çatışmada muhtarın evinde bulunan iki oğluyla birlikte, gelini ve muhtarın kendisi de ölür. Aynı evden dört kişi de yaralanır. Böylece Çekdar heval de sömürgeciliğin kirli politikalarından vazgeçirmek istediği muhtarın can telaşı sonucu ulusal bütünlük uğruna şehit düşmüştür.

Çekdar heval, uzun ve onurlu maratonda yaşama gözlerini yumarken, bayan arkadaş yaralı olarak gerillalar tarafından kurtarılır.

Evet Çekdar heval, uzun mücadele yıllarını dolu dolu yaşadın. Bu yıllara emek kahramanlığıyla, büyük bir özveriyle çok şey doldurdun. Şimdi rahat uyu toprağında, çünkü devrettiğiniz bayrak, elden ele dolaşarak bağımsızlığa doğru yol alıyor. Senin şahsında tüm şehitlerimizi minnetle anıyor, anılarını sonsuza kadar mücadeleimizde yaşatacağımızı haykırıyoruz.

Mücadele arkadaşları

O gün fırtınanın koptuğu, nehir sularının durduğu ve tüm yabani kuşların kendi yuvalarında donup kaldıkları gündü. O gün rüzgar öfkeliydi. Her yer, ama her şey derin bir sessizliği yaşıyordu. O gün herkes sağır ve dilsizdi, herkes derin bir uykuya dalmıştı. Gaflet uykusunda olanlar da vardı. Kimse duymuyordu. Garzan dağlarında silah namlusunda haykıran silah seslerini ve kimse bilmiyordu. Ne oluyordu, kaybedilen neydi? Ama böyle de gitmezdi. Mutlaka, ama mutlaka anlayanlar olacaktı. O günün fırtınasını hissedecekti, o günün sıcaklığını. Ama kimse o sancılı, yürek parçalayıcı haberin duyacağını beklemiyordu. İşte o gün anaların yüreğinde derin yaralar açılacaktı. O gün, yüce soylu kavgamızda dağ yürekli **Rızgar** heval şehitler ordusuna katılmıştı ve o gün Garzan'ın üzerine Kürdistan renkleriyle donanmış ve şehitlerin kanyla kızıllaşan gökkuşağı düşmüştü.

Evet, Rızgar hevalin şehadeti, Garzan'da ne ilk şehidini, ne de sonuncusu olacaktı. Ama o gün kesinleşen tek şey, artık Garzan'nın, eski Garzan olmayacağıydı. Çünkü Rızgar hevalin kanyla sulanmış, bedeniyle, emeğiyle, savaş ruhuyla bütünleşmişti. Mutlaka Rızgar hevale cevap olmalı, düşmandan bu intikamın hesabı alınmalı, duyguları paylaşılıyor ve konuşuluyordu. Kimi yoldaşları ise şehadetini gazetelerde okumuş, cesedinin resmini manşetlerde görmüştü. Hem de tanınmayacak bir durumda. Çünkü ceset parparçaydı...

Ben seni resimlerde gördüm. Yüzünde ölümün kendine has yakışıklılığı, dudaklarında meydan okuyan gülüşün ve yerde yatan bedenle, devrim şehitlerine ve savşçılarına selama durmuştun. Bedenin resimde, ama ruhun dağların doruk-

larında yoldaşlarıyla mevzide düşmana karşı savaşıyordu. Sevgin anaların yüreğinde direniş için bir kuvvet, bağlılığın Kürdistan halkının serhildanlarında bir inat, bir kenetlenme zinciri olmuştu.

Evet, Rızgar hevali anlatmak sandığı kadar kolay olmuyor. Hele sözcükleri yazıya dökmek. O'nun yaşamını, savaş ruhunu cümlelere sığdırmak hiç kolay değil. Savaşlarda kahramanlar vardır. Her savaş kendi kahramanını yaratır, yaşatır. Ve verilen savaş uğruna kahramanlar kendini feda ederek ölümsüzleşirler. Ama onları olduğu gibi tanımak ve anlamak, bilince çıkarıp, yaşamlarına cevap olmak ayrı bir şeydir. Kahramanlar tarihte çok çıkmış, ölümleriyle fiziki olarak yok olmuşlardır. Ama yaşamları destanlaşmış, tarihten tarihe, toplumdan topluma, nesilden nesile taşmıştır. Kutsal kitapların ilk sayfalarında kahramanların yaşamına yer verilmiş, geleceklerin yaşam tarzını bir vasiyet olarak bırakmışlardır. Spartaküsler, Che, Mao, Agitler, Kemaller, Hayri, Mazlum, Beritanlar, Ronahi, Zekiye, Zilanlar... Daha nice kahramanlar...

Ama hiçbir tarih Kürdistan toprakları üzerinde yaşanan direniş kahramanlıklarına bu kadar canlı tanık olmamıştı. Hiçbir tarih PKK'de yaşanan direnişlere ve dayanma gücüne, kahramanlık sergileme cesaretine, ölümlerde ölümsüzlüğü yaratma, yaşamı yaşanılır ve güzel kılma gücüne tanık olmamıştır.

PKK'deki şehitler ordusunun bir neferi de Rızgar hevaldir. Rızgar heval, Botan bölgemizin Siirt iline bağlı Ewute köyünde orta halli yurtsever-emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Erken yaşlarda emekle tanışır. Ailesinde kendisinden büyük kardeşleri olduğu için O'nu çalıştırmak istemezler, ancak Rızgar heval bu ayrıcalıklı yaklaşı-

Adı, soyadı: **Hüsamettin ...**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Ewute köyü/ Siirt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996,**

mı kabul etmez ve çalışmakta ısrar eder. Emekçi yönleriyle birlikte inisiyatif ve cesaret yönleri de gelişir. Yetiştği çevrede sevilen ve sayılan bir kişiliğe sahiptir. Toplumsal ilişkileri görebildiği için klasik ve alışlagelmiş yaşam ölçülerine meyil vermez. Düzenin bitirici yaşam tarzını reddederek yurtseverlik duygularını geliştirmeye çalışır. Rızgar hevalin yurtseverleşmesinde 15 Ağustos Atılımı'nın bölge halkı üzerinde yarattığı etkinin büyük bir rolü vardır. Yurtseverleşmesinde ve halk gerçekliliğini bilince çıkarmasında yardımcı olan bazı arkadaşların şehadeti O'nu yaşama daha çok bağlar. Rızgar heval, partiye katıldıktan sonra bağlılığını daha da derinleştirmiştir. Rızgar heval, yetiştği çevrede birçok çelişkiyi yaşayarak, 1989 yılında aktif olarak saflara katılır. Katıldıktan sonra Güney Kürdistan'da askeri-siyasi eğitim alır. Yeni olmasına rağmen ortama adapte olmakta zorlanmaz. Verilen tüm görevleri üstün başarıyla yerine getirir. Yaptığı her işte mutlaka sonuç alır. Çünkü Rızgar hevalin katılımı sıradan değildir. Eğitim devresini tamamladıktan sonra kendini kanıtlamış, komuta özelliklerini daha da geliştirerek komutanlığa pratiğiyle aday olmuştur. Bu kısa süredeki değişim ve gelişiminden dolayı tüm yoldaşlarının güvenini kazanmıştır. Daha sonra Garzan eyaletine gönderilir.

Garzan eyaletine geldiğinde sıcak savaşın verdiği coşku ve heyecanı yaşar. Eyalette gelişmelerin sağlanması gerektiğinin bilincinde olması ve eyalet kitlesine karşı sorumluluk duyması sonucu, yoğun bir pratik içine girer. Hem kitle örgütlenmesinde rol oynar, hem de askeri alanda eylemlilikler geliştirir. Düşmanın çıktığı her operasyonda, ya da köylere yapılan her baskında pusu atar, direkt eylemler geliştir-

rek düşman üzerinde büyük bir korku yaratır.

1991-92 yılları arasında Rızgar hevalin bulunduğu alanda büyük gelişmeler olur. Halkta üstün bir moral oluşur. Rızgar hevalin askeri yönünün güçlülüğünü gören düşman, yoğun operasyonlar düzenler. Buna rağmen Rızgar heval, eylem ve çalışma tarzından hiç taviz vermez. Eylem esnasında tüm yoldaşların tedbirini alır, moral konusunda örnek davranışlar sergiler. Halkın içine gittiğinde düşmana karşı korkusuz olmakla birlikte, tedbirlerini önceden alarak itinalı davranır. Herhangi olağanüstü bir durum karşısında halkın içinde sakin davranarak, bu tarzıyla kitlenin saygısını kazanır. Kitlenin cesaret kaynağıdır. Rızgar heval en ön saflarda düşmanla çatışma, kendi yoldaşlarını korumada kendi bedenini hiç tere-dütsüz siper eder. Yenilgiyi hiçbir zaman kabul etmez, hiçbir savaşıya da yakıştırmazdı. O'nun hedefi hem büyüme, gelişme, devrime hizmet etmeydi.

Parti içinde yer alan güçlü arkadaşların emeklerini ve çalışma tarzlarını örnek alır, kendisi de yeni gelenlere örnek olur, saygı-sevgiyi, yeni gelen savaşıtlara kazanımcı yaklaşmayı esas alırdı. Kendi şahsında savaşın kararlılığını, coşkusu-nu, bağlılığını, güvenini yeni gelen savaşıtlara hissettirirdi. Rızgar heval bir süre partimizin Merkez Komite üyesi şehit Mervan heval ile Garzan bölgesinin cephe yönetiminde yer alır. Bu süreç içerisinde birçok alan daha yetkince parti faaliyetlerine açılır. Halk partiye daha güçlü katkılarını sunar, her gün çok sayıda savaşçı saflara katılırdı. Militan çizgiye yatkınlığını gören Mervan heval, Rızgar hevali yanından ayırmaz, deneyim ve tecrübele-rini aktararak, O'nu daha da yetkinleştirmeye çalışır. Mervan hevalin

şehadetinden sonra Rızgar hevalin öfkesi, intikam hırsı bir kat daha artar. Mervan hevale olan bağlılığıyla, O'na layık olmanın andını tüm şehitler anısına bağlılığın yeminiyle bütünleştirir ve daha da güçlenir. Pratikte kaldığı süreç, hiçbir olumsuzluğa, hataya aman vermemek için elinden geleni yapar, büyük bir hassasiyet gösterirdi. Tarzı-temposu hep keskin olurdu. Tüm bunlara rağmen, halen yeterli olmadığını da sürekli vurgulardı.

Rızgar heval parti ilkelerinin en iyi savunucularındandı. İster dağın en zor koşullarında, ister kitleye indiği zaman, isterse de cephe faaliyetlerinde olsun, bu ilkelerden taviz vermezdi. Eli daima silahında, hep tetikteydi. Ruhunu savaşa göre ayarlamıştı. Diğer bir özelliği de öngörülü oluşuydu. Partiden aldığı hiçbir şeyi kendisi sınırlamaz, tekrar halk ve yoldaşlarına sunardı. Kanının son damlasına kadar düşmanla çatışarak 1994 Mart'ında şehadete ulaşır. Düşman uzun süre Rızgar hevali sağ yakalamaya çalışır. Sağ yakalayamadığı için, şehit düştüğünde Rızgar hevalin cesedine bile tahammül edemez. Bu tavrı PKK'nin savaşıtlılığın ve ruhundan duyduğu korkuyu bastırmak içindir. Düşman tüm güçsüzlüğünün, zavallılığının ifadesi olarak Rızgar hevalin cesedini parçalar. Rızgar hevalin tanınmaz hale getirilen cesedi bir insanlık ayıbı, yüz karası olarak mehmetçik medyada teşhir edilmiştir. Ancak düşman bu vahşetleyle kaybetmiştir, yenilmiştir.

İşte öncülerin, kahramanların ruhudur bizleri yaşatan, savaşıtlıran...

İşte tarih artık böyle aklanıyor. Ve kahramanlardır tarihi canlı tutan. Şehitlerdir, yaşamlarıyla ve şehadetlerinde açtıkları yaşam yoluyla yarınları şimdiden güzel kılan...

Mücadele arkadaşları

Bizde ayrılıklar hep umulmadık anlarda gelir ve kapıları çalar. Her ne kadar fiziki olarak ayrılıklar yaşansa da, her şeye rağmen bizi yine de bütünləştiren aynı amaçlarımızdır. Bu gerçeklik yaşandıkça kim ayrılıklardan bahsedebilir ki? Biz güzeli yaratmaya çalışan bir topluluğuz. Ve bu topluluk içinde güzeli yaratma uğruna en büyük değerleri tarihe sunmanın kanayan sessiz yüreğiyiz.

Devrim sorunu; gökkubbe ağırlığından daha büyük bir ağırlığı omuzlarımıza vermiştir. Devrim yoluna başbağlayan yiğit bir Kürt kızını, savaşla büyüyen bir komutanımızı daha uğurladık.

Sinem heval, 1970 yılında Doğubeyazıt'ın Göl köyünde dünyaya geldi. Vahşet ve barbarlık kokan özel savaşın el attığı alanlarımızdan biri de Doğubeyazıt'tır. Buna rağmen, mücadelemizin gelişip yoğunlaştığı, yurtsever halk kitlesinin gerillayı kucakladığı, bağrına bastığı önemli direniş kalelerimizden biridir Doğubeyazıt. Mücadelenin gelişmesiyle beraber ailedeki yurt bilincinin güçlenmesi ve yurtsever bir aile olarak kendini barbar düşmana karşı koruması, Sinem hevalın daha küçük yaşlarda yurtseverlik duygularıyla tanışmasına yol açmıştır. Böyle bir aile ortamında büyümesi emeğe bağlılığın, insanlara olan sevginin taptaze yeşermesini sağlamıştır.

Büyüdüğü alan ve okul süreçlerinde sürekli ulusal kurtuluş mücadelesinin konuşulması, kendisinde mücadeleye karşı çok büyük bir sempati uyandırır. Malatya'da okuduğu üniversite yıllarında YCK içinde yer alırken kendini geliştirir. Bu süreçte okul içerisinde bazı örgütlemeye faaliyetlerinde yer alır. Ancak bu çalışmalarla fazla tatmin olmaz. Çünkü O'nun yüreğinde dağ-

lar vardır ve artık dağlara yüreğini vermek ister.

1990 yılı mücadelenin giderek tırmadığı, yeni bir boyut kazandığı, halk kitlelerinin serhildanlara kalktığı, ülkenin dört bir tarafını dalbudak saran ve yitik bir halkın ulus kimliğinden tatalım özgürlüğüne kadar birçok toplumsal devrim dinamiğine işlerlik kazandıran PKK mücadelesinin boy verdiği bir dönemdir. Bu süreçte 8 arkadaşıyla birlikte Haftanın alanında saflara katılır. Artık yürekte taşıdığı büyük özlemi gerçekleştirmiştir. Vatani ile kucaklaşır. Kendini vatani ve ulusunun kucagina bırakışının tarifsiz coşkusu ve sevinci ile gördüğü dört aylık temel eğitim sürecinden başarı ile çıkar. Devre sonu yapılan düzenleme ile Amed Eyaleti için hazırlanan grup içerisinde yerini alır. 1991 yılında bir grup arkadaşla Amed Eyaleti'ne geçer. Yeni olmanın coşkusu, eğitimden aldığı güçle, moralle ve ülkenin daha da derinlikli gerçeğiyle buluşmanın mutluluğu, heyecan duygusu bir başka parlar Sinem hevalin gözlerinde.

Sinem heval, 1992 yılına kadar gerilla birimlerinde askeri faaliyetler içinde yer alır. Bu süreçteki coşkusu, morali, atikliği ve yoğun öğrenme azmi çevresinin ilgisini çeker. Kısa bir süre sonra Lice-Hani alanlarında ve daha sonra Amed Eyaleti'nin çeşitli alanlarında üst düzeylerde sorumluluk alarak, kitle çalışmaları içerisinde yerini alır. Kendisinde koruduğu coşku ve morali ile kısa sürede halk tarafından sevilir. Bunun yanında edindiği parti terbiyesi ile olgunluğu kendisine karşı doğal bir saygınlığı geliştirir.

1992 dönemi mücadelenin yoğun olarak halk kitlemizde yer edindiği, isim bulduğu, halkta uyanan bilincin serhildanlarla eyleme

Adı, soyadı: **Cemile AKKUŞ**
Kod adı: **Sinem**
Doğum yeri ve tarihi: **Göl köyü-Doğubeyazıt, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1994, Deşta Xuytê-Mutki**

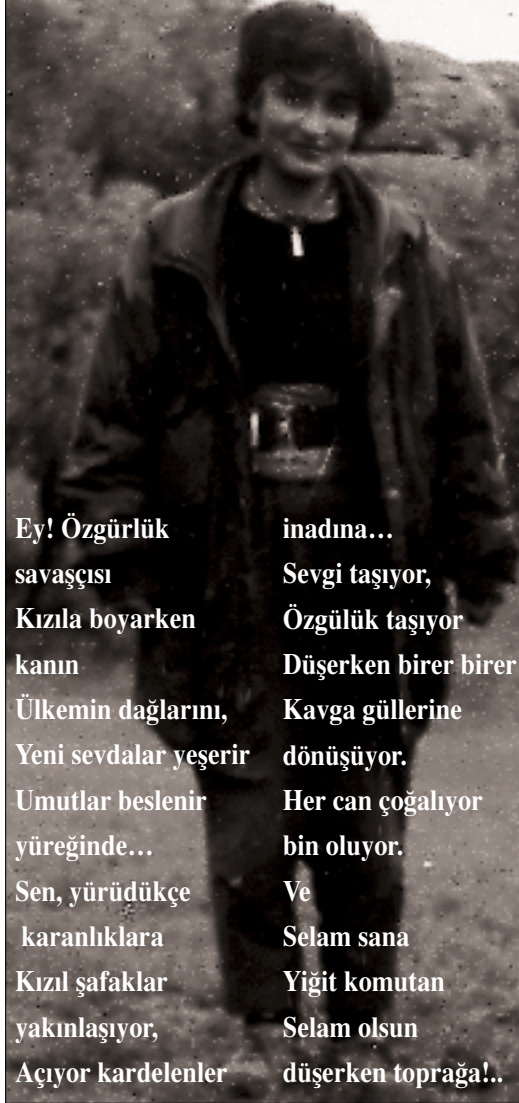
dönüştüğü bir dönemdir. Düşman kitleye çok yoğun yüklenmektedir. Bu yönelime karşı kitleyle bağı koparmayıp, düşmana karşı nasıl direniş sergilemesi gerektiği konusunda halkı eğitir ve güç verir. Ayrıca örgütlenen milis gücüne de öncülük yapıp, düşmanın geliştirdiği iç operasyonlara karşı çalışmalar yürütür.

Yine bu süreçte yoğun kış hazırlığı yapan bir taburumuzun ihtiyacı olan malzemeyi götürürlerken, havanın aşırı sisli, karlı oluşundan dolayı iki arkadaş ve bir milis arkadaşla yolu şaşırırlar. Böyle kritik ve tehlikeli bir anda bile Sinem hevalin tek düşünce ve hedefi soğukkanlılığını koruyup arkadaşlarına malzemeleri ulaştırmaktır. Milis arkadaşın biraz yöreyi tanımasından dolayı uzun süre dolaşıktan sonra aradıkları noktayı bulurlar. Bu olay Sinem hevalin büyük sorumluluk anlayışı ve yoldaşlara karşı duyduğu sevginin, fedakarlığın belki de çok küçük bir örneğidir. Çünkü O, gerilla yaşamı boyunca hep kararlı, azimli bir kişiliğin temsilini ve pratiğini sergilemiştir. Amaca bağlılığın bir ilkesi de yoldaşını sevme, bağlanma ve güçlendirmedir. Bu güç ve kudret Sinem hevalin şahsında somutlaşan en güzel özelliktir.

Sinem heval, 1993 yılı ortalarında tekrar gerilla birliklerinde yerini alır. 1993 yılı bayan ordulaşmasına ilk adımların atıldığı yıldır aynı zamanda.

O, halka yakıştığı gibi, silahına

ve dağa da çok yakışır. Kadın ordulaşmasında üzerine düşen sorumluluğun büyüklüğünün bilinci ile görevine yüklenir. Hep şunu söyler “*Verilen bu savaş büyük sevgiye yol alışta, çok büyük bir fırsattır. Bunun dışında söylenen sevgiler, yaşatılan sevgiler sahte-*

**Ey! Özgürlük
savaşçısı**

**Kızıla boyarken
kanın**

**Ülkemin dağlarını,
Yeni sevdalar yeşerir**

**Umutlar beslenir
yüreğinde...**

**Sen, yürüdükçe
karanlıklara**

**Kızıl şafaklar
yakınlaşıyor,**

Açıyor kardelenler

inadına...

Sevgi taşıyor,

Özgürlük taşıyor

Düşerken birer birer

**Kavga güllerine
dönüşüyor.**

**Her can çoğalıyor
bin oluyor.**

Ve

Selam sana

Yiğit komutan

Selam olsun

düşerken toprağa!...

dir, lanetlidir, birer zehirli ölümdür. Biz haksızlığa ve büyük zorbalığa karşı savaşan özgürlük çılgınlarıyız.”

Savaşın insanı güçlendirme, güzelleştirme, özgürleştirme yönü var. O da buna yürekten inanarak, bunu

ruhta ve bilinçte hissederek amansız takipçisi olur.

Ordu faaliyetlerine döndükten kısa bir süre sonra çeşitli düzeylerde sorumluluk alır. En son bölge yönetiminde yerini alan Sinem heval, başarıya kilitlenen bir komutandır.

İhanete inat dağlarda direnen PKK'nın bu kadın komutanı 1994 Ağustos ayında Mutki ilçesine bağlı Deřta Xuýtê alanında bulunan iki korucu köyüne düzenlenen baskın esnasında Tekoşer arkadaşla birlikte şehadete ulaşır.

Sinem heval, yaşamı gibi şehadeti de en güzel çağda yakaladı. Ne mutlu O'na ki, böyle bir devrimde militan olmanın şansına ulaştı. O'nu anlatmak veya yazmak kolay değıl. Bunun zorluğunu her şehit yoldaşın ardından çekiyoruz. Sinem heval için de en derinden yaşadığımız bir duygudur bu. O, kendini öncü bir militana yarasır, öngörü sahibi ve yaşamsal kılan yola başarıyla yatırıp, tarih kadar eski uygarlığı kazanmak için değerli bir yolu seçmiştir. Bunun tutkusu, bilinci, azmi ile sağlam yürümesini bildi.

Sen, başını yüreğimize yasladın güzel yoldaş, değerli komutan!

Tarihe mal olacak bu kutsal savaşın içinde barış için, mutluluk için, özgürlük için savaşarak ölümsüzleşen abidesin!

Özgürlük ve bağımsızlık arefesinde yer alan binlerden biri olarak zaferin coşkusu ile şehitler ordusuna katılmanın büyük coşkusunu yaşayarak yürüdün.

Sizleri yalnızca bir gün değıl, her an anıyor ve yaşıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Mehmet Şerif heval yurtsever bir özden geldiği için, O da diğer tüm insanlarımız gibi kendilerinin kurtuluşu için mücadele veren gerillalarla ilişki kurmak, kendisine düşen görevleri yerine getirmek ve onlara gücü oranında destek sunmak istemektedir.

Yıl 1991, yer Geliya Reş'tir. Bu ilişkiden bir ay sonra kendisine Hasankeyf'e bağlı hemen her köyde milis gücü bulunmasına rağmen, bu milis gücü değerlendirme-çalıştırma-sevk ve idaresini yapmadaki yetersizlikten dolayı eylemliliğe kanallı edilememektedir. 1991 yılında mevcut olan bu gerçeklik karşısında, Mehmet heval bu sorumluluğu severek üstlenir.

Ber Ave alanında 30 milislik gücümüz vardı ve Mehmet heval de bunlardan biriydi. 1991-93 yılları arasında Mavan dağlarındaki gerillaların lojistiğini karşılayan, onu kamufle eden Mehmet hevaldi. Ancak düşman, 1993-94 yılları arasında Mehmet hevali dolayı belli bir takibe alınmıştı. Hatta bu süreçte tutuklanıp Çatalsu Karakolu'na götürülüp yoğun bir işkenceden geçirildi. Düşmanın amacı, O'na gerillayla olan ilişkisini itiraf ettirmek ve ajanlaştırmayı tekrar gerillanın içine sızdırmaktır. Fakat Mehmet heval, düşmanın tüm bu dayatmalarını reddetmiş ve gerilla hakkında ise en ufak bir bilgi vermemişti. Düşman, Mehmet hevalden bir bilgi alamadığından dolayı serbest bırakılıyor. Yalnız sömürgeciler O'nun peşini bırakmıyorlardı. Daha sonra 1994'ün başında yine tutuklandı. Düşman Mehmet hevalin iradesini kırmaya çalışırken kaybediyor, Mehmet hevalin kararlılığı daha güçlü bir öz kazanıyordu. Düşmanın tüm dayatmalarını hemen gerillaya aktarıyordu.

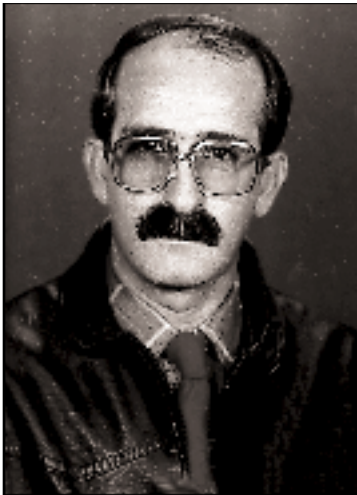
Mehmet Şerif GÖK, evli ve yedi çocuk babasıydı. Batman'ın Gercüş ilçesine bağlı Mebiya köyünde yok-

sul bir ailenin çocuğu olarak gözünü dünyaya açar. Geçimini doğduğu köy ve Batman arasında minibüs şöförlüğü yaparak sağlamaya çalışırdı.

Sömürgeci güçler gerillayla baş edemediğinden dolayı, diğer alanlarda olduğu gibi Gercüş çevresindeki köylere baskı yaparak koruculaştırmayı geliştirmek istiyordu. Bunda belli oranda başarılı da olmuştu. Ancak Mehmet hevalin tutumu ve tavır, kendi köylüleri üzerinde yaratmış olduğu etkiden dolayı, düşman O'nun köyünde koruculuğu geliştirme ve yaratmada başarılı olamamıştı. Ancak düşman taktik üzerine taktik değiştirmiyordu. Bu sefer de köye ambargo uygulamaya başladı. Mehmet heval sürekli tehdit aldığı için tamamen hedef haline gelmişti. 1991'in ortalarıydı.

Sürekli kendisine bilgi ve haber götürdüğü Özgür Ülke gazetesine bu sefer de kendisiyle ilgili haberi götürür. Gerillalar tarafından bir minibüsleri yakılan korucular artık cesaret edip minibüslerini çalıştıramıyorlardı. Bunun üzerine Hasankeyf Jandarma Komutanı üstteğmen, Mehmet'i çağırır ve der ki "Köy korucularının erzak vb. eşyalarını sen taşıyacaksın." Mehmet heval bunu da reddeder. Bunun üzerine O'nun da minibüsüne çalıştırmama ambargosu uygulanır. Mehmet heval bunu geniş ve soğukkanlılıkla karşılar. Çünkü bu minibüste çalışmazsa bu yol güzergahında bulunan (Hasankeyf'e bağlı) yolüstü karakolunun ihtiyaçları da gitmeyecek demektir.

Ve neticede bir hafta karakol erzaksız kalır. İhtiyaçsız kalan karakol, Hasankeyf Tabur Komutanlığı'nı sıkıştırarak aracın serbest kalmasını ister. Bunun üzerine karakola çağrılan Mehmet heval karakolun ihtiyaçlarını götürmesi şartıyla minibüsü çalıştırabileceği söylenir. Tabii bu arada erzaksız kalan köy korucuları Hasankeyf Jandarma Komutanlığı'na gidip Mehmet he-

Adı, soyadı: **Mehmet Şerif GÖK**
Doğum yeri ve tarihi: **Mebiya köyü-Gercüş/ Batman**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Kasım 1994, Aydınlıkevler mahallesi/ Batman**

valin "PKK hesabına çalıştığı için O'nun minibüsünü yakmıyorlar" diye ihbarda bulunular. Şikayet üzerine durum Hasankeyf Jandarma Komutanlığı'na devredilir. Mehmet heval burada altı gün tutulur. Bu altı gün içinde işkencenin her türlüüne maruz kalır, ancak düşmana hiçbir sır vermez. Bırakıldıktan sonra bu gördüğü işkenceleri Uluslararası Af Örgütü'ne taşır. Bunun üzerine de defalarca gözaltına alınır. İşken-ce görür, fakat partiye, halka zarar verebilecek hiçbir davranışta bulunmaz.

1994'e gelindiğinde hala Mehmet hevalin köyü korucu olmakta düşmana karşı direniyordu. Sömürgeci güçler ve herkes devletin kirli politikasını bu yörede boşa çıkaran kişinin Mehmet heval olduğunu biliyor. Bunun için de kemalist mantığa göre artık bu insan ortadan kaldırılmalıydı. Karakol komutanı O'nu her gün tehdit ediyordu. O da öldürüleceğini

bildiği için, "*Bir gün daha fazla yaşamak, bir gün daha halka hizmet etmektir*" deyip uzaklara değil 20 kilometre yanındaki Batman'a gitmeye karar verir. Ancak düşman O'nun peşini bırakmıyordu. Ve köyden Batman'a gelip henüz bir ev bulamadan 22 Kasım 1994'te saat 11:00 sıralarında Aydınlikevler Mahallesi'nde uğradığı silahlı saldırı sonucu şehit olurken, geride düşmanın tüm barbarlığına rağmen onurunu çiğnetmeyen bir köy ve yedi çocuk bıraktı.

Hep vurguladığı "*Şerefsiz yaşamaktansa halk ve ülkem için bir şeyler yapıp bu uğurda ölmeyi seve seve göze alırım!*" sözünün özüne kavuştu. Batman'da faili belli kontaraların eliyle katledilen Mehmet hevalin anısı önünde saygıyla eğiliyor, O'nun fedakarlığını ve amaca bağlılığını kendimize hep rehber kılacağımızıza söz veriyoruz!

Mücadele arkadaşları

Be hey körler şahı

Tanı bizi tanı

Ateşin

sevdalı

çocuklarımız biz

"Türkümüzü çağıracağız"

dedik mi

yolu yok

çağırınız

Coğu defa, insanlar sevdikleri insanları kaybettiklerinde gözyaşı döker, acılarını ve sevgilerini böyle dile getirirler. Ama bizler, şehitlerimizin birer takipçisi olacağımıza söz verdiğimiz için, ağlamayı değil, daha güçlü savaşmayı ve direnmeyi öğrenmeliyiz.

Evet, **Berivan** heval.

Seni, şehadetini, direnişini anarken, seni anlatabilmek, siz şehitlerimizi tanıtabilmek zor olduğu kadar, bir o kadar da sizler gibi olmayı gerektiriyor. Siz şehitlerimiz her zaman bizler için birer ışık, birer öncü oldunuz. Bizler ise, sizin gibi fedakar ve yüceliklerle dolu bir kişiliğe ulaştığımızda ancak sizinle bütünleşebilir, sizleri anlayabiliriz. Ancak yine de sizi anlatmaya, anlamaya hepimizin ihtiyacı olduğu için, kalemimi kullanabildiğim kadar, yazmaya çalışacağım.

Direnişinin en doruk anını yaşayıp gözlerini yumduğunda, ölümüne giderken yüzündeki güzellik hâlâ tüm yoldaşlarının belleklerinde. Şehit düşerken, yoldaşlarına moral veriyor, bir yandan da son sözlerini belleklerimize yazıyordun: “En büyük özlemim Başkan APO’yu görebilmektir. Partinin verdiği emeğe denk bir pratik sergileyemedim. Kadını, savaş içinde özgürleştirmek hepimizin görevidir” diyordun. Evet, tutkularını ancak bu sözcüklerle açıklıyordun. Diyebilirim ki; partinin kadını özgürleştirme çabalarını, içimizde en çok anlayan, daha da anlamak isteyen sendin. Gözlerinin gördüğü, ellerinin ve bacaklarının becerebildiği oranda savaşa yüklenerek, emek kahramanlığının sembolü oldun. Ama hiç kendini yeterli görmediğin gibi, bir o

kadar da alçakgönüllü ve içtendin.

İşyanın yeni değildi, daha küçükken başlatmıştın, hatırlıyorum. Evden kaçıp bizim eve gelmiştim. Tek amacın, gerillaları görmek, özlelerini gerçekleştirmek, bir şeyler öğrenmektir. Buna karşı ailen hep engel oluyordu. Mücadeleye karşı olmasalar da seni kaybetme (!) düşünceleri onları harekete geçiriyordu. Ama sen, her defasında bir fırsatını bulup, bize geliyor, gerilla arkadaşlarla daha çok konuşma, tartışma imkanı buluyordun. Gerilla olma tutkusu tüm bedenini sarmıştı artık. Ailen, içinde kopan fırtınaları anlamaz “evleneceksin bak çeyizini hazır, nişanını yaptık” deyiverince, duğın uçuklamış, beynin durmuştu. Bu sözleri söyleyen babana karşı düşman kesilmiştin neredeyse. Buna karşı ne yapmalıydık? Beraber konuşup tartışmıştık. Bir an önce verdiğimiz kararı uygulamalıydık. Her zaman olduğu gibi, kararımızı sır olarak içimizde saklamıştık. Yolculuğumuz başlamıştı. Karanlık bir geceydi. Milisimiz bize öncülük ediyordu. Az kalmıştı gerilla arkadaşlara ulaşmaya. Az-çok derken, arkadaşların bulunduğu kampa ulaşmamız üç gün sürdü.

Sen Güney Kürdistan’a yöneliyor, ben de Botan’da kalıyordum. Parti böyle istemişti, küçüklüğümüzden beri ilk ayrılışımızdı bu. Yeni olmana rağmen, Güney Savaşı’nda düşmana ilk kurşunu, tüm kininle sıkıyordun. Bu savaşta, kendinde son bombayı patlatan direnişçileri, kahramanlıkları, düşmanın kirli yüzünü görmüştün. Bir de yetersizliklerin savaşta nasıl aleyhte rol oynadığını ve yoldaşların şehadetine neden olduğunu

Adı, soyadı: **Nesibe KARATAŞ**

Kod adı: **Berivan**

Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1975**

Mücadeleye katılımı tarihi:

Temmuz 1991

Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 1994, Sason**

gördüğünde “düşmana karşı amansız olmak için, yetersizliklerden amansız sonuç çıkartmak gerekir” demiştin. Bu pratiğine yakından tanık olamadım, ama yanımıza ulaştığında, (Botan alanına) tüm yaşananları bir bir anlatmıştın.

Yeniden beraberdik. Bu dönemde bayan takımları geçmişe göre, sayıca epey fazlaşmıştı. Bugün olduğu gibi, o zaman da parti, gelişmemiz için her türlü imkan ve olanağı seferber etmişti. Bu nedenle tüm yoldaşlarla birlikte yaptığımız eylemler, düşmanı çılgına çeviriyordu. Bir yol kesme eyleminde gösterdiğin fedakarlık ve özveri, hâlâ tüm yoldaşların belleğinde yaşıyor. Eylemimiz oldukça başarılıydı. Bir panzer imha edilmiş, düşman askerleri sere serpe yere uzanmıştı. Silahları kaldırıp geri çekiliyorduk. Gömleğin kana boyanmıştı. Gömlediğin

de neden kan olduğunu sorduğumuzda, “düşman askerlerinin üzerinden silah kaldırırken, kanı göleğime bulaşmış” diyordun. Noktaya ulaşmıştık ki; ondan sonra farkettilik yaralandığınızı, silahları ölü askerlerin üzerinden almaya giderken, yaralanıp yere düşen bir düşman askeri namluyu doğrultmuştu üstüne. “Arkadaşların morali çok yüksekti. Eylem başarılı geçmişti. Arkadaşları üzmemek istemedim” diyerek yoldaşlarına ne kadar bağlı olduğunu pratiğinle ispatlıyordun. Her tavrın, her davranışın, her pratiğin hepimize örnek oluyordu. Temiz, dürüst ve fedakar oluşunla tüm yoldaşların sevgi ve saygısını kazanmıştın. Hem manga komutanlığı görevini yapmak, hem de dilin döndüğünce tüm yoldaşlarını eğitmek, senin için bir tutkuydu. Anlattığın daha çok askeri alana ilişkin oluyordu. Gelişmeye oldukça açık olman ar-

kadaşların dikkatini çekmişti. Bu nedenle yönetimdeki arkadaşlar, oldukça gelişebileceğini, ancak siyasi yönden yetersizliklerini gidermen gerektiğini vurguluyorlardı. Bütün bunlarla birlikte, savaş içinde siyasi yönün mutlak gerekliliği karşına çıktığında, tüm çabanla öğrenmeye yönelmiştin. En büyük savaşı ise, arkadaşların taşıdığı yetmez yaklaşımlara karşı geliştirdiğinde, herkes “Berivan hevalin elinden kurtulmak imkansız” diyordu. Birgün bir eylemin planlaması esnasında, erkek arkadaşlardan birinin “bayan arkadaşlar bu eylemde yer almasın”, dediğini duyduğunda, öfkeni hiç dizginlemeden karşı çıkıp, anlayışı mahkum etmiştin. En büyük isteğin; kadının savaş içindeki pratiğini büyütmesi ve kadının kendisini yüceltmesiydi. Kadına yönelik, bu anlayışları kırmanın bir diğer yolu da, kadının mücadele

içinde kendisini büyütmesi ve mücadeleye etmesi ile gerçekleşebilir. Bu bilinç ile donatmıştın kendini. En güzel cevabı ise pratiğine yüklenerek ve bizlere taşıyarak veriyordun.

Botan'da olduğu gibi, Garzan Eyaleti'nde de tek amacın, kadının savaş içinde daha çok rol oynamasını sağlamaktı. Bu alanda takım komutanlığı görevini üstlendiysen de, her şey istediğin gibi olmuyordu. Botan'da düşman denetimi sınırlandırılmıştı ve güçlü eylemler gerçekleştiriliyordu. Ancak Garzan Eyaleti henüz bu düzeyde değildi. Ayrıca bayan yapısının eylemlere yeterince çekilmemesini ve her eylemde mutlaka erkek arkadaşların desteğinin dayatılmasını gördüğünde, bunu kabullenmekte oldukça zorlandığın oluyordu. Açık bir şekilde bunları partiye belirtiyor, çözüm konusunda da dayatıcı oluyordun. Özellikle Botan'da arkadaşların belirttiği talimatları Garzan Eyaleti'ne uygulamak istiyordun. Bu nedenle oldukça ısrarlı ve kararlı bir tutumun sahibiydin. Ancak, bu konuda oldukça gözü kara olman, doğru karar verme gücünü de engelliyordu. Her ne kadar "büyük gelişmelerin açığa çıkması, kadının savaş içerisinde yetkinleşmesi bir süreç işi, emek ve çaba işiyse de bu mücadele, büyük bir sabır ve azimle büyütülmeli" demen bile başarıya ulaşma istemini dillendiriyor, oldukça tezcanlı ve sabırsız olmanı da beraberinde getiriyordu.

Yoldaşlık sevgisi, savaşın gereklerinin yerine getirilmesiyle ve tutku düzeyinde mücadeleye bağlılıkla anlam bulabilir. Her şey önce atılman, en çok çaba harcaman, hem partiye olan bağlılı-

ğın hem de yoldaşlarını sevmenin sonucuydu. Oldukça da duygusaldın. Bir defa yaralandığımda üzerimde nasıl titrediğin, nasıl endişeye kapıldığını hâlâ anımsıyorum. Savaşa tutkunluğun, oldukça gözü karaca pratiğe yönelmeni de beraberinde getiriyordu. Seni engellemek, seni düşüncenden vazgeçirmek o kadar zordu ki.

Yine bir eylem planlaması içindeydik. Düşmanın hiç aklından geçiremeyeceği bir karakolu yerle bir edecektik. Her şey tamamlanmıştı. Yine saldırı grubundaydın. Aman tanı mıyordun. Düşman uykuda yakalanmıştı. Sonradan öğrendiğimize göre, düşman resmi açıklamasında "12 asker öldü" diyordu. Geri çekilmeyi yapmış, eylem başarıyla tamamlanmıştı. Sabah olunca düşman sürüleri üzerimize geliyordu. Biz ise çoktan mevzilenmiş, düşmanın ne zaman harekete geçeceğini hesaplıyorduk. En stratejik bir noktada düşmanı karşılamak, düşmana büyük darbeler vurmak istiyordun, BKC'yi kurmuş, düşmana yöneltmiştin bile. Kalaşnikof sesleri aralıksız olarak ortalığı kaplamıştı. Telsizden ısrarla diğer mevzideki arkadaşları soruyor, arkadaşların kayıp vermeme si için elinden geleni yapıyordun. Yaralanmıştın. Bu defa yaralandığını yine söylememiştin, ama biz anlamıştık. Yanına ulaştığımda silah seslerine, sloganların ve anlamlı mesajların eşlik etti. O an sana sarılmak, hiç bırakmak istemiyordum. Boğazım düğümlenmişti. Biliyorum, direnerek şehit düşmek, devrimde en onurlu tavır sahibi olmaktır. Fedakarlık ve özverinin, en güzel temsil edilme biçimidir. Cennet ülkemiz, senin

direnişinle daha da zenginleşmişti. Yanında kalmak istiyordum. Ama savaşın kurallarına uymak zorundaydım, sana bağlı olmanın bir gereği olarak, direnişine sahip çıkmanın bir gereği olarak daha güçlü savaşmalıydım. BKC'yle düşmana yönelmek, düşmanı geri püskürtmek, bizlerin göreviydi. Yaşamınla, cesaretinle, direnişçi kişiliğinle tüm yüreklerde yer etmiştin. Senin mücadeleye katılımını engellemeye çalışan ailen bile senin kadar direnişçi kesilmişti. Cesedini çınlı çıplak soyarak aile ve halk üzerinde psikolojik etki bırakmak isteyen düşmana, annenin verdiği şu cevap, senin direnişinin büyüklüğünün ifadesiydi. "Kızımı toprağa gelin verdim. Ama üç çocuğum daha var. Onlar da toprakları uğruna gelinlikler giyecekler. Eğer şehit düşerlerse, ben varım geride, onların silahlarını ben taşıyacağım." Annen bunları söylediği için, düşman tahammül edemeyerek, anneni işkenceye almıştı. Ama sonuna kadar onurlu ve direnişçiydi.

Evet, Berivan yoldaş, mesajına ilk yanıtı annen vermişti. Bizlere de düşen, sana en iyi layık olmanın pratiğini sergilemektir. Bugün düşmana karşı vurduğumuz darbeler ve gelişen direnişçilik, senin ve tüm şehit düşen yoldaşların yarattığı değerlerle yaşam buluyor.

Siz şehitlerimize söz veriyordunuz ki, şehitlerimizin direniş mirası, düşmanı yerle bir edecek kadar pratikleştirilecek ve Kürt kadını özgürlük silahlarını her zamankinden daha yetkin kullanacaktır.

*Mücadele arkadaşları adına
Bahar Yeşilyurt*

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: **Bişarê-Kurtalan / Siirt, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Helevike Köyü**

Ahmet heval yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyür. Ailesi oldukça yurtseverdir ve O da bu çerçevede mücadeleyle tanışır. 1990 yılında Amed Eyaleti'nden gerillaya katılır. Ardından Garzan Eyaleti'ne gider. Yapılan düzenleme sonucu Botan-Garzan arasında kuryeliğe seçilir. Bu çalışmalarında oldukça başarılıdır. Ahmet heval üç yıl kuryelik yapar. Görevine son derece bağlı ve disiplinlidir. Binlerce gerillayı bir eyaletten diğer eyalete taşır. Yüksek bir tempo ve coşkuyla çalışır.

Ahmet heval gruplarda hep öncü olur. Kendini yapıya hemen sevdirebilir. Gelişmelere açık olmayı

esas alır. 1995'te Botan'a gider ve orada kış eğitimine katılır. V. Kongre'nin bitimini bekler, gelecek arkadaş gruplarını diğer eyalete taşıma görevi vardır. Bir grubu Garzan'a götürür. Geri dönerken, keşif sırasında Helevike köyünde pusuya düşer ve şehit olur. O'nun direnişi, yarattığı emek; yaşam ve savaş gerekçemizdir.

Ahmet heval, seni ve tüm Kürdistan şehitlerini saygıyla anıyor, yürüttüğünüz ve uğruna can verdiğiniz bu kutsal davanın yılmaz takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

*Mücadele arkadaşları adına
Seyda Mava*

Serxwebûn heval 1970 yılında Amed'in Pasur ilçesine bağlı Yeşilköy köyünde yurtsever bir ailenin sekiz çocuğundan dördüncüsüdür. Babası okulda memurdur. Sömürgecilerin ülkemizde yarattığı emek ve işgücü gaspıyla beraber, hayat pahalılığını da getirmiştir. Bundan dolayı köyde ayrıca bağ-bahçe ve hayvancılıkla geçimlerini sağlarlar.

Serxwebûn hevalin çocukluğu köyde geçer. Köy ortamında olduğundan hayata erken atılan aileye yardımcı olmaya çalışır. İlkokulu kendi köyünde okur. Ortaokula ise Pasur (Kulp) ilçesinde devam eder. Fakat TC'nin kemalist ideolojisine faydalı okul sistemine bilinçsiz bir tepki duyarak, ortaokul ikinci sınıfta bırakıp kısa süre aileye köyde yardımcı olduktan sonra İstanbul'a çalışmaya gider. Burada sömürgeciliğin dayattığı emek sömürsünden nasibini alır. Düşük bir ücretle en tortu işlerde çalışır.

Partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, gün be gün filizlenip büyüyor, etkisi başta Kürdistan olmak üzere Türk metropollerini ve Avrupa'ya yayılıyordu. Mücadelemizin gelişmesi Serxwebûn hevalin kendi gerçekliğini Kürt halkının nasıl ikinci sınıf konumuna konulduğunu aşağılayıcı hakaretlere maruz kaldığını gözleriyle görür. Bunun için mücadele etmeye karar verir ve arayışlar içine girer. Amcaoğulları ve ağabeyleri mücadeleyi, yakından tanıdıkları için bunların yardımıyla ulusal kurtuluş mücadelesi ideolojisiyle tanışır ve varolan yurtsever duygularını sömürgecilere olan keniyle pekiştirip daha örgütlü ve bilinçli bir savaşım vermek üzere bir grup arkadaşıyla saflara katılır. Mücadelemizin alevleri tüm Kürdistan'ı sarmıştır. Nusaybin, Cizre, Lice, Pasur ve daha birçok yerde halk ser-

hildana kalkmış, düşmana inat mücadeleye olan bağlılıklarını göstermektedir. Doğup büyüdüğü yer olan Pasur halkı da bilinçlenmekte mücadeleye maddi-manevi desteklerini sunmaktadır. Serxwebûn heval Pasur halkının bu coşkusunu görünce duyguları daha da pekişmişti, artık birikmiş kinini kusmaya hiçbir şey engel olamazdı.

Bir grup yoldaşıyla 1990 yılının yazında Amed Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Güçlü bir eğitim alır. Eğitime katılımı, kendini dönüştürmeye olan çabası, yine parti ideolojisini, kendi halkının hep sömürgeciler tarafından yazılan tarihi özümsemeye çalışır ve yeni özgürbağımsız tarihi yazmak için dağlarda savaşarak yazılacak olan direniş tarihini düşündüğünde katılmaya geç bile kaldığını söyler. Ve bir an önce pratiğe çıkıp o birikmiş kinini tüm nefretiyle düşmana kusmayı ister. Fedakar ve ataklığıyla yoldaşları arasında saygı uyandırır. Yapılan planlamalar doğrultusunda görev alanı Lice-Genç görev olarak belirlenir. Burada düşman güçlerine karşı onlarca çatışmaya giren, çatışmalarda ataklığı, fedakarlığı, cesaretiyle yoldaşlarına umut ve güven veren bir seyir izler. 1991 yılının başlarında Lice-Genç arasında çıkan bir çatışmada (bir buçuk gün sürer) 10 yoldaşı şehit düşer. Düşmana da onlarca kayıp verdirilir. Kurtulan diğer yoldaşlarından kopar. Mermileri de bitince, bir kayalığın altına girerek beklemek zorunda kalır. Üç gün süren düşman operasyonu alandan çekilince Pasur alanına giderek yoldaşlarını bulmaya çalışır. Yerlerde bir metreyi aşan kar vardır. Beş günlük bir yürüyüşten sonra bir köye varır. Soğuktan elleri, ayakları donmak üzeredir. Köylüler O'nu içeri alır. Bir hafta boyunca yatakta dinlenir, iyi beslenir. Biraz kendine geldikten sonra

Adı, soyadı: **Remzi ÖZGEN**

Kod adı: **Serxwebûn**

Doğum yeri ve tarihi: **Yeşilköy-Kulp, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991 yazı**

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Aralık 1991, Norşina Hezret/ Bitlis**

gitmeye karar verir. Köylülerin tüm ısrarlarına rağmen kararından vazgeçmez.

Yoldaşlarından ayrılmanın ezikliği içinde bir an önce onları bulmak ister. Ve yoldaşlarına kavuşmak için yola koyulur. Başka bir köyün yakınına gelir. Köylü bir kadına rastlar. Köy bir çete köyüdür. Serxwebûn heval kadından amcasının kaldığı mezranın yol tarifini ister. Amcasının oğlu milistir ve bu yolla arkadaşlara ulaşabilecektir. Bayanın yolu tarif etmesinden sonra tekrar yola koyulur. Amcasının evine vardığında herkes şok geçirir. Serxwebûn hevali gördüklerine seviniyorlardı. İki amcasının çocukları da gerilla saflarındadır. Milis olan amcaoğluna durumu anlatır. Arkadaşlara bir an önce ulaşip durumunu iletmesini söyler. İki gün sonra arkadaşların gelmesiyle büyük bir coşkuyla hepsine tek tek sarılıp hasret giderir. Yoldaşlarına tekrar kavuştuğuna sevinir ve şu sözü söyler: “Yoldaşlardan ayrılmanın her saniyesi ölümdür.” Aynı akşam hareket edip karargaha giderler. Burada yapılan düzenlemelerle yeni görev alanı Muş’un Güney’i, Norşin Mutki olarak belirler. Burada da sayısız çatışmalara katılır. Karın yağmasıyla yapı kamplara çekilerek eğitim görür. Heval Serxwebûn kendini yenileyerek bahar atılımına hazırlar. Kışın tüm hazırlıkları yapılarak eğitim devresine hazırlanırlar.

Norşin’in yüce görkemli dağları, beyaza bürünmüş kar iki-üç metreye ulaşmıştı. Özgürlük savaşçıları yeni yıl atılımını gerçekleştirmek için baharın gelmesini dört gözle bekliyorlardı. Fakat doğanın acımasızlığı buna fırsat tanımıyordu. Gece-gündüz durmadan kar yağıyordu. Takvim 12 Aralık 1991 tarihini gösteriyordu. Kürdistan halkı, yüreğinde iki gencecik fidanı daha toprağa

verdi. Evet bu sefer düşman güçleri değildi. Doğa özgürlük savaşçılarına ihanet etmişti, hem de hiç habersiz saat gece 03:00’te özgürlük savaşçıları uykuda yakalamıştı.

Norşin’in amansız dağları durmuyordu, kan istiyordu. Evet biz Kürdistan’ın o yüce dağlarına kanımızı dökmekten şeref ve gurur duyuyoruz. Seni ve bütün dağları özgürleştirene kadar iliklerimizdeki son damlaya kadar kanımızı dökmeye hazırız. Bundan şüphelen olmasın Norşin...

Serxwebûn, Küçük Güneyli bir hevali ile, saat üçte yağın karın çadırın üzerine çökmesiyle yaralanır. Yoldaşları tarafından köye götürülür. Fakat imkanlar olmadığı için gerekli müdahale yapılamaz ve insanlığın en yüce mertebesi olan şehitler kervanına katılırlar. Serxwebûn hevali anlatırken gerçekten oldukça zorlandım. Elimden geldiği kadarıyla yazmayı bir borç bildim. Serxwebûn hevali partiye, halka, davaya bağlılığın sembolü olarak görmek gerekir.

Anıları yolumuzu aydınlatan sürekli yanan meşaledir. Kanlarıyla bu düzeye getirdikleri mücadeleyi bizlere devrederken söz veriyoruz ki, kanımızın son damlasına kadar bayrağı yere indirmeyeceğiz. Anıları intikam yeminimizdir. Seni ve tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Yaşasın halkımızın dirilişini gerçekleştiren Ulusal Önder Başkan APO.

Yaşasın halkımızın kölelik zincirlerini kıran, bizleri zaferin eşiğine getiren partimiz PKK.

Yaşasın güneş ülkesinin fethini yapan ordumuz ARGK.

Yaşasın halkımızın ulusal birliğini bir çatı altında toplayan cepheimiz ERNK.

Mücadele arkadaşları

*Sevinç naralarıyla doğdum
Umut türküleriyle yaşadım
Aş dedim, ekmek dedim,
iş dedim...*

*Yeter artık...
Özgürlük!
Özgürlük diye haykırıp
Savaş türküleriyle doğmak
istiyoruz.*

*Pasur Andok’tan kayan
Halay çekip oynayan
geceleri yıldız sayan
Halka geldi bu yiğit
kahraman.*

*Uyan Pasur halkı uyan
Yeter bu kadar revan
Bak ne oldu Kürdistan
Sana bağlı serhildan.*

*Faşizme mezar kazan
Düşmana kurşun sallayan
Onlara esir olmayan
Norşin’deki bu yiğit
kahraman.*

(Serxwebûn heval için daha sonra şehit düşen **Atilla GÜLER (Dijwar)** hevalin yazdığı şiir.)

Soldan sağa:

- 1. şehit Agit 1994'te şehit**
- 3. şehit Bager Serxwebûn Malazgirtli, 1996'da Garzan'da şehit**
- 4. şehit Akif 1996'da Garzan'da şehit**
- 5. şehit Mihemedê Marufe**
- 6. şehit Rêber Çelê 1994'te şehit**

Adı, soyadı: **Ramazan TAŞCI**
 Kod adı: **Berxwedan**
 Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1973**
 Mücadeleye katılım tarihi: **1991 Temmuz**
 Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1994, Extê karakolu-Gevaş/ Van**

Berxwedan heval aslen Siirt koçerlerinden, Dêdiri aşiretinden olup yurtsever bir ailenin oğluydu. Koçerlik gereği göçebe bir yaşamları vardır. Özellikle de Tatvan'ın Karêz yaylaları hayvancılığa elverişli olduğu için bu mintıkayı seçer ve yerleşirlerdi.

1991 yılında bu bölgedeki gerillalarla tanışır. Kendisinin yurdu-na ve halkına karşı büyük bir bağlılığı vardır. Bu arkadaş, özellikle askeri ruhunun çok gelişkin olmasıyla beraber, bunu her hareketiyle, çevikliğiyle, atikliğiyle, hareketliliğiyle somut olarak pratiğinde gösterir. Örnek bir askeri kişiliğinin sembolüdür. Bu kişiliğini parti ortamında daha da geliştirmiştir. Ülkesine, halkına özellikle de partiye olan kutsal bağlılığıyla önceki yaşamını reddedip (maddi zenginliğini, nişanlısını), sevgisini tamamen devrime adanmış bir arkadaş-tır.

Kısa sürede parlak bir pratiğin sahibi oldu ve görev aldı. Düşmana karşı girmiş olduğu tüm eylem-

lerde üstün askeri ruhu ile başarılar sağladı. Berxwedan heval eylemlerde ön planda olmayı, fedakar ve kahramanca savaşmayı esas almıştır. Partinin önüne koyduğu her görevi başarı ile sonuçlandırmak için çaba harcamıştır.

Berxwedan heval, en son 30 Temmuz 1994 tarihinde Gevaş'a bağlı Extê karakoluna düzenlenen saldırıda düşmanın arkadan gelen hain kurşunları sonucu yaralanır. Arkadaşların ilk müdahaleleri olmasına rağmen bir gece boyunca adına layık direnir ve daha sonraki gün de şehitler kervanına katılır.

Hevalê Berxwedan, tû zane kû baş gihîştî bû gotinê hevalê Mazlum DOĞAN "Berxwedan riya serkeftinê teslîmbûn riya îxanetê-ya." Bi vî zanabûnê, te navê xwe jî danî Berxwedan û tu ji vî navîra jî layiq derket. Me eva di şaxsiyeta te da dît.

Tû roniye riya şoreşa Kurdistanê ye!

Mücadele arkadaşları

Tatvan'ın kışını herkes bilir. Hele bir de kar yağışını görün. Artık yollar ge-
çit vermez. Özellikle dağ köylerinin
diğer bütün köylerle ilişkileri kesilir
bu mevsimde. Bir grup arkadaşla bu
köylerden birindeyiz. Dışarıda ku-
lakları sağır eden uğultusuyla bizi
meraklandıran ve bir o kadar da can-
nımızı sıkan kar fırtınası dinmek
bilmiyor. Bir milisimizi birkaç defa
dışarıya gönderdiysek de olumlu bir
haber alamadık.

Niçin bu kadar geç kaldılar? Ba-
zen aklıma kötü şeyler geliyordu.
Ama hayır! Üç arkadaş da çok güç-
lüdür. Mutlaka bize ulaşırlar. Belki
de hiç yola çıkmamışlardır diye dü-
şündüm. Yine de çok huzursuzum.
Arkadaşlarıma bakıyorum, aynı hu-
zursuzluğu onlarda da sezebiliyo-
rum.

Bu karmaşık duygularla düşü-
nürken bir an dalmışım. Açılan ka-
pının gıcirtısıyla bir an irkiliyorum.
Biraz saniyelik şaşkınlıktan sonra
ayağa kalkıyorum ve kapıdan ilk
içeriye giren **Kesip** hevalin boynu-
na sarılıyorum. O anı ve Kesip'i hiç
unutmam. Kırmızı suratı fırtınanın
soğuşundan mosmor kesilmişti.
Yolculuk sırasında çektiği zahmeti
bize de hissettirmek için kaşlarını
çatıp "ciddi adam" rolünü oynama-
ya başladı. Bir süre sonra kendini
tutamayıp ağız dolusu gülmeye baş-
ladı.

Her zaman neşeli ve canlı durur-
du. Gerek ufak-tefek görünümü ve
gerekse de canlılığı ile arkadaşların
dikkatlerini üzerine çekerti. Zaten
çok az kişi O'na ismiyle hitap eder-
di. Genelde herkes "Soro" diye çağı-
rırıldı. Bir yıla yakın bir süredir köy-
lerde cephe faaliyetleri içerisinde
yer alıyordu. Arkadaşlar içerisinde
topladığı sempatiyi, halk içerisinde
de topluyordu. Savaşdaki cesareti ve
atikliği ile kendisini ispatlıyor ve
hayranlık uyandırıyor. Nitekim

yeni olmasına rağmen "Güney Sa-
vaşı'nda" en ön saflarda ihanete kar-
şı kahramanca savaşıyordu.

Her zaman "*İlk kurşunu ihanete
sıktım*" derdi ve çok da gururlanırdı.
İhanete karşı müthiş bir kini ve
nefreti vardı. Nefreti, sürekli bir sa-
vaşma arzusu uyandırıyor ruhun-
da. Bu yüzden bir an önce faaliyet-
lerden çıkmak ve savaş birliği içeri-
sinde yer almak istiyordu. O'nun bu
düşüncesindeki ısrarcı tavrı sonucu,
yapılan bahar düzenlemesiyle savaş
birliğine alındı. Birçok eylemde
düşmanla kahramanca çarpıştı. O
küçük cüssesiyle büyük şeyler başa-
rıyor.

Temmuz'un güneşi arsızca Ka-
rêz dağlarına vuruyordu. Bir takım-
lık güç operasyona çıkan düşman
askerlerine pusu atmış, sabırsızlıkla
işareti bekliyorlardı. Kesip heval de
ilk mevzilerden birinde yer almış, o
anı saniyesi saniyesine yaşarcasına
heyecanla düşmanını kolluyordu.
Ve nihayet ilk sıkılan kurşunla si-
lahlar patlamaya başladı.

Bu ani pusu karşısında şaşkına
dönen düşman askerleri, korku ve
panik içerisinde rastgele kendilerini
yere atıyorlar ve arkadaşların kur-
şunları karşısında korunmaya çalışı-
yorlar, bir taraftan da ateş ediyorlar-
dı. Kesip heval, düşmana vurdukları
bu darbe karşısında yerinde dura-
mıyor, saldırmak istiyordu. Bir an
bedeninde acı bir sızı hissetti. Yere
yığılmıştı. Göğsünden süzülen ılık
kanı eliyle yokladı. Bağırarak iste-
di, fakat beceremedi. Yalnızca du-
daklarından "*Biji Serok Apo!*" slo-
ganı duyuldu. Gözlerini kapadı ve
şehitler kervanına katıldı.

Bütün şehitlerimiz gibi seni de
hiç unutmayacağız Kesip Yoldaş!

Yolunuz yolumuzdur!

Şehitler ölmez!

Mücadele arkadaşları adına
Kenan

Adı, soyadı: **Hanefi AYLANÇ**

Kod adı: **Kesip**

Doğum yeri ve tarihi:

Doğubeyazıt/ Kars, 1975

Mücadeleye katılım tarihi: **Ağustos
1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz
1994, ...**

Engin coğrafyasıyla tarihte birçok savaşlara tanıklık yapan Botan, ihtişamından hiçbir şey kaybetmeden tarihsel görevini bir kez daha yerine getirecektir. Yabancı orduların yenildiği bu coğrafyada, tarih yine benzer bir duruma şahitlik yapacaktır. Dağlar aynı dağlar, ırmaklar aynı ırmaklar, vadiler aynı vadiler. Ama değişen bir şey vardı, o da, modern çağdaş bir ideoloji ile donanmış, bir gerilla savaşımının buradan başlatılmış olması ve barbarlar ordusuna “ilk kurşun”un burada sıkılmasıydı.

Evet, 1984 15 Ağustos. Kürdistan halkına hem sevinç, umut ve hem de cesaret ve özgürlük için açılması gereken zorlukları da beraberinde getirmişti. Devrimcilik her şeye rağmen bu zorluklara göğüs germekti. İşte **Enver** heval, böylesi bir coğrafyada ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. 1972’de yaşamın ilk havasını solumaya başlayan Enver heval, birçok Kürdistanlı gibi büyüdükçe yaşamın zorlukları ile karşılaşmaya başlar. İnsanlar yaşamında belli zorlukları yaşayabilirler, ama bu zorluklar Kürdistan’da daha da katmerlidir. Zorlukların katmerli oluşu, TC sömürgeciliğinin uygulamalarının bir sonucuydu elbette. Özellikle 15 Ağustos ile birlikte, TC, baskı ve zulüm politikasını Botan bölgesinde yoğunlaştırmaya başladı. Halkı göçertmeye çalışarak Botan’ı insansızlaştırmaya ve gerillayı yalnızlaştırmaya çalışıyordu. Bu baskı ve zulümle karşılaşan Enver hevalin ailesi, metropollere göç eder. O ailesi ile birlikte metropollere gelir. Evli ve iki çocuk babası olması, metropollerde büyük sıkıntılara yol açar. Türk sömürgeciliği, Kürtleri ülkesinden koparıırken bir yandan onu en tortu işlerde çalıştırarak sömürmeyi de ihmel etmez. İşte bu politikanın sonucu Enver heval, bazen inşaatlar-

da, bazen kanalizasyon ve bina yapımında çalışırken, bazen de pazarda sebze satarak geçimini sağlamaya çalışır. Bütün bu işler, O’nun geçim şartlarında bir rahatlık sağlamaz. Zaten o, ahım-şahım bir yaşamı aramadığı gibi, daha çok ülkesinden uzaklarda bulunduğuna üzülmüyordu. Yüreği, beyni ülkesinden hiçbir zaman ayrılmamıştı. Doğup-büyüdüğü ülkesinin toprağına, suyuna, taşına dokunmak ve temiz havasını tekrardan solumak istiyordu. Metropol yaşamına bir türlü alışamamıştı. Rejimin, insanlarda yaratmak istediği yozluğu görmüş buna karşı durmanın çabası içerisindeydi. Çabasını ne kadar yoğunlaştırmak istediye de, örgütlü olunmadıkça tek kişinin veya birkaç kişinin çabasının fazla etkili olamayacağını biliyordu. Bunun yolunun da Kürdistan’da verilen gerilla mücadelesinden geçtiğine inanmıştı. Bu nedenle ülkeye dönüş kararı alır. Bu karara annesi-babası karşı çıkmak istedilerse de o bir kere kararını vermiştir ve kendisini bu kararından hiçbir şeyin dönderemeyeceğini ailesine de kabul ettirmeye başlamıştır.

Ülkeye döner dönmez gerilla grubuna haber yollayıp bir an önce saflara katılma istemini belirtir. Haberi alan arkadaşlar, Enver hevalin bu istemini saygı ile karşılayıp değerlendirebilir. Değerlendirme sonucunu sabırsızlıkla bekleyen Enver heval, evli oluşu ve konumu gözönüne alınarak cephe görevi verilir. Enver heval verilen bu görevi layıkıyla yerine getirmeye çalışır. Halkın birçok sorununu çözmeye çalışarak halkın gönlünde yer edinir. Halk arasında oldukça sevilen biri haline gelmiştir. Partili arkadaşlardan aldığı güçle halkı eğiten Enver heval, aynı zamanda halkı eğitirken, kendisinin de bir öğrenci olduğunu, halktan alacağı birçok şeyin olduğunu biliyordu. Bu mütevazı yakla-

Adı, soyadı: **Adil DEYAN**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Kalender Dağı**

şımı ile kendisini de eğiterek kısa sürede değişen-dönüşen arkadaşlardan biri olur.

Enver hevaldeki bu hızlı gelişmeyi gören arkadaşlar, O'nun gerillaya katılmasını uygun görürler. Bu haberi duyan Enver heval sevince boğulur. O artık özgürlük silahına sahip, halkın bir savaşçısıydı. Yirmidört saat halkına, ülkesine hizmet etmenin mutluluğunu yaşıyordu. 1992'de gerillaya katılıp tüm bu duyguları yaşayan Enver heval, fedakarlığı, coşkusu ve cesareti ile tüm arkadaşların dikkatini çeker.

Bu olumlu yönlerini gören arkadaşlar, O'na birçok görev verirler. Partiye, önderliğe ve değerlere olan bağlılığı O'nu takım komutan yardımcılığına getirir. Bu görevin büyük bir dikkat ve sorumluluk istediğinin bilincinde olan ve bu sorumluluğun ağırlığını hisseden Enver heval, parti değerlerini sonuna kadar korumayı esas alır. Eğitime daha bir önem vererek kendini geliştirmeyi ve sürekli yenilenmeyi, partinin beklentilerine bu temelde cevap olmayı isteyen Enver heval, partide her görevin yeni hamleler yaratmak olduğunun bilinci ile hareket eder.

Görevlendirildiği sürecin kendisi için yeni kazanımlar süreci olduğunu, düşmanı yeniden kahretmenin de bir basamağı olduğunu farkeden Enver heval, Kalender dağında düşmanla girdiği çatışmada büyük bir direniş sergiler. Partinin direniş çizgisini esas alan Enver heval, düşmana büyük kayıp verir. O, düşman askerlerine habire kan kustururken, aldığı kurşunlar sonucu şehitler kervanına katılır. Kalender dağı çatışması, devrim tarihimize mal olurken, Enver heval ise halkının, yoldaşlarının ve tüm insanlığın gönlünde, mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktır. Anısı mücadelemize ışıktır.

Mücadele arkadaşları

*Siz ölmediniz yok
Yalan söyler cellatlar
Uşaklaşmış borazanları
Gazetelerdeki iri puntolar
Yalanların itirafı
Yanlışların ifadesidir tümünden
Siz kalplerimizin ücralarında
Gurur saraylarındasınız şimdi
Sizden önce gidenler gibi...*

Ruken heval, Tatvan'ın Pancas köyünde 1975 yılında yurtsever bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. Ruken hevalin köyü sömürgeci faşist düşmanın ve kurumlarının fazla ulaşmadığı, Kürdistan'daki engin zozanların ve dağlarının korumasındaydı. Bölge halkı da, sürekli dağlarda, zozanların olması nedeniyle ulusal kimlik ve kültürlerini muhafaza edebilmişlerdir. Dağlarımızın dilinden çok iyi anlamışlar. Her katliam ve baskıdan sonra yaşam güvencelelerini ve özgürlüklerini dağlarda aramışlardır. Dağları ve zozanları kendileri için tek yaşam yeri olarak görmüşlerdir.

Ruken heval de böylesi bir ortamda yetişir. Oldukça canlı, dinamik ve atiktir. O'nun bu özelliğinden olsa gerek, halk arasında O'na hiç evcilleşmeyen, hareketli dağ kekliklerine söylenen "Gozê" derlerdi. Ruken heval, genç yüreği, pak, temiz, sevilen, sayılan, ruhunu sürekli bozucu dış etkilerden korumuş, sağlam bir kişilik yapısına sahip olan güzel bir insandı. İnsanda hayranlık uyandıran bir diğer yönü ise, O'nun çocuklara ve doğaya olan sevgisi ve bağlılığıydı. Sanki yüreğinde saklı olan bir şey O'nu dağlara doğru yönelmeye, O'nu aramaya itiyordu. Bazen arkadaşlarını da alarak dağlara mendê otu toplamaya giderdi. Aslında, mendê bahaneydi. Dağlar O'nun en büyük aşkıydı. Köy ortamında yetişmesine rağmen sosyal yönü oldukça gelişkindi. Her yaştan insanla rahatlıkla anlaşabiliyordu. Dillanlarda, govendin en başına geçer, en güzel biriteleriyle (türkü) herkese moral ve coşku verirdi. Gerçekten, insanın yüreğine yaşam sevincini serpererek yaşam umudu dağıtıyordu. Çevresinde O sadece ailesinin kızı değil, köyde herkesin arkadaşı ve aynı zamanda neşe kaynağı haline gelmişti. Geleneklerin tüm katılığına rağmen, geleneklerin esiri olmadı.

Doğal, özgür bir yapısı vardı. Garzan'ın yiğit bir kızıydı...

Garzan; büyük aşklara tanık olduğu gibi büyük ihanetlere de tanık olmuş, birçok isyana analık etmiş, saklı bir tarih müzesi, Avdelê Zeynikê'nin çılgınlığıyla çelikleşmiş, Siyabend û Xecê'nin kanlarıyla sulanmış yaşlı bir tarih bilgesidir. Tarihin derinliklerinden gelen direniş kültürü olduğu kadar, tarihsel ihanetlerin de kalbinde açtığı yaralarla doludur. Ama, onun asi ve dehşetli coğrafyası, gökyüzüne yükselen dağları, dipsiz vadileri, hiçbir zaman işgalcilere, sömürgecilere boyun eğmedi. Sahiplerini yüreğinde sakladı. Bugün ise, tüm heybetiyle gerillaya kucak açıyor Garzan.

Yöre halkı da, Kürdistan'daki gelişmeleri, savaşı takip ediyordu. Devrim dalgası herkeste bir heyecan ve sevinç yaratmıştı. Gerillaların sesi her gün duyuluyordu. Gerillanın gelmesi yeni bir yaşamın ve yeni bir dönemin habercisiydi. Her gün düşmana vurduğu kahredici darbelerle sömürgeciliği sersemlettiği gibi, halkımızı da ölüm uykusundan uyandırıyor. Gerillanın ulaştığı her alanda, halkta ulusal kurtuluş mücadelesinin bilinci ile kendi gerçekliğini bulma arayışı başlamıştı. Bu gelişmelerle birlikte saflara yoğun katılımlar gerçekleşiyordu. 1991 yılında, Ruken hevalin ailesinden dört kişi birden gerilla saflarına katılır. Tüm isteklerine rağmen, küçük bir kardeşi katılınca, Ruken hevalin katılımı bir süre ertelenir. Fakat, gerilla ile ilişkisini sürdürür. Ve milislik yapar. Bir yıl boyunca sabırsızlıkla gerilla ile kucaklaşacağı günü bekler. Diğer yandan hiç boş durmaz. Bir gerilla gibi yaşar, o duyguyla, ruhla kendisi ile beraber arkadaşlarını da hazırlar. Halka özveri ve sevgi ile yaklaşır. Ulusal kurtuluş mücadelesini, gerillayı ve şehitlerin yaşamını halka taşır.

Ruken hevalin iple çektiği an gelir. Bir grup arkadaşını da yanına

Adı, soyadı: **Cihan DENİZ**
Kod adı: **Ruken**
Doğum yeri ve tarihi: **Pancas köyü-Tatvan, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Haziran 1995, Westan Vadisi/ Bitlis**

alarak, 1992'nin ilkbaharında gerillalardan randevu aldıkları Karêz dağına yönelirler. Hasretiyle yanıp tutuştuğu dağlarında, bir de insanlık değerinin en erdemlisi olan özgürlük silahıyla buluşur. İlk başta gerilla yaşamına uyum sağlamada biraz zorlansa da, olağanüstü çaba, inanç ve kararlılığıyla kısa sürede bunu başlarır. Bir çocuk heyecanı ve büyük bir intikam hırsıyla düşmana yönelmeye kendini hazırlar. Askeri ve siyasi bilinçlenmeye büyük önem verir, bunun için de okuma-yazmasını geliştirmeye çalışır. Gerillanın ışığında yarınlara merhaba der. Kuşkusuz partimizin ortaya çıkışıyla birlikte Kürdistan'daki tüm karanlıklar çözülmüş, toplumumuzun her kesiminde bir aydınlanma sürecine girilmiştir. Aydınlanan Kürdistan, aydınlanan yeni nesildir. İnsanlığın bu coğrafyadan başlayarak ölüm kefenini yırtıp, özgür iradesini ortaya çıkararak kendi özüyle buluşmadır. Bu da, gerilla ile yaratılan yeni bir yaşam kültürüdür. Kölenin kölesi haline gelmiş Kürt kadını için bu aydınlanma bin kat daha geçerlidir. Bunun için, "Bir adım ulusal kurtuluş ise, bir adım da kadın kurtuluşudur", der Başkan Apo. Bu anlayışla Ruken heval, bir insanda bulunan mevcut potansiyeli ortaya çıkarmada örnek bir kişilik sergiler. Beraber savaştığı bir yoldaşı O'nun için şunları belirtmişti; "Ruken heval deyince hemen insanın aklına güler yüzlü, huzurlu, güven verici, morali ve coşkusuyla umut vaadeden, her koşul altında inancından, kararlılığından hiçbir şey kaybetmeyen, yaşam dolu, pırıl pırıl bir gerilla geliyor."

Ruken heval, kısa zaman içerisinde onurlu bir kişilik haline gelerek birçok eylemde büyük bir saldırı ruhuyla yer alır, önemli başarıları imzasını atar. Bu hızlı gelişimi ve sürekli gelişime açık olan yapısıyla birçok görev ve sorumluluk üstlenir ve manga komutan yardımcılığına

getirilir. Ruken heval, bir değerlendirilmesinde, göreve bağlılığını şöyle dile getiriyor: "Benim için en büyük görev, halkıma daha fazla hizmet etmektir. Az da olsa halkımın derdine derman olabilmektir, kendimizi Başkan APO'nun ışıklı yolunda geliştirip, yetkinleştirmektir. Ancak, bu temelde Kürt kadının istemlerini ve özlemlerini dile getirebiliriz." Yine bir diğer değerlendirmesinde, "Hepimiz Mızgin (Gurbet AYDIN) heval gibi devrimin ve dağların bülbulü olabilmeliyiz. Kürt kadınının elindeki özgürlük silahını, köleliğe karşı, Mızgin hevalin sesi gibi içtenlikle kullanmalıyız" der. Ruken heval, Mızgin hevalin gerçek bir askeri idi. Kutsal duygularını, komutanına ulaşana kadar da korudu. O'nun türküsü ve melodisi oldu.

Westan vadisi 3 Haziran 1995 tarihini hafızasının en derin yerine hapsetti. Çünkü, tarihinde ilk defa böylesi bir direniş destanına tanık oluyordu. Belki, utancıyla ve sevinçle yaşıyordu o günü. Gökyüzü kapkara bulutlarla kaplıydı. Düşmanın namertliği ve kalleşliği bir kez daha ortaya çıkıyordu. Düşman çılğınlaşmıştı, yiğitçe, mertçe savaşıyordu. İnsanlık dışı, barbarca yöntemlere başvuruyordu. Zehirli gaz bombalarıyla, kimyasal silahlarıyla, vadiyi cehenneme çevirmişti. İnsanı doğasıyla birlikte katletmek istiyordu. Bu temelde Ruken hevalin de içinde bulunduğu bir takımılık ARGK savaşçısı şehitler kervanına katıldılar.

Evet, Ruken hevalin isyancı ruhu partimizin gerilla ruhuyla birleşince yanardağ gibi patlayan volkana dönüşmüştü. Düşmanını yakıp kururken, halkını da aydınlatırdı. Bugün Zerdest'in ruhu, Ortadoğu'da yeni yaşamın adı olan PKK'de temsilini bulmuştu. Ve çağrı olmuştu tüm insanlığa. Mezopotamya'da savaş, özgürlük yeniden yaşam olur. O'nun yolu da, ateş köprüsünden ge-

çer. Tanrı Hürmüz'ünki gibi zorlu sınavlarla doludur. Bu ateş kimini yakar, kimini de Kawa'nın örsüyle dövülmüş gibi çelik bir iradeye kavuşturur. Kutsal kitaplarda da anlatıldığı gibi, cennet bahçesinin esas sahipleri onlar olurlar. Bu mertebeye erişenler ateşin ve güneşin tacını giyerler. Bu da vatandır, topraktır.

Başkan APO diyor ki; "Şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir, Vatanımız şehitlerimizin ta kendisidir. Her bir şehidimiz kutsal va-

Bir kız vurulmuş,
bak şurada,
Şu dağın yamacında.
Bir kız selama durmuş,
Bir başka yamaçta,
İşte, orada!..
Elde tüfek,
Şehitlerin ardında!..

tan topraklarının bir parçasıdır. Onların anılarına vereceğimiz karşılık da ancak, devrimi gerçekleştirmekle mümkündür!"

Evet, onlar büyük ve soylu amaçlar için zafer ve özgürlük çiçeği oldular. Westan vadisini kanlarıyla kızıla boyayarak, güneşin yolculuğuna çıktılar şafağın kızılığında. Güneş ülkesine şayet yollarınız düşerse Westan vadisinden geçerken mutlaka hafifçe başınızı eğin. Çünkü şehadetleriyle vatanın ve özgürlüğün bekçiliğini yapanlar sizleri selamlayacaklardır.

Mücadele arkadaşları

Mızgin heval daha ilkokulu bitirmeden ailesi Mersin'e göçer. 15 Ağustos Atılımı'yla çevrede gelişen olaylar Mızgin hevalin ailesi üzerinde oldukça etki yaratır. Bu süreçte ailesi partiyle belli ilişkilere girer. Tüm imkanlarını parti için seferber ederler. Belli bir süre yurtseverlik görevlerini sürdürürler. Düşman farkedince koruculaştırmak ister. Bu ailemiz düşman oyunlarına alet olmadan görevlerini sürdürürken tekrar barbar Türk sömürgeci devleti yönelir. Birçok zorluklardan geçirip göçettiriyor ve aile Mersin'e gidiyor. Böyle bir aile içinde şekillenen Mızgin hevalin intikam duyguları daha da büyür. Bu ailemiz Mersin'de de geri adım atmadan görevlerini sürdürür. Kürdistan'da varolan imkan ve olanaklar Mersin'de olmadığı için, birçok zorluklarla karşı karşıya gelirler. Zorluklara rağmen hiç durmazlar, hep o emekçi yanlarını çalıştırıyorlar. Örneğin pamuk toplama, portakal işçiliği vs. değişik işlerde çalışarak kendilerini geçindirmeye çalışırlar. Fakirliğe rağmen partiye olan umut ve beklentilerden ötürü bağlarını kopartmamışlardır.

Mızgin heval 1992 yılında bir akrabasıyla birlikte mücadele safalarına katılır. Kısa bir sürede hiç zorlanmadan partiyle bütünleşmeyi yaşar. Sürekli kendi eğitimine önem veren, önderliği anlamaya çalışan ve hızla parti doğrularını bilince çıkartan ve o doğrultuda iddia sahibi olan Mızgin heval, yoldaşların saygısı ve sevgisini kazanır. Çekici üslubuyla konuştuğu zaman etrafındaki insanları büyük etkileme gücüne sahiptir. Bir şey söylediğinde karşısındakine kavratmak için bildiği bütün yol-yön-

temleri kullanırdı. Mızgin hevalin mütevazılığı alçakgönüllülüğü, işlere sarılma tarzı hepimiz için bugün büyük anlam ifade etmektedir.

Herkese karşı açık ve dürüsttü, insanların ölümünü istemiyordu, ancak savaşıarak özgürlüğe ve bağımsızlığa ulaşacağımızın da bilincindeydi. Onun için Mızgin heval, Parti Önderliğimizin söylediği "*Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir*" sözünü her zaman vurgulardı.

Mızgin heval hayalinin Kürdistan özgürleştikten sonra beyaz bir ata binip Kürdistan'ın her tarafını özgürce dolaşmak olduğunu belirtirdi. 1995 yılında Sason-Gulav tepesinde girilen çatışmada düşmana karşı büyük bir kahramanlıkla direnen Mızgin, **Kawa** ve **Mazlum** hevaler kahramanca ve fedakarca çarpışarak şehit düştüler. Düşman birliğin üzerine planlı ve kapsamlı gelmesine rağmen, bu yoldaşların fedakarlığı sayesinde birlik kurtuldu. Mazlum heval mevzide kalırken düşman farke der. Mızgin ve Kawa heval, Mazlum hevali kurtarmak için büyük bir azimle saldırıya geçerken Mızgin hevale mermi isabet eder etmez elini kaldırıp "*Bijî Serok APO!*" sloganını atar. Kawa heval, Mızgin hevali kurtarmaya çalışırken şehit düşer. Düşman geri çekilirken biz arkadaşları almaya gitti. Şehit yoldaşları görür-görmez her taraftan arkadaşların sesler geliyordu; "*Mızgin heval şehit düşmüştü*" diye bağııyorlar, şehit düştüğüne kimse inanamıyordu. Düşman bir taşla yaslandırmıştı, gözleri açık, bir elini kaldırmış bize bakıyordu. Tüm arkadaşlar yanına koşarken komutan arkadaş; "*Heval durun düşman mayınlamış olabilir. Çünkü diğer arkadaşlarımızı*

Adı, soyadı: **Hakime ...**

Kod adı: **Mızgin**

Doğum yeri ve tarihi: **Eyni köyü-Eruh/ Siirt, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Sason**

öyle yapmıştı, ellemeyin” diye bağırdı. Oysa herkes Mızgın hevalin yanına koşmak kaldırmak ve sarılmak istiyordu. Komutan arkadaş arkadaşın naaşının bir tuzak olarak kullanılabileceği rizikosunu nedeniyle kimseyi bırakmıyordu. Kendisiyle konuşuluyor, ama o konuşmuyor, bize bakıyordu. Oysa içimizden bağırarak geliyor, diğer yandan ise düşmana duyulan kin, öfke, nefret tüm yoldaşların gözlelerinden belli oluyordu. Daha sonra arkadaşları ipe yanımıza çektiler. Düşman diğer iki şehidimizin kafasının altına mayın döşemişti. Düşman bu şekilde hiçbir insanlık değerine saygısının olmadığını gösteriyor, gerillanın duyarlılığı ile bu taktik de boşa çıkmış oluyor.

Bu şehadet arkadaşlar üzerinde derin bir etki yarattı. Özellikle düşmana karşı duyulan kin ve verilen mücadele ruhu, partiye ve şehitlere layık olmak hırslarını kamçıladı. Şehit düşen binlerce yoldaşlarımız mücadelemize ışık tuttular. Bizler de bağlılık sözümüzü tekrarlıyoruz.

*Şafakta doğacak
sevdamız,
taşacak dere
yataklarından
coşkumuz
uzanıp öperken
güneşi dudağından
dalgalanır bizim de
bayrağımız
nazlı bir edayla
ulaşacak,
insanlığa ve dostlara
selamımız
ve bağımsızlığa
kavuşanların yeni
türküsü olacaktır
bu kavgamız.*

Mücadele arkadaşları

**Sağdan 1. şehit Candan
2. şehit Hêvidar**

Evindar heval Batman'ın Kozluk ilçesinde yurt-sever ve mücadelede şehit vermiş, fedakarlık sergilemiş bir ailede yetişir. Aile kendi içinde diğer Kürdistan'daki klasik ailelerden biraz farklı, biraz daha özgür sayılabilecek bir düzeydedir. Bunlardan ötürü Evindar hevalin sosyal ilişkilerinde rahat ve gelişkindir.

Evindar heval lise yıllarına kadar okul öğrenimine ağırlık vermiştir. Daha sonra ise evlenmiştir. 1993 yılında kardeşi parti saflarına katılır ve 1994'te Halkiz alanında pusuya düşüp şehit olur. Kardeşinin mücadeleye katılmasıyla Evindar heval mücadeleye daha yakından tanışır. Ve bu tanışıklık, gittikçe bir sempati ve bağlılığa dönüşür.

Evindar heval yeni gelişmelerden etkilenecek evliliği bir kenara atıp çalışmalara başlar. 1994'e kadar Batman ve Kozluk ovasında kadro düzeyinde çalışmalara katılır. Eğitim amaçlı zaman zaman dağa gelip tekrar döner. 1994'te deşifre olmasından dolayı gerillaya katılır. Kırsalda cephe kararga-

hında ve savaş birliklerinde yerini alır. Çeşitli görev ve sorumluluklar üstlenir.

Geri ve feodal anlayışlara karşı durur ve çatışır. Doğruları savunur ve yapardı. Fazla konuşmazdı, ama konuştuğu zaman da herkese dinletirdi. Esprileriyle tüm dikkatleri kendi üzerine çekerti. Duyduğu her sözü anlar ve tartardı. Mühitiş bir hafızası vardı. Hareket ve davranışlarıyla dürüst ve açık sözlüydü.

Gelişme kaydettikçe YAJK merkez yönetimi seçilmişti. Ciddi anlamda savaş tecrübesi yoktu. Tecrübe edinmek için savaşta kalmayı dayattı.

Heval Evindar siyasi anlamdaki gelişkinliğinin yanında yürek yönünü de geliştirmişti. Yani savaşırken tek taraflı değil, her iki yönünü de dikkate alarak savaşıyordu ve duygu yoğunluğuna ulaşmıştı.

Heval Evindar, uğruna can verdiğiniz bu onurlu mücadelenizin yılmaz takipçileri olacağımıza söz veriyor, şehadetiniz önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Gülçin ...**
Kod adı: **Evindar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kozluk/
Batman, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996,
Mutki**

“Sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır. Ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır.”

Başkan APO

Güneş ışınlarıyla, zümrüt gibi parıldayan ince kar tabakasını eritirken, kardelen çiçekleri boyverirdi. Mavan dağının dik yamaçlarında Kardelen çiçekleri, zorluklardan yükseleşi, kendini yaratmayı simgelerdi adeta. Tıpkı en zor koşullarda **Süleyman** hevalin direnişi gibi. Nasıl ki kardelenler karın dondurucu soğuşunda, yarıklardan fışkırarak tüm güzelliğini yansıtıyorsa, nasıl ki doğaya ayrı bir güzellik katıyorsa, Süleyman heval de zorluklara ve acımasızlıklara karşı direnerek ölümsüzleşti. Ama bu ölümsüzlük daha güzel günlerin mayası ve daha güzel yaşamın muştulayıcısı oldu. Işık olup karanlığı yırttı.

Evet “Direnmek Yaşamaktır!” şiarı tam bundan 16 yıl önce Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaş tarafından söylenmişti. Ve bu şiar, hem Amed zindan burçlarından yükselen direniş dalgasının önünü açtı, hem de Kürdistan dağlarına ve ilerici insanlığın bulunduğu her coğrafya parçasına yayılarak bayraklaştı. Böylece giderek direnişler, Kürdistan coğrafyasında gelenekselleşerek milyonlara yeni bir yaşam umudu, tutkusu oldu. Her direniş ardından büyük bir kitle seli meydana geldi. Ve kitleler büyüdükçe, önünde bulunan

bütün kötülük bentlerini, korku duvarlarını yerle bir etti. Korkular cesarete, kötülükler iyiliğe dönüştü.

Korku ve kötülük peşinde koşanlar, saklanacak delik ararken, dağlarda direnişler, Agitlerle destanlaşarak dalga dalga Kürdistan’ın her karış toprağına yayıldı. İşte Süleyman heval de direnişiyle bayraklaşan ve destana dönüşen bir kahraman olarak, tarihin şerefli sayfalarında yerini alarak abideleşir.

Süleyman heval, yoksul ve emekçi bir ailenin ilk çocuğu olarak, Hasankeyf’in Bizênka köyünde dünyaya gözlerini açar. Ailenin yoksul olmasından dolayı çalışmak zorunda kalan Süleyman heval, erkenden emekle tanışır. Oldukça çetin ve zor koşullarda büyüyen Süleyman heval, tüm zorluklara rağmen yılmadan, usanmadan çabalar. Büyüdüğü koşullar zordur, ama O, bunun bilincindedir. Bu nedenle sorumluluk duygusu yüksektir. Bu sorumluluk bilincinin gelişimi, yurtseverliği, sahip olduğu emekçi özelliğinden ileri gelmektedir. Aile içerisinde en çok çaba harcayan ve emek sarfeden bir özelliğe sahip oluşu, O’nu erkenden aile içerisinde otoriter yapar. Fedakarlığıyla çalışmalara sarılır ve maddi açıdan ailesini ge-

Adı, soyadı: **Süleyman AÇAY**
Kod adı: **Şewqeli**
Doğum yeri ve tarihi: **Bizênka köyü, Hasankeyf/ Batman**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1993**

çindirmeye çalışır. Bu durum, O'nun hem aile içerisinde, hem de çevresinde saygınlık kazanmasını getirdiği gibi, olgunluğuyla da örnek bir pratiğin sahibi olmasını sağlamıştır. Babasının sakat oluşu ve kardeşlerinin henüz küçük yaşlarda olmaları, O'nu daha da ağır bir görev ve sorumluluğa sevkeder. O, bir yandan yaz-kış demeden çabalayıp çalışırken, bir yandan da ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışma arayışındadır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, O'na büyük bir heyecan ve coşku verir. Ancak ailenin tek erkek çocuğu olması ve ailenin yoksul olmasından dolayı, sürekli çalışarak, aileye destekte bulunmak zorundadır. Fakat bu, O'nun coşkusunu ve heyecanını engellemez. Ailesini geçindirmek için zorunlu olarak metropollere çalışmaya gider. Bu nedenle yaşamının büyük bir bölümünü çalışmakla sürdürür. 1987'lere geldiğinde nicel ve nitel anlamda güç kazanan, halk kitlelerinde taban edinen ulusal kurtuluş mücadelesiyle yakından tanışır. Bu tanışmasını milislikle daha da pekiştirir. Kısa bir sürede aktif bir milis olan Süleyman heval, çalışmalarıyla, tavır ve davranışlarıyla ilgi odağı olur.

Birçok kişi için uygulanması zor olan görev ve sorumluluklara, eşsiz bir fedakarlıkla katlanan ve beraberinde ailesini de geçindiren Süleyman heval, halk arasında çok sevilir-sayılır bir konum edinir. Başarısı, azmi, çalışkanlığı; O'nun inanç ve kararlılığından ileri gelmektedir. O, ailesinin kurtuluşunu, metropollerde çalışmakta değil, ulusal kurtuluş saflarında görür ve bu şekilde kendini ulusal kurtuluş mücadelesine adar. Aile olarak yurtsever olduklarından, birçok

kez düşmanın saldırı ve baskılarına maruz kalırlar. Ancak hiçbir zaman düşmana taviz vermezler.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin kitle serhildanlarıyla daha da görkemlileşmesiyle, milislere de ağır görev ve sorumluluklar düşer. Süleyman heval de yaklaşık beş yıllık milislikle sürdürdüğü faaliyetlerini, artık bir gerilla olarak sürdürmek niyetindedir. O, karar kılmıştır ve kararında çok keskin ve nettir. Dağlarda yükselen kurtuluş ve özgürlük kıvılcımları, yüreğini, beynini bir ağ gibi sarmış, O'nda büyük bir tutkuya dönüşmüştür. Onun için geriye dönüş asla söz konusu olamaz. Uzun bir süre devam eden pratik tecrübe ve deneyim, önemli bir birikim sahibi olmasına neden olur. Süleyman heval bu birikimi daha aktif ve daha yüksek bir tempoyla, dağlarda gerilla saflarına akıtmaya çok isteklidir. Mücadeleye olan bağlılığını, pratik yaşamında çok iyi sergiliyordu. Ailesi içerisinde büyük etki yaratmış, bu etki, kız kardeşinin saflara katılmasına ve hatta bizzat Süleyman heval tarafından gerillaya götürülmesine kadar varmıştır. Süleyman hevalin kendi kız kardeşini saflara götürmesi, kendisinde de önemli etkide bulunmuş, saflara katılma isteğindeki kararlılığını daha da pekiştirmiştir. Bu kararlılıkla partiye katılım önerisini yapar. Fakat parti, biraz daha beklemesini ister.

1992 yılında metropolden dönen Süleyman heval, doğup büyüdüğü alanda çalışmalarına devam eder. Düşmandan korkusu yoktur. O, korkuyu yaratılan direniş mücadelesiyle yenmesini bilmiş, pratiğiyle bunu kanıtlamıştır. Sürekli saflara katılma isteğini dayatan Süleyman heval, en son parti tarafından cephe faaliyetlerinde gö-

revlendirilir. Artık kendisi hem bir milis, hem de gerilladır. Halk arasında yüreğinden fışkıran özgürlük tutkusuyla çabalayan Süleyman heval, oldukça titiz ve büyük bir gizlilik içerisinde, halk içerisinde bir civa gibi akıcı ve sürükleyici bir hale gelir.

Süleyman hevalin diğer bir özelliği de, sürekli avcılık yaptığından ve şapka taktığından, gerillalar arasında "**Şewqeli**" olarak tanınmasıydı. Bu, aynı zamanda O'nun kod ismi olmuştur. Eylemlerde ve faaliyetlerinde oldukça ciddi ve yüksek bir tempoya sahip olan Süleyman heval, oldukça moral ve coşkuyla doluydu. Sürekli arkadaşlarını neşelendirir, skeç ve çeşitli oyunlarda yer alarak, pratiğiyle moralin savaşta ne denli öneme sahip olduğunu çok güzel bir şekilde sergiliyordu. "Moral, iradeyi güçlü kılma sanatı"dır ve Süleyman heval, sürekli moralli olmayla yoldaşlar arasında coşku ve sevinç kaynağı haline gelmişti. Coşku ve sevinci, O'nun mücadeleye, halka, partiye ve şehitlere olan bağlılığından ileri geliyordu. Bu bağlılığını dile getirmek için de, sürekli canlı ve hareketliydi, oldukça atik ve sürükleyiciydi. Çünkü canlılık; savaşta insanın ruhunu, iradesini ve azmini diri tutuyor, düşmana karşı koparıcı bir güce dönüştürüyordu.

Zaten direniş de, başlı başına bilinçli bir pratiğe bağlıydı. Bilinçli pratik körü körüne ölüme gitmek değildi. Savaşa tutku derecesinde bağlanmak ve her yönüyle kendini katmak kadar, tavizsiz bir mücadele ile düşmanı kahretmektir. Bu, parti yaşamına gösterilen ilgiden, sorumluluktan ve duyarlılıktan kaynaklanıyordu. Süleyman heval de parti yaşamına öylesine

bağlıydı ki, en ufak bir yetersizliği bile kabul etmiyor, gördüğü her eksikliğin üzerine gözünü kırpmadan gidiyordu.

Süleyman heval, pratiğiyle, eylemi ve atılımcı ruhuyla düşmanlarının korkulu rüyası haline gelmişti. Eylemler karşısında çılgına dönen düşman, yine tarihimize kara bir leke olan ihaneti devreye sokmuştu. Ve ihanet tüm çirkefliliğiyle yine iş başındaydı. Süleyman heval ve bir arkadaşı, Bizênka köyünde bulundukları bir anda, düşman ve ihanetçilerin pususuna düşerler. Düşmana teslim olmamak için köyden çıkmaya çalışan Süleyman heval, düşman tarafından açılan ateş sonucu yakalanır. Yanında bulunan X. arkadaş ise ayağından ağır yaralanır.

1 Ağustos günü, düşmanın eline geçen Süleyman heval, tüm dayatmalara ve acımasız baskılara rağmen, en ufak bir taviz vermez, ser verir sır vermez. Çünkü yaşam gerçekliğini direnişte, direnişi ise iradesini keskinleştirmeyeyle yakalamıştı.

Süleyman heval, çok acımasız bir vahşete karşı direnir, çözülmez. O'nun direnişi, düşman vahşeti karşısında bir 'ah' bile demeyen direniş kahramanlarının olağanüstü güç ve cesaretiyle yüklüydü. Önce parmakları birer birer kesilir, sonra vücudunun diğer parçaları, gözleri oyulur. Ama Süleyman heval and içmiştir ve andına sonuna kadar bağlı kalmıştır. Çatlayan, kuruyan dudakları arasında sadece *"Ben direneceğim, ben direneceğim!"* sözleriyle Mavan dağının eteklerinde paramparça edilerek ölümsüzleşti.

Tüm çabalar sonucu Süleyman heval bulunmayınca, partinin talimatı üzerine aranmaya başlanır. Bu aramalar sonucunda 15 Ağustos'ta Mavan dağında parçalanmış cesedi bulunur. Bu durum, halkın düşmana karşı büyük tepkisine yol açmış, kin ve öfkesini daha fazla artırmış ve gerillanın intikam yeminine dönüştürmüştü. Düşmanın karakterini, acımasızlığını çok iyi gözler önüne seren bu olay, hem halkın ve hem de gerillanın daha

fazla yaşama tutkusunu geliştirmiş, Süleyman hevalin şehadeti daha bir cesaret ve direniş gücünü ortaya çıkarmıştı.

Tarih 1993'ün Ağustos ayı, tarih yeni bir sayfaya, yeni bir direnişi altın harflerle kaydediyordu. Tarih, Süleyman hevalin azim ve kararlılığını, teslimiyet ve ihaneti nasıl yerle bir ettiğini yazıyordu. Ve şehitler ordusu yeni bir kahramanı kucaklıyordu. Ve Mavan dağı, o gün bugündür bu direnişle, yüreğinde bu direnişi kendilerine bayrak edinen özgürlük savaşçılarına kucak açarak, bir yuvaya dönüştü.

Evet, Süleyman heval şehit düştü, ama arkasında büyük ve kutsal bir miras bırakarak.

O'nun anısı yolumuzu aydınlatan bir meşale olacaktır! O'nun şahsında tüm Kürdistan ve dünya devrim şehitleri önünde saygıyla eğiliyor, anılarına özgür ve bağımsız Kürdistan'la karşılık vereceğimize and içiyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Nurettin ACAR**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve yılı: **Hizan (Herit) köyü, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1994, Agor eylemi**

Ayakta sağdan 2. şehit **Hamza**
Oturun sağdan 1. şehit **Sipan**

Brusk hevalin ailesi yurt-severdir, üç kardeşirler. 1992 yılında İstanbul'dan Haftanın'e geçerek partiye katılır. Aynı yıl başlayan Güney Savası'nda yer alır. Atılğanlığı, girişkenliği, yaratıcılığı ve cesaretiyle düşmana büyük kayıplar verdirerek savaşta rolünü oynar.

Örneğin bir çatışmada tankın altından sağ çıkar, daha sonra üzerindeki bombalarla tankın üzerine çıkarak tankı imha eder. Daha sonra yaralanır ve Erbil'e tedavi için götürülür. Burada bir süre tedavi gördükten sonra, Botan Eyaleti'ne gelir. Buradaki ilk görevi manga komutanlığı, ardından takım komutanlığıdır.

Reşina eyleminde tekrar yaralanır, bu haliyle düşmanın üzerinden iki silah kaldırır. Daha sonra yapılan

yeni düzenlemede Garzan Eyaleti birinci bölgeye gönderilir.

Şehit Xeyri birliğinde manga komutanlığı sırasında Agor eyleminde çıkan çatışmada şehit düşer. Brusk hevalin savaş pratiğinde göstermiş olduğu fedakârlığı, cesareti, atılğanlığı, girişkenliği, Parti Önderliği'ne, partiye bağlılığıyla ve yine yoldaşlarına her konuda yardım, destek ve ilgisiyle yoldaşları içinde bu yapıcı ve olumlu özelliğiyle büyük sempati toplamıştır.

Anısı önünde eğiliyor ve mücadeleyi bıraktığı, yerden kararlı bir şekilde yürüteceğimize söz veriyoruz!

Anıları mücadelemizde aydınlatan bir ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Rubar heval, yurtsever bir ailenin en büyük oğluydu. Temiz huyu ve ahlaklı yapısıyla çevresinde çok sevilen ve değer verilen biriydi. İlk ve ortaokulu Tatvan'da okur. Ailesinin yurtsever konumu ve mücedelenin genel etkisi ile liseyi okuduğu yıllarda partiyle tanışır ve gerillaya katılma kararı alır.

Bu kararını hiç ertelemeksizin gerçekleştirir ve Tatvan'da ARGK saflarına katılır. Kısa sürede yapıyla kaynaşır. Zeki ve çalışkan olduğu için ortama ayak uydurmakta zorluk çekmez. Kısa bir süre sonra da manga komutan yardımcısı olur.

Yaşam içerisinde yoldaşları ile çok iyi geçinir, kimseyi kırmak istemezdi. Birçok eylemde cesareti ve atılganlığı ile kendisini savaşta ispatlamış ve ödüller almıştı. Rubar heval kısa bir süre içerisinde

elde ettiği başarılarından dolayı, yoldaşları tarafından örnek alınır ve takdir edilirdi.

En son içinde yer aldığı birliğin kararı üzerine, Xoroz çete köyüne yönelik bir eylem planlanır. Rubar heval de bu eylemde yerini almıştır. Eylemde öldürülen çetelerin üzerindeki silahları kaldırmaya giderken açılan korucu ateşi sonucu şehit düştü. Şehit düşmeden önce yanına giden arkadaşlara "Beni bırakın, silahımı ve raxtımı kurtarın" der. Arkadaşlar, O'nun bu arzusunun yerine getirirler.

Rubar hevalin şehadeti, bütün arkadaş yapısını üzmüş, örnek cesareti ve savaşçılığı ile her zaman anılmıştır.

Senin ve bütün şehitlerimizin intikamını, zaferi yakalayarak alacağımıza söz veriyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Necmettin YALUN**
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Xoroz çete köyü**

Hozan heval, ARGK saf-
larına katılmadan önce
iki yıl kaldığı alanda
cephe çalışmalarını yürütür. Yine
mücadeleye daha yararlı olmak için,
savaş alanını seçer ve bu temelde
karar vererek 1992 Newroz’unda
Haftanın’e gelir. Bu dönemde Gü-
ney Savaşı da başlar. Savaştan son-
ra Gabar’a gider. İlk başta bir ta-
kımlık gücün hem eğitilmesini ve
hem de sorumluluğunu üstlenir.

Yalnız geri çekilmeye düşmanın
tank ve top atışları sonucu **Hozan**
heval yaralanmıştı. Yaralı haliyle
dört gün, dört gece dışarda karın
içinde kalır. Daha sonra giden bir
grup arkadaş kendisinin halen sağ
olduğunu görür. Herkes çok sevinir
ve yarasına müdahale edilmeye ça-
lışılır. Ama kısa bir süre sonra Ho-
zan hevalimiz şehit düşer. Hozan
hevalin yaralandığı süreçte göster-
miş olduğu direniş, irade, kararlılık

Adı, soyadı: **Rıdvan ...**
Kod adı: **Hozan**
Doğum yeri ve yılı: **Ehres
köyü-Halep, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992,
Haftanın**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim
1994, Tatvan/ Van yolu**

Eğitim süresi bittikten sonra Cu-
di’ye geçer.

Burada da takım komutan yar-
dımcılığı görevi alır. Bu görevde
belirli bir süre kaldıktan sonra, ya-
pılan yeni düzenlemede, Garzan
Eyaleti’ndeki grupta yerini alır.

Birinci bölge şehit Xeyri birli-
ğinde, tekrar takım komutan yar-
dımcılığı görevini sürdürür. Daha
sonra sonbaharda yapılan bölge dü-
zenlemesinde Şehit Şerif Birliği’-
nde aynı görevle çalışmalara başlar.
Partinin kuruluş yıldönümü nede-
niyle, birliğinin aldığı bir karar ge-
reği mıntokasında mutlaka eylem
yapılacaktı.

Bu temelde birlik, Tatvan ve Van
karayolunu kesecekti. Yol kesildi.

ve cesaret genelde eyalete, özelde
ise bölgede sonsuz yaşama direnci-
ni yaratmıştır. Bu da aynı zamanda
Parti Önderliği’ne partiye, halkına,
ülkesine ve yoldaşlarına ne kadar
bağlı olduğunun bir göstergesidir.

Hozan hevalin bu direnişini, ro-
manlar, destanlar yazsak bile anlata-
mayız. Çünkü Hozan heval direniş-
ni, öfkesini ve kinini düşman TC’ye
ve emperyalizme karşı göstermiştir.
Onun için bizim yapacağımız tek
şey, Hozan hevalin mücadeleyi bı-
raktığı yerden devralarak daha ka-
rarlı şekilde yürümek, onu zaferle
sonuçlandırmaktır.

*Mücadele arkadaşları
adına Brusk*

Berivan hevalin içinde büyüdüğü aile ortamı, feodal, şêx ve zengin bir koma sahiptir. Berivan heval daha küçük yaşlarındayken babası vefat eder. Annesi, onları büyütmek için çabalar. Geniş bir çevreye sahip oldukları için, herkes gereken destek ve sevgiyi gösterir. Belli bir süreden sonra, artık ağabeyleri ev sorunlarıyla ilgilenirler. Feodal köylü ve aile çevresinden dolayı ilkokulu bitirdikten sonra okula gönderilmez.

Bu süreçte Kürdistan'da ortaya çıkan sol örgütler, aile çevresi üzerinde belli bir etki yaratır. Bu etki daha çok faşistlere karşı mücadele edildiği yönündeki pratiksiz propagandaların etkisidir. 1991 sürecinde partimiz PKK, Garzan Eyaleti'nin Tatvan bölgesinde yayılırken partiye ilk sempati duyan bu çevre olmuştur. O sürece kadar Berivan heval, artık olgun bir seviyeyi yakalamıştı. Olgunluğu, çalışkanlığı ve saygısıyla aile çevresi tarafından el üstünde tutulmaktadır.

1991 sürecinde partinin Tatvan alanına girmesi ve halkın bu gerçekliği görmesi, kısa sürede sempati-zanlığı ve yurtseverliği gelişir. Bu dönemde Berivan heval oldukça etkilenir, etkilendiği oranda bir arayış içine girer. Bu süreçte gerilla arkadaşlar ile ilişkiye geçer. Bir örnek vermeyi yararlı görüyoruz: Köylerine giden üç kişilik bir gerilla grubumuz kendi evlerindeyken, düşman köyün etrafını sarıyor ve arkadaşları yakalamak istiyor. Berivan heval, her üç arkadaşına kadın elbisesi giydirek köyün içinden çıkarıyor.

Berivan heval 1992'nin başında amcasının kızını da örgütleyerek aktif olarak saflara katılır. Sürekli gelişen bu yoldaş, arkadaş yapısı tarafından oldukça sevilen-sayılan biri oldu. Bu sevgiyi kendi emek ve çabasıyla kazandı. Fedakarlığı, emekçiliğiyle, cesaretiyle gittiği her yerde bir bağlılık yaratmıştır. Her zaman dev-

rimci sorumluluk ve görevlerine yoğun bir emekle, çalışmalara içten bir katkı sunmuştur. Resmi olarak verilen görevlere karşı tepki gösterirdi. *"Bir devrimci her zaman sorumludur. Ben resmi görev istemiyorum. Bir devrimci, bir parti militanı, bir yurtsever anlamında cevap verdiğim sürece ben sorumluyum"* tarzındaki yaklaşımları bize örnektir. O'nda olan devrimci sorumluluk ruhu hiç şüphesiz bize ışıktır.

Berivan hevalin özelliklerine baktığımızda; oldukça olgun, fedakar, çalışkan, yoldaşlarına parti ve Parti Önderliği'ne bağlı, emekçi, iradeli, güçlü özgürleşen Kürt kadınının temsilini yapıyordu. Bunun yanı sıra düşmana karşı duyduğu kin ve öfke her eylem ve çatışmada kendisini gösteriyordu. Tüm zorluklara rağmen bu yoldaş hiçbir zaman silahım ağırdır, zorlanıyorum biçiminde bir söz söylemedi. Ve üstüne de fedakarlığını göstererek çevresine moral veriyordu. Örnek alabileceğimiz birçok özellikleri vardır. Dürüstlüğü, özlülüğü, hiçbir tereddüt ve paniğe kapılmadan işlerin üzerine gitmesi temel özelliklerinin başında gelir.

Berivan heval, emek ve çabaları sonucu ve daha sonra arkadaşların da önerileriyle önderlik sahasına gitmeyi hakeder. Bu kararı duyunca Berivan heval *"Hayır ben daha önderliğe layık olamamışım. Parti Önderliği'nin kadına verdiği değere ve harcadığı çabaya cevap vermemişim, gerekeni yerine getirmemişim, getirdikten sonra hak etmiş olurum"* der.

1995'in ilkbaharına girerken büyük bir coşku ve moralle, düşmanın içinde konaklandığı Şêxhamza çetelerine baskın düzenlendi. Basmadan önce birlikte köy keşfine gittik. O zamanki saldırı ruhu ve verdiği güveni düşmana sert ve net bakışı ve mimiklerinde belli ediyordu. *"Mutlaka büyük başarılar elde edeceğiz ya da sonuçsuz ben asla oradan dön-*

Adı, soyadı: **Tasra ATALMIŞ**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Önsüs köyü-Tatvan / Bitlis, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995 Şêx Hamza köyü-Sason / Batman**

meyeceğim.” der. Özellikle 1995 sürecinin hem partimiz, hem de düşman açısından önemli bir yıl olması ve bahara coşkuyla girme arzuları kaçınılmazdır.

Öncelikle Kürdistan kadını ordulaşması için de önem arz etmek-teydi. Hele hele Berivan hevalin bu yönlü çabasını anlatmak yetmiyor. En çok istediği kadın ordulaşması için değer yaratmaktı ve bu ordulaşmada yerini alıp iç ve dış düşmana karşı savaşmaktı. Ancak Şêxhamza köyüne giderken şehit düştü. Berivan hevalin cenazesini düşmanın eline geçirmemek için arkadaşlar kaldırmaya çalışırken **Xwinrêj** heval de şehit düştü.

Berivan hevalin şehadetinin verdiği intikam duyguları günlerce arkadaş yapısı içinde kendini gösterdi.

“Savaş özgürlüktür ve kahramanların ortaya çıkardığı yerdir.”

“Her şehidimiz yüreğimizden kopan bir cevherdir.”

*Şehit düştün
bir özgür günün
alacakaranlığında:
Günler akıp gidiyordu
umutla dolu
yarınlara doğru...
Ufuklar ötesinden
birbir ümit ile
zafer güneşine doğru...
taze kan damlaları emerek,
silinmez izler bırakarak...*

Mücadele arkadaşları

Piling heval, 1978 yılında Muş'un Bulanık ilçesine bağlı Erentepe (Liz) nahiyesinde dünyaya gelir. Yoksul bir ailenin on çocuğundan en küçüğüdür. 1978'li yıllarda partimizin ilanıyla başlatılan Hilvan-Siverek direnişlerinin yankısının tüm ülke sathına yayıldığı bir süreçtir. Piling heval gözlerini böylesi bir süreçte dünyaya açar. Bir yandan yükselen mücadele, diğer yandan sömürgeci TC'nin baskıları, katliamları ve bunlar karşısında, ülkesine, halkına uyandırılan yeni ulusal bilince ve önderliğine ölümüne bağlı olanlar, diğer taraftan kaçanlar, ihanet edenler, korkanlar ve bunun gibi çelişkilerin yoğunca yaşandığı böylesi süreçlerde Piling heval, her Kürt çocuğu gibi çabucak gelişir, serpilir, olgunlaşır. Düşüncelerini doğru yönde şekillendirerek mücadeleye sempati duymaya başlar. Bu sempati tutku derecesine kadar yükselir. Ve mücadeleye aktif olarak katılmaya karar verir. Ama, yaşının küçük oluşu karşısına engel olarak çıkar. Katılmaya karar verdiği 1991-1992 yılları mücadelemizin yoğunlaştığı bir dönemdir. Piling heval halkı gibi serhildana kalkmak ister. Bu yıllarda gelişen serhildanlar, Piling hevali derinden etkiler ve kararını daha da keskinleştirir. Her şeye rağmen bir yolunu bulup partiye ulaşmayı görev beller. Bunun üzerine ülkeden ayrılarak İstanbul'daki ağabeyinin yanına gider. Katılım arayışlarını burada da sürdürür. Tanıdığı bir yurtseverden partiye katılmasını sağlaması için kendisine yardım etmesini ister. Fakat, yurtsever yardım edemeyeceğini söyler. Piling heval, kararını tutku derecesinde ver-

miştir. Bu tip engeller onu yıldırmaz, tam tersine iyice hırslandırır. Bu sırada boş durmayan Piling heval, bir gazinoda çalışmaya başlar. Birlikte çalıştığı arkadaşlarla tanışır ve hemen gerilaya gitmek istediklerini bildirirler. Partili arkadaş gerekli açıklamayı yaptıktan sonra ve olaya kanaat getirdikten sonra beklenen cevabı Piling hevale verir: "Hızırın her an sizi gönderebiliriz." Bu sözler üzerine Piling heval, heyecanlanır, umutlanır, duygusallaşır ve düşmanın suratına patlamaya hazır bir bomba gibi gidiş anını bekler.

Çalıştığı gazinoda bir gün yine günlük işlerini yaparken, servis yaptığı masalardan birinden kalkmak isteyen müşteri, Piling hevale ellibin lira bahşış verir. Parayı alır ve teşekkür ederek cebine koyarak masadan ayrılır. O esnada haber programı başlar. Haberlerde "terörist"lerin karakol bastığını ve on üç askeri "şehit ettikleri" haberini veren spikerin sesi, az önce bahşış veren müşteriyi harekete geçirir. Hemen Piling hevali çağırır ve nereli olduğunu sorar. O da Muşlu olduğunu söyler. Müşteri bunun üzerine "sana verdiğim ellibin lirayı geri ver çabuk, hem paramızı alın, hem de askerimizi öldürün. Yok öyle yağma" diyerek parayı alır ve gazinodan ayrılır. Piling heval, olaydan oldukça etkilenir. Ve düşmana olan kin ve öfkesini daha da bileyerek, o gece sabaha kadar yatmaz. Artık buralarda bir an bile yaşayamayacağını anlar. Gidiş tarihini hızlandırarak, yıllardır yanıp tutuştuğu, özlem duyduğu gerilla saflarına 1993 yılında katılır.

Piling heval, yorulmak nedir bilmeyen sanki tükenmez bir ener-

Adı, soyadı: **Hüsamettin**

BALIKÇI

Kod adı: **Piling**

Doğum yeri ve tarihi: **Liz**

(**Erentepe**) nahiyesi-Bulanık/
Muş, 1978

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**

Vastin vadisi/ Bitlis

jiyle yüklüydü. Çalışkanlığı, dü-rüstlüğü, atak ve çevik oluşu, ge-rilla saflarında daha da gelişerek, kendisine ölçü ve olgunluk kazan-dırır. Bu olumlu özellikleriyle ar-kadaşlarının dikkatini ve sevgisini kazanan Pıling heval, belli bir sa-vaş deneyiminden sonra, parti ta-rafından manga komutanlığına ge-tilir.

Düşman atalarının barbar gele-neklerine uygun olarak ve bir tür-lü yükselişini önleyemediği ulu-sal kurtuluş mücadelesinin karşı-sında içine düştüğü panik ve ülke-mizin dört bir yanında “bana yar olmayanı size de yar etmem” der-cesine bir yıkım hareketine giriş-ti. Binlerce köy, orman yakıldı. Binlerle ifade edilen katliamlar icra edildi. Bu süreçte kahraman

ordumuz ARGK ile faşist TC or-dusu arasındaki savaş da bir o ka-dar kızgınlıktı. Gerilla karşısında tutunamayan, tüm teknik gücüne ve sayı üstünlüğüne rağmen, dar-be üstüne darbe alan TC, silahsız, savunmasız, masum halkımıza yöneldi. Amaç; denizi kurutup, balığı yakalamak olarak ifade edi-len, kitleyi göçerterek gerillayı yalnızlaştırmaydı. Pıling heval de diğer tüm arkadaşları gibi, düş-manın uyguladığı göçertme, köy yakma, yargısız infaz, katliam ve her türlü uygulamalarının savaşı geliştirmek ve düşmanı ülkeden söküp atmakla son bulacağını bi-liyordu. Kalbi kurtuluş isteğiyle dopdolu olan Pıling heval, düş-mana ve düşman hedeflerine bu azim ve kararlılıkla yönelir. Bu

başarılarından ve gelişmeye açık olduğundan dolayı manga komu-tanlığından takım komutanlığına getirilir.

1995 yılının iktidarlaşıma yılı olduğunu bilen ve bunu bir talimat olarak algılayan Pıling heval, ken-disine verilen yeni bir görevi ba-şarmanın azmiyle harekete geçer. Bir eylem geliştirmek için hazırlık yaptıkları Bitlis’in Vastin vadisin-de düşmanla ölümüne savaşarak, PKK’nin direniş çizgisini, düşma-na taviz vermeden yaşatanlar or-dusuna katılır.

Komutan Pıling ve tüm Kürdis-tan devrim şehitlerimizi saygıyla anıyor ve “ya zafer, ya zafer” di-yoruz.

Mücadele arkadaşları

Yaz ayları Kürdistan tarihinde sömürgecilerle kahraman direnişçileri arasında kıyasıya bir savaşımın tırmandığı aylardır. Yiğit ARGK savaşçıları özgürlüğün kavurucu ateşiyle doğanın yakıcılığını bütünleştirince her gün bir destanın yazıldığı gün olur. Özgürlük tutkuları da kendini bu kavurucu ateşle bütünleştirenin heyecanını yaşar. İşte bunlardan biri de kendini bu yüce kavganın bir neferi olarak hazırlamanın coşkusunu Haziran ayında yaşayan **Çekdar** hevaldir. Haziran ayı onun için yaşamında bir miladı ifade ediyordu.

Çekdar hevalin asıl ismi İsmail'dir. Ancak o bu isminden hoşlanmıyordu. Bu ismi her duyduğunda sömürgeciler aklına geliyordu. Çevresine, arkadaşlarına, kendisine bu isimle hitap edilmemesini söylüyordu. Sömürgeci eğitim kurumlarına duyduğu tepkiden dolayı da bu kurumlarda okumak istememişti. Her Kürdistan çocuğu için tek düze gelişen yaşam, Çekdar heval için de geçerliydi. İlk önceleri yaşama gözlemini açtığı Viranşehir'de, su, tatlı vb. satarak ekonomik durumu iyi olmayan aile bütçesine katkı sunmaya çalışıyordu. Öyle ki, bazı geceler oldukça yorgun, argın bir biçimde kendisini zor eve atabiliyordu. Erken yaşta yaşamın güçlükleriyle karşılaşan Çekdar heval, yaşadıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Ancak bir türlü çözemiyordu. Ama umudunu da hiçbir zaman yitirmiyor, bunu küçücük yüreğinin engin derinliklerinde koruyordu.

Ağır işleri yapabilecek yaşa gelince O da TC metropollerinin yolunu tutmuştu. Çekdar heval, artık onbeş yaşına girmiştir. Metropol yaşamının yozluğuyla karşılaşmış, eski yaşam tarzını, eski ilişkileri aramaya başlamıştır. Bu da Çekdar hevalin yeni arayışlara koyulmasına ne-

den olur. İstanbul'da ilk önce bir yurtseverin konfeksiyonunda çalışarak kendi geçimini sağlamaya çalışır, bir yandan da kafasında ezen ezilen çelişkisi boyvermeye başlar. Çevresinde, Kürt yurtseverlerinin çokluğundan dolayı kısa sürede yeni bir gerçeklikle karşılaşır. O da Kürt ve Kürdistan gerçekliğidir. Bundan sonraki süreç Çekdar hevali adım adım yurtseverleşmeye, mücadeleyi daha iyi tanımaya, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin içinde yer almaya götürür. Çevrede bulunan Kürt yurtseverleriyle sürekli tartışarak, onlardan yeni şeyler almaya çalışır. Kısa sürede etrafta sevilen-sayılan biri olur. Çekdar heval, çevrede olgunluğuyla, fedakarlığıyla, dürüstlüğüyle, çalışkanlığıyla, bağlılığıyla tanındı. O'nu, bu özelliklere kavuşturan gün geçtikçe gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve Agit arkadaşları. Agit arkadaşları ilk duyduğunda, hemen O'nun hakkında araştırma yapmış, O'nun hakkında çıkan bütün kitapları okumuştur. En çok da hoşuna giden, Agit arkadaşın silahlı fotoğrafıydı. Onun fotoğrafını hemen gazete köşesinden koparmış, cüzdanına koyarak hiç yanından ayırmamıştı. Yüksek değerler uğruna şehit düşen büyük komutan Agit yoldaş ve binlerce şehide bağlılığın ancak onların mücadelesini devam ettirmek ve Kürdistan'ı bağımsızlığa kavuşturmak olduğunu söylüyordu.

Gerillaya, Kürdistan'a gitmek, özgürlüğü yakalamak için kararını vermişti. O'nu kararından kimse caydıramazdı. Kararını arkadaşlara bildirdiğinde önce karşı çıkılmıştı, ama O'nu bu sevdasından kimsenin alıkoyamayacağını arkadaşlar çok iyi biliyordu. Çekdar heval, gerillaya gitmek için sürekli dayatıyordu. Daha fazla Çekdar hevali bekletmenin anlamsız olduğunu gören arkadaşlar, gidebileceğini iletmışlerdi.

Adı, soyadı: **İsmail ...**

Kod adı: **Çekdar**

Doğum yeri ve tarihi: **Viranşehir, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994,**

Şirvan-Baykan arası

Bir anlamda da artık mecbur kalmışlardı. Bu kararı duyan Çekdar heval, çok sevinmişti, bir an önce Kürdistan'a ulaşip bin yılların intikamını almak istiyordu. Haziran ayının başlarıydı. Çekdar heval ve dört yoldaşı Kürdistan'a olan yolculuklarının ilk durağı olan Mersin'e hareket ettiler. Hepsinin sevinçleri, mutlulukları yüzlerinden belli oluyordu. Mersin'de bir hafta kaldıktan sonra Kurtalan bölgesine doğru hareket ettiler. Onları orada bir milis ve bir yurtsever karşıladı. Artık gerillaya ulaşmak için çok kısa bir zaman kalmıştı. Milisle birlikte bir köye giderek bir süre dinlenip, yemek yediler. "Ne kadar da güzelmiş ülkemiz. İnsanlarımız, gerilla ve gerilla adaylarına ne kadar sıcak davranıyorlar, onları en değerli cevherleri gibi koruyorlar. Ülkemizin dağları, ormanları ise gerillasına kucak açarak bağrına basmış, özgürlük evlatlarını düşmandan koruyor" diyerek heyecanını dile getiriyordu. Artık ihanete, teslimiyete isyan ediyordu. Köyde kaldığı birkaç saat için de olsa, yurtseverlerin onlara yaklaşımlarından oldukça etkilenirler. Köyde ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra milisle beraber ormanlık alana doğru hareket ederler. Bulundukları alan o kadar güzeldir ki, o güzellikleri seyretmeye başlarlar. Doğanın gürül gürül seslerini dinlerler, akan sular, derenin içinde yüzen balıklar, çeşit çeşit öten kuş sesleri, ağaçların arasından süzülen güneşin parlaklığı... Burası tam anlamıyla bir harikalar ülkesidir. Her şey öyle canlı, öyle güzeldir ki, insan çevresine bakmaktan kendini alıkoyamıyor, bu güzellik insanı çekiyordu. Arkadaşlar böyle doğa güzelliklerini seyrederken, milis arkadaş gülererek bu sessizliği bozar "Evet arkadaşlar, siz bu güzelliklerin buralarda olduğuna inanmıyordunuz değil mi? Siz daha çok güzel

yerleri görmediniz, oraları görseniz daha da şaşırırsınız. Ama fazla merak etmeyin, oraları da göreceksiniz. Sizi anlıyorum, siz TC'nin metropollerinden ve okullarından geldiğiniz için normaldir" diyerek, "arkadaşlar ben şimdi geri gideceğim, yalnız saat 19:00'da tekrar gelip size yemek getireceğim, şimdi acıkmışsınızdır. Ben size silahımı da bırakacağım, yalnız silah kullanmasını bilen var mı?" der, Çekdar heval elini kaldırıp "heval, ben biliyorum, hemen getirin" der. Kısa bir süre sonra milis arkadaş çalılıkların arasında kaybolur. Akşama kadar milis arkadaş beklerler. Akşamleyin, milis arkadaş bir elinde silah, bir elinde yemek gülererek gelir, onun arkasında da yedi genç. Bu arkadaşlar bizimle tokalaştıktan sonra yanımıza oturdular. Bu arkadaşlardan beşi öğrenci, ikisi de işçi arkadaşlardı. Milis arkadaş, gece nöbetsiz yatmamamız için bizi uyardı ve silahı da bırakarak yanımızdan ayrıldı. Milis arkadaş ayrılır ayrılmaz ilk nöbeti Çekdar ve L. hevaler tuttular. Sabah olunca hepimiz yüzümüzü, elimizi kaşımaya başladık. Bunun farkına varan Çekdar heval "arkadaşlar gece sivrisinekler bize saldırı yapmışlar ve her yanımızı sokmuşlar" dedi. O'nun bu konuşmasına B. arkadaş espiyle karşılık vererek "hevalê Çekdar, en küçüğümüz sensin. Sana bir şey olmazsa bize hiçbir şey olmaz" dedi. Milis arkadaşın bize getirdiği yiyecekleri eşit parçalara bölerek yedikten sonra, B. ve Bi. arkadaşlar çay yapmak için kuru odun toplamaya gittiler. Az sonra ellerinde yaş ve kuru odunlarla geldiler. Yavaş hareket etmeleri Çekdar hevalin dikkatini çekmiş, hemen espiyle karışık eleştirilerini arkadaşlara yöneltmişti. "Hevalno, burası okul değildir. O ellerinizdekiler de kalem ve defter değildir. Biraz çabuk olursanız iyi

olur. Gerilla demek; çabukluk, atiklik demektir. Yoksa bu halinizle gerilla olamazsınız." Bu eleştiri arkadaşların zorlarına gitmiş olsa da, bir gerçeği ifade ettiği için kabullenmek zorunda kalmışlardı.

Çay kaynadıktan sonra, dumanın kokusu çayın kokusunu bastırıyor, çay kokusu yerine duman kokusu içimize siniyordu. Çay için yaktığımız ateşin dumanı tüm köylülerce görülmüş, ama bizden hiç kimsenin haberi bundan olmamıştı. Herkes yüksek sesle konuşuyor, gizliliğe fazla dikkat etmiyordu. Herkes istediği gibi hareket ediyordu. Halbuki gerillacılık gizlilik demektir. İlkeli-kurallı hareket etmek demektir. Biz bunlara fazla dikkat etmiyorduk, o güzelim doğa parçası adeta başımızı döndürmüştü, kendimizi o güzelliklere kaptırmıştık. Yemeğimizi yemeye, çayımızı içmeye başlarken herkes R. arkadaşın çantayı karıştırdığını gördü. R. arkadaşın çantayı niçin karıştırdığı herkesin merakını uyandırmıştı. Bir süre sonra R. arkadaş, çantadan çıkardığı büyük bir baş soğanla sofraya gelirken, bütün arkadaşlar da kahkaya boğulmuştu. Bir yandan ekmeğin arasına koyduğu soğanı yerken diğer taraftan da çay içmesi bütün arkadaşların dikkatlerini üstüne çekmişti. O günden sonra, R. arkadaşla "Pivazcı R." denilmeye başlanmıştı. R. arkadaş Bingöl Zazalarındandı. Soğan alışkanlığı buradan kaynaklanıyordu.

Saatler ilerliyor, herkes uzanmış gökyüzüne bakıyor, kendilerini ormandan gelen kuş seslerine veriyor, dalıp gidiyordu. Ortalığı bir sessizlik kaplamış, bir an önce gerillaya ulaşmayı düşünüyorlardı. Çekdar heval bu durgun havayı bozmak için "arkadaşlar gelin bir yarışma düzenleyelim" dediğinde herkes Çekdar hevale bakmaya başlamıştı. Çekdar hevalin "arkadaşlar kendi aramızda bir şarkı yarışmasını dü-

zenleyelim” fikrini herkes onayladı. Dün geceki sivrisinek saldırılarından sonra, herkes elini yüzünü kaşıyor, kaşıdıkları yerlerden su damlacıkları çıkıyor, bu da arkadaşlara acı veriyordu. İlk parçayı Çiyâyê Gebaro, şarkısıyla Çekdar heval söylemeye başlamıştı. Herkes susmuş Çekdar hevali dinliyordu. Öğle sıcaklığının etkisiyle her yere sessizlik çökmüş, sadece böceklerden gelen ses Çekdar hevalin sesine eşlik ediyor, kuşlar arada bir ötüşüp duruyor, sanki onlar da bu güzel sesi bozmak istemiyorlardı. Çekdar hevalin doğayla uyumlu söylediği bu parça bütün arkadaşları büyülemiş, hiç kimse bu parçanın bitmesini istenmişti. Bu güzel parça bittikten sonra Çekdar hevalin söylemesi için tekrar ricada bulunduk. Bizi kırmadan bu şarkıyı tekrar söyledi ve uzun bir havayla şarkısını bitirdi. Sıra L. arkadaşına gelmişti. O da “Gula min Cîzra Botanê”yi söyledikten sonra cebimizde bulunan kaçak ve filtreli sigaralarımızı içiyorduk ki, uzaktan, ormandan, çalılık-ların arasından bir ses geldi. Çekdar heval hemen silaha sarılarak hepimizi yere attı ve ağacın gövde dip-lerine çömelmemizi söyledi. Kendisi de yere yatarak sesin olduğu yere doğru kleşle nişan aldı. Hepimiz ne yapacağımızı şaşırmış, paniğe girmiştik. Gelen kişinin ya da kişilerin bizim için geldiklerini biliyorduk. Bu gelen düşman askeri mi, yoksa bizim milis arkadaş mıydı? Hayır, bu milis arkadaş olamazdı. Çünkü, o akşama doğru geleceğini söylemişti. Köylüler de burada olduğumuzu bilmiyordu. Ortada bir seçenek kalmıştı, o da düşmandı. Hepimizin içine bir korku girmeye başlamıştı. O anda bütün arkadaşların akıllarında gerilla arkadaşları görmeden ve buraya kadar gelmişken şehit ya da düşmana esir düşme düşüncesi geçiyordu.

Sesin olduğu yönde bir gölge belirginleşmeye başladı. Ve “hevalno ateş etmeyin, ben N. T.’nin amcasıyım, size yemek getirdim” diye biri bağırdı. Onun bu konuşması, hepimizi derin bir ah çekmesine neden oldu. Üzüntü yerini sevince terk etti. Yaşlı amca çalılıkların arasında bize doğru gelmeye başladı. Bir elinde salatalık, diğer elinde ise taze köy ekmeği vardı. Amca, bize yaklaşıp konuşmasına devam etti. “Hevalno, sizi korkuttuğum için özür dilerim. Sizin burada olduğunuzu kimse bana söylemedi. Ben sabahtan beri buradayım. Acıkmış olduğunuzu düşünerek size bunları getirdim. Sesiniz ve yaktığınız ateşin dumanından sizin burada olduğunuzu anladım. Çok acıkmış olmalısınız. Gidip size başka şeyler getireyim” dedi. L. arkadaş hemen bu yörenin Kürtçesiyle “Yok heval biz aç değiliz. Bu getirdiklerin yeter. Bizim de biraz peynir ve çayımız var. Bize yeterdir, gelin oturun, size bir çay yapalım.” Amca ise “Yok ben sesinizi duyunca buraya geldim, biraz daha sessiz ve ateşinizi dikkatli yakarsanız kimse burada olduğunuzu anlamaz. Ayrıca ben-den de korkmayın. Ben N. T.’nin amcasıyım. Buralarda bulunan bahçelerin birçoğu benimdir. Bu köylerdeki herkes beni tanır. Ben sizden yanayım. Ben sizin burada olduğunuzu hiç kimseye söylemem. Korkmayın ve merak etmeyin. Düşman buralara gelmeye çalışırsa size gelip haber veririm. Siz rahat olun. Benim de torunlarım ve yeğenlerim sizler gibi dağdadırlar. Onları görürseniz çok çok selamlarımı söyleyin” dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Akşam karanlığı gittikçe çökmeye başlıyor, kuşlar ötüşüyor, rüzgar hafiften eserek ağaçların yapraklarını sallıyordu. Karanlık gittikçe kendini hissettirmeye başlamıştı.

Ormanın diplerinden üstümüze doğru esmeye başlamıştı. Kimimiz sigaralarımızı içiyor, kimimiz ise arkadaşları bu akşam görürüz umu-duyla sohbet ediyorduk. Bütün arkadaşlar bir an önce gerillaya ulaşıp, özgürlük saflarında düşmana karşı savaşıma anını ve heyecanını bekliyordu. Bu arada Çekdar heval kleşi boynuna koymuş, öylece yatmıştı. Dün akşamki nöbet O’nu yormuştu, ama bize hiç belli ettirmemeye çalışıyordu. Bütün arkadaşlar O’nun bu durumunu seyrederken, çalılıklardan tanıdık milis arkadaşın sesi duyuldu. Hepimiz bu sese sevinmiştik. Milis arkadaş gülererek “Arkadaşlar gözünüz aydın, bu akşam bölgeye 70 kişilik bir grup arkadaş gelmiş. Hemen toparlanın onların yanına gidiyoruz, ama önce biraz dinleneyim” diyerek, hepimizin beklediği haberi getirmiş oldu. Nihayet, bütün arkadaşlar artık beklemekten, sivrisineklerle savaşımdan kurtulmuştu. Yıllardır rüyalarımızda, gazetelerde, televizyonlarda gördüğümüz gerillaları canlı görece-cek ve bir daha ayrılmamacasına onlarla birlikte olacaktık. Hepimizin kafasında çeşitli soru işaretleri vardı. Acaba gerilla nasıldı, konuşmaları, giyinişleri, oturuşları, bize karşı tavırları nasıl olacaktı? Bütün bu sorular ister istemez arkadaşların kafalarından geçiyordu. İ. arkadaş hemen Çekdar hevali kaldırdı ve “Heval biz gidiyoruz, az kalsın seni burada unutuyorduk. Neyseki ben seni hatırladım” dedi. Çekdar heval şaşkın bir halde hemen derenin kenarına giderek, yüzünü yıkadıktan sonra gideceklerine inanmıyormuş gibi “Heval biz ne zaman gidiyoruz?” diyerek sabırsızlığını dile getirdi. Milis arkadaş ise “Heval güvenlik için karanlığın çökmesi lazım. Ondan sonra köye, oradan da arkadaşların yanına gideriz, tamam mı?” Bu sözler Çekdar hevali ikna

etmişti. Karanlık çöktükten sonra, yurtsever olan köye doğru sessiz bir şekilde yürümeye başladık. Köy ile kalmış olduğumuz yer arası bir saatlik mesafeydi. Köy büyük olmadığı için arkadaşların köye girişini bütün köylüler görmüştü. Bizim geleceğimize haberdar olan köylüler bir oğlak kesmişler ve etini de pirincin üzerine koymuşlar, yanına da ayran ve kocaman dilimlere ayrılmış soğan indirmişlerdi. Soğanı gören arkadaşların gözleri hemen R. arkadaşına çevrilmişti. Ama gülmek ve kendilerini tutmak için bütün arkadaşlar yüzünü başka tarafa çevirmişlerdi.

Saatler gittikçe ilerliyor, milis arkadaş da durmadan saatine bakıyordu. Belli ki birilerini bekliyordu. Arkadaşlar da buraya birilerinin geleceğini tahmin etmişlerdi. Gece ilerlemiş, sohbet iyice kuyulaşmıştı. Evdekilerle yapılan sohbet, Kürt halkının geldiği seviyeyi gösteriyordu. Halk artık özgür kişiliği yakalamak için adım adım zafere yürüyordu. Yapılan konuşmalardan ve günün yorgunluğuyla bütün arkadaşlar uykuya dalmıştı. Artık gece saat ikiyi çoktan geçmişti. Milis arkadaş bütün arkadaşları teker teker uyandırıp “Hevalno kalın gidiyoruz, arkadaşlar bizi aşağıda bekliyor” demesiyle hepimiz yattığımız yerden ayağa fırlamıştık. Artık arkadaşlarla buluşmak için dakikalar kalmıştı. Bir saatlik yürüyüşten sonra, arkadaşların yanına varmıştık, aklımızda gezen sorular bir anda silinivermişti. Bu özgürlüğe ilk adımdı. Düşmandan intikam almak, onları ülkemizden kovup özgürlüğü tam anlamıyla yakalamak biz arkadaşların elindeydi.

Sabah olmuştu. Bu ilk geceydi. Hiçbir arkadaşın bu ilk geceyi hatırlı boyunca unutmayacağını biliyoruz. Hem nasıl unutsun ki insan,

bu ilk gerillacılığa adım attığımız geceyi? Artık güneş dağların arkasından yavaş yavaş yükseliyordu. Kürdistan’da güneşin doğuşunu görmek, onun doğarken saçtığı ışığı, doğaya verdiği canlılığı, hareketliliği hissetmek dünyanın en güzel duygusu. Sabahla birlikte ilk işimiz sivil elbiselerden kurtulup, askeri elbise giyme oldu. Akşam olmasıyla birlikte başka alana doğru hareket etmeye başladık. Geceyarısı düşman denetiminin yoğun olduğu ve yerli işbirlikçilerin cirit attığı bölge, Şirvan’dan geçmemiz gerekiyordu. Buradan geçerken, her an bir çatışma çıkabilirdi. Bu yüzden, bizi tek sıra halinde yürüyüşte olan gerillaların ortasına verdiler. Bu ARGK’de bir kuralmış. Bu kuralı da böylelikle öğrenmiş oluyoruz. Gece karanlıktı. Bu gecenin diğer gecelerden farklı bir yönü vardı. Ay çıkmamıştı, yıldızlar sönük olduğundan önümüzü göremiyorduk. Bu yeni gelen arkadaşların hoşuna gitmese de, diğer gerilla arkadaşlar bu durumdan oldukça memnundu. Çünkü karanlık gerillanın kamuflajı için önemlidir.

Gece saat üçe doğru, düşman geçeceğimiz yere pusu kurmuş, bir gerilla grubunun gelip pusuya takılmasını bekliyordu. Bu durumu farkeden komutan arkadaş B. “bölgeden geçmemiz şarttır, ya bu bölgeden geçeceğiz, ya da geri dönüp eski geldiğimiz noktaya döneceğiz. Gün doğmadan eski yerimize varmamız imkansız. Bizim yapacağımız şey ya çatışmaya girmek ya da sessizce bu çemberi yarıp geçmektir. Bu iki seçenektan birincisi yasak olduğuna göre, ikincisini denemekten başka çaremiz yok. Onun için düşmanın bize attığı bu çembere geçmemiz gerekiyor. İlk önce beşer kişilik gruplar halinde geçmeliyiz” dedikten sonra, bütün arkadaşlar çok sessiz ve sürünerek derenin

yanına geldiler. Pusuyu atlatmıştık. Daha sonra düz ve ağaçlık olmayan bir bölgeden geçiyorduk. Burada kendimizi iki-üç dakikada bir yere atmamız gerekiyordu. Çünkü düşman projektörleri, ikide bir bulunduğu yönü aydınlatıyordu. Daha sonra düşmanın bize çember attığını öğrendik. Bizim o bölgeden geçtiğimizi gören bir ajan, hemen koşup sahiplerine haber vermiş ve düşman da bize çember atmıştı. Bu uzun ve yorucu yolculuktan sonra, tüm gerilla birlikleri olduğumuz bölgeye doğru gelmeye başladı. Çekdar heval ilk önce bu yürüyüşte zorlanmış, fakat daha sonraları alışmıştı. Yürüyüş gerilla için vazgeçilmezdir. R. arkadaş ise, yürüyüşte ayağını burkmuş, ilk önce saklamaya çalıştıysa da, daha sonra acının artmasıyla doktora başvurmuş ve doktor ilk müdahaleyi yapmıştı. Onbeş günlük uzun yürüyüşten sonra son durağımız olan, Şirvan-Baykan muntıkası arasındaki noktaya geldik. Burada düzenleme olacağı için birkaç bölge hariç, Garzan bölgesindeki güçler buraya toplanmıştı. İlk başta yeni gelen arkadaşlarla bir toplantı yapılarak var olan eksiklikler giderildi. Bunlar savaşta yaşayabilmek için var olan temel ihtiyaçlardır. Az sonra yeni savaşçıların ihtiyaçları karşılanmıştı. R. arkadaşın raxtı eskidi. Çekdar hevalin R. arkadaşına “Heval senin raxtın bana olur, onu çıkar bana ver” demesi bile Çekdar hevalde var olan yoldaşlık ilişkisini gösteriyordu. Aradan bir hafta geçtikten sonra yeni düzenleme yapılmış Çekdar ve R. hevallerin Şirvan bölgesine gitmeleri uygun görülmüştü. Çekdar heval ayrılmadan önce birlikte geldikleri arkadaşları görüp, sanki onları bir daha göremeyecekmiş gibi konuşuyordu. Tabii savaştır bu. Uzun bir maratondur. Kimin ne olacağı, savaşta kimin kalacağı hiç

belli olmazdı. Özellikle bu savaş Kürdistan'da olunca, durumlar daha da değişik olabiliyordu. Çekdar hevalin arkadaşlarla konuşurken canı sıkın, üzgün bir hali vardı. Bu halini gören B. arkadaş O'na canının niye sıkın olduğunu sordu. Çekdar heval ise "Ben kızkardeşimle katılacağıma dair ona söz vermiştim. Ama bu sözümü tutamadım" demişti. B. arkadaş ise ona "Biz İstanbul'dan birlikte geldik. Bizi kardeşin gibi bilmelisin. Bu yüzden kardeşine verdiğin sözü tutmuş bil" diyerek O'nu teselli etmeye çalışmıştı. Artık gitmenin zamanı gelmişti. B. arkadaş Çekdar hevale tütün tabakasını uzatıp "al sana hediye olsun" dedi. Çekdar heval bu hediye karşısında çok sevinmişti ve B. arkadaş "heval, bir gün mutlaka buluşuruz. Biz öncekleri GAP'a gitmek istiyorduk, ama burası coğrafik olarak GAP'tan daha güzel. Gerçi gerilla için fark etmez. Sizi unutmayacağım" dedikten sonra tokalaşarak ayrıldılar. Ya-

rım saat sonra Şirvan grubu tokalaşarak, diğer arkadaşlardan ayrıldılar.

Evet, Çekdar heval, senin yaşamın bizler için ışık olacaktır. Fedakarlığın, cesaretin, yoldaşlara bağlılığın, bize umut, bize savaşma kararlığı olacaktır. Sen Fırat oldun, Dicle oldun, sen Kürdistan dağlarında bir meşale olup ülkeni aydınlattın. Çekdar heval, Baykan'dan Şirvan'a geçerken gerici düşman güçleriyle ve onun yerli uşakları olan çetelerle girdiği çatışmada kahramanca çarpışarak şehitler kervanına katıldı. Şehadetinin ikinci yılında sana ve bütün Kürdistan şehitlerine layık olmak, sizin mücadeledenizi sonuna kadar göğüslemektir, uğruna şehit düştüğünüz ülkemizi özgürlüğüne kavuşturmaktır. Sizin, bize devrettiğiniz bayrağı sonuna kadar dalgalandıracağımıza ve size layık olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ve sen
Harran'ın kara toprağına
sevdalı çocuk
Ne metropollerin köhnemiş
beton binalarına,
Ne insanları sömüren
fabrikalarına yenildin,
Hiç kimse yenemedi,
yenemedi seni.

Bir Eylül sabahında
örümcekler ağ kurmuşlardı
yoluna
Daha 16'sında
bir bahar çiçeği oldun
Baykan dağlarında
Sen ülkeni sevdalı
çocuktun, bir şafak vakti
uykuya daldın
And olsun yoldaş,
and olsun senin yolunu
yaşatacağımıza
And olsun.

Evet, bu sese cevap olmak için elinde silahı, belinde raxtıyla engin Kürdistan dağlarında yoldaşlarıyla birlikte sa-vaşıyordu **Selvi** heval. Sevgi, kin ve nefret duygularını içiçe yaşayan yi-ğit Kürt kızındı O. Ülkesini yakan, yıkan, viraneye çeviren düşman ve onun işbirlikçilerine karşı kinliydi, öfkeliydi. Bunu silahından çıkan mermileriyle, amansız doğa koşul-larına karşı koyuşuyla kanıtlıyordu. Halkına ve yoldaşlarına karşı bir in-sanın en güzel duygularını taşırdı yüreğinde. Bunu da emeğiyle, çaba-sıyla, fedakarlığıyla, coşkusuyla ya-şardı **Selvi** heval

1993'ün baharında bir grup arka-daşla Erzurum Eyaleti'nden Amed Eyaleti'ne gelmişti. Hareketliliği, canlılığı ve çalışkanlığıyla kendini farkettiliyordu. Askeri kıyafetinin düzgünlüğü, silahına olan bağlılığı birçok arkadaşın dikkatini çekiyor, O'na benzemeye teşvik ediyordu. Düşmanın 1993 sonbaharında Şen Ovası'na yaptığı kapsamlı operas-yon sırasında yürümede zorlanan, yükü ağır olan arkadaşlarına Selvi heval yardımcı oluyor, moral verme-ye çalışıyordu. Kış sürecine operas-yonlardan dolayı hazırlıksız yaka-lanmamak için yoğun bir çaba gere-kiyordu. Bir takımlık güç olan ba-yan takımı da karargahla hareket ediyordu. Bölgenin bütün güçleri gi-bi, bayan arkadaşlar da sığınak ça-lışmalarını yürütüyor, dağımık olan erzaklar toparlanıyor ve yeniden de-polanıyordu. Bu yoğun hazırlık sü-recinde Selvi heval, çalışkanlığı ve fedakarlığıyla bütün arkadaşlar tara-fından takdir ediliyordu. Selvi heva-lin kazması elinde, ya sığınak ya da depo kazarken, baltası elinde koca bir ağacı devirirken, yükü sırtında karları yararak tepeleri, dağları aşar-ken, ya da mutfakta ekmek pişirir-ken; yani yaşamın her tarafında gör-mek ve O'nu farketmek mümkündü.

Kış süreci boyunca eğitime katı-lımda da bu temposunu devam ettir-di. En çok önderlik sahasına gitme-yi istiyordu. Kendini buna hazırla-maya, yaşama katılımında en üst düzeyde tutmaya çalışıyordu.

Kış sürecinde yapılan tatbikat-larda, karda yürümede, insanın vü-cudunu kesercesine soğuk olan suda yürümede, sarp dağlarda, geçitlerde ve doğanın gerillanın önüne çıkara-bileceği tüm engellerden Selvi he-val rahatlıkla geçiyor, aynı zamanda yoldaşlarına da destek olmaya ça-lışıyordu. 1994'ün baharındaki bir tatbikatta Serê Spi'nin en üst nokta-sına mevzilenmiş, elindeki BKC'yi büyük bir ustalıkla kullanarak, düş-man güçlerinin mevzilerinden baş-larını çıkarmalarına ve tek bir mer-mi dahi patlatmalarına izin verme-miştir. Yeni bir savaş yılına hazır ol-duğunu kanıtlamıştır. Kadın ordusu-nun mücadele içindeki yerini ve önemini birey olarak da üzerine dü-şen görev ve sorumluluğu bilince çıkaran Selvi heval, bu temelde ya-şama yüklenirdi. Eylemlerdeki ba-şarılarından sonra gelişimine hız kazandıran Selvi hevale, parti, man-ga komutanlığı görevini vermişti. Gerek bayan arkadaşlar arasında, gerek erkek arkadaşlar arasında hem sevilir, hem de saygı duyulu-yordu. O, kendisine verilen bu de-ğeri gördükçe, layık olmak için aynı sevgi ve saygıyı tüm yoldaşlarına gösteriyordu. Her zaman mütevazı olmayı bilen Selvi heval, ilkeli ya-şardı. Başkan APO'nun "*Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir*" şiarını kendisine ilke almış, bunu da büyük oranda yaşamına hakim kılmıştır.

1994 Temmuz'unda Selvi heval Garzan Eyaleti'ne gelir. Mutki'ye bağlı Deşta Xwitê'nin Misor korucu köyüne yönelik gerçekleştirilecek saldırının eylem grupları içinde, sal-dırı grubunda yerini alır.

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Selvi**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **Temmuz**
1994, Deşta Xwitê-Mutki

Her eyleme katılımda gösterdiği coşkuyla beraber, ilk defa eyleme katılacak olan bayan arkadaşlara eylem esnasında dikkat edilmesi gereken noktaları anlatır ve moral vermeye çalışır. Eylem grupları yerlerini aldıktan sonra, grupları çetelerin ateşi altında zorlanmalarına rağmen, kararlıca ilerlemeye devam ederler. Çeteler her zaman böyle bir saldırıyı beklediklerinden dolayı hazırlıklarını yapmış ve gizli mevziler hazırlamışlardır. Selvi hevalin içinde bulunduğu saldırı grubunun hedefi korucubaşının evidir. Karşılıklı çatışmadan sonra kendilerini zorlayan mevziler susturulmuş, çetelerin mevzilerini bırakıp kaçmaları sağlanmıştır. Korucubaşı, evinin önündeki "L" tipi mevzi-

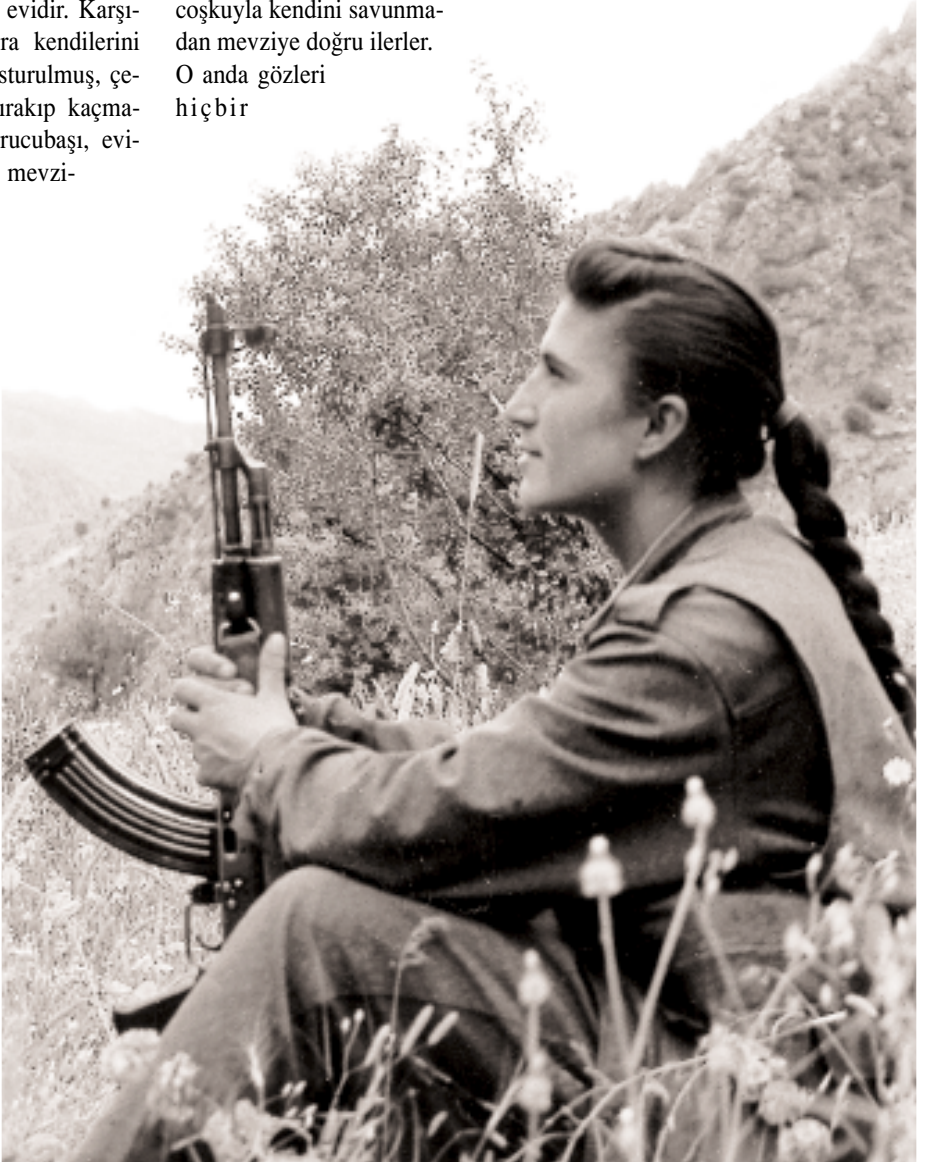
yi kullanarak arkadaşların kendisine ulaşmasını engellemeye çalışır. Saldırı grubu, hedefe ulaşamayacağını sandığı bir anda, bahçe duvarının yanına kadar gitmiş olan Selvi hevali görür. Selvi heval mevzilendiği yerden ateş eder ve korucubaşını vurur. Ardından mevziyi kolayca düşürürler. Selvi heval, hem bir haini vurmanın verdiği moralde, hem de savaşın coşkusıyla düşürdüğü mevziye doğru kahramanca ilerler. Vurduğu çetenin silahına ulaşmaya çalışır. Eylemdeki zaferin verdiği coşkuyla kendini savunmadan mevziye doğru ilerler. O anda gözleri hiçbir

şey görmez, kulakları hiçbir şey duymaz olur insanın. Duyguların bu kadar hakim olduğu bir anda nerden geldiğini anlamadığı bir kurşuna hedef olur Selvi heval.

1994 Temmuz'da ölümsüzleşen Selvi heval, emeğin, yaşama coşkusunun, fedakarlığın, yılmaz savaşçılığın simgesiydi. O'nun şehadeti önünde saygıyla eğilirken, and içiyoruz ki, özgür Kürdistan'ı yaratana dek savaşacağız...

Mücadele arkadaşları

*Bile yüreğini
bir hançer gibi.
Sık yumruğunu
bir balyoz gibi.
Vur ayaklarını
hissetsin toprak.
Sar kollarını
gidersin
hasretini.
Aç gözlerini
parıl parıl
ıştırsın
bir güneş gibi.
Biz de
biliriz sevgiyi.
Biz de
taşırız umudu.
Biz de
yaratırız en
güzeli...*

Özgür heval uzun yıllar ailesiyle beraber İstanbul'da oturur. Kendi kişiliğini, ülkesini, halkını tanıma, yine partiyi ve mücadeleyi tanımada, ailesinin ve çevresinin önemli rolü vardır. Partimizin yeni yaşam anlayış ve ölçüleriyle yoğrulan çevresi içerisinde, yurtsever bir kültürle büyür Özgür heval. 1992'de İstanbul üzerinden Gabar'a gider. Burada eğitimi gördükten sonra Beytüşşebap'a geçer. Bir yıl kadar burada savaşı. 1993 Kasım ayında Osyan eyleminde yaralanır. Kısa bir süre tedavi gördükten sonra, 1994 Nisan'ında Garzan Eyaleti birinci bölge şehit Kendal birliğinde yerini alır. Yapılan bölge yönetim toplantısında, tepeye gidişte düşmanın döşediği mayına basar ve

şehit düşer. Kendisiyle beraber aynı aileden, mücadelemiz içerisinde bugüne kadar yedi arkadaş şehit düşmüştür.

Özgür hevalin mücadele içerisinde göstermiş olduğu fedakarlığı, kararlılığı, çalışkanlığı, davaya bağlılığı, Parti Önderliği'ne ve partiye bağlılığı bir örnektir. Ve yine yoldaşlarına karşı saygı, sevgi, destek yardım ve kolektivizm gibi ilkeli yaklaşımları önümüzü aydınlatan bir ışıktır. Bu ışığı daha da aydınlatarak, mücadeleyi bıraktığı yerden, daha kararlı bir biçimde omuzlayarak zaferle sonuçlandıracağız. Bu hepimizin en temel görevi ve hedefidir.

*Mücadele arkadaşları adına
Brusk*

Adı, soyadı: **Cevdet ŞİŞMAN**
Kod adı: **Özgür**
Doğum yeri ve tarihi: **Karuka-Tatvan/ Bitlis, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Temmuz 1994, Garzan**

Arjin hevalin içinde şekillendiği ortam, yarı feodal-yarı küçük burjuva bir yapılanmaya sahiptir. Babası öğretmendir. Aynı zamanda Diyarbakır'ın tarihteki yurtseverliği Kürdistan'ın her tarafına yankı saldığı gibi, Arjin hevalin ailesi de bunun içinde yer almıştır. 1991'de ablası Mızgin parti saflarına katılır ve daha sonra kitle çalışmaları için şehre gönderilirken yakalanır. Bunun gibi birçok acı gerçeklerle karşı karşıya gelen aile, partisine bağlılığını güçlendirir.

Arjin heval, büyük bir istek ve coşkuyla saflara katıldı. Okul okumamasına rağmen, O'nun değerlendirme gücü, olaylara usta, eğitici yaklaşımları inanılmazdı. Her insana göre davranıyordu. Yeni bir arkadaş olmasına rağmen, O her zaman arkadaşlara güç ve moral verirdi. Hep güler yüzlüydü, her insanla tartışır, bildiği ve anladığı kadarıyla mütevazı, alçakgönüllüce katkı sunardı. Her tartışmaya katılırdı. Odukça seviyeli yaklaşımları insanın dikkatini çekiyordu. Resmiyet ve ölçüleri her zaman dengelerdi. Fizikmen çok zorlansa da bunu hiç belli etmezdi, dışa göstermezdi ve yapabildiği kadar bunu gidermenin yollarını arardı. Her zaman önce düşünür, sonra söylerdi.

Onun için her zaman sonuç almak esastı. Ayrıca, ölmek değil yaşamak önemliydi, değerliydi. "Güzel ölmek istiyorum" derdi sürekli. Devrimde yaşamak, bir şeyler yapmak istediğini anlatırdı. Arjin heval için bir kadın hiçbir zaman kendi gerçekliğini inkar etmemeli ve düşünce anlamında kendini güçlendirmeliydi. Savaş

ve mücadelenin her dalında yer almak istiyordu.

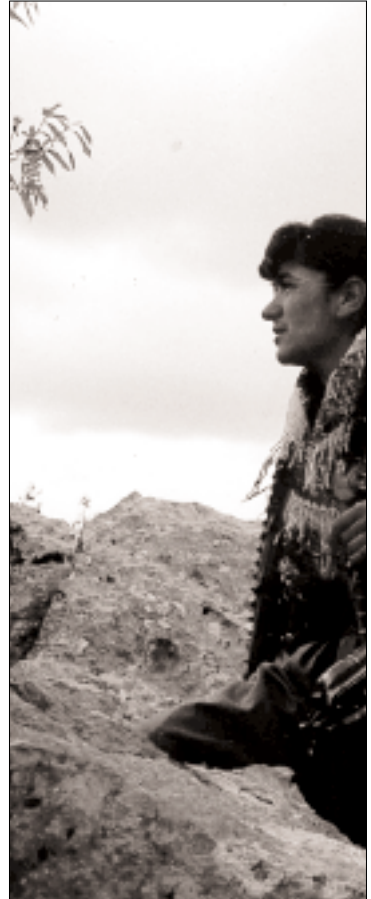
Yoldaşlığı, dürüstlüğü ve onun gereklerini Arjin hevalin şahsında gördüm. Ne uzlaşır, ne de tepkisel çıkışlar yapardı, seviyeli, doğal, hakiki bir yoldaşı. O bir yıla yakın Sason'da kaldıktan sonra Mutki bölgesine geçti ve orada yaşanan bir çatışmada şehit düştü. Fiziki anlamda aramızdan gitti, ama yüreğimizde o yaşıyor. O her zaman gücümüze güç katıyor.

Siz tüm Kürdistan şehitlerini saygıyla anıyor, mücadelenizin sonsuz takipçisi olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Dicle AYDIN**
Kod adı: **Arjin**
Doğum yeri ve tarihi: **Ofis mahallesi/ Diyarbakır, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996, Mutki**

Orhan heval Kürdistan'ın yetiştirdiği genç, yetenekli, ulus sevgisiyle dolu bir gençti. Faili meçhul olmayan, faili bilinen TC sömürgeciliğinin cinayet şebekele-rince şehitler kervanına katıldı. Yaşadığı Batman'da kurtuluş mücadelesine cephe çalışanı olarak başladı. Güçlü ve cesurluk gerektiren çalışmalardaki yerini zaman kaybetmeden aldı.

Düşmanın Orhan hevale yönelimi daha önce de olmuştu. Gözaltına alınmış, tehdit edilmişti. O'na ülkesini terk etmesi söyleniyordu, ama O her defasında, *"Benim bir canım var, o da ülkem Kürdistan'a feda olsun"* derdi. O'nun ülkesini terketmemedeki kararlılığı düş-manda büyük bir şaşkınlık yarat-mıştır. O'nun bu tavrı ülkesine bağlılığının da bir göstergesidir.

O'nun her zaman *"Ölüm nere-de ve nasıl gelirse gelsin, partime ve şehitlerime bağlı kalacağım. Kazım ve Bêritan benim intikamı-mı alır"* diyordu.

Orhan heval devrimci bir yaşa-mı, genç yaşamı genç yaşına rağmen özümsemişti. Bir proleter olan Orhan heval, işinden eve dö-nerken, faili belli kontraların kur-duğu bir pusuda şehit oldu.

Orhan heval, anınız her zaman yolumuzu aydınlatan bir maşale, uğruna can verdiğiniz bu kutsal dava ise, bin yılların intikam ye-mini olacaktır.

Ve size söz veriyoruz ki, kanı-nız yerde kalmayacak, intikamını-zı alacağız! Anıları daima yolumu-za ışık olacaktır.

Ailesi adına
Hasan Sincar

Adı, soyadı: **Orhan TEKİNCE**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1994, Batman**

O, Apê Musa geleneğinin kızıl karanfillerinden. İlerlemiş yaşına rağmen, bitmeyen bir enerji, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine, her şeyini veren 73 yıllık bir tarih.

Dostları ve halkı tarafından çok sevilen **İbrahim** heval, düşmandan da sürekli tehditler alır, her tehdit O'nun yurtsever mücadeleye daha sıkı sarılmasına neden olur. Onca yaşına rağmen düşmanın İbrahim hevalden çekilmesi boşuna değildir. O yoldaşı Şevki hevalle beraber gerillaya büyük destek sunuyor, gerillanın bölgedeki devrimci eylemlerinin yoğunlaşması ve gelişmesi için güç katıyordu. O, düşmanın kendisinden korkmasından büyük zevk alırdı. Coşkusunda haklıydı, yıllarca köleleşmiş bir

halkın dirilişi vardı bu coşkuda.

Gerillanın alanda yoğun eyleme geçmesi ve başarılar kazanmasında pay sahibi olan İbrahim heval, TC'nin hizbi-kontralarının ve köy korucularının köyü basması sonucu esir alındı. Düşmana karşı müthiş bir direnme gösterdi, çıldıran ve kuduran düşman, akla gelmeyecek yöntemler uyguladı. 73 yaşındaki değerli Kürt insanı, yiğit yurtsever İbrahim hevali darağacına asarak katletti. Yiğit şehidimiz sana sözümüz olsun:

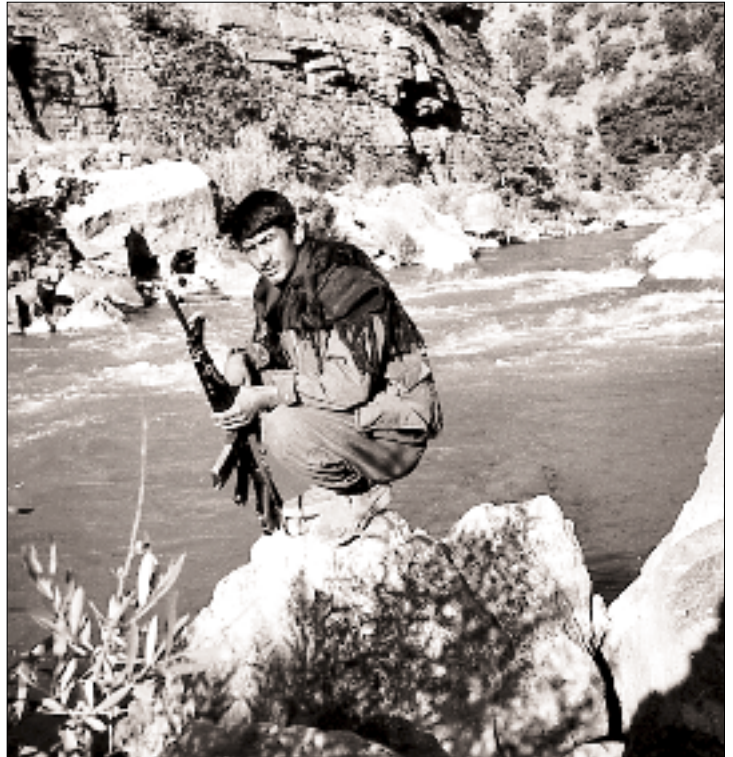
Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan'ımızı kuracağız! Yılmadan savaşacağız, şehitlerimizin intikamını alacağız.

Söz onunurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **İbrahim SİNCAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Mervani köyü-Gercüş, 1922**
Şehadet tarihi ve yeri: **..., Mervani köyü-Gercüş / Batman**

GARZAN EYALETİ DERYA

SİPAN ŞEHİT KÜNYELERİ

❑ Adı soyadı: **Ayhan OĞUZ**

Kod adı: **Ferhan, Melle Abdullah**

Doğum yeri ve tarihi: **Kozluk/ Batman, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ocak 1997, Mancit-Kozluk**

Ferhan heval Garzan IV. bölge-
sinde kalmış, savaş içerisinde
Şehit Melle Abdullah bölgesinde
manga komutanı olarak görev
yapmıştır.

❑ Adı soyadı: **Haydar**

SEYDO

Kod adı: **Şoreş, Selim**

Doğum yeri ve tarihi: **Zeytunlu köyü-Afrin-Halep, 1968**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ocak 1997, Mancit-Kozluk**

Lisede okurken mücadeleye
katılan Şoreş heval, parti ile
1987 yılında tanıştıktan itibaren
milislik yapmış, 1991'de
tamamen katılmıştır. Savaş
pratiğinde Zağros'ta takım
komutanlığı yapmıştır.

❑ Adı, soyadı: **Savaş KAYA**

Kod adı: **Ercan Dılar**

Doğum yeri ve tarihi:

Diyarbakır, 1977

Mücadeleye katılım tarihi: **1994,**
Şirvan

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım**
1996, Oranüs-Tatvan

❑ Adı, soyadı: **Muhittin**

SEYYAR

Kod adı: **Bagok, Berxwedan**

Doğum yeri ve tarihi: **İdil, 1971**

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım**
1996, Oranüs-Tatvan

❑ Adı, soyadı: **Ferdi KUTUP**

Kod adı: **Sadun**

Doğum yeri ve tarihi: **Kanireş-
Beytüşşebap, 1971**

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Hinesor-
Tatvan**

❑ Adı, soyadı: **Halit**

DEMİR

Kod adı: **Baran, Siser**

Doğum yeri ve tarihi: **Savur/**
Mardin, 1978

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Eylül**
1996, Oranüs-Tatvan

❑ Adı, soyadı: **İrfan**

AÇIKCAN

Kod adı: **Mazlum Türk**

Doğum yeri ve tarihi: **Adana,**
1970

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım**
1996, Oranüs-Tatvan

❑ Adı, soyadı: **Ramazan**

ASLAN

Kod adı: **Şoreş Mardin**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996,**
Garzan I. Bölge

❑ Adı, soyadı: **Nazım KÜL**

Kod adı: **Cihan, Siser**

Doğum yeri ve tarihi: **Mart,**
1976

Mücadeleye katılım tarihi: **Mayıs**

1996, Garzan I. Bölge'den
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül**
1996, Oranüs-Tatvan

❑ Adı, soyadı: **Halit AYDIN**

Kod adı: **Xebat, Bagok**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin,**
1972

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim**
1996, Bılıka köyü-Kozluk

❑ Adı, soyadı: **Şerif TEK**

Kod adı: **Rauf**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman,**
1980

Mücadeleye katılım tarihi: **10**
Temmuz 1996

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık**
1996, Gulan çatışması

❑ Adı, soyadı: **Ali**

ÖLGEN

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi:

Diyarbakır, 1974

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık**
1996, Gulan çatışması

❑ Adı, soyadı: **Emin DEMİ**

Kod adı: **Demhat, Bedir**

Doğum yeri ve tarihi:

Diyarbakır, 25 Ağustos 1980

Mücadeleye katılım tarihi: **Eylül,**
1996

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık**
1996, Gulan çatışması

❑ Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Rodi**

Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık 1996, Gulan çatışması**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık 1996**
Rubar yoldaş yaralı haldeyken Gulan'da düşmanın eline geçmiş ve katledilmiştir.

□ Adı, soyadı: **Ahmet CEZAYIR**
Kod adı: **Seyit Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ocak 1997, Gamika çatışması**

□ Adı, soyadı: **Gervet ŞENGÜL**
Kod adı: **Dilan Gül**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Mersin**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1996, Eles köyü yakınları/ Bitlis**

□ Adı, soyadı: **Ahmet BAL**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1996, Eles köyü yakınları/ Bitlis**

□ Adı, soyadı: .
Kod adı: **Zilan**
Doğum yeri ve tarihi: **Girêsore köyü-Derik, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım**

1996, Eles köyü yakınları/ Bitlis

□ Adı, soyadı: **Yusuf ALTIN**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Deşta Lalo/ Şırnak, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1996, Eles köyü yakınların/ Bitlis**

□ Adı, soyadı: **Ali YILDIRIM**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1996, Eles köyü yakınlarında / Bitlis**

□ Adı, soyadı: **Ayşe ADANUR**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 1996, Eles köyü yakınları/ Bitlis**

□ Adı, soyadı: **Resul EŞTAN**
Kod adı: **Welat, Serhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, ...**
□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Nucan**
Doğum yeri ve tarihi: **Entriyê-Qamişlu, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, (Şehit Ali'nin kızkardeşi)**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Gurbet**
Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **Necla KARABEY**
Kod adı: **Zekiye**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **Mehmet Emin DÜRRE**
Kod adı: **Dilgeş, Güneş**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 1996, Batman'ın Sason-Gulan çatışması**

Partimizin Merkez Okulu'nda 17. Kuruluş Yıldönümü Zafer Devresi'nde akademik eğitim gören Dilgeş yoldaş, savaşta bölük komutanlığı görevini yürütmüştür.

□ Adı, soyadı: **Murat BOZKURT**
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Yaylıca köyü-Tatvan, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **Ahmet SÜRMEİ**
Kod adı: **Sinan Garzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şirvan, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **Ramazan İSA**
Kod adı: **Dılovan**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **Tarık YÜRÜR**
Kod adı: **Munzur**
Doğum yeri ve tarihi: **Dişarbakır, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Dişarbakır**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, ...**

□ Adı, soyadı: **İsmail YOLCU**
Kod adı: **Şevger**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık/ Muş, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Sason**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1996, Güzeldere**

□ Adı, soyadı: **Hayri TAŞTİMUR**
Kod adı: **Ağit Garzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Baykan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1996, Güzeldere**

□ Adı, soyadı: **Nihat REŞO**
Kod adı: **Silvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Haftanın**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1996, Güzeldere**

□ Adı, soyadı: **Emin KARAASLAN**
Kod adı: **Demhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis,**

1977
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Sason**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1996, Güzeldere**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat/ Mardin**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ..., **Muş'un güneyi**

□ Adı, soyadı: .
Kod adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dıjwar**
Doğum yeri ve tarihi: **(Gevan aşiretine mensup)**
Mücadeleye katılım tarihi: **Tatvan**
Şehadet tarihi ve yeri: **Muş'un güneyinde**

□ Kod adı: **Zeki**

□ Kod adı: **Bahtiyar**

□ Kod adı: **Metin**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ali Garzan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Aralık 1996, Gulan çatışmasında düşmana esir düştü**

□ Adı, soyadı: **Mustafa**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1991, Garzan**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rahime**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **1991, Garzan**

Şehit düşen yoldaşlarımızın üzerinde bulunan bazı şehit künyelerinin düşmanın eline geçmesinden dolayı, bazı siciller eksik kalmıştır.

GARZAN EYALETİ 1997 ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Vacip KARA**
Kod adı: **Serbest**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988 (askeri kanunla)**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ekim 1997, Miji köyü-Baykan**

□ Adı, soyadı: **Nihat Mahmut REŞİT**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ekim 1997, Miji köyü-Baykan**

□ Adı, soyadı: **Aslan KUTLU**
Kod adı: **Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **İmranlı/ Sivas, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ekim 1997, Miji köyü-Baykan**

Garzan Eyaleti

Şehit Botan arkadaş'a ithafen

...

Gözleri yıllardır çözilemeyen
“giz”leri arar
bir bakışta bu “giz”i çözeceğini
sanmak

çocuk saflığı olsa gerek
yoksa bir sırdaşın sır oyununu
bozmak kolay mı?

Duyguların bir ırmak olup
oluk oluk aktığı kayalardan
sır kalacak bir kuytu ararken hep
çözemedin mi yoksa bu “giz”i

Gizli ellerin sırlarıyla taşınan
sır kalan sonlar

Gözlerindeki ışığı besleyen
tutsak aşkları alıp da koynuna
bir mitralyöz sıcaklığında
sunmadın mı özgürlüğe

bu sırra ermedin mi yigidim
bu sırrı
ferah yüreğinle toprağı
kucaklarken mi
çözdün yoksa?
Oyunu bozanın ölüm olduğunu
bilerek...

Jiyan Karadeniz

Çemişgezek, Ovacık, Hozat arası, Ali Boğazı

Dersim Eyaleti

İçindekiler

Mehmet YILDIRIM	641
Yıldız DURMUŞ	643
Ercan SÖNMEZ	646
Axin AYDIN	648
Hüseyin YILDIZ	651
Ali TAŞTAN	652
Osman GÜLYAN	653
Gönül GÜRAY	655
Mahmut ÖNEP	658
Kemal TAKA	661
İbrahim Tali UĞUR	663
Serhat ÖZTÜRK	664
Sultan KAPLAN	666
Timur CAN	670
Saliha AYAN	673
M. Şehmuz EZGİ	675
Mahmut ATAÇ	680
Abdülkadir AYDIN	682
Ayhan BEYAZTAŞ	685
Abdurrahman OZAN	688
Musa POLAT	691
Hasan GÜLEÇ	693
.../ Dıjwar	695
Sinan ŞANLI	697
Ulaş TUĞAN	699
Leyla AYDIN	701
Ramazan ACAR	703
Murat BAŞNAK	704
Hüseyin YILMAZ	705
Murat DEMİR	716
Necati ÖZTÜRK	717
Hüsniye YÜREKLİ	719
.../ Şahin	721
Süleyman KRAL	724
Çetin KRAL	
Dersim Eyaleti Şehit Künyeleri	727

Can Yoldaşımıza...

Duyduk haberini yoldaşım
Duyduk;
“ölmüş” diye!
Öylesine güç ki inanmak...
Beraberdik daha dün...
Yürekllerimizde ülke hasreti,
gözlerimizde düşmana kin
ve... zafere inanç belleklerimizde...
Omuz omuzaydık daha dün,
cephe gerilerinde,
mevzide,
ve dershanede
Marksizm okulunda,
aynı sıralardaydık.

Sen!
Silahınla yekvücut,
elin tetikte,
yüreğinde kin, nefret
ve umut ve inanç

direnmektesin
bütün gücünle...
Önünde diz çökmekte hain zulaları!
Cesaret,
kararlılık
ve de fedakarlık...
Ayırmak güç sizi,
seni ve fedakarlığı.

Öylesine bütünleşmiş,
öylesine içiçe...
Sen ve fedakarlık.
Sen ve kavga.
Sen ve yoldaşlık,
dostluk, kardeşlik.
Duyduk!
Lakin inanmadık öldüğüne...
Sen, yoldaş Yılmaz!
Yaşıyorsun belleklerimizde,
soylu direnme kavgamızda,
düşmana kinimizde,
yaşıyorsun sen...
Bir proleter olarak yaşadın

Ve proletercesine oldu ölümün de...
Öylesine soylu,
vakur ve boyun eğmez,
dimdik gittin öldürdüğün ölüme.
Sen, yoldaş Yılmaz,
bizimlesin yine zafere kadar,
soylu direnişin,
proleter sabrın
yol gösteriyor bize.
Sen düşmana kinimiz,
zafere inancımız,
sen onurumuzsun,
sana selam olsun,
bizlerden, kavga arkadaşlarından
bin selam!..

Tarih Kürdistan'da, onu onurluca yazma uğruna, halkı için savaşım içerisine giren büyük insanların canı ve kanı pahasına yazılıyor artık. Heval Yılmaz, işte bu büyüklüğü tarih ve insanlık nezdinde kazanmış ve ölümsüzleşmiş bir devrimcidir.

Heval Yılmaz ilk olarak 1976'da Dersim'de mücadeleyle ilişki kurar. Mücadeleye aktif olarak katılana kadar, siyasi propaganda, bildiri dağıtma, afişleme faaliyetlerinde bulunur. 1977'de aktif katılımını gerçekleştirir. '79'da tutuklanır. '89 yılına kadar birçok cezaevinde kalır. Zindan direnişlerinde yer almış ve Mazlumların takipçisi olduğunu ortaya koymuştur. 1990 yılında cezaevinden çıktıktan kısa bir süre sonra Avrupa'ya çıkar. Avrupa'da kaldığı süreç içerisinde üst düzeylerde görevler alır.

Halk arasında oldukça sevilir. Kitleyle olan ilişkilerinde coşkulu ve oldukça moralli bir yapıya sahip olduğu etkileyici olmaktaydı. Kendisini bütünüyle halkın özgür geleceğine adanmış için devrimi tüm yönleriyle yaşıyordu. 1994 yılında Yılmaz heval tekrar dönüşü sağlar ve Parti Merkez Okulu'na gider. Pratik tecrübesini, birikimini önderlik gerçeği ile bütünleştirince savaş sahasına uyarlama gücüne sahip olur.

Merkez Okulu'ndan aldığı güçle Dersim eyaletine giden Yılmaz heval, 9 Ekim 1996'da cephe görevindeyken bir ihbar sonucu şehit düşer.

Yılmaz hevalin şehadeti kitlede düşmana karşı kin ve öfkenin derinleşmesine neden oldu, halk O'na büyük sahipleniliyordu, çünkü O kendisini tamamen halkının davasına adanmış bir devrimciydi, yaşamı bu uğurda büyük bir emsaldi. Heval Yılmaz cephe görevlerindeyken bir ihbar sonucu 9 Ekim 1996'da Peri suyu üzerinde şehit düştü.

Yılmaz heval ile en son 1996 yılının Eylül ayında Dersim-Haydaran

alanında görüşme imkanımız olmuştu. O görüşmenin son görüşmemiz olacağını hiç hesaba katmamıştık. Daha dün gibi hatırlıyorum. İsa arkadaş bir takımılık güçle toplantı ve düzenleme amacı ile doğu alanına gelmiş, bu nedenle doğu karargahının tüm ordu ve cephe güçleri Haydaran alanında toplanmıştı. Toplantıya cephe birimlerini temsilen Yılmaz yoldaş da katılmıştı. Bu vesile ile Parti Merkez Okulu'nda 1995 yılı başlarında başlayan yoldaşık ilişkimizi, Dersim'in tarihi direniş geleceğinin olduğu bir alan olan Haydaran dağlarında en sıcak ve en üst boyutta sürdürme imkanı bulmuştuk. Son sohbetlerimiz esnasında "kim önce şehit düşerse diğeri mutlaka onun anısını yazmalı" tarzında sözleşmiştik. Ancak ne heval Yılmaz, ne de ben böylesi bir anıyı bu kadar kısa zaman sonra yazmak gerekeceğini bilmiyorduk. Ancak Yılmaz hevalin şehadet durumuna ne Dersim'in gerilla gücü, ne de yurtsever halkı alışamadı. Kabullenemedi. Bir halkın ölüm-kalım, insanlığın umut kavgası bu dedik ve yüreğimizi en kahpe acılardan çatıp da tekrar durduk kavgaya halayına heval Yılmaz...

Evet can yoldaşım,

Dersim seni, sen Dersim'i öylesi ne tamamlamış, ayrılmaz bir bütün olmuştunuz ki, hiç istemediğim halde anına bağlılığın gereği bu yazıyı kaleme aldım. Herhalde bir gerilla için dünyanın en zor işi, bir can yoldaşının şehadetine ilişkin bir yazı kaleme almasıdır. Biliyorum "*beni abartmadan dile getir, yalın ve sade olsun, duygusalığa kapılmadan kaleme al*" diyeceksin. Anın eğer istediğin gibi olmazsa beni affet. Zira insanın seni hatırlayıp da duygularına hükmetmesi çok zor.

Seni kelimelerle anlatmak çok zor geliyor. Hangi özelliğini anlatam bilemiyorum. En zor şartlar altında düşmeyen moralini mi? Güzel sesini, Zazaca kılamlarını mı? Devri-

Adı, soyadı: **Mehmet**

YILDIRIM

Kod adı: **Yılmaz**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 10 Kasım 1958**

Mücadeleye katılış tarihi: **1976, Dersim**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Ekim 1996, Mazgirt-Karakoçan arası Peri suyu havzası**

min ve halkın bir emekçisi olarak bitip tükenmek nedir bilmeyen çabacı mı? Yoldaşların kışın erzak sıkıntısı çekmesin diye günlerce değirmenlerde buğday öğütmeni mi? Tek başına kazdığın onlarca depoyu mu? Hiçbir zaman üzerimizden eksik etmediğin sevgi ve ilgini, ana ve babalarımızdan görmediğimiz şefkatini mi? Paylaşım ve bölüşümcülüğünü mü? Üstündeki tüm eşyaları (çorabından, ayakkabından gömleğine kadar) yoldaşlardan ihtiyacı olanlara dağıtışını mı? Tüm güzel ve olgun, üstün özelliklerine rağmen gösterdiğin mütevazılığı mı?

Akademi sürecinde eğitimin ve günlük yaşamın en canlı siması duruşunu mu? Engin birikimin ve öngörünü mü? Üslup ve hitabındaki canlılık ve çekiciliği mi? Tüm Kürdistan coğrafyası ve halkı için beslediğin derin yurtseverlik duygusunu mu? Çok güçlü hümanist yanını mı?

Can yoldaşım,

Parti Merkez Okulu'ndayken hep "ülkeye giden her arkadaş iddialı sözler vererek gidiyor. Mühim olan büyük sözler vermek değil, aynı iddia ve kararlılık düzeyini orada da

sürdürmek, bunun pratik uygulayıcısı olmaktır. Gidenlerin birçoğu sorun oluyor. Kendi şahsıma en azından Parti Önderliği'ne, partiye yük olmayacağım, gücüm ölçüsünde yükün bir kısmını da ben omuzlayacağım. TC zindanlarında 10 yıl yattım. Bu 10 yılın acısını çıkarmak, bin yılların intikamını almak için TC'ye esir düştüğüm Dersim'e gideceğim. İlk orada kaybettim, o halde önce orada kazanmalıyım. Herkes kaybettiği yerde kazandırmasını bilmelidir" derdin.

Bu iddianı Parti Önderliği'ne de belirtmiştin. Doğruların hakkını vermek için, kendi gerçeğine tüm çıplaklığıyla bakmanın ve yaşarken insanlığa yaraşır bir misyon sahibi olmanın kararlılık ifadesiydi söylediğin her söz. 1977'den beri katıldığın bu büyük ve nefes kesen özgürlük maratonunda, düşmanın ve ipin celladın yüzüne tükürmüştün bir yaşam amentüsü gibi. Bir çocuk temizliğiyle şendi acılarla yıllanmış genç yüreğin. Kabına sığmayan bir coşku kaynağıydın. Sözüünün gereklerini yerine getirebilmenin çabası, umut karkeriydin sen yoldaş... Bu

nedenledir ki, Başkan APO'nun büyük beklentilerine cevap olmak ve gelişmeleri için, her şeyini seferber ettiğin yoldaşlarının güvenini ve sevgisini kazanmış örnek bir devrimciydin.

Parti Merkez Okulu'nda gösterdiğin iddia düzeyini ülkeye de taşırdın. Buna Dersim'deki tüm yoldaşların ve Dersim halkı tanıktır. Gerek Dersim'deki gerilla gücü, gerekse içinde faaliyet yürüttüğün Dersim halkı nezdinde ilerleyen yaşına, beyazlamış saçlarına rağmen onsekiz yaşındaki bir gerillanın canlılığı ve coşkusunu yaşayan ruh halin, olgun kişiliğin nedeniyle hep en fazla sorulan, aranan yoldaş oldun. En zor şartlarda bile bizim için moral kaynağı oldun. Sen yüreğine otuz milyonluk bir halkı sığdırdın. Bir halk için nasıl yaşanır sorusunun pratik cevabı oldun.

Can yoldaşım,

Partimizin değerli neferi, ordu-muzun seçkin komutanı, halkımızın yiğit evladı, ulusal kurtuluş mücadelemizde bitmez tükenmez çaba ve emeğin sahibi, en zor anlarda bile azmin, cesaretin, kararlılığın ve fedakarlığın, halka ve partimize, önderliğimize bağlılığın sembolü, devrimci yaşamın yılmaz savunucusu, bağımsızlığa olan büyük tutkun nedeniyle ölümün üzerine çekinmeden yürüyen dağ kartalı, can yoldaşım! Uğruna toprağa düştüğün bağımsız, birleşik, sosyalist Kürdistan'ı yaratarak Mezopotamya'nın gül yüzünü güldüreceğiz.

Bu uğurda anını yaşatacağımıza dair tekrar söz veriyoruz. Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Silah arkadaşları

Jiyan heval, Karakoçan'a bağlı Komık (Yenikaya) köyünde ortahalli bir ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası, Bingöl'de gece bekçilik yaptığı ve ağabeyleri orta öğrenimlerini Bingöl'de sürdürdükleri için evlerini Bingöl'e taşımış ve Jiyan heval yaşamını burada devam ettirmiştir. Bingöl'e taşınmak ve sadece babasının çalışması, ailenin ekonomik durumunu zorlamaktaydı. Dönem dönem, yazları köye gidiyor, birkaç ineekten sağdıkları süttten kış için peynir, çökelek gibi ürünleri elde ediyorlardı.

Jiyan heval yedi-sekiz yaşına geldikten sonra yazlarını köyde geçirmeye başladı. Bingöl'de davar besleyerek aile ekonomisine destek sunmaya çalışıyorlardı. Bu işlerin büyük ağırlığı artık Jiyan hevalin üzerine düşüyordu. Ağabeylerinden biri hastalıktan ölmüştü. Büyük ağabeyi uzun zamandan beri evden ayrılmıştı; İstanbul'da hem çalışıyor ve hem de öğrenimini tamamlıyordu. Evle fazla bir bağlantısı kalmamıştı. **M. Hayri DURMUŞ** heval Ankara'da Hacettepe Tıp Fakültesi'ne başlamış, aynı zamanda mücadele ile de bağlarını kurmuştu. Bir ablası evlenmiş, şehit **Hüseyin DURMUŞ** heval orta öğrenimini görüyor, bir yandan da İstanbul'da ve Avrupa'da mevsimlik olarak çalışarak ailenin ekonomisine katkıda bulunmaya çalışıyordu. Jiyan hevalin küçük iki kızkardeşi daha vardı. Jiyan heval, aile içerisinde çok ağır sorumluluklar yüklendiğini artık biliyor veya fark ediyordu. Bir taraftan bu yaşama tepki duyuyor, bir taraftan da o yaşamı yaşamak durumunda kalıyordu.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi ile birlikte Jiyan hevalerin ailesi artık bir örgüt ailesine dönüşmüştü. Günde üç-dört arkadaş evde kalıyor veya illegaliteye çekilen arkadaşlar bazen uzun süre Jiyan hevalin ailesinin evinde kalıyorlardı. Jiyan heval, arkadaşların ihtiyaçlarını karşılar, mücadeleye ilgi duyar ve

okumaya ağırlık verirdi. 1976'da Hayri arkadaş Suruç'ta tutuklanıp Diyarbakır'a götürüldüğünde ortaokul birinci sınıfa başlayacaktı. Bu durumdan çok etkilenir. 1977'nin sonunda Hüseyin heval yakalanır. Bir aydan fazla Bingöl Cezaevi'nde kalır. Jiyan heval ortaokuldadır ve hep aile sorunlarını çözmeye çalışır. Devrimde rol üstlenmek için kendisini geliştirmeye çalışır. Daha fazla okumaya ve incelemeye koyulur.

1978'de Jiyan heval, artık çevresine devrimci düşünceleri yaymaya çalışır. Okul arkadaşları içinde saygının biri haline gelir.

Derslerinde oldukça başarılıdır. Fakat hiçbir zaman bunlarla gururlanmaz, hep daha fazla yüklenir kendisine. Hırslıdır, daha fazla gelişmek ister. Düşmüş, düşürülmüş yaşama karşı öfkeli. Bu öfkesini her halükarda dile getirir. Bu dönemde Hüseyin heval liseyi bitirmiş, profesyonel olarak faaliyet yürütmeye başlamıştır. Fakat ailesi Hüseyin hevali evlendirir. Evlilik vesilesi ile mücadeleden koparmak ve eve bağlamak isterler. Hüseyin heval kendi köyünde evlendirilir. Jiyan heval, bir anlamda sevinir. Aile sorumlulukları biraz hafifler, kendisi de mücadeleye aktif katılma fırsatını yakalar diye düşünür. Fakat sorumlulukları daha da artar. Yengesi de mücadelenin bir tarafı haline getirmeye özen gösterir, bu konuda da müthiş başarı elde eder. Oldukça hırslı, kafasına koyduğunu mutlaka yapan bir militandır, Jiyan heval.

1980'lerde liseyi bitirir. Aile yurt dışına çıkarak O'nu da evlendirmek ister. O ise, "ben yurt dışına çıkmam, evlenmek isteyen ülkeye dönsün" der. Bu kararında diretir. Ailenin bütün baskılarına rağmen başarılı olur.

Cunta dönemi karanlık yıllardır. Herkesin mücadeleyi terketmeye çalıştığı, pişmanlık duyduğu, kimisinin yurt dışına kaçmanın çarelerini bulmaya çalıştıkları düşünülürse Jiyan heval, çevresine mücadelenin yaşadığı

Adı, soyadı: **Yıldız DURMUŞ**

Kod adı: **Jiyan**

Doğum yeri ve tarihi: **Komık (Yenikaya) köyü-Karakoçan, 1963**

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1995, Dersim**

ğını, mutlaka bu dönemlerin de aşılacağına söyler ve ulusal kurtuluşçu düşünceleri etrafına yaymaya çalışır. Bu dönemde yakalanır. Hayri heval düşmanın zindanındadır, Hüseyin heval ise kırsalda şehit düşmüştür. Bu gelişmeler Jiyan hevali, daha fazla mücadeleye bağlar. Daha fazla mücadeleye sahip çıkmasına neden olur.

Bu dönemde kendisi de zindana düşer. Elazığ Cezaevi'nde 3 yıla yakın tutuklu kalır, en ağır işkenceleri görür, fakat Jiyan heval büyük bir kararlılıkla direnir. Mücadeleden, ideolojiden taviz vermez. Zindandan gönderdiği mektuplarında mücadelenin gelişimi ve düşmanın uygulamalarını teşhir eder. Bu tutumu düşmana boyun eğdirir ve çevrenin saygınlığını kazanır.

Jiyan heval, 1983'te bırakıldığında mücadeleye katılma düşüncesini, kararını pekiştirir. Ailesi her zorlukta kendisine sahip çıkmış ve yanında olmuştur. Bu sefer direkt aile ile çatışarak değil, farklı biçimde mücadeleye yönelmek istemektedir. Aileyi ikna ederek, bu dönemde ülkedeki keşif grupları, silahlı propaganda birlikleri ile ilişkiye geçerek, kırsalda belli bir süre kaldı. Daha sonra Önderliği Sahası'na geçti. Bir-iki devre önderlik sahasında teorik ve pratik eğitimini tamamladıktan sonra, Küçük Güney'de propaganda ve örgütsel faaliyetlere katıldı. 1987'ye kadar bu sahada kaldı. 1987'den 1988 ilkbaharına kadar yeniden önderlik sahasında eğitime katıldı.

Jiyan heval eğitimde başarılı ar-

kadaşlardandı. 1988 Mayıs'ında 10 yıllık aradan sonra önderlik sahasında O'nunla görüştüğümde, Jiyan heval fiziki olarak değişmiş olmasına rağmen, mücadele azminden, isteğinden hiçbir şey kaybetmemiş, tersine O'nu daha azimli görmüştüm. Çok kısa bir görüşmeden sonra ayrılmıştık. Ben akademiye giderken, Jiyan heval de Avrupa sahasında örgütsel faaliyetlere katılmak üzere ayrıldı.

Jiyan heval, Avrupa'da 1990'ların sonlarına kadar çeşitli örgütsel faaliyetlerde (Eyalet sekreterliği, kadro eğitimi vs.) bulundu. Fakat hep ülke pratiğine katılmak istiyordu. Bu istemini sık sık partiye dayattı. Kendi önerisi ile metropol faaliyetlerinde yer aldı. 1991 yılında İzmir'de yeniden tutuklandı, yaklaşık bir yıl zindanda kaldı. Serbest bırakılır bırakılmaz legal çalışmalarda yer aldı. 1992'de bir grup arkadaşla birlikte yeniden yurt dışına, önderlik sahasına gitti. Bir dönem gördüğü siyasi ve askeri eğitimden sonra Dersim Eyaleti'nde görev aldı. Jiyan heval bölgeyi alanları çok iyi tanıyor ve özelliklerini biliyordu. Bu alanları mücadeleye katmada büyük rol oynadı.

Ağustos 1995 tarihinde düşmanın düzenlediği bir operasyon sırasında gerilla grubuyla birlikte büyük direniş gösterir. Operasyon sırasında bulundukları mağara düşman askerleri tarafından kuşatılır. Jiyan heval, şehit yoldaşları, büyük öncülerini olan M. Hayri Durmuş ve Hüseyin Durmuş'un anılarına olan bağlılığına, mücadeleye olan inancına ve önder-

liğe verdiği sözüne layık olma yemini eder. Düşmanın tüm teslim ol çağrılarını reddeder. Ve büyük yaşam ve onur savaşçısı olarak son bombasını yüreğinde patlatarak, özgürlük bayrağını yoldaşlarına devreder.

Teslim olmak yoktur PKK savaşçısında. Jiyan heval böyle öğrenmiştir büyük PKK direnişçilerinden. Ve son nefesine kadar bunun onurunu taşıdı.

Jiyan heval, hiçbir zaman övünmeyi sevmezdi. Yermeye imkan tanımamak için de kendisine yüklenir, tüm eksik ve yetersizliklerini gidermeye çalışırdı. Bu konumu ile çevre ve arkadaşları üzerinde olumlu intiba yaratıyordu. Ve her alanda kendisine karşı saygınlık geliyordu.

Jiyan hevale mücadele yoldaşının bir mektubu

Ağustos 1995'te şehit düştüğünü ancak ben, Aralık ayında öğrendim. Fakat hâlâ bu arkadaşın şehadetine inanmıyorum. Ölmediği kesin. Fiziki olarak aramızdan ayrılmış olabilir. Fakat Jiyan heval, Kürdistan halkının gönlünde yaşıyor.

Yıldız heval!

Elazığ Cezaevi'nden çıktığından bu yana sana mektup yazmadım. Yazamıyordum, ne benim artık böyle imkanım ve ne de senin imkanın vardı. Her dağ, taş, çalı, vadi, kaya, mağara artık senin adresin olmuştu. Bunlar benim de adreslerimdi. Nereye gönderebilirdim? Ancak silahlarımızla, yarattığımız örgütlerle birbirimize selamlarımızı yollayabiliyor-

duk. Belki kızmışsındır. Gelen yoldaşlara, çevreye benim seni sormadığım için.

18 yıllık bir ayrılıktan sadece ve sadece bir-iki günlük aynı evde ve ayrı odalarda yaşama, sadece yemek saatlerinde birbirimizi görme durumu ve buradaki anılar elbette ki hep canlı kalacaktır. Sen akrabalık bağlarını çoktan koparmıştın. Senin bağlılıkların ülke sevdasıydı; özgürlük ve bağımsızlığa olan özlemin, önderliğe, şehitlere olan bağlılığındı.

Sen bana güveniyordun, bunu daha önceki konuşma ve mektuplarında dile getiriyordun. Benim de sana güvendiğimi biliyordun. Bir seferinde bana, “bana güvendiğin kadar, ona da güvenebilirsin” (bir arkadaşı kastederek) demiştin. Bu, senin bana ve benim sana ne kadar güvendiğimin ifadesi olmaktadır.

Benden, mücadele içinde daha çok şey beklediğini de biliyordum. Benim de senden, belki bende olmayan bazı özellikleri sende gördüğüm için çok büyük beklentilerim vardı. Mesela her yerde resmiyeti esas alıyordun, her alanda mücadelenin çıkarlarını gözeterek hareket ediyordun. Duygularını buna göre şekillendirmiş, bunu bir yaşam biçimi haline getirmiştin. Bende ise, çabalarım olsa da eski toplumum yaşam tarzı içinde bazen kendimi kaybettığım oluyordu. Sen zindan, dağ, metropol, Güney ve ülkenin her alanında hemen hemen kaldığın her türlü yaşamı tattın. Bende bunlar eksikti. Sen mücadelenin kaynağında uzun süre kaldın, ben de kaynağa ulaşmak, orada çelikleşmek istiyordum. Kahrolası bir kaza beni oradan uzaklaştırdı. Dolayısıyla bende olmayanları sende görüyordum. Gerçekten onlar vardı ve sen bağlı olduğun değerlere layık olmaya çalıştın. Şimdi mutlusun, fakat inanıyorum ki, şehit düşüşünü bile affetmiyorsundur. Hiçbir zaman bir yetersizliğin seni ebediyen götürdüğünü kabul etmiyorsundur. Kendine bunu yedirmiyorsundur. Buna karşı öfkelisindir.

Diğer taraftan mutlusun dedim. Çünkü inançların ve sevdanın yolundan sağa sola sapmadın. İnsanların ufacık hatalarının bile yaşamlarına mal olduğu biliniyor. Bu da doğa kanunudur. Bunları gidermek, doğa üzerinde hakimiyet kurmak, insanların temel iddiasıdır. Bazı konularda tamamen üstünlük kurulmuş olsa bile, insanlar bir bütün olarak hâlâ birçok şey üzerinde üstünlük kuramamışlardır. Bunları sana anlatmaya gerek yok, sen bunları çok iyi biliyorsun.

Sana bu mektubu yazarken bile zorlanıyorum. Yazamıyorum. Neyi, nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Senin silahını kaldırma ve siz şehitlere layık olabileme görevini bana yükledin. Seni de bağımsızlığa ve özgürlüğe taşımam gerektiğine inanıyorum. Binlerce senin gibi yoldaşlarımız oldu. Tek tek, zafere ulaşma yolundaki engelleri aşmada kendilerini feda ettiler. Bize zafere ulaşmayı garantilediler. Her birisi taşıdığı bayrağı bize devretti, beynimizde çizikler, yaralar açarak.

Bedenimin bir kısmı gitmiş olsa bile, topal, kör, sakat da olsam zafere kadar bu beni yürütür. Her gün yeni şehit düşüşler bizlerden bir parça alıp götürürken, öfke geliyiyor.

Düşman, güzelim ülkemizde yine operasyonlarını başlatmış durumda. Her karış toprağımıza yine bombalar yağdırılıyor. Senin ve senin gibi hiç unutulmayan, her zaman beraberimde taşıdığım şehit yoldaşlarımın mezarları üzerinde yeniden tepinmek istiyorlar. Bu durum bana acı veriyor.

Sana her şeyden bahsetmek ve ayrıldığından bu yana tüm gelişmelerden seni haberdar etmek istiyorum. Fakat duygularımı ifade edebilecek kadar çalıştıramıyorum kalemini.

Yıldız heval, akraba olabiliriz. Fakat aramızdaki ilişkiler hep bir yoldaşlık ilişkisi oldu. On yaşına kadar dönem dönem aynı evde, dönem dönem de ayrı yaşamıştık. Fakat onsekiz yıl hep aynı mücadele içinde, onun duyguları ile yaşadık. Dolayısıyla sen ve senden önceki ve sonraki yoldaşlarımızın bize teslim ettikleri bayrağı yere düşürmeyeceğimize, bağımsız ve özgür Kürdistan’ın burçlarında dalgalandıracağına dair verdiğimiz sözü tutacağız.

İstemeyerek mektubuma son verirken yakının ve yoldaşın olarak siz tüm Kürdistan şehitlerini unutmaya-çalışmamıza söz veriyorum.

**Mücadele arkadaşın
İ. H. Durmuş**

Bir yoldaşın Kazım hevalin şehadetine ilişkin ailesine gönderdiği mektup:

Sevgili teyzem,

Senin şahsında babama, anneme, kardeşlerime, diğer aile, akraba ve dost çevresine selam ve saygılarımı yolluyor, sağlık ve başarılar diliyorum.

Bir süredir buradayım. Duygusal yönünüzü, merak ve kaygılarınızı bildiğimden yazma gereği duydum. Umarım sevinirsiniz. Size fazla uzun yazmayacağım. Belki ileride daha geniş yazarım. Şimdilik sizin o taraflara gelenlere yetiştirmek için kısa bir şeyler yazacağım sadece.

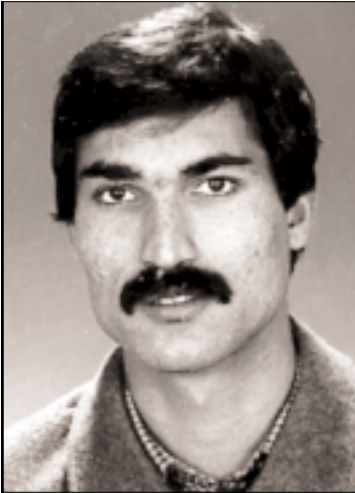
Umarım hepiniz iyisinizdir. Ben iyiyim. Bu sahada olmak, önderliğin yakın ilgi ve desteğine sahip olmanın herkese nasip olmayacak bir şans olduğunu bilmelisiniz. Bu bakımdan oldukça iyi ve şanslıyım diyebilirim. Ancak kişilik yapımın dolaylı çoğu zaman bu tür şans, olanak ve destekleri yeterince değerlendirmeme, hakkını vermeme gibi durumları yaşıyorsam da şimdilik bu konumuzun dışında olduğundan girmiyorum.

En fazla merak ettiğiniz konuların başında Ercan'ın durumunun geldiğini biliyorum. Bu nedenle kısaca belirtiyim.

Daha önce çeşitli defalar konuşup tartıştık, ikna olmakta zorlandınız veya ikna olmak istemediniz. Lafı uzatmadan kısaca belirtmekte yarar var. Zira bu konuda beni oldukça zorladınız. Salt beni zorlamakla kalsaydınız hadi neyse, fazla önemli olmazdı. Ancak en çok da kendinizi ve çevrenizi zorlayıp etkilediniz. Çünkü çok aşırı derecede duygusal, önyargı, kuşku ve güvensizliklerle dolu olmanız sözkonusuydu. Bu nedenle zaten bizim de, partinin de, Başkan'ın da sürekli rahatsız olduğu, düzelttirmek için sürekli uğraşıp mücadele ettiği,

bireylerden veya kadrolardan kaynaklı eksiklik ve yanlışlıkları sanki tüm partinin anlayışymış gibi partiye maletme, sanki parti anlayışı, yaklaşımı veya kararıymış gibi düşünmeniz sözkonusuydu. Bu da tabii ki sizi zorluyordu.

Ercan'ın durumuna ilişkin, geldiğinde Başkan'a genişçe bir rapor yazmıştım. Başkan'la burada ilk karşılaşmamızda bana bu konuyu sordu ve değerlendirme yaptı. Ancak asıl olarak daha sonra hem birlikte yediğimiz ilk yemekte, hem de daha sonraki diyaloglarda bu konuya genişçe değindi. Kazım'ı (Ercan'ı) iyi tanıdığını, kendisinden çok şeyler beklediğini, ancak çok basit nedenler veya hatalar nedeniyle, ya da yanlış, yönemsiz tepki ve çıkışları nedeniyle kendisini yok yere, çok ucuz şekilde harcatıp tasfiye ettirdiğini, büyük ihtimalle oradaki yanlışlıklara ve eksikliklere karşı çıktığı ve tepki gösterdiğini, ancak bunu yanlış ve yönemsiz bir şekilde dile getirip dayatınca, o dönemki yönetimle karşı karşıya gelip çatıştığı ve sonuçta dayatma ve inatlaşmalarda ısrar ve tırmanmalar olunca tutuklandığı... Bu süreçte üzerine fazla gidilip ilgisiz, aşırı iddia ve suçlamalarla karşı kaşıya kalmış olabileceğini ve bu durumu hazmedemediğinden partiye veya başka bir alana ulaşmak amacıyla kaçmaya kalktığını, ancak bu sırada farkedilip ateş edildiği ve bu esnada vurulduğunu... Belki o zamanki yönetimin ilk başta çok bilinçli olarak Ercan'ı vurma, tasfiye etme gibi bir niyet ve düşüncelerinin olmayabileceğini, ancak mevcut uygulama ve yönetim tarzlarının bir sonucu olarak böyle bir durumun gelişmesi gerçeğinin sözkonusu olduğunu ve bu yönetim tarzı-

Adı, soyadı: **Ercan SÖNMEZ**
Kod adı: **Kazım**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ..., **Dersim**

nın bugün kendi kendini de düşman karşısında tasfiye ettiğini açıkladı. Dersim'deki son kayıplar bu yöntem tarzı ve uygulamalarının bir sonucu ve göstergesi olduğu yönünde belirlenmeler yaptı Başkan. "Ve Kazım'a biz hiçbir zaman hain demedik. Aksine ondan iyi şeyler bekledik. Bizim de sürekli savaştığımız mevcut Kürt gerçekliğimiz, kadro gerçekliğimiz böyle istenmeyen bir durumu ortaya çıkardı. Bu durumda her şeyden önce parti, ondan sonra aile ve Kazım kaybedip zarar gördü. Kazanan ise sadece düşman oldu. Biz bu tür durumlarda daha önceleri de çokça itibar iadesi yaptık, yapıyoruz. Kazım için böyle bir şey düşünülebilir. Bakın 5. Kongre'de ele alınmamışsa, ileride yapılabilir ve şimdilik gazete ve yayınlarımızda ilan verilebileceğini" belirtti Önderlik. Ben Ercan'ın olayını ayrıca da araştırdım. Bizzat o dönem orada bulunan birçok arkadaşla konuştum. Kısacası olay istenmeyen bir durum, kaza veya talihsizlik denebilir. Her şeyden önce düşmanın çok bilinçli, ama sizin bile farkına varmadan ciddi şekilde etkisine girdiğiniz propagandaya alet olma ve inanma durumunuzu anlamalısınız.

Bir kere Ercan'ın Başbağlar olayıyla uzaktan yakından ilgisi yok. O olaya katılan arkadaşlarla bizzat konuştum. Ercan o olayda olmadığı gibi, alakalı da değil. Zaten o olaydan dolayı partinin kimseyi ciddi şekilde suçlaması da sözkonsu değil. Hatta olay üstlenilmişti.

İkincisi; Ercan'nın cezalandırılması yönünde bir karar ve yaklaşım yok. Bırakalım parti ve önderliği, Dersim eyalet ve bölge örgütünün Ercan'ı ölümlü cezalandırma gibi bir düşünce ve yaklaşımı kesinlikle yok. Hatta Ercan sevildiğinden, kendisine toleranslı ve hoşgörülü de davranılıyor. İçine girdiği bazı disiplinsizlik ve hatalara başta sadece

eleştiri ve uyarılar yapılıyor, ancak özellikle şehit düşen bir komutan arkadaştan (Mahir olması gerekir) duygusal yönde çok etkilenip üzülen ve adeta kendini tümünden koyveriyor. Göreviyle, birliğiyle ilgilenmiyor, onları tehlikeye atıyor, eleştiri ve uyarılara rağmen tutumunu sürdürünce görevden alınıyor. Buna da tepki gösterip keyfi yaklaşım ve disiplinsizliklerini sürdürünce bu sefer tutuklanıyor. Bu süreçte inatçı ve tepkici tavırlarını sürdürüyor. Görevden alınmayı ve suçlamaları kabullenip hazmedemiyor. Kimseyi adeta takmıyor ve belki de bir anlık bir duygusal tepkinin ve kendine aşırı güvenmenin, kimse bana bir şey yapamaz, ateş edemez ve benzeri düşüncelerle oradan bir silah kapıp (başka bir bölgeye gitmek için de olsa) aniden kaçmaya çalışıyor. Nöbetçi kendisini farkedip dur ihtarında bulunmasına dönüp ateşle cevap veriyor. Bunun üzerine ateş ediliyor ve tek kurşun boynuna isabet ediyor ve böylece vurulup düşüyor ve orada gömülüyor.

Olaydan önce kimse Ercan'a öyle daha önce anlatıldığı türden kötü bir şey söylemiyor. Ancak suçlu olup olmadığı konusunda hemen kesin bir karara varmakta zorlanılıyor. Çünkü ortada kaçmaya kalkma ve bu sırada ateş etme olayı var ve dur ihtarına uymama durumu var. Özcesi Ercan'ın vurulması öyle daha önce sizin sandığınız türden bir vurulma veya cezalandırma değil. İstenmeyen, ani gelişen bir olay. Bu nedenle birilerini, özellikle partiyi suçlamak anlamsız olur. Kimi arkadaşlar 5. Kongre'de bu durumun ele alındığını ve Ercan'ın şehit ilan edildiğini belirtiyor. Ancak 5. Kongre belgelerinde başka bir Kazım var. Karışmış olabileceği söyleniyor, ancak tam net bilgiye Dersim'de o dönemki sorumlular veya delegeler sahiptir. İsa arkadaş veya o dönem ora-

da bulunan arkadaşlar bilebilir. Ortam bulabilirsiniz ileride Dersim'deki arkadaşlarla görüşebilirsiniz. Çok istiyorsanız cenazesini de alabilirsiniz. Ancak bular artık o kadar önemli değil. Kürdistan'ın her dağı ve taşında şehitlerimiz yatıyor. Ercan böylece sadece Mutu'nun, bizim ailenin değil, tüm Dersim ve Kürdistan'ın şehidi olmaya daha fazla hak kazanıyor. Ayrıca bizzat en üst organımız olan Parti Önderliği'mizin, Başkanımızın Ercan hakkında söyledikleri var. Bunlar en büyük itibar ve şehitlik ilanıdır. Bunun yanında gazete ve dergilerimizde yayınlanması amacıyla Parti Merkez Okulu adına şehitlik ilanı da verip durumu resmileştiriyoruz.

Bundan sonra artık O'nun mücadelesine, uğruna savaştığı, emek verip can verdiği ideallerine layık olmak, onun takipçisi olmak, yarım bıraktığı bayrağı omuzlamak. Ben bunu yapmaya çalışacağım. Gücünüz oranında sizler de buna layık bir yaşam ve ilişki içine girmeli, partiye olan geçmiş kırgınlık ve kopuş tavırlarınızı artık terketmelisiniz. Daha fazla eski tavrı sürdürmek sadece kaçış için basit bir bahane olur ve bu tavra girenler kimseyi kandıramaz. Bu konuda samimi ve dürüst olmak gerekiyor. Ercan arkadaşta gerçekten saygı duyuluyor ve seviliyorsa yapılması gerekenler bunlardır.

Diğer akraba ve dostlarla ilişki kurup tümünü yurtseverlik görevlerine çekmek gerekiyor. Gerçekten yapılması gereken partiyle bütünleşmek, yurtsever, devrimci, demokrat görevlerimize sarılmaktır. Böylece gerçek kurtuluş olabilir. Sizler de benden aynı şeyleri bekleyebilirsiniz. Bitirirken hepinize selam ve saygılarımı yolluyor, başarılar diliyorum.

28 Mayıs 1997
Doğan

Savaş zamanları, tarih içinde insanın kendi kendisiyle, çıplak gerçeğiyle yüzleşme fırsatı bulduğu zamanlardır. İnsan, kendisini en iyi savaş içinde tanır. Bu nedenle de savaşlar, insanlık gerçeğine duyulan nefretin de, sevginin de en çok geliştiği zamanlardır. Sevgide insan kendisini yeniden yaratmanın yolunu, nefrette de bunun önünde engel olanları ortadan kaldırma yolunu bulur.

Sevginin en dolaysız, somut gerçekleşme biçimini bulduğu çocuklar, yaşama bir oyunmuş gibi bakarlardı. Bu doğru bir yargıdır, ancak yine de büyüklerin bir yargısıdır. Çocuğun gözleriyle bakıldığında ise, yaşamak zaten bir oyundur ve oyun da zaten bir yaşamdır. Bunlar birbirlerinden ayrılmazlar. Yaşamın bir oyun olmasının anlamı çocuklar için genellikle şöyledir: Gerçekleşmesi durumunda büyüklerin büyük acı duydukları birçok olay, çocuklara o kadar da büyük acı vermez. Yine elde edildiğinde büyükleri çok sevindiren birçok zenginlik, çocuklar için basit birer oyun aracı bile olamaz. Bu nedenle de çocuklar, doğanın derin bilgeliğiyle, bazen bir taş parçasını büyüklerin en değerli saydıkları bir mücevherden daha değerli görürler. Eğer doğduktan sonra hemen ve amaçlı olarak öğretilmemişse, çocuklarda mülkiyet duygusu yoktur. Veya, bu duygu, tıpkı anneye karşı beslenen duygular gibi, eğer yaşama ilişkisine vardır. Çocuk, bir nesneye, ancak onsuz yaşayamayacağını anladığı zaman sahiplik eder. Bunun dışında her şeyi paylaşabilir. Hatta, eğer kendisi için yaşamsal olan nesneler başkası için de yaşamsal bir gereklilikse, onları paylaşabilir.

Nesneler olduğu gibi, çocukların savaşa yaklaşımı da böyledir. Onlar, büyükler savaşa başlar başlamaz, onu hemen kendi dünyaları-

na indirger ve büyüklerle paylaşmaya başlarlar.

Savaş, ne olursa olsun, herkesi kapsar. Hele Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı ise sözkonusu olan, Kürt veya Kürdistanlı olup da bu savaşın dışında kalmak mümkün değildir. Onlarca yıldır Kürdistan’da bir soluk almak için bile ara vermeksizin süren savaş, yaşlıları, kadınları, çocukları ayırdetmemiştir. Herkes, bir biçimde savaşın insanı kendi gerçeğiyle yüz yüze bırakan etkisini hissetti, yaşadı, gördü. Her işaret, yaşama ilişkin en küçük bir davranış bile, savaşın bir işareti oldu. Hele çocuklar, Kürdistan’daki savaşın en çok etkilediği toplumsal bütünü oluşturdular.

Savaş büyükler için ne anlama gelirse, çocuklar için de aynı anlam gelir. Özellikle Kürdistan’da, çocukların bebeklikten çıkış dönemindeki oyunların savaş içerikli olmadığı bir yer yoktur. Mutlaka bazı çocuklar düşmanı, bazıları da ARGK gerillalarını temsil ederler. Bu oyunlarda çarpışmaların sonucu bir türlü gelmez. Vurulan düşman bir daha, birdenbire başka bir yerden ortaya çıkar. “Ama sen ölmüştün” der bir çocuk. “Ama ben bu kez başka bir düşmanım” diye cevaplar öteki. Savaş oyunu böylece sürüp gider.

Bunlar oyundur da, savaşın biz-zat kendisi bir oyun değil midir? Değişen yalnızca, bu kez oyunun daha çıplak bir gerçekliğin mekanlarında sergilenmesidir. Bu kez karşıdaki oyuncular, çocukların temsili olarak düşmanı oynayan kendi arkadaşları değil, düşmanlarının biz-zat kendisidir. Oyun, zaman ve mekanını sonsuz ölçüde genişletmiş, dünyayı, yaşamak için herkesin öldürmek zorunda olduğu bir savaş alanına çevirmiştir. Çocuklar için gerçeküstü olan, gerçek dünyadır veya gerçek dünya, çocuklar için

Adı, soyadı: **Axin AYDIN**

Kod adı: **Axin**

Doğum yeri ve tarihi: **Deriş köyü-Savur, 1 Aralık 1980**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**

Şehadet yeri ve tarihi: **1996 yazı,**

Bezaüt köyü-Hozat

büyük bir hayal alemidir. Savaşlarda çocuklar, bulunmaz arkadaşlıkların, eşi görülmemiş oyun mekanlarının ve hemen yaşamın bütün sırlarının bir araya gelerek heyecanı son haddine çıkardığı bir zaman ve mekan düzenlemesiyle karşılaşırlar. Onlar bir tek şeyi asla bilmezler veya kendilerine çok da korkulacak bir şey gelmez: Çocuklar, ölümü büyüklerin düşündüğü gibi anlamazlar. Onu uzaklıkla eşdeğer tutarlar. Onlar için ölüm, insanın sustuğu ve bir an büyük derinliğe bakakaldığı bir “uzaklık”tır. Sonrasında yaşamak, bütün ovalarda ve dağlarda devam eder. Ölüm bilinci, onu bu kadar sıradan karşılayacak kadar özgür olan çocuklarda, büyüklerden genellikle daha gerçekçidir.

Savaşın çocukların dışında gelişmesi gerektiği, belki başka hiçbir yerde Kürdistan’daki kadar inkar edilmemiştir. Çünkü başka hiçbir yerde gerçekler Kürdistan’da olduğu kadar çıplak, doğrudan ve çoğunlukla öldürücü değildir.

Kürdistan’da çocuklar savaşmakta ve şehit düşmektedir.

Tam da yürekleri burukken bir duman

Demenan dağlarında bir destan

Ağustos’ta buz gibi akar

Munzur suyu

Karakış ortasında

yemyeşil bir bostan

Candan geçer de geçmez dostluk-tan

Gel ey ateşin ve güneşin çocuğu

Gel de dostluğun yüreğine yaslan

Gel ki yankılansın sesimiz

Öleceksek birlikte ölelim

Yeter ki bir şanlı kavga verelim

Bin yılların özgürlük istemi, Kürdistan coğrafyasını baştan başa sararken ve sömürgeci katiller yeniden ayağa kalkan halkımızın görkemli yürüyüşü karşısında bitişi ya-

şarken, şehitlerimiz yeni bir yaşamı hızla, nefes nefese yaratıyor. Biliyoruz ki, bu topraklarda kendiliğinden bir yaprak tanesi bile kımıldamazken bugünlere gelişimiz, bitmek tükenmek bilmeyen sınırsız bir çabanın, emeğin, fedakarlığın ve en başta da bunu kendi şahsında somutlaştıran Parti Önderliğimizin ve şehitlerimizin sayesinde. Bu açıdan her şehidin hayatı bizim için dersler çıkarılması, örnek alınması gereken bir olgudur. Şehitlerimizin duygularını, düşüncelerini anlamak ve kendimizi onların istemleriyle bütünleştirmek, partimize ve onlara bağlılığımızın en temel koşuludur.

Artık sayıları onbinlerle ifade edilen şehitlere sahip bir hareketin mensuplarıyız. Savaş büyüyüp geliştikçe, kaçınılmaz olarak şehitlerin sayısında da bir büyüme yaşanacaktır. Ve günlük olarak bu gerçeği yaşıyoruz.

İşte **Axin** heval de bu gerçeğimizin bir parçası olan şehit yoldaşlarımızdan yalnızca biridir.

Çok küçük yaşlarda olmasına

rağmen, özgürleşmesinin yolunu PKK’de gören ve gerillanın zorluklarına bu inançla göğüs gerebilen bir çocuk yoldaşı Axin. Bir arkadaşının gerillaya ilk katıldığı günü duyularını ve düşüncelerini şöyle anlatmıştı: “*Axin’i ilk gördüğümde ‘bu küçük kız çocuğunu kim göndermiş?’ diye kızdım. Çünkü karşımda sarışın, kısa boylu zayıf bir kız duruyordu. İlk aklıma gelen O’nun gerillanın fiziki şartlarına dayanmayacağıydı. Sonra hem gönüllü ve hem de ailesinin onayı ile geldiğini duyduğumda, sonraları yürüyüşlerdeki çabasına bizzat tanık olduğumda onun hakkındaki düşüncelerimde yanıldığımı anladım.*”

Evet, Axin heval çok gençti ve yaşına göre de zayıf bir bedene sahipti. Çünkü sömürgeciliğin halkımıza dayattığı sefaleti, yoksulluğu yaşayarak büyümüştü. O, Savurlu yurtsever bir ailenin ilk çocuğuydu. Babası Axin adını, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin halkımıza dayattığı zulmün bir ifadesi olarak koy-

muştı. Çok geçmeden ailesi düşmanın baskıları ve ekonomik zorluklar yüzünden Türkiye metropollerine göç etmek zorunda kalmış ve Axin heval yaşamla metropollerde tanışmıştı. Belki de en büyük şansı, yurtsever bir ailenin çocuğu olmasıydı. Bu yüzden ki Axin heval çok küçük yaşlardan itibaren PKK ile tanışmış ve evlerine gidip gelen partililerle birlikte büyümüştü.

O bir parti çocuğuydu. Kendisini öyle hissediyor, öyle görüyordu. Öyle ki bir seferinde evlerini basan düşmana evin içindeki partili arkadaşları yakalayamaması için çok soğukkanlı davranarak arkadaşın kaçışını sağlamış, düşmana tek bir sır vermediği gibi ailesinin gözaltına alınışı karşısında da soğukkanlılığını koruyarak, öncelikle evlerine baskın yapıldığını yurtseverlere bildirmenin bir yolunu bulmuş ve böylelikle diğer arkadaşların da akşam evlerine gelmesini önleyerek kurtulmalarını sağlamıştı.

Parti yayınlarını sürekli okuyan ve bunu annesiyle tartışan Axin heval, fırsat buldukça gittiği yerlerde de propagandasını her zaman sürdürmüştü ve bu yüzden tanıyanlar O'nun bu ağırbaşlı, sakin, ama kararlı yaklaşımları karşısında hep

saygı duymuşlardı. Çevresinin üzerinde bıraktığı bu etki, gerilla saflarına katılımından sonra daha da artmıştı.

Axin heval, gerilla saflarına katılma kararını anne ve babasına *"Ben de artık bir gerilla olmak istiyorum. Tanıdığım tüm arkadaşlar ve amcam gibi, onlarla birlikte Kürdistan'da olmak istiyorum"* diyerek açıklar. Aile bu kararı saygıyla karşılar ve Axin'in bütün ihtiyaçlarını hazırlar. 1994 baharı geldiğinde Axin heval ve evde bulunan birkaç savaşçı aday, hep birlikte Kürdistan'a, özgür topraklara doğru uğurlanırlar.

O'nu tanıyan arkadaşlar duygularını şöyle dile gerirler: *"Axin çok genç bir arkadaş olduğundan, O'na bir 'kubi kleş' vermiştik. Ama hiçbir zaman sorun çıkardığını görmedim. O'nun geldiği yılın kışında ve 1995 baharında çok büyük zorluklarla karşılaştık. Birçok kişi bu zorluklara dayanmayarak pes etti. Ama O, küçük gövdesine rağmen en zor dediğimiz şartlar altında bile büyük bir direniş göstererek bize hep örnek olmasını bildi. Arkadaşların çoğu zaman O'nu örnek verdiği de unutamadığım bir başka şeydir."* *"Axin'i aramızda görmek*

bizi adeta kamçılıyordu. Çünkü O'nun hem bayan olması ve hem de çok genç olması, bize zorluklara dayanma gücü ve düşmandan intikam alma azmi kazandırılıyordu. Kişisel olarak ben, O'nu ve çabasını gördükçe 'bize çocukluğumuzu bile yaşatmayan bu düşman yerle bir edilmeli' diye düşünüyor ve daha büyük bir kinle düşmana yöneliyordum."

Çocuk Axin heval iki yıldan fazla süren gerilla yaşamında, tavır ve davranışlarıyla, partiye bağlılığıyla, bulunduğu her ortamda örnek olan ve moral veren bir yaşam sürdürdü. Yoldaşları kendisine çoğunlukla *"korunması gereken küçük kız kardeş"* olarak baktılar. Ama O, hiçbir zaman kendisini böyle görmedi, böyle yaşamadı.

Axin heval 1996 yazında Hozat'ın Bezaut köyü yakınlarında çıkan bir çatışmada üç arkadaşıyla birlikte şehit düştü. Yoldaşları O'nun cenazesini alarak uygun bir yere defnetti. O, artık şehitler ordusunun bir neferidir ve şimdi toprak ananın sıcakık kucağında uyuyor.

Şehadeti önünde saygıyla eğiliriz.

Mücadele arkadaşları

İdris heval, Iğdır'ın Karakoyun köyünde orta-halli, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Bir yandan okumaya çalışırken, bir yandan da küçük yaşlarda çalışmaya başlar. Bu süreçlerde kendisine aile büyükleri tarafından geçmişin büyük hüznü ve üzüntüleri anlatılır. Çünkü anlatılan Ağrı İsyanlarıydı, Kürt halkının yaşadığı katliamlardı. Bu anlatımlar İdris hevali derinden etkilemişti. Düşman kavramını tarihten öğrenmişti.

Ailesinin ekonomik durumundan dolayı küçük yaşlardan itibaren çobanlık yapar. İdris hevalde çobanlık, doğa sevgisini geliştirir. Özellikle her sabah güneşin doğuşuyla beraber karşısında selama duran Ağrı'yı gördükçe yerinde duramaz ve kendisini sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Ağrı'nın yaylalarına atar. O heybetli güzellikle bütünleşir.

1981 yılında İdris heval Ahmet KESİP (Cimşit) heval tarafından, askeri kanunla gerilla saflarına alınır.

Gerillayla Behdınan dağlarında tanışır. Daha sonra başta Botan olmak üzere Amed, Erzurum, Dersim, Serhat ve en son olarakta yine Dersim eyaletinde savaşı.

Savaşta ki saldırı ruhu, direnişi, yaşamdaki sıcaklığı ve dürlürlüğüyle tüm yoldaşları tarafından sevilen, başarılı bir savaşçı durumundaydı. Parti içerisinde Manga komutanı ve Tabur komutanı olarak görev yapmıştı. Özellikle Serhat Eyaleti'mizde yüzlerce savaşçıyı saflara aktarmada bir köprü rolünü oynaya-

rak halkının dilinde ve gönlünde yuva kurmuş, destanlaşmış anılarıyla her zaman anılan bir yoldaşımızdı.

Eyaletlerdeki vuruş tarzı ve arazideki hakimiyetiyle etkileyici bir komutandı.

1995 Mart ayıydı. Dersim'in güzelim dağlarını kar kaplamış, özgürlük düğününe hazırlanan bir gelini andırıyordu. Güneş tüm güzelliğiyle dağların zirvesinde parıldayarak yavaş yavaş yükseliyordu. Dağların etekleri kar çiçekleri ve yemyeşil görüntüsüyle baharın müjdesini veriyorcasına, sularını vadilere bırakarak kuş cıvıltılarını tamamlayan coşkunluğuyla bir müzikali anımsatıyordu.

İdris heval her zamankinden daha coşkulu ve sevinçliydi. Çünkü bahar geliyordu, yaşam geliyordu, yine düşmanla hesaplaşma zamanı geliyordu. Ve bu sevinciyle bir bahar çiçeğini anımsatıyor, kokusu ise sevinci, morali ile etrafa saçıyor ve yoldaşlarıyla şakalaşıp eğleniyordu.

Düşman kampına yönelik geliştirilen kapsamlı bir operasyon sonucu, gösterilen direnişte yer alan İdris heval şehadete ulaşır.

Heval İdris, sana ve senin şahsında bu uğurda can vermiş ONBİNLER'e and olsun ki, o kutsal vatan topraklarına döktüğünüz al kanlarınız, birgün kızıl bayrak olarak dalgalanacaktır ülkemizin doruklarında ve zafer şarkılarıyla!

Anıları önünde saygıyla eğiliriz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hüseyin YILDIZ**

Kod adı: **İdris**

Doğum yeri ve tarihi: **Karakoyun/Iğdır, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: **1985**

Şehadet tarihi ve yeri: **Mart 1995,**

Ali Boğazı/ Dersim

Halil heval 15 Temmuz 1977'de Adıyaman merkeze bağlı Dardogan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk, orta ve liseyi Adıyaman'da okur.

Partimiz ile ilk tanıştığı Adıyaman'da, 1993'te lise ikinci sınıftayken okulu bırakarak Amed Eyaleti'nde ARGK saflarına katılır.

1978 yılından beri aile ve akrabaları çevresinin ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışıklığının Halil hevalin yaşamı üzerinde büyük etkisi olur.

Halil heval, 1988 yılında Adıyaman'da şehit düşen M. Emin TAŞTAN'dan çok etkilendiğini sık sık belirtir. Şehitler, her özgürlük savaşçısında olduğu gibi, O'nun yaşam gerekçesi olmuştur.

Adıyaman'dan Amed'e ARGK saflarına katılmaya giden Halil heval, bir şüphe üzerine tutuklanır. Tekrar Adıyaman'a getirilir. Bir süre soruşturulduktan sonra serbest bırakılır.

Devletin yönelimine rağmen ARGK saflarına katılma kararlılığından vazgeçmeyen Halil heval, yeni bir kararla Adana'ya gider. Bir yıl Adana'da aktif siyasi faaliyet yürütür ve tekrar Amed Eyaleti'ne döner.

Halil heval düşmanla girdiği bir çatışmada sol gözünü kaybetmiş, yaralı olduğu halde düşmana karşı amansız direnişi ile yoldaşları için büyük bir yaşam kaynağı olmuştur. O'nun en belirgin özelliği, düşmanına karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olmasının yanı sıra, yeni yaşamı yaratmak için dağlara çıktığı sevdâ ve yol arkadaşları, yani yoldaşlarına büyük sevgi ile dolu olması, kolektif, saygın, fedakar ve katılımcı bir yaşamı gittiği her yerde esas almasıdır. Savaşta

her zaman canlı, moralli ve coşku- lu olması, O'nun halk savaşının ne denli bilinçli bir neferi olduğunun göstergesidir. 1993'te Bingöl'de katıldığı bir yol kesme eyleminde de gözüpek, atak, cesaretli özellik- leri ön plana çıkmıştır.

Erzincan Eyaleti'nde manga komutanı olarak savaşan Halil heval, bir süre sonra Dersim Eyaleti'ne geçer. Dersim'de de cephe muntika sorumluluğunu yürütür. Burada, Dersim dağlarının güzel- likleriyle adeta bütünleşmiştir. O, Kürdistan'ın ulusal oğludur artık.

Halil heval, 12 Eylül 1996'da Mazgirt-Akpazar'a (Peri'ye) bağlı Gomezra'da Dersim ağalarından Fikri ÖZDEMİR ile daha önce kararlaştırılan bir buluşmaya gider. İşbirlikçi-ajan Özdemir, Halil içe- ride arkadaşları dışarıdayken onu haince katleder. Başta yaralı ol- masına rağmen direnişini sürdür- rür.

ARGK savaşçıları, bu komplo üzerine Özdemir'e saldırı düzen- leyerek iki yakını öldürürler. 1994 yılından, şehit düştüğü 12 Eylül 1996 tarihine kadar aktif bir savaşçı olarak siyasal mücadelesi- ni sürdüren Halil heval, vasiyeti üzerine ailesi ve gerillalar tarafın- dan Dersim'de toprağa verilir. Ha- lil hevalin şehadeti, halk üzerinde geniş bir etki yarattı. Kendisine asırlardır her tür insanlıkdışı yaşa- mın reva görüldüğü halkımızın, Halil hevalin şehadeti üzerine düşmana ve onun hain işbirlikçile- rine karşı öfkesi daha da bü- yümüş, Dersim dağları gibi, Halil hevali oğulları gibi bağrına bas- mışlardır.

Seni vatanı özgürleştirme mü- cadelemizde yaşatacağız!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ali TAŞTAN**
Kod adı: **Halil**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 15 Temmuz 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1 Şubat 1993, Amed Eyaleti**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 1996, Akpazar-Mazgirt/ Dersim**

Halk savaşları zor ve uzun erimlidirler. Fakat savaş zor olduğu kadar, kudretli ve büyük kahramanlar da yaratır. Halklar kendi bağlarından çıkarıldıkları bu kahramanlar nedeniyle ki, çok zayıf ve oldukça donanımsız, örgütsüz bir konumdan, kendisinden kat kat üstün, donanımlı ve örgütlü bir konumdaki güçleri altedebilme yeteneğine ulaşmışlardır.

Bugün ülkemiz Kürdistan'da tüm kızgınlığıyla süren savaşımızı, halkımızın bağrından çok yiğit insanlarımızın çıkışına tanıklık etmektedir. Ve bugün savaşımızı, bu adsız kahramanların omuzları üzerinde yükselmektedir. Adsız kahramanlarımızdan biri de **Melle Süleyman** hevaldir.

Cizre'de doğan Süleyman heval, dini duyguları güçlü ve yurtsever özellikleri olan bir aile çevresinde büyür. Küçük yaşlardan itibaren feqi olarak çeşitli din adamlarının yanında eğitim görür. Köy ortamında kaldığından ve sömürgeci okullara gitmediğinden Türkçe'yi bilmez.

15 Ağustos Atılımı ile başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek dalga dalga gelişen etkisi, yoldaşı ve aile çevresini etki altına alır. Genç yaşlarda olmasına rağmen, gerillaya ulaşma isteği günden güne büyük bir tutkuya dönüşür. Süleyman heval, 1987 yılında Botan'da gerillaya ulaşır. Süleyman adını almasına rağmen, kendisi feqi olduğundan arkadaşlar kendisine Melle Süleyman diye hitap ederler. Kısa bir zamanda gerillaya uyum sağlayan Süleyman heval, Botan'da kaldığı süre boyunca birçok eyleme katılır. Çeşitli düzeylerde sorumluluklar alır. Ve bizzat birçok eylemin de pratik

yürütücüsü olur. Bu süreçteki en belirgin özellikleri; cesareti, ataklığı, yaratıcılığı ve fedakarlığıdır. Süleyman heval, 1991 Mart'ında Şiyar (Kazım KULU) heval komutasında **"Dersim'i Botanlaştırma"** şiarının pratikleşmesi için, 4. Kongre kararı ile gönderilen müdahale grubu içerisinde yer alır. Şiyar hevalin kişiliği O'nu derinden etkiler. Pratiğinde ve yaşama yaklaşımında O'nu kendisine örnek alır. Dersim'e ilk geldiği dönemlerde O da grupta yer alan Botanlı birçok arkadaşı gibi Türkçe'yi bilmediği için, halkla ilişkilerde oldukça zorlanır. Fakat kısa süre içerisinde hem Türkçe'yi, hem de Zazaca'yı (Dımılı) öğrenir.

Dersim'de kaldığı süreç içerisinde birçok düzeyde sorumluluk alan Süleyman heval, deneyim ve tecrübelerini pratiğe aktarmada, taktik yaratıcılıkta ve yoldaşlarını çok yönlü eğitmede önemli gelişmeler sağlar. Alçakgönüllülüğü ve mütevazı yapısıyla komutası altında bulunan yoldaşları tarafından çok sevilen, cesaretli ve bağlılığıyla örnek alınan bir militan olmasını bilir. Kendisiyle birlikte bir süre pratikte bulunan bir arkadaşı O'nu, *"Çok hızlı yol yürüyordu ve güçlü reflekslere sahipti. Savaşta uzun süre kalışından dolayı hisleri güçlenmişti. Kaç kez bizi gelişkin hisleriyle düşman pusularından kurtardı. Yol yürüyüşlerinde kah önümüzde, kah arkamızda, gözleri araziye tarar, en iyi pusu yerlerini, gerillanın üsleneyeceği kartal yuvalarını keşfetmede hiç zorlanmazdı,"* diye anlatır.

Savaş yaşamı boyunca sayısız eylem içerisinde bulunmuş Süleyman hevalin kişiliği bu kızgın savaş ortamıyla yoğrulmuştu. Birçok eylemde düşmanın üzerinden biz-

Adı, soyadı: **Osman GÜLYAN**
Kod adı: **Melle Süleyman**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1987**
Şehadet tarihi ve yeri: **1993,**
Çağlayan/ Erzincan

zat kendisi silah kaldırmış ve bu yönüyle arkadaşları arasında parmakla gösterilen kahramanlardan biri olmasını sağlamıştı. Savaşta durağanlığın ve hareketsizliğin ölüm olduğunu çok iyi bilen Süleyman heval, hareketsizliğe ve pasifizme karşı acımasız ve katıdır. Bu yönü, O'nun Şiyar arkadaştan aldığı derslerin sonucu olarak gelişmiştir.

En son olarak bölge komutanlığı görevini yürütürken Erzincan'ın Çağlayan nahiyesinde bir işbirlikçi ajanın kurşunu ile yaralanır. Arkadaşları O'nu yaralı olarak Munzur dağlarına kadar taşırlar, fakat çok kan kaybettiğinden durumu oldukça kötüleşmiştir. Yaşama gözlerini yummadan önceki son sözleri, "min li Dêrsim ê veşêrin" olan, bu kısa boylu, kıvrıkcık saçlı,

esmer, yiğit Kürt delikanlısı, komutanı, ölümün yağmur damlaları gibi yağdığı coğrafyamızda bir damla yaşam olur ve şehitler kervanına katılır. O halk savaşçılığının PKK'deki temsilcisiydi.

Savaş içerisinde pişerek komutanlaşan Süleyman hevalin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

savaşan yürekler

*ağlamak yok!
saç baş yolarlar düşkündür aramızda
zira
kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
biz kurşun döktük yüreklerimize

kestik
kestik genç ellerimizle
daha on sekizinde bütün
eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi bedenlerimizi

kurşunlandık
aç
susuz
melül kaldık*

*yanık çizgilerle yaşlandık artık
kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı hiçbiri

zamanımız yoktu
eğilip/ iki damla gözyaşı bile dökemedik
her saat başı yanibaşımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına
vurduk, dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini/ rüzgâra bırakarak*

Jiyan heval, Dersim'in Merxo köyünde yoksul bir ailenin dördüncü çocuğundan en büyüğü olarak yaşama gözlerini açar. Daha çocukken babası Almanya'ya çalışmak amacıyla gider. Oysa bu gidiş çalışma amaçlı olsa da, ülkeden koparılmanın bir biçimidir. Jiyan hevalin babası ülkeyi terketmekle yetinmeyip Almanya'da evlenir ve ailesiyle olan bağlarını keser. Artık Jiyan hevalin annesi hem evin erkeği, hem de kadınıdır. Kendisi için çocuklara bakmak zor olsa da, bu zorluğa katlanarak başta Jiyan hevalin okuyup kurtulacağı düşüncesiyle O'nu okula gönderir.

Okula kendi köyünde başlayan Jiyan heval, çalışkanlığı ve zekasıyla okulda öğretmenlerinin beğenisini kazanır. Her sınıfı başarıyla geçen Jiyan heval, beşinci sınıfa geldiğinde, iki seçenek arasında bir tercih yapması gerekir. Okumak için ya yatılı okulu seçecek, ya da okulu terkedecektir. Okumayı istediğinden annesinin durumunu da dikkate alarak yatılı okul sınavlarına katılır. Sınavlardan başarıyla çıkarak Diyarbakır Kız Yatılı Okulu'nu kazanır. Yıl sonu gelip, okul tatil olduğunda Jiyan heval okula yolculuk için hazırlıklara başlar. Gitme istemi olmasa da, okuma imkanlarının darlığı, Jiyan hevalin asimilasyonunun en derin yaşandığı ve katı disiplin kurallarıyla Kürt çocuklarının Türkleştirilme merkezine, yani yatılı okula gitmek zorunda kalır. Sakinliği, içine kapalılığı ve köye olan özlemi, Jiyan hevalde kışladan kurtulma istemini doğursa da, okuma istemi ve annesine olan bağlılığı bu istemini bastırmasına neden olur. Ve tek teselli-

yi yıl sonu tatillerinin gelmesini beklemede bulur.

Yıl sonu gelip okullar tatil olduğunda, zaman kaybetmeksizin köye dönen Jiyan hevalin yaptığı ilk iş; ülkesinin o muhteşem ve muhteşem olduğu kadar görkemli ve heybetli duruşuyla dosta güven, düşmana korku salan dağlarına koşmak olurdu. Adeta kışla içinde hapsedilmesine inat özgürlüğünü yaşamaya çalışırdı. Sevdiklerini ve coğrafyasını terketmezcesine.

Bu koşullar altında lise son sınıfa kadar yatılıda okur. Üniversite sınavlarına katılarak Dicle Üniversitesi'ni kazanır. Bunun üzerine köye dönen Jiyan heval, 1989'da kendi aile çevresinin mücadeleye tanışmış olmaları, Jiyan hevalde de yurtseverlik düşüncelerini uyandırır. Meraklı bir yapısı olmasından dolayı bir taraftan kafasında oluşan sorulara cevap ararken, diğer taraftan da çevresinde gerillalarla ilişkide olanlara, gerillalarla tanışmak istemini sıkça iletir. Fakat bu istemini gerçekleştirmeden üniversiteye başlamak için Amed'e döner.

Üniversitede kısa sürede yurtsever öğrencilerle ilişkiye geçer. Okumayı, araştırmayı ve sorgulamayı seven yapısıyla, partiyi tanımak için yoğun bir araştırma-inceleme sürecine girer. Bu amaçla partiye ilişkin bulduğu her şeyi okuyup kendisini geliştirir. Bir yıl Dicle Üniversitesi'nde kaldıktan sonra Trabzon Karadeniz Teknik Üniversitesi'ne geçer. Burada da yurtsever öğrencilerle tanışıp ilişkiye geçer. Belli bir süre sonra, mütevaziliği, zekiliğiyle arkadaşları içinde büyük bir saygınlık uyandırır. Ve çalışmalar içine alır. Üniversitede faaliyetler içinde de kendi eğitimini aksatmayan Ji-

Adı, soyadı: **Gönül GÜRAY**
Kod adı: **Jiyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Merxo köyü/ Dersim, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Ovacık**

yan heval, belli bir düzeyi yakalar.

1991'in ilk aylarında bir grup öğrenci arkadaşıyla mücadeleye aktif katılım kararı alırlar. İlk Dersim'e Jiyan hevalin köyüne gelirler. Bir hafta köyde kalırlar. Jiyan heval, annesine gerillaya katılacağını söyler. Annesi "sen kendi hakkında karar verecek yaştasın, karar senindir" der. Annesinden de onay alan Jiyan heval, arkadaşlarıyla birlikte, ilişki kurdukları kanallarıyla direkt akademi sahasına geçerler. Akademide bir devre eğitim gördükten sonra, tarihi düşünüyerek gerçekleştirmek için hazır. Partiye, gerilla içinde faaliyet istemini bildirir. Ve bu istemi kabul görür.

Bir süre sonra Amed Eyaleti'ne gönderilir. Artık Jiyan heval için düş gerçekleşmiş, gerillaya ulaşmayı başarmıştır. Jiyan heval için, kadının tek kurtuluşu vardı: O da PKK içinde savaşarak özgürleşmektir. Kendisi için esas aldığı tek şey Başkan APO'nun "Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir!" şiarıdır. Bu şiar ışığında faaliyetlere yüklenen Jiyan heval, bir süre sonra Dersim'e gönderilir. Bir zamanlar okuyup devlet kapısında yer bulmak için çıktığı Dersim'e, halkımız için umut olan gerilla olarak geri dönmek için mutluluğuyla görevlendirildiği takım komutanlığı görevinde zafer yürüyüşüne yönelir.

1992 kışı Pülümür bölgesinde faaliyet yürüten Jiyan heval, üslendikleri kampda aralarında kamp komutanının da bulunduğu sekiz arkadaşıyla birlikte, tedbir amaçlı kampa dört-beş kilometre uzak bir alanda üslenirler. Üslendikleri alanda çığ tehlikesini gözününe almadıklarından çığ düşmesiyle Ji-

yan heval ve yedi arkadaşı çığ altında kalır.

Evet Kürdistan'da gerilla olmak; salt düşmana karşı savaşım vermekle olmuyor. Açlığa, sussuzluğa ve doğaya karşı da savaşım vermeyi gerektiriyordu. Bir anlık tedbirsizlik sonucu, Jiyan heval ve yedi arkadaşı düşmana korku salan dağlarımızda, çığ altında kalmışlardı. Heybeti ve görkemliliğiyle Dersim dağları, umut ışığını çığla yutmaya çalışır. Fakat, tarih bir kez daha olağanüstü iradeye tanıklık edecektir bu olay ışığında.

Kampta bulunan gerillalar, arkadaşlarından haber alamayınca aramaya çıkarlar. Ayak izlerini takip ederken, çığın düştüğü yere ulaşırlar. Vakit kaybetmeden, bir grup köye yardım getirmeye giderken, kalanlar da kazı çalışmalarına başlar. Köye giden grup, köylüler ve kazı araçlarıyla geri dönerler. Vakit kaybetmeden kazı çalışmalarına katılırlar.

Aradan sekiz gün geçmiştir. Artık umutlar sönmüş, yerini karamsarlığa bırakmıştı ki, umut yok dendiği bir anda Jiyan ve aralarında kamp komutanının da bulunduğu sekiz gerillaya ulaşırlar. Bedenlerde herhangi bir yaşam emaresi görünmemektedir. Kalles çığ, yedi özge canı hem de düşmanın yıllarca uğraşıp da alamadığı bu fedai yürekleri almıştır. Şehitleri ve Jiyan hevali alıp köye dönen gerillalar ve köylülerin başları önlerinde sessizce köye gelirler. Gelir gelmez bir umut diye sıcak bir odaya konulan Jiyan heval ve arkadaşlarından bir süre sonra Jiyan heval kendisine gelmeye başlar. Hafızası açılır. O korkunç olay aklına gelir. O an için düşündüğü şey "acaba ben farklı bir dünyada mıyım?" Fakat yavaş yavaş gözlerini açtı-

ğında etrafında arkadaşları, can yoldaşları ve köylüleri görür. Yaşadığına inanır halde gülümser. Fakat köylüler hayret içinde dona kalırlar. Onlar için Jiyan heval yeniden dirilmiş gibidir. Gerilla arkadaşlarının yardımıyla kendine gelir. Jiyan heval hemen masajlar yapılır. İçecek, yiyecek bir şeyler verilerek kendisini toparlaması sağlanır. Fakat sekiz gün çığ altında kalma, Jiyan hevalin bünyesinde kolay iyileşmeyecek yaralar bırakır.

Aldığı yaralar nedeniyle bir süre köyde tedavi gören Jiyan heval gözlerindeki rahatsızlık dışında büyük oranda iyileşir. Gözlerindeki rahatsızlığı da, lensle gideren Jiyan heval, yoldaşlarına ve silahına kavuşabilmenin coşkusuyla hazırlıklara başlar. Bir grup gerilla karların erimesine doğru köye gelip Jiyan hevali alırlar. İki-üç ay aradan sonra, yine o çok sevdiği dağlarının, vadilerinin, ormanlarının derinliklerine dalarak savaş tanrıçası olma hedefine doğru yoldan çıkmaya hazır ok gibi kilitlenir.

Sekiz gün çığ altında ölüme, düşmana ve doğaya meydan okuyan Jiyan heval, en son eylemini 30 kişilik bir gerilla gücüyle Dersim-Ovacık yolunu kesmeyle gerçekleştirir. Eyleme giderlerken açık hareket etmelerinden dolayı düşman takibine düşerler. Yol kesme eyleminde, kimlik kontrolü, halka propaganda yapıp yanlarına aldıkları gıda maddeleri ve üç kişiyle birlikte eylem yerini terk edip noktaya doğru yola çıkarlar. Noktaya ulaştıklarında ihtiyaç molası verirler.

Düşman takibinden habersizdirler. Düşman da hazırlıklarını yapmış ve harekete geçmiştir. Ji-

yan heval ve arkadaşları noktadayken düşman kobralarla saldırıya geçer. Bombardıman devam ederken, bir taraftan da grup çembere alınmaya çalışılır. Üç gün devam eden çatışmalarda grubun yarısı çemberi yarıp kurtulurken, aralarında Jiyan hevalin de bulunduğu 16 gerilla çatışma alanından çıkmayı başaramazlar. Çatışmaların iç içe geçmesi ve cephanenin tükenmesi sonucu 13 gerilla şehit düşer. Geri kalan Jiyan heval ve iki bayan yoldaş düşmanı kahredecek bir ölümü seçerler. Düşmana teslim olacakları izlenimini vererek ellerinde kalan tek el bombalarının pimi çekik halde, avuçlarının içinde enselerine dayayıp düşmana doğru giderler. Üç gerillayı sağ yakalayabilmenin sevinciyle zafer çığlıkları atan düşmana bu zevki kursağında bırakırlar. Düşmana yaklaşıldığında pimi çekik el bombası patlatılır. Kahramanca bir direniş ve bu direnişe yakışır bir eylemle üç fedai kadın gerilla, şehitler kervanına katılırlar. Çatışmaların toplamında 30'dan fazla asker ölürken, bir o kadar da yaralanır. Çatışmalarda 16 gerilla da şehit düşmüştür. Düşmanı kahreden eylemleriyle şehadete ulaşan Jiyan heval ve arkadaşlarının naaşları Dersim'e getirilir. Çatışmayı duyan ve Jiyan hevalin şehadet haberini alan annesi, ailesi, çevresi şehre inip Jiyan hevalin parçalanmış naaşını alırlar. Düşmanın tüm engellemelerine rağmen geniş bir yurtsever kitlenin katılımıyla cenaze töreni serhıldana dönüşür. Jiyan hevalin naaşı, Dersim'de şehitler mezarlığında toprağa verilir.

Jiyan heval de binlerce şehidimiz gibi fiziki olarak aramızdan ayrılrsa da, önderliğe bağlılığı, mü-

cadeleye inancı, fedakarlığı ve örnek kişiliğiyle, bıraktığı silahını omuzlayıp mücadelesine kaldığı yerden devam etmek de bize düşer.

Jiyan heval ve binlerce şehidimizin anısına ateşin çocuklarının ülkesini özgürleştireceğiz!

Silah arkadaşları

Şehit Orhan ve Şehit Çiçek Dersimli

Kürdistan, bahar ve Mayıs...

İlki direnişi, ikincisi yeni yaşamı, üçüncüsü de hem tarihi ve hem de kanla yoğrulmuş isyan anılarını çağırıştırır. İlkinin direnişi yaşamı güzelleştirir, direngenliği savaşa dönüştürür, adını savaş koyar.

Kürdistan ülkesi bugün hiç bitmeyen bir baharı yaşamaktadır. Eğer bahar yaşam, bahar doğuş ve bahar yenilikse, Kürdistan'da yaşanan tam da budur. Kürdistan'da yaşam, bitmeyen bir bahardır şimdi.

Kürdistan'ın baharı Mayıslarla güzeldir. Mayıslarda canlanan doğa kanla beslenir, savaşa büyür. Savaş ve kan Mayıs'ın öbür adıdır. Bereket, bolluk ve direniş kanla yaratılır ve kanla gelişir Mayıs'larda. Toprağa düşen her damla kan, tekrardan topraktan fışkıran bir halkın, bir ülkenin, insanlığın emek ve kahramanlık tarihini yeniden ele alır ve yeniden yazar. Kürdistan tarihi Mayıs'larda yazılmıştır. Yaşamın tohumları hep Mayıs'larda toprağa serpilmiştir. Dün Antep'te Haki Karer, Urfa'nın uçsuz bucaksız ovalarında Halil Çavgun, Amed'te Ferhatlar ve Kandil'i kanlarıyla sulayan Karasungur yoldaşlar, tarihi kanlarıyla kaleme aldılar. Onların yazdığı tarih, bugün Kürdistan'ın dört parçasında Mayıs'ta sergilenen direnişlerle yeniden geliyor ve anlamlılaşıyor. Tıpkı Dersim dağlarında, Şahin heval ve 22 kahraman arkadaşının direnişi gibi. Onların direnişleri Kürdistan tarihinin geliştirici kilometre taşlarından biri oldu.

Şahin heval, 1970 yılında Mazıdağ'ın Kani Genikê köyünde, yurtsever bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. O, henüz üç yaşındayken, ailesi yoksulluktan dolayı Amed'e yerleşir. Babası burada sınır ticaretiyle uğraştığından, maddi durumları iyileşir ve orta halli bir aile durumuna gelir. Bu dönemden sonra elverişli koşullar içinde büyüyen Şa-

hin heval, ailenin en büyük çocuğu olduğundan çok sevilir, bir dediği iki edilmez. Küçük yaşına rağmen, inatçıdır. Dediğini mutlaka yapan, çevresiyle oldukça doğal diyalog kurabilen bir özelliğe sahiptir. Bu özelliği, O'nun geniş bir arkadaş grubuna sahip olmasını sağlar.

İlkokulu başarıyla bitirir ve ortaokula başlar. Bu arada 12 Eylül faşizminin vahşet rüzgarları Şahin hevalin ailesini de etkisi altına almıştır. Koyu karanlığın hüküm sürdüğü yıllarda, babası Kawa davasından yakalanır. Ve bir yıla yakın Amed zindanında yatarak, vahşetin ve direnişin canlı tanığı olur. Bu durum babasını ve kendisini oldukça etkiler. PKK önderleri, faşizme karşı çıplak iradeleri ve bedenleriyle kahramanlık sergilerken, sözde Kürdistan adına yola çıkan reformist güçlerin de ne halde olduğunu iyi görür. Babası, Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşları yakından görür. Onların direnişine çoğu zaman gözleriyle tanık olur. Şahin hevalin babası, cezaevinden çıktıktan sonra, ailenin görüşü değişir ve ulusal kurtuluş mücadelesine ilgileri artarak PKK'ye gittikçe sempati duymaya başlar. Ailenin bu olumlu gelişimi, Şahin hevale de yansır. Lise yıllarında mücadelenin gelişmesine bağlı olarak canlanır ve partinin ateşli bir taraftarı olur. Bu yıllarda O'nun temel özelliği, görüşünden taviz vermemesi ve inatçılığıdır. Okul arkadaşlarıyla tartışır, düşüncesini derinleştirir, bununla pratiğini daha aktif hale getirir. 12 Eylül'ün Amed gençliğini her türlü yolla zehirleme ve lümpen yaşama çekme politikalarına karşı direnir. Zaten ailesinin yapısı da buna elverişli değildir.

Lise yıllarında amcasının oğlunun gerillaya katılması, O'nu derinden etkileyen ve gerilla özlemini kamçılayan bir başlangıç olur. Liseyi bitirip Bursa Uludağ Üniversite-

Adı, soyadı: **Mahmut ÖNEP**

Kod adı: **Şahin**

Doğum yeri ve tarihi: **Kani Genikê Köyü-Mazıdağ/ Mardin, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **Haziran 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Mayıs 1994, Senek köyü-Pülümür**

*Kurt gibi süzülür
Şahin gibi vurur
Ve gözleri kor gibi parlar
İnanır, savaşır ve düşerler
Düşerken de yarını yaratır
Ateşe verirler bütün geceyi*

Şehit Erdal'ın cenaze töreni 1992 Haftanın

si'nde okumaya başlaması, O'nun için yeni bir dönemdir. Şahin heval artık okuyacak ve ülkesi için iyi bir aydın olacaktır. Onun için aydın; halk uğruna her şeyi göze alan ve hiçbir zorluktan kaçmayan, gerekirse canını seve seve veren bir özelliğe sahip olmalıdır. Bu amaca ulaşmak ve ülkesinin dağlarında, elinde silahla savaşan özgür bir aydın olmak için, okula gelir gelmez, partinin okul komitesiyle ve YCK ile ilişkiye geçer. Artık taraftardan ziyade, bir sempatizandır. Bir yandan Kürdistan'dan gelen gençleri örgütlemeye çalışır, okul içindeki Kürt gençlerini, faşizmin çizdiği pasif, duyarsız ve yozlaşmış öğrenci gençliğin çizgisinden çekerek, direniş saflarına katmak ve tuzağa düşmelerini engellemek için özgürlük mücadelesiyle ilişki kurmalarını sağlar. Üniversite yıllarında cesurdur. Kararalıdır ve görevlere son derece bağlıdır. 1991 yılında yakalanarak unsurlaşan birinin, O'nun üzerine ifade vermesiyle deşifre olur ve aynı yılın Haziran ayında, halkın yılmaz bir aydını olmak için, bir grup arkadaşıyla beraber Kürdistan dağlarına Amed Eyaleti'nde gerilla saf-

larına katılır.

Gerilla pratiğinde, teorik olarak gelişkindir. Bunun için, *"Benim sorunum pratiktir, teoride öğrendiğimi pratiğe aktarabilirsem, bu kutsal yaşamın hakkını başarıyla yerine getirebilirim"* der. Amed Eyaleti'nde beş aylık pratik sürede yaşama çok hızlı bir uyum sağlar. Düşmandan intikam almanın hırsıyla sürekli saldırıda yer almak isteyen, saldırı ruhu ve azmiyle dolu, fedakar ve cesur özelliklere sahiptir. Edebi dilini çabuk ilişki sağlama özelliği ile de bütünleştirerek, güzel hitaplı, yoldaşlarıyla iyi anlaşılan ve onlara birçok konuda yardım etmeyi ilke edinen Şahin heval, fırsat bulduğunda güçlü kalemıyla anılar yazar, günlük tutar ve şehit yoldaşların üzerine yazılar yazarak gerilla yaşamının doyumsuz güzelliklerini ve savaşın zorluklarını kaleme alır, kendini bir de bu yönüyle üretken kılar.

1991 yılında, Dersim alanına yollanan grubun içinde yer alır. Dersim pratiği O'nun için tecrübe, başarı ve yetkinleşmeyi getiren bir sürecin başlangıcı olur. Kürdistan ülkesinde direniş diyarı Dersim'de faaliyet yürütmek, Seyit Rızaların

nefesini verdiği Munzur'un havasını solumak, her karışında bir şehidin kahramanlığını gizleyen dağlarını arşınlamak, Ali Boğazı'nda, Kutu ve Laç Deresi'nde direniş kahramanlarının hâlâ da kulaklarda çınlayan "intikam, intikam, intikam" haykırışlarını bilincinin derinliklerine gömmek, O'na büyük bir ruh ve cesaret verir. Hele bir de büyük gerilla komutanı ve partinin yılmaz bir militanı, PKK-MK üyesi komutan Şiyar (Kazım KULU) ve gerillanın emektar komutanı Dr. Baran gibi, değerli yoldaşlarla faaliyet yürütmesi, onların tecrübe-lerinden yararlanma şansını elde etmesi, Şahin heval için ele geçmez bir fırsattır. Kış süreci boyunca yoğun bir eğitimden geçer Şahin heval. Her anlamda yenilenmiş ve güçlenmiş olarak çıkar.

Bahar aylarında Dersim'de hayat bambaşkadır. Her şey yeni, her şey güzel ve her şey direngendir. Doğası cenneti andırır. Munzur dağının başı sis ve karla kaplanırken, etekleri baharın yeşilliğine bezenir. Ormanları tomurcuklanmaya başlar. Munzur'un zirvelerinden süzülen Munzur çayı daha hırçın akar. Laç Dere-

si'yle beraber katliamlara şahit olduklarını Dicle ve Fırat'a anlatmak için, kükreler adeta. Dersim'in böylesine güzelleştiği bahar mevsiminde, Şahin heval da takım komutanı olarak pratiğe çıkar. Görevi O'nu daha da geliştirir. Bir ARGK komutanında olması gereken tüm vasıflara ulaştırır kendini. O, göreve yaklaşıırken *"Eğer ben görev yapmayacaksam, hiç almam. Benim için görev başarmak için vardır"* diyerek, görevlere büyük-küçük demeden dört elle sarılır, hatalar kimden çıkarsa çıksın, göz yummaz, yenilgiyi kabul etmezdi. Bunun için her görevin sonuna *"başarıyla bitti"* cümlesini eklemeyi, yaşamının felsefesi yapmıştı.

1993'te başarılı pratiğinden ve fedakar çabalarından dolayı, Dersim Eyaleti, ikinci bölge komutanlığına getirilir. İntikam hırsı oldukça gelişkindir. *"Dökülen her damla kanın hesabı mutlaka sorulmalı, intikam alınmalıdır"* derdi. Düşmanın ülkede giriştiği her katliama karşı misilleme yapar, hesabını ağır bir şekilde sorarak, akan kanı yerde bırakmazdı. Bu özelliğinden dolayı, halkta büyük bir güven yaratıyor, sempati uyandırıyor. Ama düşman üzerinde de tam bir korku yaratmıştı. Yol kesme eylemlerinde hep O'nun adı vardı. Bu yüzden bölgedeki düşman güçleri, korkularının ifadesi olarak, *"yol canavarı"* lakabını takmışlardı O'na. E-3 karayolu üzerinde bulunan, adıyla ünlü Sansa Boğazı, süreki gerillalar tarafından denetimde tutulduğu için, faaliyetler rahat bir şekilde sürdürülüyor, düşmanın hakimiyetini büyük ölçüde ortadan kaldırıyor.

1993-94 kış sürecinde PKK militan ölçülerıyla donanıp bahar atılımına daha güçlü girmiş, istek ve arzu yoğunluğuyla yeni bir pratiğe çıkmıştı. Baharla beraber Şahin heval, gerillayı oturtmak ve düşmanı etkisizleştirmek için Kemah alanına

bölge komutanlığına atanmıştı. Bu arada bölgedeki gücün yarısı eyalet konferansına katılmak için alandan ayrılmıştı. Şahin heval, düşmanın olası saldırı planlarını bozmak ve dikkatleri kendi alanına çekmek için baharın verdiği yeni ruhla, yoğun eylemlilikler içine girmişti. Eylem zaten O'nun tarzıydı. Eylemsizliğin gerilla için ölüm olduğunu biliyor, moralin ve gücün eylemlerde yattığının bilincini taşıyordu. Bu yüzden tuttuğunu koparan, vurduğunu dağıtan bir tarza sahipti. Eylemdeki taktikçi ve planlayıcı yönleri O'nun diğer gelişkin özelliği idi.

Bu eylemlilikler sürecindeyken, 23 yoldaşıyla birlikte Erzurum, Erzincan ve Pülümür merkezlerine giden yolu keserek, yakındaki karakola baskın yapmak için plan yaparlar. Bu plan gereğince Sinek köyüne doğru ilerlerler. Köy, daha önce sömürgecilerin barbar karakterinden dolayı boşaltılmıştır. Şahin heval, keşiften sonra grubu köyün hemen altında bulunan, sık ağaçlıklı bir alana yerleştirir. Fakat baharın yeni gelişinden dolayı, ağaçlar henüz tomurcuk halindedir. Orman, onları korumaya elverişli değildir. Ormanda bulundukları esnada, düşman karakolu tarafından tespit edilerek, çembere alınırlar. Gündüz vaktiyle çatışma başlar ve ikindiye kadar devam eder. Çatışma esnasında düşmana onlarca kayıp veririrler. Gerilla grubunda sadece bir yaralı vardır. Çemberde olduklarından, çıkma zorunluluğu kendisini dayatır. Şahin heval, karanlığın çökmesine az bir zaman kala keşfe çıkar. Arkadaşların itirazlarına ve engelleme çabalarına rağmen, *"Eğer ben komutansam ve sizlerden sorumluysam, o zaman grubu sağ-salim çıkartmak da benim görevimdir. Bu, hem bir komutanlık görevi hem de yoldaşlığa bağlılıktır"* diyerek keşfe çıkar. Başarılı bir keşif gerçekleştirdikten sonra, yarındaki arkadaş, diğer gerillalara

haber vermek için, grubun yanına gönderir. Kendisi de dönmek üzereyken, düşmanın tespiti sonucu suikaste uğrayarak şehit düşer. Grubundaki yoldaşları, değerli bir komutanlarını ve fedakar arkadaşlarını kaybetmenin acısıyla bir yandan çatışırken, öte yandan geri çekilmeye başlarlar.

Bu esnada düşman güçleri, verdikleri kayıpların acizliğiyle korkaklığın, barbarlığın ve alçaklığın en büyüğünü göstererek, yirmiiki bedene, kimyasal silahlarla kıyar. Yanan bedenler şehitler kervanında özgürlük meşalesi olurlar.

Tarih tanık olmuştur hep, insanlık düşmanı zihniyetin bu tür katliamlarına. Tıpkı Hiroşima'da, Halepçe'de kıyımdan geçirilen canlar gibi

Türk sömürgeciliği de, yükselen insanlık mücadelesine karşı Kürdistan'da, barbar karakteri ve zihniyeti gereği, birçok defa kimyasal silah kullanmıştır. Bu, ne ilkti ve ne de sondu.

Engizelerde Şıxo Dirliklerin, Pazarcık'ta Welatların, Olur'da komutan Piroların, Karakoçan'da Bakilerin, Cizre ve Kuzêrip'te Dr. Cumaların direnişlerine karşı da aynı yöntemi ve aynı soysuzluğu sergilemişti.

Tarih, 7 Mayıs 1994'ü gösterirken, Mayıs'ın direngenliğini kanlarıyla yaşamsallaştıran ve Pülümür'ün isyan ve direniş dolu kanlı sayfalarına 23 kahramanın ölümsüzlüğünü, Senek Direnişçileri ve Senek Kahramanları olarak insanlığın belleğine işliyordu.

Şahadetlerinin ikinci yılında Şahin heval şahsında, soysuzluğun suratında bomba gibi patlayarak baş eğmeyen 23 yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyor, mücadele ve yaşamaları, yolumuzu ve yaşamımızı aydınlatan ışık ve felsefe olacaktır, diyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ulusal kurtuluş mücadelesinin şehitlerini bir yerlere sığdırmak, onları anlatmak güç bir iştir. Yaşamı, eylemi her yönüyle örnek alınması gereken savaşçılar, aynı zamanda yaratılmak istenen yaşamın, ütopyalarımızın mimarlarıdır. Tarihinde hiç askerleşmeyen köle bir ulus olan Kürtlerin PKK ile muhteşem çıkışı kolay olmamıştır. Bu muhteşem gelişmeleri borçlu olduğumuz kişiler, yaşamının onüçünde, onyedisinde, yirmi, otuz, yetmişinde kahramanca savaşıp vurulanlardır. Şehitlerimiz devrimimizin teminatı, devrimin kilometre taşlarıdır.

İşte, **Sipan** heval de partimizin, yiğit Kürdistan halkının bağrından çıkardığı bir komutandır. Sipan heval Kürdistan'da askerleşileceğini, komutanlaşılacağını gösteren en iyi bir örnektir. Askerliğin bütün meziyetlerini şahsında somutlaştıran kahraman ARGK savaşçıları sayısızdır. Sipan heval de onlardan biridir. Hem de cesur, fedakar, kararlı askerlerden biri. Hani ölüme gözükaraca giden meçhul askerler var ya işte onlardan biri.

Batman'da doğan Sipan heval, ortahalli bir ailenin çocuğudur. Ulusal kurtuluş mücadelesinin en sıcak olduğu bir ilde Sipan heval, 1990 sürecine girildiğinde giderek kızışan savaşın içinde bulur kendini. Hep isyancı doğuran ülkemiz Kürdistan, zulme, haksızlığa karşı başkaldırı potansiyeli herkeste vardır. Savaş, bu cevheri daha da açığa çıkarmada etkili olur. Sipan heval parti ile ilişkiye geçemediği dönemlerde de kendi başına bir komiteymiş gibi çalışır; geceleri askeri eylemler yapardı. Fakat bunları kimse bilmez.

Sömürgecilere duyduğu derin intikam duygularını böyle açığa vurur. Batman şehir merkezinde karakola taciz etme, polis ekip

otolarını tarama gibi eylemleri tek başına kimseden talimat almadan yapar. O yuvasında durmayan mermi, tepeden tırnağa eylemdi. Gün geçtikçe içi kaynar. İçine sığmayan eylem nehrini devrime katmak arzusuyla dolar. Tıpkı taşkın Dicle, haşın Fırat, delice akan Munzur gibi...

Sipan heval aktif katılımını 1991'de yapar. Güney alanında bir eğitim devresine katılır. İçindeki fırtına ise kabardıkça kabarır. Sabırsızlıkla eğitim devresinin sona ermesini bekler. Bir an önce kendini ülke dağlarına, sıcak savaş cephesine atmak en büyük hayalidir. 1992'de Kürdistan'a doğru büyük yürüyüşü başlar.

Savaşa yürüyüş özgürlüğe yürüyüştür. Ve tarifsiz bir heyecandır, insanın içini kemiren. Sipan heval Botan'da iki ay kaldıktan sonra Amed'e geçer. Oradan da Adnan arkadaşın (Ahmet DİZİN) grubuyla Dersim alanına gelir.

Yüce Dersim dağları herkesi büyülediği gibi, O'nu da büyüler. Adnan hevalin grubuyla büyülediği bu coğrafyayı adım adım dolaşır. 1992 sonbaharında saldırıya geçen işbirlikçiler, Güney'de sömürgeci TC ile operasyon geliştirirken, onlar da Kuzey'de TC güçlerini darbelerler. Artık Dersim alanında kızgın savaşın tohumları ekilir. Düşmana korkulu günler yaşatmaya başlarlar.

Sipan hevalle 1993'te Dersim dağlarında tanıştım. Gece Koyê Zêl'in kuru soğukunda hepimizi ısınmamız için halaya kaldırmıştı. Çok soğuktu. Yakacak bir şey de yoktu. Alabileceğimiz kadar yol almıştık. Müthiş bir soğuk vardı.

Temmuz ayındaydı ama karasal iklim olunca, bir de dağların yükseğinde güneş batır batmaz kış soğuğu buyur eder. Dağlara ve çıplak vadilere...

İşte Sipan hevalin hepimizi ha-

Adı, soyadı: **Kemal TAKA**
Kod adı: **Sipan**
Doğum tarihi ve yeri: **Batman, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991,**
Güney Kürdistan
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1993,**
Çağlayan/ Erzincan

laya kaldırıp “Nêçîrvan jor de hatin” gibi hareketli parçalarla bizi oynatmasının sebebi de buydu. Daha sonra O’nun komutanlığında hareketli birlikte yer alınca, daha iyi gördük O’nun govend sevdiğini.

Ve biz O’nunla her eyleme govendle gider türkülerle dönerdik. Şenlik, moral grubumuzdan hiç eksik olmazdı. Sipan heval suskunluğu sevmeydi. Hep “hareket gerek, eylem gerek” derdi. Bazen zorunluluktan eylemsiz kalındığında, “namlumuz pas tutacak” deyip, ateş ettirirdi.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kuvvetli kaslarıyla kaplan gibi çevikti. Kumral saçlı ve gür bıyıklıydı. Yüzündeki hatlar O’nun olgunluğunu ve savaş tecrüsesini yansıtıyordu. Yüz ifadesinde bir savaşçının asiliği okunuyordu. Şalvarımı, şutikini özenle düzeltir, uzun yün çoraplarını şalvarın üstüne çeker, kıvrırdı. Ayrılmaz parçası, portatif G-3’ünü kahramanca bir eylemde düşmandan almıştı.

Üç arkadaşla Erzincan’da (E-23 karayolu üzerinde) NATO’ya ait yakıt depolarını keşfeder, sonra şahin misali birkaç kilometre, gece aydınlatma sistemi ve muazzam güvenlik önlemi olan yabancı teknik elemanları, özel hareket timleri ve bekçiler tarafından korunan bu hedefine usulca sızar. Burada, geceler gündüz gibi aydınlıktır. Yere iğne düşse duyulur. Sipan heval bu eylemi iki yoldaşıyla birlikte gerçekleştirir. Özel koruma bekçisini vurur ve elindeki son model portatif G-3’ü alır.

Sipan heval, çok iyi de roket kullanır. Yine Dersim’de sarhoş sarhoş gece devriye gezen özel tim devriye aracını bir grup yoldaşla pusuya düşürüp roketle havaya uçururlar. Bu eylemi anlatınca, “hepsi kafayı hoş etmişti, roket

arabaya isabet edince nar gibi kızardılar” diyordu. Yine E-23 karayolunda hiç girişmemesi gereken bir eyleme girer. O’nda bitmek-tükenmek bilmeyen bir eylem enerjisi vardı. Yaratıcı eylem zekası, kıvrak, atik ve otoriter yapısı her zaman yoldaşlarına örnek niteliğindeydi. Kemalist okullarda okumamıştı. Parti okullarında siyaseti öğrenmişti. Eylemci kişiliğini burada almıştı.

Karargahlarda kaldığımızda büyük büyük ateşler yakar ve son közüne kadar onunla oynardı. Ateşle güçlü bir bağ kurmuştu. O’nun ateş sevdası bir hastalıktı ve her arkadaşla yüreğinin en derininden gelen sıcaklıkla bağ ku-

rardı. “En güzel eğitim eylemdir” derdi. Gerçekten de her davranışı, hareketi yoldaşları için büyük sonuçlarla doluydu.

Sipan heval, 1993 Eylül’ünde Erzincan’a bağlı Çağlayan nahiyesinde, işbirlikçi-ajan birinin evine girmeye çalışırken şehit düşer.

Savaşı, kavgasız bir an geçirmeyen Sipan heval, eylemleriyle Koyê Zêl’de, Munzur’da fırtına gibi esti. Doyasıya savaşır Dersim dağlarına özgürlük tohumu oldu.

İntikam yemininiz Kürdistan’ın kurtuluşudur.

Anısı mücadelemize önderdir.

Silah arkadaşları

Kan kızıla boyanırken ateşin ve güneşin ülkesi, kökleri bu toprakların ta derinliklerinde, insanlığın beşiklik çağına uzanan bir kültürün çocukları, tilililerle karşılıyor artık ölümleri. Ölümün adı yaşam olmuş dillerinde, acıyı ve sevgiyi ifade eden yüz parçalamalar, yerini halaylara, dilanlara, govendlere bırakır olmuş. Burada, ateşin ve güneşin çocuklarının ülkesinde. 1994 yılı faşist Türk sömürgecilerinin ülkemizde bir tek canlı bırakmamacasına, atalarından kalma barbar ruhla saldırıya geçtikleri bir yıldır. Faşist Türk ordu birlikleri kurt sürüleri gibi Kürdistan'ın dört bir yanında kahraman ordumuz ARGK'ye yönelik operasyon başlatmışlardı. Görünürdeki amaçları "gerillaya etkili darbeler vurarak sınırlandırmaktı." Ama faşist grubun başındakilerin de ifade ettikleri gibi, bütün bu saldırılar "savunmaya" dönüktü. Asıl hedef gerilla değil, yoksul Kürt köylüleri idi.

Halkın acılarını dindirmek ve yeni yaşamı inşa etmek için ARGK'de savaşan militanlardan biri de Suat hevaldir. Maden'de doğup Amed'de büyüyen Suat heval, liseyi de Amed'de okumuştur. Üniversite yıllarında gençlik çalışmaları içerisinde yer almıştı. Oldukça canlı-hareketli ve sevilen bir arkadaşı. Sarışın olduğundan, arkadaşlar kendisine "Bozo" derlerdi. Sempatik yapısı ve uzun boyuyla her zaman dikkatleri çeken Suat heval '89-90 üniversite yıllarının ardından, '91 yılında Ankara Hacettepe Üniversitesi'ni terk ederek, bir grup arkadaşıyla birlikte Dersim'de gerilla saflarına katılmıştı. Suat heval henüz tam anlamıyla düşmana olan kinini kusamamışken, bakmakta olduğu bir grup yaralı arkadaşı için bir köye erzak getirmeye gider. Orada düşmanın pususuna düşer. Sağ olarak esir düşen Suat heval tutuklanıp Nevşehir Cezaevi'ne gönderildikten sonra, esir düştüğü aynı yıl Nevşehir Cezaevi'nden kazdıkları tünel ile yeniden özgürlüğüne kavuşur. Ardından akademi sahasına ulaşır. Burada askeri ve siyasi eğitimini daha da pekiştirerek kendisini yetkinleştirir. Ar-

tık tek isteği bir an önce o dağların güzelliğine dönmektir. 1993 yazında akademi sahasından birlikte çıktığı bir grup arkadaşıyla Dersim Eyaleti'ne tekrar döner. Şimdi kendine kendine güveni çok daha fazladır. Takım komutanı olarak yüklendiği sorumlulukların gereğini yerine getirmek için bütün çabasını sarfeder. Gücü elverdiği oranda parti dışlıklara karşı durur ve taktiğin gereklerinin yerine getirilmesinde bizzat kendisi pratik olarak en önde yer alır. 1994 yılı başında eyalette yeni yapılan düzenlemelerle birlikte Kemah alanını tekrar gerillaya açmak için Suat heval görevlendirilir. Koçgiri alanının partiyeye tümünden açılması ve geri üs alanı olarak Dersim Eyaleti'nin rahatlıkla kullanılabilmesi için gerillaya açılması zorunlu olan Kemah ve Refahiye alanlarının stratejik öneminin bilincinde olan Suat heval, bunun için bütün gücüyle çalışmalara yüklenir. Geliştirilen eylemliliklerde grubun başında yer alarak öncülük yapar. Fakat uzun vadeli düşünemeyen, günü kurtarma peşinde olanların yaklaşımları parti için oldukça önemli olan bu alanda istenilen başarıya ulaşmanın önündeki en büyük engel olur. Partinin bu duruma direkt müdahalesi sonucu tekrar görevlendirilen diğer komutan arkadaşlar geri çekilir. Suat heval, gerillanın bu alana oturtulabilmesi için zorunlu olan altyapı çalışmalarını başlatır. Fakat, çok kısa bir süre sonra düşmanın Dersim'e yönelik başlattığı büyük operasyon nedeniyle bu çalışmalara ara vermek zorunda kalır. Kemah'ın Munzur dağlarına bakan kesimlerinde başlayan operasyon nedeniyle daha geriye çekilen grup, düşmanın Munzur dağlarına güç çıkartması nedeniyle çatışmaya girer. Çatışma esnasında bir helikopterden atılan roket parçaları Suat hevala isabet eder. Ve Suat heval birçok düşman askerinin öldürüldüğü bu çatışmada, çok talihsizce, adını ağzından düşürmediği asi Munzur dağlarında şehadete ulaşır.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **İbrahim Tali UĞUR**
Kod adı: **Suat**
Doğum yeri ve tarihi: **Maden, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1991, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Dersim**

Her şehit kendi başına bir destandır. Bunlardan birisi de Kartevin'in kucagından Dersim dağlarına bir türkü gibi esen **Serhat** hevaldir.

O, Kürdistan'a atılmak için Ankara'da olgunlaştırılan özgürlük tohumlarının hazırlandığı bir süreçte Tutak'ın Mirze köyünde doğar. Çocukluğu inkarın, vatandan kaçmanın marifet sayıldığı, bir yandan da özgürlük tohumlarının tüm Kürdistan'a serpiştirildiği bir ortamda geçer. Dedelerinin bir zamanlar bu topraklar üzerinde çeşitli savaşlar yürüttüğünü, köydeki insanların "Romi" dedikleri askerlerden nasıl nefret ettiklerini bizzat kendisi görür, duyar. Henüz çocuk yaşlardayken ailesi Türkiye metropollerinden Sakarya'ya göç eder. Küçük yaşta da sevdiklerinden, doğup büyüdüğü topraklardan ayrılmak O'na zor gelir. Geldiği yeni ortam kendisine yabancısıdır, ilk önceleri zorlansa da uyum sağlaması uzun sürmez. Çünkü duyguları hâlâ tam şekillenmemiştir. Aradan yıllar geçer, Kürdistan dağlarında boy veren özgürlük tohumları dalga dalga ölü Kürdün ruhunda dolışmaya ve onu canlandırmaya başlamıştır. Kürdistan'daki gerilla savaşı ve gelişmeye başlayan halk serhıldanları, Serhat hevali derinden sarsar. Aile çevresindeki mücadeleye duyulan ilgi artmıştır. Kendisiyle birlikte diğer kardeşleri ve yakın akrabalarından bazı arkadaşları ile bir şeyler yapmanın çabası ve uğraşı içerisine girer. Fakat her Kürdistanlı genç gibi O'nun da yüreği ülkesinin uçsuz bucaksız, başı dik ve mağrur dağlarında, gerilladadır. Duygu ve düşünce dünyasında kendisini netleştirdikten sonra kararını verir ve

1992 yılının sonbaharında bir grup arkadaşıyla birlikte Dersim Eyaleti'mizde gerilla saflarına katılır. Halkımızın özgürlük silahı gerillaya ulaşmanın sevincini ve coşkusunu girdikleri kış kamp sürecinde de sürdürür. Bu coşkusu O'nun gelişmesinin önünde engel teşkil edebilecek olan geri toplumsal özellikleri ve değer yargılarını çok daha sancısız aşmasını getirir. Kış eğitim devresinde aldığı güçle pratiğe yönelen Serhat heval, kısa sürede iyi bir eylemci ve görev militanı olduğunu gösterir. Bu başarısı ve çabası nedeniyle manga komutanlığı görevine getirilir. Bu görevini büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getirir. Katıldığı eylemsel faaliyetlerde ve diğer çalışmalarında aktif roller üstlenir. Görev yaptığı Ovacık-Hozat alanından Pülümür alanına gönderilir. Gittiği alanın parti ve mücadele açısından taşıdığı önemin bilincinde olan Serhat heval, kış sürecine kadar geçen kısa zaman içerisinde her türlü fiziki ve doğal zorluklara rağmen, üstüne düşenleri eksiksiz yerine getirmesini bilir. 1993-94 kış sürecindeki eğitim devresini kendini yeniden yaratmanın sebebi haline getirir. Yaşanan sorunlara ve eksikliklere anlam vermeye çalışır. 1994 bahar süreci hızlı başlar. Peşpeşe geliştirilen eylemliliklerden ürken faşist TC, Erzincan'daki üçüncü ordusunu harekete geçirir. Bu süreçte Pülümür-Senek vadiğinde yaşanan toplu şehadet Serhat hevali de hırslı kılar. Eyalette ilk kez böylesi büyük kayıp verilmiştir. Bu şehadetler O'nu hem kamçılar, hem de yükünü daha da ağırlaştırır. Yaz sürecinde bir görev amacıyla gittiği eyalet karargahında kendisinden sonra saflara katılan ağabeyi ve artık yoldaşı olan

Adı, soyadı: **Serhat ÖZTÜRK**

Kod adı: **Serhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Mirze köyü-Tutak/ Ağrı**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994,**

Haydaran dağı/ Dersim

Fırat ile karşılaşır. O'ndan diğer kardeşinin de saflara katıldığı haberini aldığı anda keyfine diyecek yoktur.

Tekrar Pülümür alanına takım komutanı olarak dönen Serhat heval, dönemin hassasiyetinin bilinciyle hareket eder. Devrimci coşku ve morali, sorumluluk ve fedakarlık anlayışıyla yoldaşlarına örnek olur. Güç alır, güç verir.

1994 yılının sonbaharında Dersim'deki gerilla eylemlilikleri kitleleri ve düşmanı derinden sarsar. Kemalizmin yüreklerde ve beyinlerde kurduğu karakollar, özel savaş güçlerinin yaratmak istediği köksüz, kimliğinden, vatanından kopuk, ama adını devrimci koymuş

tipin iflası, ulusal kurtuluş siyasetinin ve yurtseverlik duygularının ağırlığını hissettirmesi ve gerilla ile halkın bütünleşmesi karşısında pa-niğe kapılan TC, “denizi kurut, balığı yakala” olarak ifade ettiği politikasını hayata geçirmek için yüz-bini aşkın bir askeri gücünü harekete geçirdi. Amaç açıktı; ikinci bir Dersim hareketi gerçekleştirilerek gerilla iyice darbelenecek, halktan insanlar vurularak katliam korkusu yüreklerle salınacak ve geri kalanlar da yerinden yurdundan edileceklerdir. Ama faşist sürülerinin umdukları kursaklarında kaldı. Kahraman ARGK gerillalarının etkili darbeleri sonucunda büyük bir acz ve çaresizlik içinde çareyi suç-

suz, günahsız ihtiyarları katlede-rek, köyleri ve ormanları alelacele yakarak kaçmakta buldular. Bu barbar it sürülerinden, Seyit Rıza'ların, Alişer'lerin, Besê'lerin, Bakî'lerin, Şiyar'ların, Zeynel'lerin ve daha nice şehitlerin intikamlarını, büyük bir cesaret ve kahramanlık göstererek alan ve bunun için şehit düşen ARGK gerilla ve komutanlarından birisi de Serhat heval oldu. Dersim'in Haydaran dağlarında operasyona çıkan düşman güçleriyle çıkan bir çatışmada şehitler kervanına katılan Serhat heval ve diğer şehitlerimizin anıları İNTİKAM yeminimizdir.

Silah arkadaşları

Koçgiri şehitleri: Şehit Rojhat, şehit Mahir, şehit Özgür, şehit Sefkan, şehit Welat

Güneş, kızılığını vadinin ortasından geçen suya, toprağa ve grileşmiş göğe vururken, anlatılamayacak güzelikte olan Xakurkê vadisi, yeni savaşıclardan oluşan grubun coşkusu-na bir başka hava katıyordu. Tabiat, sonbaharı henüz hiçbir yerde müjdelemezken, Xakurkê sonbaharı coşkuyla karşılıyordu. Sonbaharda Xakurkê'de burukluğa, soğukluğa yer yoktu.

Karker dağı görüldüğünde, Zağrosların uçsuz bucaksız beyazlığı yerini toprağa, ağaçlara ve doğanın tüm güzelliğinden nasibini almış Xakurkê vadisine bırakır. Karker'den sonra onu izleyen Çarçel, Govend, Goste dağları adım adım Xakurkê'nin Kuzey sınırına (Şemdinli'ye) yaklaştırır insanı. Zağroslardan çıkıp da İran, Irak, Türkiye sınırının birleştiği üçgene varıldığında tüm gerillalar, kendilerini deşifre etmemek için daha bir gayretle yürüyüşlerini hızlandırırken, Zağrosların keskin, yırtıcı ayazında bile çevreyi daha iyi dinleyebilmek için kefiyelerini başlarından çıkartır, pür dikkat kesilirler. Karker'e ulaşıldığında, Xakurkê vadisine de girmiş sayılan grubu her an bir gerilla birliğinin karşılaması mümkündür. Gerilla birlikleri, gelen grupları doğka atışları ile karşılayarak ortalığı coşkuya, heyecana boğar. Eğer bir de gelen yeni savaşıcların grubuysa...

Saçlarının sarısı Kürdistan'ın sert, yakıcı havasında iyice açılmış, beyaz teni rüzgarın esmerliğine kapılmışcasına biraz daha koyulaşmıştı. Gözlerinin rengi, saçlarının sarısına bütünlük katıyordu. Bal rengi gözleri, yüzünden tebessümü eksik etmeyen Bêrinaz hevalin coşkusu-yu yansıtıyordu. Mücadele yaşamı boyunca coşkusu-nu hiçbir zaman yitirmeyen Bêrinaz heval, Malatya'da doğar. Babasının polis olmasından dolayı ilk, orta ve lise tahsilini Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde tamam-

lar. Kürtlüğe uzaklığı, Kürtlüğe tepkiyi ve inkarı yaşayan bir aile içinde yaşamasına rağmen oldukça alçak-gönüllü ve halkçı özellikleri taşıyan bir yapıya sahiptir. Kürdistan'da liseyi okuduğu yıllarda, babasının bir Türkten daha Türk kesilip çocukları-na bunu aşılmasına, Kürtleri terörist olarak damgalayan Türk devletinden farklı olmayan yaklaşımları sergilemesine rağmen, Kürt arkadaş-lar edinip yurtseverlikle tanışır. Babasının baskıcı yaklaşımları, hatta dayağı bile kullanarak O'nun yurtseverliğe yaklaşmasını engelleyici tavırlarına asla boyun eğmez. Bu yaklaşımlara karşı savaşıarak kendisini geliştirmeyi esas alarak mücadeleye katılma kararlılığını daha da büyütür. Öyle ki babasından gizli kitap okur, yurtsever arkadaşlarıyla ilişkilerini sürdürerek gerçekliğini kavramaya çalışır.

1990 yılında üniversiteyi kazanarak İstanbul'a gelir. Yurtsever gençlikle ilişkiye geçtiği bu dönemde sınıf çelişkilerini yoğunca yaşar, fakat aynı zamanda halkının bağımsızlık mücadelesi içinde yer alma isteği artar. Bu savaşı, babasının söylediği gibi "teröristler-bölücüler" değil, halkının bağımsızlığını hedefleyen özgürlük savaşılarıdır yürüten. Tüm baskılara, işkencelere rağmen uzun yılları alsa da bu savaşın sürecini, sonunda da bağımsız bir Kürdistan'ın kurulacağına olan inancı artar. Belki zamanla babası da TC'nin faşist-şoven karakterini tanıyacak ve en azından Kürtlüğü inkar etmekten vazgeçecekti. Okuldaki yurtsever örgütlenme içerisine girdikten sonra mücadeleyi daha da yakından tanımaya başlar. Okuyarak, tartışarak mücadele sorunlarına güç getirme konusunda kendisini yetkinleştirmeye çalışır. Kısa bir süre sonra cephe örgütlenmelerine alınıp kitle faaliyetlerine katılan Bêrinaz heval, bu çalışmalar sırasında özellikle yabancısı olduğu Kürt halk gerçekliğini

Adı, soyadı: **Sultan KAPLAN**
Kod adı: **Bêrinaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Dersim**

tanımaya, anlamaya çalışır. İstekli, azimli ve çabalıdır. Güçlü bir eğitimden geçerek savaşın sıcaklığını yaşamak ister. Bu isteğini savaşa aktif katılma kararıyla bütünleştirerek 1992 yılında Xakurkê'ye ulaşır.

Gür bir ateş, gecenin karanlığına inat kızılığını yansıtırken, sanki az önce batan güneşi kısıktırırçasına etrafını aydınlatıyordu. Bêrinaz hevalin de içinde bulunduğu grubu öncü ve kurye arkadaşlar hariç tamamı yeni savaşçılardan oluşuyordu. Yorgunluğa dayanmak gerçekten zordu, irade işiydi, ama iyi bir gerilla olmak için başarmalıydı. Yorgunluğun, açlığın, susuzluğun tıpkı diğer gerillalar gibi üstesinden gelmeliydi ki, İskender'in bile aşamadığı Zağrosları "Kürtler geçebildi" dediklerinde hakkını verebilsin.

Uzaktan görünen ateş gittikçe yakınlaşıyor, sönüp beliren alevlerin yansımalarıyla çevrede dolaşan birkaç kişi göze çarpıyordu. Nihayet günler süren yürüyüşün sonunda Xakurkê Kampı'na (Lelikan vadisi) ulaşılır. Bêrinaz heval, kampta bulunan bayan arkadaşların birliğine katılarak eğitime başlar. 1992 yılının Ekim ayında Güney Savaşı başladığında kampta bulunan gerillalar da mevzilenerek savunma ve saldırı gruplarındaki yerlerini alırlar. Bêrinaz heval ve diğer yeni arkadaşları, cephane, erzak vb. ihtiyaçları ön cepheye aktarmak üzere kampta kalırlar. Diğer yoldaşları gibi O da kendisine verilen tüm görevleri eksiksiz yerine getirerek savaşdaki rolünü oynar. Bu savaş sırasında gerillayı-direnişi, ama bunun yanında işbirlikçiliği-ihaneti de daha iyi tanımaya başlayan Bêrinaz heval, Zelê'ye çekilen güç içerisinde yer alır. Bu süreçte peşmergelerin değil insanlıkla, kendi feodal değer yargılarıyla bile bağdaşmayan yaşamları O'nu oldukça etkiler. İşbirlikçiliği iliklerine kadar yaşayan, ihaneti kendileri yaşadığı kadar halka da yaymak isteyen KDP

ve YNK, bu insanları yıllardır bir avuç pirinç, bir parça ekmek uğruna her türlü vahşiliği yapacak hale getirmişlerdir.

TC'nin, emperyalizm ve işbirlikçilik amacıyla tüm tekniğini de kullanarak Kürdistan'da o ana kadar yaptığı katliamların en katmerlisini gerçekleştirmeyi amaçladığı Güney Savaşı'nda gerillanın savaşarak direndiğini, ama buna rağmen ani bir anlaşma ile savaşın durması ve

*Dinginleşiyor sonrasında
delik deşik bedenim...
terk ediyor ruhum da
al kanlar içinde...
Ve uzanıyorum boylu
boyunca
adanmaktan gurur-
landığım
Kürdistan topraklarına*

Zelê'ye gidilmesi durumuna ilk zamanlar anlam veremeyen Bêrinaz heval, yeni olmasından, bilmemesinden dolayı bu olaylardan ve yaşanan parti dışı bir takım anlayışlardan duygusal yönden etkilenir. Bu çizgi dışılık parti politikasını, taktiklerini kavrayamamanın, bunu uygulamamanın bir sonucu olarak doğan parti dışı anlayışlardı. Yeni olan bir arkadaşın bunları hemen anlaması da beklenemezdi zaten. Fakat daha sonraki süreçte partinin bu sürece yöne-

lik eleştirisi ve çözümlemeleri sayesinde Bêrinaz heval Güney savaşında kazananın PKK ve onur direnişçiliğinin olduğunu kavrar. Direnişin olduğu yerde zaferin de olduğu gerçeği, bir kez daha PKK somutunda ispatlanmıştır.

Şehitler, PKK'nin direnişinin sembolüdür. Her dönemin direnişini kendinde sembolleştiren şehitlerimiz vardır. Bêritan heval de Güney Savaşı'yla sembolleşmişti. Bêrinaz heval şehitlerin savaşta direnişçiliklerine bağlı kalmanın gereklerini yerine getirme konusunda çabasını her zaman sergilemiştir. Bêritan hevalin şehadet, O'nu oldukça etkilemiştir. Düşmana olan kini, öfkesi Güney Savaşı'ndan sonra daha da artan Bêrinaz heval, Bêritan hevalin direnişçiliğini yaşatmak için O'nun kod ismi olan Bêritan'ın "Bêri"sini, gerçek ismi olan "Gülnaz"ın "naz"ını alarak ismini "Bêrinaz" olarak değiştirir. Mücadeleye katıldıktan bir ay sonra böyle bir savaşın içine girmek O'nun için aslında önemli bir eğitim olur. İşbirlikçiliği, ihaneti ve Güney halkını bu süreçte tanımaya başlar. Kürdistan tarihi yalnız ihanete değil, tıpkı bugünkü gibi eşsiz direnişlere de sahne olmuştur, ama her defasında işbirlikçilik, sömürgeciliğin daha iyi bastırma, daha iyi yok etme senaryolarında karın tokluğuna rol almış, rollerini eksiksiz oynayarak bu direnişlere karşı her türlü katliamı uygulayanların içteki temsilcileri olmuşlardır. Güneyli işbirlikçileri daha önce sadece duymuş veya okumuştur. Az çok bilgisi de vardı. Ama bu savaşla halkın başına nasıl bela olduklarını gözleriyle görmüştü. Yıllardır işbirlikçiliğin yalanlarına maruz kalan Güney halkı, bu savaştan sonra aslında PKK'yle, onun direnişçiliğiyle tanışıp emperyalizmin uşaklığını yapan KDP ve YNK'ye verdiği desteği çekerek direnişi seçtiğini göstermişti bile.

Zelê'de başlayan eğitim devrele-

rinde oldukça çabalı olan Bêrinaz heval, aynı süreçte yönetici düzeyde çeşitli görevler alır. Ancak o süreçte yaşanan parti dışı anlayışlara karşı liberal kalması, aldığı bu görevlere güç getirme konusunda yetersiz kalmasını da beraberinde getirir. Çabası her zaman vardır. Komutası altındaki arkadaşlar ile ilgilenmede, onların gelişimlerini sağlamada oldukça etkili rol oynar. Her zaman ikna edici, kavratacı yöntemleri esas alarak arkadaşlarına yaklaşır. PKK, düşmanın baskılarını, işkencelerini kaldırmak, sömürgecileri Kürdistan'dan çıkarmak için nasıl silahlı savaşımı seçtiyse, düşmanın Kürt kişiliği üzerinde bıraktığı geri özellikleri yok etmeyi de eleştiri silahıyla gerçekleştirmeyi amaçlamıştır. Bunu bilmek ve uygulamak, çıkacak olan sınıf dışı anlayışlara karşı da amansız savaşmak demektir. Savaş, Kürdistan'da bu iki yönüyle vardır. İkisi bir arada yürütüldüğü müddetçe başarı sağlanacaktır. Fakat liberal kalmak, çıkan eksikliklere müdahale etmemek, eleştirmemek, bu savaşı sekteye uğratmak, yani sömürgeciliğin Kürt kişiliği üzerinde bıraktığı olumsuz etkilerin yaşamasına izin vermek olacaktır. Bêrinaz hevalin liberal kalması, gelişen parti dışı anlayışlara karşı müdahale etmemesi hem parti yaşamının gereklerini yerine getirmesinde, hem de görevle birlikte yetkinleşmeyi sağlayıp kendisini geliştirmesi konusunda yetersiz kalmasını da beraberinde getirir. Bundan dolayı yoğun bir özeleştiri sürecine tabi tutulur. Mücadele yaşamına henüz başladığı bu süreçte, kişiliğindeki yetmezliklere yönelip, eskiyi yıkip partinin militan kişiliğine ulaşmak için gerekli sınıf savaşımını kendi kişiliğine yönelerek başlatır. Başarısızlık, hiçbir zaman yenilgiye götürmemelidir. Aksine yetersizliklerden çıkarılacak sonuçlarla yeni başlangıçlar yapmak, görevlerin üstesinden gelecek yapıya ulaşmak,

başarısızlıklardan çıkarılacak sonuçlara, geçmiş pratikten elde edilen tecrübelerle bağlıdır. Bêrinaz heval de bu pratiğini kendisine tecrübe edinir. Duygusal ve liberal yaklaşımların hakim olduğu özelliklerini atmak için yoğun çaba harcayarak geçmiş pratikten güçlü çıkma cesaretini gösterir. 1993 yılında basınyayın biriminde aldığı görevle şiir ve makale yazım konularındaki yeteneğini daha da geliştirir. Bu süreçte aldığı tüm görevlere başarma hırsı ile yaklaşan Bêrinaz heval, yeni devrede eğitim komisyonlarına girerek yeni bir görev alır. Eğitimlenliği sırasında aldığı eğitimleri, edindiği tecrübeleri yoldaşlarına aktarmanın fırsatını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışır. Bu devre hem eğittiği, hem de kendisini eğittiği bir devre olur. Bu görevi kendisine yetkinleşmenin, kişiliğini dönüştürmenin bir aracı haline getirir. 1994 yılında ülkeye gidecek gruplar içerisinde yer alan Bêrinaz heval, planlamada Dersim Eyaleti'ne gidecek olan birliktedir. Bu alanda aldığı eğitimden, edindiği tecrübelerden birçok sonuç çıkarmıştır. Her zaman ve nerede olursa olsun fark gözetmeksizin savaşarak, Güney Savaşı'nda şehit düşen yoldaşlarının intikamını almak için parti yaşamının iyi bir temsilcisi olmaya çalışarak ülkenin her yerinde aynı coşkuyla savaşmayı esas alır.

Bir aylık bir yürüyüşten sonra Dersim Eyaleti'ne ulaşılır. Oldukça zorlu bir yol süreci geçiren grup, birçok kez düşmanın operasyonlarına takılmasına rağmen kendilerini deşifre etmemek için çatışmalara girmekten kaçınır. Yol gruplarının yerine ulaşması da aslında bir eylemdir. Bu eylemin başarıyla sonuçlanması plan, disiplin, gizlilik, moral ve fedakarlıkla mümkündür. Fedakarlık gerilla yaşamının özünü oluşturur. Çünkü gerilla, katılımını gönüllü yaparken savaşını da gönüllü yürütür. Bunun için yaşamın her anında feda-

kardır. Bu bir çatışma anında düşmanın mermilerinin önüne kendini si-per etmekten tutalım, bir yol yürüyüşünde yoldaşının yükünü paylaşarak ya da bir parça ekmeği on parçaya bölerek paylaşmaya kadar her yerde, her zaman kendini gösterir. Bêrinaz heval yol yürüyüşlerinde oldukça hızlıdır. Bir tek gün bile geride kalıp sorun olmaz. Yüğü ağır gelen, rahatsızlanan arkadaşların yükünü taşımasına yardım ederek, elinden tutarak onlara destek olur. Fedakarlığı her an sergiler, gereklerini yerine getirir. Gerilla demek bir diğer anlamda da disiplinli olmak demektir. Her gerillanın yaşamdan sorumlu olması, kurallara-kaidelere uygun hareket etmesi demektir. Yaşamın bir bütün olarak kurallara bağlı olduğu savaş ortamında, disiplin aynı zamanda başarının ön koşuludur da. Örneğin; bir manga içinde, o mangaya ait olan bir takım eşyalar, orada bulunan arkadaşların sorumluluğuna verilir. Bu eşyaların kayıp edilmesi veya bir yerde unutulması durumunda sorumlu tutulacak olan bireyler yine aynı bireyler olur. Zimmetlenen malzemeler bu anlamda onlardan sorumlu arkadaşlardan soruluyorsa da, bunların kullanımı yine ortaktır. Bêrinaz heval de, kendisine zimmetli olan manga malzemelerine sahip çıkarken küçük-büyük ayırdetmeksizin bu değerlerin kanla-emekle elde edildiğinin bilinciyle hareket eder. Arkadaşları tarafından sevilen-sayılan Bêrinaz hevali kara demliğiyle hatırlamak mümkündür. Sırt çantasının üstüne bağlı olan demliğin ismi eline yüzüne bulaşır, her yerini siyah yapar ve bu haliyle savaşa hazırlanan Kızıldere'li benzerdi. Bu nedenle bizde O'na "Apaçi Bêrinaz" derdik.

PKK savaşçılığı, kişilikleri netleştiren, sınıfdışı anlayışları ele veren ve bu anlayışların giderilmesi, özgür insana, özgür topluma ulaşılmasındaki tek yoldur. İnsanı insan

yapan özelliklere sahip olmak yurt ve toprak sevgisinden, PKK savaşçılığından geçer. Kendisini ve arkadaşlarını bu süreçte daha iyi tanıma fırsatını bulan Bêrinaz heval, çıkan eksikliklere müdahale etme, eleştirme gücünü bu dönemde daha fazla geliştirmiştir. Daha önceki liberalliliğini aşma konusundaki gayretini daha da hızlandırarak hayli gelişme göstermiştir. Amacı, parti doğrularını yaşamda hakim kılmaktır. Bir seferinde Dersim'e gitmek istemeyen Botanlı bir arkadaşıyla saatlerce konuşarak bölgeciliğin ne kadar tehlikeli bir anlayış olduğunu, düşmana hizmet ettiğini, bir bölgemiz için değil, ülkemizin tamamı için savaştığımızı, bunun için ülkenin neresinde olunursa olunsun fark gözetmeden aynı hırsla savaşılması gerektiği konusunda o arkadaşını ikna eder. Ayrıca bu yanlış anlayışından dolayı da O'nu eleştirir, bu yaklaşımını gidermesini sağlar.

Ülkenin Güney'iyle karşılaştırdığında bölünmüşlüğe, parçalanmışlığa daha iyi anlam veren Bêrinaz heval, Güney ile Kuzey halkı arasında-

ki farklılığın halkı birbirine yabancılaştırdığını, soğuttuğunu da görür. Bir tarafta Arapların asimilasyonuna, işbirlikçiliğin ilkel milliyetçiliğin oyununa gelmiş bir parçası, bir diğer yandan kemalizmin sömürsünü iliklerine kadar yaşamış bir parçası. Aynı kültüre, dile, toprağa sahip olmalarına rağmen, aynı halkı birbirinden bu kadar farklılaştıran sömürgeciliğin ne kadar sinsi politikalar yürüttüğünü, bunun için savaşmanın ne denli acil olduğunu bir kez daha hissedir.

Dersim, savaşın sıcaklığını tarihin her döneminde yaşamasına rağmen '38'den sonra yaşadığı sindirilmişliğe, bastırılmışlığa bugün PKK'nin başlattığı direnişi seçerek karşı koyuyor TC'ye. 1995 baharında ülkenin her tarafında başlayan bahar operasyonlarına karşı önceden tedbir alarak, gerilla bahar atılımlarını başlatır. Bahar operasyonlarının amansız bir şekilde gerçekleştirildiği, fakat buna karşı düşmana ağır darbelerin vurulduğu alanlardan bir tanesi de Dersim Eyaleti'dir. Dersim'de düşmanın operasyonlarını

boşa çıkarmak üzere başlatılan saldırı eylemlerine Bêrinaz heval de katılır. Bu eylemler başarıya ulaşırken Bêrinaz heval saldırıdan sonra geri çekilme sırasında şehit düşer, ama başarıya ulaşan bir eylemin coşkusu da yaşamıştır. Onun için önemli olan başarıdır. TC'nin bu sınırsız kıyımına karşı savaşmak, işbirlikçiliğin, ihanetin bir daha yaşanmayacağı bir topluma kavuşmak olmuştur amacı. Ve savaşçılığını bu alanda da ispatlayarak, düşmana, bu halkı katliamla, asimilasyonla bitiremeyeceğini bir kez daha kendi şahsında ispatlamıştır. Bêrinaz hevalin henüz Zelê'deyken başarıyı hedefleyen, yenilgiden yengiyi yaratan yapısı, O'nun özlülüğünün, cesaretinin ispatıdır. Kuşkusuz yeni çıkışlar yapan, kendisini yenilgiye mahkum etmeyen bir kişi, bir çatışmada da yenilgiyi kabul etmeyerek, sonuna kadar direnerek savaşacaktı. O bunu başarmıştı.

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

şehit Feraşîn

“Kürdistan’daki devrimin başarısı, Kürtler dışındaki halkların da ulusal ve siyasal haklarına kavuşmaları, ulusal kimliğini sahiplenmeleri, kültürel ve ekonomik hayata kavuşmaları anlamını taşıyor.”

Parti Önderliği’nin bu sözünden anlaşılacağı gibi; Kürdistan devrimi sadece Kürdistan ile sınırlı olmayıp, bütün Ortadoğu ve Anadolu halklarına kadar uzanan enternasyonalist bir öze sahiptir. Parti Önderliği Ankara’da ilk defa “Kürdistan sömürgeci” dediği zaman en yakın arkadaşları Haki ve Kemal yoldaşlardı. Haki ve Kemal arkadaşlar, Kürdistan devriminin en ön saflarında yerlerini alarak, mücadele kararlılıklarıyla, Kürdistan devrimine olan inançlarıyla, onurlu direniş ve şehadetleriyle Kürdistan halkının gönlünde taht kurarak enternasyonalizmin en güzel örneğini sergilemişlerdir. Anadolu halklarının kurtuluşunu Kürdistan devriminde gören Haki ve Kemal yoldaşlar pratikleri ile de kanıtladılar ki, yok edilmeye çalışılan komşu bir halkın çığlıklarını duymadan, o halkın yok oluşunun önüne geçmeye çalışan devrim mücadelesinde yer almadan, enternasyonalizmden bahsedilemez.

Haki ve Kemal yoldaşların enternasyonal devrimci kişilikleri bugün Kürdistan ve Anadolu’da yaşayan halklar arasında bir kardeşlik köprüsü oluşturmuş, yüzlerce Anadolu gencini bu köprü üzerinden geçirerek, Kürdistan dağlarına ulaştırmıştır. İşte **Dr. Haki heval** de bunlardan biridir.

Türkmen bir ailenin çocuğu olan Dr. Haki heval, 1973 yılında Kırşehir’de doğar. İlk, orta ve liseyi bitirdikten sonra, Fırat Üni-

versitesi Tıp Fakültesi’ni kazanır. Emekçi bir ailenin çocuğu olmanın getirdiği zorluklar ve TC tarafından halklar üzerinde uygulanan baskı ve zulüm politikaları O’nu devrimci düşüncelerle tanıştırır. Özellikle TC tarafından Kürdistan’da yürütülen kirli savaş O’nu derinden etkileyerek, kendisinde düşmana karşı büyük bir öfke yaratır.

Okuduğu Fırat Üniversitesi’nde tanıştığı yurtsever öğrencilerle yaptığı tartışma ve diyaloglarla Kürdistan devrimini ve onun öncüsü PKK’yı tanımaya çalışır. Yoğun süren tartışmalarda TC’nin Kürdistan’da uyguladığı vahşet ve baskıları görür, bu gerçeklik O’nu mensubu olduğu Türkmenlerle Kürtleri karşılaştırmaya götürür. Ortak olan noktaları görmeye çalışır.

Yüzyıllardır her iki halk, Türk egemenleri tarafından katliam ve sürgünlere tabi tutulmuşlardır. Bu gerçeklik, Dr. Haki hevali oldukça sarsar. Artık, önünde iki seçenek vardır. Ya okulu bitirip olup bitenlere göz yumarak düzenle bütünleşecek, ya da tarihin yüklediği görevi yerine getirerek, halkların kurtuluşu olan PKK saflarındaki yerini alacaktır. Dr. Haki heval, ikinci seçeneği tercih ederek, 1992 yılında aynı okuldan onyediyi arkadaşları ile birlikte ARGK saflarına katılır. Kararlı ve inançlı olması, Dr. Haki hevali kısa sürede devrimin zorlu coğrafyasıyla bütünleştirir. Sert coğrafya karşısında ilk başta zorlansa da, kısa sürede buna alışır.

Hırsı, cesareti ve ataklığıyla arkadaşlarının büyük sevgisini kazanır ve bulunduğu birliğin doktorluğunu da yapar. Bu özellikleriyle kısa sürede bölge halkının sevgisini kazanır. Özellikle Dr. Haki he-

Adı, soyadı: **Timur CAN**

Kod adı: **Dr. Haki**

Doğum yeri ve tarihi: **Kırşehir, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şahadet tarihi ve yeri: **24 Nisan**

1994, Mazgirt/ Dersim

valin Türkmen olduğunu öğrenen halk, O'na diğer arkadaşlardan daha fazla ilgi gösterir ve bağışlarına basarlar. Hatta arkadaşlara sık sık tembih ederek "Dr. Haki hevali de iyi koruyun" derler. Halkın bu yüksek ilgisi Dr. Haki heval de daha büyük bir moral, coşku yaratır. Daha fazla görevlerine sarılır, başarı yönünde büyük çaba harcar. 1993 sonbaharında, girdiği bir çatışmada ayağından yaralanan Dr. Haki heval, tedavi olmak için, karargaha gider. Karargahta bir yandan tedavi olur, diğer yandan da pratikte aldığı birikim ve tecrübelerini arkadaşlara aktarır. Bir dönem karargahta eğitmenlik de yapan Dr. Haki heval, 1993 kışında takım yönetimine girer.

Kış boyunca eğitim alanından aldığı güçle, 1994 baharında tekrar pratiğe çıkarak grubuyla birlikte Mazgirt alanına geçer. Bu alanda başarılı bir pratik sergileyen Dr. Haki heval, 24 Nisan 1994'te girdikleri bir çatışmada şehadete ulaşır.

Kürdistan devrimi için akıttığı kızıl kanıyla Kürdistan ve Anadolu halklarının kurtuluşuna inanan ve bu uğurda şehit düşen Dr. Haki hevalin anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Şehit Aslan Amedli, 1995'te Koçgiri'de şehit

*Kanınla süslenmiş her tomurcuk
Yıldızlar altında bitecek sessizce
Şafaklara süzülen Nisan sabahlarında
Fakat çok uzaklarında bırakılmışım
Çırpınışlarım çok daha güçlü yazacak
Sen olmasan da aramızda*

*Gece onikide düştük
umut rüzgarlarının
kol gezdiği
karabasan
uykusuz bir pusuya.
Yakınındaydık
karışmak üzereydik
dişe diş
cana can
bir kavga seline.
Ölümün adından söz
edilmeyecek
bu şehitler
kervanında.
Söz vermişiz
sesimizi ve kinimizi
kazımışız
her karış toprağa.
Ülkemin atardamarı
dağlarımıza...*

*“Kürdistan savaşı dünya devriminin şeref savaşıdır,
sosyalizmin onur savaşıdır,
demokrasinin savaşıdır.”*

Başkan APO

Kadın; yaşamın ta kendisidir, meta olan toplumun özgürlük düzeyinin onun özgürlük düzeyi ile ele alındığı mihenk taşıdır.

İşte, bu gerçekliklerin kendisini çok daha yakıcı olarak hissettirdiği Kürdistan ve Kürdistan kadını, tarihi olarak kendini kurumlaştırarak toplumun her alanında hissettiren erkek egemenliğinin yanında bir de güncel gerçekliğin dayattığı sömürüyü, kimlikte dağılmayı en üst düzeyde sömürgeci rejimlerin dayatmasıyla hissetmiş, büyük bir güçleşmeyle karşı karşıya bırakılmıştır. Bu iki yönlü sömürüye karşı, Kürdistan kadını tarih ve günümüz arasında bir köprü olarak büyük bir kültürel zenginlik bırakabilmiştir.

Reyhan heval, bu gerçekliği 1974'te, Gercüş'te doğduğu ilk günden itibaren hisseder. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Reyhan heval, köyde büyür. Köyde okulun bulunmamasına bir de ekonomik nedenler eklenince, o sömürgeciliğin zehirleyici, iç boşaltıcı eğitimini görmemiş köyün kapalı ortamında kalması, O'nda çok saf, dokunulmamış bir yurtseverlik yaratır. Ailesinin yurtseverliği ve arkadaşlarla ilişkili olması bu durumunu daha da güçlendirir. Ailesinin bu durumunu farkedenden düşman, yoğun baskılarla koruculuk dayatmalarında bulunur. Bundan dolayı Reyhan hevalin ailesi Antalya'ya göçeder. Bu ayrılık, Reyhan hevalin daha derin bir tutku ile ülkeye bağlılığını getirir. Bu tutkuyu

daha farklı bir dönüşle, gerillaya gidişle taçlandırma isteği tek amacı olur.

Reyhan heval Antalya'da konfeksiyonda çalışır. Çalıştığı konfeksiyonda da aynı durumları yaşayan Kürdistanlılar vardır. Bu durum hemen arkadaşlık kurmalarına sebep olur. Kürdistan'daki serhıdanları hepsinin yönünün Kürdistan'a çevrilmesine neden olur ve bir süre sonra çalıştığı konfeksiyondan bir grup arkadaşla mücadeleye katılır. Uzun süre Dersim Eyaleti'nde kalır. Savaşta yaralanan arkadaşların tedavisiyle ilgilenir. Savaşın gerçekliği O'nda duygusallığın gelişmesine neden olur. Yaralıları hiç yalnız bırakmaz. Sürekli ilgilenir, moral verir. Kendisini aşan müdahaleleri yapmadığından, ilaç yokluğundan derin bir suçluluk duygusuna kapılır. Bunu içten gelen ezgilerle türküleştirerek dile getirir. O'nun tedavisi daha çok psikolojik, moral boyutludur. Ve çok ince bir espri anlayışıyla herkesi, moral durumu ne olursa olsun güldürmeyi başarır. Yaralı arkadaşların fiziki yaraları O'nun yaraları olur, onlarla sancılanır, onlarla kıvrılır ve onlar iyileştiğinde onlarla iyileşir.

Reyhan heval büyük bir azim, kararlılık ile daha önce öğrenemediği okuma-yazmayı kış sürecinde öğrenir. Güncel gelişmelere, savaşın gelişim seyrine ve düzeyine getirdiği değerlendirmeler oldukça isabetli ve aydınlatıcı olur. Mütevaziliği, olgunluğu ve cesareti ile ar-

Adı, soyadı: **Saliha AYAN**
Kod adı: **Reyhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş/
Batman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Temmuz
1994, Erzincan**

kadaşlara örnek olan Reyhan heval, nasırlı elleriyle kuvvetlice kavradığı silahı, güneş yanığı yüzünün esmerliği ve inancıyla Kürdistan dağları ile beraber düşmana karşı inanılmaz bir uyumlu savaşı. Ufak-tefek boyu ile geniş askeri elbiseler içinde kaybolan Reyhan heval büyük bir emekçidir. Odun keser, sığınak kazar, usta mevzi yapar, çok sevdiği silahını süsler.

Kürdistan kadınının özgürleşmesinin ancak ordulaşma ile olacağını bilincinde olan Reyhan heval, 1994 kadın ordulaşması kararı ardından mücadeleye daha bir kararlılıkla yüklenir. Ancak, herkes gibi O da zorlukların bilincindedir. Çünkü, bu iltir, denenmemiştir. Kürdistan kadınının özgürlük bayrağını taşımak, aynı zamanda dünya ezilen emekçi kadınlarının öncülüğü gibi bir görev dayatır. Özgür kadın olmanın ayrıcalığı, zevki ve bunun verdiği büyük zorluklar, kendisini derin olarak hissettirir.

Baharın gelişile birlikte, kadın ordusunun gerçekleştirdiği eylemlilikler tüm arkadaş yapısına güç verir. Yoğun bir eylemlilik sürecinden sonra, 24 Temmuz 1994'te Erzincan'da faşist bir çete köyüne yapılacak eylemde pusuya düşen arkadaş grubunun içinde bulunan Reyhan heval, şehit düşen arkadaşların yanından ayrılmaz. Yoğun saldırılarla yaralanır. Ancak, yine de, şehitleri bırakmaz; aldığı parti kültürü buna müsaade etmez. Düşmana karşı ölümüne savaşı. O'nu ele geçiremeyen düşman, bulunduğu yere yoğun hava atışları yapar. Reyhan heval, havan parçasının isabet etmesiyle ile şehit düşer.

Özgürleşen kadını, kişiliğinde ve pratiğinde somutlaştıran Reyhan hevali mücadelemizde yaşatacağız!

Mücadele arkadaşları

En başta:

Şehit Sezai DOĞAN (Rohat) '91 katılımlı, 7 Ekim 1996'da Koçgiri-Divriği alanında otuzüç arkadaşla birlikte tank pususunda şehit

3. sırada: Şehit Adnan ... (Cemal) Sivas-Zaralı, Tokat'ta şehit

5. sırada: Şehit Cotkar

6. sırada: Şehit Pir Dersimli, 7 Ekim 1996'da Divriği'de şehit

7. Sırada: Şehit Kenan Amedli, '97 ilkbaharında

Dersim-Aliboğazı'nda tank pususunda şehit

Soldan sağa: En başta, şehit Aydın SÜRGEÇ (Aydın)

Dersimli, Ağustos 1997'de Koçgiri-Hafik'te şehit

2. Şehit Welat Amed-Kulplu, '96'da Malatya'da şehit

4. Şehit Aslan

5. Şehit Hebun Dersim-Pertekli, '95'te Koçgiri-Kangal'da şehit

7. Şehit Cotkar Mardinli, '95'te Malatya'da şehit

En öndeki: Şehit Munzur Ankara-Haymanalı, '95'te Koçgiri'de şehit

Arkadaşları Şêxê, ailesi Şêxmus ve okulda da O'na Mehmet Şehmus diyorlardı. Partiye katılınca isimlerine yeni bir tanesi daha eklendi: **Mazlum**.

Heval Mazlum, Mazlum ismini seçmesinin çok yerinde, isabetli bir nedeni vardı. Çünkü bütün bilinçli yaşamı boyunca yaptıklarıyla yapmak istedikleri, bu büyük ismin erdemlerine ulaşmaktan ibaretti. O'nda gerçekten de Mazlum Doğan'a benzeyen, bakıldıkça O'nu çağrıştıran bazı özellikleri vardı. Birisi Dersim'den yola çıktı, ölümsüzlüğe açılan kapıya Amed'de kavuştu; öteki de Amed'de başladı yola, Dersim'de ebedileşti. Soylu bir çarkın birer parlak ve mihenk dışlileriydiler. Ve ölümsüzlüğün unutulmaz dönüm noktalarında buluştular, bir olup geleceğe selam durdular.

Hazro'da, bir memur ailesinin üçüncü çocuğu olarak doğmuştu. O'nu, hiçbir çocuğuna göstermedikleri sevgi ve ilgiyle büyüttü ana-babası. O bir istediye onlar on verdi. Elini sıcak sudan soğuk suya koydurtmadılar. Okulda hiçbir çocuğun sahip olamadığı kита, araç gerece Şehmus sahipti. Ve kendi malını, varını yoğunu herkesle de paylaşıyordu. Çok küçük yaşlarda her çocuğa nasip olamayacak şeyleri tattı. O zamanın çocuklarına övünç kaynağı olan şehri, Amed'i görebildi; taksilere, trenlere bindi ve henüz kimsecikler görmemişken, o telefonla konuşmayı bile öğrendi.

Büyüyüp delikanlı olana, sesi babasınınki gibi gürleşene kadar, ailesi O'nu bir işte çalıştırmadı. Sonradan bir erkek kardeşi daha oldu, yine de aile Şehmus'a duy-

duğu şefkati azaltmadı. Yaşıtlarının elleri nasırlı, giysileri yamalıydı. Fakat Şehmus'un avuçları düz ve incedi, elbiseleri de yeni. Bir de koltuk altından hiçbir zaman eksik etmediği kitapları olurdu.

Henüz küçükken bile çarşıda, mahallede, orada burada bir satranç masası görmeye dursun, Şehmus göz açılıp kapanıncaya kadar masaya abanır, çok derin düşüncelere daldı bile. O zamanlardan itibaren nice satranç oyuncusunu, adı meşhur olmuş melle, yaşlı ve derviş yendi. Bitlis'ten Siverek'e, oradan da Elazığ'a kadar sayısız meşhur oyuncuyu yendi küçük yaşında.

Görenleri hayrete boğan bir düşünce ve akıl gücü vardı O'nda. Sanki görmüş, dolaşmış ve yaşlanmış da tekrar dünyaya gelmiş gibiydi. Alçakgönüllü davranışları, büyük sözler söyleyen dili ve çok etkili bir üslubu vardı ki, karışıkta kinde unutulmaz izler bırakır, saygın bir hava yaratırdı.

Liseyi bitirdiğinde bir ara Türk soluyla ilişkisinin olduğu söylentisi dolaştı ortalıkta. Bir okul arkadaşının vasıtasıyla bir örgüte sempati duyduğu, kitaplarını okuduğu şeklindeki söylentiye ağırbaşlı, laftan etkilenmez, güvenli yüzüyle şöyle bir karşılık vermişti:

“Söylentiler olabilir. Önemli değildir. İlişkimin olduğu doğru, ama bir tek örgütle değil, hepsiyle var. Ve ben onlarla temasa geçtikçe PKK'yi daha iyi anlıyor, yüceliğine daha sarsılmaz bağlarla inanmaya başlıyorum; onlar sadece birer yansımadır benim için...”

Evet, tam olarak böyle karşılık vermişti. PKK'yi çoğumuzun kavradığı biçimiyle kavramadı O. Hayır, büyük bir derinlikle ele alıyordu devrim olayını. Yarını şimdiden

Adı, soyadı: **M. Şehmus EZGİ**

Kod adı: **Mazlum**

Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **21**

Nisan 1992, Amed

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Mart**

1995, Ovacık

görebilme yetisiyle yaklaşıyordu PKK'ye. Ve sürekli ideolojik, tarihi ve felsefik içeriklerle dolu tanımlamalar getirirdi PKK'ye ve Başkan APO'ya.

“Günümüz dünyası büyük bir ideolojik boşluğu yaşıyor. İnsanlar küçülüyor, kavramlar giderek anlamlarını yitiriyor. İşte, Başkan APO bu boşluğa müdahalenin, Kürdistan sınırlarını da aşan, bütün yeryüzünü amaçlayan çağdaş bir ideolojik saldırının öncülüğüdür” diyordu sık sık.

Bu kadar bilgiyi, bu genç yaşına rağmen anlam veremediğimiz o felsefik olgunluğu nasıl edinebilmişti, bir türlü anlayamadık. Tek bir ipucu görebiliyorduk, o da kol-tuk altından hiç eksik etmediği çeşit çeşit kitaplardı. Felsefeyi canlandırıyor, yaşamla bağıni kuruyor, ta en basit insani ilişkilere kadar indirgeyebiliyordu. Ezberlememiş, özümsemişti bütün okuduklarını.

Hazro çarşısı kahvehanelerle doludur. Balık sırtını andıran küçücük çarşıda yirmibeşin üzerinde kahve vardı o zamanlar. Ve yaz kış bunlar tıklım tıklım insanla dolardı. Kahveye gelip de oyun oynamamak adeta tersti. Fakat Şehmus bunu kırdı. İlk kez masalarda siyasi tartışmalar, herkes oyun oynarken bile kitabı elinden düşürmeden okumalar ve kahvede bile kitap okuma alışkanlığı ilk kez O'nun bulunduğu masalarda oldu.

Mazlum Doğan'ın günde beşyüz sayfaya yakın kitap okuduğunu duymuş ve bütün gücüyle buna ulaşmaya çalışmaktaydı. Dörtlerin gecesi kitabını bir gece yarısı eline almış ve ertesi sabah erkenden teslim etmişti. Hatta, büyük uğraşlar sonucu ve onca risklerden sonra temin ettiği bir Serxwebûn gazete-

sini günün yarısında okuyup bitirdiğini çoğu arkadaş görmüştü. Dur durak demeden okuyor ve arkadaşlarına aktarıyordu. O'na az, “yürüyen kitap,” “ayaklı kütüphane”, “Küçük Marks” denilmedi. Ve bunları duydukça da yüzünden hiç eksik olmayan o tebessümüyle, “Devrim cücelikle, yetinmeyle ilerlemez. Her şeyin en zirvesini gerektirir. Siz belki okumamı çok buluyorsunuz, ama öyle değil, daha fazlasını öğrenmemizi, yapmamızı istiyor...” diyordu.

Ondukuzundayken artık öğrenebileceklerinin birçoğunu öğrenmişti. Sınır tanımayan gençlik hırısı O'nda okuma, araştırma ve örgütlenme yeteneklerini zirvede geliştirmişti. Ama hep didinmeye devam ediyor, çabalıyor ve bilgiye olan açlığı bitmiyor, tam aksine gittikçe büyüyordu.

Sonra ansızın ve hiç ihtiyacı yokken, hatta cebi doluyken ağır işlerde çalışmaya başladı. İnşaatlarda ağır kum çuvaları taşıdı sırtıyla; katırla odun taşımaya, kahvelerde günde onaltı saat ayaküstü çay dağıtmaya ve lokantalarda buluşık yıkamaya başladı. Gören şaşırıyor, bir türlü anlam veremiyordu.

“Neden böyle yapıyorsun, çalışmaya ihtiyacın yok ki” diye sorulduğunda, o devrimci nezaketi ve bilge üslubuyla:

“Bugüne kadar hep proletaryadan, emekten, Kürdün yoksulluğundan bahsedip durdum. Ama yalnız bahsettim. Ağzımı açıp konuşuyordum. Fakat devrimcilik, hele hele PKK devrimciliği böyle değildir; o yaşam ve öz devrimciliğidir. Yaşayarak beslenmeyi, doyararak büyümeyi ve emekle yücelmeyi gerektiriyor. Ve şimdi emeğin yüceliğini, ustaların sözlerini,

şehitlerin büyük eylemini daha iyi anlıyor ve bunun için çalışıyorum” demişti.

Evet, sırf proleterin, Kürdün, ezilenin ızdırabını, asıl sırrın odak noktasını yakalamak için en zor işlerde çalışmaya başladı. İnsan, emekle insan olmuştu. Çalıştıkça gelişti, geliştikçe örgütlendi, örgütlendikçe çevresini aydınlattı ve her şey geldi bir noktaya dayandı: Süreç farklı şeyleri dayatmaya başlamıştı. Söylenenler yeterince söylenmiş, şimdi ise sıra yapmadaydı.

Düşüncesini temellendirmek için bedenini yordukça yordu. “Güçlü bir düşünce ve beyin, daima güçlü ve sağlam bir beden ister” diyordu. “Zayıf bedeni istemez güçlü bir irade.”

Ve kısa bir süre sonra o yumuşak, hiç kırmayan nazik davranışlarında olgunlaşma ve değişiklikler görülmeye başlandı. Savaştan, ateşten, mücadelenin zorluk ve güzelliklerinden, komutanlık ve savaş gerçekliğinden bahsetmeye başladı.

Bir grup arkadaşıyla, önceden planladıkları biçimde ve zamanda, bilinç yönü ağır basan bir katılımı 1992 senesinin Nisan 21'inde yaptılar. Hazro'dan hemen bir saat ilerideki dağlara, Şehit Fikret Bölüğü'ne katıldılar. İlk gördükleri komuta n, bütün Amed toprağının, taşının, yeşilliğinin yakından tanıdığı Hebûn'du. Beraber katıldığı arkadaşlarıyla altıncı gününde ilk çatışmayı yaşadı. Ve Şehmus, Mazlum oldu. Eğitimlerde, askeri olsun, siyasi olsun, kendisini hissettirdi Mazlum. Ve katılımının birinci ayında manga komutanlığına yükseldi. Gelişip güçlenmeye doymuyordu. Hazro'daki cephe faaliyetlerinin dağdan yönetilmesinde

yoldaşlarına gerekli desteği fazlasıyla sundu.

Sarışındı, saman sarısı gibi saçları vardı. Gözleri bir kurdunkine benziyordu. Konuşmadığı zamanlar tüm gücünü gözlerinde toplar, onlarla konuşurdu. Bakanı güvene, heyecana ve kimisini de korkuya boğan bu gözler, bir çelik ısıltısı gibi parıldıyorlardı. Esmer ve güneşten az yanmış yüzü, dağa geldiğinin ilk birkaç gününde kızılaştı. Hazro'dayken son zamanlarda çalışmakla epeyi güçlenmiş kolları ve bacakları uzun gece yürüyüşlerinde ve atik gerilla yaşamının incelikleriyle tanıştıkça daha da güçlendiler. Böylece hem kendi ve hem de arkadaşlarının kaygı duydukları fiziki zayıflığını, iradi bir gücü seferber ederek atlatmış, enerjisini farklı sahalara vermeye başlamıştı.

"PKK'lilere, PKK gerillasına benzeyemeyen tek bir yanımd kaldı" dedi bir gün. Arkadaşları, merakla etrafını sardılar.

"Nedir o heval?" diye sordular.

Mazlum'un tebessümü tatlı gülümsemeye dönüştü ve:

"Heval, hepinizin bıyıkları var da bir benimki yok..." dedi.

Yoldaşları kendilerini tutamayıp bir kakkahayla güldüler. Ve o günden sonra O'na takılmak isteyen arkadaşlarının eline koz vermiş oldu. Sonra da her şakalaşmak isteyen yoldaşı O'na, "bıyiksız Apocu" demeye başladı.

Hazro-Silvan-Bismil alanları Şehit Fikret Bölüğü'nün sorumluluk kapsamındaydı. Dağları pek yüksek değil ve düşman güçleri de topludurlar burada. Bu mıntıkadaki gerillaların hareket, manevra, seri propaganda ve örgütlenmeleri kendine has bir biçimde olmak zorunda. Ve Mazlum'la arkadaşları

böyle bir birliğin içinde, savaşın içinde savaşı öğrendiler, pişerek güçlendiler ve deneyim kazanarak komutanlaştılar.

Aynı yılın sonlarına kadar o mıntıkada kaldı Mazlum.

Eyalet düzeyinde yapılan 1993 bahar konferansından sonra da, birinci bölge kapsamındaki Pasur alanına gitti. Dağlar, burada elin parmağı gibi sık, dorukları kayalık ve son derece barınaklıdır. Burada bir süre basın-yayın faaliyetlerinde kaldı. Özel olarak da arşiv-sicil sorumluluğuna getirildi. Kara haberler gün gün ulaşıyor, O'nu hüzne, daha çok çabalamaya itiyordu. Beraber katıldığı arkadaşlarından

yalnız ikisi sağ kalmıştı, kendisiyle birlikte üç kişi kalmışlardı. Birinin beklenmedik ihaneti, ikisinin şehadeti, bir esaret ve bir yaralanmadan sonra Mazlum'daki hırs taşlaştı ve düşmana duyduğu bilinçli kini daha da ateşlendi. Öyle ısınmış, öyle kinlenmiş ve kararlılığı öyle pekişmişti ki, savaş tanrıları gibi anlatıp duruyor, partiye farklı görev sahaları için öneriler sunuyor, zekasının bütün yetkilerini zorlayarak

eğitim ve öteki örgütsel, askeri faaliyetlere katkısını sunuyordu.

Önceki felsefi, ideolojik ve güçlü teorik kişiliğini bir kenara atmadı. Tam tersi, bunu daha da besledi, içini doldurdu. İsmi aldığı manevi komutanının amaçlarını her an yerine getirmek için kendini var gücüyle katıyordu. Ve nedense Mazlum'un yoldaşlar yapısı içinde tanımlanamaz, bir sır gibi kalan, yaklaşanı etkileyen sanki büyümlü bir kişiliği, çekici bir üslubu ve cesaret veren sözleri vardı. Önceleri ak sakallı yaşlı insanlarla satranç oynarken onlar üzerinde bıraktığı etkinin aynısı, bu kez siyasi ve askeri içerik almış

haliyle sürüyordu. Yani iz bırakıyordu gittiği yerlerde, temasta bulunduğu insanlar üzerinde. Ciddi, tebessümünü hiç yitirmeyen yüzü karşısında, en iflah olmaz kişilikler bile ciddileşerek, saygılı bir havaya bürünerek karşılık vermek zorunda kalıyorlardı.

Pasur alanındaki basın-yayın faaliyetleri 1993 senesinin ortalarına kadar sürdü. Ardından yoğun istemleri sonucu aynı alandaki hareketli bir saldırı timine terfi edildi.

1994 yılının baharında yirmiiki yaşına basan Mazlum'un, ayva tüyü bıyıkları artık karalaşmış ve üst dudağını yavaş yavaş örtmeye başlamışlardı. Elbette, bu hale getirmek için nice cefalara katlanmıştı. Sesi daha da kalınlaşmış, üslubu sertleşmiş, fakat tatlılığını yitirmemişti. Tatlı sertliğiyle günden güne büyüdü Mazlum.

Arada yalnız kalmayı yeğliyor, ya yüksekçe bir kayanın üstüne çıkıyor, ya da bir gölgeye, bir su kenarına gidip derin düşüncelere dalıyordu. Gözlerini bir noktaya dikip uzun zaman öylece kalabiliyordu. Neyi mi düşünüyordu? Her bir yoldaşı şehit düştüğünde, yahut birisinin parmağı kanadığında O bunu yapıyordu. Yoldaşa ve parti değerlerine öyle bir bağlılığı vardı ki, çok uzaklarda olup bitenlerden bile kendisini suçlu görüyor, sorumluluğunu ölçüp biçiyor ve nasıl hakkıyla karşılık vereceğini hesaplıyordu. Bütün yoldaşları da O'nun bu huyunu bildikleri için eşelemiyorlardı bir şeyi. O vakit elleri yumruklaşarak kapanıyor, gözleri buğulanıyor, düz saydam alnında derin çizgiler belirliyor ve varsa elinde herhangi bir silahı onu sımsıkı düşürmemecesine tutuyordu.

Hiçbir zaman kolay ikna olmaz ve kolay vazgeçmezdi. Duyduğunu değil, araştırarak bulduğunu, yaşamın kabul ettiği doğruları esas alırdı. Ani karar anlarında bile ikirciklenmeden, sabırla ve çok dikkat çeken derinliğiyle hareket ediyordu. Dobra dobra konuşur, niyetini gizlemezdi. Hiçbir zaman karanlığa saklanıp arkadan vurmaz, kimseye böyle yaklaşmazdı. Bir ara öyle gündemleşti ki, herkes eleştiri-özeleştirici platformlarında yoldaşları Mazlum'un mutlaka bulunmasını ister olmuştı. Eleştiriye yönelttiği arkadaşının sınıf karakterini derinlemesine çözüp, tarihi ve siyasal noktalarını isabetlice yakaladıktan sonra yapıyordu. Ve herkes bu çözümleyici, düşünerek konuşan, ölçüp tartarak hareket eden Mazlum'a amansız bir tutkuyla bağlanmıştı.

Sürekli şunu diyordu:

“Şehitler görevlerini layıkıyla ve fazlasıyla yerine getirdiler. Acaba biz o yüceliğe nasıl ulaşacağız? Başkan'a, partiye ve halka daha nasıl layık olabiliriz?”

Tanımayanlar O'nun suçlu birisi olduğunu, eksikliklere boğulmuş ve günah çıkarmak isteyen birisi olduğunu sanabilirdi. Ama bu kendi kendisiyle acımasız savaşın nedeni başkaydı. O'nda bir çeşit yöre kişiliğinden kaynaklanan inat vardı. Başladığı bir işi sonuna dek götürme, başını koyduğu bu davayı yücelikle, layıkıyla ve geliştirerek götürme hırısı vardı. Evet, dediği bir şeyi yapmadığında günlerce kendi içine kapanıyor ve yargılıyordu kendisini. Devrimin sıcak yürüyüşüne vicdani sorumlulukla katılmıştı.

Bazen Diyarbakır sokaklarındaki o kırıkları anlatır ve onların

bazı özelliklerinden övgüyle bahsederdi. Onların yılmaz, boyun eğmez ve cesur kişiliklerinin eğer siyasileşirlerse güçlü komutanlara kaynaklık edeceğini söylüyordu. Küçük yaşlardan itibaren sürekli okuması ve araştırması O'nda bu kişiliğin siyasileşmiş, terbiye edilmiş halini meydana getirmişti.

Zaman geçtikçe büyüyordu. Takım komutanı oldu. 1994 senesinin ortalarında yapılan bir düzenlemeyle bir grup yoldaşıyla birlikte Dersim Eyaleti'ne gönderildi. Dr. Baran'ın olayından ve bazı beklenmedik şahadetlerden sonra eyalet neredeyse boşalmış, parti temsilinden yoksun hale gelmişti. Mazlum ve yoldaşları oraya varıp hazırlıklarını yapana kadar amansız sonbahar geldi çatı.

Görevlendirmeler yapıldı ve Mazlum, Ovacık alanına gönderildi. Uzun zamandır eylemlerin yapılmadığı bir yerdi burası. Düşman çok rahatça ve kalabalık sayılarla mıntıkada dolaşıyordu. Amed'den başlayarak, hep Kürdistan'ın doruklarını, yukarılarını önüne alarak ilerleyen yürüyüş Ovacık'a gelmiş dayanmıştı. Kış bastırana kadar bazı eylemlerle düşmanı darbelediler. Uzun zaman sonra Ovacık dağlarından kasabaya kurşun sesleri ve asker cesetleri geldi. Mazlum'un başında bulunduğu takım hareketliydi ve bir saldırı takımıydı. Hazırlıklarının hemen tamamını bahara göre hesaplamış, çetin kışın bitmesini bekliyorlardı. Dersim kışı, Amed'inki gibi değil, daha acımasız, göz açtırmaz ve adım attırmaz bir kıştır.

Mart ayının ilk günlerinden itibaren gerilla dağlarda görünmeye başladı. Düşman bu tarihe kadar sayısız köy yakıp-yıkılmış ve mıntıkayı adeta insansızlaştırmıştı. Tek-

tük kalan köylerinse etrafını kuşatmaya almış, kalabalık güçlerle oralara yerleşmişti.

18 Mart sabahı erkenden kuzeyden yola çıkarak Ovacık kasabasının ağzındaki dar bir boğazın yamaçlarına geldiler, pusu atıldılar. Vakit henüz gün ortasıydı. Uzun bir kuyruk oluşturmuş düşman cemseleri ard arda kasabadan çıkarak kırsala doğru hareket ediyorlardı. Ve henüz tam detayını öğrenemediğimiz o görkemli eylem başlamıştı. Eminiz ki, o an Mazlum'un çelik ışıltılı gözleri parılamış ve sımsıkı tuttuğu kleşinden düşmanın üstüne kurşun sıkılmıştır. Belki de yoldaşlarını kurtarmak için en önde kendisini feda edenlerin başını çekmiştir. Çünkü eylem alanına bir takımlik güçten fazla

gerilla kaymış ve bunlardan 6'sı şehit düşmüştü. Tanıdığımız Mazlum böyle bir Mazlum'du, yoldaşının kanayan parmağına kendisini bitirircesine üzülen Mazlum, böyle bir kavga meydanında daha neler yapmazdı ki?..

Şehit düşüş anını tam öğrenemedik. Ama dediğimiz gibi, düşmanı o dar boğazda o kalabalık sayısı ile Ovacık kasabasının ağzında, PKK'ye yaraşır bir cesaret örneğiyle sıkıştırmış ve yüksek sayıda kayıp verdirmişlerdi. Ve düşman da her zamanki gibi namertçe savaşmış, belki çok zaman sonra vahşi tekniğiyle üstünüze gelmişti. Ve siz altı can yoldaş, çıplak yüreklerinizle elinizde sımsıkı tuttuğunuz bombalarınız ve kleşlerinizle, son yaşam kertenize kadar sa-

vaşıp ölümsüzlerin kervanına katılma onuruna sahip oldunuz. Mazlumlaştınız...

Evet Mazlum heval; mücadelezinizi bıraktığınız yerden, ölümlerle değil büyük eylemlerle devralıp yürütecek yoldaşların, senin o büyük yüceliğinden aldıkları güç ve azimle bunu başaracaklardır.

Senin de dediğin gibi şehitlik, yaşamı boyunca soyluca kavga edenlerin gözlerini kırpmadan ölümün üstüne yürüyenlerin ve görevlerini eksiksizce yerine getirenlerin layık olabildikleri, erişilemez yüce bir mertebedir. Ve kavganla buna ulaştın yoldaş...

Şehadetin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sağdan ikinci Şehit Mazlum

Mahsum hevalin doğduğu 1970’li yıllar, ulusal kurtuluş umutlarının yeşerdiği, bugünleri müjdeleyen güçlü adımların atıldığı bir döneme denk geliyordu. Bu dönem itibariyle, karanlıklar ülkesi olan Kürdistan, aydınlık günlere gebeydi. Çünkü, ulusal önderimiz Başkan APO, bu dönemle beraber ulusal kurtuluş umutlarını yeşertiyordu. Mahsum heval de böylesi karanlık bir ortamda doğdu. Her Kürdistanlı gibi Mahsum hevale de yabancılaştırma sunulacaktı. Sunulan bu yabancılaştırmaya, 1970’li yıllarla birlikte “dur” denilmiş, tarih gerçek kimliğine kavuşma sürecine girmişti.

Mahsum heval, ilk ve orta öğrenimini Amed’de tamamlamış, Elazığ Üniversitesi Mühendislik Bölümü’ne kayıt yaptırmıştı. Bu süreç içerisinde, YCK içerisinde aktif faaliyetlerde bulunmuş, Amed’de çeşitli eylemlere katılmıştı. O’nun Amedli olduğunu, konuşma ve hareketlerinden anlamak mümkündü. Çeşitli teknik işlerden anlıyordu. Fakat daha çok en tehlikeli işlere girişmek, O’nun uzmanlık alanına giriyordu. Mahsum hevalin korkusuz oluşu, O’nun kahramanlığını ispatlar nitelikteydi.

Mahsum heval, 1992 yılında bir grup üniversiteli arkadaşıyla beraber gerillaya katıldı. Gerilla saflarında da, ustaca, korkusuzca, eylemlerin kahramanı olma özelliğini daha da geliştirmişti. O, kullandığı diktiryofo ile bilinir ve O’nun olduğu yere düşman kolay kolay yaklaşamazdı. Mahsum heval, güçlü bir savunma rolünü görürdü. Her eylemde konuşturduğu silahıyla, ateş hattını bir boydan bir boya keserek, düşman saldırısını göğüslerdi. Kemah’ta çıkan bir çatışmada, arkadaşlarını böyle kurtarmıştı. Bir kağanın arkasına mevzilenecek, saldı-

rıya geçen düşmanı tek tek bu şekilde düşürmüştü. Her eyleminde, asırların intikamı ile yüklüydü. Mahsum hevalin, enerjik, dinamik, çevik oluşu yaşamının her kesitine egemendi. Sarp Dersim dağlarında bulunduğu gruba bazen öncülük ederdi. Mahsum heval’in gülüşleri, kahkahaları bazen dağlardan yankılanırdı. Bu O’nu sempatik kılan bir yanı da. Çünkü, kahkahasının sonunda, başını sağa-sola hızla salları, çok sempatik bir hal alırdı. Sosyal yönü oldukça gelişkin bir arkadaştı. Her çekilen halayın başını çeker, halay sonunda bir grup Amedli arkadaşla “Çepki” oyununu sert vuruşlarla oynardı. O’nun bu yeteneklerinden dolayı, yapılan her kutlamaya silah arkadaşları zevkle katılırdı. Mahsum heval, zor bulunan malzemeleri en kıt zamanlara saklar, zamanı geldiğinde çıkarır, kullanırdı. O, “Yiğit, fedakar, cesur arkadaşlar, hep erken şehit olurlar”, der ve hüznlenirdi. Bunu söylerken de ince kara kaşları, kömür gözleri engin dağlara takılı kalıyordu.

Mahsum heval, kış kampında bulaşıcı dizanteri hastalığına kapılan bir grup arkadaşın bakımıyla ilgilenirken, bu hastalığa kendisi de yakalandı. Bu hastalığı, baharla birlikte geçmişti. Sağlığına kavuşan Mahsum heval, bir grup arkadaşıyla eylem hazırlıkları içerisindeyken, düşman operasyonuna takılırlar.

Düşman Mahsum hevali ve arkadaşlarını, 9 Mayıs 1994’te Pülümür Senek vadisinde çembere alır. Ancak, çemberi daraltmak, her biri bir yanardağ parçası olan kahramanlara yaklaşmak, düşman açısından mümkün olmaz. Hele bir de Mahsum, **Orhan (Zülfü AYDEMİR), Baran (Masun BARAN)** hevaler savunmadaysalar. Bu kahramanca savunmaya karşı koyamayan düş-

Adı, soyadı: **Mahmut ATAÇ**

Kod adı: **Mahsum**

Doğum yeri ve tarihi: **Tepecik köyü-Lice/ Amed, 1970**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Senek vadisi-Pülümür/ Dersim**

man, pişman olup geri çekilir. Bu üç arkadaş, hiç mevziye girmeden, düşmanı ayakta püskürtürler. Bu direniş, akşam saatlerine kadar devam eder. Fakat, grubun yarısı şehit düşmüş ve düşman da teknik sayesinde saldırısını gittikçe yoğunlaştırmıştır.

Mahsum ve arkadaşları, bu büyük güç dengesizliğine rağmen, görkemli bir direniş sergilerler. Arkadaşlara yaklaşamayan düşman, kimyasal ve yanıcı madde kullanır. Yirmiüç arkadaş, Dersim tarihine soylu bir direniş sayfası ekleyerek

şehitler kervanına katılırlar. Senek Vadisi, yiğitlerinin dökülen kanlarıyla daha bir onurlu şimdi...

Anıları mücadelemize ışık tutuyor!

Mücadele arkadaşları

meçhul mezarlar

bana diyorlar ki;
“şiirlerin neden ağlıyor?”
neden ağlamasın ki?
ağzımda mezarlar inliyor!
ağzımda mezarlar inliyor!!
ağzımda mezarlar inliyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
dağlarda gömülü
meçhul mezarlar

bana diyorlar ki;
“şiirlerin neden ağlıyor?”
neden ağlamasın ki?
ülkemde şehirler ağlıyor!
ülkemde nehirler ağlıyor!!
ülkemde nergizler ağlıyor!!!

duyun!
duyun bu sesleri!
her yerde kurşunlanmış
cesetler dolu

Kürdistan halkı onurlu ve insanca bir yaşam için verdiği ulusal kurtuluş savaşımında her gün biraz daha mutlu sona doğru yaklaşmaktadır. İnkâr edilen, yok sayılan, hatta insanlarımızın vebadan kaçır gibi kendi ulusal kimliklerinden, vatanlarından kaçtığı bir gerçeklikten bugünlere ulaşmak şüphesiz öyle kolay ve kendiliğinden olmamıştır. Bunun için insan aklının alamayacağı bir direniş, emek ve çaba vardır. Çekilen acılar, olağanüstü zorluklar ve dökülen kanlar sözkonusudur. Halkımızın en değerli evlatları şehit verilmiştir ve bugün halkımız neredeyse her gün onlarca şehit vermektedir. Evet ölen onbinlerce insan, yakılan yıkılan köyler, yerinden yurdundan edilen milyonlarca insan sözkonusudur.

Ölüm her canlı varlığın kaçınılmaz sonu da olsa kabullenilmesi zor bir olaydır. Hele hele ölenler, daha ömürlerinin baharında olan oğullarımız, kızlarımız, kardeşlerimiz, çok yakından tanıyıp da sevgi ve saygıyla karşılaştığımız, aynı duygu ve düşünceleri paylaştığımız insanlar olduğunda elbette ki, hemen kabullenmek çok daha zor olacaktır. Ama unutulmamalıdır ki bugün bile insanlığın yaşamında çok büyük etkileri olan, tarihin en büyük ideolojik-politik çıkışları, mensuplarının büyük bir cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası ise şehitlik olayıdır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bugüne getiren en temel etken ilk günden bugüne hiçbir kaygı gütmeyen, en amansız baskı, yokluk ve acımasız zorluklar karşısında büyük bir cesaret, fedakarlıkla, halka, partiye ve insanlığa bağlılıklarının ge-

reği olarak çekinmeden kendi bedenlerini sunan şehitlerimizdir.

Bugün sayıları binleri bulan şehitlerimiz, Kürt-Kürdistan gerçeğinin, Kürdistan'ın bağımsızlığının ve özgürlüğünün, insanca ve onurlu bir yaşama ulaşmanın, bütün bunları kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin zaferi kazanaacağı inancının şehitleri, halkımızın en kutsal değerleridir. Halk olarak her birinin yaşamı birer kahramanlık destanı olan şehitlerimize sahip çıkmak, onların davalarının yılmaz savunucusu ve takipçisi olmak en temel görevimizdir. Kendine “şehit yoldaşım, yakınıym, ana-babasıym” demenin de tek doğru yolu onların mücadelelerini bıraktıkları yerden devralıp sonuca ulaştırmaktır. Bunun dışında söylenecek her söz, yapılacak her iş ikiyüzlülüktür.

Özgür ve bağımsız bir Kürdistan yaratma yolunda son anına kadar kararlıca yürüyüp şehitler kervanına katılan, kendi şahsında ülkenin bütünlüğünü ve ulusal birliğini ifadelendiren yoldaşlarımızdan biri de **Fırat** hevaldir. O, halkımızı aşiret, mezhep ve bölgecilik gibi yapay çelişkilerle bölmek isteyenlere; Mardin-Savur'dan başlayıp Dersim-Aliboğazı'nda noktaladığı yaşamıyla en anlamlı cevabı veren oldu. Fırat heval Savurlu yoksul bir ailenin en son çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Çevresindeki bütün çocuklar gibi yoksulluğu, acıyı, gurbeti erken tanır. Küçük yaşlardan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmak için Türk metropollerine çalışmaya gider. Horlanmayı, itilip-kakılmayı buralarda tanır. Zenginliği ve yoksulluğu da tanır. Kürt insanının hep en tortu işlerde çalışıyor olması, köylü

Adı, soyadı: **Abdülkadir AYDIN**

Kod adı: **Fırat**

Doğum yeri ve tarihi: **Deriş köyü-Savur/ Mardin, 1968**

Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995, Aliboğazı/ Dersim**

ile şehirli arasındaki gelişmişlik farkı sürekli aklını kurcalar. Bu yüzden çevresine hep sorgulayıcı yaklaşır. Her zaman emekten, ezilenden yana olur. Hiçbir haksızlığa tahammül etmez, gücü yetsin yetmesin haksızın üzerine yürür. Çetin hayat koşulları O'nu daha küçük yaşlardan itibaren korkusuz ve cesur yapmıştır. Kürt insanındaki silah tutkusu O'nda da vardır. Zaman buldukça silahtan anlayanlara sorular sorar, onların silahlar üzerindeki konuşmalarını bıkıp usanmadan dinler. Fırat heval metropolde ağabeyinin yanında kalmaktadır. Oldukça dürüst ve emekçi olması nedeniyle bulunduğu her ortamda sevilen ve sayılan biridir. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi Fırat hevalin aile çevresi üzerinde önemli etkiler bırakır. Aile çevresinin yurtsever olması O'nun için bir avantaj olur.

Aile, güçleri oranında parti faaliyetlerine her türlü desteği ve katkıyı sunmaya çalışır. Bu süreçte Fırat heval de yurtsever gençlik faaliyetlerine aktif olarak katılır. Silaha olan tutkusu ve cesur kişiliği nedeniyle gerçekleştirilen birçok eylemde en önde yer alır. Bu arada örgütsel faaliyetlere de katkıda bulunmaktadır. Fakat O'nun ilgisini daha çok çeken askeri nitelikli eylemlerdir. 1992 sonbaharında deşifre olması nedeniyle kırsala çekilmesi gerekir. Partinin bu kararı O'nu çok sevindirir ve bu kararı hemen ağabeylerine iletir. Yurtsever ailesi O'nu halaylarla ve zılgıtlarla gerillaya uğurlar. Fırat heval dört arkadaşıyla birlikte Ekim 1992'de Dersim Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Artık O, özlemini çektiği yurdundadır. Sömürgecilerle daha çok hesaplaşma

imkanına kavuştuğu için keyfine diyecek yoktur. Kısa bir süre içerisinde bu coşkulu, atak ve istekli yapısıyla arkadaşlarının güvenini kazanır ve eylemsel faaliyetlere katılır. Bu faaliyetlerinde başarısı nedeniyle önce manga komutanlığına daha sonra da takım komutanlığına kadar yükselir. Aldığı her sorumluluk O'nu daha fazla görev almaya iter. Bütün çabasını daha fazla başarı için harcar. Emekçi, çalışkan özellikleri, alçakgönüllü ve mütevazı yapısıyla çevresine oldukça güven veren Fırat hevalin eylemsel alanda hiçbir sorunu yoktur. İdeolojik-politik olarak yetersizlik yaşadığının bilincindedir. PKK'de askeri kişiliğin en yoğunlaşmış politik kişilik olduğunun bilinciyle bu eksikliğini gidermek için kendini eğitmeye çalışır. Fakat gittiği her görevden de sonuç alarak dönmesini bilir. Bu özelliğiyle tehlikeli ve zor görevlerin militanı olur.

Fırat heval 1994 yılı başında Koçgiri alanına gidecek bölüğe seçilir. Bu alanın yeni açılacak olması ve düşmanın bu alana çok önem vermesinden dolayı, en dayanıklı, en savaşkan ve partiye bağlı arkadaşlar bölüğe seçilmiştir. Fırat heval Koçgiri pratiği boyunca gerillanın alana oturması için bütün enerjisini ve yeteneklerini hayata geçirir. Düşmanla dışı, iç içe yaşanan çatışmalarda büyük cesaret ve kahramanlık örnekleri sergiler. Koçgiri'deki gerillanın bu direnişi karşısında korkuya kapılan faşist TC, onbinlerce askerini alana sevkeder. Amaç ne pahasına olursa olsun bölgedeki gerilla grubunu imha etmektir. Koçgiri Koçgiri olalı böyle bir yığınak görmemiştir. 1919-21 yılları arasındaki isyan dönemlerinde bi-

le bu kadar asker bölgeye sevk edilmemiştir. Yurtsever köylüler bir kez daha ikinci Koçgiri katliamının yaşanacağı kaygısına kapılırlar. Fakat PKK gerillalarının destansı direnişlerine henüz kendi gözleriyle tanık olmamışlardır. Operasyon boyunca uçak, helikopter, havan, obüs topları, kobra helikopterleri ve tanklarla dövülmedik bir karış toprak bile bırakılmaz. Zorunlu olmadıkça çatışmalara girmek istemeyen grup, araziye adeta elleriyle kuş yakalayabilecek kadar çok fazla sayıda yayılmış düşman askerinin çokluğu nedeniyle sayısız çatışmalara girer, düşmana sayısız kayıplar veririr. Bu arada düşman, grubun kış üstlenmeleri için yaptığı hazırlıkları yerlerini bulunca grup zorunlu olarak Dersim'e doğru yola koyulur. Yol boyunca onlarca çatışmalara girilir, düşman her seferinde kahrolur. Grup bütün zorluklara, aşılmaz gibi görünen engellere rağmen Dersim'e ulaşmayı başarır. Geriye dönüş sürecinde 5 arkadaş şehit düşer, 4 arkadaş kaybolur ve bazı arkadaşlar da yaralı düşer.

Açlığa, günlerce uykusuz ve yorgun kalmaya, dizboyunu aşan kara, her şeyden de öte yaralı olmalarına rağmen eşine ender rastlanan bir direniş ve fedakarlık göstererek Dersim'e sağ salim gelen bu arkadaşlar arasında ayak topuğundan yaralanan Fırat heval de vardı. Dersim'e döndükten sonra bir süre tedavi gören Fırat heval kamp eğitim faaliyetlerine büyük bir coşku ve istekle katılır. O'nun da bölükteki bütün diğer arkadaşları gibi tek istemi vardır. Bahar gelince tekrar Koçgiri'ye dönmek. Coğrafyayı, halkı yeterince tanıyamama ve yaşanan di-

ğer bazı eksiklikler nedeniyle Koçgiri faaliyetleri istenilen sonuca ulaşamamıştır. Eğitimle bu eksikliklerini çok daha iyi görür. Bu süreçten en iyi şekilde yararlanan Fırat heval, arkadaşların verdiği güç ve destekle daha yetkinleşir. Artık pratiğe hazırdır.

Bu arada baharın ilk aylarına girilmiş, Kürdistan dağlarını bir gelin duvağı gibi süsleyen beyaz karlar yerini mis kokulu çiçeklere ve topraktan fışkırırcasına çıkan envayi çeşit çiçeklere bırakmıştır.

Gruplar Aliboğazı'ndan kendi görev alanlarına gitmek için ayrılmaya başlarlar. Yüksek dağlar karlarla kaplı olduğundan Fırat hevalin de içinde bulunduğu Koçgiri bölüğü bir süre daha Aliboğazı civarında beklemek zorundadır.

1995 yılı mücadelemiz açısından oldukça önemli bir yıldır. 5. Kongre başarıyla tamamlanmış, sıra artık pratiğe gelmiştir. Partimizin yeni bir atılım yapmasından korkan faşist TC bu atılımı önlemek için yüzbinlerce ordusuyla Newroz arefesinde Güney Kürdistan'a girer. Aynı zamanda yüzbini aşkın bir güçle de Dersim'deki geril-

lalara yönelik TC, gerillaya vura-cağı darbelerle süreci kendi lehine çevirmeye çalışır. Her iki alanda da beklemediği bir direniş ve karşı saldırıyla karşılaşan TC ordusu, her şeyini toplayıp Güney Kürdistan'dan kaçtığı gibi Dersim'de de stratejik alanlardan kaçarak şehir merkezleri civarında güçlerini toplamak zorunda kalır.

Dersim'de yaşanan şiddetli çatışmalarda yüzlerce düşman askeri öldürülmüş, bir o kadarı da savaş dışı bırakılmıştır. Çatışmaların en şiddetlisi ve en yoğun yaşandığı alan operasyonun merkezileştiği Aliboğazı olmuştur. 1938 katliamında masum insanlarımızı koruyan Aliboğazı 1995'te düşman askerlerinin korku dolu çılgınlıklarına ve Kürt halkının da evlatlarının destansı direnişlerine tanık olmuştur.

Operasyonun ilk gününden son anına kadar kesintisiz olarak pusu, baskın, sızma, sabotaj, çatışma gibi birçok eylem biçimini iç içe hareketli savaş tarzıyla uygulayan kahraman ordumuz

ARGK, düşman ordusunu adeta felç eder. Fırat hevalin de içinde bulunduğu bölük, düşmanı Aliboğazı içinde karşılar. Şiddetli çatışmalar sonucunda onlarca düşman askeri öldürülür ve yüzlercesi yaralanır. Bu çatışmalar boyunca 10 kahraman ARGK gerillası şehit düşer. Bu gerillalardan biri de Fırat hevaldir.

Mücadele yaşamı boyunca gözünü budaktan sakınmayan Fırat heval ve çatışmalar boyunca kendisiyle beraber şehit düşen yoldaşları bir destan yazarlar. Evlatlarını bağrına basan bu coğrafyada 1938'de katledilen atalarının intikamını almışlardır

And olsun ki kanlarınızla bıraktığınız direniş bayrağını, zulumün kalesine dikeceğiz.

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Silah arkadaşları

Dersim deyince, direniştir aklımıza gelen. Seyit Rıza'ları, Alişer'leri, Besê'leri, Zarife'leri hatırlarız. Nuri Dersimi'nin "İntikam" çılgıncılığı hücrelerimize kadar titretir bizi. Teslim olmamak için Haydaran kayalıklarından kendini atan yiğit Kürt kadınının zılgıtı beynimizde ve yüreğimizde yankılanır. Munzur suyunun hırçın akışında, saf ve berrak suyunda onun saklayan nice ananın, kızın ve yiğidin yüreğindeki yüce özgürlük tutkusu ince bir yel gibi geçer bedenimizin sıcaklığında. Bu, tarifsiz bir heyecan kadar benliğimize. Bu duygu bir öfke seline dönüşür, ardından isyan sığmaz olur içimize...

Bir de, karnı deşilen, bedenleri paramparça edilen "ölü" canlarla dolu kan akan Laçderesi ağıtlarla beynimize kazılır ve öfke köleliği parçalamaya gebe kalır. Rayber'leri, Hasan Hayri'leri, Diyap ağaları... Bir hançer gibi kendi halkının yüreğine saplanan ihanetin çirkinliğini anımsarız.

"Dersim aslanlar yurdudur, geçilmez" derler. Çünkü Dersim tarihte Kürdün direnişinin adıdır. Ve şimdi Dersim'in dağlarında fişkıran, toprağın derinliklerindeki kızgın magma değil, tarihin derinliklerinden gelen direniş ateşidir. Özgürlüğün önüne çıkan en iğrenç engel hep ihanet olmuştur. Ve ihanetle savaş bugün de amansızca devam ediyor. Bu uğurda nice yiğit savaşçı, komutan şehadete ulaşmıştır. Verilen amansız savaşında, en modern kurumlaşmasına ulaştırılan ihanet duvarları yerle bir edildi ve özgürlük yürüyüşü görkemlice yüceliklere doğru ilerledi. Hâlâ da Rayber'lerin artıkları ile sürekli bir savaşım sürdürülmektedir. En son temsilcisi yeryüzünden silinceye dek bu kavga bütün yakıcılığı ve güzelliğiyle sürecektir. Bu uğurda düşen her kahraman zaferi ve umudu toprağa ekmekte, bağımsızlık güneşinin doğum sancılarını daha da şid-

detlendirerek özgürlüğün müjdesini insanlığa vermektedir.

İşte bu zaferi müjdeleyen ve yaşamıyla, kavgasıyla umudumuzu eken bir kahramanımız da **Şoreş** hevaldir. Dersim direnişçiliğini Kürdistan özgürlük ideolojisiyle birleştiren Şoreş hevalin şehadeti bizlere bir intikam çağrısıdır.

Şoreş heval, 1968 yılında Mazgirt'in Gavan köyünde gözlerini dünyaya açar. Gavan köyü, dağların kuytulduğunda saklı cennet bir köydür. Bitimsiz orman deryasında suların nazlı nazlı aktığı, karnı bıçakla deşilmişcesine vadilerin uzandığı, esen serin rüzgarın ruhunun direniş taşıdığı gizemli bir yerdir. Gavan köyü, bulutlara değen dağlarıyla her an bir isyan halindeymiş gibidir. İnsanların yüzündeki çorak topraklar gibi olan kıvrımlar ve dalıp giden bakışlar, tarihin derin acılarının öfkeli ama sessiz ifadesidir sanki. Zorlu yaşam koşulları elleri nasırla katmerleştirirken, zaman yeniden umudu ve direnişi kendi bahçesinde örüp durur. Şoreş heval ortahalli bir ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya gelir. Yedi yaşına kadar bu cennet parçası toprakların suyunu kana kana içer, yüce dağların güzelliğine bakar durur. Derin derin uğuldayarak esen rüzgar ve kışın bir bıçak gibi keskin olan soğuk havası içine işler. Asi dağların asaletini çocuklukta özüne katar.

Babasının işi nedeniyle Elazığ'a göç etmek zorunda kalırlar. Şoreş heval yaşamının ilk büyük acısını işte o zaman yaşar. Köyünden ayrılması O'nun yüreğinde ince, ama derin ve buruk bir iz bırakır. Geldiği Elazığ'da sömürgecilikle tanışır. Ailesi tarafından okuması için kemalist eğitim kurumlarına verilir. Faşistlerin kümelandığı bu bölgede şiddetli çatışmalar yaşanmaktadır. Sürekli saldırılar olmakta ve evlerinin camları taşlarla kırılmaktadır. Her gün insanlar dövülmekte ve tehdit edil-

Adı, soyadı: **Ayhan BEYAZTAŞ**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi: **Gavan**

(**Gümüşgün**) köyü-Mazgirt, 1968

Mücadeleye katılış tarihi:

18 Ağustos 1993

Şehadet tarihi ve yeri: **28 Eylül**

1993, Çiyayê Sor/ Dersim

mektedir. Bu çatışmalı ortamda ağır ağır kişiliği şekillenir. İlkokulu Elazığ'da bitirdikten sonra tekrar göç etmek zorunda kalırlar. Yeni durak Diyarbakır'ın Çüngüş ilçesidir. 12 Eylül'den sonra geldikleri Çüngüş'te babası DSI'de çalışırken, Şoreş heval bu arada liseyi birincilikle bitirir. Okuldaki davranışları ve başarısı nedeniyle arkadaşları ve öğretmenleri tarafından sevilen sayılan biridir. Olgun, mütevazı, çalışkan ve uyumlu olması ilişki geliştirmesini de kolaylaştırır.

Şoreş heval, her yaz, hatta her fırsatını bulduğunda ilk nefesini köyü Gavan'da alır. Dağları, vadileri doyumsuz bir şekilde sürekli gezer. Her eve kendi eviymiş gibi bakar ve tüm köy halkıyla samimi, sıcak ve içten ilişkiler geliştirir. Şoreş heval birçok zaman köylülere yardım eder. En çok da orakla ot biçmeyi sever. Kan ter içinde kalıncaya dek özgürlük türkülerıyla ot biçmek O'nun için büyük bir mutluluk kaynağıdır. O el attığı tüm çalışmalarda büyük bir coşku, çaba ve azmin sahibidir.

Bütün bu özellikler O'na örgütçü ve halkçı bir nitelik kazandırmaktadır. Kolektiflik, fedakarlık, birleştiricilik ve yaşam sevgisi gibi yönleri gün be gün daha da gelişerek zenginleşir.

Liseyi bitirdikten sonra Fırat Üniversitesi'nde su ürünleri bölümünde öğrenimini sürdürür. Ulusal kurtuluş mücadelesiyle üniversitedeki yurtsever gençlik aracılığıyla tanışır. O'nun ileri özellikleri kendisini kısa zamanda çalışmaların içine sürükler. Mücadele bilinci geliştikçe, kişiliğindeki olumlu özellikler daha da güç kazanır. Araştırma, tartışma, sorgulama O'nun yaşamdaki en önemli özelliklerindendir. Kavrayış gücünün oldukça ileri olması bu azimle birleşince bilinçte de gittikçe bir derinleşme sağlar. Kürdistan'ın acılarını yüreğinde hisseder. Düşmana olan öfkesini biledikçe bilir. Ve bunu da

salt kendisiyle sınırlı tutmaz, çevresindeki herkese taşırmaya, onlarla paylaşmaya çalışır. Bir Newroz gösterisi sırasında düşman tarafından yakalanarak gözaltına alınır, fakat düşman somut bir kanıt bulamadığından serbest bırakmak zorunda kalır. Bu durum Şoreş hevalin düşmanı daha iyi tanımasını sağlar.

Bir süre sonra Fırat Üniversitesi'nden gerilla saflarına toplu katılımlar olur. Şoreş heval birçok can yoldaşını özgürlük yolculuğuna uğurlar. Bu süreçte henüz kendisini yeterli görmediğinden bir süre daha faaliyetlerini devam ettirir. 1991 yılında üniversiteyi bitirerek Diyarbakır'a döner. Yurtsever çevreyle ilişkiye geçer. En büyük isteği ailesini mücadeleye kazandırabilmektir. Bunun için kararlı bir çabanın sahibi olur. Ancak sömürgeciliğin aile kurumu üzerinde yarattığı ağır tahribatlar nedeniyle bu çabasında yeterli bir sonuç alamaz. Bunun üzerine köyüne döner. Parti köyüne henüz ulaşamadığından, Şoreş heval buradaki boşluğu doldurmaya çalışır. Çok iyi tanıdığı ve iyi ilişkileri olduğu köylüleri yurtseverleştirmek, mücadeleyle bütünleştirmek için elinden geleni yapar. Bundan sonraki yaşamı da Diyarbakır'la köyü Gavan arasında geçer. Kendisini de teorik olarak eğitmeyi ve güncel politik gelişmeleri takip etmeyi ihmal etmez. 1993 yılına kadarki süreç bu şekilde geçer. Bundan sonraki süreci Şoreş hevali yakından tanıyan bir yoldaşı şöyle anlatmaktadır.

"1993 yazında Dersim'e gittim. Diyarbakır'dan Dersim'e gelen Şoreş hevalle bir yıldan beridir görüşmemiştim. İlk isim O'nu görmekti. Kısa bir görüşmeden sonra tekrar buluşmak üzere ayrıldık. 14 Temmuz direnişinin yıldönümünü büyük bir heyecanla bekliyorduk. Tam o gün geldiğinde Doktor Mahir (İbrahim KILIÇ)'ın şehadet haberi bizlere ulaştı. Böyle kutsal bir günde Dr.

Mahir heval kampa yeni gelen savaşçı adaylarına bomba eğitimi verirken, bir kaza sonucu bombanın patlamasıyla şehit düşmüştü. Haberi alır almaz hemen Dr. Mahir hevalin köyü olan Mazgirt'in Çanakçı köyüne doğru yola koyulduk. Kalabalık bir grup halinde dağları aşarak yürüyorduk. O an sanki Dr. Mahir bizleri mücadeleye davet ediyor hissine kapılmıştık. Çanakçı köyüne vardığımızda çevrede sel gibi akan halk, köyü büyük bir serhıldan alanına çevirmişti. Zılgıt sesleri ta bizlere kadar geliyor ve bizi müthiş duygulandırıyordu. Kalabalığa ulaştığımızda yaşlı-geç, kadın-erkek ve çocukların kol kola girerek türküler eşliğinde büyük bir coşkuyla halay çektiklerini gördük. Bizler de hemen halayda yerimizi aldık. Bu arada Şoreş hevalin de az ileride halay kordonunda olduğunu farkettim. Böyle bir serhıldan bu alanda ilk kez gerçekleşiyordu. O an düşmanın Dersim'e amansızca uyguladığı bütün kirli politikalarının serhıldana kalkan halk şahsında nasıl boşa çıkarıldığını büyük sevinçle düşündüm ve gördüm. Dersim halkının kendi özüne dönüşü oldukça görkemliydi. Bunu da başaran kuşkusuz PKK ve PKK'nin şehitler ordusuydu. Halk düşmanın bütün engellemelerine, baskı ve tehditlerine rağmen, şehitlerinin cenazesine ısrarla sahip çıkmış ve düşman karşısında yiğit bir tavırla bağlılığını ortaya koymuştu. Şoreş heval de Dr. Mahir'i sonsuzluğa uğurlarken artık öfkesini namlulara sürmenin vaktinin geldiğini, şehitlere ve halka bağlılığın gereği olarak bu çağrıya cevap vermenin zorunluluğunu hissediyordu. Bunu kendisiyle sınırlamayıp, artık bizim de mücadele içinde aktif olarak yer almamız gerektiğini ve şehitlerin anısına ancak özgürlük bayrağını daha da yükselterek bağlı kalabileceğimizi söylüyordu.

Ağustos ayının bir gününde Şoreş heval tekrar köye gelmişti, her zamanki gibi köy halkı yine hummalı bir çalışma içindeydi. Şoreş heval de hemen köylülere yardım etmeye başladı. Bu arada bir yandan ot biçerken, bir yandan sesli direniş türkülerini söylüyordu. Sararak tohuma durmuş buğday ekinlerini türküler eşliğinde biçiyorduk o gün. İkindiyi çoktan aşan bir vakitti. Ve kızgın güneş tüm yakıcılığıyla tepemizde parılıyordu. Solumuzda az ilerde akan derenin çıkardığı ses yaşama müthiş bir canlılık katıyordu. Tam o sırada giderek şiddetlenen helikopter sesleri duyulmaya başlandı. Sürüler halinde helikopterlerin geçişi gökyüzünün narin güzelliğini bozdu. Bu arada ormanlık alanlar ve çetin kayalıklar habire bombalanıyordu. Bomba sesleri kilometrelerce uzakta olan bizlere kadar geliyordu. Düşman hem köylülere gözdağı vermek, hem de giremediği alanları gerilla için yaşanmaz kılmak istiyordu. Bir anda bombalanan yerden helikopterler taranmaya başladı. Tarama sesinin duyulmasıyla helikopterlerin her biri bir yere uçuşurken, bir tanesi de yara almış ve geri dönmeye çalışıyordu. Daha sonra düşen bu helikopteri düşman, 'elektrik tellerine takılan helikopter düştü' biç-

minde kamuoyuna yansıtmıştı. Şoreş heval ise köylülerin bu olay karşısında etkilendiğini görünce propaganda yaparak tek kurtuluşumuzun bu mücadeleye katılmakta olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Şoreş hevalin coşkusu, şevki ve umudu artık içine sığmaz olmuştu. Bir Ağustos sabahı köyden çıkarken, bütün bu duyguları yürüyüşünde, yüz hatlarında, vedalaşmasında ve tüm bedeninde kendini dışa vuruyordu. Birkaç gün sonra Şoreş hevalin gerillaya katıldığını öğrendim. Bu hem bizi çok sevindirmişti, hem de bizleri de gerillaya davet çağrısı oluyordu."

Oldukça bilinçli ve kendini hazırlayarak gerilla saflarına katılan Şoreş heval, kısa zamanda gerilla yaşamına uyum sağlar. Fedakar, olgun ve emekçi özellikleri bu yeni yaşamla daha bir anlam kazanır. Soğukkanlı, cesur ve yüksek moral gücüyle kendini savaşa veren Şoreş heval kendini düşman karşısında bıçak gibi keskinleştirir. Her zaman pratiğe çıkarak düşmana olan kinini kusmak ister. Bu arzusu O'nun özgürlüğe olan tutkusunun ve şehitlerin anısına bağlılığın doğal bir sonucudur.

Kürdistan dağlarında saz eşliğinde özgürce direniş ve devrim türkülerini söylemek O'nun büyük bir öz-

lemidir. Çünkü, Dersim'de 1938 katliamında katledilen insanların acılı feryatlarını taşıyan rüzgarın tüyler ürperten ısıklı sesini ancak ve ancak özgür topraklarda söylenecek özgürlük türkülerini dindirebilirdi. Ve O'nun sabırsızlıkla beklediği an gelmiştir. Şoreş heval, nöbetçi değiştikten sonra iki yoldaşıyla birlikte ilk eylemi için karargahtan ayrılır. Gece boyunca hiç dinlenmeden süren uzun bir yürüyüşten sonra Milli köyüne varırlar. Artık gece karanlığını kaybetmiş, güneş ışınları yeni günü başlamıştır. Üç heval aralarından birini nöbetçi yaparak Dersim'in geçit vermez dağı ve gür ormanlarına yaşam alanı Çiyayê Sor'da dinlenmeye, geceyi burada geçirmeye karar verirler.

İlk eylemi için karargahtan ayrılan Şoreş ve iki hevalinin bir gün sonra şehadet haberi gelir.

Ayhan BEYAZTAŞ (Şoreş), **İbrahim Halil ÇİFTÇİ** (Komutan Sinan) ve **Gültekin ÇELİK** heval uyukdayken düşmanın bir sızması olan bir unsur tarafından katledilirler. Onların şehadeti özgür Kürdistan'ı bir adım daha yakınlaştırırken, ihanet artıklarına nihai darbeyi indirmenin de bir çağrısı oldu bizlere.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Gerilla, bir yaşam savaşı-
nın gücüdür. Yani yaşa-
mı savaş, savaşı yine
yaşam içindir. Kıyasıya bir savaştır,
gerillanın yaşamı. Ezenle-ezilenin,
iyiyle-kötünün savaşı... Ölümle ya-
şamın, eskiyle yeninin savaşı... Vel-
hasıl insanın insanla, insanın doğay-
la savaşıdır... Kürdün tek varlık ne-
deni olan özgür dağlarda yaratılan
bu yapım savaşında, nice yiğitler,
nice gerçek insanlar başkoydu; bir
sevda uğruna. İnsanca yaşam sevda-
sıydı, bu yüreğinde oluk oluk sevgi
akan, gözlerinde zafer şimşekleri
çakan insanların sevdası...

Bu sevdaya tutulan insanlardan
biri de **Dr. Serhat** hevaldi. Dr. Ser-
hat hevali ben gerilla saflarında ta-
nıdım. ARGK saflarına katılmadan
önceki yaşamını pek bilmiyorum.
Ancak devrimci saflardaki yaşamı,
ilişkisi ve insanlara duyduğu sev-
giyle, O'nun ne kadar yüce bir insan
olduğunu görebiliyorduk. Dr. Serhat
heval Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesi-
nde dünyaya gelmişti. Ailesinin mad-
di durumu, Kürdistan koşullarına
göre zengin sayılırdı. Çevresi genel-
de yoğun bir yurtsever kitleden olu-
şuyordu. Doğubeyazıt tarihi boyun-
ca Kürt isyanlarında her zaman be-
lirgin rol oynamıştır. Yine bilinen
tarihi nedenlerinden dolayı isyanlar
başarıya ulaşmamışsa da birçok ala-
nımız gibi "Bazid" bölgemiz de
Kürtlük özelliklerini, yurtseverlik
özünü korumuştur. PKK öncülü-
ğündeki ulusal kurtuluş mücadelesi
güçlü zeminlerinden birini de bura-
da bulmuştur.

Özellikle Dr. Serhat hevalin aile
çevresinin de PKK'ye sempatisi
yüksek ve maddi-manevi desteğinin
önemli yeri vardı. Serhat heval, ilk,
orta ve lise öğrenimini sömürgeci
kültür altında burada tamamladıktan
sonra, yüksek öğrenimini Akdeniz
Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde sür-

dürmek üzere 1989 yılında Antal-
ya'ya gitti. Buraya gider gitmez
yurtsever gençlik içinde yerini alan
Dr. Serhat heval, katıldığı güne ka-
dar özellikle insanları kazanma, kit-
leleri devrimci mücadele etrafında
birleştirme anlamında yurtseverlik
görevlerini yerine getirmişti. Ancak,
bu sıradan çalışmalar kendisine yet-
miyordu. Daha fazla hizmet etmek,
faşist canavarlara karşı daha aktif
savaşmak amacıyla tıp fakültesin-
den ayrılarak 1993 yılında ARGK
saflarına katıldı.

Hipokrat yemini ederek doktor-
luğa başlamıştı. Hipokrat yeminiyle
yetinmeyerek gerillalaşmıştı. Yani
din, dil, ırk, renk ve sınıf ayrımı
yapmayacaktı, insanlar arasında.
Bizim savaşımız da bu ayrımı yap-
mıyordu. Ama tarafsız olamazdı, hi-
pokrat yeminli de olsa. Yüreği ve
beyni doğru işleyen hiçbir insan ta-
rafsız olamazdı. Dr. Serhat heval de
tarafsız değildi. Ezilenden, her türlü
haklarından alıkonulandan, insan-
lıktan çıkarılmak istenenden yanay-
dı. Vahşi uygulamalarla duygusuz-
laştırılan; beyinsizleştirilerek, yoke-
dilmek istenen bir halk vardı. Diline
bile yasak konan, yürekleri bile gas-
pedilen; ölüm döşğine yatırılan in-
sanlar vardı: Kürtler... Ve Kürdün
şahsında tüm dünyalılar, insanlar...
Dr. Serhat heval de bu insanlardan
tarafı. Ve bu insanların acılarını
sarmak, acılarına ortak olmak için
ARGK'ye katılmıştı.

Katılırken, bu hizmetini daha iyi
yapabilmek için önderlik sahasına
gitmiş, bir devre güçlü ve yoğun
eğitimden geçtikten sonra, kendi-
sinde belli bir yetkinleşmeyi sağla-
yarak, ülke alanına yönelmişti. Bir
süre Amed Eyaleti'nde kaldıktan
sonra, 1994 baharında bir grup yol-
daşla birlikte, Kuzey cephesine güç
katmak üzere Erzurum Eyaleti'ne
geçmişti. Çeşitli düzeylerde görev

Adı, soyadı: **Abdurrahman
OZAN**

Kod adı: **Dr. Serhat**

Doğum yeri ve tarihi:

Doğubeyazıt/ Ağrı, ...

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Kasım**

1995, Peri suyu-Yayladere

de alan Dr. Serhat heval, özlü ve yurtsever emele dayanan katılımı, kişiliği ve yüreğinin gücüyle devrimin her türlü görevleri karşısında kendini sorumlu görüyor, üzerine düşen her türlü görevi içtenlikle yerine getiriyordu. Yaralı yoldaşların olduğu dönemde doktor, eylemde komutan ya da militan, yaşamda örnek gerillaydı. Her görevinde esas aldığı olgu; hizmetti. Halkına, yoldaşlarına ve insanlığa daha fazla hizmet etme anlayışıyla yaklaşıyordu, her zaman. Doktorken hastasının hemşiresi, hastabakıcısı, ziyaretçisi, refakatçısı, her şeyiydi; eylemdeyken hiçbir kaygı taşımadan, bütün duygu ve yetenekleriyle tam bir savaşçıydı. Yaşamda, ister komutan olsun, ister normal bir savaşçı, her zaman fedakar, alçakgönüllü ve olgun yaklaşımlarıyla hep örnekti, öncüydü.

Aynı oranda bir partililiği de temsil edebiliyordu. Dr. Serhat heval, parti dışı yaklaşım ve anlayışlara karşı, katı, tavizsiz ve ilkeliydi. Ancak karşı koyma mücadelesini de her zaman karşısındaki insanı kazanım temelinde yürütüyordu. İncitmemeye, kaçırtmamaya özen gösteriyordu. Özellikle kendi yaşamında oldukça ilkeli ve disiplinliydi. Ve gerçekten Dr. Serhat denildiğinde, hepimizin aklına gelen ilk şey; kurallı-disiplinli yaşam, özlü fedakarlık ve gerçek yoldaşıktı. Dr. Serhat heval, eyaletimizin, tek profesyonel pratisyen doktoru olduğundan, nerede bir yaralı yoldaş varsa, haberini aldığı anda hemen oraya koşardı. Bazen de birkaç yerdeki yaralı yoldaşların tümüne aynı anda ulaşmaya çalışırdı. Bu nedenle de eyalet içinde bölgeler ve birlikler arasında sürekli hareketliydi. Bir kış sürecinde, bulunduğu bölgede ilgilendiği birkaç yaralı yoldaş vardı. Ve bunlarla ilgilenen bir tek

kendisiydi. Bu arada başka bir alanda düşman uçaklarının hava saldırısı sonucu ağır yaralanan bir arkadaşın haberini aldığı anda, yerinde duramıyordu adeta. Şiddetli kış koşullarına rağmen, hem de fırtınalı bir günde gitmeyi istedi. Yönetimdeki yoldaşlarımızın olumsuz cevaplarına rağmen, isteminde dayatıyor, erken müdahaleyle yaralı arkadaşın şehadetten kurtarılabilceğini belirtiyordu. Ve aynı gün o alana doğru hareket edip, kısa sürede yaralı arkadaşına ulaştı. Önceden belirttiği gibi ilk müdahalesiyle yaralı yoldaşı şehit düşmekten kurtarmıştı. Birkaç gün sonra tekrar alana dönerek geride bıraktığı diğer yaralı arkadaşlarla ilgilenmeye devam etti. Daha sonra o yaralı yoldaşı da yanına alarak, sağlığına ulaşınca kadar yanından ayrılmadı. Bana benzer örnekler daha çoktu, Doktor Serhat'ın pratiğinde.

Dr. Serhat heval, aynı zamanda insanların yüreğini kazanmayı da iyi biliyordu. Çünkü insana büyük değer veriyordu. Bu değer, çevresindeki insanları sürekli geliştirme çabasında ifadesini buluyordu. Doğru bildiğini veya parti doğrularını çevresindeki yoldaşlara her zaman vermesini bilirdi. Bizde eğitim sürekli. Daha doğrusu yaşamın kendisi bir eğitimidir. Bu nedenle belli bir süre yaşamdan ve eğitimden kopan veya sıcak savaş ortamından biraz uzak kalan bir gerillanın, o süreçten sonra belli aşınmaları yaşaması, bazen mümkün olabiliyor. Bir ateş çemberi içinde örgütlendirilen bizim yaşamımızda ise böyle bir süreç, ancak yaralanınca veya hastalanma durumunda tedaviyle geçen sürede ortaya çıkabiliyor. Hele hele eğer bir insan kendi öz-eğitimi de aksattı mı, mutlaka bazı aşınmalara uğrayabiliyordu.

Bunu çok iyi bilen ve aynı za-

manda eğitimi kendi yaşam ilkesi haline getiren Dr. Serhat hevalin özellikle yaralıların tedavisinde kullandığı en etkili yöntemi, onları ruhen, ideoloji-moral gücüyle tedavi etmekte. Onun yanındaki yaralılar, aynı zamanda bir eğitimden de geçерlerdi. Dolayısıyla Dr. Serhat hevalin yanına giden arkadaş kim olursa olsun, tedaviden sonraki sürece güven duyulabiliyor, güven verilebiliyordu. Yani O'nun yanında tedavi olan arkadaş, tedaviden sonra hem sağlık, hem de beyin açısından daha da güçlenerek çıkardı. Ve bu yöntemi, saflarda bulunan tüm doktor yoldaşlara, hatta bütün doktorlara da öneriyoruz. Dr. Serhat heval, 1995 kışına girilirken yine böyle bir görev dolayısıyla Yayladere'den Adaklı alanına giderken, 1995 Aralık ayı başlarında Peri suyunda boğularak şehit düşmüştü.

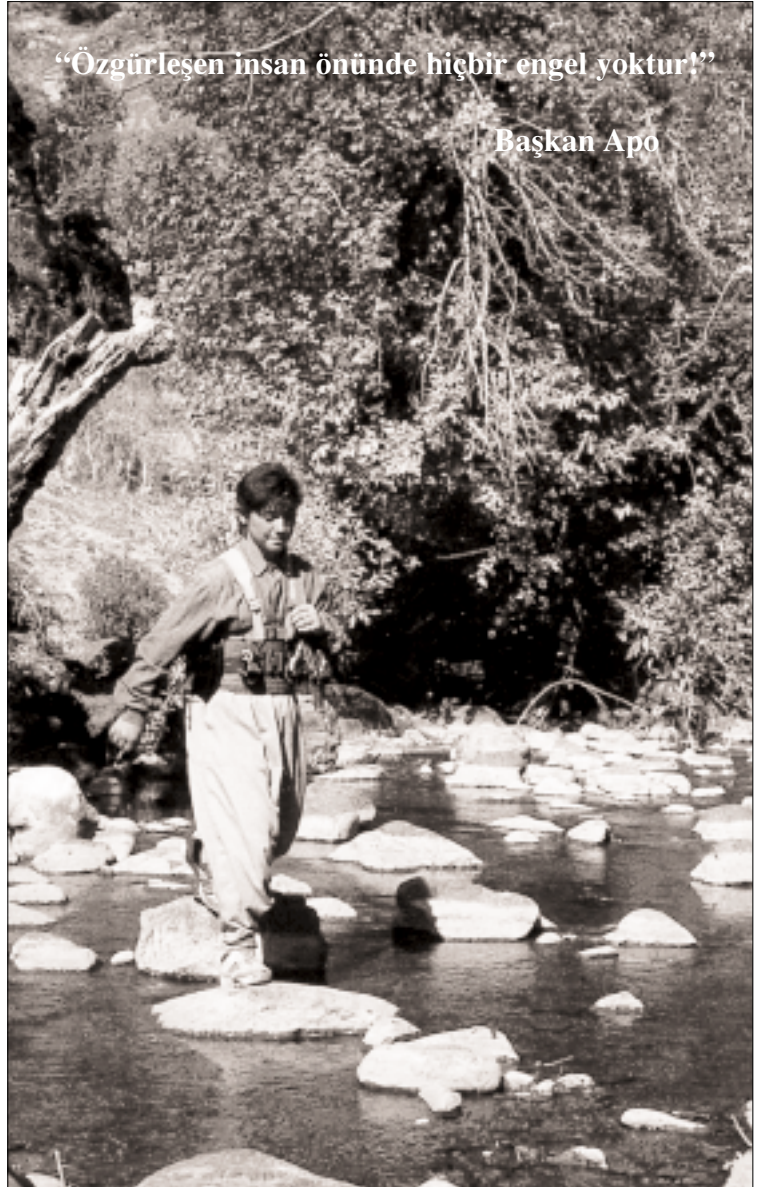
Daha önce de belirttiğimiz gibi, bizim savaşımız sadece barbar ve sömürgeci faşist TC'ye karşı değildir. Yine onun korucu kalkanı, para ve akıl babası emperyalizme karşı da değildir. Aynı oranda bizler, her zaman bizimle dost olmayan veya dostluğuna bir bedel isteyen ve bu bedeli mutlaka alan doğaya karşı da savaşıyoruz. Gerilla, doğayla içiçedir ve gerilla ile doğanın dostluğu bambaşkadır. Kurdu-kuşuyla, dağı-taşıyla, seli-suyuyla; velhasıl her şeyiyle doğa ve gerilla bütünleşmiş, perçinleşmiştir. Ve yıllardır bizim de tabiat ananın kucığında yürüttüğümüz savaşta, doğa, her zaman bizimle dost olmadı veya dostluğunun karşılığını, bedelini istedi. Örneğin su, bazen bu bedeli zoraki alırdı. Kar, bazen bir çığ olup, koparırdı bizden bir parçayı. Bazen bir fırtına, bazen bir kaya parçası, bazen kızgın bir güneş, bazen de bir yılan, kural-sızca bozardı bu dostluğu. Ama yıllardır dostluğunu, müttefik güç bir-

liğini bozmayan, bunu en sıcak ve en içtenlikle sürdüren tek yoldaşımız, sırdaşımız dağdı. Ve hem de hiç karşılık beklemeden sürdürüyordu dostluğunu. Bu yüzden de biz dağı daha fazla severiz.

Kürdistan'ın doğası da Kürt insanı gibi kolay kolay otorite kabul etmiyor. O da kendi kanunlarıyla yürür bizimle. Dolayısıyla onu dik-kate almadığında, onu hesaba katmadığında, hemen kendini hissettircesine anında tavır koyabiliyor; “*Seninle beraber ben de varım*” diyor. Bunu da ancak ve ancak biz anlar, biz hissedebiliriz. İşte Peri suyu da bunun tam bir temsilcisi oluyor. Onu hesaba katmadığın anda hırçınlaşıp, köpürüyor. Kibirli, ürpertici ve bir o kadar da hışımla akar Peri. Palandökenlerden, yiğitler yatağı Karakoçan’a kadar kıvrıla kıvrıla akarken, bin yılların kinini ve öfkesini de taşıyor, aynı zamanda aralarından geçtiği asi dağlar gibi o da kolay başeğmiyordu. Yine o asi dağların yüce bir parçası, gerillanın otoritesini bile kolay kabul etmezdi Peri. Onun içindir ki zaman zaman bizden parça koparıp alırdı. Ama artık biz, Peri’nin; Peri, bizimdir. Biz Perileştik; Peri, gerillalaştı. Kanımız, terimiz, canımız karıştı birbirine. **Mahsum (Ali İhsan ÜÇKARDEŞ)**’in, Yekta’nın, Kindar’ın ve nihayet Dr. Serhat’ın ve daha nice adsız yiğidin gömütü oldu, Peri ve Peri sevdasıdır kavgamız. Artık Peri yüceleşen yoldaşlarına, kutsal insanlara yaraşırçasına akacaktır. Daha coşkunsun, daha canlı ve yaşam taşıyarak gelecek Peri. Andımız var, şehitlerin arzuladığı bir Peri yaratmaya. Ve kararlıyız, Peri’den daha hızlı akmaya...

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

“Dedem (Seyit Rıza) iyi niyetli ve saflığının, temiz kalpli oluşunun bedelini ağır ödedi. Bunu biliyorum, bende bu özellikler çok güçlü, fakat Önderlikten alacağım güçle bunu aşacağıma inanıyorum”

***Yüzyıllık kıyım, ihanet
ve
darağacının intikam militanı***

Adı, soyad: **Musa POLAT**
Kod adı: **Rıza**
Doğum tarihi ve yeri: ..., **Ağdat/
Dersim**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Kasım
Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**
Ovacık

Kürdistan'daki özgürlük çığlıklarının susturulması için son direniş kalesi Dersim'e yönelen işgalcilere, ecdadlarının baş eğmeyen tavrı ile karşı duran ve asılmak için idam sehпасına götürüldüğünde, Kürt insanının ölüm karşısındaki Munzur dağları kadar heybetli duruşunu idam taburesini kendisi tekmeleyerek gösteren yiğit ve kahraman, büyük Kürt önder Seyit Rıza'nın biz evlatlarına “*Kürdistan'ın gençleri bir gün mutlaka intikamımızı alacaktır*” olan vasiyeti, bugün partimiz PKK önderliğinde adım adım yerine getirilmektedir. Dersim bugün yine ayakta ve faşist ordu, kahraman ordumuz ARGK karşısında büyük bir acizliği yaşamakta.

'38 hareketini büyük bir jenosid ve asimilasyon hareketiyle sonuca götürmeyi isterken, partimizin ortaya çıkışı, 15 Ağustos Atılımı'yla

başlatılan silahlı direniş savaşı ve bunun Dersim Eyaleti'nde kök salarak, 1990'lı yılların ortalarına geldiğimiz 1994 yılı sonlarında da yarı kurtarılmış alan durumuna gelmesi karşısında korkuya kapılan TC ikinci '38 hareketine girişti.

Dersim ikinci kez tüm doğasıyla birlikte yakılıyordu. Kendisini köprüde durdurup “*Seyit Rıza sen misin?*” diye soran TC askerine, “*Sen hangi Rıza'yı arıyorsun, Dersim'de her taşın altında bir Rıza vardır*” diyen, Seyit Rıza'nın izinden yürüyenlerin ayak sesleri bir o kadar daha gür yükseliyordu. Dersim, yüzbinlik orduyu bütün teknik imkanlarıyla birlikte muhteşem coğrafyasıyla adeta yutuyordu. Çaresiz, eli boş ve darbe yemiş olarak geri dönmek zorunda kalan çapulcular öfkelerini, dilsiz, elsiz ve ayaksız coğrafyamızdan alıyorlardı. Düşmandı onlar, kimliğimize, dilimize, insanımıza, düşmandı on-

lar ve barbardılar. Kirli tarihleri talan, yağma ve imha üzerine kurulu. Önce yağmaladılar. Ardından yaktilar, meşe ve kavak damlı köy evlerini, sonra nefes borumuz ormanları...

Öldürmeye gelmişlerdi, bula-mayınca öldürecek gerilla, genç, yürümekten aciz tek suçları bu köylerde meskun olmak olan ihtiyarları götürüp atalarına yakışır bir tarzda, önce öldürüp sonra yakarak katlettiler. Unutmadı tüm bunlara seyirci olan Dersim coğrafyası, gerilla unutmadı, namlular unutmadı. İntikam şiarları daha bir gür yankılanıyor Dersim coğrafyasında. Şehit kanıyla beslenen toprak daha gür filiz veriyor, savaşın çocukları öfkelerini kusmak için düşmana daha çok koşuyor gerilla saflarına. Dersim kurtuluşa gebe...

Ölümde yaşamı yaratanlar çoğaldıkça, yaşam bir o kadar güzelleşiyor ülkemizde, işte kanıyla yaşamımızı güzelleştiren yoldaşlarımızdan biri de Dersim serhildanı önderi Seyit Rıza'nın öz torunu olan **Rıza** hevaldir.

Dedesinin köyü olan Ağdat'ta dünyaya gelen Rıza hevalin çocukluğu Dersim isyanını en sıcak yaşayan bir aileden olması nedeniyle isyanın anlatımları arasında geçer. Yurtsever ve direnişçi kişiliği burada şekillenir. Özellikle düşmanın Kürdistan genelinde uyguladığı geçmiş direnişlerde rol oynayan önemli aileleri ve onların çocuklarını kendilerine yabancılaştırma politikasının bir payandası durumuna getirme politikalarını daha çocukluğundan itibaren duymaya başlayan Rıza heval, bu politikanın kendi üzerinde etkili olmasına izin vermez.

Yaşı ilerledikçe ve büyüdükçe isyanın yenilgi nedenlerini daha iyi

görür. Bu arada Kürdistan tarihini incelemeye çalışır, Kürtlerin neden bu kadar bölünmüş olduklarını, ihanetin Kürt toplumunda neden bu kadar güçlü olduğuna cevap bulmaya çalışır. Rıza heval, ortaokuldan sonra gittiği Çanakkale Öğretmen Lisesi'nden ayrılarak tekrar Dersim'e döner ve eğitimine Elazığ'da devam eder. Bu yıllar aynı zamanda mücadelemizin Elazığ ve Dersim'de yaygınlaştığı yıllardır. Rıza heval, büyük bir heyecanla partili arkadaşlarla ilişkiye geçmeye çalışır. 12 Eylül süreci ile birlikte tekrar Ovacık'a geri döner. Uzun bir süre arkadaşlarla ilişkiye geçmez. Fakat alanda gerilla birimlerinin olduğunu duyduğunda hemen ilişki arayışına girer ve kısa bir sürede ilişki kurmayı başarır. İlişki kurduğu günden aktif olarak gerilla saflarına katıldığı süreye kadar geçen yıllar boyunca, babası A. Rıza Polat'ın, daha sonra parti saflarından kaçan bir unsurun talimatı üzerine haksız cezalandırma sonucu öldürülmesine rağmen üzerine düşen tüm görevleri yerine getirir. Olgun, mütevazı ve halkçı kişiliği ile her zaman halkın sevgisini kazanan, sade ve dürüst özellikleri ile kendisine büyük güven, saygı duyulan biri olmayı bilir.

Babası vurulduğunda bile partiye ve davaya olan inancını hiçbir zaman yitirmez. Bu süreçte kendisinin tek üzüntüsü babasının "ajan"lıkla suçlanmış olmasıdır. İlişkilerini hiçbir zaman koparmayan Rıza heval, bütün anti-propagandalara karşı mücadele eder. 1991'de babasının onuru parti tarafından iade edildiğinde partiye olan güveni ve inancı daha da pekişir. O, PKK'de Kürt ve Kürdistan'ın kurtuluşunu görmüş ve ona inanmıştır. Tek isteği PKK'nin di-

renişçi çizgisinde bütün Kürdistan şehitlerinin ve dedesinin izinde onurluca yürümektir. Bunun için aktif olarak 1993 yılları sonlarında gerilla saflarına katılır. Kış eğitim devresinde partiyi daha yakından tanıma olanağı bulduğu için çok sevinçlidir. İyi niyetli ve oldukça duygusal olması en çok eleştirildiği konulardır. *"Dedem iyi niyetli ve saflığının, temiz kalpli oluşunun bedelini ağır ödedi. Bunu biliyorum, bende bu özellikler çok güçlü, fakat Önderlikten alacağım güçle bunu aşacağıma inanıyorum"* diyerek bu eksikliğini ve çözümünü dile getirir.

1994 yılında eyalet cephe çalışmalarında yer alır, cephe çalışmalarlarıyla birlikte halktaki kıpırdanışı gören sömürgeci TC'nin köyleri yakması karşısında başta kendi ailesi olmak üzere bütün insanlarımızıza direniş çağrısı yapar. Faaliyetlerine devam eden Rıza heval, görev için gittiği Ortinek (Yoncalı) köyünde, faşist TC ordusunun pususuna bir arkadaşıyla birlikte düşer. Çıkan çatışmada her ikisi de şehadete ulaşır.

"Yiğit Besê'lerin, Alişêr'lerin, Seyit Rıza'ların vasiyetlerini yerine getiren PKK'nin ortaya çıkışına tanık olmak, hele hele içinde bir PKK neferi olarak yer almak benim için en büyük mutluluktur, şehitlerimizin intikamını almak için kanımızın son damlasına kadar savaşağım" diyen ve yüreği bir karıncayı dahi incitmeyecek kadar büyük bir insanlık ve halk sevgisiyle dolu olan Rıza heval, Raybêrê Koparların mesleğini sürdüren, kan tacirlerinin bir ihbarı sonucu şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

PKK, tarihin tanıdığı en katliamcı, en barbar ve zorba gücü olan TC ve emperyalist sömürgecilere karşı, Kürdistan halkı şahsında bitirilmek istenen insanlığın çırpınılarından ve çığlıklarından doğan yeni yaşamın umududur.

Partimiz PKK'nın ulusal kurtuluş mücadelesiyle yaşattığı ve her birinin hayatı birer kahramanlık destanı olan şehitlerimiz, Kürt-Kürdistan gerçeğinin, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için son nefeslerine dek onurluca savaşan, insanca ve onurlu bir yaşamı kendisinde somutlaştıran PKK çizgisinin savunucuları, halkımızın en kutsal varlıklarıdır. Halk ve parti olarak varlığımızı borçlu olduğumuz şehitlerimiz, özgürlüğe bir o kadar yakınlaştığımız bugünlerde, kızgınlaşan savaşımızla birlikte, zaferi kazanacağımızın hem garantisi, hem de bu yolda zaferin sarsılmaz köprüsünü oluşturmaktadırlar.

1994 yılı Kürdistan coğrafyasının boydan boya kıvılda boyandığı bir yıl olmuştur. Kahraman ordumuz ARGK ve partimiz PKK'nın önlenemeyen yükselişi karşısında paniğe ve korkuya kapılan faşist TC özel savaş güçleri, 1991 yılı ortalarından itibaren "denizi kurut balığı yakala" politikası adı altında hem kabaran kitle serhıldanları ile ayağa kalkan Kürdistan halkını sindirmek, hem de gerillayı halktan koparmak için bir dizi katliam planını hayata geçirdi. 1994 yılına gelindiğinde binlerce köy yakılmış-yıkılmış, milyonlarca insanımız yerinden-yurdundan sürgün edilmiş, binlerce yurtsever Kürdistanlı genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden faşist TC'nin kontra saldırıları ve yapılan alçakça katliamlarla katledilmiştir. Bütün dünya bu insanlık ve doğa katliamı karşısında adeta üç maymunu oynamıştır. Bu alçakça saldırıları 1994 yılında da sürdüren faşist TC'ye karşı elde silah savaşan her ARGK gerillası daha büyük bir kin ve öfkeyle dolmuştur. Birbiri ardısıra gelişen gerilla eylemlilik-

leri düşmanın kafasında patlamıştır. İntikam duygusuyla çarpan yürekler bir parça da olsa, katledilen masum insanlarımızın ahını yerine getirmiş olmanın sevincini taşımışlardı. Kürdistan halkının yaşadığı dramı görmek istemeyenleri "Kürdistan, insanlığın mihenk taşıdır" belirlemesiyle mahkum eden **Simko** heval de 1994 yılı Eylül ayında Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna verilen savaşta şehit düşen ARGK gerillalarından biri olarak mücadelemizdeki onurlu yerini aldı.

Son direniş kalemi, ülkemizin gülmüş kapısı, Seyid Rıza'nın doğduğu yer olan Dersim Eyaleti'mizin Pulur (Ovacık) ilçesinin Tanzi köyünde doğan Simko hevalin çocukluğu Pulur ilçe merkezinde geçti. Asi Munzur dağları ve balta girmemiş gibi uzayıp giden zümrüt yeşili ormanlarla çevrili Pulur, aynı zamanda Seyid Rıza'nın karargahının bulunduğu ve 1938'de en şiddetli çarpışmaların yaşandığı, yurtseverlik özünün tüm asimilasyon politikaları ve saptırmalarına rağmen korunduğu, doğa harikası bir yurt parçamızdır. Aile çevresinde birçok insanımızın Dersim direnişi döneminde TC tarafından katledildiği çocukluktan itibaren kendisine anlatılan Simko heval, daha o günlerden itibaren düşmana karşı derin bir kin duyar. Partimizin genelde Dersim, özelde Pulur çevresinde giderek gelişmesi, Simko hevalin de ilgisini çeker. Ailesinin yurtsever özü ve bu özelliklerle büyümüş olması, O'nun Türk sosyal-şoven gruplarına karşı tutum almasını beraberinde getirir. Daha sonra üniversite okumak için İstanbul'a gider.

Simko hevalin ilk işi yurtsever öğrenci gençlik çalışmalarına katılmak olur. Öğrenci gençliğin birçok çalışmasına aktif olarak katılır. Gücü elverdiği ölçüde metropol cephe çalışmalarına yardımcı olur. Bu arada İstanbul'da okurken anne tarafından akrabaları olan Ermeni bir aile ile tanışır. Sömürgecilerin Ermeni halkına

Adı, soyadı: **Hasan GÜLEÇ**
Kod adı: **Simko**
Doğum yeri ve tarihi: **Ovacık,**
...
Mücadeleye katılım tarihi: **Haziran 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Ovacık/ Dersim**

yaptığı katliamları öğrenir. Kürt ve Ermeni halklarının ortak bir düşmana sahip olduğunu görür. Bu durum Simko hevalin TC'ye olan kinini ve vatanına duyduğu sevgisini daha da arttırır. O, artık faşist TC tarafından katliama ve soykırıma tabii tutulan iki mazlum halkın sorumluluğunu da taşımaktadır.

Küçükken geçirdiği bir hastalıktan dolayı akciğerlerinden rahatsız olan Simko heval artan rahatsızlığı nedeniyle tedavi olmak amacıyla Avrupa'ya gider. Avrupa'da ülke özlemine dayanamayan ve mücadele etmek isteyen Simko heval, tedavi olmadan geri döner. Ailesinin ısrarlarıyla İstanbul'da akciğerlerinden ameliyat olmak için özel bir hastaneye yatırılır. Ameliyat gününü beklerken mücadeleye duyduğu büyük özlemle *"eğer ameliyat olsaydım bir daha gerilla olmayabilirdim, oysa tek isteğim bin yıllardır acılar içinde kıvranan halkımın bu kötü kaderini değiştirmek ve sorgusuz-sualsiz katledilen Kürt-Ermeni atalarımın intikamı için bir kurşun dahi olsa sıkabilmek ve faşist TC'ye karşı savaşmaktır"* der.

Simko heval kararını vererek ameliyattan bir gün önce gizlice hastaneden kaçır. İlk işi bir bilek satın alarak çok sevdiği vatan topraklarına ulaşmaktır ve öyle de yapar. 1993 yazında Dersim'de gerillaya ulaşır. O artık Dersim'de bir ARGK gerillasıdır. Ankarargah içindeki eğitim faaliyetlerine katılır. Kısa bir süre içerisinde Pulur ilçe merkezinde bazı çalışmaların yapılması için görevlendirilir. Henüz çok yeni olmasına rağmen, partinin kendisine duyduğu bu güvenin karşılığını vermek için büyük bir istek ve coşkuyla Pulur'a gider. Kendisinin gerillaya katılmış olduğu yönünde duyum almış olan düşman O'nu tutuklar. Fakat Simko heval direnerek düşmanın bütün suçlamalarını reddeder. Düşman O'nu bırakmak zorunda kalır. Ailesinin, hastalığından dolayı tekrar gerilla saflarına dönmemesi için

yaptığı baskılara rağmen, Simko heval kendisine verilen görevleri başarak, tekrar birliğine geri döner.

Ağırlıklı olarak kış sürecine doğru Ovacık-Hozat-Çemişgezek alanlarında kalan Simko heval sade, dürüst kişiliği, örnek fedakarlığı ve doğruların ısrarlı savunucusu olarak kısa zaman içerisinde arkadaşlarının güvenini ve beğenisini kazanır. Eyalette yaşanan parti dışlıklara, çok yeni olmasına rağmen kararlıca karşı çıkar. Hiçbir kişisel kaygı gütmmez. O'nun tek kaygısı parti, halk değerlerimizin doğru kullanılmamasıdır. Hiçbir zaman kararlı tavrından ve parti doğrularını her ortamda-koşulda kavracağı ölçüde savunmaktan ve doğruların hayata geçirilmesi için gereken emek, çaba ve fedakarlıktan kaçınmaz. Akciğerlerinden ciddi oranda rahatsız olmasına rağmen, çok yorucu ve yıpratıcı görevlerde geriye tek bir adım dahi atmayan Simko heval, şehadetine değin halka, partiye, insanlık davasına bağlılığını yaşayan canlı bir örneği olarak arkadaşlarına örnek bir militan ve moral kaynağı olur.

Düşmanın ülkemizde barbarca katliamları geliştirdiği süreçlerde *"tek doğru intikam anlayışı ve çözüm daha çok savaş ve partimizin militan-askeri kişiliğine ulaşmaktır"* diyen Simko heval, engin fedakarlık içeren çabalarıyla bu şiarın yaşama geçirilmesi için durmadan çalışır. Simko heval bir PKK gerillası olarak cesaret, fedakarlık ve bağlılığın en yüksek noktası olan şehadete eriştiğinde, görevini yapmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

1994 yılının Temmuz ayında alana müdahale güç olarak giden şehit **Zeynel (Celal BARAK)** hevalin önerisiyle manga komutanlığı görevinden eyalette yeni başlatılan cephe faaliyetlerine atanan Simko heval, kısa bir süre Hozat-Pertek alanında görev yaptıktan sonra tekrar Ovacık alanına döner. Yapılan değerlendirme toplantısından sonra Ovacık alanında cephe faaliyetleri içerisindeki yerini alır. Simko he-

valin bütün çabası artık sosyal-şoven grupların ve kemalizmin üzerinde oldukça oynadığı, devrime karşı inançsızlaştırılan yöre insanını doğru bir yaklaşımla yurtsever özünü açığa çıkartarak tekrar direnişe çekmek ve alanda ERNK faaliyetlerini oturtmaktır. Bu faaliyetler yavaş yavaş meyvesini vermeye başlar. Halk artık kendisi gelip görev istemeye başlamıştır.

Bazı çalışmalar için Munzur dağlarının hemen eteklerinde bulunan bir köye üç arkadaşıyla birlikte giden Simko heval, yapılan bir ihbar sonucu düşman güçlerinin pususuna düşer. Gündüz düştükleri bu pusuda ilk taramada **Rodi, Sidar, Nuri** hevaler ve köyden çıkarken kendileriyle birlikte olan iki TDKP'li savaşçı da şehit düşerler. Simko heval ise ağır yaralanır. Son gücüyle üzerindeki belgeleri imha eder. Cenazelerin üzerine gelen düşman askerleri Simko hevalin şehit düşmediğini görür ve ona konuşması için işkence yapar.

Simko heval Mazlumların, Hayri-lerin, Kemallerin ve adsız binlerce direniş kahramanının görkemli direnişlerine ve PKK direniş geleneğine uygun bir tutum takınır ve tek kelime konuşmaz. Çılgınlaşan, gözü dönen düşman, O'nu ağır işkencelerle katleder. Bu onların PKK militan direnişçi geleneğinin önünde yaşadıkları yenilginin, acizliğin, korkunun ifadesidir. Ve Simko heval onları bu tavrıyla adeta kahretmiştir. O Seyid Rızaların takipçisi olarak halkının gönlündeki yeri doldurulamayacaklardandır artık.

Şehit Simko hevalle birlikte şehit düşen **Nuri (Şahin TOSUN), Rodi (Erdal-Pertek), Sidar (Uğraş HAKKARİ, Bursa katılımlı)** heval-lerin ve iki TDKP'li savaşçının anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anıları mücadelemize ışık tutacak, insanlığın başına musallat olan TC faşizmi, döktüğü kanda boğulacaktır.

Mücadele arkadaşları

Pülümür alanının iki yakası da yüksek dağlarla çevrilidir. Bu dağların en yüksekği Munzur ile Bağır Baba'dır. Selam dururlar birbirlerine. Munzur'un genelde başı hep sisli ve dumanlıdır. Pülümür alanından başlayıp Erzincan'a doğru uzanan sıradağların etekleri yeşil olmasına rağmen üst kısımları çıplak ve volkaniktir. Soğuğu sert ve dondurucudur. Kış aylarında tüm canlılar karın beyaz örtüsüne terkeder Munzur'u. Tepesinde soğuksu gölleri vardır. Yazın Erzincan vb. çevredeki yerleşim alanları Munzurlara, yaylaya çıkarlar. Bağır Baba da aynı özellikleri taşır. Fakat sıradağ değildir. Daha çok sade madenden oluşan ve halk arasında ziyaret olarak bilinen yüksek bir tepedir. Başı her zaman sislidir. Bağır Baba ile Munzur karşı karşıya durarak tanıklık ederler tarihe, yüce yükseltileriyle ve arşa değdirerek başlarını. Tüm katliamların, zulüm, sürgün ve talanların tanığıdır. Süngü uçlarında sallanan bebelerin tanığıdır. Nedense suskundurlar, hiç konuşmazlar. Yemin edercesine, bunca sabır, görüp de anlatmamak, duyup da söylememek, kimin haddine, kim dayanabilir buna? Ama dayanıyor Munzur'la Bağır Baba. Umutla bekliyor yarınları, yarın doğacak olan çocuğu. Anlatacaklar elbette, anlatacaklar. Yarının çocuklarına Seyit Rıza'yı, Şeyh Said'i, şehit **Dijwar**'ı, anlatacaklar elbette yılların gizemini, tarihin bilinmeyen sırlarını, görkemli bir günün arifesinde olan Şêxan vadisini.

Şêxan vadisi atılan napalmilerle yanıp tutuşmaktadır. Doğanın tüm güzellikleri yanıp tutuşmaktadır cayır cayır. Yuvaları yanan hayvanlar, sağa sola koşarak feryat et-

mekteler. Şêxan'da yaşanan bir çatışma değil, yangındır. Düşman kendi yaktığı ateşle kendisi de yanmaktadır. Öyle ki bu yaşama dayanmayan düşman askerlerinden çoğu bayılmaktadır. Çoğu kez düşman kendi yaktığı ateşten kaçıp, alanı terk etmektedir. Ve şimdi görünen duman Munzur'la Bağır Baba'nın değil. Yanıp kavrulan ülkenin dumanıdır. Bu gürültü şimşek değil, topların gümbürtüsüdür.

Dijwar heval Mazıdağı'nın orta halli bir ailesindendir. Tüm aile çevresi mücadelenin içinde yer almaktadır. Dijwar hevalin babası mücadeleye aktif olarak destek sunmaktayken faşist TC rejiminin kontraları tarafından yakalanıp işkenceden geçirilir. Yapılan işkenceden sonra panzerin arkasına bağlanarak sürüklenir, şehit düşürülür. Yapılan işkence, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir vahşettir. Dijwar heval daha küçük yaşta aileye bakmakla karşı karşıya kalır. Daha çocukluğunu yaşarken, koca adam olmak öğrenir. Düşlerinin bir tarafında çocukluk oyunları, diğer tarafında ekmek kavgası vardır. Bu kader tüm Kürt çocukları için geçerlidir. Ailesinin ve çevresinin yurtsever olmasından dolayı ulusal mücadele ile erken tanışır. Daha çocuk yaşta yurt kavramını tanır. Yurdunun üzerindeki kan emicileri tanır. Kan emicilerin özgürlük savaşçılarını nasıl katlettiğini görür ve etkilenir. Yüreğindeki kin gün be gün artar Dijwar hevalin. Artık böyle ezik bir yaşama son demek gerektiğini düşünür ve 1993'te Amed Eyaleti'nde saflara katılır.

Amed Eyaleti'nde Haydar Karasungur Eğitim Okulu'nda eğitimini tamamladıktan sonra, hareketli savaş birliklerine gider. Hare-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Dijwar**

Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağı, 1973**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Pülümür / Dersim**

Pülümür / Dersim

ketli savaş birliklerinde göstermiş olduğu üstün başarılarından dolayı herkes tarafından sevilip sayılır.

1993 yılında Muş'un güneyine yönelik büyük operasyonda tanıştık. Tanıştıktan hemen sonra beraber Dersim'e giden grupta yer aldık. Yola çıktığımızda yarım metreye yakın kar yağmıştı. Kış mevsiminde yolculuk yapmak gerçekten de zor bir durumdu. Bunun tehlikesini bilen kuryemiz, daha ilk günde kaçtı ve biz kuryesiz kaldık. Tanımadığın alanda kışın yol almak bir intihardır ve imha olmayı beraberinde taşır. Ama biz kararımızı vermiştik. Geriye dönüş yoktu. Yol süreci boyunca büyük zorluklarla karşılaştık. Dıjwar hevali bir savaşçı düzeyinde olmasına rağmen, yol boyunca en çok sorumluluk duyan, fedakarlık edendi. Kışın buz tutmuş, dondurucu suları geçmek oldukça zordur. Uzun bir gece yürüyüşünden sonra hareketin etkisiyle ısınan ayakları suya sokmak yüreği sızlatır. Ve her arkadaşın suya vurup ıslanması, yürüyüşü ağırlaştırdığı gibi, genel yapıda hasta olma riskini de artırır. Onun için her seferinde bir veya iki arkadaş tüm arkadaşları ge-

çirir. Bizler soğuktan yürüyemez, ellerimizi hareket ettiremezken Dıjwar her seferinde bizi sudan geçirirdi. Dıjwar, yaşamın her boyutunda fedakarlıktan kaçınmayan bir arkadaştı. Yol sürecinde manga komutanlığına getirildi. Yirmi gün süren zorlu bir yolculuktan sonra Dersim Eyaleti, Pülümür bölgesine ulaştık. Kışı orada beraber geçirdik. Hepimiz Dıjwar'a umutla bakıyorduk ve gelecek vaadeden bir arkadaş olarak değerlendiriyorduk. Dıjwar gerçekten de düşüncelerimizi boşa çıkarmadı. Yaz pratiğinde kısa bir sürede takım komutanlığına getirildi. Kış sürecinden epey etkilenmişti. Arkadaşları "kışlık" veya "yazlık" diye ayırırdı. Kışlık olan arkadaşlar pratikte pek başarılı olamayan, ama şen, şakacı olan arkadaşlardı. "Yazlık" dediği ise pratikte başarılı olan arkadaşlardı. Yaşamda canlı, şakacı olan arkadaşlar için "*bunu hiç pratiğe göndermeyelim, kış için kaldıralım*" diyordu. Kışın insan hep aynı ve daracık yerde kaldığı için yaşama eğitim dışında renk katacak arkadaşlara da ihtiyaç duyuluyordu.

1994 yılında Pülümür'e bağlı

Şêxan vadisinde çıkan bir operasyonda tepecilerden düşman haberi alan Dıjwar hevali, her zamanki gibi öne atılarak düşmana pusu atmaya gider. Dıjwar önde mevziye giderken düşmanın suikastiyle yaralanır. Arkadaşlar kurtarmak ister. O kızar arkadaşlara "*malzemeleri alın, gidin*" der. Yanındakiler Dıjwar'ın tüm ısrarlarına rağmen O'nu sırtlayarak alandan uzaklaştırmaya çalışırlar. Fakat o sırada bir mermi daha alır ve şehit düşer. Arkadaşlar Dıjwar hevali uygun bir yere bırakıp ayrılırlar. Dıjwar hevalin şehadeti tüm arkadaşları oldukça etkiler. Bu operasyonda düşmana büyük darbeler vurulmuşsa da Dıjwar yüreklerde burukluk bırakır. Üzüntü veren daha çok şey yapacakken, yüreğindeki dökmeden gidişidir. Bu üzer arkadaşları, fakat kaybettikleri yerde kazanmasını bilirler. Ve Dıjwar hevalin şehadeti bölgede yeni bir çıkışın kaynağı olur. Görev, O'nun amaçlarını gerçekleştirmektedir.

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, mücadelelerinin sonsuz takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Güneşin ve ateşin ülkesinde baharla birlikte gerilla eylemlilikleriyle coşkun bir özgürleşme yaşanır. Dersim dağlarında yüreklerinde özgürlük özlemini çeken gerillalar, bir yandan Munzur'u, bir yandan da kızgın Xarçik suyunun güzelliğini seyrediyorlardı. Bu dağlar birçok kimseyi, savaşıyı misafir etmişti. Kürt evlatlarını korumanın gururunu yaşayan Munzurlar, düşmana ve onun ordularına geçit vermemenin büyüklüğünü yaşıyordu. O görkemliliğiyle bir anaya benziyor. Dersim'in yiğit anası "Besê"yi andırıyordu. Onun kanununda düşmana yer yok, teslim olmak yoktu, ölesiye direnme ve düşmana karşı kin ve öfkesini kusmak vardı. Dağları güzelleştiren ve yaşamı anlamlı kılan gerillaların silahlarının namlusundan çıkan barut kokusu, bahar çiçeklerinin kokusunu, ateş ise özgürlük ateşini andırıyordu. Munzur kendi evlatlarına karşı görkemli, başı dik ve gururluydu. Ne Yavuz'a, ne de Büyük İskender'e kucak açmamış, geçit vermemişti. Tarihin karanlıkları, acı geçmişiyi hesaplıyor, geleceğin aydınlık tohumlarının topraklara serpiştirildiği bu süreçte, Munzur'un asi evlatları başarıya kilitlenmiş ve "Bir parça özgür vatan top-rağı" için sıcak savaş içindeydiler. Ve Munzur bu günleri görmenin derin mutluluğu ve coşkusu içindeydi.

Coşkun heval, ülkesini işgal eden düşmanın yoğun baskıları ve soykırım politikaları neticesinde ailesiyle birlikte Dersim'den İstanbul'a göç eder. Küçüklüğü, düşmanın Dersim'de yaşattığı beyaz ve kızıl katliamların türkülerini, ağıtlarını dinlemekle geçer. İstanbul'da, ailesinin ekonomik bütçesine katkıda bulunmak için birçok işte çalışır. Yaşadığı süreç içerisinde ne kemalizmin Dersim'de yarattığı kişilik-sizleştirme, ne de metropolün insanı

bitiren yoz kişiliği Coşkun hevalin üzerinde etkili olmaz. Asi Dersim kişiliği, halkına reva görülen zulüm, baskı, zor karşısında zamanla Coşkun hevalin şahsında şekillenmeye başlar. Bu süreç, ulusal kurtuluş savaşımızın sıcaklığının her tarafı ısıttığı, gerillaya yoğun katılımın olduğu, halkta coşkun bir özgürleşmenin yaşandığı süreçtir. Kendisi sıcak savaşa sempati duyar. Düşmana karşı yılların kin ve öfkesini almanın zamanı der ve arkadaşlarla ilişki kurar. Heyecanlı ve çok garip duygularla özlemini yüreğinde taşıdığı ülkesi için derin bir suçluluk duygusuna cevap bulmanın heyecanı içindedir.

Bu süreçte bir operasyonda yakalanır ve belli bir süre İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'nde kalır. Kaldığı süreç içerisinde kendi halk gerçekliğini kavramaya çalışır. Yaşam ve savaş gerçekliği O'nu gerillaya itmektedir. Artık, kararını vermiştir. Artık gerilla, dağlarda yanan özgürlük ateşinin bir parçası olacaktır. Bunun derin heyecanı ve mutluluğu, yaşamdaki davranışlarına ve gülümsemesinde çok açık görülüyordu. Cezaevi süreci içinde, kendisini ideolojik-politik olarak yetkinleştirir, düşmana olan tarihi öfke ve kinini keskinleştirir. Cezaevinden çıktıktan sonra bir an önce ülkeye gitmenin heyecanı içindedir. Bir grup arkadaşıyla ARGK saflarına katılmanın coşkunluğu, mutluluğunu yaşar. Gerillalarla buluştuğunda, oldukça şiddetli bir yağmur yağar. Dondurucu soğuğa rağmen, Coşkun heval oldukça rahat ve çok neşelidir. Tavırlarıyla zafer kazanmış bir komutan edasındadır.

Herkesle çok kısa süre içinde sıcak ve yakın ilişki kurar. Buralarda doğup büyüdüğü için, çevreyi çok iyi tanımanın avantajını kullanır. Kısa sürede çok iyi silah kullanmayı öğrenmiş, çocukluğunu geçirdiği

Adı, soyadı: **Sinan ŞANLI**

Kod adı: **Coşkun**

Doğum yeri ve tarihi: **Pülümür/ Dersim, 1973**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **Senek Vadisi/ Dersim, 1993**

dağlarda grubuna öncülük etmeye başlamıştır. Artık, Dersim’de kah gürül gürül akan Xarçik suyundan, kah dumanlı Munzurlardan güç alarak Kürdistan mücadelesini başarıya götürmek için eylemden eyleme koşar, düşmana aman vermez.

Gözüpek ve atak oluşu, O’nu kısa sürede geliştirmişti. Artık eylemlerde ağır silah BKS kullanıyordu. Beş yüz tane BKS mermisini taşıyor, buna rağmen bazen başka arkadaşlara da yardımcı oluyordu. Öyle ki kendi takımında cesaret ve fedakarlığın simgesiydi. İlk kez BKS kullandığı bir eylemde, geri çekilme anında takımı müthiş bir heyecan sarmıştı. Bu arada, düşmanı püskürtme amacıyla Coşkun heval BKS’nin sıcak sesiyle düşmana aman vermiyordu. BKS’yi hiç zorlanmadan kullanmıştı. Eylem sonrasında tüm arkadaşlar O’nu kutlamıştı. Yüzü tatlı bir kırmızılığa bürünmüş, gözleri cıvı cıvı olmuştu. Giderek savaşta ustalaşmanın keyfini yaşıyordu.

Bir grup arkadaşıyla gittiği bir eylemde işgalci-faşist ordunun havan atışları sonucu ağır yaralanır. Buna rağmen, yol almaya çalışır, fakat yarası giderek ağırlaşır. Kasım 1993’te Senek vadisinde doğduğu topraklarda şehitler kervanına katılır.

Kısa süren gerilla yaşamında unutulmaz başarıyla halkımızın yüreğinde ebediyen yaşayacaktır.

Coşkun heval, şimdi Senek vadisi daha özgür, kanla sulandı. Şimdi Xarçik daha hırçın ve öfkeli. Haydaranlar her bahar gülüşüne benzeyen çiçeklerle süsleniyor. Tüm gerilla noktalarında daha gür ateşler yanıyor.

Kanınız kanımızdır! Özgürlük davanız bizim de davamızdır!

Savaşa sonuna kadar yoldaş!
ZAFERE KADAR!

“Yüreğini, kimliğini ve siyasi birliğini kazanan bir halk için tanklar-toplar bir hiçtir. Bu uğurda savaşan gerilla sadece bir savaşçı değil, aynı zamanda yeni bir yaşamın yaratıcısıdır.”

Başkan APO

Mücadele arkadaşları

Sen **Sidar** heval; onyedisin-
de yeni girmiş, bıyığı daha
yeni yeni terleyen ince
uzun boylu, güleç yüzlü, kocaman
gözlükleri olan Hakkarili genç yol-
daş ve sen **Berxwedan** heval; kara-
yağız, zaptedilmeyen, yiğit, gözü
hiçbir şeyden korkmayan Kürt deli-
kanlısı. Bir de Serhıldan heval; mah-
sun ve utangaç, güzel sesli, Kızılte-
peli yaştın. Üçünüz birlikte gelmiş-
tiniz, kenidiniz kadar genç bir Kürt
kızını, Bêritan'ı da katarak. Dağlar-
da yanan özgürlük ateşinin büyüğü
tüm Kürdistanlıları etkisi altına aldı-
ğı gibi sizleri de çekmişti kendisine.
Ve sizler bir an bile tereddüt etmek-
sizin, içinizdeki özgürlük aşkıyla ya-
nıp tutuşarak geldiniz. O ilk günleri-
niz gözlerimde canlanıyor. İlk ders-
leri nasıl da büyük bir istek ve can
kulağıyla dinliyordunuz. Özellikle
de senin daha önce Garzan Eyale-
ti'ne gidip de gözlüklerinden ötürü
geri yollandığını ve tekrar Dersim'e
geldiğini öğrendiğimde oldukça şa-
şırmış ve *"Bak sen şuna, amma ka-
rarlı biriymiş"* demiştim kendi ken-
dime. Eğitiminiz bittiğinde savaşma-
ya hazır birer gerilla olup çıkmıştınız
bile. Kuşandığınız silahlar, gerçek-
ten *"keşke sizin gibi gençlerin savaş-
masına gerek kalmasaydı"* diye dü-
şünmeme rağmen, size çok yakış-
mıştı. Siz Kürdistan gibi barbarlığın,
vahşetin hüküm sürdüğü, inkarın ve
vatandan kaçışın bir meziyet gibi gö-
rüldüğü bir halkın kurtuluş savaşımı-
na kan vermek için yola çıkan ço-
cuklarıydınız. Vietnam'da kendini
düşman tanklarının önüne, *"gençle-
re bir şey olmasın"* diye atanlar yaş-
lılardı. Ama Kürdistan'da kendisini
ilk önce feda edenler, henüz çocuk-
luklarını bile yaşamayan gençlerdir.
Bu da bizim ülkemizin bir özgünlü-
ğü.

Ve sonra her biriniz bir birliğe ka-
tıldınız. Geçen zaman sizleri daha da
pişirdi. Savaşın acımasızlığını tüm
yönleriyle yaşayıp gördünüz. İçiniz-

de ilk şehit düşen de Berxwedan he-
val oldu. Geldiği ilk günden şehit
düştüğü son güne kadar *"eylem ey-
lem"* kelimesini ağzından düşürmedi
Berxwedan. Ve O, son eylem grubu-
na da deyim yerindeyse adeta kendi-
sini dayatarak katıldı. Gittikleri yer-
de (Kommer-Sarı Balta köyü-Çe-
mişgezek) yapılan bir ihbar sonucu
başlayan çatışmanın ilk anından şe-
hit düştüğü son ana kadar, hem ya-
nında bulunan iki arkadaşını, hem de
şehit düşen yoldaşlarının silahlarını
kurtardı.

O karayağız, yiğit delikanlı dolu
dolu yaşadı ve öyle de şehit düştü. O
kısa süren mücadele yaşamında ser-
gilediği cesaret, kahramanlık ve sa-
hip olduğu coşku, saldırı ruhuyla he-
pimize örnek oldu. Şehit düştüğü
gün gösterdiği direniş ve kahraman-
lıkla da PKK'de yoldaşa bağlılığın,
fedakarlığın ve cesaretin bir savaşçı-
da nasıl somutlaştığını kendisinde
yaşatarak gösterdi.

Sonra kış kamp sürecinde yine
bir araya geldik. Tek amacımız var-
dı; yarınlara daha güçlü çıkmak, par-
timize, halkımıza ve şehitlerimize
layık olmak. Bunun için eğitime var
gücümüzle yüklendik. Gerçi Serhıl-
dan ve Bêritan hevaler sessizlikleri-
ni fazla aşamadılar, ama senin kıvrak
bir zekaya ve çabuk kavrama yetene-
ğine sahip olduğun açığa çıktı. Bu
yüzdendir ki, arkadaşlar sana *"filozof"*
adını takmıştılar. Kış bitip de
dağlar yol vermeye başladığında he-
pimiz içimizde yanıp tutuşarak prati-
ğe çıkma aşkıyla ayrıldık birbirimiz-
den. Sonra çeşitli vesilelerle yine bir
araya geldik.

Sen Sidar heval, seni son gördü-
ğümde muhabere mangasında yer
alıyordun. Son konuşmamız da, se-
nin ilk geldiğin günlerde yaşadığın
bir anya değindik. Hatırlıyor musun
noktamızın bulunduğu nehirde yıka-
nırken, su ayakkabımı alıp götürmüş
ve sen de *"arkadaşlar duyarsa bir
'ayakkabıya bile sahip olamıyor'*

Adı, soyadı: **Ulaş TUĞAN**
Kod adı: **Sidar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Eylül 1994, Dersim**

derler” diye düşünerek, kimseye haber vermemiştin. Sonra akşam tam hareket anı geldiğinde gelip bana söylemiştin. Bunun üzerine ikimiz ayakkabıyı yeniden aramaya gitmiştik. Ve bu yüzden grubumuz bizi beklemek zorunda kalmıştı. Döndüğümüzde komutan arkadaş ikimize de kızmış ve senin için “bundan asker olmaz, yarın bunu babasının evine gönderin” demişti. Bu söz üzerine sen epey alınmış ve “eğer beni geri gönderirlerse kendimi vururum” kararını almıştın. İşte heval son konuşmamızda sen tam bir askerdin. Ülkesine, halkına ve partisine sonuna kadar bağlı bir asker. Gelişmeye, büyümeye aday bir militandın...

Kara haber tez duyulur derler yahani, işte sizin de şehadet haberinizi hiç de hazır olmadığım bir anda duydum. Sen, **Rodi, Simko** ve **Nuri** hevaler, nasıl da bir anda öyle çekip gittiniz aramızdan. Şehadetiniz sizlerin kişiliğinize ve pratiğinize denk düştü. Yaralı olmanıza rağmen yiğitçe direnerek şehit düştünüz ve düşmanı bir kez daha binlerce PKK direnişçisi ve şehidi gibi kahrettiniz.

Yattığınız kutsal vatan topraklarında rahat uyuyun yoldaşlar. Çünkü Ulusal Önderimiz Başkan APO ve partimiz PKK öncülüğünde sürdürülen kutsal özgürlük savaşımımız her gün adım adım hedefine doğru yürüyor. Gerilla, tüm Kürdistan dağlarında ve Anadolu’ya taşarak zulmün kalesine doğru hızla yaklaşıyor. Halkımız Kuzeylisi, Güneylisi, Doğulu ve Batılısıyla daha bir yekvücut şimdi.

Ardıllarınız olarak bizler şehadetlere bağlılığın bilinciyle sizlerden güç alarak bizlere devrettiğiniz özgürlük bayrağını kanımızın son damlasına kadar yükselteceğimize dair sizlere bir kez daha söz veriyor ve anılarınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

*”Siyasette, askerlikte ve örgütte
ölümle yaşam arasındaki
farkı ortadan kaldırmak için,
savaşmayı esas almak
şehadet çizgisinde yaşamak demektir.”*

Başkan Apo

Bizleri kendi yaşamlarını feda ederek var eden şehit yoldaşlarımızdan biri de **Piroz** hevaldir. O, kendi cinsinin ve ülkesinin kurtuluşunu özgürlük mücadelesinde bulan ve bunun için her türlü zorluğu göze alarak mücadeleye katılan bir yoldaştı. Henüz yirmisine bile girmeden kendisine takılmak istenen kölelik halkasını kabul etmeyerek yüreğinde yanan gerçek aşkı, özgür ve bağımsız bir Kürdistan için gerilla saflarına katıldı.

Aslen Savur'un Memikan köyünden yoksul bir ailenin çocuğu olan Piroz heval, vatanından binlerce kilometre ötede dünyaya gelir. Ailesi, sömürgeciliğin dolaylı göç ettirme politikası sonucunda hiç istemedikleri halde Türk metropollerine göç etmek zorunda kalmıştır. Aile içinde oldukça sevilen ve emekçi olan Piroz heval, arkadaş çevresinde de değer verilen, sözü dinlenen biriydi. Ailesinde yurtseverlik özellikler gelişkin olduğundan dolayı, kendisi de böyle bir ortamda büyür. Annesinden ülkesini, insanlarını, coğrafyasını ve bütün güzelliklerini öğrenmeye çalışır.

Mücadelemizin serhıldanları yeni bir boyuta ulaştığı 1990'lı yılların başı, milyonlarca Kürdistanlı için olduğu gibi, Piroz heval ve ailesi için de yeni bir sürecin başlangıcı olur. Özellikle sömürgeci metropollere taşın özgürlük mücadelesi buralarda yaşamak zorunda bırakılan insanlarımızı derinden sarsar. Özgürlük rüzgarı ve ateşi metropollerde her şeyi önüne katarak gelir. Aile çevresi belli yurtsever özellikleri olan Piroz heval bu sayede partili arkadaşlarla tanışma imkanı bulur. Metropollerde yetişmiş olmasına rağmen, Kürdistan

dağlarında gelişen özgürlük mücadelesi ve gerilla savaşı O'nu derinden etkiler. Ülke ve mücadele gerçekliğini daha iyi kavrayabilmek için evlerine gelen arkadaşlara bu konularda durmadan sorular sorar ve araştırmaya girer. Kitaplardan ve partili arkadaşlardan öğrendiklerini bulunduğu arkadaş çevresine taşır ve özellikle kendisi gibi Kürt olup metropollere göçen insanlarımızı mücadeleye gerçekliğini kavrattırma çalışır. Ailesinin karşı çıkmasına rağmen O, yüreğinde bir kor halinde yanan vatan ve özgürlük aşkının büyümesi ve bilinciyle 1994 baharında gerilla saflarına katılır. İlk gittiği saha Dersim Eyaleti'dir.

Piroz hevalin katıldığı dönem, aynı zamanda Başkan APO'nun büyük çabalarıyla geliştirilmek istenen kadın ordulaşmasının bütün ülkede olduğu gibi Dersim'de de hayata geçirildiği bir süreçtir. Piroz heval büyük bir coşku ve istekle kendisini yaşama katar. Yaşamın bazı fiziki zorlukları olsa da, taşıdığı coşku, inanç ve moral ile bu zorlukların üstesinden gelmeyi başarır. Ve bu coşkusunu bilur gibi sesiyle dillendirir. Katıldığı moral etkinliklerinde sesinin güzelliği ve içten söyleyişiyle en çok aranan arkadaş olur. Belli bir eğitim sürecinden sonra pratiğe çıkan Piroz heval, kış sürecine değin geçen süre zarfında birçok alanda bulunur. Pratiği teoriyle bütünleştirme ve kendini yetkinleştirerek kadın ordulaşmasının kurumlaştırılmasında çaba harcar. Kadının kurtuluşunun toplumsal kurtuluşla mümkün olabileceğinin bilincindedir. Kış kamp sürecinde katıldığı eğitim devresinden kendisini güçlendirerek ve mücadeleye daha bir bütünleşmiş olarak çıkar.

Adı, soyadı: **Leyla AYDIN**
Kod adı: **Piroz**
Doğum yeri ve tarihi: **Sakarya, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Dersim**

Kişilik yetmezliklerini aşarak partinin istediği militan kişiliğe ulaşmak için büyük bir çaba harcar. Arkadaş yapısı içerisinde sürekli moral ve coşku kaynağı olan Piroz heval, emekçi yönüyle dikkati çeker.

1995 baharı aynı zamanda sömürgeci barbar TC'nin kapsamlı operasyonlarla sonuç almak istediği ve bunun için de yüz binleri bulan ordu gücü ve her türlü tekniği devreye sokarak, başta Güney Kürdistan olmak üzere, Kuzey'de ve Dersim'e yöneldiği bir süreçtir. Ama çok geçmeden bu operas-

yonlarda düşmanın hevesi kursağında bırakılır. Gerek Güney Kürdistan'da ve gerekse de Dersim'de kahraman ordumuz ARGK gerillaları düşmana darbe üstüne darbe vurarak adım attırmazlar ve sömürgeci ordu geldiği gibi gerisin geriye kaçmak zorunda kalır. Düşmanın bine yakın kayıp verdiği bu kızgın ve fırtınalı süreçte birçok kahraman gerillamız da şehitler kervanına katılır. İşte Piroz heval de bu süreçte şehit düşen yoldaşlarımızdan biridir. Ama bir kez daha *"Kürdistan'a sefer olur, ama zafer asla"* gerçekliğini döktükle-

ri kanlarıyla düşmana kabul ettirirler.

Evet Piroz heval, bizler ardıllarınız olarak bıraktığınız mirasın ve üzerimize düşen görevlerin neler olduğunun bilincindeyiz. Gerçek bağlılığın da ancak ve ancak siz kahraman şehitlerimizin bir an bile duraksamadan uğrunda canlarınızı verdiğiniz özgür bir vatan yaratmak olduğunun bilinciyle kanlarımızın son damlasına kadar sizlerin yolunda olduğumuzu belirtiyoruz.

Mücadele arkadaşları

*Bir yanım gül kesilmiş
Öbürü keskin kılıç
Biçer düşmanı yaklaştırmaz
Yalnız halkım koklar gülü*

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz ülkemizin dağlarında, ovalarında, şehirlerinde ve köylerinde kadın-erkek yediden yetmişe halkımızın tüm kesimlerinden insanlarımızın özgürlük uğruna döktükleri kanlarla daha bir gürleşerek zafere doğru gidiyor. Bu savaşta, özgürlük ve kutsal vatan toprakları için elli-altmış yaşlarında olan insanlarımız kadar, kendi küçük körpe bedenlerini yeşeren özgürlük ağacının büyümesine katık eden çocuklarımız da sözkonusudur. Kendileri küçük, ama yürekleri bir dağ kadar büyük bu şehitlerimizden birisi de **Serhıldan** hevaldir.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğan Serhıldan heval, sömürgecilerin halkımızı güçten düşürmek için bilinçli olarak uyguladıkları ekonomik açıdan çökertme politikalarının sonucunda daha küçük yaşlardan itibaren birçok Kürdistanlı yaşıtı gibi, aile bütçesine katkıda bulunmak için çalışmaya başlar.

1990'lı yıllarda gelişen serhıldanlar, tüm Kürdistan'daki çocuklar gibi O'nun da çok küçük yaşlardan itibaren halk eylemlilikleri içerisinde yer almasını sağlar. Çevresinde yaşanan olaylar, savaş gerçekliğini erkenden tanımasını sağlar. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak için gittiği Dersim'in Pülümür ilçesinde gerilla ile ilişkiye geçer. Bir süre sonra yanlarına gelen bir grup geril-

la tarafından zorunlu askerlik yasası kanunundan dolayı askere alınır. Kendisinde yurtsever duygular ve özellikler olmasına rağmen, ilk önceleri eve geri dönme isteminde bulunur. Fakat kış kamp sürecinde katıldığı eğitimler ve gerilla yaşamı, kısa bir süre içerisinde bu kararının değişmesine neden olur.

Böylelikle Serhıldan heval onbeşini yeni bitiren bir gerilla adayı olur. Yaşama canlı katılımı, fedakarlığı, sürekli neşeli ve moral dolu olması tüm arkadaşları bir yandan hayrete düşürür, diğer yandan sevindirir. Serhıldan heval moral gecelerinde, "*Gul gulî ha gulgulî kesik û sor û zer xemilî*" türküsünü söyler. Bir silah arkadaşı bu süreçte "*Serhıldan heval, gerilla yaşamı, kutsal vatan değerleri ve barbar TC gerçeğini öğrendikçe, öfkeleniyor, savaşa bağlılığı daha da geliyor ve her geçen gün rengarenk bir savaş çiçeği gibi gelişip güzelleşiyordu,*" diye anlatır.

Kış kamp süreci sonunda, pratiğe ilk adımı attığında büyük bir coşku içinde olan Serhıldan heval, bir grup arkadaşıyla 24 Nisan 1994'te Mazgirt'in Birman mıntıkasında düşmanla girilen bir çatışmada üç arkadaşıyla birlikte şehadet kervanına katılır.

Şehadetleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ramazan ACAR**
Kod adı: **Serhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin/ Mardin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Pülümür**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Nisan 1994, Birman-Mazgirt/ Dersim**

Welat heval, Digorlu yoksul bir ailenin çocuğuydu. Ailesi hayvancılıkla geçimini sağlardı. Welat heval, ailesine katkıda bulunabilmek için Türk metropollerine çalışmaya giderdi. Bu dönemde onyed-onsekiz yaşlarında, gayet güçlü ve yapılı bir gençti. Böyle olmasına rağmen, sempatik, sevecen ve cana yakın bir insandı. Kürdistan'daki işgal ve Türk metropollerinde en kaba işlerde çalışmak zorunda olan Kürt halkının durumu, O'nun kafasında oluşan temel çelişkiler yumağı olmuştu. İşte böylesi bir durumda yine Türk metropollerindeyken partiyle tanıştı. Partiyle tanışması ve kendi gerçekliğini az-çok öğrenmesi, Welat hevalin dünyasını altüst etmiş, kafasındaki çelişkilere çözüm olmuştu. O, artık dünyayı bambaşka görüyordu. Her şeyde bir gariplik oluşmuştu. Çünkü kafasında sadece boy veren özgürlük tohumları yeşermekteydi. Bin yıllardır ters dönmüş Kürdistan halkının uğursuz tarihine öfkeleniyordu. Serhat yöresinin geleneksel yiğitliğinin de verdiği duyguyla intikam için gerillaya katılacağı günü ipe çekiyordu.

Welat heval, iki arkadaşını da gerillaya katılmaya ikna ettikten sonra, durumu partili arkadaşlara bildirmişti. Bu süreç içerisinde, düzenli bir şekilde aidatını ödemiş, bütün kitle eylemliliklerine katılmıştı. Ciddi, ağırbaşlı, sözünü yerinde söyleyen bir arkadaştı. Arkadaşlar şahsında partiye oldukça saygıydı. Nihayet Welat heval ve arkadaşları gerillaya katılmak için İstanbul'dan ayrılmışlardı. Bu durum onları sevindirmişti. Yolculuk çok heyecanlı geçmiş ve üçü de kavuşacakları kleşleri hayal etmişlerdi. Grup, bir engel çıkmadan gerillaya kavuşmuştu. Bir insanın şehirdeki ve dağdaki durumu farklı olur. İşte Welat heval de bu farklılığı hemen göstermiş ve "şahinleşmişti." Kısa sürede gerillalaştı. Alınan askeri

eğitime en çok ilgiyi O gösteriyordu. Yeni şeyler öğrenmenin merakıyla arkadaşları hep sıkıştırıyordu. Eğitimlerden sonra Welat heval, bir takımında yer alarak aktif eylemlere katıldı. Birgün eylem dönüşü, lojistikleri bittiği için, paylarına düşen yarımşar şekeri zevkle yiyerek neşeli bir şekilde dilana durdular. Welat hevalin ilk katıldığı eylem, 15 Ağustos yıldönümü eylemiydi. E. alanında, faşist-sömürgeci güçlere ait bir petrol ambarı ve telefon santral hattı imha edilecekti. Eylem Süleyman heval komutasında yürütülüp başarıya ulaşmıştı. Faşist koruma görevlileri neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Her taraf yangın alanına dönmüştü. Welat heval şenlenmişti, şaha kalkmıştı adeta. Eylem alanından PTT merkezine doğru fırlayarak, merkezi ateşe verdi. O, uzun boyu geniş omuzları ve tutkuyla giriştiği her işi başarıyla bitiren, fiziken de, ruhen de güçlü bir hevaldi.

Kış eğitim kampında, kendini siyasetal yönden oldukça geliştirdi. Çok fedakar ve emekçi bir arkadaştı. O'nun boş durduğu görülmezdi. Mevzi kazar, tünel yapar, odun keser ve mutlaka yapacak bir iş bulurdu. Kış kampında bir kez uyurken üzerine sığınak çökmüş fakat, arkadaşlar O'nu sağ kurtarmıştı.

Welat heval çok sevdiği **Sinan ŞANLI** hevalin şehadetinden sonra, onun kod adı olan Coşkun adını da kullanıyordu. Ve kendisini bahara büyük intikam eylemlerine hazırlıyordu. Bu duygularla bahara çıkan Welat heval, bir grup arkadaşıyla eylem amacıyla gittikleri alanda 1994 yılının 9 Mayıs'ında, Pülümür-Şenek vadisinde çıkan çatışmada bütün yoldaşları gibi kahramanca savaşmış ve hitler kervanına katıldı. Welat heval, hiçbir zorluk karşısında asla bağılılığı zayıflamayan yiğit bir askerd.

Anıları mücadelemize önderdir.

Silah arkadaşları

Adı, soyadı: **Murat BAŞNAK**
Kod adı: **Coşkun Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Digor, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Şenek vadisi-Pülümür**

Dersim yüzyıllardır kendi topraklarında düşmanın kılıcına, aldatmasına, ihanetine boyun eğmemiş, isyanın, direnişin kalesi olmuştur. Bugün de işgalci, sömürgeci düşmanın, silahına, topuna, tankına karşı dağlarında özgürlük ve kavga bayrağını açmıştır.

Dersim, nice oğullarını-kızlarını vermiştir, kutsal dava uğruna.

Binlerce ihanet çirkinliğini yere çalıp, kanlı zulme karşı göğsünü siper edip namluya bedenini sürmüştür Dersimliler.

Bu özgür ve kutsal topraklarda düşmana yer yok demişlerdir. Sarılmışlardır silahlarına, canlarını verip kanlarını akıtmışlardır ülkeleri uğruna.

Dersimliler özgürlüğün umudu Munzur dağlarındaki gerillası ile birleşip, dillerinden düşmeyen özgürlük marşları, halayları, ellerinde kavga bayrakları ve mavzerleriyle karşılamışlardır kavganın şafağını. Evet Dersim'in adı tarihte Kürdistan'a yaşamı zindan etmeye çalışan düşmana karşı başkaldırmanın, isyanın adı olmuştur. Dersim güçtür, umuttur, gelecektir. Bugün ve gelecekteki özgürlüğümüzün adıdır ve hep öyle kalacaktır.

Hüseyin heval yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1975 yılında Dersim'de doğdu. İlköğrenimini Dersim'de tamamladı. Ailesi tarafından çok sevilen ve sayılan biriydi. Çocukluğundan itibaren haksızlıklara karşıydı.

Çevrede dürüst, sempatik ve olgun tavırlarıyla beğenilen, takdir toplayan bir kişiliği vardı. Okul yaşamında da bu beğeni öğretmenlerinin onu takdir etmesi, övgüyle söz etmesi ve örnek göstermesi şeklinde gelişti. Mezuniyet diplomasını takdimnameyle aldı.

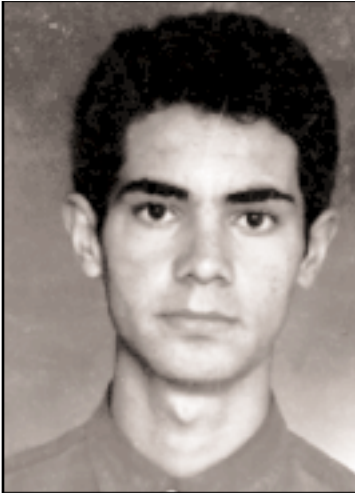
Hüseyin heval boş zamanlarını çok iyi değerlendiren, düzenli ve disiplinli bir yaşama sahipti. Kitap

okumayı çok severdi, karate ve yüzme onun en çok sevdiği spor dallarındaydı. Karate kurslarında oldukça başarılı bir öğrenciydi. Lise yıllarında birgün yeğeni Şeref ile birlikteyken bir grup lümpen öğrencinin saldırısına uğradılar. Kavgaya hiç tereddüt etmeden girdiler. Grubun kalabalık olmasından dolayı, Hüseyin heval yüzünden yaralandı. Olayı duyan babası, Hüseyin hevalin diğer ağabeylerinden, kardeşlerinin intikamını almalarını istedi. Hüseyin heval kendisine ve yeğenine yapılan bu haksızlığı kabul etmedi, içine sindiremedi. Biran önce onlar ile birebir karşılaşmak istiyordu. Ertesi gün sabahın erken saatinde okulun dışında bekledi onları. Ağabeylerinin yardımına ihtiyaç duymadan tek başına aldı intikamını.

Hüseyin heval haksızlığı kabul etmeyen, zora asla boyun eğmeyen, isyan ve intikam hırsıyla dolu, mücadeleci, cesur, atak ve inançlı, kavgacı bir yapıya sahipti. Bu kişiliğine sonraki süreçte bilinçli bir yön verdi, siyasallaştırdı. Kinini ve öfkesini sömürgeci düzene yöneltti. Ülkesi Kürdistan'ın bağımsızlığı ve kurtuluşu uğruna özgürlük savaşına katıldı.

Türk sömürgeci baskılarının en katmerli, ortaçağ barbarlığıyla sürdüğü Dersim'de her taraf üniformalı düşman birliklerinin ablukası ve işgali altında olduğundan dolayı, Dersim'de dünyaya gelen her çocuğun işgalci sömürgeci düşmanı tanınması zor olmuyordu. Kardeşim Hüseyin de henüz sekiz yaşındayken düşmanla yüz yüze geldi ve sorgulandı.

Mevsim bahardı. Gecenin zifiri karanlığını aydınlatan şimşekler, ardından bir bomba sesini andıran gök gürültüsü ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmur... Düşman tarafından aranıyordu. O gece yoldaşlarla birlikte evdeydik. Kendimizi savunmak için dönüşümlü iki grup halinde nöbet tutacaktık. Cemil ağabeyim ken-

Adı, soyadı: **Hüseyin YILMAZ**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 24 Ağustos 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **27 Temmuz 1995, Dağ mahallesi-Dersim**

di grubundaki yoldaşlarına dönüp: *“Yoldaşlar nöbette ilkelerimize ve kurallarımıza bağlı kalın ve uygulayın. Düşman böylesi yağmurlu, kötü bir havayı fırsat bilip sinsice bizi çembere alabilir. Dikkatli olun, gevşekliğe, vurdum duymazlığa yer yok. Daha çok düşman sabahın erken saatlerine denk getirip uykudayken saldırır. Bu nedenle sabahın üç ve altı nöbeti benim”* diyordu.

İlk nöbete ben ve yoldaşım çıktık. Çevreyi büyük bir dikkatle dinlemeye ve gözetlemeye başladık. Şiddetli yağmurun ve rüzgarın etkisiyle on metre ilerisini dahi görmek mümkün değildi. Evin saçağı altına sığınıp duvara yaslandık. Günlerin, hatta ayların getirdiği fiziksel yorgunluk, uykusuzluk ve soğuğun etkisi genç bedenlerimizde hissedilir olmuştu.

Yeşil parkam ıslanmıştı. Bir ara sarı kabza ondörtlümün ıslanıp ıslanmadığını kontrol etmek için elimle yokladım. Uykuyu engellemek için yoldaşıma fısıltıyla espriler yapıyordum.

Bir ara yağmur durdu, kara bulutlar dağılır gibi oldu. Ortalık sakin, görünürde herhangi bir terslik yok. Sabahın üçü, nöbet sırası diğer yoldaşlarda. Yoldaşları uykudan kaldırmak gelmiyor içimizden, bir saat daha nöbete devam etmeye karar veriyoruz. Evin çevresini denetlemek için bir tur atıp, iyice emin olmaya çalışıyoruz. Şehrin ışıkları uzaktan bir yıldız tarlasını andırıyor.

Bir ara sohbetimiz iyice derinleşiyor. Yoldaş bana karakolda işkencecilere karşı nasıl direndiğini anlatıyor. Sonra operasyonları, kahpe ve hain pusuları nasıl birer birer boşa çıkardığımızı birbirimize anlatıp gururlanıyoruz. Sevincimizi belli etmeden duramıyoruz, sarılıyoruz. *“Faşist cuntaya karşı üç sıfır öndeyiz diyorum.”* Yoldaşım içten gülümsüyor ve *“zaman çabuk geçti, yoldaşları uyandırılmalı”* diyor. Yoldaşım nöbet yerini terk etmiyor. Ben yoldaşları

uyandırmak için eve giriyorum. İçeri girdiğimde ilk etapta, gözüm yerde küçük bir şilte üzerinde yanyana yatan kardeşlerime ilişti. Yorgan üzerlerinden gitmiş, soğuktan birbirlerine sarılmışlardı. Hüseyin hevalin başının altından kayan yastığı düzelttim ve yan odaya yöneldim. Ağabeyim Cemil ve yoldaşları uyuyorlardı.

Ağabeyimin baş ucunda kala kaldım. Uyandırmaya kıyamıyordum bir türlü. Bir an daldım, uzun uzun yüzüne baktım. Her şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu. İçimden bir duygu, *“doyasıya bak, belki de bir daha görüşemezsiniz. Bu kavgada yiğitçe düşüp ölmek de var”* diyordu.

İrkildim, kötü bir kabustan uyanırcasına, bu ne kötü fikirlerdir aklıma takılıyor diye düşündüm. Hayal de olsa kabul etmek istemiyordum. Göğüs kafesimde bir şeyler toplandı, yumruk oldu boğazıma takıldı, yumruğumu sıkıp derinden bir of çektim. Duygusalığım sırası değil, unutmam ki kavganın tam da ortasında-yız dedim. Direnmekten başka yolumuz yok. Direneceğiz, savaşacağız, kazanacağız dedim kendi kendime.

Yavaşça eğildim, ağabeyimi çağırdım ve yoldaşlarım oldukları yerden hemen ayağa fırladılar. Nöbete olup-bitenleri bizden öğrendikten sonra. *“Siz gidin yatın sıra bizde”* dediler.

Şafak sökmek üzereydi, yağın yağmurdan sonra, toprak, taptaze, buram buram kokuyordu. Badem ağaçları henüz çiçeğe durmuş, beyaz bir kar örtüsü gibi doğayı süslemişti.

Birazdan güneş doğacak. Cemil bu anları büyük bir sabırsızlıkla bekliyor. Çünkü en büyük zevki, güneşin doğuşunu seyrederken bir sigara yakmak.

Henüz güneş doğmadan kör karanlığın ortasında uzaktan ayak sesleri duyuldu. Cemil ve yoldaşı sesin geldiği yöne yöneldiler. Büyük bir

dikkatle olup bitenleri öğrenmeye çalıştılar, kulak verip dinlediler. Ve işte iki koldan TC'nin aşağılık ordusu evi kuşatma altına alıp pusuya yatıyordu.

Kilometrelerce yolu yaya gelmişlerdi. İlk mevzilerine yatıp kan dökmeyi can almayı planlıyorlardı. Yoldaşı nöbet yerini terk etmedi. Cemil soğukkanlı bir şekilde eve yöneldi. *“Sinan!.. Sinan, yoldaşlar kalkın sarıldık, paniğe yer yok. Beni takip edin. Diğer yönler sarıldı”* dedi. Biz evden uzaklaşıp gözden kaybolurken, yaşlı annemin Kürtçe ağıt sesi yükseldi evden.

Yaşlı babam duruma müdahale ediyor, sakın olması için annemi uyarıyor. Ablam bizim kullandığımız yatakları topluyor.

Bir süre sonra büyük bir gürültü kopuyor, pencelereler yumruklanıyor, kapılar tekmeleniyor. *“Açın kapıyı! Teslim olun!”* çığlıkları yükseliyor. Kapıyı babam açıyor, dipçikle ilk darbeyi vurup kenara itiyorlar. Evin içine yöneliyorlar. Sağı-solu dağıtıyorlar, yerde yatan çocukların üstüne silahlarını, süngülerini doğrultuyorlar. Hüseyin heval sekiz yaşındaydı henüz. Açtı gözlerini, seher uykusundan kendisine doğrulan namlu ve süngüyü gördü.

Haramiler, tatlı seher uykularından koparmıştı onları.

Kendisinden küçük iki kardeşle birlikte korkudan birbirlerine sarılıyorlar. Yürekləri korku ve panik içinde göğüs kafesini parçalarcasına hızla çarpıyor.

Düşmanın kendilerine doğrulttuğu süngü ve namluya büyük bir şaşkınlık içinde bakıyorlar. Olup-bitenleri bir türlü anlayamıyorlar. Narin, küçük bedenleri itiliyor, dövülüyor, hakarete uğruyor ve sorgulanıyorlar o küçükük yaşta.

Kız kardeşi Evrim henüz beş yaşındaydı. Askeri timin komutanı tarafından bilinçli bir şekilde sorgulandı. Ağabeylerinin eve gelip gel-

mediklerini, kolayca ondan öğrenebileceklerini zannediyordu. Papaz rolündeki rütbeli başladı rol yapmaya. Evrim'e soracağı sorulara doğru cevap verirse, kendisine yeni elbise, ayakkabı alacaklarını, sakız ve para vereceklerini söyledi.

Evrim bir yeraltı savaçısının işkencedeki devrimci tavrını yansıtıyordu. Kendisine önerdikleri eşyaların hiçbirini almak istemediğini söyledi. Ve sorulan sorulara da kesin cevabını verdi. "Ağabeylerim eve gelmiyor, onları hiç görmedim" dedi.

O yaşıta Evrim, abilerinin daha o gece evde olduklarını, eve gelip gittiklerini ve arkadaşlarının kod isimlerini dahi biliyordu. Papaz rolündeki rütbeli, çabalarının sonuç vermediğini anlayınca sinirlenip tokadı patlattı kulağının dibine, küfür savurarak, Evrim'i kenara fırlattı. "Bu yaşıta komünist olarak yetiştirmişler" dedi. Ağzı salyalı kuduz köpek gibi etrafındakilere bağırdı durdu. Düşman, gün boyunca evi kuşatma altına alıp karakol kurdu. Evdeki operasyon bittikten sonra, Evrim bizleri gördüğünde, koştu boynuma sarıldı. Direndiğinin müjdesini şöyle ifade etti, "abi biz hiç çözülmedik değil mi?" diyerek gururlanıyordu. Bu ne büyük yürek, böyle zulme karşı duran, bu nasıl sevda, bu nasıl bir duygu, boy verip gelişen. Direncin gururu, Evrim, açelya olmuştı.

Yaşlı anne ve babasına, ablasına yapılan işkenceleri, hakaret ve küfürleri kendi gözleriyle görüp yaşamıştı. O yaşıta Hüseyin, yüreği kin ve nefretle doldu, gözleri yaşardı. Fakat ağlamadı, anne ve babasına kardeşlerine yapılanlara karşı bir şey yapamamanın acısını taşıyordu yüreğinde. Henüz sekiz yaşında biriktiriyordu içinde düşmana kin ve nefretini. Elbette günü geldiğinde büyüyecekti, delikanlı genç olup bu yapılanların hesabını birer birer soracaktı düşmandan.

İçindeki kin ve öfke düşmana

patlayan bir bomba, mavzerden çıkan intikam kurşununa dönecekti. Hüseyin için o günden sonra düşman ile yüz yüze gelmek artık yaşamının bir parçası oldu. Çünkü ardı arkası kesilmeyen, onlarca ev baskını, polis sorgusu, ağır faşist diktatörlük koşullarında, ailemizin yaşam biçimi halini aldı. Abilerinden müthiş etkilenmişti. Henüz çocuk yaşıta, usta bir devrimci gibi köyle şehir arasında, abilerine kuryelik yaptı, not taşıdı, haber getirdi. Abilerinin yılları kapsayan gerilla yaşamı, O'nda derin etkiler uyandırdı. Birgün mutlaka gelecekte onlar gibi elinde mavzeri ile Dersim dağlarında, düşmana karşı savaşa çıkacaktı.

Daha sonra öğrencilik yıllarında devrimci fikirler ile tanışmak, bir görev alıp iş yapmak, zor olmadı Hüseyin heval için. Bir yanda Dersim'deki kitle gösterilerinde, öğrenci boykotlarında, korsan gösterilerde aktif olarak yer alıyor, diğer yandan kendisini siyasi ve ideolojik olarak geliştirmek için öğrenmede istekli ve azimli davranıyordu. Kürt ulusunun ezilmişliği ve onun kurtuluşu sorununa özel bir ilgi duydu ve kafa yordu. Genç yaşıta, faşist TC'ye karşı yürütmüş olduğu mücadele, gözüpek militan tutumu, kararlılığı ve cesaretli kişiliği ile öne fırladı. Bu nedenle düşman O'nu erken farketti. Polis tarafından aranır duruma düştü. Ailesinin kendisine önerdiği Avrupa'ya çıkma önerisini reddetti. O'nun defterinde düşmana öyle ucuz esir düşmek yoktu. Adı ölüm de olsa, direnerek, savaşarak, mücadele etmek vardı. Şehirlerde özgürlüğü, düşman tarafından kısıtlanan Hüseyin heval, başını Munzur ve Mazgirt dağlarına çevirdi, yani gerillanın özgürlük alanlarına. Artık o büyük rüyası gerçek olmuştu. Sırtında kleşiyile Dersim dağlarında gerillaydı.

Abilerinin bir dönem yaşadıkları, barındıkları alanları gezdi. Sarp kyalara, yüksek dağlara, derin vadile-

re, şöyle bir baktı, derinden bir of çekti içinden. "Sizleri çok özledim, yerinizi boş bırakmadım rahat olun abilerim hoşça kalın" dedi.

Gerilla yaşamına çabuk adapte oldu. Kolektif devrimci faaliyetin yürütülmesinde, paylaşımcı bir ruhla hareket etti. Parti ve ordu kararlarının, çözümlenip hayata geçirilmesinde, son derece disiplinli ve titiz davrandı. Yoldaşlarına karşı; ilişkilerinde alçakgönüllü, davaya bağlılık ve inancın sadeliğiyle yaklaştı. Kısa sürede yoldaşlarının ve kitlelerin sevgi ve saygısını kazandı. Kitle içindeki çalışmalarında, yaşı genç olmasına rağmen, alçakgönüllü, ağırbaşlı davrandı. Dersim köylülerinin, emekçilerinin, sorunlarını büyük bir sabırla dinliyor, gelen sorulara açıklamalarda bulunuyor, çözüme ilişkin devrimci savaşın, hedef ve amaçlarını belirtip, PKK çağrılarının anlamı ve önemi üzerine gücü ve yeteneği ölçüsünde devrimci propaganda yapıyordu. Hüseyin heval devrimci ulusal kurtuluş savaşı içinde, kendisinin birey olmaktan çıktığını, bu savaşın bir sıra neferi, PKK ve onun devrimci ARGK ordusunun, bir parçası durumunda olduğunun bilincindeydi. Bu nedenle bitmek tükenmek bitmeyen enerjisi ve bütün varlığı ile kendisini bu davaya adadı.

Yürütülen devrimci savaş, gevşekliği, ilkesizlik ve kuralsızlığa gelemezdi, disiplinsizliğe asla! Hüseyin heval için partinin ilke ve normları her şeyin üstündeydi. Alınan devrimci eylem kararlarında öne atılan, görev almada asla tereddüt göstermeyen, kararlı, cesur ve atak ihtilalci bir kişiliğe sahipti.

Onlarca silahlı gerilla eyleminde yer almış, içinde bulunduğu birliğiyle birlikte, defalarca düşman pusulasını atlatmış, çemberleri yarmıştı. Bu çatışmalardan sonra, düşman her defasında onlarca kayıp vermiş, gerilla yumrukları havada eylemlerinin başarısını kutlamış, gür sesleriyle söy-

ledikleri devrimci marşlar Dersim dağlarında yankılanmıştır.

Devrimci savaşımızın zaferi; kan ve can pahasına inşaa edilecektir. Çünkü devrim engebesiz ve düz bir koşu değildir. Devrim yolunda sayısız engeller, sarp kayalar ve zikzaklı yollar vardır. Devrim, hiçbir sarp kayaya çarpmadan önüne çıkan bütün engelleri aşır, her türlü zorluğu altederek, yarı yolda durmadan, gerçek özgürlüğün ve insanlığın kurtuluşunun altın çağına erişecektir. Bu zaferin teminatı, başarısı, bugüne kadar ödenmiş ve daha da ödenecek bedeller istiyor. Bundan dolayı hergün, dağ başlarında, Kürdistan serhildanlarında, sokak ortalarında sayısız özgürlük savaşçısı şehit düştü ve düşmeye devam ediyor. Hüseyin hevalin silah arkadaşları, yiğit halk kahramanı gerillalar, yanı başındaki mevzilerde birer birer ölümü kahramanca kucaklıyorlardı.

Hüseyin heval kendisinin bir sıra neferi olduğunu, günü geldiğinde yoldaşları gibi yiğitçe savaşarak şehadeti kucaklayacağını inancındaydı. Düşmana karşı intikam ve mücadele hırsıyla doluydu. Yoldaşları ile birlikte yeni devrimci bir eylem planına hazırlanıyorlardı. Faşist TC ordusunun eli kanlı, MHP'li özel tim birliklerinin, Dersim şehir merkezinde, Dersim halkına estirdikleri kanlı terör, zulüm, işkence ve katliamlara dur demek, Dersim'i faşist TC ordusuna ve ağzı salyalı kuduz köpek sürüsü MHP'li özel time mezar etmek için, ARGK gerillası eylemini koymalı, sesini duyurmalydı.

Dersim halkının yalnız olmadığını, ARGK gerillasının kendi halkına sahip çıkacağını, düşmanın yaptıklarının düşmanın yanına kalmayacağını, dost ve düşmana ispatlamalıydılar. Hemen harekete geçti gerilla. Devrimci eylemin başlamasından birkaç gün önceydi. Son hazırlıklar yapıldı, hedefin üstüne yürünecekti.

Hüseyin heval yanbaşıdaki mücadeleyi yoldaşlarını, tepeden tırnağa

şöyle bir süzdü. Hepsini yeni bir devrimci eylemin içinde görev almanın, mutluluğunu, neşesini, heyecanını, paylaşıyorlardı. Büyük bir ressamın usta ellerin yarattığı portrelerin ruhuyla, her bir yoldaşının, yüz hatlarını kendi benliğine kazıdı. Ve içinden "yoldaşlarım" dedi. "Bu bir özgürlük savaşıdır. Mücadelede ve bu devrimci eylemimizde düşüp ölmek de var. Kimbilir belki de hepimiz, belki herhangi birimiz düşecektir bu davamız uğruna. Canımdan da çok sevdiğim siz yoldaşlarım, düşmanın kahpe bir kurşunu bizlerden birini birbirimizden fiziki olarak ayırabilir. Bu nedenle yüz hatlarınızın potresini, beynime kazıyorum. Ölelim ya da yaşayalım hiç farketmez, ama biz her zaman birlikte olacağız."

Usluca ayağa kalktı, kaldıkları evin penceresinin pervasına yasladı dirseklerini, yumruklarını çenesine dayadı ve dışarıyı seyretti. Dolunayın safki pencereye vurmuştu. Dışarı sakın ve gece sessizdi. Bir an gözlerini bir noktaya dikip öylece kaldı, derinlere daldı. Çok özlemini duyduğu yaşlı anne ve babası, ardından küçük kardeşleri, ablaları, abileri birer birer geçti sanki gözlerinin önünden.

Hayalinde, özlem dolu acılar içinde ağıt yakıp ağlayan anne ve babasının önünde dizleri üstüne oturup bağdaş kurdu. Her ikisinin ellerinden tuttu. Onlardan sabırlı ve güçlü olmalarını istiyordu. Diğer yandan kendisinden küçük, İlhan ve Evrim'e sarılıp öpüyor, onlarla birlikte olmanın sevincini ve sıcaklığını yaşıyordu.

Ablaları ve abileriyle bir sabah vakti sofrada buluştu. Demli çayın dumanı henüz taptaze tütüyordu. Aldı bir bardak çayını, bağdaş kurdu sofranın baş köşesine. Bir yandan taze çayı yudumluyor, diğer yandan Dersim dağlarındaki gerilla yaşamından anılarını anlatıyordu bizlere. Doyumu bir türlü bitmeyen derin

sohbetlere karışıyordu.

Yoldaşlarından biri eliyle yavaşça Hüseyin hevalin omuzuna dokundu, "Ne o heval ayın şavkını çok mu sevdin" deyip espri yaptı. Hüseyin heval derin uykudan uyanırcasına, koptu rüyasından birden. Oysa bitmesini hiç istemiyordu bu rüyanın, fakat aniden koptuğunu farkettiler. Ne de olsa mücadeleydi bu. Düşmek de vardı işin içinde. Yoksa son bir kez ailesinden haber alabilmek için elinin altındaki telefonu kullansaydı mı acaba? Saatine baktı, saat gecenin oniki buçuğu ile bir arasıydı. Çok geç bir saat dedi içinden. Vaz mı geçsem bu fikrimden deyip, kendi kendisine mırıldandı.

Fakat yüreğindeki özlem tutkusu, bir yumruk gibi göğsünden boğazına çıkıp, oradan tekrar yutkunarak göğüs kafesine iniyordu. Bu kez çok sevdiği minik yeğeni Burak geldi aklına.

Nasıldı acaba? Büyümüş müydü? Dayısını hâlâ hatırlıyor muydu?

Geçemedi duygularının önüne. Kuraldır bu, önerdi yoldaşlarına telefon etmek istediğini söyledi. Uygun buldular.

Ablasını aradı. Telefon birkaç kez çaldı. Yüreği heyecan doluydu, uzun bir ayrılık sonrası, ablasının sesini duyacak, ailesinden haber alacaktı. Ablası kaldırdı telefonu, sesini tanımadı zorlanmadı kardeşinin. Dili pelteleşti, şok oldu, şaşırıldı ne söyleyeceğini. İşte yıllardır ardından ağıt yakıp ağladığı kardeşi, yiğit gerilla ile konuşuyordu.

Yoksa rüya mı görüyordu? Hayır, yok, olamaz. İşte kardeşi soru soruyor, cevap vermesi gerekiyordu. "Hüseyinim canım kardeşim" diyebilirdi ancak, ardından vurdu dizlerini, patlattı ağıt yakmayı.

Hüseyin heval, ablasına moral vermek için bir-iki açıklamada bulundu, ağlamamasını istedi ondan. Anne ve babasını, ailede bütün herkesi sordu. Abisi Sinan ile telefonda

konusmak istediğini bildirdi, varsa telefon numarasını istedi. Abileri Murat ile Nihat'ın nerede olduklarını sordu, aldığı cevaba karşılık sevindiğini söyledi. Küçük kardeşi İlhan'ın cezaevine düştüğünü ilk defa o gece öğrendi. Cevabı hüznüydü, kardeşinin düşman tarafından esir alınıp cezavine konacağı belliydi, *"Bunu daha önceden tahmin etmiştim"* dedi.

Ayrıca yeğeni Burak'ı çok özlediğini ona iyi bakmalarını istedi ablasından. Ablasının görüşme önerisine olumlu cevap verdi. *"Söz yakında sizleri ziyarete geleceğim. Beni merak etmeyin, hepinizi çok özledim, anne ve babamın ellerinden öperim. Evde herkese sevgi ve selamlarımı söyle, kendine de iyi bak ablacığım hoşçakal"* dedi, kapadı telefonu.

O gecedan sonra ablası hep yolunu gözledi Hüseyin'in. Bir gece ansızın kapıyı çalıp içeri gireceğinin hayaliyle yaşadı. Boynuna sarılıp doyusya öpecekti yiğidini, yılların özlem dolu hasretliğini paylaşacaktı onunla.

Yolunu beklemekte sabırsızlanıyordu ablası. Saatler günlere, günler aylara dönmüştü, zaman durmuştu sanki, bir türlü geçmek bilmiyordu onun için.

27 Temmuz 1995'ti. Sabah erken kalktı, her zamanki günlük ev işlerini büyük bir el çabukluğuyla bitirdi. Garip bir duygu vardı içinde. Sanki kötü bir şeyler olmuş ya da olacakmış gibi bir hisse kapıldı. Sonradan kendi kendisine bunu aşırı duygusallığına ve fazlaca olaylar hakkında yoğunlaşmasına bağladı.

Bir şeyler almak için çarşıya çıktı. Çevresindeki insanlara ve sokaklara iyice baktı. Olağanüstü bir durum yoktu, her zamanki gibi ortalıkta dolanan polis ekipleri, köşe başlarını tutmuş faşist MHP'li özel tim ve askerler vardı. Ayrıca da günlük işlerin yetişmek için, habire koşturan, her hallerinden belli, hüznü, asık

suratlı insanlarımızın telaşı vardı görünürde.

Eve döndü. Bir türlü atamadı içindeki sıkıntıyı. Öğleden sonraydı. Silah sesleri duyuldu dışarıdan, Dağ mahallesi yönünden. Fırladı balkona, Dersim halkı toplanmış sokaklarda, pencere ve balkonlardan büyük bir şaşkınlıkla, bir şeyler yapamamanın acısı içinde olayı seyrediyordu. Çömeldi dizleri üstüne ayakta kalacak gücü kalmadı. Derinden bir acı hissetti yüreğinden, göz yaşlarına hakim olamadı ağladı, başladı ağıt yakmaya!..

Gerçi bu durum onun ve tüm ailesinin hergünkü yaşamının bir parçası haline gelmişti. Duyduğu her çatışmadan, şehit düşen her gerillanın haberini aldığı anda, belki de kardeşi Hüseyin'dir diye ölüm haberini hep bekleyedurmıştı.

Başlayan çatışma ARGK gerillaları ile faşist TC'nin ordusu ve MHP'li özel tim birlikleri arasında şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Aralıksız devam eden silah sesleri ve patlayan bombalar, Dersim'i tam bir savaş alanına çevirmişti. Yükselen çığlıklar, gerillanın haykırdığı gür sloganlar, Dersim'e dalga, dalga yayılıyordu. Dersim yasa boğuldu. Haramiler, kan emici caniler, koparıp götürmüşlerdi Dersim halkının bağrından, altı yiğit halk kahramanını, altı kırmızı gonca gülünü.

Fakat granitten savaş kalesine dönüştürdükleri evden, alevler ortasında gür bir ses yükseliyordu. Hüseyin YILMAZ ve yoldaşları. Şöyle haykırıyorlardı.

"Ey Dersim halkı!! Töremizde gözyaşı döküp yas tutmak yok, töremizde faşist TC ordusuna Kürdistan topraklarını mezar etmek var. Kininizi öfkeye, öfkenizi mücadeleye dönüştürün. Kuşanın silahlarını kuşanın ve bütün gücünüzle savaşa yüklenin. Bu kan emici vampirleri, özgürlüğe hasret topraklarımızdan birlikte kovalım. Gün durmanın de-

ğil, mavzere sarılma ve düşmandan intikam alma günüdür. Biz Kürdistan'ın bağımsızlığı, kurtuluşu ve özgürlüğü için, ölümü severek, savaşıarak kucaklıyoruz. Ama unutmayın, o özgür, büyük mutlu zafer günü geldiğinde, o görkemli, halaylı zafer tüküleriniz ve sevincinizde biz de olacağız" diyorlardı. Düşman kuşatması altındaki evde, alev alev, yanıp kül olup özgürlük rüzgarına karıştılar ve oradan Dersim'e ve Kürdistan'a savruldu.

Yaşlı anne ve babasının oturdukları ev, çatışmanın devam ettiği mahalle ile karşı karşıyaydı. Bulundukları yerden olup-bitenleri, kendi gözleriyle büyük bir acı içinde izleyip gözyaşı döküyorlardı. Ne de olsa, kendilerinden bir parça, canından çok sevdikleri oğlu da katılmıştı gerillaya. Hem sonra onlar için mücadelede şehit düşen her genç kendi öz çocukları sayılırdı. Bu nedenle sabırsızlık ve acı içinde kıvranıp, bir an önce çatışmanın sonucundan haber bekliyorlardı.

Kimlerdi gözleri önünde cayır cayır yananlar, isimleri neydi acaba? Yıllarca yoksuluk ve acı içinde emek verip büyüttükleri oğlu Hüseyin miydi yoksa şehitlerden biri?

Dersim'de ortaya çıkan her çatışmanın ardından, aynı acıyı ve kaygıyı yaşamışlardı. Bu nedenle yaşlı babası defalarca dağdan şehire getirilen her gerillanın cesedini, kimliğini teşis etmek için gidiyordu. Olur ya kendisinin canından da çok sevdiği, kendi adını verdiği oğlu Hüseyin'i kavgada vurmuş olabilirlerdi.

Beklenen o acı haber geldi. Yoldaşları *"Oğlunuz çatışmada şehit düştü. Tüm halkımızın başı sağolsun."* deyip buruk ama gururla bildirmişti.

Haberi duyan yaşlı anne ve babası, kardeşleri evi yasa boğdular. Anne ve babasının direnecek gücü kalmadı, büyük bir yıkıma uğradılar. Demek ki çaresizlik içinde, seyre-

tikleri evde yanarak şehit düşenlerden biri gencecik oğullarıydı. Bir şeyler yapamamanın acısını bir türlü içlerine sindiremediler. Söyleyip tekrarladılar hep, *“Keşke silahımız olsaydı, düşman ile çatışmaya biz de girseydik bu yaşta. Oğlumuzu ve yoldaşlarına yardımcı olsaydık. Belki de kurtulurlardı düşmanın çemberinden. Biz de ölseydik oğullarımız ile birlikte, silahlarımızın gölgesinde. Düşmandan hesap sormalıydık, hesap!.. Neden elimizi kolumuzu bağlayıp, zavallı insanlarımızı gibi olayı seyrettik? Dersim neden sustu, niye isyana kalkmadı bu halk?”* deyip acılara, ağıtlara boğuldular.

Bir ara gücünü toplayan yaşlı babası, konuşmaya başladı etrafındaki-
lere:

*“Yiğitlik midir bu binlerce ordu-
suyla evin etrafını çevirip, geç in-
sanlarımızı ateşe verip yakmak? Yi-
ğitliğin hiçbir defterinde yazmaz bu!
Vardıysa eğer düşmanın yüreği, çatışmayı mertçe göğüs göğüse devam ettirseydi. İşte o zaman belli olurdu yiğitlik mertlik. Düşmanda mertlik ne gezer! O hep ihanete, hainliğe, kurnazlığa, fırsatçılığa, kalleşliğe ve puşluğa oynamıştır 1938’den bu güne kadar Dersim’de. Düşman korkuyordu benim yiğit Hüseyinin ve yoldaşlarından. Düşman korkuyordu oğullarımdan. Çünkü onlar teslim olmadılar, halkın davası uğruna direnerek, savaşılarak, canlarını verdiler. Tarihe özgürlüğün adını kanları ile yazdılar. Gömleği kana bulanmıştı, başları dik, yumrukları sıkılı ve havadaydı onların. Elinde mavzerleri ateşin ortasında semaha durdular, ölümü, gülerek türküleri ve devrimci marşları ile karşıladılar. Onlar böyle şehit işte! Yiğit evlatlar, hep böyle düşmüşlerdir kavga meydanlarında. Bu nedenle ben oğlumu, Kürdistan ve Dersim halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü davasına armağan ediyorum.”*

Cenazeyi almak için harekete

geçtiler. Direnerek, savaşılarak, şehit düşmüş oğluna mücadelesine uygun, anlamlı, görkemli bir cenaze töreni ve düşün hazırlayıp öyle yolcu edeceklerdi özgürlük toprağına. Fakat düşman buna fırsat tanımadı. Dersim’de gelişebilecek kitlesel eylem ve direnişlerden korktuğu için ateşe vererek katlettiği altı halk kahramanı gerillanın, yanmış küle dönmüş kemiklerini, kendileri toplayıp Dersim’de gizlice gömdüler.

Kardeşimin şehit düştüğü haberini binlerce kilometre uzaklıkta, olduğum yerde gelen bir telefon ile öğrendim. Beynimden vurulmuşu döndüm sanki. Gözlerimin önü kararıyordu ve kendime hakim olamadan yere yıkıldım. Göz yaşlarımı tutamadan sürekli ağlıyorum. Yanlış başınayım, kimse yok kaldığım evde. Olup-bitenler bir rüya gibi geliyor bana, bir türlü inanasım gelmiyor. Kabullenmiyorum bir türlü yiğit genç kardeşimin ölümünü. Çocukluğu geçiyor gözlerimin önünden bir filmin şeridi gibi. Üzerinde parçalanmış lime lime olmuş gömleği ve ayağındaki yırtık ayakkabısıyla. Hayır diyorum hayır olmaz böyle kardeşim, hani belki birgün görüşüp de bana Dersim dağlarındaki gerilla yaşamından anılarını anlatacaktın. Olur mu böyle bizi bırakıp gitmek! Biz sensiz ne yaparız sonra? Fotoğrafını avuçlarımin arasına alıp kendisiyle konuşuyorum. Soru soruyorum, fakat cevabını alamıyorum bir türlü.

Yüreğime hançer saplanmış gibi derinden bir acı ve sızı hissediyorum. Acı göğsümün kafesinde bir yumruk gibi toplanıp boğazıma çıkıyor, orada düğümleniyor. Ardından her yutkunuştaki tekrar göğüs kafesine iniyor ve acının bütün bedenimin her yanına yayıldığını hissediyorum. Bir ara kendimi toparlayıp, ağabeylerim ve ablam ile telefonda konuşup acı haberi vermeyi düşünüyorum. Ama nasıl söyleyebilirim, hangi kelimelerle söyleyeceğim kardeşimin şeha-

detini? Telefon etmekten vazgeçiyorum. Tekrar kardeşimin resmine bakıyorum. Karşımda oturmuş, sanki benim kendisine söylediklerimi dinliyor gibi geliyor bana.

Tekrarlıyorum. Canım kardeşim. Senin onurlu bir dava uğruna, yani Kürt halkının kurtuluşu, bağımsızlığı ve özgürlüğü için şehit düştüğünü biliyorum. Böylesi onurlu, destansı gözüpek bir ölümün ardından ağlamak, sana ve inançlarına, uğruna düştüğün o yüce davaya terstir. Ben bunun bilincindeyim, fakat yine de kendime hakim olamayıp ağlıyorum. Sen bunu benim aşırı duygusallığıma ve zayıflığıma bağışla.

Hem sonra şunu çok iyi bilmeni isterim ki en az duygusallığım kadar, düşmana karşı kin ve nefret dolu acımasız ve gaddarımdır da. Bunu zaten sen de biliyorsun. Bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da düşmanı asla affetmeyeceğiz. Devrimci intikam ruhuyla kuşanıp, senin alınının aklıyla taşıdığın kavga bayrağını yere düşürmeden, Kürdistan devriminin zafer burçlarına, ben ve kardeşlerin, yani biz taşıyacağız.

Bize miras olarak bıraktığın devrimci savaş mevsizi boş kalmayacak, yerini biz dolduracağız. Bundan böyle senin adın, Kürdistan ve Dersim dağlarında, bizim savaş çağrımız olacaktır, deyip sohbetimi noktalıyorum.

Telefon ile abimi arıyorum, kardeşimin şehit düştüğü haberini büyük bir zorlukla, yan yana getirebildiğim kelimeler ile açıklıyorum kendisine. Şaşkına uğruyor birden, ses tonu değişiyor ve susuyor. Birkaç dakika ardından soğukkanlı davranıp bana, devrimci iradeyi kullan, sağlam davran diyor. Mutlaka hemen görüşelim önderisinde bulunup telefonu kapatıyor.

Buluşma yerine gitmek için hemen yola çıkıyorum. Eve vardığımda, ablam, ağabeylerim ve bazı aile dostlarımız tarafından ağıt sesleri ile

karşılıyorum. Sarılıyorum ablama ve abilerime birlikte ağlıyoruz. Ali abim cebindeki tütün tabakasını çıkarıp sigara sarıyor. Elleri titiyor, ağarmış olan saç ve sakalları iyice uzamış. Başını kaldırıp öfkeli bir ses ile “ağlamayın siz ağlamakla şehidimize saygısızlık ediyorsunuz. Buna hiçbirimizin hakkı yok. Devrimci olduğunuzu unutmayın. Devrimci kural ve ilkelerimize bağlı kalın ve onu uygulayın. Hüseyinimize, onun mücadelesine gerçek anlamda sahip çıkip yaşatacaksak eğer, o zaman Kürdistan devriminin zaferi için üzerimize düşeni yapalım. Başka da bir yol yok” diyor.

Kardeşimizin ölümünden sonra tam bir çöküntüye uğramış olan ablam şöyle diyordu: “Yıllar önceydi Avrupa’ya çıkma kararım kesinleşmişti. Kardeşlerim beni yolcu etmek için gelmişlerdi. Hep birlikteydik o gün. Vedalaşmak için Hüseyin’e sarıldım. Hüseyin bana abla Avrupa’ya gidiyorsun bizleri sakın unutma” demişti. Ardından gözyaşı döküp “o benim Hüseyinimden en son ayrıldığım zamandı” deyip devam ediyor, kardeşim Murat’ın telefonda söylediklerini tekrarlıyor.

“Hüseyin bizim onurumuz ve gururumuzdur. O ölmedi şehit düştü, O’nu mücadelemizde ve yüreğimizde sonsuza kadar yaşatacağız” diyor.

Cemil abim yanıma oturdu, kucakladı beni. Yüreği göğüs kafesinde yanar dağın ateşi ile kavrulmuş gibi, hızla, acı içinde çarpıyordu. Acı göğüs kafesinden boğazına düğümlendi, yutkundu birkaç kez sıkı yumruklarını, fakat daha fazla dayanamadı akmaya başladı gözyaşları. Ardından yaktı sigarasını, bir an sessizliğe büründü. Gözünü evin tavanında bir noktaya dikip öyle derin derin düşünüyordu.

Kurduğu hayalinde Dersim’deydi. Gerilla birliğinin komutanıydı. Birliğini alıp Mazgirt dağlarından, Haydaranlara, Munzurlara, oradan

Dündül tepe sırtlarına çıktı. Dağın yüksek tepesinden, Dersim’e baktı. Faşist TC ordusunun kuşatması altındaydık.

Uzaktan gelen silah sesleri, patlayan bombalar, alev alev yanan evlerden kara bir duman yükseliyordu. Ve ardından kadınların, çocukların, çığlıkları ve ağıt sesleri geliyordu.

Döndü birliğindeki yoldaşlarına. Elinde mavzeri, sol elinin işaret parmağı ile, düşman mevzilerini gösteriyordu. Yoldaşlar dedi! Şuradan saldıracağız düşman mevzilerine. Düşmanın çemberini mutlaka yarmalıyız. Bakın esir düşmüş, çembere alınmış gerilla birliği, savaşı hâlâ sürdürüyor, onlara yardımcı olmalıyız. Hedefimiz onlara ulaşmak ve onlar ile birleşmektir. İlk komuta benden dedi kavradı bombayı, çekti pimini fırlattı düşmana. Ardından büyük bir gürültüsünü andıran patlama sesi duyuldu. Davrandılar silahlarına. Başladı kleş taramalı türküsü. Düşman, mevzilerini terkedip korku ve panik içinde kaçıyordu. Yaklaştılar yanan evlere, alevler ortasında elinde mavzeri, beş yoldaşı ile birlikte, kardeşi Hüseyin göründü gözüne. Koşuyorlardı kendisine doğru açtı kollarını kardeşine, tam sarılır gibi oldu... Koptu birden kurduğu hayalinden.

Sonra döndü bizlere ve başladı anlatmaya. “Kardeşimizin ölümünü ilk duyduğum zaman, zannettim ki evde yoldaşları ile birlikte uykudayken, düşman tarafından ansızın ateşe verilip yakılmışlar. Hiçbir savunma ya da karşı koyuş yaşanmadan. Korkunç etkilendim, yüreğim taş kesildi birden. Fakat şimdi gerçeği ayrıntılar ile ancak öğrenebildim ki, direnerek, savaşarak, düşman ile göğüs göğüse çarpışarak, yürüttükleri destansı bir kavgada şehit düşmüş kardeşimiz. Yedi MHP’li özel tim elemanını gebertip, ondan fazlasını da ağır yaralamışlar. Yüreğime birazcık su serpildi şimdi. Bu ne büyük yürek, bu nasıl devrimci cesaret ve kararlılık? Yiğidim, asla-

num benim. Evet acımız büyük, acımız derin. Acımızı düşmana karşı kine, öfkeye, örgütlülüğe, mücadeleye ve kuvvete dönüştürmeliyiz. Yoksa ağlamak ile bir yere varılmaz, bunu böyle bilmenizi istiyorum. Ablamızın dedikleri çok doğru ve yerindedir. Hüseyin bizim onurumuz ve gururumuzdur. O ölmedi, Kürdistan’ın gerçek bağımsızlığı, kurtuluşu ve özgürlüğü uğruna şehit düştü, O’nu kavgamızda yaşatacağız” dedi.

Yaşlı annem ve babam beni merak ediyorlarmış. Telefonda benimle konuşmak istediklerini bildirmişler. Telefonun başına gidip konuşmaya, kendimi henüz hazır bulmuyorum. Tam da bu dönemde onlara cesaret taşımam gerekirken, aşırı duygusallığım yüzünden, onları kötü yönde etkileyeceğimden korkuyorum. Abilerim bu konuda fazlasıyla üstüme varıyorlar. Reddediyorum öneriyi. Fakat sonucu istediğim biçimde tutturamıyorum. Önceden kendimi hazırlayıp, konsantre olmaya çalışıyorum. Kararlıyım, zor da, acı da olsa ağlamayacağım diyorum içimden.

Babam ile telefonda konuşmaya başlıyoruz. “Oğlum beni iyi dinle! Kardeşiniz inançları adına savaşarak, genç yaşta şehit düştü. Acım büyük, fakat hergün onlarca gencimiz şehit düşüyor bu kavgada. Onların hepsi de benim birer oğlum ve kızım sayılırlar. Bu nedenle yeni bir acı daha bizlere yaşatmanızı istemiyoruz. Ne karşı koyabilecek bir gücümüz, ne de katlanabilecek bir halimiz var. Sizlerden tek istediğim, sabırlı ve dirençli olmanızdır. Evlat acısı derin, evlat acısı zor. Onu sen gel benim yanın yüreğime sor” diyor.

Annem konuşmayı devam ettiriyor: “Ölen devrimcilerin hepsi bizim çocuklarımız. Onların da anne ve babaları var. Yürekları alev içinde yanıyor bizim yüreğimiz gibi. Yıllardır cezaevi kapılarında, polis karakollarında, çocuklarımız için itiliyor, hakarete uğruyoruz, işkenceye tabi tutulu-

yoruz. Öyle ki bu bizim yaşamımızın doğal bir parçası haline geldi. Dersim yanıyor oğlum! Dersim kan içinde, yeni bir 38 katliamıdır, fermanıdır, bugün Dersim’de bizlere dayatılan. Nice evlatlarımız düştü bu dava uğruna, daha da kimbilir kaçı düşecek. Öyle bir oğul büyüttüm ki, elinde mavzer Dersim dağlarında gerilla olsun. Öyle oğullar doğurdum ki, işkence, cezaevlerinde direniş destanları yaratsın. Ben anayım ana! Hem de devrimci anasıyım. Ben böyle oğullar doğurdum işte. Onlarla gurur duyuyorum. Hüseyinin acısı büyük, yüreğim yanıyor oğul. Yüreğim yanıyor!” deyip ağtırlar yakıyordu.

Hep dinledim onları, tek bir kelime söyleyemedim. Sıkıttım yumruklarımı, direnmek istedim ağlamamak için. Fakat daha fazla dayanamadım, ağladım. Bölge değiştiriyoruz, yol boyunca arabadan dışarıya bakıyorum. Hava dışarıda güneşli ve sıcak, insanlar mutlu ve neşeli güρούνyorlar. Ya ben, bütün düşüncelerim, aklım, fikrim kardeşimde. Yüreğim Dersim’de atıyor. Hayal kuruyorum, düşman ile çatışmadayım, kıran kırana, bir kavga sürüyor. Kleşimi ateşliyorum düşmana, merminin biri benden, bir ikincisi Hüseyinimden diyorum. Asılıyorum tetiğe, kin ve nefret ile yürüyorum düşmanın üstüne.

Kardeşimin ve yoldaşlarının, şehit düştüğü ev canlanıyor gözlerimin önünde. Her taraf alev alev yanıyor. Kara duman kaplıyor Dersim’i. Alevler ortasında Hüseyin ve yoldaşları marş söylüyor, slogan atıyor ve devrimci şiirler okuyorlar. Arabada kasetten çalınan bir türkülle kopuyorum hayal dünyamdan. “Gözlerimden akan damla damla yaş / boynumda kolye oldu / Bu da benim sana / bu da benim sana ayrılırken he-di-yem olsun” diyordu. Nasıl da o anki durumum ile uyum halindeydi, bu parça, sanki beni anlatıyordu.

Oysa geçici ayrılık seninkisi, buna ayrılık demeyeceğim kardeşim.

Sen bizim beynimizdeki bilinç, yüreğimizdeki cesaretsin. Sen Kürdistan serhıldanlarında, Dersim dağlarında gerillanın dilinde ve eyleminde sin. Sen işçi grevlerinde, silahlı sokak çatışmalarında, barikat savaşlarında sin. Sen marşlarımızda, türkülerimizde, ve halaylarımızdasın. Sen Newrozlar’da, Kürdistan ve Dersim dağlarında yakılan özgürlük ateşinde karanlığı aydınlatansın. Sen mavzerimizde düşmana patlayan mermi, yarınki zafer burçlarına taşınan bayrağımız olacaksın. Bu nedenle sen ayrılmadın bizden, bizim ile birlikte ve yüreğimizdesin. Bugün ve yarın mücadelemizin sürdüğü her yerde ve her alanda, sen daima bizimle birlikte yaşıyor olacaksın.

Düşmana teslim olmuş, düzene boyun eğmiş kişilikler, yani devrime inançları tükenmiş, ahlaki çöküntüye uğraşmış, bireyci kişilikler var. Kelimenin tam anlamı ile kişilik erozyonuna uğramışlardır. Devrimci görevlere sırtını dönen, Kürt halkının bağımsızlığı, özgürlüğü ve kurtuluşu için hiçbir şey yapmayanlar. Bir ömrü sözüm ona böyle yaşayıp (ki yaşamak denirse) yaşlanarak sonuçta rezilce öleseler neye yarar? Sözüm ona devrimcilik adına otrup bir şeycikler yapmamak, ama bolca beğenmemek ve kemalist pencereden eleştiri yapmak kime ne kazandırır? Oysa onlar bugünden alçakça düşmana teslim olup çürüyüp gitmişlerdir. Onlar sözde yaşıyor görünseler bile, hergün her saat rezilce ölümün eşliğindedirler. Düşmanın elinde basit bir oyuncak ve zavalı bir piyon durumuna düşmüşlerdir.

Ya sen kardeşim. Devrimci direniş cephesinde yer alıp savaşçı, ihtilalci ve devrimci kişiliğinle, Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna mücadele ettin. Savaştın, düşmanın elden-ayaktan düşürüp teslim aldığı kişiliklerin üzerine devrimci savaş ruhuyla yürüdün. Onlara karşı amansız mücadele ettin. Henüz yirmi yaşındaydın, fakat bu kısacık

dönemi dolu dolu yaşadın. Kendi gücünü, enerjini, yeteneklerini Kürt halkının kurtuluş davası için harcadın. Bitmek-tükenmek bilmeyen bir enerji, coşku ve inançla hareket ettin. Kürt halkına ve onun davasına hizmet etmekten mutluluk ve gurur duydun. Düşmanın üstüne üstüne yürüdün. Önüne ölüm çıktığında, gözünü kırpmadan dövüşerek, savaşarak ölümü kucakladın ve yaşamı güzel kıldın.

Henüz yirmi yaşındaydın. Yaşamın baharına doymamıştın. Genç, narin bedenini sürdürdün namluya. Bunca yoksulluk, acı ve zorbaların baskısı altında, çekilmez denen yaşamı çekilir ve yaşanılır kılabilmek için Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için kavga meydanlarında yer aldın. Dağ başlarında gerillanın türküsü ve eylemi, şehirlerde düşmana patlayan mavzerin mermisi oldun. Zulmün rüzgarı bir kasırğa gibi estiğinde elde mavzer, düşmana karşı göğüs göğüse yürütülen, destansı bir savaşın adı oldun.

Yarın çocuklarımız ismini alacak, kuşaktan kuşağa taşıyıp yaşatacaklar seni. Bu ölümsüzleşmenin destanlaşmanın adıdır ve hep böyle kalacak.

**FAŞİST TC ORDUSU KÜRDİSTAN’I KAN GÖLÜNE ÇEVİRDİ
ARTIK YETER DEYİP
DÜNYAYI AYAĞA
KALDIRMALIYIZ!**

Emperyalistlerin ve onların işbirlikçi TC’nin çırpınışı boşuna. Kürt halkını, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesinden asla geriye dönderecekler, asla teslim alamayacaklardır. Faşist TC’nin Kürdistan’da sürdürmüş olduğu soykırım, bütün barbarlığı ve vahşetiyle devam ediyor. Kana doymak bilmeyen vampir, aşağılık TC’nin yürütmüş olduğu kirli savaş, doğa ve insanlar üzerinde büyük kayıplara yol açıyor. Kürdistan’da TC tarafından yüzlerce köy boşaltılmış, hayvanları ve ekin-

leri ile birlikte ateşe verilmiş. Kürt insanı yerinden, yurdundan, toprağından, zor ve zulüm yoluyla sürgüne gönderilmiştir.

TC'nin eli kanlı katil sürüsü tarafından düzenlenen köy baskınlarında, yedisinden yetmişine kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk demeden herkese köy meydanlarında, vahşi işkenceler uygulanıyor. Kadınlarımıza ve kızlarımıza tecavüz ediliyor, insanlarımız Ortaçağvari katliamlardan geçiriliyor. Yüzlerce aydın, on binlerce ulusal özgürlük savaşçısı cezaevlerinde esir alınmış, insanlık dışı işkencelere tabi tutulmuşlardır.

Kıscacası Kürdistan'ın her karış toprağı, Faşist TC'nin vahşi, barbar ordusu tarafından kan gölüne çevrilmiştir. Bundaki amaç; Kürt ulusunun yükseltmiş olduğu ulusal kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesini kan ve terör yoluyla boğmak ve yok etmektir. Onlar gelecekte korkuyolar.

Ama nafile faşist TC ve emperyalist babalarının çırpınışı, boşuna...

Kürt halkı kendi tarihinde önemli bir süreçten geçiyor. Gücü, varlığı, olanaklarıyla birlikte ulusal kurtuluş ve bağımsızlık için kendi öz partisi PKK'nin önderliğinde birleşmiştir. ARGK gerilla örgütlenmesiyle düşmana hergün korkulu anlar yaşatıp büyük kayıplar verdiriyor. ARGK gerillalarının Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirmiş olduğu gerilla örgütlenmesiyle, düşmana hergün korkulu anlar yaşatıp büyük kayıplar verdiriyor. ARGK gerillalarının Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirmiş olduğu gerilla savaşı, Kürt halkının umudu ve geleceğe olan tek güvencesi durumuna gelmiştir. Gerillaların yürütmüş olduğu gözüpek, kararlı, ihtilalci devrimci savaşın ruhu ve geleneği, Kürt halkının sempatisini ve desteğini almaktadır. Kürt halkı, kendi şehitlerine sahip çıkmakta ve onları görkemli serhildanlarla uğurlamaktadır.

Faşist TC'nin Kürdistan'daki katliamlarının bir devamı, son dönemde

Dersim'i toptan imha planına dönüştü. Dersim, binlerce faşist Türk ordusunun ve yüzlerce MHP'li sivil-faşist özel timin mangaları tarafından tam bir işgal ve abluka altına alındı. Dersim'in yüzlerce köyü boşaltıldı, onlarca köyü, ormanları, ekinleri ve hayvanları ile birlikte ateşe verildi. Havadan ve karadan TC'nin kelle avcılarının yürütmüş olduğu saldırıda onlarca Dersim'li yaşamını yitirdi.

Şehrin giriş ve çıkışları, diğer çevre iller ile bağlantısı yasaklandı ve yiyecek ambargosu konuldu. Kırsal kesimlerden zorla sürgün edilenlerin bir bölümü, Batı'daki büyük şehirlere göçederken, diğer bölümü Dersim şehir merkezinde yakınlarının ve akrabalarının yanına sığındı. Buralarda ev bulamayan bu insanlar, çocukları ile birlikte naylon çadırlarda, sokak ortasında, soğuğun, yağmurun altında açlık ve hastalıklarla yüz yüze bırakıldılar.

Batı'dan Dersim'e gönderilen MHP'li eli kanlı katil sürüleri, Dersim halkını şehir merkezinde de rahat bırakmıyor. Bu faşist kelle avcılar, her gün Dersim'de yeni bir saldırı hazırlıyor. Kadınlarımıza sarkıntılık yapıp hakarete bulunuyor. Halkımızın genç, yiğit evlatlarını katle ediyor. Aşağılık TC devletinin dayattığı koruculuk sistemi, Dersim'de taban bulmuyor. Buna karşı Dersimliler "*Devlete üç-beş kuruş için satılıp onursuzca yaşamaktansa, onurlu bir şekilde ölmek daha iyidir*" diyorlar. Bu nedenle faşist TC devleti ağzı salyalı kuduz bir köpek gibi kudurup ordusuyla, özel timiyle Dersim'e saldırıp Dersim'i toptan yok etmenin provası içindedir.

Bütün bu vahşete karşı dünya ülkeleri, utanç verici bir suskunluk içindedir. Başta ABD olmak üzere, bütün emperyalistler birlik olup ezilen dünya halklarının mücadelesini ve Kürt ulusal özgürlük mücadelesini kan ve terör yoluyla bastırıp yok

etmek için direkt ve dolaylı desteklerini sunmaktadırlar.

Dersim üzerindeki kanlı planlar, çok eski tarihlere dayanmaktadır. 1938'de Dersim Kürt İsyanı olarak gelişen ve tarihe damgasını vuran ayaklanma, dönemin kemalist ordusu tarafından katliamlarla bastırılmış, binlerce Dersimli, resmi faşist TC devletini ve onun uygulamalarını kabul etmeden direnerek, baş kaldırarak, savaşıarak şehit düşmüştür. TC ordusuna da büyük kayıplar verdimişler, teslim olmamışlardır. O günden bu güne Dersim, köhnemiş, çürümüş, rezil TC devleti tarafından çibanbaşı olarak gösterilmiştir.

İsyanın, direnişin, köleliğe baş kaldırmanın adı olan Dersim'in, önderlerinden, dedemiz Seyit Rıza, darağacında idam edilirken, son nefesinde "*hokmato bê namuso, bê serefo teres.*" (Yalancı, namusuz, şerefsiz hükümet) diyerek haykırıyordu. Daha o günden beri TC'nin kanlı, çirkin yüzünü ortaya koyuyordu.

Dersim, 70 yıllık faşist TC'nin her dönem korkulu rüyası olmuştur. Bu nedenle geçmişten bugüne Dersim'e sefer olmuş zafer olmamıştır. Dersim, yüksek sarp kayaları, büyük vadileri, geniş doğal güzellikleriyle gerillaya mesken olmuş ve Dersim halkı gerillasını büyük bir sevgi, fedakarlık ve cesaretle karşılamış, bütün olanaklarını sunup kucak açmıştır.

Ve yine Dersim'in genç, fedakar, militan gençleri yüzler, binler halinde ulusal özgürlük ve gerçek bağımsızlık için mavzere sarılıp, Dersim dağlarında savaşmanın yolunu tutmuş, gözüpek, kararlı savaşçı ruhuyla hergün yeni şehitler vererek mücadeleyi yükseltmişlerdir. Mazgirt dağlarından Munzurlara, Haydaranlara ve oradan Botan'a, Amed'e taşımışlardır.

Dersim kartalı, büyük dava adamı Seyit Rıza'nın yolunda onun adına layık torunları olduklarını dosta düşmana kanıtlamışlardır.

Evet tarih 27 Temmuz 1995'ti. Acılar diyarı Dersim, yeni bir direnişe daha tanık oldu.

Faşist TC'nin ordusu ve yüzlerce MHP'li özel tim mangaları tarafından, çepe çevre kuşatılan Dersim'in Dağ mahallesinde, altı ARGK gerillası, altı halk kahramanı ile TC'nin ağzı salıyalı faşistleri arasında gündüz saatlerinde çatışma çıktı. Üç buçuk saatten fazla devam eden çatışmadan sonra, yedi MHP'li faşist özel tim öldürüldü, ondan fazlası da ağır yaralandı. Düzenli olarak geri çekilip bir eve sığınan gerilla birliği, sığındıkları ev düşman tarafından farkedilince granitten bir direniş kalesine döndürdüler evi binlerce askeri, yüzlerce MHP'li özel tim gücü ile tepeden tırnağa en modern silahlarla donanmış bu it sürüsü, gerilla birliğinin başeğmez direnişi karşısında çaresiz kalıp, acizliklerinden çözümünü gerillaların sığındıkları evi lav silahları ve roket atar ile ateşe verip, yakmakta buldular.

Hüseyin YILMAZ ve beş yoldaşı, Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için gözünü kırpmadan onurluca halkına hizmet görevini, en yüksek mertebeye ulaştırıp, inançları ile sonsuzluğu kucakladılar.

Dersim düşmanın korkusu, Kürt halkının umudu olmaya devam ediyor. PKK gerillalarının devrimci savaş pratiği, düşman birliklerini birer birer imha ediyor. Düşman kayıplarını, korkakça, alçakça halktan gizliyor. Çünkü düşman halkın gerçekleri görmesinden korkuyor.

PKK gerillalarının tutuşturduğu kıvılcım, Dersim ve Kürdistan'ın dört bir yanını saran yangına dönüştü. Bu yangını Kürt ulusunun bağımsızlığı ve özgürlüğünün güneşine dönüştüreceğiz:

- Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan APO

- Kahrolsun sömürgecilik!

- Yaşasın mücadeleimiz, yaşasın devrimci ulusal kurtuluş savaşımız!

- Hüseyin Yılmaz ve şehit yoldaşları ölümsüzdür!

- Yaşasın 27 Temmuz Dersim direnişimiz!

- Yaşasın bağımsız, özgür Kürdistan!

DERSİM

Ey Dersim kan ve revan içinde yasa bürünmüş memleketim.

Ne oldu sana böyle, ey Munzur baba, Kırklar tepesi, Zel dağı.

Neden böyle hüznü ve suskunsun,

Biliyorum ağlıyorsun için için, yasa bürünmüşün.

Zorbalar kan emiciler, haramiler kaç kez yağmaladılar, kundakladılar, bu toprakları, zulmün kırbacını salladılar halka, ölüm her yana yayıldı, ortalık ceset doldu,

Yaşlı, genç, çocuk ve kadınların gözyaşları döküldü, ağıtlar yükseldi, Dersim'den. Yetiş ey Munzur baba!

Oysa sen hâlâ yaşlı ve suskunsun. Başlarında, sarı-kırmızı-yeşil renkli mendilleri

Ellerinde mavzerleriyle, semaha durdular ateşin ortasında,

27 Temmuz 1995'te. Dersim Dağ mahallesinde,

Hüseyin Yılmaz ve yoldaşları Dillerinden düşmeyen devrimci marşları,

Gür sesleriyle haykırdıkları sloganları, düşmana patlattıkları silahlarıyla.

Bu bizim size davetimiz, bu bizim size savaş çağrımızdır

Elini bize ver Dersim,

Elini bize ver Munzur baba, semaha birlikte duralım. Zulmün, zalimin çarkını birlikte kiralım diyorlardı

Susmak sana yaraşmaz ey Dersim, Ey Munzur baba

Susmak sana yaraşmaz, yas tutmak asla!

Sen tarihin isyan ve direniş ruhuna sahipsin.

Zalime mesken etmedin bu dağlarımızı.

Yas tutmak sana yaraşmaz, kopar bağrından,

At şu köhne suskunluğu. Gerillana kucak aç ve birleş alevler ortasında semaha durmuş altı yürek, atlı canı. Hüseyin Yılmaz ve yoldaşlarını, bağrına bas ve onları koru, çünkü onlar seninle birlikten yanadırlar.

Oysa sen hâlâ suskunsun

Az mı verdik sana kurbanlar ırmızı, niaz ve dualarımızı

Hepsi zalime karşı bu topraklarımızı koruman içindi.

Dersim'e kol ve kanat açman içindi.

Oysa hiçbirini kabul görmedi senden taraf, çünkü sen suskun ve yalısın

Ne güne duruyorsun hala? Dersim seni bekliyor.

Bak düşman yağdırdı bombalarını dağlarımıza, yanıyor ormanlarımız. Analarımızın çığlık sesleri, ağıtları yükseliyor zulmün çemberinden.

Gerilla yalnız bırakmadı bizi terk etmedi bu toprakları.

Ya sen? Göstermedin kudretini, göstermedin gücünü, Dersim seni asla affetmeyecektir.

Şehidin vasiyetini omuzlamayanı da asla!

Ailesi adına Sinan

YAŞASIN 27 TEMMUZ DERSİM DİRENİŞİMİZ!

27 Temmuz 1995 günü Dersim Dağ mahallesinde, ARGK gerillaları, MHP'li özel tim birliklerine büyük bir saldırı düzenlediler. Çıkan çatışmada 7 özel tim elemanı öldü, 10'dan fazlası da ağır yaralandı. Eylem sonrası geriye çekilen gerilla birliği bir eve sığındı. Gerillaların sığındıkları evi kuşatan faşist ordu birlikleri, gerillaların üç buçuk saatten fazla sürdürdükleri silahlı direniş

karşısında başarısız kalıp acizliklerinden gerillaların savaş kalesine çevirdikleri evi, lav silahları ve yangın bombalarıyla ateşe verip yaktılar.

Altı PKK gerillası, altı halk kahramanı savaşıarak şehit düştü. Onlar, Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için canlarını vermekten asla çekinmediler. Onlar, tarihe özgürlüğün adını kanları ile yazdılar. Onlar, ölümü büyük bir coşku, büyük bir umut ile gülerек karşıladılar. Şehit düşerken umutları, özlemleri, heyecan ve davaya olan tutkuları tükenmedi, Kürt halkının yüreğindeki cesaret, elindeki kavgaya bayrağı oldular.

Onlar, Kürdistan ve Dersim'deki faşist TC'nin katliamlarına zulmüne ve barbarlığına karşı savaştılar. Birer tohum olup Dersim toprağına gömüldüler, filiz filiz boy verip umudun çiçeğine dönüştüler. Dersim toprağı devrimcilerin kanıyla sulanmış, birgün mutlaka faşizmi döktüğü kanda boğacağız. Gerillalardan biri benim kardeşim Hüseyin Yılmaz'dı. Böyle bir kardeşimin olmasından, Kürt halkının bağımsızlığı için şehit düşmesinden onur ve gurur duyuyorum.

Henüz yirmi yaşındaydı, gençliğinin baharındaydı. Sürdü namluya genç, narin bedenini, yüreği cesaret

doluydu, geleceğe ümitli ve sevdalıydı. Sevdalıydı kendi halkının davasına. Hüseyin Yılmaz ve yoldaşları ölmediler bizim kalbimizde yaşıyorlar. Belki fizikmen bedenleri yok oldu. Fakat mücadelesi ve düşünceleri asla yok olmadı ve yok olmayacaktır.

Onları kavgamızda yaşatacağıımıza söz veriyoruz.

**Kahrolsun faşist diktatörlük!
Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!**

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Ailesi adına Zekiye

**“Ben bugün bir tane Seyit Rızayım,
ama her taşın altında
bir tane Seyit Rıza vardır.”**

Şahan heval Dersim'in Tülük köyünde , ekonomik durumları iyi olmayan yoksul ve kalabalık bir aile içerisinde yetişti. İlkokulu köyde, ortaokulu da Dersim'de bitirdi. Lise ikinci sınıfa gidiyordu. Ailece köyde oturuyorduk. Aile olarak yurtsever olduğumuzdan hep babamla eski Kürt isyanları ve kahramanları hakkında tartışmalar yaparlardı.

Babam '38 Dersim isyanında direnen Fındık ağa gibi insanların direnişlerini ve onların alınması gereken intikamları üzerinde durur, mutlaka bu geleneğin yaşatılması gerektiğine vurgu yapardı. Heval Şahan ise “Ben Fındık ağanın torunuyum, onun intikamını ben alacağım. Biz Kürdüz ve Ale-viyiz. Devlet şimdi uyguladığı politikaları 1938'lerde de sergiliyordu. Seyit Rıza darağacına gittiği zaman “Ben bugün bir tane Seyit Rızayım, ama her taşın altında bir tane Seyit Rıza vardır. Bugün darağaçlarında sallansak da, yarın torunlarımız mutlaka Kürdistan'ın intikamını alacaktır” demiştir, işte gün tam da bu gündür.” diyordu.

Arkadaşlar bizim eve ilk geldikleri zaman Şahan heval henüz ilkokula gidiyordu. Her zaman “BenKemal KURU ve Polat TOSUN arkadaşları ilk gördüğüm zaman içimden zamanım gelirse ben de sizin gibi olacağım diyordum. Kendi kendime söz verdim” derdi.

1994 yılında tarlada bir öğle yemeğindeyken kalktı “Anne, eli-

ni ver öpeyim. Ama bana söz ver ben de dağa gidersem sen ve babam hiç ağlamayacaksınız. Bana söz ver” dedi. Annem de “Oğlum sen daha gençsin, sen daha okula gidiyorsun. Okul oku, adam ol. Bak Cafer Barut hakimi olmuş. Dünya kadar maddiyatı var. Ama bak biz akşama kadar yedi-sekiz kişi buğday biçiyoruz yine de karımız doymuyor, kurtarmıyor” dedi. Şahan heval de kalktı “Anne sen merak etme birgün Kürdistan kurtulursa sen de daha fazla rahat edersin. Sana söz veriyorum. Ben dağa gidip gerilla olmayı çok istiyorum. Ama benim için hiç ağlama. Sanki onbir kardeş doğurdun, beni de Kürdistan için doğurmuş olacaksın” dedi. Annem kalktı boynuna dolandı ve ağladı. Annem ağlayınca o hâlâ “Kürdistan kurulduğu zaman yine ben gerilla olacağım. Devamlı halk için çalışacağım” dedi.

Partiye katılma kararını 1993'te vermişti. Yaşı küçük olmasına rağmen arkadaşlara hep mücadeleye katılmayı dayatıyordu. Ama arkadaşlar “Yaşın küçüktür. Sen okulda bir yıl faaliyet yürüt, deşifre olursan seni geri çekeriz” dediler. Okuldaki faaliyetlerinden dolayı 1994 Newroz'unda bir hafta sorguda kaldı. Daha sonra da 1994 yılında Tunceli Cumhuriyet Lisesi'nde eylemleri yönetmekten dolayı gözaltına alındı. En sonunda 1996 Şubat'ında mücadeleye katıldı. Şehidimizle gururluyuz ve Kürdistan'ı özgürleştireceğiz!

Ailesi

Adı, soyadı: **Murat DEMİR**

Kod adı: **Şahan**

Doğum yeri ve tarihi: **Tülük köyü/ Dersim, 1981**

Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1996**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1996, Aliboğazi-Ovacık/ Dersim**

Alişer yoldaş İmranlı'nın Bahadun köyünde fakir, emekçi bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailenin fakir olması nedeniyle çok küçük yaşta ailenin yükünü omuzlamak zorunda kaldı. Bir yandan okuyor, diğer yandan da aileye ekonomik katkı sağlamak için yazın çobanlık yapıyordu. İlkokulu köyde bitirdikten sonra daha yaşı 12 olmasına rağmen İstanbul'a gitti. Ailesinden uzak, birkaç arkadaşıyla aynı evde birlikte kalıyorlardı. İstanbul'a gelir-gelmez konfeksiyon atelyelerinin en zor koşullarında çırak olarak çalışmaya başladı. Küçük yaşına rağmen hayatın tüm zorluklarını omuzlamıştı. Kendi yaşlıtları okuyor, eğleniyor ama Alişer yoldaş en acımasız bir şekilde hayat mücadelesi veriyordu.

Okumayı seven ve kendisini geliştirmek için ise durmadan okuyan biriydi. Günlük gazete-yi alıp okur ve çevresindekilere de anlatmaya çalışırdı. Çocuk yaşına rağmen çevresinde dikkate alınan ve sevilip sayılan bir insandı. Bunun yanında karete kurslarına gider kendisini spor yönünde de geliştirdi. Belli bir süre sonra ailesi de İstanbul'a taşınmıştı. Bir yandan ailenin yükünü paylaşıyor, bir yandan da aileye öncülük ediyordu.

Öncülüğü kendi ailesiyle sınrlandırmak istemiyordu. Tüm halkın öncüsü olma çabası içine girmişti. Haksızlıkları görüyor, buna karşı kendi çapında mücadele vermeye çalışıyordu. Ama yalnız başına

mücadelenin pek bir şey ifade etmediğini anlamıştı. Onun içindir ki, örgütlü mücadeleye geçmek gerekiyordu. Kürdistan özgürlük hareketiyle 1991 yılında tanışan Alişer heval; kısa bir süre içinde aktif bir çalışan olmuştu. Partinin temel yayınlarını alır okur, gazete, dergileri inceler ve öğrendiklerini ise çevresindekilerine saatlerce anlatırdı. "Heval çok iyi öğrenmek ve iyi anlatmak lazım. Onun içindir ki, çok iyi okuyup, araştırmak gerekir" diyordu. Bunu da en iyi bir şekilde yapıyordu. "Hedefim Kürdistan devriminde iyi bir savaşçı kadro olmaktır" diyordu.

İlk kez 1992 Newroz'unda bir korsan eyleme katıldıktan sonraki yaşadığı sevincini anlatmak oldukça zor. Eylem sonrası coşkuyla kendini bir kuş gibi hissettiğini söylüyordu. Bir yandan çalışıyor diğer yandan ise eylemlere katılıyor, bir yerden diğer bir yere koştu-ruyordu.

Artık metropollerdeki eylemlilikler kendisini tatmin etmiyordu. Sıcak savaş içinde düşmana bin yılların kinini kusmak istiyordu. 1993 Eylül ayında kendi köylüsü ve akrabası olan 2 kişiyle birlikte gerillaya katılma istemini partiye bildirir. Bu istemi parti tarafından değerlendirilir ve en kısa zamanda kabul edilir. Böylesi bir arzusunun parti tarafından kabul edilmesi ve akrabalarından iki kişiyle birlikte dağlara çıkması kendisi için büyük bir mutluluk kaynağı olur. O, artık Kürdistan dağlarında bir özgürlük savaşçısıdır. Dağların doruklarında Alişerdir. Koçgiri

Adı, soyadı: **Necati ÖZTÜRK**
Kod adı: **Alişer**
Doğum yeri ve tarihi: **1973, Bahadun-İmranlı/ Sivas**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1994, Pülümür-Senak**

topraklarından Dersim'e uzanan ülkesine sevdalı bir ciwan-dır.

Kış sürecindeyken henüz yeni pratiğe çıkan Alişer heval, Kürdistan doğası tüm güzelliği ve haşmetiyle bahar canlılığını yaşama coşkusuna koyulmuş-ken, O yoldaşlarıyla birlikte pratiğe çıkmanın sevdasını ya-şar. İlk kurşunlarını attığı, yıl-ların kinini akıttığı bir anda düşmanın kalleş pususuna düş-tü. Bu pusuda 23 arkadaşıyla

iki gün boyunca çatıştı. Çatış- ma bütün şiddetiyle sürüyordu. Düşman onlarca kayıp veriyor- du. Tüm tekniği yığmıştı 23 özgürlük savaşçısının üzerine, ama nafiye mevzilerinden ko- partılamıyordu. Çareyi kimya- sal silah kullanmakta buldu ta- rihin barbar düşmanı. 23 özge- can şehit düşmüştü Kürdistan toprakları üzerinde. Özgürlük kolay değil. Kanla sulamak ge- rekir, kanla büyütmek gerekir. Bedel ister özgür olmak. PKK

militanları halkımız için kany- la büyütüyor özgürlüğü, ba- ğımsızlığı. İnanın ki, size layık olmak için ne yapsak da azdır. Alişer yoldaş; senin şahsında tüm devrim şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyor, bize bıraktığınız özgürlük ve ba- ğımsızlık bayrağını sonuna ka- dar taşıyacağımıza, özgür, ba- ğımsız bir Kürdistan'da bulu- şacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Koçgiri, tarihte nice halk hareketlerine sahip olmuş. Kemalizme karşı ilk Kürt isyanını başlatan Alişerle-riyle, Zarifeleriyle, Nuri Dersimi-leriyle destanlar yazan direniş ka-lesinden günümüz çağdaş özgür-lük hareketini yürüten PKK ile bü-tünleşen Hüsniye (Berçem) yol-daş.

Hüsniye yoldaş; 1968 yılında İmranlı'nın Bahadun köyünde or-tahalli emekçi bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya gelir. Ba-bası devlet memuru olduğundan dolayı ilk, orta ve lise ikinci sınıfı-na kadar İmranlı'da okur. Daha li-se yıllarındayken arkadaşlarıyla sıcak ilişkileri, yardım etmeyi se-ven, haksızlığa karşı tahamülsüz-lüğü ile dikkatleri üzerine çekiyor-du. Yaz tatillerini sürekli köyde geçiren Hüsniye yoldaş köylüler arasındaki dargınlıklar, kavgalara karşı oldukça öfkelenerek "Bunlar birbirlerinden ne istiyorlar! Halbu-ki bunların birlik olması lazım, esas düşmanı göremiyorlar" diyor-du. İnsan sevgisi o kadar ileriye ki, yardıma muhtaç, sakat insanla-ra sürekli yardım etmeye çalışıyor-du. Bu yüzden de zaman zaman sı-kıntılar da yaşıyordu. Ama hiç bir zaman yılgınlık neydi bilmezdi.

Aile daha sonra Antalya'ya ta-şınmasıyla birlikte lise'yi burada bitirir. 1987 yılında girdiği üniver-site sınavında İstanbul Üniversite-si Hukuk Fakültesi'ni kazanır. Hu-kuk fakültesini çok bilinçlice ter-cihi etmişti. Çünkü o haksızlıklara karşı mücadele etmek için hukuk-çu olmak istiyordu. Köyünden, çevresinden uzaklaşmasına rağ-men ruhu, yüreği sürekli halkıyla birlikteydi. Fırsat buldukça yakın çevresiyle ilgilenmeye, doğup bü-yüdüğü yerleri ziyaret etmeye çalı-

şıyordu. Geçmişten beri her zaman haksızlığa karşı koyan Berçem yoldaş Üniversite yıllarında da bu-nu daha bilinçli yapmaya çalışı-yordu. Öğrenci hareketi içerisinde gerek boykotlarla, gerekse yürü-yüşlerle dile getirmeye çalışıyor-du.

Artık böylesi eylemler kendisi-ni tatmin etmiyordu. Temel soru-nun halklar sorunu, kimlik sorunu olduğunu anlamış ve büyük bir çı-kışın ancak dünya proleteryasının Kürdistan'daki öncü müfrezesi olan PKK ile tanışma çabası içeri-sine girdi. Ulusal kurtuluş müca-delesiyle kitleleşmenin yaşan-dığı, metropollerdeki yurtsever Kürdistan halkıyla bütünleşildiği 1989-90 yılında tanıştı. PKK ile tanışması kendisinde büyük bir coşku yarattı. Çünkü kendisi için yeniden bir doğuştu. Artık yıllardır aradığını bulmuş ve bir an önce bütünleşme çabası içerisine gier-miştii. Bütünleşmenin ancak parti eğitiminden geçtiğini, bununla bir-likte Kürdistan dağlarında sıcak savaşı yaşayarak olacağı inancın-daydı. Bu düşüncesini partili arka-daşlara ilette. Bu öneri parti tara-fından değerlendirilerek kendisine "Mahsum Korkmaz Akademisi"ne gitmesi için hazırlıklar yapabilece-ğini" ilette. Bunun karşısında se-vinçten ne yapacağını şaşırmıştı. "Demek ki, ben de artık savaş ala-nına gidebileceğin, bende düşma-na kinimi kusacağım, tarihin inti-kamını, Koçgiri, Dersim, Ağrı, Zi-lan katliamlarının hesabını soraca-ğım" diyordu. En kısa zamanda hazırlıklarını yaparak 1990 yılı sonlarına doğru Mahsum Kork-maz Akademisi'e ulaştı. Bu alanda gördüğü eğitimden sonra Küçük Güney'de kitle faaliyet yürütmeye başladı. Kitle çalışmalarını büyük

Adı, soyadı: **Hüsniye YÜREKLI**

Kod adı: **Berçem**

Doğum yeri ve tarihi: **İmranlı/
Sivas-1968**

Mücadeleye katılış tarihi: **1990**

Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1995,
Aliboğazi**

bir coşkuyla yürütmesine rağmen bir an önce sıcak savaşa gitmek istiyordu. Bu isteğinin parti tarafından kabul edilmesi ayrı bir sevinç ve mutluluktan Berçem yoldaş için.

Evet, artık çokça istediği Kürdistan topraklarına bir özgürlük savaşçısı olarak ayak basmıştı. Kendisi için sanki bir rüyaydı. Çünkü yıllarca bunu hayal etmişti ve hayallerine kavuşmanın sevinçiyse adeta uçuyordu. Botan Eyaleti'nin Besta bölgesinde bir süre kaldıktan sonra Dersim eyaletine geçti. Aslanlar diyarı, Dersim. Seyit Rızalar, Alişerler, Zarifeler buralarda savaşmıştı. Burada kendisinin doğduğu Koçgiri toprakları ne kadar da yakındı. Bir an önce oraya da varmak istiyordu. Dede-lerinin savaştığı topraklar, Topal Osmanların katlettiği insanlar ne de direnmişlerdi bu topraklarda. Küçükken hep bunları dinliyordu büyüklerinde. Belki bir masal gibi anlatılıyordu. Ama ne de etkileyiciydi bu anlatımlar. Bunlar bir bir beyninde canlanıyordu, hele o katliamlar akla geldikçe öfkesi bin

kat daha artıyordu. İşte tam zamanı tüm bu katliamların hesabının sorulmasının zamanı diyordu. Kararlı dürüst, atılgan bir kişiliğiyle yoldaşlarına umut düşmana ise korku salıyordu. Yıl 1995, düşman bütün gücü ve tekniğiyle harekete geçmişti. Düşman aslanlar yurdu- na tilkiler gibi girmeye çalışıyordu. Fakat nafîle Alişer'inde dediği gibi "Buraya sefer olur ama asla zafer olmaz". Düşman sık sık sefer düzenliyordu. Hemde en son teknikle, onbinlerce askerle saldırıyordu. Tüm özgürlük savaşçıları amansızca düşmana vuruyordu. Berçem yoldaş mevziden mevziye koşarak düşmanla dişe diş savaşıyor, bir komutan olarak arkadaşlarına sürekli yardıma koşuyordu. Bir bayan arkadaşı yaralanmıştı, biran önce yoldaşını kurtarmak istiyordu, düşmanın eline geçmesin diye. Arkadaşı kurtarıırken kahpe düşman kurşunu kendisini bulmuştu. Yaralı olmasına rağmen gü-lümsüyordu. Çünkü o topraklarında, anayurdunda olmanın sevin- ciyleydi. Ve o Kürdistan'a gelin

olmanın sevincile ölümü aldırımı- yordu. Düşmana kinini tam kusa- mamıştı ama birşeyler yapmanın mutluluğu içindeydi.

Berçem yoldaş; Partimiz önder- liğinde yürütülen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferin öngünlerindemiz. Bütün Kürdistan, kahraman gerillalarını kucakla- mıştır. 76 yıllık bir hasret sona ererken, Koçgiri de artık gerillala- rına kavuştu. Nice kahramanlık ve destansı direnişlere mesken olmuş Koçgiri dağları, yeni konuklarıyla hemen bütünleşti. Alişerin, Nuri Dersimilerin, Zarifelerin bıraktığı yerde kavgayı devralan gerillanın, isyan yuvası dağları, şimdi daha bir heybetli ve daha bir gururlu. Senin şansında binlerce devrim şe- nidimizi anarken, bağımsızlık, öz- gürlük ve sosyalizm kavgasında zaferi mutlaka yakalayacağımıza, özgür, bağımsız Kürdistan'da bu- luşacağımıza dair sözümüzü yine- liyoruz ve anılarımızın önünde say- gıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Kavgadan fiziki olarak ayrılışın sanki dün gibi. Arasa da gözlerimiz seni, sızlasa da yüreğimizin derinliği, aradan yıllar geçse de sen öylece sindin kavgaya, öylece kalacaksın. Bedenimizde inancımızdır, felsefemiz kardeşçe, özgür yaşamak, yaşatmaktır yarınları. Sen kavgada katık oldun, bedenini yarınlara feda ettin. Örnek yaşamınla yarınlara ışık oldun. Kavgan şimdi daha güçlüdür yoldaşım.

İlk görüştüğümüz yer Haydaran dağlarında gerçekleştirilen Dersim Eyaleti'nin birinci konferans toplantı yeri idi. Temmuz'un gündüzleri, kavurucu sıcakla kızıştığı, yeşil günlerin ılgıt esen dağ rüzgarlarının, titretip serinleten gecelerinden biri olan, 13 Temmuz akşamı ateş başında otururken tanıştık. Kara demlikten beraberce çayımızı yudumlayarak sohbet etmeye başladık. Hatırlıyorum da uzun uzun konuştuk ve ertesi günkü toplantıya dinç katılmak için uyumaya gittik.

Hava bulutlu, yağmur inceden çiseliyor, bazen ağır bulutların ardından tek tük yıldızlar görünüyordu. Tam da yağmur yağmaya başladığı zaman, noktaya iki saatlik yolumuz vardı. Pülümür'deyiz. Girdiğimiz araba yolu yılan kıvrımlarıyla ileride ikiye ayrılıyor. Virajlar keskin, gece zifiri karanlık, güzergahımızı keşfetmenin imkanı yok. "Öncüler önden gitsin yolu kontrole alsınlar, grup ağırlaşsın, dikkatli olun" talimatını verdim, bir dakika geçmeden yolun ilerisinde sesler ve ağaçların arasında kıpırtılar farkedildi. Bazı gölgeler hareketlendi sanki, peş peşe me-

kanızma sesleri ve eller tetikte hazır bekliyoruz. Ağaçların arasından gelen sesi tanıdım.

Şahin hevalin sesiydi, ismiyle kendisine seslendim. Birden karanlıktan sıyrılarak yanımıza geldi. "Yahu az kalsın sizi Paris'e gönderecektim, keklikler geliyor diye ne güzel sevinmiştim" dedi.

Evet önceden öncülerimizi fark etmişti Şahin heval. Düşman olabilir diye, yolda pusuya yatmış. Önsezilerine dayanarak arkadaşlar olması ihtimalini de gözeterek bizim öncülerini kendisine oldukça yakınlaştırmış, kontrolü altına aldıktan sonra farkedip seslenmişti. Biz de böyle bir yerde düşmanı beklemiyorduk, olsa olsa yol ayrımında olur, düşman orada pusu atabilir diyorduk.

Ama Şahin heval olduğu için işler değişmiş ve bizi gafil yakalamıştı. Birbirimize rastladığımız için sevinmiştik. Birlikte noktaya gittik. Kısa sorularla çalışmalarımızı öğrenmeye çalışarak arada sırada birbirimize laf dokundurarak neşeyle noktaya vardık.

Karla karışık yağmur yağıyor, hızlı hızlı. Böyle yağani yeni görüyorum. Kar yeri tutmuyor, habire yağıyor, yağmur damlaları karı kovalar gibi, havada tutup birlikte şapır şapır iniyordu. Sisler arasında, ilerideki sırt görünüyordu. Tekrar sis bastı, yol yıkanmış, ince çakıl taşları arasında su damlacıkları süzülüyor. Telsizde konuşuldu, ama tam anlaşılmadı. Anlaşılan kısım "harekat var" ama nereye? Sezgilerim yanılmazdı, bize doğru geliyorlardı. Gelen araba homurtusu virajdan koyu yeşil burnunu gösterdi, vücutlar gerilmiş, gözlerim yanımdaki pusuculara kaydı. Şahin hevaldi ilk gözüme takılan, gör-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Şahin**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs**

1994, Pülümür

müştü avını gözleri, dudaklarının hafiften kıpırtısı, alınının hareketleriyle, oluşan çizgiler gerilmişti. Diğerlerinin de donmuştu bakışları.

İç tırmalayan nefret, kin ve öfkenin intikam kuvveti bedenleri öyle germişti ki, içimizdeki duygu, pimi çekilen el bombasının son iki-üç saniyesini andırır gibi patladı patlayacak.

Araba bize yetişmişti. Tek sıra zincir gibi tutup sarktığımız yolda iki arkadaşı bir an içinde geçmiş, tam içimizdeydi. Bir nefeslik tekerlerin dönüşüyle Şahin hevalin mevzisine oldukça yaklaşmıştı. İlk hareketi Şahin hevalden bekliyorduk. Tam zamandı. “Şahin vur vur” içimdeki ses büyük çığlıkla ruhumu gerdi bağırdım, “Şahin vur vur.” Pusuya yatmış kaplanın avını alırcasına Şahin heval kaşla göz arasında yola atladı. Silahını arabaya doğrultmuş öylece kala kaldı, şaşırmıştık. Hesapta olmayan bu hareket bizi olduğu kadar, askeri araç şoförünü de şaşırtmıştı. Araç frenlemiş durmuştu, birkaç saniyelik zaman geçti gibi oldu. Azrail pençesiyle silahını tetikleyerek, kesintisiz bir jarjörü düşman aracının önünde oturan şoför ve iki astsubayın üzerine boşalttı. Silahı hâlâ ötüyordu, hep birden silahlarımız konuştu.

Yankı dağlara vurdu, derin uğuldadı. Ortalık duruldu gibi, tekrardan öfke kabarmış Bağır dağına vurmuştu. Tarih, 9 Kasım 1991’de Pülümür’de ilk şehit düşen **Kazım AYDIN ve Metin YILMAZ** hevalerin şahadet gününe denk geliyordu. Yoldaşlarımıza bağlılığın göstergesi olan bu eylemi düzenlemiştik.

Eylem başarılıydı, sonrası ya-

şanan birkaç saatlik çatışmayla eylem sonuçlanmış geri çekilmiştik, sağlam noktaya ulaşmıştık. Şahin hevalin yaptığı bu harekete öfkelenmiştim. Durduk yere yola atlama neyin nesiydi, kızdım. Şahin kabahatini anlamıştı. “Heval kendimi tutamadım, ateş etmeden önce ölümü gözlerimde görsün diye yola çıktım, gözlerime baktıktan sonra ateş ettim” dedi.

Aralık ayı sonuydu, keskin Munzur fırtınası uğulduyor mu, bağıyor mu, belli değil.

Öylesine esiyor ki, sırtlarda bir avuç kar bırakmamış, derelele, vadilere doldurmuş, presleşmiş taş gibi yapmıştı karları. Noktamızı değiştirmemiz gerekiyordu. Mümkün mü kurtulmak bu fırtınadan? Mutlaka korunacak bir mağara bulmalıydık. Çadırlar dayanmıyordu. Geçici üstlendiğimiz yerde ansızın Munzurların hışmına uğramıştık. Kar sabahtan beri yağıyordu. Avuç avuç yağıyor ha yağıyor. Fırtına ve tipiden bir tek çadırımız bile ayakta kalmamıştı.

Şahin heval kar adam olmuş, her tarafı, saçları bembeyaz, yüzü zor seçiliyordu. İleride bir mağara bulmuştu. Yoldaşları toplayarak alelacele mağaraya taşındık, biraz zorlu bir taşınmaydı, el ve ayaklarımız donuyor, kendisini mağaraya atan bir daha dışarı çıkma mecalini gösteremiyordu. Şahin heval defalarca dışarıya çıkıp mağaraya eşyaları taşımış, dışarıda darayla kestiği dallarla kocaman bir ateş yakmıştı. Demlikleri karla doldurarak çay yapmaya koyulmuştu. “Dışarıda kızıl kıyamet varken böyle imkanları öp başına koy” diyordu. Neseliydi ve kendi yazdığı şiirin

birkaç satırını mırıldanıyordu: “An geldi rêheval, an geldi.” Şahin heval çığ altında kalan Jiyan hevali 8 gün sonra sağ olarak çıkan altında bulup çıkarmış, fırtınanın vınlayarak estiği Yel dağında elbiselerini yoldaşına giydirip bir metre karın içindeki yoldaşını sırtında taşıyarak kurtarmıştı.

Nice eylemlere imza atmıştı. Her eylemin en hassas yerinde görev almadı mı öfkeleniyor “beni oportünist yapacaksınız” di-yordu. Bir komutanın karşı karşıya olduğu çok yoğun ve hassas görevler var. Bölüğünü eylemde başsız koymak ne kadar yanlıştır, “peki koordinesini niye yapmıyorsun?” dediğimizde; “heval yapacak birçok yoldaş var” deyip atıyordu.

O da asıl görevini biliyordu. Heyecanı, öfkeyi, kini zirvede yaşıyor, eylem öncesi “tamam, grupları koordine edeceğim” di-yordu, ama silahlar konuşmaya başlayınca, Şahin heval hızla dalıp ön saflarda yerini tutuyordu.

Bir anısı vardı hatırladıkça gülüyordu. Birlikte Erzincan tarafındaydık. Düşman hareketliydi ve bir yerde konumlandı. Kararlaştırdık, akşam vuracaktır.

Grup ayarlandı, Şahin ne edip yaptıysa kendisi grubun başında gitti. Yolda grubun görevlerini değiştirip saldırı grubuna katılmayı kararlaştırmıştı. Önceden tespit edilen yere kurt gibi sızarak giriyor bir şey bulamıyor, ikinci mevziye gidiyor, orada da bir şey bulamıyor. Düşman çekilmiş. Noktamıza boş dönmek için köyün girişinde olan yeri hedefliyor. Diğer arkadaşlar engel olmaya çalıştıysa da sezilerine güvenerek orayı hedefliyor. Bir

arkadaşı da yanına alarak mevziye yaklaşıyor, yaklaştıkça, bazı sesler duyuyor. Yıldırım hızıyla mevziye giriyor askerleri esir alıyor ve vurmadan teslim olmalarını söylüyor. Askerler bağırıp ağlarken birisi “Abe ayağınızı öpem vurmayın beni, öldürmeyin” diyerek arkadaşın ayağına atılıyor olanca gücüyle dişlerini ayağına batırıyor, arkadaş ansızın feryatla savrulurken Şahin heval diğer üç askeri vurarak silahlarını da alıyor. Hep bu anısına gülüyordu “yahu adamları vurmuyacaktım, yalnız silahlarını alacaktım ne bileyim alçak ayak öpme numarasıyla ısıracak” diyordu. Hep şakayla “ayağınızı öpem abi” deyip gülüyordu.

Şahin heval esmer, kıvrıkcık saçlı, süt beyaz dişleriyle gülüşü umut saçan bir yoldaşı. Fazla uzun olmayan boyu, hafif vücutuyla tam bir gerillaydı. Seviyordu bu yaşamı, kısa sürede savaş tecrübeleriyle kuşanmış, savaşçılıkla başlamış, bölük komutanlığına ulaşmıştı. Pülümür bölge yönetiminde yer almaktaydı. Güvenilirdi, cesaretli, demir yürekliydi. Mertliği ve canlılığıyla yoldaşların ilgi odağıydı. Diyarbakır’da doğup büyüdüğü için bazen Keko taklitleri yapar, arkadaşları güldürmek için o dili kullanırdı, konuştuğunda da gülerdi. Diyarbakır’da öğrenirken polisin eline düşmüş, tutukluyken kaçmış gerillaya ulaşmış, bir süre Amed Eyaleti’nde görev yapmıştı. Şehit **Adnan** hevalle 1992’de Dersim Eyaleti’ne gelmiş, birçok bölgesinde kalmıştı. Sevmişti dağları, dağların şahı Munzurdur, babaların babasıdır der, Munzurlardayken göllerinde yüzer, Munzur’u içi-

ne sindirirdi. İçine sindirdiği özgülüktü, özlem, dağları böyle severdi.

Şahin heval kanı tatlı, sıcaktı, ölümün üzerine yürüyerek onlarca defa O’na meydan okuyarak ölümle alay etmişti. Çünkü ondaki ruh APOCU ruhtu. Radikaldi, sözü de, davranışı da, eylemi de radikal ve keskindi. Yüce duygular taşırdı. Halkçıydı, savaşkandı, tüm yaşamı şahinceydi.

Şahin heval, 9 Mayıs 1994 tarihinde Pülümür’de eylem hazırlığı içindeyken Senek Vadisi’nde düşmanla çatışmaya tutuşmuş, yoldaşlarıyla birlikte düşmanın karadan ve havadan saldırılarını püskürterek savaşmıştı. Düşman defalarca kurt sürüsü gibi saldırarak 20’ye yakın ölü, bir o kadar da yaralı vererek geri çekilmişti. Akşam karanlığında Şahin heval arazi keşfini kendisi yapmaya karar verir. Araziyi keşfederken düşmanın suikastiyle şehit düşer.

Komutanını kaybeden grup yalnız başına kalır ve saatlerce çatıştıktan sonra çatışma yerinden uzaklaşır, düşman aldığı bu yenilgiyi lehine çevirmek için grubun geçiş hatlarına pusular kurar. Pusularda sonuç alamayacağını sezinleyen düşman, grubun bir noktadan geçişini farkeder. Kahpece ve barbarca kullandığı kimyasal gazlarla 22 arkadaşını şehit eder.

Şahin heval, senin şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Yokluğunuz kor gibi yaksa da yüreğimizi, kinimiz, öfkemiz zülfikar keskinliğiyle bilmiştir. Siz uğruna şehit düştüğünüz kutsal vatan toprağında Pülümür’ün bağrında uyuyor, bizler sizin sevgi ve intikamınızla yaşıyor, savaşıyoruz. **“Parti Önderliğimize layık bir savaşçılıkla kazanmak için savaşa-ğız”** sözünü haykırıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sehitleri yaşatmak sadece onlarla ilgili anılar anlatıp, anlık duygusal etkilenmelere girmek değildir. Şehitleri yaşatmak, uğruna canlarını feda ettikleri davalarının güçlü birer temsilcisi ve başaran bir yürüyüşçüsü olmaktır. Şehitlerimiz, son nefeslerinde dahi bağlılıklarından ve inançlarından hiçbir şey yitirmeyen, ölümden yaşamın yaratıcısı, en zor anlarda yolumuzu aydınlatan umut, cesaret, fedakarlık ve direniş meşaleleridirler. Şehitlerimiz, halklarımızın yüreğinde sonsuza dek kutsanan özgürlük türküleridirler. Bu yüzdendir ki, her halkın en kutsal değerleri, bağrından çıkardığı kahraman şehitleridir. İşte **Kemal** ve **İntikam** hevallerin kardeş ve Terekeme oluşları özellikle aynı halktan olanlarımızın görevini bir kat daha arttırıyor. Elbette, yakından tanıyanlarımız bu yoldaşları daha iyi anlatacaklardır.

Kemal ve İntikam hevalleri kimdi, neden ölümüne bir mücadeleye katıldılar, hangi güç onları böylesine büyüyüp çekti, şehadetlerinin yüklediği görevler nelerdir, nasıl layık olunur, son nefeslerinde neyin talimatını verdiler? soruları bir bakıma kendi gerçekliğimizi bize kavratacak sorulardır. Kemal ve İntikam hevallerin şehadeti, kendimizi anı anına ölçüp doğruluğa çekeceğimiz temel pusulamızdır.

Kemal ve İntikam hevaller Kars-Arpaçay'da doğmuş, babalarının görevleri nedeniyle küçük yaşlardan itibaren Diyarbakır'da büyümüş ve daha sonra metropollere savrulmuş, emekçi iki kardeşi! Terekeme olmalarına rağmen, bu konuda fazla bilgi sahibi değillerdi! Kürdistan'da büyümüş ve halkların kardeşliğini canlı olarak yaşamışlardı! Sakarya'ya geldikten sonra, çeşitli işlerde işçilik yaptılar. Daha sonra, küçük bir atölye açıp kendi geçimlerini sağlamaya çalıştılar. Diyarbakır'da büyümüş olmaları, onları Sakarya'da Kürt arka-

Adı, soyadı: **Süleyman KRAL**
Kod adı: **Kemal, Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **Arpaçay/Kars, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **Şubat 1994, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1994, Dersim**

Adı, soyadı: **Çetin KRAL**
Kod adı: **İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Arpaçay/Kars**
Mücadeleye katılım tarihi: **Kasım 1994, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Dersim**

daşlar edinmeye götürür. Bu ilişki zaten devrimci düşüncelere açık olan Kemal hevali yurtsever gençlik ve işçi çevreleriyle birlikte olmaya, gidecek ilişkileri örgütsel bir nitelik kazandırmaya götürür. Her zaman olduğu gibi, kardeşi İntikam heval de yine kendisiyle beraberdir. Ancak aile çevresinin olumsuz yaklaşımları yüzünden istedikleri düzeyde rahat çalışamazlar. Bunun üzerine Kemal heval ayrı bir ev tutarak arkadaşlarla olan ilişkisini sürdürür. Gerilla, onların halinde adeta bir tutkudur. Kim önce gidecek diye kendi aralarında espriyi tartışmalara girerler. Yaşam ve ilişkileri canlı, coşkulu ve dopdoludur. Yapılan bir operasyon sonucu Kemal heval düşmana esir düşer. Poliste devrimcilere yakışır bir tavır sergileyerek alınının aklıyla cezaevine girmeden serbest kalır. Bundan sonra gerillaya gitme istemi intikamla bütünleşen bir tutkuya dönüşür. Ve nihayet 1994 yılının Kasım ayında Dersim Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Ardından Ağustos 1995 yılında İntikam heval gerilla safalarına ulaşır. İntikam heval daha önce de gerillaya ulaşmayı dener. Ancak Amed'de yakalanır. Astsubay olarak Kürdistan'da savaşıyan ağabeyi ziyarete gittiğini be-

lirterek serbest kalmayı başarır.

Gerilla onlar için adeta yeniden doğuştur. Yaşam ve ilişkilerindeki sıcaklık, içtenlik ve halkların kardeşliğine olan inançları, bulundukları mevzideki yoldaşlarının da saygı ve sevgisini kazanmalarını sağlar. Her iki kardeş de tüm güç ve enerjilerini savaşla bütünleşmeye harcarlar.

Diyarbakır'da büyümüş olmaları, Kemal ve hevaleri bulundukları her alanda Kürt halkına yakınlaştırır. Halkla ilişkileri oldukça doğal ve sadedir. Emekçi kişilikleriyle mücadeleyi ve onun enternasyonalist özünü derinden kavrarlar. Ancak yine de şanssızdırlar. Çünkü Türk egemen kimliğiyle örtülmüş bir kimliksizliğin kurbanındırlar. Belki halk gerçekliklerini de tam bir çözümlemeye ulaştırmamışlardır, ama halkların kardeşliğine olan inançları, onları savaş içerisinde bu gerçeği en derinden kavramaya ve yaşamaya götürmüştür. Onların yaşadığı, bütün bir tarihsel gerçeğin kişiliklerindeki çözümlemesiydi. Onları çeken Kemal PİR, Haki KARER hevalerde somutlaşan PKK'nin devrimci sosyalist ideolojisiydi ve onları çeken birlikte yaşamının getirdiği dostluk, acı ve tatlı günlerin buram buram kokan Kürdistan'ıydı.

Onların yıktığı, Türk egemen kimliğiyle bütünleşen emekçi halkların hiçliğiydi. Onların yıktığı pek çok Terekemeler'e biçilen iç muhafızlık ve sıçrama tahtacılığı rolüydü. Onların yıktığı, pek çok Terekeme ailesinde olduğu gibi kendi ailelerine de sızarak kurumlaşmış, kardeş görünümü subay kemalizmiydi. Onların yıktığı insanlığını yitirme pahasına kazanılan bir iş, bir eş dünyası, kahve köşelerinde vatan-millet deyip açlıktan karnı sırtına yapışan ve her yolun yolcusu görünen Terekeme gençliğinin yalancı dünyasıydı.

Ve onların gösterdiği yeni, özgür ve emekten yana halk kişiliği, PKK'nin yarattığı halklar kardeşliğidir. Onların gösterdiği kemalizmin Kürtler'e bakışındaki kibirliliği aşmayan ve dolayısıyla kendilerini de çözümleyip doğru bir duruşun sahibi olmayan Türk sol anlayışlarının bitmişliğidir. Onların gösterdiği; kardeşlikten yoldaşlığa uzanan en güzel yolculuğun gerillada yapılacağıdır.

Ve onların emrettiği, gerçek Terekeme halk kimliğini açığa çıkarmak ve bunun savaşçısı olmaktır.

Mücadele arkadaşları

Şehit Mesut DEMİR
(Zaza Hasan)

1996 Dersim Eyaleti

Şehit Künyeleri

8 Temmuz 1996

□ **Şervan (Sezai BİÇİM)** heval 1973 yılında Amed'in Bismil ilçesinde doğdu. Mücadeleyle daha genç yaşlarda tanıştı. Mücadeleyle tanıştığı 1990 yıllarında çalışmalarına girişti. Bu çalışmalardan dolayı kısa süreli gözaltına da girdi. ARGK saflarına 1993'te Amed Eyaleti'nde katıldı. Katılımından sonra da Dersim Eyaleti'nde görevlendirildi. Fedakar, cesaretli, iradeli yapısıyla giderek öncü rolüne soyunuyordu. Dersim Eyaleti'nde ilk önce manga komutan yardımcılığı, sonra da manga komutanlığı görevlerini yaptı. Özellikle Dersim'de açılım sahalarında büyük bir fedakarlıkla bu öncülüğünü kanıtladı. Yaşamda hep moralli ve coşkulu. Az bir süre mücadele içinde savaşıma rağmen, olgun saygınlığı yakalamış, kolektif ve paylaşımcılığı esas alan bir yaşam tarzı vardı. Katıldığı Ovacık-Canbulan ve 1994 Karakol tepesine yapılan baskınlarda halkı için savaşta büyük mevziler düşürdü. 8 Temmuz 1996'da Dersim-Kutudere'de yeni katılan savaşçıları Dersim'deki üs alanına yetiştirmek için görevlendirilir. Düşman da o esnada operasyona çıkar. Şervan heval çıkan çatışmada yararlanır. Silah ve raxtını yeni savaşçılara vererek onları çatışma alanından uzaklaştırır. Arkadaş çatışmadan sonra şehit düşür.

Şervan hevalle birlikte **Brûsk** heval ve yeni katılan **Sosin** heval de şehitler kervanına katıldı. Brûsk heval Pertek-Dersimliydi. Serhat Eyaleti'nde saflara katılmıştı. Sosin heval de isimsiz kızıl şehitler tarihine geçti.

Savaşta her şey olabilir. Daha yeni katılan Sosin heval henüz savaşmadan şehit düştü. Daha öfkesini, kini ni kusmamışken vatan toprağıyla kucaklaştı. Ama biz yoldaşları olarak O'nun öfkesini de düşmandan alacağız.

15 Temmuz 1996

□ **Delîl (Erdal GÜNEŞ)** heval 1979 yılında Batman'ın Kozluk ilçesinde doğdu. Delîl heval serhildanların merkezlerinden olan Batman'da, serhildanlar döneminden sonra 1993 Mayıs'ında Amed Eyaleti'nde mücadeleye katılır. Amed Eyaleti'nden sonra Dersim Eyaleti'nde görevlendirilir. Dersim'de ilk başta manga komutanlığı, sonra da takım komutan yardımcılığı görevlerine getirilir. Delîl heval savaşçılığını, direnişçiliğini güçlerimizin girdiği bir çatışmada akşama kadar bir arkadaşla tepeyi savunup grubu imhadan kurtararak gösterdi. Düşmanı savaşılamaz hale getirmişlerdi. Ama tepeyi akşama kadar tutmakla kalmadılar, oradan yara almadan kurtuldular. İşte asıl savaşçılık buydu. Yaşamda her zaman sade ve ağırbaşlıydı. Yine kendini abartmaz, alçakgönüllü ve saygın davranırdı yoldaşlar arasında. Delîl heval bu üstün savaşçılık yeteneğiyle Canbucak-Ovacık, Karakol tepesi baskını eylemlerine de katılmayı hak etti. Gittiği eylemlerde saldırı ruhuyla düşmanın üstüne üstüne yürüyordu. 15 Temmuz 1996'da Munzurbaba-Nazimiye'de düşman güçleri tarafından kurulan pusuda şehit düştü.

15 Ağustos 1996

□ **İvis (Hüseyin KORKMADI)** heval 1973'te Dersim-Demenan'da dünyaya geldi. Daha onyediy yaşına bastığı 1990 senesinde Dersim'de mücadeleyle tanıştı. Ve yaklaşık bir yıl sonra 6 Kasım 1991'de Dersim Eyaleti'nde mücadele saflarında onurlu yerini aldı. Dersim'de manga komutan yardımcılığı, manga komutanlığı, takım komutanlığı ve cephe faaliyetlerinde görevler aldı. Atılğan ve cesaretliydi. Yörenin yerlisi olduğundan araziye hakimdi ve her yürüyüşte öncüyüdü. İvis heval yaşamında coşkulu. Coşkusu Munzur'dan almıştı. Yoldaşlarına saygın yaklaşıp ve her işe katılım sağlardı. Dersim şehir merkezine yapılan eylemde ve Batman tepesi baskın eyleminde öncülük gereklerini yerine getirdi. Cephe faaliyetlerini yürüttüğünde kitlede düşmana karşı kin ve öfkenin gelişmesinde en önemli katkının sahibiydi. İvis hevalin en büyük çabası önderliğe ulaşma, O'nu görme istemiydi. Önderliğe bu bağlılığı, kendisinde gelişmenin temel anahtarıydı. 15 Ağustos 1996'da Derê Kermê-Dersim'de cephe görevindeyken bir ihbar sonucu köy baskınında şehit düştü.

25 Ağustos 1996

□ **Serhat (Mustafa ORAL)** heval 1975'te Dersim'in Yeşilkaya köyünde doğdu. Sadece ilkökula kadar okuyabildi. 1992'de Dersim'de partiye ilişkiye geçti. Mücadeleyle tanışmasından kısa bir zaman sonra milislik görevini yaptı. 1994'te ise Dersim Eyaleti'nde mücadelenin içi-

ne atıldı. Cesur ve fedakardı. Yaşamda coşkulu ve coşkuyla birlikte morali yüksekti. Coşkusu yoldaşlarıyla paylaşmayı severdi. Olumlu özelliklerinden dolayı cephe faaliyetlerine verildi. 25 Ağustos 1996'da Derê Kemê-Dersim'de ihbar sonucunda köy baskınında şehit düştü.

28 Ağustos 1996

❑ **Nûşîn (Nussiyê UNUŞTU)** 28 Ağustos 1996'da Nazimiye-Çakaran vadisinde düşman operasyona çıkmıştı. Düşmanın pususuna düşen yoldaşlar çatışmaktan geri durmadılar. Çatışma sonucunda iki yeni katılan bayan yoldaş ve mücadeleye çeşitli tarihlerde katılan beş yoldaş şehit düştüler.

Nûşîn (Nussiyê UNUŞTU) heval Cizre'de 1977'de doğdu. 1991'de Botan'da ilişkiye geçti. Mücadeleyi tanımasıyla kendisinde büyük bir güven oluşmuştu.

Ve birçok pusu eylemlerinde görev de aldı. 1992'de Hakkari'de mücadeleye katıldı. Nûşîn hevalin savaşçılıkta üstüne yoktu. O yüzden yılın savaşçısı ilan edildi. Fedakarlığı ve cesareti, teneke kazanan generallere taş çıkaracak bir büyüklükteydi. Savaşta çok aktifti. En kritik anlarda bile düşmanın üzerinden malzeme kaldırır. Ataklığının ve cesaretinin birleştiği nokta; her türlü riske rağmen yaralı düşen yoldaşları çatışma alanından çıkarmasıydı. Morali hiç düşmezdi, ayrıca köylülükten gelen çalışkanlığı ve aktifliği öne çıkıyordu. Yaşamda da sosyal yanının gelişkinliğinden doğal bir öncüydü. Daha Dersim'e gelmeden evvel de birçok savaşta, çatışmada rol almıştı. Güney Savaşı'nda, Haftanın'de Serxetê karakol eyleminde yer amıştı. 1995'te de Nazimiye pusu eyleminde savaşmıştı.

❑ **Özlem (Yıldız AYDIN)** heval Siirt'in Eruh ilçesinde 1977 yılında

doğdu. 1993'te Botan'da partiye tanıştı. Katılımından birkaç ay sonra, zorlandığından dolayı geri döndü. Geri dönmesiyle kitle gösterilerine katıldı. 1993'te bu defa Amed Eyaleti'nde savaşmadaki kararlılığını dile getirip yeniden katılım gösterdi. Amed Eyaleti'nde manga komutanlığı, Dersim Eyaleti'nde de manga komutanlığı ve takım komutanlığı görevlerini yerine getirdi. Görevlerin kendisine verilmesindeki en önemli özelliği öz sorumluluk hissiydi. Hiçbir zaman yılmaz, büyük bir azim ve istekle amacına ulaşmaya çalışırdı. Yoldaşlara sonsuz bağlıydı. 18 Mart 1995 ve Munzur-Ovacık eylemlerine katılmıştı.

❑ **Cengiz (Cengiz ASLAN-PENÇESİ)** heval 1972'de Mazgirt-Dersim'de doğdu. 1992 senesinde Dersim'de partiye tanıştı. Eylül 1993'te ise Dersim Eyaleti'nde gerilla saflarına katıldı. Manga komutanlığı ve takım komutanlığına layık görüldü. Emekçi idi, hem de öyle bir emekçi idi ki yoldaşlar topluluğunda hep örnek gösterilirdi. Bunun yanında duygusal yönleri de gelişkindi. Birçok müzik aletini çalmasını bilirdi. Dêrkent-Mazgirt ve nahiye baskınlarında yer aldı.

❑ **Munzur (Aydın DAĞKIRAN)** heval 1969'da Yozgat'ta doğdu. Türk soluyla tanışır ilk önce. Katıldığı THKP-C örgütü adına daha sonra cezaevine girer. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle cezaevinde tanışır. 29 Mayıs 1995'te Garzan Eyaleti'nde gerilla saflarına katıldı. Çalışkan ve fedakardı. Morali hiç eksik olmazdı.

❑ **Garzan (Mehmet TOY)** heval Siirt'in Kurtalan ilçesinde 1965'te doğdu. Adana'da 1994 yılında partiye ilişkiye geçer. Adana ve Kurtalan'da milislik ve cephe faaliyetle-

rinde yer alır. 1996 baharında ise aktif katılımını sağlar.

❑ **Yeni katılan Şilan ve Kinem** hevalerin her ikisi de Malazgirt-Muşlıydu. Yeni katıldıklarından dolayı elimizde fazla bir bilgimiz yoktur. Ama çatışmadaki direnişçilikleri, mücadeledeki kararlılıklarının ne düzeyde olduğuna işaret etti.

7 Kasım 1996

❑ **Mêrxwaz (Kamuran Melle ALİ)** heval 24 Ocak 1970'de Afrin'de doğdu. 1986 senesinde Afrin'de mücadeleyle ilk ilişkilenmesi gelişir. Okuduğundan dolayı öğrenci hareketlerinde ve kitle faaliyetlerinde yer alır. 1990'da Mahsum Kormaz Akademisi'nde mücadele yaşamı başlar.

Mücadele içinde birçok görev üstlenir. Gittiği Botan Eyaleti'nde bölük komutan yardımcılığı, takım komutanlığı görevlerini, Erzurum Eyaleti'nde manga komutanlığı, tabur lojistikliği ve cephe görevlerini üstlenir. Basın-yayında da yoldaşlara katkılarını sunar.

Bütün Küçük Güneylî insanlarımız gibi Mêrxwaz hevalin de müziğe ilgisi ve müzik yetenekleri vardı. Yeteneklerini mücadeleyle bütünleştirmede hiç cimri davranmaz, bildiğini mücadeleye sunardı. Katıldığı eylemlerde silah kaldırmak O'nun hobisi olmuştu. Yaşamda olgun ve katılımcıydı. Taşdelen Kasak baskını, Ferhan korucu köyü baskını (Bingöl'e bağlı köy) eylemlerine katıldı. 7 Kasım 1996'da Ortaorman köyü-Mazgirt'te cephe faaliyetlerindeyken bir ihbar sonucu gelişen düşman operasyonunda şehit düştü. Kitle, şehidine sahip çıktı.

19 Kasım 1996

❑ **Haydar (Hüseyin NEBİ)** heval Kobani'de 1966'da doğdu. 1992 senesinde Botan'da mücadeleye atıldı. Botan ve daha sonra geldiği alan Dersim'de manga komutanlık

görevlerinde savaştı. Eylemde öncüydü. Savaş esnasında da sürekli düşman üzerinden silah kaldırırdı. Botan'da Simbînê tabur baskın, Şikefnê çete köyü baskınında düşmanı kahretti adeta. 19 Kasım 1996'da Xirran-Mazgirt alanındaki düşman operasyonunda yanlışlık sonucu güçlerimizimizin ateş açmasıyla şehit düştü.

7 Aralık 1996

❑ **Serhildan ve Dilgeş** hevaler 7 Aralık 1996'da Xirran-Mazgirt alanına yönelik gelişen düşman operasyonunda şehitlik mertebesine ulaştılar.

❑ **Serhildan (Medeni YILMAZ)** heval 1972'de Amed'in Bismil ilçesinde doğdu. 1992'de Bismil'de partiyi tanıdı ve aynı yıl içinde Amed Eyaleti'nde sıcak savaşta yürüme kararı aldı. Erzurum ve Dersim eyaletlerinde manga komutanlığı görevlerini yerine getirdi. Cesur ve zekiymi. Maharebe ve teknikten iyi anlardı. Sürekli düşman üzerinden silah kaldırırdı. Bunların hiçbirinde şehit düşmemesi ise büyük bir olay. 18 Mart 1995, Ovacık-Munzur pususu eyleminde yer almıştı.

❑ **Dilgeş (Yusuf Muhammed ALİ)** heval Küçük Güney'in Dêrik şehrinde 1975 yılında doğar. İlk partiyle ilişkilmesi 1990 yılında Dêrik'te olur. Tanışmayla birlikte kitle faaliyetlerinde uzun süre emek verir. 1992 yılında Botan'da mücadeleye direkt katılır. Botan ve daha sonra geldiği Dersim'de manga komutanlığı görevlerini yerine getirdi. Dilgeş heval de Küçük Güney'den olduğundan doğal olarak O da müziğe ilgi duyuyordu. Cûdî'de katıldığı birçok eylemden dolayı halk arasında kahramanlaşmıştı.

8 Aralık 1996

❑ **Soro (Fırat ŞEN)** heval 1975 senesinde Urfa'nın Halfeti ilçesinde doğdu. Maddi durumdan dolayı git-

tiği İngiltere'de 1992 senesinde mücadeleye ilişkilerini geliştirdi. Belli bir dönem Avrupa'da gençlik faaliyetleri içinde yer aldı. Mayıs 1993'te Avusturya'da partiye katılımını gerçekleştirdi. Zağros Eyaleti'nde manga komutanlığı görevini yerine getirdi. Bêsosin karakol baskını ve Mûseka taburu tepe baskınında aktif rol oynadı. 8 Aralık 1996'da Dersim şehir merkezinin güvenliğini tutan Pîr tepesine yönelik yapılan sızma eyleminde şehit düştü.

❑ Adı, soyadı: **Ebru TURGUT**

Kod adı: **Sozdar**

Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1974**

Mücadeleye katılım tarihi: **1 Mayıs 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Kasım 1992, Pülümür/ Dersim... Ahmet Dizin yoldaşın da aralarında bu-**

lunduğu onbir arkadaşıyla çığın altında kalarak şehadet mertebesine ulaştı.

❑ Adı, soyadı: **Hülya BİN-GÖL**

Kod adı: **Bêrîvan, Zeynep**

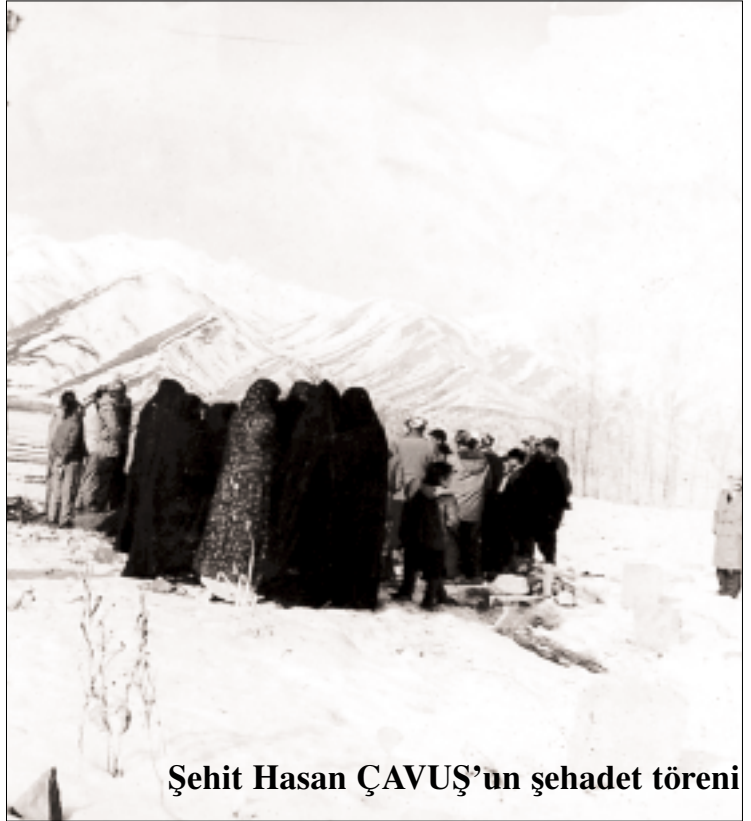
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1974**

Mücadeleye katılım tarihi:

1 Mayıs 1992

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1993, Dersim... Takım komutanlığı görevindeyken 1993 ateşkes sürecinde düşmanın operasyona çıkmasıyla çıkan çatışmada, düşmanın MG-3 mevzisini ele geçirdikten sonra özel timlerin açtığı ateşle yaralanır ve yaralanması sonucu şehitler kervanına katılır**

Dersim'den mücadele arkadaşları

Şehit Hasan ÇAVUŞ'un şehadet töreni

1997 DERSİM EYALETİ ŞEHİTLERİ

- Adı, soyadı: **Ümit ŞAHİN**
Kod adı: **Bişar**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Haziran 1997, Pertek**
- Adı, soyadı: **Hasan VAKAS**
Kod adı: **Diyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1986, Afrin**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 1997, Togo deresi**
- Adı, soyadı: **Suna YAĞAN**
Kod adı: **Besê**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1997, Ovacık**
- Adı, soyadı: **Emine AKYOL**
Kod adı: **Tolhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Adana**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 1997, Ovacık**
- Adı, soyadı: **Birnaz TORA**
Kod adı: **Besê**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1997, Ali Boğazi**
- Adı, soyadı: **Deniz ORHAN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 1997, Ovacık**

□ Adı, soyadı: **Mevlüt AYDIN**
Kod adı: **Cihan**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 1997, Ovacık**

□ Adı, soyadı: **Ahmet GÜNDÜZOĞLU**
Kod adı: **Adnan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çemişgezek, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 1997, Çemişgezek**

□ Adı, soyadı: **Ali Ekber HAN**
Kod adı: **Ali Rıza Yıldız**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1966**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Temmuz 1997, Danabulan köyü**

□ Adı, soyadı: **Orhan GÖÇ**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ağustos 1997, Nazmiye**

□ Adı, soyadı: **Meryem MERÇ**
Kod adı: **Evin**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1997, Karadere**

□ Adı, soyadı: **Memethan AYDEMİR**
Kod adı: **Hogir, Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1997, Karadere**

□ Adı, soyadı: **Güler CANLI**
Kod adı: **Devran**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Dersim**

□ Adı, soyadı: **Fırat YÜRSE-DAĞ**
Kod adı: **Sipar Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Kasım 1997, Kervan köyü-Kovancılar**

□ Adı, soyadı: **Ömer İbrahim SİNDİ**
Kod adı: **Ömer**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlı, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991, Kamışlı**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ağustos 1997, Karadere**

KOÇGİRİ EYALETİ ŞEHİTLERİ

□ Adı, soyadı: **Aydın Çetin SÜRGEÇ**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1965**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1997, Sivas**

Bedelsiz değil
yaratmak yarınları...
Kan besler
ölümler yaratır zaferi...
Ve... bizler
onu sırtlayan kervan,
taçlandıran kahramanlarıyız.
Evet yoldaşım;
son kez
“yaşasın ülkenin bağrında
doğan güneş”i hayırarak
hoş geldin diyorum ölüme...

**Şehit Zerdeşt yoldaşın
cenaze töreni**

Mardin Eyaleti

İçindekiler

Abdullah YİĞİT	735
Mehmet CENGİZ	736
Bedrettin KILIÇ	739
Abdurrahman ERSOY	741
Hasan YAVUZ	745
Talat VARIŞ	747
Safura YILDIRIM	748
Yadigar YOĞUR	750
Semra ABA	752
Tahsin YUSUFOĞLU	753
Kahraman BİLKAY	755
Hamit KESKİN	757
Hikmet	759
Rıdvan AĞIRMAN	760
Sultan ATAY	761
Abdullah	763
Şemseddin IŞIK	765
Medeni YILDIRIM	
Emine BORAN, Feride DEMİR	768
.../ Mazlum,	770
.../ Cuma, .../ Yaşar	771
Ömeryan Şehitleri	772
Ömer DEMİREL	780
Beşir CEYLAN	781
Hüseyin AKÇİÇEK	782
.../ Högır	784
Şükrü	785
Mervan	786
Sıdıka AKSU	788
M. Tahir AYDEMİR	790
A. KUDÜS	791
Kemal ERMİŞ	792
A. Rahim TEKİN	794
.../ Şahin	795
Nure ALP	796
Güle KAHRAMAN	
.../Amed, Süleyman	798
Şeref DEMİRCİ, İbrahim ..., Muhsin TEPE	800
Zeki ER, Eşref AKYILDIZ, Rıfat MUSTAFA	
Mardin Eyaleti Şehit Künyeleri	809

Berxwedan heval 1955 yılında Nusaybin'in Derê köyünde doğar. Oldukça yurtsever bir aile ortamında yetişir. Ailesi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli görevler yürütmüş, devrimin yarattığı fedakar bir ailedir. Pek çok yakını saflarda savaşan Berxwedan hevalin şehit akrabaları da bulunmaktadır.

Nusaybin sahasında ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi hissedildiği dönemden itibaren yurtseverlik duygularını büyüttü ve çevresine yaydı. Amcasının oğlu olan **M. Salih Yiğit (Battal)** yoldaş da 1983'lerde ulusal kurtuluş mücadelesiyle ilk iletişime geçen yurtseverlerden olmuştur.

Berxwedan heval, 1986 yılında cephe çalışmaları içinde yer alır. Kendisine verilen görevleri en iyi bir şekilde başarmayı esas alır.

Evli ve yedi çocuk babası olması O'nu mücadeleden ve görevlerinden asla alıkoymaz. Çocuklarına özgür bir vatan bırakmanın, bir babanın en önemli görevi ve çocuklarına karşı sorumluluğu olduğunu düşünerek üzerine düşen görevleri yerine getirmeye çalışır. Ailesinin yurtseverlik özelliğine sahip olması, O'na görevlere yüklenme coşkusunda bir destek rolü oynar.

1987 yılında bir kişinin sorgu-dayken çözülmesi ardından deşifre olan Berxwedan heval, yakalanır. Mardin siyasi şubede yirmibeş gün boyunca en ağır işkenceleri görür. Ama düşmana hiçbir sır vermez. Bir yıla yakın Diyarbakır zindanında yatar. Bu süre zarfında düşmanın tüm yönelimlerine karşı mücadele ruhunu hep diri tutmaya çalışır. Bunda da başarılı olur. Zindandan çıktıktan kısa bir süre sonra, 1988 yılında partiye katılım sağlar. Artık Kürdistan dağlarında bir gerilladır O.

Gerilla saflarında mütevazi, olgun kişiliği ve atik yapısıyla komu-

tanlık özelliklerine ulaşmakta oldukça çaba sahibidir. Yapı içerisinde büyük saygınlık yaratmıştır. Berxwedan heval saflara katıldığında kardeşi **Hüseyin YİĞİT (Zerdeşt)** ve amcasının oğlu M. Salih YİĞİT (Battal) Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bulunmaktadırlar. 1990 yılında ağabeyi **Hüseyin YİĞİT (Zerdeşt)** heval şehit düşer. Bu şehadet, O'nda büyük bir intikam hırsı yaratır. 1993 yılına kadar Mardin'den Amed'e kadar pek çok sahada görev yürütür. Alan ve bölge sorumluluklarını üstlenir. 1993 yılında partinin çağrısı üzerine önderlik sahasına gider. Burada gördüğü eğitim ve yoğunlaşma ardından tekrar ülke pratiğine yönelir.

Mardin Eyaleti'nde yürüttüğü görev boyunca halkın her türlü sorunuyla ilgilenir, onlarla bütünleşir. Halk tarafından oldukça sevilen bir öncüdür.

Berxwedan heval 29 Mayıs 1995 tarihinde şehitlere bağlılığın sözünü verir. Toplantı yapmak amacıyla bir araya gelen grup içinde Berxwedan heval da vardır. Bir ihanetçinin ihbarı sonucu düşman grubun bulunduğu mağarayı sarar ve teslim olmalarını söyler.

Onurlu bir yaşamın yaratıcıları olan özgürlük savaşçıları ihanete çağrı olan bu seslenişe, özgürlüğün çağrısı olan kurşun sesleriyle karşılık verirler. Çatışma iki gün sürer. İki gün boyunca düşman bu direnişle baş edemez ve çirkin yüzünü bir kez daha gösterir. Napalm bombası kullanır ve Berxwedan hevalin de içinde bulunduğu gerilla grubu şehadete ulaşır.

Özgür Kürdistan, şehitlerin direnişiyle yaratılıyor. Onlara layık olmak, amaçlarını yerine getirmekle mümkündür.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Abdullah YİĞİT**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Derê Köyü-
Nusaybin/ Mardin, 1955**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Mayıs
1995, Mardin**

Resul heval, Diyarbakır'ın Çınar ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi, köklü bir medrese geleneğine sahip, yurtsever, çevresinde sevilip sayılan etkin bir ailedir. Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren işgalcilerin baskı ve şiddeti üzerinden eksik olmamış, buna karşın direnerek topraklarından kopmamış, çevre medrese ve din adamlarına örnek olmuşlardır. Ailenin konumu itibarıyla geniş ilişkileri vardır. Bu yoğun aile ortamında yaşayan Resul heval, henüz çocuk yaşlarda toplumun sosyal ilişkilerine tanık olacak, direnişçi, yurtsever özellikleri bu yıllarda oluşmaya başlayacak, bu özellikler gelecekteki kişiliğinin de mayasını oluşturacaktır.

Resul heval ilkokul, ortaokul ve liseyi Çınar'da okur. Okulda oldukça başarılıdır. Zekası, ağırbaşlılığı ve haksızlığa tahammülü olmayan kişiliğiyle ailesi içinde ve yörede oldukça sevilip sayılırken, arkadaşları arasında da çekim merkezi olur. Özellikle lise yıllarında ülke ve halk gerçekliğini kavramaya çalışır. Çözüm konusunda inceleme ve araştırmalara yönelir. Liseyi de başarıyla bitirdikten sonra, Dicle Üniversitesi'ne girer. Bu arada ulusal ve toplumsal kurtuluşun ancak PKK safalarında verilecek savaşla mümkün olabileceğine karar verir ve arayışlarını bu yönlü sürdürür. Elindeki olanaklarla yetinmez, sık sık Nusaybin'e giderek Koca Çınar Bilge Apê Musa'yı ziyaret ederek O'nunla dil, kültür, tarih üzerine tartışmalara katılır. Böyle araştırmalar yaparken, öğrendiklerini kendisinde sınırlı tutmaz, çevresine de taşır.

Bu süreçte parti ile ilişkiye geçer. Hızla çevresini de örgütlemeye başlar. Atak kişiliği ile kısa sürede etrafında geniş bir öğrenci grubu oluşturur. Artık, okul O'nun için bir araçtır. Amacı ise, bu alanı mücadelenin içine sokmaktır. Bitmez, tükenmez enerjisi ve pratik zekasıyla elde ettiği üstün başarıları, mücadeleye katkıları, düşmanın gözünden kaçmaz ve deşifre olur. Bunun üzerine 1986 yılında TC metropollerine, İstanbul'a gider. Burada da ilk işi parti ile ilişkiye geçmek olur.

İlişkiye geçer geçmez görev alır ve çalışmalara başlar. Bu süreçte çok sayıda öğrenciyi, aileyi örgütler ve örgütlediği öğrencileri saflara katar. Fakat bir yıl sonra, 1987 yılında şanssızlık sonucu bir grup arkadaşıyla birlikte sömürgecilere esir düşer. Sorguda, PKK militanına yakışır bir tarzda yiğitçe direnip değerleri korur. Düşmana en ufak bir bilgi dahi vermez. Mahkemelerdeki militan tavrı ve TC faşizmini teşhir eden savunmaları, mahkemeleri işlevsiz kılarlarken, hakimleri adeta çıldırtır. Örgüt üyeliğinden ceza alır. Sırasıyla Sağmalcılar, Çanakkale ve Bursa cezaevlerinde dört yıl kalır ve 1991 yılında tahliye olur.

Resul heval zindan sürecini de en iyi şekilde değerlendirir. Bütün zamanını kendini eğitime, kişiliğini geliştirme, partiyi en iyi bir şekilde tanıma, öğrendiklerini arkadaşlarına aktarma ile değerlendirir. Bu alanda da alçakgönüllülüğü, canlılığı, devrime olan inancı ve coşkusuyla arkadaşlarına moral verir. Onların her türlü sorunlarıyla ilgilenir. Bu tavırları yıllar sonra bile aynı alanda örnek olarak anlatılacaktır.

Tahliye olduktan sonra, Mah-

Adı, soyadı: **Mehmet CENGİZ**
Kod adı: **Resul**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar/**
Diyarbakır, 1964
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül**
1994, Çiyayê Mazi-Çemê Reş

sum Korkmaz Akademisi'ne ulaşır, Zindan Direniş Konferansı'na katılır. Aynı zamanda akademinin dönem yönetiminde yer alır. Alandan en iyi şekilde yararlanmak için yığınla çaba sarfederken, konferansa önemli katkılar sunar. Parti Önderliği'nden ve önderliğin yaptığı çözümlemelerden bir hayli etkilenir. Kendisini geliştirip, güçlendirir. Kişiliğindeki eksik olan yanları da parti ölçülerine göre tamamlama azmi ve çabası, yine diğer olumlu özellikleri gerek arkadaşlarının, gerekse Parti Önderliği'nin dikkatinden kaçmaz.

Kendisini parti ortamında siyasi ve askeri olarak donatmayı hedefler. Dönem sonunda ülke pratiğine yönelir. Gabar, Herekol, Bes-

ta ve Cudi dağlarında çeşitli düzeylerde görevler alır. Bütün yaşamındaki başarı grafiği bu alanda da yükselerek devam eder. Adeta gittiği her yerde iz bırakır.

1992 yılı Şubat'ında Devrimci GAP Eyaleti'ne ikinci bölge komutanı olarak atanır. Baştan beri gitmek istediği bir alandır. Üçbin yılın intikamını almanın zamanı gelmiştir. O'nun için alan farkı yoktur. Fakat, bölgeyi iyi tanınması, bu isteğini yaratmıştır. Bölgede düşman zoru ile koruculuk geliştirilmiş, alan ova olduğu için, gerilla denetiminden uzak kalmış, kontraların cirit attığı bir alan haline gelmiştir. Bölge halkı yurtsever olduğundan, düşman kudurmuşçasına köyleri yakıp-yıkmiş, kontra cina-

yetleri ile yurtseverlere yönelmiş ve sınırlı da olsa sonuç alabilmiştir.

Resul heval, bu durumu çok iyi tahlil ederek alana girer. O'nun alana girdiğini duyan halkın moral yükselir, umutları artar. Resul heval yaşamı ve eylemi ile halkın umutlarını boşa çıkarmamaya çalışır. Yaptığı eylemlerle kontraları çil yavrusu gibi dağıtırken, düşmanın asker ve korucu güçlerini oldukça geriletir. Yaşamı ve yaklaşımı ile feodal çevrelerden emekçi köylüye, çocuklardan yaşlılara, bütün halkın kalbinde taht kurar. Mütevazi, cesur ve atak, her şeye mutlaka emeğini katan, insana değer veren kazanımcı yaklaşımları halka güven verirken, eylemci yönüyle düşmana korku salmaktadır.

Resul hevalin zaferden zafere koşan savaşıllığı, kitleleri ayağa kaldıran yaşamı, O'nun 1994 yılında Devrimci GAP Eyaleti Koordinatörlüğü'ne getirilmesini sağlar. Fakat bu görevinde çok uzun süre kalmaz. Çünkü ihanet, bütün soysuzluğuyla ve çirkinliğiyle o iğrenç yüzünü gösterir. Yıllardır PKK militanlığıyla dipsiz kuyulara mahkum edilmiş, vurulan darbelerle takattan düşürülmüş, ihanet ve alçaklık son çırpınışlarla yeniden şansını denemek istemiştir.

Evet, 14 Eylül 1994 tarihi ve Çiyaye Mazi-Çeme Reş mıntıkası, yeniden kahramanlığa, ihanet ve faşist ittifaka karşı aman vermeyen direnişe tanık olacaktır. O gün, o sabah ve o an yine bir Rayber çıkmıştı. İhanet, yüzünü bu sefer Cemê Reş'te gösteriyordu. Resul heval ve beş yoldaşı, altı özge can ve Kürdistan'ın altı kahramanı, tarihi bir kahramanlığa şahit olacaktı. Med ülkesi ve Med'in dağları yine çocuklarına kucak açacak ve onları saracaktı.

Sabahın ilk saatlerinden itibaren faşist ordu sürüleri mıntıkeyi çembere almış, dağ-taş operasyon yapıyordu. Bu arada Resul, **Hasan** ve **Arif** hevaller sığınakta her şeyden habersiz dinleniyorlardı. Dışarıda, sığınığın ilerisinde de **Bedran**, **Nezir** ve **Hüsnü** hevaller üslenmişti. Fakat, alanda düşmanı farketmemişlerdi. Bir süre sonra patlayan silah sesleriyle sığınakta irkilen Resul heval ve yoldaşları, duruma anlam vermeye çalışıyorlardı. Anlamaları uzun sürmedi. Dışarıdaki yoldaşları düşmanla çatışmaya girmişti. Resul heval, önce çatışma alanına girmeyi düşündü, fakat bu doğru olmayacaktı. Yoldaşlarına ulaşması im-

kansızdı. Her üç arkadaş da dışarıdaki arkadaşlara yardım edememenin verdiği dayanılmaz acı içindeydi. İntikam için yaşamaları gerekiyordu. En iyisi sığınakta kalmaktı. Çünkü, düşman sığınağı bulamazdı. Akşam da geri çekilme yapabilirlerdi. Böyle düşündüler. Bu arada dışarıdaki üç arkadaş şehit düşmüş, fakat, yirmiyedi düşman askeri öldürülmüş, bir o kadarı da yaralanarak savaş dışı bırakılmıştı. Bir süre sonra dışarıdaki silah sesleri kesilmiş, ortalığı sessizlik kaplamıştı.

Resul heval arkadaşlarıyla oturmuş derin düşüncelere dalmıştı. Dışarıda direnen yoldaşlarını, binlerce devrim şehidiyle bütünleştiriyordu. Düşmana kin ve öfkesi artıyordu. Bu sırada derin sessizliği megafondan gelen "teslim olun" çağrıları yırttı. Bir süre önce Kızıltepe alanına faaliyete giden Zafer adlı unsur teslim olmuş, düşmanı operasyona çıkarmıştı. Sığınağı da yalnızca o biliyordu.

İhanet ve faşizm kolkola girmiş geliyordu. Adeta, üç yiğit insanı en zayıf anında yakaladığını düşünerek, ağzından salyalar akıtarak saldırıya hazırlanıyordu. Fakat bilmedikleri, bilseler de yeteri kadar anlayamadıkları bir şey vardı; bugün bunu çok iyi bir şekilde öğreneceklerdi. PKK militanı en zayıf olduğu anda bile, en büyük eylemi yapabileceğini yüzlerce örneğiyle göstermişti. Her üç arkadaş da fazla düşünmediler. Sadece sevgi ve hasretle birbirlerine baktılar. Konuşmaya ihtiyaç duymadılar. Onlar böyle de anlaşıyorlardı. Önce para ve yayınlar yakıldı. Ardından kleşleri parçalandılar. Şimdi, tabancaları kalmıştı. Tekrar birbirlerine bakıp hep birlikte haykırdılar; "*Bi jî Serok*

APO!" "*Bi jî PKK!*" "*Bi jî Kurdistan!*" Ve silahlarını ateşlediler.

Bir, iki ve üç el silah sesleri geldi sığınaktan. Üç kızıl karanfil boylu boyunca uzandı toprağa. Resul hevalin komutasında, her biri ihanetin göğsüne saplanmış hançer, Rayberlere, Şahin ve Zaferlere inen tokat, her biri sömürgeci faşistlere kabus ve ölüm. Hem de ölümlerden en korkuncu!

Ustaları, Mazlum, Kemal, Hayriler gibi ölümlerde yaşamı yaratan, sömürgeci faşistleri ve onların korkak yarasa ruhlu uşaklarını da yaşamda ölüme, hem de dirilmemesine lanetli bir ölüme boğdular. Kürdistan'ın boyun eğmez yüce dağlarının, çocuk gülüşlerinin asil delikanlıları ölümsüzlüğe doğru son yolculuklarına çıkıyorlardı. Biraz sonra güneşe ulaşacak, özgürlük yürüyüşünü koordine edeceklerdi. Dışarıdan faşist sürüleri geliyor, fakat sürün-genler gibi yere yatmış, hareket edemiyorlardı.

Resul heval nasıl ki, yaşamı boyunca halkına sahip çıkmıştı, nasıl ki bütün benliğiyle her şeyini ülkesine adamıştı, halkı ve ülkesi de şehadetinden sonra, O'na sahip çıktı. Düşmanın bütün vahşi saldırılarına, engellemelerine rağmen, cenazesi halk tarafından şanına yakışır, görkemli bir serhıldan ile ülkesine armağan edildi.

Resul heval, sen nasıl ki, ustalarının manevi komutasında savaşın, yaşamının her zerresini şehadetinle birlikte onlara layık kıldıysan, biz de senin ve bütün devrim şehitlerinin manevi komutasında zafere dek, intikama dek savaşacağımıza ve sizlere layık birer asker olacağımıza and ediyoruz!

Mücadele arkadaşları

Bedrettin hevalin doğup büyüdüğü bölgede ilk tanıştığı ve bir türlü ka-bullenemediği şey sömürgecilerin ulusal ve insani değerleri ayaklar altına alan uygulamaları ve bir be-deni ikiye ayırır gibi ülkesini bölen tel örgüleri ile mayın tarlaları oldu. Sömürgeciliğin tel örgülü, mayınlı sınırlarla bölmek istediği sadece Kürdistan'ın toprakları değildi. Amaç Kürdün yüreğini de bölmek ve yurtsevgisinden, insanlıktan ya-na olan her şeye bir sınır çekmekti.

Bu mayınlı sınır boylarında bir lokma ekmek için parçalanın be-denlere, sakat kalan yoksul Kürt köylülerine ve yetim kalan binlerce çocuğun çaresizliğine tanık oldu.

Bedrettin heval yoksulluğu, ça-resizliği, sefaleti kader olarak gö-ren her Kürt bireyi gibi kaderimiz böyleymiş yerine, direnmek kade-rimizdir deyip zorluklarla dolu ve her yanı mayınlarla örülmüş yaşı-mın kollarına bıraktı kendini. O zorluklarla çatışa çatışa serseri ma-yınları temizleyip köleliği ipe çek-meye kararlıydı. Kavgayı yüreğin-de besleyerek acıların verdiği inat ve sabırla büyüyerek, 1986'lardan itibaren milislik yapmaya başladı.

Sömürgecilik, yaşamda ilmik il-mik zorbalık örmüştür. İnsanın in-sanca yaşama istemleri kanla bastırılıyor, ölüm nedeni oluyordu. Sö-mürü, talan, diz boyu gelişmiş, fa-şizm kol geziyordu. Dili-kültürü yasaklanan, adı tarih sayfalarından silinmek istenen ve toplumu top-lum olmaktan çıkarıp hiçeştiren bir ülkede yaşam dirhem dirhem ölmektir. İşte böyle bir günün şafa-ğında Bagok dağlarında "Bimre koletî, bese bindestî, bijî serxwe-bûn" sloganlarına karışın kleş ses-leriyle uyandı. Bedrettin heval o gün Nusaybin ovası gibi bir yıllık derin uykudan uyanıp, biriken kin,

öfke ve acısını tilililerle serhildan-laştırıp isyana dönüştürüyordu. Yıllardır sömürgeci güçler tarafın-dan ekilen rüzgar Nusaybin ovasın-da fırtınaya dönüştürüyordu. Sö-mürgecilik derin bir korkuya kapıl-mıştı. Bu tarihi hesaplaşma günün-de Bedrettin heval elde kesik û sor û zer bayrağıyla intifadanın en ön sa-fında düşmanın üstüne yürüyordu.

Nusaybin'le birlikte Cizre'de ve onlarca Kürdistan şehrinde patlak veren serhildanlara çağımızın bar-barlık temsilcisi TC'de şanına layık bir tarzda cevap verdi. Sokak başla-rında, okul çıkışlarında, yol kavşak-larında, yol ortasında hain pusular kuruldu. Ve saldırılarda onlarca, yüzlerce halk önderi ve yurtsever vuruldu. Kahpe düşman bununla bir halkın öfkesini dindirme gafletine kapılmıştı. Oysa öfke, tarihin derin-liklerinden yüzüne fışkırmış bir vol-kan gibi dağlardan ovalara akıyordu.

Her gün onlarca yurtsever kon-tra cumhuriyetin kontra güçleri ta-rafından katlediliyordu. Eylemci-radikal ve fedakar yurtsever kişiliği ile düşmana aman vermeyen Bedrettin heval, halkın özgürlük iste-mine karşılık verirken, kontraların da hedefi haline gelmişti. Kontrala-rın yönelimleri gün geçtikçe artma-sına rağmen bir sonuç vermiyordu. Bedrettin heval düşmanın vahşeti-ne ve acımasızlığına çokça tanık olduğu halde özgürlüğe bağlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Değil bir santim gerileme, bir anlık umut-suzluğa, kaçkınlığa, yılgınlığa ka-pılanlara ve kontra güçlerine inat yürüyüşüne devam etti. Büyük kur-tuluş ve özgür Kürdistan idealiyle daha büyük bir kararlılık, fedakarlık ve cesaretle mücadeleye sarıldı. Özgür bir halk, bağımsız bir ülke-nin kansız, ölümsüz, hiç bedel ödenmeksizin yaratılamayacağı bi-linciyle hareket etti. Sayısız saldırı,

Adı, soyadı: **Bedrettin KILIÇ**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1986 (Milis)**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Nusaybin**

tehdit ve zorluğa karşı direnmesini bilerek Kürdistan'da çağdaş yurtseverliğin sembolü oldu.

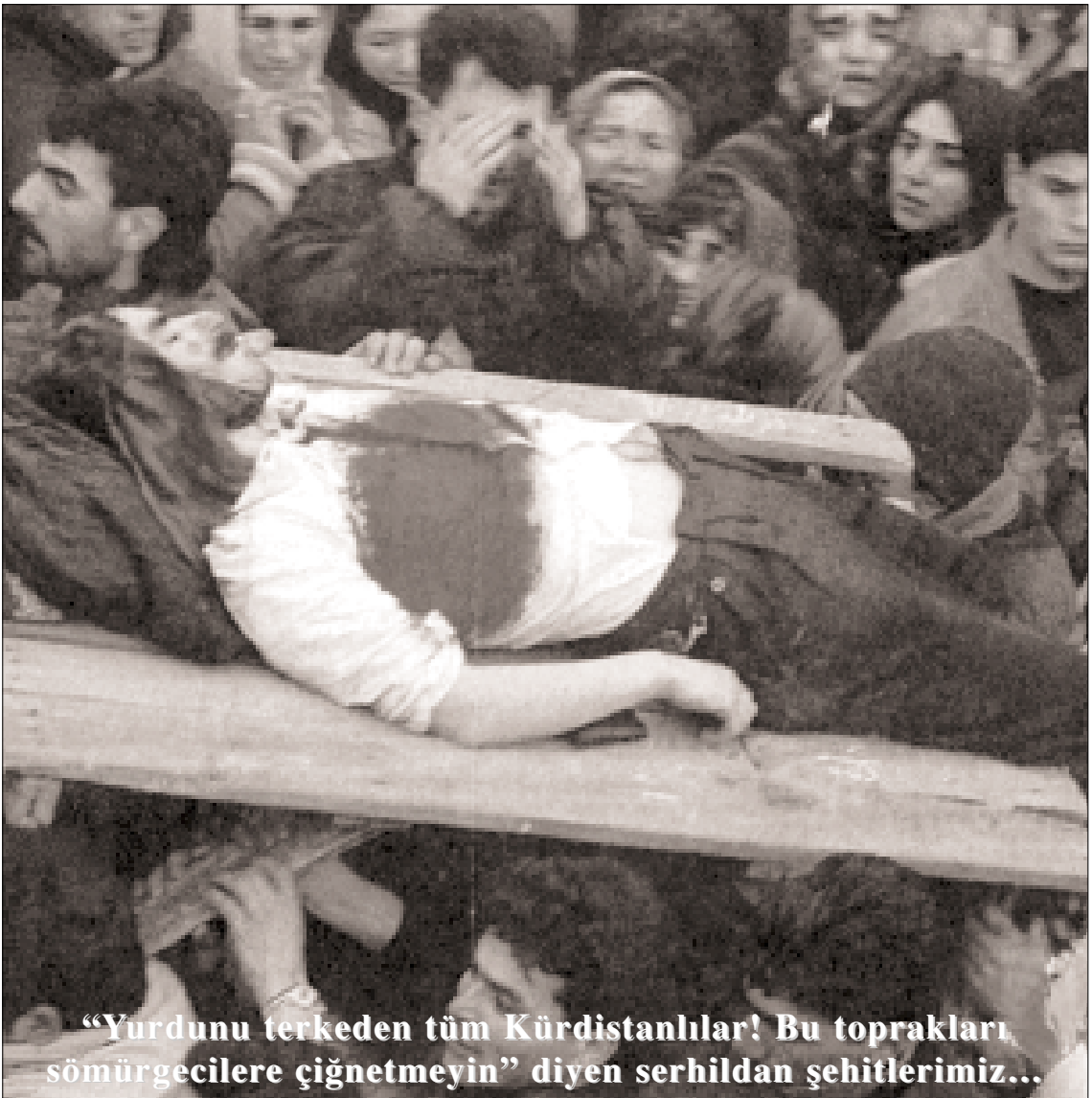
Her gün barut ve kurşun kokusunun cehenneme çevirdiği Nusaybin sokalarında insanlar görünmez olmuş, düşmanın katliamı endişesiyle evlerine kapanmışlardı. Henüz yeni yeni direnişe kalkan halka, cesareti ile korksuzluğuyla öncülük yapılmalıydı. İşte böyle özelliklere sahip biri de O'ydu. Bedrettin heval, Nusaybin sokaklarında ölümle yan yana, halka güven ver-

meye çalışırken annesiyle birlikte hizbilerin saldırısına uğradı. Hain kurşunlar bedenini delik deşik etmesine rağmen, O halen halkı özgürlük serhildanına davet ediyordu. Aynı saldırıda annesi de yaralanmıştı. Bedrettin hevalin özgürlük savaşı olarak son nefesinde söylediği sözler Kürdistan yurtseverliğinin ölüm anında bile mutluluğu ne derecede yaşadığı ve davaya bağlılığının kanıtıdır. Bedrettin heval son nefesinde "Yurdunu terkeden tüm Kürdistanlılar bu toprak-

ları sömürgecilere çiğnetmeyin!" çağrısını yapar. Ülkeye ve şehitlere bağlılığını haykırarak ölümsüzleşir.

Bedrettin hevalin son sözleri öze dönüşün çağrısıdır. Bu çağrıya yanıt vermek hepimiz için ertelenemez bir görevdir. Ve bu çağrı gerçek karşılığını özgürlük yürüyüşünde bulur. Bedrettin hevalin şahsında tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyor ve yaşamlarını, direnişlerini rehber alıyoruz...

Mücadele arkadaşları

"Yurdunu terkeden tüm Kürdistanlılar! Bu toprakları sömürgecilere çiğnetmeyin" diyen serhildan şehitlerimiz...

Rêheval **Serdar** 1974 yılında Kürdistan'ın güzel bir yöresi olan Dargeçit'te yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Serdar hevalin ailesi geçimini çiftçilik ve hayvancılıkla sağlar. Ailenin maddi durumunun iyi olmaması nedeniyle, aile bütçesine katkı sunmak için küçük yaşlardan başlayarak çalışır. Çocukluğundan beri çalışkan olan Serdar heval bu özelliğiyle aile ve çevresinde oldukça sevilen ve sayılan bir kişiliğe sahiptir. Ailesinin maddi durumu iyi olmadığından sadece ilkokulu okuyabildi. Ancak O, okumak istiyordu. Okumayla önceleri yükselebileceğine inanıyordu. Bu isteminden dolayı burjuva okullara gitmese de, köyde bulunan imamların yanında fevilik yaparak okumaya çalıştı. O sıralarda tek isteği iyi bir imam olmaktı. Köy işlerinde başarılı olduğu kadar, fevilikte de başarılı olan Serdar heval icazet olarak imamlığa başlar.

Bir yandan sömürgeciliğin ağır koşulları, diğer yandan feodal aşiret baskısı ve çelişkileri içinde büyüyen Serdar heval, bu ortamda çeşitli baskılara maruz kalır. Daha küçük yaşta TC güçleri tarafından amcası katledilir. Ve ailenin diğer fertleri baskılardan dolayı Küçük Güney parçasına göç etmek zorunda bırakılır. Yine bu aile üzerinde büyük bir etki yaratan eski bir olay şöyle gelişmiştir: 1950'lilerde Serdar hevalin yakın akrabaları olan Ali ve Ayşe adındaki iki insan, ilçede TC kurallarına karşı çıktıkları için esir olurlar. Daha sonra düşman askerleriyle girdikleri çatışmada yaralı olarak ele geçen Ali ve Ayşe'nin başları gövdelerinden ayrılarak Cizre'ye getirilir. TC, her zamanki barbar yüzünü göstermiş ve bunu psikolojik bir özel savaş malzemesi olarak

kullanmış, halka ibret olsun diye bu cesetleri hükümet konağına asmıştı. Serdar heval, böylesi vahşi uygulamalara maruz kalan ailesinden geçmişteki bu olayları öğrenir ve TC'nin bu vahşice yönelimleri, O'nda unutamayacağı ve yaşamına damga vuracak, yön verecek bir etki yaratır. Serdar hevalin yaşadığı köyde akraba çevresi az olduğundan dolayı çevredeki aşiret ağalarından sürekli baskı görür. Bu feodal ağalarca tarlalaları da ellerinden alınır. Serdar hevalin, ailesinin uğradığı bu haksızlığı çözmesi, O'nun yaşamı boyunca çevresinde gelişen tüm haksızlıklara karşı öfke duymasına ve tavır almasında belirleyicidir.

Serdar heval ilkokula başladığında kendisine zorla Türkçe öğretilmesine tepki duyar ve okulu bırakır. Okulu bıraktıktan sonra bir yandan ailesine ekonomik anlamda yardımcı olurken, diğer yandan tarlalarda çalışır. Gerilla arkadaşları ilk gördüğünde oldukça etkilenir. Daha çocuk yaşlardayken bir gün dağda gezerken Silahlı Propaganda Birlikleri'nin dağda kaybettikleri bir el bombasını bulur ve eve getirir. 1986 döneminde gelişen bu olay (ki, bir mermi gerilla için o dönemlerde oldukça önem taşıyordu) üzerine arkadaşlar bunu duyunca bir gece evlerine giderler. Serdar heval arkadaşlar, *"İyi ki sen bulmuşsun, büyüyünce bizim gibi gerilla olursun"* diyerek mücadeleyi anlatmaya çalışırlar. Serdar heval ve ailesi gerillalardan çok etkilenirler. Gerillaların yaklaşımları, davranışları ve konuşmaları onlar üzerinde derin izler bırakır.

Rêheval Serdar gerillaıyla tanışır tanışmaz bulunduğu alanda camilerde mücadele lehine vaaz vermeye başlar. Daha sonraları uzun bir dönem kapsayacak cephe faaliyet-

Adı, soyadı: **Abdurrahman ERSOY**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Basqil (Kismetli) köyü-Dargeçit, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **15 Şubat 1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ocak 1993, Bacine köyü-Midyat**

lerinde Kerboran'da görev alır. Tabii bu arada imamlığa devam etmektedir. Kerboran'da üzerine düşen birçok görevi başarıyla yerine getirir. Kişiliğindeki dürüstlük, ciddiyet ve samimiyet O'nu halk tarafından dikkate değer görülen biri yapar. Daha sonra Kerboran'da faşist özel savaş güçleri tarafından gözaltına alınınca, Serdar heval doğduğu köye gelir ve faaliyetlerini burada yürütür. Yaklaşık dört yıl partinin milisi olur. Bu süreç, O'nun için büyük deneyimlerle doludur.

Serdar heval, daha küçük yaşlarda ekonomik zorluklardan dolayı doğduğu ve büyüdüğü toprakları bırakıp sömürgeci metropollere çalışmaya gider. Özellikle 1987-88 yıllarında yazın Karadeniz ve İç Anadolu'ya çalışmaya giderken, kış aylarında ülkeye gelir. Bu süreçte düşman metropollerindeki sosyo-ekonomik gelişkinliği gören Serdar heval, bu durumu Kürdistan'ın yoksulluğu ve geri bırakılmışlığıyla karşılaştırınca kafasında çeşitli değişiklikler boy vermeye başlar.

Bu düşünceler O'nu Kürdistan'da gelişen ve gittikçe kök salan ulusal kurtuluş mücadelesiyle yakınlaştırır. Yaşamına oldukça anlamlı arayışlar getiren bu düşünceler, kendisinde yurtseverlik bilincinin gelişmesine yol açar. Öte yandan düşmana karşı kini, nefreti ve öfkesi daha bir bilenir. 1988 yılında arkadaşlarıyla ilişkiye geçen Serdar heval, o kış aylarının çetin koşullarında gerillaya yardımcı olur. Ve gücü oranında bir takım görevlerini yerine getirmeye çalışır. Olgun ve ağır başlılığıyla, çalışmaların esasına bağlı kalarak gizliliğe çok dikkat eder. Öyle ki, ailesi yurtsever olmasına rağmen ne yaptığını onlara fazla hissettirmez. Bu dönemde düşman tarafından gözaltına alınıp ağır işkencelere maruz kalan birkaç

yurtseverin yaralarını temizler ve tedavilerini imkanları oranında karşılamaya çalışır. Bu olay O'nun yurtseverlik duygularını daha da geliştirir ve bununla birlikte mücadele hevesi ve azmi daha da gelişerek büyür. Bu azmi O'nda savaşma hırsını ve düşmandan öd alma duygusunu güçlendirir.

Her yıl düşman metropollerine çalışmaya giden Serdar heval, yaşadıkları ve gördükleri karşısında artık bir daha metropollere gitmemeye karar verir. Kendisini halkının kurtuluşuna ve özgürlüğüne adanarak katılmayı kafasına koyar. İlk uygarlığın doğduğu bu topraklarda uygarlığın tekrar burada boy verceğine inanmıştır. Bundan sonra mücadele içerisinde aktif olarak çalışmaya başlayan Serdar heval, çevresini de örgütlemeye başlar. Genç arkadaşlarına gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden, gerilla ordusundan bahsederek her Kürdistanlı gencin saflarda yer alması gerektiğini kavrattırma çalışır. Halka, mücadeleye layık olabilmenin ve yurtsever Kürdistan halkının gönlünde taht kurabilmenin yolunun ancak mücadeleye aktif olarak katılmaktan geçtiğini söyler. Kendisinin de en büyük özlemi olan gerilla saflarına katılma gününü beklemeye başlar.

İmam kökenli olması da düşmanın partimize karşı dini kullanma çabalarını boşa çıkarma yönünde etkin bir rol oynar. Uzun süren milislik faaliyetleri sonucunda Serdar hevalin deşifre olması, kendisinin artık profesyonel çalışma istemi ve dağlarda gerillaya kavuşma arzusu sonucunda, 1989 yılında partiye katılma istemini belirtir. Ancak o dönemde uygun koşullar olmadığı için biraz bekletilir. O sırada Ömerli'de akrabası olan **Halil TUNÇ (Bozan)** hevalin aralarında bulunduğu dört

yoldaşın şehadeti, O'nda müthiş bir kin ve öfke uyandırır. Bu kin ve öfkeyle 15 Şubat 1990'da tekrar gerillaya katılma istemini belirtir. Sonuçta aynı köyde hepsinin akraba olduğu 15 kişilik bir grupla ARGK saflarına katılır. Katılışları çevrede büyük yankı yapar. Tabii bu katılış düşmanı da kahreder. Bu katılımdan dolayı özel savaş güçleri köylerini yakıp-yıkarak, göç ettirerek boşaltır.

Serdar heval ilk önce Besta'ya siyasi ve askeri eğitim alması için gönderilir. Orada eğitime dört elle sarılarak iyi bir militan olmaya ve partiyi anlamaya, tanımaya çalışır. Ayrıca döneme cevap vermek, yeni kişiliğe ulaşmak, düşmana karşı güçlü durmak ve güçlü savaşabilmek için kendi üzerinde yoğunca durur. Geçmiş yılların kir ve pasını üzerinden atabilmek, yeni yaşama ulaşabilmek, PKK'nin militanca savaşımını sürdürebilmenin yolunun ancak parti eğitiminden, felsefesini ve yaşam tarzını kavramaktan geçtiğini bilince çıkaran Serdar heval, Kürdistan halkına ve öz kaynağa dönüş yolunun ilk eğitimini tamamlar. Bu eğitim sürecinden sonra parti tarafından Dargeçit alanını tanıdığı için bölgeye gönderilir. Bölgeyi iyi tanıdığından halkla kaynaşmayı çabuk sağlar. Ajiteli konuşmalarıyla halkta sempati yaratır.

Bölge genelinde de yerel gericiliğe ve düşmana karşı cesur ve kahramanca bir pratik sergiler. Halkın örgütlenmesinde ve yurtseverleşmesinde Serdar hevalin payı büyüktür. Bu başarılı pratiğin kaynağı, parti ilkelere ve Parti Önderliği'ne sıkı sıkıya bağlı olmasından ileri gelmektedir. Bu bağlılığı Serdar hevali örnek özellikler alınabilecek bir nokaya getirir. Kişiliğindeki olumlu özelliklerle parti ile bütünleşmeye çalışır. Cesareti, fedakarlığı, atikliğiyle arkadaşlar ara-

sında sevilen sayılan biri olmuştur. Eylemlerde de düşman üzerine şahin gibi giden, vurup-koparan bir tarzı sergilemeye çalışır, düşmana korku salan ve eylemler esnasında arkadaşlarına moral kaynağı olan özellikleriyle dikkat çeken bir savaş pratiğinin sahibi olur. Mutlaka başarıyı önüne koyan bir tarzın sahibi olan Serdar heval, kısa bir süre içerisinde önemli görevler üstlenir. Manga ve takım komutanlık görevlerini bulunduğu ala-

durgunluğunu bozarak direniş mirasını ayaklandırmış, şehitlerine sahip çıkmıştır. Zindanlarda yükseltilen özgürlük ve direniş ateşini daha da gürleştirmiştir. Düşmanın yüreğini titreten ve korkutan ARGK'nin akınlarının serhıldanlarla bütünleştiği bir süreç olmuştur.

İşte Kürdistan'da yaşanan serhıldanlar Kerboran'da da yansımasını bulmuştur. Bu serhıldanların içinde aktif olarak yer alan Serdar

28 Ocak 1993'te grubundaki Çiya hevalin ayağının burkulup çatlması sonucu tedavi etmek amacıyla, Çiya hevali milis olan Felito'nun evine götürmeyi düşünür. Aynı akşam gruptaki öteki arkadaşlarla birlikte başka bir yere giderler. Öbür gün Cudi ve Kendal hevalerle birlikte Çiya hevali almak için köyün kırsalına çıkarlar. Yörenin ovalık olması ve kar yağışından dolayı Çiya hevali bıraktık-

Ayakta soldan 3. şehit Şerif DEMİR (Çektar), 14 Haziran 1996'da Bagok'ta şehit
5. şehit Hüseyin AKÇİÇEK (Rêzan), 12 Mart 1996'da Nusaybin'de şehit
Oturanlar soldan 1. Şehit Bawer, Ocak 1996'da Gırê Reş-Kerboran'da şehit
2. şehit İbrahim ... (Reşo), 14 Haziran 1996'da Bagok'ta şehit

nın zorluklarına rağmen başarıyla yapar. Birçok değişik alanda pratik yürütmesi O'nu profesyonelleştirir, örgütlü kılar. Bu pratik süreç O'nun yetmezliklerini aşır, daha da yetkinleşmesini sağlamıştır.

1990'lı yıllarından sonra Kürdistan'ın hemen hemen her yerinde yurtsever Kürt halkı ayağa kalkmış, serhıldanlarla düşmana iyi bir cevap vermiştir. Yılların suskunluğunu, bastırılmışlığını, sessizliğini ve

heval, halka öncülük etmiştir. Kısa sürede tavır ve davranışlarıyla halkın büyük sevgisini kazanır ve manga komutanlığından takım komutanlığına yükselir. İki yıl Kerboran bölgesinde kalan heval Serdar, 1993'ün başlarında ana hareket birliğinin komutanı olarak Mardin bölgesine gider. Orada iki aylık bir süre çalışma yürütür. Bu çalışmalar sırasında parti çizgisini her zaman esas almasını bilir.

ları sığınağın yerini bulamazlar. Daha sonra milisi yanlarına alarak Çiya hevalin yanına giderler. Çiya hevali köyün dışındaki sığınaktan çıkararak Felito'nun evindeki sığınağa giderler. Amaçları arkadaşları tedavi edip bir an önce gitmektir. Ama Kürdistan'da kara ihanet yine kendisini göstermiş ve Felito birkaç kuruş paraya kendisini satmıştır. Aslen Êzidi olan bu hain, Êzidilik felsefesine ters düşmüş ve

düşmanla gizli işbirliğine girmiş-
tir.

Sığınağın kapısını kapatan hain,
düşmana haber verir. Yüzlerce faşist
TC askeri ve gerici işbirlikçileri sı-
ğınaktaki arkadaşların üzerine yü-
rürler. İhanet dört özge canı sığınak-
ta yakalar. Bu kahraman, fedakar ve
cesur dört halk savışçısı, onlara her
zaman annelik eden Kürdistan dağ-
larında düşmanla özgürce savaşma
olanaklarına sahip değildirlir. Yine
de PKK'nin şanlı direniş geleneğine
yakışır bir karşılık vermeyi esas
alırlar. Üç metrelik sığınağın içinde
büyük bir inanç ve iradeyle gerçek-
leştirecekleri eylem, TC sömürgeci-
liğine ve ihanete büyük bir darbe
olacaktır. Kürdistan halkının direni-
şine de büyük bir güç katacaktır.
Üzerlerindeki bütün eşyaları yakan
güneş ülkesi savaşçıları, (**Serdar,
Welat, Kendal, Dujwar**) o daracık
sığınakta Dörtlerin direniş geleneği-
ni sürdürürler.

Sığınağa sığmayan yürekleri,

inançları ve kahramanlıklarıyla yol-
daşlık ruhu ve bağlılığıyla ikişer iki-
şer birbirlerine sarılarak düşmanın
eline sağ geçmemek için bombaları
bedenlerinde patlatırlar. Bir kez da-
ha “direnişe yaşam, ihanete ölüm!”
diyerek, ihaneti yerin dibine batıra-
rak şehitler kervanına katılırlar.

Bölge halkı, bu yoldaşların şe-
hadetlerinden çok etkilenir. Kürdis-
tan'da şehit cenazeleri bile düşma-
na büyük bir korku salmaktadır.
Çünkü her şehit bir serhıldan de-
mektir. Her serhıldan ise ayağa kal-
kan Kürdistan halkıdır. Düşman bu-
nu çok iyi bildiğinden şehitlerin ce-
nazelerine el koyar. Ama yurtsever
Kürdistan halkı, buna karşı çıkarak
yedisinden yetmişine kadar dışarıya
yürür ve cenazelerini alırlar. Düş-
manın tüm engellemelerine rağmen
cenazeyi köye götürürler. Düşman
köyde serhıldan olmaması için bü-
tün yolları kapatır, ama yine de hal-
kın iradesi ve kararlılığı karşısında
geri adım atmak zorunda kalır. Kır-

sal yollarını kullanan binlerce kişi-
lik kitle, Serdar hevalin köyüne ge-
lirler. Üç gün süren serhıldanlarla
ve tilililerle ölümsüzlük kervanına
dört özge can uğurlanır. Serdar he-
val mücadeleye ilk katıldığında an-
nesine “*Anne, herkese nasip olma-
yan şehadete bir gün ulaşırsam, ül-
kemle sonsuza dek bütünleşirsem,
cenazemi bulmazsan bile ilk şaha-
det haberimi duyduğün zaman üç
sefer tililili çek*” diye vasiyet etmiş-
ti. Vasiyeti yiğit Kürdistan halkınca
yerine getirilir.

Dört fidan gibi, dört can toprağa
dikilirler. Onlar kanlarını Kürdistan
toprağına damlatarak, yaşam kayna-
ğının muştusu oldular, anıları ölüm-
süzleşti şehadetleriyle. Başta tüm
şehitlerimizin olmak üzere, onların
şehadet yıldönümünde anıları önün-
de saygıyla eğiliyor ve bir kez daha
haykırıyoruz ki; şehitlerimizi özgür
Kürdistan'da yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

Ayakta soldan 2. şehit İsmail 4. şehit Reşo
Oturan soldan 1 şehit Bawer

Hasan heval, daha gözle-
rini dünyaya açar aç-
maz, babası komşu bir
köyde çıkan kavgada yaşamını yiti-
rir. Köyde ilkokulu okuduktan son-
ra ekonomik nedenlerden dolayı
tahsiline devam edemez. Ağabeyi-
nin ölümünden sonra evin tüm eko-
nomik yükü Hasan hevalin omu-
zunda kalır. Bunun yanında, kendi-
sinden bir-iki yaş küçük ve beşik
kertmesi olan amca kızıyla evlendi-
rilmesi, daha küçük yaşlarda Hasan
hevalin sorumluluğunu daha da art-
tırır. Hasan heval, hem ailesinin ge-
çimini sağlamaya çalışır, hem de
mücadeleyle tanıştıktan sonra, var
gücüyle ulusal kurtuluş mücadele-
sine hizmet etmeye başlar. Küçük
yaşta emekle tanışması sonucu, ça-
lışkan, fedakar, canlı, moralli, atik
ve emekçi özellikler kazanır. Bu-
nun yanında oldukça sabırlı, özve-
rili, mütevazı ve halka, arkadaşlara
yardım sunmada, hizmet etmede sı-
nır tanımaz. Bu da kendisini çevre-
sinde çok sevilen ve değer verilen
bir kişilik haline getirmiştir.

Hasan heval, mücadeleyle ta-
nıştıktan sonra iki-üç yıl milislik
yapar. Kendisine verilen tüm gö-
revleri en iyi bir şekilde, büyük bir
coşku ve heyecanla yerine getirir.
Çalışmada kollektif, planlı-prog-
ramlı, dikkatli, duyarlı ve sonuç
alıcıdır. Bu konumuyla çevresi ve
partili arkadaşlar arasında ilgi oda-
ğı ve çekici olmaktadır. Mücadele-
ye, halka bağlılığını ve düşmana
olan kinini şu sözlerle dile getirir:
“Eğer deşifre olursam ve düşman
da beni yakalamaya çalışırsa, ke-
sinlikle beni sağ ele geçirmez.”
1988 baharında Hasan hevalin kö-
yüne yakın bir köyde çıkan çatış-
mada iki kahraman gerillanın şehit
düşmesi, tüm köylülerde olduğu
gibi Hasan heval üzerinde de bü-

yük bir etki bırakır. Bu olay Hasan
hevalin düşmana olan kinini daha
da arttırır, intikam ateşi içini gide-
rek daha çok kaplar ve görevlerine
daha büyük bir coşkuyla sarılır.

Gerilla eylemliliklerinin bölge-
de yoğunlaşması ile, düşmanın bas-
kıları da artar. Yine bir çatışma son-
rası düşmanın köyü basmasıyla çok
sayıda yurtsever gözaltına alınır.
Hasan heval aldığı tedbirler sonucu
düşmanın eline geçmekten kurtu-
lur. Bu olaydan hemen sonra geril-
lalarla ilişkiye geçer. Ve deşifre ol-
duğundan dolayı gerillaya aktif ka-
tılmak istediğini söyler. Fakat, ge-
rek yaşının küçük olması, gerekse
evli olması ve evin tüm yükünün
kendi üzerinde olmasından dolayı,
bu önerisi kabul edilmez. Ancak ısrarlı
olması üzerine, gerillalar,
“Madem öyle gündüzleri bizimle
kalır, geceleri de köyde işlerine ba-
karsın; eğer düşman seni aramaktan
vazgeçmezse o zaman, tekrar düşü-
nürüz” derler. Fakat, düşman Hasan
hevali yakalayabilmek için sürekli
köyü basmaya devam eder. Bunun
üzerine gerillaya katılma konusun-
daki kararlılığının sürüp sürmediğini
soran gerillalara “Ben onbeş
gündür sizlerle birlikte kalıyorum.
Gerilla yaşamının bu kadar güzel
ve soylu olduğunu bilseydim, yıllar
önce katılırdım. Beni öldürseniz de
artık bu yaşamdan kopmam” der.
Böylece Hasan heval içinde düş-
mana karşı yıllarca biriken kin ve
intikam ateşiyle dolu olarak,
ARGK saflarına bir özgürlük sa-
vaşçısı olarak katılır.

Hasan heval yaklaşık dört ay
Mardin alanında savaşı düzeyin-
de faaliyet yürütür. Alanı çok iyi
bilmesinden dolayı grubun öncü-
lük görevini üstlenir. Silahını çok
sevdiğinden bir an olsun yanından
ayırılmaz. Bu süre içerisinde askeri

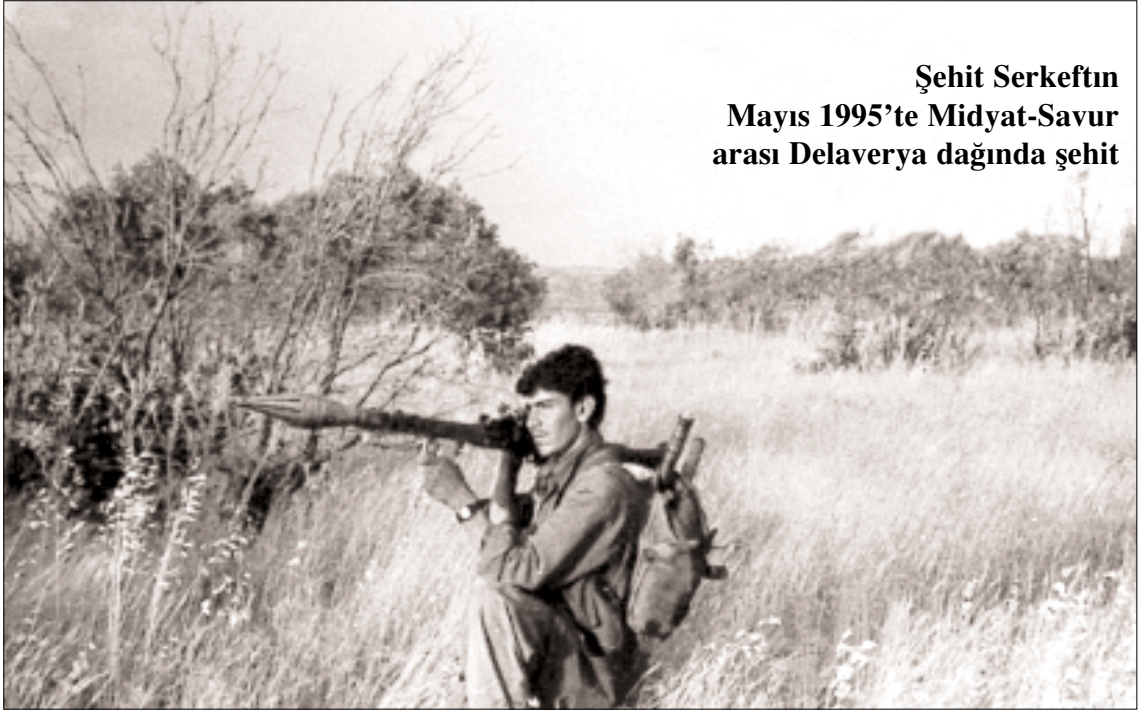
Adı, soyadı: **Hasan YAVUZ**
Kod adı: **Serhıldan, Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurukê
köyü-Nusaybin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1991,
Kevirzê (Altıntaş) Köyü-Midyat**

yönlerini oldukça geliştiren Hasan heval, fırsat buldukça da parti yayınlarını okuyarak kendini siyasi yönden geliştirme çabası içine girer. Botan dağlarına duyduğu özleminden dolayı Botan'a gönderilme önerisinde bulunur. 1989'u 1990'a bağlayan kış sürecinde önerisi kabul edilerek Botan alanına gönderilir. Botan alanındaki kamplarda gördüğü kısa süreli bir eğitimden sonra Garzan Eyaleti'nde faaliyet

Kısa bir süre sonra gerilla birim komutanı olarak Kerboran alanına gönderilir. Halkçı özellikleri ve örgütçü yönleri güçlü olduğundan, kısa bir sürede halkın partiye olan bağlılığını, sevgisini ve düşmana olan kin ve nefretini güçlendirerek, 1991 yılında bölgedeki serhildanları örgütler. Aynı yıl içinde takım komutanlığına getirilerek takımıyla beraber Midyat bölgesine gönderilir.

yünün korucuları, halka ve yurtseverlere karşı saldırganlıklarıyla tanınıyor ve partinin tüm kazanımcı, affedici yaklaşımlarına olumsuz cevap veriyorlar. Eylem esnasında köyde korucubaşıyla konuşan Hasan heval, bir komplo sonucu sağ ele geçirilir ve vahşice katledilir.

Hasan heval, kişiliğiyle yoldaşları ve halkın gönlünde yer edinmiş, kendisini tanıyan, herkes üzerinde büyük bir sevgi, saygı ve

Şehit Serkeftın
Mayıs 1995'te Midyat-Savur
arası Delaverya dağında şehit

yürütmek üzere, Kurtalan bölgesine gönderilir. Partiye ve halka olan bağlılığı, faaliyetlerdeki üstün başarısı, sakin, ağırbaşlı, olgun kişiliği ve yoldaşlarına karşı sevgi ve saygılı yaklaşımlarıyla kısa sürede manga komutanlığı görevine getirilir. Garzan'da çıkan bir çatışmada yaralanan Hasan heval, azmi sayesinde kısa sürede iyileşerek tekrar faaliyetlere döner. Yüksek moralli oluşu, fedakarlığı, canlı-coşkun oluşuyla siyasi, askeri gelişimi süreklileşir.

Midyat alanına geldikten sonra partinin IV. Ulusal Kongre kararlarını hayata geçirmek için faaliyetlerine başlar. Büyük emek ve çabalar sonucu bölgedeki birçok korucu köyünün silahsızlandırılmasını sağlar. Düşmana karşı grubuyla beraber geliştirdiği eylemler bölgede parti açısından önemli gelişmeler sağlarken, halk üzerinde de oldukça olumlu etkiler bırakır. 1991 yılının Eylül ayında yine bir korucu köyünün silahsızlandırılması eylemine katılır. Kefirzê kö-

hayranlık etkisi bırakmıştır. Şehit düştüğü haberi alınınca ailesi ve Nusaybin halkı cenazesini almak için Midyat'a gider. Fakat, yurtsever Midyat halkı "Bizim de şehidimizdir" diyerek, sahip çıkarak Midyat'ta toprağa verirler. Partiye, Parti Önderliği'ne, halka ve yoldaşlara bağlılığın örneği olan Hasan hevalin anısı önünde saygıyla eğiliyor, anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Talat VARİŞ**

Kod adı: **Baran**

Doğum yeri ve tarihi: **Silhê-Midyat, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1990**

Şehadet tarihi ve yeri: **19 Haziran 1995, Kurekê köyü-Nusaybin**

Mart 1990 yılında gerilla saflarına katılan **Baran** heval, Bagok ve Serê Avê alanlarında faaliyet yürütür. Bu alanları çok iyi tanıdığı için fazla zorlanmaz. 19 Haziran 1995 tarihinde Nusaybin'in Kurekê köyü yakınlarında çıkan çatışmada **Hacı** kod adlı gerilla ile yaralı olarak düşmana esir düşer. Düşman, özgürlük savaşçısı bu iki yiğit insanın kararlılığı karşısında vahşi yüzünü gösterir ve iki gerillayı tarayarak şehit eder. Anıları mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Yaşamak, nefes alıp vermek değil sadece. Ya da karın doyurmak değil elbette. Yaşadığını farketmek, yaşamı sahiplenmek insanın en güzel erdemlerindendir. Düşünce hücrelerini, yürek dokularını en ince ayrıntısına dek yaşamla donatmak, onları “yaşamsal” kılmak önemli. İnsanca yaşam, beyinle yüreğin müthiş bir uyumu, bütünlüğüdür. İnsani ruh-irade de onun en güzel çiçeklenmesidir. Yaşamı sevmek, bütün bu güzelliklere sınırsız sarılmakla, onu büyütmenin, zenginleştirmenin emek savaşçılığıyla kazanılır. Yaşam sevgisi, insanın dünyasına milyonları taşımasıyla anlam kazanır. Kendi dünyasına bütün insanlığı sığdırabilen yaşamın anlamını da çözebilendir.

Başkan APO Kürt insanının yaşama yeni yeni anlam verdiğini belirtiyor. Evet, yaşama anlam veremeyen, yaşamın nasıl kurulacağına kafa yormayan bir insan ölümle, ezilmekle, yok olmakla iç içedir. Yaşamı kazanma savaşından çok, ölümüne koşma savaşı vardır o kişilikte. Yaşamsa Kürdistan’da PKK’yle ölümün pençesinden kurtarılıyor.

Devrim, zoru başarmaktır. En güzel ulaşmak için en büyük bedelleri adamayı göze alarak, bitmeyen bir ruh, yıkılmayan bir irade, an be an büyüyen bir kişilikle en zor olanı aşmak, yaşamı böyle kurmaktır devrim. Eski ve zarar veren her şeyi yerle bir etmektir. Yaşam, en zorlu olanlardandır. Yaşamı insana layık bir hale getirmek tüm devrimlerin temel hareket noktasıdır. Burada karşımıza devrimci kişilik çıkmakta. Yaşamın zafer kazanan komutanlarıdır devrimciler. Yaşamı bedenleriyle, ruhlarıyla, iradeleriyle, inançlarıyla nakış nakış işleyen fedai komutanlardır devrimciler. Yaşam sevgisine, ölümü defalarca yenerek ulaşanlardır onlar. Kendilerini yaşamın inşaa taşları haline getirenlerdir.

Kürdistan devrimi yaşam devrimidir. Kemal Pir yoldaşın dediği gibi “Yaşamı, uğruna ölecek kadar seven”lerin devrimidir. Bunun için, yani yaşamı yeni baştan halk için, insanlık için inşaa etmenin savaşına kendini hazırlayan, bu güce ulaşanların devrimidir. Zorlukları aşma, onları yenme eylemcilerinin devrimidir. Kürdistan şehitleri de bu eylemcilerin, devrimciliğin en onurlu, en yüce mertebesine erişenlerdir. Son sözlerini onurluca verme yemi-niyle donananlardır onlar. Verdikleri sözü sonuna kadar yüceltenlerdir onlar. Onlar yaşamı en temiz, en onurlu sevenlerdir. Büyük sevdaya, vatana layık olma yolunda nerede olursa olsunlar yaşam savaşçısı olma onurunu koruyanlardır onlar.

Kürdistan’daki halk savaşımızda, bu yaşam devrimine nice evladını katan, en küçük bir ikircikliğe düşmeden evlatlarının, şehitlerinin yolunda yurtseverlik görevlerini yerine getiren ailelerimiz vardır. Bunlar artık küçük bir aile değil, büyük yurtseverliğin, ülkenin, halkın ailesi olmuşlardır. Vatana yüce savaşçılar veren, onların şehadetlerinde bile bir anlık geride kalmayı kabul etmeyen devrim aileleri Kürdistan devriminin en büyük güç kaynaklarındandır.

Hêvi (Safura YILDIRIM) hevalin ailesi de, bu ailelerden biri olmuştur. PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelemizi her koşul altında kucaklayan, onunla bütünleşen bu ailenin ilk şehidi **Zübeyir YILDIRIM**’dır. 1984’ten 1988 yılları arasında Mardin alanında önemli görevler üstlenen **M. Latif YILDIRIM (Delil)** heval, bu sahada oldukça derin izler bırakmıştır. 1988 yılı Haziran ayında 49 yaşındayken şehit düşen Delil hevalin ardından çok sayıda Kürt genci saflara katılır. Saflara katılış adeta bir yarışa dönüşür, şehitler de verilir: **Celal** heval 1988’de Bagok’ta, **İsa (Husref)** he-

Adı, soyadı: **Safura YILDIRIM**
Kod adı: **Hêvi**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin-Serêkaniyê, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1994, Mardin**

val Serêkaniye’de, **Rojin (Halise YILDIRIM)** 1991’de şehit düşer. Hêvi hevalin iki ağabeyi; **Abdullah (Kazım)** ve **Ezin YILDIRIM** 17 Haziran 1993 tarihinde Serêkaniye’de şehit düşerler.

Böylesine ulusal kurtuluş mücadelesiyle yoğrulmuş, yurtseverlik duygularıyla biçimlenmiş ve halk savaşının bütün görevleriyle bütünleşmiş bir ortamda büyüdü Hêvi heval. 1984 yılından itibaren Hêvi heval mücadeleye omuz omuza özgürlük maratonuna başlar. Faaliyetlere milislik düzeyinde katılır. Alandan geçen bütün gerilla gruplarına milislik eder, onlara öncü olur. O’na verilen tüm görevleri harfiyen yerine getirmeye çalışır. Gizlilik kurallarına, kesinlikle taviz vermeden uyar.

1991 yılında kararını verir ve gerilla saflarına fiili olarak katılır. Safflarda çok çabuk olgunlaşan Hêvi heval, temel bir eğitim devresinden sonra pratik faaliyetlerde yer alır. Mardin Eyaleti’nin çeşitli alanlarında faaliyetlere katılır. Mardin’in Bagok mıntıkasında düşman gücünün operasyon çemberinden çıkmaya çalışırken, ayağı kırılır. Bir süre bu haliyle yürümek zorunda kalır. Tedavi olmaya çalışsa da iyileşme olmaz. Ayağındaki yaralar derinleşir. Durumu ağırlaşır. Bunun üzerine Hêvi heval şehire tedavi amacıyla gönderilir.

Tedavisi devam ederken, bir an önce dağlara, silahına kavuşma iste mi Hêvi hevali adeta yakıp kavurur. Tedavisini tamamlamadan kırsala döner. Yaklaşan kış nedeniyle gerilla hazırlıklara başlamıştır. Bu amaçla Hêvi heval Mardin’de ova faaliyetlerine gönderilir. Ayağındaki yara tam kapanmadığından ve ayağındaki kırık kemik tamamen kaynamadığı için Hêvi heval çok zorlanır. Ama O, çalışmalarda asla geri durmama kararlılığıyla görevlere yüklenir.

Ova faaliyetleri sırasında Hêvi

hevali, iki itirafçı ihbar eder. Kaldığı eve yapılan baskında gözaltına alınır. Düşman güçleri akıl almaz işkenceler uygularlar. Ama Hêvi hevalden tek bir kelime bile öğrenemezler. Hêvi heval şehitlere bağlılığın düşmanla yüz yüze yken yüceltilebileceği inancıyla direnir. İtirafçılar Hêvi hevalin açık kimliğini söylerler bile, O, bunu reddeder.

Kürt kızı, tarihi direniş örneklerine altın bir sayfa ekler. Bütün işkenceler, vahşi yöntemler bu yiğit Kürt kızını büyük sevdası olan özgür va-

tan yaratma savaşımından uzaklaştıramaz. Onurlu yaşama olan bağlılığı O’nun şehadetini daha bir görkemli kılmıştır. Şehitler ordusuna yiğit bir Kürdistan savaşçısı, yaşam emekçisi olarak katılır.

Siz, ölümü büyük şehadetinizle kahreden şehiterimiz! Sizin yaşamı yaratma kavganızı kavgamızla omuzlayarak, intikam yemininizi yaratmak için savaşa, umuda, vatan, yaşama koşuyunuz.

Mücadele arkadaşları

Yadigar heval, Savur'a bağlı, doğayla bütünleşmiş, üç dağın arasındaki yeşillerle kaplı Barman köyünde dünyaya gelir. Burada dağlar insanları isyana çağırır gibidir. Bağlardan bir haberci gibi gelip yeşillğe can veren bir nehir geçer köyün yan kıyısından ve toprak bütün cömertliğiyle bağrına basar Kürt insanını. Bahar gelince beyaz gelinliğinden sıyrılan tabiata, yeşilin tonları hakim olur ve buram buram kokan çiçekler özgür bir vatana hasret başlarını çıkarırlar toprağın altından. Tarlada çalışan, hayvanlarını otlatan insanlar canlandırır doğayı ve an gelir çiçekler postallar altında ezilir, bombalar patlar dağlarda. Düşman sürüleri iner köye ve başlar zulmün, tutsaklığın ve işkencenin çığlıkları. Evlerden yükselir ağıtlar ve direniş destanlaşır Kürdistan'da. Dağlar direnişe, özgürlüğe ve insanlığa çağırır Kürt evlatlarını.

Yoksul köylü bir yurtsever ailenin ikinci çocuğu olan Yadigar heval, Kürdistan'ın suyunu, dağlarını, toprağını ve bütün güzelliklerini içine sindire sindire büyür. Ailenin tek kızı olan Yadigar heval, sevdalanır Kürdistan'a. Doğanın canlılığı O'na da yansır, daha küçük yaşta berivan olur yaylaya akar, ırgat olur tarlada çalışır. Çalıştıkça emeğin yüceliğine ulaşır. İnsan sevgisi yerleşir küçücük yiğit yüreğine. Tarih Kürt kadınına fazla imkan tanımamıştır. Tutsak olan ülkenin, tutsak kadınları olmuşlardır çok zaman. Sevdalarını yiğitliklerini, cesaretlerini, mücadeleci özelliklerini kimi zaman göstermiş, kimi zaman da boyun eğmek zorunda kalmışlardır haksızlıklara. Yadigar heval, militanlaşan, özgürle-

şen ve tarihin derinliklerinden çıkarılan Kürt kadınının yiğitliğini ortaya çıkaran özgürlük mücadelesinin gelişimini aileden dinlemekte, kavramakta ve kendi yaşamında sergilemektedir. Gelişen mücadeleyle beraber köye gelen özgürlük savaşçılarıyla tanışır. Yaşamları, yaratmak istedikleri özgür vatan ve özgür kadın düşüncesi Yadigar hevali oldukça etkiler. Özgürlük savaşçılarından ümidi, sevinci, kimliği, özgürlüğü ve insanlığı öğrenir. Bu düşünceler beynine yerleşir, ruhunu sarar ve yüreğini ısıtır. Yadigar heval, zulme inat kanyla bağlanmıştı artık özgürleşen Kürdistan'a ve onun savaşçılarına.

Faşist TC güçleri koruculuğu dayatır köylerine. Yurtsever olan aile buna sonuna kadar karşı çıkar ve düşmanın Kürdistan'a dayattığı tarihi ihaneti kabul etmez. Köyün koruculuğu kabul etmesi ve düşmanın uygulamaları sonucu köyden ayrılmak zorunda kalırlar. İşbirlikçilik ve ihanet kendini dayattıkça Yadigar hevalin yüreği de özgürlük ve bağımsızlık için daha da keskinleşir. Keskinleşen yüreğiyle özgürlüğün keskin kılıcı olur, ihanetin karşısında. Ailesiyle beraber Kızıltepe'ye yerleşmek zorunda kalır. Burada kendisini evlendirmek isteyen babasına *"Ben zaten Kürdistan'la evliyim, evliliğim Kürdistan'ın özgürlüğüne kadar da devam edecektir"* diyerek düzen yaşamını reddeder. Cephe faaliyetlerinde çalışan ağabeyinin gerillaya katılması, Yadigar hevali büyük oranda etkilemiş ve kendisi de, halkını bilinçlendirmek, örgütlemek ve düşmana karşı savaştırmak için cephe çalışmalarına katılır. Halka yaklaşımda parti yaşamını ve özveriye ölçü alır, sorunlar karşısında çözüm gücü ola-

Adı, soyadı: **Yadigar YOGUR**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Barman köyü-Savur/ Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1995, Kızıltepe/ Mardin**

bilmedeki başarısı nedeniyle kısa sürede sevilen, sayılan biri haline gelir. Çok çabuk değişip dönüşür ve bu değişim dönüşümü halka taşırmayı amaçlar, halka isyanı yayıp özgürlük savaşının ruhunu halka taşırır.

Demirci Kawa'dan, Mazlum DOĞAN'a kadar süregelen direniş meşalesini yakan önderlerin yaşamlarını kendine rehber alarak bunu Kürdistan halkına taşımakta bir köprü görevi oynar. Yadigar heval, *"Düşmanla ülkemin özgürlüğü için kanımın son damlasına kadar savaşırım ve gerekirse teslimiyet zincirini kırmak için canımı esirgemem"* diyerek mücadeleye bağlılığını bu sözleriyle dile getirir. Çalışmalarında emekçi yönü oldukça ağır basar, hiçbir değer üretmeden partinin değerleri üzerine oturan anlayışlara karşı sürekli sert ve caydırıcı bir güç olmasını bilir ve partinin değer yaratma tarzını esas alan bir çalışmanın sahibi olur. Cephe faaliyetlerinde Kürdistan'ın uluslaşması önünde en büyük bir engel olarak duran ihaneti ve işbirlikçi-

liği yok etmek için bazı eylemleri ve planları başarıyla yerine getirir. Artık gerillaya ulaşmanın hasretiyle yanar ve partiye bu isteğini iletir.

1992 tarihinde en büyük özlemi ve dileği olan gerillaya katılır ve yüreğindeki ümidine kavuşur. Artık hevallerinin yanında yüzyılların kiniyle düşmana karşı savaşmanın fırsatını yakalar. Dağların yiğit kızı Yadigar heval, militanlaşarak halkına bağlılığını ispatlar. **Şoreş** hevalle birlikte cephe çalışmalarını yürütmek için parti tarafından Kızıltepe'ye gönderilir. Büyük bir istek ve azimle çalışmalara başlarlar. Çeşitli toplantılar düzenlerler ve örgütlenme faaliyetleri için çok yoğun bir çalışmanın içine girerler.

Kürdistan'ın tarihi yarası bir kez daha devreye girer. Onları tanıyan ve saflardan kaçarak düşmanla işbirliği yapan bir ihanetçinin ihbarı üzerine Yadigar ve Şoreş hevaler kaldıkları evde düşman güçlerince kuşatılırlar. Tabii ki, Kürdistan tarihinde ihanete karşı sonuna kadar direnişi esas

alan önderler de olmuştur. İşte bu önderlerin direnişçi çizgisini esas alan yoldaşlar kaldıkları evden düşmanla çatışır. Yadigar heval, Şoreş hevalin kurtulması için öne fırlar ve düşmanla mücadele eder. Çatışma sonunda Yadigar heval yaralanır, düşman iki özge canı sağ teslim almak ister. Direnişi yaşamla bütünleştiren partinin yiğit neferleri silahlarıyla ihanetin üstüne mermileri kusarlar. Düşmanın üstüne giderek çatışan yoldaşlar, Kürdistan'daki kelle avcıları özel timlerden dört kişiyi öldürür. Mermileri biten yoldaşlar düşmanın "teslim ol" çağrılarına üzerlerindeki bombaları patlatarak cevap verirler, bombaları patlatırken düşman askerlerinin içine atlayan yoldaşlar, orada da sekiz düşman askerini yaralar. Yoldaşlar dağların ulaşılmaz zirvesinde şahinleşerek kızılbaşan Kürdistan toprağına kırmızı gül olup düştüler. Sonsuza dek kucaklaşırlar ülkeleriyle.

Anıları yolumuza ışıktır!

Mücadele arkadaşları

"Kürdistan devrimi bir kadın özgürlüğü, kadının toplumsal devrimidir"

Başkan APO

Rewşen heval, 1974 yılında fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Babasının sakat olması ve ağabeyinin Kürdistan'daki birçok aile büyüğü gibi, ekonomik açıdan aileyi geçindirme amacıyla sürekli olarak bocalaması, Rewşen hevalin okulda ve arkadaşları içinde başarılı olma temelinde kişiliği üzerinde büyük bir etki bırakır. İlk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra, özellikle lise dönemlerinde gerillanın bölgeye geçmesi ve partinin geniş kitleler içinde tanınmaya başlamasıyla, O, mücadele etmeyi insanlık onurunu korumanın bir gereği olarak algıladılar ve gücü oranında katkı sunmaya çalışır. Rewşen heval, okul içinde ve dışında, boykot, yürüyüş, komite çalışmalarında aktif olarak yer alır. Kişiliği, atılganlığı, aktifliği ve sürekli daha ağır görevler yüklenmek istemesine karşın, karşısında yeterince ilgi ve görev alamayınca öfkelenirdi. Bu da mücadele ve devrime olan inancından kaynaklanmaktadır.

Kendi bulunduğu ilçesinde gerillaya katılımların başlaması ve oldukça yakın ilişkisi olan Medya ve Kemal hevallerin gerillaya katılıp da O'na açmamaları, O'nu öfkelen-diriyordu. Bunun üzerine mutlaka gerillaya katılacağını, partiye ve şehitlere layık olacağını ve bunu pratiğinde göstereceğini sürekli dile getiriyordu. Bir defasında kitle ve halk içinde de faaliyet ve çalışma yürütülebileceğini söylemem üzerine, "Kitle çalışması siz erkeklerle kalsın, ben gerilla olmak istiyorum" diyen Rewşen heval, kısa bir süre geçmeden bu idealine ulaştı.

Rewşen heval; devrimciliği, yurtseverliği sana anlatanların kendi sözleriyle tam bir artlık teşkil

eden pratiklerine, yetmez kişiliklere gerilla olmanla, savaşmanla, özgürleşmenle ve en doruk noktasında şehadete ulaşmanla hepsini boşta çıkardın.

Birçok defa söylediğin "Kürdistan halkı için geçerli olan pratiktir" şiarına bağlı kalarak, ölümsüzler kervanına katıldın. Senin şahsında bütün devrim şehitlerini saygıyla anıyor ve "Yolunuz yolumuz, silahınız silahımızdır" diyoruz.

EW ROJA

Me bawer nekirî bû
ji bona şehîdbûna te
Çem nediherikîn, teyr û teba
bêdengbûn
Jiyan sekinî bû,
heşê min ne li serê min bû

Lê ku min hirs û baweriya te
anî bîra xwe
Bêrîvan, Bêrîtan, Zekiya anî
bîra xwe

Tû ji bibû hevalên wan
ew doze

Min got...
Tû nemirî ye, dilê me da ye,
doza me da ye
Tû li ser kaniye û daristana
rûniştî bû

Te digot...
Welatê azad çiqas xweş e
Tû di rêça şervanên azadiyê
de meşîya bû

Em jî li pê te meşîyan
Ref bi ref, qor bi qor
Ji bona azadkirina vî welatî

Rêhevalê te Deştî

Adı, soyadı: **Semra ABA**
Kod adı: **Rewşen**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağı/ Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 1993, Bakwer Köyü-Kerboran**

Ferhat heval, Nusaybinli memur bir ailenin çocuğudur. Babası sağlık memuru olduğundan Ferhat hevalin kişiliği de küçük burjuva bir aile ortamında şekillenir. İlkokul, orta ve liseyi Nusaybin'in düşman tarafından yaygın olarak geliştirilen çarpık yapılanması içinde okumasına rağmen, yaşının küçük olması ve bu küçük yaşta yüce ve kutsal bir karar alması, çarpık bir kişiliğin şekillenmesini de önleyebilmiştir.

Ferhat heval, küçük yaşta gönül vermiştir dağlara ve gerillaya... Düzendeki yaşamı, belli rahatlıkları taşısa da, ekonomik açıdan herhangi bir zorlanma olmasa da, O, sahte yaşamı elinin tersiyle itmesinin bilen bir yoldaştır. O, arkadaş canlısı ve arkadaşlara güvenin, bağlılığın temsilidir. İşte O'nu dağlara çeken de bu bağlılıktır.

Bir Newroz günüydü. Yıl 1992. Çelişkiler had safhaya varmış, netleşme zamanıydı. Bu netleşme anlamlı bir günde neden olmadı? Dağlardaki özgürlük ateşi O'nu özgürlüğe davet etmişti. Ferhat heval, bu önemli daveti hiç reddeder miydi? Bir Newroz ateşine baktı, bir de bitmiş insanlığa. Ve kararını verdi. Bu bitmişliği ancak bugün ve görkemli kızıl ateş kurtarabilirdi. Ve Ferhat heval kızıl ateşe doğru koştu, en çok sevdiği arkadaşıyla birlikte. Ferhat heval kızıl ateşi, Bagok dağının direnişçi doruklarında gördü. Evet, katılımını, Bagok dağında özgürlüğe ilk adımını olarak gerçekleştirdi. Ama bu adım oldukça zor oldu. Kürdistan dağları çetindi, O ise rahat bir yaşamın içinden gelmişti. Elbette bilemezdi gerillanın zor koşullarını. Ancak O'nu ayakta tutabilecek umut dolu koca bir yüreği ve çelikleşmiş bir iradesi vardı.

Yaklaşık bir hafta olmuştu dağları adım adım dolaşalı, ama henüz

ulaşamamışlardı gerillalara. Çok heyecanlıydı. Kafasında binbir soru işareti vardı. En çok da merak ediyordu; gerilla yaşamını, yürüyüşünü, çatışmasını, disiplini, eğitimini, hatta çayını bile... Gerillaya ulaştıklarında gözleri iri iri açılmış, eğitim gören gerilla grubuna bakakalmıştı. Ama öyle bir coşmuştu ki, kimse O'nun moralini bozacak güçte değildi. Tek tek tanıştı gerillalarla. Sonra onlar gibi bağdaş kurarak oturdu ve başladı soru sormaya. Aynı zamanda sorulan sorulara yanıt vermeye. Daha sonra umut dolu bakışlarla dağlara bakakaldı...

Ferhat heval Bagok dağına vardığında, eğitim devresi devam etmekteydi. O da devreye alındı ve içindeki eğitim açlığı, coşkusunu ve öğrenme istemini daha da artırmıştı. Verilen dersleri anlamaya, kavramaya büyük özen göstererek kendisine yükleniyor ve elinden geldiğince katılım sağlamaya çalışıyordu. Eğitim gördükçe yaşama daha bir anlam vermeye başlıyor ve düşmana da o derece öfkeleniyordu. Ayrıca verilenleri alıyor, özüm-süyor, pratiğe geçirme çabasına giriyor, emeklere en iyi şekilde cevap vermeye çalışıyordu.

Bu arada yoldaşlara oldukça ısınmış, onları daha bir sevmeye, bütünleşmeye başlamıştı. Ferhat heval savaş gerçekliğinin farkındaydı. Her an bulunduğu alandan ayrılabilirdi. Ama yine de arkadaşlarından ayrılmak zor olacaktı. O nedenledir ki, alandan ayrılırken, tek tek arkadaşlarla kucaklaşıyor. Daha sonra birlikte savaşa katıldığı Şiyar hevalle hüznü kucaklaştıktan sonra, tekrar görüşebilmenin umuduyla yiğit yoldaşından ayrılır...

Ferhat heval için pratik yeni başlıyordu. Silahını kuşanarak köylere incek, çatışmalara gire-

Adı, soyadı: **Tahsin**

YUSUFOĞLU

Kod adı: **Ferhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Bagok**

cekti. Eğitimde öğrendikleri siyasi ve askeri taktikleri yaşama geçirebilecekti. Eğitim sahasından ayrıldığında, gözleri adeta düşmana, “Bekle, ben geliyorum” der gibiydi. Çıkan yetersizliklere oldukça tepkiliydi. Tepkili olduğu kadar bazen hatalara yöneldiğinde duygularının da karıştığı oluyordu. Fakat bu konuda pratikleşmesinin gerektiğine de inanıyordu. Ve eksikliklere, hatalara girmeden önleminin alınması gerektiğini her zaman söyler ve buna inanırdı. Birgün arkadaşlar oldukça çetin bir sığınağa giriş yaparken, arkadaşlardan biri kafasını oldukça sert bir şekilde taşa çarpar ve kötüleşir. Bu durum O’nu çok üzer. Yoldaşlarına olan bağlılık, O’nda müthiş bir koruma güdüsünü de beraberinde getirmişti ve arkadaşlara önceden kafasını çarpan arkadaş uyardıkları için oldukça kızar. Ferhat hevalde genel bir Kürt in-

sanının karakteri olsa gerek, sevgisini biçimde sözlerle fazla belli etmez, ancak yüreğinin ta derinliklerinde yoldaşlarını hisseder ve severdi. Fakat yoldaşlara sevgisini söylemese bile, onlar anlar ve çok değer verirlerdi.

Cesur ve atik pratiğiyle her zaman öncü rolünü oynamış ve örnek bir kişilik olmuştur. O’ndaki cesaret ve fedakarlık büyüktü. Görevlerden kaçmaz, kendini her şeyiyle görevine adar, arkadaşlarını korumak için kendini hep ön planda tutardı. O, dağların çetinliğini yenmesini bilmiş, hepsini adı gibi ezberlemiş ve yorgunluk nedir bilmeden, görev aşkı uğruna oradan oraya coşku ile koşmuş ve adımlarını çevikleştirerek fiziksel engelleri yenmesini bilmiştir.

Ferhat heval halk gerçekliğinden uzak bir şekilde yetişmesine rağmen, bunu parti içinde fazla hissettirmemiş, köylerde halka kucak

açmış, onların diliyle konuşmuş ve sıcak ilişkiler geliştirmeyi başarmıştır. Halka karşı var olan sevgisi, bağlılığı kaynaşmasını ve bütünleşmesini de kolaylaştırmış, halk tarafından özlenen, sevilen bir arkadaş olmuştur.

Ferhat heval silaha sevdalıydı. Çünkü silah O’nun en sadık dostuydu. O yüzden silahını canı gibi korur, asla küstürmezdi. Çünkü bilirdi, silahını küstürürse gerilla gerilla olamaz, yarı yolda kalırdı. Bu nedenledir ki, silahını hiç aksatmadan temizler ve yanından ayırmazdı. O’nun silahına bağlılığı, bütün mücadele değerlerineydi de. En önemlisi de Parti Önderliği’ne olan bağlılığıydı ve en büyük bağlılığın kendisini kanıtlamak olduğunu bilirdi.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Türküler söylenir ülkemde ağitlarla beraber, halaylar çekilir tilililerle beraber. Bu Kürdistan'dır. Kürdistan dağları yaşam için savaşa hoşgeldin diyenler içindir. Dilden dile, diyardan diyara dolaşan bir özgürlük türküsü ve tutkusu oluvermiştir her bir halk savaşçısı. Birler, onbinlermeydanlara akıtılıyor ve çoğalıyor, çoğalıyorlardı ve cellad *"Tanrım bu ne zor bilmece, ben tükettikçe onlar çoğalıyorlar"* deyip kohrolurken, sokaklarda Pablo Neruda'nın *"Sayılmayız parmak ile / kırılmayız vurmak ile / biz halkı yeniden doğarız ölümlerden"* şiiri yükseliyordu. Ve bu halk yeniden doğuşunu ölümlerden gerçekleştirmişti. Bu türküler ilhamını özgür dağlardan alıyorlardı. Kürdistan'ın bir parçasındaki Delevrya, Hebizbina, Bagok ve Ömeryan o gün yine bu türküler karşısında el ele vererek halaya durmuştu. Çoğalmanın gizemini bildiklerinden gülüşüyorlardı. Türkünün sesi Hêzil ve Dicle'yi de oluşturunuyordu. Suyu daha bir hırçın kayalara, taşlara vuruyor ve geçit vermiyordu düşmana. En soylu, en duygulu, en coşturucu özgürlük türkülerini eşliğinde sonsuzluğa akıyorlardı.

Evet o anki özgürlük türküsü, **Delil** heval için söyleniyordu. Delil heval, aslen Helexliydi, ama ailesi aşiretler arası didişme ve kavgaların sonucunda, Delil heval daha doğmadan göç etmek zorunda kalmıştır. Midyat'ta yetişen Delil heval, ilkokulu okur, ama daha sonra ailenin geçimine katkıda bulunmak için çırak olarak berberlik işinde çalışır. Daha küçük yaştan itibaren o girişkenliği ve çalışkanlığıyla çevrede sevilen biri durumundadır.

Delil heval, Midyat'ta faaliyet içinde olan ARGK'li arkadaşlarla görüşürken, her türlü yardım ve desteğinin yanında, örgütlenme çalışmalarının da bir üyesi konumundadır. Artık Delil hevali mücadelenin her alanında görmek mümkündür. Ülkenin her tarafına taşınan sehildanlarla birlikte devreye giren düşman, zulmü ve barbarlığı, kontra, ajan, faili meçhulları karşısında, Delil heval görevine daha sıkı sarılır ve bu işbirlikçihain kesime karşı yapılan birçok eylemde yer alır.

O, tüm insanları çok sevdiğinden, halk sevgisi çok gelişkindi. Halkın uğradığı tüm saldırılar karşısında, hep de büyük kin duyar ve hemen intikamını almak için kollarını sıvardı. Artık hiç kimse O'nu durduramazdı. Özgürlüğün tadına varmıştı bir kere. Herkesin kendisinden beklentileri vardı, ama O, bu hakkı ilk önce şehitlere tanırırdı. Şehitlere karşı olan borcunu ödemeye her haliyle hazırdı, ama bu sefer çalışmalarını gerilla olarak sürdürmek istiyordu. ARGK saflarına katılırken Mava dağında onbeş günlük bir siyasi eğitim görür. Daha sonra o zaman Mardin'in bölgesi olan Kurtalan'da bir yılı aşkın bir süre kitlede faaliyet yürütür. Kitlenin sevgisini ve güvenini kazanan Delil heval, 1993 yılının kış sürecinde eğitimini yenilemek amacıyla Gabar'daki askeri kampta kış eğitim devresine katılır. Yeni sürece doğru uzanırken, Delil heval kendini buna hazırlamanın yoğun çabası içerisinde partiye ve parti ilkelerine daha sıkı bağlanır.

Bu eğitim sürecinde manga komutan yardımcılığına atanır ve tekrar kitlede faaliyet yürütmesi için Bişariyê bölgesine gönderilir. Orada belirli bir süre kaldıktan

Adı, soyadı: **Kahraman BILKAY**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Helex (Narlı) köyü-Midyat/ Mardin, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ağustos 1995, Bagok**

sonra, Kerboran bölgesindeki kırsal alana gönderilir. Burada kaldığı süre içerisinde kendisindeki mevcut özellikleriyle çok iyi yoldaşlık ilişkilerini kurar. Burada ise dürüstlüğü, saygısını, çalışkanlığını ve partiye olan güçlü bağlılığını gözetmek gerekir. Daha sonra Kurtalan'daki cephanenin getirilmesi için bir grup arkadaşla bu yolu tutarlar. Ancak grup, düşmanın pususuna denk gelir ve Delil heval

kitleye dayattığı son barbarlığa daha yakından tanık olur ve bu kirli politikaya karşı büyük bir kinle halkın yanında yer alıp acılarına ortak olur. İç yakan manzarlar karşısında, öfkesiyle, savaşkanlığıyla partiye, Parti Önderliği'ne ve şehitlere bağlılığını doruklarda seyrettirir ve buna uygun kazanmayı önüne şart koyar, cesaretiyle, kararlılığıyla zaferle sonuçlanan çalışmalar içerisine girer.

olduğu gibi o gün arkadaşların da moralini sürekli yüksek tutmaya çalışıyor ve elinden geleni yapıyordu. Zaten O, devrim için tüm yetenek ve kabiliyetiyle kendisini bir bütün olarak savaşa adanmıştı.

İşte yine eyleme gittiklerinde yine istekli, sevinçli ve coşkuluydu. Yolda sürekli koparıcılık, moral ve başarı üzerinde yoğunlaşır. Ancak düşman yolda pusu kurmuştur. Açılan ilk ateş sonucu grup komutanı

Hüseyin heval ağır yaralanarak şehit düşer ve son nefesinde *"Parti Önderliği'ne, bütün arkadaşlara ve aileme selam söyleyin"* mesajıyla bir şehidin en güzel anlamlı son sözlerini söyler. Bunun üzerine gruptaki arkadaşlarla Delil heval, düşmana ait birkaç mevziyi imha ederler ve geri çekilmeye başlarlar. Düşmanın pusu savunmadaki gücü, ateş etmesiyle Delil heval vurulur. O da Hüseyin hevalle sözleşmiş gibi aynı mesajı iletir ve devrim uğrunda şehadete ulaşmanın son anlarına büyük bir inançla sarılır.

Delil heval! Aramızdan

burada yoldaşlarını kurtarmak için üstün bir cesaret sergileyerek düşmana darbe vurur. Arkadaşların hepsi pusudan kurtulur, ama Delil heval kolundan aldığı bir kurşunla yaralanmıştır. Onun için tekrar tedavi görmek üzere Gabar'a gönderilir ve burada yıllık eğitimini alır.

V. Zafer Kongresi'nden sonra Botan Eyaleti'nde yer alır. Ancak Mardin'in bazı bölgelerini daha iyi tanıdığından, parti tarafından Mardin'e gönderilir. Burada cephe yönetiminde yer alırken, düşmanın

Bir de Delil heval Bagok'ta düşmanla çarpışmaya hasret kalmıştı. Hep de *"Yoldaş, ben Bagok'a geliyorum, düşman Bagok'tan çıkıyor, bir kere bu dağlarda çarpışsaydık daha başka olurdu"* diye söylerdi.

Bagok'ta düşmanla çarpışmaya girmede, ama yapılan bir eylem planlamasında Delil heval de yer alıyordu. Ağustos'un sıcaklığında, 15 Ağustos'a birkaç gün kala bu eylem yapılacaktı. Moraller oldukça yüksekti. Delil heval her zaman

fiziki olarak ayrıldın, ama mücadeleimizde azminle tüm şehitlerimiz gibi bir manevi komutanımız, tarihi mirasımız oldun. Ve her güzel yerde kahraman olarak anılacak ve yaşatılacaksın. Partimizin çizdiği yolda, yürüdüğü yolda, senin izinde yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Devrim şehitlerimiz sürekli yolumuzu aydınlatan meşaledir!

**Silah arkadaşları adına
Rûğış**

Bin yıllardır baştan başa bir isyan ve yeniden işgalle sonuçlanan savaşlar altında debelenen vatanım! Son belerleriyle, deşilen karınlarla, suda boğulan çocuklarla bitirdim denilip senin şahsında Kürtlüğün son direnişinin diri diri gömülüp üzerine beton örtüldüğü söylenen Dersim. Bir bütün olarak katliamlarla hayat damarları dondurulmuş, öfkeli, asi, emekçi ve fedakar Kürdistanım ve asi duruşuyla evlatlarını kucaklamadığından yas bağlamış, sürekli başkaldırı çağrısına cevap alamamanın acı kıvrantısı içinde olan, işgalciye geçit vermeyen özgür dağlarımız! Dinleyin yeni bayramları müjdeleyen umudun yolcularının zafer türküleriyle beraber gelen ayak seslerini. Yurtseverlikle nefes alan, Mezrobotan enginliğindeki, Dicle coşkunluğundaki yüce yüreklerin insanlık için atışlarını dinleyin!..

Kaldır başını Cudi, çek üzerinden kara sisi Bagok, yaşlı bantını çıkar Dersim, ya sen Gabar o heybetini gizleyip gömülmenin zamanı değil artık, artık yaralanan ihanettir, darbelenen sömürüdür. Gözünü kamaştıran, karanlıklara meydan okuyan bir aydınlık var artık ve artık direnişin o sesleri, betonları çatlatan ayak sesleri, yürek atışlarının sesi duyuluyor. Betonları yaran güller çıkıyor. Beton gülü güzeldir. Çünkü betonları yaracak kadar asidir. Kardelenden de öteye bir direngenliğe sahiptirler, koparılanlar da yeniden yeşermenin, tohumunu atmanın çabasındaydılar ve tarihin sayfalarının arasına konmanın sonsuzluğunu yaşamışlardır. Newrozlar çiçeklendi, Mayıslar güllendi, Ağustos yine bir can oldu. Biri Mazlum oldu, biri Haki oldu, biri Agit oldu, biri direnişin, biri fedakarlığın, biri tarihi bir çağrının güçlü sesi oldu ve birleştiler çelik-

ten bir ordu gibi.

Haki heval, şehadetiyle anılarımızın vazgeçilmez ismi olmuştu. Haki ismini almanın verdiği sorumlulukla bu yolda yürümenin, Haki gibi devrimin hizmetine koşuşturmanın canlılığıyla devrimin yürüyüşü olmuştu.

Haki heval, 1990'ın sonlarına doğru kitleyle daha da bir derinleşen mücadelenin gelişiminden etkilenerek, PKK'nin güçlü devrimsel rüzgarıyla saflara katılmıştır. Nusaybinli yurtsever bir aileden gelen Haki heval, babası memur olduğundan birçok yeri gezmiş ve çeşitli ortamlara katılıp kendisini yetiştirmiştir. Daha küçük yaşta partinin verdiği bildirileri dağıtma, pusulaları yerine ulaştırma ve kuryelik yapma gibi elinden ne gelirse hepsini üstün sorumluluk ruhuyla, başarıyla sonuçlandırıyor. Yine bir serhildan anında asi ruhla bütünleşmiş olan bilincin verdiği öfkeyle, gerçekliğimize özgün sloganları haykırıyor güzel duygu ve düşünceleri sonuna dek taşıyordu. Artık bu ruhu durdurmak, coşkun bir suyun akışını tersine çevirmeye benziyordu. Ablasının saflara katılmasından hemen sonra kendisi de katıldı.

Partinin ideolojik-politik çizgisini en çok tanıyan ve hep de tanıma çabasında olan yoldaşlardan biriydi. Onun için de parti dışı anlayışlara karşı bir kalkan ve gerillanın anlamlı yaşantısında bir ilhamdı.

Mardin'in birçok bölgesinde faaliyet yürüttükten sonra, Mava ve Gabar'a geçmişti. Ancak 5. Zafer Kongresi'nden sonra, bu sefer kış sürecinde aldığı eğitimle daha da güçlenip çalışmalarına hız kazandırarak yeniden Mardin'de kaldı. Faaliyetlerden sorumlu olarak göreve getirildiğinde, kendini her haliyle dışa vuran üstün morali ve coşkusu,

Adı, soyadı: **Hamit KESKİN**
Kod adı: **Haki Tırêj**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Mayıs 1995, Bagok/ Mardin**

çevresini kaldırmaya, güven ver-
dirtmeye yetebiliyordu. O, inançla
dopdolu, umutla yüklü, hedefe bü-
rünmüş bakışlarıyla, cesaretli ve fe-
dakar adımlarla yürürdü. Hiç engel
tanımaksızın, zorluk bilmeksizin
büyük bir gönül rahatlığıyla yapardı
bunu.

Haki heval, Botan'dan Mardin'e
gelirken Bagok böl-
gesinde bulunuyor-
du. Alanı tanıdığın-
dan ve ilişki kurma-
da, kitleyi örgütle-
mede yeteneği oldu-
ğundan bölge toplan-
tısında çıkan öneri-
le cephe birim komu-
tanı oldu. Tam da gö-
revi aldığı gün, Ciz-
re-Nusaybin yolun-
daki eyleme de katıl-
mıştı.

Eylem için özel-
likle tarihi bir gün
seçilmişti. Bu Ha-
ki'nin günü, Halil'in
günü, Dörtlerin günü
ve daha sıralanama-
yacak binlerce yol-
daşın devrim çarkını
hızla dönderirken
ölümsüzleştirdikleri
gündü. Erkenden ey-
lem yerine gidilmeye
başlandı. Gökteki
dört yıldız bizi izli-
yor ve sürekli güç
veriyordu. İhanet,
çirkinliğinden olacak
ki, çilem yıldızların
gönderdiği güçle, ışıklar altında
çıkma hem çekiniyor, hem de bu-
na gücü yetmiyordu. Ve karanlıkla-
ra mahkumiyeti talihini yaşıyorlar-
dı. Bu ışık, yakılan bedenlerin ver-
diği alevlerdi. Onun için de ihanet
ve teslimiyet bu ışık altında zavallı-
laşmanın, cüceleşmenin bitişini ya-
şıyordu.

Eyleme giderken O'ndaki varo-
lan o coşku, günün anlamıyla da
birleşince tarif edilmez anlar yaşatı-
yordu.

Haki heval halka gül dağıtıp, bi-
sivingin yer oynatan sesiyle coştur-
racaktı. Uzun bir süredir yürüyör-
duk. Önümüzdeki su kanalı oynu-
yormuş gibi çağlarken, bizden önce

gunluğunu gördük. Ama nakşedil-
miş yüzüne yeni bir motifin eklene-
ceğini bilmiyorduk. Çünkü yolun
üzerinde gelip geçen arabaların di-
ğer tarafından düşman pususunun
farkında değildik.

Haki heval panzeri bisivingle
imha etmek için tam yolun kenarın-
da mevzilendi. Diğerlerimiz de yer-

lerimizi alırken bek-
lenmedik bir anda
arkadan kurşunlan-
dık. O esnada gökte-
ki dört yıldızın ara-
sında bir yıldızın da-
ha parladığını gör-
dük. Kim olduğunu
anlamak için etrafı-
mıza baktığımızda
Haki hevali bulama-
mıştık. Tarih, 18 Ma-
yıs 1995'te yeni bir
Haki'yi sayfasına
alarak, yeni sayfalara
geçiş yapmıştır. Haki
heval yaşamında ol-
duğu gibi, şehadetin-
de de partiye, halka,
davaya bağlılığıyla
ve bağımsızlığa, öz-
gürlüğe olan derin
inancıyla ölümsüz-
leşti.

Devrimimizin te-
minatı olan şehitleri-
miz!

Bu yolda hiçbir
ikircikliğe düşmeden
yürüdünüz ve düş-
manla aramızdaki sa-
bir taşlarıyla örülen

duvarı, her biriniz daha da yükselt-
tiniz ve yeni yaşamın şaşmaz savu-
nucusu oldunuz.

Seni ve tüm devrim şehitlerini
sizin yolunuzda yürümek için verdi-
ğimiz sözle selamlıyoruz.

Anılarınız mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Sağda Kemal TEKİN (Korkmaz) '74 Yassıca doğumlu,
'93 Mava katılımlı, '93'te Mava'da şehit

koşup hedefimize yetişmek istiyor-
du. O'nu da geride bıraktık. Ovaya
girdiğimizde hafif rüzgarla sulanan
buğday sümbülleri ahenkle sallana-
rak, adeta alkış tutmuş gibi hızla
ilerleyen adımlarımıza birbirinden
ayrılarak yol veriyordu.

Arkamıza döndüğümüzde hey-
betli görünüşüyle Bagok'un dur-

Bahoz hevalin çocukluğu doğduğu köyde çiftçilik yaparak geçer. Ailesi çiftçilikle geçimini sağlamaktadır. İlkokulu köyünde okur. Onbeş yaşına geldiğinde Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi gelişmektedir. Düşman bu gelişimi durdurmak için, çeşitli yöntemler geliştirir. Koruculuk bunlardan biridir. Bahoz hevalin de köyüne koruculuk dayatılır. Bahoz hevalin ailesi, koruculuğu kabul etmez ve metropole göçerler.

Metropol, Bahoz hevali hiç tatmin etmez. Gençliği hep çalışarak geçer. İzmit'te parti düşüncesiyle tanışır. Yurtsever gençlik aracılığıyla mücadeleyi tanımaya başlar. 1992'de İzmit'te gençlik faaliyetlerini yürütür. Çalışmaları sırasında deşifre olur. Bu sırada önemli bir karar aşamasına gelen Bahoz heval, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya karar verir. Kararını

netleştirir ve 1993'te ARGK saflarına katılır.

İlk katılımı ardından Mardin Mava dağına gider ve savaş eğitimini burada alır. İki yıl bu sahada kalır, birçok eylemde, çatışmada yer alır. Manga komutanlığına getirilir. Bu süre boyunca hep ağır silah, yani BKC taşır. Hiç bir işten kendini geri tutmaz. El attığı işte mutlaka sonuç elde etmeye çalışır. Silahlara hakimiyeti mükemmeldir.

1995 kışında V. Kongre döneminde eğitim görür. Tekrar Mava dağına gider. Bir grup yoldaşıyla birlikte tepe çıkışı sırasında araziye çıkan düşman birliklerince farkedilirler. Çatışma çıkar. Çatışmada se-kiz yoldaşıyla direnerek şehit düşer.

Onları Kürdistanla yaşatacağız.

*Mücadele arkadaşı adına
Seyda Mava*

Adı, soyadı: **Hikmet ...**

Kod adı: **Bahoz**

Doğum yeri ve tarihi: **Mardin,
1971**

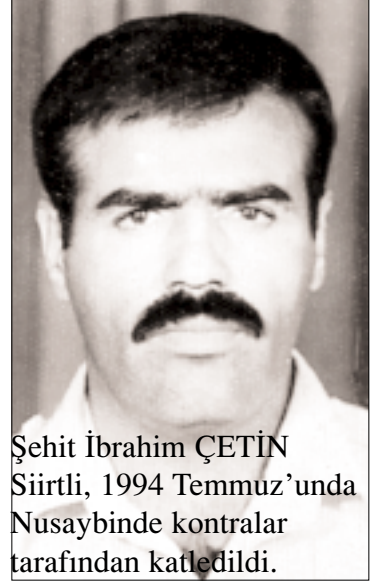
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Mava
tepesi**

Şehit M. Nuri EKİNCİ
16 Şubat 1994'te Sason'da
sömürgeciler tarafından
katledildi

Şehit İbrahim ÇETİN
Siirtli, 1994 Temmuz'unda
Nusaybinde kontralar
tarafından katledildi.

Adı, soyadı: **Rıdvan
AĞIRMAN**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Dalin
(Sivrice) köyü-Midyat, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Aralık
1993, Nusaybin**

Şehit Süleyman
1993'te
Serekaniye-
Omeryan
çatışmasında iki
milis ve bir bayan
arkadaşla
beraber şehit

Rıdvan heval 1972 yılında Midyat'ın Daline köyünde doğar. Dokuz kardeşiyle birlikte evin en büyüğüdür. 1986 yılında ise Nusaybin'e yerleşir. Liseyi Nusaybin'de bitirir. Ailesi ekonomik açıdan yoksul olduğundan İstanbul'a çalışmaya gider. Eve izine geldiğinde bir hafta evde kalır. Nusaybin'de düzenlenen alçakça bir kontra saldırısı sonucunda şehit olur. Devlet cenazeyi babasına vermez. Belediye dozeriyle defnederler. Rıdvan heval bütün çevresi tarafından yurtsever olarak tanınırdı.

Yurtseverler

Bugün ülkemiz Kürdistan için en değerli ve önde gelen kavramların başında şehitlerimiz gelmektedir. Şehitlerimiz bugün Kürtlüğün, Kürdistan'ın, hatta insanlığın yaşaması için birer nefes, birer can damarı ve birer duygu-düşünce gücüdürler. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi *"Eğer bir yerde kölelik varsa, kan akıtılmasından değil, akıtılmamasından korkulmalıdır"* ve bugün özgürlük ağacı al kanlarla sulanmaktadır.

Evet, şehitlerimiz varlığımızın tek sahibi, savaşımızın esin kaynağı, sözlerimizin nedeni, can çiçeğimiz ve her şeyimizdirler. Sizler zaferi müjdeleyen, özgürlüğü ateşle alan, yumruklu ellerinizle korunan, güvenilir yarınlarmızsınız. Kiminiz altmışiki gün açlığa, susuzluğa yatarak, kiminiz bedeninizi alevlendirerek, kiminiz bombanın pimini kendinizde çekerek, kiminiz işkence tezgahlarında, kiminiz mevzide çarpışırken, kiminiz hain bir gece pususunda, kiminiz uçurumlardan atlayarak... ve her biriniz başlı başına bir destan, milyonlar şahsında bir isyansınız.

Resul heval de bu şehadetleri görür, duyar ve hassas, duyarlı bir yapıya sahip olduğundan oldukça etkilenir. Ailesinin ve çevresinin de yurtsever oluşu O'na daha küçükken partiye tanışması imkanını doğurmuştu. Daha küçük yaştaiken dünyasına yurtseverlik gibi büyük bir kavram girer ve sanki geç kalmış gibi bir an önce partiye katılmak ister. Arkadaşlar geri çevirmek için ailesine ekonomik bakımdan katkıda bulunmasını daha uygun gördüklerini belirtirler. Resul heval de arkadaşlara uyararak metropole çalışmaya gider. Ancak orada arkadaşlara ve ülkesine olan bağlılıktan dolayı metropoldeki yaşantıyı

çok anlamsız görür ve çok geçmeden köyüne geri döner. Köyde ise arkadaşların istedikleri istihbaratı düşmandan habersiz ulaştırır. Arkadaşlarla sürekli birlikte olduğu için onların birçok sığınağının yerini bilir ve izinsiz sığınağa girerek bir gerilla gibi hareket etmek için kendini eğitir.

Bu olağanüstü boyutlardaki sevgisi ve içten ilgisi, O'nu müthiş güçlü ve düşünceli kılar. Burada Resul hevalın yaşadığı bir olayı anlatmadan geçemeyeceğiz. Arkadaşların köyde olduğu akşam vakitlerinde, köye giren düşman askerlerini gören Resul heval, hemen eve girip kimsenin haberi olmadan babasının av tüfeğini alır ve düşmanı bununla vurarak kayıp verir. onları geri püskürtür. Arkadaşları böyle koruması, yardımcı olması O'na yetmiyor, ülkesinin gerillası olmaya can atıyordu. Tek istemi, özlemi ve çocukluk hayali birgün mutlaka mücadele saflarında yer almak olduğundan *"Ne olursa olsun bunu yapacağım"* der. Başlarda çocuk olmasından dolayı her ne kadar engellenip bu istemi geciktirilmişse de, O çocukluk hayallerine ihanet etmez ve sonuçta nihayet kendisine çizdiği devrim dünyasına kendini katar.

1994'te partiye katıldığı zaman fedakar ve cesur yapısı kendisini hemen açığa vurur. Aynı özellikteki şehit düşen Resul hevalın ismini alır. Sürekli güler yüzlü yapısıyla hep coşkuludur. Görev sözkonusu olduğunda itirazsız, fedakar ve emre hazır bir askerdir. Belki görevin kutsal olduğunu teoride bilmez, ama pratiğinde bunu kanıtlar. Ve yerine getirmek için hiçbir engel, gerekçesi olmaz. Eylem ve çatışmalarda ise coşkusuna diyecek yoktur. O, mücadele istemini ve düşmana kinini savaşın doğal ka-

Adı, soyadı: **Sultan ATAY**

Kod adı: **Resul**

Doğum yeri ve tarihi: **Mesken-Midyat, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ocak**

1996, Batê köyü yakınlarında-Midyat

nunlarıyla pekiştirmiştir. Hiç gözünü kırpmadan saatlerce kurşun yağmurları altında mevzide korkusuzca kalır. Maddi ve manevi değerlere bağlı ve her türlü mücadelede bildiği kadarıyla en aktif, en radikal tavırları geliştirir. Bu dikkat çeken özellikleriyle kendisine karşı hem bir güven geliştirir, hem de derin bir saygı-sevgi besletirdi. Bu yüzden gizlilik gerektiren ve önemli olan görevlerde Resul heval seçilir ve yine en önde yer alarak görevlere yaklaşımda örnek tavır sergiledi. Resul heval her yönüyle partimizin ve evrensel gerillacılığın ölçülerinde gelişecek örnek bir gerilla komutanlığına adaydır.

Yaşamda çok içten ve özlüdür. İçinden ne geçerse tereddütsüzce söyleme özelliği vardır. Bu açık sözlülüğü aynı zamanda saflığına ve dürüstlüğüne de işaretler. Bildiği doğrunun savunulması için ne gerekirse yapar. Hiçbir şeyden çekin-

mez, ama yalnız partinin savunulması gerektiğini bilir. Zaten Resul hevalin bir diğer önemli özelliği de bildiği ve anladığı doğrudan şaşmamasıdır. Çok dürüst ve parti hakkında fazla bilinçli olmamasına rağmen mücadele içerisinde, pratikte olgunlaşmış ve anlamaya çalışmıştır.

Ayrıca Resul heval, Kürt tarihinin eski ezgilerini en güzel dillendiren yoldaşlardandır. Kültür gecelerinde söylediği tarihi türkülerle Kürtlerin acılarını, sevicilerini, savaşlarını, geleneklerini ve yaşantılarını belirttiğinden, insanı kendisiyle alıp tarih içerisinde dolaştırır.

Ve Resul heval yaşamımızda böyle gözdeyken, birgün işbirlikçilerin cihazından biri çocuk üç kişi mağarada öldürülmüş, sesini işittik. Bütün kalpler onlar için atmaya başladı, diller konuşacak bir şey bulamıyordu. Oysa ki Resul heval cephaneye görevi için Bagok'tan ay-

rıldığında bir görev adamı olarak ne kadar da mutluydu. Daha onaltısında ve iki yıla yakın bir süre mücadele içerisindeydi. Birer halk kahramanları olarak **Amed (Kasım AKSOY, Ömerli- Beşikaya-Fafê) Dijwar** (Süleyman ATASAYAR, Sümer Köyü-Kerboran) ve Resul hevaler hain çetelerin ihbarları sonucu şehit düşmüşlerdi. Teslim ol çağrılarına karşılık tereddütsüzce beklenen tavrı gösterir ve şehadet mertebesine ulaşırlar.

Evet, Resul heval eski Kürt ezgilerini dillendiriyordu. Şehadetle rinizle beraber sizler de bugünün direnişçi, kahramanlık ezgilerinde yer alacaksınız. Ve adlarınız mücadele pratiğinde dillendirilecektir.

Sizleri kalbimizde yaşatacağımıza ve yolunuza bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

*Mücadele arkadaşları adına
Çırav*

**Şehit İskender ETİ
(Ferhat)
14 Ağustos 1995'te
Akyürük köyü-
Ormancık/ Savur'da
şehit düştü**

Kürdistan halkının temel özelliklerinden biri de zorluklar karşısında beliren güçlü iradesidir ve bir şeyi tanıdıktan ve inandıktan sonra ona ölümüne bağlılığıdır. Ondan ne pahasına olursa olsun o direnişçi özelliğiyle vazgeçmez. Hele o gerçek gözlerinin önünde apaçık beliren ise, hiçbir güç onun inandığından bağını koparamaz.

Bir de o gerçek halkın kahraman çocuklarının eseri olarak onlara kimliğe dönüşü, gerçek özgürlük ve bağımsızlığı vadediyorsa, tüm güzel özellikleri bu yolda bir anlam kazanır ve kendi hizmeti için, insanlığın hizmeti için kutsal bir değer olur. Direnişe adanmışlığı birer değer olur. Bu halk o uzun yılların acısından, köleliğin o zifiri karanlığından sonra yaşama gözünü açmıştı. Kürt halkının yeni miladı PKK öncülüğündeki Kürdistan devrimiyle başlıyordu. Ve ölmüşlüğü tarihi yırtıldığından, tarih onun için yeniden yazılıyordu. Kölelikten yaşama çıkışı yine direnişle oluyordu. Bu devrimci tarih uzun bir yolu şart koşuyordu. Bu yolda dökülen her damla kan, tarihi mesajlar için birer söz oluyordu. Bu yolda yürümek için, birer söz olabilmek için bile zorluklar çekiliyordu. Yol çok engebeliydi. Uçurumu var, kurdu var, zahmeti var, dikenini ve çiyani ve daha binbir türlü engelleri vardı.

Yolun sonundaki özgürlük ve bağımsızlık ateşi yoldakilerin içini sardığından, tutkuyla yürüyorlardı. Zorluklar yürüyüşçülerin tutkunuyken, onlar da özgürlüğün tutkunuydular. “Hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamaz” şiarıyla her şeylerini adıyorlardı.

Yürünen yolun sonunu kendi

bitişi olarak gören düşmanlar, günümüze kadar da vahşetini gün be gün tarmandırıyordu. Halkımızın Savur’un Gırê Şêra’daki ondört evladının şehadetiyle özgürlük dağları daha gururludur şimdi. Ve nihayet serhildandaki ilk adım atılmaya başlıyordu. Yurtseverliğin o müthiş tadına varılıyor ve halk arasındaki o yapay çitler kırılmaya yüz tutuyordu. Bu yol, esas taşları olan birliktelik ve örgütlülükle an be an dizilerek uzanıveriyordu. Serhildanlar içinden serhildanlar, direnişçilerden yeni direnişçiler çıkıyordu. Halk ayaklanmaları ard arda geliyor, biri bir diğerine ön ayak oluyordu. Derin bir inançla, zafere olan güvenle hiç gözünü kırpmadan her saldırıya göğüs veriyorlardı. Direnişle beraber devreye koyulan işbirlikçilik, kontrgerilla da artık sonuç vermiyordu. Çünkü yurtseverlik halkın temel yaşam biçimi olmuştu, onun damarlarında dolaşan yaşam kanıydı. Hangi sömürgeci güç olursa olsun, ordusu da ne kadar büyük, yürüttüğü savaş biçimi ne olursa olsun mücadelenin önünde başarı kazanamıyordu. Çünkü içselleşme olmuştu bir kere. 1992’de 21 Mart’ta Nusaybin’de olduğu gibi, Cizre, Siirt, Silopi ve Lice’de de Kürdistan’ın her alanında adım adım katliamlar uygulamaya konuldu. Ama Kürt halkı güçlü ve çetin inancının düşmanın akıl almaz saldırılarından ve o çok güvendiği tekniğinden daha güçlü olduğunu pratikte kanıtlamıştır.

Nusaybin şahsında belirttiğimiz bu yurtseverlik içinde, bunun bir gelenekçisi, temsilcisi ve yürütücüsü olanlardan biri de **Ferhat** hevaldi. Gercüş’ün bir köyünden olan Ferhat hevalin ailesi oldukça fakirdir. Geçimini sağlamak amacıyla daha sonradan ailesiyle bir-

Adı, soyadı: **Abdullah ...**

Kod adı: **Ferhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş/
Batman, ...**

Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat 1996,
Nusaybin (Milis)**

likte Nusaybin'e yerleşirler. O da orada yaşayanlar gibi Bagok direnişinden oldukça etkilenmişti. Buna cevap olmak için faaliyetlerine o zaman, yani 1988'de başlamıştı. Görev olarak önüne ne konulursa yapardı. Davaya olan bağlılığı, onu tüm çalışmalarında başarılı kılıyor ve doğal olarak halkın öncüsü oluyordu. Özellikle örgütlenme ve siyasi eylemlerdeki çabasıyla halkın içinde öncülük görevi görüyorken cesareti ve yürekliliğiyle de her türlü askeri eylemde yer alıyordu.

Bunun için milis birliği içinde aktif bir yurtseverdi Ferhat heval. Eylemlerin çoğunu da kendisi planlar ve yapardı. Gerilla tarzı vuruşuyla sonuç alıyordu. Şehir içindeki bu faaliyetlerin gelişmesiyle deşifre oldu ve 1991'de yakalanarak gözaltına alındı. İşkencece uzun bir süre kalmasına rağmen, onun için her şeyden daha kutsal olan şehitlere bağlılığı ve halk sevgisiyle işkencelere karşı büyük direniş sergiledi. Düşmanın eline hiçbir şey vermedi ve yedi ay gibi bir süre zindanda kaldıktan sonra dışarıdaki faaliyetlerine kaldığı yerden devam ediyordu. Mücadeleye daha sıcak, düşmana karşı daha kinli ve daha bilinçli olarak mücadele ediyordu. O ağır işkencelerden sonra fiziki olarak yıpranmıştı. Çıplak iradesiyle tüm vahşeti yenmiş ve büyük bir öfke kazanmıştı. Zaten Ferhat hevalın özelliklerinden biri de kazandığı kini intikama çevirme yönünün çok gelişkin olmasıydı. 1992'de Nusaybin halkının panzerlerle barajdaki köprüde ezilmesi ve katledilmesinin hemen ertesi günü kendi başına köprü'nün başında düşmana pusu kurmuştu. Orada bir panzer ile iki cemseyi imha etti. Daha sonra birçok eylemde yer al-

dı. Kinini devrim lehinde böyle kullanırken, sevgisini ise halkla kaynaşmanın mutluluğunu yaşayarak temsil ederdi.

Ferhat heval evli ve çocukları olmasına rağmen aldığı her bir şeyi önce şehit ailelerine verirdi. Korunması gerekenin varsa ilk önce şehit aileleri olduğunu vurgular "Nasıl olsa şu veya bu şekilde ben şimdi sağım, onlar şehit aileleridir, önce onlara" derdi. Sevgide, mad diyatta ilk sırayı onlara tanırırdı. Yine burada değerlere bağlılığı kendisini gösteriyordu ve bu her alanda böyleydi.

Bu şekilde Ferhat heval, mücadelesinin zor koşullarında, olanaklı ortamlarında hep de şart sürdüğü sorumluluk duygusuyla tam yedi yıl ülkesi için mücadele etmiştir.

Düşmanın eline geçmemek için, hemen hemen hiç evde kalmaz, bir şehir gerillası gibi görevi gereği sürekli yurtseverlerin yanında kalırdı. En son 1996 yılı başlarında yine bir yurtsever ailenin yanındayken düşmanın teslim ol çağrılarını duyar. "Mümkün müdür onca savaşçılıktan, onca halkın acılarını gözleri önünde gördükten sonra bu çağrılara kulak asmak" derdi kendi kendine. Partiye verdiği sözü hatırlar ve bunun gereği olarak çatışmaya girer. Çatışmada bir emniyet müdürü, üç polisi de öldürerek şehit yoldaşlara, halkına ve önderliğe selama durarak son nefesini verir.

O, Vietnam'ın saygon zindanlarındaki direnişçiliği Filistin intifadasında düşmanına patlayan fedailiği, dünya yurtseverliğinde Kürdistan'ı temsil etmiştir. Uğruna şehit düştüğünüz davaya bağlı kalacağımıza ve sizleri mücadelede yatacağımıza söz veriyoruz.

**Mücadele arkadaşları adına
Hacer**

DÊRSİM

Dêrsim

*Xortê pir delal û çeleng
Ostayê şer mêrxas û leheng
Lo hevalo sed oxir be
Ew rêça te li te
pîroz be*

Va doza te tim dijîne

*Rabûna Kurda dil evîne
Navsera Metîna şîne
Va bixwîna sor
dixemlîne*

Dêrsim

*Awaza ser têtê şîne
Tu kul û xemê Mem û Zînê
Strana ser dev û lêva
Tu destana her
sal û hêva*

*Li Cudî herdem rêçbere
Mîna koçera her û were*

Dêrsim

*Bû çîroka evîndaran
Bû kûlîlka serê buharan
Metîna serî tewandî
Bi kirasê şîne xwe
xêçandi
Ji ber gula îro te çandî
Bi ala rengîn xwe xemilandî
Kûlîlk avdan bi xwînê
Ru xweş dibe gula
evinê*

Tu bû strana herdemî

*Viyana Kurda ya serdemî
Bi xwîn avdan gul û
beybûn
Pîroz be li te şehidê
Serxwebûn*

İnsan bir şey uğruna savaşınca, onun kıymetini daha iyi bilir ve amacının derinliğine inerek onu daha iyi tanımaya çalışır ve tanıdıkça daha çok değer verip sever. Bu sevgisi onu daha çok savaşa yöneltir. İşte bizler de Kürdistan için savaştıkça, savaş içinde daha çok yer alınca, Kürdistan'ın değerini daha iyi anlıyor, değerini öğrendikçe de daha çok mücadele azmiyle doluyoruz. Ve bu birbirini besleyen her iki olgu böylece sürüp gitmektedir. Onun için Kürdistan'ın her bir manzarası karşısında o güzelliğini yenden farkediyor gibiyiz. Onun savaşımını verdikçe böylece yenileriyle karşılaşıyoruz.

Zaten Kürdistan da bütün güzelliğini mertçe gözler önüne serme cesaretini gösteriyor. Bir doğa harikası gibi, bir açık hava müzesi gibi, bir yeryüzü cenneti gibi tüm renkliliği içiçe barındırırken, buna tarihi anlam da yükler. Hele bir de o güzelliğin, emeğin teri de damlamışsa, işte o zaman her bir yeri, her bir alanı hazinevi değere bürünür.

Ancak bu güzelliği sadece kendi öz sahipleri görmezler. Zaten işgalcinin ve talancının iştahının kabarması bu yüzdendir. Bunu kendisinin malı yapmak ister. Buna karşı çıkışlara karşı da o bilinen kara kasırgasını, bu ülke üzerinde gezdirip, bir tufana çevirirler ortalığı. Tufandan arta kalanlar yaralanmış ve duyarlılıklarını yitirmişlerdir. O güzelliğin üzerine ise kara bir gölge çekilmiş ve her şey kopkoyu bir karanlığın altında ezilmişliği çekmektedir. Bundandır ki, ülkenin öz sahipleri bu değerleri göremez bir hal almış ve hızla ondan kopuş sürecine girmiştir. Ancak bu fırtınalı kasırgaya karşı, özgürlük rüzgarıyla beraber gelen güneş hareketi bu gölgeler ve zifiri karanlığı kaldırır ve bu güzelliğe yeniden nefes verdirtmenin, yaşatmanın ve kendi öz sahiplerine sevdirtmenin esintilerini yayar. Artık insan-

Adı, soyadı: **Şemseddin IŞIK**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Kela Etma-Nusaybin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Kızıltepe**

Adı, soyadı: **Medeni YILDIRIM**
Kod adı: **Menal**
Doğum yeri ve tarihi: **Kela Etma-Nusaybin, 1981**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Ömeryan**

ları, ülkelerinin tarihte “insanlık be-
şiği” olduğunu, coğrafyada “Ortado-
ğu’nun gelini” yaşamda ise; doğur-
ganlığıyla, bereketiyle bir “ana” ol-
duğunu yeni yeni farkediyorlar ve
gün be gün daha çok değerini anlı-
yorlar. Bu anlamda Kürdistan’ı bir
halk olarak yeni yeni keşfetmenin
savinci içerisinde olup, bunu geç far-
ketmenin telafisini de, işe çabuk ve
dört elle sarılarak gidermeye çalışı-
yorlar.

İşte **Şoreş** heval de bu bütünsellik
içindeki bir parça olan bulunduğu
alanın güzelliğini mücadeleyi tanı-
dıktan sonra farkedir. Daha önce de
sever, ama bu yurtseverlik gerekleri-
ne göre gelişmediği için, sevgisi sı-
radandır, basittir ve uğrunda savaşa-
cak kadar değildir. Ancak arkadaş-
larla tanışınca ülke sevgisinin ger-
çekliğini daha iyi anlar ve daha çok
sevip değer verir.

Bu parçanın ismine ise “Newala
Bunusra” derler. Derin vadi başında
iki su kaynağı bulunmaktadır. Vadi-
nin iki örgüyü andıran bu su akışları
biri sağ tarafında, diğeri de sol tara-
fında bulunmaktadır. Sağ tarafındaki
saydam cam gibi berrak, saf ve tem-
iz olduğundan, yine tatlı oluşun-
dan Beyazsu (Ava Spi) denilirken,
sol tarafındakine de Karasu (Ava
Reş) deniliyor. Daha sonra bu her iki
su biraz ilerilerde birleşip nehir hali-
ni alır. Bu nehir bazen köyleri yarar,
bazen bağ ve bahçeleri, bazen de
yüksek bir yerden akıp çobanın kaval
sesine konuk olur. Ama nehrin,
çizilen suni sınırları da aşır Qamiş-
lo’ya kadar uzandığıda bir gerçektir.
Nehir, çizdiği yol boyunca uzun kav-
ak ağaçlarını da kenarında her iki
yetiştirir. Akışının her iki kolu bo-
yunca boyveren fidanlar nehrin çağ-
layışını süsleyen ve güzelliğinin altı-
nı çizen nakışlar gibidir. Nusaybin-
Midyat karayolunun kenarında da
geçen nehir kendisinden gözlerinizi
alamayacağınız zerafet örneğidir.

Bu doğa harikası içinde hem şi-

rin, hem bereketili, hem de sıcak ve
zengin bir köydür Kela-Etma. Her
tarafı yeşilliğin, içinde renk renk
açılmış meyve bahçelerinin ve ürünü
bol toprakların bulunduğu bu köy-

den geçen nehir verimliliğinin artması-
na neden olan bir kaynak. Toprak
böyle olunca, haliyle onu işleyen hü-
nerli eller de o insanlarda emekçi,
çalışkan, üretken ve adanmış oluve-
riyor. Her taraf en değme ressamın
fırçasından çıkmış gibidir. Çok
uzaklardan bu köye piknik yapmak
için gelirler. Onları buraya çeken doğ-
ası, insanı bir günlüğüne de olsa
her şeyinden koparıyor ve kendi içe-
risinde eritiyordu.

PKK’nin gerilla gruplarının yur-

da dağılmalarıyla, Kela-Etma köyü
de partiyi tanır ve tüm varlığıyla
kendisini sonuna kadar gerillaya
açar. Ülkede adımlar atılıyordu, kay-
bedilen birçok şey mücadeleye ye-
niden kazanılıyordu. Bu köye de ilk
adımı atan, ilk geçişi ve ilişkileri
sağlayan şehit **Baran**, şehit **Zerdeşt**
ve şehit **Haşim** hevallerin grubuydu.
(Zerdeşt ve Haşim hevaler 1994’te,
Baran heval de Ömeryan’daki çatış-
malarda şehit düşerler). Kısa bir sü-
re sonra tüm köy halkı gerillaya yar-
dım elini uzatmak için adeta birbir-
leriyle yarış haline geçer.

Şoreş hevalin ailesi de; mertlikle-
riyle, cesaretleriyle, özverileriyle
parti ile ilişkide olup ve fertleriyle
görevlere her zaman için hazırıldılar.
Şoreş heval üslendiği milislik göre-
vinde hiçbir şeyini esirgemez ve can-
nı gönülden ülke için çalışmanın se-
vincini yaşar. Tam da bu dönemde
TC’ O’nu askerliğe çağırır. Ama Şo-
reş heval bunu bir ihanet olarak gör-
düğünden gitmez ve asker kaçağı
olur. Ancak tutuklanarak zorla as-
kerliğe gönderilir. Bütün bunlara
rağmen Şoreş heval burada da rahat
durmaz ve etrafındaki diğer yurtse-
ver köylüleri örgütler, yapılan ayırım
muamelesini de kullanarak TC’nin
zulmünden bahsediyor ve planlar
yaparak, düşmanı kendi alanında
darbelemeye çalışır. Sürekli firar
planlarını ve partiye katılım planları-
nı çevresiyle birlikte örgütlemeye
çalışır.

1992’nin Mart ayında parti safla-
rına katılır. Şoreş heval her zaman
halkı örgütlediğinden, katıldıktan
sonra kendisinden etkilenen birçok
arkadaş daha partiye katılır.

Bunlardan birisi de **Menal** heval-
di. Menal heval saflara katılırken he-
nüz onbir yaşındaydı. Yaşı küçük
ama, yüreği tüm insanları kucakla-
yacak kadar büyüktü. Daha ülkesi-
nin gerillası olmadan önce gizli bir
şekilde, ailesinden ve köylülerden
habersiz sığınaklar yapar ve arkadaş-

ları korurdu. Menal heval artık kendisini saflara hazır hissetmişti. Çünkü gerekli olan ülke, halk ve özgürlük sevgisini son derece kazanmış ve düşmanın barbarlığını tanıyıp nefreti, kini geliştirmişti. Ancak arkadaşlar yine de yaşı küçük olduğundan O'nu saflara kabul etmez, "biraz daha büyü" derler. Ama O, biraz da çocukluğun verdiği asilikle diretir ve "bu ülke, bir tek sizin ülkeniz değil" deyip savaşıma kararlılığını gösterir. Arkadaşlar her ne kadar eve gönderip kabul etmemek için çaba harcarsa da, Menal hevalin savaşıma istemi bunları boşa çıkarır. Çünkü bu ülkenin küçük peşmergeleri olduğunu duymuştur. Partiye katıldıktan sonra da büyüme istemiyle çevresindekilerle gizli bir yarış yürütüyor gibiydi. Daha önce çobanlık yaptığından araziye tanıyor ve öncülük yapıyordu. Ortamın bir yaşam kaynağı ve savaşkan ruhun canlı örneğiydi. Adeta gözlerini savaş ortamında açmış ve ülke sevgisiyle büyümüş, yoldaşlık ruhuyla beslemişti.

Ve Menal heval Ömeryan'da çıkan bir çatışmada beş arkadaşıyla birlikte canını adayarak yeni yaşamlara yol vermiş, doğacak çocuklara umut ve güven ortamını sunmuştur.

Şehit düşmeden önce telsizler aracılığıyla arkadaşlarla vedalaşır bütün yoldaşlara selam ve saygılarını belirterek "Bijî Serok APO!" sloganını atarak şehitler kervanına katılır.

Şoreş hevalin etkilediği Menal heval, ülkesinin küçük gerillası olarak böyle şehadete ulaşmıştır.

Şoreş heval ise saflara katıldıktan sonra Bagok'a gelir ve bir eğitim devresinden geçer. Kısa bir süre sonra çeşitli sorumluluklar alır ve manga komutanı olarak Ömeryan bölgesine geçer. Burada belirli faaliyetler yürüttükten sonra 5. Zafer Kongresi'ne katılmak üzere alandan belli bir süre ayrılır. Görevine daha başarılı yönelmek için orada da belirli bir eğitim devresinden geçer. Tekrar bulunduğu alana geçen Şoreş heval, tüm gördüğünü ve aldığını birden boşaltmak istemişcesine arkadaşlarına öğretir. Milisen etrafındakileri yetiştirme özelliği saflarda da devam ettirir. Yaşama saygı gereği hem öğrenen, hem de öğretendir. Genç, çocuk, yaşlı, kadın demeden herkese yüksek değer biçip saygı gösterir, sever ve ilgilenir.

Köy toprakları O'nu müthiş çalışkan kılmıştı. Hiç aksatmadan sürekli düşmana darbe vurmak için çalışır,

örgütlemek için çalışır, öğrenmek için çalışırdı. Ama O, bunun sadece toprağın kazandığı bir özellik olduğunu sanmıyor, bunun PKK'nin zafer çizgisindeki iradenin, inancın ve kararlılığın insanlara kazandığı bir erdem olduğunu iyi biliyordu.

En son Mardin'in Kızıltepe ilçesinde faaliyette bulunurken yapılan bir ihbarla bulunduğu ev çembere alınır. Şoreş heval üzerinde sadece bir tabancasıyla birlikte onbeş mermisi ve bir el bombası vardır. Düşmanın teslimiyet çağrılarını iğrenç bulur ve "Parti bana teslimiyeti değil direnişi öğretti" diyen kızılıydızların peşinden yürür. Az sayıda mermileriyle bile girdiği çatışmada bir komiser ile üç polisi öldürürken, üç polisi de yaralayarak düşmana kayıp verdirir. Son mermisi biter ve artık merhaba demenin o eşsiz zamanı gelir. Çekilen pimin sesiyle yeniden sarsılır insanlıktan yoksun olanlar ve yeniden bir direniş destanını yazılır.

Şoreş heval! Kahramanca şehadetinin ardından mücadeleni sonusuz dek yaşatacağımıza söz veriyoruz.

*Mücadele aradaşları adına
Hacer*

“Kürdistan sömürgeci” belirlenmesinin yapıldığı ilk günden bugüne koruncu bir sabır, büyük fedakarlıklar, her biri birer destan niteliğindeki şehadetler ve bitmez-tükenmez bir emek vardır. Şehitlerimiz emeğin, fedakarlığın ve cesaretin bileşimi olarak bugünlerin büyük yaratıcılarıdır. Onlar yaşama dair en ufak bir emarenin bulunmadığı en zor anlarda dahi, sarsılmaz bir inanç ve bağlılıkla kendi bedenlerini katık ederek bizlere, halka, ülkeye, partiye ve insanlığa bağlılığın nasıl olması gerektiğini gösterenlerdir. Şehitlere bağlılık ancak ve ancak barmaktır, zaferi yakalamaktır. Başka türlü bağlılıktan bahsedilemez.

Mızgın ve Berivan hevaler Kürdistan’ın bağımsızlığı ve özgürlüğü yolunda, onurlu yerlerini alan ve sayıları binlerle ifade edilen şehitler kervanına katılan kahramanlardan olmuşlardır. Mardin’in Savur (Stewrê) ilçesinde doğan Mızgın ve Berivan hevaler, yoksul Kürt insanımızın yaşadığı sömürünün katmerlisini yaşayarak kişiliklerini şekillendirdiler. Her türlü zorbalığın ve sömürünün kol gezdiği, üstüne üstlük geri değer yargılarının, iç çelişki ve çatışmaların yoğun yaşandığı bir ülkede, kadın olmanın zorluklarını çok küçük yaşlardan itibaren hissederek büyüdüler. Kurtuluşu, “özgürleşen kadın, özgürleşen Kürdistan’dır” belirlemesiyle, ortaya çıktığı ilk günden bu yana kadın özgürlüğü konusunda özgün ve çözümleyici yaklaşımı esas alan PKK’de gördüler.

Mızgın ve Berivan hevaler yurtseverliğin ve ihanetin iç içe yaşandığı bir ortamda büyümüşlerdir. Yaşadıkları köylerin çevresinde birçok köy korucu olmuş ve ihaneti böylelikle yakından tanımışlardır. 1990’larla birlikte başlayan ve kısa bir süre içerisinde tüm Kürdistan’ı

Adı, soyadı: **Emine BORAN**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tizyan Köyü-Savur/ Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, Cırze köyü-Savur**

Adı, soyadı: **Feride DEMİR**
Kod adı: **Mızgın**
Doğum yeri ve tarihi: **Şivistan Köyü-Mazıdağı / Mardin**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, Cırze köyü-Savur**

boydan boyda saran kitle serhildanları, yurtsever halkımızın coşkusunu doruğa çıkartmış ve faşist sömürgecileri de bir o kadar korkutmuştur. Gerillanın önlenemeyen yükselişi ve kitle serhildanları karşısında katliam ve göçertme politikasını aktif olarak 1991 ortalarında hayata geçiren faşist TC, 1992 Newroz kutlamaları esnasında başta Cizre, Nusaybin, Şırnak olmak üzere Kürdistan'ın birçok yerinde silahsız-savunmasız insanlarımızı katletti. Amaç gözdağı ve sindirmeydi. Ama bu politika ters tepti. Yüzlerce insan bu katliamlardan sonra akın akın ulusal kurtuluş saflarına akmaya başladı. Kürdistan boydan boyda çalkalanıyordu. İntikam çağrısı dağlardan ovalara, köylerden şehirlere doğru yankılanıyordu.

İşte Mızgin ve Berivan hevaler de on gün ara ile alandaki ARGK birimlerine katıldılar. İkisinin de tek isteği, bir an önce savaşa aktif ola-

rak katılmaktı. Alanda yeni katılımlar oldukça yoğundu. Bu nedenle yeni katılan savaşçı adaylarının bir an önce eğitilmeleri ve uygun alanlara aktarılmaları gerekiyordu. Çünkü arazi yapısı çok sayıda gerillayı barındıracak düzeyde değildi. Hemen eğitim faaliyetlerine başlandı. Mızgin ve Berivan hevaler de coşkuyla eğitime katıldılar. Bir tek amaçları vardı; en kısa zamanda kendilerini askeri-siyasi açıdan yetiştirerek daha iyi savaşabilecek konuma ulaştırmaktı. Ancak tam bu süreçte eğitim çalışmaları devam ederken kaçan bir unsurun yer göstermesi sonucu, düşmanın içinde bulundukları mağaraya kimyasal gazlar atmaları sonucu şehit düştüler.

Mızgin ve Berivan hevalerin şahsında tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Baraşa-Eruh, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, ...**

Solda Şehit **Şirin**,
1995'te Hebirbina'da şehit düştü
Sağda Şehit **Murat**
1993'te Besta'da şehit düştü

Mazlum heval, küçük yaşlardan itibaren çobanlık yaparak yoksul olan ailesine yardımcı olur. Yaşam zorluğu, sömürgeciliğin her yönlü baskısı, horlaması O'nda da büyük bir tepkiyi doğurmuştur. Böylesine pervasızca bir sömürüyü dayatan faşist egemenliğe karşı, Kürt gerçekliğinin yok edilmeye çalışıldığını bilince çıkararak belli arayışlara girer.

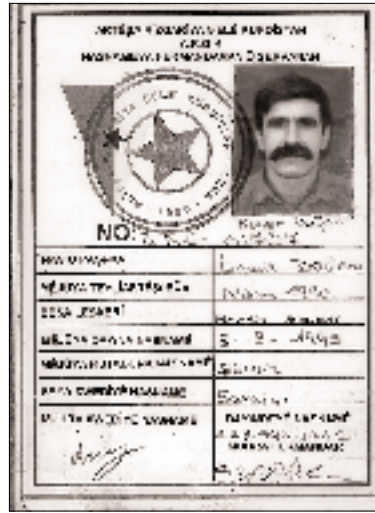
Dağlarda dolaşırken sık sık gerillalarla karşılaşır. Onları tanıma-ya çalışır, tanıdıkça da bağlanır. 1991 yılında kararını verip gerillaya katılır. Botan Eyaleti Bestler alanında ilk eğitimini alır. Düzenleme sonunda Mava mıntıkasına gider. Yaşamda zorlanmaz. Her türlü çalışmada yer almak ister. Bu

özelliğiyle arkadaşlarına cesaret verir. Her işe moralli başlamayı esas alır. Gülyüzlüdür. Radikal özelliğiyle tuttuğunu koparan bir kişiliğe sahiptir.

Bir görev sırasında Botan suyundan geçmeleri gerekir. Gece karanlığında ve fırtınalı bir havada bu geçişi yapmak zorundadırlar. Gerillalar karşıya kelek aracıyla geçmeye başlarlar. Mazlum heval keklele karşıya geçerken fırtına keleş devirir. Tüm yoldaşlar O'nu kurtarmak için çaba harcarlar, ama Mazlum heval şehit düşer. O'nu insanlığı yücelterek yaşatacağız.

Anıları yolumuza ışıktır.

*Mücadele arkadaşları adına
Seyda Mava*

Şehit İsmail DOĞAN (Koçer)
2 Haziran 1995'te Habızbına'da
düşmanın eline geçmemek için
bombayı kendisinde
patlatarak şehit düştü

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Hezex-İdil**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Tepeköy (Xiraberepen)-İdil**

Cuma ve Yaşar hevaler Mardin Eyaleti'nin birinci bölgesinde görev yaparlar. Yaşar heval, en son manga komutanlığı görevini yapar. Orta halli ailenin çocukları olan Cuma ve Yaşar hevaler, 1990 yılında Haftanın'de eğitimlerini tamamladıklarında, Yaşar heval Gabar'da görevlendirilir. Daha sonra İdil alanına yönelerek birçok eylemde düşmana darbe vururlar.

İdil'de Yaşar ve Cuma hevalerin adı eylemdi, fedakar ve yiğitlikti, çok yoldaşları arasında oldukça sevilen iki yoldaştı. Yörede terör estiren kontra köyü Xiraberepen köyüne yönelik tüm hazırlıklar yapılır. Yaşar ve Cuma hevaler her zaman olduğu gibi saldırı grubunda yer alırlar. Yaşar ve Cuma hevaler eylemde yaralanır. Yaşar ve Cuma hevaler son nefeslerinde "Bijî Serok APO!" diyerek şehadete ulaşırlar.

Mücadeleniz önünde saygıyla eğiliyor, anlarınıza bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Yaşar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hezex-İdil**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Tepeköy (Xiraberepen)-İdil**

Mücadele arkadaşları

Ömeryan Direnişçileri

Kürdistan'nın geçmişini yaşımsal sonuçları sonucu çıkarıp aktaran tarihçiler değil, direnişçiler olmuştur. Bu anlamda birer tarihçi olan direnişçiler, geçmiş geleceğin umuduyla birleştirmiş ve Kürdistan'ı bugüne taşırmışlardır. Ancak direnişle beraber ihanet belirlenmiş ve bir yarış başlatılmıştır. Böylece Medler'in M.Ö. 1000 yıllarında tarih sahnesine çıkmasından bugüne; işgal, istila alanı olan Kürdistan, sürekli egemen güçlerin sömürüsüne, savaşlarına meydan olmuş ve kendi gerçekliğinden hep uzak bir gerçeklik içerisinde boğdurulmuştur.

Bu topraklar insanlığın doğuşuyla insanlığa beşiklik yapmış ve hiçbir zaman çorak kalmamıştır. Sürekli direnişlerle ve kültürlerle sulanmıştır. Kanla sulanmıştır. Her baharda kan çiçekleri yeşermiştir. Fakat başını göğe yükseltmesine, güneş gibi aydınlatmasına izin verilmemiştir. Tarih boyunca kılıçlarla nalların budanmış, nalların altında ezilmiştir. Zenginlik kaynaklarına göz diken barbar uygarlıkların savaş alanı olmuş, bu uygarlıklarca altı kazılmış ve ihanetle zehirlenmiştir. Oysa ki bu bir kader değildir.

Zira insanlık boyunca utanmadan lanetli yüzüyle yazılmaya devam eden Kürdistan tarihine, partimiz PKK öncülüğünde somutunu bulan kurtuluş mücadelemiz, kaderciliği yerle bir etmiştir. Kürt halkı çırılçıplak yüreğiyle PKK ve PKK önderliğinde, ordusu ARGK'nin çelikten birliği bugün tarihin sayfalarında yeni bir bölüm yazmaktadır. Artık bu, son bölümdür. Kürt halkının miladi 15 Ağustos'tan beri, genelde dünya emperyalizmi, özelde TC sömürgeciliğine ve onun gerisindeki işbirlikçiliğe karşı sıcak bir savaş yaşamaktadır. Bir tarafta Kürt halkı ve ordusu ARGK ile, diğer tarafta dışta emperyalizm desteği, içte işbirlikçilik ve ihanet ile her türlü özel savaş yöntemiyle TC ordusu arasında bir savaş yürütülmektedir. Bu ondört yıl-

lık silahlı savaşım boyunca, TC açısından sosyal-siyasal bakımdan bitmişlik, ekonomide tükenmişlik, bunalm, askeri olarak büyük bir yenilginin yaşanmasına karşılık, Kürt halkı ve ordusuna yönelik talanlar, katliamlar, göçler, onbinlerin zindanlara sıkıştırılmaları, işkenceler, faili meçhuller (!) ve binlerce şehadetin yaşandığı bir süreç olmuştur. Ve bu süreç, zaferin eşiğine gelmiş bir halk gerçekliğini gözler önüne sermiştir. Bu özgürlük savaşı Kürdistan dağlarında yüzyılların acısının bileşkesi, kin ve nefretle, PKK'nin yüksek öngörü ve bilinciyle savaşan gerillaların eşliğinde sağlanmıştır. Tabiatın hiçbir zorluluğuna aldırış etmeden, bilakis bu zorluklardan çıkardığı sonuçlar ve öz iradesiyle bütünleşen direnişçi ruh ve gücüyle bir bütünlük içinde, her türlü tekniğiyle, iç ve dış desteğiyle barbar TC ordusuna karşı mücadele veren ARGK militanları, yeni tarihin yazılmasında birer harf olmaktadır. Yok olmanın eşiğinden dönüş yapan Kürt gerçekliği, bugün her şeyi tersine çevirmiştir. TC için ise, bir yokoluş süreci oluşmuştur.

TC'ye karşı yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinde binlerce şehit verilmiştir. Bugün geline aşamada yaratılan her şey bu vatanın gerçek sahipleri; şehitlerin özverisiyle yaratılmıştır. Tarihin yüzüne bulaştırılan kir ve pası kanlarıyla yıkayarak güldüren şehitlerimizi yazıyla anlatabilmek mümkün değildir. Şehitlerin yaşamlarını, savaşımalarını anlatabilecek kadar sözcük yoktur. Onlar yazıya sığmayacak kadar geniş, onların her biri başlıbaşına birer kahraman ve yarattıkları, yaptıkları birer efsanedir. Bu efsanede onları anlamak lazım. Ama onları anlamak demek, onları görmüş olmak demek değildir. Onların uğruna kan döktükleri amacı, bu uğurda gösterdikleri cesaretlerini, fedakarlıklarını, yüksek mücadele ruhlarını, iradesini hissedebiliyor ve başta duygularımızda olmak üzere, pratikimizde yaşayabiliyorsak yeterlidir.

Çünkü onları anlamanın gizemi burada saklıdır. Ve bu gerçeği hiç kimse, hiçbir güç ne yadsıyabilir, ne de inkar edebilir. İnsanı insan olarak anlamlı kılan, onun amacı ve amacı doğrultusunda sürdürdüğü yaşamdır. Yaşamın önündeki engelleri kaldırarak özgürlüğe yol almak ve peşinden bir halkı, bir insanlığı sürüklemek, şehitlerimizin tek gayesiydi. Öyleyse şehide bağlılık ve sevgi, özgür yaşamın oluşması için gereken direnişi ve yaşam duruşunu temsil etmeye çalışmaktır. Aksi halde bağlılıklar anlam ifade etmez.

Ömeryan bölgesi, Mardin, Nusaybin, Ömerli, Yeşilli şehir merkezlerini birbirine bağlayan karayollarının orta kesimini kapsar. Dağlık arazidir. Yalnız, bu arazinin Nusaybin'e doğru giden ipek yoluna bakan kısmı ovalıktır. Ovaya açılan, fazla derin olmayan vadilerin başları arazinin yukarı kısımlarında birleşmektedir. Ormanlık olan arazinin çalıştırılabilen hemen hemen bütün parçaları bağlarla nakşedilmiştir. Düşmanın "truva atı" bajara bel bağlamaya yönelik döngü sağlayan elverişli ekim yapılmaktadır. Hayvancılıkla beslenen, üretimi birleştirilen bir bölge olarak Ömeryan bölgesinde, ovaya açılan vadilerin hemen yarısında gerdanlık gibi meyva ağaçları ve bahçelerle uzanan kaynak suları ovaya selam verirken, yeraltına dalmaktadırlar. Düşmanın böl-parçala-yönet politikasının özgülüne indirilmiş haliyle içiçe olan köyler birbirinden kopatılarak, ilişkilerinin kesilmesi amacıyla bir el parmaklarının girinti ve uzantıları gibi köyler birbirinden ayrılmış, şehirlere bağlanmıştır. Böylece resmi ilişkiler nedeniyle köylerin yerel ilişkileri birbirinden koparılmaya çalışılmıştır. Arazi ise düşmanın stratejik noktalarda yer alan köylerde bulunan karakolları ve önemli hatlar boyunca koruculaştırdığı köylerce parçalanmıştır. Midyat-Ömerli yolu boyunca Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattı uzanmaktadır. Böylece düşman arazi parçalarının bağla-

rını koparmış ve parça parça alanlar yaratmıştır. Bu nedenle düşmanın her zaman denetime alabileceği bir alan olması itibarıyla gerilla açısından son derece hareketliliği ve gizliliği mecburi kılan bir bölgedir.

Öte yandan parti tarihi boyunca maddi-manevi hiçbir desteği vermekten çekinmeyen ve kendi ölçülerinde mücadeleye katılan yurtsever bir bölgedir. Gerillaya karşı her zaman kucağı açık, hem düşmandan, hem tabiatın zorluklarından koruyan, besleyen, yapabileceği bütün görevlere koşan ve kurtarılmayı başkalarından beklemeyerek saflara yüzlerce evladını veren bir halk gerçekliğidir. Yaygınlaşan gerilla eylemliliklerine serhildanlarıyla destek vermiştir. Gelişen mücadeleye karşılık düşman ağır yönelmiştir. Düşman yoğun baskılarıyla, işkence, talan ve katliamlarıyla bu halkı (bütün Kürdistan'da yaptığı gibi) esir almak, düşürmek istemiştir. Bu nedenle halkı geçim kaynaklarından, zengin araziden koparmakla ancak başarabileceğini sanmıştır. Fakat yanılmıştır. Tam tersine her ne kadar köylerini terkedenler olmuşsa da, düşmana teslim olmamıştır. Ve gerilla ile bağları daha da güçlenmiştir.

Bu halkın yüreği, gerillanın adımlarında atıyor. Ömeryan halkının büyük kısmı, köyünden alıkonulmuş, fakat büyük çoğunluğu Kürdistan'ı terketme vicdansızlığını yapmamıştır. Mücadelenin yakın sıcaklığından izole edilmeye çalışılmışsa da kolları halen mücadeledir, gerilladadır.

Ömeryan PKK tarihi boyunca kitlesiyle, arazisiyle her zaman gerillayı bağrında taşımıştır, beslemiştir. Taşı, toprağıyla, yüreğiyle bir bütün gerillaya mevzi, yol, kucak olmuştur.

Düşmana darbelerin vurulmasında sonuna kadar destek olmuştur, yardım etmiştir. Gerillayı yalnız bırakmamıştır. Şehidini sahiplenmiştir. Ve gerilla da Ömeryan'da toprak anaya bedel vermekten çekinmemiştir. Toprak anaya bu vesileyle can olmanın sevinçindeydiler. Tarihin kirli sayfalarını

kanlarıyla temizleyerek, bedenleriyle bir kalem gibi yeniden yazarak toprak anaya sarılmışlardır. Gerillaların döküldüğü her damla kan, zafere doğru giden yolun birer adımları, kilometre taşlarıdır. Ve gerilla 1995 yılı boyunca Ömeryan bölgesinde toprak anaya tam yirmidört can vermiştir.

Ömeryan'da 1995 kervanının ilk yolcusu, toprak anaya ilk can oldu. **Salman (... Karaaslan-Kızıltepe)** heval yeni yıla girerken bir kardele-nin karı yararak başını kaldırması oldu. Sıcak bir kışın yeni yıla adımlarında soğuk rüzgarları, toprak anayı direnişle ısıttı Salman heval. "*Beklenilen günler gelecekte, çekilen acı, dökülen kan kutsaldır*" derdi. Devrimci iradesiyle birleştirdiği ideolojik-politik bilinciyle, aynı zamanda geleceği kendisinde gerçekleştirerek yoldaşlarına örnek oluyordu.

Parti saflarında olan üç kardeşin en büyüğüydü. Evliydi ve çocukları vardı. Ama Salman heval Kürdistan'da gerçek aileye ancak savaşarak ulaşabileceğini biliyor ve bu yönde yaklaşıyordu. Ve bu nedenle küçük bir aile biriminden halk ailesine girdi. Meclis üyesi bir heval olmasından dolayı cephe çalışmalarında yer alıyordu. Hem halk, hem de yoldaşlar arasında olgun, fedakar, mütevaziliğinden dolayı saygınlık sahibiydi. Savaşı güçlendirmenin birbirimizi eğiterek geliştirmekle orantılı olduğunu söyler ve sürekli yoldaşlara eğitimsel yaklaşır, kendini yoldaşlara taşıırdı, ilgilerini paylaşırdı.

Yeni yılın ilk günlerinde hızlanan operasyonlara karşılık, düşmanın çatışma isteğine gerilla birlikleri uymadılar. Fakat 13 Ocak günü sıkılmış bir edayla toprak ananın ısınmak istediği gün oldu. Midyat'ın Nibîlê köyü arazisinde operasyon ortamında gruptan kopan bir yoldaş, dönerken düşmanın pususuna düşerek şehadete ulaştı.

Yoğun operasyonlar devam etti. Hatta düşman bazı köylere güç yerleştirdi. Buna rağmen gerillaya engel olabilmek mümkün değildir. Zaten

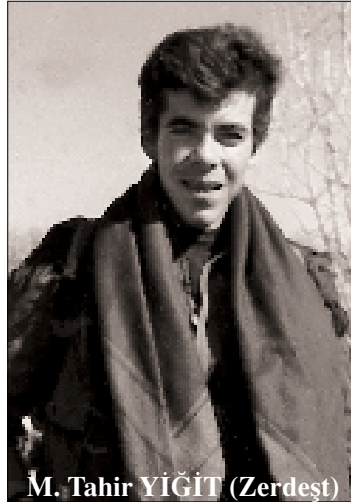

Soldan 1. Şehit Welat 1976 Batman-Kozluk doğumlu, '96 katılımlı, 5 Nisan 1997'de Habızbına'da şehit
Ayaktaki Şehit Azad AKBAŞ (Rugeş) 1979 Mardin-Sultan Şeyhmus doğumlu, '95 katılımlı, 5 Nisan 1997'de Hebızbına'da şehit

bir özelliği de düşman çemberinde, düşman gücüyle beraber aynı arazide kalabilmesi, ama olmayan bir varlık gibi hissedilememesi, yani her yerde ve hiçbir yerde olması ve bu tarzda hareket etmesidir. Az bir sayıyla, yine sıradan donanımıyla, fakat doğru savaş tarzıyla düşmana en etkili darbeleri vurabilmektedir.

23 Ocak günü sanki geceden işaret veriyordu. Yine her zamanki yoldaşlık coşkusuyla alan değiştirdik. Ama işareti henüz tam erimeyen kar parçalarında saklı olan güne basa basa girmeye çalıştık. Sabahın erken saatlerinde düşmanın karşı tepeleri tuttuğunu ve bizim tuttuğumuz tepelere doğru geldiğini gördük. Kuşluk vaktinde çatışmaya girmek gerilla tarzı değildir. Ve özellikle Ömeryan gibi alanlarda gerilla, kuşluk vaktinde çatışmaya girmeyi kesinlikle reddeder. Biz, bir-iki tepe geri çekildikten sora düşmanın durmadığını görünce sanki durdurulmak isteniyormuş gibi haline cevap vermek zorunda kaldık. Önce pusuya düşürülen düşman gücüyle ortam savaş alanına dönüştü. Birkaç tepe tuttuk. Bir tepede de **Zerdeşt (M. Tahir YİĞİT-Dêrê Köyü-Nusaybin)**

heval komutasında beş yoldaş vardı. Çatışmanın kesilmesi istenmesine rağmen bu yoldaşlar erimeye yüz tutan yamaçlardaki karla soğuk günü, namlularından ateş püskürterek düşman kayıplarıyla ısıtmak istediler. Ve

M. Tahir YİĞİT (Zerdeşt)

habersiz yaklaşan bir düşman birliğini etkili vurdular. Düşmanın diğer birlikleri etkili vurulan bu koluna koşarken, geri çekilmeye çalışan fidan boylulardan Zerdeşt heval yaralandı. Bu, düşman için acısını saracağı yönelim

odağı oldu. Ve bütün ağırlıklarıyla özgürlük savaşçılarına yö-neldiler.

Bir gerilla için en değerli varlığı yoldaşdır. Bu mücadelede savaşın ve tabiatın her türlü zorluğuna, zahmetine karşı göğüs germede ve başarıya doğru ilerlemede en büyük, en sağlam destek yoldaşlıktır. Hele bir çatışma ortamında bir yoldaş diğer yoldaşını savunma, koruma ve kurtarmak için kendini de feda etme yüceliğine sahiptir. Güzel bir örneğini gözler

önüne koyan bu çatışma, bu gerçeği ispatlamaktadır. Çünkü yaralanan Zerdeşt hevali korumak ve kurtarmak için diğer dört yoldaş Zerdeşt hevali aralarına, kucaklarına aldılar. Acısından intikama aşırı yüklenen düşman saldırısıyla **Menal (Medeni YILDIRIM, Kelahka-Şêx Etman), Koçer (Ramazan UNUTKAN, Hilvan) ve Dıjwar (Hıdır İLHAN, Mercê Köyü-Ömerli, 3 Mart 1975, katılım 1994, şehadeti 23 Ocak 1995, Kurka Buhuri-Ömeryan)** hevaler de yaralandılar. Sanki toprak ana yemin etmiş gibi inatla bırakmıyordu. Diğer yoldaşlar, havada uçuşanlar mermi değilmişçesine koşarak müdahale ettiler. Bütün hırs, kin, öfke ve intikam duygularının verdiği güçle yüklenen yoldaşlarına, toprak ananın belki de tarihten bugünü özenle yarattığı, tep-yi yoldaşlardan koparan boğaz biçiminde arazi parçası düşmana mevzi olduğundan yoldaşlara engel oldu. Tepede ise yaralanmalarına rağmen düşmana aman vermeyen özgürlük savaşçıların karşılık ateşleri ve cihazdan yoldaşlarına vermeye çalıştıkları moral, insana yoldaşlığın yüceliğini, davaya adanmışlığını, bütün ger-

çekliği ve özdeliğiyle açıkça gösteriyordu.

Hele göğsünden yaralanan Menal hevalin telsizden “Bijî Serok APO” sloganıyla başlayıp biten “*Arkadaşlar ben yaralıyım, belki bir daha bulamayacağız, ama bu sizde eksiklik yaratmasın. Ben yine sizinleyim. Bütün arkadaşlara selamlarımı iletiyorum*” mesajı arkadaşlara manevi bir güç ve şaha kalkan duygular oldu. Fakat onları kurtaramamanın sinir ve öfkesi

bütün arkadaşları kahrediyordu. Grup-tan **Battal (Yılmaz YALI, Nusaybin)** heval henüz yaralanmamıştı. Tek başına diğer arkadaşlarını kurtaramayacağından, başta telsizi ve alabileceği kadar önemli malzeme alıp arkadaşlarının savunma ateşi altında gelmesi belirtildi. Battal heval can yoldaşlarını bırakmak istemedi. “*Ben de onlarla birlikte kalayım*” dedi. Ama yoldaşlığın, sevginin emrediciliği söylenenlerin yapılması gerektiğini belirtti. Yoldaşlığın acısı, burukluğu, sevgisi, saygısı, yüceliğiyle karışık bir duyguyla ayrılan Battal hevali toprak ana bırakmadı. Ve O’nu da şehitler kervanına alarak ölümsüz bir canı daha ekledi kan isteyen hayat nehrine. Özgürlüğün diğer yolcuları da esasen sömürgecilığe ve emperyalizme yönelerek, kendi bedenlerinde seslendirdikleri bombalarıyla şehitler tepesine adlarını yazdılar. 23 Ocak 1995 tarihi ve Kurka Bu-

huri’ye bağlı bu şehitler tepesi onları anmanın tarihi tepesi oldu.

21-28 Mart kahramanlık haftasında toprak ananın, belki de tarihten takip ederek bazı önemli noktalarda beldel istemesi olacak ki, bu hafta içinde kendisine bir can daha aldı. Ve aynı zamanda anısına kahramanlık olacak bir çatışma ve eylemlilikle yol-yardımlı oldu.

Küçük yaşlarda babasını kaybederek, böyle eksik bir yaklaşım ortamında büyüyen ve yaşı küçük olmasına rağmen gerilla eylemlilikleri ve parti etkinliğinden etkilenecek saflara katılan **Xelil (Halil ..., Stilê-Nusaybin, katılımı 1994, şehadeti 24 Mart 1995, Sitê-Ömeryan yakınlarında)** heval, fedakar, cesaretli ve itaatkar özellikleriyle sevilen bir arkadaştı. Henüz yeterli bir parti kavrayışına ulaşmamasına rağmen, partiye bağlı ve arkadaşlığa saygın ilişki tarzıyla daha da sevililiyordu. Ve sonuna kadar gelişmeye yol veren özellikleri vardı. 24 Mart 1995 tarihinde Sitê köyü yakınlarında serin bir bahar sabahına merhaba derken, TC’nin Kürdistan’daki desteği, iç gericilik, korucular, ihaneti bir kez daha şahıslarında katmerleştirdiler. Erken saatte henüz sabah soğukunda elleri ısıtmaya çalışırken noktaya giren korucularla çatışma çıktı. Arazinin sabah çatışmasını sonuna kadar konumundan çıkmak isterken hain bir mermi Xelil hevalin bedeninde yer bulmuştu. Ama bu böyle kalmazdı ve arkadaşları Xelil hevalin intikamını almaya koyuldular. Çatışmada iki korucu yaptıklarını pahalıya ödediler. Ertesi gün Ömerli şehir merkezinde hükümet konağına vurulan roketlerle o gecede alevle aydınlanıyordu. İzleri takip ederek ertesi gün noktaya kadar gelen düşman gücünün ön saflarındaki izci hain çetenin alından yediği mermiyle, Xelil hevalin anısına kahramanca bir çatışma yaşandı. Ve 9. yıldönümünde Agit olan Xelil hevalin intikamını alarak şahsında bütün şehitlere selam durdu arkadaşları.

1995’le birlikte Ömeryan bölgesine gelen **Latif (Şehabettin GÜLTEKİN, Kermetê-Ömerlili)** heval, ailesinin küçük çocuğu olarak büyüdü. Köylere korucu olduğu dönem, babası korucubaşıydı. Gelişen savaşla, partiden etkilenecek silahı bırakan köylülerinden Latif heval de etkilendi. Kendisinde gün gün gelişen yurtseverlik ve mücadele hırsı, en son 1993 Nisan’ında parti saflarına katılmasına vesile oldu. Enerjik, fedakar,

savaşkanlığıyla gelişme gösteren Latif hevale bulunduğu Bagok bölgesinde manga komutanlığı verildi. 1994’te Gurine Radyolink istasyonu-na yapılan baskın saldırısında yer almıştı. Arkadaşlarına omuz vererek gözünü yummadan mevzilere doğru koşan Latif hevali, son mevziden atılan bir bomba engelledi. Ama durduramadı. Yaralı haliyle arkadaşlarına yük olma yerine destek olarak imha ettikleri mevziden bir A-4 silahı kaldırarak moral buldu Latif heval.

Latif heval, 1994’te Ömeryan bölgesine geldi. O dönem düşman her türlü zoru da kullanarak sonuç almadığı, koruculaştıramadığı köylere, diğer köylerden korucu yerleştiriyordu. Bununla halk-gerilla ilişkisini kesmeye ve dönemin taktiği olan alan tutmayı deniyordu. Bütün arkadaşlardan çok Latif heval buna sıkılıyor ve kızıyordu. Çünkü kendi köyüne de düş-

man bu taktiği uygulamıştı. Öfkesini şakayla karışık “*Ya bu çeteleri köyden çıkartacağım, ya da kanımı dökceğim*” derdi. Özellikle yanıma gelir “*Herkes kendi köyünü düşmandan temizlerse, Kürdistan’da düşman bırakmayız*” diye biraz biraz feodal gurur, biraz intikam bileşkesini dile getirirdi. Nitekim bu çetelere baskın yapma planı oluşturuldu. En çok Latif heval buna seviniyordu. Ve daha kimse tartışmadan saldırıda kendisinin yer alacağını ısrarla söylüyordu.

17 Mayıs’ta gecenin çökmesiyle köyün tepesindeki çete mevzilerine doğru adım adım yaklaşıldı. Latif heval, altı arkadaşlık bu saldırı grubunun komutan yardımcısı olarak genelde tarihteki gericiliğe, ihanete, özelde ise bu çetelere doğru bombalarla saldırıya geçti. Mevzideki çeteleri bombalarla etkisiz kılarak mevzilerin içine doğru ilerlerken, ihanetin eliyle gelen bir bomba Latif hevale barikat oldu ve Latif hevali düşürerek ilerlemesine engel oldu. Bu nedenle ilerleyemeyen diğer arkadaşları, Latif hevali omuzlayarak geri çekildiler. Bir taraftan Latif hevalin ağır yaralanması, diğer taraftan bütün mevzilerin ele geçirilmeyişinden öfkelenen bütün arkadaşlar, Latif hevali kurtararak mevzilerinden ellerini çektiler. Ertesi güne kadar yaşayan Latif hevali toprak ana, Haki KARER yoldaşın şahadet yıldönümü 18 Mayıs’ta kucığına alarak aramızdan ayırdı. Ama buna rağmen ne mutlu Latif hevale ki, verdiği sözü kanımı dökme pahasına da olsa yerine getirdi. Zira çeteler verdikleri ağır kayıplarını alarak köyü de boşaltıp terkettiler.

Parti çizgimizin doğruluğunu, şehitlerimiz özveriyle, fedakarlıklarıyla canlarını katarak tartışma getirmeyen bir şekilde kanıtlamışlardır. Bu bütün açıklığıyla gözler önündedir. Parti ve halk olarak dünya insanlığı seviyesinde ilgi görüyor, ciddiye alınıyorsa ve bugün zaferden, kurtuluştan bahsediyorsak, bu güç, cesaret ve ilham kaynağımız, manevi komutanla-

rımız şehitlerimizin canları ve emekleri sayesinde. Ve bugüne kadar kaybedilen her şeye şehitlerimizin şahsında yeniden kavuşmaktayız.

Kavuştuğumuz oranda tarihin gelenekleri tekrar önünüze çıkarılmaya çalışılmakta, sürgün ve iskân politikaları halkın birliğini parçalamak amacıyla devreye sokulmaktadır. Ancak bu halk, köyleri boşaltılmakla gerilladan koparılmış değildir. Gücü olan elini sürekli uzatmıştır ve gerilla halkla beraber şehirlerde de çalışma yapmaktadır. Ömeryan halkı zorla Mardin-Kızıltepe’ye göçertilse de, Ömeryan’a bağlılıkları gereği, şehir merkezinde de gerillayla el ele yurt savunmasını yürütmüşlerdir. Buradaki çalışmalarda yer alması için Şoreş (Şemsettin IŞIK, Kelehka, Şêx Etman-Nusaybin, şehadeti 1995 baharı-Kızıltepe) heval görevlendirildi.

Ordu-cephe çalışmalarında tecrübeli, cesaretli olan Şoreş heval, 5. Kongre platformuna katıldı. Buradan izlediği ve edindiği güçle alana daha öncekinden çok daha sıcak yüklendi ve partinin alandaki işleyiş ve çalışmasında azimli uygulama yaklaşımı ile bunu hep gösterdi. Takım komutanlığı görevini yaptı ve Kızıltepe çalışmalarında görevlendirilmesiyle bu göreve de aynı güç, azim ve moralle gitti. Yurtsever kitlenin gerillayla ilişkisinde köprülük görevini yerine getirecekti. Gerillayı kitleleştirirmede rol oynayacak ve kitleyi gerillaya ulaştıracak, gerillalaştıracaktı. Ancak özel savaşın işbirliği, ortayolcu kesimden yapılan ihbarlarla, Şoreş hevale engel olunmak istendi. Şoreş heval kararlılığını, bunun yüksek takipçiliği, uygulayıcılığı, inatçılığı ve direnişçi özelliklerini burada ispatlayarak gösterdi. Evi saran polislerle hiçbir ikirciliğe, tereddüte girmeden çatışmaya girdi ve başta cesaretiyle düşmana korku verdi. Bir komiseri ve bir polisi öldürerek 8 Haziran 1995’te şehitler kervanına katıldı.

Toprak ana yaza girerken çok su-

samış olmalı ki Şoreş hevale doymadı. Göz gezdirdi, takip etti ve Rışmil’den akan su kenarında kollarını **Mazlum (Rafet EKİNCİ, Beşiri-Batman 4 Ocak 1973 doğumlu, katılımlı 1995, şehadeti 1 Kasım 1995, Hebızbına) ve Azad (Nusaybin) hevallere dolamak için kararını verdi.**

1994’te Botan’dan Mardin’e gelen Mazlum heval, olgun ve sevecen bir arkadaştı. Çalışmalarındaki ciddi, bilinçli yaklaşımıyla cephe çalışmalarında yer alıyordu. Halkla ilişkilerinde mütevazı ve değer vererek kazanma temelinde yaklaşıyordu. Yoldaşlara yaklaşımında da fedakar, alçakgönüllü ve olgundu. Olgulara hafif yaklaşmaz ve ciddiyetle üzerine gitme yaklaşımını esas alırdı. Bu nedenle sevilen ve sayılan bir hevaldi. Azad hevalin elinden tutarak 9 Haziran 1995 tarihinde Şoreş hevale ulaşma adımlarıyla toprak ananın kucığına atladı. Meyve ve ağaçların arasından, tarlarlardan süzülerek ince bir ses çıkaran suya, yeni bir renk, yeni bir tat oldu Mazlum ve Azad hevallere in kanları.

Toprak ana yine bedel istiyordu. Yediden yetmişyediye farketmeksinin herkesi bu çerçeveye dahil ediyordu. bedel verilmeden kendisinin özgürlüğe kavuşamayacağını söylüyordu. **Apê Doktor (Salih YELBOĞA, Cınata Mezin-Nusaybin doğumlu, şehadeti 19 Haziran 1995 Kurka Buhuri-Nusaybin) ve Baran (Talat BARIŞ-Selhê) hevalleri de böyle çılgınca alıp götürdü.**

Saçının bir kısmı dökülmüş, ak sakallı, elliyi geçmiş Apê Doktor’u, yılların acısı ve öfkesiyle birleşmiş yurtseverliğine, yine yılların milisliği ve tecrübesine rağmen acımasızca kollarına aldı. “*Yaş olarak ihtiyaçlarımdı ama, şehitlerin manevi gücü ve tarihin lanetine karşı olan intikam hırsıyla ben halen gencim*” derdi Apê Doktor. Sonuna kadar saf, dürüst ve cesaretliydi. Hatta çok “*Gerekirse silahları bırakıp, yumrukla savaşmak gerekir*” derdi. Bizim için Apê Dok-

tor bir moral kaynağıydı. İçimizde yaşına rağmen savaşıması ve canlılığı bizi çok sevindiriyordu. Düşmana karşı öfkemizi büyütüyor, bize güç veriyordu. Çok saygı gösterirdik. Rüzgarın ağırlığını üzerinde hissettirmemeye çalışırdık. Ama toprak ana bunu görmemezlikten geldi. Böyle güzel bir insanın düşmana karşı olan öfkesini, kinini ve nefretini gözardı etmemeliydi.

“Bu vatana ihanet eden öldürülmektir” diye hep söyleyen Baran heval, Apê Doktor’un elinden tuttu. Öyle fazla konuşkan, hafif bir insan değildi. Ağırbaşlı ve yerine oturtan üslubu vardı. Birim ve takım komutanlığı yapmıştı. Görevine sadıktı, ilişkilerde ise yoldaşlığa çok önem verir, hiç kimseye yetki ağırlığını hissettirmezdi.

Savaş ve dava arkadaşlarından çok yılların dostluğu, samimiyetiyle Apê Doktor ile Baran hevaler birbirini yalnız bırakmadılar. Yanımızdan dönmek üzere ayrıldılar, ama bu uygun anda şehitlerin çağrılarına yetiştiler.

18 Haziran yine bir randevu günüydü. Habisê-Kurka Buhuri köyleri arasında ağaçlarla birlikte uzanan su kenarında Baran heval ve Apê Doktor’a düşman cüsseleri yöneldi. Ba-

Şehit Salih YELBOĞA (Doktor)

ran heval ilkin namluya söz hakkı verdi, asker vuruldu. Fakat toprağa en güzelinden sağlıklı tohumlar geriye bırakıldı. Ve bir baba-oğul edasıyla Apê Doktor ile Baran heval el ele tutarak, kırmadan toprak anaya sarıldılar.

Her iki tarafından gelip ucunda birleşen suyun üçgeninde yer alan bir köyde doğmuştu **Brusk (Hasan ..., Kurka Çeto)** heval. Meyve ağaçları ve tarlalarla uzanan çayın, içinde bulunduğu bu derin vadi arazisinde uzun süre çobanlık yaptı ve metropol

yaşamını da tanıdı. Kendisinde ulusal bilincin geliştiğini farkedene babası geleneksel “baş bağlama” amacıyla O’nu evlendirdi. Bu yaklaşımdaki düzen korumacılığını ve sevgisizliğini iyi gören Brusk heval, Mart 1994’de “Bir aile uğruna benim ülkemi satmam düşünülemez” diyerek saflara katıldı. Çok enerjik ve

çok cesaretli bir arkadaşı. “Benim gönlüm kleşle ferahlanmıyor” diyor ve bu nedenle çoğunlukla BKC kullanıyordu. Kleş taşıdığı zaman ise, Brusk heval saldırının gönüllü ilk savaşçısıydı. Zaten Kermêt’deki saldırıda yer almıştı. Fakat bu eylemle ayağından yaralanmıştı. Tedaviye alındı. Tedavi için pratik alanda öyle elektronik-teknik hastahanelerimiz yoktur. Fakat bir yaralı arkadaşın iyileşmesi için hem parti imkanları, hem de arkadaşların her türlü çalışmaları hizmete hazırdır. Nitekim Doktor Ro-

Sağda Şehit Enver ÇELİK (Mervan)
1974 Gercüş doğumlu, '92 katılımlı, Nisan
1997’de Kerboran’da şehit

Solda Şehit Savaş, Nusaybin Keteşko Atman'lı, 95 baharında Kızıltepe şehir merkezinde düşmanla çıkan çatışmada şehit
Sağda Şehit M. Emin ORHAN (Amed)

şer arkadaşın doktorluğunda sığınağa yerleştirildiler.

Sıcak, canayakınlığıyla sempatik olan Doktor Roşer arkadaş, özlü, samimi yaklaşımlarıyla insanı sadece fiziki doktorluğuyla değil, manevi olarak da huzurla birleştiriyordu. Arkadaşları tedavi ederken yalnız tedaviyle sınırlı kalmıyordu. Her birimde, bir sağlıkçı yaratma ilkesiyle sağlık bilgilerini aktarıyordu. Yine yanlarında **Doktor (Nusret AY, Hatxê)** heval de vardı. Saygınlıklarıyla bu hevaler yanlarına gideni memnun etmeden bırakmazlardı. Bu her gerillanın sahip olduğu bir tarzıdır. Ama onlar kendi sade ve samimiyetleriyle daha değerli hale getiriyorlardı. Yanımızda bir Alman beşli tüfeği vardı. Yanlarına gidip yanımızda fazla olduğu için kendisinde kalmasını söyleyerek Brusk hevale verdim. Kendisine sanki ödül verilmiş gibi sevinerek eline aldı ve *"Bütün ordu bile gelse sığınağa yaklaştırmam"* diye direnişçi, savaşçı ruhunun dışı vuruşunu sergiledi. Ancak ihanet müsaade vermedi. Bir çatışmada teslim olan bir ihanetçi, düşmana öncülük yaparak yoldaşların üzerine geldi. Enginlere sığınan bu büyük insanları sığınakta yakalamak düşman için bir mucizeydi. Toprak ana kendi bağrında 24 Haziran 1995'te Xirabêbaba'da yiğit canları yüreğine gömdü. Ve 2 Temmuz 1995'te Serêkaniyê alanında **Nihat (Murat DEMİRTAŞ, Xanisora)** he-

vali de bu yeni şehitler dizisine eklendi.

14 Temmuz Direnişçileri'ni anarken yaz sıcaklığında, güneş ışınlarıyla alından akan ter damlalarında özgürlüğün gizemi saklıdır. Hamidiye Alayları'nın son kırıntıları çetecilik sistemi ihanetini kırma, çözme çalışmalarını suistimal eden hainlere yönelik, Medlerden gelen tarihin intikamını almak mutlak bir görevdir. Düşmanın ve işbirlikçilik yapan bu hainlerin kir ve pisliklerini kendi kanlarıyla temizlemek gerekir.

14 Temmuz anısına bu yaz sıcaklığında direnişin birer gelenekçisi olmak için bir şeyler yapılmalıydı. Çete köyüne yönelik yola mayını **Serhıldan (Necat ACAR, Hanika-Çinar)** heval bunun için döşemişti. Ancak mayın patlamadığından, kontrol edilmesi gerekiyordu. Yarım metre kazıyla tarihin kir ve pasını temizlemeyi gencecik bir beden yapması gerekiyordu. Oysa ki Serhıldan heval mayın konusunda yetkinleşmişti. 1992'de saflara katılan canlı, anlayışlı olan Serhıldan heval, gelişmeye açık olduğundan kısa zamanda birçok konuyu özümsemiş ve uygulayıcısı haline gelmişti. Pratik işlere karşı yetenekliydi ve bu açılımı sonucu Serhıldan hevale manga komutanlığı verildi. 20 Temmuz 1995'te Mikrê çete köyü yolu üzerindeki mayını kontrol eden Serhıldan heval gecenin sakinliğinde yerle göğü çatlatarak patlayan

mayınla bir destan oldu. Ve toprak ana Aluca köyü yakınlarında **Latif (İsmail ÖZEN, Bêrtê)** ile **Dijwar (Doğan YAVUZ, Dengiza)** hevalleri de şehitler kervanına yolcu etti.

Midyat-Nusaybin arasındaki Be-yaz Subaşı vadisindeki Xanikê Heci Şêxo köyünde doğup büyüyen **Amed (M. Emin ORHAN)** heval iki şehre hayat veren su gibi çağlayan ve coşkulu bir kişiliğe sahipti. İlerleyen parti çalışmalarıyla beraber kendisinde oluşan yurtseverlik, vatan sevgisi neticesinde ateşli, hırslı bir şekilde milislik görevine başladı. Çalışkan, fedakar ve azimli oluşu daha o dönemde kendisini tanıyan bütün arkadaşlarda sevgi uyandırmıştı. Ama O, sıkılıyor ve gerilla olmak istiyordu. En son 1992 Mayıs'ında Nusaybin şehir merkezinde arkadaşların şehit düşmesiyle beraber, içindeki o aşırı dayatmalarının sonucu saflara alındı.

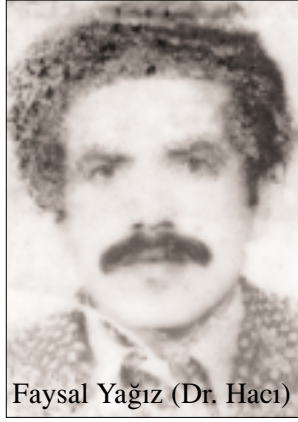
Henüz yeni gelen arkadaşları teorik eğitim görüyorlarken, askeri kişiliğe yol veren özelliklerinden dolayı daha ilk günlerde kendisine silah verildi. Partiye, halka, ülkeye, yoldaşlarına duyduğu sevgiden ötürü düşmana karşı büyük kin ve öfke duyardı. Bu nedenle rahatlık nedir bilmezdi. *"Ne yaparsak, yine azdır"* der ve sürekli daha iyisini yapmak için çalışırdı. Bundan dolayı takip eder, özümser, öğrenir ve bunları savaşın hizmetinde geliştirmeye çalışırdı. Askeri ruhu çok güçlüydü. Sadece askerliğe bağlılığı, öncülüğü değil, asil duruşu bile insana güven, moral ve cesaret verirdi. En son takım komutanlığını yapıyordu ve yine bir hedefin üzerine yürüdü.

Yaprakların sararmaya henüz başlamadığı ancak esen rüzgarla yaprakların altın renkli olmaya yüz tutan güzelliğinin kendini karanlığa rağmen hissettirdiği serin bir geceye doğru adım atarken, kurdukları pusuya çeteleri düşürerek tarihten gelen ihanete mermileri sıkıldılar. Korucular öldürülmüştü. Her şey haklıdan seyreliyordu, ancak bu düzeni bozan bir

kurşun Amed hevali yaralamıştı. Amed heval için hedef üzerinde isteğine ulaşamamak, onu yüreğinden hançerlemek demektir. Ve O'nu öfkeliendiren de buydu. Ancak arkadaşlarınınca omuzlandı ve geri çekildi. Amed hevalin bedeni omuzlara, ruhu yüreklerle alındı. Zira toprak ana Amed hevali şehitlik mertebesine ulaştırdı. 3 Eylül 1995 ve ardından 21 Eylül'de şehit düşen **Baran** heval özgülüğe doğru giden birer basamak oldular.

1995 yılının son şehitleri, bu toprakların gerçek sahipleri **Dr. Hacı (Faysal YAĞIZ, Zıvınga Anter-Nusaybin-1 Ocak 1959 doğumlu, katılımı 1994, şehadeti 14 Ekim 1995, Sitê-Midyat)** ile **Doğan (Ali BULUT, Cilin)** hevaler oldular.

Sonuna kadar fedakar ve çok çalışkan olan Hacı heval, evli, çocuk babası, yaşamın doruklarında bulunmuş, yaşanandan nasibini almış bir arkadaş. Uzun yıllar Suudi Arabistan'da çalışmış ve bütün bu çalışmalarda da partiye hizmet etmeyi bir an bile akşamamıştı. Canlı, girişken ve mücadeleci bir arkadaş olduğundan Suudi Arabistan'da birçok görev yapmıştı. Sonuna kadar kendini davaya adanmış milis çalışmalarından dolayı düşmanın hedefi olunca, 1994 başlarında gerilla saflarına katıldı. Enerjik olduğundan her zaman iş yapar, bir şeylerle uğraşır. Boş durmayı hiç sevmezdi. "Görev kutsaldır" ilkesine amansız bağlı ve küçük-büyük demeden her görevin gönüllü askeri idi. Zaman parmaklarında saklı hüner, her görevi yapmasına elverişliydi. Bir süre basın-yayın çalışmalarında bulundu, daha sonra cephe faaliyetleri ve askeri birliklerde yer aldı. Her görevde üzerine düşeni layıkıyla yerine getirdi. Ardından **Doktor Roşer** hevalle birlikte sağlık çalışmalarına geçti. Her göreve büyük bir istek ve arzuyla yaklaştığı gibi, bu göreve de azimli girişti ve Doktor Roşer hevalden edindiği bilgileri pratik alanda tek başına pratiğe geçirebilecek kabiliyete ulaştı.

Faysal Yağız (Dr. Hacı)

Doktor Roşer hevalin şehadetinden sonra artık Hacı heval bizim doktorumuzdu. Yoldaşlık ruhuyla dopdolu olan Hacı heval tartışma ortamının bir danışmanı, yaşamın bir moral, güven kaynağı ve arkadaşlığa hizmet etmenin adamıydı. Yaşına rağmen her türlü fedakarlığı ve cesareti gerek yaşamda, gerekse de savaş ortamında göstererek arkadaşlar arasında sevilen ve saygı duyulan bir hevaldi. En son görevindeki ısrarlı, azimli ve başarılı çalışmalarından sonra, kendisine hakkını verdiği için "Doktor" ünvanı verildi. Ve artık o yalnız Hacı değil, Doktor Hacı hevaldi.

14 Ekim 1995 günü Sitê köyünde düşmanla karşılaşan Doktor Hacı heval, **Doğan** hevalle el ele vererek bir süre çatıştılar ama, çatışma yerinin müsait olmamasından dolayı sıcak çatışmanın, sıcak anlarıyla bu sonbahar gecesini ısıttılar.

Henüz yaşı küçük olan, ama en başta cesaretiyle ve durmak nedir bilmez gülen yüzüyle sevgi tohumcuğu olan Doğan heval, Doktor Hacı hevalin diğer parçası oldu. Düşmanın beynini, yüreğini parçalayan iki şimşek olan Doktor Hacı ve Doğan he-

valler, arkadaşları için birer intikam, güç ve başarı meşaleleri oldular.

Bedran (Mehmet SEVGAT) yoldaşın bir sözü vardır: "Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz" demektir. Manevi komutanlarımız, bu ülkenin gerçek sahipleri, şehitlerimiz yolunu aydınlatan meşale ve bize güç, cesaret veren kaynaklardır. Bu ışık altında şehitleri anıyoruz ve onlara verdiğimiz söz onları yaşatarak ve savaşta daha da ilerleterek cevap vereceğiz. Söz verilmiştir, gerekleri ne olursa olsun yerine getirilecektir. Bir Zerdeşt, bir Baran, bir Amed, bir Doktor Hacı şehit düştü, ama yüzlerce Zerdeşt, Baran, Amed ve Doktor Hacı yeşerdi ve yeşeriyorlar daha da...

Anıları önünde saygıyla eğiliyor, uğruna canlarını verdikleri kutsal davalarının yılmaz takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

*Mücadele arkadaşları adına
Deniz*

Solda Şehit Ferhat 1974 Midyat-Helexê doğumlu, '94 Avrupa katılımlı 5 Nisan 1997'de Habızbına'da şehit
Sağda Şehit Rezan 1973 Adıyaman doğumlu, '92 katılımlı, Mayıs 1996'da Ömeryan'da şehit

Rêheval **Ömer**, di sala 1968 an de li gundê Kûfragê, li navça Şêmxerê de hate dinê. Ji bona ku malbata wî ji aliye aborî de zêde nebaş bû, alîkariya malbata xwe dikir. Piştî bavê wî ji nexweşiyê dimire, aliyên aborîde dikevine tengasiyê û koçberî navça Şêmxerê dibin.

Piştî koçberbûnê ji alîkî bi malbata xwe re, di aliyê aborî de alîkar dibû û ji aliyekêdin de jî diçû dibistanê.

Demeke kin de dît ku xebata şexsî mirov rizgar nake û rizgariyê di nav xebata netewî de dît. Û bi hevalên xwe yê dibistanê re çûn tevlê şoreşa Kurdistanê bûn. Ji sala 1988 an heya sala 1992 an de, di nava eniyê de alîkarî û xebatê dikir. Di nava hevalên xwe û gel de, di demeke kin de hate hez kirinê. Hevalê wî yê xwendegehê hemû bibûn gerilla û ew tenê mabû. Ji bona ku neyar di derheqê wî de biryara girtinê dabû, ev jêre bû firsendekî û bi çend hevalên xwe re kete nav artêşê. Hevalê Ömer di nava xebata kemîn, şer û propagandayê de heya 12 ê Cotmeh a 1992 an cîhê xwe girt.

Di 12 ê Cotmehê de gerillayên egît ji dijmin re kemîneke çêkirin û gelek leşkerên wî kûştin. Di paşvekişandinê de, di navbera gerillayan û dujmin de şerekî dijwar destpêdike. Heval Ömer û hevalê **Serhildan** heya dawiyê bi dirûşma "Berxwedan Jiyane" şer kirin û heval Serhildan gula xwe ya dawiyê ji bo xwe bikaranî. Heval Ömer jî bi saxî kete destê dijmin. Her ku dijmin rûyê xwe yê biqirêj daxûyakirin, wî jî got e "Berxwedan Jiyane!"

Şêhîdbûna heval Ömer, careke din gel rakir ser piyan û li şêhîdên xwe xwedî derket. 27 ê Mijdarê 1992 an de di salvegera avakirina partiyê de bi hezaran gel, cîhê şêhîd bûna herdû hevalan ziyaret kir û li ber bîranîna wan amadebû.

Belê hevalê Ömer,

Şêhîdbûna we Şêmxer û herema Çemê Reş kir kela berxwedanê. Hêlîna we vala ne ma û çeka we li erdê nema. Hûn zanîbin navê Çemê Reş bûye Çemê Sor. Şêhîd nemirin û hûn li devî kanî, çem û çiyayê Kurdistanê de dijîn.

Welatê min gellek xweşike

Bi dahi spîndar, gul û ave

Ma qey em nizanin

Ji bona xweşik bûna welatê mine?..

Neyar her tim erîşê waletê min dikin

Neyar erîşî ser Çemê Reş dike

Wek Cûdî, Gabar,

Herekol, Xakûrkê û Zapê

Ji bona Çemê Reş jî,

Serxwebûn û azadiye hez dike

Di nav dahl û spîndarên wî de

Şervanên azadiyê hene

7 Cotmehê de, 18 Gulanê de, 27

Mijdarê de

21 Adarê de, û 15 Tebaxê de

Bi hîrs û şahî diherike

Çemê Reş

Wek qîzî ge ghûnandîye û

Dimeşe her çiqas tu azadiyê

bixwazî jî,

Neyar li ber azadiya te kelêma

diçîne

Lê em ji ser piştî te venagerin

Heya em te azad bikin

Ji bona azad kirina te gelekê din

Ömer, Serhildan, Hüsnü, Resûl,

Hamza, Îshak

Bedran û şervanên azadiyê

Bi qurbana te jî, bikin

Emê te azad bikin

Lê emê navê te bigûherînin;

Xwîna şêhîdan jî be

Navê te bikin Çemê Sor.

Ji bona bîranîna Çemê Reş û

Herema GAP a Şoreşgere

Hevalê wî yê têkoşînê

Nav û paşnav: **Ömer DEMİREL**

Navê kod: **Ömer, Hogir**

Cîh û roja bûyinê: **Kûfrag**

(Ekînciler)-Şêmxer, 1968

Tevlîbûna têkoşînê: **1992**

Roj û cîhê şehadetê: **12 Cotmeh**

1992, Xirbe Helêla-Çiyayê Mazî/

Mêrdin

Dağları işgale uğratılmak istenilen Kürdistan'da, her gün çığ gibi büyüyen ve bu gerçeklik karşısında kazanma hedefini nişan alan ulusal kurtuluş mücadelesinin gerillaları, başaşağı duran tarihimizi ayakları üzerine oturtmanın da mücadelesini vermektedir. Kürt halkı, bu gelişmelerden haberdar bir şekilde her geçen gün politik bir güç haline gelmektedir. Gerillaya gerçek anlamını kazandıran şehitlerimiz, özgürlük sürecinin harcı olmuşlardır. Ve bununla bütünleşerek tarihin öznesi olmuşlardır. Bu bakımdan özneleşen her gerilla şehidimizin rolleri anlatılmalı ve duyurulmalıdır.

Cuma heval, Kerboran'ın Dilan köyünde dünyaya gelmiştir. Daha küçük yaşlardan itibaren kendini gerici köy kavgalarının arasında bulmuştur. Fakat, PKK gibi bir gücün tarihsel çıkışı ve etkisini Dilan köyüne taşıması, bu gerici kavgalara son verdimiş ve büyük yurtseverlik kavgasına çağırmıştır. Cuma heval, daha küçük yaşlardayken PKK'ye sempati duymuş ve görevler üstlenmek istemiştir. Orta halli ve yurtsever bir ailenin çocuğudur. Köyde çobanlık yaparken gerilla ile tanışmış, pratiksel anlamda desteklerini sunmuştur. İstihbarat ve yol öncülüğüne kadar birçok görev üstlenmiştir. PKK gerilla ordusuna daha o erken yaşlarda katılıp savaşçı olmak istemişse de, yaşının küçüklüğünden orduya alınmamıştı. Ama O'nun içinde, gerilla olma tutkusu sürekli canlıydı. Bu sıralarda ağabeyi saflara katılır. Ağabeyi 1992 yılında kahramanca şehit düşer. O da ağabeyinin silahına sarılma kararını verip 1992 yılında ARGK saflarına katılır.

Parti içinde emekçi ve fedakar yanlarıyla kısa sürede sevilir. Göreve sadakat ve cesaretle yüküldür. Alçakgönüllü ve olgunluğu en dikkat çeken özellikleridir. Çok yönlü bir gelişme çabası içerisine girer ve bu konuda yetenekli yapısı ile tanınırdı. Kerboran'da bir süre faaliyet yürüttükten sonra, İdil alanına geçer. Burada da bir müddet faaliyet yürütür. İdil'deyken arazi hafızası güçlü olduğundan, Kerboran'da kendisine ihtiyaç duyulduğundan tekrar Kerboran'a döner. Düşmanın yol hatlarını ve taktiklerini iyi çözen bir savaşçıdır.

1994'te Botan'a geçer. 1994'teki genel operasyonda düşmana karşı rolünü çok cesurca oynayan Cuma heval, daha sonra Haftanın'e kadro eğitimine gönderilir. Eğitimini gördükten sonra tekrar Kerboran alanına döner.

Girişkenliği ve çalışkanlığıyla arkadaşlarını sürükleyebilen bir yoldaştır. 1995 sonunda düşmanla iç içe girdiği bir çatışmada iki bacağından yara alır. Bir süre G-3 silahını kendisine destek yaparak çatışma menziline uzaklaşır. Daha sonra arkadaşları O'na yetişirler. Tedavi gördükten sonra Bagok alanına geçer. Görev üstlenme azmiyle doludur. Manga komutanlığı, takım komutanlığı ve bölge yönetimi görevlerinde yer alır. Bir grup arkadaşıyla birlikte Firfilê köyü yakınlarında düşman pususuna düşerler. Bu olayda Cuma heval, Rizgar hevalle birlikte şehitlik mertebesine ulaşır.

Mücadelenin unutulmaz savaşçısı, şehit Cuma, insanlık onurunun yüce savaşçısı, verdiği kutsal mücadele önünde saygıyla eğiliriz.

Mücadele arkadaşlar

Adı, soyadı: **Beşir CEYLAN**

Kod adı: **Cuma**

Doğum yeri ve tarihi: **Dilan Köyü-Kerboran, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ağustos**

1996, Filfêlê-İdil

İnsanoğlu uygarlığa ilk Mezopotamya topraklarında merhaba derken, bugün yine insanlığın kalbi Kürdistan topraklarında atıyor.

Rêzan heval Adıyaman'ın Pınarbaşı köyünde doğmuş, liseye kadar okumuştur. Yurtsever bir aileden gelmekteydi. Yurtseverlik duygularının ilk biçimlendiği yer aile oluyor Rêzan hevalin. Duygular düşünceleşmeden kabardığında, pratikte hiçleşiyor. Rêzan heval bunu daha o dönemde kavrar. Kendisinde var olan duygusu, var olan özü süslemek, biçimlendirmek, ancak onu bilgi ile donatıp bilince çıkartıldığında anlamını bulacaktır. Bu düşünceler O'nda somutlaşır. PKK mücadelesinin, sevgisinin Kürdistan'da kabardığı bir dönemde, Rêzan hevaldeki tutum, değişim selini ve bu mücadelede yerini alma kararını oluşturur. O'na göre bu sel insanı temizleyen bir seldir.

Rêzan heval, bilinçlendikçe, sosyalizm ve diğer dünya devrimlerini ve onların kurtuluş mücadelelerini okudukça, kendisinde varolan duygular, bilimsel niteliğe dönüşür. Ve kararını verir. 1992 yılında ARGK saflarında özgürlük mücadelesini vermeye gelir.

Bagok'ta kısa bir devre askeri ve siyasi eğitim gördükten sonra çalışmalara katılır. Burada büyük bir çalışma azmi gösterir. Partileşme, özgülleşme, askerileşme kavramlarını daha içi dolu olarak öğrenme sürecinde özümsemeye büyük bir özen gösterir. Devrimci ahlak ilkelerini, cesaretiyle süsleyen bir yoldaştır. Fedakardır, aynı zamanda yaşamın her anını siyasallaştırmada büyük bir uğraş sahibidir. Parti saflarında birçok görevde buludur. Bölge yönetimine kadar yer alır. Takım komutanlığı, birim komutanlığı vb. birçok görev üstlenir. En belirgin yanı, olgun tutumudur. Olgunlaşma

düzeyi, iç ve dış güvenin güçlenmesini sağlamış, bu da beraberinde kararlılığın kendisini somutlaştırması sonucuna götürmüştür.

“Partiden öğrendiklerimizi, kesinlikle pratikleştirmeliyiz” sözünde partileşmek için partinin gereklerini yerine getirmek, teoriyi pratikleştirmek gerektiğini vurgulardı ve bununla partileşmenin yakalanabileceğini ifade ederdi. O, buna bağlılığını her seferinde göstermiştir. Rêzan heval, sözüne bağlı, dürüst bir savaşıydı. Savaşta dürüstlük ve bağlılık siyasal ve sosyal ahlak ilkesidir.

Her militan gibi O da şehitlere müthiş bağlıydı. Özellikle savaş arkadaşası **Mahsum** hevalin şehadeti, O'ndaki bağlılığı derinden etkili hale getirmiştir. Mahsum heval şahsında tüm şehitlere verdiği önem ve değeri, ifade etmede bir an bile tereddüt etmezdi. Bunu bir sorumluluk olarak görmüştü.

“Partinin bizden istediklerini mutlaka yerine getirmeliyiz. Çünkü bizi şekillendiren, anlamlandıran, parti düşüncesi, PKK direniş ruhu ve yüksek anlayışıdır” diyerek, bununla tarihsel ve partisel görevin sürekli sırtlanması gerektiğini vurgulamıştır. Tabii bunun devrimci tarzda olmasına da dikkati çekerd. Bu yolun, güçlü savaşçının yolu olduğunu, bu anlamda asker ve savaşçı olmanın kolay olmadığını belirtirdi. Söylemlerinde, yoldaşlık ilişkisinde sürekli yoldaşlarını düşünürdü. Moral kaynağıydı Rêzan heval. Kürdistan'ın kurtulacağına kesin inancı vardı. *“Ben Kürdistan'ı özgür bir ülke olarak göremezsem de yoldaşlarım, halkımız görecektir”* derdi.

Evet Rêzan heval, Xirbezil yakınlarında halk mücadelesi uğrunda çalışmalarda bulunurken, halkından ihanet tarafına kayan korucuların atmış olduğu pusuya takılır ve yara-

Adı, soyadı: **Hüseyin AKÇİÇEK**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pınarbaşı Köyü / Adıyaman**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mart 1996, Bizgurê-Nusaybin**

lanır. Çatışmanın en sıcak bir anında yaralanmış bir korucu tarafından taranır ve şehit düşer. O an, ölüm kırmızılaşır dağlarda ve gelip Rêzan hevali bulduğunda ölüm, O özgürlüğü, yaşamı kucaklar.

Şehit direnişin çağrısıdır
Duyun özgürlük çılgınlıklarını
Özgürlük dağlarımızdadır!
Savaşımız Savaşın,

Savaşın Savaşımız, intikamın yeminimizdir HEVAL RÊZAN! Ve sana ve senin şahsında tüm devrim şehitlerine söz veriyoruz ki, uğruna canlarınızı verdiğiniz bu kutsal mücadeledeniz, zafere ulaşmıncaya kadar hiç yılmadan savaşacağız ve sonunda kazanan biz olacağız. İşte o gün kucaklarımızda zafer çılgınlıklarıyla geleceğiz sizlere.

Anıları her an mücadelemizde ışıktır.

Silah arkadaşları

Yaşamı Adıyaman'da,
görmek gerek,
ölümü de
Sevgiyi Bagok'ta tatmak gerek,
savaşmayı da
Özgürlüğü yüce bir amaç haline
getirmek gerek,
kavgasını da
Tarih utancını Kürdistan'dan
süpürmek gerek,
köleliği de
Tut ki, tarih sayfaları bizi yazdı,
Rêzan'lı kızılkayaları da

Savaş, savaşmak dilde kolay söylemler olmasına rağmen, savaşın kendisi hiç de öyle kolay değildir. Savaş bir sanattır ve sanat büyük incelik isteyen bir uğraştır. Savaş, büyük yoğunlaşma, yaratıcı yetenek, günlük olarak taktik değiştirme, bunu saatlere, hatta dakikalara sığdıracak yetenekler istemektedir. Çünkü savaş, hele hele bu bir halk savaşıysa, halkın kaderini değiştirecekse, savaşın bir yaşam tarzı haline getirilmesini gerektirir. Ve bu yaşam içerisinde ağaçlar kanla sulanır, dağların yolları kanla açılır. Sevgi, umut yoldaşlıkla gelişir. **Hogır** heval, Kerboran ağaçlarını kanıyla sulamıştı. Sevgisiyle, umuduyla, yoldaşlığıyla yoldaşlarının yüreğinde taht kurmuştu.

Hogır heval Nusaybin'e göç eden Siirt koçerlerindendi. Nusaybin'de genel yurtseverlik coşkusu içinde büyümüşü. Her Kürdistanlı yurtsever bir ailenin çocuğu gibi O da, çok erken yaşlarda yurtseverlik duygularıyla tanışır ve Nusaybin serhıldanlarının şahlandığı bir süreçte, 1992 yılında saflara katılır.

Bagok ve Kerboran alanında kalan Hogır heval, yaşam içerisinde çok moralli, coşkulu bir arkadaşı. Birçok eylem ve çatışmalarda yer almış olan Hogır heval, düşmanına karşı dolu olduğu kin ve öfke kadar, parti içi yetmezliklere de o denli öfke duyardı. Parti ölçü ve kurallarından taviz vermez, karşı çıkardı.

Radikaldi, atılgandı. Saflara ilk katılışında Ömeryan Alanı'nda görüldüğü kısa bir eğitim devresi O'nun için çok önemliydi. Anladığı, kavradığı kadar yaşama geçirmek istedi. Yoldaşlarına yardımcı olmak, yoldaşlarına destek olmak O'nun için en büyük moral kaynağıydı.

Evet Hogır hevali anlamak, Hogır hevalin özelliklerini hayata geçirmektir. O'nun özelliklerini yaşamımız önünde meşale yapmaktır. Sen düşmanın kurduğu alçakça pusuda şehit düştün. O gencecik bednini kurşunlarla süsledin ve karartılmış bir tarihin kanlarla temizlendiği sayfalarından biri oldun. Seni unutmayacağız.

Hogır heval seni ve tüm şehitletimizi saygıyla anıyor ve intikamını er veya geç alıp insanların ağzından dökülen zafer türküleriyle geleceğiz yanınıza.

Anılarımız mücadele yolumuzda asla sönmeyen bir ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin,**
...
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1996, Maseka Alanı**

Ayakta: Solda Şehit Hogır
Sağda Şehit A. Rahim TEKİN
(Berxwedan) 17 Ekim 1996'da
Nusaybin'de şehit

Oturan Solda Şehit Muhsin TEPE
(Mahsum) 14 Haziran'da Bagok'ta
şehit
Sağda Şehit Sultan Atay (Resul)
10 Ocak 1996'da Midyat'ta şehit

Devrim süreçleri, iyiye kötünün, çirkinle güzelin, yaşamaya hakkı olanla olmayanın ayrıştığı, toplumun kimlik kazandığı, hukukun oluştuğu ve oturulduğu fırtınalı süreçlerdir. Devrimcileşmekte olan insanlar da ruhunda, bilincinde ve eyleminde yeni insanı yaratma sürecinden geçerken, sancılı süreçleri yaşarlar. Devrimde karar kılmış kişilikler, kendilerini yeniden yaratmakla mükellef olan kişiliklerdir. İçteki savaşımı başarıyla veren devrimcilerde insani, dolayısıyla sosyalist erdemler, topraktan fişkırان kardelen misali çiçeklenir. Devrimcilik, yüksek bilinç ve inanç olayıdır. Rızgar heval devrimcilik tohumu, onun şekil vereni olma yolunda açılan bir tomurcuktur. Ömrünün bahar yıllarını devrimciliğe adanmıştı. Devrimciliği halkına, kurtuluşa ve özgürlüğe adanmıştı.

Rızgar heval, İdil'in Fîrfêlê köyünde doğdu. Parti saflarına 1992'de katıldı. Bir süre İdil'de cephe faaliyetinde bulundu. Daha sonra Bagok ve Botan'da gerilla çalışmalarında bulundu.

Sürekli gelişim seyrinde olan Rızgar heval, manga komutanlığı, birim komutanlığı, takım komutanlığı, siyasi komiserlik, bölge yönetimi ve eyalet yedek yönetiminde çalışmalarda yer aldı. Doğruluğuna inandığı değerler adına, her zaman saygılı ve olgun yaklaşan bir yapıdaydı. Onun şahsındaki en belirgin özelliği, alçakgönüllülüğüydü. Her zaman devrimin hizmetkarlığını çeşitli görevleri üstlenerek ve her görevde de ilkeli tutumu sergileyerek yaklaşma isteminde ve pratiğinde görülmüştür. Bir davaya bağlılık, onun boyun eğmeyen savaşçısı olmak ve burada kararlı olmak, O'nun kendi adına seçtiği ilkeler oluyordu. Yani parti ilkelerini öznelleştirilip kendisiyle parti arasındaki ruhi, ideolojik bağlılık ve bütünleşmeyi ortaya koymaktaydı.

Cesaretiyle bilinen, bu doğrultuda bunun PKK cesaret ruhu olduğunu sürekli dile getiren bir gerillaydı. Halka müthiş güvenir ve halkın bir hizmetkarı olmak isterdi. Müthiş bir sıcaklığa sahipti. Bir şeyler yapma, başarma coşkusu ve azmi çok yüksekti.

Rızgar heval, 1993'ün sonlarına doğru Botan'a eğitim görmek için geçer. Botan'da belli bir eğitim ve pratikten geçtikten sonra, tekrar 1996 Temmuz'unda Mardin'e geçen Rızgar heval, hem geçmişte tasfiyeyi yaşayan, pratikte yer almanın ezikliğini yaşayarak, hem de o sürecin intikamını almak ve kaybettiği yerde kazanmak coşkusuyla, heyecanı ve hırsıyla Mardin Eyaleti'ne döner.

Mardin Eyaleti'nde çalışmalarında bulunduğu kısa süreçte, Hezex alanında cephe çalışmalarında yer alır. Bir grup yoldaşıyla birlikte Fîrfêlê köyü yakınlarında düşman pususuna düşerler. Buradaki pusuda **Cuma** heval şehit düşer. Rızgar heval yaralanır. Yanında bulunan bir arkadaş tarafından bir köye ulaştırılır. Köyde bulunurken, düşmanın köyü basması sonucu bombasıyla kendisini imha ederek şehit düşer ve O da özgürlük kervanında soylu yerini alır.

Eylemin eylemimiz, düşüncenin pratiğimiz, sözün onurumuzdur, söz onurdur, onur çiğnetilmeyecektir! Seni ve tüm Kürdistan şehitlerini saygıyla anıyoruz Rızgar heval.

Anılarınız her zaman, devrettiğiniz bu kutsal mücadelemizde yolu-muza ışık olacaktır.

*Adı bahardı ülkemde halk savaşı
Her 21 Mart savaşın doğumuydu
Adı Apocuydu, ülkenin gerillasının
Her tomurcuklandığında çiçekler
taşıyıcısıdırlar umudun...*

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Şükrü ...**

Kod adı: **Rızgar**

Doğum yeri ve tarihi: **Fîrfêlê-Hezex, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Ağustos**

1996, Fîrfêlê-Hezex/ İdil

“Üç bin yılın hesabını veremeyenler,
günübirlik yaşayanlardır”

Goethe

Ne kadar çabaladıysa da bir türlü yanmıyordu ateş. Bir an **Felat**’ın gözleri parladı. “*Zerdüşt*” dedi, “*ateşi şimdi daha iyi anlıyorum*” dedi. O, artık ateşin çarpıcılığına anlam vermeye başlamıştı da. Peki neydi o zaman PKK’nin yaktığı ateş? Her tarafı yakıp geçmiş, geçtiği yerlerde bütün güzellikleri şaha kaldırmış ve sevdalı coğrafyayı özgürlük yağmuruyla sulamıştı. Felat için bu şaşırtıcıydı. Yani ateş ve su. İkisini bir arada düşünemiyordu. Yanmayacağını sandığı odun parçalarını üst üste dizdi, çakmağını çaktı. Yağmur sula-

1992 yılında saflara katılan Felat heval, gerilla mücadelesinin bütün zorluklarını da tatmış, en zor şartlara sahip coğrafya olan Beytüşşebap alanında bulunmuştur. Botan’da da iki yıl kalan Felat heval, bir süre Besta’da da kalır.

Gerilla yaşamında maddi eksiklikleri kendisine sorun etmezdi. Değerlere çok hassas yaklaşırdı. Giyiminden yediklerine kadar ölçülü-hesaplı kullanırdı. Bu, O’nda dikkat çekici bir özellikti. En zor anlarda moral vermesini bilirdi. Bir gün, bir grup arkadaşla hem açken ve hem de fırtına ile karın olduğu bir havada,

***Bir an Felat’ın gözleri parladı. “Zerdüşt” dedi,
“ateşi şimdi daha iyi anlıyorum”...***

rına anlam vermeye çalışırken, bir anda şahlanmaya geçmişti ateş. Alan alan yanmaya başladı. Ateşi devrimin özüyle kıyasladı. Ölen zayıf odun parçacıklarını temizlediğini düşünüyordu artık.

Felat heval, Qamişlo, Küçük Güney Kürdistan doğumludur. Temizleyici ateşin Küçük Güney Kürdistan üzerinde var olan yakıcılığı ve çekiciliği, Felat hevalin ailesini yurt-severleşme yoluna kanallize etmişti. Felat ailesi ile olan ilişkilerinde saklı davranılacak tutumlara girmiyordu. Annesi bu anlamda hep O’nun gerilla saflarında mücadele etmesini ve bununla onur duymak istediğini dile getirirdi kendisine.

Felat heval, saflara katılmadan önce geniş kültürlü, bilinçli olmakla birlikte, resim ve karikatür yapma becerisi de vardı. Bu konuda çalışmalar içindeydi.

uzun bir yürüyüş boyunca ayağında ayakkabı bile olmadan yol alırlarken, yoldaşlarından biri başındaki kefiyeyi çıkarıp, Felat hevalin ayağına sarmak ister. Bu arada arkadaşlar arasında halkın genel durumuyla ilgili bir tartışma vardır. O anda Felat heval araya girer, “*Biz ki halka vermesini bilseydik, ayakkabısız kal-mazdık. Öyle bir sorunuz olmaz, ayakkabılarımız da, giyeceklerimiz de bollardı*” der. Bu sözleriyle hem arkadaşlara moral verir, hem de derin düşündürerek, kefiyeyi ayağına sarmaz ve sabaha kadar bu şekilde yürür. O, zor şartlarda bile moral kazandırmasını bilirdi.

Felat heval, birçok çatışma ve eylemde bulunur. Burada soğukkanlılığı, atikliğiyle dikkatleri çekirdi. Manga komutanlığı da yapan Felat heval, görevinin bilincinde bir yoldaşı. Beytüşşebap ve Besta’dan

Adı, soyadı: **Mervan ...**

Kod adı: **Felat**

Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, ...**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **..., Gêrê-Kerboran**

sonra, 1995'te Kerboran'a geçer. Bir buçuk yıla yakın Kerboran'da özgürlük savaşçılığı yapar. Kerboran'da kısa bir sürede devrimci tavırlarıyla yoldaşlarının saygısını, sevgisini kazanır. O anlamda örnek olmuştur. Emir ve görevlere karşı tereddütsüz hazırdı ve büyük istek sahibiydi. Evet, Felat heval mücadelesini moral ve fedakar yönleriyle süslüyor, hoşgörüsü ile de sevililiyordu. Devrimcileşmeyen her tutuma karşı, tavizsiz tavırcıydı. Özellikle parti il-kelerinde çok hassastı.

Gerilla büyüdükçe süslenen, şekillenen Kürdistan dağlarında bir eylem çığlığı duyulur, Bagok'tan Kerboran'a. "O çığlığı duysun diye" savaşılırdı halk eyleminde. Felat hevalin bu eylem çığlığı belirlenen hedefte keşifle başlar. Bu keşif çalışmasında kendisi de yer alır. Eylem gerçekleşir.

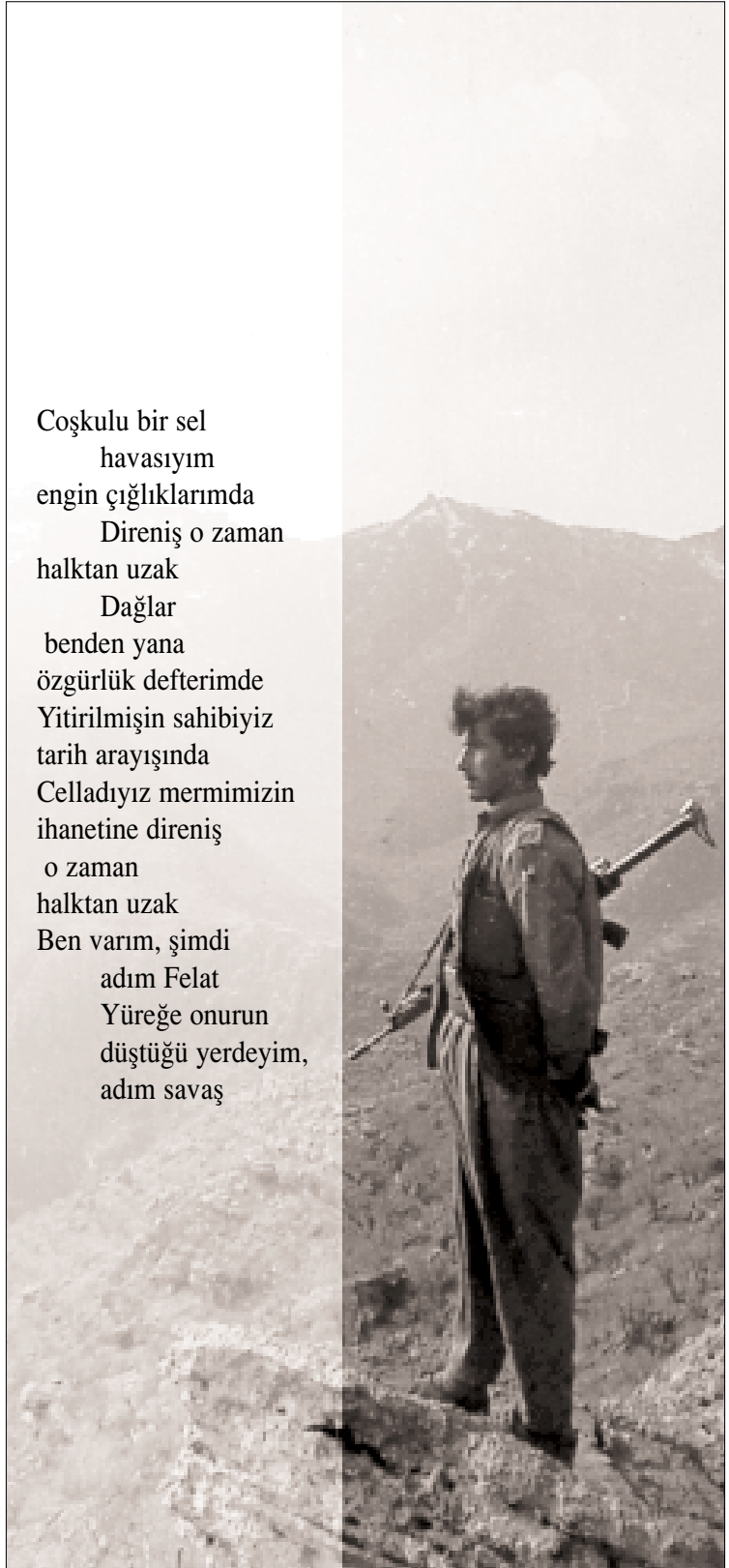
Bu eylem, düşmanın yol hattına pusu atma biçimindeydi. Bu pusu eyleminde ikinci derecede sorumluydu ve saldırı grubunun komutanıydı. Eylem sonucunda bir grup tim, asker ve korucu imha edilir. BKC, dürbün vb. birçok malzeme ve önemli silah ele geçirilir. Çatışma bütün yoğunluğuyla devam eder ve Felat heval yaralanır. Yaralı haldeyken bile en çok zoruna giden, düşmandan kaldırılan BKC'nin tekrar düşman eline geçmesidir. Düşmanın bütün teknik silahlarını devreye sokmasıyla çatışma yoğunlaşır. Bu nedenle Felat hevalin yarasına acil müdahale yapılamaz. İlerleyen dakikalarda bir anda şehadet yolunda bir haykırış "Bijî Serok APO, Bijî PKK" ve gözler tarihin sloganları arasında kapanır. Felat heval, kan kaybından şehit düşer.

Felat heval, seni ve senin şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyor ve yolunuzun takipçileri olacağımıza söz veriyoruz.

Anıları yolumuza ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Coşkulu bir sel
havasıyım
engin çığlıklarında
Direniş o zaman
halktan uzak
Dağlar
benden yana
özgürlük defterimde
Yitirilmişin sahibiyiz
tarih arayışında
Celladıyız mermimizin
ihanetine direniş
o zaman
halktan uzak
Ben varım, şimdi
adım Felat
Yüreğe onurun
düştüğü yerdeyim,
adım savaş

Bir başka doğar güneş Kürdistan'a, Kürdistan dağlarında. Sabahları tan ağardığında, ortam bir gül gibi açılmaya yüz tuttuğunda, yeni bir günün müjdeleyicisidir güneş. Ufuktaki dağların ardından merhaba dercesine yavaş yavaş çıkan güneşin doğuş saatlerinde nöbetçi olmak, o güne daha dinç, daha dinamik, daha coşkulu başlamasını sağlar gerillanın. Yine akşamları güneşin batışı insanda müthiş duygular uyandırır. Akşamları turuncu, sarımsı rengiyle güneş batarken, ortalığı derin bir sessizliğe büründürmesi normal düzen içerisinde yoksul, işçi, emekçi bir insana o günün bütün yorgunluğunu atma rahatını verirken, gerillaya yeni bir çalışmaya başlamanın, gecenin karanlığında çalışmalarını daha gizli yürütme imkanının derin coşkusu, sevincini yaşatır, cesaret verir.

Her maddenin, her olgunun, her kavramın diyalektiğin bir gereği olarak, olumlu, güzel yanları kadar, olumsuzluğu da vardır. Güneşin de hem doğuşu, hem de batışıyla bu güzel duygular insanda uyanırken, bazen de olumsuz haberi de kendisiyle birlikte getirmektedir. Örneğin sabahın gün ışığıyla düşmanın bütün tepeleri tutmuş olması ve sonuçta gerilla için hiç de elverişli olmayan sabah saatlerindeki bir çatışma, günün bütün güzelliğini bozabilir. Ya da akşam güneşin batmasıyla birlikte alınan tekmillerde bildirilen bir haber, o günün coşkusu, sevincini yerle bir edebilir. Ve bugün de alınan tekmille, kahrolmamıza neden olan, acılara boğulmamıza neden olan bir kayıp olayı vardı. Bugün de kan dökülmüş, **Zelal** heval şehit düşmüştü.

Zelal heval, 1976 Derik doğumludur. Ailesi ve aşiretleri yurtsever olup, aşiretlerinden birçok şehit ve halen saflarda yer alan gerillalar vardır. Aşiretlerinin bu yurtsever

özellikleri olmasıyla birlikte düşmanın aşiretler üzerinde yürüttüğü özel savaşın da etkisi mevcuttur. Zelal heval düşmanın bu özel savaş politikasını çabuk kavramış, akrabalarından birçok şehidin olması Zelal hevali etkilemiş ve 1993 yılında saflara katılmıştır.

Zelal heval GAP Eyaleti'nde altı ay cephe faaliyetlerinde kalır. Belli bir süre kaldıktan sonra Botan'a geçer. belli bir süre de karargahta kalır. Cephe çalışmaları konusunda tecrübeleri olduğundan dolayı Botan birinci bölge cephe faaliyetlerine gönderilir. Zelal hevalin ideolojik-teorik gelişkinliği yüksek değildi, ama pratik tecrübeleri vardı. Yaşam okulundan geçmişti. Herkesle uyum sağlayabilen ve örgütleyici bir üsluba sahipti. Halkın gönlüne çabuk girerdi. Yoldaşlarına büyük bir güven verir, hangi görevin üzerine gitse kesin başarmak isterdi. Yaşam iddiası büyüktü. 1995 yılına kadar burada kaldıktan sonra, Mardin'e gelerek grup hazırlandığından Zelal heval de bu grupla birlikte Mardin Eyaleti'ne geçeti.

Mardin Eyaleti'nin Hebızbına bölgesinde devrimci çalışmalarına devam eden Zelal heval, birçok şey yapmak, birçok şey başarmak iddiasındaydı. Arkadaşlarına yardımcı olmak, O'nun için vazgeçilmez bir şeydi. Zelal heval sıradan bir kişilik değildi ve sıradan yaşamaya çok karşıydı. Savaşta cesaretli, yoldaşlarıyla samimi ve özlüydü. Bundan dolayı da bütün arkadaşların saygı ve sevgisinin sahibi olmuştu. Yaşamda herkes için örnek gösterilen bir arkadaştı.

Evet, Zelal heval çalışmalarından hiçbir zaman geride kalmıyordu, radikaldi. Yoldaşlarına bağlı olmak, yoldaşlarına destek olmak O'nun en belirgin özelliği idi. Duygusaldı, girişkendi, atılgandı. Zelal heval yaşamının her anında, çalış-

Adı, soyadı: **Sıdika AKSU**
Kod adı: **Zelal**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Mardin, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 1996, Hebızbına**

malarının her şeklinde bu özelliklerini yaşatan, gösteren bir kişiliğe sahipti. Ve bu olumlu özelliklerinden dolayı çok kısa bir sürede bölge yönetimine kadar yükselmiştir. Kararlılığı tam, düşüncesinde netti. Gerilla için olmazsa olmaz kabilinden önemini koruyan coğrafyaya, araziye tam hakimdi. Savaşta atılgan, soğukkanlıydı. Otorite sahibi bir arkadaştı. Önüne bir görev konulduğunda kesin yapmak, başarmak isterdi. Bu konuda ısrarlıydı. Bu özelliğini şehit düşmeden son ana kadar göstermişti. Akşamdan planlanan görevi diğer gün başarmak tutkusuyla, onun heyecan ve coşkusuyla bir grup arkadaşla birlikte sorumlu düzeyde giden Zelal heval, düşmanın alçakça pususuna girerek şehit düşmüştür. Zelal heval, sen şehitler kervanına katıldın, ama yine de mücadele edemeyiz durmayacak, son hızıyla devam edecek ve binlerce Zelal'i doğuracaktır. Seni anıyor ve yürüttüğün mücadele önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

**Şehit Çekdar
(Mehmet Şerif Demir)**
1975 Êwerte-Nemîrdan-Midyat
doğumlu, '92 katılımlı
Haziran 1996'da
Bagok'ta şehit düştü

Özgürlük yolundan geri kalmayanlara, her ölüm yeni bir doğuş, her sonuç yeni bir başlangıçtır. Bir ülkede yılmayan gençler, o ülkenin güzelliklerinin bekçisidirler aynı zamanda. Orada varolan, tarihin kazandırdığı zihniyettir. Yaşam damarları koparılmak istenilen coğrafyanın savaşçıları çoğalır. Bu bir varsayım değil, bir hayal de değildir. Bu varolanın kendisidir Kürdistan'da. Yani savaşçı kendi tarihini yazma eylemindedir.

Hamza heval, Kürdistan'ın şirin topraklarında, Ömerli'ye bağlı Mercê köyünde dünyaya gelir. Köyün sınıfsal yapısı içerisinde, üretimden hiçbir zaman uzak kalmamış, köyün işlerini çok erken yaşta kavrar olmuştur ve köy işlerinde çalışmak O'na müthiş zevk veriyordu.

ARGK gerillalarının, Kürdistan köylülerini kurtuluş istemine sevk eden eylemleri ve çabaları Mercê köyünde de etkisini olumlu yönde yapmıştı. Mercê köyü PKK mücadelesine bağlılığı ile tanınan bir köydür Kürdistan'da. Bu sayededir ki Hamza heval gerillayı çok erken yaşta tanımış, sevmeye yüz tutmuş, onlar gibi olmak istemi de o yaşlarda içine doğmuştu. Gerillanın silahı O'na çok anlam ifade ederdi. Hamza heval, özellikle köy ortamındaki yardımlaşma ahlakı ile sevilen biriydi. Yaşı küçük olmasına rağmen birçok şeyi kavramada zorluk çekmezdi köy şartlarında.

Hamza hevalin PKK'ye olan bağlılığı ve sevgisi, O'nun küçük yaşta özgürlük gerillalarıyla ilişki içine girip, önemli roller oynamasına yol açmıştı. Özellikle istihbarat konusunda müthiş bir tutumu vardı. Kendi köylerindeki hareketlilik ve gerilla ordusuna katılım, O'nu da öyle bir niyete sokmuştu. Ve

1995 yılında ARGK saflarına katılır.

“Ölüm gelecekse bu yolda gelmelidir, baş verilecekse bu yolda verilmelidir!” sözünden de anlaşılacağı gibi, Hamza hevalin bu söylemini, pratiksel gerçekte ve devrimci yolda varedebilmek gerekir. Hamza heval, bunun parti yaşam tarzı ve PKK direnişçi ruhunu özümsemekten geçtiğini vurgulardı hep. Bu yönüyle ulusal kurtuluş mücadelesine müthiş bir bağlılığı vardı.

Bağlılık demek; özgürleşme ve insanlaşma sürecine girmede kurtuluş savaşına olan güven demek, inanç demektir.

Hamza heval, ARGK saflarındaki sürecinde Ömerli'de bulunmuş, Gabar'da tecrübe edinmiş ve ağırlıklı olarak Bagok dağlarında özgürlük istemini gerçekleştirme mücadelesinde savaşçı olarak bulunmuştu.

Hamza heval savaş ortamından çekinmezdi. Çok cesur ve fedakar bir savaşçıydı. Paylaşım duygusuna çok önem veren bir ahlaksal özelliği vardı. O'na göre, savaşta paylaşım insana kazandırır.

Kısa sürede içinde kaldığı yerlerin coğrafik konumunu ve önemli noktalarını hemen öğrenmişti.

Savaşın ülkesinde, savaşan halkın savaşan gerillası söyleminde varolagelmıştır hep yaşam türküsü. Onuru tarihin bağrına taşımak, bir gerilla için ölümü değerli hale getirmek, yaşamsallaştırmaktır.

Hamza heval Bagok'tan, Ömerli'ye hareketinde düşman operasyonu sırasında pusuya girmiş ve şehadeti duyurmuştur sesini halkın zafer şafağında.

Mücadelen önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **M. Tahir AYDEMİR**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Mercê (Çimenli) köyü-Ömerli, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1996, Serêkaniyê-Nusaybin**

Karanlıkta her şeyden habersiz, pırıl pırıl parlayan gökyüzünün ve karanlığı aydınlatan ay şafağının altında yürüyorsunuz. Kafanızda türlü düşünceler, arkadaşlara ulaşmanın heyecanı ve birçok duygu var. Tehlikeli geçitleri geçerken, eliniz tetikte, oldukça duyarlı ve dikkatlisiniz. Bu geçitlerden sonra biraz rahatlıkla ilerliyorsunuz. İşte böyle beklenmedik bir anda bir tarama sesi ile birlikte yağmur gibi kurşunlar yağıyor üzerinize. Evet bu hain bir pusu. Gecenin tüm güzelliğini alıp götüren o kahrolası ses ve kurşunlarla birlikte kendinizi yere atıp çıkmak istiyorsunuz. Amansız gelen kurşunlar susmak bilmiyor. Bu cehennemden çıktıktan sonra arkadaşlar soruyor, “herkes tamam mı?” diye.

Böyle bir geceydi. Yaz sıcaklığı yerini serin gecelere bırakmış, doğa yeni bir biçime bürünürken, bir yıl daha geriye gidiyordu. Gencecik bir fidan, taze bir gül daha, bu sonbaharda dalından düştü. O da tüm yoldaşları gibi yeni bir yaşamın müjdeleyicisi olarak bize son bir merhaba diyerek ayrıldı.

Felat heval, Gercüş’e bağlı Amediye (Geçitköy)’de dünyaya gelir. Köyü oldukça fakir, dışarıyla fazla ilişkileri olmayan, fazla gelişmemiş bir köydür. Herkes kendi halinde, geçimini hayvancılık ve tarımdan sağlar. O’nun ailesi de böyle fakir bir ailedir. Mücadele bütün Kürdistan’ı etkilerken, bu köy fazla haberdar değildir. Bütün yaşlıları gibi Felat heval de çobanlık yapar ve ailesine diğer işlerde yardım eder. Kürdistanlı çocuklar aslında çocukluklarını fazla yaşamazlar. Onlar biraz yürümeye başladı mı, bir şeyler anlamaya başladı mı, çalışmaya başlarlar. Ailesi O’nu okutmak ister. Gercüş’e yatılı okula gönderir. Burada ilkokul üçe kadar okur. TC okullarının asimilasyon politikası, insanları kültüründen uzaklaştırma politikası daha o yaşta Felat hevale çekici gelmez ve okul-

dan ayrılp köyüne döner. Yine çobanlık ve diğer köy işleriyle uğraşır.

Ulusal kurtuluş mücadelesi bütün Kürdistan’ı etkisi altına almış, dünyada gündeme oturmuşken, bu küçük köy doğru-dürüst gerilla dahi görmemiştir. Ama mücadelenin ruhu, heyecanı burada da kendisini hissettiriyordu. 1994’te köye gelen bir grup gerillayı gören Felat heval büyük bir heyecanla, onlara katılmak ister. Dört arkadaştlar, her dördünün de yaşı küçüktür. Arkadaşlar, daha çocuk yaşta oldukları için onları geri göndermek isterler, ama O küçük gibi görülenler dağ gibi bir yüreğe, büyük bir inanca sahiptir. Ve karar verilmiştir, dönmek yoktur.

Gerilla yaşamı, kültürü başlangıçta zor gelir. Arkadaşlar Felat hevale sürekli yardımcı olurlar. Felat heval, çabuk kavrayan, sarsılmaz inancı ve küçük yaşı ile hep ilgi odağı olur. Günlük işlerde oldukça fedakar ve çalışkandır. Hiçbir göreve hayır demeyen, her şeyde sorumluluk duyan özellikleriyle dikkati çeker. Başlangıçta çektiği fiziki zorluklar olsa da bunları kısa bir sürede aşar. Düşmana duyduğu büyük kin ve öfkesiyle vurmaya her zaman hazırdır. Hep bir şeyler yapmak, düşmanı vurmak, hele hele çeteciliğe karşı bir şeyler yapmayı ister. O genç yaşı, sarsılmaz iradesiyle, çalışkanlığı ve fedakarlığıyla, savaşıma heyecanı, coşkusu, canlılığıyla bir yaşam kaynağıydı. O’ndan kalan bu mirası yaşatmak, O’nun zafere dolu mutluluk hayallerini gerçekleştirmek bize düşüyor.

Yaşına göre gelişmiş bedeni ve yüzündeki olgunluk ve çocukluk karışımı tatlı gülüşleri gözlerimizin önünden gitmiyor. O’na bağlı olmak, O’nu yaşatmak, anlatmak gerek. Şehadeti nasıl ki büyük bir üzüntü yarattıysa, intikamını almak, savaşını yaşatmak daha büyük bir heyecan yaratıyor.

Anıları yolumuza ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **A. KUDÜS**

Kod adı: **Felat Bagok**

Doğum yeri ve tarihi: **Amediya (Geçitköy)-Gercüş/ Batman**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim**

1996, Maseka alanı

*“PKK özgür bir dünya
yaratma eyleminin adıdır.”*

Başkan APO

Botan heval, Nusaybin'in Atxe (Yandere) köyünde dünyaya gelir. Çok değerli şehitlerimiz çıkmıştır Atxe'den. Atxe geneli yurtseverdir. Botan hevalin ailesi de yurtseverlik görevlerini yerine getirmek için büyük bir çaba içerisindeydi. Botan hevalin de bulunduğu bir sırada, ağabeyi kontralar tarafından şehit edilir. Bu olay, düşmana karşı zaten varolan kinini bin kat daha artırır. Ve ailece uzun süreden beri yürütmüş olduğu milislik faaliyetlerine daha sıkı sarılırlar.

Botan heval, çok saf, temiz ve dürüsttü. Bir karıncayı ezmekten çekinirdi. İnsanlara pek karışmazdı. Ailesi tarafından evlendirildiği için saflara direkt katılamıyordu. Ama en büyük amacı, gücü oranında elinden geldiğince partiye, halkına, ülkesine hizmet etmektir. Milislik çalışmalarında öylesine candan, öylesine içten, öylesine sınırlanmayan bir coşkuyla çalışıyordu ki, köy halkı yurtsever olmasına rağmen, O'nun bu çalışma azmi ve istemine canla-başla katılmasına şaşıyor, akıl erdiremiyordu. Hiç kimsenin cesaret etmediği, en zor, en tehlikeli işlere kalkıştırdı.

Ailesini geçindirmek için her yoksul Kürt insanı gibi, O da metropollere çalışmaya giderdi. Fakat orada partiden, çalışmalardan uzak kalmaya dayanamazdı. Bir ayı

dolmadan apar-topar ülkesine, doğup büyüdüğü memleketine geri dönerdi. *“Dayanamıyorum, orada boğulacak gibi oluyorum, varsın tek kuru ekmek ve suyumuz olsun, ama ülkemden, örgüt çalışmalarından uzak kalmayayım”* diyordu. Açlık, yorgunluk demeden, durup dinlenmeden, gece-gündüz faaliyetler olsa yapardı. Köye inen gerillalara sonsuz saygı duyar, kesinlikle hiçbir şeye “hayır, yapmam, edemem” demezdi. Her şeye gönüllüydü.

Bu çalışmalarının, düşman tarafından duyulması ve asker kaçağı olması nedeniyle geceleri fazla köyde kalmazdı. En son düşmanın köyü boşaltmasıyla, milislik çalışmaları yürütmesine artık olanak kalmadı. Ya şehirlere, ya da Avrupa gibi yerlere gidecek veya gerilla saflarına katılacaktı. Birinci seçeneği kendisi için imkansız görüyordu, öyle bir yaşamı kabul edemiyordu. İkinci seçenek ise, uzun süredir düşündüğü ve karar kıldığı bir durumdu. Bu yüzden milislik çalışmalarına son verip gerilla saflarına katıldı.

1994 Mart'ında kırsala geçti. Gerilla yaşamına yabancı olmadığından, ne askeri tecrübeler, ne de yaşamsal boyutta hiç zorluk çekmedi.

Devrimciliğe yetkin olan özelliklerini de, parti saflarında daha da pekiştirip, geliştirdi. Kısa süre

Adı, soyadı: **Kemal ERMİŞ**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Atxe (Yandere) köyü-Nusaybin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1996, Nusaybin Ovası**

içerisinde manga komutanlığı ve daha üst düzeyde bölge yönetimine kadar sorumluluk üstlendi. Gerktiğinde kuryelik, gerektiğinde lojistik aktarımı görevlerinde çalışırdı. Hemen her çalışmaya hazır ve emekçiydi. Yaşam içerisinde moralli, coşkulu ydu. O'nunla yaşamak gerçekten güzeldi. İnsanları incitmekten çok çekinirdi, hele hele yoldaşlarını incitmek O'nun bilmediği, çirkin bulduğu bir özellikti. Eylemlerde hep en ön saflarda yer alırdı. Geri çekilmede arkadaşlarının savunmasında kalırdı. Yoldaşlarına olan bağlılığı, ölçülemez derecede büyüktü. İdeolojik-siyasi açıdan fazla gelişkin değildi, ama bu yönünü de geliştirmenin büyük çabası içerisindeydi.

Hiç kimsenin yapamadığı, imkansızdır dediği en zor çalışma alanlarında çalışmak, O'nun en büyük zevkiydi. "Ben en zor denen alanlarda çalışmak isterim" derdi. Ve önüne koyduğu

planı, kesinlikle gerçekleştirmek isterdi. Yine böylesi bir duyguyla hedefine ulaşmak, planını ne pahasına olursa olsun hayata geçirmek, başarmak için bir grup arkadaşıyla görev üstüne giderken, düşman gücüyle karşılaşırlar. İki tankın saldırısı sonucu, **Berxwedan** hevalle birlikte şehitler kervanına katılır.

Botan heval, fedakarlıkta sınır tanımayan bir yiğitti, bir hevaldi, bir can yoldaşı. Yiğitliğin simgesi, cesaretin kalesiydi. Ve zaten O'nu şehadete götüren de bu sınırsız fedakarlığı, cesareti oldu. Evet Botan hevalim kolay değil, ısıltılı, bağımsız ve özgür günleri görmeden şehit düşmek. Şehadetin kolay olmadığı, yüreğimizi dağladı, ciğerimizi parçaladı. Botan heval seni anıyor, yolunun yolcusu, hedefinin gerçekleştircisi olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele Arkadaşları

*Yenilmedim lakin
direndim...*

*Zaten ülkeme adanmışım,
beraberdik ölümle...*

*Ülkem, halkım
ve yüce Partim için
düşmedi elimden...
silahımla uzandım
kanımın da işlendiği
sarsılan toprağıma.
Ve ben de katıldım
ölümsüz şehitler
kervanına.*

Solda Şehit Battal, Savur-Avena doğumlu, '91 katılımlı,
Aralık 1994'te Savur'da şehit
Sağda Şehit Şiyar, Mardin-Zone doğumlu, '92 katılımlı
Kasım 1995'te şehit

Berxwedan heval yurt-sever gençlik ortamında gereken bilinç düzeyine ulaşmış saflara katılmıştır. Saflara katıldığı Bagok alanında, daha birkaç günü dolmadan düşmanla çatışmaya girerler ve Berxwedan heval gruptan kopar. Gruptan koptuktan iki gün sonra büyük bir azim ve iradeyle çabalararak arkadaşlara ulaşır. Bu olay, O'nun daha ilk izlenimde geçtiği yolları, dağı, taşı ne kadar dikkatli izlediğini, O'nun doğaya olan aşkını, ilgisini, merakını göstermiştir. Yüksek moral gücü, duyarlılığı, fedakarlığıyla, bilinç düzeyinin yüksekliği birleşince, daha bir yılı dolmadan birim komutanlığı görevini omuzladı.

Her devrimde olduğu gibi, bizim devrimimizde de kişilik sorunları, parti dışı yaklaşımlar kendisini dayatmaktadır. Bu, insanlığın, özellikle Kürt toplumunun içine girmiş olduğu ve sömürgeciliğin yaşam adına kabul ettirdiği öldürücü ilişkiler darboğazının doğal, tabii bir sonucudur. Berxwedan heval; bunları anlamak, kavramak kadar, pratikte cevap vermenin adıydı. O, bu tür kişiliklere geçit vermeyen bir setti. Düşmanın yaratmış olduğu kişiliği tam aşmamış, sınıf intiharını daha gerçekleştirmemiş olan kişiliklere karşı; *"Devrim içerisinde, özellikle PKK gibi sosyalist, yeni insan tipini yaratmayı hedefleyen bir örgüt içerisinde böylelerine yer yok, onlar bir çekilsinler, biz yaparız. Buna gücümüz vardır"* demesi ve bunu yalnız sözde bırakmayarak pratikte bütünleştirmesi, ulaşmış olduğu militanlık ölçüsüdür.

Berxwedan heval, küçük burjuva, öğrenci gençlik içerisinde

çıkış, PKK saflarında proleterleşmişti. Undan bembeyaz olmuş sırtını daha silmeden, daha değişik görevlere giderdi. En uzun yolculuklarda en ağır silahları hep taşırdı. Küçük-büyük her türlü çalışmanın parti görevi olduğuna inanırdı. Eğitim verir, arkadaşlarının gelişiminde katkısı olmasını isterdi. Emekçiydi, fedakardı, dürüsttü. Yüksek moral gücüyle arkadaşlarının yüreğine yerleşmişti. Yoldaşlarına sevgisi, düşmana olan kiniyle doluydu yüreği. O, devamlı yoldaşlarının önündeydi, öncüsüydü. Geçmiş olduğu bir yolu tekrar geçmesine gerek yoktu. Çünkü O, bir defa geçmiş olduğu yolu tanır ve öncüsü olurdu. Araziyi böyle tanımaya merakının olması, gerillanın araziye tanımadan yaşayamayacağını bildiğindendi. Gerilla her şeyden önce, gittiği alanda araziye tanımak zorundadır. Berxwedan heval bu bilinçle yaklaşırdı. Varolan siyasi-ideolojik düzeyini parti içerisinde daha da pekiştirmiş, coğrafi konuda güçlü olduğu kadar, askeri tecrübeleri de çabuk edinmişti. Alçakgönüllüydü, sosyal açıdan müthiş gelişkindi. Herkesle alıp verebilirdi. Çocukla çocuk, gençle genç, ihtiyarla ihtiyardı. Üslubunda müthiş etkileyiciydi. Yoldaşları arasında kesinlikle fark koymazdı. Cansız can veren, moralsize moral veren, ruhsuza ruh katan unutulmazlığın abidesiydi. Berxwedan heval yaşama müthiş bağlıydı. Yaşamı uğrunda ölecek kadar sevenlerdendi. Ve özgür yaşamın, özgür geleceğin fedaisiydi. Berxwedan heval, 17 Ekim 1996'da **Botan** hevalle birlikte şehitlik mertebesine ulaşmıştır. O'nu saygıyla anıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **A. Rahim TEKİN**
Kod adı: **Berxwedan Çomayı**
Doğum yeri ve tarihi: **Mea (Günbuldu) köyü-Diyadin/ Agirî, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1996, Nusaybin ovası**

Savaşın içindeyim. Ve şahinim. Dağlarımda özgürlüğün coşkusu çoktur. İçinizdeyiz, kaldırım kölelik ruhunu. Çevirin sayfayı, en büyük düşmanımı kölecinin kitabında.

Şahin heval, Karakoçan doğumlu, yurtsever bir ailenin ikinci gerillasıdır. Yani bir kardeşi de gerilladır Şahin hevalin. Halk savaşının devrimci özünün kendisini dayattığı bir süreçte, halktan biri olarak Şahin hevalin de o süreçteki yaşamı yoğun propaganda ve örgütlemeye geçer. ARGK saflarına 1995'te katılır. Katılımı güçlü bir halk coşkusu barındırır. Ve bu coşkusunu saflara da taşır. İçte birikmiş kin vardır, bunun doğurduğu cesaret vardır. Bu kin, O'nun bütün yaşamında kendisini açığa veriyordu. O'na göre en ufak bir göreve gitmek, biraz düşünmek bile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine hizmetti, düşmana da büyük bir darbeydi. Mücadeleye bağlı, atılgan bir yapısı vardı. Tartışmaları çok severdi. Tartışma ortamlarında bulunmak, O'nun için çok anlamlı ve gerekli bir şeydi. Tartıştıkça, üretimde gelişme varsa, orada devrimcilik adına gelişme vardır Şahin arkadaş için.

Şahin hevalin ilginç bir özelliği, yeteneği vardı: Düşman askerlerinin psikolojisini çözme ve bunu çözümü güçlendirebilen bir yapısı vardı. Bu da daha önce dayatılan düşman askerliğini yapmış olmasından kaynaklanıyordu. "Ben hazırım heval!" diye haykıran sesi, gönüllü olarak gittiği her görevi süsleyen bir buket çiçek gibi gülerdi. Kurallara, ilkelere bağlı ve bu konuda inatçı bir yapısı vardı.

Şahin heval, Bagok ve Kerbo-

ran alanlarında kaldı. Kerboran'ın Sitê dağında kaldığı süreçte, Sitê dağına büyük bir sevgisi ve bağlılığı gelişmişti. "Ben bu Sitê dağına kanımı dökeceğim, bu dağı kanımla sulayacağım" diyerek Sitê dağına olan sevgisini ortaya koyuyordu.

En büyük dağlar, özgürlüğün yoluna serilmiş dağlardır. En büyük eylem, özgürlük adına gerçekleştirilen eylemdir.

Şahin heval, bir grup arkadaşla görev için köye iner. Buradaki görevlerini yerine getirdikten sonra, köyden çıkarlar. Köyün dışına düşman pusu atmıştır. Şahin heval bu pusuda yaralanır ve arkadaşlardan kopar. Arkadaşlara ulaşmak için çok çabalar, fakat yaralı olduğundan güç getiremez. Sonraki gün, düşman kapsamlı bir operasyon gerçekleştirir. Bu operasyonda düşman, Şahin hevali farkeder. Artık Şahin heval kendini kesinliği görünen çatışmaya hazırlar ve düşmanla cephanesi bitine kadar çatışır. Cephanesi bittiğinde, üzerindeki malzemeleri düşmanın eline geçmemesi için kullanılmaz hale getirir ve son bombasının pimini çeker ve kendisinde patlatarak şehitler kervanına katılır.

Yasaklanamaz düşünceler ve onun diliyim

Ben çirkinleşmemişim

Kürdüyüm

Ben gerillasıyım halkımın

Ben insandıym Kürdistan'ın

İnsanlık cumhuriyetinin çınarıyım

Şahin heval! Yolunun yolcusu olacağımıza söz veriyoruz. Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Mücadele arkadaşların

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Şahin**

Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan/Elazığ, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **1996,**

Kerboran

Karşımızdaki düşmanın vahşetini, barbarlığını, ne kadar alçakça metodlara başvurduğunu anlamak, görmek, öğrenmek için ne araştırma-inceleme, ne tek bir kitap okumaya, ne de çok derin düşünmeye gerek vardır. Kürdistan dağlarına, ormanlarına baktığında her ağaç, her taş, her bir karış toprak sana düşmanın vahşetini, barbarlığını, ne kadar insanlık dışı muamelelere başvurduğunu anlatmak için yeterlidir.

Şu an içinde bulunduğum ormanlıkta yakılmış ağaçlara bakıyorum. Hepsinin yaprakları sararmış, kökleri kapkara karşımda duruyorlar. Düşmanın barbarlığını, vahşetini haykırmak, bağırarak istiyorlar gibi geliyor bana. Bütün taşlar, ağaçlar, yapraklar her biri dillenmiş, intikam intikam seslerini duyar gibi oluyorum ve beynim zonklıyor. Ama hemen ardından düşmana inat, ağaçların yanmış diplerinden filizlenmiş olan yemyeşil taptaze fidanlar dikkatimi çekiyor. Düşman ne yaparsa yapsın, bizleri yok edemeyecek dercesine yeşermişler. Ağaç diplerindeki taptaze fidanlar misali biz de “Şehit Namirin!” “Şehitlerimiz Ölümsüzdür!” deriz. Bazı kesimler ölenin nasıl ölümsüz olabileceğine inanmayarak, bunun doğru olmadığını iddia ederler, üstelik bilimsel bir eda takınarak. Ama biz şehitlerimizin ölümsüz olduğunda ısrarlıyız. Nasıl mı? İşte şehit **Berivan** ve şehit **Yekbun** ve binlerce şehidimiz.

Berivan heval, 13 Mart 1992’de iki bayan arkadaşıyla birlikte saflara katılır. Çok uzun süredir saflara katılma istemi olmasına rağmen, şehirde milis olarak yürüttüğü olumlu çalışmalarından dolayı gerilla arkadaşlar, O’nu çıkarmazlar. Uzun süren milislik çalışmaları sonucunda deşifre olup cezaevine düşer. Kısa bir cezaevi sürecinden sonra dışarı çıktığında, artık milislik çalışmalarını yürütemeyeceğine dair arkadaşla-

Adı, soyadı: **Nure ALP**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Xerabê Şerif köyü-İdil, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 1996, Mardin Eyaleti**

Adı, soyadı: **Gule KAHRAMAN**
Kod adı: **Yekbun**
Doğum yeri ve tarihi: **Cinata Köyü-Ömerli, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 1996, Mardin Eyaleti**

rı ikna eder. Ve nihayet hep hayal ettiği ülkesinin özgürlük sembolü dağlarına en güzel bahar günlerinden 13 Mart'ta geçer.

Dağ koşullarına alışkın olması, büyük bir istek ve moral sahibi olmasını, O'nun gerilla yaşamına çok çabuk bir şekilde adapte olmasını sağlamıştır. Üslubundaki keskinliği, yüzündeki gülümsemesi ve gözlerindeki umudu ile hem halkın, hem de partili arkadaşlarının gönlüne taht kurmuştur. Belki siyasi-teorik olarak fazla gelişkin değildi, ama pratik, emekçi, fedakar olması, herkesin O'nu sevmesini sağlıyordu.

Atikti, girişkendi, savaş ruhuyla dopdoluydu, savaşla iç içeydi. Sık sık *"Savaş moralidir"*, *"Savaşsız yaşam olmaz"* diyerek aslında savaş çok sevdiğinden değil, savaşın gerekliliğine olan vurgulamaktaydı. Heval Berivan

bu komutan özelliklerinden dolayı manga komutanı ve bölge yönetimi düzeyine kadar görev üstlendi. Berivan heval, bir halk militanıydı. Berivan heval, PKK içerisinde yer alan her militan gibi Kürt halkını yok oluştan, imkansızlık ortamından bugüne getiren bir insan olarak ve özellikle bir kadın olarak, O'na özgürlük yolunu açan ulusal kurtuluş mücadelesinin başlatıcısı ve önderi Başkan APO'ya da müthiş bağlılığı, çizgiye olan inancı, bu mücadelenin kazanacağına dair olan güveniyle, örnek bir ruha sahipti. Bu ruh O'nu dimdik ayakta tutuyordu. Amaç yetkinliği, yaşam sevgisi, yaşama olan tutkusu ve coşkusu en zor anlarda bile O'nun en büyük dayanak gücüydü. Berivan hevalin yüreği görev aşkıyla doluydu. Bir eylem planın-

dan, gerçekleştirmeye, en kaba tarzda bir pratik göreve, eğitim çalışmalarına kadar her türlü çalışmada yer alırdı. Hiçbir çalışmaya hayır demez, yapardı. Söyleneni yapma kadar, inisiyatif sahibiydi de aynı zamanda. Dostun saydığı, düşmanın dikkate aldığı bir kişiliği Berivan heval.

Yekbun (Gule KAHRAMAN) heval ise Mardin'in Ömeryan mıntıkasına bağlı Cinata köyünde dünyaya gelir, maddi koşulların elvermesi sonucu, ailesinin göç ettiği Adana'da büyür. Yurtsever olan ailesi, gittikleri Adana ortamında da ulu-

sal kurtuluş mücadelesine destek ve katkı sunmaktan uzak kalmamıştır. Yekbun heval bir yurtsever aile kültürüyle yetişmiş, milisliği doğal bir görev olarak algılamıştır. Serhildanlarda, yürüyüşlerde aile fertleriyle birlikte kol kola, en önde yer almıştır. Yurtseverlik duyguları geliştikçe, kendisinde Kürdistan'ı, doğup büyüdüğü ama görmediği, yaşamadığı memleketini görmenin hasreti de gelişir. Halkının durumunu, yaşamını, düşmanın baskılarını gördükçe, yerinde duramaz olmuş ve en son parti saflarına katılma kararı vermiştir.

1991'de birkaç arkadaşıyla birlikte önderlik sahasına örgüt tarafından gönderilir. Üç yıla yakın kaldığı önderlik sahasında, siyasi-askeri eğitimin yanısıra halk içerisinde faaliyetlere girip, pratik tecrübeler

edinmiştir. 1994'te ülkeye geçer. Botan'ın birçok alanında olmak üzere, Büyük Güney'in bazı alanlarında kalmıştı. En son kendinin de çok istediği Mardin alanına 1996'nın Temmuz ayında geçer. Her zaman *"Ben aileme, memleketimi görme önerisini ne kadar sunduysam da kabul etmedi, ama parti benim bu isteğimi yerine getirdi"* diyerek memlektine olan sevgisini dile getirmişti.

Yekbun heval, fedakar, cesurdu. Bazen çok ciddi, bazen çocuk gibiydi. Yaşam içinde monoton değil, akıcıydı. Beytüşşebap alanımızın

en zor yılını yaşamış olduğu 1994 yılında, Yekbun heval de burada direnme savaşını göstermiştir. Zor koşullara dayanıklı, irade sahibiydi. Duygusal olması, çoğu zaman O'nun

arkadaşlarına şefkat duygularıyla yaklaşmasını getiriyordu. Her şeye atılır, yapmaya çalışırdı. Kısacası sevgi doluydu, bir umut guncasıydı Yekbun heval.

Berivan ve Yekbun hevallar, ağaçların diplerinde yeni yeni filizlenen taptaze fidanlardı. Düşman ne kadar yakmaya çalışsa, onlar düşmana inat yeşerecekler ve çoğalacaklardır. Yoldaşlarımız, şehitlerimiz fiziki olarak aramızdan ayrılmış olabilir, ama yaşamlarıyla, yaşama olan tutku ve bağlılıklarıyla, çizgiye olan inançlarıyla, özellikleriyle; beyinlerden, yüreklerden hiçbir zaman ayrılmamışlardır. Anılarımızda yaşıyorlar, yaşamımızda önümüzü aydınlatan ışık meşaleleridirler!

Mücadele arkadaşları

Amed heval direniş dalgasını, **Dijwar** heval şehadet dalgasını şahıslarında yükseltmişlerdir.

Amed heval Ömerliliydi. Parti ile 1989'da tanışmıştı. Yurtsever bir ailedendi. Bagok ve Kerboran alanlarında faaliyet yürütmüş, partiye 1995'te katılmıştı. Belli bir ideolojik-politik seviyeye ulaşmış, bu anlamda pratik bütünselliği yakalayabilmişti. Bagok'ta askeri ve siyasi kısa bir eğitim devresi gördü. Fedakar ve paylaşımcıydı. Yaşamı hep anlamlılaştırma, daha dolu kılma çabası içerisindeydi. Tarihin çirkinliklerinin güzelleştirilebileceğine

*«Şehitlerin her biri bir bahar
tomurcuğudurlar, açılmalıdır
bunlar. Toprağa serpilen
tohumlardır, onları
yeşertecek olan bizleriz»*

Başkan APO

inanırdı. İhanetin bertaraf edilebileceğine, pençelenebileceğine inancı büyüktü. O'na göre direnişin yolu, Kürdistan'dan ve onun özgürleşme arayışından geçirdi. Kısa süren gerilla yaşamına, güzellikler ve yenilikler katmayı bilmiştir.

Dijwar heval de Kerboranlıydı, ailesi yurtseverdi. 1989 yılında ARGK saflarına katıldı. Kerboran, İdil, Kurtalan, Bagok alanlarında görev alan Dijwar heval, birçok eylem ve çatışmalarda bulundu. Birim komutanlığı yaptı. Güler yüzlülüğü, morali, coşkusu ve cesaretiyle bilinirdi, PKK ruhunda titreyen savaşçılardandı. Adeta her PKK sözünün geçtiği yerde, O'nu bir titreme tutardı, bu O'nu çok derinlere götürürdü. Çok düşünürdü. Düşünerek adım atmayı bir ilke edinmişti. O'na göre yaşananlar düşünceleştirilmeliydi,

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Ömerli, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ocak 1996, Batê-Midyat**

Adı, soyadı: **Süleyman ...**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Deyvan (Sümerli) köyü-Kerboran, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ocak 1996, Batê-Midyat**

sözle pratik bir bütündü. Dijwar heval, Türk-Kürt ayrımı koymazdı. O'na göre Kürdistan devrimi, Türkiye devrimiydi. Parti Önderliği'nin savaşı her tarafa taşıma talimatının yerine getirilmesi için çok yoğunlaştırdı. Bu anlamda PKK'nin o güce sahip olduğuna inancı yüksekti. Bu kadar barbarlık aşamasına gelmiş, bu kadar vahşi bir politika yürüten özel savaş rejimine karşı suskun kalkanlara müthiş bir öfke duyardı. Her zaman Kürt halkının politik yapısını dile getirir ve diğer halklarla karşılaştırırdı. Bunun nedenlerini tahlil etmeye çalışırdı. Dijwar heval, olgun bir savaşçıydı. O'nun en ufak ayrıntıları dikkate alma gibi bir yönü de vardı. Karmaşığın ayrıntıda gizli olduğunu kavrar ve ayrıntıyı çözmeye çalışırdı. Aynı şekilde ayrıntıda boğulmamaya da müthiş dikkat ederdi. Görevlere karşı duyarlı bir yapıya sahipti. Parti içi kurnazlıklara karşı amansızdı.

Evet bir ferman çıkartılmış, ülkede ödül konulmuştur başlarına. Tanıyın köleler, bu sağların fermanıdır, korku dinlemez, ürkütülmüştür düşman ininde. Resul, Amed ve Dijwar hevaller, Bagok'tan Kerboran alanına geçerlerken bir mağarada konumlanırlar. İlişki içinde oldukları bir aile, düşmanla işbirliği yaparak, arkadaşları ihbar eder. Bulundukları mağarada düşmanla çatışarak, son anlarına kadar savaşırlar. Kurşunları tükenince Resul, Amed ve Dijwar hevaller, ihanet ve teslimiyete geçit vermeyerek kendilerini imha ederler.

Ben Amedim, geceleri en çok olanım, yaşam dosyam geniş, pişman yaşamlarda değilim. Ve tarih utancıdır barbarlık, yurtsevgimiz derin.

Ben Dijwarım. Dağlarımda bir ilkbahar güneşi sıcaklığını vermiştir. Ben bir PKK'liyim, yolumdayım, yerimdeyim, emekteyim. Dijwarım ben Mazlum'un çizgisindeyim.

Silah arkadaşları

*Ülkemin suları benimde
Bu dağlarda kalır adım
Ülkemin suları Vietnam'da*

*Gün bizim günümüz
Ben kolay ölmeyen Resul, Dijwar, Amedim
Düşünceler soğumuş gece karanlığında
Ben donmuşum elinde
bir mum aleviyim
Yürektir, sevdadır tutulan Resul'da
İnançtır savaşında Amed'in
Ve Dijwar'da bunların kavgası*

*Ben kendimim
İsimli pratiğim
Önemli değildir
Dediğiniz benim ülkemdir Kürdistan
Ben de O'nun yılmayan savaşçısıyım,
tanıyın beni
Amedim, Dijwarım*

Tarihin çarkları, PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin, kahraman savaşçılarının eşsiz kahramanlık ve fedakarlığıyla Kürt ulusallığının gelişmesi ve giderek kopmaz ve parçalanmaz bir şekilde pekişmesinin lehinde dönmektedir.

Tüm dünya gericiliğini arkasında toplayan, bunun yanında bölge gericiliği ve işbirlikçi kesimi de yanına alan faşist TC devleti, 1994 yılında pervasızca yoğunlaştırdığı kapsamlı operasyonlar ve “kökünü kazıma” adı altında partimizle bütünleşen halkımızı topyekün katliamdan geçirme senaryolarını, faili meçhul ve açık katliamlarla hayata geçirdiği bir yıl olmuştur. Bunun yanında özellikle ülkemizin dağlık alanlarındaki yurtsever halkımızı şehirlerde toplayarak, açık hapsedilere doldurmuştur. Katliamdan daha da kötü, daha vahşice olan insanın sosyal yönünü çürütmek, giderek tüketmek için, özel savaş yöntemlerini halkımızın üzerinde uygulayarak, halkımızı vahşice bir katliama tabi tutmuştur. Kürt halkının uzun süre bedeli eşsiz, şehitler kanıyla yaratılan ulusal birliğini yok etmek için bu sinsi yöntemi ülkemizin her alanında devreye sokulmuştur. Partimizle şu veya bu düzeyde ilişkisi olan, sempati duyan, ulusal birlik için çalışmada bulunan halkımızın insanlarını anında cezalandırmaya, giderek halkımızı kendi özgürlük kavgası karşısında tepkisiz, iradesiz bırakmaya, duyarsızlaştırmaya ve giderek özünden uzaklaştırmaya yönelik özel savaşını pervasızca hayata geçirmiştir.

Halkımızın özgücü ve iradesi olan partimiz ve onun kahraman ordusuna karşı geliştirdiği kapsamlı operasyonlar, kuşatmalar ve ekonomik ambargolarla etkisizleştirmeyi, giderek daraltmayı hedeflemiştir. Düşmanın vahşi saldırıları karşısında direnen halk kurtuluş ordumuz, düşmanın bu oyunlarını boşa çıkarmıştır. İnsan akınının almayacağı direnişler sergileyen

Adı, soyadı: **Şerif DEMİRCİ**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Namirda-Midyat, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

Adı, soyadı: **Muhsin TEPE**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Mutki-Bitlis**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

güçlerimiz, sadece düşmanın saldırılarını boşa çıkarmakla kalmayıp, V. Zafer Kongre'siyle karşı saldırı hamlesi hazırlama sürecine girmiştir. V. Kongre'de düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize, halkımıza, kurtuluş güçlerimize ve partimize karşı başlattığı saldırıya, "Partileşelim, ordulaşalım, halklaşalım, zaferi kazanalım" şiarıyla karşı durulmuş, düşmanın geliştirdiği özel savaş bertaraf edilip, zafer teminat altına alınmıştır.

Parti Önderliğimiz tarafından başlatılan ateşkes süreci, halkta yeniden daha güçlü, bilinçli bir ulusallaşma süreci başlatmış, halk kitleleri düşmanın tüm katliam ve cinayetlerine karşı savaşta kararlı olduğunu her fırsatta düşmana göstermiştir. Yine gerek ulusal, gerek uluslararası geliştirilen çalışmalarla, düşmanın partimize karşı geliştirmek istediği taktikler, adımlar başına bela olur hale gelmiştir. TC'nin her kıpırdanışı "bataklığa düşen hayvanlar gibi" onu daha da çözümsüzlüğe, tükenişe, dağılmaya götürmektedir.

Parti bünyesinde başlatılan partileşme çalışmaları, hızından hiçbir şey kaybetmeksizin gelişmekte, savaşımı- mız önünde engel durumunu yaşayan geri toplumsal kişilik özellikleri, çembere alınıp etkisizleştirilmekte ve bu gelişmeler savaş cephesinde de kendisini göstermektedir. Partileşme doğrultusunda atılan adımlar, savaşın daha da geliştirilmesini getirmiş, bu da düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkarmış ve bununla yetinmeyen güçlerimiz, "İNTİKAM" şiarı doğrultusunda karşı bir saldırı hamlesine geçmiştir.

TC, 1995 kış sürecinde hazırladığı ordular ve daha önce Kürdistan'da kullanmadığı güçlerini de ülkemize çekerek, topyekün bir savaş hamlesine girişmiştir. Ülkemizin savaş alanlarında, savaş bölgelerimize kapsamlı operasyonlar geliştirerek sonuca gitmek istemiştir. Bir elin parmak sayısını geçmeyen güçlerimiz üzerine, onbinleri aşan ordu gücünü göndererek so-

Adı, soyadı: **İbrahim ...**
Kod adı: **Reşo**
Doğum yeri ve tarihi: **Deriş (Soylu) Köyü-Savur,1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

Adı, soyadı: **Zeki ER**
Kod adı: **Sadık**
Doğum yeri ve tarihi: **Hürük Köyü-Çınar/ Amed, 1962**
Mücadeleye katılış tarihi: **17 Eylül 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

nuç almaya çalışmıştır. Sadece ordu gücüyle yetinmeyen TC, son derece gelişmiş, modern savaş araçlarını da yoğunca kullanmasına rağmen, operasyonlarında istediği sonucu alamamıştır. Savaşta kullanılan savaş araçları ve insan gücünü kıyasladığımızda, bir taraf insanın özgücünü esas alırken, insan iradesine yüklenerek, çok az teknik donanımla bu savaşta bir taraf olarak yer alırken, diğer gücün onları aşmayan sayıya karşı onbinleri ve son derece gelişmiş savaş araçlarını kullanması, her iki gücün durumunu net bir şekilde ortaya koymaktadır. Son derece modern savaş araçları ve onbinleri aşan güce karşı savaşmak ve bunu her koşul ve iklimde yürütmek kolay değildir. İnsan aklının almaya-çağı irade, dayanıklılık, cesaret, yaratıcılık istemektedir. Her şeyden önce; davaya büyük inanç duymaktan geçmektedir. Halkına karşı büyük bağlılığı olan, zafere olan inancı büyük olan insanların, büyük yüreklerin işidir. Ölümünde dahi yaşamayı başaran insanlarıdır bu savaş. Biz bunu PKK şehitlerinde görmekteyiz. Yaşamlarıyla, yaklaşımlarıyla, ilişkileriyle, düşmana karşı geliştirmiş oldukları direnişleriyle, bunu insanlık alemine ispatlamışlardır. Şehitlerimizin bu anıları, bizim için en büyük güç, moral değerleridir. Yaşama ve halkımıza olan bağlılığımızın kopmaz ilişkileridirler.

Ülkemizin direniş kalelerinden olan Bagok'ta; Bêrivanların, Delillerin, Aytenlerin yarattığı direniş alevleri, şehitlerimize olan bağlılığın gereği olarak daha da gürleştirilerek süreklileştirilmiş, düşmanın tüm yönetimlerine rağmen, sürekli geliştirilen özgürlük mevzileri verilen şehadetlerle daha da sağlamlaştırılmış, düşmanın söküp çıkaramayacağı gerilla üslerine dönüştürülmüştür.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı değerler, kurallar kolay yaratılmamıştır. Yeşertilen özgürlük ağacı, binlerce şehidimizin kanıyla sulanmıştır. Kürdistan'da yürütülen

Adı, soyadı: **Eşref AKYILDIZ**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Hacıya Kürdo Köyü-Bismil, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1 Ocak 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

Adı, soyadı: **Rifat MUSTAFA**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hize Köyü-Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **26 Ocak 1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Haziran 1996, Bagok**

savaşın kendine has özgünlükleri vardır. Ve bunlar binlerin kanıyla ortaya çıkarılmıştır. Her şehadet olayı, bu savaş değerlerine ekmek-su kadar, teneffüs ettiğimiz hava kadar bağlı olmamız gerektiğini göstermektedir. Tabii bu da şehadete olan bağlılığımızın bir gereğidir. Ayrıca her şehidimizin yaşamını kendimize örnek almamız, bu bağlılığın bir gereğidir.

Bagok'ta 1996 Haziran'ında şehadete ulaşan altı yoldaşımızın yaşamı, ilişkileri, savaşa, yaşama, yoldaşığa, devrime, halka bağlılıkları bizim için örnek alınması gereken davranış ve yaklaşım biçimleridir.

1996 Haziran'ıydı. Bagok, yine tarihi bir hesaplaşmaya gebeydi. Sabahın ilk güneş ışınlarının Bagok'a vurmasıyla, gerilla grubunun savunmasını yapan tepeciler tarafından Bölük tepesinin doğusunda bulunan sırtlarda düşmanın hareketliliği görülmüştü. Düşman, alandaki hakim tepelerden aşağıya doğru kollar şeklinde araziye yayılıyordu. Arkadaşların bulunduğu Bölük tepesinin Doğu tarafına kollar halinde hareket ediyordu.

Düşmanın bir kolu arkadaşlara yaklaşıyordu. Noktadan talimatlar doğrultusunda düşmanın

bu ilk kolu pusuya düşürülüp vuruldu ve böylelikle, çatışma başladı. Düşmanı ilk vuruşta şaşkına çeviren güçlerimiz, bir yanda da çembere alınmamak için birkaç tepeyi tutmaya başlamışlardı. **Çekdar** heval, savaşta edindiği tecrübeleri kullanarak, bir yandan arkadaşları yönlendiriyor, diğer yandan düşmanla çatışıyordu. Soğukkanlılığını hiç yitirmeyen Çekdar hevalin gözlerinden intikam okunuyordu. Onbinlerce gücüne güvenen ve modern teknolojiye arkasına alan düş-

man güçleri, bütünleşen intikam yüklü iradenin, yüreklerin direnişi karşısında şaşkına çevrilmişti. Çatışmalar giderek şiddetleniyordu. Çekdar heval, silahına hakim, kendisine güvenen bir tarzla kinini kusmaya başladı. Düşman askerlerini teker teker düşürüyordu. Çekdar hevalin dilinden düşürmediği *"Düşmanın beni arkadan vurmasına izin vermeyeceğim"* sözü gerçekleştirmiş, ard arda yediği kurşunlarla uğrunda savaştığı halkının gönlünde taht kurmuş-

tu. Özgürlük ağacı, Çekdar hevalin kanıyla daha da büyümüş, gürleşmişti. Çekdar hevalin şehadeti, arkadaşları yıldırmamış, özgürlüğe olan inancı, düşmana olan kinini daha da bilemişti.

Bir takımılık özgürlük savaşçısına, çelikleşen iradelere gücü yetmeyen düşman kuvvetleri, onbinlerce gücünün yanısıra, civardaki karakollardan durmadan helikopterlerle güç yığıyordu. Tutulmadık bir tepe, bir ağaç, bir kaya parçası bırakmamıştı. Buna

rağmen, hâlâ güç istiyordu. İdeolojik anlamda, siyasal anlamda bitirilmişliği yaşayan TC devletinin elinde kala kala sayı üstünlüğü ve teknik kalmıştı. Bu yüzden habire çatışmada teknik ve sayı üstünlüğünü kullanarak sonuç almaya çalışıyordu. Artık o da yetmiyordu, karakollardaki tüm gücünü yığmasına rağmen, sonuç alamamış ve bu durum onu kudurtmuştu.

Binlerce yıldır düşman tarafından yok edilmeye çalışılan Kürt halkının direniş geleneğini, bu tarihsel mirası günümüze taşıyan ve partimizin direniş çizgisiyle bütünleştiren bir yoldaştı. Çekdar heval, ulusal değerlerini günümüze kadar taşıyabilen, özünü koruyan bir aileye sahipti. Aile Yezidi'ydi ve direniş alevlerini yüreğinde saklayan, Kürdistan'da gelişen her ulusal kurtuluş direnişine destek sunan bir özelliği vardı.

Partimiz tarafından geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesi, Mardin Eyaleti'nde kök salınca, aile olarak partiye sempati duymuş, her fırsatta destek sunmaya çalışmış, ulu-

sal ve yurtseverlik görevlerini yerine getirmiştir. Ailenin bu özelliğini bilen düşman, aile üzerinde her türlü baskıyı uygulamasına rağmen, aile bu baskılardan yılmamış, partiyle olan ilişkilerini daha da güçlendirmiştir. Ailenin bu özelliği, Çekdar hevalde bir karakter haline gelmişti. 1993 yılına kadar partiye katılma ısrarlarına rağmen, arkadaşlar kendisinin cephede daha faydalı olacağını belirtip, milis olarak kalmasını söylemişlerdir. Milis olarak görev yaptığı sıralarda düş-

mana olan kinini ve nefretini her fırsatta kusmuş, Midyat alanında geliştirilen birçok eyleme katılmıştı. Milis olarak uzun süre faaliyetlerde kalması, deşifre olmasına neden olmuştur. Ağabeyinin düşman tarafından katledilmesinden sonra, ısrarlarını daha da yoğunlaştırmıştır. Böylece uzun süre hayallerinde yaşattığı gerilla safalarına katılmıştır. Yine aynı şekilde ailesinin diğer üç ferdi de parti safalarına katılmıştır. Ağabeyinin şehadetiyle düşmana duyduğu kin daha da gelişmişti. Parti ortamında bu kinini eğitimle bilinçli bir kin ve intikama dönüştürmüştü. Her fırsatta da bunun intikamını alıyordu. Hele bir seferinde kızkardeşi kendisinden habersiz partiyle ilişki geliştirmiş, partiye katılmak için arkadaşlarla randevulaşmıştı. Bir grupla birlikte köyden habersiz ayrılmıştı. Köy halkı da bu grubun yokluğunu hissedip aramaya çıkmıştı. Özellikle saptırılmış dar namus anlayışı yüzünden, bütün köy halkı seferber olmuştu. Çekdar heval de kızkardeşini aramaya çıkmıştı. Köylülerden önce bu grubu gören Çekdar heval, nereye gittiğini sor-

muş, aldığı cevap *"parti safları"* olunca *"gelin sizleri götürüyüm"* demiş ve içinde kızkardeşi de olan bu grubu partiye ulaştırmıştı. Milislik yaptığı süreçte geleneksel aile anlayışını yenen Çekdar heval, sahte aileliği farketmekte gecikmemişti. Doğru aile anlayışını her seferinde gösteriyordu. Çünkü O, ailenin gerçek kurtuluşunu ulusal kurtuluş mücadelesinde, Kürdistan'ın kurtuluşunda görüyordu. O'na göre bu düzenle, özel savaşa ilişkisi olan aile kurumunun parçalanması gerekiyordu. Bunun için büyük bir çaba harcıyor, *"Her aileden bir kişi ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalıdır"* diyordu ve bununla düşmanın Kürdistan üzerinde kurumsaştırdığı aile tarzına bir darbe, vurulacağını düşünüyordu. Bu ise düşmandan intikam almak ve Kürde gerçek sevgi yolunu açmaktı. Salt bununla yetinmeyen Çekdar heval, düşmanın şekillendirdiği kişilik özelliklerine karşı amansız bir savaşım yürüterek kendisini süreklileştirmiştir.

Çekdar heval arkadaşlar arasında, kişiliğiyle, yaşamda girişkenliğiyle ve her gittiği görevde koparıcı özelli-

ğiyle tanınırdı. Gabar alanında bu özelliklerinden dolayı manga komutanlığıyla onurlandırılmıştı. Partinin kendisine verdiği bu görevi yerine getirmek, bu göreve layık olabilmek için canla-başla çalışır, yoldaşlarının sorunlarını çözmek için büyük çaba harcardı. İnsanların yeteneklerine büyük inancı olan Çekdar heval, bir yandan kişilikte bir derinleşmeyi yaşarken, aynı zamanda yoğunlaştığı oranda bunu etrafına taşırabilen bir karaktere sahipti.

Yaşamda ve yoldaşları arasında büyük bir moral kaynağı, fedakarlık ve cesaret örneğiydi. Katıldığı birçok eylemde sonuç almasını bilen, savaşta kazandığı tecrübeleri yoldaşlarına da taşırabilen ve kavratılabilen bir özelliğe sahipti. Daha sonra parti tarafından görevlendirilerek Mardin Eyaleti'nde gönderildi.

Mardin, doğduğu ve büyüdüğü bir alandı. Eyaleti avucunun içi gibi biliyordu. Yöre halkının özelliklerini de bildiğinden, halk içinde başladığı çalışmalarından sonuç almayı biliyordu. Akıcı üslubu, örgütleyici tarzıyla çok kısa sürede kitlenin güvenini ka-

zanmış, halk önderi olmuştu. Nusaybin şehir merkezinde gerçekleştirdiği eylemlerde ve daha başka eylemlerinde düşmanın üzerine giderek birçok defa silah kaldırmıştı. Çekdar heval, yaşamdaki davranışları, parti dışı anlayışlara karşı savaşımların yürütmesi, akıcılığı, sonuç alıcılığı ve PKK militanlık özellikleriyle çok kısa sürede takım komutanlığı ile onurlandırılır. Daha sonra gelişmeye açık olması ve bundaki kararlılığı ile eyalet yönetimi yedek üyeliğine kadar gelmiştir.

Çekdar heval ilke sahibiydi, söz ve eylem bütünselliğini yakalamayı başaran, savaşın gelişim sürecine göre kendisini geliştirebilen bir özelliğe sahipti. Saflara katıldığından beri, hiçbir bireysel kaygıya kapılmayan Çekdar heval, düşmanın zayıflıklarını kullanmasına hiç fırsat vermemişti. Bu, kendisinde bir tarz haline gelmişti. Partiyle bütünleşme çabası büyük ve bu yönde yol almaya başlamıştı, şehadetiyle bunu taçlandırdı.

Çekdar hevalin şehit düşmesinden sonra da, çatışma bütün yoğunluğuyla devam ediyordu. Gözleri intikam hırısı bürümüş, yaralı olduğu halde, coşkusundan ve kararlılığından hiçbir şey yitirmeyen **Reşo** heval, düşmana yağmur gibi ateş yağdırıyordu.

Reşo heval, Mardin'in Savur ilçesine bağlı Deriş köyünde dünyaya gelir. Orta halli, yurtsever bir ailenin çocuğu olan Reşo heval, mücadelemizin bulunduğu alanda da gelişip, halk kitlesiyle bütünleştiği bir süreçte parti saflarına katılır.

Gerilla saflarında eğitimini pratik içinde gören Reşo heval, partiye olan bağlılığını gün be gün daha da geliştirmişti. Sadece teorik eğitimle sınırlı kalmayıp, yoldaşlar topluluğunda geliştirdiği her ilişkide, her yaklaşımda, sonuç çıkarmasını bilen bir yoldaşı. Yaşamı kendisine büyük bir eğitim alanı olarak değerlendirmişti. Yapılan her toplantı, her konuşma, katıldığı her görev, katıldığı her eylem, O'nun en büyük eğitim alanını oluşturmuş-

tu. Yoldaşlar arasında ağır başlılığı, yoldaşlara duyduğu güven ve sevgi dolayısıyla, yoldaşlar arasında saygı duyulan ve sevgi toplayan bir yapıya sahipti. Yaşamda ortaya çıkan yetmezliklere, dayatmalara inkacı yaklaşan, parti çizgisinden taviz vermeyen, geliştirdiği eleştiri ve değerlendirmelerle yoldaşlarının eksikliklerini aştırmada ve doğru yolu göstermede örnek bir kişilikti.

Reşo hevalin diğer belirgin bir özelliği de, hiçbir görevden kendini geri tutmayan yönü, gücü oranında görev kaldırmayı alışkanlık haline getiren ve kendisini sürekli geliştirme yoluna adanmış özelliğidir. Kaldırmayacağı görevlere talip olmaz, talip olduğu görevlere kesin hakkını verirdi. Görevlerin üstesinden gelmek için, büyük bir kararlılık ve uygulama

gücüne sahipti. Aceleci değil, sabırlıydı.

Mardin Eyaleti'nde bulunduğu süreçte, ayeletin Savur, Habizbina ve Bagok alanlarında faaliyet yürütmüştü. Alanda gelişen eylemsel faaliyetlere en önde katılan, yüksek fedakarlık ve cesaret örneği olan bir arkadaştı. 1993 yılında katıldığı Savur baskınında düşmanın üzerine kararlı yürüyüşü, sonuç alıcı tarzıyla bu eylemde büyük bir başarı sağlamıştı. Düşmanın üzerinden silah kaldırmıştı. Aynı eylemde yaralanmasına rağmen, arkadaşları olumsuz etkilememek için söylememiş, arkadaşların sağlam geri çekilmesi için büyük bir fedakarlık ve irade gücü göstererek arkadaşlara ulaşmıştı. Düşmandan aldığı kurşunlar, O'nu daha da hiddetlendirmiş, düşmana duyduğu kını daha fazla bilemişti. Birçok defa yara almasına rağmen, bu yaralar O'nu devrimci faaliyetlerinden hiçbir zaman geri bırakmamıştı.

Haziran 1996'da çıkan çatışmada yaralı olması ve arkadaşların tüm ısrarlarına rağmen çatışmadan geri durmamış, büyük bir coşkuyla katılmıştı. Düşmanın saldırıları yoğunlaşınca, bir kademe geri çekilirken aldığı kurşun darbesiyle, Çekdar ve Reşo hevaler yoldaşlarının gönlünde taht kurdular, savaşın manevi komutanları, öncülerindeki yerlerini aldılar.

Reşo heval, PKK öncülüğünde yürütülen Kürdistan ulusal kurtuluş davasına, zafere olan inancı ve şehitlere olan bağlılığını, kanının son damlasına kadar hiçbir tereddüt göstermeden pratiğinde sergilemiştir. Yoldaşları, O'nu silahlar eşliğinde gönüllerine gömerken, kobralar alanı dövmeye başlamışlardı. Arkadaşların bulunduğu tepenin üstünde bir kavis çizen kobralar, sırayla tepeyi dövüyordu. Arkadaşların cephanesi giderek azalmaya başlamıştı, çatışma fazla mermi harcatıyordu. Düşman bunu bilerek çatışmayı uzatıyor, aralıksız saldırarak cephaneyi tüket-

meyi amaçlıyordu. Daha önce de düşman, birçok çatışmada bu taktiği kullanmıştı. Geri çekilmek gerekiyordu. Arkadaşlar kendilerini sırayla tepeden aşağıya bırakmaya başladılar. Düşman, arkadaşların geri çekildiğini farkedince saldırıya geçti. Geri çekilme yapan arkadaşları MG-3'lerle yoğun bir şekilde taramaya başladı. Bu yoğun tarama sonucunda, vatan topraklarına ve yoldaşlarına intikam sözleri eşliğinde **Mahir** heval de şehitler kervanına katılır.

Mahir heval, Bismil'e bağlı Hacıya Kürdo köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Köyde büyüyen Mahir heval, alanda gelişen ulusal kurtuluş davasına ilgi duymaya başlar. Aile ilişkilerini, bağlılığını kıramayan Mahir heval, partiye katılma gibi bir istemi olmasına rağmen, aile bağlılığı yüzünden ulusal kurtuluş savaşımına katılmanın tam kararlılığını gösteremiyordu. İçinde yaşadığı toplumsal gerilikler, mücadeleden uzaklığı, ulusal bilinçten yoksunluğu, kendisini geri aile ilişkilerine hapsediyor, bağlıyordu. 1993 yılında bir gerila birimi köye inmiş ve bu geri özelliklerden kurtulabilirse, büyük bir gelişme sağlayabilecek olan Mahir hevali askeri kanunla saflara almıştı. Mahir heval için bu katılış, yeni bir yaşamın başlangıcı ve yeniden bir doğuş olmuştur.

Mahir heval parti saflarına katıldıktan sonra, daha ilk günden itibaren saflarda yürüme kararlılığına ulaşmış, yaşama uyum sağlamakta hiç zorlanmamıştı. Saflara alınmadan önce katılıp katılmama konusundaki netsizliği çok çabup aşır, kesin bir netlik ve kararlı bir yürüyüşün sahibi olmuştur. Gabar'da siyasi-askeri eğitimini gören Mahir heval, eğitim devresinden sonra alanda bulunan pratik birliklerde yer alarak sıcak savaşım alanına girdi. Alanda gelişen eylemlerde ön sıralarda yerini aldı. 1994 yılında Gabar alanında gelişen kapsamlı operasyonlara karşı yoldaşlarıyla birlikte büyük bir direniş gösterdi. Parti tarafından geri çekilme kararı alınınca, alanda bulunan birlikler

geri çekilmişlerdi. Mahir heval, bu esnada bir arkadaşla birlikte bir görevde bulunuyordu. Arkadaşların geri çekildiğini bilmeyen Mahir heval, bütün amalarına rağmen kimseyi bulamayınca, en yakın köye inip milislerden durumu öğrendiğinde, sabahın olmasına az bir zaman kalmıştı. Milislerle birlikte içinde köylülerin de bulunduğu bir mağaraya girerlerken, düşman onları görür ve sabahın ilk ışınlarıyla saldırıya geçer. Mahir heval hiçbir tereddüt ve paniğe kapılmadan, soğukkanlılığını koruyarak, günboyu çatışır. Karanlık basar basmaz düşmanın kurduğu birkaç çemberi aşarak Mardin Eyaleti'ne geçer. Her koşul altında direnebilecek, en zor koşullarda dahi buna güç getirebilecek bir iradeye ulaşmıştı. PKK'de anladığını bu yönlü pratiğinde ispatlayan bir arkadaştı. Teorik olarak güçlü olmamasına rağmen, anladığını pratiğe geçirebilen bir tarza sahipti.

Günlük ilişkilerde, yoldaşlara yaklaşımda içtenlikli, yüksek bir morale sahip olduğu gibi, yoldaşlarıyla geliştirdiği ilişkilerde moral kaynağıydı. Günlük yaşamda sürpriz yaklaşımlarla yoldaşlarını şaşırtır, olayları derinlikli yaklaşımıyla etkilerdi. Parti yaşam tarzı ve yaklaşımında tavizsizdi. Eleştiriyle arkadaşlarına güç vermesini bilirdi.

Mardin Eyaleti, Kerboran bölgesinde bir süre kaldıktan sonra, rahatsızlığı nedeniyle bölgeden ayrılarak, tedaviye gider. Tedavi gördükten sonra tekrar eyalete döner. Bir süre faaliyet yürüttükten sonra, Bagok alanında savaşındaki yeteneği, atılganlığı, görevlerdeki sonuç alıcılığı ve fedakarlığından dolayı, parti tarafından manga komutanlığı ile görevlendirilir. Partinin kendisine verdiği görevleri layıkıyla yerine getirmek için müthiş bir çabanın sahibiydi Mahir heval.

Mahir hevalle birlikte aynı çatışmada geri çekilme esnasında, uğruna savaştığı özgürlük savaşında, savaşımızın manevi komutanları arasında yerini alır **Sadık** heval.

1962 yılında Amed'in Çınar ilçesinin Hürük köyünde dünyaya gelir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminden etkilenen Sadık heval, cephe çalışmalarında faal olur. Bir süre sonra eşiyle birlikte tutuklanır. Tutukluluk süreci, O'nun için bir eğitim vesilesi olur. Tutukluluk sürecinde, partiyi ideolojik olarak tanıy ve teorik olarak kendini geliştirir. Düşmanın zindanları özünden boşaltma amaçlarını kendi kişiliğinde tersine çeviren Sadık heval, zindanı PKK çizgisinde derinleşmenin bir vesilesi yapar. Bir süre metropollerde kaldıktan sonra partiye katılma kararı alır. Eşinin gerek zindanda gösterdiği ortayolculuk ve oportünizm, gerek bırakıldıktan sonra düşmanın geliştirdiği aile anlayışını dayatması, düşmanın bile teslim alamadığı Sadık hevali, bu sefer farklı bir yöntemle mücadeleden uzaklaştırmaya çalışması karşısında, aile anlayışına teslim olmayan Sadık heval, eşine *"Burada yollarımız ayrılıyor. Seninle bir arada kalacak ve birbirimizi bağlayacak hiçbir bağ kalmadı"* diyerek düşmanın kendisine dayattığı teslimiyete tavır koyarak, parti saflarına katılır.

Sadık heval, ideolojik olarak kavradığı ve bilince çıkardığını pratikte sergileyebilecek özelliklere sahipti. Sahip olduğu teoriyi, kararlı bir şekilde kişiliğinde sergilerdi. Bildiklerini sadece kendisiyle sınırlandırmaz, toplantılarla, tartışmalarla yoldaşlarına da aktarır, aynı zamanda yoldaşlarının tecrübe ve bilgilerinden yararlanırdı. Yaşamda hem eğitmen, hem de eğitilendi. Sahip olduğu yeteneklerini, tüm gücünü de kullanarak mücadelenin hizmetine sokmaya çalışırdı. Yaşamdaki fedakarlığı, partiye bağlılığı ve görevlere yaklaşımla tam bir proleter kişiliği sergilerdi. Zafere olan inancını ve özgürlüğe olan yaklaşımını *"Özgürlüğe ulaşmak için çalışmak gerekir"* sözleriyle etrafına hissettirirdi. Ve tüm benliğiyle görevlere, eylemlere katılırdı. Eylemlerdeki kahramanlığı, atılganlığı ve düşmana karşı duyduğu kin ve intikam

hırsı, en belirgin özelliği idi. Tam anlamıyla partiye, yoldaşlarına adı gibi sadık bir kişilikti.

Yaşamda ortaya çıkan sorunları çözmeye tüm gücünü harcar, alçakgönüllülüğünü hiç yitirmezdi. Oldukça gelişkin bir gerillaya ve gerilla yaşamına bir adaptasyon vardı. Aceleci değil, soğukkanlı ve sabırlıydı. Bu özelliğini çatışmanın son anına kadar korurdu. Ve şehadetiyle şehitler halkasına bir halka daha ekledi Sadık heval. Düşman cihazlarında ateşli konuşmalar geçiyordu. Çatışmaları koordine etmekle görevli olan subay, çatışma yerinden uzak bir yerde durmadan güç ve silah istiyordu. Diğer üst rütbeli subay ise; tüm karakollardaki gücü alana gönderdiklerini, karakollarda güç kalmadığını, ayrıca elindeki tüm teknikleri de gönderdiklerini, daha kendisinden ne istendiğini, elinde bir şey kalmadığını belirtiyordu. Düşman tüm teknik ve askeri varlığını kullanmasına rağmen, direnen yüreklerin, direnen iradenin gücünü kıramamıştı. Zaman ilerlemek bilmiyordu. Yere yapışan ve silahlara sınımsız sarılan özgürlük savaşçıları, karşı saldırıyı kırmaya çalışıyorlardı.

Mahsum heval, bulunduğu mevzide, elindeki özgürlük aracı kleşiyse düşmana kan kusturuyordu. Mevzi olarak kullandığı bir taşın arkasına uzanmış, taşın yan tarafından düşmanı göz-lüyor, fırsatını yakaladığı zaman bir şahın hızıyla hareket edip taşın arkasından kalkıyor, ateş edip tekrar yerine geçiyordu. Mahsum heval, çatışmanın ilerleyen saatlerinde mevzisinin deşifre olmasıyla yoğun ateş altında kaldı, yoğun ateş altında dört bir taraftan kurşun yağıyordu. Bu esnada Mahsum heval, aldığı bir kurşunla yaralanmıştı.

Mahsum heval, Bitlis'te yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocukluğunu burada geçiren Mahsum heval, liseye kadar öğrenim görür. PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş savaşımız tüm Kürdistan'ı sardığı gibi, bu alanı da etkisi altına almıştır. Mahsum heval, ulusal

kurtuluş tohumlarının yeşerdiği bir ortamda gelişir ve şekillenir.

Türkiye metropollerinde de kalan Mahsum heval, metropollerdeyken yü-reği ülkesinde, gelişen özgürlük savaşındadır. Metropollerdeki sahte, çirkinleştirici, horlayan, küçük gören aşağı-layan yaşam, O'nda müthiş bir kin yaratır ve özlemini daha da arttırır. Mahsum heval, bu özlemini 1995 yılında Mar-din Eyaleti'nde ARGK saflarına katıla-rak giderdi. Mahsum heval, tüm gücünü artık ulusal kurtuluş mücadelesine adama kararı vermişti, elindeki tüm yetenekleri ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi için kullanacaktı. Mahsum heval bir yandan ideolojik olarak kendini geliştirirken, diğer yandan eyaletin basın-yayın çalışmalarını yürütüyordu. Kendini basın çalışmaları ile sınırlandırmayan Mahsum heval, her türlü devrimci göreve katılıyordu. Mahsum heval, daha parti saflarına katılmadan önce de parti hakkında öğrendiklerini kişiliğinde sergilemeye çalışıyordu. Parti saflarına katıldıktan sonra, bunu geliştirme çabası içinde oldu. Uluslaşmanın gereği olarak bir yandan yoldaş-larıyla iyi uyum içinde geçinirken, aynı zamanda yoldaşlarına karşı büyük bir saygı ve sevgiyi taşıyordu. Basın çalışmalarının olmadığı ve yine görev de olmadığı zamanlarda yoldaşlarını etrafına toplar, dikkatlerini güncel gelişme-lere ve siyasal tartışmalara çekerek. Bir yandan yoldaşları için bir eğitmen olurken, aynı zamanda bir öğrenciydi. Parti saflarına yeni katılmasına rağmen, mücadelenin zorluklarına uyum sağla-mada hiçbir zorluk çekmedi.

Halkına karşı duyduğu derin bağlılık, O'nu her görevi almaya götürüyordu. Kişiliğinde red ve kabul olayı doğru ölçülere oturmıştı. Omuzladığı her görevi, büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getirirdi. O'nun için görev kutsaldı ve halkının özgürlük mücadelesi için yapıyordu. Savaşta fazla tecrübeli olmamasına rağmen, çalışma ve eylemlere büyük bir coşku ve moralle katılıyordu. Yine içinde bulunduğu son

çatışmada gösterdiği fedakarlık ve cesaret örnekti. Çatışmada yaralanmasına rağmen, halkının kalbine gömülün-ceye kadar soğukkanlılığını yitirmemiş, olan bütün gücüyle çatışmalara son anına kadar katılmıştı. Mahsum heval, özgürlük ağacını Bagok alanın-da kendi kanıyla sulayarak savaşın ma-nevi komutanları ve öncüleri arasında yerini alarak ülkesine karşı, son görevini de yerine getirdi. Aynı çatışmada özgürlük ağacını kendi kanıyla sulayan yoldaşlardan biri de **Zınar** hevaldi.

Zınar heval; 1974'te Afrin'in Hize köyünde dünyaya geldi. Küçük Güney Kürdistan, partimizin etkisi altında bulunan bir alandır. Partimizin bu alandaki çalışmaları sonucunda, doğru bir rotaya sokulan yurtseverlik, tüm alanı kapsamıştır. Zınar hevalin doğup büyüdüğü köy, yurtseverlik bilincinin yüksek olmasıyla tanınır. Ulusal kurtuluş mücadelesinde yirmi-ye yakın şehidi ve otuz yakın insanı parti saflarında bulunmaktadır.

Zınar heval, köyün yurtsever ortamında ulusal kurtuluş mücadelesinin içinde büyür. Gerek ailenin yurtsever olması, gerekse de alanda parti saflarına katılan yoldaşlarının ve şehitlerin etkisi ile, kendini 1993 yılında ARGK saflarında bulur. Botan alanında savaş faaliyetlerine katılan Zınar heval, yaşamda yoldaşlarıyla uyum içinde bulunurdu. Bu alanda gelişen eylemselliklere katılan Zınar heval, daha sonra 1994 sonlarında Mardin Eyaleti Bagok alanına geçer. Zınar hevalin taşıdığı yurtseverlik duyguları, O'nu Bagok alanında daha büyük çalışma azmine götürür. Bagok alanında bir süre faaliyet yürüten Zınar heval, en son katıldığı çatışmada büyük cesaret ve fedakarlık örneği gösterir. 14 Haziran Bagok intikam savaşçılarının kahramanlıklarına bir kahramanlık örneği daha katarak, kanının son damlasına kadar çatışır ve vatan toprağına kök salar.

Anıları mücadelemizde öndendir!

Mücadele arkadaşları

Soldan sağa :

Şehit **Zerdeşt** '91 katılımlı, 1995'te Ömeryan'da şehit

Şehit **Mahsum**

Şehit **Baran** '89 katılımlı, Ağustos 1995'te Ömeryan'da şehit

Ayakta Şehit **Ali**, 1975 Ömeryan-Kermete doğumlu, '94 katılımlı, 1995'te Kermete'de şehit

Sağda oturan Şehit **Doğan**, 1975 Midyat-Mesken doğumlu, '93 katılımlı, Ocak 1996'da Savur-Serenli köyünde mayına basarak şehit düştü

Solda oturan Şehit **İsmail ... (Ali)** Hazro-Kani Bışkol köyü doğumlu, '92 katılımlı 1997'de Mardin-Dilverya'da şehit

Şehit **Doğan**, Midyat- Mesken doğumlu, Aralık 1995'te Savur'da şehit

MARDİN EYALETİ ŞEHİT KÜNYELERİ

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Bozan**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

□ Adı, soyadı: **Latif AKBULUT**
Kod adı: **Dılxwaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Selhê-Mıdyat**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1994 kışı, Dicle nehrinde şehit düştü.**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Xanikê Soxo-Nusaybin**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1995 Ömerli'nin Take köyü yakınlarında şehit düştü.**

□ Adı, soyadı: **Piroz GÜNEŞ (Yıldırım)**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Serêkaniyê-Nusaybin**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1990, İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **1991, Kızıltepe**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Suphi**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ağustos 1996, Gerêborana**

□ Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Ferhat**

Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 1996, Gerêborana**

□ Adı, soyadı: **Murat ÇOBANOĞLU**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bozok köyü-Derik, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1993, Derik**

□ Adı, soyadı: **Selahattin SÜLEYMAN**
Kod adı: **Rênas**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Ali HÜSEYİN**
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Necip İBRAHİM**
Kod adı: **Hamit**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Muhammed İKBAL ERTAÇ**
Kod adı: **Bedran Şimşek**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1969**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Yusuf Ahmet MEHMET**
Kod adı: **İsmail**
Doğum yeri ve tarihi: **Deşta Sis köyü-Derik, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Şükrü SELİM**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Behivan köyü-Derik, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **İbrahim CEM**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Dılbeşir YUSUF**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Rubarya köyü-Derik, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Bestler**

□ Adı, soyadı: **Nezir Muhammed DEVRAN**
Kod adı: **Firaz Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart**

1995, Bestler

□ Adı, soyadı: **Bedirxan ELUŞ**
Kod adı: **Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Muhammed MISTO**
Kod adı: **Rifat Reco**
Doğum yeri ve tarihi: **Kado köyü-Afrin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Ahmet HASAN**
Kod adı: **Kani Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Godo köyü-Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1995, Gabar**

□ Adı, soyadı: **Nuri ...**
Kod adı: **Ethem**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 1995, Katranus**

□ Adı, soyadı: **Muhammed İBİŞ**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Keşan tepesi-Haftanin**

□ Adı, soyadı: **Zeki AHMET**
Kod adı: **Piling**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ekim 1995, Hacim tepesi-Haftanin**

□ Adı, soyadı: **Kürdistan MEHMET**
Kod adı: **Cahide**

Doğum yeri ve tarihi: **Halepçe, 1974**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Kasım 1995, Batufa-Haftanin**

□ Adı, soyadı: **Ahmet ROZAN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 1995, Berxwedan tepesi-Haftanin**

□ Adı, soyadı: **Xalil ALAŞ**
Kod adı: **Tekin Karasu**
Doğum yeri ve tarihi: **Şikefta köyü-Afrin, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos 1995, Kırkanis-Hakkari**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992 Ocak, Hezex/ Mardin**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Çiçek**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 1996, Gerêborana**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 1996, Gerêborana**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık**

1995, Kerboran-Girê Reş

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Dişana Türkan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Piro**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Çiğ altında şehit düştü.**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Kazım**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Mercê-Ömerli**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **Mehmet MÜSLÜM**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Tilevyat,**

1975

Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 1995, Hebızbına**

□ Adı, soyadı: **Ali DAL**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 22 Kasım 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **24 Eylül 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ekim ...**

□ Adı, soyadı: **Rafet EKİNCİ**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Beşiri-Batman, 4 Ocak 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 1995, Hebızbına**

□ Adı, soyadı: **Yahya DENLİ**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995'te Nusaybin-Bagok ovası, Xanixe Site köyü.**

□ Adı, soyadı: **Yücel SARI**
Kod adı: **Diyyar, Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995'te Mardin-Kerboran, Girê Reş**

□ Adı, soyadı: **Sabri TAHİR**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Gunixey Teyip-Derik/ Küçük Güney**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1995, Mardin-Savur**

□ Adı, soyadı: **Cevdet TOPLUK**
Kod adı: **Dilovan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hesbê (Dallıağaç) köyü-Nusaybin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1995, Mardin-Savur**

□ Adı, soyadı: **Mehmet BEYLEN**
Kod adı: **Roni**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995, Mardin Tizyon köyü.**

□ Adı, soyadı: **Murat TİMUR**
Kod adı: **Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **Movamiye köyü-Mardin, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995'te Savur-Tizyon**

□ Adı, soyadı: **Mustafa BİLGE**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çamyurt (Merken) köyü-Midyat, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1995'te Savur-Dengiza köyü.**

□ Adı, soyadı: **Vedat ÖZER**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Tavisi köyü-Mardin**

□ Adı, soyadı: **Abdulxalıt ÇELEBİ**
Kod adı: **Seyit Riza, Mahsum, Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, Aralık 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **Aralık 1991, Viranşehir**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994 (Kızıltepe Sorumlusu)**

□ Adı, soyadı: **Mehmet KOYUNCU**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1993, Derik**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Zindan**
Doğum tarihi ve yeri: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1993, Derik**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Tirêj**
Doğum tarihi ve yeri: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1993, Derik**

□ Adı, soyadı: **Rıdvan ORTAÇ**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1993, Derik**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nusaybin-Kurka Buhuri**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Serhıldan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hanika-Çınar**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

□ Adı, soyadı: **Abdurrezak İSMAİL**
Kod adı: **Beşir**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mardin**

□ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Xeyri**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**

Mücadele Arkadaşları

Şehit Zerdeşt, Nusaybin Dere
köyü doğumlu, '94
Nusaybin'de şehit

Şehit Yevni DAL (Azad),
Batman-Oymataş doğumlu, '94
katılımlı, 1995'te Savur'da şehit

Şehit Brusk, Mayıs '94
katılımlı, 24 Haziran 1995'te
Xerabebaka'da şehit

Şehit Canşer, Ocak '94
katılımlı, 15 Nisan 1994'te
Bagok'ta şehit

Şehit Şeyhmus YILMAZ (Mahir),
'93 katılımlı, Kasım 1995'te
Mazıdağı-Dergüz'de şehit

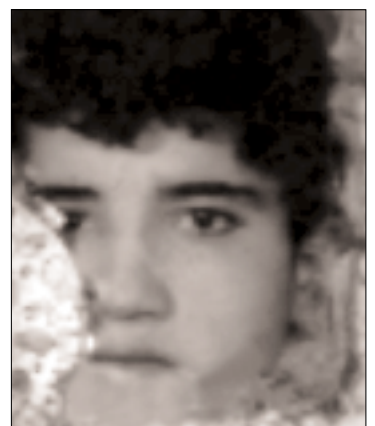
Şehit Ahmet KORTAK (Xeyri),
'93 katılımlı, 29 Mart 1995'te
Habızbına'da şehit

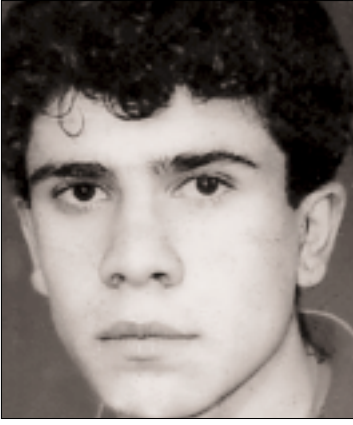
İzzettin GÜMÜŞ (Kawa), Nisan
'94 katılımlı, Ocak 1995'te
Kefsenor-Ömerli'de şehit

Şehit Şervan, 31 Ekim 1995'te
Habızbına'da şehit

Şehit İriş, Ocak '94 katılımlı, 26
Ağustos 1994'te Daline-
Midyat'ta şehit

Şehit Mithat YILMAZ (Azad),
Ocak '94 katılımlı, 9 Haziran
1995'te Rısmıl'da şehit

Şehit İsmet ... (Xemgin), Ocak
'94 katılımlı, 21 Eylül 1994'te
Bogokta şehit

Şehit Şerif AKKOYUN
(Rugeş), 1977, Bismil-
Karaetepe doğumlu, 1 Kasım
1995'te Hebızbına'da şehit

Şehit Veli AYDOĞAN (Zana),
'95 katılımlı, 1 Kasım 1995'te
Hebızbına'da şehit

Şehit Lokman HEMO (Derviş),
'91 katılımlı, 31 Ekim 1995'te
Hebızbına'da şehit

Şehit Lokman YILDIZ (Bawer),
'95 katılımlı, 31 Ekim 1995'te
Bebızbına'da şehit

Şehit Menal, Nusaybin-
Kelehkoatma doğumlu, 1995'te
Nusaybin'de şehit

Şehit M. Latif ...,
Kermete-Ömerli

Şehit Şiyar, 31 Ekim 1995'te
Hebızbına'da şehit

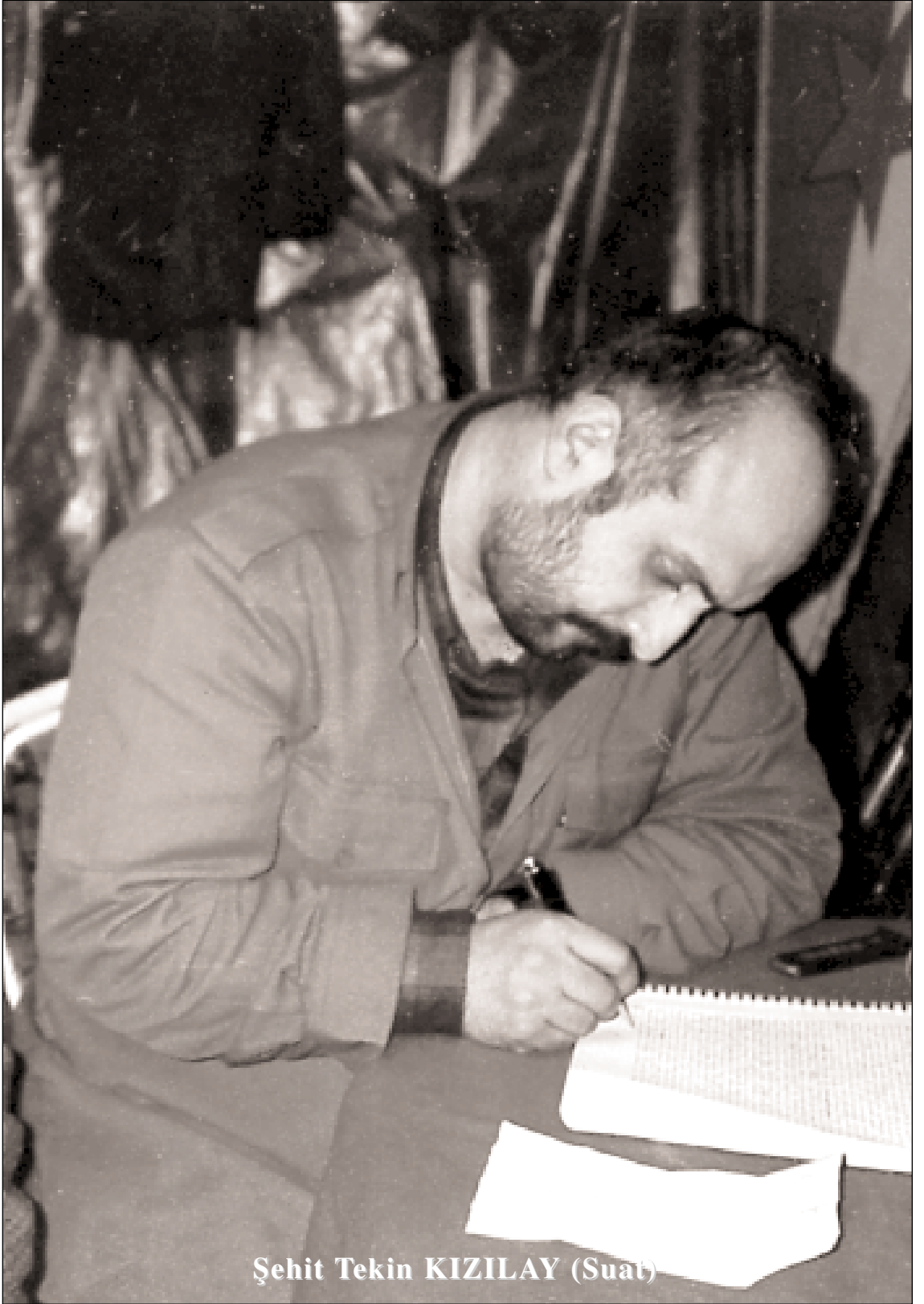
Şehit Mazlum, Mardin-Tızyon doğumlu, 1994'te Mardin'de şehit

Şehit Piroz Güneş YILDIRIM (Berivan), '90 katılımlı, 1991'de Serekaniye-Nusaybin'de şehit

Soldan 1. Şehit Zafer, Nusaybinli, 1995'te Dicle nehrinde şehit
Soldan 2. Şehit Halil, Nusaybinli, 1995'te Ömeryan-Site yakınlarında şehit

Şehit Tekin KIZILAY (Suat)

Amanoslar İçindekiler

Battal EVSEN	819
Mustafa PEHLİVAN	823
Barış EROĞLU	826
Hüsamettin KANDEMİR	829
Orhan SARITEMUR	830
Devrim TURAL	832
Baykal KÖKSEÇEN	834
Gökhan ŞENGÜL	835
Ömer KESKİN	
Necip GÜRSOY	838
Sebahat DERTLİ	839
Amanos Şehit Künyeleri	840

*“Şehitleri tanıyın.
Yüzeysel yaklaşmayın.
Şehitlerin bir damla kanıyla oynanmasına izin vermeyin.
Şehitlerin anısına en iyi cevap,
onların borçlu ve eksik olan yönlerini
tamamlamaktır.”*

Başkan Apo

“15 Ağustos Mezopotamya’da yeni insan tarihidir”

Başkan Apo

Yüce önderlerimizin tarih sahnesine çıkmasından önce, atomlarına kadar parçalanarak hayvanlaştırılıp kadavra haline getirilen, adı olmayan ölülerin dostluklarını, sevgilerini bahis konusu etmek olası değildir. İlişkiler tamamen çıkar temelinde, bencil, bireyci ve pragmatik bir temeldeydi. Dolayısıyla bireyin kendine, halkına ve ülkesine yabancı olduğu bir coğrafyada değerler çok çirkinleştirilmişti. Ne zaman ki yüce önderlerimiz tarih sahnesine çıktı; dostluklar, arkadaşlıklar, toplumsallık vs. kavramlar anlam kazanmaya başladı. Biz de 1977 yılına kadar arkadaşlık kavramının içini doldurmayacak bir temelde, yalnızca arkadaştık. Bu arkadaşlık, ulusal çıkarların zorunlu kıldığı bir ilişki tarzı değildi. Bu, bazı özelliklerimizin çakıştığı, mahalli bir ilişkiydi. Ne zamandır ki, aynı potada yüreklerimiz birlikte çarptı; sevinçlerimiz, üzüntülerimiz ortak oldu; ne zaman ki bize, “siz şusunuz, ülkeniz budur, yeriniz böyle olmalı...” diyenlere karşı ürkmedik; ne zaman ki, o güne kadar yabancı olduğumuz “yoldaşlık” sözcüğünün, aynı yolun yolcusu olanların birbirlerine hitap ettiği ve kutsallık taşıdığını öğrendiğimizde, birbirimize yoldaş dedik ve bu yola baş koyduk, değil mi?

Evet, can yoldaşlarım, birçok anımız oldu. Bunlardan bir tanesini sizinle yadedeceğim.

Hani öyle anılar vardır ki, ömür geçse unutmak şurada kalsın, insan gün gün, saat saat yaşıyor. Hele hele en sevdiğin insanlarla yaşamışsan, daha bir değer kazanıyor dostum. Dost deyince, öyle dört harften ibaret bir sözcük anlaşılmamalı. Dostluk, ta yüreğin en derinliklerinde duyulan yüce bir duygudur. Dostluklar, aynı amaçlar için savaşılanların, yürekleri aynı anda atanların arasında olursa bir başka anlamlıdır. Dostluklar yoldaşlık temelinde geliştirilip,

ulusal çıkarlarla yoğrulursa, yücelerin yücesi olur. İşte senin dostluğun, senin yoldaşlığın, benim için yücelerin yücesiydi. Dolayısıyla, senin gibi yüce bir insana yazmak bir onurdur. Diğer tarafta ise, handikapımdır. Çünkü, çok sevdiğim insanlara istediğim gibi, duygularımı ifade edemiyorum. İsterim ki mavi tükenmez kalem elime aldığımda, sevgimi, duygularımı, ak kağıda ilmik ilmik işleyeyim. Dedim ya, en büyük handikapımdır. Bundan dolayıdır ki, sinirlerim felç olur. Sanılmasın ki, sana olan sevgim azaldı. Aksine sevgim zirvesiyle, gökyüzünü delen Ağrı dağı kadar yüce, Fırat kadar coşkulu, okyanuslar kadar derindir. Eğer sana olan sevgimi mektupta yeterince bulamazsan bundandır. Süslü cümleler kullanamam. Ancak yazdığım her cümlemin harfleri yüreklerimizi birlikte kelepçeleven sevgi halkalarıdır can yoldaşım.

Bir anımızı yazacağım demiştim: Her yer soğuktan buz tutarken, bulunduğumuz yerin ılıman iklimi nedeniyle bol bol ve bardaktan boşaltır-casına yağmur yağıyor. Tabii, bu arada romatizmalarım da hak getire. Durum buyken, kar'ı televizyon kanallarında görebiliyorum. Ancak her gördüğümde, çocukluk düşlerimin yanı sıra, o günü de anımsarım.

Hatırlıyor musun? Bir işimiz nedeniyle ... köyüne gitmiştik. Köyde birkaç gün kaldıktan sonra, akşamüstü ... yöresine gitmek için yol hazırlığına başladık. O ara, yanıma gelen bir ihtiyar, meteoroloji uzmanıymış gibi, “şiddetli bir yağmur” yağacağını söyledi. Bunun üzerine başını pencereden çıkarıp gökyüzüne bakarken, “Şansımıza yağmaz, gökyüzünde bir tek leke bile yok” dedin ve gülümsedin. Belki bizimle sohbet etmek için gitmek istemeyişimize veya olasılık payı bırakmayıp, “kesin yağmur yağacak” deyişine gülümsedin.

Bir saat kadar sonra köyden çık-

Adı, soyadı: **Batdal EVSEN**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi:

Musolar köyü-Pazarcık, 1959

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri:

6 Şubat 1981, Pazarcık

tık. Galiba, yirmi dört saat doğayla içiçe yaşayan, hava koşullarına göre mahsüllerini eken, biçen, sevinen, üzülen ve tüm dünyası o olan; alnında, yüzünde yılların derin bir tecrübesi biz gençlere üstün gelecekti. Gittikçe şiddetlenen rüzgar, bulutları, denizin ortasındaki boş bir sandal gibi sağa sola savuruyordu. Fakat kısa bir süre sonra rüzgar, sağa-sola savurduğu ve birbirine yabancı gibi duran parça halinde bulutları hızla bir araya getirmeye başladı. Bunlar, yeni ve güzel şeyleri filizlendirecek olan tohum yüklü bakir bulutlardı. Köyün üst tarafına vardığımızda, romantikliğin tuttu birden. Dağın ardında kaybolan güneşi seyretmek için oturduk. Şansımıza bulutlar güneşi tamamen perdeleyecek şekilde toplanmamış ve yoğunlaşmamışlardı. Çocukluğumuzda, gezegenimizin güneşin etrafında döndüğünü değil, güneşin gezegenimiz etrafında döndüğünü düşünürdük. Uçsuz bucaksız gezegenimiz ufaklık şeyin etrafında dönecek değildi ya? Güneşi, doğayı böyle yorumlardık. “Bilinemez” denilerek sırrını çözemedikleri için tapınılan veya adaklar sunulan ve hakkında çok şey söylenen bu nesnenin sırrını bilim çoktan çözmüştü ve gezegenimizin bir nokta olduğu tespit edilmişti. Çocukluk düşleri işte. Güneş tıpkı turuncu bir portakal gibi, nazlı nazlı dağın doruğunu aşırıyordu. El atsan yakalayacakmışın gibi dağla bütünleşmişti.

Şairlerin mısraya düşmesi, ressamların fırçalarıyla tuale en güzel desenleri çalışması için bu manzara görkemliydi. “Bu manzarayı deniz sahillerinde, kordon boylarında seyretmek gerekmiyor, burada da çok güzeldir” dedin ve işaret parmağıyla, iki ülkeyi bölen dağın ucunda bir ucu gözüken güneşi gösterip, “Onların gidişi aynı yerde görkemli oluyacak” diye söylendin.

Kısa bir süre sonra rüzgar inine çekilmiş, kurşuni yağmur bulutları-

nı, ağırlığı her tarafa çökmüştü. “*Tohum yüklü bulutları seviyorum, ama bana dünyayı karanlığına boğmak isteyen ‘beşli çeteleri’ anımsatıyor. Çünkü onların da beyni ve suratları karanlıktır. Yanlış anlama, ton olarak benzetiyorum*” demiştin. “*Yoksa kırmızı çiçeklerin filizlenip boy vermesine vesile olan bulutları o çetelerle kıyaslama yapmam bile söz konusu olamaz,*” diye devam etmiştim.

Yolumuz uzun olduğundan düşünceye fazla dalmadan kalktık... Köyün içinden geçerken; bize doğru gelen şaibeli birini gösterip; “*Bu arada solucanlar ne kadar çok ürüyor; bak, ayaklarımızın tozları içinde görünmeyecek kadar sürüngendir, cücedir bunlar*” demiştin. Hani her şey karıştını doğurur derler ya, çok doğrudur. Aydınlığı, geleceği ve güneşi temsil edenler hedeflerine büyük bir azim ve kararlılıkla yürürlerken, çirkinliği, karanlığı ve geriye temsil eden yarasalar, sırtlanlar, çıyanlar... Bunları yolundan döndürmek için amansızca başlarına üşüşüp engel olmak isterler. Ama nafiye. Zirveye ramak kala bunların çabası beyhudedir. Şahinlerin, kartalların kahredici vuruşlarına asalak ve sürüngenlerin karşı koyduğu doğanın kanununda var mıdır? Tarihe bakıldığında bunların dağlara egemen oldukları görülmüş müdür? Görülmemiştir. Görülmemiştir çünkü, özgürlüğe aşık olanların mekanları, asalakların ve sürüngenlerin değil, kahramanların yatağı olmuştur, değil mi? Bundandır ki, olmadık engelleri yıka yıka, özgürlüğün, insanlığın kırmızı bayrağını zirvelere dikerler. Tarih göstermiştir ki, solucanlar, asalaklar, kararlı adımlarla yürüyenlerin ayakları altında daima ezilmişlerdir. Hem de artı-eksi kutbuna dönüşmeden.

Can yoldaşım, ... köprüsünü geçtiğimizde karanlık kendi egemenliğini tesis ediyordu. Fırtına öncesi sessizlik, yerini yılların tecrübesiyle bizleri uyaran yaşlı amcanın öngörü-

süne bırakmıştı. Yağmur kah yavaşlıyor, kah şiddetini artırıyordu. Adeta keyfine göre yağıyordu. Varacağı yere, tren yolu güzergahını takip ederek gidiyorduk. Hani, akşam karanlığıyla beraber asalakça yaşayanlar diskolara üşüşür ve saatlerce tepişirler ya, bizleri de onlardan zanneden yağmur etrafımızda dönmeye başladı. Tıpkı, havada özgürlüğün tadını çıkaran kelebekler gibi vals yapıyordu damlalar. Tek başına sıkılmış olacak ki, bizi, eşlik etmemiz için davet etti. Ancak eşlik edecek durumda değildik. Bunun için, nazik bir referansla teklifini redettik. Israrlıydı, sen de ısrarlıydın. “*Aptal aşıklar gibi seninle saatlerce dansedemeyiz, bizi yolumuzdan alıkoyma*” dedinse de, hiç oralı olmadı. Aramızda müthiş bir mücadele başladı. Ya biz, ya o galebe çalacaktı. Seni hiç o kadar öfkeli görmemiştik; “*Yeter, kaybedecek bir dakikamız bile yok. Çok istiyorsan git, yeşili zümrüt salonlarda terimizle, emeğimizle, zenginliğimizle eğlenen burjuva züppelelerini eş olarak seç, bizimle oynama*” dedin. Öfkenin büyüklüğü karşısında vazgeçti. Öfken karşısında mı, yoksa kıyaslamaya mı alındı da vazgeçti bilemiyorum. Her neyse, bizi epeyce uğraştırdı.

Bir müddet sonra gökyüzü mavi bir gergefe büründü. Şu doğanın yarasalarına sır ermez ya; bir iki saatlik fırtına yerini süt-liman bir havaya bırakmıştı. Yanına geldiğimizde, bulutlar tekrar gökyüzünde dolaşmaya başlamıştı. Bir tanesi pamuk gibi bembeyaz sakallı, sırtında bohçasıyla tıpkı Noel Baba’ya benziyordu. Kimbilir, belki de oydu. Çok acele bir işi varmış gibi hızla uzaklaşıyordu. Avrupa’da, Amerika’da, Japonya’da, Jamaika’da, Kongo’da... Lili-lipo şekerlerini ve oyuncaklarını dağıtarak, semalarımızdan geçiyordu. Ancak, bir suçlu gibi, arkasına bakmadan hızla uzaklaşıyordu. Neol babaya göre köle bir halkın çocukları

Mutlu bir gülümseyişle
Merhaba insanlık
özgür yaşam merhaba.
Yeni bir yaşamda
kızıl güller açarken
mutluluktan merhaba alem,
merhaba sana toprağında.

oyuncaklarla oynamaz, renkli şekerler yemezlerdi. Onların şekerleri, oyuncakları, tank paletleri, top mermileri, kurşunlar, bomba ve kimya patlayıcıları.

... ırmağının yanına geldiğimizde, yorgun ve bitkin düşmüştük. Yine kurşuni bulutlar mavi gökyüzüne egemen olmuştu. Çünkü ay ve yıldızlar ortalıktan kaybolmuşlardı. Saat geceden sonra iki sularıydı. İnsanı buz kesecek bir soğuk vardı. Biraz uyuyup güç toplamak zorundaydık. Altımıza çalı attıktan sonra, yedi uyuyanlar gibi uykuya daldık. Üç saat kadar sonra uyandığımda lapa lapa kar yağıyordu. Kar üstümüze yorğan olmuştu. Mahmur gözlerle bir an uyuduğum yere baktım, yoktun. Belki yer değiştirmiş olabilirsin diye çevreye baktım, yoktun üzerimdeki karı temizledim. Bunun üzerine kaygıya kapılıp ırkildim. Elimi yattığın yere atıp seni farkedince müthiş sevindim. Hemen üzerindeki karı temizledim, ancak hiçbir yaşam belirtisi yok gibiydi. Yaşamın en güzel belirtisi olan nefesin çıkmıyordu. Belki de bana öyle gelmişti. O an kar, acımasız düşmanım oluvermişti. Vandallardan daha acımasız olan

düşmanımız bile tali plana düşmüştü. Kim derdi ki, çocukluğumda en çok sevdiğim, akranlarımla kartopu oynadığım, karadam yaptığım nesne acımasız düşmanım olacak? Çaresizliğin girdabına girmiş ve tüm mermileri boşaltmak istemiştım. Şiddetle sarstımsa da uyanmadın. Zalimlerin en zalimlerine teslim olmayan sen, bir müddet sonra eriyecek olan bir nesneye hiç mi hiç teslim olamazdın. Kafanı usulca kaldırıp kapşonunu başından indirip hafifçe vurdumsa da, refleks vermedin. Can yoldaşım sana vermeyeceğim dedim ve saçından tutup istemeyerek bir tokat atınca, yavaş yavaş gözlerini açıp, “*birak, biraz daha uyuyayım*” dedin. O anki sevincimi buraya aktarmam mümkün değil. Sözcüğün en geniş anlamıyla şunu diyebilirim; sevincim olağanüstüydü. Hani çocukken “elma dersem çık, armut dersem çıkma” derdik ya, o zaman oyunu kazandığımızdaki sevincimizi hatırlıyor musun? İşte o an tıpkı o günlerdeki gibi sevinmişim.

Evet can yoldaşım, teslim olmayacağını biliyordum. Literatüründe bu uğursuz terime asla yer vermeyeceğini nasıl bilmezdim? Bir an öfke-

lenip, karın amansız düşmanı kesildim. Halbuki doğa özevladını daima koruyup bağrına basardı, bilmeliydim. Doğanın yavaşını nasıl oldu da unutup, boşluğa düştüğümü asla unutamıyorum.

Derviş misali, “yolcu yolunda gerek” diyerek, gideceğimiz yere doğru yola çıktık. Üç gün beraber olduktan sonra senden ayrılıp ... yöresine gittim. Aradan bir aydan fazla zaman geçmiş görüşememiştik. Arkadaşlarla ... köyünden köyüne gidiyorduk. İçimde ifade edemediğim, nedenini bir türlü bulamadığım ve ruhumu sıkıan bir şey vardı. Belki de sezmiş, fakat düşünmeye cesaret edememiştım. Arkadaşlar konuşuyorlardı, ancak kulağıma pamuk tıkamış gibi hiçbirini duymuyordum. Yolculuk yaptığım yer öz-mekanıydı. Gövdesine sırtını dayadığın, koyu gölgesinde uzandığın, seni düşmandan koruyup bağrına basan kızıl çam ormanı dövünüyor, sarmaşık gibi iç içe geçiyor ve korkunç bir uğultu çıkıyordu. Bunda bir şey olduğunu sezinlemişim. ... plajı adını verdiğimiz göletin yanına geldiğimizde durup uzun uzun baktım. Yazın, neşe içinde çocuklar

gibi yıkanışımız aklıma gelmişti. Yüreğimde, beynimde hep sen vardın. Anılarımız bir ışık hızıyla gözlerimin önünden geçiyordu. Evliyaların dediği gibi; “gittikçe içime doğuyordu.” Sürekli gittiğimiz yurtsever olan köyün girişindeki eve gittik. Suskunluğum evde de devam etmiş, adeta lâl olmuştum. Haber saati geldiğinde tv’yi açtık. Spiker “beşli çete” diye sıralıyordu. Birden “*fa lan yer de, ... adındaki terörist öldürüldü*” diye üzerine basa basa adını telafuz etti. Ablak suratlı spiker, Kosova meydan muharebesini kazanmış komutan edasıyla kanlı ve salyalı dişlerinin arasından ismini, bir yılan gibi tıslamıştı. O’nun şahsında halkımızın kökünü söylüyorsun, deyip, aptal kutuyla birlikte parampaşa etmek istedim. “Sen açıkça yalan söylüyorsun, topunuz gelse arkadaşın kılına bile dokunamazsınız” diye haykırmak istedim. Ama nafiye, nutkum tutulmuştu. Bunlarda Ali Cengiz oyunu çoktur dedim kendi kendime. Bunun üzerine, doğru olup olmadığını öğrenmek için usulca kalktım.

Bir saatlik yol bir yıl gibi uzun geldi. Dizlerim titriyor, gözlerim kararıyordu. Varamayacağımı hissettim, fakat bir an önce varmalıydım. Varmalıydım ki, o ablak suratlıyı boşa çıkarayım. Onun için gözlerimi kapatıp zaman tüneline girdim ve kendimi köyün alt tarafında buldum. Köyde hiçbir yaşam emaresi yoktu. Üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. En iyi haber alacağım eve gittim ve acı gerçeği öğrendim. Köylüler sevinç ve acıyı iç içe yaşıyorlardı. Etrafını saran sırtlan sürülerini karşı şahinlerimizin nasıl döne döne vurduğunu anlatırlarken gözlerinin içi gülüyordu. Diğer tarafta, senin gibi, insanlığın tüm özelliklerini taşıyan yüce bir insanın, doğanın en aşağılık mahlukatı olan sırtlan sürüsü tarafından parçalanışına üzüyorlardı.

Can yoldaşım, doğanın kanunu bu olmamalıydı. Kendisinin varlık nedeni olan öz evladını, güzelliklerinin amansız düşmanı olan aşağılık hayvanlara karşı korumalıydı. Kanunlarını işletmemişti. Yoksa göklerin hakimi olan şahinin sırtlanlar tarafından parçalanması hangi kanunda vardı?

Evet, can yoldaşım. Evden ayrılıp köyün üst tarafına, sürekli oturduğumuz yere gittim. Toprak, taş, ağaç, bitki ve her şey, “Ölmedi, ölmedi, bağımsızlık ve özgürlük uğruna döğüşenler ölmez. Asıl siz öldünüz beşli çete, sizler birer kadavrasınız” diye dile gelmişlerdi.

Tanıksın yaşlı tarih. Haklıların öfkesi ve balyoz yumruklarıyla, beşli çeteler ve solucanlar daima ezilmediler mi? Elbette ki, siz de tarihin çağlayan seli karşısında duramayacaksınız. Evet, beşli çete; doğanın bir kanunu olan yağmuru yağdırmak olası mı? Hayır. Ancak şemsiyeyle korunabilirsiniz. Fakat halkın öfke seline karşı emperyalizm de sizi koruyamayacak ve kurtaramayacak ve kurtaramayacaktır. Tarih seli önüne konan bentleri daima patlatarak önünü açmış ve yatağına ulaşmıştır. Hele hele kendisine karşı koymaya çalışan beşli çeteleri ve solucanları önüne katıp çöplüğüne zevkle bırakmıştır.

Özgürlük uğruna vuruşanları ise, daima sayfalarına altın harflerle nakşetmiştir can yoldaşım. Ben de tüm bedenimle isyan etmiştim. Evet, isyan ediyorum.

Ekmeğin, suyun, ananın-babanın adını telaffuz yerine, “Bijî Serok APO” diyen küçücük ge-

neralleri göremediğine isyan ediyorum.

Güzel insanlarımızın tarihinde, ilk defa bir önderlik etrafında birleştiğini göremediğine isyan ediyorum.

Çocukların “Bijî Serok,” kadınların “tililili,” erkeklerin “intikam” şiarlarıyla dört bir yandan sel gibi aktıkları serhıldanları göremediğine isyan ediyorum.

Şanlı ARGK’nin halay tutar gibi, düşmanı kahreden vuruşlarına vuruşlarını katamadığına isyan ediyorum.

Bir zamanlar bize “kuyruklu Kürt, kıro...” diyerek aşağılayan, hayvandan bile aşağı görenlerin nasıl zavallı ve çaresiz bir duruma düştüklerine tanıklık edemediğine isyan ediyorum.

O tarihi gün gelip çatığında, Başkanımızın özgür ve bağımsız ülkeye ayak basarken, coşku ve sevinç seli içinde, semalarımıza biksilerle, kleşlerle, doçkalarla, “sevgili Başkan, özgür ve bağımsız Kürdistan’a hoş geldiniz” diye yazanların arasında olamayacağına isyan ediyorum.

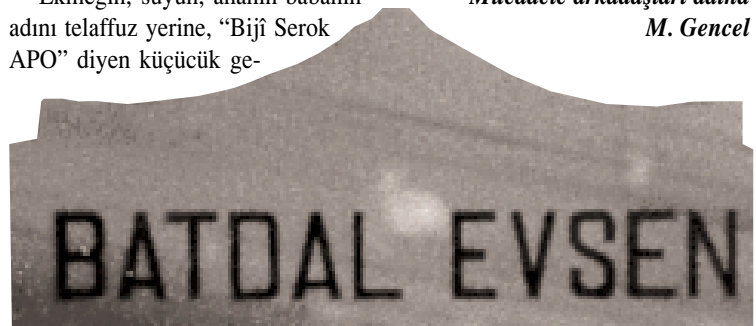
Kızıl bayrağı kendi elinle insanlığın burçlarına dikemediğine isyan ediyorum.

Seninle düşmana karşı döne döne vuruşacağımıza, mektup yazmak zorunda olduğum koşullara isyan ediyorum.

Partinin şanlı 17. kuruluş tarihini dağların doruklarında beraber kutlayamadığımıza isyan ediyorum...

Sen vatanla birlikte yaşıyorsun.

*Mücadele arkadaşları adına
M. Gencel*

Kasım heval, Malatya'nın Arguvan ilçesinin Nermikan köyünde, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesinin ekonomik anlamda ciddi bir sıkıntı yaşamamasına karşın, Kasım heval küçük yaşlarda dahi büyük bir istekle aile işlerine katılır. Tarlada ve değirmende babasına yardımcı olmaya çalışır. Henüz çocuk yaşlardayken canlılığı, çalışkanlığı ve güler yüzlülüğüyle çevresinde sevilen biri durumuna gelir. İlkokulu köyünde okuyan Kasım heval, her şeye büyük bir öğrenme isteğiyle yaklaşır. İlkokulu başarıyla bitiren Kasım heval, orta ve lise öğrenimini Arguvan'da sürdürür. Devrimci düşüncelere bu dönemden itibaren ilgi duymaya başlar. Bu ilgi, giderek gelişir ve O'nda yurtseverleşmenin gelişmesine yol açar. İnsanlarla rahat ilişki geliştiren Kasım heval, girişkenliği ve yaşama coşkuyla arkadaşlarını mücadeleci bir grup olarak örgütler.

Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde eğitimine devam eden Kasım heval, kendi girişimiyle YCK ile tanışır. Yurtsever gençlikle tanıştığı 1990 yılında, Kürdistan'da gelişen halk serhildanlarından derin bir şekilde etkilenir. Hızla parti çözümlemelerini okuyarak kendisindeki yurtseverlik bilincini geliştirerek kökleştirir. Bu süreçte YCK'nin örgütlediği birçok eylemde aktif olarak yer alır. Sömürgeciliği çözümledikçe kin ve öfkesi daha da büyür. Ve bu Kasım hevali mücadele konusunda kararlılaştırır. Bütün varlığıyla alandaki örgütlenme ve eylem faaliyetlerine yüklenir. Bir süre sonra partiye, gerillaya katılma talebinde bulunur. Fakat kendisine bir birimin sorumluluğu verilir. Bu sorumluluğa en iyi şekilde karşılık vermeye çalışan Kasım heval, fakültedeki birçok öğrenciyi gerillaya ulaştırır. Faaliyetlerde kararlılık, moral ve cesareti kendi şahsında birleştiren Ka-

sım heval, yurtsever gençliğin geliştirdiği birçok eylemde aktif rol oynar. Eyleme tutkunluğundan dolayı, yurtsever gençlik arasında "Ateş Mustafa" diye çağrılır. Geliştirilen kitlesel bir korsan eylemde, düşman tehlikesini göze alarak cephe bayrağını büyük bir cesaretle elektrik direğine asması, kitlede büyük bir coşku yaratır. Birçok korsan eylem planlayan Kasım heval, bazı eylemlerde direkt eylemin içine katılmayıp uzaktan müsaait bir yerde eylemi denetleyerek, etkisizlikleri görüp sonuç çıkarmaya çalışır. Böylelikle ihtiyatlı, sonuç alıcı, güçlü eylemler geliştirmeyi başarır. Eylemi yönlendirecek grupla, eylem öncesi biraraya gelerek onlarla parti üslubunun çekiciliği ve parti disipliniyle eylem hazırlığı yapar. İki yıllık YCK faaliyetlerinden sonra cephe faaliyetlerine katılır.

Bu süreçte, yüzyıllarca yaşadığı topraklardan zorla koparılan halkımızın İstanbul gibi Türkiye metropollerine göçü hızlanmaya başlar. Göç eden halkımızla beraber metropollerde küçük odaklar gibi Kürt mahalleleri oluşur. Kasım heval de işte böylesi mahallelerde göç ettirilen halkımızı yeniden örgütlemeye girişir. Yürüttüğü faaliyetlerde gösterdiği sabır ve azimle güçlü gelişmeler yaratır. Yeni ilişkiler yaratabilmek için, inşaatlarda çalışır, amelelik yapar. Bu çalışmalarda düşmanın Kürt halkına reva gördüğü yaşamı daha net görür ve intikamını alma kararlılığını perçinler. Örgütlenme ve eylemlilik faaliyetlerini arttırarak düşmana önemli darbeler vurur. Geliştirilen birçok operasyonu taktik ustalık ve soğukkanlılıkla atlatmasını bilir. 1993 yılının sonlarında, büyük bir tutkuyla istediği önderlik sahasına gitme şansını yakalar. Ve bir grup arkadaşla beraber önderlik sahasına gider.

Akademi alanında kendini yenilemeye çalışan Kasım heval, III. Ulusal Konferans değerlendirmelerini, en iyi şekilde özümseme çabasında

Adı, soyadı: **Mustafa PEHLİVAN**
Kod adı: **Kasım Bekir**
Doğum yeri ve tarihi: **Nermikan köyü-Arguvan/ Malatya, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Ağustos 1995, Arguvan/ Malatya**

olur ve Başkan APO'nun "PKK'lileşelim Savaşı Kazanalım" şiarına denk bir yaşama, kişiliğe ulaşmayı kendisine amaç edinir. Akademi yaşamına emeğiyle, yaşama coşkusuyla katılan Kasım hevalin tek arzusu, akademi alanından giden bir grupla sıcak savaş sahalarına geçebilmektir. Giden her grubu "serkeftin" ile uğurlarken, içten içe dağlara ulaşmanın özlemiyle yanıp tutuşur. Tolhıldan Eyaleti'nde görevlendirildiğini öğrenince, mutluluğu doruğa ulaşır. Bir an önce gidecek grupla tanışıp hazırlıklara başlamak ister. Grubun, Tolhıldan Eyaleti'nde yaşanan olumsuzlulara bir müdahale gücü olarak gönderildiğini duyunca, sorumluluğun ağırlığını hissederek Partinin ve halkın kendisinden beklentileri olduğunu bilinciyle hazırlıklarını tamamlar. Ülkeye giden her grup gibi, onlar da partiye bağlılık sözlerini verdikten sonra, görkemli ve coşkulu bir moralle dilanlar eşliğinde yeni yaşamın yaratıcıları olarak yola koyulurlar...

Uzun bir yol aldıktan sonra, Kasım hevalin de içinde bulunduğu gerilla grubu, Tolhıldan Eyaleti'nin sarp ve görkemli dağlarına ulaşır. Engizekler, Nurhaklar, Amanoslar özgürlük savaşçıları kucaklar. Fakat Terzi Cemal unsurunun yarattığı tahribatın az da olsa halen etkisinin olduğu görülür. Kasım heval, bu tahribatları da gidererek partiye halkı bütünleştirmek için Arguvan alanında faaliyetlerine başlar. Kitle, yürütülen yeni dönem faaliyetlerinden derinden etkilenir ve partiye akmaya başlar. Bu durumu farkederek düşman, korku ve panik içinde alanı kuşatmaya alır. Düşman, hava güçleri ve onbinlerce askeriyle operasyon başlatır. Kasım heval, gerilla güçleriyle birlikte arazinin daha uygun olduğu Nurhak, Ergizek dağlarına çekilir. Merkezi karargahla birleştikten sonra, yeni dönemi karşılamak için yoğun bir planlama ve hazırlık sürecine girilir.

Aynı zamanda sık sık yer değiştirerek düşman operasyonları boşa çıkarılmaya çalışılır. Ama iradeleri ve yürekleri korku cenderesine hapsolan bazı unsurların kaçışı, durumlarını zora sokar. Düşman kaçan unsurları sürekli telsizlerden konuşurarak, Kasım heval ve yoldaşının moralini bozmaya, umutlarını kırmaya çalışır. İçinde eyalet koordinatörünün de bulunduğu grup, düşmanın bulundukları bölge olan Doğanşehir'e doğru operasyon başlattığını haber alır. Haber gelir gelmez gerilla birliğinde belirgin bir hareketlilik başlar. Alandaki komuta kademesi toplanarak, hızla gelişen operasyona yönelik bir planlama çıkarır ve stratejik tepelerin tutulması talimatını verir.

Kasım heval, komutasındaki gerilla mangasıyla beraber düşmanı ilk olarak karşılayacak mevziyi tutar. Düşman, gerilla grubunun mevzisini farkederek. Fakat üstüne gitmekten ürker. Hava desteğinin gelmesini bekler. Yaklaşık yarım saat sonra düşman uçaklarının alanı bombalamasıyla, ortalık toz-duman bulutlarıyla örtülür, barutun keskin kokusu nefes almayı dahi zorlaştırır. Sömürgecilerin bu saldırısına BKC'nin gür sesi ve seri atışları karşılık verir. Kobra helikopterleriyle yeni bir hava saldırısına geçen düşman güçleri, karşılaşmaları direniş sonucunda geri çekilmek zorunda kalırlar. Karadan ise özel timler gerilla mevzilerine doğru ilerlemeye çalışırlar. Yoğunlaşan saldırılar karşısında koordinatörlükten gelen talimatla, Kasım hevalin içinde bulunduğu grup, savunmalı olarak geri çekilir. Tam bu esnada yeniden hava saldırısı gerçekleşir. Yeniden toz-duman birbirine karışır. Göz gözü görmez duruma gelir. Hava saldırısı geçtikten sonra mevzilendiği kayanın dibinden etrafına bakan Kasım heval, kötü bir sürprizle karşılaşır. Gerilla grubundan koptuğunu farkederek. Araziyi çok iyi tanımadığından dolayı, çalılar arasına gizle-

nerek gece karanlığının çökmesini bekler. Güneş battıktan sonra gerilla grubuna ulaşmak umuduyla hemen ilk buluşma noktasına gider. Fakat kimseyi göremeyince, diğer buluşma noktalarına bakar. Üç-dört gün boyunca aç ve yorgun bir şekilde gerilla gruplarını aramaya devam eder. Sonuç alamayınca büyük bir eziklik ve öfke içinde arkadaşların en son gidebilecekleri bir noktaya gider. Burada bağırır, havaya bir kurşun sıkar, ama kendisinden başka kimse-lerden ses çıkmamaktadır. Hiç istemedi arkadaşlardan kopan Kasım heval, silahını Nurhaklara gizleyerek, bütün tehlikeleri göze alarak yurtsever bir köye iner. Alandaki kaçışlardan dolayı düşmanın köy halkı üzerindeki baskısı alabildiğince artmıştır. Bundan dolayı köydekiler Kasım hevale yardım etmek istemezler. Yaşanan zorluklara rağmen, Kasım heval gizlice Malatya merkezine geçer, bir süre buradaki cephe örgütüne ulaşmaya çalışsa da bunu başaramaz. Gerillaya yeniden ulaşmak için, yeni arayışlara koyulur.

Malatya'da partiye ulaşma imkanı bulamayan Kasım heval, tekrardan İstanbul'a gelir. Burada partiye ilişkiye geçer ve durumunu rapor eder. Örgütsel anlamda durumu netleşinceye kadar uygun bir yerde siyasi eğitimini yapar. Durumu netleşir netleşmez tekrardan gerilla saflarına katılma talebinde bulunur. Aradan geçen dokuz aydan sonra, iki arkadaşıyla beraber 1995 Şubat'ında yeniden Güneybatı eyaletine gider. Burada aylardır ayrı kaldığı yoldaşlarıyla buluşmanın verdiği mutluluğu yaşar. Fakat aradan geçen süre içinde birçok yoldaşının şehit düştüğünü öğrenir. Bu durum, düşmana duyduğu kinini kılıç gibi keskinleştirir. Ve alandaki faaliyetlere dört elle sarılmaya başlar. Bu süreçte Kürdistan'ın her bölgesinden alana yeni savaşçı adayları gelir. Kasım heval partiden aldığı güçle çalışmaların

yükünü omuzlamaya girişir. Kamp faaliyetlerinde savaşçı adaylarının eğitiminin sorumluluğunu alır. Eğitim çalışmaları canlılık ve coşku içinde başarıyla geçer.

Kasım heval, uzun bir aradan sonra tekrar kitle faaliyetlerine başlar. Gerilla birliğinin lojistik ihtiyacını karşılamak için elinden gelen her şeyi yapar. Bir takımlık gerilla grubunu her yönüyle bahara hazırlamaya çalışır. Kış boyu merkez karargahla bağı kopuk olan takımın irtibatını sağlar. Baharla birlikte merkez karargah, planlama doğrultusunda cepheye gidecek grubu belirler.

Kasım heval de Malatya alanında cephe faaliyetlerini yürütecek grubun içinde görev alır. Gider gitmez örgütlenme ve eylem çalışmalarını oturtma çabasına girişir. Kısa bir süre sonra koruculara yönelik geliştirilecek bir saldırı eyleminin hazırlıklarını yapmaya koyulur. Tüm hazırlıkları yaptıktan sonra, düşman aracının geçeceği yola mayın döşemeye gider. El yapımı mayını döşediği sırada, mayın patlar ve Kasım heval şehitler kervanına katılır. Metropollerin Ateş Mustafası, dağlarına sevdalı, ülke ve halk hasretiyle yanan Kasım heval, çok sevdiği ülkesinin engin doruklarından, sömürgeci düşmanın yakınlaşan sonunu hızlandırmak için eyleme kalkıştığında, talihsiz bir kazanın sonucunda, ülkesinin özgür dağlarına uzanır ve orada sonsuzluktaki yerini alır.

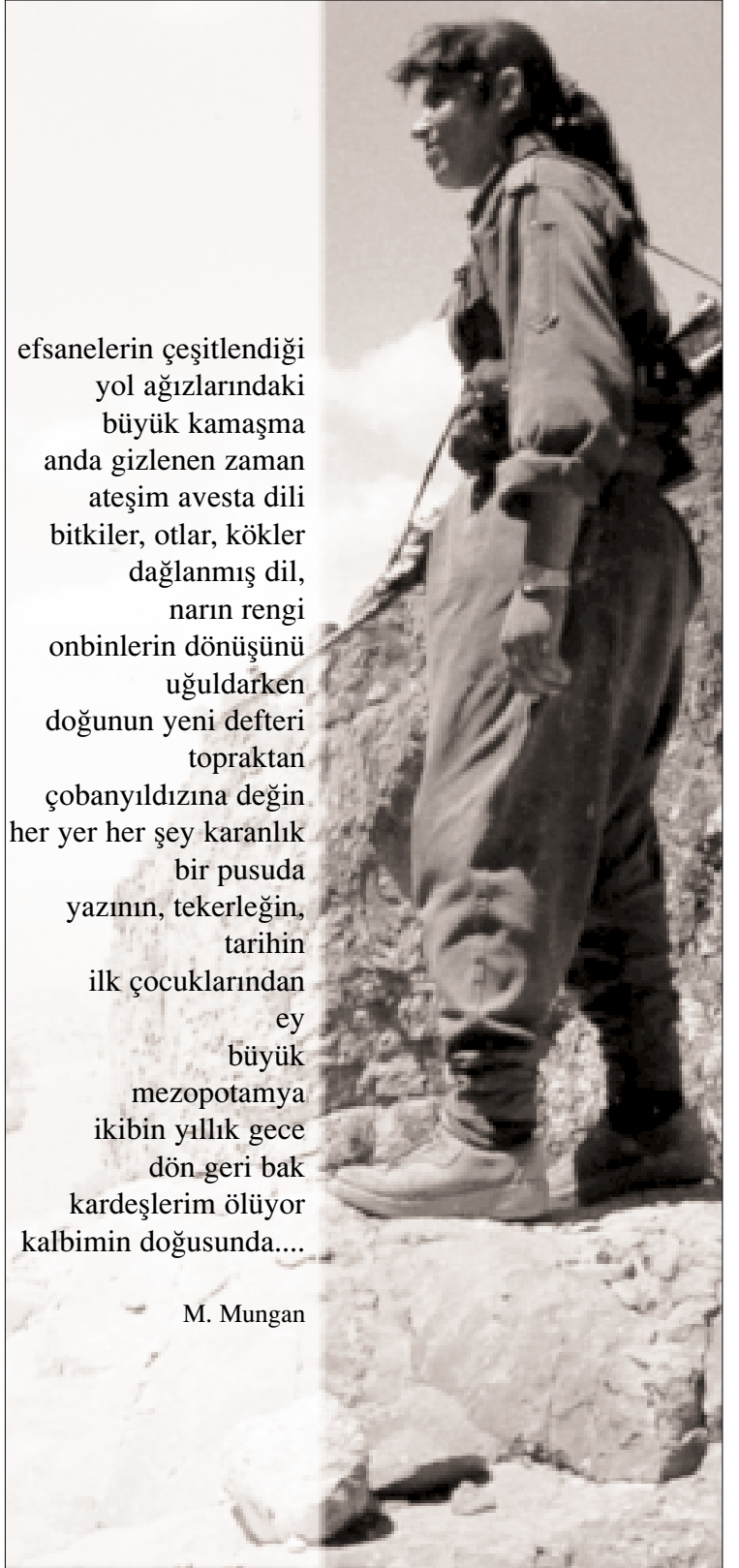
Yaşamıyla partiye bağlılığın simgesi olan Kasım hevalin şehadeti, özgürlük savaşını, özgür Kürdistan'la taçlandırmayı bizlere emrediyor. Ve bizler, onların uğruna şehit düştüğü kutsal davayı zafere taşıyarak, anılarına bağlı kalacağız.

Anılarınız önünde saygıyla eğiliyor, mücadeleyi bıraktığınız yerden onurluca yürüteceğimize söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

efsanelerin çeşitlendiği
yol ağzlarındaki
büyük kamaşma
anda gizlenen zaman
ateşim avesta dili
bitkiler, otlar, kökler
dağlanmış dil,
narın rengi
onbinlerin dönüşünü
uğuldarken
doğunun yeni defteri
topraktan
çobanyıldızına değin
her yer her şey karanlık
bir pusuda
yazının, tekerleğin,
tarihin
ilk çocuklarından
ey
büyük
mezopotamya
ikibin yıllık gece
dön geri bak
kardeşlerim ölüyor
kalbimin doğusunda....

M. Mungan

Pirkemal Türkmen'dir. Memur bir babanın oğlu. İlkul ve ortaokulu Karaman'da okur. Babası laik kemalist. 1986'da ortaokulu bitirdikten sonra, giriş sınavı kazanarak İzmir Maliye Meslek Lisesi'ne gider. İzmir metropolünü iyi değerlendirmeye, bilinçlenmeye çalışır. Sevgi doluydu. Herkesle tartışır, en karşıt tartıştığını bile incitmeden iknaya çalışırdı. Onun bu karakteri, okulda örgütlenmenin temeli olmuştu. Türk solu bu zemin üzerinde okulda örgütlenmeye başlamıştı. Kısa sürede okulda solcular bir güç haline gelmişlerdi. Türk solcuları, Pirkemal'i örgütlerine katmak için çabalıyorlardı. Ancak o bağımsız bir kişiliğe sahipti. Örgüt olmayı kaçınılmaz olarak istiyordu, zaten çevresinde kümelenmiş bir grup da vardı. Fakat düşüncelerinde sonuna kadar emin olmak istiyor ve araştırma çalışmalarına devam ediyorlardı.

Pirkemal, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazanmıştı. Aynı zamanda da, Meslek Lisesi mezunu ve mecburi hizmete tabi olması itibarıyla, Konya Vergi Dairesi'nde çalışmak zorundaydı. Fakat çoğu zaman işyerinden izin alarak İstanbul, Ankara ve Kürdistan şehirleri arasında mekik dokumaya başlamıştı. Kemal Pir'i incelemiş, O'nun düşüncelerine ve eylemine kapılmıştı. Onun "Kürdistan devriminde Türkiye devrimini görüyorum" sözlerini şiar edinmişti ve yurtsever çevre içine girmeye başlamıştı. Bu arada örgütlenme çalışmalarına katılıyordu. Fakat o zamana kadar çevresinde varolan hiçbir şey O'nu artık tatmin etmiyordu.

1991 yılının baharında Cûdî'deydi artık. Barış olan adını değiştirdi, Kemal Pir'den esinlenerek Pirkemal koydu. Cûdî'de kısa bir süre kaldıktan sonra, buradan Xakûrkê'ye aktarıldı. Burada ilk silahlı eğitimini gördü. O yılın sonbaharında yapılan büyük eylemlere katılma fırsatı buldu. O kış, yoğun bir kamp eğitiminden sonra

Pirkemal, Oramar bölgesindeki hareketli taburda yerini almıştı.

Oramar sert arazi yapısına sahiptir. Çetecilerin diken gibi bittikleri bu bölgeye ARGK güçleri ilk kez tabur düzeyinde yönelmişlerdi. Ancak bölgede daha önce hiçbir altyapı hazırlığı yapılmamıştı ve bu nedenle de bir tabur girişini kaldıracak düzeyde değildi. Kimse yolları iyi tanımıyordu. Geçen her gün, çatışmalarla doluydu. 15 güne varan aç kalmalar yaşanmaktaydı. Şehadetler ve ihanetler içiçeydi artık. Geriye kalanları ise büyük acılar beklemekteydi. Pirkemal, o korkunç günlerde birliğine moral kaynağıydı. Bu arada, iradesini bilemekteydi.

Bütün zorluklara rağmen, Pirkemal'in içinde yer aldığı birlik, sınırın güneyine inmeme kararındayken, 1992 Güney savaşı başladı. Çukurca alan komutanı da yanlarında olduğundan, savaşa müdahale amacıyla Güney'e geçmek zorunda kaldılar. O zamana kadar KDP'lilerle çatışmama tutumu izlenmişti. Oramar gücünün gelişiyse savaş iyice kızıştı ve kısa bir süre sonra da sonuçlandı.

Pirkemal savaş sonrasında Zelê'ye gönderilmek istenince directti. Ağladı. Ancak talimat kesindi, mecburen kampa gitti. 1993 yılı sonunda Zelê kampından Zağros'a gönderildi. 1994 yılında yeniden Çukurca alanında birliklerde yerini aldı. 1995 baharında, eyalet yönetimi tarafından Parti Merkez Okulu'na gönderildi.

1995 yılı boyunca önderlik sahasında teorik eğitim gören Pirkemal, burada arkadaşlarının gözbebeği idi. Sadeliği, yumuşak, sevecen konuşması, bütün bunların yanında sarsılmaz iradesi ile, Yunus gibi bir insandı. Bedreddin gibi direngenliği temsil etmekteydi.

O, bir insan güzeliydi, dervişti.

1996 yılı baharında Pirkemal, seçkin savaşçılardan oluşan birlikler içinde, Türkiye devriminin bakir bir alanı olan Amanos (Akdeniz-Toros) alanına gönderildi. Şimdi önünde bütün yüzyıllık düşlerini gerçekleştir-

Adı, soyadı: **Barış EROĞLU**
Kod adı: **Pir Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Karaman, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Çukurca**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mart 1997, Dörtöl/ Hatay**

mesi için eşsiz bir fırsat vardı.

Bir zamanlar Dadaloğlu'nun Osmanlı'ya meydan okuduğu, İnce Memed'in yoksul kanı emenlere isyan ve inatla eşkıyalık yaptığı dağlarda O; şimdi yeni bir Bedreddin olmak için savaş yürütmektedir.

1997 baharı geldi. İskenderun Cezaevi'nden özgürlüğe kaçan savaş tutsaklarından bir grup Pirkemal'in birliğine ulaştılar. Onların ulaşmasıyla birlikte, düşman da bütün güçlerini harekete geçirmiş, dağ taş, gece gündüz demeden iz sürmekteydi. Pirkemal, özgürlük kaçaklarını coşkuyla karşıladı. Mart ayının ortalarında, birgün yeni gelen özgürlük konukları ile birlikte, nokta değiştirmek gerekti. Dörtüyl ilçesinin Domuzdamı Yaylası üzerinden, Dozdağı'nın Kartepe dedikleri mevkiisine doğru yol aldılar. Düşman, iz sürmüş, pusu atmıştı. Pirkemal en öndeydi. Onun hemen arkasında Adana zindanından özgürlüğe kaçmış olanlardan **M. Şirin ÖNEN** yürüyordu. Diğer arkadaşları ise kendilerini izlemekteydi. Düşman pususu hainceydi. Tam ormanının bittiği açık bir alandan geçerlerken, ilk kurşunlar Pirkemal'in üzerine yağdı. Yaralanan Pirkemal çatışmaya başladı. Arkasındaki **M. Şirin ÖNEN** de yaralanmıştı.

Pirkemal, yaralanmasına rağmen, canı bedeninden çekilinceye kadar çatışmaya devam etti. Düşman, O'nun ancak cansız bedenini teslim alabildi. Yaralı olarak düşmanın eline geçen **M. Şirin ÖNEN** ise, orada işkenceyle katledildi.

Pirkemal, yoldaşlarının yüreğinde, birincinde yaşıyor ve yeryüzünde PKK adı anıldığı sürece de, ebediyen yaşayacaktır. O'na, yoldaşları olarak bu temelde söz verirken, aşağıda O'nu çok iyi anlattığına inandığımız PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş ile yüzyüze yaptığı son diyalogu veriyoruz.

Parti Önderliği: Evet heval, adın?

Pirkemal: Pirkemal Başkanım.

– Yaşın?

– 24 Başkanım.

– Nerelisin?

– Karaman.

– Okuma düzeyin?

– Üniversite iki terk Başkanım.

– Katılım tarihin?

– 1991 Çukurca Başkanım.

– Toplam dört yıl mı oluyor?

– 4 yılı bitirdim Başkanım.

– Türkiye kökenlisin, Türkmenidiniz değil mi? Toros silsilesine yakın mıdır?

– Toros'a yakındır, bizim aslımız yörüktür.

– Belli. Yörükler Osmanlı'dan farklıdır. Biliyorsunuz, halen de o fark var. O İstanbul kozmopolit tipinden farklı yönleri var. Her ne kadar geçmişte yoğun bir direnişi, düzene muhalefeti yaşamışlarsa da, özellikle cumhuriyet sürecinde ve 12 Eylül içinde oldukça düzen tarafından eritilmişler. Fakat yine de tarihi bir farkı var. Yörüklerde başkaldırı tarihi bir gelenektir.

– Kesinlikle birlikte yürünecek bir yapı...

– Evet. Osmanlı da cumhuriyet de ezdi, sömürdü, kulandı. Şimdi de Antalya-Karaman arasında, adeta bu iğrenç kapitalizmin hizmetinde kullanmak istiyorlar. Halbuki Toroslar yüzyıllardan beri hep direnen yerlerdir.

– Türkiye'de direniş odağı olan yerlerden bir tanesidir.

– Var mı senin üzerinde yansımaları?

– Yörüğün özelliği, Yunus Emre'den kalan bir insan sevgisi vardır. İnsana bağlılık vardır.

– Var mıdır?

– Evet.

– Alevi mi oluyorlar?

– Alevilik var, fakat sünnilerin üzerinde de bu etki vardır. Tabii Mevlana ile birlikte...

– Mevlana'nın da etkisi var diyor-sun. Biraz insancıl mıdırılar?

– Oldukça insancıldırılar. Fakat günümüzde bu küçük-burjuva ölçülere dönüştürüldü.

– Sermaye onları çok kötü kullanıyor. Neyse, bunlar objektif zeminin size verdikleri diyelim. Şimdi PKK'lısın. Zaten sen de bir PKK genci sayılırsın.

– Şimdi hedefim tam bir PKK'lı olabilmektir.

– Evet. Nasıl böyle PKK'yi kendine yakın gördün?

– Daha önce değişik çevrelerle belli bir mücadele vermeye çalıştım. Fakat bunun kendini kandırmak olduğunu, PKK'yi tanıdıktan sonra net görmeye başladım. PKK'nin verdiği mücadele ve özellikle ulaştığı kitleler üzerindeki etkisini gördükten sonra, içinde bulunduğumuz mücadelenin

son derece bitişi ve yokoluşu getirdiğini gördükten sonra, PKK'ye katılmaya karar verdim.

- Türk solundan mı katıldın?
- Evet Başkanım.
- Eleştirel miydi kopuşun?
- Kesinlikle Başkanım.
- PKK'yi gerçekten direnen bir örgüt olarak mı gördün?
- Evet Başkanım.
- Tercih bilinçli miydi?
- Bu anlamıyla bilinçliydi.

– Seni esas sevkeden nedir PKK'ye? Neden oradaki Türklüğü bıraktın da PKK'ye uzandın? Seni esas çeken yön nedir?

– Kesinlikle PKK'deki mücadele azmidir. Zafere olan kesin inançtır. En büyük öfke duyduğum şey, bir kısım insanın son derece varlık içinde, olumlu koşullarda yaşarken...

– Yani sende sınıf çelişkisi vardı. Peki yoksul muydu ailen?

– Evet Başkanım.

– Başka, en çok kafanı bozan şey neydi?

– Faşizmin Kürt halkına karşı geliştirmiş olduğu yoğun baskı ve imha politikası. Özellikle Kürdistan'a yaptığımız bazı gezilerde bunu çok daha yakından görme imkanına sahip olmuştum.

– Yani biraz enternasyonal bir duygu da vardı.

– O süreçte enternasyonal denilebilir. Fakat şu anda görülen, Kürdistan'da açıkça yapıp da kendi halkımıza da kapalı şekilde yapılan baskılara karşı...

– Aslında kendi halkına karşı yapılan baskıya tepki Kürdistan'da açığa çıkmış. Oraya uzanmışsın. Esasta enternasyonalizmden çok, bir yurtseverlik görevidir bu. Peki seni en çok etkileyen ne oldu?

– Beni en çok etkileyen şeylerden biri partinin yaşam tarzı oldu. Yani onurlu, şerefli ve insanca bir yaşama bağlı kalma mücadelesi etkiledi beni.

- O zaman farkettiler mi?
- O zaman kendime temel aldığın

mız öğelerden birisi buydu Başkanım.

– Evet, bu devreden ne yakaladın?

– Bu devrede çok şey aldım Başkanım. Her ne kadar geliş amaçlarımız az önce koyduğumuz tarzda olsa da, pratik içerisinde tamamen düşünceden bir kopuşu, amaçtan bir kopuşu yaşadığımızı gördüm. Kendi gerçekliğini bunun içinde çok net olarak gördüm. 12 Eylül döneminde şekillenmiş bu kişiliği çok daha iyi tanıdığımıza inanıyorum. Ayrıca kendi kişiliğimi çözmede oldukça önemli adımlar attığımıza inanıyorum ve bunu nasıl yeniden yapılandıracağımıza dair çözüm gücüne ulaştığımı belirtmek istiyorum. Bu konuda doğru tarzı yakaladığımıza inanıyorum Başkanım. Geçmişte belli bir pratik sahibi olsak da, pratiğimizde kendimizi yenilgiye mahkum ettiğimiz ve bu anlamda emeğe değer vermediğimiz ortaya çıkıyor. Sorunlara doğru, önderlik tarzıyla yaklaşmadığımız için zafere ulaşamadığımızı ve belli bir süre için de olsa ümitsizliği yaşadığımızı gördüm. Burada eskinin yerine doğru tarzın, önderlik tarzının uygulanmasında temel gücü insanın kendisinde araması gerektiği gerçeğini gördüm.

– Yani insan en güçlü tekniktir, onu gördüm, diyorsun. Hiçbir teknik insanın yerini tutamaz. Bu tekniği kullanarak en ulaşılmaz veya varılmaz denilen hedeflere ulaşılır; istenilen neyse onu, insan tekniğiyle, insanı değerlendirerek yapabiliriz ve önderlik gerçeği bunu gösterdi, diyorsun?

– Bunun dışında, özellikle önderliğin şahsında müthiş bir emek, emeğe güçlü bağlılığı gördüm. Yine verilen onca emeğe rağmen, bizler tarafından yürütülen anlayışsızlık savaşına karşı sonuna kadar yücelmeyi, sonuna kadar insanileştirmeyi amaçladığını gördüm. Gerçekten dile getirecek çok şey var. Ben temel bazı noktaları aldığımıza inanıyorum.

– Kendini yaşatabilir misin?

– Kendimi yaşatacağıma inanıyorum Başkanım.

– Gideceğiniz bölgenin özelliklerini biraz açtık. Orada kendini yaşatabilir misin?

– Bugüne kadar aldığımız tecrübe ve Parti Önderliği'nin verdiği güç ile, yaşayacağıma inanıyorum Başkanım.

– Dağda dayanabiliyorsan, bir sorun yok.

– O yönlü bir sorunum yok Başkanım.

– Zaten Toros çocuğusun. Orası seni, senin bulunduğun yere daha da yakınlaştırıyor. Bir öncü olabilir misin orada?

– Bence olma olasılığı çok büyük Başkanım.

– Evet, hatırlatıyorum: Tabii diğer zafer tarzlarını farketmişsin. Yani savaşarak yaşayacağız; yalnız savaşarak değil, aynı zamanda başarı grafiğini yükselten savaşla yaşayacağız. Aksi halde yaşama şansımız olmaz.

– Bunu kendimize temel çizgi olarak almışız Başkanım.

– Zaten basit yaşama alışkanlıkların yok.

– O yönlü burada önemli adımlar atmaya başladığımıza inanıyorum ve bunların devamını getireceğim Başkanım.

– Tam bir savaşla yaşamayı kendine yediren bir militansın.

– Evet Başkanım. Kendimi zaten savaş dışında düşünmüyorum. Savaş dışında, sudan çıkmış balık gibi olurum.

– Tamam. Fakat yırtıcı kişiliğini, “geldim, gördüm, yendim” tarzını esas alacağım diyorsun.

– Temel çizgimiz bu olacak Başkanım.

– Söz bu temelde mi?

– Evet Başkanım.

– Kolay kurşun değmesin, yanlış mevzide vurulmayasın, yanlış karar içine girmeyesin, tamam mı?

– Tamam Başkanım.

Mücadele arkadaşları

Yoksul köylü bir ailede, 1972 yılında dünya gelen Şamil heval, ilkokulu köyünde tamamlar. Ondan sonra da okumaz.

Özellikle 12 Eylül darbesinden sonra düşmanın yöreyi göç ettirme politikası nedeniyle, Şamil heval de aile ekonomisine katkı sağlamak için büyük yaşta metropollere (İstanbul) giderek çalışır.

Küçük yaşta, gerek zor şartlarda çalışma zorunluluğu ve gerekse ailede sorumluluk yüklenilmesi nedeniyle erken olgunlaşır. Vatani ve ailesi kendisi için yılda bir-iki ay uğrayabilecek yabancı bir mekan haline gelir. Bu durum O'nun vatanının değerini kavrayarak bilince çıkarmasına neden olur. Bunun için de yılda bir-iki ay kalabildiği köyünde zamanın çoğunu bulabildiği bir-iki arkadaşıyla av tüfeklerini çaydanını alarak dağlarda gezerek geçirir. Hatta bazen arkadaş bulamayınca tek başına çıktığı çok görülmüştür. Arkadaş seçerken, hümanist ve yurtsever olmasına dikkat eder ve kendi köyündeki kan davalarından dolayı oluşan ayrımlara bakmayarak bu yönlü aile ve aşiret etkisine girmez. Bu arkadaşlıklardan dolayı ailesinin baskısı olmasına rağmen ne ailesiyle bozuşur ve ne de arkadaşlarından kopar. Tek başına mücadele etmek durumunda kaldığı için de emekçi yönü oldukça ağır basan bir kişilik olarak geliştirdi. İstanbul'da partiye tanıştıktan sonra çeşitli cephe faaliyetlerinde bulunur. Kısa bir süreden sonra yanına aldığı iki arkadaşıyla birlikte 7 Eylül 1991'de Tolhıldan Eyaleti'nde saflara katılır. Engizeklerde iki ay eğitim gördükten sonra Fırat havzında pratiğe çıkar. Önceden de kırsalda bulunduğundan dolayı saflarda fiziki zorluklar çekmez. Her yönüyle aradığı ortama kavuşmasının sevinci şahsında yansımasını sevinçli ve mutlu olmasında gösterir. Düşmana karşı savaşma ruhu ve cesareti, ilk eylem ve çatışmalarda kendini gösterir. Partinin, bireylerin yeteneklerini kısa sürede or-

taya çıkartarak, insanlık ve sosyalizm için hizmet vermesini sağlaması Şamil hevalin şahsında okunurdu. Her çatışmadan sonra arkadaşların ortak görüşü Şamil hevalin önderlik sahasına gönderilmesi önerisi olmuştur.

Ama Tolhıldan Eyaleti'nin Amed ve GAP eyaletleriyle bağlantısını sağlamak için aldığı görevi yerine getirmek için, başladığı yürüyüş sırasında Pötürce'nin Haydaran köyü yakınlarında ihbar sonucu çıkan çatışmada iki arkadaşıyla birlikte şehadete ulaşır. Şamil hevalin, artık biten mermi-lerinin ardından çatışma esnasında düşmanın eline sağ geçmemek için el bombasını kendinde patlatarak şehadete ulaşması, O'nun partiye ve halkına olan bağlılığının ifadesi oldu.

Vatanımızdaki özgürlük patlaması tüm halkları saracaktır.

Anın yolumza rehber olacaktır.

***Tolhıldan Eyaleti Doğu
Karargahı'ndaki
Mücadele arkadaşları***

Adı, soyadı: **Hüsamettin**

KANDEMİR

Kod adı: **Şamil Fırat**

Doğum yeri ve tarihi:

Aşağıdağlıca köyü-Gerger/

Adıyaman, 1972

Mücadeleye katılış tarihi: **7 Eylül**

1991

Şehadet tarihi ve yeri: **27 Temmuz**

1992, Haydaran köyü-Pötürce/

Malatya

**Şehit Mehmet TOPRAK
(Yusuf) Erzurum
doğumlu, '96 katılımlı,
1997'de Amanoslar'da
şehit**

Orhan heval çok çocuklu bir ailenin üçüncü erkek çocuğu olarak Urfa'da dünyaya gelir. Orta halli olan aile çocuklarının okumasına önem verdiğinden, Orhan hevali de okuturlar. Gerek babasının ve gerek ağabeylerinin geniş bir çevreye sahip olması, Orhan hevalin de sosyal ilişkilerini etkiler. Hemen hemen her kesimden arkadaşlar edinir. Doğal öncülük rolü daha o dönemlerde başlar. Herkesi korumak O'nun doğal görevi olur. "Ağabeylik" sıfatını yaşından dolayı almaz. Birçoğu O'ndan küçük olmasına rağmen, fedakarlığı, olgunluğu ve bunlara bağlı gelişen saygınlığın bir sonucu olarak bu sıfatı alır. Orhan heval, düşmanlıklarla da çok erken yaşlarda tanışır. Ailenin seveni, dostu olduğu kadar, düşmanı da vardır. Düşmanlıklara karşı öfkesi o zaman gelişir. Orhan heval çalışarak kendini yük olmaktan çok küçük yaşta kurtarır. Bir taraftan okula gider, diğer taraftan çalışarak kendi masraflarını karşılar. Çalıştığı bu süreçte aileyle de bağlarını koparır. Ama aileden birine çok bağlıdır. Daha sonra düşman tarafından katledilen ağabeyi **Muzaffer SARITEMUR** O'nun için başlarda arkadaş, daha sonra yurtseverleştikçe yoldaşdır.

Urfa'da oluşturduğu grupla ilişkileri oldukça iyi olan Orhan heval, gelişen süreçle mücadeleden etkilenir. 12 Eylül sonrası özel savaşın bölgede uyguladığı politikalar kitleleri, özellikle de gençliği, olumsuz bir tarzda etkilediğinden, mücadeleye karşı duyarsızlık oldukça fazla olmasına rağmen, ilk cesaretli çıkışları Orhan heval geliştirir. Bu çıkışı, arkadaş grubunu da etkiler, fakat bilinç açısından oldukça eksiktir. Bilinçlenme süreci üniversite yıllarında başlar. Trakya Üniversitesi'ni kazanarak Edirne'ye giden Orhan heval, Urfa'da başlattığı süreci devam ettir-

mek istemektedir. Fakat hevalin bulunduğu ortam buna fazla elverişli değildir. Üniversitelerde yurtsever gençlik yeni yeni örgütlenmeye başladığından, bu alan daha örgütlenmeye kavuşmamıştır. Kürdistan'dan gelen gençler, özel savaşın çeşitli yöntemleriyle düzene bağlanmaya çalışılırlar. Düşman tarafından sahte ve yoz yaşam, Kürt gençliğine adeta olması gereken bir yaşamı gibi sunulur. Orhan heval bu yaşamı kabul etmez ve ilk ciddi mücadelesini vermeye başlar. Örgütle ilişkiye geçerek, üniversitede örgütlülüğü yaratmaya çalışır. Kısa sürede sahte yaşamdan kopardığı gençlerle yurtsever bir çevre oluşturur ve onları savaşa bağlar.

Orhan heval üniversitede yaptıklarıyla yetinmez. Urfa'ya geldiğinde eski arkadaşlarıyla ilişkiye geçerek onları da harekete geçirir. Zindanlarla ilişkilerini geliştirir. Destek amaçlı açlık grevlerine girer. Attığı her adımda arkasında birçok kişiyi de götürür, bir anını dahi boş geçirmez. Fakat yaptıkları kendine yetmez ve kararını verir.

Karar; dağlardır. Fakat gitmeden yapacağı bir şey daha vardır. Arkadaşlarını örgütler, gençleri lümpen ve yoz yaşama çeken birçok birahane, bar vb. yerleri bombalar ve Urfa'dan ayrılır. Bu eylemle halkın üzerinde büyük bir etki yaratır. Uzun süreden sonra böylesi bir eylemliliğin olması, hem şaşkınlık yaratır, hem de umutları tazeler. Bu eylemin etkisine Orhan hevalin katılım haberinin duyulması da eklenince gençlik duramaz olur. Orhan ağabeyleri dağa gitmiştir, onların kalması uygun düşmez. Ve gruplar ard arda Orhan ağabeylerinin gittiği yere doğru yol alırlar...

Orhan heval Garzan'a vardığında son görevini de yapmış olmanın rahatlığını yaşar. O, artık şarkılarda, şiirlerde yaşattığı dağlardadır. Ge-

Adı, soyadı: **Orhan SARITEMUR**
Kod adı: **Seyit Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Ekim 1992, Urfa**

rilla özlemine kavuşmanın doyum-suzluğunu yaşar. Gerilla yaşamına hemen uyum sağlar. Çok kısa sürede gösterdiği fedakarlık, uyum, cesaret ve yüksek moralle yapının sevgi ve saygısını kazanır. Çeşitli düzeylerde görev alır. Gerilla yaşamının bütün yönlerine alıştığı gibi, sınıf savaşımındaki uzlaşmaz tavrıyla, bu yönüne de alıştığını gösterir.

Garzan alanında bir süre kaldıktan sonra Güney Kürdistan'a gönderilir. Kişilik özellikleri burada da ortaya çıkar ve çok kısa bir sürede Şehit Mahir Eğitim Kampı yönetimine alınır. Eğitim devresi kış sürecine denk gelir. Seyit Rıza heval bir taraftan yapıdan bir arkadaş gibi bütün pratik görevlere koşarken, diğer taraftan hem kendini, hem de yapıyı eğitmeye çalışır.

Seyit Rıza heval, bütün Kürdistan'ı çok sever, ama Dersim ve Urfa O'nun için bambaşkadır. Adını Seyit Rıza koymasının nedeni sorulduğunda; *"Seyit Rıza isyancılığına seviyorum, felsefesini de"* diyerek cevaplandırır. Herkes O'nu deyişleri ve şiirleriyle tanır. Sanat O'nda bir tutkudur, savaş gibi. Savaşı sanat kadar, sanatı savaş kadar sever. Sanatçı ruhunu savaşçı ruhuyla güçlendirdiği, gerçek sanatçılığa adım adım yaklaşır. *"Nataşa"* şiirini okuduğunda Xantur dağları seyre kalker. Nataşa ile Guyi'yi, Amedliyi, Garzanlıyı, Urfalıyı birleştirir, sanatıyla dünyayı taşır karlar altındaki Xantur dağlarına...

Seyit Rıza heval fedakarlığını zorlu kış sürecinde de gösterir. Günlerce ayakkabısız kalmasına rağmen, birgün dahi bu durumdan yorulmaz. Kendine iplerden bir ayakkabı yapar. İpler ayağını kanlar içinde barıkmasına rağmen, pratikten geri kalmaz.

O dönemde yaşanan sorunları görür, ama güç getiremez. Fakat

hiçbir zaman uzlaşmaz. Bütün parti dışı anlayışlara yönemsizce da olsa karşı koymaktan geri kalmaz. O, her tür düşmana karşı kinlidir. Kinini boşaltacak zamanı sabırsızlıkla bekler. İçindeki intikam ateşi baharla birlikte daha da harlanır. Bu duruma bir de çok sevdiği ağabeyinin katledilmesi eklinince, pratiğe gitme isteği daha da pekişir. Kampın içinde attığı her adımda, konuşmalarında, bakışlarında intikam açık açık okunur. Ejderha soylu olmak budur herhalde diye düşünür yoldaşları. Sıcakkanlılığı bütün arkadaşların dikkatini çeker. Bu duruma ilişkin bir arkadaş şunları söylüyor: *"O gün kamptan ayrılacaktı. Çeşmenin yanındaydı. Yanına gittim ve konuşmaya başladık. Bir ara O'na, bu sıcaklıkla gidersen uzun yaşayamazsın, oysa daha işin başındayız" dediğimde bana, 'Heval bana iki ay yeter. İki ay yaşayayım, Urfa'yı düşmanın başına yıkacağım, ondan sonrası da önemli değil' dedi. İlk kez düşmana kin yüklü bir bakış ve ses tonu duyuyordum. Beni çok etkilediğinden hiçbir şey söylemedim. Ayrılmak üzere ayağa kalktığımda 'Bekle, ben de Urfa'ya geleceğim, orada tekrar görüşürüz' dediğimde, 'Bir daha görüşmeyeceğiz heval' dedi. 'Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordum. Sadece elini sıkıp yanından ayrıldım..."*

Seyit Rıza heval 1992'nin ortalarında Haftanın'den ayrılarak önderlik sahasına gider. Önderlik sahasında ideolojik-politik düzeyini güçlendirir. Evde, okulda, Garzan'da, Haftanın'de olduğu gibi, akademi sahasında da olumlu yönler hemen herkesin dikkatini çeker. Akademi sahasında belli bir süre kaldıktan sonra, bir arkadaşla birlikte Urfa'ya parti tarafından gönderilir. Seyit Rıza heval daha Urfa'ya varmadan, düşman gelişinden haberdar olur ve gidebileceği yerle-

ri gözetim altına alır. Ancak Urfa'ya gelen arkadaş, yeni ilişkiler açarak düşmanı yanıltırlar. Belli oranda ilişkileri açtıktan sonra sıra eylemedir. Eylemleri planlar ve bizzat hayata geçirilmesinde yer alır. Bir gecede yedi-sekiz eylem yapar, Urfa savaş alanına döner. Düşman sokağa çıkılmasına izin vermez ve yoğun operasyonlara başlar.

Seyit Rıza ve şehit **Mazlum (Hüseyin KURTALAN)** heval kendilerinden ve bir milisten başka kimsenin bilmediği bir sığınakta üslenirler. Sığınağa yapılan baskında arkadaşlar şehitler kervanına katılırlar. Bozova yolu üzerinde yaşanan bu çatışmadan sonra, arkadaşların alınan cesetlerinde işkence izleri ve kanamamış mermi izleri onların yakalandıktan sonra işkence ile katledildikleri olasılığını artırıyor. Seyit Rıza heval öfkesini düşmana kumuş ve sonuçta istediği mertebeye ulaşmıştır. Ejderha soylu Seyit Rıza heval şehadetiyle izleyeceğimiz yolu bizlere göstermiş, bizleri, yaşam tarzıyla, yeni yaşama çağırmıştır. Çağrısı yerini bulmuştur. Çünkü binlerce Kürt genci bu uğurda Seyit Rıza intikamcılığıyla zafere yürümesini biliyor.

Kürt halkı çağdaş Seyit Rıza'yı saygı ve minnetle anıyor. Kürt halkı varoldukça Seyit Rızaların ruhu varolacak diyor, şehadetleri önünde saygıyla eğiliyoruz!

*Siz ateşin çocukları
Devrimci Kawa'nın zafer kını
Sen devrimin en hızlı atleti
Kürdistanlı Spartaküs
Ovalar dağlara selam durdu
Riha'nın yiğit çocuğu
Dersim seni ayakta
Munzur kadar görkemli
karşıyor.*

Mücadele arkadaşları

Eğitim çalışmalarımız devam ediyor. Her ne kadar kar yağmış olsa da, keşif faaliyetlerimiz devam ediyor, herhangi bir engelle karşılaşmıyoruz. Ayrıca yoğun kar bize eylem yapmak için fırsat veriyor. Keşif grupları hedeflere yönelik keşif faaliyetlerinde bulunurken, geriye kalan arkadaşlar da eğitim çalışmalarıyla uğraşıyor. Son iki gün içinde karargah, eğitimimizin daha sağlıklı ve verimli geçmesi için önderliğin bazı çözümlemelerini yolladı. Çözümlemelerin yanında birkaç Serxwebûn da geldi. Çözümlemeleri eğitimde okuyup üzerinde tartışıyoruz. Diğer kitapları da arkadaşlarla bireysel çalışma saatlerinde birlikte okuyoruz.

Gelen Serxwebûn'lardan birini alıp okumaya başladım. Terzi Cemal provokasyonunu ve onyedi yoldaşımıza yönelik katliam hakkında yazılar vardı. Şehit düşen yoldaşlar arasında Devrim Tural (Şoreş) heval de vardı. Onun ismine gözüm iliştiğinde bir taraftan sevindim, bir taraftan da acı duydum, üzüldüm. Acıyı sevinci ve üzüntüyü bir arada yaşamak belki de ilk defa bana nasip oluyordu.

Ajan diye Devrim heval katledilmişti. Devrim'in partiye, şehitlere bağlı bir yoldaş olduğunu daha biz sempatzanken biliyordum. Partimiz bu gerçekliği açığa çıkararak asıl ajanları cezalandırmıştı. Onlar böylesine temiz, dürüst ve partiye bağlı yoldaşlara kendi ajanlıklarını mal ederek partiyi tasfiye etmek istiyorlardı.

Devrim heval bizden sonra saf-lara katıldığı için çok sevinmiştim. Yalnız ajan diye şehit edilmesine oldukça üzüldüm, acı duyuyordum. Tam sekiz yıl birlikteydik. Bir sınıfta aynı masayı sekiz yıl paylaşmak kolay olmasa gerek.

Güzel, zor ve acı birçok şeyi yaşadık. Aynı sıralarda birbirimize dertlerimizi açtık. Ve beraber saflara katılma kararı verdik. 1991 yılındaki çıkışımızda Devrim heval de yanımızdaydı. O gün ne kadar mutluydu, ne kadar coşkuluydu. Arkadaşları görmek için sabırsızlığından nerede ise patlayacaktı. Ama o gün arkadaşlar gelmediler. Ve biz tekrar geri dönmek zorunda kaldık. Keşke o gün yoldaşlarımızla buluşabilseydik. O zaman Devrim heval Terzi Cemal alçağının eline düşmezdi ve ajanlıkla suçlanıp katledilmezdi.

Biz geri döndükten sonra ailesi onu bizden koparmak istedi. Evin iki çocuğunun büyüğüydü. Ailesinin maddi durumu oldukça iyiydi. Bizim yanımıza gelmemesi için onu ve bizi tehdit bile ettiler. Ama o arkadaşlığımızı her şeyin üstünde tuttu. Ailesinin bu davranışına karşı bizimle ilişkilerini daha da geliştirdi. Ailesi bizden ayrılamayacağını görünce onu Antep'teki amcasının yanına yolladı. Ailesi onu Antep'e yollamakla kendi elleriyle Devrim'i, Terzi'nin eline vermiş oldu. Çünkü Devrim dağa kesin çıkacaktı. Ondaki duygular, düşünceler nerede olursa olsun onu dağa götürecekti. Antep'e gider gitmez partiye ilişki kurma arayışına girdi. O sıralar ben de İzmir'e gitmiştim, sürekli telefonlaşıyorduk. Her defasında ilişki bulamadığından yakınıyordu. Ben dağa çıkmadan önce yine görüştük. O hâlâ ilişkiye geçmemişti. Ben ona "eğer istiyorsan buraya gel birlikte gidelim" dedim. Ama o kabul etmedi. Artık kendi çabalarıyla katılmak istiyordu ve en kısa sürede kendisinin de geleceğini söyledi. Ben onun bu düşüncesini yerinde buldum ve saygı duydum.

Devrim heval!

Adı, soyadı: **Devrim TURAL**

Kod adı: **Şoreş**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: ...

Şimdi acı çekiyorum. Sizin gibi dürüst ve partiye bağlı olan yoldaşları katletmeleri dünyada yapılabilecek en büyük haksızlıktır. Halbuki sen yeni katılmıştın, duyguların bambaşkaydı, nasıl şehitlere layık olabileceğini, nasıl partinin iyi bir militanı olacağını düşünüyordun. Halkımıza, partimize hizmet etmek için ilk adımı atmanın coşkusunu yaşıyordun. Ama hainler kendi kötü emellerine ulaşmak için yeni kurbanlar arıyorlardı. Seçilen bu kurbanlardan biri de sendin.

Hatırlıyorum seninle bazen hayaller dünyasına daldık. Dağların başına çıkardık. Elimize aldığımız kleşle dağların en yüksek yerinde vadileri izledik. Sonra yavaş yavaş derin vadilere doğru iner, halkımızın içine girdik. Ardından Başkan APO'nun yanına giderdik. Başkan konuşurken can kulağıyla onu dinlerdik. Ve Başkan'a layık olmak için birbirimize sözler verirdik. Sonra bu güzelliklerin içinden birdenbire uyanırdık. Hayallere dalmak seninle güzeldi. Çünkü hayallerimiz birdi. Seninle *misayip* (kankardeş) olduğumuz günü hatırlıyorum. Aynı duyguları ikimiz de paylaşıyorduk. Birbirimize "*misayip*" ve sonunda *misayip* olduk. Ailem de seni çok severdi. Bizim eve gelmediğin zaman hepsi seni merak ederlerdi. Bu dostluğumuza; kardeşliğimize onlar da sonuna kadar destek veriyorlardı. Sizinkiler sevimliydim, yalnız biz dağdan geldikten sonra dostluğumuzu bozmak istediler. Ama sen dostluğumuzu her şeyden önce tutun. En güzeli dün *misayip* iken, bugün yoldaş olduk. Sana bir de yoldaş demeyi isterdim ama diyemedim. Sana fazla yaşama fırsatı vermediler. Yoksa çok gelişeceğine inanıyordum. Partimize, halkımıza yararlı bir militan olabilirdin ama onlar bir defa düş-

man olmuşlar ve partimize her yerde darbe vurmak istiyorlar. Halbuki sana düşman önünde savaşma fırsatı verilmeliydi. O zaman bir aslan gibi kükrerdin, bin yılların kinini, öfkesini kusardın. Ama hainler bunun yerine seni katlederek, savaşma fırsatını sana vermediler. Hainler hepsi lanetlidir. Belki de sen kinini, intikamını düşmana karşı kusamadın, istediğin gibi dağların en yüksek yerine çıkarak elinde kleşinle vadileri izleyemedin, belki de seni halkımızın içine bile sokmadılar. Ama iyi bilmelisin ki Devrim heval; sen ve onaltı yoldaşımız ölmekten hiç korkmadınız, ihanetçilere karşı durmasını bildiniz ve bunu kanınızla kanıtladınız. Ülkemizde yaşamı düşman ruhunun kılıflara uydurularak sürdürülmesi olarak anlayan hainlere karşı, halkın öz yaşam çığılıkları oldunuz. Sana layık olacağım Devrim heval! Her zaman seni mücadelemizde yaşatacağıma dair bugün and içtim. Ne zaman ki dağların en yüksek yerine çıkar sam, vadileri izleyecek ve seninle olan düşümüzü yaşatacağım, senin yerine de her tarafı boydan boya izleyeceğim. Ne zaman halkın

içine girersem, o zaman senin yerine de halkla konuşacağım. Eğer bir gün Başkan APO'yu görürsem, o zaman onun konuşmalarını senin yerine de can kulağıyla dinleyecek, ona layık olacağıma dair söz vereceğim.

Mücadelen önünde saygıyla eğilirken, ancak parti çizgisi karşısındaki anlayışlara ve iç ihanete karşı mücadele ederek sana layık olabilir ve mücadelemizi koruyabilirim.

Seni ve onaltı yoldaşımızı her zaman mücadelemizde yaşatacağız!

***Mücadele Arkadaşları Adına
Ayhan Kaya (Mordem)***

1976'larda PKK hareketinin bölgeye girmesine kadar bu alanda her ne kadar devrimcilik adına bazı sol güçler kabul görmüşlerse de, sosyal-şoven yanlarının ağır basması nedeniyle bunlar bölgede hakim olan kemalist ideoloji ve CHP'ciliği aşamamıştır. 1976 yılında Kürdistanlı devrimcilerin alana müdahaleleri ile başlatılan ideolojik-politik çalışmalar kısa sürede geniş bir taban bulmuştur. Kemalist ideoloji ve düşüncelerinin etkisi kırılmış, Kürt halk özelliklerinin dirilmesi önündeki kaleler birer birer yıkılarak bölge mücadeleye kazandırılmıştır. Ne var ki TC alanı kaybetmemek için 1978'lerin sonunda MHP kontr-gerillalarıyla Maraş katliamını gerçekleştirerek, halkı sindirmek, korkutmak ve devletin "büyüklüğünü" kanıtlamak istemiştir.

Azad heval, CHP'ciliğin egemen olduğu bir ailenin çocuğu olarak 1975 yılında Pazarcık'ın Maksutuşağı köyünde doğdu. Aile ve köy toplu CHP'lidir. Adı da oradan gelir. Azad heval ilkokulun ilk yıllarını Iğdır'da öğretmenlik yapan ağabeyinin yanında geçirir ve okulu kendi köyünde bitirir. Çocukluk yıllarında Kürdistan'ı kısmen de olsa tanıma fırsatı bulur. Ortaokulun son yılını Maraş'ta okur ve aynı yılda da liseye başlar. Bölgede gençlik faaliyetlerinde bulunur. Köydeki örgütlenme çalışmaları içinde yer alır, ama bu çalışmalar O'nu tatmin etmez. O'nun gönlünde gerilla olmak, düşmana karşı silah elde savaşmak vardır.

Bölgenin genelinde ülkeden bir kaçış vardır. TC, Avrupa'nın kapılarını sonuna kadar açmıştır, pasaport almak sorun değildir. Çevresinde herkes gibi birçok akrabası bu yolu tutmuştur. O'nun gözünde bunun hiç önemi yoktur. Bu O'nun onurluluğuna sadece bir işarettir.

1992'de lise ikideyken okulu bı-

rakır ve köyden 9 kişilik bir grupla gerillaya katılır. Kısa sürede düşman bunun haberini alır ve köyü basar. Aileleri çocuklarını geri getirmeleri yönünde tehdit eder. Alanda özel savaşın amacı yeni katılımları engellemek, katılanları geri getirmektir. Yürütülen politika havuç-kamçı politikasıdır.

Azad heval gerillaya katıldıktan kısa bir süre sonra Maraş'ın Türkoğlu ilçesinde bir grup arkadaşıyla birlikte bulunurken düşman pususuna düşerler. Düşman pususunda 4 arkadaşı şehit düşer, rêheval Azad da gruptan kopar ve yalnız kalır. Hiçbir grupla irtibat kuramaz. Gençtir, tecrübesizdir. Köye gelir ve bir ihbar üzerine yakalanır. Kırk gün içeride kalır. Çok işkence görür. Ama ülkesine olan sevdasıyla, özgürlüğe olan inancıyla ve partisine olan bağlılığıyla kendini ayakta tutmayı başarır.

Azad heval bırakıldıktan sonra bunalıma düşer, kimsenin yüzüne bakamaz; arkadaşları dağda savaşırken, O burada ağır bir vebalin altındadır. Aynı köyden **Hüseyin MA-TUR** heval ve 11 arkadaş hain bir pusuda şehit düşünce bundan oldukça etkilenir. Cenaze törenine katılır ve intikam yemini içer. Parti ile ilişkiye geçerek tekrar mücadeleye katılır.

Bu sefer de görevi Tolhıldan Eyaleti'ndedir. Birçok alanda faaliyet yürütür. 14 Ekim 1995'te Gök-sun'da bir göreve giderken grubuyla birlikte düşman pususuna düşer. Teli yaylasında tünelden geçerken tünelin her iki tarafı panzerlerle çevrilmiştir. Azad heval ve beş arkadaşı düşmana teslim olmamak için kendilerini bombalarıyla imha ederek şehadete ulaşırlar. Onlar ihanete ve teslimiyete hayır diyerek, kanlarını geleceğin özgür Kürdistan'ına harç yaptılar!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Baykal**

KÖKSEÇEN

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi:

**Maksutuşağı köyü-Pazarcık,
1 Ocak 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Ekim
1995, Teli yaylası-Göksun/
Maraş**

Yitik bir sevda uğrunadır söylenen içli, yanık ezgiler bu diyarlarda. Daha beşikte adaktır dağlara, adı konmamış da olsa bebeler. Dağ tutkudur, dağ sevdadır, dağ yücelikleriyle en doruğa davet eder, bıyığı yeni terlemişleri, yeni serpilmiş dağ gülü, fidan boyluları. Dağa gidiş, dağda yaşam ve savaş. Yeni bir yaşamı yoksan varederken ölümsüzleşmek ve sonra yine ölümlle sözleşmek ve onu yenmek... Böyle başlar dağın hikayesi bu diyarlarda. Hiç bitmez...

Sevmeyi öğrenmenin okuludur dağlar. Kendinden yanı başındakine can katmanın, ser vermede sıra yarısının kıyasıya sürdüğü bitimsiz bir maratonun start yeridir. Onun için, onlar için, başkaldırı için ödevini öğrendiğin yerler. Çok yazılmıştır bu sevdaya dair ve çok yazılmada. Yazdıkça sen ve yazdıkça dağlar, doymadım diyecektir daha yaz, yaz daha...

Sadece bir ülkenin alelade askeri olmazsın. Çünkü hasmın hem karşındadır, hem de hasmınlısın. Düşman seninledir, senin içindedir. Güçlü başlangıçlar yapmalısın yenmek için hasmını. Güçlü başlangıçlar, yeni başlangıçlara gebe sonlar getirir. Yani sen üstün meziyetli olmalısın. Nakış nakış işlerler kendilerini, dağlarda savaşanlar. Tortuları temizler, yeninin harcını kararlar. Yarın için kendilerinden başlayarak...

Orta halli bir ailenin tek çocuğu olarak, Antep ilimizin İslahiye ilçesi Kerkük köyünde doğdu **Rojhat** heval. İlkokulu kendi köyü olan Kerküt'te okudu. Daha bu dönemlerde parlak zekası ve ahlakıyla çevresindekilerinin sempatisini üzerine çekmişti. İlkokulu bitirdikten sonra İslahiye'de ortaokul ve liseyi başarıyla bitirdi. Okul hayatındaki başarısı, dürüstlüğü ve zekiliğiyle hem tüm öğretmenlerinin ve hem de arkadaşlarının saygınlığını kazanmıştı. Liseyi bitirdikten hemen sonra Karadeniz Teknik Üniversitesi İktisadi İdari

Adı, soyadı: **Gökhan ŞENGÜL**
Kod adı: **Rojhat, Merdan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerkük köyü-İslahiye/ Antep, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1991, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1992, Başpınar-Türkoğlu/ Tolhıldan**

Adı, soyadı: **Ömer KESKİN**
Kod adı: **Sercan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerkük köyü-İslahiye/ Antep, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **Mart 1991, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1992, Başpınar-Türkoğlu/ Tolhıldan**

Bölümü'nü kazanıp öğrenimini orada sürdürdü.

Partiyle üniversite çevresinde devrimci yurtsever öğrenciler vasıtasıyla tanıştı. Okul içinde yürütülen devrimci etkinliklere akademik demokratik içerikli protesto, miting gibi eylemlere katıldı. Partiyle tanışmışlığını derinleştirmek istiyordu ve bu yönlü bir çabanın içindeydi. Tatillerde köye geldiğinde en büyük zevki köydeki yaşlılarıyla ilgilenmekti. O, en yakın arkadaşı **Sercan** ile birlikte ulusal davasının haklılığını ve gençliğin görevlerini anlatırdı. Konuşmalarıyla etkileyen, insanı olumluluklara sevkeden bir tarzı vardı.

Ailesi Rojhat hevalin devrimci yurtsever öğrencilerle ilişkilerini engellemeye çalışıyordu. Çünkü düşmanın genelde Kürdistan'da uyguladığı asimilasyon politikası Tolhıldan Eyaleti'mizde önemli oranda sonuç almıştı. Rojhat heval bu olumsuz durumu kısmen de olsa üniversite ortamında aşarak daha rahat ve bilinçli hareket etme olanağını elde etti. Ailesi bunun farkında olduğundan O'nu Avrupa'ya babasının yanına göndermek istiyordu. Babasının bu yöndeki özel girişimi sonuçsuz kaldı.

Okulda tanıştığı yurtsever arkadaşlarla hemen ilişkiye geçen Rojhat heval, okul çevresinde sürdürdüğü ilişkiyi kendi köyüne ve İslahiye'ye taşırır. Bu durumunu yakından takip eden sömürgeci güçler, O'nu okuduğu okulda bir süre gözaltına alır. Kısa bir süre sonra serbest bırakılır. Burada düşmanını daha yakından tanıma olanağına kavuşur. Bu durum O'nun devrimci yurtsever duygularını daha da güçlendirir. Okul O'nun için bir amaç olmaktan çıkar ve bir araç haline gelir. Böylece kendini tümünden mücadeleye adar. Kısa bir süre sonra okuldaki bir grup arkadaşıyla gerillaya katılır. Mart 1991'deki bu katılışın dört ayı Botan ve Güney Kürdistan'da geçer.

O artık hep anlattığı ülkesinin

yangın yerindedir. Ve O, artık Rojhat'tı. İlk etapta gerilla yaşamı ve dağ koşullarına alışmakta güçlük çektiyse de, kısa zamanda bunu aştı. Özellikle eğitim konusunda çok doyumsuzdu. Önderliğin çözümlemelerinden beslenmeye ağırlık veriyor, güçlenmek için sınır tanımaz bir çaba sergiliyordu. Ulus, halk, ülke gerçekliği karşısındaki durumunu sorgulamada ve bunu aşmada mesafe almanın gerekliliğine inanıyor, sıcak ilişkiler geliştirirken bu yönünün gelişmesine önem ve ağırlık veriyordu. Kürdistan gerçekliğine ısınmada, tanışmada sergilediği uğraşla kültürel çalışmalarına ilgi duyuyordu. Paylaşıcılığın, dayanışmacılığın en güzel örneklerini görmek mümkündü O'nda. Bilincini taşımaları, eğitime dönük tecrübeyi kendisiyle sınırlandırmamalı, yoldaşlarına taşımalıydı her zaman. Gelişmenin ölçütü yoldaşlarını geliştirmekti O'na göre. Fedakarlıktan kaçınmaz, bu konuda sırayı vermezdi kimseye. En çok saygınlık kazandığı yanlarından biriydi bu.

Rojhat heval birçok pusu, baskın, yol kesme ve propaganda çalışmalarına katıldı. Bu çalışmalarda gösterdiği performans, O'nun bir savaşçı olabilmek için ne kadar gayretli olduğunun göstergesiydi. Halkla bütünleşmenin zirvesini yaşırdı. Gerilla yaşamı Rojhat hevali epey değiştiriyordu. Düzenin ürkeklediği, cesaret ve güven-den mahrum ettiği Rojhat, yavaş yavaş kendinde kendini inşaa etmiş, yepyeni biri oluvermişti. Dayanma ve dirayet gücünün en zirvesine tırmanmada önü alnamaz bir yarışçı gibiydi.

Botan'dan bir grup arkadaşıyla 1991'in 15 Ağustos'unda Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Siyasal ve askeri eğitim devrelerinden geçer. Özellikle dönemsel eğitimlerde en çok kişilik sorunu üzerinde yoğunlaşır. Önderlik sahasında olmanın, ondan beslenmenin coşkusu ve kabına sığmazlığıyla eğitimi ülkeye taşırmada oldukça güç kazanmıştı. Savaş sür-

prizlerle doluydu. Akademi sahasındayken, çocukluk arkadaşı, komşusu, akrabası olan Sercan hevalle kaşılaşıp.

Akademide gördüğü eğitim sürecinden sonra Tolhıldan Eyaleti'ne 1992 Mart ayında gelir. O, özellikle bölgenin durumunu yakından biliyor ve tanıyordu. Bölgenin de O'nun gibilerine ihtiyacı vardı. O, 1980'lerden sonra partiye katılan ilk iki kişiden biriydi. Bu yüzden kendisi gibi yüzlerce gencin kendisini beklediğini biliyordu.

Tolhıldan'a geldikten sonra kendisinin de çok yakından bildiği ve yaşadığı Amanoslara yerleşen ilk grup arasında yer alır. Bölgenin insanını ve coğrafyasını yakından tanıdığından kısa sürede siyasi faaliyetler yürüterek halkta büyük bir silkinmeyi ve kendine gelmeyi yaratır. Bunu farkedenden devlet güçleri hemen harekete geçer ve sık sık başvurduğu aile kurumunu kullanmaya çalışır. Ailesini kendine çeken devlet, Rojhat hevali dağdan indirmenin arayışı içine girer. Böylece Rojhat hevali kim yakalatırsa, ailesi ona belli bir miktar para verecektir. Tabi bu boş bir hayaldi. Dağlarda yakılan özgürlük ateşi, hiçbir zaman terk edilemez duruma gelmişti.

Sercan heval, 1969'da Antep'in İslahiye ilçesi Kerkük köyünde, yoksul ve emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Rojhat heval ile arkadaş olduklarından partiye karşı sempatifleri beraber gelişmiştir. Sercan heval de Antakya'da üniversitede okumuştur. Yurtsever öğrenci kesimiyle ilişkiler geliştirmiş, 1991 yılında yurtdışına geçmişti. Çeşitli parti faaliyetlerinde bulunduktan sonra önderlik sahasına geçmişti. Sercan hevalin de ülke, halk, ulus gerçekliği konusundaki durumu tahlil edilişi çok derindi. Kürtleşme çabalarını bu yüzden geliştiriyor, öze dönüşün adımlarını hızla atıyordu. Medeni cesareti, kendini rahat ortaya koyma, sorunlarını iyi teşhis edebilme en belirgin özelliklerindendi. İlişkilerde, işlerde,

üstlenmede oldukça girişkindi.

Özellikle tarih konusu ilgi alanıydı. “*Tarih geçmiştir, yaşanan andır, gelecektir*” veciz sözünü en çok tekrarlayan ve buna inanandı. Geçmişle bugün arasındaki olayları inceleme, güncel ve tarih arasındaki bağı kurma, olayları bu bağlamda değerlendirmedeki yanı oldukça gelişmişti. Her fırsatta bu perspertifte sohbetler geliştirdi. Eski Kürt kavgalarını, isyanlardan sonraki burukluğu ve kahramanlık hikayelerini içeren Kürt klasik müziğini çok sever, ilgi gösterirdi. Özellikle mücadele şehitlerini, ülkeyi anlatan direniş ezgilerini de dinler, bazılarını ezberlerdi. Uyanıklık ve politiklik konusunda kafa yoran ve bunun pratik uygulayıcısı olmaya çalışırdı. En çok yoğunlaştığı noktalardan biri, düşman gerçeği, ondan korunma, her zaman hesaba katma ve darbelemeydi. Çünkü düşmanı bertaraf etmek için iyi bir gözlemci ve tehlikeyi hissedebilen olmak gerekirdi. Bu hassasiyetini her zaman dile getirirdi. Pratiğiyle kanıtlayacağına dair söz verirdi kendi kendine. Sercan heval kesinlikle bireysellikten arınmış, inanç, güven ve sürekli gelişme iddiasıyla kendini zafere kilitlenen bir militan haline getirmişti. O, sadece savaş sorunları üzerine yoğunlaşmış sorunlar üzerinde kafa yorup çözümler tasarlardı. Zorluklara tahammül ve çabada ısrar konusunda kendini son derece iyi kontrolden geçirir, bu konuda savaşın aman veremeyeceğini çok iyi bilirdi. Yoldaşlarını, düşman alışkanlıkları ve etkilerinden korumakta hassas ve bu konuda tavizsizdi. O’nun sadece bir eksikliği vardı. **Said DEMİR (Zaza Hasan)** hevalin “*Sen Ortadoğu’nun en hantal gerillası olacaksın*” eleştirel esprisinde dile gelen durumuydu. O, buna güler, ama bu konuya son derece dikkat ederdi. “*Bizden aldığı değerlerin intikamını düşmandan mutlaka almalıyız*” diyor, savaşmaktaki azmini dile getiriyordu.

Sercan ve Rojhat hevaler, 1992 Mart ayında Tolhıldan Eyaleti’ne gönderilen grubun içerisindeydi. Artık akademiden edinilen bir hazine değerindeki birikimleri yoldaşların ve halkın hizmetine sunmanın zamanıydı. Özellikle Rojhat heval sürekli doğruyu taşıma ve çizgiyi, bulunduğu alana egemen kılmada kesinlikle tavizsizdi. Enerjik, coşkulu haliyle güven veren yaklaşımları sayesinde örnek bir pratiğin sahibi oluyordu. “*Amanos dağlarını devrimin yenilmez bir kalesi haline getireceğim*” diyordu.

Ovalık bir kesimden Amanoslara ulaşmak için büyük bir mesafe kateden ve yorgun düşen gerilla grubunun içindedirler Sercan ve Rojhat hevaler. Coğrafyanın elverişsizliği, yanlarında askeri malzemeler, yürüyüşü ve düşmandan korunmayı zorlaştırıyordu. Buna rağmen tüm kararlılıklarıyla yürüyüşü sürdürmekteydiler. Ancak yanlış konaklamadan dolayı bir korucu köyü tarafından düşmana ihbar edilirler.

Devlet güçleri 6 Ekim 1992’de büyük bir güçle grubu sarar, vakit gündüz olduğundan grubun hareket alanı oldukça daraltılır. Tüm bu olumsuzluklara karşın muazzam bir direniş gösterilir. Etraf zırhlı düşman birliklerince sarılmıştır. Gündüz onbirde başlayan çatışma, zor koşullar altında sürüyordu. Tek seçenek, gece karanlığına kadar vurmak ve direnmekti. **Rojhat, Sercan, Haydar, Şehmus, Yado, Behzat...** Bir gün boyunca devam eden çatışma sonrasında, Maraş’ın Türkoğlu ilçesinin Başpınar köyünde Rojhat ve 5 yiğit yoldaşı şehit düşer. Düşman altı yoldaşın cesetlerini vahşice parçalamıştı. Düşmanın parçaladığı cesetler tam bir barbarlık örneğiydi. Bu durum özellikle İslahiye halkı üzerinde büyük bir etki yarattı. Çünkü hayatlarında ilk defa

doğrudan böylesi bir vahşete tanıklık yapıyorlardı. Bu da onlarda, devlete karşı büyük bir nefrete ve öfkeye dönüştü. Rojhat yoldaşın şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla bir kez daha anıyor ve amaçlarını en kısa zamanda gerçekleştirmenin çabası içinde olacağımıza dair söz veriyoruz.

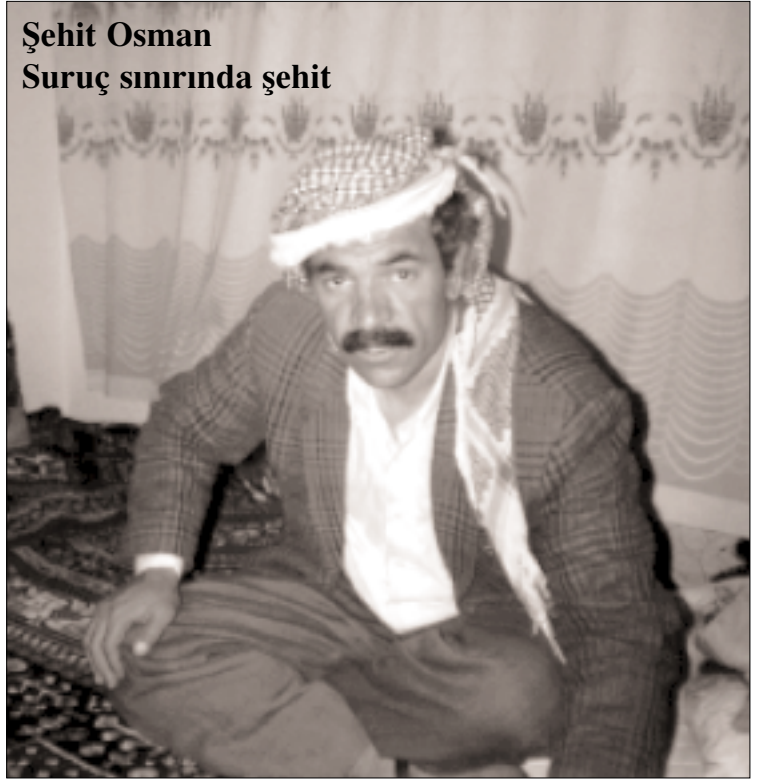
Altı kızıl karanfil, çorak topraklara kök salacakken şehadete ulaştılar. Bir türkünün içi parçalayan nağmeleri, serhıldan annelerinin intikama çağırın zılgıtları yükseliyordu ardlarında. Altı can çorak topraklara serpilerek tohum olmuştu. Altı umut goncası. Altı nöbet devreden... Ve sonra devralanlar. Tek özlemi savaşmak olanlardan. Önce ben, hayır ben, deyip peşi sıra düştüler.

Evet, yoldaşlık felsefeniz yolu-muza ışık oluyor! Şiarınız şiarımız, özleminiz özlemimizdir!

Mücadele arkadaşları

Şehit Osman Suruç sınırında şehit

Adı, soyadı: **Necip GÜRSOY**
Kod adı: **Xemgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **20 Temmuz 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 1993, Kuruç köyü civarı/ Adıyaman**

Xemgin heval 1974 yılında Adıyaman merkezde dünyaya gelir. Orta halli bir ailenin en büyük erkek çocuğu olan Xemgin heval, ilk, orta ve lise öğrenimini Adıyaman merkezde tamamlar.

Öğrenimi sırasında ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisine girer. Öğrenimine devam ettiği süre içerisinde, TC eğitim sisteminin ırkçı, şoven, asimilasyoncu özelliğine karşı çıkan ve okulda uygulanan faşist baskılara her fırsatta arkadaşlarıyla başkaldıran, isyancı bir kişiliğe sahip olan Xemgin heval, 1992 yılında ordu saflarına katılmaya karar verir. Ancak gerillayla bir türlü ilişki sağlayamaz. Garzan Eyaleti'yle ilişki kurar. Ama giderken Batman'da yakalanarak gözaltına alınır. Daha sonra il dışına çıkarılan Xemgin hevalin katılma isteği daha da alevlenir.

Adıyaman bölgesindeki gerillayla ilişkiye geçtikten sonra hemen katılır. Eyaletin kamplarında bir süre

eğitim gördükten sonra faaliyetler için Fırat havzasına gönderilir. Pratikte kendine olan güveni, fedakarlığı, soğukkanlılığıyla birlik içerisinde aranan yoldaş konumuna gelir.

Kışı Fırat havzasında geçiren Xemgin heval, baharda Adıyaman bölgesine gönderilir. Kişilik dönüşümünü kısa sürede gerçekleştiren Xemgin heval doğal davranışlarıyla halk ve yoldaşlar arasında hayli sevilir ve herkese umut verir. Ama sömürgecilerle çıkan çatışmada gözükara davranması, beklenilmeyen erken şehadetine neden olur.

Xemgin heval, PKK'nin kızıl direniş bayrağını, bağımsız Kürdistan semalarına dikinceye dek mücadelemiz devam edecektir. Andın andımızdır!

*Tolhıldan Eyaleti Doğu
Karargahı'ndan
Mücadele arkadaşları*

Sultan heval orta halli bir ailenin çocuğu olarak Pazarcık'ın Davutlar köyünde dünyaya geldi. Çevresi yurtsever olduğundan bu özellikleri gerek aile içinde, gerekse kendi kişiliğinde yansımaları buldu.

1980 yılında Pazarcık'ta iki faşist öldürülür. Babasının yurtsever oluşu nedeniyle bu ölümlerden sorumlu tutulur. Suçsuz yere sekiz yıl TC zindanlarında yatar. Sultan heval ve ailenin diğer üyeleri oldukça zorluklar çekerler. Babası sekiz yıl sonra cezaevinden çıkar. Birkaç yıl sonra da hastalanarak ölür. Bu olay Sultan hevalde büyük bir kin yaratır. Babasının şahsında tüm Kürt halkına çekti-rilen acıya, işkenceye tanık olur.

Bu durum Sultan hevali ulusal kurtuluş düşüncelerine yakınlaştırır. Bu arada daha önce göç etmek zorunda kaldıkları kendi köylerine, yani Davutlara geri dönerler. Gerillalarla karşılaşan Sultan heval milislik görevi yapmaya başlar. **Zeliha ve Sultan TOROS** yoldaşlar Sultan hevali çok etkilemişlerdir. Onlardan korkusuzluğu, direnmeyi öğrenmiştir. Köydeki insanların düşmandan korkmaması için çaba harcar.

Yaşam sevin-ciyle dolu, oldukça coşkulu olan Sultan heval, 1 Temmuz 1994 tarihinde Göksun-Saimbeyli'de çıkan çatışmada şehit düşer. En çok arzu ettiği

şey olan Zeliha-Sultan Toros ve Davut HACIOĞLU yoldaşların yanına gömülme istemi yerine gelemez. Düşman, Sultan hevalin cenazesini panzere bağlayıp sürükleyerek parçalamıştır. Ailesine verilmeyen cenazeyi düşman toprağa gömer. Sultan heval, yan yana vatan topraklarında gömülmek istediği yoldaşlarına şehadete ulaşarak kavuştu. Onlar; sıcacık vatan topraklarına sınıksız sarılarak, vatani birkaç lokma uğruna, korku uğruna bırakıp kaçanlara en iyi dersi veriyorlar.

Sen rahat uyu heval Sultan. Senin dağlarda vuruşan, canını sizlere layık olma yoluna adanmış yoldaşların vatani koruyor!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Sebahat DERTLİ**
Kod adı: **Sultan**
Doğum yeri ve tarihi: **Davutlar köyü-Pazarcık, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Temmuz 1994, Saimbeyli-Göksun/ Maraş**

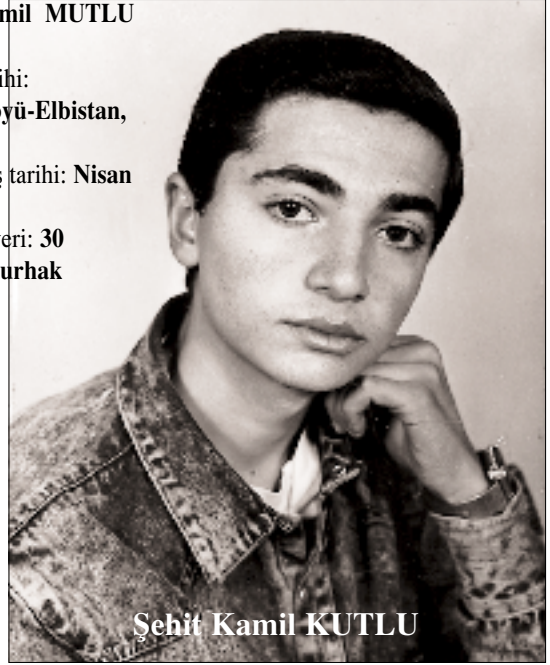

AMANOS EYALETİ ŞEHİT KÜNYELERİ

□ Adı, soyadı: **Ali KEVCİ**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilvan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Viranşehir/Urfa**

□ Adı, soyadı: **Hüseyin DİŞLİ**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan Hücek köyü, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos 1997, Elbistan**

□ Adı, soyadı: **Kamil MUTLU**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: **Atmalıkışanlı Köyü-Elbistan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

Şehit Kamil KUTLU

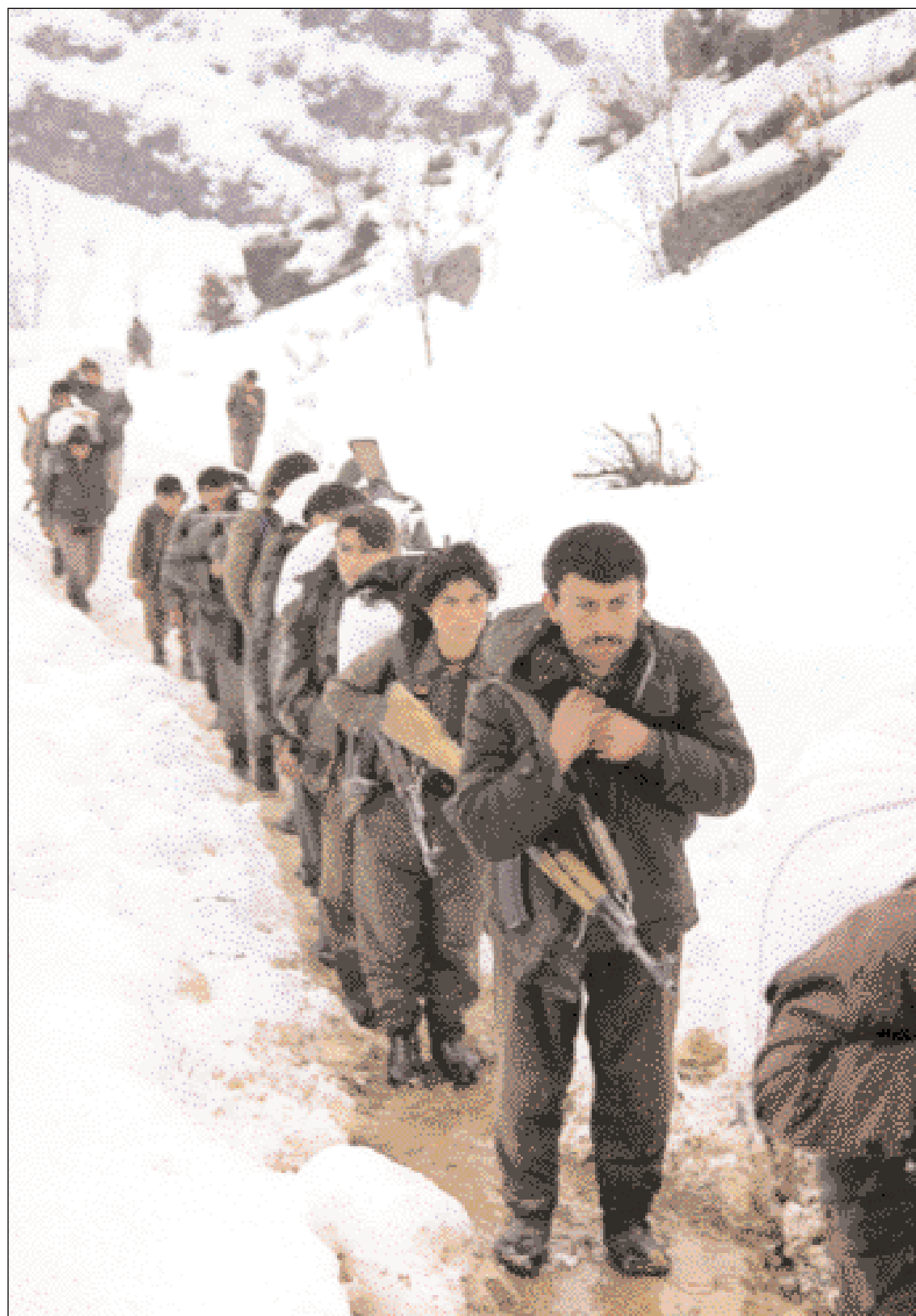
Şehit Hüseyin MATUR (Kendal)
3 Nisan 1993'te Gani dağında
şehit düştü

Şehit Ali KAHVECİ (Akif)

Şehit Nursen İNCE (Sarya)

Erzurum Eyaleti

İçindekiler

Mehmet KIŞ	845
Çelik TOPÇU	847
Hamit ÖZCAN	849
Sinan MENGÜ	851
Sait	853
Bülent DOĞAN	856
M. Emin SARIALTIN	858
Tarık SARIKAYA	859
Emin YETKİL	860
Abdülbaki YÜCE	862
İlhan HAN	865
Elyaser ÇİFTÇİ	868
Ondörtler: Ebru TURGUT	869
Bülent DOĞAN, Ercan KAYA, Hülya BİNGÖL, .../ Özgür, Doğan ASLAN, .../ Dijwar, .../ Hacı	

varınca yanlarına anne;
iyi bak ağabeylerime,
yeğenlerime
iyi bak
sokaklarda oynayan çocuklara
her birinde
bir parçamı göreceksin
her birini
benim kadar seveceksin

Şehit Özcan ASLAN'ın şehadet töreni
Bochum-Almanya

Hacı heval, 1973 yılında ortahalli bir ailenin sekizinci çocuğu olarak, Muş'un Varto ilçesi, Leylek köyünde dünyaya geldi. Çocukluk yıllarının en güzel dönemlerini, yemyeşil olan kendi köyünde geçirdi. İlkokulu doğduğu köyde okudu. Köyün güzelliklerini derinden duyumsadı. Okul zamanlarında okula giderken, yazları kimi zaman ot işinde, ekin işinde çalışırdı. Zaman buldukça dağların serin yaylalarında dolaşarak, yaşamın güzelliklerini öğrenirdi. İlkokulu bitirdikten sonra, ağabesiyle beraber Varto'da orta öğrenimine başladı. Ailesi okumasını istediğinden, özenle okulunun üzerinde duruyordu. Ortaokulu köye gidip gelerek devam ediyordu. Okul dışında köyde kaldığı sürece elinden geldiğince köyde çalışır, ailesine yardımcı olurdu.

Orta öğrenimini başarıyla bitirdikten sonra, üç yıllık lise öğrenimini, Varto Meslek Lisesi'nde devam eder. Okulda arkadaşlarıyla uyumludur. Arkadaşlık kurma ve insanlarla ilişki içinde olma bilincine varmıştır. O dönemde Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, yıllardır süren sömürüye karşı dünyanın hiçbir devriminde görülmemiş bir direniş örneği sergilemektedir. Sömürgeciliğin olumsuz etkilerini taşıyan Varto'da düşman, her türlü gericiliği, faşizmi, ırkçılığı ve özel savaş yöntemlerini yaşatmaktadır. Bu koşullara rağmen, yurtsever bir ailenin çocuğu olan Hacı heval lisedeyken ulusal kurtuluş düşüncelerini öğrenmiş ve etkilenmiştir.

Derslerinin dışında sürekli kitap okumakta, elinden geldiği kadar kendini yetiştirip hazırlamaktadır. Çalışmalarını sürdürdüğü bu dönemde oldukça başarılı ve dikkatli davranır. Liseyi bitirdikten sonra köye gidip, köy işleriyle uğraşır. Ailesine yardımcı olur. Hacı heval çok çalışkandır. Sürekli kendisine iş bu-

lup çalışır, işi olmadığı zaman canı sıkılır. 1989 yılında Varto ilçesinde köyün kırsal kesiminde gerillalarla tanışır ve hemen ilişkilerini geliştirir. Yurtsever bir aile çocuğu olduğu için, ailesinden bunu gizlemez.

Çalışmalarını daha da güçlendirerek, 1990 yılında milislik faaliyetlerini yürütmeye başlar. Hacı heval, yoldaşlarla sürekli ilişki içindedir. Yoldaşların her ihtiyacını elinden geldiği kadarıyla karşılar. Köyünde ve çevresinde örgüt faaliyetlerini giderek geliştirmiştir. 1991 yılında, gerilla saflarına katılmaya karar verir. Hacı hevalin faaliyet yürüttüğü köyde ve çevresinde yeterince milis olmadığı için, O'nun bu isteği kabul edilmez. Hacı heval, sürekli gerillaya katılma özlemi içindedir. Bir an önce gerilla saflarına katılmayı düşünmektedir. Bu isteğini her zaman buluştuğu yoldaşlara söyler. Gerillalar, Hacı hevalin köyünde ve çevresinde çalışmasını istemektedirler. Kendisinin burada daha faydalı olacağına inanırlar. Hacı heval "senin bu isteğin zamanı gelince yerine gelecektir" derler.

Hacı heval ilişkilerini özen ve titizlikle sürdürür. Köyünde ve çevresinde, bulunan bazı kişiler, Hacı hevalin milislik faaliyetlerini sürdürdüğünün farkına varmışlardır. Bu durum, Hacı hevali görevinden ve inancından yıldıramaz. Aksine ulusal mücadeleye daha sıkı sarılmıştır.

Gerillalarla yaptığı son görüşmede yine gerillaya katılma isteğini dile getirir. Hacı hevalin isteği kabul edilir. Nihayet arzuladığı gün gelmiştir. 1 Mayıs 1992 yılında Varto'da bir grup arkadaşıyla beraber gerilla saflarına katılır. Bu O'nun en büyük hedefi ve arzusudur. Çünkü sömürgeciliğin getirmiş olduğu çirkinliklere karşı, görevini daha iyi sürdürmesi için, gerilla saflarına katılmaktan daha onurlu ve sonuç alıcı bir yaşam tarzı yoktur. Bu arzusu

Adı, soyadı: **Mehmet KİŞ**
Kod adı: **Hacı**
Doğum yeri ve tarihi: **Leylek köyü-Varto, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1 Mayıs 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1995, Meydan köyü-Tekman**

gerillalar tarafından kabul edilmiştir. Artık ARGK saflarında yerini almıştır.

Hacı heval, gerilla saflarına katıldıktan sonra ailesine gönderdiği mektupta şunları yazar: *"Ağabeylerim; ben ve bir grup arkadaş PKK ve Başkan APO'nun önderliğinde süren ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya karar verdik. Kararımı bilinçli olarak verdim. Halkımızın kurtuluşu ve partimizin mücadelesinin başarısı için bu katılım gereklidir. Kurtuluşumuz, ancak silahlı mücadeleden geçer. Benim ve yoldaşlarımın önünde ölüm de vardır. Ama ben bir gün ölürsem, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi için, canım feda olsun. Arkamda gözyaşı dökmeyin. Halay tutun ve bununla gurur duyun."*

Hacı heval, gerillaya katıldığı Bulanık alanında üç ay eğitim gördü. Daha sonra, Erzurum'un Tekman, Hınıs, Karayazı, Hacı Ömer ilçelerinde faaliyet yürütmek için, bir grup yoldaşla beraber eyalete doğru yol alırlar. Yapılan bir ihbar üzerine Kunaş köyü mıntıkasında TC güçleri tarafından atılan çembere girerler. Üç gün süren bu çemberden yoldaşlarla beraber şehit vermeden, düşmana çok sayıda kayıp vererek kurtulmayı başarırlar. Bu eylem, Hacı hevalin gerilla saflarında ilk girdiği silahlı çatışmasıydı. Bu eylemde büyük bir deneyim kazanmıştı.

Serhat Eyaleti, ARGK için çok önemliydi. Bölge TC'nin Kafkaslar'a açılan kapısıydı. Serhat'ta yerleşmek TC'nin bu oyunlarını bozmak anlamına geleceği gibi, Muş, Erzurum ve Dersim'le bağlantı kur-

mak, iç eyaletleri kuşatılmaktan kurtarmak ve bütün ülkeyi düşmana karşı savaş alanı haline getirmek demektir. O sıralarda Parti Önderliği'nin talimatı doğrultusunda, peş peşe düşman güçlerine pusu atıldı. Çok sayıda kayıp verildi. Daha

birçok eylemle yaz atılımı taktiğine önemli oranda hükmedildi. Düşman bu gelişmeleri fark ettiğinde adeta çılgınlık düzeyinde eyalete yöneldi. Düşman güçlerinin saldırılarına karşı, en az kayıpla güçlü sonuçlar alındı. Böylece düşmanın umutla başladığı kapsamlı operasyonları

boşa çıktı. Hacı heval, yeni olması- na rağmen, çevik ve çalışkandı. O'nun önemli bir özelliği de savaş ortamına uygun bir yaşamı egemen kılmaya çalışmasıdır. Eyaletin 1992 yılını büyük gelişmelerle geçirmesi sırasında, Hacı heval büyük coşkuyla görevlere yüklendi. Ardından Parti Önderliği sayesinde güçlü bir eğitimden geçti. Hacı hevalin ülkesine, halkına olan bağlılığı çok yüceydi. Bu konumuyla yapıdaki arkadaşlara örnekti. Savaşımızın bütün şiddeti içinde en zor anlarda dahi coşku, ilham ve moral kaynağı olurdu. Savaş alanındaki ustalığı, gücü ve atikliği ile düşmana kan kustururdu. Yer aldığı bütün eylemlerden başarıyla çıkardı. Halk ile iyi geçinen, herkesi harekete geçirmeye çalışan, sempati duyulan, saygı uyandıran, sürekli anılan bir yoldaşı. Bölgedeki her alanda halk O'nu sorardı. Yoldaşlarına bağlılığı çok büyüktü, yetmezliklerini gördüğünde ise yapıcı ve titiz davranırdı. Fedakarlığı her hareketinde görülürdü. 23 Temmuz 1995 yılında Tekman'ın Meydan köyünde yapılan bir ihbar sonucu çıkan çatışmada, beş yoldaşıyla beraber şehitler kervanına katıldı.

Evet Hacı heval şehit düştü. Canını, çok sevdiği ülkesi ve halkı için feda etti. O'nun şehadeti bütün silah arkadaşlarının ve halkının sömürgecilğe karşı kinini ve mücadelesini daha da arttırdı. O ve Kürdistan devriminin bütün şehitleri bizimdir. Onların bıraktıkları yerden devam edeceğiz.

Anıları mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Hatırlar mısın?
Senin de içinde bulundu-
ğun bir arkadaş grubunda
coşkunun, heyecanın, gençlik enerjisi-
ninin etrafa taşıdığı sıcak bir sohbet-
te devrimciliğin, savaşın neleri getire-
ceğinin belli olmadığını, bu olağan-
üstü koşullarda ileride belki herhan-
gi birimizin televizyonlarda, ya da
gazetelerde “*Teslim ol çağrısına
ateşle karşılık veren ... tane terörist
ölü olarak ele geçirildi*” şeklinde
klasik ifadelerle dolu bir haberde adı-
mızın okunacağı, ardından Serxwe-
bûn’da ya da herhangi bir yayın or-
ganımızda “*Anıları mücadelemizde
yaşayacaktır*” şeklinde kararlılık,
bağlılık ve büyük bir sevgi-saygı
yükü bu cümleyle biten bir anmanın
yayınlanacağını, olağanüstü koşul-
larda döneme yüklenmek, savaşın ih-
tiyaçlarına cevap verebilmek için,
devrimin yakıcı ateşinde yıkanıp, bi-
ze ait olmayan düzen özelliklerinden,
bin yılların kirli tortularından arın-
mak gerektiği üzerinde defalarca ko-
nuşmuştuk. Daha sonra kimbilir kaç
kez savaş, parti ve yaşanan şehadet-
leri konu alan konuşmalar, tartışma-
lar geçti aramızda.

Sen de iyi bilirsin;

En heyecanlı, en coşkulu, katılı-
mın en fazla olduğu tartışmalarımız
gerilla üzerine yapılanlardı. Sen hep
parıldayan, etrafına ışık saçan bakış-
larının süslendiği, gözlerinin eşlik et-
tiği, yüzünde eksik olmayan gülüm-
semeyle tartışmaya katılır, coşkun bir
nehrin önüne konulan bendi aşır, yi-
ne coşkunca akması gibi olan kahka-
halarını arasına serbest bırakır, coş-
kunu ve gülümsemeni bize bulaştırır-
dın çabucak.

Geçenlerde senden ayrı kalışımı-
nın kaçınıcı yılının, kaçınıcı ayının,
kaçınıcı gününde yani, 19 Ağustos
1996 tarihinde günlük gazeteyi, ülke-
den çok uzaklarda ve dört duvar ara-
sında olmamızdan dolayı oldukça
meraklı gözlerle tararken dokuzuncu
sayfanın en dip köşesinde büyük si-

yah harflerle yazılmış anma yazısını
ve hemen yanında bir de fotoğrafını
gördük.

“Dayê carek

Were cem min

Barê giran

ser milê min

Derman nabin

birînê min

Ez şehîd bum li Bîngol’ê

Axa welat bavên ser min

*4 Nisan 1996’da onbir arkadaşıyla
birlikte şehitler kervanına katıldı.
Mücadeleleri önünde saygı ile eğili-
yoruz.”*

Yazıyı defalarca okuyup, fotoğra-
fına baktık kaç kez. Fotoğrafında gül-
lümsemiyyordun, ama her fotoğrafına
baktığımda gülümsediğini ve bu gül-
lümsemene özgür kahkahaların eşlik
ettiğini işitir gibi olduk.

Neler hissettim, neler... Beynimin
içi seninle doldu. Seninle yaşadıklarım
gözlerimin önünden geçmeye
başladı peşisıra. Yüreğimde tarifi
imkansız, en usta kalemin yazamayaca-
ğı ve benim de dile getirmede ol-
dukça zorlandığım duygular ard arda
beni esir aldı... Dedim ya anlatması
da, yazması da o kadar zor ki. Aynı
durumu **Mehmet Ali GEYİK** heva-
lin şehadetini anlatan “*Sen Kürdis-
tan’ın ilk pilotu olacaksın*” başlıklı
anma yazısını okuyunca da hissettim.
Duymuşsundur; Mehmet Ali de
1995’te Dersim şehir merkezine ay-
dınlığı hakim kılmak için zifiri ka-
ranlığa üst üste darbe indirirken, hal-
kımızın bağrına saplanmış bir kara
hançer olan ihanet, “ihbar” adı altın-
da tarihsel karakterini tekrardan ko-
nuşturarak devreye girince, bulun-
dukları ev düşman tarafından çevrili-
yor. Mehmet Ali heval ve can yolda-
şı kendilerinden bekleneni yaparak,
partimizin direnişçi geleneğini takip
ediyor ve sonunda, bağlılık, intikam,
nefret yüklü sloganlar eşliğinde son-
suzluğa doğru yola çıkarak, ölümü

Adı, soyadı: **Çelik TOPÇU**
Kod adı: **Şervan, Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl,
1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993
sonları**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Nisan
1996, Çat/ Erzurum**

“ölümle” yeniyorlar bir kez daha. O, anmadaki fotoğrafa her baktığımda mahcup ve olgunluğun hakim olduğu yüz ifadesiyle gülümsüyor bana Mehmet Ali cömertçe.

Şu an ne düşünüyorum biliyor musun? Bazı insanlarla tek bir sefer konuşulunca, hatta bu konuşma çok kısa sürse bile, insan o kişinin kalbinin güzelliğini, samimiyetini, saflığını hemen farkedebiliyor. Bu nedenle böyleleri için “içi ile dışı” bir deyimi kullanılır. Sen de işte tam böyle birisin. Daha üniversite yıllarında bile bu özelliklerinden dolayı tüm arkadaşlar tarafından sevilirdin fazlasıyla. Seni ilk gördüğümde işte bu nedenle sana hemencecik ısınmış, seni yakın hissetmiştim kendime. Birlikte tutuklanıp da zindana düştüğümüzde, yine etrafında eskisi gibi bir sevgi çemberi oluşmuştu çabucak. Şu an şu satırları yazarken, daha doğrusu yazmaya çalışırken; yüreklerimizi soğutarak, beynimizi düşünemez hale getirmek, bizi ülkedeki alevleri göğün maviliği ile buluşan güneşi bile ısıtan ateşin bir parçası olmadan alıkoymak için paslı parmaklıklar ve soğuk betonların toplamı olan zindandaki birlikte geçirdiğimiz direnişleri düşünüyorum. Düşmana inat coşkun hareketliliğin, mahkemeye her gidişimizde banksız, sandalyesiz ve soğuk olan DGM’nin bekleme hücresinde tahliyesi sonuçlanan her duruşmanın sonucunda tekrar zindana dönmek için saatlerce beklediğimizde, dağ, savaş, Kürdistan kokan sohbetlerimiz, koğuştaki birlikte attığımız altı adımlık voltalar... daha neler neler... geçiyor gözlerimin önünden. Şu anda gülümsüyorum. Ne geldi aklıma biliyor musun?

Hani saçların sürekli dökülüyordu, biz de her saçını taradığında “Hevalê Çelik saç kalmadı sende, zindandan saçsız olarak çıkacaksın. Gerillaya gittiğinde Kürdistan’ın o parlak güneş ışınları başına çarpıp

yansıyacak ve düşman da bu nedenle bulunduğun yeri tespit edecek. Bunun sonucunda içinde olduğun gerilla grubu sürekli çatışmalar yaşayacak” dediğimizde önce sadece gülümser, ama hemen ardından bu takılmalarımızın altında kalmaz, karşı saldırıya geçip sen de takılırdın bize.

Hatırladın herhalde değil mi? Şu an gülümsediğini görür gibi oluyorum.

Neredeyse unutuyordum! Serxwebûn’da senin ve tanıdığın birkaç arkadaşın birlikte çekilmiş bir fotoğrafı

*“Çok yaşlandı
Mekaplarımız altında artık
Bu dağlar
Ve anılar
Fotoğraflar kazanır
dağlarda
Onlar yürür
Tarihler toprağa siner
arkalarında”*

rafını görmüştüm. Nasıl da sevinmiş, sana imrenmiş, ne kadar senin yerinde olmak istemiştin. Nasıl istemeyeyim ki? Bir dağın yamacında ayakta duruyordun yoldaşların arasında. Elinde kleşin vardı, askeri elbiseleri kuşanmıştın. Ve tabii ki, mutlu olduğundan gülümsüyordun da. O fotoğrafı uzun süre inceledim, hele gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştım. Fotoğrafı çeken arkadaş deklanşöre bastığı an ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım. Sonunda buldum da (belki de yanılıyorum, bi-

lemiyorum), zindanda bıraktığın bizleri düşünüyordun. Yanılmıyorum değil mi? Bilip bilmediğin konusundaki pek net olmadığımın dolayısı, şunları da söylemek istiyorum sana. Ceza aldık, tahmin ettiğin gibi müebbet. Yani ömür boyu (her ne demekse!). Şu an herbirimiz ayrı bir yerdeyiz ve tabii ki yürüdüğün yolda yürüyor, yarım kalan sevdanı, yürüyüşünü tamamlamanın büyük, karşı konulmaz isteğini, özlemini taşıyoruz yüreklerimizde.

Tahliye olan diğer dava arkadaşlarımız U., A., H., ve K. arkadaşlar Kürdistan’ın her biri bir maabet gerilla yuvası olan görkemli dağlarında, coşkun savaş şarkıları eşliğinde, gerillanın savaş halayında selam gönderiyorlar bizlere yaptıkları eylemlerle.

Hevalê Çelik;

Şehadetinle omuzlarımıza ağır bir yük yükledin. Şüphən olmasın kalkacağız altından.

Şehadetinle yürüyeceğimiz yolu daha da aydınlattın. Tamamlayacağız yarım kalan yürüyüşünü.

Düşmana amansız sonuç alıcı yönelmenin tarzını sergiledin şehadetinle. Bu dört duvar arasında tarzını esas alarak, bize ait olmayan tüm düşman geriliklerine, özelliklerine yöneleceğiz acımasızca.

Şehadetinle bir yaşam felsefesi oldun bizlere. Bu yaşam felsefesine göre, yaşamımızı daha güçlü bir şekilde ele alıp yücelteceğiz.

Sana söz veriyoruz. Seni ve şehitlerimizi kendimizde yaşatarak, kucaklayacağız zaferi. Anın önünde saygıyla eğilirken, hoşçakal demiyoruz. Çünkü her an, her saniye yanımızdasın, yüreğimizdesin, beynimizdesin ve yaşamımızdasın. Çok sevdiğim, her zaman okuduğum ve oldukça anlamlı bulduğum yazanı, belli olmayan bir şiiri senin de seveceğini umurak yazıyor ve “bitiriyorum.”

Mücadele arkadaşları

**“Ölümden korkmayın,
ölümümüz Başkan APO’nun ve
şehitlerimizin ektiği tomurcukların
sulanmasıdır”**

Bu topraklar ilk insanla tanıştığından bu yana nice acıların, mutlulukların ve üzerinde hiç eksik olmayan savaşıların beşiği olmaya devam ediyor. Bu işgalcilerle halkımızın arasında bin yıllardır kesintisiz olarak süren savaş, bin yıllardan sonra ilk kez halkımızın lehine kesintisiz bir gelişim içerisinde. Ve özgürlük her zamankinden çok daha yakın. Kökleri taa derinliklere, bin yıllar öncesine giden direniş ve isyan bayrağı bir baştan bir başa, Kürdistan’ın tüm doruklarında dalgalanıyor. Ve ölüm korkusunu yenmiş bir halk yeniden tarih sahnesine çıkmanın onurunu, mutluluğunu yaşıyor. Şüphesiz bu, gözüpek Kürt gençlerinin büyük bir bağlılık, fedakarlık ve cesaret örneğini sergileyerek kendi canlarını feda etmelerinin eseridir. Her büyük ve insanlığın kaderini derinden etkileyen davada ve devrimlerde olduğu gibi PKK’yi de PKK yapan mensuplarının sarsılmaz bağlılıkları, eşsiz fedakarlık ve cesaretleri, ülkeye, halka, insanlığa ve sosyalizme duydukları büyük inanç ve bunların bileşkesi olarak gözlerini kırpmadan kendi canlarını feda etmeleridir. PKK bugün sayıları on binleri bulan şehitlerinin kanları ve bedenleriyle kurdukları köprüyle bağımsız Kürdistan cennetine olan yürüyüşünü büyük bir kararlılıkla sürdürmektedir. Özgürlüğe giden yolda kendi bedenlerini katk ederek, bize yol açan şehitlerimizden birisi **Roni** hevaldir.

Roni heval çok erken yaşlarda

Kürt ve Kürdistan düşüncesiyle tanıştır. Aile çevresi ve ağabeyinin DDKO sempatisini olması, O’nun daha çok küçük yaşlardan itibaren Kürdistan sorununa ilgi duymasına yol açar. Liseyi doğup büyüdüğü Norşin’de okuduktan sonra, Türkiye metropollerine giden Roni heval, buralarda aradığını bulamamanın sıkıntısını yaşar. İçlerinde bulunduğu, sözde kendilerine Kürtlük yaftası veren, bir dergi etrafında toplanan grubun düşünceleriyle, Kürdistan’da giderek gelişmekte olan gerilla savaşımının arasında bocalar. Bu bocalama süreci içerisindeyken ailesinin dayatması sonucu TC askerliğine gider.

Direnişin bayraklaştığı ve bu bayrağın gerilladan kitlelere aktarıldığı 1990’da TC askerliğine giden Roni heval, yaptığı hatanın bilincine varır. İlk fırsatta gerillaya katılma kararını alır. Ve askerlikten izin için eve döndüğü süreçte, kendisiyle birlikte aynı çevreden dört arkadaşını da yanına alarak gerilla saflarına katılır. Dönüşümünü gerçekleştirmek için Güney Kürdistan’daki eğitim faaliyetlerine katılır. Körfez Savaşı’nın yaşandığı bir döneme denk gelen bu süreçte, Roni heval Kürdistan halkının yaşadığı acıları daha yakından öğrenir. İşbirlikçi ilkel milliyetçi önderliklerin halkımızı nasıl emperyalistlere ve sömürgecilere peşkeş çektiklerini bizzat pratikte yaşananlardan görür ve ihanete olan öfke ve kini ni daha da çoğaltır.

Uzun bir süre o alanda kalan Roni heval, 1992 yılında bir grup

Adı, soyadı: **Hamit ÖZCAN**

Kod adı: **Roni**

Doğum yeri ve tarihi: **Güroymak -**

Nist köyü, 1968

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **1993,**

Malazgirt/ Muş

arkadaşla birlikte Erzurum (Orta) Eyaleti'ne gönderilir. Burada yapılan düzenleme ile Malazgirt alanına görevli olarak atanır. Burada başarılı bir pratik sergileyen Roni heval takım komutanlığına atanır. Daha sonra Roni heval büyük bir ruh ve coşkuyla kendisini faaliyetlere verir. Kısa sürede olumlu sonuçlar almaya başlar. Roni heval ve bir arkadaşı bir görev için bulundukları bir köyde, aniden düşmanın kuşatması ile karşılaşır. Kuşatmayı normal bir operasyon olarak zanneden arkadaşlar ve bir milis, yeni yaptıkları sığınağa saklanırlar, fakat unuttukları ve hiç tahmin etmedikleri bir şey vardır: İhanet! Evet arkadaşların yoldaş diye bağırklarına bastıkları bir hain, düşmana teslim olmuş ve düşmanı direkt olarak sığınağın üzerine getirmiştir. Düşmanın direkt sığınağın üzerine gelmesi ve “teslim ol” çağrısında bulun-

ması karşısında arkadaşlar durumu anlarlar. Kısa bir süre kendi aralarında tartışır. Tartışmadan Mazlumların, Hayrilerin, Ağıtlerin açtığı yoldan yürüme ve bir kez daha ihanetin o kapkara yüzüne öldürücü bir tokat gibi inme kararı çıkmıştır. Ama kendileri giderken düşmandan da birkaç tanesini götüreceklerdir. Bunun için bombalarını hazırlayıp “teslim ol” çağrısına taktik gereği “evet” derler. Sığınaktan ilk çıkan Roni heval olur ve çıkar çıkmaz elindeki bombayı düşmanın üzerine atar ve tabancası ile karşılık vermeye başlar. Yanında bulunan diğer iki arkadaşının hemen çıkıp uzaklaşmalarını söyler. Düşman neye uğradığını şaşırması ve ilk bombada iki ölü vermiştir. Roni heval ikinci bombayı da atar fakat bomba patlamaz. Bu arada düşman da toparlanır ve yoğun ateşe başlar. Tabancasındaki son kurşununa kadar çatı-

şan Roni heval, geriye kalan son kurşununu da kendisine sıkarak “teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür” şiarının gereğini yerine getirir. Ve şehitler kervanına katılır.

Bu şehadet düşmanın büyüklüğünden değil, Başkan APO'nun da belirttiği gibi bizim kendi duyarsızlığımızın, tedbirsizliğimizin bir sonucudur. Ama kahramanca ve APO-CU geleneğe yakışır bir tarzda yaşanmıştır.

Yoldaşlarına her zaman “Ölüm-den korkmayın, ölümümüz Başkan APO'nun ve şehitlerimizin ektiği tomurcukların sulanmasıdır” diyen Roni hevalin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Anıları intikam ve yeminimiz olacak, ruhları özgür Kürdistan Kürdistan dağlarında bayrak bayrak dalgalandıracağız.

Anıları yolumuza ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Agit heval, 1972 yılında Elbistan'ın Güçük köyünde doğdu. Agit hevalin yaşadığı yörede, Kürt ulusal özellikleri zayıf ve bitmekle yüz yüze bir konumda olmasına rağmen, kendisi son derece güçlü yurtsever özelliklere sahipti. Kendisi yurtsever bir aile ortamında büyümüştü. Yurtseverliği derinden yaşamasında annesinin büyük katkısı vardır. Bunun içindir ki Agit heval; Kürdistanlı annelerin emeklerine layık olmanın, sömürgecilik ve onun işbirlikçilerine karşı savaarak, tüm halkımızı özgürleştirmekten geçtiğini her zaman dile getirmekteydi.

Agit heval daha küçükken sömürgeciliğe karşı kin duymaktaydı. Köyde bulunan karakolun yöre halkı üzerinde geliştirdiği baskılar, haksızlıklar O'nu daha çocuk yaşta düşmana karşı bir tepki içine sokmuştur. Agit heval bundan dolayıdır ki, ilkokulu bitirmeden okuldan ayrılmıştır. Kürt çocuklarının zorla, korkuyla Türkleştirilmelerine anlam veremez. Okulda Türkçe bilmediği için aşağılanıp dövülen arkadaşlarını gördükçe, tepkisi daha da artar. Onun için, okul ile karakol arasında bir fark kalmamıştır. Ve daha üçüncü sınıftayken ilkokulu bırakır. Okulda öğrenemediği okuma-yazmayı da yine ailesi O'na öğretir. Agit hevalin daha erken yaşlarda ilkokulu bırakması, O'nun sömürgeciliğin beyaz katliamından çok az etkilenmesini ve yurtsever özelliklerini korumasını getirmişti.

Agit heval köy ortamında sevilen, sayılan bir insandı. Kendisi köyde çobanlık yapmaya başlamıştı. Köydeki çalışmalarda herkesin yardımına koşuyor, yardıma ihtiyacı olan insanlara destek oluyordu. Agit hevalin en belirgin özelliklerinden biri de emekçi ve paylaşımcı oluşuydu. Bu yönünü daha çocuklukta geliştirmişti. Bu özellikleriyle öne çıkan, fedakar, sevilen, insanlarla ilişkilerinde sıcak, kiminle konuşursa konuşsun kendisine karşı bir yakınlık ve sıcaklık hissi

uyandıran bir kişiliğe sahipti.

12 Eylül darbesi, birçok insanın yaşamında derin izler bıraktığı gibi, Agit hevali de derinden etkilemişti. Halkın tam bir baskı cenderesine alındığı, binlerce insanın tutuklanıp işkencelerden geçirildiği, gençlik üzerinde tam anlamıyla bir yozlaştırmanın geliştirildiği, yaşlısından çocuğuna tüm halkın iliklerine kadar bir kişilik dejenerasyonuna tabi tutulduğu bu sürecin, Agit hevalin kişiliğine de yoğun etkileri olmuştur. O, 12 Eylül baskılarını hiçbir zaman hazmedemedi. Gençliğin sahte yaşama doğru koşturulduğu, Avrupa'lara savrulmanın bir tutku olduğu bu yaşama karşı, derinden bir tepki geliştirdi. Elbistan ve Pazarcık alanlarında Kürt Alevi halk kesimlerimizin yaşaması, zayıf da olsa Alevi direniş geleneğinin varolması, mücadelemizin buradaki halka yayılması tehlikesi, düşmanın erkenden buraya yönelik göç politikasını devreye sokmasına neden oldu. Avrupa'ya göçleri karşısında Agit hevalin tavrı netti; bu, O'nun için kaçıştı. O, herkes Avrupa'ya, Türkiye metropollerine doğru savrulurken, kendi vatanında kalmayı tercih etti.

Agit heval köyde olmasına rağmen, Kürdistan'daki gelişmeleri takip etmeye çalıştı. 1984'le beraber yoğunlaşan gerilla eylemlilikleri, O'nun da dikkatinden kaçmamıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin yaşadığı gelişmeler, O'nu da bir sorgulamanın içine itmişti. Gerillalara karşı büyük bir sempati geliştirdi. 1988 yılından itibaren gerillalarla ilişki arayışı içine girdi. Çevresinde doğal bir sempati-zan gibi hareket ediyor, kendisini sınırlı imkanlarla eğitmeye çalışıyordu. Bazen köylülerle yolma yolmaya, ekinleri biçmeye gider bunu, propaganda yapabilmek için gönüllü yapardı. Dürüstlüğü ve emekçiliği ile köylülerin sevgisini kazanırdı. Türk solunun daha önceden geliştirdiği yanlış yaklaşımlara düşmezdi. Halkın değer yargılarına saygılı olması, insanların

Adı, soyadı: **Sinan MENGÜ**

Kod adı: **Agit**

Doğum yeri ve tarihi: **Güçük**

köy-Elbistan / Maraş, 1972

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Olur/**

Erzurum

Ağit hevale olan sevgi ve saygısının artmasına yol açtı. 12 Eylül’le beraber Türk solunun Avrupa’ya çekilmesi, halkı kendi başına bırakmaları sonucunda, devrimcilere karşı gelişen güvensizliği gidermek için çabalarını yoğunlaştırdı. Gerillaların savaşımının propagandasını yapar.

Bu dönemlerde ağabeyleri O’nu da Avrupa’ya götürmek isteseler de, bunu asla yapmayacağını belirtir. Bunun karşısında belirttiği şu sözleri O’nun kişiliğinin aynası durumundadır: *“Kürdistan’da düşmana karşı direnen annelerimizi ve çocuklarımızı bırakıp Avrupa’ya gitmek ihanet olacaktır. Bir tarlanın takımı (sınırı) için birbirlerini öldürmeye kalkanlar, bugün ülkeyi terk edip Avrupa’ya gitmektedirler. Avrupa’da yaşayıp da izine gelenleri görüyorum, hiçbirinin bağlı bulunduğu değerleri kalmamıştır. Ben Kürdistan’da dilencilik yaparım, hizmetkarlık yaparım, ama halkımızın savaşı bu düzeye gelmişken asla Avrupa’ya gitmem. Üç senedir gerillaları bekliyorum ve arıyorum, onlarla mutlaka görüşeceğim ve PKK’nin emrinde halkımın savaşçısı olacağım.”* O, kararını vermişti artık ve bunda netti. Ne olursa olsun partiye ulaşacak ve halkının bir özgürlük savaşçısı olacaktı. Ağit hevalin ülke sevgisi ve halkının soylu ulusal değerlerine verdiği önemi, hiçbir bireysel yaşama tarzlarına değiştirmemesi

sözkonusudur. Normalde insanlar bir Avrupa’ya gitmek için her şeylerini verirken, Ağit heval böyle bir yaşamı içine sindirememiş, kabullenememiştir. O, ülkesine bağlıydı. Bu toprakların dışında bir yaşamın insanlıktan çıkmak olacağını biliyordu. Ağit heval 1988’den itibaren parti ile ilişki arar. 1991 yılında bir köylüsü vasıtasıyla parti ile ilişki olanaklarına kavuşur. Parti ile ilişkiye geçebilmek için akrabasıyla İstanbul’a gider, fakat ilişki sağlayamaz. Ağit heval bir akrabasının evinde kalır. Fakat O, aileye yük olmamak için çalışmaya başlar. Geldiği alanda kendi çevresinde bir sürü insan vardır. Çoğu mücadeleden habersizdir. Hem çalışır, hem de doğal bir kadro gibi halk içinde örgütlenme ve bilinçlendirme çalışması yapar. Gençleri etrafında toplar, eğitim yapar. Kısa sürede oradaki insanların saygı ve sevgisini kazanır. Henüz parti ile ilişki kuramamıştır. O, bunun için umudunu hiç kaybetmez. Elinde sadece “kişilik sorunu” kitabı vardır. Bu kitaptan çıkardığı dersler temelinde insanları bilinçlendirir. Adeta tek başına bir komite gibi faaliyet yürütür.

Nihayet sekiz-dokuz ay sonra cephe ile ilişkiye geçer. Çok sevdiği mücadele ile, parti ile artık ilişki kurmuştur. Yıllardır bu anı beklemektedir. Ağit heval hiç vakit kaybetmez. Yaptığı faaliyetleri tümüyle cepheye

rapor eder. Partiye katılma isteğini arkadaşlara belirtir. Ağit hevalin yaptığı çalışmaları diğer arkadaşları da takdir eder. Önerisi kabul edilir. O’nu alıp beş arkadaşla beraber bir eve bırakırlar. Onları götürecek kuryenin geç gelmesi üzerine Ağit heval, arkadaşlardan yayın ister. Zamanın boş geçmesine izin vermez. Bu evde kaldığı beş ay boyunca, o beş arkadaşıyla birlikte eğitim çalışmasını yapar. Kurye geldikten sonra yola çıkar. Ağit heval uzun yıllardır hayal ettiği gerillaya artık yetişmiştir. Ülkesi ve halkı için savaşmaktan dayanılmaz bir heyecan duymaktaydı.

Gerillaya yetiştikten sonra kısa bir sürede olgun bir gerilla olmuştur. O’nun bu çabası, arkadaşların gözünden kaçmamıştı. Komutanı Piro (Turgut YILDIZ) O’nu birliğine alır. Ağit heval, pratikte kısa sürede gerilla ortamına uyum sağlar. Serhat dağlarında ülkesini doyasıya yaşamaya çalışır. Ağit heval 14 Ağustos 1992’de Olur dağlarında çıkan çatışmada düşmanın kimyasal silah kullanması sonucu 22 yoldaşıyla beraber ölümsüzlüğe yürüyen şehitler kervanına katılır.

Ağit heval; senin ülkeye ve partiye bağlılığını kendimize yaşam gerekçesi yapacağımıza söz veriyoruz!

Mücadele arkadaşları

Bereketiyle, sınır tanımayan ovaları, heybetli duvarlarıyla insanlığa güven veren dağları, mavilikleri ve yeşillikleriyle yürekleri fetheden nehirleri ile cennet vatan Kürdistan. Toprağının her bir karışında geçmiş uygarlıkların kalıntılarını taşıyan, medeniyetin beşiği, insanlık için sürekli doğuşların yapıldığı güneş ülkesi...

Yedisinden yetmişine kadar herkes cennet güzeli, vatanlarını bırakıp çok uzak yerlere gittiler. Kim olduklarını, niçin geldiklerini bilmeden, sömürünün kol gezdiği yabancı tarlalarında kurtuluşlarını arıyorlardı. Ve bunun için de harıl harıl çalışıyorlardı. Bilmiyorlardı kendilerini cehennemden ızdırap verici ateşinin içine düşürdüklerini, ama buna rağmen hepsinin ortak hayali, rahat ve huzurlu bir yaşamdı.

Yabancı ellerde insanların karınca gibi çalışmasına rağmen bir ölüm sessizliği hakim olurdu. Ölüm tarlasında alınlardan damlayan ter damlacıkları tek canlılık belirtisiydi. Azrailin bir daha gelip Kürdün canını almasına gerek yoktu. Kürt, kendi kendinin Azraili olmuştur, dirhem dirhem kendini öldürüyordu ve Kürt kendi çaresizliğinin ve zavallılığının yasını tutuyor, karalar bağlıyordu. Ama yine de kendi efendisine, ağasına, patronuna, en iyi hizmeti yapmak için bütün gücünü harcamaktan geri durmuyordu. Kendi aleyhine kendi ölümü için çalışmak, yaşamak... yaşamak buysa eğer!

Ölüm tarlasında gelişen, büyüyen ürünlerin bir deri-kemik kalmış Kürt anasının yorgun kollarından ve bükülmüş belinden güç aldığına insanın inanması gelmiyordu. Bu ürünler, yılların köleliğini üzerinde taşıyan, ama çocuklarına da bir lokma ekmek götürebilmek için canını dişine takan ananın emeğinin sonucudur. Bunun gibi daha birçok acılı

yaşam tablolarını yaşayan anneler mevcut. Hepsinde de susuz kalmış bir toprağın çatlaklıkları gibi çatlamış eller, buğulanmış, acı ile yüklenmiş gözler.

Yirmisinde bir fidanken kırkında gösteren duruşlar... Ölüm tarlasında anaların görüntüsü bu iken genci ise ayrı bir durum yaşıyor. Ama aynı kaderi paylaşıyordu analarla. Yaşamdan umudunu kesen ve bunun için anaya inat ve genç yaşamak istiyordu. Bunu da toprağa her vurduğunda gösteriyordu. Gençlerin yüreklerindeki tohumlar kabuğunu çatlatmış bir filiz gibi gelişip boy atmak, cennete ulaşmak istiyordu. Ama bu güzel amaçları hep ana-babaları tarafından cehennemden dip kuyusuna çekiliyordu. Bilinçli olmasa da, bu bir anlamda keklığın ihanetine benziyordu. Nasıl ki, keklilik kendi ötüşüyle başka keklilikleri avlatıyorsa, bir ana-babanın sözleri de düzene çeken keklığın ötüşüydü. Aslında bu Kürdün iradesi kırıkken çizilen tablosuydu.

Manisa'nın Salihli ilçesinden yola çıkarak anlattıklarımız, aslında Kürdün yıkılmakta olan gerçeğiydi. Tarlalarda çalışarak geçimini sağlayan halkımız için tan erkenden ağarıyordu. Birkaç kuruş için yollara koyulan insanlarımız, ellerindeki çıkınları sadece bir günlük karınlarını doyurmak için bilmediği, tanımadığı yollarda ürkek gözleri ve güvensiz adamlarıyla çalışacağı tarlalara doğru yol alırlardı. Bütün gün o sıcak, kavurucu güneşin altında dirhem dirhem eridikten sonra, öğlen olur, içinde bir dilim ekmek ve kuru soğandan ibaret olan çıkınlar açılırdı.

Her öğlen arası küçük küçük gruplar oluşuyordu. Bu gruplarda kimi ailesinden, kimi aldığı maaştan, kim yorgunluğundan bahsederek sohbet ediyorlardı. Fakat bir grup gencin oluşturduğu küme he-

Adı, soyadı: **Sait ...**

Kod adı: **Bager**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1971**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991,**

Manisa

Şehadet tarihi ve yeri: **1995,**

Erzurum cezaevi

men göze çarpıyordu. Tarladaki bütün gençler grup etrafında toplanmıştı. Hatta çocuklar bile meraklı gözlerle onları seyrediyordu. Gençlerin oluşturduğu gruptan birinin harıl harıl bir şeyler anlattığı hemen göze çarpıyordu. Öyle bir ses ki bütün grupların dikkatini kendine çekiyordu. Gruba yaklaşıp bakıldığında sıcaktan kavrulmuş yanakları, burnunun üzerinde kabuklar bağlamış birinin ağzından çıkan “PKK, mücadele, Kürdistan” sözleri duyuldu. Çakmak çakmak yanan gözlemlerinden bu kişinin **Sait** heval olduğu anlaşıldı. Her öğlen arası artık gençlerin doğal toplanma saati olmuştu.

Sait heval, artık hergün değişik gençlerden oluşan gruplarla mücadele hakkında sohbet ederdi. Onlara Kürdistan mücadelesini anlatır, özellikle açlığın, susuzluğun tamamen giderileceği yerin Kürdistan dağları olduğunu belirtirdi. Onlara kendilerini oraya hazırlamaları gerektiğini söylerdi.

O, halkın kendi öz değerlerinden, kültüründen, dilinden ne kadar çok uzaklaştığını, nasıl çarpıklaştığını görünce derin bir acıya kapılırdı. Özellikle sadece bireysel yaşamının peşinden koşan, bundan başka bir şey görmeyen-düşünmeyen insanlara karşı bir tepkisi geliyordu. Bu yüzden bütün yeteneklerini ayaklandırıp gençleri büyüyen savaşa katmaya çalışıyordu. O’nun bu yönlü çabalarını gören aileler tepkilerini dile getirdikçe, Sait heval onlarla da mücadele etmek zorunda kalıyordu. Kürdün gerçekliğini kendisi de yeni yeni kavramaya çalışıyordu. Bu durum O’nda intikam andına dönüşüyordu.

Mücadele etme duygusu O’nda bir tutku gibiydi. Özellikle kendisi ile birlikte gençleri savaşa çekmeyi, kendi halkı için birer nefer yap-

mayı önüne hedef olarak koymuştu. En ufak bir şeyi öğrendiği zaman bile hemen öğretmeye, paylaşmaya çalışıyordu. Her ne kadar metropolün yoz yaşamından en fazla payını alan gençlik O’nun söylediklerini fazla anlamasa da, O, büyük bir inatla anlatmaya devam ediyordu. Ve her zaman umudunu yüksek tutuyordu. O’nun moral ve coşku kaynağı ise gerilla eylemlilikleriydi. O, halkın söylediği “gerilla teröristtir, herkesi öldürür” biçimindeki karşıt propagandaları duyduğu zaman “Birgün gelecek siz de öğreneceksiniz gerillanın ne olduğunu” diyerek halka büyük bir sabır ve incelikte yaklaşmaya çalışıyordu.

Sait heval pamuk tarlasında hakettiği emeğinin karşılığını almasa da, bu O’nun atak ve çalışkan kişiliğinde bir yılgınlık yaratmıyordu. Sait heval çalışırken bir yandan da durup çalışanları izler, derin derin daldardı. Özellikle yaşlı bir ananın çapa vuruşunu, oyun oynaması gerekirken bu yaşamın zorlu yükünü omuzlamak zorunda kalan çocukları, yaşlı bir amcanın titreyen ellerini gördükçe yüreğinde ince bir acı hissediyordu. Bu ise düşmana olan nefretini kat be kat artırıyordu.

Yaban ellerde O’nun yüreğinde sönmekte olan ateş yavaş yavaş hareketleniyordu. O ateş ki, O’nu yerinde durmaz hale getiriyordu. Bir an önce bu ölümün kefenini parçalamak için sabırsızlanıyordu.

Özellikle kadınların düzen içinde nasıl ezildiklerini, eridiklerini, çirkinleştiklerini görünce öfke duyuyordu. O yüzden kadın-erkek ayırımı yapmadan herkesle ilişki geliştiriyordu. O, kadının düşürülmüşlüğüne karşı kadının mücadele etmesi gerektiğini vurgulardı. Onları en kutsal evlilik olan Kürdistan dağlarına davet ediyordu. Özellikle ko-

nuştığı bayanlar her ne kadar içinde bulundukları köleliği kabul etmeseler de, Sait heval “O halde istemediğiniz halde niye çalışıyorsunuz? Neden sizin görüşleriniz hiçbir yerde dikkate alınmıyor? İstemediğiniz halde neden hiç görmediğiniz insanlarla evlendiriliyorsunuz?” diyerek onların en hassas yerlerinden vuruyor, kafalarında çelişki yaratıyordu. Bu yaklaşımı ailesine karşı da vardı. Ailesi yurtsever değildi, O’nu sürekli mücadeleden çekmenin yollarını arıyorlardı. Bu yüzden de ailesiyle sürekli çatışmak zorunda kalıyordu. Buna rağmen hiçbir zaman tepkili yaklaşmıyordu. Kardeşlerine büyük değer biçiyor, onları eğitmeye çalışıyordu. Örneğin küçük kardeşine “Sen Kürdistan’ın genç savaşı, düşmana karşı bir kurşun yarası olacaksın” diyordu.

Sait heval köyden iki kişinin gerillaya katıldığını duyunca artık beklenen zamanın geldiğini düşünmüş, gerilla arkadaşları arayıp bulmuştu. Arkadaşları ile mücadeleye katılmak istediğini belirtmişti. İçi içine sığmıyor, ne zaman çıkış yapacaklarını merak ediyor, gideceğini düşündükçe büyük bir heyecana kapılıyordu. Gerilla arkadaşlar onları almayı planlamamalarına rağmen onların keskin kararlılıkları önüne geçememişler ve çıkış için son hazırlıklarını yapmalarını söylemişlerdi. Sait hevalin heyecanı ve coşkusu göklere karışmıştı. Kardeşinin de kendisi ile birlikte mücadeleye katılmak istediğini söylemesi, Sait hevali daha da sevindirmişti.

Arkadaşlarla tanışmasından sonraki mutluluğu O’nda da müthiş bir öğrenme isteği doğurmuştu. Bir anda her şeyi öğrenmek istiyordu. Elene geçen kitapları büyük bir titizlikle okuduktan sonra hemen arkadaşlarına veriyordu. Her bir kitap O’nun için bir yol göstericiydi. Öğrendikçe düzen yaşamının ne kadar boş

olduğunu kavıyordu. En anlamlı yaşamın gerilla yaşamı olduğunu kavıyor ve bunda karar kılıyordu. Evet, tek yol O'nun için savaş, savaş, savaştı. Sait heval arkadaşlarıyla birlikte çıkış yapacakları zaman, amcasının oğlu "gelmekten vazgeçtiğini, okula devam etmek istediğini" söylemişti. Birinin karanlıktan kurtulup, güneşe ulaşacakken tekrar karanlığın kuytulduğuna düşmesi, O'nda müthiş bir öfke yaratmıştı. Saatlerce onunla konuşup ikna etmeye çalışıyor, düzen sınırları içerisinde büyük bir adam olmayacağını, kendisine en pis işlerini yaptırdıktan sonra, posası çıkmış bir limon gibi köşeye atılacağını söylüyordu. Bu durumdan dolayı çıkış yapamamıştı. Fakat her yolu denedikten sonra, sonuçta güneşe ulaşmanın yolunu bulmuştu. Bir an evvel gözlerini, her bir güzelliği kan, can ve emekle yaratılmış güneş ülkesinde açmak istiyordu. Ve kendini o ortamda bulmuştu. Kardeşi de O'nunla birlikte katılmıştı.

Sait heval yaşama büyük bir canlılıkla katılıyordu. Bitmez-tükenmez enerjisini bu alanda da gösteriyordu. Askeri eğitim ilgisini çekmesine rağmen, kendisindeki olumlu yönleri açığa çıkarma, politik bir güce ulaşmak için siyasi eğitime ağırlık veriyordu. Gerilla yaşamına hiç yabancılık çekmeden, erkenden adapte olması arkadaşlarının ilgisini çekmişti. O'nun hızla gelişmesi, verilen her şeyi almak istemesi, bunları pratikte yansıtmaya çalışması, olumlu yönleriydi. PKK yaşamında bireyin gelişmesi, yani insani vasıflara ulaşması için her tür olanak ve imkan veriliyordu. Bundan en iyi yararlanmak ise doğru bir tazda katılmak ile mümkündü. Sait heval de bunu değerlendirmeye çalışıyordu. Yoldaşlarına oldukça bağlıydı. Arkadaşlarına her yönüyle yardım etmek için her türlü fedakarlığı ve öz-

veriyi gösteriyordu. Özellikle uzun olan yol yürüyüşlerinde bu fedakarlığı göze çarpıyordu. O'nu gören, sanki yıllarca savaşın içindeymiş gibi düşünürdü. Yeni olmasına rağmen hemen eylem grubunda yer almak istiyordu. Ama O'nun için daha erkendi. O ise bunu kabul etmeyerek kendisine güvendiğini, hep bu anı beklediğini belirterek, eyleme gitme isteğini tekrarlıyordu.

Partiye katıldığı günden itibaren göstermiş olduğu çaba, örnek bir arkadaş olarak görülmesini getirmişti. Fedakar, cesur, paylaşımcı ve bitmek bilmeyen devrimci hırsıyla sevilip-sayılan bir arkadaştı. Arkadaşlarını kurtarmak için birçok kez ölümün önüne kendisini atmıştı. Özellikle çıkan yetersizlikleri hiç affetmezdi. Düşmana ve onun verdiği anlayışlara duyduğu nefret, O'nu güçlü bir sınıf savaşımı vermeye yöneltmişti. Yüreğinde halkına olan sevgi tohumları, gerilla yaşamı ile serpilip geliyordu. Sait heval eğitimini aldıktan sonra faaliyetlere gönderildi. Gittiği alanda belli bir süre faaliyet yürüttü. Daha sonra yakalanarak Erzurum Cezaevi'ne konuldu. Düşmanın zindanlarda uyguladığı katliamcı politikalar sonucu birçok arkadaş yaralandı. Birçok arakadaş da yapılan vahşeti protesto etmek amacıyla kendini yakarak şehit düştü. Sait arkadaş, 12 Eylül karanlığını andıran bu vahşet ortamında, düşmanın bir avuç para vererek kendisine hizmet ettirdiği gardiyanlar tarafından dövülerek şehit edildi. Artık Sait heval de, zindan direniş tarihimizde canıyla, kanyla onurlu bir yaşam için şehit düşen arkadaşlarının yanında yerini almıştı. Evet, O da ölümsüzlük kervanına, şehitler ordusuna katılmıştı.

Anıları mücadelemizde önderdir.

Mücadele arkadaşları

...
*Tan yerine varmadan
bir Işık düştü yüreklerinden,
"Ben İnsandım" dediler
bu ilk ölümsüzlüğün baharına.
Bir damla kan ıslattı
sevda dehlizlerini,
Yoldaşa gülümseyen gül izlerini!
İkrar-ı Ebediyet
Ve sonsuz muhabbete
çığlık verdiler, ancak,
Işığı düşürmediler.
Karanlığa öfkeleri çağladı
Harran'dan aydınlıklar saçarak,
Yaşlı, kederli çağısızlığın
yürüdüler
Hind-Avrupa yurduna...
Haki bir buluttur,
Karadeniz'den
Kürd'ün masmavi akışına.
Asil ve sonsuz bir emeğin
ruhudur
Dicle'de çağlayışına.
Kürd'e kutsal bir arife olacak
insan dalında göğeren azmi,
İşte bu yüzden sonsuza akacak
yürek enternasyonalizmi...*

Zeynel Abidin

İnsanlığın beşiği Mezopotamya topraklarında, egemenler tarafından sürdürülen kişilik-sizleştirme hareketine son vermek ve yok olmakla yüzyüze getirilmiş Kürt halkı şahsında insanlığı yücelterek doruğa ulaştırmak amacıyla bilimsel sosyalizmin en doruktaki temsilcisi Başkan APO rehberliğinde ve bir insanlık hareketi olan PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi, her alanda kazandığı mevzilerle, yürüttüğü savaşımla zaferin eşiğine gelmiştir. Başkan APO'nun yol göstericiliğinde; bağlılığın, kararlılığın, engin yurtseverliğin ve fedakarlığın temsilcisi olan şehitlere bağlılığın gereği olarak her gün cepheye düşmana yeni darbeler vurulmakta ve böylece düşman bir çıkmaza sokulmaktadır. Bu anlamıyla, PKK; şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirme hareketidir.

Bu insanlık davasına her yönüyle kendini katanlardan biri de 1974 yılında Muş'un Varto ilçesine bağlı Çaylar nahiyesinde doğan **Cotkar** hevaldir.

Cotkar heva feodal yapıya sahip, maddi durumu iyi olan ve koyu bir CHP'li ailenin çocuğu olarak gözlemini açar yaşama. İlk ve ortakolu Çaylar'da okur. Daha bu yıllarda fedakarlığı, paylaşımcılığı ve sürekli çışkulu bir kişiliğe sahip olması nedeniyle arkadaşlarının ve çevresinin sevgisini kazanır. Okulda öğrenciler arasında yapılan kavgalarda sürekli haklının ve zayıfın yanında yer alır. Tıpkı haklı ve zayıf bir konumda olan Kürt halkı adına ölüm dahil her şeyi göğüslemesi gibi.

Yine bu süreçlerde bizzat özel rejim tarafından körüklenen alevi-sünni çatışmasını anlamsız bulur. O'na göre hepsi insandır ve hepsinin sorunu aynıdır. Bu yüzden alevi olmasına ve çevresinin tepkisine rağmen arkadaşlarını sünni kesimden seçer ve daha çok onlarla beraber olur. Köylerden nahiyeye okumak için sabah ge-

lip akşam gitmek zorunda olan arkadaşlarının öğlen dışarıda yemek yemelerini ve sürekli gelip gitmelerini istemez. Her gün öğlen birkaç arkadaşını yemeğe, akşam ise yatmaya götürür. Bu hareketi kısa zamanda birçok yerde örnek olarak konuşulur.

1989 yılında Varto'da bir akrabasının yanında liseye başlar. Bu süreçte ulusal kurtuluş mücadelesi giderek yaygınlaşmış ve gerillalar artık Varto alanına da girmiştir. Özellikle Varto Lisesi'nde örgütlenme amaçlı komite çalışmaları vardır. Cotkar heval bu çalışmaları ilk duyduğu günden sonra, sürekli bir arayışa girer ve tanıdığı yurtseverler aracılığıyla kısa sürede partiyle ilişki kurar. 1991'de lise ikinci sınıftayken O da, artık okulda yurtsever olarak bilinen grubun içerisine girerek çalışmalara başlar. Yürütecekleri çalışmaların daha sağlıklı ve verimli olması için, maddi durumlarının da iyi olmasından faydalanarak tek başına bir ev kiralar ve arkadaşlarını yanına alır. Bu süreçte çeşitli kitap ve dergiler okuyarak, sürekli tartışarak, okuduklarını yaşanan gerçeklere, halk gerçekliğine indirgeyerek anlamaya ve bu konuda derinleşmeye çalışır. Bu tarzda bir taraftan kendini yetiştirirken, diğer taraftan faaliyetlerden geri kalmaz ve komite çalışmalarına aktif bir şekilde katılır. Okuduklarını kendisiyle sınırlı tutmaz. Kendisini yetiştirmenin önemli olduğunu bildiği kadar, arkadaşlarını da eğitme ve onlardan da bir şeyler almanın önemini kavrama yönünde "*En iyi teori pratiktir*" sözünden hareketle öğrendiklerini pratiğe aktarır. Halk gerçekliği konusunda derinleşir ve yaklaşımları bu şekilde yorumlayarak uygun tarzda çözmeye özen gösterir. Gerçekçi ve dürüst olması en belirgin özelliklerindendir. O'nun halka ve davaya bağlılığı gerçekçi ve bilinçlidir. Ruh haliyle, bilgisiyle, fedakarlığı ve pratiğiyle yanındakilerine güven veren bir kişiliğe sahiptir.

Adı, soyadı: **Bülent DOĞAN**

Kod adı: **Cotkarê Dirêj**

Doğum yeri ve tarihi: **Çaylar-Varto, 1974**

Mücadeleye katılış tarihi: **1 Mayıs 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Mart 1993, Xinis/ Erzurum**

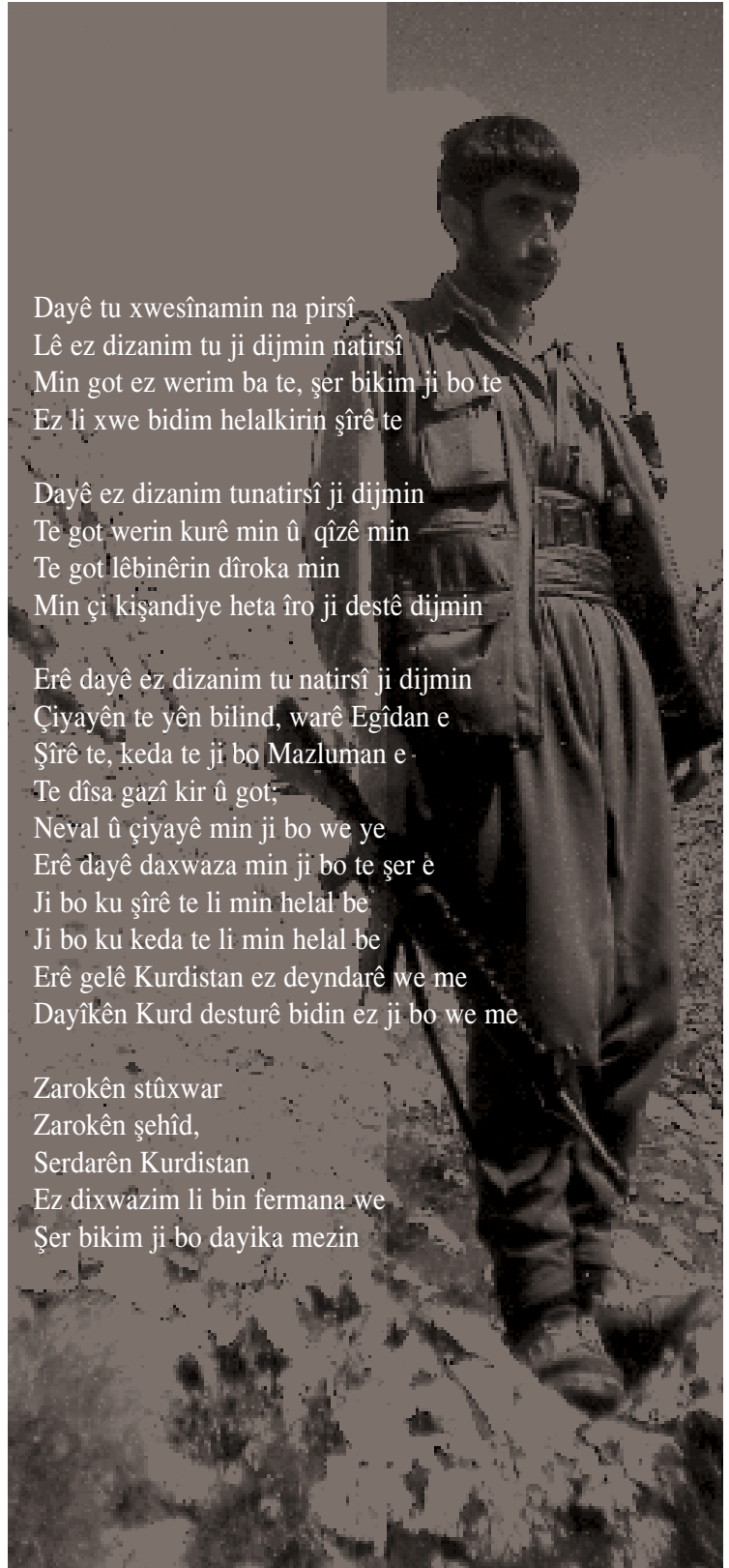
O'nunla arkadaşlık kuran biri, bir daha kolay kolay O'ndan kopmaz. Bu anlamda kişiliğiyle bir çekim merkezi durumundadır. Diğer arkadaşlarından daha sonra faaliyetlere katılmasına rağmen, kısa zamanda faaliyetlerin anlam ve önemini kavrar ve onlardan geri kalmaz.

1992 yılında lise son sınıfta (Mayıs ayında) Cotkar heval ve arkadaşlarının çalışması sonuç verir ve onaltı yoldaşıyla beraber saflara katılır. Bu katılım Varto alanında büyük bir yankı yapar. Çünkü toplu olarak gençlik kısmının mücadeleye katılımının ilk örneğidir. Dolayısıyla halk üzerinde, mücadeleye yakınlaşma anlamında olumlu bir etki yaratır. Aynı şekilde düşmana da vurulan büyük bir darbe niteliğindedir. Çünkü düşman bu bölgenin kendi denetiminde olduğunu sanıyor ve bölgenin ulusal kurtuluş mücadelesiyle kaynaşmasını önlemek için özel yöntemlerle, alevi-sünni çelişkisini kullanarak ve 12 Eylül'de yaşanan baskı ve sindirme politikalarıyla halkın etkilemesini, değer yargıları üzerinde oyunlar tezgahlanarak başarılı olmak istiyordu. Bu katılım düşmanın bütün planlarını tersyüz etti. Burjuva basınında "Varto lisesi PKK'ye teslim oldu" şeklinde olayın yansıması, düşmanın endişe içinde olduğunu ve ürktüğünü en iyi şekilde göstermekteydi.

Cotkar heval, gerekli eğitimi gördükten sonra Erzurum Eyaleti'ne gelerek pratik faaliyete başlar ve 1993'ün baharında bir ihanet sonucunda Xinis'ta düşmanla girdiği bir çatışmada büyük bir kahramanlık sergiler ve şehit düşerek ölümsüzleşir.

And olsun ki heval
And olsun ki
Yaşadıkça yaşatacak
Savaşıkça yüceltecek
Direndikçe layık
olacağız sizlere!

Mücadele arkadaşları

Dayê tu xwesînamin na pîrsî
Lê ez dizanim tu ji dijmin natîrsî
Min got ez werim ba te, şer bikim ji bo te
Ez li xwe bidim helalkirin şîrê te

Dayê ez dizanim tunatîrsî ji dijmin
Te got werin kurê min û qîzê min
Te got lêbinêrin dîroka min
Min çî kişandîye heta îro ji destê dijmin

Erê dayê ez dizanim tu natîrsî ji dijmin
Çiyayên te yên bilind, warê Egîdan e
Şîrê te, keda te ji bo Mazluman e
Te dîsa gazî kir û got;
Neval û çiyayê min ji bo we ye
Erê dayê daxwaza min ji bo te şer e
Ji bo ku şîrê te li min helal be
Ji bo ku keda te li min helal be
Erê gelê Kurdistan ez deyndarê we me
Dayîkên Kurd desturê bidin ez ji bo we me

Zarokên stûxwar
Zarokên şehîd,
Serdarên Kurdistan
Ez dixwazim li bin fermana we
Şer bikim ji bo dayîka mezin

Adı, soyadı: **M. Emin**

SARIALTIN

Kod adı: **Cihan**

Doğum yeri ve tarihi: **Çatak köyü-Tekman, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mart 1994, İlani köyü-Varto**

Cihan heval 1972 yılında Tekman'ın Çatak köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, orta öğrenimini Erzurum da okudu. Daha ortaokulda iken ulusal mücadeleyi tanıdı ve ilgi duydu. Ailesinin Şêx Said Serhildani'ndan kalan kini ve özgürlük mücadelesine olan sempatisi Cihan hevalin mücadeleye katılmasında büyük rol oynamıştır. 1992'de kesin kararını verir ve mücadeleye katılır, aynı yılın kışında Bingöl dağlarındaki ARGK kampında eğitim gördüğü sırada, kamp düşmanın hava saldırısına uğrar.

Cihan heval bu saldırıda yaralı bir yoldaşını şehre indirirken onun da ayak parmakları soğuktan yanar. Birkaç ay tedaviden sonra iyileşir ve tekrar yoldaşları ile ilişki kurup gerilla saflarına gider. Yoldaşlarından ayrı geçirdiği her gün O'nun için en kötü hastalıktan daha kötü bir hastalıktır. Cihan heval, Orta Eyalet'te düşmanın amansız yönelimlerine ve çoğalan ajan faaliyetlerine rağmen,

durmaksızın kitle faaliyeti yürüttü ve bir ARGK gerillası olmanın onurunu her yerde yaşadı ve yaşattı. Cihan heval ve üç yoldaşı şehit ailelerini ziyaret edip hal hatırlarını sordukları birgün, bir ajanın ihbarı sonucu Gılgım ilçesinin Yılanlı köyünde düşmanın pususuna düşerler. Düşmanın şehit ailelerine ve köye zarar vermemesi için çatışmaya girmezler. Düşman yoğun işkenceye rağmen bilgi vermeyen üç yoldaşı, işkence ile katleder. Cihan heval inandığı ve uğruna savaştığı davanın onurlu bir bireyi olarak Kürdistan devrim şehitleri kervanında yerini aldı. Tüm devrim şehitleri ve Cihan hevale verdiğimiz sözü tutup ülkemizin özgürlüğüne değin görev ve sorumluluklarımızın üzerine ısrarla gideceğiz. Onlar artık özgürlüğe yüz tutan ülkemizin masmavi semalarında parlayan birer yıldızdılar.

Anıları her zaman ve her yerde mücadelemize ışık olacaktır.

Silah arkadaşları

Kürdistan'da kurtuluş, özgürlüğe sevdalı olanların dağlarda dağlarla buluşmasıdır. Kürdistan gibi her şeyiyle bitirilmek istenen, insanlık adına her şeyin ayaklar altına alındığı bir yerde, tek kurtuluş dağlardır ve bu özgürlükler diyarı dağlara dayanarak verilen mücadeledir. Dağa özlem, özgürlüğe özlemdir, bu uğurda yapılan savaşa özlemdir. Ve bu savaşta ödenecek bedeli ödeme istemidir.

Dağlara sevdalanarak özgürleşenlerden biri de **Şahin** hevaldir. Şahin heval, 1973 yılında Varto'ya bağlı Kovik köyünde üç çocuklu bir ailenin ortanca çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu köyünde okur. Altı yıllık ortaokul ve lise yılları boyunca Varto'dan beş-altı kilometre uzaklıktaki köyünden, kar-kış demeden sabah gelir ve akşam da tekrar döner. Daha ortaokuldayken halkının yaşadığı sömürünün bilincine varır ve kendisini yetiştirerek halkına yararlı olmak için günde on-oniki kilometre yolu yürüdüğünü söyler.

1989 yılında liseye başladığında, artık bazı şeyler kafasında daha da netleşmiştir. Ülkesinin işgal altında olduğunu biliyor ve bu uğurda savaşan gerillaları "Apocular"ı görmediği halde, onlara büyük bir sempati duyuyordu. Bu yıllarda ulusal kurtuluş mücadelesi de gelişmiş ve artık ülkenin her yanına olduğu gibi, gerillalar bu alana da girmişlerdir. Şahin heval bunu duyduktan sonra, gerillalarla irtibata geçmek için bir sürü yola başvurur. Çevrede "Apocu" olarak bilinen yurtseverlerle ilişkiye geçer ve bu istemini onlara iletir.

Nitekim Şahin hevalın bu arayışı, sonuç alır ve kendi köyünden bir yurtsever aracılığıyla gerillalarla buluşur ve adeta büyük bir yükten kurtulmuş gibi rahatlar. Çünkü O, artık kararını vermiştir. Şahin heval bundan sonra gittiği her yerde, okul çevresinde gerillaları, partiyi, ulusal

kurtuluş mücadelesini anlatır. Bu anlatımlarında en çok gerilladaki fedakarlığa hayrandır. O, bireyciliğin insanların iliklerine kadar işlediği bir ortamda, halka rağmen, onun çıkarları ve özgürlüğü için canını feda eden devrimciliği bilince çıkararak bunu gittiği her yerde söyler. 1991 yılında lise ikinci sınıftayken tekrar görüşme fırsatı bulduğu gerillalar aracılığıyla okulda yürütülen örgütlenme çalışmalarına katılır ve kendisine verilen her türlü görevi büyük bir coşku ve başarıyla yerine getirir. Bu yıllardaki dürüstlüğü, fedakarlığı, coşkusu ve olaylardan sonuç çıkarıcı özelliğiyle arkadaşlarının ve çevresinin saygı ve sevgisini kazanır. Babası ve ağabeyi Almanya'da olduğu için, maddi durumu da oldukça iyi olan Şahin heval, buna rağmen hiç emekten kopmaz, devamlı etrafına, komşularına yardım eder. Maddi imkanlarını, daha o yıllarda tamamen arkadaşlarıyla paylaşma ve mücadeleye aktarma temelinde kullanır.

1993 yılına kadar sürekli bölgedeki gerillalarla bağlantı içindedir ve çeşitli görevleri başarıyla yerine getirir. 1993 yılında artık kendisinin de bir özgürlük savaşçısı olması gerektiğine karar verir ve saflara katılır. 1993-1994 kışında eğitim gördükten sonra 1994 yılı baharında Karlıova alanında pratik faaliyete başlar. Safflarda fedakarlığı, halka ve değerlere yaklaşımı ve eksikliklerden ders çıkarmasıyla kısa sürede kendini yoldaşlarına kabul ettirir ve onların sevgi ve saygısını kazanır.

Dağlara sevdalı olan bu özgürlük çiçeği, özlemini duyduğu Bingöl dağlarında 1995 yılında düşmanla girdiği bir çatışmada büyük bir kahramanlık göstererek, bir tohum misali düşer toprağa.

Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Tarık SARIKAYA**
Kod adı: **Şahin**
Doğum yeri ve tarihi: **Kovik köyü-Varto/ Muş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Karlıova**

Orta halli bir ailenin çocuğu olan **Devrim** heval, 1972 yılında Hınıs'ın Tungal köyünde dünyaya gelir. İlkokulu köyde okur. Ailesinin dine olan bağlılığı, Devrim hevale de yansır. Zeki, çalışkan, olgun davranışlarıyla köy halkı tarafından sevilen biri durumuna gelir. Köy çocuklarıyla olan ilişkisinde, haksızlığı kabullenmeyişi, O'nu kavgacı bir kişiliğe iter. Ortaokulu okumak için Hınıs'a gider. Fiziki olarak aileden kopmuştur. Liseyi ve üniversiteyi okumak için Hınıs'tan Erzurum merkezine gider. Lise yıllarında öğretmeni dine olan eğilimini farkederek ve O'na dini konularla ilgili kitaplar verir. Dine olan bağlılığı ve öğrenme-araştırma isteği, O'nu Said-i Nurdî tarikatıyla tanıştır. Özellikle Erzurum'da dinin ağır basması, taban bulması, düşmanın halkın dini değerlerini sömürme yönünde politikalar geliştirmesini beraberinde getiriyor, düşman 12 Eylül'den sonra halkımızı tarikatlar aracılığıyla düzene bağlamayı amaçlıyordu. Erzurum'un bir özelliği de Dadaşların varlığıdır. Birer devşirme torunu olan Dadaşlar, düzenin adeta bekçileridir.

Devrim heval lise yıllarında Said-i Nurdî tarikatı içinde yer alır. Amacı, halka layık biri olmaktır. Ortadoğu insanının kurtuluşunu bu tarikatta arayan Devrim heval, tarikatın gerçek niyetini anlamakta gecikmez. Lise yıllarından üniversite yıllarına kadar tarikatın amacı noktasında birçok çelişki taşır. Bu çelişkilerden bir tanesi, halkın Said-i Nursî'ye Said-i Kurdî demesidir. Daha fazla dayanamayan Devrim heval, kafasındaki bu çelişkileri netleştirmeye karar verir. Bu çelişkilerini tarikatın içerisinde tartışır. Tarikat üyeleri Devrim hevali ikna etmeye çalışırlar. İknalar sonuç almayınca bastırma yoluna giderler. Bu da kavgaya, çelişkinin iyiden iyiyeye günyüzüne çıkmasına neden olur. Devrim hevalin dürüstlüğü, halka

olan bağlılığı, inancı bu çelişkinin üzerini örtmenin önünde bir settir ve ne olursa olsun bu tarikatın gerçek yüzünü açığa çıkarmada kararlıdır. Ve sonunda da öyle olur. Devrim heval Kürt gençleriyle Said-i Nurdî tarikatından birlikte ayrılmaya karar verir. Arkadaşlarıyla birlikte Said-i Kurdî tarikatını kurar. Amacı ise Said-i Kurdî'nin vasiyetini yerine getirmektir. Devrim hevalin halka olan bağlılığı, O'nu böylesi bir amaca sürükler. Amacı doğrultusunda hızla örgütlenmeye başlar. Örgütlenme arayışı ve çabası, üniversitedeki yurtsever öğrencilerle tanışmasına vesile olur. Amaç onları kendi tarikatına kazandırmaktır. Yurtsever öğrencilerle bir süre tartışır ve kendi tarikatı ile Kürdistan'ın kurtulamayacağını anlar; partiyi tanımak için yurtsever öğrencilerden kendisine zaman tanımasını ister. Bu süre zarfında parti yayınlarını okur ve özümsemeye çalışır. Diğer yandan da kendi örgütlenmesini sürdürür. Parti yayınlarını okudukça kendini tanır, bu tür tarikatların amaçlarını daha iyi anlamaya başlar. Kemalizmin yan kolu olarak çalışan tarikatlardan Kürt gençlerini çekmeye çalışır. Bundan sonra daha çok çalışır, çabalar, halkın sorunlarına ortak olmaya çalışır. Kendi gücü oranında halkın sorunlarına eğilir, bu tür davranışları halk içerisinde saygınlığını arttırır. Devrim heval, hem örgütçü yanını geliştirir, hem de halka olan bağlılığını kendi çabası oranında göstermeye çalışır.

Yakın köyü olan Xasê'de bir çatışma çıkmış, düşman köyün etrafını sarmış, Berivan heval, bir evde mahsur kalmıştır. "Teslim olmak var mıydı PKK'de. O halde sonuna kadar direniş" deyip düşmanla kıyasıya bir savaşa tutuşur. Eskiden Kürdistan'da bir asker, bir köyü önüne kaptıp götürabiliyordu. Çağ değişmişti artık, şimdi Kürdistanlı bir bayan, yüzlerce askeri kendi mevsisine yaklaştırmıyor, onlara karşı kıyasıya sa-

Adı, soyadı: **Emin YETKİL**

Kod adı: **Devrim**

Doğum yeri ve tarihi: **Tungal köyü-Hınıs/ Erzurum, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Haziran

Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Çat**

vaşıyordu. Köy halkı içerisinde olan amcasının kızı Rahime heval, bu duruma dayanamaz çok ani bir hareketle Berivan hevalin çatıştığı mevziye doğru koşmaya başlar. Rahime heval, Berivan hevalin yanına yetişmeden şehit düşer. Büyük bir kahramanlık gösteren Berivan heval, bu duruma şahit olur. Rahime hevalin bu davranışı, Berivan hevalin kinini daha da bileyerek, sevgi dolu yarınlara kuruluş inancıyla düşmanı çıldırtarak savaştırır. Azgınlaşan düşman evi top atışına tutar. Ve Berivan heval şehitler kervanına katılır.

Bu durum, köy halkını etkilediği gibi, çevre köyleri de etkilemiştir. Etkilenenlerden biri de Devrim hevaldir. Cenazeye katılır ve gözaltına alınır. Arkadaşlarıyla birlikte sorguda düşman vahşetine tanık olur. İntikam duygusuyla yüklenen Devrim heval, altı arkadaşıyla birlikte partiyeye katılmaya karar verir. Parti tarafından beş arkadaşın gerillaya katıl-

masına, kendisinin ise merkezde kalıp cephe statüsünde faaliyet yürütmesine karar verilir. Konumu gereği yararlı olacağı, kendi tarikatı etrafında örgütlediği gençleri ulusal kurtuluş mücadelesine kazandırma sorumluluğu verilir. Devrim heval, uzun süreli bir çalışmanın sonucu birçok arkadaşı gerillaya gönderir.

Devrim heval artık arzuladığı, hayallerinde yaşattığı gerillaya kavuşma isteğini gerçeğe dönüştürür. Düşmandan intikam alma, kinini, öfkelerini boşaltma anı gelmiştir. Devrim hevalin bu isteği parti tarafından kabul edilir ve gerilla saflarına gönderilir. Kürdistan dağlarında halkımızın bir neferi olarak savaşır. Ve 1994'te Erzurum'un Çat ilçesinde iki yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katılır. Devrim hevalin şehadeti, önümüzde hep bir meşale olacaktır. Şehadeti önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

*Söyle ...
söyle
zaferin türküsünü,
sen yarattın
hakettin çünkü.
Ayaklansın yürek...
ayaklansın beyin...
ayaklansın toprak...
her şey kalksın
isyana...
Halkım özgürlüğe
yürüyor çünkü...
Sert bas
ayaklarını yere
gür çıksın sesin...*

Her dönemde sayısız direnişler yaratırken Kürdistan, ihanet bir karabasan gibi zamansız çökmüş üzerine. Direniş, kanının kızılığını katarak yeshertmek isterken yaşamı; ihanet, öfkeli bir kasırgayla boğmuş yepyeni yaşamları. Bunca ihanete rağmen direnişi yaşatmak için Kürdistan, dağlarını sunmuş Kürdistanlı'ya. Direniş, bir gelenek olmuş; tarihin her döneminde baskıya boyun eğmeyenlere. Bunca direnişe rağmen ihanet de baskının pençeleri olmuş kendi toprağında. Ne direniş boğulmuş, ne de ihanet vazgeçmiş sömürgecinin pençesi olmaktan. Bugün Kürdistan'ın dörtbir yanında yüzbinler, direnişi miras alarak özgürlük çığlığını yükseltirken, buna karşılık ihanet bir dirhem çıkarları için kendi halkının düşmanı olmaya devam ediyor.

Sabri heval de yaşamını, ihanetin durmasına adamıştı. Çünkü O, ihaneti iliklerine kadar yaşayan bir çevreden gelmişti.

1973 yılında Ağrı'nın Diyadin ilçesinde doğan Sabri heval, feodalizmin yoğun yaşandığı ve en geri özelliklerinin halka dayattığı bir çevrede büyür. Aşiretçiliğin oldukça yaygın olduğu yörede, işbirlikçi, feodal-komprador kesim hakimdir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminden sonra, sömürgeci TC faşizmi, özellikle kompradorlar eliyle köy koruculuğunu geliştirir. Koruculuk sistemiyle işbirlikçiliğe somut bir işlerlik kazandırılırken, Sabri hevalin ailesi de mücadeleye karşı silah alır.

İlk, orta ve lise yıllarını Diyadin'de geçiren Sabri heval, feodal özelliklerin etkisi altında büyür. Liseye ginceye kadar ailesinin konumunun ne olduğunu, kime karşı silah aldığı konusunda pek fazla çelişkileri yaşamasa da mücadelenin genel gelişim seyrinin yarattığı etki ve Kürdistan'da savaşın, yaşamın her alanına damgasını vurmasıyla birlikte TC'nin uyguladığı baskı, O'nda mücadeleyi ta-

nıma, anlama isteğini doğurur. Lise döneminde okuldaki yurtsever öğrencilerle tanışması da buna eklenince, PKK ve gerilla hakkında daha kapsamlı bilgiler edinir. Bu dönemde partinin yayınlarını okumaya başlar. Bu dönemden itibaren aile ve akraba çevresinin aksine, yurtseverleşmeye başlamış ve mücadeleye sempati duymuştur. Ailesinin korucu olmasına karşın onları etkileyip kazanmayı düşünse de bunu hayata geçirememiştir.

Üniversiteyi kazandıktan sonra İstanbul'a gelen Sabri hevalin mücadeleye olan ilgisi gün geçtikçe artar. Partinin alandaki örgütüyle tanışıp, çalışmalara katılır. Üniversite gençliği içerisinde kısa sürede aktifleşir. Yurtsever gençliğin hazırladığı bazı eylemlere katılarak kendisini yetkinleştirir. Okul çapında bazı sorumluluklar alır. Ailesinin konumunu düşündükçe, savaşma isteği daha da artar. Ülke ve halk uğruna bir halk seferber olmuşken, kendi ailesi bu birliği bozanlar içerisindeydi. Ancak korucu olan bir tek kendi ailesi değildir. Kürdistan'da korucu olan, ihaneti yaşayan yüzlerce vardır. İhanetin durması için öncelikle işgalin, işgaliğin sona ermesi gerekir, bu da savaşmayı gerektirir. Sabri heval, kendisini daima gerillaya hazırlamakta, artık bir savaşçı olmayı istemektedir. Bunun üzerine 1993 yılında parti saflarına katılır. İlk gittiği alan Parti Önderlik sahasıdır. Oradaki devre eğitimini azimli, kararlı ve öğrenmeye, gelişmeye açık yaklaşımlarıyla geçerek kısa süre içinde ülke pratik gruplarında yer alır.

1994 yılında Erzurum Eyaleti'ne gelen Sabri heval, yol sürecinde bazı fiziki rahatsızlıkları olmasına rağmen, iradesinin güçlülüğü sayesinde bunu bir tek gün dahi sorun yapmaz. Eyalete geldikten kısa bir süre sonra manga komutanlığı görevini alır. Daha sonra gerek askeri, gerek siyasi yönde gelişme gösteren özellikleri dikkate alındığında takım komutanı

Adı, soyadı: **Abdulkaki YÜCE**
Kod adı: **Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin/ Ağrı, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Kırđım**

olur. Bu görevinde de oldukça başarıldır. Sıcak savaş pratiği içerisinde fazla tecrübeli olmamasına rağmen, eylemlerde oldukça etkindir. Bu arada girmiş olduğu bir çatışmada yararlanır. Fakat bu görevini sürdürmesine engel olmaz. İradeyi güçlendirmenin, savaşın en önemli parçası olduğunu savunarak bunu kendisine ilke edinir. Bu sadece fiziki açıdan değil, sınıf dışı alışkanlıkları aşma açısından da geçerlidir. İradesine hakim olan birer, PKK militan kişiliğine ulaşmada hızlı adım atmaya başlamış demektir.

1994-95 kış sürecinde Kiği alanına gelir. Kış boyu bu alanda askeri-siyasi eğitimlerde eğitmenlik görevini yürütür. Bu süreçte takım komutanı olarak kendini ve arkadaş yapısını en iyi şekilde savaşa hazırlamak için oldukça çabalıdır. Sabri heval olgun, fedakar, duyarlı yaklaşımlarıyla arkadaşları tarafından daima örnek alınacak pratiğe sahip olur. Özellikle yaşama ve yoldaşlara sevgi-saygı gösterilmesi konusunda her zaman ısrarcıdır. Çünkü Parti Önderliği'ne bağlılığı; yaşama, yoldaşlara bağlılık olarak ele alır. Eğitimin yoğunlaştığı bu süreçte, Sabri heval kendisinde varolan sınıfdışı özellikleri bilince çıkarıp bunlarla savaşma konusunda da çabasını esirgemez. Takım komutanlığı görevini sürdürdüğü bu süreçte, arkadaşlarıyla ilgilenmeyi kesinlikle ihmal etmez. Bir yoldaşını meşgul eden en ufak bir sorun karşısında bile, gereken duyarlılığı gösterip sabırlı ve ıknacı yaklaşarak onlarla birlikte kendi gelişiminin de önünü açar. PKK'nın verdiği savaş, bir yandan düşmana karşı açık silahken, diğer yandan da sömürgecilerin etkisiyle oluşturulan geri Kürt kişiliğine karşı verilen savaştır. Sınıf savaşımı denilen bu savaş, düşman askerinin süpürülmesi kadar önemlidir.

Ameriç, azılı korucuların da içinde bulunduğu Yedisu'ya bağlı bir karakoldur. Özellikle son süreçte saldırılarını arttıran Ameriç karakoluna

yönelik bir eylem geliştireceklerdir. Sabri heval, partiye katılmasından bu yana ilk defa koruculara yönelik bir eyleme katılacaktır. Ameriç korucularını çok duymuştur. Kaç yoldaşı şehit düşürdükten sonra kafalarını, kulaklarını kesmişlerdi. Hiçbir gerekçeye sığınmaz Ameriç. Gerilla muhakkak saldırmalı, hak ettikleri cezayı vermelidir Ameriç'e...

Kendi ailesini düşünür Sabri heval. Babasının elinde silahla nöbet tutuşu, TC askeri önünde saatlerce hazirola duruşu gelir aklına. Kim için, kime karşı nöbet tutuyor, kimin toprağını kimden koruyordu? Çok yakından tanıyordu korucuları. Babası, amcası, tüm aşiretiydi onlar. Hayır! Hiçbir haklı gerekçeleri olmazdı koruculuğun. Hele bir de kendi aşireti, kesinlikle hiçbir gerekçeye sığınmaları mümkün değildi. Belki bazı korucular bu işi para için yapıyordu, belki onlar partinin affına kulak vereceklerdi, belki de onların affedilmesi için bu bir neden olabilecekti. Peki ya babasının, amcasının... Onların böyle bir gereksinimi de yoktu. O zaman ne içindi bu ihanet, ne içindi kendi halkına, hatta kendi çocuğuna karşı savaş? O kadar batmışlardı ki pislige, sağ çıkmayacaklardı içinden. Bu eylemde şehit düşse, acaba ailesi nasıl tepki gösterecekti? *"Kendi oğulları, kendileri gibi bir korucu tarafından vuruldu"* haberi acaba ağlatacak mıydı? Kardeşi kardeşe, babayı oğula düşüren düşman, babasına acıyıp *"koruculuğu bırak"* mı diyecekti? Kimbilir belki de düşman *"oğlun terörist olmuş, size güven olmaz. Sen de yarın öbür gün terörist olup bize ihanet edersin"* deyip kendi verdikleri silahı alıp, öldüreceklerdi babasını. Bir an için utanç duysa da savaş içinde olması, O'na güç verdi. Bu eylem Sabri hevali oldukça düşündürmüştü. O, ihaneti yaşayan bir ailenin direnişi seçen çocuğuydu ve bundan gurur duyuyordu. İşte Kürdistan hal-

kı, bu kadar düşürülmüş bir gerçekliği yaşıyordu. Savaş aslında bu gerçekliği değiştirmeye yönelikti ve değişecekti de. PKK bunun için, gerilla bunun için, savaş bunun içindi.

Tüm hazırlıklar yapılır. Beyazlık denilen kar elbiseleri dikilir, silahlar yağılanır... Sabri heval, eylemi koordine etmektedir. Ve oldukça da başarıldır. Görevini büyük bir coşkuyla tamamlar. Bu sırada donma tehlikesi geçirir. Fakat bunun, O'nu eylem sırasında etkilemesine izin vermez. Geri çekilme sırasında daha da durumu ciddileşince arkadaşları O'nun yürütmesine yardım ederler. Kendisine yardım edip sırtında taşıyanlar arasında bayan bir yoldaşı da vardır. Durumu farkedince, bir bayan arkadaş tarafından taşınmak istenmez. Ne de olsa feodal bir çevreden gelmiştir. O'na göre bu durum asla kabul edilmemelidir. Önceleri binbir bahanelerle yardıma ihtiyacı olmadığını söylediğinde, aslında tek sebebi bayan arkadaşının kendisine yardım etmesini istememesidir. Feodal gurur nedeniyle bunu kabul etmese de, arkadaşları O'nu iyi tanıdığından getirdiği bahanelere kulak asmayarak yola devam eder. Özellikle bayan arkadaşısı O'nu taşımada ısrar eder ve yol boyunca zaman zaman da O'nu sırtına alarak taşır.

Bahar ayları yaklaştıkça Sabri hevali de bir heyecan sarmıştır. Kış sürecine kendisini hem fiziki, iradi, hem siyasi açıdan sınama, geliştirme imkanı bulmuştur. Baharda oldukça önemli, oldukça güç isteyen bir alana gidecektir. Kırdım, o ana kadar gerillanın pek fazla girmedığı bir alandır. Arazi dağlıktır, bir o kadar da çıplaktır. Sabri heval takım komutanı olarak alana gidecek, bölük içerisinde görev üstlenecektir. Alana vardıktan sonra çıkardıkları keşif grubu, bir köyden, arazide düşmanın bir köyde araziye çıktığı istihbaratını alır. Buna göre grubun daha temkinli hareket etmesi gerekmektedir. Sabri heval, grup so-

rumlusu arkadaşına arazinin uygun olmadığını belirterek, o gece içerisinde arazinin "Peri" tarafına çekilmeleri gerektiğini vurgular. Ancak grup so- rumlusu arkadaş başta olmak üzere "düşman gelirse sonuna kadar çarpı- sınız" denilerek hareket edildiğinden, Sabri hevalin önerisi dikkate alınmaz. Elbette, sonuna kadar direniş gerilla- da her zaman esas alınmıştır. Arka- daşlarının gözükaralığı Sabri hevali birnevi korkutur. Gözükaralık, Kürt insanının özelliğidir. Koşulları değerk- lendirmek, durumu leyhe çevirebil- mek varken, gözükaraca işin içine atılmak kayba yol açacaktır. Bu konu- da ne kadar ısrarlı davranırsa davran- sın gerçekliği kavratmada yetersiz kalır. Kaldı ki, alana yeni gelmişlerdir ve çok daha büyük bir altyapı hazırlı- ğıyla daha büyük eylemler yapma aşamasına gelinceye dek kendilerini deşifre etmemelidirler. Bunun için de inisiyatifleri dışında gelişecek bir ça- tışmadan kaçınmalıdırlar.

O gece Sabri heval, bir grup arka- daşı ile birlikte tepeye çıkar. Komu- tasındaki arkadaşları uygun bir şekil- de mevzilendirir. Sabaha karşı arazi- yi keşfe çıktığında çepe-çevre sarıl- dıklarını farkeder. Çember, kendi bulundukları alanı içine alacak şekil- de gittikçe daralmaktadır. Bu bir tes- adüf müdür, yoksa keşif grubunun

gittiği köyden düşmana bir ihbar mı gitmiştir?

Tanklar, paletlerini hızla gerillanın bulunduğu tepeye doğru döndürmek- te, mitralyöz namluları her an ateş ku- sacakmış gibi hazır beklemektedir. Çatışma kaçınılmazdır. Sabri heval, bunun ihanet olduğuna kanaat getirir. Bu durumda yapılacak tek şey ihaneti direnişle baltalamaktır. Düşmana ilk karşılığı Sabri heval verir. İlk anda BKC ile düşmanı geri püskürtmeyi başlar. Bu kendilerine zaman kazan- dırmıştır. Şehit düşene kadar diren- mek, düşmanın eline sağ geçmemek için ne yapılması gerekiyorsa ona ha- zırlanırlar. Sabri heval bir ara yine karşısına dikilenin tıpkı babasının, ai- lesinin seçtiği gibi bir ihanet olduğunu düşünür. Birçok Kürt vardır ihaneti seçen. O gün kendilerini önce evine alan, sonra da sinsice düşmana fısılda- yanların da babasından farkı yoktur.

Yanındaki arkadaşının şehit düş- mesiyle Sabri heval de dahil mevzide iki kişi kalırlar. Ön mevzilerden de ses yoktur. Tepede, kendilerinin oldu- ğu bölgede kalan sadece Sabri heval ve bir arkadaşısıdır. Geri mevzideki ar- kadaşlarının savunmasını yapmak zo- runda olan iki kişidir. Fakat bu şekil- de onlara haber gönderilmesi imkan- sızdır. Bunun üzerine Sabri heval, ya- nındaki arkadaşına "sen, diğer arka-

daşların yanına git. Geri çekilme yapmaya başlayın. Ben, siz geri çeki- linceye kadar savunmada kalacağım. Sonra size yetişirim" derken kendisi de çok iyi biliyordu ki, onlara yetişme- meyecekti. Ama, en azından arkadaş- larının geri çekilme yapmasını sağla- yacak kadar düşmanı oyalayacak, ar- kadaşlarına zaman kazandıracaktı. Evet. O, ihanete karşı böyle direne- cek, onun karşısında asla çaresiz kal- mayacaktı. Kendisini feda ederek yoldaşlarının daha duyarlı, daha ted- birli olmasını da sağlayacaktı.

O şehit düşmüştü, ama geride ka- lan binlerce yoldaşı ve direnen halkı vardı O'nu sahiplenene. Varsın ailesi sahip çıkmasın O'na. Ne Sabri he- val, ne yoldaşları, ne de halkı buna izin vermezdi zaten. O şehit düşmü- ştü, ama geride kalan yoldaşları, O ve şehit düşen tüm yoldaşları için öfke- lerini bir kat daha fazla güçlendir- rek savaşırlardı. Sömürüye ve yerli işbirlikçiliğe karşı... Sabri he- val ihanete karşı şehit düşen siz kah- raman yoldaşlara söz veriyoruz ki; Gılgamış destanının arkadaşlık diya- rı bu topraklarda insanlık anıtı diki- lene dek kavgayı düdüreceğiz.

Anıları mücademizde önderdir.

*Mücadele arkadaşları adına
Zuhal Biki*

Kürdistan denince, iyiliğin, güzelliğin, dostluk ve kardeşliğin, kısacası; insanlığın doğup geliştiği buradan tüm dünyaya yayıldığı bir yeryüzü cenneti, bir güneş ülkesi akla gelir. Evet öyle bir coğrafyadır ki nice destanlar yazılmıştır, hem de hepsi kanla. Ve nice yanık ağıtlar diyarıdır Kürdistan. Dehaklar burada yok edildi, Ninova'nın ateşleri içinde özgür insan burada yaratıldı. Yeni yaşamın özlü mücadele tarihi ve onun öncüsü Çağdaş Kawa destanı, kanla, dişle diş savaşla burada yazıldı. Karanlığa gömülen umutlara, yeni gün burada doğdu. Spartaküs'ün kaderi ve onun yaşam yolu burada çizildi. İrem bağları, her zaman cehennem zebanilerinin saldırısına uğradı, uğruyor. Ve nihayet insanlığın yok edilmek istendiği günümüzdeyse, sade bir inanç ve iradeyle bir tek kendi özgücüne dayanan PKK öncülüğündeki kutsal insanlık savaşı, insanlığın mezarı haline sokulmak istenen yine burada, hiçbir engel tanımadan, her yeni günde, tarihi yeniden yazarak devam ediyor. Öldürülen insanlık, yeniden yine burada doğuyor, buradan yeniden yayılıyor. Yani, yine yenileşen Kürdistan'da yenileniyor. Ve bu yeninin adı Çağdaş Med Hareketi oluyor.

"İnsanlar duygusuzlaştırılıyor, beyinsizleştiriliyor, makineleştirilerek madenleştiriliyor. Bu insan; insan olarak kalmalı, insanca yaşamalı ve insanlaşarak özgürleşmeli..." dedik ve vurduk kendimizi evrenin derinlerine. Dağ, zindan, işkence-katliam dinlemedik. Yırttık sinisini emperyalizmin, çiğnedik tel örgülerini, mayın tarlalarını. Sınırlarını tanımadık, dün bir odadaydık, bugün tüm dünyayı yurt edindik. Çünkü biz dünyalıydık. Evet! İnsanlık düşmanı karanlık zebaniler, yani bugünkü emperyalistler, sömürgeci-faşistler, tarihin her döneminde ol-

duğu gibi, insanlık mücadelesinden korktukları için, gelişmesini engellemek, yayılmasını durdurmak için birleşerek, zebaniler ordusunu kurarak vahşice saldırırlar. İnsanlığın ilk doğduğu bu topraklarda, yeniden bir insanlık mücadelesi veren PKK'ye karşı bugün de böyle bir emperyalist ordu ve çirkin, çılgın bir savaşı var. Sömürgeci TC'nin faşist generaller güruhu ve onların ordusu ise, bu blokun en önde savaşan beyinsiz, yüreksiz ve cansız silahlı çetesi oluyor. Onlar her şeyiyle bizi durdurmaya, önümüzü tutmaya çalışıyor, çalışacaklar da. Ama biz, sevdalandık bir kere. Ve tutkuluyuz insana, güzel olana. İnsanlık coşkusuyla şahlanıyor, özgürlük coşkusuyla yanıyoruz. Duramayız... Durdurulamayız... Çağlayıp akıyoruz...

Kürdistan'da, sömürgeci-faşist TC ve yardakçıları tüm emperyalist güçlere karşı yürüttüğümüz kutsal savaşımızın her yeni yılı, yeni ve daha güçlü bir adımın; zafere bir adım daha yaklaşmanın da adıdır aynı zamanda. Geçmişte her yeninin; yeni yılın, yeni baharın, yeni günün Kürt için, bir tek anlamı vardı: Ölüme, tükenmeye bir adım daha yaklaşma. Ama bu tarih reddedildi, sayfaları yakıldı. Şimdi her yeni an, Kürt için yeni bir umut, yeni bir doğustur. Yenilmez militan, başkomutan, evrensel önder Başkan APO'nun engin bir öngörüye dayanarak verdiği «Kuzey'e açılın!» talimatı üzerine, bu anlamda atılan ilk adımın adı Erzurum Eyaleti oldu. Bunun ne anlama geldiği ve emrin yakıcılığı, Erzurum eyaletindekiler tarafından biliniyordu. «Kuzey'e açılın!» Bu, insanlığın bir gereği, Başkomutan APO'nun emri, O'nun yaşam felsefesinin bir kuralıydı. Ve bu kanla oluşturulmuştu.

Bu talimata uymanın zorunluluğu her yönüyle ortadaydı. Öyle ya!

Adı, soyadı: **İlhan HAN**

Kod adı: **Ozan**

Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1968**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan**

1995, Kırdım vadisi/ Erzurum

Kemalizm, Kürdün fermanını Erzurum'da yazmıştı; biz de kemalizmi burada gömmeliydik. Sömürgecilik burada kurumlaşmıştı, biz de onu burada yerle bir etmeliydik. Faşizm, burada örgütlenmişti; biz de Erzurum'u ona mezar etmeliydik. Generaller burada üslenmiş; biz de orada zaptetmeli, orada boğmalıyız. Cunta, orada önümüzü tutmaya çalışıyor, biz bir de Erzurum'da onu çiğneyeceğiz. Sınır tanımayacağız. Bütün bu motivasyonlar, yakıcı gerekçeler karşısında, hiçbir güç bizi durduramaz. Bizde çalınmış, çarpıtılmış tarih reddedilip, yeni tarih kanla yazılırken, geçmişin hesabını sora sora, bu tarihi kirletenlerin yüzüne vura vura dünyayı yeniden saracak adımları mutlaka atacağız ve atıyoruz da. Ebette ki bu, kolay olmayacak, bir bedeli olacaktı. Zaten insanlık kolay kazanılmaz, özgürlük savaşçıları da bunu biliyorlar.

Kuzey, Erzurum, Erzincan, Samsun ve dünyanın her yeri, evrenin derinliği idi. Kuzey'e açılan bir kapı da Kırdım'dı. Kırdım, kutsal savaşın stratejik kalelerinden biriydi ve bu kale fethedilmeli, Kuzey'e açılmalıydı. Kalenin etrafına çıyanlar, çakallar, vampirler sürüsü tarafından tutulmuştu. Öyleyse diş diş, kana kan şiddetli kavgalar, savaşlar olacaktı. Olsun! Kavga, bizi çelikleştirir; dökülen kan özgürlük tohumlarını yeşertir. Kanla sulanan fide, toprağıyla perçinleşir ve artık hiçbir kasırğa onu sökemez. Ve bu fide çiğnetmez kendini faşist ökçeler altında. Ağaç olur, orman olur, sonsuzluğa kök salar. Öyleyse kavga düşündür, şeniktir, özgürlük bayramıdır...

Takvim, Nisan 1995'i gösteriyor, artık talimatın gereğine yönelmek gerekiyordu. Kürdistan'da bahar, Newroz'la başlar. Fakat Kuzey bu şaştan yoksundur. Kuzey'in baharıysa Mayıs, bazen de Haziran'la

gelirdi. Bu, Kuzey'in kendine özgü bir özelliği idi. Ancak sevdalıların yüreğinde yangınlar yanar, dolayısıyla sabırsız olurlar. İşte özgürlüğe susamış, yılların hesabını sorma şansına erişmiş Erzurum eyaletindeki APOCU'ların da kanı kaynıyor, yerlerinde duramıyorlardı. Belki de haklıydılar. Çünkü emir yakıcı, tarih dayatıcı ve Sansa'nın onsekiz özgürlük kuşları umutla bekliyorlardı. Vampirler de daha bir çılgınlaşmış, halkın kanını emiyorlardı. Bütün bunlar, sabırsızlığı daha da hızlandırıyordu.

Daha kıştan itibaren hazırlanıp örgütlenen "Kuzey Birliği", bu sabırsızlıkla, kıpır kıpır bir sıcaklıkla daha Nisan ayının ortalarından itibaren alana doğru yönelir. Alana gireli henüz bir hafta olmamışken, 21 Nisan 1995 günü, Kırdım vadisinde sömürgeci güçlerle sabahdan akşama kadar süren bir çatışma yaşanır. APOCU'lar hırslı, tutkulu; çakallar sürüsü ise çılgın. Savaş oldukça kızgın, kavga kanlı geçer. Sömürgeci güçlere ağır darbeler indirilir. Ancak, Kuzey'e açılmanın bedeli var demiştik. Bu bedel; kandı, candı. Ve zafer için, insanlığın yeniden doğuşu, Kürdün kurtuluşu için bu bedel ödenmeliydi. Ve çekinmedi, onsekizlerin mirasçıları, onbir meşaleler. Bu bedeli seve seve ödediler. Bu çatışmada onbir özge can, onbir özgürlük savaşçısı, onbir kutsal nefer de şehitler kervanına katılıyordu. Çatışmada **Ozan (İlhan HAN-Varto), Sabri (Serhat-Doğubeyazıt), Kindar (Malazgirt, Welat (Amed), Mustafa (Varto), Mervan (Varto), Bışar (Digor), Kerem (Bismil), Mêrxas (Qamışlo), Seyit ve Bawer** yoldaşlar şehit düştü.

Kuzey'e açılmak!.. Ah sen ne büyük sevdasın! Bin yılların tutkusu, milyonların coşkusu! Sen Başkan APO'nun talimatı, Kürdün andısın! Dinmeyen aşk ateşim, bitmeyen

kavgamsın! Ve sen Kırdım! Sen, Sansa'nın kan kardeşisin. Onsekizlerin selamını alan onbir meşalenin yatağı, umut ve özlem kaynağısın! Bilmem duyuyor musun beni! Ben, Ozan'ın can yoldaşı, Sabri'nin sırdaşı, Welat'ın intikamcısıyım! Ben, onbir meşalenin izcisiyim! Bundan böyle kara potin basmamalı, basmayacak toprağıma... Kara potin, karanlıkta olur. Sen aydınlandın! Onbir meşaleyle aydınlandın ve kanla sulandın! Ve yaşamalı, gür, hür orman olmalısın. Çünkü sen, "özgürlük vadisi" olmaya layıksın.

Ozan (İlhan HAN) heval, 1968 yılında Varto'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladıktan sonra, Yüksek öğrenimini Çukurova Üniversitesi'nde Tarım Teknisyenliği bölümünde yaptı. Genel bir yurtsever çevreden olan Ozan heval, üniversitede de yurtsever öğrenci gençlik içinde yerini alıyordu. Ağırbaşlı, olgun kişiliğiyle dikkat çeken Ozan heval, yüreğinin derinliklerinden gelen yumuşak ve etkili üslubuyla her kesimden insanı etkileyebiliyordu. Partiyi doğrudan ve örgütsel bir bağı olmamasına rağmen, halkına karşı duyduğu özsorumlulukla yurtseverlik görevleri doğrultusunda çalışıyordu. Sosyalleşmede hepimizden daha fazla bir gelişmeyi sağladığından, Ozan heval, her kesim ve tabakadan bireylerle rahatlıkla diyalog kurabiliyor, birlikte yürümede zorlanmıyordu. Ülkesi ve halkının yok edilmek istendiğini, doğup büyüdüğü alanlarda tarihin kanla yazıldığını, insanlık adına ne varsa faşistler tarafından çiğnenmek istendiğini kavradığı andan itibaren insanlığa duyduğu aşk büyümüş, sömürgeciliğin kendisine bir şey verme bir yana, her gün kendisinden parça parça bir şeyler kemirdiğini görmüş ve kurtuluşun dağlarda ol-

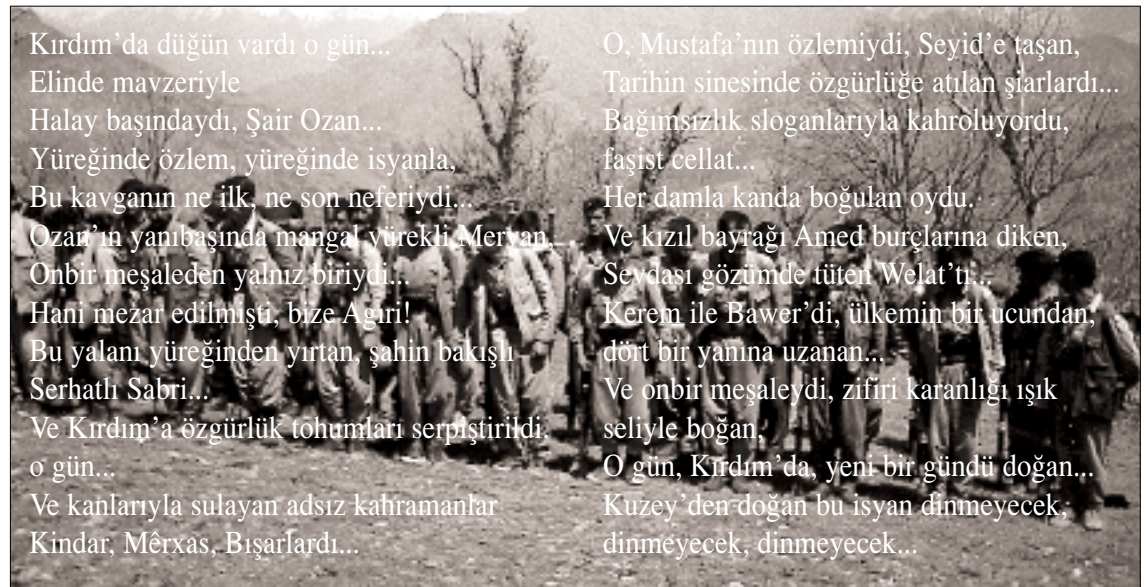
duğu inancıyla, kutsal insanlık sa-
vaşı saflarına katılmaya karar ver-
mişti. Ozan heval doğduğu yerde,
direnış kalelerinden birinde; Orta'n
gülü Varto'da ARGK saflarına biz-
zat katılarak verdiği kararın gereği-
ni yerine getirdi. İçtenlik ve özlülü-
ğün ifadesi olan Ozan heval, gerilla
yaşamına da uyum göstermede zor-
lanmadı. Birçoğumuzun isteyip de
kolay başaramadığı yürekleri ka-
zanma özelliğini, Ozan heval çok
önceden kendisinde oluşturduğu
için, gittiği her alanda birlikte yaşa-
dığı tüm gerillaların gönlünde taht
kurmayı çok kısa bir sürede başara-
biliyor, her arkadaşın ilgi odağı ve
çekim merkezi oluyordu. Özellikle
üslubu ve insana duyduğu çok derin
sevginin ifadesi olan ustaca yakla-
şımlarıyla, insanı en kızgın anında
bile rahatlatmayı becerebiliyordu.
Gerçekten hepimizden çok farklı bir
üslubu, kişiliği vardı. O'nda kıзма,
öfkelenme duygusu hiç yoktu sanki.
Nitekim katıldığı günden beri, tek
birgün, tek bir arkadaşla daraltıcı,
kırıcı bir tartışmaya girdiğine tanık
olan tek bir gerilla yoktur. Aynı za-
manda Ozan heval, adeta bir duygu
pınarıydı. Yaşamın her anında bir

duygu seli gibi akıyordu. Ve zaten
bundan dolayıdır ki ona "Şair
Ozan" deniyordu. Ve gerçek bir
halk şairi, gerilla ozanıydı. Yaşamın
her alanına ilişkin onlarca şiiri var-
dı. O'nun duygu yoğunluğu; yurtse-
verliğin en özlü, en anlamlı ifade-
siydi. Halka ve vatan toprağına
müthiş bağlıydı. Karşılaştığı her şe-
yi sevgi deryası yüreğinin derinle-
rinde duygularıyla yoğurup, mü-
kemmell şekillendirebilen ve bunu
çevresini mest edercesine bir sanat
inceliğıyle sunabilen ender hevaler-
dendi. Tarihin Ninova'sından, Kon-
ya'nın patikasına; yerdeki karınca-
dan havadaki turnalara; Avrupa'nın
müzayede salonlarından, gerillanın
kardan demlenmiş çayına; Tina Tur-
ner'den, Dallıtepe'nin kimine göre
baldırı çıplak üç yaşındaki Memo'-
suna; Rofson'dan, Filipoviç'ten
Mazlumlara kadar her şey, herkes
Ozan hevalin yaşam felsefesinde
yerli yerindeydi. Günlük sohbetleri,
günlük yaşam ve ilişki biçimi bile
adeta özenle seçilmiş tarzda incelik-
li ve sanatkaraneydi. İşte bu Ozan'-
ın dünyası farklıydı. Dünyasında
umut, dünyasında seveda, dünyasın-
da tutku vardı. Dünyasında her zen-

ginlik vardı. Dünyasında çirkin, kö-
tü hiçbir şey yoktu. O'nun dünya-
sında ölüm yoktu, sonsuzluk, yaşa-
mın sonsuzluğu ve yüceliğı vardı.
Ve 21 Nisan 1995'te on yoldaşıyla
birlikte bu insanlık savaşının neferi
de bir meşale olup, Kırđım'ın zirve-
sine dikilecek ve yaşamın yüceliğı-
ne, sonsuzluğına uzanacaktı. Ser-
keftin sizlere yoldaşlar!..

Evet Ozan heval! Sen, ben değil;
seni, sen gibi ancak sen anlatabilir-
din. Ne kalemde bu cesaret, ne de
bende bu kudret var. Biliyordum
dünyanın sana dar geldiğini ve bili-
yordum bu dünyadan da gideceğini...
Herkesin «ölüm» dediğini, ye-
niden yaşam diye bellediğini de bi-
liyordum. Ve uzandın evrenin de-
rinliğıne, bilinmeyenine. Gittin
ama, coşkun kaldı senden geriye.
Meşalen yanıyor ve duygu pınarın-
dan suladığın kan kırmızı kızıl çi-
çekler, hergün binlerce açıyor. Kır-
dım'dan Sansa'ya selam duruyor,
Kürdistan'ı sarıyor sevdanız. Özle-
min, hedefimdir; umudun, zaferim-
dir. Bize mirasınız «iler!» emridir.

*Mücadele arkadaşları adına
Ahmet (Rençber Welat)*

Kırđım'da düğün vardı o gün...
Elinde mavzeriyle
Halay başındaydı, Şair Ozan...
Yüreğinde özlem, yüreğinde isyanla,
Bu kavganın ne ilk, ne son neferiydi...
Ozan'ın yanbaşımda mangal yürekli Mervan...
Onbir meşaleden yalnız biriydi...
Hani mezar edilmişti, bize Ağrı!
Bu yalanı yüreğinden yırtan, şahin bakışlı
Serhatlı Sabri...
Ve Kırđım'a özgürlük tohumları serpiştirildi
o gün...
Ve kanlarıyla sulayan adsız kahramanlar
Kindar, Mêrxas, Bışarfardı...

O, Mustafa'nın özlemiydi, Seyid'e taşan,
Tarihin sinesinde özgürlüğe atılan şairlardı...
Bağımsızlık sloganlarıyla kahroluyordu,
faşist cellat...
Her damla kanda boğulan oydu.
Ve kızıl bayrağı Amed burçlarına diken,
Sevdaş gözümde tüten Welat'tı...
Kerem ile Bawer'di, ülkemin bir ucundan,
dört bir yanına uzanan...
Ve onbir meşaleydi, zifiri karanlığı ışık
seliyle boğan,
O gün, Kırđım'da, yeni bir gündü doğan...
Kuzey'den doğan bu isyan dinmeyecek,
dinmeyecek, dinmeyecek...

Yok artık ölümün adı bu ülkede. Çünkü vatan uğruna ölenler kanlarıyla yeni yaşamı yaratıyorlar. Ölülerimiz arkasında ağlamak, saç baş yomak yok artık. Halaya duran, tilililerle karşılayan binler, onbinler, milyonlar var. Zulme, zorbalığa, köleliğe boyun eğmek, lal-dilsiz, kör kalmak yok. Vuruşmak, zorbanın, zalimin üstüne üstüne yürümek var.

Kürdistan halkı yaşlısı, genci, yurtseveri, işçisi, köylüsü, aydını, gerillası her gün birer birer düşerken toprağa özgürlük bir o kadar yakınlaşıyor. Dökülen kanlardan değil, bir damla kanın boşa akmasından korkuyor Kürdistan halkı. Heval Xemgin de bunun bilinciyle donanmış, vurulduğunda dökülecek bir damla fazla kanı kalmamacasına kendisini adamıştı özgürlüğe. O “*ben yanan Newroz ateşinin ta kendisiyim*” derken gerillanın Kürdistan halkı ve ezilen insanlık için ne anlama geldiğinin bilinciyle yaşıyordu. İki yıllık savaş pratiği boyunca bu sözüne sadık kalan heval Xemgin girdiği bütün eylemlerde düşmanı yenilgiye uğratmayı bilmiştir. Gençti, sıca kanlıydı. Ama bir o kadar da içtendi. Örgütleyiciliği ve içtenliğiyle arkadaşlarının ve halkın gönlünde taht kurmuştu.

Bu özellikleriyle kısa sürede daha ağır sorumlulukları omuzlamıştır. O’nun için komutanlık daha fazla düşünme, daha fazla yürüme, daha fazla eylem, daha fazla fedakarlık ve öncülük demektir. Kürdistan halkının yaşadığı acıların dindirilmesi için tek yolun savaşı daha yükseltmek olduğunu iyi biliyordu. Serhat Eylaleti’ne gönderilmek üzere Amed Eyaleti’nden ayrıldığında arkadaşlarına “*Partinin bana verdiği emekleri ve Kürdistan halkının beklentilerinin bilinciyle hareket edeceğime ve yaşadığım süreç boyunca düşmana aman vermeyeceğime söz veriyorum*” diyerek duygularını dile getirmişti. Erzurum Çat ilçesi civarında faaliyet yürüttüğü bir sırada düşmanla karşılaşan heval Xemgin ve grubu 22 saat süren bir direnişten sonra düşmana ağır kayıplar verdirerek PKK’nin direniş geleneğinin bayrağını bir kez daha dalgalandırarak şehitler kervanına katıldılar. Bu erken ve talihsiz şehadetle Kürdistan halkı 5 yiğit evladını daha kaybetti. Ama onların izinde yürüyenler olarak söz veriyoruz ki, uğrunda savaşıarak şehit düşüğünüz kutsal davanızı ne pahasına olursa olsun sonuca ulaştıracağız.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: Elyaser ÇİFTÇİ
Kod adı: Xemgin
Doğum yeri ve tarihi: Arpaşen köyü-Göle, 1975
Mücadeleye katılış tarihi: 27 Mart 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 1995, Çat/Erzurum

Ondörtlerin yürüyüşü güzeli bulma arayışydı

Kürdistan! Nicedir gizle-
nirdi adın insanlıktan.
Senin olan, senden olan
insanların, suyunu içenlerin, kokunu
soluyanların, derin ufuklarına dalıp
gidenlerin, büyülu havan içinde en-
damlı duruşunu seyredenlerin bile
unuttukları seni, hafızaları olmasa
bile tanıyacaktı birgün. Çünkü,
senin direnişe çağırın Munzur'un,
sevgiye çağırın Dicle'n, koynuna
gelinlerini, genç kızlarını adadığın
Fırat'ın vardı. Ararat'ın vardı, dört
mevsim bembeyaz duvağıyla süsle-
nen gelin gibi. Ama heybetli, öfkeli
bir gelin. Bembeyaz duvağının altın-
da silah kuşanan bir gerilla gizliydi.
Ararat kadar gizemli, Ararat kadar
ulu ve binlerce yaşında. Tanrılar da-
ğı Nemrut'un vardı. Güneşin doğu-
şu, bir başka selamlar tanrılar dağını,
kıp kıp kesilir Nemrut, güneş sela-
ma durduğunda. Kızılığıyla kan ve-
rir, binlerce yıllık abidelere. O abi-
deler ki, sırrını kimse çözemedi.
Onun sırrını bir güneş bilir bir de
Nemrut. Sevdalıdır birbirine Nemrut
ve güneş. Her sabah güneşin doğuşu
ile, her akşam batışında kucaklar
Nemrut'u güneş ve fısıldaşırlar bir
yıllık efsaneyi. Amed'in vardı. Dire-
nişi taa Medya'dan günümüze ilmik
ilmik ören. Yıllar sonra Şex Said'e
açtı surlarının kapısını, "gir içeriye,
konuk edeyim seni" diyerek. Yine si-
lahlar konuştu ve yine darağacı ku-
ruldu Amed'in göğsüne. Direnişti
ipe çekilen, başkaldırıydı, isyandı,
isyan!.. Darağacından üç kibrite
uzandı yollar, Mazlum oldu, Dörtler
oldu, Hayri oldu, Kemal oldu kabar-
dı, kabardı, taşıtı Amed zindanından,
Zekiye oldu isyan. Medya'nın ismi
elbet yeniden hayat bulacaktı. Ve

Adı, soyadı: **Ercan KAYA**
Kod adı: **Hawar**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi:
1 Mayıs 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Erzurum Eyaleti**

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Özgür**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş**
Mücadeleye katılış tarihi:
1 Mayıs 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Bingöl**

umut böyle fışkıracaktı, Mezopotamya topraklarından. İhanetin çoraklaştırdığı toprağa yeniden umut tohumu ekilecek ve kanla yeşertilecekti.

Çok değil, daha yirmi yıl öncesine kadar böyleydi durumu ülkem Kürdistan'ın. Artık havasını bir başka soluyor insanlık. Şimdilerde adını kimse unutturamıyor, tüm zorbalığına rağmen. Neydi gözleri üzerine çeken, yürekleri kendine bağlayan güzelliğin? Neydi mırıldandığın melodi, insanlığı cezbeden, kendisine çağırır? Biz de herkes gibi duymuştuk melodini, keşfedilmeyen zor, ama zor olduğu kadar kolay, yalın ve sade notalarla mırıldandığın melodiyi. Bin yılların yükünü taşımaya, acılarını paylaşmaya çağırır sesinde tüyleri diken diken eden bir gariplik vardı. Kimileri kulağını kapatmak istedi, çünkü bu melodide tarifsiz duygularla, güzelliklerle kardeş olan acılar ve zorluklar yükseliyordu. Nereden bileceklerdi ki acılar, zorluklar tanıştıracaktı güzellikleri insanlığa.

Sizlere; Kürdistan'ın özgürlüğe çağırır sesine kulak veren, çoğunun lise öğrencisi olduğu onsekiz kişinin hikayesini anlatacağız...

1992'nin baharıydı. Bir başkadır ülkem Kürdistan'da bahar. Sevdanın, bereketin, umudun ve yeniden doğuşun adıdır. Köleliğe inat bahara yeniden filiz verir özgürlüğe, başkaldırıya susayan umutlar. O umut ki, tüm parçalanmışlığa rağmen bitmedi, bitmeyecek. Kawa'nın örsünde çelikleştirilen umut, bin yıllar sonra kleş oldu gerillanın elinde. Baharda ilk önce kardelenlerle başlar doğanın canlanması, beyaz ipeksi yaprakları güneşi selamlar her sabah, umudun öncüsünü selamladığı gibi. Eriyen kar suları, Dicle'ye, Aras'a, Murat'a karışmak için yol arar kayahıkların arasından, bazen de yırtar toprağı, kavuşur ulaşmak istediği yere. Bir başka güzellik katar kuşların cıvıltısı doğaya. Coşturur duyguları, çağırır

Adı, soyadı: **Doğan ASLAN**
Kod adı: **Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş,**
...
Mücadeleye katılım tarihi:
1 Mayıs 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992,**
Çevirme köyü-Tekman/
Erzurum

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş,**
...
Mücadeleye katılım tarihi:
1 Mayıs 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **1995**

sınırsız gökyüzüne, çünkü gökyüzüne tel örgüler çekilmemiştir. Onun içindir, birçok insan uçmayı hayal etmiştir, özgür olabilmek için. Ya ağaçlar, yüzyıllık gövdeleriyle nele-re, nelere tanıklık etmişlerdir. Kim diyebilir ki, onlar da ağlamadı Kürdün, Kürdistan'ın haline. Kimi zaman sapan olmuş yoksulun elinde, şimdilerde dipçik olmuş gerillanın omuzunda, mekan olmuş özgürlük savaşçılarına. Onlar da yemyeşil yapraklarını açarak selamlar baharı. Bir de, bir de yiğitlerin namlusundan çıkan kurşunların sesi müjdelere baharın geldiğini.

İşte böyle bir baharda, küçük, şirin bir ilçede başladı onsekizlerin hikayesi. Hepsi de genç, hepsi de bahar gibi canlı, sıcak, sınırsız kanlıydı.

Kuru soğuk yerini sıcak günlere bırakmaya can atıyordu. Havalardan ısınması, insanların umutlarını, özlemlerini ve inançlarını da canlandırmış, Munzur gibi çağılayan umutlar, şehitlerine ses olmaya koşuyordu. Alev alev yanıyordu ülkem Kürdistan, Halepçe'den Amed'e, oradan Serhat'a kadar. Bu alevler, içinde insanlığın zerresini taşıyanlara çağrı oluyordu. Göklere kadar yükselen ateşin sıcaklığı şüphesiz en çok gençliğin içini ısıtmıştı. Düzenin sunduğu sahte yaşam tek ilgi alanları olan gençlerin, artık başka başka arayışları doğuyor, kendi içlerinde büyük bir doyumsuzluğu yaşıyorlardı. Alev alev yanan gözler merakla bir şeyleri, birilerini bekliyordu. Neydi aranan, neydi bu şey? Önce kulaktan kulağa fısıldandı kahramanlıklar ve destanlar yazan özgürlük savaşçıları. Sonra açıktan açığa sahiplenmek bir gurur oldu. Gerilla diyorlardı onlara, en çok da Apocular. Kışın amansız fırtınalarında, yazın kavurucu sıcaklığında, gecenin zifiri karanlığında mekan etmişlerdi dağları bükülmez iradeleriyle. Erdemlilikleriyle düşmana yenilgiyi

tattırmışlar, en zor anlarda bile. Efsanedir ülkem Kürdistan'da gerilla. Dişe diş bir kavgada mermi olur, her biri düşmana hesap soran, anıt olur düştüğü yerde. Agiittt... Diye başlar anaların ağıtlarında, sonra zılgıt olur zafer gününde ve marş olur Kürdün dilinde. Berivan'la, Bêritan'la devam eder efsaneler, kalemler yetmez yazmaya, biz yine de yazalım Cizre'de serhildan olan Berivan'ı, işbirlikçiliğe sıkılan kurşun olan Bêritan'ı ve ülkeye dönüş olan Ronahi'yi, Berivan'ı. Böylesini görmedi, yazmadı tarih; ne milattan önce, ne milattan sonra, ne Vietnam'da, ne Mozambik'te. Dünya düşmandı onlara. Ama onlar yüreklerindeki sevgiyle ısıttılar Ortadoğu'nun orta yerini. Sahiplenmek bir gurur olmuştu. Demiştik; bu gururu duyanlardan biri de henüz savaşın acımasızlığının farkında bile olmayan, ama içindeki sınırsız kıpırdanışa kendisini bırakan **Hêvi**'ydi. Kimdi Hêvi? İçinde bulunduğu savaşı, doğup büyüdüğü ülkesinin gerçekliğini ne kadar kavramıştı? Kürdistan tarihine damgasını vuran, bir direnişe öncülük eden ve hayatını ülkesi için idam sehpasında adayan Şêx Said'in torunu. Ama tüm bunların takipçisi olmayan bir aşiretin kızı. Ulusal parçalanmışlığı o da yaşamış, belki yıllar sonra dedesi gibi isyan diyen Berdirxan Bey'i, Sımko Ağa'yı, Yazdanşer'i öğrenince kendisinin bunu bilmesinden utanacaktı. Leyla Kasım'ın ölümüne direnişini soranlara cevap verememenin utancını yaşayacaktı. Belki de Halepçe'de, o kara günde zehirli, havadan yanan bombaların acısını hissetmediği için kendi kendisini suçlayacak ve Kürdistan'ın diğer parçalarının güzelliğini tarif edememenin garip burukluğunu yaşayacak ve oraları merak edecekti. Bütün bunları bilmeden o da her kadın gibi, kaderinin annesininki gibi olacağını düşünüyordu, duymadan önce kahramanları. Zengin bir aile-

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hacı**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş,**
...
Mücadeleye katılım tarihi:
1 Mayıs 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran**
1995, Varto

nin şımarık kızı, tanışmadan önce gerçeklerle, ezilen bir halkın sorumluluklarını taşımanın zorluklarına göğüs gereceğini düşünmemişti, yattığı küçücük dünyasında. O küçücük dünyasında ne Halepçe, ne Dersim, ne Koçgiri isyanı ne de ülkesinde akan kanı düşünmek yoktu. Nereden bilebilirdi ki, bürokrat, zengin bir ailenin şımarık kızı iken bile, aslında bir hiç olduğunu? Gerçekler dünyasında kendini tanımanın, yeniden yaratmanın savaşına giriyordu bilmezcesine. Oysaki hayallerinde ne kadar da korkusuz ve cesur düşlemişti kendisini.

Fırtınalı başlamıştı 1992 yılı, bir şeylere kızmış, öfkelenmiş gibi. Ama öfkesi kime, bilinmez. Bazen düşman yakalamak üzereyken, yağdırır karını, kapatır özgürlük savaşçılarının izlerini, sır olup gittiler sanırsın. Bazen alıp götürür herbiri cihan parçası yiğitleri. Çığ olup düşer, alıp götürür kervandan yol arkadaşlarını. Ayaz olur dondurur sıcacık bedenleri. Bazen en zor anda kurtarıcı olur, bazen de bir düşman olup can alır bilmezcesine.

1992'nin fırtınalı kışı bile dayanamadı Newroz'un sıcaklığına. Artık bahar gelmiş, karın yerine bembeyaz kardelenler kaplamış doğayı. 1992'nin ateşi ülkeyi yakarken bir kor da onsekizlerin yüreğine düşmüştü. Mücadeleden söz eden herkesin gözü alev alev oluyordu. Çıkarıcı, bencil ilişkilerin yerini adını henüz koymadıkları bir sıcaklık almıştı, çünkü herkesin kendine ait küçük bir dünyası yoktu artık. Sonradan öğreneceklerdi bu sıcaklığın adının "heval" olduğunu. Her sabah gerillanın düşüyle uyanan Hêvi, belki de bu gizemli düşü niçin kurduğunu bile bilmiyordu. Sebebini bilmediği duygular O'nu bu sıcak ilişkilere çekiyordu.

İlk baharın sıcak bir günüydü, nihayet uzun süredir beklenen kelimeler tek tek dudaklardan döküldü. Beş

kişiydiler. Okul bahçesinde oturmuş, koyu bir sohbete dalmışlardı. İster istemez konu anlatılmakla bitmeyen gerillaya gitmişti. Hepsi bir ağızdan, hararetle konuşuyordu. Yeni şeyleri öğrenmenin verdiği acelecilikle birbirlerine sıra vermiyorlardı. İçlerine sığdıramadıkları özlemleri duduklarından dökülen cümlelerle bir başka güzel oluyordu. Uzun süredir başlayan bu koyu sohbete kaygılı bakışlarıyla katılıyordu Hêvi heval. Normal zamanlarda bir türlü susturamadıkları Hêvi'yi böyle suskun görünce, arkadaşları O'nu konuşmaya zorladılar. Bir sorunun olduğunu düşünerek arkadaşlığın tüm sıcaklığıyla sardılar dört bir yanını. Belli ki, bir şeye sıkılmıştı ruhu. Bu sıcaklığa daha fazla dayanamadan eriyiverdi kaygıları ve kendini bu hararetle sohbetin içinde buldu Hêvi. Hêvi'nin kimseye sıra vermediğini gören arkadaşları O'na takılmaktan geri durmadılar. O'nu ikna ettikleri için pişman olduklarını belirtmeleri bile susturmayaya yetmedi, Hêvi'yi. Bu suskunluk belli ki içinde kopan fırtınaların belirtileriydi. O'nu susturamayacağını anlayan Şiyar, birden tüm havayı değiştiren soruyu sordu.

- Gerillaya gitmeye gelen var mı?

Bu soruyla birden havaya bir ağırlık çöktü, çok fazla bilincinde olmasalar da, yüzü ciddileşti özgürlüğe adım atanların. Uzun süredir herkesin dilinin ucundaki sihirli söz büyük bir cesaretle hiç beklenmedik bir zamanda dökülüvermişti duduklarından. Düşüncelerle dolan gözler bir yerlere dalıp gitti, ama nereye, kimse o an bunu çözemezdi. Kaderlerini değiştirecek o anı yaşıyorlardı, ama bunun ağırlığını ne kadar hissediyorlardı, bilinmez. Her şey hayallerindeki gibi mi olacaktı? Aslında o anda bunları düşünmeye vakit bulamamışlardı. Açıkça söylenmese de hepsi kendini bir kahraman olarak düşünüyor, bunun güzel hayalini oracıkta kuruyorlardı.

- Ben gidiyorum.

İşte bu sözle, sessizlik bozuldu. Henüz söylemeye cesaret edemedikleri, içlerinde bilinmez bir kaygı yaratan bu sözleri söyleyen kimdi? Hepsi içlerinde en cesurunun kim olacağını merak ediyordu. Evet!! İlk kararlılığını belirten Berivan oldu, ardından R. "ben de gidiyorum" dedi. Bu ses kadının köleliğine, düşürülmüşlüğüne inat, yükselen özgürlük çığlıklarıydı.

Ne düşüneceğini, nasıl bir karar vereceğini, bilmeyen Hêvi heval birden derin düşüncelere daldı. Kendi kendisine sorduğu sorular içerisinde boğulacak gibi oldu. O sözleri söylemek istiyordu, ama bilemiyordu, gitmeli miydi acaba? Okulunu çok seviyordu, nasıl ayrılacaktı? Yok, hayır arkadaşları olmadan nasıl kalabilirdi oralarda, onlar gittiğinde anıları rahat bırakır mıydı onu? Peki ya sonra, sonrasını düşünmekten korkuyordu. Bütün bunları yaşamının korkaklık olup olmadığını düşünüyordu. Hayır o korkak değildi, sadece...

Başını kaldırdığı an nasıl bir cevap vereceğini soran meraklı gözlerle karşı karşıya geldi, O'nun kararını bekliyorlardı, belki de Hêvi öyle hissetmişti. Arkadaşlarını yarı yolda mı bırakacak? Söyledikleri güzel sözlerle birlikte anlam yüklemeyecekler miydi? Yaşadığı bütün kaygılara ve çelişiklere rağmen alev alev yanan gözlerin ateşinde eriyen kaygıları yeniden yakınlaştırdı O'nu arkadaşlarıyla. Umut dolu bakışlara hayır diyemezdi. Belki de içindeki en saf ve en temiz duygularla haykırdı:

- Siz gidiyorsanız, bana da sizinle beraber gelmek düşer.

Hepsi derinden bir nefes aldı ve tarif edilemez duygularla kenetleniler özgürlüğe. Evet dudaklarından bilinçsizce dökülen bu cümleler onları, özgürlüğe, insan olmaya taşıyan ilk adım olmuştu. Basamakları bundan sonra daha büyük bir güç ve sa-

bırta tırmanmaları gerekecekti.

“Gitme zamanı geldiğinde size haber veririm. Bu sürede iyi düşünün ve kararınızı net verin, bizi yarı yolda bırakmayın. Gidip de gelmemek var” dedi Şiyar.

Bu sözler balyoz etkisi yarattı, beyinlerinde “gidip de dönmek var”. Hêvi bir an “gelmemenin” verdiği korkuyla ürperdi. İşin bu yönünü düşünmek bile istemiyordu, ama içini sıkın asıl gerçek de buydu. O sıcak ortamda bu sözleri hiç biri

şakrak kahkahalarının evin içinde duyulmadığını sezen annesi Hêvi’nin bir sorununun olduğunu düşünüyordu. Evet sorunu hiç de küçük değildi, bir yandan mücadele ve sadece adını duyduğu onurlu yaşam, diğer yandan sevdiği ailesi, okulu ve hayalleri. Her şeyden kaçmak, hiçbir şey düşünmek istemese de içini kemiren korkularını düşünmeden edemiyordu. Kendini gerilla

konuşmalarla başladı. Ama herkes arkasından ne geleceğini biliyordu, veya tahmin ediyordu. Öğle yemeği için okulun boşalmasını beklediler. Hêvi’nin kızkardeşi eve gitmeleri için O’nu bekliyordu. Ama Hêvi sınıksız kız kardeşine sarıldı ve eve gelmeyeceğini, okulda kalacağını söyledi. Kız kardeşiyle arkadaşlıklar, beraber büyümüş,

duymamış ya da duymak istememişti bile. Verdikleri bu güzel kararın coşkusuyla kenetlendi S. arkadaş. Hep beraber sonuna kadar ayrılmayacaklarına dair içten içe söz vererek dağıldılar evlerine. Okulun demir kapısına tırmanıp büyük bir hızla aşağı atlıyor, atlayamayana ise “sen gerilla olamazsın” diye takılıyorlardı. O duvardan atlayabilmenin gerilla olmaya yetmeyeceği gerçeğinin henüz hiçbir farkında değildi.

Ve uzun bekleyiş başlamıştı. Zor bir kararın ağırlığı altında ezilen ve bir ruh gibi evin içerisinde dolaşan Hêvi, aslında henüz kopmaya hazır olmadığı aile yaşamından nefret ederek kopma yöntemine başvurmuştu. Ama başarılı olamıyordu “durup dururken nefret uyanmaz ki” diyordu kendi kendisine. Özgürlüğe atacağı bu adımın önünde duran bu engel, O’nun yoğun çelişkiler yaşamasına neden oluyordu. Şen

kıyafetleri ve elinde silahıyla düşledikçe içi içine sığmıyor, bunun yanında tarifsiz bir burukluğu yaşıyordu. Bir dönem için olsa da bu garip burukluk, O’nu verdiği kararlardan şüphe etmeye bile götürmüştü, ama arkadaşlarının O’na korkak demelerinden de korkuyor, onlardan kaçıyor.

Aradan bir hafta geçmişti, okul çıkışında Hêvi heval, Şiyar’la karşılaştı. Arkadaşlarının O’nu bir kaçkın olarak görmelerinden korkan Hêvi, Şiyar’ın “neden bizden kaçırıyorsun, bir sorunun varsa anlat” sözleri karşısında ne söyleyeceğini şaşırarak, birden ağzından nasıl çıktığını anlayamadığı sözleri söyledi. “Yoo, hayır kaçmıyorum, bir sorunun da yok, sana öyle gelmiştir.” Bu inatçı direnişe rağmen bir süre sonra arkadaşlarına karşı suçluluk duygusuyla korktuğunu itiraf etti. Şiyar uzun uzun konuştu ve Hêvi’yi ikna etmede hiç de zorluk çekmedi.

1992’nin 1 Mayıs günüyüdü. “Toplanın konuşmamız gerekiyor” diyen Şiyar, herkesi apar-topar okul kantinine topladı. Sohbet her zamanki sıradan

aralarında iki yıl olmasına rağmen aynı sınıfa gitmişlerdi, O’nu bir daha görmeyeceği düşüncesi deli ediyordu Hêvi’yi. Bir daha sarılamayacakmış gibi sarıldı kardeşine. Kız kardeşi yavaş yavaş okuldan uzaklaşırken Hêvi gözyaşlarını tutamadı. Bütün okul boşalmıştı. Yine aynı grup okulun bahçesine gidip asıl konuyu konuşmaya başladılar. Şiyar direk söze girdi:

“Bu gün gidiyoruz. Eminim ki, hepiniz düşünüp kararınızı verdiniz.”

Yine bir tek Hêvi bu soruya cevap veremiyordu. İlk konuşmada soru soran gözler bu defa hesap sorarcasına bakıyor, “hani geleceğim demiştin?” diyordu. Hêvi’nin halen ikna olmadığını anlamışlardı. Bakışlarda alaycı bir ifadeyi sezen Hevi heval bunu guruna yediremedi.

“Geliyorum, Ne zaman yola çıkıyoruz?”

“Bugün saat dörtte.”

Bu cevap karşısında “bu kadar çabuk mu?” diye düşündü Hêvi heval. Beş kişiden biri olan X. kararını vermediği ve gitmeyeceğini söyleyerek ayrıldı onlardan. Vedalaşmak

için kalktılar, geride kalan arkadaşları X. son görüşmeleri olduğu için uzun uzun el sıkıştılar, ve Şiyar'ların evinde hazırlanmak için yola çıktılar. Okulun biraz ötesinde, Şiyar'ın teyzesinin kızı olan Sozdar'la karşılaştılar.

“Sozdar arkadaş, biz gerillaya gidiyoruz, geliyor musun?”

Sorusuna hiç düşünmeden bile “evet” dedi, belli ki, O da bu soruyu uzun zamandır bekliyordu. Belki de teyzesinin oğlu veya beraber büyüdüğü R. arkadaşın da grupta olduğunu görüp evet demişti.

Kurye ile beraber toplam altı kişi olmuşlardı. Yol boyunca bazen şen kahaahalarla gülüyor, bazen de dalıp gidiyorlardı uzaklara. Kimi Botan'da bir çatışmada düşlüyordu kendini, kimi Ağrı'nın tepesinde, kimi ise Dicle'nin kenarında kana kana içiyordu buz gibi suyu. İçinde büyük bir huzursuzluk taşıyan Hêvi hayatını değiştirecek bir kararı vermiş, ama halen de içindeki kararsızlığı atamamıştı. Yol boyunca boğazı düğüm düğüm oluyor ağlamamak için kendisini zor tutuyor, gözlerini arkadaşlarından gizlemek için sürekli yere bakıyordu. Kendisiyle ya da kendileriyle bocalaya bocalaya eve nasıl vardıklarını anlamamışlardı bile. Evet kendi kendileriyle savaşıyorlardı, çünkü hemen hemen hepsi Hêvi'nin yüreğini sikan korkulara ortaktı. Saatin dört olmasını heyecanla bekliyorlar, her şeyin ve uzun bekleyişin son bulmasını istiyorlardı.

Okul formalarını değiştirip üzerine, ya küçük ya da büyük olan giysileri giydiler. Oturmuş sohbet ediyor Şiyar'ın resim albümüne bakıyorlardı, bu arada Sozdar'ın gözlerinin dolduğunu fark etmiş, birbirlerinden daha fazla gizleyemedikleri göz yaşlarını özgür bırakmışlardı. Hepsisi birlikte ağlamaya başlamışlardı. Ama gerçekte neye ağladıklarını bilmiyor, birbirlerini teselli edip susturmaya çalışıyorlardı. Aradan biraz zaman

geçince birbirlerinin şişen gözlerine bakıp kakhaha atmaya başladılar.

Yola çıkma zamanı gelmişti, hep beraber futbol sahasına gidip beklemeye başladılar, Cotkar'ın onlara doğru geldiğini görünce saklandılar. Cotkar'ın çok saf ve temiz ruhlu olduğu için onları gördüklerini herkese anlatabileceğinden korkuyorlardı. Birazdan birkaç kişi daha geldi. Cotkar'ın da içinde bulunduğu grubun yanına vardıklarında hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştılar. Toplanan grubun da onlarla aynı amaç için toplandığını öğrenince o anda kendilerini çok daha güçlü hissettiler ve birbirlerini kutladılar. Kurye'yle birlikte ondukuz kişi olmuşlardı. Hêvi heval o anda bu sıcak ortamın içerisinde daha güçlü bağların oluştuğunu hissetmişti. Hava bozulmuş ve dolu yağmaya başlamıştı, ama Hêvi hiç üşümüyor arkadaşlarının sıcak gülüşleriyle içini ısıtıyordu. Bekledikleri araç gelmeyince yürümeye karar verdiler. Onbeş-yirmi dakika sonra onları götürecek araçla karşılaştılar. Araç incekleri yerin epeyce yukarısında onları indirdi. Onları almaya gelecek olan arkadaşlarla buluşacakları yere varmak için, araçla geldikleri yolun yarısını bu defa yürüyerek geri gittiler.

İki küçük tümseğin arasında oturdular, saat sekiz olmuştu. Şehir merkezinin sokak lambaları onlara elveda dercesine ışık saçıyordu etrafa. Başını ellerinin arasına alan ve derin düşüncelere dalan Dijwar “ağlama yar” türküsünü söylemeye başladı. Hepsini derinden etkileyen bu türkünün Diyarbakır zindanlarında direnişiyle abideleşen Kemal PİR yoldaşın çok sevdiği bir türkü olduğunu, sonradan öğrenecek ve asla unutmayacaklardı. Son bir defa doğup büyüdükları güzel ilçelerini seyretmeye başladılar. O anda geride bıraktıkları yaşamı düşünüyor, içine girdikleri yaşamın onlara ne getireceğini merak ediyorlardı. Kimi zengin, kimi yurtsever, kimi tam düş-

man saflarından olan bir ailenin çocuğu, o arada kurye ile Hacı arkadaşın yanlarından ayrıldığını fark etmemişlerdi bile. Birden “merhaba hevalno” sesiyle ayağa fırladılar. Büyük bir şaşkınlığı yaşayan Hêvi ilk defa üzerine şiirler yazılan, türküler besteleyen ve kahramanlıkları anlatılmakla bitirilmeyen gerillaları görüyordu.

Gelen iki arkadaşla tek tek el sıkıştıktan sonra gerillalar ERNK bayrağını açtılar, hepsi birlikte büyük bir coşkuyla o güne kadar sadece gizli gizli resmine baktıkları bayraklarını alkışladılar. Yerinden kalkan Berivan gidip bayrağı öptü ve “bu bizim bayrağımız O’nu ne pahasına olursa olsun koruyacağız” dedi. Bu sözler bin yılların özlemini, hasretini, acısını özetliyordu.

Onsekizlerin ilk uzun yürüyüşü “heval hazırsanız, gidiyoruz” komutuyla başladı. Hayatlarında yepyeni bir sayfa açılıyordu onsekizlerin. Bu komut adeta bir coşku seli yaratmıştı yüreklerinde. İlk saatlerde yüreklerine sığmayan Fırat gibi asi akan ve çağlayan coşku selinden olacak ki, hiç yorgunluk hissetmiyorlardı. Normal yaşamlarında bu kadar yolu yağmur altında yürüselerdi günlerce yaktan çıkamazlardı herhalde. Ama onlar iradenin gücünü keşfediyorlardı. Saatler ilerledikçe birbirlerinden çocukça bir utangaçlıkla gizleseler de tempoları düşmüştü. Hepsinin hayatlarında ilk yol pratiği olan bu yolculukta, savaşın zorluklarıyla da karşılaşıyorlardı. Yol boyunca bazen bardaktan boşalırcasına yağın yağmur, bazen de şiddetli yağın dolu, tempolarını daha fazla düşürüyordu. Yağın yağmura, zifiri karanlığa, ayaklarına yapışan, yürümelerine engel olan çamura rağmen iradelerini zorluyor, gerillaya kavuşmanın gururuyla yine de birbirlerine yardım ederek yürümeye çalışıyorlardı. Yüksek bir tepeden inmeye başladılar. Her an düşme tehlikesi ile burun buruna olan Hêvi, A,-ya yaklaştı. A. köyünde uzun süre ço-

banlık yaptığı için bu zorlu yürüyüşte fazla zorlanmıyor, tepeden inerken taşların aşağıya yuvarlanmaması için, Hêvi'yi sık sık uyarıyordu. Zifiri karanlıkta ürkekçe yere basan adımların aşağı yuvarladığı taşlar hem büyük bir gürültü yaratıyor, hem de daha aşağıda yürüyenlere değip yaralayabiliyordu. Tecrübelerine güvenen A. ilk dağ yürüyüşünde aynı zamanda arkadaşlarını da eğitmeye çalışıyordu. Böylelikle onsekizler ilk derslerini bu yürüyüşte almaya başlamışlardı. Gerillayı düşmandan koruyan bu zifiri karanlık, onsekizlere talihsiz bir oyun oynamıştı. Grup düşe-kalka tepeden inerken, birkaç arkadaşın karanlıkta yolunu şaşırıp gruptan ayrıldıklarını fark ettikleri an büyük bir telaşa kapıldılar. Birçoğu belki de yaşamları boyunca böylesine uzun bir tepe inişini görmemişti. Hiç bitmeyeceğini sandıkları bu yürüyüş, onları savaşın zorluklarının gerçeği ile de karşılaştırmış, gerillaya ilişkin kurdukları hayallerin belki de gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu fark etmişlerdi. Nihayet, yüksek tepeyi inip, bir köy yoluna girdiklerinde gruptan kopan arkadaşları ile karşılaşmaları bu yorgunluklarını bir anda unutturmuştu. Köyün yakınlarındaki bir alanda durdular. Gerillaların onlara verdiği naylonu küçük kayaların arasına geçirip beklemeye başladılar. Gruptan bir kişinin kurdukları çadırın dışında oturduğunu gören Hêvi, yer kalmadığı için naylonun dışında, yağmurun altında kaldığını sanarak çocukça bir suçluluk duygusuna kapıldı. “Ne kadar fedakar bir arkadaş, biz naylon içindeyken, yer olmadığı için dışarıda oturuyor ” diye düşünerek arkadaşların yanına gitti.

“Sen git benim yerime otur, ben dışarıda beklerim.”

Bu sözleri büyük bir saflıkla söylemişti. Bütün ısrarlarına rağmen onu oturduğu yerden kaldıramayınca, öfkelenip, çadıra girdi. Kendi kendisine, “bu inatçılığı başına daha

çok iş açacak” diye söylendi. Birkaç gün sonra ise, arkadaşın orada nöbetçi olduğu için oturduğunu öğrenince, yanaklarını kızartan bir utançlıkla kendi kendisine güldü.

Mola verdikleri yere yakın olan köydeki bir eve gittiklerinde, yeni katıldıkları insanlık okulunun ikinci dersini öğreniyor, halkın karşısına onurlu bir sıfatla çıkıyorlardı. Gittikleri evin sahibi, hemen yeni katıldıklarını anlamıştı. R.'nin dışında diğer üç bayanın giyimi, yörenin durumuna göre çok tuhaftı. R. kadife pantolon ve kazak giymişti. Berivan, streç olan daracık bir pantolon giymişti. Sozdar, tulum şeklinde bir şort, ince çorap ve kazak, Hêvi de streç pantolon ve dizlerine kadar inen boğazlı erkek kazağı giymişti. Erkek arkadaşlarının da kimi ipince bir gömlek, kimi pantolon, ceket ve kravat, kimi ise terlik giymişti. Hepsinin saçları başları darmadağınaktı. Bu halleri ile yeni olduklarını anlamamak imkansızdı. Evin sahibi, durumlarına bakıp, bıyık altından gülüyordu. Yeni oldukları için de cesaret vermeyi ihmal etmiyordu.

Kahramanlıkları dilden dile dolaşan gerillaları bilinçlerine kazıyamadıkları için, ışıktaki çok daha dikkatli ve meraklı bakışlarla, büyük bir hayranlıkla incelemeye başladılar. Silahlarına, giysilerine, sırt çantalarına, kefiyelerine takılan meraklı gözler, kendilerinin bu giysiler içinde nasıl olacağını hayal ediyorlardı. Her şey, küçük dünyasından henüz yeni çıkan ve yuvasından çıkıp gökyüzüne ilk kez kanat çırpıp bir serçenin ürkekliği ile etrafı izleyen Hêvi'ye anlaşılmaz, anlaşılmaz olduğu kadar da anlamlı gelmişti. Umudun adı olan gerillaları izlerken, yeleklere takılı küçük kırmızı rozet gözlerine ilişti. Yeni bir şey keşfetmenin coşkusuyla yerinden fırlayıp, büyük bir telaşla gerillanın yanına gidip:

“Bu taktığınız göğüs iğnesi nedir?” diye sordu.

Hêvi'nin henüz her şeyi anlamakta yeni olduğunu bilen gerilla arkadaşlar gülümseyerek, bunun göğüs iğnesi değil, partinin rozeti olduğunu anlattı. Berivan söze karışarak, onlara da verip vermeyeceklerini sordu. Bu soru karşısında iki gerilla da gülüp, “veririz” dediler. Gülümselelerinin nedeni, herhalde, yeni katılan herkesin bu soruyu sormuş olmasıydı.

Yaklaşık altı saattir gerilla arkadaşların öncülüğünde yürüyorlardı. Ama bu arkadaşların isimlerini bile bilmiyorlardı.

Yemeklerini yedikten sonra tekrar uzun yol başladı. Zorlu yürüyüş başlamıştı, ama daha ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. Her yarım saatte bir saati sora sora, sabahı etmişlerdi. Gece yürürken, Hêvi iki gerillanın karanlığa rağmen kendilerinden çok emin ve hiç yere düşmeden yürüdüklerini, ama yeni arkadaşların sürekli düştüklerini farketmiş ve, “geceleri öyle yürüye yürüye uzmanlaşmışlar, biz de mi böyle olacağız” diye düşünmüştü. Biraz ilerlediklerinde gerilla arkadaşlardan birinin ayağının kayıp düştüğünü görünce, “demek gerilla da bizim gibi yere düşüyormuş, ya da bu düşen fazla uzmanlaşmamış” diye söylendi kendi kendisine. Söylene söylene yürürken kendisinin ayağı bir çukura takılmış ve çok gürültülü bir şekilde yere düşmüştü, duyduğu acıdan gözleri dolmuştu. Ayağa kalktığı anda söylenmeye devam ediyordu, “tabii ben gerilla hakkında kötü şeyler düşündüm, gerillanın yere düştüğünü söyledim, gerilla da bana çarptı. Annem bana sürekli söylerdi, ‘kutsal şeylere yanlış bir şey söylersen seni çarpar’ diye.”

Artık hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. Ama halen yağmur yağmaya devam ediyordu. Hepsi sırsıklam olmuş ve ayazın dondurucu soğuğu ile titriyorlardı. Tekrar mola verdiler. Bu defa mola verdikleri yer

bir başka güzeldi. Küçük bir gölün kenarındaki yemyeşil, çiğ kokan çimenliklerde oturdular. O anda hiç biri gölün rengini tam çözemiyordu. Mavi miydi, yeşil miydi? Gerçi çok önemli değildi, ama Hêvi gözlerini göle dikmiş rengini çözmeye çalışıyordu. Göl sağ taraflarına bakıyordu. Hiç bu kadar doğal ve sade bir gölü görmediği için ilgisini çekmişti. Artık gölü geçmişlerdi, ama Hêvi halen gölün güzelliğini düşünüyordu, arasıra arkalarında kalan göle dönüp bakıyordu ve “bir ördek olsaydım, bu gölü mesken tutardım kendime” diye düşündü.

“Heval noktaya geldik.”

Sesiyle irkildi Hêvi heval, göle dalıp dalıp çıkan düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdığında üç tarafında tepe olan küçük bir vadiye olduğunu farketti. İnsan boyunu aşmayan ağaçların içinden otuza yakın gerillanın çıktığını gördüğünde sevinmişti. Sadece, Hêvi değil, herkes sevinmişti. O anda kimsenin ayakları yere basmıyordu. Artık inanama-

dıkları o anı yaşıyorlardı ve gerilla olmuşlardı. Acaba gerçekten gerilla mı olmuşlardı? Elbette gerilla olabilmek için, bir gecelik zorlu yürüyüşü atlatmalarının yeterli olmadığını öğreneceklerdi.

Gece bardaktan boşalırcasına yağan yağmurdan eser bile kalmamış, güneş tüm ihtişamı ile yükselmişti. Umuda umut katanları güneşte ısıtmak istemişti. Ama dünya güneşe yüzünü dönmeseydi bile onlar zaten sımsıcaktı.

Kampa vardıklarında biraz dinlenip, sabah içtımastı için toplanıp sıra oldular, “Rawestin, amadebin” komutu geldi, Hêvi şaşkın gözlerle yanındakilere bakıyor, ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Okulda öğrencilerin yaptığı gibi “rahat, hazır ol” yapıyorlardı. Evde Kürtçe konuşmasına rağmen “Rawestin, amadebin” kelimelerini anlamamıştı Hêvi. “Kırk yıllık rahat, hazırolu niçin değiştirmişler” diye düşünmeden edemedi. Herkes hazırolda beklerken komutan arkadaş “şiyarbin” de-

di ve “bi can, bi xwîn em bi te rene, ey Serok” sloganını attılar. Sloganı attıklarından sonra Hêvi’nin şaşkınlığına bir şaşkınlık daha eklenmişti. İçtima bitmiş, herkes dağılmıştı, ama Hêvi heval, R, Berivan ve Sozdar şaşırmış ve oldukları yerde kalakalmışlardı. Arkadaşlarından biri seslenince şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp yürüdüler. Kendilerini çağıran arkadaş iki tane battaniye verdi ve, “heval kendinize uyuyacak uygun bir yer bulup uyuyun. Uzun bir yol yürüdünüz, biraz dinlenin” dedi. İki tepenin arasında akan küçük derenin kenarında yer bulduktan sonra uyuyacakları yerdeki taşları temizlemeye başladılar. Yanlarından geçen bir arkadaş;

“Yeni gelen herkes rahat uyumak için yerleri böyle eşeler, ama birkaç gün sonra taş dediğiniz şeyler size kum tanecikleri gibi gelir” sözlerini söyleyince Hêvi ve arkadaşları bu sözlerle anlam verememişti. Oysa gerillanın her sözünün bir tecrübe olduğunu bilmiyorlardı halen.

Uyandıklarında öğlen yemeği hazırlanmıştı. Yemek yedikten sonra onsekizlerin hepsi toplanmıştı. Komutan arkadaş onlarla sohbet edecekti. Çember şeklinde, kimi toprağa, kimi taşın üstüne oturdu. Herkes pürdikkat komutanı dinliyordu. Komutan; devrimci yaşamın, mücadelenin sorumluluklarını ve kendilerinin nasıl yaklaşması gerektiğini anlatıyordu. Düşmanın verdiği alışkanlıklarla, kişilikle savaşılması gerektiğini vurguladığında ürkmüştü herkes. Bunlara anlam vermesede Hêvi'nin çok huzursuz olduğu her halinden belli oluyordu. Cebinden tırnak makasını çıkardı ve toplantının orta yerinde tırnaklarını kesmeye başladı, komutan arkadaş kaşlarını çatarak Hêvi'ye baktı ve tırnak makasını cebine koymasını söyledi. Bu uyarı ile irkildi Hêvi, arkadaşlarına baktı, yanlış bir şey yaptığını anlayınca utancından kıpkırmızı oldu yüzü. Kendi kendisine, "tırnaklarımı kesiyordum, bu kadar da kızılmaz ki" diye düşündü. Sohbet bitmişti ve güneş de yavaş yavaş tepelerin arkasından kayboluyordu.

Yeni katılanlar, ilk günün verdiği yabancılikle kendilerine gösterilen yerde ateş yakılmasını öğreniyorlardı. Eski bir arkadaş olan D., bayanlara, gerilla ateşi yakmayı öğretiyordu. "Özellikle duman çıkartmamaya dikkat edilmesi gerekiyor" dediğinde, Hêvi, "ne gerek var ki, dağın başındayız, dumanımızı kim görecektir" diye cevap verdi. Diğer arkadaşları da aynı fikirdeydi. Berivan onaylar gibi başını salladı. Oysa düşmanla kıran kırana süren savaşta, dumanın, yerlerini deşifre edeceğini hiç düşünmemişlerdi.

Artık uyuma vakti yaklaşıyordu. Bütün arkadaşlar yerlerini hazırlıyorlardı. D. arkadaş, dört yeni bayandan oluşan bayanların mangasına iki battaniye ve bir de naylon götürecek, yerlerini nasıl hazırlamaları gerektiğini anlattı. D. arkadaş Suriyeli

olduğu için Türkçeyi iyi konuşamıyor ve söylediği her kelime gülüşmelere yol açıyordu. Kendisine gülmelerine hiç aldırmadan anlatmaya devam ediyordu:

- Yere battani ser, bir battaniyi ört, naylonu kapat, etrafını da jilet taşı yap.

Dört bayan yan yana uzanmış uyumaya çalışıyorlardı. Ama bir türlü gözlerine uyku girmiyordu. Gündüz eski arkadaşların sürekli onlarla konuşması, ilgilenmesiyle, eskiyi, gerilla arkadaşların deyimi ile düzeni düşünmeye fırsat bulamamışlardı. Ama gece kendi vicdanları ile başbaşa kalmışlardı. Hiçbiri uyuyamıyordu. Ama uyuyamadıklarını birbirlerine belli ettirmemeye çalışıyorlardı. Birden, R.'nin ağlamaya başlamasıyla konuşmaya başladılar. Ve, R.'ye katılmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Berivan, R. ile ilgilenmediğini söyleyince, Sozdar ve Hêvi uyumaya çalıştılar. Berivan R.'yi ağlamaması için ikna etmeye çalışarak, ama ne söylemesi gerektiğini de bilmeden konuşmaya başladı.

"Bak R. bir defa kararını verdin, seni zorlayan kimse de olmadı, sevecek, isteyerek geldik hepimiz, bunun bir bedeli var. Annem, babam, ailem demeyeceksin, burada toprak annemiz, taşlar babamız, ağaçlar kardeşlerimiz olacak, beni anlıyorsun değil mi?"

Bunları duyan R. daha fazla ağlıyordu. Artık konuşmaktan yorulan Berivan, Hêvi'yi kaldırıp sıranın kendisine geldiğini, yorulduğunda Sozdar'ı kaldırmasını söyleyip uyudu. Bu teselli konuşmaları sabaha kadar devam etti.

Sabah uyandıklarında eski arkadaşlara dün geceki hallerini anlatıp gülüyorlardı. Azad arkadaş, dişi ağrıdığı için, eliyle ağzını sıkıca kapatıp gülmeye çalışıyordu. Onbeş gün sonra Azad arkadaşın çatışmada yaralandığını ve çatışma alanından dört-beş saat uzaklıkta elinde patlamamış bir

el bombasıyla şehit düştüğünü ve düşman tarafından bulunup, cesedinin alındığını öğreneceklerdi. Aradan yaklaşık dört ay geçtikten sonra Hêvi koçerlerin çadırında Azad arkadaşın şehit düştüğü yerde halen el bombasının bulunduğunu, iki tane kanlı kefiyesini koçerlerin aldıklarını ve özenle sakladıklarını öğrenecekti. Azad arkadaşın yarasının ağır olmadığı ve çatışmanın verdiği panikle, kan kesici iğnelerin vurulmaması ve müdahale edilmemesi sonucu kan kaybından şehit düşmesi, derinden etkileyecekti bütün gerilla grubunu ve öfkeli edilecekti. Bir özgürlük savaşçısı böyle kolay, böyle çabuk şehit düşmemeliydi. Küçük bir ihmalkarlığın bedeli bu kadar ağır olmamalı diye düşünecekti Hêvi, ama yaşayacakları birçok deneyim, savaşta ilk hatanın son hata olacağını öğretecekti onlara.

Yavaş yavaş öğreniyordu yaşamın kuralını onsekizler. Üç gün olmuştu yaşamla tanışmaları, daha önce hiç yaşamamış, gözlerini dünyaya yeni açmış gibi. Üç günün sonunda üç grup halinde ayrıldılar. Ayrılma haberi derinden sarsmıştı onsekizleri. Onlar, üç gün boyunca en saf en temiz duyguları ile devrimden sonra ne yapacaklarının hayallerini hep beraber kurmuşlardı. Ama bunu düşünmek için daha çok zaman geçmesi gerektiğini bilmiyorlardı bile. Onsekizler hep beraber kalacaklarını, eylemlere beraber gideceklerini planlamışlardı. Re. arkadaş evden çıktığında, annesi gelirken ekmek ve un getirmesi için para vermişti, Re. arkadaş bu sohbetlerde:

"Ben de devrim olduğunda ekmek ve un alıp, gidip evin kapısını çalacağım ve "anne biraz geç oldu ama, yepyeni bir insan olarak ekmek ve unu alıp geldim" diyeceğini söyleyerek kendince ayrılık acısını hafifletmeye çalışıyor, ayrılıkların daha özgür ve güçlü bir beraberliğin mayası olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Evet şimdi ayrılıyorlardı.

Ama içlerinde yine beraber olmanın umudunu her zaman taşıdılar. Giderken onsekiz kişiydiler ama sonra milyonlar olacaklarını biliyorlardı. Yeni bir insan olmanın amansız savaşına girmişlerdi, bu savaş her geçen gün onları daha fazla birbirine bağlıyordu. Daha çok arkadaşla tanışacak, çok arkadaşla oturup, siyah çaydanlıktan, plastik bardaklardan çay içecek, kaşıkları az olduğu için üç-dört kişi birlikte bir kaşıktan yemek yiyecek, çatışmada veya eylemde arkadaşları şehit düşecek; ateşin etrafında oturup, “bûhar xweşe çaxe gûlan” türküsünü söyleyecek, amansız kışlarda günlerce karın içinde yürüyecek ve daha çok arkadaştan ayrılacaklardı. Ve paylaşmayı, mücadeleye tutkunca bağlanmayı, sevmeyi, fedakarlığı, zor anlarda beraber olmayı, yoldaşlığı ve daha çok şeyi öğreneceklerdi.

R., Berivan, Hêvi ve Sozdar’ın da içinde bulunduğu grup onaltı kişiydi. Sekiz eski, sekiz yeni arkadaştı. Seyyar eğitim kampı diyorlardı gruplarına. Akşamları gruptan birkaç kişi köye iniyor, gerekli lojistik malzemelerini alıyorlardı. Bütün gece yürüdükten sonra, gündüz köylerden çok uzak yerlerde kalıyor ve eğitim görüyorlardı.

Onsekizlerin ayrıldığı gece durmadan yağmur yağıyordu. Ve bir aydan fazla yağmur dinmek nedir bilmedi. Arkadaşlarından ayrılmak Hêvi’ye çok zor gelmişti. Bu, yağın yağmurun kendisini zorlamasıyla da birleşince ağlamamak için kendisini ne kadar zorlasa da bir türlü başarılı olamamıştı. Günlerce sırlıklam yürümekten, üşümekten, yorulmaktan, uykusuzluktan sıkılmış, içindeki korkulara teslim olmaya karar verip, R. ile birlikte C. arkadaşına,

“Biz geri gitmek istiyoruz, bizi geri gönderin” demişti.

Evet, bu sözleri onlar söylüyordu, Hêvi ve R. Gidemezlerdi, çünkü günlerce basın manşetten duyurmuş-

tu katıldıklarını. “Liseliler dağa kaçtı”, “okul kantincisi öğrencileri kandırdı”, “dikkat! Okul kantincisi terörist çıktı”, “okullara dikkat edin”, bunun gibi onlarca haber yayınlanmıştı. Gitselerdi düşman asla onları rahat bırakmazdı. Komutan C. bütün bunları anlatırken şunları da ekledi:

“Bakın arkadaşlar, zorlanıyorsunuz, kolay değil dağlarda savaşmak, bunun için sizi anlıyorum. Ama yıllardır savaşan arkadaşlar nasıl dayanıyor bu zorluklara? Çünkü onlar ülkelerini ve bu ülkede yaşayan insanların seviyorlar...”

Aslında “gidin” deselerdi bile gidemezlerdi ikisi de, bunu yapamazlardı. Arkadaşlarını, mücadeleyi, Kürdistan’ı seviyorlardı. Ama neden? Yine de yapamıyorlardı. Sadece sevmekle sorunlar çözülüyordu, tek sorunları irade, savaşma azmi ve yurtseverlik bilincinin olmamasıydı. Onları zorlayan, yağmur, soğuk, açlık değildi, onları zorlayan kendi gerçekliklerini tanımamaları ve Kürt olmaktan ne kadar uzak olduklarını görmeleri idi. Bir Türk gibi düşünmeleri için yıllarca okulda Türkleşmeyi öğretmişti öğretmenleri. Belki onlarda başı kofili, ulusal kıyafetli annelerinden utanmışlardı. Veya annelerinin, babalarının Türkçeyi konuşmamasını yadırgamışlardı. Pop, arabesk vb. müzikler kendi öz dilleri ile söylenen türkülerden daha güzel gelebiliyordu onlara. Bundan dolayı dört bayan arkadaş sık sık radyoyu alıp mangalarında pop müzik veya yabancı müzik dinliyorlardı. Arkadaşları eleştirdiklerinde, “müziğin dili evrenseldir” cevabıyla, eleştirileri kabul etmiyorlardı.

Onları en çok eleştiren ve yanlışlarını gösteren, doğruları anlatan, komutan C. arkadaştı. Onun için C. arkadaşla bir türlü anlaşmıyorlardı. C. arkadaşla anlaşamazlardı, ama bir sorunları olduğunda ve bir konuda zorlandıklarında ilk başvurdıkları kişi de komutan C. arkadaş olurdu.

Acil bir görevden dolayı onaltı kişilik gruptan on kişi göreve gitmişlerdi. Konumlanma noktasında dört bayan, Piling ve komutan C. arkadaş kalmışlardı. Piling arkadaş bayanların çadırına gidip iki saat nöbet tutacaklarını söyledi. Piling arkadaş gittikten sonra dört kişi birden iki saat nöbet tutmaya karar vermişlerdi. Çadırın altında nöbet tutacak, ses geldiğinde çıkıp kontrol edeceklerdi. Ama derin bir sohbete dalmışlardı. R.’nin sesi güzel olduğu için türkü söylemesi için ısrar etmişlerdi. R. arkadaşların ısrarlarına dayanamayıp türkü söylemiş, Berivan, Sozdar ve Hêvi de ona eşlik edince ses çok çıkmıştı. Kendi seslerinden dolayı C. arkadaşın “nöbetçi, nöbetçi” diye bağırmasını duymamışlardı bile. İkinci defa seslendiğinde R. sesi işitmişti ve C. arkadaşın “nöbetçi” diye seslenişini taklit etmişti. Bu bütün arkadaşlarını kahkahaya boğmuştu. R., C. arkadaşın günlük yaşamdaki konuşmalarını taklit ettiği sırada C. arkadaşın sesini yeniden duydular, bu defa daha yakın, yanı başlarından geliyordu sesi. C. arkadaş konuşmalarını duymuştu, hiç konuşmuyorlardı. Hepsi de kendi kendilerine, “yine bir nasihat verecek” diye düşündüler. Ama C. arkadaş sessiz olmalarını söyleyip gitmişti. Diğer gün yaptıklarının yanlış olduğunu, yoldaşlar ortamında bir daha kesinlikle böylesi çocuklukları kendilerine yakıştırmamaları gerektiğini, partide görevin kutsal olduğunu ve verilen her göreve doğru yaklaşılması gerektiğini eğitimde anlattı. Bu olay onlara çok büyük bir ders olmuştu.

Aradan birkaç gün geçmişti. R. “tutup onu bir ormanda bağladılar ağaca” türküsünü söyleyip ağlıyordu. Türküde, kurşuna dizilen bir insanı anlatıyordu. R.’nin ağlaması diğer arkadaşlarını etkilemiş ve üzmişti. Bunun üzerine C. arkadaş R.’ye o türküyü yasaklamıştı. Dört arkadaş türkünün ismini yasak türkü

koymuşlardı. Yasakladığı için o tür-
küyü çok seviyorlardı ve söylüyor-
lardı. C. arkadaşı gördüklerinde he-
men susuyor, gittiğinde tekrar söyle-
meye devam ediyorlardı. Onlar için
arkadaşının taklidini yapmak, yanlış
yaptığı şeylere gülmek, ciddiye al-
mamak çok doğal şeylerdi. Yoldaşlı-
ğın yüceliğini, kutsallığını halen bil-
miyorlardı. Arkadaşlara ağabey, ba-
ba veya bir sınıf arkadaşımı gibi
yaklaşıyorlardı. Oysa birkaç gün
sonra yoldaşlarından ayrıldıklarında
büyük bir acı duyacak, yaptıkların-
dan pişmanlık duyacaklardı.

Aradan bir ay geçmişti. Daha ön-
ce ayrıldıkları arkadaşlarla buluşa-
cak, güç dağılımı yapılacak ve tek-
rar, ayrılacaklardı. Uçsuz bucaksız
çerkem veya gerilla tabiri ile “cüce
çam”, dedikleri ağaçların kaplı oldu-
ğu Çavreş dağlarındaydılar.

Kar ağaç boylarını aştığında,
Karadeniz’i, Akdeniz’i
Egesi, Marmarası
Olur Kürdistanımın
Çavreş dağları

Arkadaşlarıyla buluşmanın sevin-
cini silah sesleriyle kutlayacaklardı.
Grupta bulunan arkadaşların her biri
bir kurşun sıkacaklardı. Bir kayanın
üzerine konulan taş, nişan tahtaları-
ydı. İlk kez silah kullanacak olanlar
heyecandan titriyorlardı. Bir tane
sıktıktan sonra, silahın cazibesine
kapılıp tekrar tekrar sıkamak istiyor-
lardı. Hiç kimse taşı vuramamıştı,

kimi çok uzağa gitmişti, kimi de ısı-
kalamıştı. Sıranın en sonunda olan
R.’ye sıra gelmişti. R. kumral, kısa
boyu çok duygusal ama çok inatçı
bir arkadaşı. Silahı eline alıp oturdu
ve nişan aldı. Tetiğe bastı ve tetiğe
basar basmaz silahı attı ve kulakları-
nı kapattı. Korkmuştu. “Ben silah
kullanamam” diyordu, arkadaşları-
na. Oysa hedefi bir tek R. vurmuştu.
R. arkadaşın bu davranışı uzun süre
espri konusu olmuştu.

Gruplar birleştiğinde arkadaşları
yeniden görmenin verdiği sevinçle
dünyayı fethedecekmiş gibi hissed-
yordu kendisini Hêvi. O anda tekrar
ayrılacaklarını hiç düşünmek istemi-
yordu. İki gün sonra içtimada grup-
lar okunduğunda Hêvi hem sevin-
miş, hem de derin bir burukluğu ya-
şamıştı. Sevinçliydi, çünkü onun da
artık bir silahı vardı. Ve pratiğe çık-
acak gruptaydı. Ayrıca Sozdar arka-
daş yanındaydı. Üzüntülüydü çünkü
çok sevdiği, R. ve Berivan’dan ayrı-
lıyordu. İçtimada asker gibi el sıkı-
şıp vedalaştılar. Ama Hêvi ve Sozdar
içtimadan sonra R. ve Berivan’a sıkı
sıkı sarılmışlardı. Bu vedalaşmaya,
“sivil vedalaşma” diyorlardı gerilla
arkadaşlar. “Biji Serok APO” slo-
ganları ile uğurlamışlardı arkadaşla-
rını ve gözden kayboluncaya kadar
arkalarından seyretmişlerdi. Bir ge-
rilla için en değerli şeylerden biri si-
lahıdır ve artık Hêvi ve Sozdar’ın da
kleşleri vardı.

Artık grupta bayan olarak Sozdar
ve Hêvi kalmıştı. Toplam onbir ki-
şiydiler. Onlar da faaliyet yürütecek-
leri alana doğru yola çıktılar. Memo
arkadaşı, öncüler. Birkaç saat yürü-
dükten sonra bazı ayak izlerine rast-
lamışlardı. Köylere yaklaştıklarını
düşünmüşlerdi, ama bir türlü köyler
görünmüyordu. Yaklaşık bir saat
sonra aynı yere doğru iki ize rastla-
dılar. Ama yine köy yok. Yürüdükçe
izler üç-dört-beş tane oluyordu. Ön
tarafтан gelen talimatla grup olduğu
yerde durdu. Niçin ortalıkta köy gö-
remediklerini anlamışlardı. Beş-altı
saat boyunca büyük bir daire çizerek
ve sürekli o dairenin etrafında döne-
rek yürümüşlerdi. Islak kar ayakları-
nı sırlıslamak yapmıştı, ama hiç al-
dırmadan geri döndüler. Böylelikle
bir geceyi boşuna geçirmiş oldular.
Bundan dolayı Memo arkadaş çok
üzülmüş ve bir daha böylesi bir ek-
sikliği ve zaman kaybını yaşamamak
için çok dikkatli olacağını söylemiş-
ti.

Sozdar ve Hêvi dün geceki yor-
gunluğun verdiği ağırlıkla battaniye-
lerini alıp yerlerine gittiler. Birkaç ar-
kadaş da yakınarda olan bir depoya
gidip yiyecek maddeleri getirecekler-
di. Sozdar ve Hêvi, R. ve Berivan ara-
daşları düşünüyorlardı. Beraber yaşa-
dıkları olayları tekrar tekrar anlatıyor-
lardı birbirlerine. İlk düşman askeri-
nin operasyonuna nasıl tanık oldukla-
rını, nasıl manevra yaptıklarını ve

herkes sessizce beklerken, düşman peşlerindeyken hiçbir şeye aldırma-
dan türkü söylediklerini ve arkadaşla-
rının bu gamsızlıklarına nasıl öfkelen-
diklerini. Düşmanın bir ay boyunca
köşe bucak, dağ-taş, köy köy onları
aradıklarını hatırladılar. Birbirlerine
en çok yakınlaştıkları gündü o gün. R.
arkadaşın her öğün “gulik” denilen
bitkiyi yediğinde “öğlen gulikli pilav,
akşam pilavlı gulik, öğlen makarnalı
gulik, akşam gulikli makarna, öğlen
gulik kızartması, akşam kızartmalı
gulik, ama mutlaka hep gulik. Yakın-
da saçlarımda gulik yeşerecek” deyip,
nasıl isyan ettiğini ve annesinin yaptı-
ğı keteleri yemek istediğini. R. arkada-
şın “bir taş attım havaya, düştü mah-
pushaneyeye” türküsünü söylediği za-
man, Berivan arkadaşın kafasına, Hê-
vi’nin de omuzuna yağmurun yağma-
sıyla kayıp düşen kocaman bir taşın
değmesini, kanın durması için de Be-
rivan’ın kafasının kırılan yerine toz
şeker bastıklarını ve Berivan’ın “bu
şeker başımda ağırlık yapıyor, başımı
taşıyamıyorum” demesini hatırladı-
lar. Bütün bunlar onlar için tatlı birer
anıydı.

Birkaç saat sonra malzeme getir-
meye giden grup gelmiş ve deponun
yakınlarındaki eski bir kampta R. ve
Berivan arkadaşın bulunduğu grupla
karşılaştıklarını söylemişler. Ayrıca
dün gece ırmaktan geçerken, Cotkar
arkadaşın Berivan ve R.’ye “heval
sudan geçmenize yardım edeyim, siz
bayansınız, geçemezsiniz, su sizi
alıp götürür” dediğini ve Cotkar ar-
kadaşın sudan geçerken ayağının ka-
yıp akıntıya kapıldığını ve R. ile Be-
rivan arkadaşın yardımı ile kurtuldu-
ğunu, Cotkar arkadaşın bir daha ba-
yanlara yardım etmeyeceğini”, bak-
sanıza sudan geçemez dediklerim
beni boğulmaktan kurtardılar” dedi-
ğini anlattılar. Hepsinin selamlarını
getirdiklerini söylediler. Bu olay
herkesi çok güldürmüştü. Akşam
tekrar yola çıkıp, görev alanlarına
doğru yol almaya başladılar.

Her onbeş-yirmi günde bir grup-
larla birleşip yeni düzenleme yapı-
yor ve tekrar ayrılıyorlardı. İkinci
grupta Hêvi ve R. arkadaş beraberdi-
ler. Üçüncü defa birleştiklerinde,
eyaletin bütün gücü birleşmişti. Ve
X. adında yeni bir bayan arkadaş da-
ha katılmıştı. Artık eyalette beş ba-
yandılar. R., Berivan ve Sozdar eği-
tim grubundaydı. Hêvi ve X. cephe
komitesindeydi. Ayrı mangalardaydı-
lar, ama gece beş bayan aynı manga-
da kalıyorlardı. Eyaletin yaz dönemi
için yeniden örgütlenilmişti. Hevi bu
kadar çok kişiyi ilk defa bir arada gö-
rüyordu. Eyalet Sekreteri H. arkadaş
da vardı yanlarında bulunan herkes
gibi Hêvi’ye de büyük bir güven ve
güç vermişti. Hêvi bu defa arkadaşla-
rından uzun bir süre, kışa kadar ayrı
kalacaktı. Aslında bütün arkadaşlar
aynıydı, hepsi de sevgi dolu ve duy-
gu yüklüydü. R., Berivan ve Sozdar,
Hêvi için bambaşka anlamdaydı. Dü-
zendeki arkadaşlarına beraber müca-
deleye katılarak anlam yüklemiş, en
zor anlarda beraber olmuş, çelişkileri
en yoğun yaşadıkları anlarda bile bir-
birlerini görmüşlerdi yanı başlarında.
Emek değer, paylaşım ve sonuçta
birbirlerinden kopmayan bağlar. Sev-
giler, yoldaşlık, bütün bunları hep be-
raber öğrenmişlerdi.

Ayrılma zamanı gelip çatmıştı. R.
arkadaş her zamanki gibi yine içti-
mada ağlamıştı. “R. heval bir türlü
asker olamadın gitti” diye espiri ya-
pıldığında, gülümseyip arkadaşları-
na cevap vermişti. “Askerlerin duy-
guları yok mu? Yoldaşlarımdan ayrı-
lıyorum, kolay mı, insanın her şeyi
olan yoldaşlarını bırakması”

Hêvi’nin içinde büyük bir huzur-
suzluk vardı. Ve yoldaşlarından bir
türlü ayrılmak istemiyordu. Çok şey
söylemek istiyordu, ama artık sözle-
rin bir anlamı olmadığını ve söylene-
cek her şeyin pratikte söyleneceğini
düşünüyordu. Ayrılırken başarı sözü
verip ayrıldılar. Hêvi yoldaşlarından
ayrıldığı gece sabaha kadar süren yol-

culukta, sürekli ikibuçuk aylık süreci
ve yoldaşları ile olan ilişkilerini düşü-
nüp sorgulamıştı. Zaman zaman yapı-
tığı yanlışlıkları hatırlamış ve geriye
dönüp yanlışları düzeltmeyeceği
için hayıflanmıştı. Ama daha çok za-
manı olacağı için yanlışlarını görüp
en azından gelecekte yapmayacağı
düşüncesi ile ferahlamıştı. “Bütün
yoldaşlarımı, R., Sozdar ve Berivan
kadar sevmeliyim ve değer vermeli-
yim” diye düşünmüş ve grupta bulu-
nan Welat, Memo, Sefkan, Hacı, İ.,
X., Re. D. arkadaşları daha çok sev-
meye başlamıştı. Grupta bulunan Sef-
kan, Hacı ve Re. beraber katıldığı ar-
kadaşlardı. Bazen hep beraber oturup,
onsekizleri anarlardı. Hêvi pratikte
süre içinde eski yaşam alışkanlıkların-
dan dolayı zorlanmış ve arkadaşla-
rının yardımı ile bunları aşmaya çalış-
mıştı. “Zor günün yol göstericisi” di-
yardı yoldaşlarına. Emek ve sevgi-
nin, vatana ve yoldaşlara bağlılıkla
geliştigiğine tanık oluyordu. Pratikte
sürekli halkla iç içe olduğu için halkı-
nı tanımayı, sevmeyi ve halkı için
kendini feda edebilmeyi öğreniyordu.

Faaliyet yürüttükleri alanda mü-
cadeleye katılmak isteyen gençler
her geçen gün artıyordu. Bunlardan
biri de Şevxweşin arkadaştı. Şevx-
weşin katılacağı gece randevu veri-
len yere yetişemeyeceğini düşünö-
rek, telaşla ve mücadeleye katılma-
nın verdiği heyecanla evden terlikle
çıkıp koşarak randevu yerine ulaş-
mıştı. Randevu yerine ulaşmak için
koşarken terliklerini düşürmüş, za-
man kaybetmemek için geriye dönüp
almamıştı. Arkadaşlar karşılarında
gece picamalarıyla yalınayak birini
görünce şaşırılmıştı. Bulundukları
bölgenin arazisi ağaçsız ve diken
kaplıydı. Hêvi yol yürüyüşlerine
alışkın olduğu için, ayakbaılarını
yeni katılan bayan arkadaşına verip
kendi ayağına, kefiye ve şutik bağla-
dıktan sonra yola koyuldular. Yol
uzun olduğu için kefiye ve şutik sü-
rekli açıldığından hiçbir koruyucu

etkisi olmuyordu. Hêvi kefiye her açıldığında durup bağlamak zorunda kaldığı için zaman kaybına sebep oluyordu. Sonunda kefi ve şutiki çıkararak yalın ayak yürümeye başladı, Hêvi. Biraz zaman geçince ayakları uyuştugu için, acı veya dikenlerin ayağına batışını hissetmiyordu bile. Bütün bunlara rağmen coşku doluydu. Altı kişi katılmıştı onlara ve mücadele yeni yeni mevziler kazanıyordu. Bunlar birkaç saatlik acıdan daha önemliydi Hêvi için. Bu hareketli gecenin anısına yalın ayak ve koşarak mücadeleye gelen arkadaşları “güzel gece” anlamına gelen Şevxweşin ismini verdiler.

Sonbahar gelmişti. Yeni katılan savaşçılarla, eyaletin yaz faaliyetinin değerlendirileceği toplantı için V.’ye doğru yola çıkmışlardı. Toplantıdan sonra Hêvi karargaha gidecek grupta yer almıştı. Karargaha vardıklarında Hêvi bir takım bayan arkadaşla karşılaşınca şaşırılmıştı. “Üç ay içerisinde nasıl bu kadar çok kişi katıldı” diye sormamak için zor tutmuştu kendisini. İşte özgürlüğe olan tutkunun ve inancın ispatı: Üç ay içerisinde otuza yakın bayan. Hêvi bayan arkadaşlara bakarken gözleri birilerini arıyordu, ama bulamamışlardı. Karargah komutanlarından Pıling arkadaşla, Berivan, Sozdar ve R. arkadaşları sormuştu.

“D. Eyaletine gittiler. R. giderken “güçlü bir militan ve komutan olarak geleceğim o zaman siz bile beni tanıyamayacaksınız” dedi. Ayrıca sana çok selam söylediler.”

Hêvi bu cevabı aldığımda üzülse mü, sevinse mi ne yapacağını şaşırarak, “şimdi otuz tane Berivan, otuz tane Sozdar, otuz tane R. var” diye düşündü. Yeni tanıştığı arkadaşları ile ateşin etrafına oturup, sohbetlerini dinledi.

Bir sevdadır uzanır
Ülkem Kürdistan’a
Adı heval, adı yoldaş
Bir fırtınadır kopar
Ülkemin dağlarında

Adı öfke, adı intikam
Ve sevdalı fırtınalar kopar
Güneş ülkesinde

Adı özgürlük, adı Kürdistan

Bir insanın yapacağı en güzel şey yaşadığı anın değerini bilerek yaşamasıdır. Hêvi bunu yapamadığı için üzüyor. İki yıldan fazladır zindanda. Bütün bunları düşünürken, bazen ilk katıldığı zamanlardaki haline gülüyor. Bazen acaba arkadaşlar ne yapıyorlar diye düşünüyor, bazen de dalıp gidiyor...

Şimdi gerilla dağ, ülke, savaş, halk, yoldaş, direniş, her şey daha anlamlı geliyor Hêvi’ye. Gözlerini gerillada dünyaya açmış, ama ilk anda, güçlü yaşam ışıklarından gözleri kamaşmış ve çevresinde gelişen olaylara anlam yükleyememişti. Yükleme de zordu, tanımıyordu çünkü. Gençliğin verdiği havai duygularla onaltı yaşında tanımıştı, insanlığı dünyanın orta yerine nakşedenleri. Yüreğindeki titreşimler bilinci ile yeni yeni temasa geçtiğinden, şimdi anlam veriyor yaşadıklarına. “Neydim, ve kimdim ben?” diye soruyor kendisine artık cevapsız kalmıyor soruları.

Zindanda taş duvarların, demir parmaklıkların buz gibi gölgeleri arasında bile, her şeye rağmen yaşam sevdalı olanların arasında, o da yaşama sevdalı herkes gibi, hem de uğruna ölecek kadar. Hêvi de zindandaki arkadaşları gibi, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin mirasının takipçisi olmaya çalışıyordu. Bu da ancak direnişle, militan kişiliğe ulaşmakla mümkündü.

Büyük açlık grevi haberi yayılıyor dört bir yana. 14 Temmuz 1982 ve 14 Temmuz 1995, Amed zindanından, onbinlere uzandı tarih. Vahşetin, ihanetin cirit attığı bir mekandı, duuurrrrrr! Dedi dört can. Durdu zaman, durdu mekan, durmadı cellat. salladı kırbacını, bir, iki, üç, beş, on... Salladıkça yoruldu, yoruldu cellat. Yorulmadı dört toy delikanlı,

yenebilir miydi hiç deli kırbaçlar, insan olmanın erdemliliklerini? Yene-medi, yenemezdi.

Evet yenilmemişti direniş. Hêvi altmışüç arkadaşı ile beraber alkışladı haberi. Büyük açlık grevi başlayacaktı. Alkışlar arasında kimi sevinçten ağlıyor, kimi gülüyordu. Ölüm orucuna girmeyi bile önerenler var. Çok genç bir ziyaretçi, ölüm orucuna girmeye karar veriyor, ama üçüncü gününde mide kanaması geçirip hastahaneye kaldırılıyor. Öfkeleniyor ve, “heval bir dahaki sefere başaracağım” diyor. Cezaevinde onbin tutsak dışarıda analar ve Avrupa’dan, Rusya’dan dünyanın her yanındaki Kürdistanlının ayağa kalkışına bir kez daha tanık oluyor bütün dünya. İlk Yozgat zindanında, Fesih Beyazçiçek yoldaş onurlandırdı direnişi. Ardından Almanyadan Gülnaz Bağıştani, İstanbul’dan küçücük yüreği ile Aşti, Amasya zindanından Remzi Altıntaş yoldaş ve Adana’da kendini yakan Latife Kaya ana anlamına anlam, yüceliğine yücelik kattılar 14 Temmuz’un. İki tanesi ömrünün baharında gencecik iki delikanlı. Diğeri ülkesinden koparılıp Almanya’ya göçertilen, Saddam faşizmine tank olan, yüreği yaralı bir Kürt kadını. Bir diğeri daha göremeden annesinin şefkat dolu yüzünü, masmavi gökyüzünü, yemyeşil ormanları düşmanın çirkin yüzü ile anne karında tanışan bir bebek. Bir diğeri yetmiş yaşında saçları ak, elleri zayıf ve nasırlı, gözleri kederli ve derine inmiş. Ya yüreği? Yüreği ateş yüklü, volkan misali bir ana. Ülkesinden koparıldığından beri dinmedi bu ateş. Adana’da tutuşturdu yorgun bedenini. Anlattı ateş ülkesini, yaşadığı diyarı ve o diyardaki yiğit evlatlarını. Ve ateşe dönerek, “götür beni o diyara” diye fısıldadı ve son sözü, “Bijli Serok APO, Bijli Kürdistan, Bijli PKK” oldu.

Ama şimdi daha da intikam dolu.

İşte bütün bunlar direnişin 14

Temmuz’undan zaferin 14 Temmuz’una taşıdı direniş ruhunu. Zindanda bitireceğini söylerken düşman, ille de özgür vatan diyordu prangalı mahkumlar. Dağdaki gerilla, zindandaki direniş gerillalarına ikinci 15 Ağustos’la gönderdi kutlama mesajını. Mesaj alındı, halaylar çekildi, anlamı üzerine konuşulup tartışıldı. Hêvi de zindandaki bütün arkadaşları gibi daha fazla yakın hissediyordu kendisini gerillaya ve halka. Zindan duvarları bile engellememişti, ruhtaki, bilinçteki bütünleşmeyi ve özgürlüğü. Ve böyleli zafer atılımlarında tarifsiz mutluluklarla beraber bir burukluk yaşanır. Şehid düşen yoldaşlarının bu atılımları görmemeleri, ince bir sızı olur yüreklerinde. SKP’nin yemin törenini televizyon haberlerinde (çok kısacık bir görüntü de olsa) izlerken, MED TV’nin yayın hayatına başladığını duyarken, Sri Lankalı Tamil Kaplanları’nın Meksikalı Zapatala’nın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini desteklerini ve sıcak selamlarını alırken, şehitler ordusu hatırlanır, sınımsız anılarıyla. Zindanda bu analara bağlı kalmak, şehitlerin bıraktığı mirasın takipçisi olmak, söz bunun için, intikam yeminleri bunun için. Böyle başladı onsekizlerin öyküsü ve daha binlerce hikaye,

destan. Peki ne oldu bu onsekiz kişiye? Ne mi oldu? Başta Şiyar olmak üzere, üç kişi; içlerindeki korkularla, savaşılmayacak kadar küçüldüler ve korkuları onları yendi. Onların yürekleri yoldaşlığın sıcaklığını hissedemeyecek kadar taşlaşmıştı. Ve taşlanan yürekleri bin yılların yükünü kaldırmaya, insan olmaya yetmedi. Onlar milyonlarca Kürt halkının ve insanlığın, haklı davasına ihanet eden ve halkın vicdanında yargılanan, sorgulanan ve mahkum edilen birer suçlu oldular. İhanete özgürlük istenemez gerçeği ile, ihanet batağında gün be gün dirhem dirhem ölüyorlar.

Hêvi zindanda ve yeni insana özgür insana ulaşmanın amansız savaşına zindan mevzisinde devam ediyor.

Beş kişi halen Kürdistan’ın özgürlük kokan dağlarında. Bazen bir yol yürüyüşünde veya ateşin etrafında koyu bir sohbet. Bazen, bir karakol baskınında veya tepe nöbetinde kurşun yağmuru altında veya eğitimde. Onlar milyonlarca Kürt halkının acısını dindirmek için amansız bir kavganın içinde. Onlar özgürlüğün havarileri, Hz. İsa’nın oniki havarisi kadar kutsal. Onların hayalleri, Spartaküs’ün “güneş ülkesi” hayali kadar yüce. Ve onlar da şekil bu-

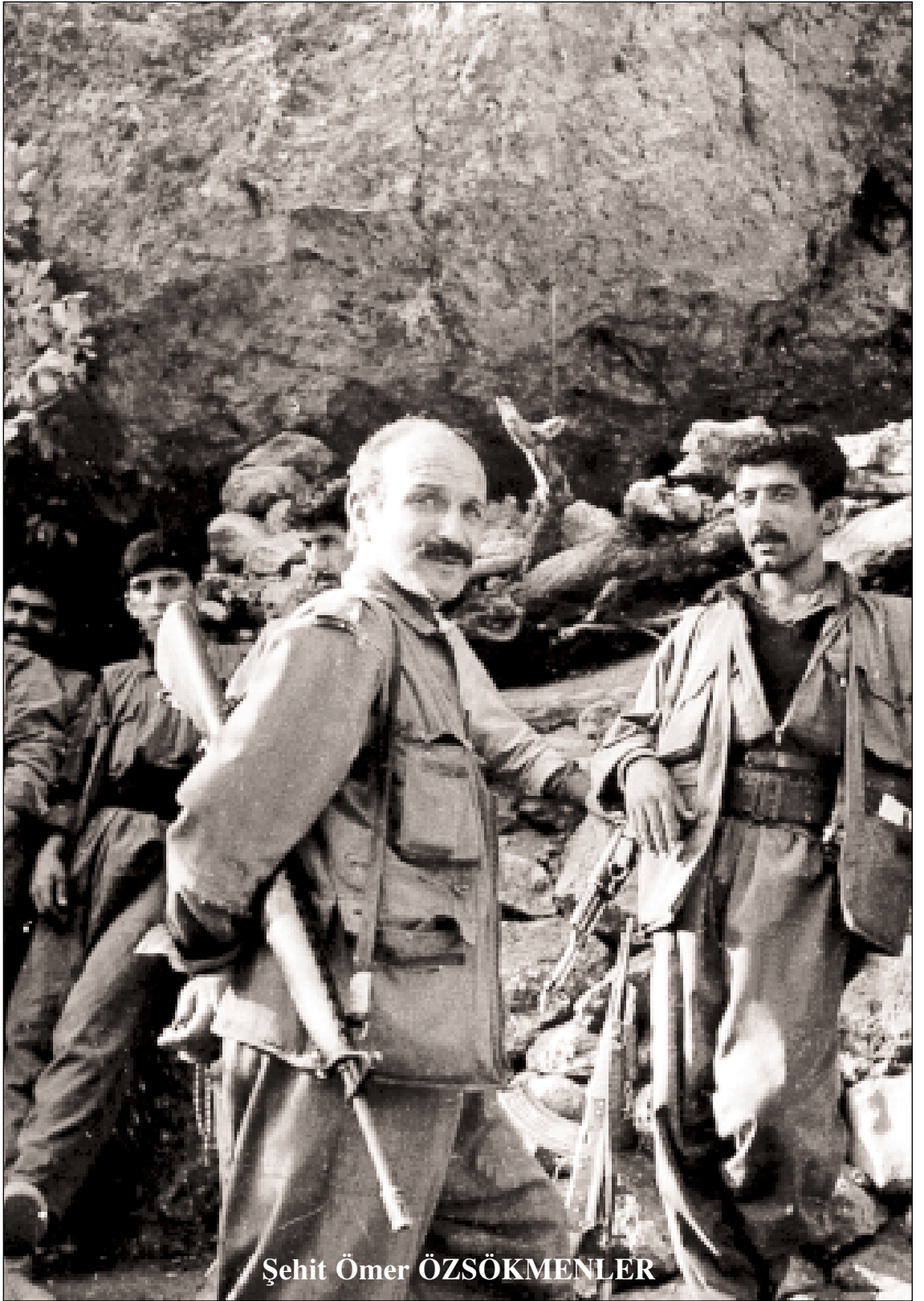
lan yeni ve özgür insan, Afrodit’i kışkandıracak kadar güzel.

Berivan, Sozdar, Cotkar, Sefkan, Hawar, Hacı, Dijwar ve Özgür yoldaşlar direnerek, savaşarak halkın insanlığın gönlünde taht kurarak ölümsüzleştiler. İsimleri yeni doğan bebeklere verildi, onlar gibi yiğit, onlar gibi kahraman olmaları için. Onlar en kutsal değerleri olan ülkeleri, yoldaşları ve halkı için onurlu yaşamın yılmaz takipçileri oldular. Ve geride kalanlara miraslarının takipçisi olma görevi bırakıldılar. Onların ve binlerce şehidin ismi altın harflerle, direniş tarihine yazıldı. Böyle başladı onsekizlerin hikayesi. Çok yaşandı onsekiz gibi olaylar ve daha çok yaşanacak. Bütün bunlar yazılmayı bekleyen canlı tarihimiz. Belki az, belki yetersiz, ama mutlaka yazılması ve geleceğe taşınması gereken tarihimiz, değerlerimizdir. Yaşanan binlerce şehadet ve kahramanlıklar birer roman, birer destan olmayı bekliyor. Biz de karınca kararınca mücadele tarihimizin kısa bir kesintisini kaleme almaya çalıştık. Tüm devrim şehitlerimizin anısına değerli okuyucularımıza sunduk.

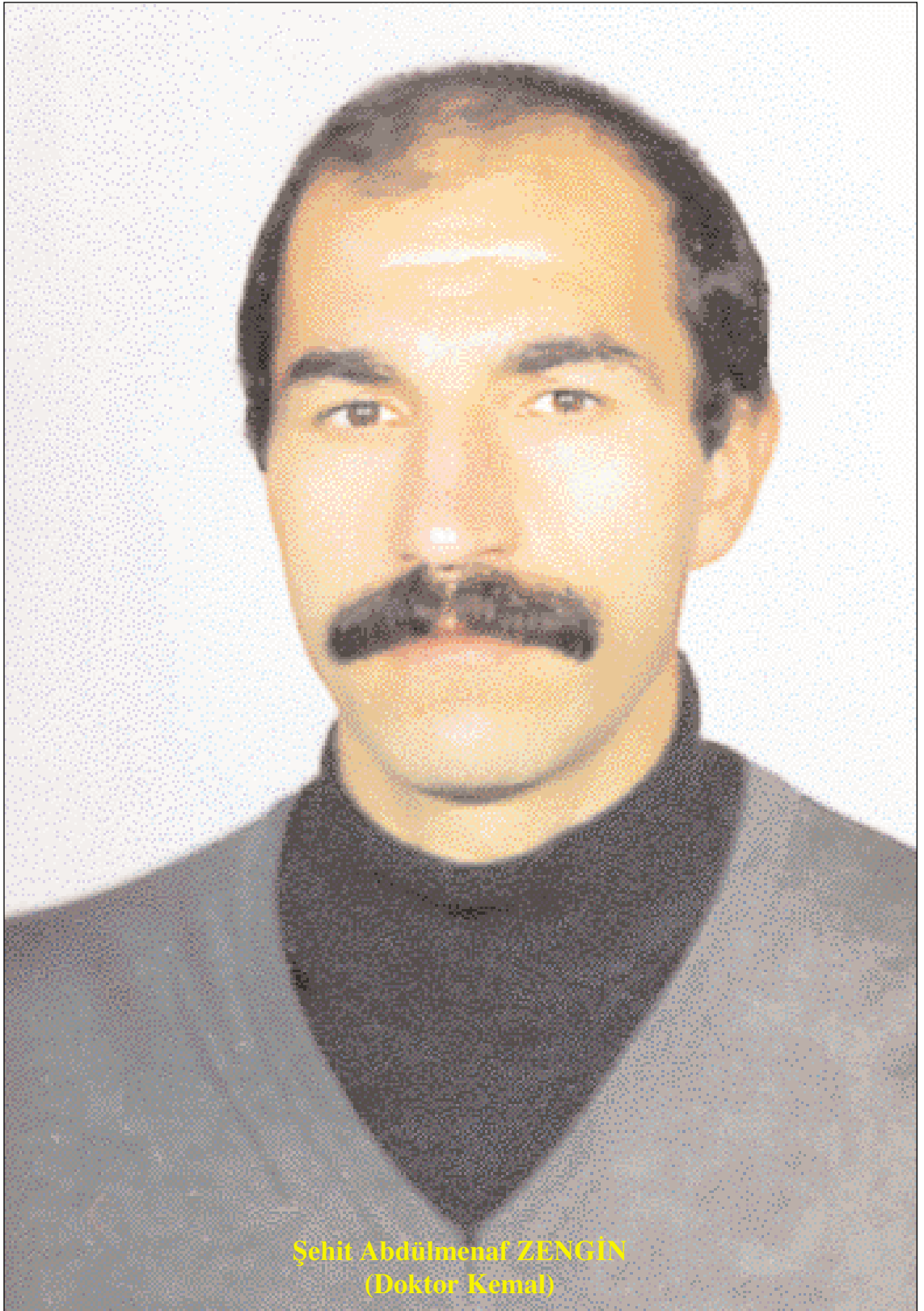
Mücadele arkadaşları

Mazlum olmak isterdim
12 Eylül’de
Ölümün kol gezdiği bir mekanda
Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevmeyi
öğrenmek için
Dörtler olmak isterdim
Dörtler olmak isterdim,
Amed’in 5 nolu zindanında
Ölümü öldürmek için
Hayri olmak isterdim,
14 Temmuz sıcaklığında
Ölüme yatanlar arasında
Direnmek ne güzel diyebilmek için.
Ağit olmak isterdim,

15 Ağustos’ta
Özgürlük kokan Gabar’da
İntikam yüklü kurşunları namluya sürmek için
Zekiye olmak isterdim.
Amed burçlarında
Özgür kadın olma aşkını öğrenmek için
Geç değil,
Yine onlarla, yine beraberim
Omuz omuza, yürek yüreğe
Tek vücut, tek can
Zaferin 14 Temmuz’unda
İktidarın 15 Ağustos’undayım
İlk günkü gibi sıcak
İlk günkü gibi heyecanlı

Şehit Ömer ÖZSÖKMENLER

Şehit Abdülmenaf ZENGİN
(Doktor Kemal)

Türkiye Şehitleri

İçindekiler

Nesip YAĞAN	887
Abdülmenaf ZENGİN	889
Dıbistan PERİŞAN.....	891
Hamdullah ŞENGÜNER	893
Vedat AYDEMİR	897
Aysel MALKAÇ	898
Başak KANAT	899
Gülşen ÖZDEMİR	900
Mesut ÜNSAL	904
Aygül ÇAÇAN	906
.../ Aşitî	907
İshak ŞENSES	909
Cüneyt AYDINLAR	910
Ali BALTIK	912
Elif Leyla ÇELİK	914
Mefair ÖZGEN	916
Nurullah GÜZEL	917
Hayrullah ÇELEBİ	920
Hüseyin KILIÇ	922
Lokman ALICIOĞLU	925
Fuat	928
Medet SERHAT	929
Osman COŞKUN	930
Rıdvan KARAKOÇ	932
Yusuf AKÇAY	935
Harun ÇETİN	936
Yusuf SOLMAZ	937
İdris ÇELİK	
Seyfettin ABİK	939
Nizamettin ABİK	
Ersin YILDIZ	941
Davut KAYA	943
Hüseyin KAYA, Abdullah ERTAŞ	

Şehit Canda

*“Şehide Bağlılık
Kolay Ölmemektir.
İntikamını Yaşarken Almaktır.”*

Başkan Apo

Adı, soyadı: **Nesip YAĞAN**
Kod adı: **Hayri, Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, 1965**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1992,
Kestel/ Bursa**

Hayri heval, 1965 yılında Elazığ'da dünyaya gelir. 1980 yıllarında Türkiye sol hareketleri içinde yer alır. Uzun yıllar sol güçler içinde çalışmalar yürütür. 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan sonra, sol güçlerle Kürdistan ve PKK üzerine yapılan tartışmaları ilgiyle izler ve bu güçlerin Kürdistan sorunu hakkındaki düşünceleri konusunda çelişkileri oluşmaya başlar. Bu güçlerin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırılarını kabul etmez ve karşı durur. Giderek bunlarla olan ilişkilerini kesmeye başlar. Bu yıllarda Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazanır ve okula başlar. Kürdistan tarihi hakkında yoğun bir araştırma ve inceleme içine girer. Bu çalışmalardan dolayı mücadele saflarına katılırken bilinçlidir, parti yaşamına uyum sağlamada fazla zorluk çekmez.

Parti çalışmalarına İstanbul'da öğrenci gençlik içerisinde başlar. Bu faaliyet alanında halkla da ilişkiler geliştirerek parti çalışmalarını için uygun bir taban oluşturur. Birçok yönüyle alan örgütüne olanak yaratır, kolaylık sağlar. Bu çalışmaları yürütürken, olağanüstü bir performans gösterir. Bir yandan devrimci faaliyet yürütürken, diğer yandan da ailesinin geçimini sağlar. Yine, diğer yandan okul için gereken masrafları da kendisinin karşılaması gereklidir. Ailesinin maddi açıdan oldukça zayıf olmasından dolayı, Hayri heval yaz ay-

larında Urfa'ya çeşitli işlerde çalışmak için gider. Bu emek savaşçılığı Hayri hevalin ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok bağlanmasını beraberinde getirir.

1988 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Parti Önderliği'nin yoğun çözümlemelerinden büyük güç ve destek alır. Hayri heval partiyeye sunduğu bir raporunda ailesinin durumunu şöyle izah eder: “Ailemizin maddi açıdan durumu oldukça zayıftı. Bundan dolayı Dersim'den Elazığ'a göç etmişler. Babamın tek isteği; bizim okumamızı... Düşmanın esasta amacı gerçekliğimizi çarpıtmak, bizleri kişiliksiz bir duruma düşürmek, Kürtlüğümüzden uzaklaştırarak Türkleştirmektir. Bizleri kemalist düşüncelerle donatarak, sıradan bir memur durumuna düşürmektir...” Partiyeye verdiği bir başka raporda ise şunları dile getirir: “Ben kendim birçok defa şunu gördüm: Türk solunda enternasyonalizm maskesi altında Kürdistan gerçekliğinin inkarı-reddi yapılıyordu... 15 Ağustos Atılımı'yla Kürdistan gerçekliğini araştırmaya başladım. Partiyeye tanışmadan önce Kürdistan devriminin olacağına ilişkin hiçbir umudum yoktu. Daha sonra PKK gerçekliğiyle tanıştım. Partiyeyi daha iyi tanıdım. Tabii kendimi de tanımış oldum. Nasıl ve nerede savaşabileceğimi de iyi kavradım...” Yine Mahsum Korkmaz Akademisi'nde sunulan eğitim olanaklarından güçlü bir şekilde

de yararlanmayı başarır. Bu konuda da partiye sunduğu bir başka raporunda şu temel gerçekleri dile getirir: “Yaşamın en doğrusu, en güzeli, en onurlusu ve insanlığın en temel özellikleri PKK’de temsiliini buluyor. Ben bu yaşama layık olabilmek için tüm gücümü bu yolda sarfedeceğim, ona layık olacağım. Temel amacım partiyi her sahada güçlü kılmak ve devrim sorunlarına çözüm gücü olabilmektir. Düşmana karşı PKK üslubuyla, militan kişiliğiyle savaşıcağım...”

Eğitim sürecinden sonra 1989 yılının yaz aylarında ülkeye yönelir. İlk Botan Eyaleti’nde faaliyetlere katılır. Daha sonra Van merkez çalışmalarında görevlendirilir. Bu sahada deşifre olunca İstanbul’a geçer. Burada bir süre parti ile ilişkileri kopar. Tekrar ilişkiler sağlanınca, Bursa çalışmalarında görevlendirilir. Bursa alanında başarılı bir faaliyet sürdürür. Nisan 1992 tarihinde Bursa’nın Kestel ilçesi jandarma karakoluna yönelik gerçekleştirdiği eylemde yaralanır. Yoldaşları tarafından tedavi edilmek istenir, ancak yaralı olarak düşmanın eline esir düşerim diye tedaviyi kabul etmez. Bütün ısrarlara rağmen, tedavi çabaları sonuçsuz kalır ve Hayri heval, aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Hayri hevalın şehadeti önünde saygıyla eğiliyor ve anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

*Sen koskoca bir çınar
Ben çınardan düşen bir yaprak
Binlerce oğul
Binlerce umut
Duraksız doğurup yeşerecek
Ne mutlu sana
Ülkem Kürdistan...*

Mücadele arkadaşları

**Ağlanıp yaslara bürünmek
Küsülü olmaktır davaya
Naaşlarımız kefensiz de gömülse
Kızıl güller bitecek o yerlerde
Özgürlük tutkusuyla...**

Dr. Kemal heval, 1959 yılında feodal bir ailenin çocuğu olarak Batman'ın Gercüş ilçesine bağlı olan Dazvan köyünde dünyaya gelir. Ailenin ekonomik durumu gittikçe bozulmaya başlar. Bunun sonucunda köyde yaşamı zorlaşır. Aile-siyle birlikte 1963 yılında köyleri-ni terk ederek Batman'a yerleşir. Yoksul bir aile çocuğu olarak ilko-kulu bitirdikten sonra ortaokula başlar. Ortaokul sürecinde bilgi ufku açılan Dr. Kemal hevalın bu süreçte kendisinin ve ailesinin içinde bulundukları ekonomik sıkıntılarının yansımasıyla kendisinde derin çelişkiler başlar.

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ile sınıf çeliş-kisi oldukça derinleşir. 1977 yıllarında partili yoldaşlarla okulda tanışır ve mücadeleye sempati du-yar. Ortaokul süreci boyunca öğ-renci gençlik içinde büyük azim ve kararlılıkla devrimci hareketini yüceltmeye çalışır. Bu durum 1979 yılının lise son sınıfına kadar devam eder.

Dr. Kemal hevalin aktif müca-delesini farkedenden düşman, O'nu takibe alır. 1980 yılının ilk ayında faşist düşman tarafından, evine büyük bir baskın düzenlenerek Dr. Kemal heval yakalanır. Soruştur-ması bittikten sonra Diyarbakır sıkıyönetimi üzerine alınır. Diyarba-kır sıkıyönetiminde tutulduğu ilk iki ay içinde, devlet Dr. Kemal he-valin ailesine Diyarbakır'da oldu-ğuna dair hiçbir bilgi vermez. Ai-lesinin yoğun çabaları sonucu Di-yarbakır Zindanı'nda olduğu ka-bul edilir.

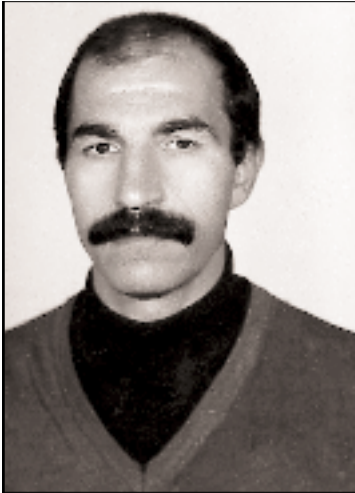
12 Eylül faşizmiyle birlikte Di-yarbakır Zindanı'nda vahşetin, zulmün, ihanetin ve soykırımın kol gezdiği; diğer tarafta şanlı bir

direnişin yükseldiği bir ortamda ulusal kurtuluş mücadelesinin şan-lı öncüleri; Mazlum'ların, Kemal Pir'lerin, Hayri'lerin ve Dörtler'in sergilediği direniş meşalesini kır-mak isteyen faşist Esat Oktay Yıl-dıran'ın uyguladığı insanlık dışı işkencelere rağmen, Dr. Kemal he-val sorumluluğunu yerine getirir. İşkenceler sonucu Dr. Kemal he-val sakat bırakılır ve ölüme terk edilircesine tahliye edilir.

Daha sonra Dr. Kemal heval kendi olanaklarıyla tedavisini ya-pıp iyileştikten sonra işkenceleri boşa çıkararak mücadelesine daha büyük bir azimle devam eder.

1984 yılında (15 Ağustos Atılı-mı'ndan sonra), 15 Ağustos'un kahramanı Agit'le ilişki kurar. Ve kırsalda kurduğu ilişkiyi aldığı şekliyle Batman'da komite sekre-teri olarak talimatları uygulamaya çalışır. Düşmanın alana yönelmesi sonucu Dr. Kemal heval düşmanın gözüne takılan ilk kişilerden olur ve aranır. Arandığından dolayı alan değiştirmek durumunda kalır ve Antalya'ya gelir. Bir yıl metro-pol yaşamından sonra düşman, ölü bildiği Dr. Kemal hevali yakalar ve şoka uğrar. Dr. Kemal heval Di-yarbakır'a götürülür. Diyarbakır işkencehanelerinde geçmişini bi-len Mehmet Girgin ve Ali Ozan-soy itirafçılarının itiraflarına rağ-men kırk gün sorgu sürecinden sonra hiçbir şey kabul ettirileme-den zindana götürülür. Beş ay son-ra tahliye edilir ve Antalya'ya geri döner. Bu işkenceler Dr. Kemal hevali yıldırılmaz, aksine mücade-lesine sıkı sıkıya bağlı bir şekilde devam eder.

1988 yılında düşmanın korkulu rüyası olan Dr. Kemal heval, An-talya'da tekrar yakalanıp Buca ce-zaevine götürülür. Yedi ay zindan

Adı, soyadı: **Abdülmenaf ZENGİN**

Kod adı: **Doktor Kemal**

Doğum yeri ve tarihi: **Dazvan**

köyü-Gercüş/ Batman, 1959

Mücadeleye katılış tarihi: **1977**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Aralık**

1995, Mersin

ortamından sonra düşman zindandan alıp doğru askerliğe götürür. Üç ay askerlikten sonra teskere alır. Antalya'ya partili arkadaşların gelmesiyle Dr. Kemal hevalle ilişkiye girerler. Dr. Kemal heval yine mücadele içindeki yerini alır. 1991'de tekrar yakalanıp Antalya cezaevinde üç ay kaldıktan sonra tahliye olur.

Dr. Kemal heval Antalya'da deşifre olduğundan dolayı alan deşifre etmek zorunda kalıp Mersin'e gider. Öncülüğe bağlılığı gereği Garzan koordinatörlüğüyle ilişki

sağlar. Partinin verdiği kimlikle Doktor Kemal olarak faaliyet yürütür. Talimatlar doğrultusunda hareket eder ve mücadeledeki yerini korumaya çaba gösterir. Partiye ve öncülüğe layık olmaya çalışır.

17 Aralık 1995 tarihine kadar düşmanın korkulu rüyası olan Dr. Kemal heval bu sefer Mersin'de yakalanır. Çözumsuz kalan düşman itirafçıları (Abdülhalim Kaplan ve Bilal Çiftçi) unsurlarının fiilen Dr. Kemal hevalin sorgulanmasına katılarak Dr. Kemal hevale İzmir, Antalya, Mersin ve Batman

bölge sorumlusu olduğu iddiasıyla her türlü vahşeti uygulayan düşman, Dr. Kemal hevali çözemeyeceğini anlayınca faşist zihniyetin cellatları yargısız infazlara bir yenisini daha ekleyerek vahşi ve insanlık dışı bir işkence ile katlederler.

Onlar halkına, toprağına, yoldaşlarına canlarını verdiler. Biz de Onlar'ın yarattıklarına canımızı dişimize takıp hakkını vereceğiz!

Mücadele arkadaşları

Amed surlarından Bodrum kalesine uçan bir şahin

Dibistan, yani okul. Yaşamın okulu. Zilan'dan, Rewşen'den ve Bermal'den öğrenen bir öğrenci. Ve ulusal eylemiyle öğrettiği bir yaşam.

Besê yeni ruh; Zilanca ruhun çiçeklenmesi. Malatya'nın Dersim'le buluşması ve Kürdistan'ın başkenti Amed'e yürüyüşüdür bu ruh. Zapten, fetheden bir ruh.

Besê de tıpkı Zilan, Rewşen ve Bermal gibi partiye yürekten katılan bir sevdalı. Ülkesine, halkına ve partisine tutkunca bağlı.

Besê, seveda yüklü bulutların yağmuru olup Fis ovasına yağmak ister, daha gencecik bir fidanken. Çünkü O Licelidir. Katliamlar, soykırımlar, sürgünler görmüş bir halkın evladıdır. Bunun için kurtuluş umudu olmak ister. Dağların zirvesinde güneş olup ovaları aydınlatmak ister. Dicle olup Fırat'la buluşmak ister. Boz bulanık akıp Fis ovasını sulamak ister. Andok olup Cudi'ye kavuşmak ister. Çünkü O bir arayıştır.

Daha kurşun geçirmez gülüslü bir gençken, dağların özlemini duyar. Siyah gözleri her akşam dağlardan inen patikaları izler. Ha geldi, ha gelecekler diye, hafiften kıvrıcık saçlarını rüzgara savurarak yaşamın gece devriyelerini bekler. Bazen toprak damlı bir evde, bazen de yaşlı bir ceviz ağacının altında buluşur, yaşamı gecede yaratıp gündüze aktaran hevalerle. Kendini onlarda görür, onlardan bir parça. Onlar ayın şavkıdan sonra gecenin karanlığına dalarlarken, Besê bir başka buluşmanın sevinciyle umut dolu adımlarla geri döner. Sonra başlar hevalerin dediklerini bir bir yapmaya. Yaptığı her işin sonucunu almak O'nun temel özelliği. "Yapa-

madım, başaramadım" sözcükleri yok O'nun kelime hazinesinde. Çünkü O serhıldanlar yılının Zekiye evresindeydi. Başarmamak yakışır mıydı O'na? Büyük bir amacın sahibi olmak varken, Amed'in surlarından olup Cizre'nin, Nusaybin'in ve bütün ülkenin semalarında dolaşmak varken, başarmamak ne kelime!

Bu yüzden Besê heval her serhıldanda var. Bazen en önde panzerlere aldırış etmeden düşmanın üstüne üstüne giderken, bazen de bayrağı taşıırken halkıyla birlikte yürürdü zalimin, zorbanın ve hainin üstüne. Besê heval için "atıktı, hareketliydi" demek az gelir. Besê demek, serhıldan demek. Başkaldırı, isyan ve direniş ruhu demektir. Metanet ve cesaret O'nda en gelişkin özellikler.

Ve bu özelliklerini her zaman, her serhıldanda gösteriyor. Serhıldanda, bir serhıldandır Besê. Bir an için kendinizi serhıldanda hissedin. En önde bir genç kız, boyu reyhan gibi hem slogan atıyor, hem de halkı yönlendiriyor. Düşmanın bütün baskılarına rağmen halkı düşmanın üzerine yürütüyor. Çaresiz kalan düşman komutanı, bir time "bak şu esmer tenli kıza, görüyor musun? Her şeyi o yapıyor. O'nu yakala" diyor. Tim, elinde M-16 tüfeğiyle sinsi bir şekilde serhıldanın ön saflarına yanaşıyor, kendince hissettirmemeye çalışarak Besê hevale yaklaşmaya çalışıyor. Ama O daha baştan beri düşmanın her hareketini izliyordur, tim O'na yaklaşır yaklaşmaz ani bir hareketle gözden kayboluyor ve görevine devam ediyor. Bu durum halkın üzerinde büyük bir etkide bulunuyor. Halkın moral ve cesaretinin bilinmesine yetiyor da artıyor bile. Besê hevalin direngenli-

Adı, soyadı: **Dibistan PERİŞAN**

Kod adı: **Besê**

Doğum yeri ve tarihi: **Lice/ Amed, 1973**

Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1991**

Şehadet tarihi ve yeri: **3 Temmuz 1997, Bodrum Kalesi**

ği, aktifliği, fedakarlığı ve örgütleyiciliği salt serhıldanlarda mı vardı? Hayır. Yaşamın şekillendiği, özgürlüğün yeşerdiği, sevginin boy verdiği, direnişin örgütlendiği her yerde var. Bazen gençliğin içinde bir örgütleyici, bazen halkın arasında bir propagandacı, bazen kadınlar içinde bir eğitimci, bazen de bir eylemci.

İşte bir eylem vaktinde Besê heval yine ön safta. Düşman savaş esirleri üzerinde yeni oyunlar tezgahlamakta, ihanet politikalarını devreye sokmakta. Savaş esirleri açlık grevinde, yürekler direniş, bedenler aşılmaz bir duvar olmuş.

Amed Zindanı ayağa kalkınca Besê heval durur mu? Bedenler açlığa yataarken Besê heval dayanır mı? Mazlum'un ardılları, Hayrilerin direniş kalesinde Kemalce düşmana cevap verirken, Besê heval nasıl aştan, ekmekten bahsetsin! Görmese de onları, elleriyle onlara bir şerbet yapıp yazın kavurucu sıcaklığında içirmese de, onları ruhen yaşar. Onun için yatırdı bedenini açlığa. Ta ki "hevalleri eylemi bitirene dek"...

O'nun özgürleşme istemi ve tutkusu, onun için büyük bir halk ve vatan sevgisine dönüşmemiş miydi? O'nun bu bağlılığı önderliğe ve şehitlere olan bağlılık değil miydi? Ve eğer kadın özgürleşecekse, Parti Önderliği'nin yüce öğretisiyle ancak özgürleşebilir. Bunu iyi anlayanlardan değil mi Besê heval?

O halde; ver elini dağlar, ver de gör yiğit Kürt kızını. Aç koynunu Andok, Gorsê ve bütün Kürdistan dağları.

Siz dağlar, bulamazsınız Besê hevalden daha mert ve cesur olanını. Sizi özgürleştirmeye geliyor, Binevş gibi, Azime gibi, Leyla gibi geliyor, çağrınıza geliyor.

Önderliğin, şehitlerin ve hevallerin çağrısına geliyor. "Her Kürt savaşta yerini almalıdır" çağrısına geliyor.

Yıl 1991. Besê heval katılma istemini belirtir. Ancak alanda durumun

uygun olmayışı sebebiyle katılımı belli bir süre durdurulur. Ama Besê heval bir şey yapmaya karar verdi mi yapar. Birkaç gün geçmeden ilişki kurarak tekrar katılma istemini söyler ve gerillaların cevabını beklemeden "heval durum uygun olsa da, olmasa da ben katılıyorum" der. Bu kararlılık karşısında "yok" demek mümkün mü? "Hayır sen şimdilik kal" denilebilir miydi?

Gerilla saflarına katıldığı '91 Ağustos'undan itibaren yaklaşık dört ay Amed Eyaleti'nde faaliyet yürütür. Faaliyet yürüttüğü üçüncü bölgede yeni olmasına rağmen gerilla yaşamına, doğanın zorluklarına erken uyum sağlar. Kışın yaklaşmasıyla birlikte Besê heval ikinci bölgede Şehit Hogir Birliği'nde yer alarak kamp çalışmalarına katılır. Kış eğitim sürecinde kendini ideolojik, siyasi ve askeri olarak güçlendirir. Kamp yaşamında da canlı ve girişkendir. Metrelerce yağın kara rağmen hiç aldırış etmeden çalışmalarına devam eder. Çalışmaktan moral alır ve zevk duyar. Hele silaha olan tutkusu bambaşka. Bir an bile silahını kendisinden ayırmaz. Çünkü silahı O'nun bir parçasıdır.

'92'ye kadar kaldığı Amed Eyaleti'nde cephe faaliyetlerine katılır. Genç-Lice-Kulp alanında halk arasında büyük bir fedakarlık ruhuyla çalışır. '92 yılında Adana metropol faaliyetlerine gönderilir. Adana'da çeşitli sorumluluklar alarak faaliyet yürütür. Özellikle '92 yılında Besê hevalin de içinde bulunduğu metropol intikam timi birçok askeri eylem gerçekleştirir. Ajanlar cezalandırılır, polis noktalarına saldırılır, sabotajlar yapılır. Yoğun eylemlilikler karşısında düşman boş durmaz, eylemcileri deşifre etmeye çalışır. Düşmanın karşı çalışması sonucu Besê heval deşifre olur. Ve alandan akademi sahasına çekilir.

Besê heval Mahsum Korkmaz Akademisi'nin son "Zafere Yürüyüş" Devresi'nin öğrencisidir. Ön-

derliğin güçlü çözümlemeleriyle kendini eğitir ve varolan yetmez yanlarını da bu yolla giderir. Ve sonra ülkeye dönüş. Hasretliğin bitmesi. 30 Haziran '96 bir milad O'nun için. Besê, Zılan hevali hayalinde canlandırıyor. O'nun eylemdeki kararlılığını, yaşamdaki güzelliğini, örgütlemedeki ısrarcılığını, direnişteki cesaretini ve özgürlük özlemini gözlerinin önüne getirdikçe, kendini O'nun yerine koyup ve "ben olsaydım başarabilirdim mi?" diyor. 1997 yılının Haziran ayında partiye yaşam eylemcisi olmak istediğini söyler, tıpkı Zılan, Rewşen ve Bermal gibi. Zaman final gibi. Mevsim Büyük Ölüm Orucu maratonunun yıldönümü. Ay Temmuz. Gün üç, saat 02. Yer, özel savaşın finans merkezi Bodrum.

Çalmışlar fakirin, ezilenin ve sömürülenin malını-mülkünü. Gelmişler zalimler, zorbalar, patronlar, iradesizler, köleler ve cümle iblisler, "zevk-u sefa" içinde eğlenip para harcarlar. Ve Kara Yüz toplar ve paraları gönderir Batılı babalarına silah alsın diye. Kürdün ölümü olan silahlar. Kürdistan'ın kıyımı, harap olması demek olan silahlar. Ve kölelik demek olan silahlar.

İşte Zılan, Rewşen, Bermal ve işte Dibistan, yani hevala Besê.

Besê heval Zılanca bir kararlılıkla hedefine ulaşmanın azmi ve iradesini gösterirken, ansızın bir talihsizlik yaşanır. Besê heval hedefine tam ulaşmadan şehit düşse de, O, Zılanca bir yürüyüşün sahibidir.

Ve Bodrum'da Besê. Altı yıllık savaş pratiğinin, her koşulda Parti Önderliği'ne, şehitlere, halka bağlı olduğun ve her zaman düşmanın ininde patlamaya hazır bir devrimci fedai eylemcisi olduğunu kanıtladın. Besê Amed kalesinden uçan bir şahindir. "Şehitler ordusu"ndaki yerini alarak Kürdistan'ın semalarında doluyor. Yaşam fedailerini ölümsüzdür.

Mücadele arkadaşları

Şehit Hamdullah Şengüner yoldaşın mektubu

Yurtsever Halkıma ve Dünya Kamuoyuna!

Son süreçte sömürgeci faşist TC devletinin halkımız ve tutsaklar üzerindeki baskı ve katliam uygulamaları artmaktadır. 24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır Cezaevi'ne saldırarak on'u aşkın yurtsever tutsağı katletmiş, onlarcasını da katletme derecesinde yaralayıp sakatlamıştır. Diyarbakır, Siirt, Batman, Hakkari, Mardin ve birçok yerde yirmidört ayrı sokak infazı gerçekleştirilmiştir. Her ziyaret sonrası ailelerimiz gözaltına alınarak işkencelerden geçirilmektedir. 27 Mart'ta Diyarbakır'da başlayarak cezaevlerindeki bütün tutukluların katılımıyla yaklaşık dört ay boyunca süren ve oniki devrimci tutsağın şehadetiyle sonuçlanan ölüm orucu ve süresiz açlık grevi eylemlilikleri sonucunda sağlanan anlaşmaların hiçbirine uyulmamış, öteden beri sürdürülmekte olan insanlık dışı uygulamalarını giderek daha da tırmandırmıştır.

Devletin ülkemizdeki bu uygulamaları yetmiyormuş gibi; son zamanlarda Avrupa ülkeleri tarafından halkımız üzerinde yeni komplolar düzenlenmektedir. Ulusal irademiz olan parlamentomuza saldırılıyor, onlarca yurtsever insanımız gözaltına alınarak basın-yayın kurumlarımız kapatılmaya çalışılıyor.

Kendim gözaltı işkencesi sonrası gelişen felçli halimle iki yılı aşkındır cezaevinde yatalak olarak tutulmaktayım. Birçok kez başvurularım olduğu halde hiçbir zaman tedavi edilmedim. Benim gibi onlarca arkadaşım tedavi edilmeyerek ölüme terk edilmiştir. Bu durumda olan arkadaşlarımızdan **Yunus YAMAN** Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde şehit düşmüştür.

Yaşanan bütün bu uygulamaları ve bu uygulamalara karşı sessiz kalan, bu uygulamaları saptıran Türk özel savaş basınına protesto etmek amacıyla kendimizi yakarak Ulusal Önderimiz Başkan APO'nun "**seferberlik çağırısı**"na cevap olmaya çalışacağım.

Bu eylemi kendi inisiyatifimle ve tamamen bilinçli olarak gerçekleştiriyorum.

Başta halkımız olmak üzere bütün ilerici kamuoyunu yaşanan bu vahşetler karşısında duyarlı olmaya ve görevlerine sahip çıkmaya çağırıyorum.

- **Bişi PKK, ERNK, ARGK!**
- **Bişi Serok APO!**
- **Bişi Kurdistan!**

28 Eylül 1996

Tarih, insanlık erdemlerinin tüketildiği, insan iradesinin hiçleştirildiği noktada, yaşamı ölümden filizlendirmenin eylemi olan şehadetlere tanıklık eder ve tarih bu eylemlerle karanlıkları yırtan bir aydınlanma ile ilerler. Böylesi şehadetler ufuk olur yarınlar...

Şehadetler vardır; bin yılların zulüm cenderesinde isimsiz, dilsiz ve tarihsiz bırakılarak yok edilmenin eşğine getirilmiş bir halkı, kurtuluş yürüyüşüne başlatır, Mazlumlar, Hayriler, Dörtler gibi...

Şehadetler vardır; karanlığa ışık, köleliğe isyan ateşi olur ve dirhem dirhem eriyerek yaşam suyu olur yarınlar. Bêritanlarla direniş andı, Zilanlarla direniş manifestosu olup dalga dalga yayılır özgürlük için çarpan yüreklerle...

Takvim yaprakları 24 Eylül'ü gösteriyordu, uzaklardan gelen bir ağıt sızlatıyordu yürekleri ve öfkeyi mermi yapıp namluya sürüyordu. Direnişin kalesi Amed zindanlarında on özge can daha, ateşten bir kızıl bayrak olup dikilmişti Amed surlarına. Teslimiyet ve ihanet bir kez daha yenilmişti, ölümden yaşamı yaratanların karşısında. O gün malta ölüm tuzağı olmuştu özgürlük tutsaklarına, pusu atılmıştı kısacık yola ve cellatlara karşı eller kenetlenerek direniş barikadı oluşturulmuştu. Maltanın soğuk duvarları arasında kaybetmenin verdiği çılgınlıkla saldırmıştı düşman. Demir leviyelerle lime lime edilen bedenlerden akan kanla kızıl boyanmış köhnemiş duvarlar. Parçalanmış kafatasları yayılmıştı yerlere. Maltada direniş büyüdükçe düşman küçülmüş, küçüldükçe ürkmüştü direnişinizden. Ve sizler, bir direniş şiarı olup şehadetlerinizle taht kurdunuz halklarımızın yüreğine...

Yaşamla ölüm arasındaki o ince

çizgiyi hissetmek, anlamak kadar, şehidi ve şehadeti anlamak da zordur. Belki kalemin en çaresizleştiği an, şehitleri ve şehadetleri yazdığı andır. Yine kelimelerin karşısında anlamsızlaştığı, cüceleştiği nokta şehadet ve şehitlik gerçeğidir.

Gerçekleştirdiği eylemlilikle şehitler kervanına katılan **Hamdullah** heval, 1965 yılında Amed'in Bismil ilçesinde yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk ve orta öğrenimini Amed'de tamamlar. Fakat ailesinin maddi durumunun kötü olması ve sömürgeci eğitim sistemine duyduğu tepkiden dolayı, öğrenimine devam etmez. Okulu terk ederek ailesine ekonomik olarak katkıda bulunmak için çalışmaya başlar. Ailesinin yurtsever bir yapıya sahip olması ve aile çevresinin devletin uyguladığı baskı ve katliam uygulamalarını tartışması, O'nda küçük yaşlarda yurtseverliğinin şekillenmesine yol açar. Bu süreçte aynı zamanda sömürgecilik karşı bir tepki de gelişmeye başlar.

Gelişen bu tepki, O'nu inceleme, araştırma ve bir arayış sürecine sokar. Yaptığı araştırmalar ve tartışmalar, O'ndaki yurtseverliği daha da kökleştirir, sömürgecilik karşı intikam hırsını geliştirir. Bu süreçte Amed zindanlarında yaşanan direniş, tüm Kürdistan halkını olduğu gibi, O'nu da derinden etkiler. Gittikçe gelişen bir aktiflik çerçevesinde, ulusal kurtuluş mücadelesinin propagandasını yaparak, kendi çabalarıyla bir örgütlülüğü geliştirmeye çalışır. Bu süreç, 1990'lı yılların başlarına kadar böyle devam eder. 1990'lı yıllarda gelişen serhildanlar (Vedat AYDIN Serhildanı), Hamdullah hevalde yurtseverlik duygularını ayaklandırır, mücadeleye aktif olarak katılım kararını almasını sağlar. Aynı dönemde yılların özlemi olan ulusal

Adı, soyadı: **Hamdullah**

ŞENGÜNER

Kod adı: **Hafız**

Doğum yeri ve tarihi: **Bismil/**

Amed, 1965

Mücadeleye katılış tarihi: **1992**

Eylem tarihi: **28 Eylül 1996,**

Bayrampaşa Zindanı

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ekim**

1996, İstanbul

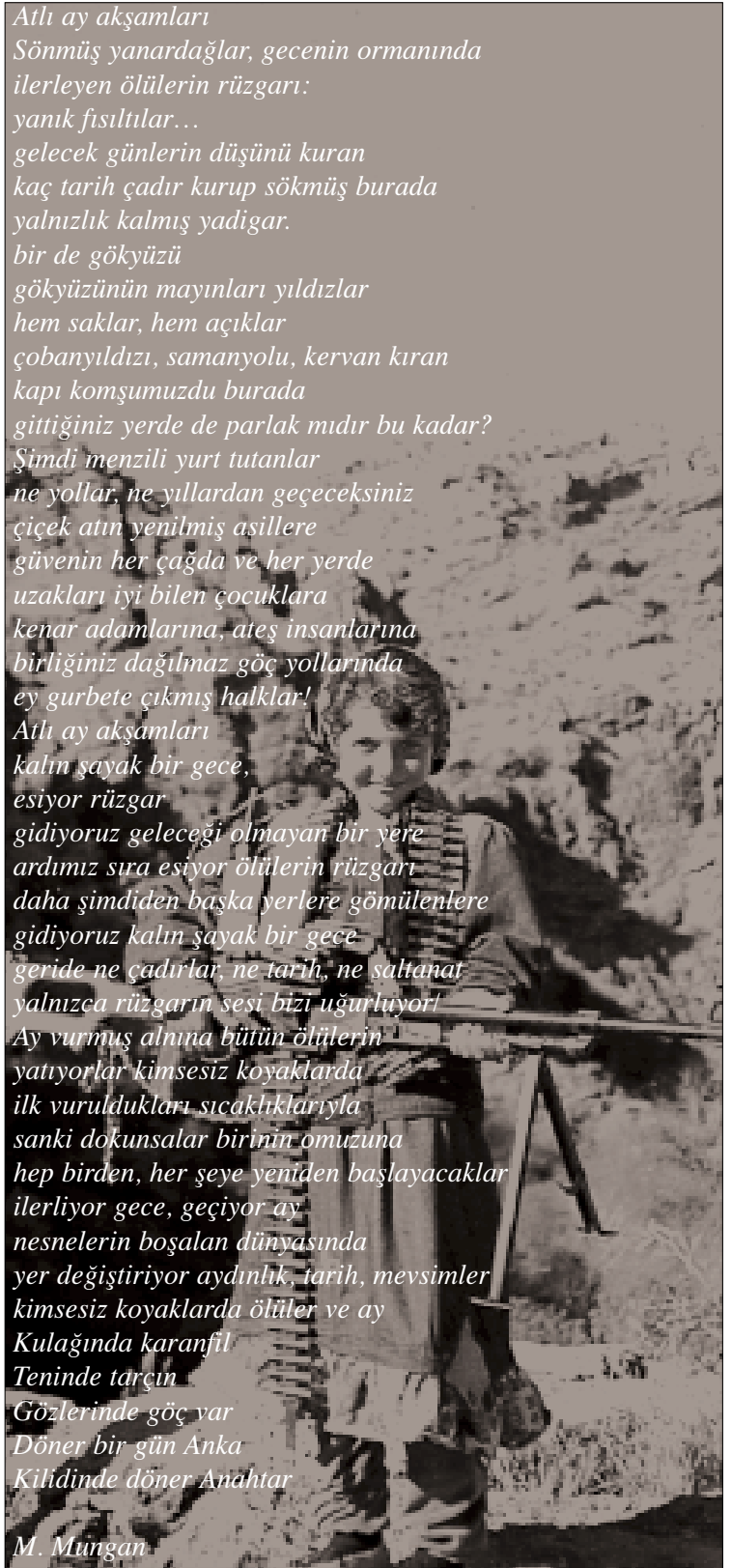
kurtuluş mücadelesi ile ilişkiye geçme şansını yakalar. Ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilişkiye geçtikten sonra, gerillaya katılma kararını partiye iletir. Ve nihayet 1992 yılının sonlarında büyük özlemi gerillaya ulaşma imkanını yakalar. Amed dağlarında kısa sürede gerilla yaşamı ile bütünleşen Hamdullah heval, cesaret ve fedakarlığı ile yoldaşları arasında saygın bir yer edinir. Asi bir kişiliğe sahip olan Hamdullah heval, yılların intikamını düşmandan almak amacıyla, her eylemde saldırı grubunda yer almak ister. Ama kendisine verilen her türlü görevi de büyük bir sorumluluk ve kararlılıkla yerine getirmekte hiçbir zaman ve hiçbir koşul altında tereddüt etmemiştir. Yüklendiği görevi başarıyla yerine getirmek için bitimsiz bir çabanın sahibi olur.

Amed Eyaleti'nde o süreçte (1992-93) yoğunlaşan gerilla eylemleriyle, düşman yenilginin yarattığı bunalımı yaşamaktadır. Kaybettikçe daha da saldırganlaşan düşman, halka yönelik katliamları tırmandırarak büyük bir soykırımı geliştirir. Buna karşı da özgürlük savaşçıları direnişi yükselterek yanıt olurlar. 1993 yılında eyalette yürütülen savaş, her zamankinden daha keskin ve acımasız bir boyuta ulaşır. İşte böylesi bir dönemde geliştirilen bir eylem planlamasında, en zor ve en tehlikeli görevi gönüllü olarak Hamdullah heval üstlenir. Gündüz ve düzlük bir alandan geçecek olan düşman konvoyuna, pusunun en zorlu yerinde Hamdullah heval yer alır. Bir süre bekledikten sonra düşman konvoyu gelir ve eylem gerçekleştirilir. Henüz eylemin başında düşman güçleri Hamdullah hevalin mevzisini farkederek ve bütün güçleriyle mevziye yüklenirler. Büyük bir atıklıkla güçlü bir ma-

*Atlı ay akşamları
Sönmüş yanardağlar, gecenin ormanında
ilerleyen ölülerin rüzgarı:
yanık fısıltılar...
gelecek günlerin düşünüyün kuran
kaç tarih çadır kurup sökmüş burada
yalnızlık kalmış yadigar.
bir de gökyüzü
gökyüzünün mayınları yıldızlar
hem saklar, hem açıklar
çobanyıldızı, samanyolu, kervan kıran
kapı komşumuzdu burada
gittiğiniz yerde de parlak mıdır bu kadar?
Şimdi menzili yurt tutanlar
ne yollar, ne yıllardan geçeceksiniz
çiçek atın yenilmiş asillere
güvenin her çağda ve her yerde
uzakları iyi bilen çocuklara
kenar adamlarına, ateş insanlarına
birliğiniz dağılmaz göç yollarında
ey gurbete çıkmış halklar!*

*Atlı ay akşamları
kalın şayak bir gece,
esiyor rüzgar
gidiyoruz geleceği olmayan bir yere
ardımız sıra esiyor ölülerin rüzgarı
daha şimdiden başka yerlere gömülenlere
gidiyoruz kalın şayak bir gece
geride ne çadırlar, ne tarih, ne saltanat
yalnızca rüzgarın sesi bizi uğurluyor!
Ay vurmuş alnına bütün ölülerin
yatıyorlar kimsesiz koyaklarda
ilk vuruldukları sıcaklıklarıyla
sanki dokunsalar birinin omuzuna
hep birden, her şeye yeniden başlayacaklar
ilerliyor gece, geçiyor ay
nesnelerin boşalan dünyasında
yer değiştiriyor aydınlık, tarih, mevsimler
kimsesiz koyaklarda ölümler ve ay
Kulağında karanfil
Teninde tarçın
Gözlerinde göç var
Döner bir gün Anka
Kihinde döner Anahtar*

M. Mungan

nevra yapan Hamdullah heval, yoldaşlarının yardımıyla başarıyla geri çekilir. Düşmana sarsıcı darbelerin vurulduğu eylem, kayıp verilmeden sonuçlandırılır. Hamdullah hevalin eylemde gösterdiği başarı, yoldaşları arasında takdir toplar.

Ancak eylem tamamlandıktan sonra, özgürlük savaşçıları üslenme yerine çekilirken, oldukça sarp, geçit vermeyen bir arazide yol almak zorunda kalırlar. Bir talihsizlik sonucu tırmandığı kayalardan ayağı kayan Hamdullah heval, uçurumdan aşağıya düşerek belinden ağır şekilde yaralanır. Yoldaşlarının yardımıyla karargaha götürülür. Fakat yapılan tedavi, Hamdullah hevalin bu haliyle savaşta kalmasının mümkün olmadığını gösterir. Bunun üzerine Hamdullah heval, elinde olmayan nedenlerden dolayı, sıcak savaştan ve özgürlüğün yuvası olan dağlardan kopmak zorunda kalır. Aldığı yara, O'nun ameliyat olup uzun bir süre tedavi görmesini gerektirir.

Tedavi için Amed merkeze getirilen Hamdullah heval, burada ameliyat olur. Ancak durumunda bir iyileşme sağlanamaz. Bundan dolayı tedavisinin sağlıklı yapılabilmesi için İstanbul'a nakledilir. Burada yatırıldığı hastanede zorlu, ama başarılı bir ameliyat geçirir. Fakat sağlığına tam olarak kavuşması uzun bir tedavi sürecini gerekli kılar. Bu dönemde bir yandan tedavisini sürdürmeye, diğer yandan da sağlığı elverdiği oranda yurtsever kitle içinde örgütlenme faaliyetlerini yürütmeye çalışır. Yoldaşlarının ısrarına rağmen, yatakta tedavisini sürdürmeyi kabul etmez. Faaliyetlerdeki mütevaziliği ve yaşama coşkusuyla kitleleri mücadeleye çeker. Bu süreçte gördüğü tedavinin olumlu yanıt vermesiyle, büyük oranda sağlığı düzelir. Bunun üzerine Ham-

dullah heval, yavaş yavaş tekrardan gerillaya dönme hazırlıklarına başlar. Bu hazırlıkların yapıldığı günlerde, 19 yoldaşının kanına giren bir ihanetçinin İstanbul'da olduğunu öğrenir. Buna yönelik gerçekleştirilen cezalandırma eylemini yoldaşlarıyla beraber başarıyla sonuçlandırır. Bu görevini de tamamladıktan sonra ülkeye dönmek için son hazırlıklarını yapar. Bu amaçla son bir kez sağlık kontrolünü yapmak için hastaneye gider. Ama henüz kapıdan içeriye girmeden düşmana esir düşer.

Aynı operasyonda birlikte esir düştüğü Vedat hevalle beraber, günlerce süren ağır işkencelere maruz kalırlar. Hamdullah hevalin ameliyatlı olduğunu gören düşman, yüklenirken yüklenir ameliyat yerine. Teslim alıp ihanet ettirmek ister, ama ne kadar sınırsızca da geliştirse işkenceyi, bu amacına ulaşamaz. Fakat gördüğü işkenceler sonucu Hamdullah heval ölümünden beter bir duruma gelir. Onbeş gün süren işkenceden sonra, tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi'ne getirilir. Büyük bir rahatsızlık ve acı duymasına karşın, yoldaşlarına bunu hissettirmemeye çalışır. Farkedildiğinde ise *"Geçici ağrılardır, kısa süre içinde geçer"* der. Bir süre bunu gizlemeye çalışsa da, acılar ve ağrılar her geçen gün biraz daha artar. Düşman işkencesi, iyileşmeye başlayan belindeki yarayı tekrardan açmıştır. Durumunun farkına varan yoldaşları, Hamdullah hevali hastaneye kaldırırsa da, düşman tedavi yapmadığından, sonuç pek değişmez. Ayaklarından biri gittikçe zayıflayarak, hareket kabiliyetini yitirir duruma gelir. Yatalak olmayı kabullenmeyen Hamdullah heval, zamanla zorunlu olarak bu gerçekliğe ayak uydurur. Bu haliyle dahi, bir yandan kendi siyasal eğitimini yapmaya, diğer yandan da yoldaşlarına

moral olmaya çalışır. Ziyaret günleri sayesinde ziyaretçileriyle görüşen Hamdullah heval, kendi durumuna üzülenlere, *"Bunu yapacağınızda, düşmanı kahreden şeyler yapın. Benim hiçbir şeyim yok. Yeter ki bireyin düşüncesi gelişim durumunda olsun"* diyerek görüşçülerine mücadele azmini kazandırmaya çalışır.

O, söylemi, yaşamı ve partiye bağlılığıyla her koşul altında her zaman PKK militanının mücadeleyi geliştirme olanağına sahip olduğunu gösterir. Amed'den Sağmalcılar'a uzanan direniş zılgıtını, güneşi bedenlerinde alevlendirerek kucakladı ONLAR. Ve 28 Eylül'de iki körpe bedenle, Vedat ve Hamdullah hevalerle yeniden parladı güneşin şafağı, köhnemiş beton duvarlar arasında. Vedat heval hızla ateşleyerek fitili, tutuşan bedeniyle yanıt oldu önderliğin seferberlik çağrısına ve bir giyotin olup indi cellatların boynuna. Zafer yürüyüşü başlamıştı korlaşan bedenlerde. Ve Hamdullah heval de tereddütsüz kıvılcımı çakmıştı boylu boyunca uzanan bedenine.

İki yiğit yoldaş sözleşmişcesine birlikte el ele vererek zafer yürüyüşüne meşale oldular. Günlerce ateşi damarlarında taşıyarak, direnişin çeliğini sertleştirdiler. Ve şehadetleriyle düşmanın yüreğini titrettiler. Ölümünden yaşamı yaratarak direniş abidesi oldular. Gerçekleştirdikleri kutsal eylemleriyle zafer talimatı oldular bizlere. And olsun ki yoldaşlar! Yolunuzun amansız takipçileri olacak, yaşamı gerekirse şehadetle, savaşı zaferle taçlandırmasını bileceğiz. Ve düşmanın her türlü zulmüne karşı, direniş bayrağını özgür Kürdistan topraklarına dikene dek mücadele ederek anınızı zafer kavgamızda yaşatacağız!

Mücadele arkadaşları

Şehit Vedat Aydemir yoldaşın mektubu

Yoldaşlar!

Hepimizin bildiği gibi, özgürlük yürüyüşümüze olan inancımız tamdır. Özgürlük savaşımızın gelmiş olduğu dönem kendini her yerde hissettirmekte ve her alanı bir savaşım yeri yapmaktadır.

İşte böyle bir dönemde partimiz düşmanı bütün sa-

vaşım alanlarında yenilgiye uğratmış ve onun bütün araç ve kurumlarını işlemez duruma getirmiştir. Çılgına dönen faşist TC, hıncını esir aldığı tutsaklardan almak istiyor. TC'nin Amed zindanına saldırması onun açık bir şekilde tükenişini göstermektedir.

Yoldaşlar! Siyasal gelişmeleri aktarmama gerek yoktur sanırım. Gelişmeleri anı anına takip ediyoruz. Faşist TC'ye bir darbeyi de ben kendi cephemden vurmak istiyorum. Çünkü bir Kürdistanlı birey olarak gerek geçmişimde, gerekse parti ortamı içerisinde düşmana zarar veremedim. Ona verebileceğim en büyük darbe kendimi ateşlemektir. Amacım haklılığımızı ve mücadelemize olan bağlılığımızı bir kez daha insanlığa duyurmaktır.

Şunu herkes iyi bilmelidir ki, biz ateşin ve güneşin çocuklarıyız, kimse bizi esir alamaz. Ne TC'nin Diyarbakir katliamı, ne de emperyalistlerin Avrupa'daki kurumlarımıza yönelik saldırıları. Kimse özgürlüğümüzü kısıtlayamaz, çünkü biz ateşin ve güneşin çocuklarıyız.

Son olarak söyleyeceğim, Kürdistan halkına bağlılığımı elimden geldiğince yapmaya çalıştım, ama yeterli değildi.

- Bijî PKK, ERNK, ARGK!
- Bijî Serok APO!

28 Eylül 1996

|

Türk özel savaş rejimi, 1990'larla birlikte ken-

disinden kopuşu sağlayan Kürdistan halkını artık yitirdiğini anlayınca, dizginsiz bir terörle Kürde ait her şeye yönelik topyekün bir imhaya başlattı. Bunun sonucu olarak binlerce insanımız katledilir, binlerce köy yakılıp-yıkılıp boşaltılırken, milyonlarca insanımız

da Türkiye metropollerine göçertildi. Kürdistan'ın insansızlaştırılmasını önüne hedef olarak koyan kontra rejim, bir yandan savaşı yalnızca Kürdistan'la sınırlandırmaya ve boğmaya çalışırken, öte yandan metropollerini birer tasfiye merkezi olarak kullanmayı amaçlamıştır.

Savaşın Türkiyelileşmesinin bir parçası olarak, Türkiye sahasında geliştirilen ulusal kurtuluş faaliyetleri düşmanın bu politikasına karşı, partimizin bir politikası olarak gelişmektedir. Onca katliama uğramış ve Türkiye metropollerine sürülmüş halkımızın intikam duygularının bir sonucu olarak gelişen ve yine Kürdistan'daki katliamlara cevap anlamında halkımızın kendi inisiyatifleriyle gerçekleştirdiği sayısız eylem vardır.

Hereke eylemi de işte bu temelde düşünülp tasarlanan bir eylemdir. Hiç şüphesiz düşünceler ve tasarılar pratiğe geçirilirken, bazen hiç hesapta olmayan, beklenmedik

Adı, soyadı: **Başak KANAT**

Kod adı: **Hêlin**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Aralık**

1994 Hereke

sonuçlarla da karşılaşılabilinmektedir. Hereke eylemi de düşünce ve tasarıda düşmanın vahşet uygulamalarına bir cevap olarak planlanıp, hayata geçirilmeye çalışılırken, pratikte yurtsever bir insanımızın şehadetine de yol açabilmiştir. Bir kaza olarak nitelendirebileceğimiz bu üzücü olay, şüphesiz hiçbir zaman istemeyeceğimiz bir sonuç olduğu gibi, pratikte bazen savaşın bir gerçekliği olarak kaçınılmaz da olabilmektedir.

Yurtsever Kürt kızı **Hêlin** bu anlamıyla düşmanın vahşet uygulamalarına, Kürdistan'ı insansızlaştırma politikalarına karşı geliştirilen bir eylemde Kürdistan şehitleri kervanına katılmıştır.

Onun anısına verilecek en anlamlı karşılık, sömürgeci vahşete karşı durmak ve savaşı yükselterek Türkiyelileştirmektir; Kürt kızı Hêlin'i selamlıyoruz!

Yurtseverler

Istanbul'un insanı bunaltan, boğucu, sisli havasına aldırmadan, köprü'nün üzerinde hızla yürüyen üç öze can yüreklerinde Kürdistan'a olan özlem ve ona kavuşma hasretiyle silahlarını kuşanarak sömürgeciliğin kalelerini yıkmanın heyecanını taşıyorlardı. Kimse etrafta onların yüreklerindeki gümbürtüyü duymuyordu. Nasıl duyabilirlerdi ki? Ülke uğruna güzelleşenlerin diyarına yolculuğa çıkanları o anda köprü'nün etrafında bulunanlar asla anlayamazlardı. Onlar Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin, Berivan ve Bêritanlar'ın bin yıllık özlem uğruna destanlaştıkları, ateşin ve güneşin çocuklarının mesken tuttuğu Kürdistan'a gidiyorlardı. Yürüdükleri köprü ise sömürgeciliğin kalesi olan bir köprüydü; Haliç Köprüsü! Dehak'ın sarayı kadar pis ve kirli, sömürgeciliğin güzellikten eser bırakmadığı bir köprü.

Koçer heval Başkan APO'nun "Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir" şiarını sanki tüm benliğinde hissedencesine kavgaya yoldaşlarının yanında eylem için tüm silahlarını kuşanarak gururla yürüyordu. Geri kalmamak için devrim maratonunda adımlarını sıklaştırdıkça sıklaştırıyordu. Nice yiğit Kürt kızı gibi ölümüne sevdalıydı Kürdistan'a.

Eğer eksiklik çıkmazsa biraz sonra burası sömürgeciler için cehenneme çevrilecek, yerle bir olacaktı. Cennet ülkemizi her gün yakıp-yıkıp, insanlarımızı katliamlardan geçiren düşman, kendi geri cephesi olarak gördüğü metropollerde de yükselen özgürlük ateşimizin etkisiyle boğulmaktan kurtulamayacaktı. Eğer bir kaza olursa (ki, bir savaşçı bu riski daima gözönünde bulundurur), o da ihanete ve teslimiyete dur diyen Bêritan'ların, Newroz ateşlerinde Zekiye'lerin metropollere taşıyarak harlandıran Raşan'ların ve destanlaşan nice Kürt kadınının insanlık karargahına başı dik ve onurluca gidecekti. Ölümsüzleşerek ülkesinin dağların-

da, ovalarında, özgürlük dilanlarına duranların yanında olacaktı. Vasiyeti: Şehit düştüğünde ülkesinin dağlarına gömülmektir. Orada her gün özgürlüğe koşan yoldaşlarının yanında olacak, onlarla devrimin büyüyen güzellikliğini görerek her an mutluluğu yaşayacaktı. Onların, şehitlerin vasiyetine sahip çıkışını görüyordu.

Koçer heval kimdir? Bu özgürlük dilanına O'nu katan öykü nasıl ve nereden başladı? O'nu özgürlüğe götüren yol nasıl çizilmişti? Ve köprü'nün üzerinde cesaretle bilincini birleştirerek düşmana meydan okuyan bu yiğit Kürt kızının yaşamı nasıl şekillenmişti?

Koçer heval daha altı yaşındayken ülke topraklarından koparak Türkiye metropollerine göç etmek zorunda kalan Maraşlı bir aileden gelmektedir. Alevi kökenli olan ailesi, Türkiye solundan ve kemalizmden yoğun etkilenmiş, asimilasyona uğramış bir aile. Ülke topraklarından uzak olmanın burukluğunu sürekli yüreğinde taşıyan Koçer heval, ailesi ve arkadaş çevresi tarafından oldukça sevilen bir arkadaşdır. Maraş'ta küçük yaşta devrimcilere yapılan baskılardan, halka yapılan saldırılardan etkilenmiş, henüz bunlara bir anlam vermese de, bunlar bilincinde oldukça derin izler bırakmıştır.

Ailesinin maddi durumunun kötü olmasına rağmen okutulan Koçer heval, ülkesinden koparılan her Kürt insanı gibi, sömürgeci kültürün çeşitli etkilenmelerini yaşamış, ailenin geri değer yargılarıyla karşılaşmış, sürekli çelişkileri taşımıştır. Binlerce insanımızı yok etmeye, asimilasyona uğratmaya çalışan 12 Eylül'ün etkileri, O'nu da vatanından, halkından uzaklaştırmaya çalışmıştır. Ama Koçer heval birçok etkilenmelere rağmen kendisini hiçbir zaman buralara ait hissetmemiştir. Bu koca İstanbul'a yabancı olduğunu, itildiğini, adımı-dilini bile unuttuğunu farkediyordu. Ailesi Kürt gerçekliğinden uzak olduğu gibi,

Adı, soyadı: **Gülşen ÖZDEMİR**
Kod adı: **Koçer, Şerda**
Doğum yeri ve tarihi: **Sarkiz çayı/ Gurgum, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **30 Mayıs 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Şubat 1995, Haliç köprüsü/ İstanbul**

Türk soluyla da ilişkileri vardı. Koçer heval, bu yakın çevresinin Türk solundan etkilenmesine rağmen, hiçbir zaman kendisi Türk solunun içine girmedi. Lise son sınıfta düzene duyduğu tepkiler artmaya, içindeki boşluk büyümeye başladıkça bir arayışa yönelmisti. Düzene tepki duyan her genç gibi kitap, dergi vb. şeyleri okumaya çalışan Koçer heval, 1991 yılının sonuna kadar halk gerçekliğimizden ve mücadeleden oldukça uzaktı.

Mücadelemizin etkilerinin metro-pollere yayılmasıyla birlikte mücadeleyi tanımaya, sempati duymaya başlar. Sanki aradığını bulmuş gibi müthiş bir yakınlık duyar. Bir an önce partili arkadaşlarla tanışma, mücadeleyi öğrenme ateşi günden güne içinde büyür. Sürekli parti ile ilişkide olanları aramaya başlar. Bu arayışlarının sonunda yurtsever bir aile ile ilişki geliştirmeyi başarır. Birgün bu aileye arkadaşlarıyla gittiğinde, iki partili arkadaşı orada görünce dünyalar O'nun olmuştur. Arkadaşlar her ne kadar partili olmadıklarını, sadece yurtsever olduklarını söyleseler de, Koçer heval yıllardır cevap aradığı sorularını soruyor, heyecanından yerinde duramıyordu. Arkadaşların üstü kapalı da olsa bu sorulara cevap vermesi sonucunda Koçer heval öğreneceği birçok şeyi öğrenmişti. Müthiş bir sevinç, mutluluk yaşamıştı.

Daha sonra Koçer heval, iki arkadaşıyla birlikte cezaevine ziyarette gittiği birgün gözaltına alınır. Gözaltında bir olay karşısında gösterdiği tavır, O'nun kişiliğinin en güzel aynalarından biridir. Kendisiyle gözaltına alınan, tanımadığı bir bayanın polislerden sigara, yemek istemesi, onlarla konuşup selamlaşmasına öfkelenen Koçer heval, bu davranışı asla kabullenmemiş, yanındaki yaşlı anaların engellemelerine rağmen kalkıp bayanı orada dövmüştür.

İlk gözaltı deneyimi Koçer hevalin düşmanı daha iyi tanınmasını, onlara kininin, nefretinin daha da büyü-

mesini getirdi. Ailesi Koçer hevalin partiye sempati duymasına oldukça öfkeleniyor, O'nu geri çekmek için her yolu deniyordu. Koçer heval çok uğraşa da onları ikna edemiyordu. En çok da mezhep çelişkilerini gündeme getiriyor, PKK'nın Kürdistan kurulduğunda tüm Alevileri öldüreceğini söylüyorlardı. Bir gün Koçer heval buna çok öfkelenmiş ve "Ben PKK'lilerin ve Başkan APO'nun yerinde olsaydım Kürdistan'ın kurulmasını beklemeden sizin gibi ulusal inkarcıları ve sosyal şovenistleri öldürürdüm" demişti. Burada tepkileri her ne kadar politik olmasa da, bu yaklaşımları O'nun düşman etkilenmelerine olan kinini gösteriyordu.

Daha sonra Koçer heval kısa bir süre alandaki arkadaşların verdiği eğitime canla, başla katıldı. O süreçte HEP'te yapılan bir açlık grevine girdi. Açlık grevine katıldığı eylemde yurtseverlerle, halkla kaynaşmanın sevincini yaşamış, çok güzel diyaloglar kurmuştu. Açlık grevini başarıyla yerine getirmiş, olgun, sıcak, içten tavırlarından dolayı çok sevilmiş, hatta halk O'na "heval, sen gerillasın" demişti. Ne kadar gerilla olmadığını söylese de, halkı inandıramamıştı.

Koçer heval bu süreçte yaşadığı çelişkileri de çözmeye çalışıyordu. O'nun için bu dönemler, bir yandan mücadeleyle tanışma, ona her şeyiyle katılma istemiyle dolup taşmayken, bir yandan da ailenin duygusal dünyasının etkilerini yıkmaya çalıştığı dönemlerdi. Devrime katılmakla Koçer heval, hem bir Kürt bireyi olarak kimliğini bulacak, hem de bir kadın olarak özgürleşmenin kapılarını açacaktı. Kendisiyle yoğun bir savaş vererek, kendisini geri çeken çelişkileri çözümlmeye çalıştı. Arkadaşların da yardımıyla kendisini iyice netleştiren Koçer heval, partiye aktif katılma kararını arkadaşlara bildirdi. Ama alandaki arkadaşların o süreçte yakalanmasıyla hemen dağlara, ülkeye kavuşamayacağı için çok üzülmüştü. Artık

sabırsızlık zamanıydı. Ülkeyle kucaklaşmak, onun özgürleştiren havasını solumak istiyordu. Arkadaşlarla ilişki kurana kadar kısa bir süre tekrar gençlik komitesinde çalıştı. Çeşitli öğrenci eylemliliklerine katılan Koçer heval, aynı zamanda karateciydi. Arkadaşları espiyiyle tekme ve kol hareketlerinin silahtan daha öldürücü olduğunu söylüyorlardı.

Koçer heval bir arkadaşıyla birlikte partiye yeniden ilişki kurduktan sonra evden ayrılarak partiye katıldı.

Koçer hevalin ülkesine olan özlemi sınırsızdı ve sürekli "ben ne zaman ülkemi göreceğim?" derdi. Nurhakların, Engizeklerin asi kızı, tüm ülkesinin dağlarına olduğu gibi Dersim'e de sevdalıydı, tutkunduydu. Komutan Sabri ve nice yoldaşını konuk eden başeğmez Nurhakları, Dersim'in isyancılığıyla birleştirmek istercesine Dersim dağlarına uzanmak, orada Seyid Rızaların, Besey'lerin, Zarife'lerin ektikleri, Bêritan'ların büyüttükleri direniş tohumlarını kendisine katık ederek çoğaltan gerillayla kucaklaşmak istiyordu. Asi ve isyankardı Koçer heval! İsyankar Dersim'in isyancılığına sevdalıydı. Ülkesinde sevdalı olmadığı hiçbir şey yoktu aslında. Ararat'a, Cudi'ye, Nurhaklara ve nice dağlarına, ovalarına, taşına, suyuna, her karış toprağına sevdalıydı ülkesinin. Bu sevdada içten içe yanan bir kor parçası gibi öyle büyük ve içtendi ki, partiye katılmadan iki gün önce vedalaşmak için gittiği bir yurtsever ailenin evinde Dersim'den gelen küçük bir halıyı görmüş, ona sarılmış, koklamış, gün boyu kucağından indirmemiştir. Aile O'nun bu sevgisini görünce, o halıyla fotoğrafını çekmişti.

Koçer heval, partiye bağlı, kararlara, talimatlara sonuna kadar uyan ve uygulatan, halkla çok çabuk ilişki geliştiren, örgütçü özellikleri güçlü bir yoldaştı. Partiye katıldıktan sonra halkla çabuk ilişki geliştirmiş, durup-dinlenmeden büyük bir fedakarlıkla

çalışmıştır. Halk tarafından sevilen, değer verilen bir yoldaşı. Koçer heval hiç kimsenin parti hakkında, önderlik hakkında en küçük bir kötü söz söylemesine asla izin vermezdi. Birgün gittiği bir evde, ev sahibi parti hakkında kötü konuşmaya başlamış, Koçer heval onu ikna etmeye çalışmış, ama ev sahibi daha da kötü konuşmaya başlayınca sinirlenmiş ve kendine zor hakim olabilmişti.

Bir süre metropol çalışmalarında kalan Koçer heval, baharda gerillaya katılmak istiyordu. Baharda Kürdistan'da her şey yeniden filizlenir, doğa canlanır, tıpkı bir kardelen gibi gerilla her yerden fışkırarak atılım üzerine atılım yapar. İşte bu yılki bahar hamlesine Koçer heval de yetişmek istiyordu. Ama gitmeden önce buradaki eylemleriyle de yeri-göğü sarımsalıydı.

İşte köprünün üzerinde gidenler de bahara kavuşmadan önceki eylemlerini tamamlıyordu. Ve tarih sayfaları o gün 2 Şubat 1995'i gösteriyordu. Koçer ve yanındaki iki yoldaşı büyük bir soğukkanlılıkla köprünün bir ayağına yaklaştılar. Koçer heval çevik hareketlerle TNT kalıplarını önceden planladıkları gibi köprünün ayağına yerleştirdi. Arada bir başını kaldırıp etrafa bakıyordu. Kimse onları görmüyordu. Yoldaşlarını koruma güdüsüyle daha da hızlı hareket etmeye, etrafını kollamaya başladı. Evet, işte tamamdı... Köprünün bir ayağına 50 kiloluk bombayı yerleştirmişlerdi. Büyük bir sevinçle hızla köprünün diğer ayağına ulaşmak için hareket etti. TNT kalıpları yanındaki yoldaşın çantasının içindeydi. Koçer hevalin aklından birçok şey geçiyordu. Bir ara çevresine bakınıyorken çökmek üzere olan akşamın altında İstanbul'un ne kadar soğuk olduğunu düşündü. Hafif çöken karanlıkta, caddelerde belli-belirsiz farkedilen insanları görüyordu. Daha yakınlarda yüzler daha da belirgindi. Tanrım ne kadar kalabalıktı, ne kadar çok insan vardı. Ama buz gibiy-

di... Kürdistan'da yüzler ne kadar sıcaktır, analar ne kadar da kucak açıcıdır. Toprak ana ne kadar da hareketlidir. Yavrularını korumak için, tüm bombalara ne kadar da dayanıklıdır. Ama burası beton yığınlarıyla dolu. Sanki insanlar da betonlaşmış gibi birbirlerine bakmadan yürüyorlar. Birden köprünün ortalarına geldiklerini ve diğer ayağa az kaldığını farketti. Yanındaki Mesut hevale sevinçle baktı. Mesut heval de normal bir yolda gezintiye çıkmışçasına rahat yürüyordu. Çantasındaki 50 kilo TNT kalıplarını hiç taşıymıyormuş, elinde çok hafif bir çanta varmış gibi dimdik yürüyordu. İnanç ve bağlılıkla çarpan yüreklerle bu yük vızgelirdi. Hem gerilla dağlarda ne kadar da ağır yükler taşıyordu. Onlar da şehir gerillasıydı. Bunu düşününce gülümseyen Koçer heval, kafasını kaldırıp son kez gökyüzüne baktı. Koçer heval yine bir an ülkesinin tertemiz, mis gibi havasını, pırl pırl gökyüzünü gözünün önüne getirdi. Çocukken hatırladığı kadarıyla bulutlar bembeyazdı. Birden yine gülümsedi. Durdurdu, canlı bir gülümseme-ydi bu. Ama aynı zamanda son gülümsemesiydi... Köprünün ortasını henüz aşmışlardı ki Mesut hevalin elindeki bombalar korkunç bir gürültüyle patladı. Koçer heval gülümsemesini bozmadan bu ana hazırmışçasına toprağa uzandı. Paramparça olan Mesut hevalin bedeni dörtbir yana dağıldı. Etraftaki herkes bu korkunç gürültüyle koşuşmaya başladı. Biraz önceki soğuk havanın aksine sanki her taraf yanıyordu. Sağ kalan arkadaşlar kaçıp kurtulmuştu.

Evet, Koçer hevalin üzerinde yürüdüğü köprüde aksilik olmasaydı belki de baharda Kürdistan'da olacaktı. Her eylemin risklerini de düşünerek büyük bir inanç ve kararlılıkla isyana duran Koçer heval ve yanındaki yoldaşları, kuşkusuz ölüme hazır oldukları gibi, ölümün bu kadar yakın olduğunu da düşünmüyorlardı. Dağlarda, işkencelerde, sokak orta-

sında kurşunlanan nice yoldaşı gibi, O da eylemde çıkan bir aksilikle Haliç Köprüsü'nün üzerinde şehitlik mertebesine ulaştı. Patlayan bombanın bir parçası kafasına isabet etmişti. Ama O, Berivan'ların, Bêritan'ların karargahına giderken mutluydu.

Evet, Koçer heval, sen halkımızın "Şehid Namirin, Bijî PKK, Bijî Serok APO!" sloganlarıyla nice insanın gönlünde taht kurarak uğurlandın. Ölümün ise, düşmanın korkulu bir rüyası oldu. Bunun için cenazeni kaçırmak istediler. Ama nice yiğidini tıllılerle ülkesine gelin vererek uğurlayan Kürdistanlı analar düşmanın bu oyununa izin vermedi.

Ülkede gömülmek istemine rağmen ailenin çıkardığı sorunlar nedeniyle seni İstanbul'a gömdüler. Ama sen çoktan baharda gitmeyi düşündüğün ülkenin dağlarında ve havasının yüreğinde yerini aldın. Nurhaklar, Engizekler en güzel yerinden sana yer açmışlardır. Söz veriyoruz sana, seni Kürdistan kurulduğunda bizimle birlikte halaya durduğun şehadetinle halkımıza büyük güç kaynağı olduğunu öğrettiğin dağlarımıza kendi ellerimizle götüreceğiz. Gururla ve biraz da mahsun bir şekilde seni bekliyor vatan. Nurhakları da kesk û sor û zer çiçeklerle süsleyeceğiz.

Belki aramızdan ayrılışın çok erken oldu, ama devrimin yasasında ölümler yaşamın ikiz kardeş olduğunu, her ikisine de her an hazır olunması gerektiğini biliriz biz. Aynı zamanda bu ölümün ölümsüzlük olduğunu, yaşamı güzelleştirdiğini, özgürleştirdiğini de biliriz. Bu yüzden senden ayrılmanın burukluğu olsa da, asıl mücadelenle bizim yolumuzu aydınlatmış, bize ışık olduğun, özgürleşmenin nasıl yaratıldığını gösterdiğin için sana layık olmanın, vasiyetini yerine getirmenin sorumluluğuyla hareket edeceğimize söz veriyoruz!

*Mücadele arkadaşları adına
Besey Engizek*

Koçeriz, Cihanız
Çağdaş Mem û Zînleriz biz
Bir yayla güzelliğinde
büyütürüz özgürlüğü
sürgündeki yüreklerimizde...

Koçeriz, Cihanız
Çağdaş Mem û Zînleriz biz
her bir sözümüz
her bir eylemimiz
ve hücre hücre tüm varlığımızla
berrak ve soğuk pınarlar gibi akarız
ülkeye hasret yüreklerine milyonların
Koçeriz, Cihanız
Çağdaş Mem û Zînleriz biz
Patlarken yüreklerine sömürgecinin
milyonlara bölündü bedenlerimiz

ve her bir parçamızla
yeniden
yeniden vurarak
zulüm karargahlarını
Özgür vatan olduk can olduk
birlik olduk
yüreklerinizde...
ve her bir parçamızı birer Kürdistanlı'ya
adadık
sürgündeki özgürlüğe uzanırken

Şimdi biz;
ihaneti ediyoruz Yıldırım Tugaylarında
BİZ GERİLLAYIZ
BİZ HALKIZ
BİZ PKK'YIZ

M. Agir

Sevdahydı özgürlük savaşına. Öyle bir sevdaydı ki, ne fırtına dindirebilir, ne bir başka güç durdurabilirdi. Bin yılların öfkesini, kinini düşmana kusarken büyük bir militan olmanın gururuyla doluydu. Savaşıkça özgürlük tutkusu deryalar kadar coşar, yüreği Ağrı dağı kadar heybetlenir ve yüreklenirdi. Ülkesine olan özlemi baharda yeni filizlenmiş kardelenleri gibi saf, temiz ve zelaldi.

Siz devrim şehitlerini anlatmak en güçlü eylemi gerçekleştirmek kadar zordur. Özgürlüğe olan tutkunuz; düşüncelerin en soylusunu ve en yücesini yaşamanızdandır. Sizleri düşünmek özgürlüğü, bağımsızlığı, yeni yaşamı düşünmek demektir. Sizler ki bizi inanç, irade, bağlılık sahibi yaptınız. Bizlere güç verdiniz. Sizlerle devrime daha da yakınlaşıyor, elimizi uzatıp tutacak kadar bütünleşiyoruz. Ve bu yakınlaşmanın sonunda tüm devrim şehitlerinin intikamını binlerce kez almış olacağız. Siz devrim şehitleri, devrimin mevzilerinde yine savaşıyorsunuz. Uğruna canınızı adadığınız topraklarda rahat uyuyun. Çünkü artık biz milyonlarız, biz eğilmeyen baş, yıkılmayan kalelerimiz. Çünkü biz özgürlük savaşçılarıyız.

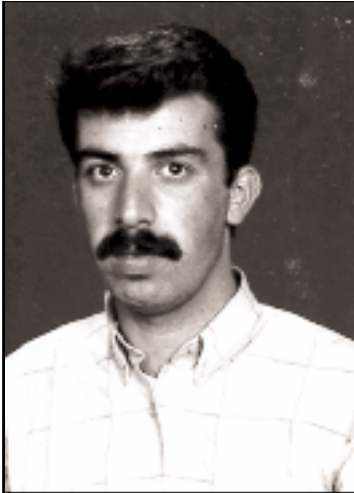
Bu özgürlük savaşçılarından biri de **Cihan** hevaldi. Sason dağında düşmanla kahramanca çarpışarak şehit düşen **Ali UĞUR (Cihan)** hevalin yurtsever ailesinden geliyordu. Yüreğinde bin yılların öfkesi ve şehitlere verdiği sözü saklıydı. Devrime köklü ve özlü bir bağlılığı vardı.

Cihan heval liseye kadar Batman'da okur. Bu yıllarda gençlik örgütlenmesinde bulunur. Bu arada 12 Eylül askeri-faşist darbesi

gelir. Kürt halkının baskı, işkence ve soykırımdan geçirilmesiyle derin bir yara alması Cihan hevaldeki kinin, nefretin daha da artmasına neden olur. 12 Eylül darbesi sonrasında binlerce kişi yakalanır. Bunların arasında ağabeyi de vardır. Ulusal kurtuluş düşünceleriyle donanan Cihan heval bu dönemde mücadeleyle bir süre ilişkisiz kalır. Daha sonra ağabeyinin vasıtasıyla tekrar ilişkiye geçer.

1984 15 Ağustos Atılımı ile düşmana sıkılan ilk kurşunla Kürt halkına kan gelmiştir. Ayağa kalcan bir halk, binyılların kirini-pasını, düşürülmüşlüğünü yıkıp parçalamaya başlar. "Bundan sonra bu halk artık kendisi için vardır" diyordu Cihan heval. Dev uykudan uyanmış, akli başına gelmişti. Hiçbir engel tanımayan bu halk gün be gün, an be an geliyor, güçleniyor, özgürleşiyor, tarihi tersine çeviriyordu. Devrimle almış olduğu güç ve enerjiyle bir barut fıçısına dönmüş olan Cihan heval; örgütlenmesini genişletir, eline geçirdiği parti kasetlerini kendi kahvelerinde kitleye izletirdi. Gençlik ve kitle örgütlenmesinde örnek alınabilecek saygın bir kişilik sahibiydi. Ruhunda taşıdığı devrim inancı, etrafını bir ışık gibi aydınlatırdı. Doğrunun ısrarlı takipçisiydi. Hedefine ulaşmak için bazen sabahlara kadar çalışırdı.

1990'ların başına kadar aktif olarak faaliyet yürüten Cihan heval bir hastalığa yakalanır ve Avrupa'ya gider. Hastalığını ikinci plana atarak görevlere dört elle sarılır. Burada görevlerini en iyi biçimde yerine getirir. Kassel bölgesinde faaliyet yürütür. Daha sonra Kürt İşçiler Birliği kış eğitimi, ardından da profesyonel

Adı, soyadı: **Mesut ÜNSAL**

Kod adı: **Cihan**

Doğum yeri ve tarihi: **Beşiri/ Batman, 1968**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Şubat**

1995, İstanbul

olarak mücadeleye katılır. Bu eğitim ardından Göttingen alanında çalışır. Arkadaşları arasında sevilen sayılan bir kişi olur. Bin yılların öfkesini, şehitlere verdiği sözü yüreğinde hep saklamaktadır. “Değerlere daha fazla nasıl sahip çıkabilirim?” diye düşünür durur. Aldığı eğitim sonrasında Türkiye faaliyetlerine yönelir.

İstanbul sahasında ilk başlarda oldukça zorluklar yaşar. Belli bir süre ilişkisiz kalır. Hatta günlerce parklarda yatar. Ama partiye olan inancından ve bağlılığından hiçbir şey kaybetmez. İlişkisiz kaldığı bu süre içinde bile, arkadaşlarıyla yapacakları eylemlerin planlaması üzerine yoğunlaşır.

Büyük bir görev üstlenir. Artık düşmanla hesaplaşma, verdiği sözü yerine getirme zamanı gelmiştir. Artık O’nu hiçbir güç durduramayacaktır. Bir şahin gibi dalış yapar düşmanın metropollerine. Artık O ARGK Metropol İntikam Timi’dir. O’ndaki başarıma ilkesi, azmi, yaratıcılığı, alçakgönüllülüğü ile kısa bir sürede metropolde de örnek alınabilecek duruma gelir. Dış görünümü sakın de olsa, yüreğindeki fırtınaları pratiğiyle kat be kat kanıtlamaya çalışır. Devrim ateşini yüreğinin derinliklerinde yükseltir. Partiden aldığı eğitim O’nun hem siyasi, hem askeri, hem de kişilik olarak olgunlaşmasını sağladığından, bu sahada çok dikkatli, duyarlı hareket etmeye özen gösterir. Düşmanın önemli dayanaklarını takibe alır, buralara büyük darbeler vurma planlarını geliştirir.

Tavir ve davranışlarındaki parti ölçülerini yansıtmaması çevresindekileri etkiler. Parti yaşam tarzını uygulamadaki çabası O’nu her ortamda öncü olarak belli eder. Gün

Ok işaretiyle gösterilen,
Mesut ÜNSAL (Cihan)

be gün gelişir, güçlenir. Kürdistan’da kanla-canla yaratılan, büyü-tülen direniş ağacının ruhuna layık bir militan olarak direnişin tohumlarını yaymak için adeta kök salar etrafına. Başardıkça gururlanır, coşar, erişilmez Ağrı dağı gibi özgürleşmekte büyük adımlar atar. Bu azami sorunlar O’na asla geri adım attırmaz. Parti Önderliği’nin her sözünü yaşamda anlamaya çalışır. Görevlere yönelimde fırtına gibidir.

Şehitlere ve partiye, daha fazla layık olabilmenin sözünü vermiştir. Bu ruhla girdiği birçok eylemde sonuç alır. Her zaman “Devrim için ne yapılsa da azdır” der. Kürdistan’ı yakıp-yıkan, bir tek canlının yaşamayacağı duruma getiren düşmana dünyayı zindana çevirmek ister, tek amacı budur Cihan hevalin.

Bunun için aylarca yoğunlaşıp düşmanın can damarı olan ekonomiye darbe vurmak istemektedir. Bu amaçla bir eylem planlamasına gidilir. Sömürgeci TC’nin Kürdistan’da sürdürdüğü barbarlığa bir cevap vermek amacıyla İstanbul’da Haliç Köprüsü’ne bomba ko-

nulması planlanır. Ancak sivil insanlara bir şey olmaması için ne yapılması gerektiği üzerine çok düşünülür ve bir sonuca varılır. Buna göre zaman ayarlı olan bomba patlatılmadan ve eylem gerçekleştirilmeden önce trafiğin durdurulması için uyarı yapılacaktır. Tek amaç ise insanlara zarar vermemektir. Fakat erken temas sonucu bomba erken patlar ve bu patlama iki yiğit yoldaşın, Cihan ve **Koçer (Gülşen ÖZDEMİR)** hevalerin şehadetine neden olur. İki can yoldaş şehitler kervanına katılırlar.

Her zaman “Yiğitlerin mezarı olmaz” der Cihan heval. Çünkü yiğitler hep yücelerde yaşarlar.

Partinin militan kişiliğini yaşamında ve pratiğinde somutlaştıran Cihan ve Koçer hevaleri mücadeleimizde yaşatacağız. Anıları mücadelemizde sönmeyen bir meşale ve direnişçi yaşamları zafer türkümüz olacaktır. Bıraktığımız mirası, devrimde zaferi yaratarak taçlandıracağız. Mirasınız, mücadeleimizde ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Egemen güçler bir cennet ülkesi olan Kürdistan'ı cehennemine çevirmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Bir zamanlar insanlığa beşiklik etmiş bir ülke, yerini tarihin karanlığına bırakmıştı.

Uzun bir soluktan sonra tekrar güneş doğdu bu ülkede. “Ölmüş” diye kendi haline bırakılan bir halk, yenden adına, kimliğine kavuşuyordu. Bu doğan güneş, ölümlere yeniden can, kan, ruh, düşünce verdi. Ve kaybolan değerlerini bir bir ortaya çıkardı. Bu ülkede kadınlar kölenin kölesi konumundan çıkıp direniş destanları yazmaya başladılar. Kimileri kendini yüksek kayalıklardan atarak, kimileri bedenlerini alevlendirerek, kimileri de kalan son kurşununu kendine sıkarak bu direniş destanına imza attılar, özgürlük için. İşte Bêritanlar, Berivanlar, Rahşanlar, Ronahiler.

Bu direniş destanına katılan yoldaşlardan biri de **Zarin** hevaldir. 1977 yılında Tatvan'ın Çorşin (Düzcealan) köyünde dünyaya gelen Zarin heval henüz iki-üç yaşlarındayken ailesi Adana'nın Osmaniye ilçesine göç eder. Üç yıl sonra tekrar köylerine dönerler. Babası işçi olduğundan dolayı bazen köyde, bazen de Tatvan'da yaşamlarını sürdürürlerdi.

Ailesinin yanında kaldığı sürece her türlü yardımı, fedakarlığı gösteren Zarin heval, yaşamıyla, dürüstlüğüyle, kişiliğiyle, çalışkanlığıyla daha küçük yaşlardan itibaren dikkatleri üzerine çeker. İlkokulu köyde okur. Kışın okula giderken, yazın da tarlada, bêride ve evde çalışır.

1990-91 yıllarında gerillanın alana girmesi, Zarin heval için de bir dönüm noktası olur. Gerillanın Kürdistan'da yaşamın ifadesi olduğu gerçeğini anlaması, kavraması uzun sürmez. Kısa sürede gerilla mücadelesiyle, yaşamıyla bütünleşir. Gerillaya olan bağlılığı, fedakarlığı ve ataklığı her geçen gün daha da artar.

11 Mayıs 1992'de bir ihbar sonu-

cu evde çembere alınan ve düşmanla çatışarak son kurşunu kendine sıkan **Mızgin (Gurbet AYDIN)** hevalin şehadetinden oldukça etkilenir, sık sık Mızgin hevalden ve şehadetinden söz eder. 1993'te düşmanın köy üzerindeki baskıları artar ve köyün boşaltılmasını ister. Köyde birçok kişi gözaltına alınarak işkencelerden geçirilir. Kışın ortasında köye tekrar operasyon yapan düşman güçleri tarafından amcası **Kazım ÇAÇAN** vahşice katledilir ve cenazesi tanınmaz hale getirilir. Köy harabeye çevrilir. Tüm bu vahşetleri gözleriyle gören, yaşayan Zarin hevalin kini ve öfkesi daha da kabarr.

“Bu vahşetlerin, bu katliamların intikamı alınmalıdır” der ve bu sözün gereğini pratikte yerine getirir.

Köylerinin yakılması üzerine ailesi Manisa'ya göç eder. Burada hiç zaman kaybetmeden alan örgütüyle ilişki kurar ve kısa bir süre sonra gerillaya katılır. Bir süre sonra cephe faaliyetleri yürütmek için Turgutlu'ya gönderilir. Faaliyetlerde kaldığı süreç içinde partinin yaşamını, hareket tarzını esas alır ve halk tarafından sevilen bir kişiliği sergiler.

1 Eylül 1994 tarihinde bir görev nedeniyle Manisa'ya gider. Burada bir ihbar üzerine takibe alınır. Takip edildiğini farkeder, kesin yakalanacağını anlayınca hemen kararını verir ve orada bulunan bir inşaata girer, çantasından tabancasını çıkararak uygun bir şekilde mevzilenir. Düşman güçleri etrafını sarar ve “teslim ol” çağrısını yapar. Bu anda Zarin heval *“teslim olmak bize değil, size yakışır”* der ve çatışmaya girer. Çatışmada üç polis yaralanır, bu arada tek kurşunu kalır, onu da gencecik bedene sıkarak. Ölümde yaşamı yaratmayı bir kez daha gösteren Zarin hevalin son sözleri *“Bijî Serok APO”* olur.

Anıları mücadelemize ışık tutacaktır!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Aygül ÇAÇAN**
Kod adı: **Zarin**
Doğum yeri ve tarihi: **Çorşin (Düzcealan) köyü-Tatvan, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Eylül 1994, Manisa**

Sevgili Aşitî, sana mektup yazmak, seni anmak, barışın karşılığı olan ismini dillendirmek insana tarifi imkansız duygular yaşıyor. 14 Temmuz büyük ölüm orucunun ruhuna uygun bir biçimde başlatılan açlık grevi eyleminin zaferle sonuçlanmasını sana müjdelemek kadar anlamlı bir şey yoktur. Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihi boyunca zaferlere tanıklık etmiş, bu eylemiyle de zaferrin doruğunu yaşamıştır.

Mücadele tarihimizde açılan her yeni sayfa için bedeller ödenmiştir. Ve bu eylemliliğimizle açılan sayfa için de bedeller verilmiş, özgürlüğün öz suyuyla kutsanmıştır. Açlık grevi eylemliliğimizle halkımız şehitleriyle bütünleşip hep birlikte halaya durmuştur. Eylemimiz bedel olarak dört özge can vermiştir. Evet, dört özge can, tıpkı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nda, Kemallerin, Hayrilerin, Akiflerin, Alilerin randevulaşması gibi bir randevuyla şehitler kervanına katıldılar. Bu randevuda ilk hazır bulunan Fesih heval zindan cephesinden ses vermiş, ardından Avrupa'dan sürgünde bulunan Gülnaz heval de metropolde yükselen isyan olmuştur. Evet Aşitî, senden sonra Kürdistan halkı Remzi'sini randevunuya geciktirmeden göndermiştir.

Kürdistan halkı, senin eylemini kirli savaştaki kirlenmeye, kişiliksizleşmeye, maymunlaşmaya karşı duyulan isyanın başkaldırısı olarak kabul ediyor ve değer veriyor. Senin bu anlamlı isyanın maymunların bol olduğu bir dünyanın havasını solumak istemediğini gösteriyor. Teknikte, bilimde canavarlaşan maymunların yüzünü görmek istemedin. Çünkü bu cellatlar, ülkemizde, çocukların özgürce ağlamalarına ve o güzelim tebessümlerine izin vermediğini sen de biliyordun.

Cellatların amansızca yöneldiği, sadece yedi aylık bebek, ya da on yaındaki çocuk değildir. Ülkemizin dağına, taşına, ormanına, toprakta biten çiçeğe karşı duyduğu öfke büyüktür. Her şeyi yerle bir etme çabasını sürdürmektedir. Kürdistan halkı şunu çok iyi biliyor ki, senin isyan eylemin tüm bu yürütülen vahşete ve acımasızlığa karşı dur deme eylemidir. Senin isyanın yaşanan tüm isyanlar gibi çok derin ve tarihidir. Kürdistan dağlarında alevlenen özgürlük ateşi, metropolde senin içinde bulunduğun barış, kardeşlik, insanlık kokan eylemle buluştu. Ve kendine "insanım" diyen herkesi selama kaldırdı, barış dalgası dilanlarıyla buluşturdu.

Düşman, cellatlarını gizlemek için kendini dünyanın en barışçı ve insansever gücü olarak lanse ediyor. Bunun için de tüm kurum ve partilerini harekete geçiriyor. TC'deki Refah Partisi de bunlardan sadece birisidir. Öyle ya, Refah Partisi Müslümanlık maskesiyle Bosna'da ölen insanların, çocukların acılarını her gün ön plana çıkarıyor. Bu, tamamen gerçek yüzünü gizlemeye dönüktür. Ama herkes şunu iyi bilsin ki, senin ismin Refah Partisi'nin maskesini düştürdüğü gibi, Bosnalı çocuğun da barış istemini en anlamlı dile getiren bir isyan oldu.

Eylemimizin diğer bir sonuç alan yönü de, geçmişten beri kardeşlik ve barış elimizi uzattığımız Türk halkının bu talebe ilk defa doğru karşılık vererek, bu eli tutması olmuştur. Ama bu eylemliliğimizle savaşın geldiği düzeyinin ortaya çıkardığı bir gerçek vardır: Türk halkı artık katı bir red içinde değildir.

Yine unutmadan, sana belirtmek istediğim ve çok sevineceğini bildiğim bir şey var: Eylemimizin so-

Adı, soyadı: ...

Kod adı: Aşitî

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: ...,

Türkiye metropolleri

nuçlanmasıyla beraber, “Ateşin ve Güneşin Çocukları”nın İstanbul gibi bir metropolü, çok güçlü bir barış dalgasıyla dalgalandırmaları, hepimizi gururlandırmıştır. Bu da gelecekte ülkemizi, savaşta da barışta da koruyacak küçük generallerimizin bugünden varlığına güçlü bir işarettir. Küçük generallerimizi gözaltına alıp, hiçbir sonuç alamayan cellatlar, onların kararlılık eyleminden ürkmüşlerdir.

İhanetin ülkemizde tarih boyunca ne denli rol oynadığını, her Kürdistanlı çocuk derinden bilir ve hisseder. İhanet, her dönem kendisini farklı biçimlerde göstermiştir. KDP’nin geçmişten beri mevcut ihaneti gibi. Kürdistan halkının her bireyi gibi, senin de ihanete karşı olan kinin keskindir Aşitî. Bu keskinliği senin isyanın-

dan biliyoruz. Kahraman gerillalarımızın “Güneş Ülkesi Eylemi”yle ihanete hiç unutmayacağı bir ders verdiğini sana bildirmek, seni haberdar etmek istiyoruz. Bu hamlenin, dört parçadaki ve bütün dünyadaki Ateşin ve Güneşin Çocukları’nı birleştireceğini sana müjdeliyoruz. Ve yine, Güney, Kuzey ve Doğu’daki “Güneşin ve Ateşin Çocukları” bir araya gelecek, günümüzde herkesin istemi olarak “gerillacılık” oyununu oynayacaktır.

Sevgili Aşitî, tüm şehitlere layık olmanın, insanlık ve yurtseverlik görevi olduğunu biliyoruz. Bu temelde özgür ve bağımsız Kürdistan’da buluşmak dileğiyle hoşçakal...

Mücadele arkadaşları

Bu mektup 14 Temmuz 1995’te Kürdistan ve Türkiye’deki zindanlarda, tüm Avrupa’da ve yurtdışında gerçekleştirilen Onbinlerin barış ve kirli savaşın durdurulması gibi taleplerle geliştirilen açlık grevinde, İstanbul’daki bir Kürt anasına yapılan işkence sonucu daha annesinin karnındayken şehitler kervanına katılan Aşitî adlı Kürt bebesine ithafen yazılmıştır.

Gencecik Fidanlar
Boyverdiler kavgada
toprağa düşmek de vardı
bir gökgürültüsü gibi
Ağustos sıcaklığında
Bir kez olsun
kırpamadılar gözlerini korkuya
Yürekleri zafere kilitlenmişti
Kahpe kurşunlar sıkılıncaya dek
Bedenlerine.

Zulüm adın kalleş olsun
Anıları bayrak olsun
ve and olsun
ve şart olsun ki

Andınız andımız,
sözünüz sözümüzdür

Adı, soyadı: **İshak ŞENSES**
Kod adı: ...
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1994, Türkiye metropolleri**

Kürdistan'dan Türkiye metropollerine göçertilen halkımızın karşı karşıya bulunduğu bir diğer tehlike de devlet eliyle bizzat geliştirilen şovenizm ve bunun son aşamasına vardırılan faşizan uygulamalarıdır. “*Ya sev, ya terket*” mantığıyla Kürt düşmanlığı temelinde halklarımızın kardeşleşmesi önünde engel olarak dikilen şovenizm ve faşizm, metropollerdeki sıradan insanlarımıza bile yönelerek, buraları Kürdistanlılara daraltmaya, yaşam olanaklarını ortadan kaldırıp, cehenneme çevirmeye çalışmakta, Kürdistanlıları sindirmek için bir dizi katliam ve provokasyonlara başvurmaktadır.

Mayıs 1994'te şehit edilen

yurtsever pazarcı **İshak ŞENSES**, bunun en açık örneklerinden birisidir. Sivil faşistler eliyle çok sıradan bir bahane gösterilerek katledilen İshak ŞENSES, çevresinde ailece yurtsever olarak tanınırdı.

O'nun şehadeti, metropoldeki faşizmin her türlü örgütlenmelerine karşı ve yine geliştirilmek istenen faşizme karşı, savaşı günlük yaşamının bir parçası olarak ele alıp, bu temelde öz savunmayı gerçekleştirmenin zorunlu olduğunu açığa çıkarmıştır.

Metropoldeki yurtsever halkımız için İshak ŞENSES'in şehadeti, savaşan halk gerçekliğine ulaşma yeminidir.

Yurtseverler

Tarihte insanlık önce Mezopotamya’da uygarlığa adım attı, bugün yine Mezopotamya’da boğulmak isteniyor. Kürdistan ülkesi böyle bir tarihi çar-kın etrafında dönmüştür. Ölümü dayatan zalimler, karşılarında hep direniş, hep başkaldırı ve hep kahra-manları bulmuşlardır. Bundandır ki, Mezopotamya’nın çocukları, direnişin ve başkaldırının çocukları ola-rak anılır tarihte.

Ülkemizin her bir parçasında, köyünde, bölgesinde yaşanan; iha-net, başkaldırı ve direniş tarihidir. Amed’in de tarihte böylesine bir rolü vardır. Halkımızın bağrında yeşeren partimiz, Kuruluş Kongresi’ni burada yapmış, çok kısa bir sürede etkili bir güç haline gelmiştir. 12 Eylül askeri-faşist darbesi, yeşeren umutları söndürmek için halkımıza ölümü, yine burada dayatmıştır. Fa-kat tarih tekerrür etmeyecekti, te-kerrür edeceği de koca bir yalandı.

İşte **Hebun** heval, 12 Eylül’ün bir karabasan gibi genelde bütün Kürdistan, özelde ise Amed’de top-lumun üzerine çöktüğü böylesi olumsuz koşullarda büyüdü. Fakat 12 Eylül’ün bitirici etkisinden en az etkilenenlerden olduğu gibi, ona karşı sürekli mücadele etmeye ça-lışmış ve tepkisini örgütlemişti.

Hebun heval, varlıklı bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi tarafından rahat ve ser-best büyütülmesine rağmen, halkı-nın sorunlarından hiçbir zaman uzaklaşmamıştır. Yurtsevgisiyle do-lu olan Hebun heval, daha küçüklü-ğünden devrime ilgi duymuştur. Es-ki “devrimci”lerin bile kendi köşe-sine çekildiği, düşüncesizleşmenin ileri düzeyde yaşandığı bir süreçte Hebun heval okuyan, araştıran ve bunu arkadaşlarıyla paylaşan bir ki-şiliğe sahipti.

Amed; işbirlikçi, küçük-burjuva önderliklerin 1970’ler sürecinde bel-

li bir gelişme kaydettiği alanlarımı-zın başındaydı. Partimizin bu alanda Kuruluş Kongresi’ni gerçekleştirme-si, Amed zindanlarında direnişin ge-lişmesi ve ulusal kurtuluş savaşımı-mızın tüm Kürdistan’da olduğu gibi, burada da gelişmesiyle küçük-burju-va reformistlerinin bu alandaki et-kinliği ortadan kalkıyordu.

İşte Hebun hevalin ailesi ve ya-kın çevresi de böyle bir saflaşmayı yaşamışlardı. Yaşanan soylu direni-şi ve yüce çabaları görmeyip, sahte önderliklerin çevresinde kalmakta ısrar edenlere öfke ve kin duyan He-bun heval, daha ortaokul sıralarında ulusal kurtuluş mücadelesine besle-diği sempatiyle sahte, işbirlikçi kü-çük burjuva önderliklerin gerçek yüzlerini daha iyi görür hale gelmiş-ti.

Ortaokul ve liseyi Amed’de biti-ren Hebun heval, derslerindeki ba-şarısı ve olgun kişiliğiyle çevresin-de sevilip-sayılan bir insandı. Fakat hiçbir zaman derslerini devrimci-yurtsever duyguların önünde tutma-dı. Ulusal duyguları ne denli derin yaşadığı şu örnekte de görmek mümkündür: Liseydeyken tarih öğ-retmeni “Nedir siz Doğululardan bu çektiğim?” dediğinde, Hebun heval, “Biz Doğulu değil, Kürt olarak bili-niriz. Söylediğinize gelince; eksiklik bizde ki, sizi bizim burada kabul etmememiz gerekir, ama o da ola-caktır” diyerek öğretmenini sustur-duğu gibi, sömürgeciliğe olan nef-retini de dile getirir. O anda birçok arkadaşının yüreğinin sesi olup, müthiş derecede etkilemiş ve yurt-severlik duygularını onlara da taşı-rmıştır.

Yine, mücadelemizin önemli günlerinde mutlaka arkadaşlarına eylemi dayatır, eylem için tüm gü-cünü ve çabasını harcar. Bununla da arkadaşlarına inanç ve moral aşılar. Arkadaşlarına “hiçbir şey yapamaz-sak bile, okul sıralarını, camlarını

Adı, soyadı: **Cüneyt AYDINLAR**
Kod adı: **Hebun**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat 1994, İstanbul**

kırarız, günü boşa geçirmeyiz” diyerek, eylemci yönünü etrafına da hakim kılmaya çalışır.

Hebun heval, liseyi bitirdikten sonra, üniversite sınavlarına girer. Fakat asıl amacı, üniversiteyi bitirip, iş-güç sahibi olmak, TC’ye memurluk yapmak değildir. Aksine üniversite ortamını aydınlanma ve bilinçlenmede basamak olarak kullanıp yetkinleşmiş bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılmaktır. Bu amaçla Hebun heval 1990 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’ni kazanır.

İstanbul’a gelir gelmez devrimci-yurtsever öğrenci gençlikle ilişkiye geçer. Kısa bir sürede aktif olarak devrimci faaliyetler içinde yer alır, birçok kitle eylemine katılır, fakülte bazında yurtsever gençlik çalışmalarına öncülük eder. Bu faaliyetlerde isteneni en kısa zamanda yerine getiren özlü çabaları ve militan özellikleriyle herkesin dikkatini çeker.

Hebun hevalin en büyük özelliklerinden birisi de, kendisini kararlaştırması ve metropolün lümpenleştirici, bitirici yaşamına karşı direnmesidir. Özellikle okul çevresinde kişileri yozlaştıran küçük-burjuva ilişkilerine tepki duymuş, buna karşı savaşmıştır. Belli yurtsever özleri olmasına rağmen, bu yoz ilişkilerde bitirilmeye çalışılan Kürdistanlı gençleri devrimci bilinç ve kişilik doğrultusunda örgütlemek için büyük çabalar harcamıştır. Bu anlamıyla çok güçlü bir örgütleyicidir. İlişkiye geçtiği kişilere, kaldırılabileceği görevler vererek, mücadele içine çekmeye çalışırdı. Görev ne denli küçük olursa olsun, büyük bir ciddiyet ve değerle, doğru ve güçlü sonuçlara ulaşmaya çalışırdı. Yine “ha bugün, ha yarın saflara katılacağım” tarzında oyalamacı yaklaşımlar gösteren ve samimiyetten uzak olan oportünist kişiliklerle her zaman

mücadele etmeyi esas almıştır. Bu anlamıyla sınıf savaşımının da güçlü bir yürütücüsü ve proleter devrimci çizginin yılmaz bir savaşçısıydı.

Hebun hevalin önemli özelliklerinden biri de özeleştirel olmada çok mütevazı bir yapıya sahip olmasıdır. Özellikle yeni arkadaşların getirdiği eleştirilerde, eleştiriler yanlış bile olsa, sırf arkadaşlara güç vermek için büyük bir içtenlik ve saygıyla karşılamaktaydı. Ayrıca düristlük ve samimiyetle, sözlerinin takipçisi olması, O’nu oldukça değerli kılan kişilik özelliklerindendi. İlişkilerinde resmiyet ölçüleriyle hareket etmesi, ciddi, olgun ve ölçülü yapısı kişileri oldukça etkiliyor ve Hebun hevale saygınlık kazandırıyordu. Hebun heval bilmediği bir şeyi kesinlikle öğrenmeden araştırmadan söylemez, söyleyeceği şeyleri de ölçüp-biçip, kendini de ikna ederek, muğlaklığa yer vermeden net olarak ortaya koyardı. Bu özelliği kendi içindeki kararlılığı, netliği de açığa vurmaktaydı. Öte yandan; ilgi çeken bir başka yönü de, askeri kişiliği ve eylemci yönüydü. Gözüpek, cesur ve atılgan özellikleriyle sürekli düşmanla çatışan, hep ilerleyen, iç ve dış düşmana karşı pratiğiyle dişe diş bir savaşı yürüten, hedeflerine planlı giderek, koparıcı tarzıyla uygulayan ve sonuç alan bir yoldaşımızdı.

Kısa bir süre kitle faaliyetlerinde de bulunan Hebun heval, 1993 yılında önderlik sahasına gider. Bu alanda aldığı eğitimle gücüne güç katmış ve daha büyük sorumluluklara aday hale gelmiştir. Bundan dolayı da parti tarafından profesyonel faaliyet yürütmesi için tekrar İstanbul alanına gönderilir.

İstanbul’da belli bir süre faaliyet yürüttükten sonra, 1994 Şubat’ında düşmana esir düşer. Düşmanın tüm işkencelerine, insanlık dışı uygulama-

larına karşı, PKK direniş geleneğini son nefesine kadar temsil ederek, tek kelime konuşmaz ve faşist işkenceleri ve uygulamaları altında şehadete ulaşır. Sorgu sürecinde uğradığı tüm insanlık dışı uygulamalar sonucu, kanlar içinde kalmasına rağmen, işkence altında olan arkadaşlarına moral veren Hebun hevalin bu kararlı ve militan tavrı karşısında acizleşen düşman, çareyi; O’nu katletmekte bulmuştur.

Faşist Türk sömürgecileri kendilerini ayakta tutabilmek için vahşice işkencelerden, toplu katliamlara, bizi yurdumuzdan zorla sürmeye, evimizi, köyümüzü, ormanlarımızı yakmaya kadar, dünyada görülmemiş barbarca bir uygulamayı devreye sokmuşlardır. Ama halkımızın, özgürlüğe olan inancını kıramamıştır ve kıramayacağı gibi, tarihin gördüğü tüm karanlık güçler gibi yenilmekten ve yok olmaktan kurtulamayacaktır.

Bunun bilinci ve inancıyla son nefesine kadar mücadele eden Hebun hevale, “PKK militan direnişçiliğine layık bir tavırla sömürgeci katilleri en avantajlı ve en güçlü bu kalesinde yenilgiye uğratar. Bu yenilgi, özünde, sömürgeciliğin Kürdistan halkı karşısında aldığı bir yenilgidir. O gün Hebun heval şahsında gerçekleşen direniş, halkımızın ve onun öncü militanlarının gerçek özüdür” dedi.

Bizler de PKK’nin ve halkımızın bu direniş özünü esas alarak; sömürgeciliği hak ettiği sonla buluşturup, sana ve diğer tüm devrim şehitlerimize olan bağlılığımızı kanıtlama kararlılığımızı tekrar vurguluyor, siz şehitlere layık olmanın amansız çabası içinde olacağımıza ve bağımsız bir Kürdistan yaratıncaya kadar savaşacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Ali heval, 1955 yılında Muş'un Bulanık ilçesine bağlı Erentepe köyünde doğar. O yıllarda her Kürdistanlı gibi Ali heval de gözlerini dünyaya açar-açmaz, TC sömürgeciliğinin asimilasyoncu politikasıyla tanışır. Bu yıllar Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da kurumlaşmaya çalıştığı, Kürt-Kürdistan'dan bahsedilmediği yıllardır. İşte Ali heval sömürgeciliğin böylesine yoğunlaştığı bir dönemde orta halli bir ailenin sekiz çocuğundan biri olarak, köyde hayvancılık, tarım gibi işlerde çalışarak büyür.

Ali heval küçük yaşta ailesi tarafından evlendirilir. Daha sonra sömürgeci TC ordusuna askerlik yapar. Askerden döndükten sonra babasından ayrılır, birkaç yıl köyde arazi bekçiliği (kır bekçiliği) yapar. Ali hevalin uzun yılları kır ve dağlarda geçer. Daha sonra taş ocaklarında çalışarak geçimini sağlar. Bazen de kış aylarında mevsimlik işçi olarak gidip İstanbul'da çalışır. Yazları ise, bazen köyde, bazen de Urfa'da ırgatlık yapar. Apocular'ın ismini ilk kez burada duyar. Partinin bu dönemde feodal kompradorlara karşı verdiği mücadele O'nu derinden etkiler. Köye gelirken, Apocular'ın kendisine söylediklerini çevresine anlatmaya başlar. Bir sohbetinde; "Apocular'ın ağalara karşı savaştığını, işçilerin, yoksul köylülerin haklarını savunduklarını" anlatır. Hatta "Ucuz çalışmanın, sizin günlük yevmiyeniz bu kadar, bundan daha ucuza çalışmanın, ağalar sizleri sömürüyorlar. Siz ta Muş'tan Urfa'ya kadar gelip emeğinizi ağalara satıyorsunuz" diyen Apocular'dan gururla söz eder.

Daha sonra Ali heval, Apocular'ın ismini sık sık gazetelerde ve televizyonda duymaya başlar. Partinin yayınlarını okuyarak tanıma-

ya çalışır. 1980 öncesi Apocu oldukları söylenen gençlerin bazı eylemlerine tanık olur. İlçede yapılan bu eylemler O'nu derinden etkiler. O, gençlerle ilişki kurmaya çalışır, kısa süre sonra ilişkiye geçer. Fakat, ilişkileri uzun sürmez. Çünkü, 12 Eylül askeri-faşist darbesi neticesinde kimi ilişkide bulundukları tutuklanır, kimisi de geri çekilir. 1990'lı yıllarda Kürdistan'da serhildanların başlaması ve gerilla mücadelesinin gelişmesi ile birlikte Ali heval, tekrar gerilla ile ilişkiye geçme yollarını arar. 1992'de bölgeye gelen bir grup ile ilişkiye geçer. O, yıllardır özlemini çektiği mücadelesine kavuşur. Tarihin intikamını almanın sırası gelmiştir artık. Yaşı biraz ilerlediği için, gerilla tarafından kendisine milislik görevi verilir. Görevli olduğu dönemde verilen talimatları harfiyen yerine getirmeye çalışır, zaman kaybetmeden halka ulaştırmaya çalışır. Halkın maddi ve manevi sorunları ile ilgilenir. Çözemediği sorunları gerillaya bildirir. Köyde komite oluşturur. Kısa sürede yetkinleşerek düşmanı günlük olarak izler, sonuçlarını gerillaya rapor eder. Komitede canlılığı ile moral kaynağı olur. Ali hevalin diğer bir özelliği de tıkanıklıkları aşabilen, planlı hareket edebilen, yanlış anlayışları çözen ve bunlara karşı mücadeleye içerisinde olan, kişilere yaklaşıırken onun kişilik özelliklerini gözönünde bulunduran, ikna edebilen bir kişiliğe sahip olmasıdır. Komite içerisinde her söyleneni yapabilen, boş konuşmayan kişiliği ile tanınır ve saygı görür. Cesaret ve fedakarlığıyla herkese güven verir.

Silahlı milis olması ve düşmanın O'nun hakkında birçok şey bilmesine rağmen, yine de düşmana açık vermez. Dört kez gözaltına alınmasına rağmen yargılanmasına

Adı, soyadı: **Ali BALTİK**
Doğum yeri ve tarihi: **Erentepe köyü-Bulanık/ Muş, 1955**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 (Milis)**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, İstanbul**

delil teşkil edecek hiçbir malzeme düşmanın eline geçmez. Hakkında bir şey bulunmayınca serbest bırakılır. Her gözaltına alındığında yoğun işkencelere maruz kalır, kendisine gözaltında ajanlık teklif edilir, ama O, hiçbir zaman kabul etmez. İşkenceler neticesinde mücadeleye daha da sarılır. Mücadele azmini daha da biler.

Bölgede yoğunlaşan eylemler üzerine, düşman halkı gerilladan ayırmak için sivil halka yönelmeye başlar. Birçok köyü yakıp-yıkarak, birçok yurtseveri de göç ettirdi. En çok da gerilla ile halk arasında köprü görevini gören milislere yönelmektedir. Bazı milisler düşman tarafından katledilir. Bazıları tutuklanırken, bazıları da metropollere göç etmek zorunda bırakılırlar. Kalanları da işkence ile ajanlaştırılmak isterketedir. Ali hevale de

korucu olması için dayatmada bulunuyorlardı. Bunun için karakola sık sık çağrılır, işkence ve hakaret yapıldı, psikolojik olarak teslim alınmaya çalışılırdı. Düşman çok uğraşır, ama O'nu teslimiyete ve ihanete çekemez.

En son karakola çağrılır, karakol komutanı O'na şöyle der: "Ben sana açık bir soru soracağım: Sen PKK'li misin, değil misin? Onu açık söyle birbirimizi yormayalım" der. Ali heval, "Evet ben PKK'liyim, benimle uğraşmanız boşunadır" diyerek düşmana karşı tavrını açık ortaya koyar. Bunun üzerine işkenceye alınır. Bir ara gözbağının altında kendisine işkence edenlere bakmayı becerir. Kendisine işkence eden köyün korucularından Abdurrahman Sel, Hasan Çalkan, Hüseyin Önem'dir. Ali heval kendi kendine "alçaklar

açıktaki yapamadıklarını gözümü kapalı tuttuktan sonra yapmaya çalışıyorlar" diyerek kinini-öfkesini kusar. Ali heval sabaha doğru bırakılır. Eve gelir ve başının ağrıdığını, gözlerinin görmediğini söyler. Hemen Erzurum'a hastahaneye kaldırılır. Burada bir ay kaldıktan sonra kırkbeş gün Diyarbakır'da yoğun bakımda kalır. Yine iyileşmez. Çünkü, başından aldığı darbelerden dolayı, beyindeki damar çatlamaya uğramış, beyin kanaması geçirmiştir. Daha sonra İstanbul Haseki Hastanesi'ne kaldırılır. Burada üç gün kaldıktan sonra şehadete ulaşır. Cenazesi yoğun bir katılımın olduğu kitlesel bir serhildanla kaldırılır.

Anısı mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşları

Kürdistan özgürlük mücadelesi, bin yıllardır sürdürülmüş, köleleştirilmiş, hızla bitişe giden halkımızı yeniden diriltme, özgürlük için ayağa kaldırma olduğu gibi; kölenin kölesi durumundaki kadınlarımızı da yeniden gün yüzüne çıkarıp, sosyal, ulusal eşitlik mücadelesinde hak ettiği yeri almasını sağlamanın adıdır. “Özgürleşen kadın, özgürleşen toplumdur” şiarıyla hareket eden PKK, bugün saflarında binlerce kadın gerillayı, Kürdistan gibi geri-sosyal ilişkilerin ve dinin ağır etkilerini taşıyan bir zeminden yola çıksa da, çıkışı başaran ve savaştığı gibi savaştıran bir konuma ulaştırmıştır. Artık Kürt kızları, Kürt kadınları, anaları, yalnızca evinde oturan, hiçbir siyasal, sosyal etkinliği, söz ve karar hakkı olmayan insanlar değildirler; şüphesiz bu konuma ulaşmak, bu güzel gelişmeleri yaşamak binlerce şehidin, kadın gerillanın yaşlı anaların, kadınlarımızın; fedakarlıkları, cesaretleri ve çabaları sayesinde mümkün olmuştur. Kürdistan devrimi, bugün oluşturulan ve daha da geliştirilecek olan kadın ordulaşması adımıyla, kendi sahasında dünya çapında bir kadın çözümünü dünya emekçi kadınlarına armağan edecek durumdadır.

Hêvi heval de binlerce yiğit Kürdistanlı genç kız ve kadın gibi sosyalist özünü gördüğü, halka ve ülkeye duyduğu sevgi ve özgürlük istemiyle saflardaki yerini aldı.

Batman’da doğan Hêvi heval, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Geçmişte partimizin en etkin olduğu alanlardan olan Batman, derin yurtseverlik duygularının yaşandığı, diğer Kürdistan illerine göre sosyal, siyasal açıdan daha gelişkin, proletaryanın ve aydınlanmanın en çok yaşandığı bir şehrimiz olmasına rağmen, özellik-

le 12 Eylül faşizminin gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak için başvurduğu tedbirlerden olan baskı ve yozlaşmayı en çok dayattığı ve en çok sonuç aldığı illerimizdendir.

Ulusal kurtuluş mücadelesi 15 Ağustos Atılımı’yla düşmanın geliştirdiği bu yozlaşmanın önüne geçerek, Batman’ı giderek geçmiş yurtsever özelliklerine tekrar yakınlaştırmaya başladı. Böylesi çelişkili bir ortamda büyüyen Hêvi heval, bu süreçte okul hayatına başlar. İlk ve ortaokulu başarıyla bitirdikten sonra, Amed’de hemşirelik okuluna girer. Okul yılları boyunca, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisiyle kendi okul çevresini örgütlemeye çalışır. Okulu bitirdikten sonra, ilk görev yeri olarak atandığı Dersim’e gider. Dersim O’nun için çok önemlidir. Çünkü Dersim, Kürdistan’ın son isyan kalesidir. Ulaşılamaz dağları ve coğrafyasıyla gerillaya analık etmektedir. Dersim’de hemşire olarak çalışan Hêvi heval, kısa sürede yurtsever memurlar örgütlenmesi içerisindeki yerini alır ve bir yandan da halkımızın sağlık sorunlarına elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışır. Fakat bütün çabalarına rağmen halka istediği kadar yardım edememenin huzursuzluğunu yaşar. Hemşirelik görevi artık O’nu tatmin etmez. O, halkımızın özgürlük umutlarının taşıyıcısı ve halkımızın bütün bu sorunlarının kaynağı olan düşmana karşı savaşan gerillaya ulaşmak istemektedir. Kararını verir, kendisiyle birlikte hemşirelik yapan bir arkadaşıyla gerilla gruplarına ulaşır. O’nun için yaşam yeni başlamıştır artık.

Kısa sürede zor coğrafya ve iklim şartlarına uyum sağlar. Bu süreçte belli güçlükler yaşasa da, Hêvi heval bu zorlukları halkına ve ülkesine duyduğu sevgi ve özgürlük

Adı, soyadı: **Elif Leyla ÇELİK**
Kod adı: **Hêvi**
Doğum yeri ve tarihi: **Êlih (Batman), ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Eylül 1994, Adapazarı**

aşkıyla aşmasını bilir. 1992 kışı Dersim’de oldukça sert geçer. Birçok değerli kadro ve savaşçı bu zorlu kış koşullarından ötürü şehit düşer, bir kısmı da arkadaşlarına yük olmamak için rahatsızlıklarını hissettirmemeye çalışır. Daha sonraki savaş pratiğinde başarılı bir gelişme grafiği göstererek, kısa bir süre sonra çeşitli düzeylerde görev ve sorumluluklar alır. Hêvi heval, üstlendiği sorumluluklara layık olmak için rahatsız olmasına rağmen, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak görevlerini yerine getirir. Hêvi heval, hep önde yürüyen, en çok çalışan ve savaşan olmak ister. Bunun için de hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz.

Hêvi heval, halkına daha çok hizmetin ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü olan parti çizgisinin temsilini yakalamakla mümkün olacağını bilir. Parti Önderliği’nin çözümlemelerini büyük bir istekle okuyarak ve arkadaşlarıyla tartışarak anlamaya çalışır. Hêvi hevaldeki kavrama ve gözlem gücü, O’nda hızlı bir gelişmeye yol açar. Alanda yaşanan çizgi dışı pratiklere karşı rahatsızlık duyar, sağcılığın aşılması, çalışma ve vuruş tarzının işletilmesi gerektiğini ısrarla vurgular. Hêvi heval çizgi dışılıklara verilecek cevabın pratik savaşta doğruları amansız uygulamak ve bu doğruların takipçisi olmakla yerine getirebileceğinin bilinciyle hareket eder. Savaş doğrularının ısrarında hiçbir zaman geri adım atmaz. Ancak çizginin pratikte temsili için gereken performansı, yakalandığı rahatsızlık nedeniyle yerine getirememesi O’nu en çok özen husus olur.

1994 baharında hastalığı gittikçe ilerleyen Hêvi heval, tedavi olmak için metropole gönderileceği, kararı alındığı zaman yoldaşlarından, ülkesinden ayrılacak olmanın verdiği bir burukluğu yaşar. Ülkemizin öz-

gür havasını soluyan, uzak, tamamiyle büyük sevgi ve saygıyı içeren gerilla yaşamından, onun her türlü zorluğa göğüs geren sınırsız fedakarlık ve cesaret ortamından ayrı düşmek, Hêvi heval için oldukça zor olacaktır. Metropole gitme yönünde isteksiz olan Hêvi heval, tedavi olup en kısa süre içerisinde tekrar, ayrılmak istemediği gerillaya dönmek üzere, hastalığından ötürü çok isteyip de yapamadıklarını başarmak amacıyla metropole gitmeyi kabul eder.

Adapazarı ve çevresinde cephe çalışmalarıyla görevlendirilen Hêvi heval, kendi tedavisini ciddi düzeyde ihmal ederek büyük bir özveri ve disiplinle çalışmalara katılır. Hastalık durumunu bilen arkadaşlarının tüm uyarılarını “Heval, halkımız ölüm-kalım sürecini yaşarken, düşman tüm acımasızlığıyla halkımıza, gerillaya, doğamıza yönelmişken, benden sakın olmamı, çabalamamamı, kendi sağlığımı düşünmemi nasıl isteyebilirsiniz? Ben halkımızın beklentilerine nasıl cevap olabilirim diye düşünüyorum” diyerek cevaplandırır. Bu üstün fedakarlık, direnme gücü ve halka yaklaşımındaki tavır-davranışları ile faaliyet alanında büyük bir ilgi ve saygı uyandırır. Cephe çalışmalarında tecrübesiz ve yeni olduğundan dolayı bir yandan kendini bu konuda eğitimle tamamlamaya çalışırken, diğer yandan pratik çabalarla alandaki faaliyetlerin gelişmesini sağlamaya çalışır.

Düşman 1994 bahar süreciyle birlikte ülkemizin birçok eyaletinde geniş kapsamlı operasyonlarla gerilla ve halka yönelmiştir. Ve hergün bir yerlerden yakıp-yıkılan köylerin, katledilen insanların, şehit düşen gerillaların haberi gelmektedir. Hêvi heval, düşmanın bu pervasızlığına dur demenin, onun kendisini en çok güvende hissettiği metropollerinde vurmakla, savaş

Türkiye cephesine taşımakla mümkün olabileceğini, bu sahalarda geliştirilecek eylemliliklerin aynı zamanda dağlardaki yoldaşlarına ve halkına moral vereceğinin bilinciyle harekete geçer. Elinde çok az imkan olmasına rağmen, büyük bir cesaret gösterip ve bizzat eylemin öncülüğünü yaparak Adapazarı’nda eylem gerçekleştirmeye gider. Birlikte gittiği arkadaşlar eylem sırasında arabada beklerken, O ve bir arkadaşı bombayı hedefe yerleştirmeye çalışırlar. Eylem öncesinde birlikte hareket edeceği arkadaşlara eylemi tekrar anlatır. Özellikle herhangi bir aksilik çıkması durumunda paniğe kapılmamaları konusunda arkadaşlarını uyaran Hêvi heval, eylem süresi boyunca da soğukkanlılığını koruyarak arkadaşlarına cesaret ve moral verir. Yerleştirdikleri bombanın erken patlaması sonucu, Hêvi heval, eylem yerinde kısa bir baygınlık geçirir. Eylem yerinden uzaklaştırmaya çalışırken, sömürgecilerin kolluk kuvvetleri tarafından talihsiz bir şekilde yakalanır.

Düşmanın tüm insanlık dışı işkence uygulamalarına karşın, yiğitçe direnir, tek kelime konuşmaz. Kan emici işkenceciler istediklerini alamamanın hıncıyla işkencenin dozajını artırırlar. Bu işkenceler sırasında Hêvi heval şehit düşer.

Hêvi hevalin şehadetini saklamaya çalışan sömürgeci işkenceciler, O’nun intihar ettiğini söyleyerek direnişini gizlemeye çalışırlar. Hêvi heval Mazlum’ların, Hayri’lerin, Kemal’lerin takipçisi olduğunu kanıtladı. Bizler de O’nun bu soylu direniş geleneğine bağlı kalarak amaçlarını amaçlarımıza katarak nihai hedefimize kadar savaşacağımıza, direneceğimize söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

1990'lı yıllar, nasıl ki Kürdistan'da serhildanlara sahne olduysa, aynı biçimde metropoller de bundan payını aldı. Yine bu yıllar, nasıl ki içinden büyük kahramanlar çıkardıysa, metropoller de mücadelenin etkisiyle halkın unutamayacağı, gönüllerde taht kuran büyük kahramanlar da çıkarmıştır.

İşte bunlardan biri olan ve hâlâ metropoldeki Kürdistan gençliğinin arasında bir efsane olarak anılan **Kendal** heval ve O'nun anısı, metropollerde verilmesi gereken mücadelenin ne olduğunu bizlere anlatmaktadır. Kendal heval, soğukkanlılığı, cana yakın, kendini dinletebilen, halkçı özellikleri bağrında taşıyan bir militanımızdır. Çalıştığı alanlarda, yurtseverler üzerinde bıraktığı etki görülmeye değerdi. Aileleri sadece bilgi anlamında eğitmekle kalmayıp, aile içinde yaşanan bir huzursuzluk varsa, onu da halletmeden içi rahat etmezdi. Bu yaklaşımıyla kitleleri daha fazla etkilerdi. Özellikle yurtseverliği ve gerilla yaşamını kitleye anlattığında, adeta o insanları düşüncede ülkeye taşırdı. Önüne koyduğu hedefler içerisinde her aileden bir ferdin savaş alanına aktarılması birincil öneme sahipti. Nitekim bire bir olmasa da safalara birçok kahraman savaşçı gönderdi. Kendinde yarattığı militan özellikleri onlara aktardı. Bu anlamıyla güçlü bir eğitmeni.

Kendal hevalin güçlü yönlerinden birisi de konuşmalarının kısa ve net oluşu, özellikle karşısındaki bireyin ruh halini çözmedeki olgun yaklaşımı, konuştuğu bireyi etkilemesi ve eksik gördüğü noktayı doldurmak amacıyla varolanı vermede tutuculuğa yer vermemesiydi. Kürdistan'da yaşanan savaşın sıcaklığını Türkiye metropollerine sıçratma konusunda birçok toplantıda öneriler getirmekte ve büyük bir yoğunlaşma içerisine girmekteydi. Nitekim 30 Mart 1992 tarihinde, Sivilrikapı'da yapılacak eylemde olması gerekenlerin (sevkte yaşanan bazı ak-

saklıklar nedeniyle) olmayışı durumunda, bu açığı kapatmak için hemen kendini bu eyleme önererek düşmana olan bin yılların kinini ve intikamını dökmek için saldırı grubunda yer alma istemini öneri olarak getirir. Bu istem ve coşkuyla eyleme yönelirken, cesareti, morali had safhadadır. Eylem yapıp düşmana darbe indirdikten sonra, son manevra yaparken talihsiz bir çatışma çıkar ve Kendal heval ile yanındaki **Edip (Cafer DEMİREL)** heval yaralı olarak faşist güçlerin eline düşerler. Yaralı şahinler moral, inanç ve iradelerinden taviz vermeyecek düşmanın üzerine yürürler. Düşmanın her türlü vahşi uygulamalarına rağmen, boyun eğmezler.

Çatışma günü Edip heval yaralı olarak kaldırıldığı hastanede bilinçli olarak müdahale edilmeyip katledilir. Kendal heval ise Bahçelievler'de yakalandıktan sonra kurşunlanarak ayağından yaralanır. Olay yerinde silah dipçikleri ve tekmelerle vahşice işkencelerden geçirilerek arabaya bindirilir, arabada da çeşitli işkencelerle bağırsakları delinen ve iç kanamadan ölmesi amaçlanan Kendal heval, öldü sanılarak Çapa Tıp Fakültesi'ne verilir. Burada da gerekli tıbbi müdahaleler, "hipokrat yemini" etmiş kontralarca yapılmaz.

Tüm bu insanlık dışı, faşist yaklaşımlar sonucu Kendal heval şehit düşer. Kendal hevalin cenazesini arkadaşları ve yakınları, 10 Ağustos 1992 günü Kartal-Maltepe'de 500 kişinin düzenlediği gösterilerle doğum yeri olan Amed'in Kulp ilçesine gönderir. Cenazenin Kulp'a gelmesiyle daha önceden sürdürülen kepenk kapatma eylemi, bu vesileyle devam ettirilir ve sömürgeciliğin katliamları öfkeyle kırılır. Bu eylem sonrası, yüzlerce savaşçı, Kendal hevalin bırakmış olduğu özgürlük meşalesini daha da güçleştirmek amacıyla; binlerce Kendal yaratmak için ülkeye yöneldiler.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Mefair ÖZGEN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Pasur (Kulp)/ Amed, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Çapa Tıp Fakültesi-Bahçelievler/ İstanbul**

Muş'un Malazgirt ilçesinde fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Baran** heval, maddi olanaksızlıklar nedeniyle ancak ortaokula kadar okur. Çelişkilerle geçen okul yıllarında ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi Malazgirt'te iyice hissedilmeye başlayınca, düşüncelerindeki kördüğüm birer birer çözülüyor, çözümsüzlük çözüme, umutsuzluk umuda ve amaçsız isyanı bilinçli bir isyana dönüşüyordu. PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesi etkisini alanda iyice göstermeye başlamıştı. Artık alanda yüzlerce genç gerillaya katılıyordu, halkta muazzam bir alt-üst oluş yaşanmaya başlıyordu. Okula giderken bile küçük yaşına rağmen ayak-kabı boyacılığı, simit satıcılığı gibi işler yaparak aile bütçesine katkıda bulunmaya, en azından kendini yük olmaktan çıkarmaya çalışır. Okuldan sonra da emekle bağıni kesmez, aksine yaşam koşulları O'nu en ağır işlerde çalışmaya zorlar.

Ailesinin kalabalık ve yoksul oluşu, düşmanın yıllardır uyguladığı baskı ve göçertme politikası, yine buna bağlı olarak yaşamlarının çevre sarılarak bir zindana dönüştürülmesinin yanında bilinçsizliğin de etkisiyle, yüzlerce Kürt ailesi gibi, İzmir'in Yamanlar mahallesine göç ederler. Baran heval babasıyla birlikte inşaatlarda sömürgeciliğin en tortu işlerinde çalışarak ailesinin geçimini sağlamaya çalışır. Yurtsever olan ailesi, ta çocukluğundan beri O'nun ulusal duygularla yoğrulmasını sağlamıştı. Seyda olan babası, Kürt halkına yapılan zulümleri, haksızlıkları anladıktan sonra, büyük bir çaresizlikle tekrar tanıya sığınıyor ve tanrının mutlaka bu haksızlıkları durduracağını söylüyordu. Babasının bu çaresizliği Baran hevalin ruhunda fırtınalar koparıyordu. Ailesinin dindar oluşunun

da etkisiyle, kişiliği içine kapanık geliştirdi. Fakat O, bir dipsiz kuyu gibi, halkların öğütüp un edilerek yutulduğu bu kentlere alışmadı, seveemedi. Kendilerini Kürdistan'dan koparıp getiren nedenleri anladıkça, Türk sömürgeciliğine olan öfkesi kabarıyor, O'nu patlayacak bir bomba durumuna getiriyordu. Metropolün zehir akan yaşamına bulaşmadı, özünü sürekli korudu. Metropol yaşamı zehir aksa da, O'nun yüreğinde panzehir saklıydı.

Oturduğu mahalle olan Yamanlar, çoğunluğu kendisi gibi ülkesinden kopartılan Kürtler'den oluşmaktadır. Ve düşman burada da onları rahat bırakmamaktadır. Özellikle yurtseverlerin evlerine her gün polis baskınları olur, onlarca yüzlerce insan gözaltına alınır, işkencelerden geçirilir, zindanlara doldurulur. En tortu işler bile Kürt insanına reva görülmez. Özellikle bu alanda partinin örgütlenme faaliyetleri ve halkın mücadeleye büyük sempatisinden haberdar olan düşman, burayı özel hedef olarak seçer ve gece gündüz resmi-sivil kolluk kuvvetleri, özel timleri elinde silahlarla sokak aralarında dolaşır, halkı taciz eder, aşağılar, sindirmeye, yıldırma ya çalışır. Halka dayatılan kendini inkardır, ancak halk Kadifekale'de Rahşan'la, Şemile'lerle, Akif ORUÇ (Aydın) ve Bahar'la kendi gerçeğini haykırır. Yürüyüşlerde yüzlerce yaralanma, kırık kol ve kafa pahasına göğsünü kurşunlara siper edip, düşmana yanıt verilir.

Düşmanın tüm bu uygulamaları ve parti faaliyetleri, yüzlerce Kürt genci gibi Baran hevali de derinden etkiler. Süreç Baran hevali partiyle buluşturur ve birçok eylemliliğe çeker. 1992'de cephe faaliyetlerine, 1993 yılının sonlarına doğru daha aktif olarak mücadele etmek için saflara katılır. Kısa bir eğitim sürecinin ardından İstanbul'a gelir.

Adı, soyadı: **Nurullah GÜZEL**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt/Muş, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Aralık 1994, Laleli/ İstanbul**

Güçlü eylemci özelliklere sahip olduğundan, eylem biriminde görev alır.

Baran heval, görevine büyük bir zevkle sarılır, zayıf yanlarını güçlendirmek için kendine yüklenir ve bin yılların birikmiş kinini düşmana kusmak, halkına dayatılan bunca zulmün bedelini düşmana ödetmek ve ülkesine olan borcunu bir nebze de olsa yerine getirmek için gece-gündüz sürekli çalışır, hazırlık yapar ve düşmana vuracağı darbe-lerin planları üzerine yoğunlaşır.

Henüz genç yaşta olmasına rağmen sürekli ağır işlerde çalıştığından, fiziki olarak oldukça yıpranmış ve yaşının çok çok üstünde gösteriyor duruma gelmiştir. Oldukça uygun bir kişiliğe sahip olan Baran heval, güçlü, halkçı özellikleri, kazanımcı üslubu, değerlere bağlılığıyla halkla bütünleşir ve halkın büyük sevgisini kazanır. Biraz utangaç özellikleri de olan Baran heval, parti ahlakını şahsında temsil eden ve bunu halka taşıyan başarılı bir pratiğin sahibi olur. Diğer bir özelliği ise çocuklara olan sevgisidir. Ancak bu duygusal bir tutum değildir. Kürdistan'ın küçük generalleri ile hemen dost olur, onlarla iyi bir arkadaşlık ilişkisi geliştirerek eğitmeye, parti ve ulusal değerlerimizi taşımaya çalışır. En çok severek yaptığı şeylerden biri de parti marşlarını çocuklara öğretip, onların dilinden bu öğrettiklerini dinlemektir. Halkla çok iyi diyalog kurabilmesine rağmen görevinin kapsamı nedeniyle kitle örgütlenmesi faaliyetlerine katılmaz, ilişkilerini belli ailelerle sınırlı tutar.

Baran heval, bütün çalışmalarının merkezine “eylemi” koyar. Ona göre İstanbul'da durmaksızın düşmana büyük darbeler vurmak gerekir, dolayısıyla bütün çalışmalar buna göre örgütlenmelidir. Cephe faaliyetlerinde giderek tecrübe ka-

zanan Baran heval, oluşturulan AMİT içinde yer almak ister. Bir müddet sonra bir grup arkadaşıyla beraber patlayıcılar üzerinde eğitim görür. Düşmana büyük darbeler vurma isteği O'nu kısa bir süre içerisinde bu konuda uzmanlaşmaya götürür. Baran heval öğrendiklerini pratikte, düşmana karşı uygular ve peşpeşe sarsıcı eylemler gerçekleştirir. Sömürgeciliğe vurduğu her darbe, O'nda daha büyük eylemler için daha büyük planlar yapma isteğini geliştirmektedir. Bunun için durmadan gezer, yeni hedefler için keşif ve istihbarat toplar. Bir taraftan eylemlilikler geliştirirken, bir taraftan da kitle çalışmalarını sürdürür. Halka olan derin bağlılığı, sevgisi ve yine metropol yaşamının yozlaştırıcı, düşürücü ahlaksızlığına karşı aldığı kesin, net tavır, O'nun belirgin özellikleridir. Dış görünüşüne bakarak değerlendirildiğinde fazla atak ve hareketli bir görüntü çizmez. Oldukça sakin duruşuna bakmak herkesi yanıltır. Aksine beyninde büyük bir aktivite ve yüreğinde fırtınalı bir coşku vardır. Ve O, bu gizemini en iyi eylemlerinde açığa vurur. Bu özelliğini bir yoldaşı şöyle dile getirmektedir:

“Eylemlerini çok sağlam istihbaratlara dayandırır, keşfini defalarca yapar, her şeyi en ince ayrıntısına kadar bıkmadan-usanmadan hesaplar, mükemmel planlama yapar, gerekli malzemesini genelde kendi elleriyle hazırlar ve tam zamanında vurup önceden belirlenen noktaya geri dönerdi. Eylemlere giderken ikircikliğe asla yer vermez, büyük bir soğukkanlılıkla şahin gibi süzülerek düşmanı canevinden vurur, düşman hiçbir şey anlamadan izini kaybettirirdi. Gizlilik kuralı O'nda mükemmel işlerdi. Attığı ve atacağı her adımda dikkat ve tedbiri bir an bile elden bırakmıyordu. Kendini çok iyi kamufla edebilen bir

yeteneğe sahipti. Kendini öyle kamufla ediyordu ki, eylemden sonra elini kolunu sallaya sallaya rahatlıkla alandan çıkıyordu. Alan çembere alınıp, harıl harıl kimlik kontrolleri yapılırken dahi, düşman kamufla aldanarak kimliğine bile bakmaya gerek duymuyordu. Kararlılığı, cesareti, inanç ve fedakarlığıyla tüm yoldaşlarına örnekti. En zorlu, en riskli görevlerde öne atılır, yaptığında da en iyi tarzda yapardı. Kurallı devrimcilik, O'nun emekçi özelliklerinden ve zafere olan inancından kaynağını alıyordu. Her şeyi kuralına göre, tam yerinde ve zamanında yapmak O'nda köklü bir alışkanlıktı. Yüreği yoldaşlık sevgisiyle doluydu. Ancak bu, olumsuzlukları görmezden geldiği anlamında değildi. Aksine hiçbir hatayı affetmez, randevusuna geç gelen, kurallı hareket etmeyen yoldaşlarını şiddetle eleştirir ve onlara kuralları muhakkak özümsetmeye çalışırdı.”

Disiplini, çalışkanlığı, mütevaziliği ve sömürgeciliğe olan bitmez-tükenmez kını O'nun halk ve arkadaşları tarafından sevilip sayılmasına yol açar. Bütün çalışmalara özlü ve bireysel kaygılardan arınmış bir şekilde katılır ve mutlaka sonuç almaya çalışır. Cephe faaliyetlerinde amatör, disiplinsiz, kurlsız, düşmanı küçümseyen yaklaşımlara savaş açar. Bir taraftan halkın örgütlenmesi, bunların serhildanlara hazırlanması, diğer taraftan da düşmanın kendini emin hissettiği bu cephe gerisini düşman için bir cehenneme çevirmek O'nda bir tutkudur.

Baran heval birçok eylemiyle düşmanı darbeler, ancak hiçbir zaman yaptıklarını yeterli görmez. Her zaman daha fazlasını yapmak ister ve düşmanı sarsacak eylemler üzerinde çalışır. Amacı düşmanın halkımıza haince bir imhayı dayattığı bu metropollerini ona dar edip halkımıza moral gücü olabilmek, kitle-

lerin yönünü ülkeye çevirmektir. İşte yine böylesi bir eylemin hazırlıkları içindedir. Baran heval 4 Aralık günü, bombalanan Özgür Ülke'sinin intikamını almak gerektiğini söyler ve bunun için planlarını arkadaşlarına öneri olarak getirir. Bu konuda gizliliğe dikkat eder. Arkadaşlarının tamam demesi üzerine, eylem için son hazırlıklarını yapar ve harekete geçmeye karar verir.

İki gün bir şahin gibi vuracağı hedefin çevresinde dönüp durur, hedefini iyice izler. Coşkusu ve sevinci, eylem anı yakınlaştıkça artar. Düşmana vuracağı darbenin sonuçlarını şimdiden görür ve eylemi gerçekleştirmiş kabul eder. O sabah çok erken kalkar, hazırlıklarını, bir kez daha baştan sona dikkatlice gözden

geçirir. Eylem günü traş olup en güzel elbiselerini giyer ve coşkulu bir edayla, bulunduğu ailenin büyüğünden küçüğüne kadar hepsiyle, yaptığı bombaları çok dikkatli bir şekilde çantasına yerleştirdikten sonra, askeri bir şekilde tokalaşıp ayrılarak hedefine doğru harekete geçer.

Evet! Mutlaka düşmana, Özgür Ülke'yi bombalayanlara cevap vermeleri gerekmektedir. Yakılıp-yıkılan Kürdistan'ın intikamı alınmalıdır. Partinin emeklerine, Kürt halkının ve şehitlerinin anısına bağlılığın karşılığı verilmelidir. Metropole göçertilen, insanlık dışı bir yaşama mahkum edilen Kürt halkının, şafağına bir Kawa ateşi daha yakmak gerekliydi. Bu kez Beyazıt Meydanı'ndaki çevik kuvvet araçlarına

bombalı eylem yapmayı tasarlamıştır. Eylem oldukça kapsamlıdır ve tüm hazırlıkları tamamlanmıştır. Dini kitap satıcısı kılığına girerek bir arabayla yanında bir yoldaşıyla eylem yerine ulaşır. Sabahın şafak vaktinde, kendi elleriyle hazırladığı zaman ayarlı bir bombayı çevik kuvvet araçlarının park edileceği yere büyük bir itina ile yerleştirir. İkincisini de tam alırken büyük bir talihsizlik sonucu bomba infilak eder ve Baran heval şehadete erişerek ölümsüzleşir. Kahramanlığıyla halkımızın kalbine gömülür.

Şehadetin cesaret ve yaşam gücümüz, savaşıma ve özgürleşme anlamıdır!

Mücadele arkadaşları

Dicle'de
Andok'ta
Palu'da
Girê Sor'da
yani ülkemde olmak
ülkemde yaşamak isterdim,
bombalar yağarken.
Ve dağlarında olmak
dağlarında yaşamak isterdim
Kürdistan'ımın.
Napalm altında
yakılırken ormanlar,
düşün ki;
sıcak
sımsıcak bir savaştasın
Düşün ki;
yanıbaşında
insan abidesi can yoldaşın
Ve her şeyi yaşamak
yaşamak için koşuyorsun
Sevgiyi yaşamak
savaşı yaşamak için

Hayri heval Karakoçan'da yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Sömürgeci eğitim kurumlarında liseye kadar okur. Büyüdüğü yer olan Karakoçan her yönüyle sömürgeciliğin ağır etkisi altında ezilen, yabancılaşmanın, bastırılmışlığın had safhada olduğu bir alandır. Ancak yoksul bir ailesinin olması ve kısmen yurtsever duygular taşıması, O'na olumlu etkide bulunmuştur. Bu nedenle sömürgeciliğe karşı giderek açığa çıkan bir öfkesi, bir tepkisi gelişmeye başlar. Liseden sonra inşaatlarda işçi olarak çalışan Hayri heval, erken yaşlarda emekle tanışır ve ailenin gelişimine katkıda bulunur. Ailenin en büyük erkek çocuğu olması, O'nu daha büyük sorumluluk altına girmesini zorunlu kılar.

Daha sonraları düşmanın sinsi göçertme politikalarının bir sonucu olarak metropole göç ederler. Geldikleri metropol, on milyon nüfusuyla ve adım başı özel savaşın sindirme, yutma kapanlarıyla bir bataklıkla benzeyen İstanbul'dur. Fizikmen ülkesinden koparılan insanlar, burada bir yalnızlıklar girdabına sürüklenerek, beyinde ve yürekte de bitirilmeye ve teslim alınmaya çalışılmaktadır. Hayri heval ve ailesi için ilk safha tamamlanmıştır. Ancak Hayri heval bu süreçte düşmanın istediği gibi davranmaz ve ona boyun eğmez. Metropol bataklığıyla tanışır tanışmaz, ülke özlemi yüreğini bir yangına çevirir. Elektrikçilik yaptığı inşaatlarda çalışan ve kendisi gibi ülkesinden koparılan yüzlerce işçiyle tanışır. Ağır çalışma koşulları ve kendilerine reva görülen bu kirli yaşama karşı içinde büyük bir nefret uyanır. Sosyal ve sempatik yapısı nedeniyle çok geniş bir çevre edinir ve 20. yüzyılda halkımızın sürüklendiği bu konumu sorgular ve bu sorgulama geliştikçe yurtsever bilinci de artar. Çeşitli sol yayınlarla birlikte yurtsever yayınları da takip ederek kendisini geliştirir.

Müthiş bir araştırma ve sorgulama yeteneğine sahip olduğundan, gelişmelerden direk olarak etkilenir ve cephe örgütüyle ilişkiye geçer.

Mücadele ile tanışması, ülkesi ile buluşması gibi heyecan ve coşkuya yol açar. Partinin sunduğu olanakları da iyi değerlendirerek kendini hızla geliştirirken, diğer taraftan partinin önüne koyduğu görevleri en iyi şekilde yerine getirmeye çalışır. Mücadele, artık O'nun yaşamının tam merkezine bir daha çıkmamacasına yerleşmiştir. Öğrendiklerini çevresine taşımak için büyük çaba harcar ve ailesini-çevresini mücadeleye çeker. Alan faaliyetlerine büyük katkısı olur. Atak, dürüst, kararlı, halkın değerlerine bağlı, emekçi yapısına halkın sevgisini kazanır ve giderek alanın en aktif yurtseveri konumuna gelir. Her geçen gün biraz daha partiyi tanır, partiyi tanıdıkça düşmanın Dersim'de, Koçgiri'de, Zilan'da yaptığı katliamları öğrenir. Özel savaşın Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın boyutlarını ve sinsi yok etme politikalarını derinden anlamaya başlar. Artık, insanlık savaşı en iyi şekilde verilmeli ve ne gerekiyorsa o yapılmalıdır. Hayri heval de, tereddütsüz tüm özel savaş yaşamını bir tarafa iterek her şeyiyle mücadelenin yükünü omuzlamaya karar verir.

Mücadeleye katılma isteği kabul edildikten sonra oturduğu bölgede cephe faaliyetlerine alınır. Derin savaşıma isteği ve zafere olan inancı nedeniyle, kendisine verilen bu şans en iyi şekilde, halkın kurtuluşu ve özgürlüğü için kullanma azmi ve bilinciyle dolar. Faaliyetlerde parti militan kişiliğine ulaşıp, partiyi layıkıyla temsil edebilmenin büyük çabası içinde olur. Nitekim faaliyetlerde fazla zorlanmaz ve halka yaklaşımıyla bunu ortaya koyar. Partiyi, Parti Önderliği'ni, şehitleri sürekli halka anlatarak, halkın kendi öz değerlerini sahiplenmesini geliştirir. Kendisi de bu temel değerlerimize büyük bir tutkuyla bağ-

Adı, soyadı: **Hayrullah ÇELEBİ**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1995, İstanbul**

lıdır ve sürekli kendini bununla besler. Halk sevgisi ırmak ırmaktır O'nda. Bir kişinin dostluğunu kazanmak için bir defa konuşması yeterlidir. Teorik gelişmişliğinin yanında, ikna yeteneğine de sahiptir. O'nun şahsında halkın mücadeleye sempatisi artar. Herkese kaldırabileceği kadar görev verir ve mahallenin çocuklarını bile örgütler. Çocuklara yaklaşımı partinin yaklaşımıdır ve faaliyetlerinde çocuklara özel bir ilgi gösterir, onları eğitmeye çalışır. Çocuklar, hevalerin gece rahat dolaşmaları için mahallede sokak lambası bırakmaz, hepsini kuş lastikleriyle işlemez hale getirirler.

Hayri heval bir anını bile boş geçirmekten sıkılan, el becerileri gelişkin, yaratıcı ve üretkendir. Yoksulluk içinde büyümesi, emekle yoğunlaşması ve sürekli öğrenme çabasıyla çelikleşir ve iyi bir örgütçü olmanın yanında, eylemde de kendini ispatlar. Birçok eylemi örgütler ve çoğuna aktif olarak katılır. Eylemlerdeki soğukkanlılığı, cesareti, taktik manevra yeteneği ve eylem disiplinine gösterdiği itina ile yoldaşlarının ilgisini toplar. O'nun için eylem salt düşmanı vurmak değil, kayıp da vermemek, bunun için düşmana açık kapı bırakmamak da demektir. Yaratıcı elleriyle tüm bombaları da kendisi üretir. Bunların düşmanın suratına patlamasından da büyük zevk alır.

1994 ilkbaharına doğru düşman tüm metropollerde büyük operasyonlara başlamış ve Hayri hevalin çalıştığı alanda da hemen hemen herkes yakalanmıştır. Düşmanın eline geçen bilgiler sonucu birçok ilişki deşifre olur ve düşman Hayri hevale ilişkin kapsamlı bilgilere ulaşır. Hayri heval uyanık ve gizli hareket tarzı nedeniyle düşmana yem olmamıştır ve şimdi tüm alanın yüküyle karşı karşıyadır. Kısa zamanda partiye ilişkiye geçer. Alan sorumlusu olarak örgütlülüğü yeniden oluşturmakla görevlendirilir. Tüm olumsuz koşullara rağmen, O büyük bir gurur ve kararlılıkla görev-

lerine sarılır. Yeni ilişkiler açar, yeni örgütlenmeler oluşturur ve birçok yurtsever aktif olarak faaliyetlere katılır. Düşmanın tam alanı bitirdiğini sandığı bir anda O, eylemleriyle düşmana korku salar, paniklenmesine yol açar. Birçok bombalama eylemi yapar, alanda ajanlık yapan eski çeteleri cezalandırır. Faaliyetleriyle düşmanın tüm dikkatlerini üzerinde toplar. Düşman elindeki onca bilgiye rağmen Hayri hevale ulaşamaz. Çünkü her şey kuralına göre yapılmakta ve girilecek açık kapı bırakılmamaktadır.

Hayri heval bir taraftan çalışmalarına ruhunu katarak düşmandan intikam alırcasına sarılırken; diğer yandan ülkeye olan hasret ve gerilla saflarında savaşma isteği kabardıkça kabırır yüreğinde. Sık sık ülkeyle buluşma özlemini dile getirir ve o günün heyecanını her an yaşar. Silaha olan tutkusu ve bu yangının tam orta yerinde olma istemi bu duygularını hep canlı tutar. Ancak bulunduğu alanı da boş bırakmaz. Onca parti değeri çürümeye terk edilemezdi. Nitekim operasyonlardan sonra yalnız kalmasına rağmen, her yere ulaşmaya çalışıp parti değerlerini büyük bir özveriyle derleyip toparlamaya başlamıştır. Ve bu tarzda uzun bir süre çeşitli düzeylerde faaliyetlerine devam eder. Deşifre olması nedeniyle birçok defa düşmanın takibine girer, her seferinde atlatır da çember giderek daralmaktadır. Bu durumu gözönüne alan parti, ülkeden alana yeni arkadaşlar aktarır Hayri hevalin ülkeye gitmek için hazırlıklarını yapmasını ister. Hayri heval bir taraftan ilişkileri devrederken, düşmana bir darbe vurarak gitmeyi tasarlar. Çünkü 27 Kasım yaklaşmıştır ve partimizin kuruluş yıldönümünü eylemle karşılamak; hele hele metropolde ses getirecek güçlü bir eylem yapmak, anlamlı bir karşılama olacaktır. İşte o zaman yıllarca hasretini çektiği ülkesine coşkuyla gidebilecektir.

Gerçekleştireceği eylemi arkadaşlarla planlar ve tüm ayrıntılarına kadar tartışır. Eylemi birlikte gerçekleştireceği arkadaşlarıyla keşif çalışmalarını da yapar. Hazırlıklar sürerken, bir randevusuna gittiğinde düşmanın peşinde olduğunu farkeder ve gideceği ev ablukaya alındığından manevra yaparak çemberi aşmaya, izini kaybetmeye çalışır. Yanında bir de arkadaşı vardır ve düşmanın yüzlerce sivil birimi, her çeşit teknik donanımıyla leş kargaları gibi peşlerindedir. Eli kanlı katillerin üzerine ısrarlı gelişi karşısında, teslim olmamaya kararlıdır. Ve bu kovalamaca girda-bında semtin dışındaki araziye çıkarlar. Her taraf sarılmıştır ve onlar çıplak bir arazinin ortasındaki tümseği siper alarak direnişi yaşarlar. Düşmanın teslim ol çağrılarını ve silahlarından patlayarak uçan mermilerine verdiği yanıt ise şu olur: *"Teslim olmayacağım! Alabilerseniz gelin alın!"* Bu durum saatlerce sürer, düşman çılgına dönmüştür ve çemberi daralttıkça daraltır, bu çıplak bedenlere ulaşmak için. Sonunda katiller sürüsü, bir hayvanın avına vahşice saldırması gibi, aşağılık sesler çıkararak Hayri hevalin üzerine çullanırlar. Bedenen tutsak düşmüştür, fakat yürek ve beyin son hücrelerine dek direniştir. Çıplak bedendeki bu cesaret, bu inanç, bu kararlılık, bu kahramanlık eli kanlı katillerin suratına bomba gibi patlamıştır. Bedeni dışında, inancından, cesaretinden, bağlılığından tek bir parça bile koparamayacağını çok iyi bilen düşman güçleri, alçakça saldırarak ellerindeki soğuk namlulardan ölüm kusarlar ve Hayri hevali oracıkta şehit ederler. Hayri heval şehadetiyle partinin kuruluş yıldönümünü karşılar, şehitler ordusundaki yerini onurla alıp çok sevdiği ülkesiyle bütünleşir.

Anısı yolumuzu aydınlatan ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Savaşta şehadetlerin neredede, nasıl ve ne zaman geleceği pek belli olmaz.

Ansızın olur, bazen bir hata sonucu, bazen düşmanın karanlık pususunda, bazen de saldırı, baskın, sabotaj eylemlerinde... Hangi biçimde olursa olsun kahramanca direnilir, son nefese kadar düşmana darbe vurmanın çabası gösterilir ve sadece fiziki olarak yaşama veda edilir. Yeniyi, güzeli Kürt halkına layık özgür ve demokratik bir yaşamı yaratmada, bir ulusu yeneden varetmek için verilen canlar, şehitlik mertebesinin kutsal abideleridirler. Hiçbir kaygıya kapılmaksızın sadece ve sadece Kürdistan halkının özgür geleceğini yaratma kaygısıyla, bağımsız ve özgür bir yaşamı şekillendirmek için verilen mücadelede, ölümü göze almak ve savaşmak; bağımsızlık ve özgürlük direnişçisi her Kürdistanlı birey için şehadetle direnişi yaratmak büyük bir kutsallıktır. Her şehadet mücadeleye olan inancı, azim ve kararlılığımızı, sömürgecilere karşı kinimizi, öfkemizi, intikamımızı bilediği gibi, bir burukluk, bir iz ve etki bırakır yüreklerimizde. Bırakması da doğaldır. Çünkü Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğü için, kaybedilmek istenen ve mezara gömülmek istenen öz kimliğini tekrardan kazanmak ve onurlu bir yaşamı yaratmak için PKK öncülüğünde, PKK'nin özgürlük silahı, ideolojisi, yaşam felsefesi ve kültürüyle bütünleşerek, büyük bir tutkuyla bu yolda direnişe kalkıp beraber katettiğimiz kilometrelerde yoldaşlarla güzel anılarımız olmuştur. Bir üstlenme bölgesinde düşmanı imha eylemlerinin planlarını yaparken duyulan o haz, coşku, moral, intikam duygusu, di-

ğer yandan yoldaşın eyleme gitmeden önce gösterdiği fedakarlık, azim ve kararlılığı gözlerine baktığında sana verdiği güven, savaşma ruhu aklımıza geldiğinde, beraber onlarca kez yaptığımız toplantıları hatırladıkça, ister istemez içimizde bir burukluğu yaşarız. Evet, şehitlerimiz bizim manevi komutanlarımızdır. Onlar için yaşamalı, direniş ruhunu canlı tutmalı, onların yerlerini doldurarak Kürt halkının umut kaynağı olmalıyız. Çünkü ancak bu şekilde ulusal yokoluş sürecini, ulusal varoluş sürecine dönüştürebiliriz.

Kürdistan gibi uygarlığa beşiklik etmiş bir ülke, sömürgeci-faşist Türk devleti tarafından bütün doğal zenginlikleri, maddi ve manevi değerleri elinden alınmış, tarihin karanlıklarına gömülmüş, unutturulmuş, hatta yok olmanın eşğine getirilmiştir. Bununla beraber Kürt halkı dilinden edilmiş, kendi değerlerine, kendi gerçekliğine sırt çevirilmiş, duyarsızlaştırılmış ve yabancılaştırılmıştır. Çok basit yaşam vaatleriyle Kürt halkı yaşamdan koparılmış, sömürgecilerin metropollerinde zengin olma hayalleriyle öz kimlik ve değerlerine ihanet eder duruma getirilmiştir.

Sömürgeci ve halklar düşmanı TC'nin, halklara kurtuluş umudu olarak gösterdiği yerlerden biri de kendi metropolleridir. TC, Kürdistanlı aileleri metropollere çekerek kendi içinde eritip Türkleştirmek ve kendi halkına ihanet eden bireyleri yaratmak istemektedir. Ama bunu başaramamıştır. Çünkü PKK önderliğindeki özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi Kürt halkıyla bütünleşerek, içselleşerek ihanetin ve gafletin önüne dikilmiş ve Kürdistan halkının binlerce yıl-

Adı, soyadı: **Hüseyin KILIÇ**

Kod adı: **Mustafa**

Doğum yeri ve tarihi: **Ergani/**

Amed, 1965

Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mayıs 1994, Şişli/ İstanbul**

lık intikamını alacak direniş mirasını geliştirmiştir. PKK; Kürt halkının direniş mirasını tekrardan tarih sahnesine çıkararak, kahramanlıklarla dolu bir şehitler ordusu oluşturmuştur. Bunun tüm etkileri dalga dalga tüm Kürdistan halkını etkisi altına alıyor, özgürlük ve bağımsızlığın ayak seslerini daha da yakınlaştırıyor. İşte her düzeyde inkarın yaşatılmak istendiği sömürgeci metropollerde, **Hüseyin** heval şehadetiyle kaynağa dönüşün yol göstericiliğini yapmıştır.

Hüseyin heval 1965 yılında Amed’de yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Babası çobanlık yaparak ailesini geçindirmeye çalışıyorsa da, bu onların geçinmeleri için yeterli olmuyordu. O ise, birçok şeyden habersiz, çocukluk ruhunun verdiği canlılıkla doğduğu yerin havasını, toprağını, kendi kültürünü alarak, vücudunun en küçük hücrelerine kadar özümseyordu. Daha çocukluk yıllarında çok coşkulu, atılgan, yanındaki arkadaşlarına tutkuyla bağlı olan, sevecen, olgun bir kişiliği vardı. Dokuz-on yaşlarındayken, arkadaşlarıyla oynadığı oyunlarda onlara zarar gelmesin diye birkaç defa kafasını kırmış ve birçok kez, değişik yerlerinden kalıcı yaralar almış, buna rağmen oralı bile olmamıştı. Yaşı küçük olmasına rağmen olgun düşünür ve konuşurdu. Hatta bir defasında oynadığı oyunlara anlam verememiş ve “Ben oyunlarla zamanı bo-

şa harcayamam, çalışmalıyım. Aileme katkı olmalı, anneme de ben bakacağım, onun ağır işlerde çalışmasına dayanamıyorum” demişti. Gerçekten olgun ve yetişkin bir bireyin verebileceği cevaplardı bunlar. Annesi Hüseyin hevalin kişiliğinin gelişmesinde ilerici rol oynarken, diğer yandan da bilinçsizlikten dolayı geri-köle ilişki tarzlarını dayatarak kişiliğinin öz-

Şehit Yalçın KILIÇ (Yılmaz)
26 Eylül 1994’te Adana’da
gözaltında katledildi

gürleşmesinin önünde engel olmaktaydı. Fakat Hüseyin heval her zaman olumlu ve doğru olmayı bu yaşlarda kendine esas alarak, olumsuzluğu hep reddediyordu. Kendisine dayatıldığında ise, çatışmaktan çekinmiyordu. Önüne koyduğu bir hedefe ulaşmak için günlerce, haftalarca, aylarca sürse bile yılmadan mücadele ederdi.

Hüseyin heval daha sonraki yıllarda sürekli sohbetlerinde, ülkede geçirdiği güzel günlerini hatırlar ve iç çekerek ülkede geçirdiği on-

bir yıllık süreci kendisi için bir altın çağ olarak değerlendirir ve özlemine sürekli dile getirirdi. Hüseyin heval çocukluk yıllarını doyarsıya yaşama fırsatı bulamadan, ulus bilinci daha gelişmeden, ailece sahte kurtuluş düşlerinin peşine takılarak yaşam köklerinden, atalarının, dedelerinin kanıyla sulanan kutsal vatan topraklarından koparak yabancı bir ülkenin şehrine, İstanbul’a göç etmek gibi bir zorunlulukla karşılaşır. Ama bu durum karşısında tepkili olur. Hüseyin heval gelişen bu kötü olayların tahlilini iyi yaparak sonuçlarını içine atar. “Yaşam nedir? Yaşamak nedir? Yaşam nasıl yaratılır? Nasıl yaşanılır? Birgün bunları size öğreteceğim” diyordu. Hüseyin heval zorunlu olarak bundan sonraki yaşamını metropolde geçirir. Yoz bir yaşamın, ihanetin, kallesliğin hüküm sürdüğü metropol yaşamı içerisinde Hüseyin heval saf ve sade kişiliğini

koruma mücadelesiyle yaşam mücadelesini birarada vermek zorunda kalır. Metropolde gelişinden çok kısa bir süre sonra ailesinin geçimini sağlamak için emekle tanışır. Bir yandan da okulunu okuyup eğitimini aksatmamaya çalışır. Bu süreçte de Kürdistan’da geçirmiş olduğu onbir yılını hatırladıkça, ailesine Kürdistan’a geri dönmeyi dayatır. Fakat güç getiremez. Çünkü sömürgeci TC’nin yarattığı köle aile ilişkileri bireyi değersiz bir zeminde tutmaktadır.

Hep kendi ana dili olan Kürtçe konuşmayı seven ve Kürt arkadaşlarıyla gezmeyi tercih eden, boyun eğmeyen, doğru bildiği yolda yürümekte direten savaşçı bir kişiliğe sahipti. Askeri yönü güçlüydü. Tartışma ortamlarında ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik karşıt fikirlerle karşılaştığında, onları çürütmek için azami bir çaba sarfederdi. Yanındaki her Kürdistanlı'ya saygı gösterir ve onlara zarar gelmemesi için elinden gelen her çabayı sarfederdi. Bu olumlu özelliği, ta küçük yaşından beri süregelen ve yaşamının büyük bir kısmını metrolerde geçirmesine rağmen koruyabilmişti. Sömürgeci metropolde büyüyen Hüseyin hevalın bilinç düzeyi giderek yükselmiş, gerçekleri tüm çıplaklığıyla tanımış, kendi gözleriyle görür olmuştur. Metropol yaşamına olan tepkisi daha da büyüyor, kafasında çelişki yumağı genişliyordu. Kendi kendine hep bir takım sorular sorar, cevabını bulmaya çalışırdı. Çok duygusaldı, duygusallığı bazen kimi yanlışlıklar karşısında büyük bir tepkiye dönüştürdü. Özellikle Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle beraber düşmanın başlattığı göçertme politikası sonucunda metropollere göçettirilen Kürt ailelerinin yaşadıklarını anlatmaları, O'nu derinden etkiliyor ve O'nda düşmana karşı büyük bir öfke oluştuyordu. Hüseyin heval, sömürgeci egemenlerin Kürt halkına yönelik baskılarını, aşağılayıcı tutumlarını görmüş, ta yüreğinin derinliklerine kadar o sızıyı hissetmişti.

Kendi yaşamı ve savaşta halına yapılan bu zulüm ve baskılar, Hüseyin hevalde kimlik olgu-

sunu iyice netleştirir. Bu tanışma aynı zamanda O'nun için Kürt halkına karşı olan görev ve sorumluluklarının da şekillenmesi demektir.

Bundan sonra çabası, görev ve sorumluluklarını en iyi yerine getirebileceği ulusal kurtuluş mücadelesine ulaşmaya çalışmak olur. Hüseyin heval mücadeleye legal yollardan ulaşmaya çalışır. Bu süreçte düzenlenen çeşitli serhildanlarda en önde görev alır. Ancak, kabına sığmayan Hüseyin heval, daha iyi mücadele yürütebileceği cepheye ulaşmaya çalışır. Cepheyle ilişki kurmaya başlamasından itibaren çeşitli görevler alır. Özellikle metropolü iyi tanınması ve yapısının illegal mücadeleye yatkın olmasından dolayı, partili arkadaşlara ilettiği gerillaya katılma isteği, belli bir süre ertelenir. Dikkat çekmeyen yapısından dolayı birçok kritik görevi başarıyla yerine getirir.

Cephe çalışmalarında aktif olarak çalışırken, ailesinin geçimini sağlamak için bu arada işine de devam eder. Tüm bunlardan fırsat buldukça parti yayınlarını okuyarak kendini eğitmeye çalışır. Hüseyin heval, belli bir süre faaliyet yürüttükten sonra partiye, eğitime alınması önerisinde bulunur. Belli bir süre askeri ve siyasi eğitim alır. Askeri çalışmalara olan merakından dolayı birçok silahı çok kısa sürede tanır. Aldığı eğitimle birçok yakın arkadaşını da saflara kazandırır.

Hüseyin heval, partiyi tanıdıktan sonra, halk gerçekliğini daha iyi görür. Ulusal kurtuluş mücadelesi O'nun düşünüp de anlam veremediği birçok soruyu çözmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin her Kürdistanlı'ya yüklediği görevle-

rin sorumluluğunu iyice kavrar. Düşmana karşı olan kini artık bilinçli bir hal alır. Bir an önce intikam eylemlerine girmek için sabırsızlanır. Bu konuda arkadaşlarına şöyle seslenir: *"Arkadaşlar, halkımızı acımasızca katleden, evlerimizi başımıza yıkan, Kürdistan'ı Kürt halkına cehennem yapan bu düşmana karşı biz de onun metropollerinde aynı cevabı vermiyoruz. Kürdistan'ın o kavurucu savaş sıcaklığını onlara tattırmak bizim en temel görevimizdir. Çünkü halkımıza hiçbir yaşam olanağını tanımadığını hepimiz görüyor ve yaşıyoruz. Bu nedenle onurluca yaşam, savaşmaktan geçer. Savaşın dışında kalmak ise onursuzluktur."* İşte bu duyguları yaşayan Hüseyin heval yapacağı son eylemden sonra, hasretini çektiği ülkesinin dağlarına yönelme amacındadır.

Fedakarlığını, yiğitliğini, son katıldığı eylemde de en ön saflarda yer alarak göstermiştir. Uzun bir pratik sahibi olup, yetkinleşen Hüseyin heval, bu sefer de kendinden emin, kararlı adımlarla intikam eylemine gitmiştir. Hedef sömürgeciliğin gıdasını aldığı bir kuruluşa yönelik sabotaj eylemidir. Eylemde bir hata sonucu, parça tesirli boru tipi saatli bombanın erken patlayacağını anlayan Hüseyin heval, yanındaki arkadaşını kurtarmak için, bombanın üstüne kapanarak kendisini feda eder. Hüseyin hevalın bu şehadeti kaynağa dönüşün en anlamlı ifadesi, yoldaşlığın zirvesidir.

Hüseyin heval, metropolde büyüyen biz Kürdistanlılar bıraktığın yerden özgürlük bayrağını alıp Kürdistan'da dalgalandıracağız.

Mücadele arkadaşları

Kimi ölümler vardır ki, alabildiğine kutsallığı, insan iradesinin doruğunu barındırır içinde. Bir tokat misali iner insanlıktan nasibini almayanların suratına. Kürt hançeri olur, öldürür korkuyu, işkence tezgahlarında meydan okuyan bir yürek olur ve akar kutsal toprakların dört bir yanına. Can katar, ruh katar. Kimi zaman, **Sait** heval gibi Harran'ın kurlığına, bereketine can katar; yaşam kaynağı olur. Ve burada özlemler için büyük savaşımalar başlar. Bu özlem Sait heval gibi binlerce hevalin yüreğinde dağ olur, gerilla olur, sevgi olur. Karacadağ'a sığmaz, bir volkan misali patlamak ister. Her şey adeta bir gizemlilik içinde kendini ortaya koyar. Sait heval gibi, binlerce sırrı kendisiyle götürerek, kutsal toprakların sonsuzluk ülkesinin derinliklerine, Kürt halkının bağrına gömülür.

Evet; Sait heval de Kürt halkının nice adsız kahramanları gibi, insan yaşamında her şeyin yerle bir edildiği Kürdistan topraklarında, zengin bir ailenin çocuğu olarak Harran'ın kavurucu sıcaklığında yaşama gözlerini açar. Aile çevresinin yurtsever ve aynı zamanda aydın bir kesimden olması; O'nun açısından birçok ayrıcalıkla birlikte, daha küçük yaştan itibaren büyük rahatsızlıkların kaynağı da olur.

Özellikle çevrede yoksul birçok arkadaşının olması, O'nun baştan beri bilinçsiz de olsa birçok şeye tepki duymasını ve bazı çelişkileri derinden yaşamasını beraberinde getirir. O, bu çelişkilerin nedenlerini bil-mese de, sürekli olarak belli bir rahatsızlığı yaşar. Ve bu, yaşamı boyunca gireceği arayışların da kaynağı olur. Bu koşullar içerisinde çoğu zaman çevresine ve arkadaşlarına oldukça duygusal yaklaşır. Dostluğa, arkadaşlığa bağlılığı, içtenliği, O'nda küçük yaştan itibaren ortaya çıkar. İlk süreçten itibaren ilişkile-

rinde dürüstlük araması, O'nun bu yaşlarda geliştirdiği arkadaşlık ilişkilerindeki insani özünü gösterir. Öyle ki, geliştirdiği arkadaşlıklarından kolay kolay vazgeçmez. O'na bu denli bir bağlılığı kazandıran, her şeyi göze alan bir yapısının olması ve O'ndaki paylaşımcılık ruhunun gelişkin olmasındandır. Hatta çoğu zaman annesiyle çatışmalara girer. Maddi olanakları elverdiği halde, annesinin O'nun üzerinde bazı kısıtlamalara gitmesi, O'nda inatçılığa yol açtığı gibi, arkadaşlarına gizli-den gizliye yardımcı olmasını getirir. O'nun asi, başkaldıran yönleri, bu dönemde belirgin olarak ortaya çıkar. Anne ve babasının dayattıklarını kabul etmediğinden, bir karşı koyuşu da yaşar. Gerek ailesinde, gerekse çevresinde gördüğü çıkar yaklaşımları karşısında bir kaçışı yaşıyor, yöntemsizce de olsa, dile getiriyordu tepkisini.

Sait heval her konuda oldukça zekiydi. Bu tür çelişki ve çatışmaların yaşandığı bir ortamda, olaylara anlam veremez durumdayken okula başlar. Okula gitmede oldukça isteksiz olduğundan, okul yılları O'nun açısından verimli geçmez. Sömürgeci okulları fazla ciddiye almaz. Zeki oluşu toplum içinde gördüğü haksızlıkları kendi yaşlılarından çok daha önce kavraması ve bunları anlamlandırmada ortaya çıkar. Okul karşısındaki istemsizliğinin temel nedenlerinden biri, ailesinin üniversitede okuyan ablası ve ağabeyi gibi olmasını istemelerindendi. Kendi terbiye ölçülerine göre O'nu eğitmeye çalışmaları, O'nda belli bir daralmayı getirir. Büyük oranda yaşadığı bu durum, O'nun uzun süreli okul sürecini de belirler. Özellikle redci yaklaşımları, kimseye kolay boyun eğmemesini beraberinde getirir. Okul yöneticileriyle yaşadığı sorunlar, O'nun çoğu zaman okuldan kaçışlarını, çeşitli kavgalara karışmasını da getirir.

Okul sürecinde dayatılan çeşitli

Adı, soyadı: **Lokman**

ALICIOĞLU

Kod adı: **Sait**

Doğum yeri ve tarihi: **Viranşehir, 1974**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **1993,**

Çukurova

kuralların kendisini büyük oranda sınırlandığını düşünmesi, beraberinde, edindiği arkadaş çevresinin de kuralları çiğneme konusunda dayatımlarını getirir. Arkadaşlık ilişkilerinde, çoğunlukla dürüstlüğü ve hiçbir şeye kolay boyun eğilmesini arar. Bu durum yoğun olarak yadırganmasına, hatta kendisine yönelik çok çeşitli söylemlere yol açmasına rağmen, hiçbir şeyi umursamaz, adeta her şeye meydan okurcasına tavırlarına devam eder. Aşırı inatçılığı, çoğu zaman babasının O'na karşı kaba yöntemlere (dayak) başvurmasını getirir de, bu durum O'nun inatçılığını pekiştirmekten öteye gitmez. Böyle olmasına rağmen, kimilerince çok sevilir, kimilerince de çok tepki duyulur. Düzenin yaşam tarzı içinde, bilinçsizce de olsa, bazı şeyleri reddetmek o kadar kolay değildir. O'ndaki bu asil yönler, her şeyin üstesinden gelmesine yeterlidir. Ailenin, bazı çerçeveleri aşmamak şartıyla mücadeleden fazla uzak olmaması, Sait hevali de bu yıllarda mücadeleye daha fazla yakınlaştırmıştır. Ve bu süreç O'nun açısından çelişkilerin belli oranlarda farklılaştığı ve arayışların daha da boyutlandığı bir süreç olur. Esasında bu süreç bir anlamda (her ne kadar yurtseverlikten uzak olunmasa da) PKK öncesi süreç olarak değerlendirilebilir. Okul yıllarında yavaş yavaş partiyle ilişkiye geçmesi ve biraz daha bilinçli hareket etmesi, kişiliğinde belli değişikliklerin gelişmeye başladığı süreç olur.

Okul yıllarında gerilla arkadaşlarla direkt ilişkiye geçmese de, ilk örgütlenen komitelerde yer almaya başlar. Bu süreç kendisi açısından; duyguda, düşüncede yaşadığı çelişkileri netleştirme sürecidir de. Ve bu süreçte mücadeleden uzak olan arkadaşlarını da çekmeye ve kazanmaya çalışır. Yer yer bildiri dağıtma, okul yöneticilerine karşı çeşitli protesto eylemleri geliştirme, molotof kokteylli eylemler, okuldaki komite ağlarının

geliştirdiği faaliyetler içerisinde yer alır. İşe kendisini tüm gücüyle vermesi, her şeyini katması ve büyük bir istekle yapması, O'nun çok çabuk sevilmesini getirir. Bu faaliyetler içerisinde bayan arkadaşlara korumacı yaklaşımı göze çarpar. Ailenin şahsında, fazla bilinçli olmasa da, egemen sınıfa, düşman tarzına, çıkarıcı yaklaşımlara duyduğu tepki ve emeğini esas almaya çalışması, O'nun bu süreçteki yaklaşımlarını da doğru temellere oturtmasında belirleyici olur. Çoğu zaman kendisini anlatamaması, yalnızlaşmasını beraberinde getirir. Bu yalnızlaşma, çoğunlukla çıkarıcı yaklaşımların hakim olduğu durumlarda kendisini ortaya koyar. Duygusal yaklaşımlarının olması, çalışmalarında ani tepkiselikleri de getirir. Bu durum O'na birçok noktada kaybettirir. O'nun için lise yıllarıyla birlikte zorlu, işkenceli süreç başlar.

Gençliğin tepkilerini güçlendirmekten, örgütlemekten dolayı, düşman tarafından yakın takibe alınır. Bundan sonraki süreç, O'nun açısından ardı arkası kesilmeyen tutuklanmaların başlangıcı olur. İlk gözaltına alındığında sorgu sürecinde güçlü bir direniş sergiler. Bu direniş, parti ideolojisine tam hakim olmasa da, tanıdığı şehit arkadaşlara olan bağlılığından kaynaklanmaktadır. Ve bundan sonrası O'nun için artık düşmanla inatlaşma süreci olur. Sorgu sürecinde yaşadığı ağır işkenceler, gösterdiği direniş, ileriye yönelik yapacaklarının da bir başlangıcı olur. Bu dönem çelişkilerinin netleşmesi dönemidir de.

Sorguda düşmana hiçbir bilgi vermediğinden dolayı, hemen serbest bırakılır. Serbest bırakılmasıyla birlikte, ailesinin kendisini düzen ilişkilerinde boğma girişimleri de artar ve ailesiyle olan çelişkileri daha da derinleşir. Bu çelişkiler, O'nun aile içerisinde kısa sürede tepkilerin odak noktası olmasına yol açar. Ama yine de fazla kimseyi dinlemediğinden,

den, yürüttüğü faaliyetlerine devam eder. İçinde taşıdığı yoldaşlık sevgisi, ülkeye bağlılık, şehit yoldaşların anısına bağlılığı, yapması gerekenler konusunda kimseyi dikkate almamasını, bir anlamda doğru gördüğünü yapmasını getirir. Düşmanın yakın takibinde olması, kısa bir sürede ikinci bir yakalanmaya yol açar.

İkinci kez yakalanmasında düşman karşısında aynı direnişi sergilese de, ihanet peşini bırakmaz ve verilen ifadeler üzerine Amed Zindanı'nda bir tutukluluk süreci yaşar. Çok sevdiği Amed'de, bu süreç O'nun açısından çok zorlu geçtiği gibi, partiyi, mücadeleyi tanıması açısından büyük bir tecrübe olur. Altı ay sonra serbest bırakılır. Dağa, gerillaya, silaha olan özlemi, bu dönemde daha da artar. Direnişin yüreklerle, beyinlere ilmik ilmik işlenmesine olan inancı, O'nda daha büyük bir tutku haline gelir. Hatta o süreçte *"Biliyor musunuz, insan Amed Zindanı'nın duvarlarında direnişi görüyor. Her yerinde Mazlum, Kemal, Hayri hevallerin izleri var"* der. Mazlum direniş çizgisi geleneğinin güçlü temsilcilerinden olan Sait heval, Amed Zindanı'nda 35. koğuşta kalır ve hemen her gece arkadaşları rüyasında görür. Duvarlarda Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin bakışları vardır ve Sait heval o bakışların, izlerin etkisini uzun bir süre taşır. Direnişçi yönleriyle ve parti ilkelerini sahiplenmesiyle zindanda büyük saygı ve değer görür. Kendisinde tutku haline getirdiği mücadeleyle, ruhunun en derinliklerine işlediği direnişi ortaya koyar. Öyle ya, bu sevdanın Mazlumca bir tutkuya dönüşmesi gerektiği her an ve her yerde bedenlerin cehennem ateşinin en dipsiz yerlerine bırakılması gerektiğini bilimektedir artık.

Bundan sonra aile, önüne maddi anlamda birçok olanak koysa da, bunlara fazla itibar etmez. Birçok şey O'na büyük oranda artık anlamsız

gelmeye başlamıştır. Bu dönemde düzenin yoz yaşamını güçlü değerlendirmese de, altı aylık zindan süreci bazı şeylere bilinçli tepki göstermesine ve bunları kabul etmemesine yetmiştir. Harran Harran olalı O'na ilk kez dar gelmeye başlamıştır. Ailenin O'nu elde tutmaya çalışması, zoraki yöntemlere başvurmaları, O'nun sadece mücadeleye daha çok yaklaşmasını getirir. Bir an önce dağlara gitme istemi, O'nun açısından bir hayli zorlayıcı olur. Zindandan çıktığı için takip altında olduğundan dolayı bir müddet arkadaşlarla ilişkiye geçmemeyi, bu arada kendisini kamufle edecek bir yaşama girmeyi göze alır. O'nun bu durumu, aileyi rahatlatır. Bu süreçte katılma istemini arkadaşları içerisinde genelleştirerek, birlikte katılmayı esas alır. Fakat sorgularda yapılan işkence sonrası oluşan ayağındaki sakatlık, yine ablasının ve kardeşinin de parti saflarında oluşu, O'nun katılımı önünde engel olur. Her yönüyle kendisini hazırladığı bu kararın gerçekleşmemesi, O'nu oldukça etkiler. Hatta bir dönem içine kapanmasına, durgunlaşmasına da yol açar. İçinde kopan fırtınaları çok kısıtlı bir arkadaş çevresiyle paylaşır. Bu duruma rağmen, yine de şehir içindeki faaliyetlerine devam eder. Ama deşifre olduğundan dolayı, bir müddet bazı kısıtlamalara da gitmek zorunda kalır.

Aynı tarzlarda, ard arda birkaç kez daha yakalanması ve aynı direnişçiliği sürekli olarak göstermesi, sorgu süreçlerinden hemen sonra bırakılmasını beraberinde getirir. Ne var ki, düşmanın ölüm tehditleri Sait hevalin sürekli peşinde olur. Yaşadığı bu sürekli yakalanmalardan dolayı alanda hareket edemez duruma gelir. Bu durum alandan uzaklaşma zorunluğunu da doğurur. Sürekli olarak kontraların yönelimleri ve tehditlerine maruz kalması, O'nu artık fazla rahatsız etmez. Yakın olduğu ve birlikte kırsala gitmeyi planladığı

bazı arkadaşlarının tutuklanması, O'nda bir yandan arkadaşlarından uzak olmanın burukluğuna yol açarken, bir yandan da ortak özlemlerinin bulunduğu noktada bir şeyler yapmanın verdiği ezikliği yaşar. Bütün bunlara rağmen, yine de düşmanı ciddiye almamaktadır. Esasında yaptığı, bilinçli olarak ölüme meydan okumadır. Gözükaraca bir şeyler yapma istemi, bu konuda fazla sınır tanımaması, sıradanlığı kendine yedirmemesi, O'nda farklı alanlarda parti için çalışma istemini doğurur.

Bu istek, biraz daha rahat düşünme istemiyle pekişince Çukurova'ya gitme kararını alır. Bu karara rağmen Harran'dan, çok sevdiği arkadaşlarından uzaklaşması O'nu zorlasa da, ülkeye bir daha döneceğini düşünmesi, O'nu rahatlatır. Adana'ya gitmeden önce cezaevinde bulunan arkadaşlarının yanına gider ve sanki bundan sonra yaşanacakları sezmişcesine *"Belki bir daha görüşmeyebiliriz. Ancak size yoldaşlığımı ispatlayacağım"* diyerek onlardan ayrılır. Sait hevalin yaptığı bu son yolculuk, kendisiyle beraber götüreceği birçok sırrın da yolculuğu olacaktır. Gideceği yer, belki binlerce Kürdistanlı'nın bulunduğu ve Kürdistan'ın küçük bir parçası olan Çukurova olabilir. Ama bu durum, O'nu fazla tatmin etmez. O, gidip Dağlıoğlu'nda yalın ayak dolaşan çocuklara, tandır başında bekleyen Kürt kadınlarına, bir parça ekmeği kazanmak için durmadan didinen Kürt erkeklerine ve ömrünü verdiği topraklarından sürgün edilen, kapı eşiklerinde oturup, ülke özlemleriyle yanan Kürtlerin asırlık çınarlarına kavuşacaktır. Onların özlemlerine, sevgilerine katılacaktır, ama hiçbir şeyin Kürdistan dağlarında yalın ayak da olsa dolaşmak, serin sularından su içmek gibi olmadığına veya geceleyin karanlığa gömülen Kürdistan köylerine gerilla yürüyüşüyle

gitmek gibi olmadığını bilir. Yine de her şeye inat, savaşı her alanda yürütme istemi, O'nun büyük yüreğine sığmayan bu sevgileri, yüreğinin derinliklerine gömmesini de beraberine getirir. Ve Çukurova'nın her şeyiyle, bütün bereketiyle kendisine artık kucak açmasını da ister. Gidişinden kısa bir süre sonra cephe faaliyetlerine katılır. Cephe faaliyetleri içerisinde illegaliteye çekilir. Fırtına gibi esme, daha fazla değer yaratma istemiyle coşar. İlegalitenin kural ve kaidelerine pek fazla dikkat etmez. Hızlı ve kısa süren bu çalışma sürecinden hemen sonra, son yakalanmasını yaşar. Ve bu sorgu süreci son olduğu gibi, binlerce sırda adeta gizemleşir.

Ve zulüm efendileri, yine Çukurova'nın orta yerine işkence tezgahlarını kurarlar. Ama, direnişlerin ilmi ilmi işlendiği ve bu yüreklerin Mazlumca atan yüreklerle dönüştüğünü fazla bilmezler. Onlar için vurmak, askıya almak bir görev olurken, Sait heval için de meydan okuyan bir yürek olmak bir görev olur.

Bu direniş karşısında görkemli Çukurova utanır. Korumaz O'nu zalimin zulmünden. Şehadet şeklinin eyleme giderken elindeki bombanın patlaması sonucu olduğu belirtilse de, vücudundaki darp izleri ve kırıklar her şeyi ele verir. Ama yine de sırlarla dolu kutsal bir yaşam olur.

İşkence tezgahında her şeye inat direnirken, düşleri ve özlemleri Kürdistan semalarındaki halkın şahinleriyle eylemden eyleme süzülür.

Ve yine son yakalanmasında da, gösterilen son direnişle zulmün efendileri yenik düşüp zavallılaşır bu büyük şehadet karşısında. Çok sevdiği topraklarına bu sefer tilililerle omuzlarda geri döner ve girer kutsal toprağın bağrına...

Sait hevalle devam eden direniş geleneğinin takipçileri olacağız!

Mücadele arkadaşları

Kemal heval, Nusaybinli küçük burjuva ve köylü kökenli bir ailenin çocuğudur. 1970 doğumludur. Nusaybin serhildan şehridir, Nusaybin asilik kokar caddeler boyu... İşte bu caddelerde silahıyla, diğer bir anlamıyla tutkusuyla büyür Kemal heval. Nusaybin'in serhildanlarla olan bağı gibi Kemal hevalin de silahıyla olan bağı oldukça güçlüdür. Silaha olan tutkusu, O'nun çok erken yaşlarda silaha hakim olmasını getirir. Silaha hakim oluşu, pratik ve eylemci yönlerini partide daha da geliştirir. Kemal heval siyasi değildir, ama askeri yönlerinin güçlülüğüyle bunu tamamlar. Silaha olan tutkusu ve her zaman tedbirli olma özelliklerinden dolayı her zaman üzerinde iki bomba, iki silah taşır. Arkadaşlar kendisini uyardığında ise, *"Şimdi ben çatışmaya girsem ve tek başıma olsam, beni kurtarabilecek misiniz? Bu kadar silahı taşıyorum. Çünkü düşmanla çatışmaya girdiğimde bunlar bana gerekli olacak"* der.

Askeri yönden oldukça güçlüdür, çok korkusuzdur ve isyancıdır. Gündüz ortasında Mersin gibi bir yerde, bir bayan arkadaşla kahvede propaganda ve kimlik kontrolü yapar. Yine gündüz Mersin'de hafta sonu bir okulu ateşe verip yakar. Eylemlilik O'nun için yaşam kaynağıdır. Gözükaralığı ve kendine güveni çevresindekilerine cesaret verirken, çevresinde bulunan arkadaşlar, Kemal hevalin güvenliğinden kaygı duyarlar. Bu sınır tanımayan cesaretine kitle oldukça sempati duyar. Kemal heval her yaşta insanla çabuk kaynaşır özellikleri vardır. Hareketli, canlı ve atik oluşu insanlarda hayranlık uyandırır. Fedakar, cana yakın, arkadaş canlısıdır. Açık bir kişiliğe sahiptir, bundan dolayı; öfkelerini, tepkilerini, sevincini açık yaşar. Hiçbir şeyini yoldaşla-

rından ve partiden gizlemez, bu yönüyle de kendine duyulan güveni artırır.

Yurtsever bir ailede büyüyen Kemal heval, önce milislik yaparak partiye destek sunmaya çalışır. Bir milistir, Nusaybin'de askeri kanada bağlı olarak askeri eylemlerde yer alır. Bir kadro kadar sorumlulukla faaliyet yürütür. Gerçekleştirdiği başarılı eylemler sonucu düşmanın korkulu rüyası haline gelir ve her yerde Kemal hevali ele geçirmek için operasyon düzenler düşman. Kemal heval deşifre olduğundan dolayı kırsal alana çıkar. Kısa bir süre Bagok'ta kaldıktan sonra, 1993 yılında Mersin alanına gider. Orada yine askeri grupta yer alır. Mersin'de altı ay kadar bir süre faaliyet yürütür. Bir gün kaldığı yurtsever bir ailenin evindeyken ihbar edilir. Yanında iki milis arkadaşla birlikte düşmanla çatışırlar. Kemal heval ve iki can yoldaşı haykırır düşmanın yüzüne. Düşmana kayıp verdirerek son mermilerini de kendilerine sıkarak ölümsüzleşirler **Kemal, Xeyri ve Reşit** hevaler...

Mersin'de bulunduğu süre içinde ülkesine büyük özlem duyar. 1992'de Nusaybin'de bir sığınakta son mermilerini kendilerine sıkarak arkadaşın şehadeti, O'nu çok etkilemiştir ve arkadaşların intikamını almaya söz verir. *"Onlar düşmanın eline nasıl sağ geçmedilerse, ben de sağ geçmeyeceğim. Onların intikamını alıp öyle şehit olacağım"* der ve de öyle olur.

Evet, ölümü sloganlara, son mermilerini bedenlerinde patlatarak karşıladılar. Ve biz bu sloganları, kurşunları, bombaları; savaş meydanlarında, zindanlarda, dağlarda savaşarak ölümsüz bir vasiyet olarak koruyacağız!..

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Fuat ...**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin/Mêrdîn, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Mersin**

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında aldığı yenilgilerle azgınlaşan Türk özel savaş rejimi, özellikle 1993-94'lü yıllarında topyekün özel savaş stratejisi ile amansız bir terörü her tarafta estirerek bir bütün Kürdistan halkını hedef almış, yüzlerce insanımızı katlederek ne denli eli kanlı bir faşist-sömürgeci olduğunu göstermiştir. Katliamlarını gerçekleştiren herhangi bir ayırım gözetmeksizin, köylüsünden gencine, öğrencisinden işadamına, avukatından aydınına kadar, gerek Kürdistan'da, gerekse de Türkiye ve Avrupa metropollerine göçerttiği Kürdistan halkını topyekün hedef alan kontra rejim, kendi sözcülerinin yaptığı itiraflarla da bu yönlü bir tasfiyeyi gerçekleştireceğini ilan etmiştir.

Bu tasfiye planının bir parçası olarak Kürdistan'dan Türkiye metropollerine sürülerek asimilasyon vb. çeşitli baskı araçlarıyla imhası düşünülen Kürt halkının, bu politikaları ulusal kurtuluş mücadelesi ile birleşerek boşa çıkartmasından sonra imha amaçlı yönelimlerine daha da hız vermiştir Türk sömürgeciliği

Bu tasfiye planının bir parçası olarak katledilen Kürdistan'ın yaşlı çınarı, değerli avukat **Medet SERHAT'**ın, Kürt aydını olmasından başka herhangi bir "suçu" yoktur. Rejim bu konuda kendi suç tanımına bile yerleştiremeyeceği bir Kürdistanlı'yı hedef alarak, ne denli Kürt düşmanı olduğunu gözler önüne sermiştir.

Değerli yurtsever avukat Medet SERHAT, aynı zamanda uzun bir siyasi geçmişe de sahiptir. Apê Musa gibi, O da kendi değerlerine bağlılıkta ısrarlı davranmış, kimliğini savunmaktan hiç kaçınmamış, inkara sürekli karşı durmuştur. Kendisi yalnızca bir avukat değil, aynı zamanda bir Kürt siyasetçisi ve aydındır. Apê Medet'in siyasal yaşamında, Apê Musa- larla tanışması bir dönüm noktası olmuştur. Bundan sonraki süreçte daha

da araştırmacı ve sorgulayıcı olur. O dönemin Kürt aydınlarıyla birlikte hareket eder. Sömürgecilik o kadar tahammülsüzdür ki, daha çekirdek halinde olan bu zayıf birlikteliğe yönelecek, tutuklama ve sürgünlere girer.

Tarihe "49'lar Olayı" olarak geçen tutuklama ve sürgünlerden Apê Medet de nasibini alır. Bu süreçte gördüğü işkenceler sonucu bir ayağı sakat kalır. Bu işkence uygulamaları karşısında sindirilemeyen Apê Me-

***yeşerir çorak toprak
yeşerir en kıraç
dağlar bile
bir çapa vurunu olsun
yeter...***

det, hemen hemen her darbe sonrası aynı uygulamalara maruz kalır. Apê Medet ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip yayılmasıyla adeta yeniden gençleşir. Bir yandan Özgür Gündem gazetesinin, bir yandan da savaş esirlerinin avukatlığını yapar. Bu süreçte yapılan tehditlere aldırmadan görevine devam eder.

Kürt işadamlarının kontr-gerilla tarafından vurulmasından sonra, Apê Medet, 11 Kasım 1994 günü gece geç saatlerde evine giderken arabası taranır ve şoförüyle beraber katledilir. Apê Medet'in şehit edilmesi, özel savaş hukukçuların uluslararası alanlara, insan haklarına ilişkin sorunların taşırılmasını engelleme amaçlıdır. Ve yine Apê Medet'in şahsında Kürt aydınının halkımızla buluşması engellenmeye çalışılmıştır. Ancak tüm bu çabalar nafiledir.

Anısı Önünde Saygıyla Eğiliyoruz!

Yurtseverler

Adı, soyadı: **Medet SERHAT**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1994, İstanbul (Avukat)**

Ne yakılıp-yıkılan köylerimizi, ne bombalanan cennet ülkemizi, ne de vurulan canlarımızı unutmayacağız.

Orhan heval yüzyıllar önce vatanından koparılıp İç Anadolu'nun bozkırlarına sürgün edilmiş bir ailenin çocuğu olarak 1971 yılında dünyaya gelir. Yetiştığı ortam, sürgün edilmiş Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu her ne kadar ulusal bilinci olmasa da, ulusal değerlerin, dilin, kültür, gelenek ve ilişkilerin belli oranda korunup yaşatıldığı bir ortamdır. Dini değer ve ölçülerin egemen olduğu bir ailede yetişen Orhan heval, ailesi ulusal bilinçten uzak olmasına rağmen, kendi dilini ve kültürünü öğrenmekten, ona sahip çıkmaktan ve onu yaşamaktan uzak durmaz. Emek ve halkla içiçe yetişir. Daha bu dönemde insanlarla ilgilenen, onların sorunlarına eğilen, yardımcı olan, duyarlı yaklaşımlarıyla gerçek bir halk adamı olduğunu gösterir.

Liseyi bitirdikten sonra, üniversite sınavında Eskişehir Anadolu Üniversitesi'ni kazanır ve burada okula başlar. Ulusal kurtuluş mücadelesinin kitleselleşmesi, her geçen gün siyasi gündeme yerleşmesi, bütün Kürt halkını olduğu gibi, Orhan hevali de etkiler ve kendisini sorgulamasına yol açar. Bu süreçte üniversitede YCK'li öğrencilerle tanışan Orhan heval, onlarla ilişki kurmaktan ve faaliyetlere katılmaktan geri durmaz. Her geçen gün kendi gerçekliğiyle karşılaştıkça düşmana karşı büyük bir kinle dolar-ken, ulusal değerlerine daha bir sahiplenmeye, Kürt gerçekliğini, Kürdistan'ı, partiyi ve gerillayı tanımaya ve büyük bir sevgi beslemeye başlar. Bu sevgi zamanla O'nda hiç görmediği Kürdistan'a, gerillaya karşı kopmaz bir bağlılığa dönüşür. Artık yaşamının bütün anlam ve önemi; Kürdistan ve savaştır. Kürdistan ülkesinin ve onun bin yıllardır her türlü vahşete maruz kalmış halkının bağımsızlığı ve özgürlüğüdür. Bunun önündeki bi-

reysel bütün yaşam, amaç ve duygular son bulmuştur.

YCK içerisinde çeşitli faaliyetlerde bulunan Orhan heval, öğrenci ortamının yüzyselliğinden ziyade, öğrendiklerini halka taşımak, daha iyi diyalog kurduğu halka örgütlenmesini güçlendirme temelinde yönelmek ve onları bilinçlendirmek ister. Bulundukları alanda inşaatlarda Kürt işçilerin olduğunu tespit eder ve örgütün de onayıyla bu işçileri örgütlemeye yönelir. İşçilerle bağlantı kuracak kimse- nin olmamasından dolayı, inşaata bir işçi olarak girer. Emeğe ve halka yabancı olmaması, davranışları, hareketleri ve ilişkileriyle ortama rahatlıkla ayak uydurması sayesinde, başlangıçta kimse O'nun asıl kimliğini anlayamaz. Hemen çalışmalara başlayan Orhan heval, akşamları işçilerle sohbet eder, güzel Kürtçe'siyle onlara Kürdistan'ı hatırlatır ve işçiler arasında büyük sevgi-saygı kazanır. Onlara, giderek mücadeleyi anlatmaya başlar, ajitasyon-propaganda faaliyetleri yürütür, işçilere düzenli olarak günlük gazete ve dergi aldırır. Partinin teyp kasetlerini ve illegal yayınlarını götürür. Artık gerçek kimliğin ve amacın açıklanması zamanı gelmiştir. Çalışmaları örgütsel bir temele oturtmak ve daha fazla geliştirip ilerletmek için bu şarttır. Bunun için bir toplantı yapar. İşçileri biraraya toplayıp, onlara parti adına geldiğini, bir parti çalışanı olduğunu söylediğinde büyük şaşkınlığa kapılan işçilerden biri, heyecandan bayılıp yere düşer. Orhan heval daha sonra bu ilişkileri başka bir arkadaşla devreder ve alandan ayrılır.

Orhan heval bu kısa ama başarılı pratik sonucu parti tarafından Marmara Bölgesi ERNK çalışmalarına katılmak üzere İstanbul'a gönderilir. Buna karşı Orhan hevalin gönlünde yatan işe, büyük bir özlemle yap- tuttuğu, havasını daha hiç solumadığı, suyunu içmediği Kürdistan'a gitmek, halkla bütünleşmek ve bir gerilla olarak engin Kürdistan dağla-

Adı, soyadı: **Osman COŞKUN**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mehine Köyü-Cihanbeyli, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ağustos 1994, Ümraniye-İstanbul**

rına çıkıp şahinleşmektir. Ama yine de belirleyici olacak son karar partindir. Parti uygun görüyorsa ve gerçekten gerekliyse bütün duygu ve özelemler hiç de bireysel olmamasına rağmen bastırılmalı, çalışmalar yürütülüp, talimatlar yerine getirilmelidir.

İlk kez 1994 yılının başlarında İstanbul'a ERNK çalışmalarıyla profesyonel devrimci yaşama geçen Orhan heval, görevlendirildiği alanda kısa bir zamanda kitleyle kaynaşır. Her zaman için ilk tanıştığı insanlarda bıraktığı izlenim, duygulu ve sempatik bir kişiliğe sahip olduğudur. Hümanist insancıl karakteri, yoldaşları arasında olduğu kadar, kitle üzerinde de olumlu bir etki yaratır, sıcak bir ortamın oluşmasına yol açar. İnsanlara hitap ediş tarzı, gösterdiği saygı-sevgi hep kazanımcıdır. Mütevazı ve insana değer veren bir kişiliktir.

Kısa sürede çalışmalara adapte olan Orhan heval, hemen kitlenin eğitilmesi, örgütlenmesi, komitelerin oluşturulması ve eyleme geçilmesi faaliyetlerine yönelir. Büyük bir öğrenme azmi ve bütün enerjisiyle kendisini çalışmalara verir. Bilgi ve deneyimlerin aktarılmasında ısrarcıdır. Sürekli olarak partiyi daha iyi tanımak, çalışma tarzını anlamak ve daha fazla hizmet edebilmek için parti eğitiminden geçmek istediğini

dile getirir. Bu süreçte kitle çalışması içerisinde yurtsever gençlikten oluşturduğu birimlerle ilk eylemlerini örgütler ve bir komutan gibi bizzat bu eylemlerin başında yer alır.

Devamlı bir yükselme grafiği çizer ve verilen her göreve hiçbir gerekçe ileri sürmeden dört elle sarılır ve pratiğe geçirir. Devrime ve değerlere gösterdiği bu duyarlı ve hassas yaklaşımları sonucunda parti tarafından kısa süreli bir eğitime alınmak için hak kazanır. Bu, O'nu daha büyük sorumluluklara koşmak için kamçılar. Eğitim süresince siyasi eğitim yanında sınırlı bir askeri eğitim de görür. Eğitimde ortaya çıkan özelliklerinden birisi de, tezcanlılıktır. Bu tezcanlılık, O'nun düşmana karşı olan intikam duygularının bir sonucu ve yüzyıllık sürgün öfkесinin dış vurumu olarak gelişmiştir. Öğrenmeye duyduğu istek, kimi zaman kendisini aceleciliğe, hemen bir şeyleri yapmaya yöneltmektedir. Askeri eğitime yaklaşımında da aynı tezcanlılık ve hızlı öğrenme isteği kendisini gösterir.

Eğitim sonrası partiğe yönelen Orhan heval, artık kabına sığmamakta, bir an önce düşmana yönelmek ve bin yılların intikamını almak isteğiyle yanıp-tutuşmaktadır. Sürece verilecek cevap ancak düşmanı kalbinden vurmakla, onun şah damarlarını

kesmekle, kendisini çok güvende hissettiği ve kendi geri cephesi olarak gördüğü metropollerini ona dar etmekle gerçekleşecektir. Bunun için de eylemliliğin öne çıkarılmasından başka yapacak bir şey yoktur.

Orhan heval bu bilinçle hareket eder, istihbarat toplar ve eylem planları yapar. Düşmanı vurmanın zamanı gelmiştir artık. Ama tezcanlılığı ve kendine olan aşırı güveni, O'nu hiç de yapmaması gereken bir şeye yöneltmiştir, bomba konusunda pratik tecrübesi fazla olmamasına rağmen, giriştiği böyle bir pratik sırasında, hazırladığı bombanın elinde patlamasıyla şehitler kervanına katılır.

26 Ağustos 1994'te İstanbul'un varoşlarında şehitler diyarına yolculadığımız Orhan heval, uğruna şehit düştüğü Kürdistan halkı tarafından sahiplenilmiş ve serhildana dönüşen bir cenaze töreniyle toprağa verilmiştir.

Sürgünden özgürlüğe bin yılların öfkesi ve derin yurtseverliğiyle kavgada yücelen Orhan hevalin anısına bağlılık; O'nun çok sevdiği ve uğruna yaşam halayına durduğu Kürdistan'la bütünleşmektir.

Bu onurlu şehidimizin önünde saygıyla eğiliyor ve sözümüzü O'na adıyoruz!

Mücadele arkadaşları

Kimi ölümler vardır ki, elde tutulan nazlı bir serçe kuşu gibi aniden havalandır gider, arkasından hem mutluluk ve hem de üzüntüyü bir anda yaşatır insana. Kimi ölümler vardır ki, dikenlere takılmış ipek bir mendil gibidir. Paramparça eder insanın yüreğini. Sanki “*daha yaşayacaklarım var*” dercesine hep dikenlerin üzerinde kendisinden bir parça bırakır. Ama bu parçalar sadece her bakışta insanı biraz daha üzüntüye boğan, öleni hatırlatan bir canlı anı gibi dururlar. Kimi ölümler de hem ipek bir mendil gibi insanın yüreğine işler, hem de kanatlanıp uçan bir serçe kuşu kadar insana mutluluk verir.

Ölümün adı konulabilir mi? İnsanoğlu manevi dünyasında hep bu sorunun cevabını aradı, durdu. Oysa güneşin ülkesinde bunun adı konuldu. Artık ölüm, sessizce yığılıp toprakla kucaklaşmak, bedeni doğaya armağan etmek değil sadece. Dikenlere takılan ipek mendil gibi parçalanmıyor ölümler. Ölüm kendisine bir isim buldu: Direniş ve yeniden yaşama dönmektir ölümün yarattığı artık. Kürdistan’ın insanlık tarihine tanıklık etmiş coğrafyasında heybetli dağların doruklarıyla kucaklaşmanın; yeniden yaratılan toprağa tohum olmanın adı, yaşamın ölümsüzleştirilmesinden başka ne olabilir ki. Her ölüm kendinde yeni bir yaşamı yaratıyor artık. Ölümlerimiz bir başkaldırıdır. Ölümlerimiz bir serhildan işareti olmuş, adeta pimi çekilen bir bomba gibi sömürgeciliğin suratına patlamaktadır.

İşte böylesi bir ölümle çalkalandı İstanbul. Bu İstanbul’un ilk çalkalanışı değildi, sayısız başkaldırlara tanık olmuş, sayısız direnişlere yataklık etmiş İstanbul, daha nice serhildanlara tanık olacak.

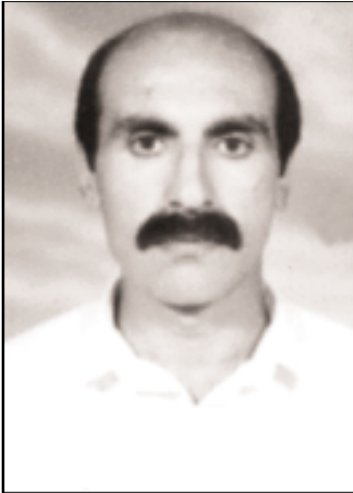
“Şu halinle İstanbul

Sana birazcık daha tutkunsam

Namert desinler!” dizeleriyle en

iyi bir şekilde anlatılan İstanbul, artık sömürgeciliğin “*ben kazandım*” dediği bir anda, hiç beklemediği bir şekilde değişmeye başladı. Sömürgeciliğin en güvendiği bir alan olan İstanbul metropolü, Kürt halkının, yığıtçe direnişinin tohumlarını içinde barındırdığını **Rıdvan** hevalin şehadetiyle kanıtladı. Rıdvan heval, sömürgeci metropollerde çürümeye terkedilmiş direniş tohumlarını gübreleyerek canlandırmaya, oradan da Kürdistan’ın kollarına kadar uzanmaya kendi şehadetiyle en anlamlı katkısını sundu. Bu öyle bir ölüm ki, sömürgecilik katlettiğine bin pişman oldu. Kürt halkı ve Türkiye emekçilerinin attığı her adım, sömürgeciliğin beynini kemiren bir böcek gibi acı verdi O’na. Rıdvan hevalin şehadeti, sömürgecilerin ciğerlerini, dikene takılmış ipek bir mendil gibi parçalarırken, bugün Kürdistan halkında ise, kanatlanıp uçan nazlı bir serçe kuşunun mutluluğunu yaşattı.

Rıdvan heval, 1961 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak Ağrı’nın Tutak ilçesinde dünyaya gelir. Serhat’ın yüksek dağlarını, Murat nehrinin kıyısıyla bütünleştiren bu şirin Kürdistan ilçesinde, dağların kucağında bir çocukluk yaşar. İlkokula bu ilçede başlayan Rıdvan heval, kış aylarında okula gider, yaz aylarında ise ailesinin geçimine katkıda bulunmak için tamirci atölyelerinde çalışmaya başlar. Ancak bu, Rıdvan hevalin yoksul ailesinin O’nu okutmasına yetmez ve Rıdvan heval ilkokuldan sonra okumayı bırakır. Artık bütün enerjisiyle ailesine maddi katkı sağlayabilmek amacıyla kendini işe verir. Küçük yaşlardan itibaren üretime katılıyor olması, O’nu daha erken yaşlarda olgunlaştırır. Yaştlarından farklı, olgun bir ruhsal yapıya sahiptir. Ailesinin yurtsever olması da Rıdvan heval için ayrı bir şanstır.

Adı, soyadı: **Rıdvan KARAKOÇ**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Tutak/ Ağrı, 1961**

Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat 1995, İstanbul**

Medreselerde yetişen bir cami imamı olan babası, Güney Kürdistan'daki hareketliliğe karşı derin bir sempati taşıyordu. Halka sahte umutlar dağıtarak yurtseverlik duygularını sömüren ve kendini halkın değerlerine suistimalci yaklaşımıyla Kürdistan'ın merkezine koyan işbirlikçi önderlik, o dönem bütün dürüst yurtsever insanlarımızın gözünde büyük bir sempati kaynağıydı. Rıdvan hevalin babası da içten, samimi yurtseverlik duygularıyla Barzani'nin resimlerini evinin duvarlarına asıyor, çocuklarına yurtseverlik duygularını taşımak için uğraşıyordu. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin yayılmasıyla birlikte aile içinde parti ile ilk ilişki kuran da yine Rıdvan hevalin babası olmuş, oğluna da kendisinde bulunan yurtseverlik özünü taşımıştır.

Rıdvan hevalin anne tarafından akrabaları, Kürdistan'da aristokrat-feodal aile geleneğinden gelmektedirler. Ve düşman eliyle geliştirilen suni çelişkilerden birine; kan davalarına bulaşmışlardır. Rıdvan hevalin babası, hem almış olduğu yurtseverlik özellikleriyle, hem de edinmiş olduğu İslam kültürüyle bağdaştıramadığı bu duruma bir tepki olarak bütün çabalarına rağmen sonuç alamayınca, sömürgeci metropollere göç etmeye karar verir. Ve 1979 yılında İstanbul'a taşınırlar.

Henüz onsekiz yaşında olan Rıdvan heval için İstanbul'a taşınmak önceleri bir yıkıma yol açar. Kısa bir süre sonra bir tamirci atölyesinde iş bulup çalışmaya başladığında, yavaş yavaş alışmaya başlar. Kavrayış düzeyi yüksek olduğundan sürekli derin çelişkiler yaşar. 1980'in başlarında sömürgeci orduya askerlik yapmaya gider. Askerlik dönüşü, yine aynı işinde çalışmaya devam eder. Ancak giderek gelişen ulusal duyguları, O'nda işlere karşı bir tatminsizlik geliştirir. Kısa bir süre

taksi ve minibüs şoförlüğü yapar. Burada gördüğü ilişkiler, tanık olduğu ortam O'nu rahatsız eder. Aile ahlakına, kişisel ahlakına ters olduğu için bu işi de bırakır. Kısa bir süre boşa gezer.

Bu dönem Kürdistan'da sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesi, dalga-dalga her tarafa yayılarak halkı etkisine alır. Bu durum Rıdvan hevalin de ilgisini çeker, ancak pratik anlamda bir bütünleşmeyi yaşamamasının koşulları henüz oluşmamıştır. Babasının da gelişen mücadeleyi temel alarak evde tartışmalar oluşturmaması, Rıdvan hevalin bu ilgisini daha da arttırır. Ancak 1990'lılara kadar parti ile tanışmayı gerçekleştiremez. 1990 yılında, babası tanışmış olduğu partili arkadaşları eve getirir. Bu olay Rıdvan heval için bir dönüm noktasıdır. O güne kadar hep merak ettiği, bir türlü sormadığı sorularını birbiri ardına arkadaşlara sorarak, bir anda tüm merakını gidermek için uğraşır. Mücadele hakkında merak etmiş olduğu her şeyi bu sürede büyük bir özveriyle öğrenmeye başlar.

Yine bu dönem büyük bir şanssızlık sonucu Avrupa'ya çıkar. Ve bir yıl kadar Avusturya alanında kalır. Avrupa'nın çeşitli yerlerinde çalışır. Daha sonra Avusturyalı bir bayanla evlilik gerçekleştirir, bu evlilikten bir de kızı olur. Ancak henüz olgunlaşmamış yurtsever duyguları ve ayrı kültürden olmaları nedeniyle bu evlilik uzun sürmez. Çeşitli çelişkiler yaşanır ve evlilik noktalanır. Bundan sonra, Rıdvan heval tekrar İstanbul'a döner.

Bu dönüşten sonra kendini yurtseverleşmiş bir ortam içinde bulur. Oturdıkları alanda mücadeleye duyulan ilgi hızla gelişmiştir. Babası da parti ile bağlarını güçlendirmiş ve ailesini partinin bir ailesi durumuna getirmiştir. Ancak kısa bir süre sonra babası vefat eder. Babasının vefa-

tından sonra Rıdvan heval, partili arkadaşlarla varolan ilişkisini daha da geliştirmeye başlar. Partili arkadaşlara bağlı olarak çeşitli faaliyetlerin yürütülmesine katılır. O, artık aktif bir yurtsever konumundadır. Avrupa'da bıraktığı kızı ve ailesinin maddi durumu kendisinin önünde bir engel teşkil etse de, Rıdvan heval bu çelişkilerini çözmek için büyük bir mücadele yürütür. Oldukça kalabalık olan ailesinde, geleneksel Kürt aile yaklaşımları ve etkilenmeleri, uzun süre varlığını korumuş, ancak yavaş yavaş yerini bir çözülmeye bırakmıştır. Fakat varolan geleneksel yaklaşımların etkisini belli bir oranda aşsa da, bu sorunlar Rıdvan hevalin çözümsüz kaldığı ve etkilendiği sorunlar olur. Uzun süre bunun verdiği bir vicdani muhasebeyle uğraşır. Bir yandan mücadelenin dayattığı asli görevler, diğer yandan ailesel bağlar; Rıdvan hevalin dünyasını artık bu ikileme doldurmuştur.

Temmuz 1994'te artık bu aile bağlarını tamamiyle koparması gerektiğine karar veren Rıdvan heval, aktif mücadeleye doğru adım atar. Düşman tarafından aranıyor olması, bu kararını pekiştirir. Bir süre sömürgeci metropollerde çeşitli faaliyetlerde bulunur. Bu faaliyetler içerisindeyken, 1995 Şubat'ında sömürgeci düşmana esir düşer. Yapılan tüm işkencelere rağmen, Rıdvan heval Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin geleneğine bağlı kalmanın sınavını verir. Hiçbir işkence uygulaması, Rıdvan hevalin bağlı olduğu değerlere sahip çıkmasının önünde engel olamaz. O, işkencede bin yıllık lanetli tarihi değiştirmenin göreviyle karşı karşıya olduğunun bilinciyle, düşmana bir tek sevinçli anı bile yaşatmamak için kendisini tüm acılara kapatır. İşkenceci faşist sürüleri bu tavır karşısında çözümsüz kalırlar, aç kalmış çakal sürüleri gibi O'nun bedeninden intikam al-

maya başlarlar. Rıdvan heval, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehadet mertebesine; kolay kolay ulaşamayacak bir sahada, düşmanla dişediş bir mücadelenin verdiği tezgahlarında şehadete ulaşır. Sömürgeci faşist işkenceciler, O'nu katletmekle kalmazlar, "Kimsesizler Mezarlığı" adını verdikleri ve büyük çoğunluğunun işkenceyle katledilerek gömüldüğü insanlardan oluşan bir mezarlığa gömerler. Korkuları, onları, yaptıkları cinayetleri gizlemeye itmektedir. Fakat ne kadar örtmeye ve maskeleymeye çalışırsa çalışsın, Türkiye Cumhuriyeti kirli ve suçludur.

Daha Rıdvan heval kayıpken, gözaltına alındığından emin olan Kürdistan halkı ve duyarlı, ilerici insanlar tarafından başlatılan arama çalışmaları, en sonunda, "Kimsesizler Mezarlığı"nda son buldu. Rıdvan heval, işkenceler karşısında zafer kazanmış olmanın mutluluğuyla toprağa uzanmıştı.

Önce bir grup yurtsever ve ailesi cenazeyi çıkarmaya gider. Bunu duyan Kürdistan halkı ve ilerici-duyarlı insanlar akın akın cenazenin olduğu yere doğru yürüyüşe geçerler. Rıdvan hevalin cenazesi bir serhildana dönüşür. Kürdistan halkının "bitti" denilen umutları, nasıl ki mücadeleyle canlandırıldıysa, her şehadetle yeniden, yeniden güç tazelemekteyse; Rıdvan hevalin şehadeti de bunun bir kez daha ispatı olur.

Bizler de, yolumuzu aydınlatan şehitlerimizin intikamını zaferin garantisi yapacağımıza dair verdiğimiz sözü, Rıdvan heval şahsında bir kez daha yineliyor, anılarına bağlılığımızı sonuna kadar savaşıarak sürdüreceğimize dair bir kez daha söz veriyoruz.

Anısı Mücadelemize Önderdir!

Anısı Önümüzü Aydınlatan Bir Meşaledir!

Mücadele arkadaşları

İSTANBUL '92 ÖZGÜRLÜĞE DOĞUŞ

Şu halinle İstanbul
Birazcık dahi
tutkunsam sana
namert desinler

Şu halinle İstanbul
Bir dirhem dahi
değerin varsa
gözümde

Bir daha görmesinler
beni yeryüzünde
Sen köhne
ve bir insan tuzağısın

benim için

Taa orta yerinde
bile İstanbul

Yüreğimin her çarpışı
Cudi'yi haykırır

Herekol'u

Dersim'i

Gabar'ı haykırır

Ve gözlerim İstanbul

Gözlerim hep arar

Ararat'ı

Nemrut'u

Oradaki özgür bir tek gün

bir tek gün bile İstanbul

Sendeki tutsak bir ömre bedel

Bil ki;

Yüreğim ateşe vurgun

ve sen Ateş değilsin

Gözlerim çocuklarını arar Ateş'in

ve onlar özgür dağlarındadır

Kürdistan'ın

yüzlerce

binlerce

ve

milyonlarcadırlar artık

Bilir misin ki, İstanbul:

Adının isyan olduğu sevdamin

Adının serhildan olduğunu...

Gundi heval henüz çok küçükken babasını kaybeder. Bundan dolayı da amcası O'nu küçük yaşta kendi yanına alır. Babasının ölümü O'nu oldukça etkilemiştir. Ve ister istemez o yaşta belli bir durgunlaşmayı yaşar. Fakat bir yandan da olgunlaşmıştır ve büyük insanlar gibi davranır. Gundi heval daha küçükten çok olgun bir kişiliğe sahiptir. Ve o yaşlarda çobanlık yapar. Mesleğini de çok sevmektedir. Bununla birlikte dağlara sevgisi, tutkusu büyümüşdür. El ele tutuşmuş o dağları, o dağların güzelim serinliği ve eşsiz doğasını içine işlemiştir adeta. Gundi heval çok kıvrak bir zekaya sahiptir, ama maddi koşullardan dolayı okula gidememiştir. Okuyamayayı kendisine engel yapmaz, kendisi öğrenir. O sadece dağları kendisine okul bilmiştir. Gerilla arkadaşların eve gelmesi ve onları görmesi O'nu duygulandırır ve etkiler. Çünkü sevgisi bir volkan gibidir. Ve bu yüzden de hem dağlar, hem de gerillaya sevgisi artmaktadır. Gundi hevalin diğer bir tutkusu da silah. Ve yoldaşlarla sürekli birlikte olup; sanki halkına, ezilen halklara layık olmanın emek ve çabadan geçtiğini bilince çıkarmışçasına kendisine verilen her göreve büyük bir istekle koşar durur.

Belli bir yaşa geldikten sonra ve artık partiye belli kaynaşmayı sağladıktan sonra, annesi tarafından amcasının yanından alınır. Köyde büyüdüğünden dolayı düzenin yozluğundan fazla etkilenmemiştir. Ama annesi tarafından metropollere götürülünce, tamamiyle çok sevdiği ve bağlandığı gerillalardan fizikmen uzaklaşır. Metropollerde düzene hiç ayak uyduramayan Gundi heval, hep dağları ve ülkesini arar, üzüdür. Gözünde hep hevallerini canlandırır ve bir an önce onlarla olmak istemiyle yanıp tutuşur. Annesinin zorlamalarına rağmen Gundi heval, yurtsever-

lik duygularını daha da geliştirir ve çevresinde de bunu yaşatmaya çalışır. Kısa bir süre sonra tekrar partiye ilişkiye geçer ve belli düzeylerde görev alır. Verilen görevleri büyük bir ciddiyetle yerine getirir ve emek harcar.

Gundi heval bu süre içinde birkaç kez yakalanıp sorgudan geçer. Her seferinde de direniş bayrağını kaldırıp, düşmana teslimiyet bayrağını çektedir. Ancak deşifre olduktan sonra hiçbir etkiye maruz kalmadan partiye fiili katılımı sağlar. Gider gitmez, hem siyasi, hem de askeri eğitime alınır. Meskeni olarak bildiği dağlardan aldığı bilinci halkına aktarmaya hazırdır. Sivil yaşamında da edindiği güzel özellikleri savaşa bütünleştirdince daha çok sevilen ve değer kazanan bir kişilik edinir. Atık, korkusuz, fedakar yönleri ön plandadır. Bu yönlerinin pratiğe aktarılması için şehir faaliyetlerine gönderilir. Burada da aynı fedakarlığını sürdürür ve halkı için tüm emek yoğunlaşmasını sergiler.

Bir ajanı cezalandırma eylemi tasarlayan Gundi heval harekete geçer. Ajanın cezalandırılacağı eve tek başına giden Gundi hevalin, düşmanın üstün teknik donanımı karşısında yalnızca bir silahı ve vatan sevgisiyle dolu çıplak yüreği vardır. Ancak yine de üstün direnişçilik Gundi hevaldedir. Tek tabancasıyla aniden sokağa fırlar ve zikzak çizerek düşmanı yanıltmaya çalışarak çatışmaya devam eder. Düşmanı şaşırtan ve ateş közlerine dönüştüren bu atıklık ve direniş bir süre devam eder. O an şehitleri yakından hissedenden Gundi heval, teslimiyete bir kez daha darbe indirmiş olur. Yaklaşık iki saat süren çatışma sonucu tek bir kurşunla şehitler halkasından biri olur.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Yusuf AKÇAY**
Kod adı: **Gundi**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Çukurova**

Partimiz PKK'nin, Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini göz önünde bulundurarak, savaşın halklara getirdiği yıkımın da önüne geçmek için 1993 Newroz'uyla birlikte ilan ettiği tek yanlı ateşkese, TC özel savaşı, bu dönemde savaşı en çok turmandırarak cevap vermiştir. Barışa en çok savaşıla karşılık veren TC, bu süreçte işkence, yakma-yıkma, köy boşaltma, sürgün etme operasyonlarını tüm hızıyla devam ettirmiştir.

TC, bu vahşetin bir örneğini de, İstanbul'da yurtsever gençliğin düzenlediği barışçıl Newroz gösterisine kanla karşılık vererek göstermiştir. Yurtsever bir gencimizi işkenceyle katleden katil devlet çeteleri gençliğin özündeki Newroz ateşlerini söndüreceğini sanmıştır. Bir Newroz eyleminden alınarak götürüldüğü ilk karakolda kafasının acımasızca duvarlara vurulması nedeniyle, beyin kanaması geçiren ve yaklaşık iki ay boyunca hastanede komada yaşam savaşı veren yurtsever Kürt genci **Harun ÇETİN** heval, Kürdistan'ın Amed şehrinden metropole okumak için gelmişti. Okumak Harun heval için temel bir hedef değildi. Çünkü O, halkının ve yaşanan savaşın O'nun gibi gençlerden ne istediğini biliyordu. İstanbul'a gelir gelmez YCK ile tanışan Harun heval, buradaki ilk özgürlük eyleminde, maratona ilk adım attığı anda, sömürgeci vahşet ile karşılaşarak bu soylu dava uğruna şehitler kervanına katılır.

Harun hevalin şehadeti, metropoldeki yurtsever Kürt gençliği için savaşma-ordulaşma ve bin yılların intikamını alma yeminidir.

Anısı Önünde Saygıyla Eğiliyoruz!

*selam olsun
bedenleriyle
özgürlük ateşini
harlandıranlara*

*selam olsun
şehadetleriyle
kaynağa dönüşün
öncülüğünü
yapanlara*

*selam olsun
Harunlara ve
Newroz
çiçeklerine*

Adı, soyadı: **Harun ÇETİN**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mart 1993, İstanbul**

Mücadele arkadaşları

Yusuf heval, 1985 yılında ekonomik nedenlerden dolayı metropole yerleşmişti. Evli ve üç çocuk babasıydı. İnşaatlarda soğuk demirci olarak çalışıyordu. Metropollerde daha yakından parti ile tanışma fırsatı bulmuş, kendi ülke gerçekliğini, halk gerçekliğini anlamış, kısa zamandan sonra O da özgürlük mücadelesine dürüstlüğünü, fedakarlığını göstermişti. Bu sebeple alanda bulunan arkadaşlar tarafından cephe faaliyetleri görevine layık görülmüştü. Yusuf heval, cesur ve atılgandı. Kendisine verilen görevi yerine getirebilmek için canını dişine takan bir arkadaştı. Ve yaptığı görev O'na hiç ağır gelmezdi. Çünkü zevkle yapıyordu. Yusuf hevalin ailesi de yurtseverdi. Sürekli ailesinden güç alıyordu. Ülkeye giden arkadaşların işleriyle de ilgileniyordu. Özellikle ülkeden gelen video kasetlerinin kopyasını alır, çoğaltır, ulaştırılması gereken alanlara sağlam bir şekilde ulaştırırdı.

1991 yılında Antalya'nın Soğuksu Mahallesi'nde Ev-Kur dükkanı açtı, eski ev eşyalarını alıp satıyordu, ihtiyacı olan şehit ailelerine yardım ediyordu. Dükkan, eşya alıp satmaktan ziyade, örgütevi durumuna gelmişti. Günlük dükkana girip çıkan yurtseverlerin sayısı belli değildi. Düşman bundan haberi olmasına rağmen, bilinçli olarak ses çıkarmıyordu. Ama Yusuf heval gerekli tedbirini de aksatmıyordu ve daha disiplinli çalışmaya özen gösteriyordu.

1991 yılında üç gün kayboldu. Hiç kimsenin olmadığı bir zamanda polisler tarafından gözaltına alınmış, kaybolma süsü verilerek düşman tarafından öldürülmek istenmiş, düşman tarafından her türlü işkenceye tabi tutulmuş, üç gün sonra serbest bırakılmıştı. Bir hafta boyunca yürüyemeyecek durumdaydı. Kısa bir tedaviden sonra tekrar çalışmalarına devam etti. Ama iş yeri sürekli gözetim altındaydı. Arkadaşlar Yusuf he-

Adı, soyadı: **Yusuf SOLMAZ**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Aralık 1992, Soğuksu Mahallesi/ Antalya**

Adı, soyadı: **İdris ÇELİK**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Aralık 1992, Antalya**

vale “artık daha gizli çalışmalısın” dediler. Yusuf heval “ben ölümden korkmuyorum, namuslu ve şerefli bir ölümden korkmam” diyordu. 1990’-dan sonra düşman alana yönelmiş, sadece yapılan eylemleri gözlüyordu. Düşmanın hedefi bütün alanı bir operasyonla dağıtmak, aktif çalışanları ve halkın öncülerini yakalamak ve öldürmekti.

1 Aralık 1992’de **İdris ÇELİK** heval kontralar tarafından şehit edildi. 1980’lerden sonra Antalya’da ilk kez bir yurtsever katlediliyordu. Cenaze töreninde Yusuf heval de bulunuyordu, Yusuf hevale şu soruyu sordum; “sen de çok açık çalıştın, deşifre oldun. Kontralar sana da yönelmesinler, seni öldürmesinler?” O ise şu cevabı verdi: “İdris heval hak ettiği mertebeye ulaştı, ya ben ne yapmışım? Bu onurlu, şerefli mevkiye ulaşmadım. Hak etmedim. Düşman da bunu biliyor onun için kurşununu boş yere harcamaz” diyordu.

3 Aralık 1992’de sabah saat dokuz civarında erkek çocuğuyla beraber (çocuğu beş yaşında) dükkanını açmaya çalışırken kontralar tarafından kafasına kurşun sıkılarak katledildi. Çocuğu şunu diyordu: “Babama vuran sakallı, siyah deri montlu biriydi.” Yusuf hevalın vurulduğu yer Antalya Soğuksu mahallesiydi. Antalya Emniyet Müdürlüğü olayın meydana geldiği yerden yüz metre uzaktadır ve katliamı yapan kontralar emniyete kaçarlar. Yusuf heval vurulmadan önce, “benim dileğim; ölürsem beni Diyarbakır’da Vedat Aydın’ın yanına gömün” demişti. Yusuf heval katledildiği gün Diyarbakır’a daha önce vasiyet ettiği yere defnedilmiştir.

Halkımız ulusal önderliği etrafında birliğini oluşturarak katliama ve sürgünlere cevap oluyor.

Mücadeleleri yolumuza ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ahmet KESER**

Kod adı: **Cimşit**

Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1996, Meriç Nehri**

Seyfettin heval orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1971 yılında Mardin'in Mazıdağı ilçesine bağlı Sevaşi (Şenyuva) köyünde dünyaya gelir. Ailesiyle birlikte önce Amed'e, sonra da İstanbul'a göç eder. Kuşkusuz O'nu ve ailesini ülkeden binlerce yıllık köklerinden koparan, sömürgeci TC devletinin baskı, asimilasyon ve göç ettirme politikalarıdır. Ailece ilk yerleştikleri yer, sosyal ve kültürel olarak yabancı olmadığı Kürdistan'ın başkenti Amed'dir. Ancak sömürgeciliğin kirli politikaları ve baskıcı karakteri burada da onları rahat bırakmaz ve bu kez göç bir yozlaştırma ve eritme merkezi olan, Türkiye'nin en büyük metropolü İstanbul'a doğru olur. İşte Seyfettin heval de bu kirli politikaların bir kurbanı olarak 9 yaşından itibaren yaşamını İstanbul'un yozlaştırıcı, kimliğe, kültüre ve kişiliğe yabancılaştırıcı ortamında sürdürür. İlkokulu İstanbul'da bitirir. Ancak babasının işleri nedeniyle ortaokul 2. sınıftan itibaren okulu terkederek babasının yanında çalışmaya başlar.

Seyfettin heval tıpkı kardeşi **Nizamettin** heval gibi halk gerçekliğinden kopmaz, sürekli ülkeyi ve ülkede yaşananları düşünür. Bu temelde var olan yurtseverlik özünü geliştirmeye çalışır. Yine yaşamını ve ilişkilerini buna göre düzenler.

Bir taraftan işiyle uğraşırken, diğer taraftan geleneksel, toplumsal ilişkilerinin bir sonucu ve gereği olarak 1989 yılında evlenir. Evliliği boyunca biri erkek, biri kız, iki çocuğu olur. Ailesine sürekli yurtsever ve direnişçi kültürü ve yaşamı taşımaya çalıştığından dolayı, çocuklarına da mücadelede şehadete ulaşan önderlerimizin ve yoldaşlarımızın ismini verir. Kız çocuğuna Berivan, erkek çocuğuna Mahsum adını verir.

Seyfettin heval bir yurtsever olarak bütün olanaklarını mücadele yoluna sevketmeye ve bu yolda elinden gelen bütün çabayı sarfetmeye çalışır.

Adı, soyadı: **Seyfettin ABİK**
Doğum yeri ve tarihi: **Sevaşi (Şenyuva) köyü-Mazıdağı/ Mardin, 1971**
Şehadet tarihi ve yeri: **29-30 Ağustos 1995, Bahçelievler/ İstanbul**

Adı, soyadı: **Nizamettin ABİK**
Doğum yeri ve tarihi: **Sevaşi (Şenyuva) köyü-Mazıdağı/ Mardin, 15 Mart 1976**
Şehadet tarihi ve yeri: **29-30 Ağustos 1995, Bahçelievler/ İstanbul**

29 Ağustos'u 30 Ağustos'a bağlayan gece bir dikkatsizlik ve talihsizlik sonucu kardeşi Nizamettin hevalin elinde patlayan bombadan dolayı ağır yaralanır. Kardeşi Nizamettin heval anında şehadete ulaşırken, Seyfettin heval de ağır yaralı bir şekilde işken-ceci-katil TC güçlerinin eline esir düşer ve hastaneye götürülür. Ancak hastanede tedavisi bilinçli olarak yapılmadığından dolayı sabaha karşı şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Seyfettin heval, doğru yurtseverlik özünü şehadetle taçlandırarak yurtseverliğin nasıl büyük bir yüceliği, fedakarlığı ve özveriyi gerektirdiğini de hepimize gösterdi.

Nizamettin heval, 1976 yılında Mardin'in Mazıdağı ilçesine bağlı Sevaşi (Şenyuva) köyünde dünyaya gelir. Nizamettin heval ailesiyle birlikte İstanbul'a geldiğinde henüz dört yaşındadır. Daha birçok şeyin fakında değildir. Bu koşullar altında ilkokula başlar. Artık birçok Kürdistanlı gibi TC'nin asimilasyoncu ve inkarcı eğitim çarkının içindedir. Kişiliği bu temelde şekillenir.

Ancak Nizamettin heval çok küçük yaşta ülkeden ayrılmasına, yine metropolün yozlaştıran, kendine yabancılaştıran ve kimliksizleştiren etkilerine rağmen ülke ve halk gerçekliğinden kopmaz. Böylece güçlü bir

yurtsever öze sahip olduğunu gösterir. Ailesinin maddi durumu iyi olmasına rağmen, O sürekli Kürdistan halkının yaşadığı acıyı, yoksulluğu, baskıyı ve zorluğu düşünür. Yaşamını buna göre düzenler. Bununla da kalmaz. Çevresindeki arkadaşlarını duyarlı hale getirmeye çalışır. Bu durum karşısında duygularını da şöyle ifade eder: "Ben burada bu halde yaşarken Kürdistan'daki insanlarımız açsalar, benim böyle yaşamam benim için utanılır bir durumdur."

Nizamettin heval orta ve lise öğrenimini de İstanbul Bahçelievler Lisesi'nde tamamlar. Öğrenimi boyunca partiyle organik bir ilişkisi olmadan, etrafındakileri örgütleyerek harekete geçirmeye çalışır. Fedakarlığı sayesinde çevresinde sevilen, sayılan ve sözü dinlenen biri olduğundan, bu konuda önemli mesafeler kateder.

Fakat bütün bunlar O'na yetmiyordu. O, bir an önce partiyle ilişkiye geçmek istiyordu. Nizamettin heval halkımızın yaşadığı zulme, baskıya ve asimilasyona son vermenin, özgür ve bağımsız bir geleceğe ulaşmanın, yine sömürgeci-faşist TC'den bin yılların intikamını almanın yolunun gerilla saflarına katılmak olduğunu biliyordu. Bunun bilinciyle ve duygu yoğunluğuyla bir an önce halkımızın bin yıllık rüyası olan

ordumuz ARGK'ye katılmak için can atıyordu. Nitekim çok geçmeden partiyle tanıştı. 6-7 aylık askeri ve siyasi eğitimden geçti.

Hedefi metropollerde de düşmana büyük darbeler vurmak ve partimizin savaşı-devrimi Türkiyelileştirme şiarına bu temelde cevap vermektir. Bu yönlü bir hazırlık içindeyken, 29 Ağustos'u 30 Ağustos'a bağlayan gecede görev başında bir eylem için bomba hazırlarken bir dikkatsizlik ve talihsizlik sonucu bombanın patlamasıyla şehitler kervanına katıldı. Bu görevde yanında bulunan değerli yurtsever Seyfettin heval ağır yaralı olarak kaldırıldığı hastanede düşman tarafından bilinçli bir şekilde tedavi edilmediğinden aynı gün şehadete ulaşır.

Nizamettin hevalin uğruna şehit düştüğü "savaşı Türkiyelileştirme" şiarı, bugün daha fazla gerçekleşme yolundadır. O'nun yarım bıraktığı eylemi ve görevi bugün Amanoslardan ve Koçgiri'den gelen büyük dalga tamamlayacak ve anısına bağlılığın gereği yerine getirilecektir!

Onlar halka ve toprağa sahiplenmenin adıdır!

Direniş Abidelerimiz Mücadelelerimizde Yaşıyorlar!

Mücadele arkadaşları

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü PKK şahsında temsil edilen, insanlığın yeniden dirilişi ve ayağa kalkışıdır. “PKK’de gerçekleşen çözüm; ulusal olduğu kadar uluslararasıdır, sınıfsal olduğu kadar toplumsaldır” belirlemesiyle de ifade edildiği gibi, PKK reel sosyalizmin yıkıldığı, ileriye ait özlem ve umutların bitirildiğine dair yoğun propagandaların geliştirildiği, kapitalizm kendisinden başka hiçbir yaşam seçeneğinin olmadığını yaydığı, hemen herkesin emperyalizmin maymunlaştırma sistemine teslim olduğu bir dönemde, insanlığın şafağında doğan yeni bir güneş hareketidir. Mezopotamya topraklarında başaşağı doğru hızla giden bir halkın şahsında çok anlamlı bir çıkışı, bütün sömürgeci ve emperyalist saldırılara rağmen, gerçekleştirip süreklileştirerek, özgürlüğe ve insanlık değerlerine olan bağlılığını kendi parti tarihinde ve günlük olarak mücadelesinde pratik çabalarla göstermektedir. TC boyunduruğu altındaki halklara ve bölge halklarına yeniden bir umut olan partimiz, Ortadoğu alanında üstlendiği devrimci-enternasyonalist sorumluluğun bilinciyle hareket etmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin bu özü, ilk şehitleri olan Haki KARER ve Kemal PİR’den başlayıp değişik halklardan gelen militanlarının döktüğü kanlarla her geçen gün daha güçlenmekte ve gelişmektedir. PKK yürüttüğü mücadele ile Türkiye halklarına da kurtuluş yolunu göstermektedir. Kemal PİR yoldaş, “Ben PKK’de Türk halkının kurtuluşunu gördüğüm için katıldım” diyerek bu gerçekliği göstermiştir.

Değişik halklardan olup Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışan, aradığı insanlığı bu yaşamda bulan enternasyonalist yoldaşlarımızdan biri de **Ersin YILDIZ** he-

valdir. O, PKK ile birlikte insanlığı yakaladığını her fırsatta ifade eden, PKK ideolojisi ve yaşam tarzı sayesinde içinde bulunduğu olumsuz yaşamın özelliklerinden kurtulduğunu çekinmeden söyleyen biri olarak hep anılacaktır.

Ağrı’nın Taşlıçay ilçesinde doğan Ersin heval, sekiz yaşında vatan topraklarından koparak babasıyla birlikte Almanya’ya gider. Fakat bir türlü bu topraklara alışamaz. Kürdistan insanlarını, doğasını, ilişki tarzını arar. Bu yüzden babasına Ağrı’ya dönmeyi dayatır. Ersin heval, bu ısrarları sonucunda babasını ikna ederek 1979’da İzmir’e akrabalarının yanına gider. Yine bu yıllarda insanlık duygularının ağır basmasından, girdiği sol gruplarla ilişkisini İzmir’de de sürdürür. Devrimci düşüncelerle yeni tanıştığı bu süreçte 12 Eylül faşist askeri darbesi gerçekleşir. Ve bu darbeye binlerce genç cezaevine atılır, işkenceden geçirilir ve çatlak tek bir ses bırakılmaz. Ersin heval de bu ara ilişkisini kaybeder. Yine devlete karşı varolan öfkesini ortaya çıkarmanın imkanını bulamadığı için kendi köşesine çekilir. Bu arada Almanya’dan dönen ağabeyi İstanbul’a yerleşince, Ersin heval de İstanbul’a giderek ağabeyinin yanında kalmaya başlar. Ersin heval burada ağabeyisinin yanında nakliyatçılığa başlar. Toplumun tümünden terörize edilerek, apolitize kılınarak uyuşturulduğu politikadan Ersin heval de bu dönemde nasibini alır. O, içindeki öfkeyi boşaltmanın çaresizliğiyle kendini alkole verir, olumsuz bir yaşamın etkisine girer.

1990’lı süreçler 15 Ağustos Atılımı’nın ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin giderek metropollerde etkisini hissettirmeye başladığı dönemlerdir. Bu etki Ersin hevalin çevresinde Kürdistanlı gençlerde de görülmektedir. Daha önce kendisi gibi yaşayan bu genç-

Adı, soyadı: **Ersin YILDIZ**

Kod adı: ...

Doğum yeri ve tarihi: **Taşlıçay köyü/ Ağrı, 1964**

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **4 Aralık 1994, İstanbul**

lerin tavır ve davranışlarındaki, yaşamlarındaki değişiklikler Ersin hevali de etkiler. Kürdistan'da yaşanan olaylar ve gerilla hakkında sorular sorar. Çevresindeki akrabalarının aksine, Kürt halkına büyük ilgi duyar ve saygı besler. Her gün yeni Kürdistan yerleşim merkezli plakalı kamyonlarca insanların TC devletinin köyleri yakıp-yıkması, insanları zorla yurtlarından koparması sonucu, hiç tanımadıkları metropollere geldiklerine tanık olur. Böylece devlete karşı varolan öfkesi, yeniden filizlenmeye başlar. Kürt arkadaşlarından aldığı gazete ve dergilerle PKK'yi, ideolojisini, gerillayı tanımaya başlar ve giderek kendi yaşamına çeki-düzen verir. Önce alkolü tamamen terkeder, eski özelliklerini bıçakla kesip atarmış gibi değiştirir. Düşmanın insanın maneviyatında büyük boşluklar oluşturarak insanları güdüler temelinde düzene bağlamayı ince bir özel savaş politikası olarak yürüttüğünü çok açıkça görmüştür. Evde ailesinden gizlediği parti yazılarıyla kendini giderek geliştiren Ersin hevaldeki bu durumu ailesi de farke-der.

Ersin heval ailesini de etkilemeye çalışır. Fakat karşıt düşüncelere sahip olan ağabeyiyle çatışırlar. Ersin heval kesin tavrını koyar ve mücadelede daha aktif görev almaya başlar. Önce Gaziosmanpaşa'da DEP gençlik komisyonunda yer alır. İstanbul'da yapılan şenlik ve Newroz gösterilerini organize eder. Ağabeyiyle bu süreçte çatışması üst düzeye varmış ve artık ilişkilerini sınırlandırmıştır. Çünkü artık Kürt halkının ulusal-demokratik mücadelesi içerisinde yer almıştır, bir şeyler yapmak O'nu çok mutlu etmiş, bu mücadelede kendisini bulmuştur.

Daha sonra Ersin heval Özgür Ülke Gazetesi'nde şoför olarak çalışmaya başlar. Oradaki işini o ka-

dar çok sever ki, gece-gündüz çalışsa yorulmaz. Çünkü halk, insanlık için çalıştığının bilincindedir. O'nun için artık tek yaşam kaynağı mücadeledir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı büyük yoldaşlık bağlarını, karşılıklı sevgi ve saygıyı, emeğe verilen değeri ve insana gösterilen büyük saygıyı, içerisinde bulunduğu mücadele kurumlarında yaşayarak görür ve buna büyük bir aşkla bağlanır. Yine TC sömürgeciliğinin bütün barbarca uygulamalarına rağmen, Kürt halkında Türk halkına karşı en ufak bir düşmanlık ve nefret duygusunun gelişmediğini görmesi, Ersin hevale enternasyonalizmi aşılır. O, artık Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde tüm insanlığın kurtuluşunu görenlerdendir.

1994 yılı, faşist baskının Kürdistan halkı üzerinde doruğa tırmandığı bir dönemdir. Sömürgeciler kendi içlerinde bunu "topyekün özel savaş" olarak tanımlamışlardı. Bu amaçla Kürdistan'da yüzlerce köy boşaltılmış, yakılmış, yıkılmış, milyonlarca Kürt göçertilmiş, yine, binlerce insan faili belli cinayetlerle katledilmiş, ele geçirilen gerillalar en vahşi yöntemlerle paramparça edilmişlerdir. İşte bunu dillendirmeye çalışan kamuoyuna bu savaşı duyurma gayreti içinde olan devrimci basın da bu saldırıdan payını alır. Kürt halkının en ufak insani-demokratik talebini dahi en alçakça ve kanlı yönelimlerle bastırmayı kendisine esas alan faşist TC, halkların sesi olmaya çalışan Özgür Ülke Gazetesi üzerindeki baskılarını da arttırır. Onlarca yurtsever gazeteci şehit edilir, gazete dağıtımçılarına satırlarla saldırılır. Tüm bu yönelimlere rağmen, susturulamayan Özgür Ülke'ye MGK barbarca tavrını koyarak, kontra güçlerine bu sesi susturma emri verir.

4 Aralık 1994 günü, eşine ender rastlanan bir şekilde Özgür Ülke

merkez binası bombalanır. Faili o kadar bellidir ki, gizleme gereğini bile duymaz. Bu saldırıda 23 gazete çalışanı yaralanır, Ersin hevalin durumu oldukça ağırdır. Fakat O, arkadaşlarına moral verir. "Dayanmalıyız yoldaşlar, gazete yayına devam etmeli" dedikten sonra ise, son nefesini verir ve şehitler kervanına katılır.

Ersin hevalin şehadeti de gönül verdiği mücadelenin metropolde yükselmesine yardım eder. Şehadeti-nin ertesi günü Ersin heval, sarı-kırmızı-yeşil örtülü tabuta sarılarak onbinlerce kişinin katıldığı bir serhildanla toprağa verilir. Metropol mücadelesini geliştiren ve Türkiye halklarıyla buluşmasında önemli bir adım olan bu serhildana Türkiye aydınlarından, İstanbul varoşlarındaki yoksul insana kadar; bu hunharca saldırıya karşı sessiz kalmak istemeyen tüm metropol halkı katılıp destek sunar.

Son yolculuğunda babası da Ersin hevali yalnız bırakmadı. Oğlunun tabutuna sıralarak Kürtçe ağıt yakan ve slogan atan baba Yıldız şunu diyordu: "Belki benim en gururlu günümüdür. Ki öyledir. Ersin'im Kürdistan davasında şehit olduğu için onurluyum, gururluyum ve kıvanç duyuyorum." Ardından elini havaya kaldırarak zafer işareti yapıp kitleyi selamlıyordu.

Böylece, Ağrı, Münih, İzmir, İstanbul derken; Ersin heval özgürlüğe olan tutkusu ve bağlılığı uğrunda şehit olur, mücadelemizin en değerli varlıklarından olan şehitlerimizin yanına gururla gider.

Ersin heval! Biz de şunu diyoruz ki; Ağrı dağı, Nurhaq dağı var olduğu sürece, biz de varolacağız, biz varolduğumuz sürece senin gönül verdiğin Kürdistan mücadelesi de var olacaktır, sana söz veriyoruz!

Mücadele arkadaşları

Davut KAYA

Hüseyin KAYA

Abdullah ERTAŞ

Metropol faaliyetlerinde amaç, ulusal kurtuluşçu bir temelde bu alanda biriken Kürdistanlıları örgütleyip, ülke ve savaşıla bütünleştirme olurken, bazen bu amaç dışında taktik önderliğin bireysel yetmezliklerinden kaynaklanan parti dışlıklar da faaliyetlerde kendini gösterebilmiştir. Bu yetmezlikler, kimi zaman alanlarda partinin tasfiyesine yol açarken, kimi zaman da parti silahımızın yanlış yargılamalar sonucunda halkımıza karşı kullanılmasına da yol açabilmiştir. Şüphesiz tüm bu pratikler, partimiz tarafından kesinlikle kabul edilmeyen ve mahkum edilerek sorumlularının yargılandığı pratiklerdir. Ve bu yetmezliklerin hiçbirisi şu veya bu şekilde partimize mal edilemez.

Yurtsever **Kaya** ve **Ertas** aileleri de alandaki cephe çalışanlarının yanlış yargılamaları sonucu öldürülen yurtsever insanlarımızdır. Partimiz bu olayı ele alarak, doğru yargılamasını geliştirmiş; yapılan yanlışlığı mahkum etmiş ve bu eylemde yaşamını yitiren yurtsever insanlarımızın itibarlarını iade ederek, birer şehidimiz olarak kabul etmiştir.

Yurtseverler

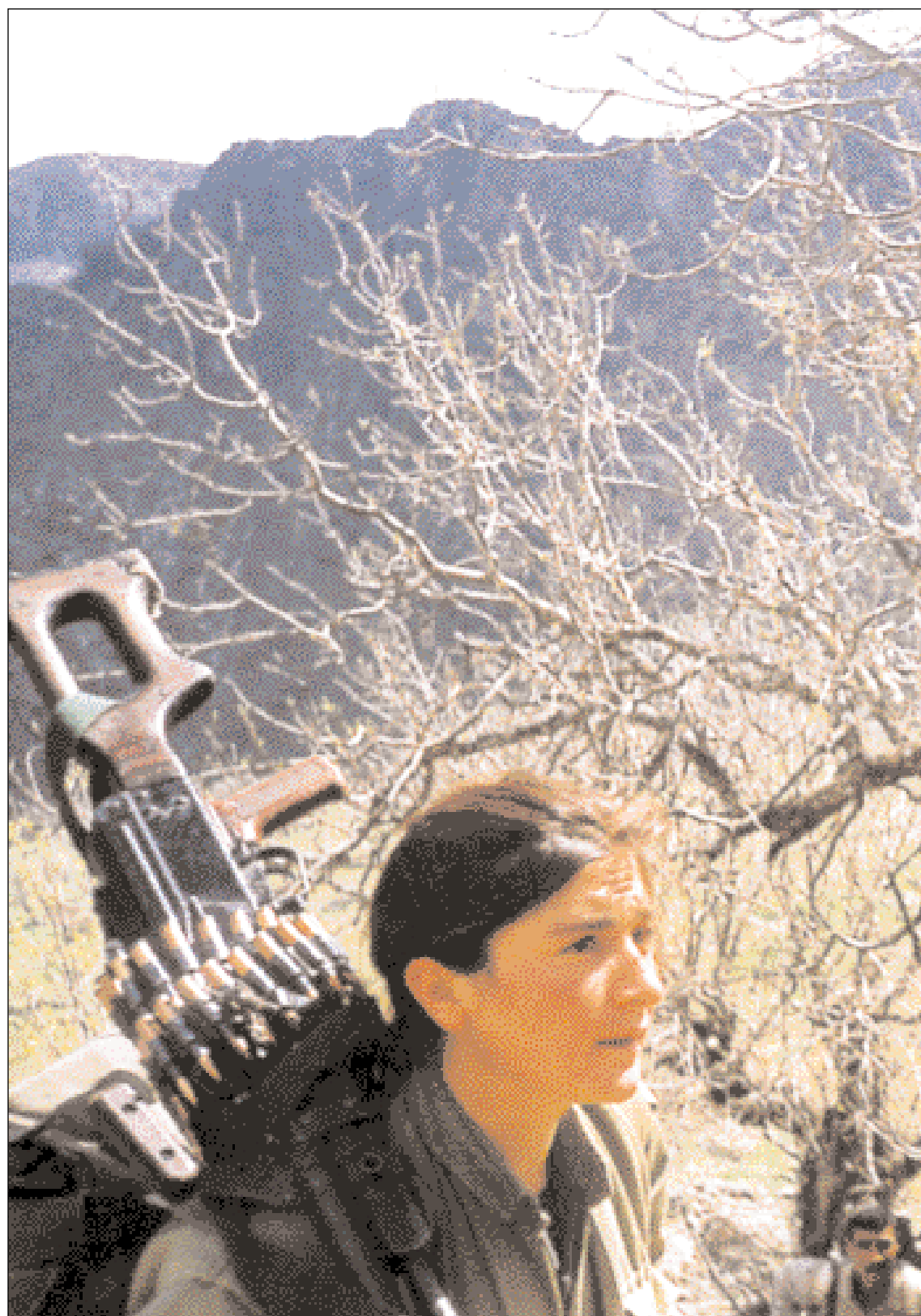
(...)
*Benim ülkemde
dört ayrı zindanda
dört aynı yürek
dağlanır hâlâ*

*Benim ülkemde
avuçlarında
dağlı yürekleriyle
üstüne üstüne
yürüyorlar
ölümün insanları*

*Ve dikerek gözlerini
güneşin doğduğu yere
ağardığında şafak
namlulara sürüyorlar
öfkelerini
her 15 Ağustos günü
umutsuz kalmasın diye toprak*

*İşte o gün;
Ağustos sıcaklığı
ağı olup akıyor
damarlarına sömürgecilerin*

*İsyan olup
dağlara vurulur...
O gün coşkuyla
Güneşi Sağıyor
Gerillamız
Namlu Uçlarında*

Kürdistan dışında şehit düşenler ve şehadet yerleri belli olmayan şehitler

Cengiz YUSUFOĞLU	947
Cihan YUSUFOĞLU, Abbas YUSUFOĞLU, Hatice ÖZTÜRK Fatih DALKILIÇ	950
Emine DALKILIÇ Asım AYDIN	952
Memyan	955
.../ Serhat	959
Burhan ÇİFTÇİ	962

*“Doğru yolda en şerefli ve en onurlu biçimde yürümeniz gerekir.
Yaşamın yüceliğinden söz ediyorum. Yaşamın hakkını vermek istiyorum.
Yaşama değer biçmek isteyenlerin ölçüleri sağlamdır, sonuç alıcıdır.
Ölçüleri sağlam olan kişi büyük kazanımların sahibidir.
Bu ölçülere sahip olan kişi erkenden şehit düşmüş olsa bile,
yine de büyük kazanımların sahibidir.”*

Başkan Apo

Saflara gelmeden önce Kızıltepe'nin Alakuş köyünde beraber büyüüp, okulu da beraber okuyan biri olarak geçmiş yaşamın anılarını biraz yazıya dökmeye çalışacağım. İlk olarak **Xeyri** hevalle beraber geçirdiğimiz öğrencilik yıllarında O'nun olgunluğu beni etkilemişti. Partiyi az-çok tanıyordu. Bunu etrafındaki kişilere de kavratmak istiyordu. Ben, partinin ne için savaş verdiğini O'nun aracılığıyla biraz tanımıştım. Xeyri ve **Mazlum** hevalerle ortaokul dönemlerinde bizim sınıfımızda partiye hizmet etmek için çok kişiler vardı. O yönlü partiye az-çok propaganda yönünde katkılarımız olmuştu. Bu en çok da köy içerisinde komite şeklinde oluyordu ve arkadaşlar da zaman zaman yanımıza geliyorlardı. Fakat partiyi tanımamız da kitaplarla olmuştu. Bunun sonucu olarak da aile içerisinde iki amca çocuğu, iki amca kızı ve bir hala kızı ve ben ile toplam altı kişi beraber partiye katılmaya karar vermiştik.

Bir gece saat 12 civarıydı. Odada oturup tartışıyorduk ve o gece beraber fotoğraf çekerek hepimiz kendimize birer kod isim takmıştık. Xeyri, Mazlum, **Hêvi**, **Berivan**, **Rojin** ve **Amed**. Aradan bir hafta geçer geçmez, ilişki kurduğumuz kanaldan bize haber gönderilmişti. Biz de hazırlanıp akşamüstü köyden çıkıp yola koyulduk. Bekleyen arabaya binmiş ve hızlı bir şekilde gideceğimiz yere yol alıyorduk. Komik bir anı olacak, ama komşu köyün içinden geçtiğimizde yolun üstüne bir tavuk çıktı. Araba da o tavuğu çiğnemişti. **Hêvi** hevalin sözü de "*ilk kanı döktük*" demişti. Kürt halkı için savaşmak, özgürlüğe bir adım atmak demektir anlamına geliyordu. Fakat ben birey olarak o bilinçte değildim. Ama **Hêvi** heval o yönlü söylemişti.

Böylece 1991'de partiye resmi olarak katılmıştık. Son aylardı. İlk olarak Kızıltepe ova kesiminde kal-

Adı, soyadı: **Cengiz**

YUSUFOĞLU

Kod adı: **Xeyri**

Doğum yeri ve tarihi: **Alakuş köyü-Kızıltepe/ Mardin, 1970**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şahadet tarihi ve yeri: **1994, Serhat**

Adı, soyadı: **Cihan**

YUSUFOĞLU

Kod adı: **Hêvi**

Doğum yeri ve tarihi: **Alakuş köyü-Kızıltepe/ Mardin, 1972**

Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Şahadet tarihi ve yeri: **1993, Devrimci GAP**

dık. Daha sonra da Hêvi heval orada kaldı, diğerlerimiz ise Güney'e geçmiştik. Cuma heval bizimle konuştuktan sonra, Xeyri ve Rojin hevaller Metina'da kaldılar; Amed ve Berivan da Zap'a gönderilmişti. Mazlum heval ise Ağrı üzerinden Xakûrkê'ye gitmişti. Ve aradan geçen yıllarla birlikte ilk olarak GAP'ta bir yılını doldurmadan Hêvi heval 1993'ün ilk ayında şehit düştü.

Xeyri heval 1992 Güney Savaşı'ndan sonra Zelê'ye gider ve 1993 yılında Serhat Eyaleti'ne gönderildikten sonra 1994'te şehit düşer.

Mazlum heval, Zelê'den Botan Eyaleti'ne, oradan da GAP Eyaleti'ne gönderilir ve GAP'ta 1994'te şehit düşer.

Berivan heval de kongre sürecinde Botan Eyaleti Garisa bölgesine gönderilir. Aradan üç ay geçtikten sonra 1995'te şehit düşer.

Rojin heval, 1992 Güney Savaşı'ndan sonra Cudi'ye, oradan da Amed Eyaleti'ne gönderilir.

Amed heval de Zelê'den Garzan Eyaleti'ne 1993'te gönderilir. 1995 kongre sürecinde tekrar Haftanin'e gelir. Oradan da Çiyayê Spî'ye gönderilir.

Xeyri hevalin partiye katılım tarihi 1991'in son aylarında olmuştu. Partiye katılmadan önce Mardin'in Kızıltepe ilçesinde ilkokulu bitirmiş, ilçede ortaokula gidiyordu. Ortaokula beraber gidiyorduk. Çalışkan, okumayı seven bir arkadaşı. Yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Xeyri heval sessiz, sakın, olgun bir arkadaşı. Ortaokulu bitirdikten sonra aynı okulda beraber liseye gittik. Lisenin ikinci sınıfında partiyi az-çok tanıyordu. Xeyri hevalin bir özelliği de her kişiyle uyum sağlayabilmesi, alıp verebilmesiydi. Xeyri hevalle okulu beraber bırakarak 1991'in sonlarında partiye katıldık. İlk olarak Kızıltepe mintikasında faaliyet yürüttük. Tartışmayı seven, gelişmeye açık bir arkadaşı. Devamlı kendi-

Adı, soyadı: **Abbas YUSUFOĞLU**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Alakuş köyü-Kızıltepe/ Mardin, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Devrimci GAP**

Adı, soyadı: **Hatice ÖZTÜRK**
Kod adı: **Berivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Alakuş köyü-Kızıltepe/ Mardin, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Garisan/ Botan**

ni sevdiren bir kişiydi. Parti ortamına geldiğinde de her arkadaş tarafından sevilip sayılıyordu. Saz çalmasını çok severdi.

Güney'e gelişinde de ilk olarak Haftanın'e gelmişti. Oradan Şehit Berivan Kampı'na ve daha sonra Metina'ya gitti. O dönem 1992 başlarıydı. Metina'da temel eğitim gördükten sonra Cuma yoldaşın yanında kalıyordu. Güney Savaşı başlar başlamaz manga komutanlık görevi verildi. Okulda ne kadar çalıştıysa, savaşta da o düzeyde savaşıyordu. Güney Savaşı'ndan sonra Zelê Kampı'na takım komutanı olarak gitmişti. Güvenilir bir kişi olarak değerlendirildiği için, Ferhat yoldaş O'nu güvenliğe almıştı. Zelê Kampı'nın güvenliğinde bir süre kaldıktan sonra, 1993 ortalarındaki düzenlemeyle Ali Tirêj arkadaşla beraber Serhat Eyaleti'ne gidecek gruplarda yerini alıyordu. Xeyri hevali bir-iki kere gördüğümde öyle seviniyordu ki, kanatları olsaydı sevincinden uçacaktı. Serhat Eyaleti'ne gittikten sonra da Ali yoldaşın şehit düştüğü grupta, Xeyri heval de düşman tarafından şehit edildi.

Eski yaşamında ve çocukluğundan beri ailesi tarafından övülen bir yoldaştı. Kızıltepe'nin Alakuş köyünde ilkokulu bitirdikten sonra, ilçede ortaokul ve liseyi okumuştı. Bütün sivil yaşamında devamlı başarı bir kişiydi. Okumaya, derslerine bağlı ve insancıl bir kişiydi. Aile olarak da köyün en zengin ailesiydi. Kendisi cana yakın, insancıldı. Bu yüzden de devamlı insanlığa hizmet etmek istiyordu. O'nunla tartışmalarımız oluyordu, "En büyük değer devamlı insandır" derdi. Mazlum heval sporu seven, çalışmayı seven biriydi ve bundan dolayı köylüler devamlı O'na saygılıydılar.

1987-88 yıllarında üniversiteye gitti. Derslerinde devamlı takdirname alırdı. İzmir'de Ege Tıp Fakültesi'de okuyordu. Fakültede gençlik komitesinde yer alıyordu ve bildiri-

ler dağıtıyordu. Mazlum heval, İzmir'de deşifre olduktan sonra 1991'de İzmir'den Ağrı'ya ve oradan da Xakûrkê'ye gider. Xakûrkê'de temel eğitim gördükten sonra Güney Savaşı'na katılır. Yaralı olarak Zelê'ye gelir. Zelê'de gördüğümde gelişmiş ve apayrı bir insan olmuştu. Çok saygın ve uyumlu davranışları vardı. Aydın özellikleri olduğundan Zelê'de olan ilk kadro eğitimine aday olarak alınmıştı. Buna seviniyordu. Eğitimden sonra Botan Eyaleti'nde Besta, Garisa ve oradan da Gabar'a Cemal arkadaşın yanına gitti. Yıl 1993'tü. Cemal arkadaş yaptığı öneri sonucu Gapa Xurs mıntıkasına gitmek için bir grup yoldaşıyla hazırlanır. Mazlum heval ve beraberindeki grupla Xurs mıntıkasına geçerler. Aradan bir hafta geçer geçmez bulunduğu noktalar deşifre olur. Bunun sonucunda beşbine yakın barbar TC askeri vahşice bu grubu çembere alarak çatışmaya girer. Mazlum heval de kahramanca savaşarak kendini vatani için feda ederek şehit olmuştur.

Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Alakuş köyünde ilkokulu bitirmiştir. Aile olarak 1980'li yıllardan beri devrimcilikle uğraşan bir aile ortamında büyüyen bir çocuk olarak, ev işinden çok devrimcilikle uğraşıyordu. Kürt gelenek ve göreneklerine bağlı olduğu için, köyde herkes tarafından sevilen bir kişiydi. Bir bayan olarak devamlı erkeklerle devrim üzerinde tartışma, köy içinde O'nun en dikkat çeken yönlerinden birisiydi. 1989-90 yılları arasında partinin ne için savaş verdiğini bilince çıkararak köy içerisinde kadın komitesi olarak çalışmalar yürütmüştür. Çok cana yakın, kavraticı bir üsluba sahipti.

Bu şekilde aradan bir yıl geçmeden, 1991 sonlarında iki amca oğluyla bir amca kızı ve halasının kızını da beraberinde getirerek saflara katılır. Amca çocukları, hala kızı Güney sahasına geçerler. Hêvi heval ise

GAP Eyaleti'nde kalmakta ısrar ederek orada kalır. Hêvi hevalin eğitimi ve tecrübesi savaşı anlamak için yetersiz olsa da, yaşam içerisinde savaşla bütünleşmek için büyük bir hassasiyet gösterir. 1993 yılında emperyalist düşmanla ovada girdiği çatışma sonucu kahramanca savaşarak şehit düşer.

Aile olarak yurtsever bir ailenin çocuğudur. Aile ortamında babadan başka erkeklerin olmadığı ev ortamında sekiz kız kardeşler. Berivan heval de evin ikinci kızıdır. Ev ortamında devamlı kendini sorumlu görür. Kürt halkının sömürüldüğünü bilince çıkaran Berivan heval, nişanlı oluşunu engel olarak görmeyecek partiye katılmaya karar verir ve sonuçta dayılarının çocuklarıyla beraber 1991'de partiye katılır. Köy ortamında ağır bir kişi olarak komşuları tarafından sevilen-sayılan bir arkadaştı. Okula gönderilmemişti.

Saflara gelirken büyük Güney'e, Haftanın, Metina ve oradan da 1991'de Zap Kampı'na gider. Temel eğitimini Zap'ta gördükten sonra, gelişmeye açık cana yakın, fedakar bir kişi olduğundan, manga komutan yardımcılığı görevi verilir. Bu süreç içerisinde 1992'de Güney Savaşı'nda oradan da Zelê kampına gider. Kampta kapsamlı bir eğitim gördükten sonra 1993'te alan düzenlemeyle Berivan heval Botan Eyaleti'nin Garisan bölgesine gönderilir. Fedakar ve cana yakın, savaşan bir kişi olarak manga komutanlık görevini alır. 1994'te üzerinde yapılan değerlendirmeler sonucu Berivan heval kongre sürecindeki kadro eğitimine gönderilir ve daha sonra tekrardan Garisan'a gönderilir. 1995'te ilk TC'nin operasyonunda Berivan heval savaşa sıcak yaklaştığından savaşın ön safalarına gider. Daha sonra yapılan bir eylem sonucu Berivan heval kahramanca savaşarak şehit düşer.

Mücadele arkadaşları

Mazlum û Şîrîn

*Mazlûm li rojhilat
Şîrîn li rojava
Di destên wan de arê Kawa
Xwîn rijandin wek gulava
Bo Kurdistan bibe ava*

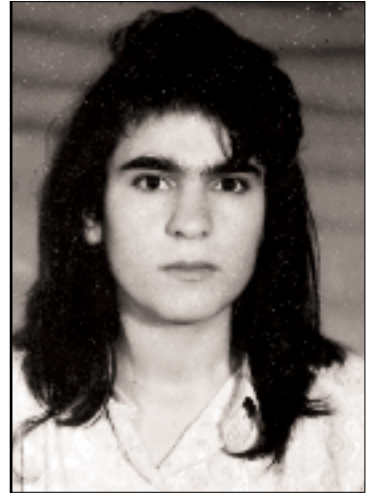
Onlar güneş yolculuğuna çıktılar, diğer kardeşleri gibi; karanlıklara boğulmuş ülkelerini ve gerçekliklerini aydınlatmak için. Halka, ülkeye ve insanlığa sevdalı ateş yürekli canlar, güneş yolculuğuna, güneş halayına Zerdüş'tün temizliği ve saflığı ve Demirci Kawa'nın hırsı ve coşku-suyla katıldılar.

Mazlum heval emekçi, yurtsever bir ailenin, saf yüreği, temiz, ama çirkinliğe ise kin duyan, yerinde duramaz çocuğuydu. Yaşadığı akraba ve sosyal çevresi, kendi gerçekliğine oldukça yabancılaşmış olmasına rağmen Kürtlük ve Kürdistan düşünceleri Mazlum hevalde henüz çocuk yaştayken gelişmişti. O, çevresinde her türlü yozlaşmayı, asimilasyonu, ulusal duyguların yokoluşunu ve yaşam olarak bitirilmişliği kabullenemiyordu.

Antep gibi, TC özel savaşının en yoğun kurumlaştığı ve 12 Eylül'ün ürünü yoz ve özünden boşaltılmış kişiliğin egemen kılındığı; ilişkilerde insani duyguların ve onurun beş para etmez bir duruma düşürüldüğü bir yerde, yurtsever olmak, yurtseverliğin savunuculuğunu yapmak, binlerce düşman gücüne karşı tek kişinin karşı koyması gibidir. Mazlum heval henüz lise dönemindeyken bunu yapmaya çalıştı. Okul tatillerinde, her fırsatta köye gider ve köydeki yaşlılarına, gençlere Kürtlüğü ve Kürdistan'ı ve tabii ki gerillayı anlatır, onlara mücadelenin anlamını kavratmaya çalışırdı. Çünkü Kürtlükle kırıntı düzeyinde bağlı kalmış olanlar köyündeki bu

Adı, soyadı: **Fatih DALKILIÇ**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Maxikan (Çamurlu) köyü/ Antep, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Piran Boğazı/ Amed**

Adı, soyadı: **Emine DALKILIÇ**
Kod adı: **Şîrîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Maxikan (Çamurlu) köyü/ Antep, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat-Mart 1993, Engizek Dağları**

gençlerdi ve O'nu onlar anlayabili-
lerdi. Mazlum heval bu gençleri ör-
gütler (ki bunu tek başına yapıyor-
du) ve gerillaya birlikte katılmaya
ikna etmeye çalışırdı. Birçoğunu da
ikna etmişti.

Mazlum heval, 1992'de liseyi bi-
tirdikten iki ay sonra Ağustos'un
15'inde, yani ateş ülkesinin ateş yü-
rekli çocuklarının güneşin fethine
çıktıkları günde, **Mahsum (Musta-
fa ...**, 1994'de Genç'te şehit düştü) arkadaşla birlikte gerillaya katılmak
üzere Maraş-Göksun'a gider. Maz-
lum heval buradaki yaylalara yazın
çıkan kendi köylülerinden, gerillala-
rın Göksun dağlarında dolaştığını
duymuştur. Mazlum ve Mahsum he-
vallar, kendi akrabaları olan Maxı-
kan köylülerinin bulunduğu yaylaya
giderler. Fakat coşkuyla katılmak is-
tedikleri arkadaşlara rastlayamazlar.

Bunun üzerine her iki yoldaş saf-
ça, ama Kürdistan'a duydukları sev-
da ve coşku dolu yürekleriyle "nasıl
olsa birileri bizi gerillaya ulaştırır"
düşüncesiyle Amed'e, yani yürekler
paytaxtına doğru yola çıkarlar. Her
ikisi de daha önce Amed'i görmeyiş-
tir. Amed'de başta tanıdık kim-
seye veya kendilerini gerillaya ulaştır-
tacak birilerine rastlayamazlar. Bunun üzerine Antep'e geri dönme-
ye ve orada ilişki aramaya karar ve-
rirler. Tam dönüş anında Amed oto-
garında, partiyle ilişkisi olan tanıdık
bir arkadaşla rastlarlar ve kendilerini
gerillaya ulaştırmalarını isterler.

Böylece güneş ülkesinin bu iki
ateş yürekli çocuğu, güneşin fethine
adım atarlar. Eyalet karagahındaki
iki aylık eğitimden sonra, Piran
(Dicle) alanında pratik faaliyete
muhabereci olarak çıkan Mazlum
heval, artık özlemlerine ulaşmış ve
halkının umudu, köleliğin, eskinin
ve çirkinin kahredicisi Kürdistan
Halk Kurtuluş Ordusu'nun bir geril-
lası olmuştur.

Birkaç haftalık bir pratikten son-

ra Piran alanında düşman 3 Ekim'de
bir operasyon geliştirir. Piran Boğa-
zı'nda yoğunlaşan operasyonun ilk
gününde Mazlum hevalin de içinde
yer aldığı birlik, sabah saat yediden
akşam saat onsekize kadar yüzlerce
düşman gücüne karşı büyük direniş
gösterirler. Akşama doğru geri çe-
kilme yapılır, fakat Mazlum heval
ile birlikte birkaç arkadaş, talimatı
alamazlar ve bulundukları yerde
düşman çemberinde sonuna kadar
direnirler.

Mazlum heval ve iki yoldaşı,
halka, şehitlere, insanlığa ve Baş-
kan APO'ya vermiş oldukları sözün
gereği olarak, sergiledikleri bu kah-
ramanca direniş, sonunda ateşin ve
güneşin ülkesi Kürdistan'a kanla-
rını yeni yaşam suyu olarak akıtı-
rlar.

Şirin heval, habersiz olduğu kar-
deşi Mazlum hevalin şehadetinin
yaşandığı günlerde, Antep'te saflara
katılır. Şirin heval, Mazlum hevalle
aynı koşullarda ve çevre içinde bü-
yür. Ailenin siyasi ve yurtsever ko-
numundan dolayı, çevrelerinde
Kürtlük ve Kürdistan düşünceleriyle
ilk tanışanlardandır. Bu nedenle
mücadeleye katılması, içinde bü-
yüdüğü çevrede şok etkisi yaratma-
mıştır. O, duygusal, coşku dolu ve
asi yürekli bir Kürdistan kızıdır,
böyle tanınır.

Şirin heval, liseyi bitirdikten
sonra Açık Öğretim Fakültesi'ne
kaydolur. Ailesine yük olmamak
için çeşitli yerlerde işçilik ve banka-
da memurluk yapar. Çalıştığı yerler-
de işçilerin gördükleri haksızlıkları
evde tartışır.

1992 Ekim ayının başlarında
mücadeleye katılan Şirin heval, ar-
tık birçok şehide ve devrimciye yu-
va olmuş Nurhak ve Engizeklerin
asi bir gerillasıdır. Kolay uyum sağ-
lar ve sanki yıllardır gerillacılık
yapmış gibi yaşama adapte olma-
da zorlanmaz. Gerilla yaşamında Şirin

heval coşku ve moral kaynağıdır.
Kısa süre içerisinde önemli bir ge-
lişme sağlar. 1992 kış süreci eğitim-
le geçer. Aslında tarihsel alçaklığın,
Harpagosların torunları tarafından
Kürdün çağdaş ve yeni tarihinde de
boy vermesinin ve tarihsel ihanet
rolünün çağdaş Kawalara karşı oy-
nanmasının pratiğidir bu süreç. Bu
kış sürecinde Terzi Cemal alçağı,
çağdaş Harpagos rolüne soyunarak,
tek özlemleri özgür bir insanlık olan
yeni yaşamın yaratıcıları, o gence-
cik insanları kendine has yöntem-
lerle teker teker katleder. En kötüsü
de kendi yoldaşları "*Bijî Serok
APO, Bijî Kurdistan*" sloganlarıyla
işkence altında ölüme giderken, ta-
rihsel gafletin kör ettiği gözlerin, bu
yaşananları suskun suskun izleme-
sidir. Şirin heval ve 16 yoldaşı,
1993 yılı baharına giriş yaparken,
ihanetin, entrikacılığın, sömürgeci-
liğin ruhunu yaşamanın, yani alçak-
lığın yoğunlaşmış ifadesi olan Terzi
Cemal tarafından katledilirler. On-
ların kanları, Tolhıldan, yani inti-
kam çiçekleri için yaşam suyu olur
Nurhak ve Engizeklerde.

Onların kanlarıyla yeniden ya-
şam bulan Gülvatan Kürdistan'da
şimdi güller daha kızıl açmakta, gü-
neş daha yakıcı ve sarı doğmakta ve
yeşiliyle yurdumuz, eşsiz cennete
dönüşmektedir.

Onlar ateş yürekli

Onlar Tolhıldan'ın asi çocukları

Onlar güneşin yolcuları

*Onlar Başkan APO'nun askerle-
riydiler*

Şehitlerimiz onurumuz, varlığı-
mız ve geleceğimizdir. Onların öz-
lemini duydukları ve uğrunda can
verdikleri değerlere sahip çıkmak
ve amaçlarını gerçekleştirmek, tek
yaşam gerekçemizdir.

Mücadele arkadaşları

Merhaba yoldaş, uzun bir süredir yapmak istediğim ama beceremediğim bir şeyi; bir mektup yazmayı istedim. Bilmiyorum, başarabilir miyim acaba. Birçok arkadaşına sordum. Düşüncelerini aldım. Bu mektubu ele alırken, sıradanlığa düşmemek, layık olmak için kendimi epey zorladım. Size layık olabilmeyi bir mektupla sınırlandırmış olma durumuna düşünmekten çekiniyorum.

Eylül ayındayız. Eylül ayının, belki başka halklar için bir anlamı yoktur. Bizde birçok anlamı vardır. Biliyorsun, 12 Eylül faşist cuntası bu ayda gerçekleşti. Yine **Hayri, Kemal, Akif** ve **Ali** yoldaşlar Eylül ayında şehadete ulaştılar. Sen de, bu ayda şehitler kervanına katıldın. Ama **Piling** yoldaş, şehitlik bizim için bir yaşamdır artık. Yaşamı şehadetle yaratıyoruz. Bununla özgürleşiyoruz. Bedeni, varlığımızı en fazla anlamlı kılan, şehitlik mertebesidir. Bunları sizlerden, siz yüce komutanlarımızdan öğreniyoruz. “Nasıl yaşanır?” sorusuna, sizi öğrenmek, sizi anlamak ve sizi yaşamakla cevap oluyoruz. Sizler, bize yol gösteriyor, iyiye-güzele-doğruya ve özgür olmaya yöneltiyorsunuz.

Bizden ayrılalı tam iki yıl oldu. Kendini arattığını hemen belirtmek istiyorum. Bir Eylül akşamında seni al kanlar içinde uzanmış, ama her şeye rağmen gülen yüzünle görür gibi oluyorum. Bakışların beni eskilere götürüyor. Geçmişte yaşadıklarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor. Hiç unutamadığım gün de, şehit düştüğün gündür. Şehadetin tutsak düştüğün günü hatırlatıyor bana. Biliyorsun, yakalandığım gün senin yanına geliyordum. Evde sen de

beni bekliyordun. Çok az bir mesafe kalmıştı görüşmemize, ama ne yazık ki görüşemedik. Çünkü ben, düşmana esir düşmüştüm. Sorguda seni çok soruyorlardı. Senden korktukları belliydi. O gün yakalanmasaydım, belki seni yine görecektim.

Seni gözlerimde canlandırıyorum. Sarı saçların, al yanakların ve yeşil gözlerinle Kürdistan’ı andırıyordun. F. arkadaşla hep seni konuşuyoruz. O kadar çok anımız var ki, hangisini konuşacağımızı bilemiyoruz bazen. Sürekli F. arkadaş senin o güçlü sezgilerini anlatıp duruyor. Sezgilerine ben de tanıktım. A. köyünde, ortada hiçbir şey yokken, sezgilerinle nasıl düşmanın geleceğini hissedip, tedbir aldığını anlatıyor. Hem sonra, A. köprüsünde, pusuya düştüğümüzde bana bağırışın hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Beni nasıl koruduğunu, düşmanın ateş edeceğini, yine önceden hissedip yere uzanmamı sağladığını düşündükçe dağlara gitmemek mümkün olmuyor. Ve seni ne kadar özlediğimi daha çok anlıyorum.

Kendini aratıyorsun Piling heval. Ama yalnız değilsin sen, biliyorum, şimdi bizleri seyredivorsunuz. Eleştiriyorsunuz belki de. Sizlere layık olamayışımızı, kendimizi aşamayışımızı ve düşmana en ölümcül darbeyi vuramayışımızı eleştiriyorsunuz. Ama siz, şehadetlerinizle vurdunuz düşmana. Dağları mezar ettiniz onlara.

Unutmadan Piling yoldaş, dağda epey değişmiştin, yaramıştı sana oranın havası. Daha bir güçlenmiş, daha bir gelişmiştin. Dosta güven, düşmana korku veriyordun. Partiyi yüreğine işlemiştin. Düşüncende savaş ve yoldaş vardı. Yoldaşlarını çok severdin. Yalıyor-

Adı, soyadı: **Asım AYDIN**

Kod adı: **Piling**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: ...

dun onların en büyük değeri oldu-
ğunu. Bitmez tükenmez bir ener-
jiyle çalışırdın, hizmet ederdin
hep. Ve hep sana bakar gurur du-
yardık. Çünkü sen partilemiş, öz-
gürleşmiş bir Kürdistan gerillası-
ydın. Özgürlükten başka arayışı ol-
mayan, yüreği sevgi dolu bir mili-
tandın sen.

Belki bilmiyorsun ama, B. şeh-
rinde önceden de tanışmamıza rağ-
men, dağda seni ilk gördüğümde
tanıyamamıştım. Sen ise beni
uzaktan tanımış, ama belli etme-
meye çalışmıştın. Hiç unutmuyo-
rum. H. şehir merkezinde vuraca-
ğımız karakolu nasıl aramıştık? Hani roketlerle, BKC'lerle sekiz
kişilik bir grup, çarşı ortasında ka-
rakolu aramıştık. Hatırlıyor mu-
sun? Ama sonunda bulmuştuk. Memo'yu hatırlarsın. O da senin
gibi, H.'de şehit düştü. Hınıs eyle-
minde roketin arkasında durduğu
için nasıl da fırlayıp yere yuvar-
lanmıştı. Sonra aniden ayağa kal-
kıp, bazı işbirlikçilerin berber, fı-
rın, bakkal dükkanlarının camla-
rını tarayarak yere indirmişti. Geri
çekilirken, Memo camiyi gördü-
ğünde, "*Hevalê Pîling, gel bir na-
maz kılalım*" demişti. Hatırlarsın,
sen gülmüştün. Ve "*vurulacak
adam varsa gelirim*" demiştin. En
kötü koşullarda bile, coşkundan,
heyecanından hiçbir şey kaybet-
miyordun. Aklında hep eylem
vardı. Savaş ruhluydun çünkü sen.

Senin şehit düştüğünü görüşçü-
ler anlatınca ilk önce inanmak iste-
medim. Düşmanı kilometrelerce
uzaktan hisseden ve tedbirini ön-
ceden alan sen, nasıl olur da düş-
man pususuna düşerdin. Çünkü
sen, düşmanın pususuna düşmeye-
cek kadar tedbirli bir gerillaydın,
ismin gibi Pîling'dın. En zoruma
giden, tarihsel kamburumuz olan

ihanetin kirli hançeriyle vurulmuş
olmandır. Kimbilir seni arkadan
hançerleyen o haini ne kadar sev-
miştin, ne kadar güvenmiştin ona.
Sırtını ona dayayarak düşmana
karşı savaşıydın. Temiz duygula-
rınla yaklaşmıştın ona. Ama o, se-
nin temiz duygularını istismar et-
miş, ihanetin kirli elleriyle alçakça
arkadan vurmuştu seni.

Düşman, karşında ne yapaca-
ğını bilemeyecek kadar çıldırdı-
ğını şehit düştükten sonra cenaze-
ne yaptığı saygısızlıkla gösterdi.
Yüreklere korku salan cenazeni
kimseye göstermediler. Ağabeyin
gitmişti cenazeni almaya, ama ona
da vermemişlerdi. Dirinden oldu-
ğu gibi, ölünden de korkuyordu
düşman. Senin o gülen yüzünü gö-
ren düşman, bedenine işkence ya-
parak intikam almak istemiş, etini
koparmış, hırsını yeşil gözlerinden
almak istemiş ve ayaklarının altın-
dan kayan toprağın bedelini almak
istemişlerdi senden. Ama ağzı sal-
yalı cellatlar sana işkence yaptık-
ça, biraz daha gülümsemiş, onları
kahretmiştin. Sonra da cenazeni
bilinmez bir dereye atmışlar. Tıpkı
Ağit gibi, mezarsız yatan yüzlerce
komutan gibi. Ama biliyorum, bu-
lunduğun yerde bizleri görüyor ve
duyuyorsun, gülümsüyorsun yine
bizlere.

Pîling heval, gözünün arkada
kalmadığını biliyorum. Sen belki
bedenen aramızdan ayrıldın, ama
hâlâ ve her zaman Kox tepesinde
güneşin ilk çıkışındaki gibi hey-
canlı, coşkulu ve direngen olarak
ruhun bizlerle. Kürdistan'ı bu ka-
dar bize yakınlığa iten ise sizsiniz
Pîling heval.

İki yıl oldu ayrılalı. Ama bu iki
yıl içinde olup bitenleri teker teker
anlatmak istiyorum sana. Sen de
görüyor ve biliyorsundur, ama yi-

ne de paylaşmak istiyorum senin-
le.

O kadar çok değer ortaya çı-
karttınız ki, hangisinden başlaya-
yım bilemiyorum.

1994 Eylül'ünden sonra da ge-
lişmeler, hızından hiçbir şey kay-
betmedi. 1995 Ocak'ında V. Zafer
Kongresi yapıldı. Kongre'de çok
önemli ve tarihi kararlar alındı.
Zafer kararlarıydı hepsi. Kurta-
rılmış alanların hedeflenmesinden
tutalım, halk iktidarlaşmasına ka-
dar, birçok konuda birçok somut
kararlar alındı. Unutmadan, Kon-
gre'de **Cafer** yoldaşı ilgili alınan
bir kararla onuru iade edildi. O da
şehidimiz.

1995 yılı boyunca büyük çatış-
malar yaşandı. Binleri aşan düş-
man kayıplarının yanı sıra, II. 15
Ağustos Atılımı yapıldı. Güney
Kürdistan'da, senin devamlı "kö-
mür ocakları amelesi" olarak be-
lirttiğin KDP'ye karşı büyük bir
harekat yapıldı. Yıldırım Tugay-
ları, işbirlikçiliği toz-duman etti.
Ve daha birçok tarihi olaya tanık-
lık etti 1995 yılı. Yine bu yılda
ateşkes kararı aldı partimiz. Hem
KDP'ye ve hem de TC'ye yönelik
alınan bu ateşkes kararı, KDP'nin
teslim olmasını getirirken, TC'yi
de inanılmaz krizlere soktu. Bu ta-
rihi gelişmeler partimizin IV. Ulu-
sal Konferans'ıyla açlandı. Yeni
hedeflerin belirlenmesi, Ortadoğu
ve Asya ittifakının yaratılmasına
kadar birçok konuda karar alındı.

Hiç merakın olmasın. Uğruna
canını verdiğin, hiçbir şeyi esirge-
mediğin özgür vatan, senin ve siz-
lerin kanıyla temizleniyor, güzel-
leşiyor. Senin gibi binlerce mezar-
sız yatan komutanın emir ve amacı
uğruna Başkan APO'nun öncülü-
ğünde milyonlar ayakta; güneş ül-
kesine akın ediyor. Fakat düşman

da boş durmuyor. Düşman, ölümü, Başkan APO şahsında dünya ilerici insanlığına dayatarak, insanlık adına sağlanan kazanımları ve gelişmeleri yenilgiye uğratmak istiyor. Faşist TC, İsrail siyonizmi ve ABD emperyalizmi birleşerek, varlık koşullarını ortadan kaldıran Başkan APO'ya karşı suikast girişiminde bulundular. İnanılmaz teknolojik araçlarla, en kirli ve iğrenç diplomatik hesaplarla ve milyarları gözden çıkararak insanlığın umudunu yok etmek istiyorlar. İnsanlığın umudunu karartıp, kör, sağır, dilsiz bırakmak istiyorlar.

Fakat gözün hiç arkadan kalmasın. Öyle yiğitler, öyle kahramanlar doğuyor ki bu kutsal topraklarda; ölüm ölmüş artık bura-

larda. **Zilanlar** var artık bu topraklarda. Ölümde yaşamı yaratan, yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven, kendisini bir bomba yapıp, düşmanın bedeninde patlatan ve parçalanan bedeninden yeni yaşamı yaratan Zilanlarımız var artık. Biliyorum sen de duymuşsundur Zilan yoldaşı. Şehitler en başta duyar böylesi kahramanları. Kimbilir ne kadar çok onurlanmış ve Zilan yoldaşın şahsında özgürleşen Kürt kadını ve insanını gururla seyre koyulmuşsundur.

O da şehitler kervanının ölüm-süz bir üyesi artık. Sizlerin yanında dilana duruyor, biliyorum. El ele tutuşmuş, geleceğin özgür yarınlarnı şimdiye yaşamının yüceliğini yaşıyorsunuz. Yüzleriniz-

deki o gülümseme, iradenizdeki o keskinlik, o fedakarlık, azim ve yüceliğiniz düşmanı kahrediyor. Ve kahretmeye devam edecek.

Artık her Kürt, Zilanlar gibi düşmanın beyninde patlıyor. On-dandır ki, düşman, her Kürt'ten çok korkuyor artık. Bir buçuk yaşındaki Berivan'a, üç yaşındaki Dilan'a bile tahammül edemiyor ve kurşuna dizmekte buluyor çareyi. Ölümün dayatıldığı her mekanda, Kürdün olduğu her yerde direniş destanları yazılıyor ve yazılmaya devam edecek!

Mektubuma son verirken, anınız önünde saygı ve minnetle eğiliyorum.

Mücadele arkadaşın

Tohumun toprağa düştüğü mevsim

Yaz aylarının kavurucu sıcaklığından sonra, serin, zaman zaman insan vücudunu titreten, tüyleri diken eden sonbahar aylarına girmiştik. Güz, hazan mevsimi gelip çatmıştı. Ağaçların yapraklarını yere döktüğü mevsimdeydik. Tabiat ve tabiatın diğer canlıları gün geçtikçe bir adım daha kış mevsimine, şiiirle-re konu olan zemheri günlere yaklaşmaktaydık. Dağların dorukları kışı bir hayli hisseder olmuşlardı. İlkbaharda olanca hırçınlığı ile çağlayan Murat suyu, şimdi iyice çekilmiş, debisi düşmüş suları ile yüksek dağlar arasında, derin vadilerde sakin bir şekilde yol almaktaydı. Baharda nehir sularına gömülü olan taşlar, tüm çıplaklığı ve yusuvarlak şekilleri ile kıyı kenarlarında duruyorlardı. Hem de, biri-birlerinden ilginç şekilleri ile. Yemyeşil yapraklar ile bezenen ağaçlar sararmış, büyük ölçüde yapraklarını dökmüş, kupkuru olmuş dallarını gösteriyorlardı. Artık yeşil yoktu. Tabiata hakim olan sarılık ve sararmışlıktı. Bu mevsimde tohum toprağa düşer, baharda fidelenmek üzere. Kışa soyunan ağaçlar, baharda yine yeşerecek. Yeniden çiçekler açacak ve sakin akan Murat, fırtınalar koparacak. Murat azgın suları ile yatağındaki taşları, sularına gömecek; ağaçlar ise binlerce, onbinlerce yaparak verecek. Kupkuru dallarını renge renk gelinlikleri ile örtecek.

Ayaklarımızın altındaki toprak, don tutmuştu. Birazdan doğacak güneşle toprak çamurlaşacak, yapış yapış olacaktı. Ayakkabıların taban-

larına kilolara varan çamur asılacak, bir mıknaş gibi ayaklarımızı yere doğru çekecekti. Daha önce kulakları sağır eden uğultusu ile esen rüzgar, nedense bugün esmiyordu. Sonbaharın sakin bir seher vaktiydi. **Memyan**, ateşe yakın bir yerde oturmuş en sevdiği türküyü mırıldanıyordu, “Bir dağ düştü bugün...” bu türkü Bedran arkadaşın anısına söylenmişti. Ve Memyan arkadaş bu türküyü çok severdi. Sık sık bu türkü içinden mırıldanırdı, tıpkı şimdi olduğu gibi... Dumansız yanan gerilla ateşinin üstünde yılanmış Alibozerimiz duruyordu. Alibozer çaydanlığımızın ismiydi. Kulp yerine bir ağaç takılmıştı, dış yüzeyi ise kapkara. Ama bizim alibozer duru sulardan demlenmiş, özellikle de uzun bir yürüyüşten sonraki dinlenme anlarında defalarca gerilla sofrasına hoş çaylar sunmuştu. Yine çıtır çıtır yanan ateşin üstündeydi ve Memyan’ın bakışları arasında, gerilla sofrasına yeni bir çayı, yeni bir sonbahar sabahında kaynatmak üzereydi. Kaynamanın ilk belirtileri olan hava kabarcıkları alibozerin içinden yavaş yavaş dışarıya doğru süzülerek yüzey vurmaya başlıyordu. Kaynamak üzere olan suyun uğultusu, hafif esen rüzgarla bütünleşiyordu.

Memyan heval, onaltısında savaşta katılmıştı. Savaş içerisinde pişmiş, büyük deney ve tecrübeler edinmişti. O, amansız bir şekilde devam etmekte olan bir savaşın en ön mevzilerinde yer almıştı. Haftalarca süren çatışmalarda büyük kahramanlıklar sergilemiş bir neferdi.

Adı, soyadı: ...

Kod adı: **Memyan**

Doğum yeri ve tarihi: ...

Mücadeleye katılış tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: ...

Düşmanın barbarlığı, tabiatın acımasızlığı defalarca O'nun azmi karşısında yenilmişti. Portatif boylu, yüzü çilli, atik, fedakar ve cesur bir arkadaştı. Oldukça özlüydü. Aynı zamanda manga komutanı olan Memyan heval, en çok talimat vermede zorlandığını sık sık özeleştirilerinde dile getirirdi. Ancak çevresinde oldukça iyi bir gözlemciydi. Çok nadir şeyler O'nun gözünden kaçardı. Gözleri fır dönerdi, pusuya yatmış gibi etrafını her an süzer ve parti yaşamını bozan, onunla uyuşmayan bütün düşman özelliklerine karşı savaşırdı. Manga, yeni savaşçılardan oluşuyordu. Memyan ve yardımcısı Baran hevalden hariç, yapıdaki diğer arkadaşların savaşa katılması oldukça yeniydi. Henüz altı aylık savaşçılardı.

Gün epeyce ilerlemişti. Bir talimat ile hemen toplantıya oturduk. Bu ara düşmana yönelik bir eylemin gerekliliği geçiyordu içimizden. Dile getirilmemiş olsa da arkadaşlar içerisinde bunu sezinlemek hiç de zor değildi. Hepimizin kafasında “acaba şimdi bu düşüncemizi karara mı dönüştüreceğiz?” sorusu yatıyordu. Alanda bulunan yaklaşık ikiyüz gerillanın eğilimi bu yöndeydi. Ama nerede, ne zaman, nasıl? P. karakolu olabilir mi? Veya P. mi seçilmeli? Benzer sorular kafamızda cevap bekliyordu. Oturduğumuz toplantıdan sonra bu sorulara belki de cevap bularak kalkacaktık. En azından hepimizin beklentisi bu yönlüydü. Nihayet tüm yapının katılımı ile toplantıya başladık. Z. arkadaş gür sesi ile sürece ilişkin genel bir değerlendirme yaptı. Herkes bu güven verici, moral yüklü ve paslanmış kalpleri bile ayaklandırabilecek sesi, pür dikkat dinliyordu. Arkadaşların içinden geçen fırtınalar kendisini gözlerden dışarı akıtıyordu. Z. arkadaşın bakışlarında adeta şimşekler çakıyordu. Hepimiz ol-

dukça etkilenmiştik. Z. arkadaşın genel konuşmasından sonra keşifçi arkadaşlar, hedef hakkında görüşlerini bildirdiler. Evet, P. coğrafyamızdan silinmeliydi artık. P., S. sınırları içerisinde Murat suyu kıyısından geçen tren yolunu denetliyor, kendilerince buranın güvenliğini sağlıyordu. Trenler, tren yolları savaş cephesine binlerce, onbinlerce düşman askeri ve mühimmatı taşıyorlardı. Kürt halkının canına kasteden her kurşun, yüreğine düşen her acı bu yollardan geçiyordu. Bu yollar evlerin, köylerin yakılmasına, bir coğrafyanın tümünden yokedilmesine bir aracıydı. Bu vazifeyi defalarca yerine getirmişti. Sivas'tan Kars'a, Kayseri'den Van'a, Kurtalan'a uzanır bu yollar, bu yollar katliama, soykırıma uzanır. Tren yolu 1992'den bu yana işlememesine rağmen, P. hâlâ yerinde duruyordu. Doğa manzarasına çalınmış çirkin bir fırça gibiydi. Kol kola uzanan dağların yamacında tabiat estetiğini ve bir insanın göz zevkini bozmaktaydı. Kürdistan coğrafyasında binlerce lekeden birisiydi. Hangi pencereden bakılırsa bakılsın P., her yönüyle bir resimdeki manzarada uyumsuzluk olarak karşımıza çıkmaktaydı. İşte bu uyumsuzluk, gerillanın estireceği fırtına ile eski doğallığına dönüşecekti. O fırtına da pek yakında eseceğe benziyordu. İki hafta önce P.'nin tepelerini gerilla ele geçirmiş, düşman ordusunu burada pusuya düşürmüş, malzemelerine el koyarak kayıp vermeden geri çekilmişti. Bu darbeden sonra hain inine kapanan P.'deki düşman güçleri, araziye gelişigüzel havan atmaktaydı. Şüphesiz ki, doğayı tahrip etmekten başka hiçbir işlevi olmayan havanlar ile düşman kendini teselli etmekteydi. Yani teselliye vesile olmaktan öteye bir şey değildi. Ama doğayı mahfedyyorlardı.

Gözlemler tüm ayrıntıları ile su-

nulduktan sonra sıra eylem hakkında arkadaşların öneri ve görüşlerini almaya gelmişti. Herkes ağız birliği etmişcesine “saldıralım” önerisinde bulundu. En son kalkan komutan arkadaşlar da öneriyi desteklediler. Evet P. darbelenecekti, ama ne zaman, nasıl? Bu sorular halen cevapsızdı. Devam eden toplantı, yapılan tartışmalar bu sorulara cevap aramak içindi. Bu saldırıyı 29 Ekim'de, yani faşist TC'nin halkların kanı üzerinde kurulduğu günde gerçekleştirmek, düşmana oldukça anlamlı bir cevap olacaktı. Bu toprakları işgal altına almayı amaçlayan düşman, karşısında eskisi gibi kaderine boyun eğen, zavallı, çaresiz bir halkın olmadığı, aksine kendi kaderini eline alan, tarihini yeneden yazan ve her şeyi ile direnen bir halkın varlığı kanıtlanacaktı. Tüm arkadaşlar bu konuda hemfikir olup, özellikle 29 Ekim'de eylemin gerçekleştirilmesi görüşünde ısrar ediyorlardı. Z. arkadaş, eylemin iki gün sonra yapılmasının daha doğru olacağı yönündeki görüşünü belirtti. Ancak yüzlerdeki mimikler 29 Ekim'de ısrar ediyordu. Arkadaşların bu öneriye yönelik ısrarları olunca Z. arkadaş, tekrar söz aldı; “*Bugünlerde ayışığı, günbatımından hemen sonra çıkıyor ve geceleri aydınlatan bir fener gibi her tarafın rahat görülmesini sağlıyor. Fakat her gün bir önceki güne göre ay kırkbeş dakika geç çıkıyor, bu iki günde toplam doksan dakika eder. Bu doksan dakika bizlere karakola sızma yapma olanağını sağlayacaktır. İki günlük iyi bir gözlemden sonra eylemi gerçekleştiririz*” biçiminde eylem zamanının daha iyi seçilmesi konusunda iyi bir perspektif sundu. Bu hesabı kimse yapmadığı için, TC açısından tarihsel önemi olan 29 Ekim'de eylem yapmak cazip geliyordu.

Gerillanın en büyük silahı ne

teknoloji, ne de kabarık nicel sayılabılır. Onun en büyük silahı taktik gücüdür. Taktik ustalığı sergileyen gerilla karşısında en gelişkin teknolojiye ve binlerce askeri güce sahip ordular bile işlevsiz kalırlar. Gerillada teknoloji asla bir üstünlük değildir. Teknolojiyi üstünlük olarak görmek ve sırtını teknolojiye dayamak, kendini ölüme yatırmak ile eş anlamlıdır. Dersim’de şehit düşen **Zeynel** heval: “*Ben asla hayatımı bir demir parçasına emanet etme gafletine düşmem, beni koruyacak olan beynim ve beynimin yaratıcılığıdır*” diyerek bu konudaki görüşlerini belirtmişti. Savaş, duyguların tatmininin ötesinde bir şeydir. Beyin, zafere gidecek olan yolun teminatıdır. Bu gerillada taktik ustalaktır. Yani tabiatın ve beynin en yaratıcı bir biçimde bütünlüğünü sağlamak. Zaten Zeynel hevalin bu sözü üzerine fazla bir şey söylemek de anlamsızdır.

Sıra planlamaya gelmişti. Yapıdaki tüm arkadaşlar kendini saldırı grubuna öneriyordu. Tabii arkadaşları bu öneriden vazgeçirmek kolay bir iş de değildi tabii. Bunda düşmana olan kin, ve öfke belirleyiciydi. “Bu görevin gereklerini ne kadar yerine getirebiliriz?” sorusunu herkes kendisine sormak zorundaydı. Ya da buna ne kadar cevap verebilirim düşüncesinin kafasında mukayesesini yapmak zorundaydı. Kolay bir iş değildi saldırı grubunda yer almak. Pekçok kişi hemen hemen hiç eyleme katılmamış ve pratik bir deneyimden geçmemiş olmasına rağmen ısrarla ellerini havaya kaldırmıştı. Bu esnada Z. arkadaşın gözüne ilginç bir el ilişti. Biraz şaşkın bir şekilde ele bakan Z. arkadaş, bir yandan hayretler içerisinde kalmış, diğer yandan da gülerek “*Arkadaşlar, Dılxwaz heval de saldırı grubunda yer almak istiyormuş*” dedi. Bu söz tüm gözleri Dılxwaz’a çevir-

di. Eli havadaydı, kendini önermede ısrar ediyordu Dılxwaz heval. Sonra çekine çekine istemeyerek de olsa elini indiren ilk arkadaş oldu. Dılxwaz heval Botanlıydı. Kısa boylu, çevik, oldukça esmer bir arkadaştı. Okuma-yazma bilmediği halde askeri gömleğinin cebinde devamlı iki kalem bulundururdu. En tipik özelliği gundi üslubu kullanmasıydı, çok erken sinirlenirdi. Özellikle kendine “portatif” denince aşırı sinirlenir, arkadaşlara kızardı. Bu yaşına rağmen feodal özellikleri ağır basan bir arkadaştı. Gittiği bir pratik faaliyetten dönerken patika yoldan yuvarlanan D. arkadaş elini incitmişti. Eli şişmiş ve tedavisi sürüyordu, dolayısıyla elini kullanamıyordu. Elini kullanamamasına rağmen saldırı grubuna kendisini önermekten de geri kalmıyordu.

Zor da olsa üç saldırı grubu belirlendi. Genel planlamada saldırı günü civarda bulunan ve çete köyü olan Q.’ye taciz ateşi açılacak, böylece çetelerin eylem sırasında düşman güçlerine yardıma gelmeleri engellenmiş olacaktı. Yine P.’ye yönelik saldırıda ilk defa doğka kullanılacaktı. Ancak kullanmasını bilen üç arkadaşta ihtiyaç vardı. Ama doğka kullanmasını bileni de bilmeyeni de kendisini öneriyordu. Uzun da olsa, yapılan tartışmalar sonrasında doğkayı kullanacak üç arkadaş ve eylemin zamanı belirlendi. Eylem, öğleden sonra saat üçte başlayacak, gece karanlığında geri çekinilecekti.

Nihayet eylem günü gelip çatmıştı. Bu gece de bir türlü gündüz olmuyor, güneş doğmak bilmiyordu, zifiri karanlıktı. Saldırıdan bir gün önce mevzilerimize planlama çerçevesinde yerleşecektik. Saldırı grubundaki arkadaşların gözleri karanlıkta ışıldar gibiydi. Noktaya uzunca bir yürüyüşten sonra varmıştık. Yaklaşık bir saat kadar bekledikten sonra nihayet arkadaşların

beklenen sesi cihazdan duyuldu; “*tünel kazın,*” yani “eylem yerlerini alın” talimatına karşılık cevap hazır, “*tüneli kazdık*” yani “yerlerimizdeyiz.” Şimdi sıra gündüz saat için gelmesini beklemeye gelmişti. Böylesi anlarda dakikalar insana günler, hatta haftalar gibi uzun geliyor, bir türlü geçmek bilmiyor. Hepimiz heyecandan mevzide duramıyorduk, sabırsızlıkla eylem saatinin gelip çatmasını bekliyoruz. Çevremizde öten kuşların, böceklerin ses-

“Ben asla hayatımı bir demir parçasına emanet etme gafletine düşmem, beni koruyacak olan beynim ve beynimin yaratıcılığıdır”

Zeynel AKYAR

leri akan Murat’ın gürlemesine karışıyor ve eserek yüzümüzü hafiften yalayan rüzgarın uğultusu ile uzaklaşıyordu. Bazen kuşların ve böceklerin tiz sesleri Murat’ın gürlemesinden daha ağır basıyordu. Ay, daha doğmamıştı. Düşman her gün yaptığı gibi yine araziye rastgele havan atışlarına tuttu. Onlar için her gün aynı teselli. Ama “Mehmetçikler” gönderdikleri bu topların son havan topları olabileceğini Allah bilir düşünmüyorlardı. Saat üçü sabırsızlıkla bekliyoruz. Ay, tüm parlaklığı ile yavaş yavaş tüm doğaya merhaba dercesine doğuyordu. Parlak ışıkları, gecenin zifiri karanlığı yırtarcasına güzel yüzünü gös-

termeye başlamıştı. Ayın doğması ile beraber karakoldaki düşman güçleri de havan atışlarını kesmişti. Onlara göre gerilla aydınlıkta gelemazdi. Gelse bile güpegündüz eylem yapmasının imkanı yoktu. Ama biz onlara ay ışığında değil, güneş ışığında vuracaktık. Yavaş yavaş gün aydınlanmaya, ay yerini güneşe bırakmaya başlamıştı. Güneş, Kürtler için yaşamın güzellikleri ve umudunu ifade ediyordu. Tanrı Ahura-Mazda insanları yaratırken dört öğeden birisi olan güneşin de bunda katkısı vardı.

Öğlen sonrasıydı. Güneş, gökyüzünde epeyce yol almıştı. Saatin akrebi üç rakamını gösterirken, yelkovan onikiye doğru ilerliyordu. Yelkovan ve akrep gitmesi gerektiği yerleri alınca cihazdan ses yükseldi, “güneşe çıkın”, yani “saldırıya geçin” Patlamalar, sloganlar, stranlar birbirine karışıyordu. Namlular düşmana karşı birikmiş öfkeyi hiç durmadan kusuyorlardı. Karşı tarafta ise can havliyle bağırılan, kaçışma-

lar, ağlamalar, küfürleşmeler, yüksek seslerle inlemeler birbirine karışmıştı. Düşman panik içerisindeydi. Darmadağan olmuş askerler, kırk dakika içerisinde kurtulmak için birbirlerine durmadan küfürler savuruyor, sağa-sola kaçıyorlardı. Tüm mevziler ele geçirilmişti. Hiç kayıp vermemiştik. Evet, P. bugün silinecekti bu toprak parçasından. Silinmeliydi, vakti gelmişti. Zafere adım adım ilerliyoruz, ama işin içinde olmaması gereken zafer sarhoşluğuna kapılmak da olabiliirdi. Bunun için oldukça temkinli ve dikkatli hareket edilmeliydi. Bu çok şeyi tersyüz edebilirdi. Çatışma ara verilmeksizin devam ediyordu. Bir ara saldırı gruplarından birinde, bulunan arkadaşlar, ellerinde G-3 bulunan iki düşman askerine doğru yaklaşıyorlar, “devrim adına, ARGK savaşıçlarına teslim olun” diye haykırıyorlar. O anda özgürlük savaşıçılarının mevzisine ilk önce pek farkedilmeyen bir cisim düşüyor, biri dışında hiç kimse bu cismi

farkedemiyor, ancak beş saniye sonra bir bomba sesi duyulduktan sonra bu cismin varlığı ve ne olduğu anlaşıyor. Herkes ayaktaıdı, herkes yaşıyordu, biri hariç.. Çilli yüzü, pota boyu Memyan heval ortalıkta yoktu. Memyan heval, gerilla mevzisine ansızın düşen bombaya bedenini siper etmişti. Bu fedakarlığı gözünü kırpmadan yapmıştı. Yoldaşılarını tümünden imha edebilecek bu kahpeliğe set olmakta biran bile tereddüt etmemişti. Zaten yoldaşlığın anlam bulduğu alanlar da bu çatışma sahaları değil miydi? Bombayı Memyan heval göğsünde patlatmıştı, hem de ikirciksiz. Boylu boyunca öylesine cansız, ama öylesine canlı yerde uzanıyordu. Her an kalkıp düşmana cevabını verecek diye düşünüyorduk. Bu mevsimde bir tohum daha toprağa düşmüştü, özgür, bağımsız bir Kürdistan’da yeniden yeşermek üzere.

Anıları yolumuza ışıktır.

Mücadele arkadaşları

Uzun ve hızlı geçen bir yürüyüşün dinlenme molasıydı. Gruptaki bütün yoldaşlar sıcaklığın da etkisiyle, kanter içinde kalmışlardı. **Serhat** heval, grubun en hızlısı ve en çevik olanlarından. Bel fitiği olduğu için çok hızlı hareket edemeyen Mahir heval, rahatsızlığını pek fazla çevresine hissettirmek istemez, cesur, oldukça duygusal bir hevaldi. Belki bu yüzden Serhat hevalin takılmalarına oldukça kızar, ancak Serhat hevalin güzel sözleri ile hemen yumuşayıverirdi.

Yürüyüş sonrası oldukça yorgun olmasına rağmen, espri yapmaktan geri durmayan Serhat heval, şöyle bir etrafa bakınarak Mahir hevali görmüştü, hemen yüzünü çevirmişti etrafına bakarak muzip bir gülümsemeyle “eskerê sist hatiye?” dedi. Bunu söylerken Mahir hevalin duymasına da özen göstermişti. Mahir heval hemen yerinden fırladı “hadi var mısın koşmaya, bakalım kim sistmiş” dedi. Serhat heval “heval bak kızma, şimdi koşarsak sen düşer bir yerini kırarsın, ondan sonra da işimiz yok bir de seninle uğraşalım” deyince, Mahir heval hafifçe kızardığını belli etmemeye çalışarak “yok, tamam biz koşalım bana bir şey olursa siz beni bırakın gidin” dedi. Serhat heval sanki onun bu sözünü bekliyormuşçasına “heval bak, zaten yorgunsun, şimdi koşsan ayağını kırarsın. Ondan sonra da iki-üç ay izin. Yoksa sen bunu mu istiyorsun?” dedi. Mahir hevalin kızgınlığı daha da artmıştı. Bütün arkadaşlar sürekli bu durumla karşılaştıklarından artık alışmışlardı. Biliyorlardı ki Serhat heval hemen durumu yumuşatacaktı. Ve öyle de oldu. Mahir heval daha bir şey söylemeden “Mahir heval hemen de kızyorsun. Tabii ki yaptığım şakaydı, hem bak arkadaşlar da burada, herkes biliyor ki sen benden hızlı koşuyorsun” dedi. Mahir hevalin yüz hatları hemen gevşemiş ve ortam yumuşamıştı. Tekrar kalktılar.

Yürüyüşleri sırasında pek öyle olumsuz sayılabilecek bir olay yaşanmamıştı. Tabii herkesi güldüren Serhat hevalin düşmesinden başka. Serhat heval çoğunlukla önde yürürdü. Yazın da yerler kuru olduğundan kayma olasılığı çok yüksekti. İşte Serhat hevalin dalgınlığı O’nun arka arkaya iki defa düşmesine neden olmuştu. Oysa çok dikkat etmesine rağmen yine de düşmüştü. Fakat teri soğutmadan devam etmek gerekiyordu. O yüzden hızla yürüyüşe devam ettiler.

Az sonra Kalendera dağına varmışlardı. Çıktıkları yüksekçe bir yerden etraf çok daha güzel görünüyordu. O sırada gökyüzünde sessizce uçan ve bütün heybetiyle adeta “ben buradayım” diyen bir şahin gördüler. Gruptakiler göz göze gelmişlerdi. Sessiz bir anlaşma yapılmışçasına hepsi birden toplanıp dalış yapmaya hazırlanan şahini seyretmeye başladılar. Şahin enginlerden süzülüp birden ağır bir taş parçası gibi diklemesine bir dalış yaptı, herkes soluğunu kesmiş seyrediyordu. Şahinin dalıp tekrar yükselmesi, çok kısa sayılabilecek bir zaman diliminde olmuştu. Herkes şaşkınlık içindeydi. Böyle bir hız ve koparıcılık, ancak hedefe kilitlemenin tam sağlanması ve keskin düşünce yoğunluğunun oluşturduğu bir saldırı pozisyonu içinde olma ile açıklanabilirdi. Oysa uçan bir hayvandı. Ve güdülleri ile hareket ediyordu. Sessizliği bozan Serhat heval oldu; “yoldaşlar, Parti Önderliği’nin sürekli vurguladığı şahinin koparıcı tarzı işte bu tarzdır. Bu tarzdan biz de sonuç çıkarmasını bilmeliyiz” dedi.

Yaklaştıkları köy düşman tarafından yakılmış ve boşaltılmıştı. Yurtsever köylüler ise daha uygun sayılabilecek ve gerillanın yoğun denetimi altında olan bir başka yere yerleştirilmişlerdi. O yüzden çevrede

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

kuş ve dağdaki rüzgarın sesinden başka, hiçbir şeyin sesi işitilmiyordu. Grup konaklamak için en uygun yer olan çeşmenin başında durdu. Erdal heval hemen çaydanlığı aldığı gibi, düşmanın yakmış olduğu caminin duvarları arasına geçip, çay demlemeye başladı. Doğan heval ise çantalarda bulunan ve Botan yöresine özgü pişirilmiş tandır ekmeğini çıkardı. Bu ekmeklerin bir ay boyunca da kalsa bozulmadan saklanabilme özelliği vardı. Tabii bir de ekmeklerin kuruyup sertleşmesinden dolayı, sırtta taş taşınıyormuşçasına yara açıyor olması da başka bir özelliğiydi. Ama en güzel yanı hele bir de acıkmışsan ve uzun bir yürüyüş sonrası ise, kuruyan ekmeği suyun içine atıp, bisküvi misali yumuşatıp yemenin tadına doyum olmuyordu. Bu yemeğe “nanê qelî” deniliyordu. Doğan heval nanê qelî hazırlarken oturmuş, Erdal hevalin çay getirmesini bekliyordu. Çiya heval, Nujin hevalin ekmeği kırıp, Doğan hevale yardımcı olmaya çalışırken zorlandığını görünce, “eh, ne de olsa baysın ekmeği kırmakta zorlanıyor olman doğaldır” dedi. Nujin hevalin “ama ekmeği çok sert o kadar güçlüysen al sen kır” demesi Çiya hevali hemen harekete geçirdi. Ancak çok uğraşmasına rağmen o da kıramadı. Serhat heval araya girerek “heval Nujin senin komutanın çay demlemeye gitti, hâlâ gelmedi. Sakın senin gibi yorulduğun için uyuyakalmasın” dedi. Nujin heval hemen yerinden kalktı, gidip yanmış caminin içine girdiğinde Erdal hevalin uyuyakaldığını gördü. Bir şey demeden ateşin üzerinde kaynamakta olan çaydanlığı aldı. İçine çay ve şekeri attıktan sonra Erdal hevali de kaldırıp beraber diğer arkadaşların yanına geldiler. Serhat heval “Erdal heval camide namaz kılıp dua mı ediyordun, yoksa uyuya mı kaldın?” diye sordu. Erdal heval utanmıştı. Mahcup bir tavırla “birkaç dakikalık-

ğına gözlerimi kapatmıştım” diye bildi.

Moladan sonra varılacak noktaya gece saat iki buçuk civarında varabildiler. Hemen nöbet listesi, keşifçiler ve tepeciler hazırlandı. Keşife Bawer, Nujin ve Hewler arkadaşlar çıktılar. Diğer arkadaşlar ise yatmaya hazırlandı. Sabah yedi buçuk civarında keşifçiler döndü. Olumsuz bir şey yoktu. Oturup kahvaltı edildikten sonra nöbetçiler ve keşifçiler yattılar. Milis olan arkadaş daha önce haber göndermişti ve o gün öğlen sıraları gruba yetişti. Burada akşama kadar kalındı. Akşam saat sekiz civarında köye inmeye karar verildi. Tepeden aşağıya iniş bir buçuk saat, yukarı çıkış ise üç saat sürüyordu. Gidecekleri dar patika yol da çok kötüydü.

Yola koyuldular. Köyün arkasına gelindiğinde, aniden askeri araçların sesleri duyulmaya başladı. Hepsi şaşırmıştı, oysa gelen milis durumun uygun olduğunu söylemişti. Hemen oldukları yerde mevzilendiler. Mermiler yavaşça namluya sürüldü ve ateş etmeye hazır vaziyette komutan arkadaştan gelecek olan talimatı beklemeye başladılar. Komutan arkadaş, bu arada milis arkadaşını yanına çağırıp bu askeri araçların neden burada olduğunu, yoksa düşmanın bir şeylerden mi kuşkulandığını sordu. Milis arkadaş, çok rahat bir tarzda “heval merak etmeyin, her akşam bir panzer ile iki askeri cip köprü ile karakol arasında devriye geziyor” dedi. Hepsi rahatlamıştı. Hemen toparlandılar ve köye girdiler.

Köy sanki bir yeşillik denizinin ortasına konulmuş gibiydi. Köyün çevresi kavak, kayısı ve üzüm asmaları ile çevriliydi. Yaklaşık yüz metre aşağıda akan “Rowê Suwê” denilen Suwê suyu çevreye ayrı bir güzellik katıyordu. Köyde gerekli toplantılar yapıldıktan sonra hemen harekete geçtiler. Yakında başka bir köy vardı. Ancak düşman orayı da

yakarak boşaltmış ve bu yüzden büyük çatışma yaşanmıştı. Büyük kayıp vererek geri çekilen düşman güçleri, o yüzden çevredeki başka köylere de saldırmış, gerillaya yapamadığını, yoksul ve yurtsever halka yapmaya çalışmıştı. Bu boşaltılan ve yakılan köyde düşmana iyi bir pusu atılabildi. Köyün bir yanı dağlık, diğer yanı ise çok sık bir ormandı. Ormana girildiğinde düşmanın yetişmesi mümkün değildi.

Komutan arkadaş hemen “o köye gidiyoruz” dedi. Böylece düşmana binlerce yıllık birikmiş öfkelerini bir kez daha boşaltma imkanı doğmuştu. Üçer kişilik gruplara ayrıldılar. En stratejik nokta ise köyün hemen üst tarafındaki yüksekçe tepeydi. Bütün bölgeyi buradan gözlemek mümkündü. Komutan arkadaş o tepeye yerleşti. Roketçi arkadaş ise aşağı inmiş, yola yaklaşık on metre mesafede mevzilenmişti. Köyün girişini ise BKC’ci, yardımcısı ve Hewlêr arkadaş ile tutmuşlardı. Serhat heval de elinde karnası, yanında Bawer ve Murat hevaler ile birlikte mevzilenmişti. Bawer ve Murat hevalerin elinde TC ordusundan kamulaştırılan G-3’ler vardı. Serhat hevalin bulunduğu yer, roketçi arkadaşın savunmasını yapacak şekildedeydi. Diğer arkadaşlar da klesleriyle yol boyu mevzilenmişlerdi. Akşam saat yedi civarlarındaydı, ama hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Gruptaki arkadaşların hepsi birçok çatışmaya girip çıktıkları halde, belli bir heyecanın yaşandığını yüzlerinden okumak mümkündü. Bu kadar hazırlığa rağmen ya düşman gelmemezlik ederse, işte bu iyi olmayacaktı. Bir saat daha geçmiş, hâlâ ses yoktu. Kimse yerinden kılmıdamıyor ve herkes pür dikkat düşmanın geleceği yol güzergahına bakıyor, düşman geldiğinde en gerekli cevabı vermeye hazırlanıyordu. Saat akşam sekiz buçuk civarıydı, birden yaşlı bir insanın horlamasına benzer sesler çı-

karan bir panzer ve iki asker jipi görüldü. Beklenildiğinden de erken gelmişlerdi. Telsizler çalıştı ve talimatlar tamamlandı. Roketçi arkadaşın durduğu yer, rampanın bitiş yeriydi. Panzer ve iki jip rampayı bitirdiğinde saat sekiz kırkyedi olmuştu. Rampayı bitirip vitesi değiştirdikleri anda, almış olduğu komutu yerine getiren roketçi arkadaş, düşmanın nefes almasına dahi izin vermeden vurmuştu. Binlerce yılın intikamı; katliamların, yargısız infazların ve toptan yok edilmek istenen bir halkın kinydi bu boşalan. Panzer yanmaya başlayınca kleşler de öteki iki jipi taramaya başlamışlardı. Seyit Rızaların, Şêx Saidlerin torunları düşmana “aman” bile dedirtmeden çarpışmış ve çok kısa bir sürede çatışmayı bitirmişlerdi. Arkadaşlar hep bir ağızdan sevinçle “Bijî Serok APO” sloganını atıyorlardı. Bazı arkadaşlar yanmakta olan panzerin ve diğer iki jipin yanına gittiler. Sekiz

düşman askeri ölmüştü, araçlardan sekiz tane G-3, 382 mermi, 17 şarjör, 1 adet telsiz kamulaştırılarak geri dönüldü. Ayrıca iki jip de ateşe verilmiş, böylece kullanılmaz hale getirilmişti.

Eylemden sonra çekilme noktası olarak planlanan yere ulaştıklarında bütün arkadaşlar eylemdeki başarının coşkusu içindeydiler. Akşam yapılan değerlendirme toplantısında ortaya çıkan eksiklikler vurgulanıp bir kez daha bu eksikliklerin yaşanmaması için gerekli tedbirlerin alınması kararlaştırıldı. Toplantıdan sonra hepsi silahlarını temizlemişlerdi. Serhat heval nöbet sırası geldiği için nöbet yerine gitmişti. Az sonra Çiya hevalin de nöbet yerine gittiğini gördüler. Aradan birkaç dakika geçmişti ki gelen silah sesleri ile irkildiler. Hepsi nöbet yerine koştuklarında Serhat hevalin boylu boyunca yere yattığı, Çiya hevalin ise yerde adeta donmuş bir vaziyette uzan-

dığını gördüler. Evet, inanılmayacak türden bir kaza Serhat hevali aralarından alıp götürmüştü. Nöbet yerine gidip Serhat hevalin “hevalê Çiya galiba bir şeyler oluyor, hele gel bir bak” dediği yere bakmak için dürbünü almak isterken ayağı takılıp düşen Çiya heval, rastgele sağa-sola tutunmak isterken, eli Serhat hevalin kleşine değmiş, ağzında kurşun bulunan ve emniyeti açık olan silah patlamış ve ateş ülkesinin yiğit delikanlısını, nazlı fidan gibi, kanlarla sulanan Kürdistan’ın kutsal topraklarına bir daha hiç sökülmemecesine ekmişti. Yanına gelen arkadaşlarına “Bu da benim size son esprimdi” diyen Serhat heval “Bijî Serok APO” sloganını atarak şehadete ulaşmıştı. Grup Serhat hevali defnettikten sonra yeni bir günün hazırlıklarına başladı.

Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

Devrimciler ölümü düşünmezler. Canlı bedenleri toprağa düşüp, ölümsüzler ordusuna katıldıklarında bile; bilirler ki o an yeniden doğarlar. Devrimciler, yeniden doğuşun; askerce, savaş sloganlarını haykırarak, düşmana ateş kusarak görkemli ve anlamlı olmasını isterler. Sıradan şehadetleri kendilerine yakıştırmazlar.

Bir devrimci için sıradan, bir şehadet hiç mi hiç kabul edilir değildir. Böyle olacağını bilmek ise, en kahredici olanıdır.

Parti tarihimizde bu şekilde şehadete ulaşan arkadaşların sayısı hiç de azımsanmayacak kadardır. Bazen bir hastalık, bazen de bir kaza almıştır onları aramızdan.

Ali Rıza heval de hiç haketmediği bir şekilde hastalıktan şehadete ulaşan yoldaşlarımız arasında bulunmaktadır.

1961 yılında Dersim'in Pertek ilçesinin Şormek köyünde dünyaya gelen Ali Rıza heval, çok küçük yaşlarda ailesi ile birlikte Elazığ'a yerleşti. Aristokrat kökenli bir ailenin çocuğuydu. Annesinin, babasının evliliği de ekonomik ve dar çıkarlar temelinde gerçekleşmişti. Bu durum Ali Rıza hevalin yaşamını önemli bir oranda etkileyecekti.

Daha çocuk yaşlarda evlendirilen anne ve babanın çocuğu olarak dünyaya gelmek, hiç de o kadar kolay değildi. O nedenle Ali Rıza heval daha çocuk yaşlardayken, aile sorunlarını yaşamaya başladı. Kemalizmin Dersim'de yaratmaya, biçim vermeye çalıştığı bir aile ortamında büyümek beraberinde birçok sorunu yaşamak anlamına gelecekti. Bu durum, Ali Rıza hevalde aileye karşı eleştirel yaklaşımla birlikte aynı zamanda onlara karşı belli bir sorumluluk duygusunun daha küçük yaşlardayken gelişmesine neden oldu. İlk ve ortaokulu Elazığ'da okuyan Ali Rıza heval daha sonra

ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etti. Liseye giderken, okulu bırakmak zorunda kaldı. Yaşanan ailesel sorunlar, ailenin parçalanmasına neden olurken; Ali Rıza hevalin aileye karşı sorumluluklarını arttırdı. Okulu bırakmasının nedeni de buydu. Bir yanda ailenin ekonomik sorunlarının çözümü, diğer yanda okul. İkisinin bir arada yürümesi mümkün değildi.

Daha çocukluk yıllarında, zekası ve olgunluğuyla dikkati çeken Ali Rıza heval, gerek aile içinde, gerekse de çevrede saygı duyulan bir kişiliğe sahipti. Herkes, O'nun daha küçük yaşlardayken sıradan biri olmayacağını söylüyordu. Hatta yapılan birçok kıyaslamada, kardeşlerinden, akrabalarından daha ileri tutuluyor, istikbal vaadeden biri olarak değerlendiriliyordu.

Olgun, olguları çabuk kavrama ve analiz etme gücüne sahip olarak öne çıkan Ali Rıza hevalin devrimci düşüncelerle, hareketimizle tanışması o kadar uzun sürmedi. Daha ortaokuldayken devrimci hareketimizi tanımaya, onunla ilişki kurmaya çalıştı. Ailesel sorunlar nedeniyle bulundukları alandan göç etmeleri ise; aktif bir şekilde örgütsel ilişkiler içinde yer almasını engelledi. Ama buna rağmen, ilişkisiz de kalmadı. Ve sürekli bu ilişkilerini daha güçlü ve örgütlü kılmanın arayışı içinde oldu.

Çok güçlü, sağlam, ilkeli bir arkadaşlık ilişkisine sahipti. Bu durum O'nu, doğal bir otorite ve sözü dinlenilir duruma getiriyordu. Hareketimizle ilişkiye geçtiği andan itibaren bu yönü kendini daha belirgin bir şekilde göstermeye başladı. Yoldaşlarına karşı derin bir bağlılık içinde oldu. O nedenledir ki, **Celal AŞKIN, Ahmet ACAR** yoldaşlar şehadete ulaştığında acısını çok derinden hissetti ve kabul edemedi.

Ali Rıza heval, ailesiyle birlikte

Adı, soyadı: **Burhan ÇİFTÇİ**
Kod adı: **Ali Rıza, Cotkar**
Doğum yeri ve tarihi: **Şormek köyü-Pertek/ Dersim, 1961**
Mücadelede katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: ...

İstanbul'a göç ettikten sonra da, Dersim'le ilişkisini kesmedi. Zaman zaman Dersim'e gitti. Gelişmelerden, örgütsel ilişkilerden uzak kalmamaya çalıştı. Ama zorluklar da yaşadı. O süreçte örgütsel ilişkilerin ve faaliyetlerin zayıf olduğu İstanbul'da, aradığı türden gelişkin bir örgütsel faaliyet içinde yer alamadı. İlişkileri dar kaldı. Bu durum 12 Eylül'den sonra da kısa bir dönem devam etti. Daha sonra, örgütsel faaliyetlerde yaşanan daralma, Ali Rıza hevalin partiyle ilişkisinin kopmasına neden oldu. Ama, buna rağmen bir örgüt adamı gibi davranmaktan geri durmadı. Sınırlı da kalsa bir ilişki çevresi yaratmaya ve kendini eğitmeye ağırlık verdi. Böylesi koşullarda devrimcilik yapmak zordu. Metropolde kendini anlı-şanlı örgütler olarak ilan edenler bile varlık göstermekte zorlanıyorlardı. Hatta birçoğu tasfiye olmuştu. Bu süreçte kendine devrimciyim diyen birçok kişi devrime sırt çevirmişti. Devrimcilik ateşten bir gömlek haline gelmişti. Zaten devrimcilik de ateşten gömleği sırtına geçirmek demek değil miydi? Zor günlerin zor işlerini yerine getirmek, zorlukların adamı olmaktan başka bir anlam ifade ediyor muydu? İşte, Ali Rıza heval tek başına da kalsa devrimcilikteki tavrını keskin kıldı ve bunun gereklerini her zaman yerine getirdi.

Böyle bir süreçte 1983 yılının Mayıs ayında düşmanın eline geçti. Düşmanın eline tutsak düşüşü bile, arkadaşlara olan bağlılığın, O'nu terketmemenin somut bir örneğinin sergilenmesi oldu. Başka bir hareketten (THKP-C M. Çayan sempatanları) bir arkadaşı ile parkta otururken, şüphe üzerine onları aramak isteyen bekçiyle çatışmak zorunda kalmışlardı. Bekçi olay yerinde ölürken kurtulma imkanı bulan Ali Rıza heval, olay yerinden ayrılama-

yan arkadaşını kurtarmak istemiş ve bu durum O'nun düşmanın eline tutsak düşmesine neden olmuştu.

Sorguda direnen Ali Rıza heval, kısa sayılmayacak bir süre İstanbul Metris ve Sağmalcılar Cezaevi'nde kaldı. Yanında hiçbir yoldaşı yoktu. 12 Eylül ile birlikte zindana alınan çeşitli Türkiye solu hareketlerine mensup olanlarla aynı mekanı paylaştı. Bu durum, Ali Rıza heval için yeni bir sürecin başlaması anlamına geliyordu. Bir yanda düşmanın baskısı, işkencesi altında devrimci onuru ve parti direniş çizgisi temsilini, diğer yanda Türkiye sol hareketleri karşısında güçlü bir duruşu ve temsil görevini yerine getirecekti. Düşman karşısında tavrı hep direniş oldu, boyun eğmedi. Türkiye sol hareketleri içinde şovenizmin etkisinden kurtulamayanlar karşısında da doğru temsili sergiledi. Türkiye sol hareketlerinin o süreçte, gerek devrimci hareketimiz; gerekse de Kürdistan hakkında yeterli bilgiye sahip olmamaları Ali Rıza hevalin işini zorlaştırıyordu. Ayrıca, devletin ve çeşitli sosyal-şoven grupların hareketimiz aleyhine yapmış oldukları propaganda ve kadro yapısını bize karşı şartlandırmaları söz konusuydu. Ki, bu çevreler hareketimize karşıtlığını zaman zaman dile getirmekten de çekinmiyor ve bu paralelde yaklaşımlar sergiliyorlardı.

Tüm bunlar, Ali Rıza heval için aşılmaz değildi ve gereken tavrı takınmasını bildi. Bu süreç, Ali Rıza heval için tam bir eğitim süreci oldu. Bulunduğu ortamda hangi gruptan olursa olsun herkesin saygısını kazandı. Ama her zaman; Kürdistan'dan metropole göç etmenin ve bunun neden olduğu örgütle ilişkilerini ileri bir düzeye taşıramamanın yarattığı eksiklikleri hep yaşadı. Çünkü bu durum, O'nu hep birçok şeyi isteyip de yapamama durumu ile karşı karşıya bıraktı.

Kısa süren bir mahkemenin ardından ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Ali Rıza heval, daha sonra Çanakkale Cezaevi'ne gönderildi. Burada da sınırlı sayıda bir yoldaş yapısı vardı. Az bir sayı da olsa, yoldaşları içinde olmak, Ali Rıza heval için zindan koşullarında da olsa; sevindirici oldu. Hele zindanda yoldaşlarına kavuşmanın anlamı daha da bir başka oluyordu.

Çanakkale zindan süreci Ali Rıza heval için tutsaklık yaşamında uzak kaldığı birçok gelişmeyi izleme fırsatı elde ettiği bir dönem oldu. Kendini daha fazla yetkinleştirmeye, arkadaş yapısına güç vermeye yöneldi. Azimli, fedakar, hızlı bir çalışma temposuna ve tarzına sahipti. Çabuk kaynaşan, sadeliği ve dürüstlüğü ile sadece arkadaş yapısı içinde değil, O'nu tanıyan herkes için örnek bir kişilik haline gelen bir kişiliğin sahibiydi. Meraklı, pratik zekası ve eleştirileri ile çalışma arkadaşlarına sürekli güç ve moral verdi. İyi bir gözlemciydi. Sorunlara dar kalıplarla değil, yaratıcı bir tarzda bakardı. Bu yönüyle geliştirmeye ve gelişmeye her zaman açıktı. Ali Rıza heval ile çalışan her arkadaş; O'nun gözlemi ve eleştirileriyle daha az hatalı ve başarılı pratiğin sahibi olma gibi bir olanağı elde ediyordu. O nedenle Ali Rıza hevalle çalışmak bir şanstı.

Bu yönleriyle zindan yaşamında başarılı, direnişçi, yoldaşlarını ve bulunduğu ortamı güçlendirici bir rol oynadı. Ali Rıza hevalin bu çalışmalarını daha ileri bir düzeye taşımasını engelleyen nedenler de vardı. Sağlık sorunu bunun başında geliyordu. Sürekli başağrıları O'nu zaman zaman çalışmalarında istediği sonucu almasını engelliyordu. Ama buna rağmen ağrılarını yoldaşlarına dahi hissettirmemeye çalışıyordu. Rahatsızlığı artık kendini hissettirmeye başladığında da teda-

vi için hastanelere gönderildi. Doktorların zindanda bulunan tutsaklara önem vermeyen, geçiştirici ve ölüme terkeden yaklaşımları nedeniyle, arkadaşın rahatsızlığının teşhisi, bulunduğu zindanda da mümkün olmadı. Gerekli müdahale ve uğraşlar sonucu Ali Rıza heval tedavisi için İstanbul Sağmacılar Cezaevi'ne gitti. Orada da yapılan muayeneler sonucunda arkadaşın hastalığını teşhis edemediler. Adeta geçiştirdiler. Ama durumu, birçok veriyi ve hastalığının teşhisi için gereken koşulları sunuyordu. Ama buna rağmen "basit baş ağrıları" şeklinde geçiştiriyor, böylece Ali Rıza hevalin şehadet koşullarını hızlandırmış oluyorlardı.

Ali Rıza heval, Sağmacılar Cezaevi'ne tedavi için gittiğinde de kendini hastalık psikolojisine kapıtmayarak; hasta bir gibi yaşamayı kabul etmedi. Hastalığını bile hissettirmeden orada da sorumluluğunun gereklerini yerine getirdi. Ve cezaevi örgüt yönetiminde görev aldı. Örnek bir çalışma temposu ve geliştirdiği yoldaşlık ilişkileri ile orada da yoldaşlarının derin saygı ve güvenini kazandı.

İçten içe ilerleyen hastalığına rağmen devrimci mücadele ve yaşamından tavizsiz bir tarza sahip olan Ali Rıza heval, bir süre sonra yeniden Çanakkale Cezaevi'ne döndü. Bu dönüş esnasında sevinç ve üzüntüyü birlikte yaşadı. Bir yandan ayrıldığı yoldaşlarına yeniden kavuşabilmenin sevinci, diğer yanda bulunduğu alandaki yoldaşlarından ayrılmanın verdiği üzüntü.

Bu duygu yoğunluğu ile Çanakkale Cezaevi'ne gelip burada da çalışmalarına devam etti. Verilen görevleri büyük bir özveri ve coşkuyla yerine getirdi. Yoldaşlarından uzun bir süreyi bulmasa da yaşanan ayrılmanın hasretini gidermeye çalıştı. Tam da bu süreçte, cezaevle-

rinde bulunan tutsakların tahliye edilmesi tartışmaları başladı. 1991 Nisan'ında ANAP hükümeti döneminde yapılan tartışmalar, mecliste karara dönüşünce; zindanda bulunan tutsakların bir kısmının tahliyeleri gündeme geldi. Başta PKK davası tutsakları olmak üzere, bazı dava tutsakları yine zindanda kalmıştı.

Zindanlara bu şekilde yaklaşım, özel savaşın bilinçli bir politikasının sonucuydu. Kendisi için tehlikeli olarak gördüklerini zindanda bırakırken, bir kısım tutsağı da tahliye ediyordu. Ali Rıza heval de zindanda kalanlar arasındaydı. Ama Ali Rıza hevalin "ceza" aldığı madde genel olarak PKK'li tutsakların ceza aldığı TCK'nin 125. maddesi kapsamında değildi. O, Türkiye sol hareketlerinden birine mensup olan bir arkadaşıyla İstanbul'da yakalanmıştı. O nedenle bir dosya içinde iki ayrı maddeden "yargılanma" gerçekleşmemişti. O arkadaşıyla beraber Türkiyeli devrimcilerin genelde yargılandıkları 146/1 maddesinden önce idama, sonra ömür boyu hapis "ceza"sına çarptırılmıştı.

Meclisten çıkan bu yasa, tam bir aldatmacaydı. Çünkü bir yanda tutsakların bir kısmının salıverilmesi gündeme gelirken; gerçekten adı gibi tam bir terör yasası olan, bir yasa çıkarılmıştı. Bu durum genelde kamuoyunun tepkisine neden oldu. Yapılan girişimler sonucu, anayasa mahkemesi ilgili yasayı görüşme kararı aldı ve sonuçta anayasa mahkemesi, zindanda kalan diğer Türkiye solu davalarında yatanların da "ceza"sında daha önce serbest bırakılanlara uygulanan indirimin yapılmasını karar altına aldı. Bu durumda, bu kesimler de tahliye edilmeye başladılar. Ali Rıza heval de o maddeden "ceza" aldığı için tahliyesi gündeme geldi.

Tahliye anı, Ali Rıza hevalin yaşadığı en acılı anlardandı. Kolay mı

sekiz yıl yattığı zindandan çıkarken; geride yoldaşlarını bırakıyordu. Çünkü, yapılan yasa değişikliği ile tam bir çifte standart uygulanmış, PKK'li tutsaklar zindanda tutulmuşlardı. O nedenle zindandan çıkmayı bir türlü kabullenemiyordu. Ama, bu durum geride bıraktığı yoldaşları için sevindirici bir andı. Çünkü, bir yoldaşlarını savaşa, partiye gönderiyorlardı. Onlardan da bir şeyler götürerek temsil edecekti. Ali Rıza hevalin tahliyesi PKK'li tutsaklardan bir şeylerin partiye ulaşması anlamına geliyordu. Zaten Ali Rıza hevalin de tesellisi buydu.

Yaşadığı bu buruk sevinçle tahliye olan Ali Rıza heval, kısa sürede dışarıda partiyle ilişki kurdu. Önderlik Sahası'na ulaşmak istiyordu. Ama, bunu yaparken de ailesini de ikna etmeye çalışıyordu. Çünkü, annesinin, kardeşlerinin Ali Rıza hevale bağlılığı vardı. O nedenle annesi ve kardeşleri Ali Rıza hevale "devrimcilik yap ama yanımızda kal" biçiminde bir yaklaşımda bulunuyorlardı. Ali Rıza hevalin eskiden ailenin doğal otoritesi olma durumu bunda etkiliydi. Ailesini de çok seven Ali Rıza heval tercih yapma durumunda tereddütsüz olarak devrimi seçti ve Önderlik Sahası'na ulaşmanın hazırlıklarına koyuldu. Evden ayrılmadan önce de duygu ve düşüncelerini bir kasete aktararak ailesine bıraktı.

1991 Kasım'ında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelen Ali Rıza heval o sahada bulunmanın ve Parti Önderliği'ni tanımanın derin bir coşkusu ve azmiyle sürece yüklendi. Başta redaksiyon olmak üzere, çeşitli görev ve sorumluluklarda bulundu. Devre bitimine doğru metropol çalışmaları için yoğunlaştı. 1992'nin başlarında İstanbul'a faaliyetlerde bulunmak üzere geri döndü. Kısa sürede görev alanına uyum sağlayan Ali Rıza heval, ça-

lışmalarını düzene oturtmuş ve sonuçlarını derleyeceği bir sürece girmişti. Görev alanında sevilme ve sayılmaya başlamış, otoritesi kabul edilmişti. Bu kabul ediş doğal bir saygınlık çerçevesinde gelişmişti. Ali Rıza heval bu faaliyet alanında varolan boşluğu doldurmuştu.

Yoğun bir çalışma temposu zindandayken oluşan ağrılarının daha da şiddetlenmesine neden oldu. Ağrılarının daha da arttığı bir anda hastaneye götürülen Ali Rıza heval, bir türlü duyulmak, kabullenilmek istenilmeyen hastalığını öğrenmiş oldu. Beyninde ur vardı ve öldürücüydü. Bu hastalık zindandayken belirtilerini göstermişti. Zindan koşulları düşmanın tutsaklara ve hasta tutsaklara yaklaşımı Ali Rıza hevali adım adım bu sona getirmişti. Önceden tespit edilebilseydi belki önlemleri alınabilecekti. Ama, bunu da engellediler.

Hastanede ilk ameliyata alınan Ali Rıza heval artık dönölmez bir sürece girmişti. Ama, daha fazla O'nu nasıl yaşatabiliriz arayışına da girildi. Yoldaşları, ailesi, yakın çevresi hep beraber bu arayışın sahibi oldular. Bu arayışların bir sonucu olarak Almanya'ya götürüldü. Orada da ameliyat oldu. Ama, bu da arkadaşının rahatsızlığına çözüm olmadı.

Yaşadığı bu rahatsızlığa rağmen yine de boş durmadı. Partiye sürekli ilişki içinde oldu ve hep bir şeyler yapmak istedi. Süreci izledi, yoldaşlarına hep moral verdi. Tavrı adeta geleceği fethedecek olan bir militanın tavrıydı.

Ali Rıza heval, özlemi olan gerillaya ulaşmadan şehadete ulaşacağını biliyordu. Buna rağmen idealleri uğruna yaşamasını bildi. Halkımız karşısında görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etti. Hastalık anında bile bulunduğu ortamdaki hastalara bir doktor ustalığıyla hep

moral verdi. Onlara acılarını unutturmak için, kendi acılarını aklına dahi getirmede. Son ana kadar yaşama azmini korudu. Devrime ve ülkeye derin bir bağlılık içinde oldu. Yoldaşları ile, yakın aile çevresi ile yaptığı konuşmalar hep bu çerçevedeydi. Onların hep görev ve sorumluluklarına bağlı kalmalarını istedi. Onlardan son bir istekte bulundu. Onu da; "Öldüğümde, eğer sokmazlarsa cansız bedenimi ülkeme, yakın cesedimi, götürün küllerimi savurun ülkemin dört bir yanına" sözleriyle dile getirmişti.

Evet Ali Rıza heval, cansız bedeninin şimdi özlemini duyduğın ülkende. Fizikmen aramızda olmasan da her zaman bizimlesin. Biliyoruz, hiç de haketmediğin, düşünmediğin bir şehadetin sahibi oldun. Ve sözümüzde bu yoktu. Sözümüz, bir şahin gibi; Dersim'in, Koçgiri'nin, Botan'ın dağlarında kanat çırpıyordu. Sonra yine bir şahin gibi avımızın, düşmanımızın üzerine atılmaktı. şehadete işte böyle ulaşmaktı. Biliyoruz, böyle olmadı diye huzurlu olmadığını. Ama sen rahat ol. Yoldaşlık, yoldaşını kendinde bulma değil mi? Fiziksel olarak belki sen değilsin, ama sayısı binleri bulan sen, o sözümüzün sahibi oldun.

Ali Rıza hevali anlatmak, anlatırken yaşamak, tüm şehitlerimizde olduğu gibi, yerine getirilmesi gereken en zor görevlerden biridir. O nedenle Ali Rıza hevalle ilgili olarak daha söyleyecek çok şeyler var. Ama, anlatmak da mümkün olmuyor.

Ali Rıza hevalin şahsında, tüm şehitlerimize bir kez daha söz veriyoruz: Anılarınız her zaman bizimle olacak ve sizleri devrimle yaşatacağız.

*Mücadele arkadaşları adına
Cemal şerik*

*Var mıydı sözümüzde bu?
Hani bir şahin gibi;
kanat süzecektik
Dersim'de, Koçgiri'de,
Botan'da
atılacaktık hedefimizin
üstüne
Sözümüzde yoktu böyle
yolculuk
Elimizde son bombaya,
silahtaki son mermiye kadar
vuruşarak
düşmanı kahredecektik hani
Olmadı, Ali Rıza olmadı,
böyle gitmek
ama yoldaşlık,
yoldaşında kendini
kendinde yoldaşı yaşatmak
değil mi?
Biliyoruz
şehadetin böylesini
kabul etmediğini,
ama biz
anlam veriyoruz şehadetine
sen rahat ol Ali Rıza heval
şehidimizsin,
her zaman
bizimlesin.*

Künyesi elimize tam ulaşmayan şehitlerimiz

Şehit Türkan
(Diyana)

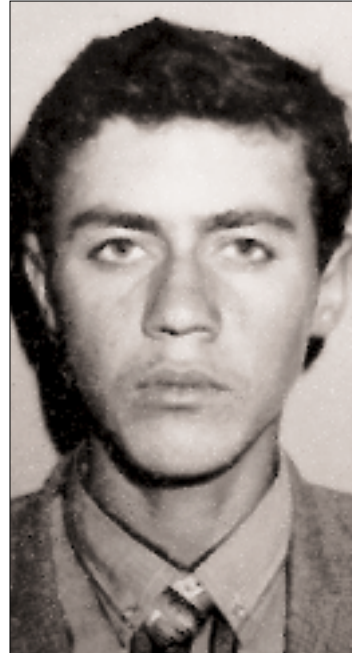
Şehit Kawa,
Merce-Ömerli

Ortakdağı Şehit Piro
Çığ altında kalarak şehit

Şehit Xeyri

Şehit Murat ÇOBANOĞLU
1973 doğumlu,
katılış tarihi 1991

Şehit Çektar,
1963 Nusaybin doğumlu
1991 katılımlı, 1992'de Bestler'de
hava saldırısı sonucu şehit

..., 1994'te Nusaybin-Kurkabuhare yakınlarında çatışmada şehit

Şehit Dijwar
(elinde BKC olan sağdan 2. arkadaş)

Şehit Latif AKBULUT (Dılxwaz), Mardin-Midyat Selhe köyü doğumlu, 1994 kışında Botan'a cephane götürürken , Dicle nehrinde şehit

Şehit Çiçek ve Berxwedan hevallar 28.08.1996'da Gereborana'da şehit
(Resimdeki Gabar adlı arkadaş şehit değildir)

Ortada şehit Bengin, Afrin doğumlu
1994'te Kurtalan'da şehit

Düzeltilme:

Daha önceki yayınlarımız
arasında eksik yayınlanmış
olan bir şehidimizin tam
künyesidir.

(W.S.)

Adı, soyadı: **Cemil Geçgel**

Kod adı: **Gabar**

Doğum yeri ve tarihi: **Gurdilla,
Şırnak 1976**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart**

1997, Seriki Tiryan-Şırnak

Şehit Suphi,
22.08.1996'da Gereborana'da şehit

Soldaki şehit Ferhat, 28.08.1996'da Gereborana'da şehit

Şehit Serhildan, Hanika-Çınar

...
Volkan gibi fışkıracak
sevdamız
Taşacak
dere yataklarından
coşkumuz
Öfkemiz dinmeyecek
Yükselecek
lavlar arasında
gökyüzüne
Yıldızlar bile
selama duracak
Kanıyla kavgayı öğrenen
halkıma
Selam olsun
Çilekeş yaşamdan
zafere yürüyenlere
Ve
selam olsun
Kavga ile yürüyenlere

Şehit
Volkan Ali Dersimi

Sağdaki şehit Sinan, soldaki şehit Hasan

Gerilla ve halk resimleri ...

**şehitlerin anısı,
ölüm ile yaşam arasındaki köprüdür**

